Tế Công Hoạt Phật

Hồi 001

Tiết Đại sứ lạy Phật xin con
Chân La Hán đầu thai cứu thế

Năm nhà Tống dời đô về đất Lâm An ở phía Nam, nhằm niên hiệu Kiến Viêm năm thứ tư, Cao Tông hoàng đế cải hiệu là Thiệu Hưng năm thứ nhất.
Thuở đó có một vị Kinh doanh Tiết đạt sứ tên là Lý Mậu Xuân, người Chiết Giang, vợ là Ứng thị rất hiền thục. Lý tướng quân vì tính nết hiền hòa, giữ quân lệnh không nghiêm nên bị bãi chức về làng. Trở về quên cũ sống đời nhàn nhã, Lý tướng quân càng ưa làm việc phước thiện, bắc cầu đắp lộ, giúp đỡ kẻ khốn cùng: mùa Đông cho áo, mùa hè thuốc men. Người trong phố chợ đều ca ngợi là Lý thiện nhơn.Tuy nhiên cũng có người xầm xì: "Tiếng là Lý thiện nhơn nhưng chưa chắc là thiện nhơn đâu. Nếu quả là thiện nhơn sao lại không con nối dõi?"
Lời nói đó thấu tai Lý tướng quân làm ông dàu dàu kém vui. Lý phu nhân thấy thế liền hỏi nguyên nhân:
- Phu quân sao hôm nay mặt mày kém tươi thế?
Lý tướng nói:
Ta vừa đi ra ngoài phố, người người đều gọi ta là Lý thiện nhơn cả, duy có kẻ xầm xì ta là kẻ giả nhân giả nghĩa để che giấu những điều xấu xa khuất lấp. Họ lại nói ta làm lành không phải do thật lòng; nếu thật lòng sao lại không con. Ta nghĩ nếu hoàng thiên có mắt, thần Phật hiển linh, đáng lẽ cho chúng ta một đứa con mới phải.
Phu nhân nói:
- Thưa phu quân, phận thiếp hiếm hoi, trời bắt tội không có con để phu quân có người nối dõi, đó là lỗi của thiếp, xin phu quân hãy nạp thêm nàng hầu họa may có được đứa con để ẵm bồng.
Lý tướng quân nói:
- Phu nhân nói thế sai rồi, ta đâu có thể làm việc bậy bạ như thế. Hơn nữa, phu nhân tuổi chưa đầy bốn mươi, còn có thể sanh nuôi con cái, chưa đến nỗi tuyệt vọng. Chúng ta nên tắm gội sạch sẽ, trai giới ba ngày rồi cùng lên chùa Quốc Thanh ở phía Bắc núi Thiên Thai lễ Phật cầu con, biết đâu Trời Phật chẳng phụ lòng ta mà nhỏ phước ban cho một đứa bé để ẵm bồng.
Phu nhân nói: Ý kiến đó rất hay.
Sau khi chọn ngày lành tháng tốt, Lý tướng quân cưỡi ngựa, phu nhân ngồi kiệu cùng đám gia nhân nhắm hướng núi Thiên Thai tiến phát. Từ chân núi nhìn lên: Núi cao sừng sững, đá núi chập chồng, cỏ cây rậm rạp. Lưng chừng đồi, chùa Quốc Thanh cổ kính vươn mình bên tàng lá rậm. Đàng sau cổng chùa uy nghiêm, hai lầu trống chuông cao vút. Sau năm tầng đại điện là trai đường, khách xá, kinh đường, giới đường và 25 gian Tàng kinh các.
Lý viên ngoại vừa xuống ngựa, bên trong mấy Tăngnhân ra tiếp rước đưa vào nhà khách đãi trà. Đương kim phương trượng là Tánh Không trưởng lão nghe tin Lý viên ngoại đến chùa dâng hương cũng ra tiếp kiến và cho vị Tri khách đưa đi các điện dâng hương. Trước hết, viên ngoại đến Đại hùng bửu điện lễ hương khấn vái:
- Cầu xin đức Phật phù hộ, ban cho đệ tử một đứa con, đệ tử nguyện trùng tu ngôi cổ sát, thếp lại kim thân để cúng dường Tam bảo.
Khấn xong lại lần lượt đến các điện khác. Khi đến điện La Hán thứ tư, bỗng nhiên thần tượng từ liên đài ngã xuống đất.
Tánh Không trưởng lão chắp tay niệm Phật:
- Lành thay, lành thay! Bần đạo xin mừng viên ngoại được sinh quý tử, chẳng bao lâu sẽ có tin mừng.
Ngày tháng như thoi đưa, Đông qua Hạ tới, chẳng mấy chốc phu nhân đến kỳ nở nhụy khai hoa. đến khi sanh nở, hào quang sáng rực khắp phòng, hương thơm tỏa ra sực nức. Thấy lạ ai nấy đều lấy làm vui mừng. Có một điều kỳ quái làm viên ngoại lo âu không xiết. Số là đứa bé sau phút chào đời cứ khóc mãi không thôi. Đến ngày thứ ba, đang lúc bè bạn hàng xóm đến chúc mừng có gia

http://tieulun.hopto.org

nhân vào báo tin:
Phượng trượng ở chùa Quốc Thanh là Tánh Không trưởng lão đích thân đưa một phần trọng lễ đến chúc mừng.
Viên ngoại vội vã ra cửa nghinh đón và mời vào khách sảnh.
Tánh Không trưởng lão nói:
- Bần đạo xin chúc mừng viên ngoại, chẳng hay lệnh công tử vẫn được an khang?
Viên ngoại nói:
- Đa tạ đại sư có lòng chiếu cố. Tệ nhi từ khi lọt lòng cứ khóc mãi, đến hôm nay cũng vẫn chưa nín. Đệ tử đang lo lắng về việc này. Xin đại sư có phương cách gì chữa trị hộ cho cháu.
Tánh Không trưởng lão bảo:
- Được, được! Viên ngoại sai người bồng công tử ra cho bần đạo xem thử mới biết rõ nguyên cớ.
Viên ngoại nói:
- Tệ nhi mới sinh có mấy ngày còn mềm mại, bồng ra quá sớm sợ e không tiện.
Tánh Không Trưởng lão nói:
- Không hề chi, viên ngoại chỉ cần lấy khăn mềm bọc kín công tử lại tất khỏi sợ nắng gió phạm nhằm.
Viên ngoại nghe có lý, vội sai người bồng đứa bé ra cho mọi người xem. Thằng bé mặt mũi khôi ngô, phẩm chất thanh kỳ, khóc mãi không dứt. Thấy Tánh Không trưởng lão, đứa bé lập tức nín khóc và toét miệng cười.
Lão Hòa thượng lấy tay vỗ vỗ trên đầu đứa bé, nói:

"Thôi thôi chớ có vội cười
Lai lịch nhà ngươi ta biết hết
Chúng ta giao ước cùng trao đổi
Bớt được tựa nương ở thế gian".
Đứa bé nín khóc hẳn.

Tánh Không trưởng lão nói:
- Này viên ngoại, lệnh công tử có túc duyên với bần đạo, thôi để bần đạo thu nhận làm đệ tử ký danh và đặt tên là Lý Tu Duyên nhé.
Viên ngoại tỏ lòng cảm tạ, cho bồng đứa bé vào trong nhà và mời Hòa thượng dùng cơm chay Thọ trai xong, Hòa thượng kiếu từ trở về, các thân hữu cũng nói lời từ biệt. Viên ngoại thuê một người vú khoẻ mạnh chăm nuôi săn sóc công tử. Ngày tháng qua nhanh, thoáng chốc Lý Tu Duyên đã được 7 tuổi, suốt ngày biếng nói biếng cười, không thích chơi đùa với bọn trẻ cùng trang lứa ở hàng xóm. Đến tuổi đi học, viên ngoại mời một Tú tài già tên là Đỗ Quân
Anh đến nhà kèm dạy. Ngoài ra, Lý Tu Duyên lại có hai bạn đồng song: Một là Hàn Văn Mỹ, 9 tuổi, con quan Võ Hiếu liêm Hàn Thành; và một là Vương Toàn, 8 tuổi, con quan Binh bộ Tư mã Vương An Sỹ, cháu ruột của Lý phu nhân. Ba anh em cùng chung học tập rất là vui vẻ. Riêng Lý Tu Duyên tuy nhỏ tuổi nhưng rất thông minh, học một biết mười, hễ qua mắt không quên. Đỗ lão sư cho là kỳ tài, thường khoe với mọi người:
- Thằng bé này về sau sẽ nổi danh trong thiên hạ.
Đến 14 tuổi, Lý Tu Duyên làu thông cả Tứ thư, Ngũ kinh, và các sách của Bách gia chư tử, hàng ngày cùng hai bạn Vương và Hàn thường ở thư phòng xướng họa thi thơ, khẩu khí rất là cao đẹp. Năm đó Lý Tu Duyên sắp sửa vào trường luyện thi lấy bằng Văn Đồng, không may Lý viên ngoại ngã bệnh nặng, mỗi lúc thêm nguy kịch. Viên ngoại cho mời người em vợ là Vương An Sỹ đến bên giường trăn trối:
- Hiền đệ Ơi, ta không thể sống nổi được ở đời, từ nay xin hiền đệ thay ta săn sóc cho chị và cháu bé dại khờ. Lý Tu Duyên hãy còn nhỏ dại, hiền đệ đừng để cho nó ham chơi bỏ học. Về việc hôn nhân của cháu, ta cũng đính ước với con gái nhà Lưu Thiên Hộ đã xong. Sau khi ta mất rồi, nhà cửa không người coi ngó, việc nên hư cũng xin hiền đệ lưu ý quản nhiệm cho.
Vương An Sỹ nói:
-Xin anh cứ an lòng dưỡng bệnh, khỏi phải bận tâm, tôi xin hết sức giúp đỡ mọi việc.

http://tieulun.hopto.org

Viên ngoại lại dặn Lý phu nhân rằng:
Hiền thê ơi, ta nay đã 55 tuổi, kể cũng là thọ rồi. Sau khi ta chết, hiền thê hãy cố gắng nuôi con, dạy dỗ cho nó nên người. Có như thế, ta mới yên lòng nơi chín suối.
Viên ngoại dặn Lý Tu Duyên mấy câu nữa rồi nhắm mắt đi xuôi.
Lý viên ngoại mất rồi, cả nhà khóc lóc vang đầy. Nhờ có Vương viên ngoại giúp đỡ, việc ma chay thập phần viên mãn. Lý Tu Duyên cư tang nên không đến trường khảo thí, Vương Toàn và Hàn Văn Mỹ đều thi đỗ tú tài.
Vợ chồng Vương viên ngoại có một tòa nhà tên là Vấn Tâm lầu, tất cả các việc làm trong năm đều nghi trên tấm trướng. Cuối năm theo đó, viết một bảng biểu chương tấu cáo đất trời, không một điều chi giấu giếm.
Lý Tu Duyên rất ham học đạo, mỗi khi gặp được quyển kinh nào ưa thích nghiền ngẫm không rời. Hai năm sau, Lý phu nhân cũng qua đời, Lý Tu Duyên càng thích xem kinh sách hơn nữa. Đến 18 tuổi, cư tang báo hiếu đã xong, Lý Tu Duyên nhìn thấy cõi hồng trần mộng ảo, quyết chí xuất gia đầu Phật. Mọi việc trong nhà đều nhờ Vương viên ngoại coi sóc giùm. Đến trước phần mộ song thân đốt hương khấn nguyện xong, Lý Tu Duyên lẻn ra đi, để lại một phong thư nhỏ. Vương viên ngoại đã hai ngày không thấy cháu trở về, sai người đi dọ hỏi các chỗ cũng không thấy tăm hơi. . ., bèn mở thư ra xem. Trên thư chỉ để lại mấy chữ vắn tắt:

"Tu Duyên đã đi,
Đừng tìm làm chi,
Sau này gặp lại,
Sẽ rõ sự nghì".

Vương viên ngoại biết cháu mình ưa đọc sách Tiên Phật, bèn cho người đi tìm kiếm ở các chùa miếu lân cận, cũng không được dấu vết gì. Lại viết bản báo cáo dán khắp nơi:
Ai đưa Lý Tu Duyên về nhà sẽ được thưởng 100 lượng bạc.
Ai đưa tin chắc chắn Tu Duyên ở đâu sẽ hậu tạ 50 lượng bạc.
Liên tiếp ba tháng trời tìm kiếm, tin tức vắng không, những tấm bố cáo ố màu rơi lả tả.
Về phần Lý Tu Duyên, sau khi bỏ nhà ra đi, vui chân đi mãi, du sơn ngoạn cảnh tìm chưa được chỗ nào xứng ý xuất gia. Đến Hàng Châu, tiền bạc mang theo hết sạch, Lý Tu Duyên đến một ngôi chùa xin xuất gia nhưng không được nhận, chàng bèn đến chùa Linh Ẩn trên ngọn Phi Lai nơi Tây Hồ ra mắt lão phương trượng xin xuất gia. Hòa thượng lão phương trượng chính là kế vị đời thứ 9 bổn tự tên là Nguyên Không trưởng lão, hiện là Viên Hạc Đường, khi thấy Lý Tu Duyên liền biết chàng là kim thân La Hán đầu thai vâng lệnh Đức Phật giáng thế độ đời.
Thấy chàng còn mơ hồ chưa tỉnh, Hòa thượng bèn dùng tay vỗ huyệt thiên môn của chàng ba cái. Bao nhiêu căn nguyên nguồi cội sau ba cái vỗ tức hồi phục hồi như cũ. Lý Tu Duyên sụp xuống lễ Nguyên Không trưởng lão cầu xin xuất gia và được đặt pháp hiệu là Đạo Tế. Đạo tế tọa thiền có vẻ điên điên lại có vẻ ba trợn, đạo chúng trong chùa bảo nhau kêu ông ta là Hòa thượng điên (Điên hòa thượng), lại có người gọi ông ta là ông thầy ba trợn (Phung Hòa thượng), thêm đi bớt lại rút cục thành Tế Điên tăng. Thực ra ông ta vốn là người vâng lệnh Phật Tổ xuống độ đời, mượn việc cứu khốn phò nguy để khuyến hóa chúng sanh qui về Phật pháp. Trong chùa, bất cứ ông tăng nào hễ có tiền dư đều bị trộm lấy, có y phục đẹp đẽ cũng bị đánh cắp chuồn vào tiệm cầm đồ để đổi làm đồ nhắm cho Đạo Tế cả. Rượu là món ông ta ưa thích nhất. Có người nói:
- Hễ làm Hòa thượng lẽ ra phải ăn chay, cớ sao ông lại rượu thịt tối ngày như thế?
Đạo Tế nói:

Cổ thi Phật Tổ để một phong,
Dạy khuyên tu miệng lẫn tu lòng,
Người nay tu miệng, lòng không sửa.
Bần tăng lòng sửa, miệng thì không.

Việc rượu thịt suốt ngày của Đạo Tế làm cho vị Giám tự là Quảng Lượng bất bình không ít. Địa vị

http://tieulun.hopto.org

của vị Giám tự chỉ dưới vị Phương trượng chủ trì một bậc mà thôi. Tế Điên bất chấp điều đó. Một hôm, Quảng Lượng vừa sắm một bộ tăng bào mới trị giá 40 quan, Tế Điên chụp lấy đem cầm nhậu rượu rồi đem giấy cầm đồ dán ở cổng chùa. Vị Giám tự thấy áo không cánh mà bay vội vã cho người tìm kiếm khắp nơi, mới biết áo mình nằm gọn trong tiệm cầm đồ và giấy cầm hiện dán trước cửa. Lạ một điều là gỡ mãi chẳng ra, không biết làm sao, Quảng Lượng đành hạ cổng gỡ xuống và cho bốn người khiêng đến tiệm chuộc áo.
Chuộc áo áo xong, Quảng Lượng trở về bạch cùng Phương trượng:
- Bạch Thầy, Đạo Tế ở chùa cứ giở chứng điên khùng không giữ thanh quy Bao nhiêu áo quần, tiền bạc của Tăng chúng để hở ra đều bị Ông ấy chộp lấy, xin Thầy y chiếu thanh quy mà sửa trị để răn chúng.
Nguyên Không trưởng lão nói:
- Không thấy Đạo Tế lấy trộm, làm sao xử trị Ông ấy được. Các ông từ nay cứ ngầm theo dõi, nếu bắt được quả tang ông ấy lấy trộm, cứ đưa đến ta xử trị.
Quảng Lượng liền phái hai người đệ tử luôn theo dõi Tế Điên. Về phần Tế Điên cứ ung dung gối đầu nằm ngủ ở góc đại điện. Hai chú tiểu tăng tên là Chí Thanh và Chí Minh hàng ngày để ý rình rập. Ngày kia, chợt thấy Tế Điên ló đầu ra nhìn bốn phía, lại đến mỗi bàn dừng lại một lúc rồi lại đến một bàn khác lén lén lút lút có vẻ khả nghị Sau cùng rón rén đi ra, trước bụng gồ lên một cục, nhắm hướng chợ đi tới. Chí Thanh Chí Minh từ trong nhà lật đật kêu lớn:
- Này Tế Điên! Ông trộm cái gì đó, phen này hết đường chạy tội nhé!
Mỗi người một tay giữ Tế Điên lại, đưa thẳng vào Phương trượng.
Trong lúc đó, Giám tự vào trước bạch với Phương trượng rằng:
-Bạch thầy, Đạo Tế ở trong chùa chúng ta không giữ thanh quy, lấy trộm đồ vật của chùa, xin thầy cứ y chiếu thanh quy mà trị tội ông ấy.
Nguyên Không trưởng lão nghe nói thế, than thở: "Đạo Tế ơi, đạo Tế! Ông lấy trộm đồ vật của chùa làm chi cho chúng bắt được. Ta dù có ý che chở cho ông cũng không biết nói thế nào cho phải".
Bèn bảo mọi người:
- Thôi, hãy đưa ông ấy vào đây.
Tế Điên đến trước phòng Phương trượng, nói:
- Con xin vấn an lão phương trượng.
Nguyên Không trưởng lão nghiêm sắt hỏi: - Đạo Tế không giữ thanh quy, lấy trộm đồ vật của chùa mắc phải tội gì?
Quảng Lượng vội thưa:
- Chiếu thanh quy, người mắc tội ấy bị thâu hủy y bát giới điệp, đuổi ra khỏi chùa không được làm Tăng nữa.
Phương trượng nói:
- Ta sẽ phạt nặng ông ấy mới được.
Đoạn quay qua Tế Điên, Phương trượng nói:
- Này Đạo Tế! Hãy trình vật ấy ra đây!
Tế Điên nói:
- Bạch sư phụ, các huynh đệ thật là khi dể và ăn hiếp con quá. Con ngũ ở chánh điện, thức dậy dọn quét, nhân tìm đồ đựng rác không ra, con mới túm trước bụng để đem bỏ. Các huynh đệ không tin, cứ lại đây xem.
Tế Điên nói rồi, lấy tay gỡ nút vạt áo ra, đất cát rơi xuống lả tả. Lão phương trượng cả giận, nói:
- Hay cho Quảng Lượng, ông dám vu khống cho người hiền là kẻ trộm. Tội đó phải phạt đòn mới được.
Chúng tăng sợ xanh cả mặt, không khỏi bàn tán xôn xao. Bỏ mặc tiếng ồn ào, Tế Diên nhắm hướng Tây Hồ đi tới. Thấy bên gốc cây có người thắt thòng lọng sắp treo mình, Tế Điên lật đật đến cứu người đó. Thật là:

Người ngay mắc mạn gặp Thánh Tăng,
Thất lạc cha con hợp một nhà.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 002

Đổng Sĩ Hoằng đợ con chôn mẹ
Hoạt La Hán cứu nạn người hiền

Thơ rằng:

Có công tìm tiên cảnh
Tiên cảnh nào đâu xa
Trước mắt không tham luyến
Trong lòng ắt thảnh thơi
đất trời thênh thang rộng
Ung dung ngày tháng dài
Suốt đời an bổn phận
Nào phải đắn đo chi.

Tế Điên Hòa thượng đi đến Tây Hồ thấy một người đang thắt thòng lọng định treo cổ, vội bấm linh quang biết rõ mọi việc. Nguyên người định treo cổ có tên là Đổng Sĩ Hoằng ở huyện Tiền Đường, tỉnh Chiết Giang, thờ mẹ rất hiếu thảo. Cha mất sớm, mẹ họ Tần cưới cho người vợ họ Đỗ, chẳng may gãy gánh giữa đường, để lại một đứa con gái khá lanh lợi tên là Ngọc Thọ Đổng Sĩ Hoằng nhờ nghề thợ bạc sống qua ngày. Đến năm Ngọc Thơ 8 tuổi, bà cụ họ Tần nhuốm bệnh nặng. Đổng Sĩ Hoằng hết lòng chăm sóc, hiềm nỗi nhà nghèo không đủ sức lo thuốc thang cho mẹ già. Túng cùng, ông ta đành đem đợ đứa con gái của mình cho nhà tiến sĩ họ Cố lấy 50 lượng bạc, với thời hạn là 10 năm chuộc lại. Bà cụ Tần nhân không thấy mặt cháu mới gạn hỏi lý do.
Đổng Sĩ Hoằng đỗ thừa:
- Con bé đã về chơi bên ngoại.
Vì nhớ cháu, bà cụ Ốm liệt thêm, bảy ngày dây dưa rồi mất. Đổng Sĩ Hoằng phát mãi hết những đồ vật có giá trị trong nhà để chôn cất mẹ già xong, cũng đến phủ Trấn Giang làm mướn qua ngày. Thấm thoát đã 10 năm, tính lại số tiền dành dụm cũng dễ đến 60 lượng bạc. Đổng Sĩ Hoằng định trở lại làng cũ chuộc con về rồi tìm mua một ngôi nhà cũ để cha con ở. Ngày kia đến Lâm An, ngụ lại khách điếm ngoài cửa Tiền Đường, chờ hôm sau về ngõ hẻm cũ hỏi thăm nhà Cố tiến sĩ. Nào ngờ, người lối xóm đều bảo: "Cố tiến sĩ đã đi nhận chức ở tỉnh nào xa lắm, bây giờ không biết đi phương nào. . .". Đổng Sĩ Hoằng nghe nói thế như sét nổ bên tai, như rơi tuột giữa vực thẳm, cố dọ hỏi khắp nơi lân cận cũng không biết Cố đại nhân trấn nhậm ở đâu và con gái mình xiêu dạt phương nào. Buồn bực, Đổng Sĩ Hoằng vào quán rượu uống ít chén giải sầu. Uống vào mấy chén rượu say túy lúy, chân thấp chân cao bước ra khỏi quán, quên cả đường về nơi ngụ, cả đến gói bạc rơi rớt lúc nào cũng chả hay đến khi tỉnh rượu, rờ lại gói bạc không còn. Đổng Sĩ Hoằng chậm chạp đi về phía bờ rừng, càng nghĩ càng thêm rầu rĩ: "Muốn tìm con gái rốt cục chẳng thấy được mặt, gói tiền dành dụm bao năm vô ý trắng tay, chi bằng chết phứt cho xong". Nghĩ thế rồi Đổng Sĩ Hoằng đến bên rừng, lần mở thắt lưng buộc lên nhánh cây và làm một cái thòng lọng, sắp sửa đút đầu vào. Ngay lúc đó, có một vị Hòa thượng vừa đi vừa than thở: "Chết! Chết! Phải chết mới được, chết còn sướng hơn sống trên đời. Ta treo cổ quách cho xong". Vừa nói vừa mở thắt lưng dòm lên trên cây định buộc. Hòa thượng ấy phục sức lôi thôi, bộ dạng nửa người nửa ngợm. Có thơ rằng:

Mặt chẳng lau, đầu chẳng cạo,
Mắt say hé mở nhắm liền vô,
Như điên như dại, như khờ khạo,
Gặp chỗ khôi hài thích giở trò,
Tăng y rách nát chẳng kín thân,
Trên dưới xun xoe tiền rủng rẻng,
Tơi tả quanh mình khiếu với chầm,
Giày dây đứt nối đỏ cùng đen,
Tăng hài mòn rách còn lại đế,

http://tieulun.hopto.org

Sức mạnh cặp đùi tuy nhỏ thó,
Càn khôn bốn bể mặc tiêu dao,
Qua sông trèo núi nhanh như gió,
Kinh chẳng đọc, thiền bất biết,
Rượu thịt tối ngày, giở trò xiếc,
Thức mê khuyến thiện độ quần sinh,
Cứu vớt nhân gian bất bình diệt.

Đổng Sĩ Hoằng liếc mắt theo dõi, nghe Hòa thượng nói: "Ta chết cho rảnh", rồi thò vào thòng lọng. Đổng Sĩ Hoằng lật đật chạy đến, nói:
- Này Hòa thượng ơi, ông vì cớ gì mà làm việc uổng đời như vậy?
Tế Điên nói:
- Ba năm nay, tôi theo sư phụ đi hóa duyên khắp nơi, cực khổ trăm điều, tính lại chỉ vừa năm lượng bạc. Hôm nay sư phụ sai tôi ra chợ sắm hai bộ tăng bào và tăng mão (mũ ni). Thèm rượu quá, tôi ghé vào quán uống chơi vài chén, ngờ đâu say quá đánh rơi mất 5 lượng bạc mang theo. Bây giờ tôi còn mặt mũi nào trở về gặp sư phụ nữa. Mất tiền này, sư phụ tôi thế nào chẳng nổi giận đánh mắng. Nghĩ tới nghĩ lui, thôi thà chết cho khoẻ.
Đổng Sĩ Hoằng nghe nói thế, liền nói:
- Này Hòa thượng, 5 lượng bạc có xá gì mà ông lại muốn tìm cái chết. Tôi cũng làm người mắc nạn, sẵn trong túi có 5 – 6 lượng bạc vụn để cũng chả làm gì. Ông lại đây, tôi đem số tiền giúp đỡ ông.
Nói xong thò tay vào bọc lấy bạc đưa cho Tế Điên. Tế Điên cầm bạc 5 trong tay, cười ha hả nói:
- Bạc của ông không tốt bằng bạc của ta, lại vụn nát lấm chấm. Tuy vậy cầm tạm cũng được.
Đổng Sĩ Hoằng nghe nói không vui, thầm nghĩ: "Mình đã biếu ông hết cả tiền mà ông còn chê là bạc xấu!". Rồi nói:
- Hòa thượng ơi, có tiền rồi đó, ông mặc ý mà xoay xở đi.
Tế Điên nói: Tôi đi nhé.
Đổng Sĩ Hoằng lẩm bẩm: "Ông Hòa thượng này thật chẳng biết điều chút nào cả, mình có bao nhiêu cho hết mà ông lại còn chê là bạc xấu. Lúc đi, họ tên mình ông cũng không hỏi, cả đến tiếng cám ơn cũng không. Thiệt là hạng hạ cấp. Ôi, để chết đi cho rảnh". Đang lúc đùng đùng nổi giận như thế, lại thấy Tế Điên từ đằng kia trở lại nói:
- Hòa thượng ta một khi thấy bạc là quên hết, cũng không hỏi ân công tên họ là gì? Tại sao ra nông nỗi thế?
Đổng Sĩ Hoằng đem việc mình mang bạc đi bị mất ra sao lần lượt thuật lại.
Tế Điên nói:
- Té ra ông cũng là người mất bạc để cha con không được gặp mặt nhau. Như vậy ông chết là đáng lắm! Thôi ta đi nhé!
Đổng Sĩ Hoằng nghe thế, giận nói:
- Ông Hòa thượng này thiệt mất lịch sự quá, mở miệng nói toàn những việc không đâu vào đâu.
Tế Điên đi được năm sáu bước, quay lại hỏi:
- Này Đổng Sĩ Hoằng, ông muốn chết đó là muốn chết thiệt hay chết giả?
Đổng Sĩ Hoằng nói:
- Tôi muốn chết thiệt thì sao?
Tế Điên nói:
- Ông muốn chết thiệt hử? Ta sẽ giúp ông trọn tình trọn nghĩa: Bộ quần áo ông đang mặc đáng giá năm sáu lượng bạc. Khi ông chết bị chồn xé, quạ rỉa rách nát cũng uổng, chi bằng cởi ra đưa cho tạ Cởi hết ra, cởi hết ra, chết chẳng là thoải mái lắm sao?
Đổng Sĩ Hoằng nghe thế, giận run cả người, nói:
- Hay cho Hòa thượng, ông trọn tình trọn nghĩa quá! Tôi với ông bèo nước gặp nhau, tôi cho ông mấy lượng bạc, ông lại nói với tôi những lời khó nghe nhỉ?
Tế Điên vỗ tay cười ha hả nói:
- Lành thay, lành thay! Ông chưa muốn chết vội, ta hãy hỏi ông: số bạc ấy đã mất rồi, ông lại muốn chết. Số tiền 50 – 60 lượng kể có là bao, ta sẽ tìm giùm con gái ông có bằng lòng không?

http://tieulun.hopto.org

Đổng Sĩ Hoằng nói:
-Hòa thượng ơi, số tiền mang đi chuộc con tôi đã đánh mất rồi. Giả sử bây giờ có tìm gặp nó, tôi cũng không biết lấy gì để chuộc ra được.
Tế Điên nói:
- Được, được, ta sẽ có cách. Ông cùng đi với ta nhé!
Đổng Sĩ Hoằng hỏi:
- Hòa thượng hiện tu ở chùa nào? Và quý hiệu là chi?
Tế Điên nói:
- Bần đạo tên là Đạo Tế, tu ở chùa Linh Ẩn trên núi Phi Lai nơi Tây Hồ, người ta thường gọi là Tế Điên tăng.
Đổng Sĩ Hoằng thấy Hòa thượng nói năng khác thường, lại có ý cứu vớt hoạn nạn cho mình, bèn nói:
- Thưa sư phụ, chúng ta sẽ đi đâu?
Tế Điên chỉ nói: Đi!
Đoạn xoay mình cắp tay Đổng Sĩ Hoằng đi tới trước, vừa đi vừa hát:

Đi đi đi, dạo dạo dạo.
Không thị, không phi suốt tháng năm.
Ngày nay mới biết xuất gia quý.
Ăn năn thuở trước kiếp ngựa trâu!
Ân với ái? Chỉ là mộng ảo.
Vợ cùng con? Chi khác ma đầu!
Chi bằng ta, tay trắng với một bầu.
Chi bằng ta, qua phố phủ, kinh châu.
Chi bằng ta thong thong thả thả.
Chi bằng ta lãng đãng giang hồ
Suốt ngày vui sống đời thư thả,
Cũng chẳng ưu tư cũng chẳng sầu.
Vẹt gót giày băng đồng trèo núi,
Rách tăng y vượt suốt qua sông
Ta cũng hát hè ca với xướng
Ta cũng cương hề lại cũng nhu.
Ngoài thân thể hợp cùng trời đất
Nào ngại chi đời chẳng chỗ dung.
Trời cũng thây, đất cũng thây.
Vui vui vẻ vẻ ngạo vương hầu.
Buồn ngủ khoanh tròn say một giấc,
Tỉnh lại sự đời chả đáng chi.

Đến một ngõ hẻm, Tế Điên bảo Đổng Sĩ Hoằng:
- Ông đứng ở ngoài này nhé, giây lát sẽ có người ra hỏi ngày tháng năm sinh của ông. Ông cứ thực mà nói, đừng đi đâu nhé. Hôm nay ta sẽ làm cho cha con ông được đoàn tụ.
Đổng Sĩ Hoằng nói:
- Cúi xin Thánh Tăng từ bi thương xót.
Tế Điên ngước mắt nhìn thấy mười mấy tên gia đinh đang ngồi phía trong cổng một tòa nhà cao lớn với biển đề treo cao, biết rằng đây là nhà một vị quan nào, bèn xăm xăm đi tới hỏi:
- Kính chào chư vị, đây có phải là nhà Triệu lão gia không?
Gia nhân thấy vị Hòa thượng ăn mặc lôi thôi, trả lời:
- Phải đấy, chủ nhân chúng tôi họ Triệu, Hòa thượng hỏi có việc chi?
Tế Điên nói:
- Nghe người ta nói bà cụ Ở nhà bệnh thế trầm trọng sợ e khó sống, ta muốn đến tìm chủ nhân của các người để trị bệnh cho bà cụ.

http://tieulun.hopto.org

Gia nhân nói:
- Hòa thượng đến thật đúng lúc; bà cụ, nhân vì tiểu chủ bệnh, nặng lòng lo cho cháu, lo quá thành bệnh. Gia chủ đã rước khá nhiều thầy thuốc đến điều trị mà chưa thấy thuyên giảm. Gia chủ chúng tôi tên là Triệu Văn Hội rất có hiếu với mẹ, thấy bà cụ bị bệnh nặng, hễ có thầy thuốc nào tài giỏi đều cho người mời đến để trị bệnh. Gần đây có một vị viên ngoại họ Tô tên Bắc Sơn, cũng có bà cụ mắc bệnh. Bên đó mời được một vị lương y tên là Lý Hoài Xuân, trác hiệu là Trại thúc hòa, rất tinh thông y lý. Chủ nhân chúng tôi vừa sang nhà Tô viên ngoại để mời y sĩ về.
Vừa nói đến đó, bên ngoài có một đoàn người cưỡi ngựa về tới. Ba người đi trước, một người cưỡi ngựa bạch, tướng mạo đẹp đẽ, tuổi trạc 30, đầu đội khăn bốn góc, trên có cài phiến ngọc, mình mặc áo cừu viên ngoại, trên đó thêu hàng trăm con bướm nhỏ, chân mang đôi giày gấm, da mặt hơi trắng, dưới cằm không râu. Người này chính là Trại thúc hòa Lý Hòa Xuân.
Người thứ hai đội khăn lam chéo góc thêu khảm ngọc đẹp, mình mặc áo cừu lam, chân mang giày xanh, mặt như trăng rằm, đôi mắt hiền từ, râu ba chòm phất phơ trước ngực. Người này chính là Tô bắc Sơn viên ngoại.
Người thứ ba cũng có dáng dấp một phú ông viên ngoại, mặt trắng râu dài, ngũ quan thanh tú.
Tế Điên thấy rồi, ra trước đầu ngựa nói:
- Xin ba vị khoan đi đã, Hòa thượng ta chờ quý vị đã lâu rồi.
Triệu Văn Hội ở phía sau thấy một vị Hòa thượng khùng khùng cản lối, vượt lên trước nói:
- Này Hòa thượng, chúng tôi có việc gấp, rước thầy thuốc về trị bệnh cho mẹ già. Hòa thượng muốn hóa duyên thì để ngày khác, hôm nay không được đâu.
Tế Điên nói:
- Không phải đâu, Hòa thượng ta đâu có đi hóa duyên. Nghe nói trong quý phủ có bà cụ bệnh nặng, ta muốn đến thăm bệnh nhơn, phải đi cứu bệnh mới được. Ý của Hòa thượng ta chỉ cốt đến trị bệnh mà thôi.
Triệu Văn Hội nói:
Tôi đã mời thầy thuốc rồi, vị này là một danh y đương thời. Thôi, Hòa thượng đi đi, tôi không mời ông.
Tế Điên quay nhìn Lý Hoài Xuân với một mắt, nói:
- Ông là danh y đương thời hử? Tôi xin hỏi ông một vị thuốc này xem trị bệnh gì?
Lý Hoài Xuân nói:
- Xin Hòa thượng cứ hỏi.
Tế Điên nói:
- Bánh bao mới ra lò trị bệnh gì?
Lý Hoài Xuân nói:
- Sách bản thảo không có nói vị đó, tôi không biết.
Tế Điên cười ha hả, nói:
- Cả đến việc quan trọng dường ấy ông không biết mà lại dám xưng là danh y Này nhé, bánh bao mới ra lò là trị bệnh đói, có phải không? Ông nói không trôi, Vậy ta sẽ vào nhà họ giúp đỡ ông một tay nhé!
Lý Hoài Xuân nói:
- Được, Hòa thượng muốn đi thì cứ đi.
Triệu Văn Hội và Tô Bắc Sơn cũng không tiện ngăn trở, lấy mắt nhìn nhau rồi cùng nhau tiến vào cổng.
Đến trước phòng của Triêu thái thái, gia nhân dâng trà xong, Lý tiên sinh chẩn mạch cho bà cụ, nói:
- Đây là chứng đàm ứ uất kết bừng lên, Phải trị bằng cách cho mửa cục đàm đó ra mới lành bệnh. Bà cụ tuổi tác đã cao, khí hhuyết kém suy, không thể trị bằng cách đó được. Xin viên ngoại thỉnh một vị lương y khác cao minh hơn.
Triệu Văn Hội nói:
- Thưa tiên sinh, không ở trong y giới, làm sao tôi biết vị nào là cao minh để tôi mời, xin tiên sinh vui lòng tiến cử hộ.
Lý Hoài Xuân nói:
- Ở Lâm An này chỉ có tôi và Thang Vạn Phương mà thôi. Bệnh nào ông ấy trị được, tôi cũng trị

http://tieulun.hopto.org

được. Ngược lại, bệnh nào tôi trị không được, ông ấy cũng đành thúc thủ mà thôi. Chúng tôi tài học ngang nhau.
Câu chuyện đến đó bỗng nghe Tế Điên nói:
- Các ông đừng quá lo, để Hòa thượng ta chẩn mạch bà cụ thử xem.
Triệu Văn Hội là người con chí hiếu, nghe thế lật đật nói:
- Phải đấy, xin kính mời Hòa thượng.
Lý Hoài Xuân cũng muốn xem tài nghệ Hòa thượng ra sao. Chỉ thấy Tế Điên đến trước lão thái thái vỗ tay nói:
- Lão thái thái chưa chết được đâu, xương sọ còn cứng lắm mà.
Lý Hoài Xuân nói:
- Hòa thượng này khéo nói chuyện tầm ruồng không.
Tế Điên nói:
- Được rồi, để Hòa thượng ta đem cục đàm ra là xong.
Nói rồi, Tế Điên đến trước lão thái thái nói:
- Đàm a đàm, ra đây mau, ra đây mau! Mi ở trong đó tức chết lão thái thái ư?
Lý Hoài Xuân cười thầm: "Thực là đồ bá vơ ở đâu".
Chỉ thấy lão thái thái ho ra một cụ đàm. Tế Điên thò tay vào mình lấy một viên thuốc vò vò, hô:
- Đem một chén nước âm dương ra đây!
Giây lát, gia nhân đem nước tới.
Triệu văn Hội vội hỏi:
- Thuốc đó tên là chi mà có thể trị bệnh cho mẫu thân của tôi được?
Tế Điên cười lớn, tay cầm hoàn thuốc, nói:

Thuốc này tùy thân dùng mãi mãi
Chẳng phải hoàn tán với cao đơn
Tạp bênh uốngvào liền hiệu nghiệm
Bát bửu tiên y Trừng nhãn hoàn.

Tế Điên nói xong, thả viên thuốc vào chén nước, nói:
- Lão thái thái vì lòng lo lắng nóng nảy, nên bị một cục đàm vọt lên lập tức hôn mê bất tỉnh. Qúy vị nên khéo léo phò dưỡng lão bà và cho uống viên thuốc này, lập tức có công hiệu.
Triệu Văn Hội nghe nói như thế, biết Hòa thượng này lai lịch phi thường nên nói nguyên nhân gây bệnh rất đúng, vội nói:
- Bạch Thánh tăng, xin người từ bì cứu giúp chọ Mẹ cửa con nhân vì quá lo lắng cho bệnh tình của cháu nội, lòng dạ cấp bách mà ra nông nỗi. Con có một đứa bé mới lên 6 tuổi không biết bị chứng bệnh oan nghiệt gì mà cứ hôn mê bất tỉnh luôn. Mỗi lần như thế, mẹ con lo sợ cuống cồng mới bị đàm chặn nghẹt như thế. Sư phụ có ý trị bệnh cho mẹ con, luôn tiện xin rủ lòng thương chữa trị cho cháu.
Tế Điên bảo đem thuốc đổ cho bà cụ, giây lát đàm hạ bình phục như xưa.
Triêu Văn Hội đến thỉnh an lão thái thái rồi lại dập đầu cầu xin Hòa thượng trị bệnh cho con mình.
Tế Điên nói:
- Muốn Hòa thượng ta trị cho thằng bé hết bệnh không phải là chuyện khó, chỉ cần y theo những điều kiện sau đây.
Triệu văn Hội hỏi:
- Bạch Hòa thượng, điều kiện đó thế nào?
Tế Điên thông thả nói:
- Điều kiện ấy thế này... thế này... !

http://tieulun.hopto.org

Hồi 003

Ở Triệu gia thi thiền cơ trị bệnh
Ngầm cứu người nói Phật pháp linh cơ

Thơ rằng:

Cây cỏ hương hoa cũng hiếu thiền
Mấy người nấy ná thoát trần duyên
Đạt Ma Tây trúc truyền Đông đô.
Đạo Tế Tây Hồ cưỡi rượu thuyền
Mưa núi mịt mờ xiên lại thẳng
Giọt sen lác đác khẳm rồi nghiêng
Mây trắng la đà trôi tự tại
Bên rừng thong thả ấy thần tiên.

Tế Điên nói:
Bệng đó trị không khó, ngặt vị dẫn thuốc hơi khó tìm. Phải tìm cho được người đàn ông 52 tuổi, sanh ngày mồng 5 tháng 5 và đứa con gái 19 tuổi sanh ngày mồng 5 tháng 8. Lấy nước mắt của hai người đó hòa với thuốc uống mới hiệu nghiệm.
Tô Bắc Sơn và Lý Hoài Xuân thấy Hòa thượng có hành động khác thường như vậy, bèn hỏi Hòa thượng hiện ở đâu, pháp hiệu là chi Tế Điên một mạch nói rõ.
Triệu Văn Hội sai gia nhân tìm một người đàn ông 52 tuổi sanh ngày mồng 5 tháng 5. Mọi người đổ xô đi tìm, sang đến các nhà kế cận cũng không có. Có người đúng tuổi mà ngày tháng sanh không đúng; có người ngày tháng đúng nhưng số tuổi không phải. Một gia nhân đi ra ngoài cổng thấy một người đàn ông đang đứng, tuổi trạc 50, liền chấp tay hỏi:
- Xin hỏi lão huynh họ tên chi?
Người kia đáp:
- Tôi họ Đổng, tên Sĩ Hoằng, vốn người Tiền Đường. đang ở đây đợi một người.
- L ão huynh có phải 52 tuổi không?
- Đúng.
- Lão huynh sanh ngày mùng 5 tháng 5?
- Quả vậy.
Gia nhân vội bước tới nói:
- Xin mời Đổng lão gia đi cùng tôi vào trong này, gia chủ tôi có lời mời.
Đổng Sĩ Hoằng nói:
- Chủ nhân của ngươi làm sao biết ta mà mời? Ngươi phải nói rõ ta mới chịu đi.
Gia nhân bèn đem việc tìm vị dẫn thuốc kể lại, Đổng Sĩ Hoằng mới chịu theo vào ra mắt Tế Điên và Triệu Văn Hội. Tế Điên nói:
- Mau đi tìm đứa con gái 19 tuổi sanh mồng 5 tháng 8 mới xong.
Đổng Sĩ Hoằng nghe nói đến ngày tháng sanh của người con gái giống hệt ngày sanh của con gái mình, nên hồi hộp không an. Một lát, gia nhân vào thưa:
Cố nhưng nhưng, có một đứa a hoàn tên là Xuân Hương, 19 tuổi, ngày sanh đúng là mồng 5 tháng 8, tôi đã dẫn vào đây.
Dứt lời, từ bên ngoài một người con gái đi vào. Đổng Sĩ Hoằng nhìn ra chính là con gái mình, động nối thương tâm, lệ tuôn lã chã. Cô gái thấy mặt cha mình, mừng vui lẫn lộn, sụt sùi rơi nước mắt.
Tế Điên vỗ tay cười ha hả:
- Lành thay, lành thay! Hôm nay ta làm một việc lợi cả ba, hoàn toàn mỹ mãn.
Nói rồi thò tay vào túi lấy viên thuốc, bảo gia nhân lấy nước có trộn nước mắt vừa hứng hòa với thuốc đem đổ cho Triệu công tử. Giây lát, công tử tinh thần thanh sảng, lành mạnh như xưa. Tế Điên mới kể cho Triệu Văn Hội nghe việc Đổng Sĩ Hoằng mất bạc định treo cổ và được mình đưa đến đây để cha con gặp nhau. Triệu Văn Hội giúp cho Đổng Sĩ Hoằng 100 lượng bạc để cha con làm vốn sanh nhai và tìm mua cho Cố nhưng nhưng một đứa a hoàn khác.

http://tieulun.hopto.org

Lý Hoài Xuân hỏi ra mới biết Hòa thượng là Tế Điên trưởng lão ở chùa Linh Ẩn. Tô Bắc Sơn tới trước Hòa thượng đảnh lễ cầu xin từ bi trị bệnh cho mẫu thân. Tế Điên đứng rột dậy, nói:
- Hòa thượng ta đến nhà ông nhé.
Tô Bắc Sơn nói: Thế thì quý lắm.
Triệu văn Hội biết không thể lưu lại được, bèn đem 100 lượng bạc tặng cho Tế Điên để sắm y phục.
Tế Điên nói:
- Ngươi muốn tạ Ơn Hòa thượng ta, hãy kề tai nghe ta nói như vầy. . . như vầy. ..
Triệu Văn Hội thưa:
- Xin sư phụ chớ lo, ngày hôm nay con sẽ đến đó.
Dặn Triệu Văn Hội xong, Tế Điên và Tô Bắc Sơn cùng ra khỏi nhà họ Triệu. Vừa đến thư phòng, Hòa thượng hỏi:
- Lệnh đường lão thái thái mắc bệnh đến nay đã rước được mấy vị thầy thuốc chẩn trị?
Tô Bắc Sơn nói:
- Thật không dối chi Hòa thượng, từ trước tới nay cũng mời khá nhiều thầy thuốc nhưng bệnh chưa thấy thuyên giảm. Trước đây có mời một vị thần y là Thang Vạn Phương đến chẩn trị bệnh cũng không thấy bớt, kế đến mời Lý Hoài Xuân đến xem mạch, bệnh vẫn trơ trợ Vị thầy thuốc nào đến xem mạch cũng bảo là do tuổi cao khí huyết suy kém không thể phò dưỡng được. Tôi chỉ biết cố hết sức mình, được từng nào hay từng ấy. Hôm nay gặp được Thánh Tăng, thật là tam sinh hữu hạnh, lão mẫu chắc sẽ lành bệnh.
Nói rồi dẫn Hòa thượng đi thăm bệnh. Qua hiên thanh trúc đi suốt năm gian nhà đến phòng lão thái thái. Thái thái đang nằm trên giường. Hai đứa a hoàn thấy Hòa thượng tăng bào rách nát bèn che miệng cười.
Tế Điên nói: Đừng cười bộ y phục rách nát, hãy nghe ta nói:

Chớ nhạo không tiền y phục rách,
Bản lai diện mục có mới hách.

Gia nhân dâng trà lên. Thấy Tế Điên cầm một viên thuốc, Tô Bắc Sơn liền hỏi:
- Bạch sư phụ, thuốc đó tên chỉ?
Đây là diệu dược của Hòa thượng ta, tên là "Yếu mạng đan". Người sắp chết uống vào sẽ hồi sinh ngay, nó còn một tên khác là "Thần thối trừng nhản hoàn".
Tô Bắc Sơn lấy thuốc hòa đổ cho mẹ . . . Giây lát thái thái bình phục như xưa. Tô Bắc Sơn dặn người dọn cơm rượu rồi mời Hòa thượng vào thư phòng dùng tiệc, đàm luận việc cổ kim. Tế Điên chữ nghĩa đầy mình, kinh luận gồm đủ, biện bác thao thao. Tô Bắc Sơn mới biết trước mặt mình là một ngoại thế cao nhân, bèn bái Hòa thượng làm thầy và thay y phục khác cho Tế Điên. Tế Điên một mực khước từ và nói:
- Ngươi muốn đền ơn ta chỉ cần làm như vầy. . . như vầy. Ta đi đây.
Tô Bắc Sơn nói:
- Bạch sư phụ, nhà này coi như là nhà của sư phụ, lúc nào thích đến xin sư phụ cứ đến ở đây.
- Tốt lắm, bây giờ ta phải về chùa.
Tế Điên nói rồi bước ra hè phố vừa đi vừa hát nghêu ngao:

Nào có ra chi chức tước hầu,
Ăn sang mặc đẹp quá phong lưu,
Đến nay tính lại còn ai nhỉ,
Nắng quái gò hoang nắm cỏ rầu!
Như bọn ta suốt đời thư thả,
Xem việc đời nhẹ tựa giấc chiêm bao,
Dắt người mê trở về bến giác,
Phá tâm mê trực nhận bản lai.

Tế Điên về chùa ngủ ở lầu Đại Bi suốt ngày. Quảng Lượng muốn hại Tế Điên cho bỏ ghét để trả

http://tieulun.hopto.org

mối thù ngày nọ, bèn sai tên đệ tử là Tâm Thanh lén phóng hỏa đốt lầu giết chết Tế Điên. Lần đầu Tâm Thanh mới vừa lum khum châm lửa, bị Tế Điên đái tưới trên đầu, nước văng tung tóe, lửa tắt ngấm. Lần thứ hai, lầu Đại Bi bén lửa, khói bốc mù trời, tàn lửa bắt tứ tung. Chúng tăng trong chùa giật mình tỉnh giấc, hô:
- Cháy! Cháy! Tế Điên Hòa thượng ngủ trên lầu chắc bị lửa cháy chết rồi! Thật là họa kiếp.
Mọi người hò nhau dập tắc lửa. Giám tự tăng Quảng Lượng cho là phen này Hòa thượng điên thế nào cũng bị lửa đốt cháy chết. Còn đương mừng thầm, bỗng thấy Tế Điên từ chánh điện bước ra cười ha hả, nói:
Người nào bảo chết trời không nỡ,
Trời bắt người chết nào khó chi!
Quảng Lượng thấy Tế Điên còn sống nhăn, trong lòng không vui, trở vào bạch với Phương trượng:
Bạch Phương trượng, Đạo Tế để lửa cháy lầu Đại Bi, phải nên trị tội ông ấy mới được.
Lão Phương trượng nói:
- Lửa cháy lầu Đại Bi, đó là ý trời. Đạo Tế còn có can chi vào việc đó.
Quảng Lượng lại bạch Phương trượng:
- Trong nước có phép vua, ở chùa có thanh quy: Trong chùa chúng ta áng thời khắc mà nổi lửa, ăn cơm, ngủ nghỉ, Đạo Tế để đèn chong suốt đêm, lửa phàm lẫn lửa thần mới ra cớ sự. Tội cháy lầu Đại Bi thuộc về ông ấy. Cứ theo thanh quy thì tội ấy phải bị thâu hồi y bát, giới điệp, đuổi ra khỏi chùa không cho làm Tăng nữa.
Lão phương trượng nói:
Phạt như thế thì quá nặng, bắt ông ta đi khuyến hóa về trùng tu lại chùa là xong.
Bảo thị giả kêu Đạo Tế vào dạy việc. Giây lát, Đạo Tế từ bên ngoài bước vào thưa:
- Bạch phương trượng, Đạo Tế ra mắt Ngài.
Lão phương trượng nói:
- Này Đạo Tế, ông không giữ thanh quy, chong đèn cả đêm làm lầu Đại Bi bị cháy rụi. Ta phạt ông bằng cách đi hóa duyên trùng tu lại ngôi lầu ấy. Công tác trùng tu cần đến muôn lượng bạc. Ông đến hỏi sư huynh ông xem cho thời hạn hóa duyên là bao lâu.
Tế Điên quay sang Quảng Lượng hỏi:
- Thưa sư huynh, sư huynh cho thời hạn tiểu đệ là bao nhiêu ngày?
Quảng Lượng nói:
- Ba năm được không?
Tế Điên nói:
- Không được, lâu quá! Xin rút ngắn lại một ít.
- Một năm được không?
- Không được, còn lâu lắm, Xin rút ngắn thêm nữa.
- Thôi nữa năm nhé?
Tế Điên lắc đầu nói còn lâu quá. Quảng Lượng đưa thời hạn một tháng, Tế Điên vẫn còn chê lâu quá. Quảng Lượng lại nói:
- Vậy trong một ngày ông có thể hóa duyên đủ một muôn lượng được không?
- Một ngày hóa duyên một muôn lượng hả? Thôi huynh đi đi, tôi không đi đâu.
Tế Điên nói rồi cười ha hả. Chúng tăng xôn xao cùng nhau nghị luận:
- Trong thời hạn một trăm ngày cho ông ấy đi hóa duyên, nếu được một muôn lượng bạc sẽ lấy công chuộc tội.
Tế Điên ưng chịu mỗi ngày đi hóa duyên, ở Lâm An cho thuốc cứu người phổ độ chúng sanh, thâu đồ đệ ký danh không xiết kể nhưng giả bộ khùng điên không lộ bản lai diện mục của mình. Một ngày kia, Tế Điên đang ở sườn núi phía sau ngọn Phi Lai, gặp hai người thợ săn vác thỏ, chồn, nai, hươu, bèn bước ra cản lối hỏi:
- Xin hỏi quý vị họ tên là chi Và định đi đâu đó?
Người kia trả lời:
- Tên là Trần Hiếu, trác hiệu là Mỹ nhiệm công, còn người này là anh em kết nghĩa với tôi tên là Bệnh phục thần Dương Mãnh, chúng tôi từ trên núi trở về.
Chẳng hay sư phụ là ai?

http://tieulun.hopto.org

Tế Điên nghe nói cười ha hả, hát:

Sáng ra ngoài hang núi
Suốt ngày bắn với săn
Vì muốn béo thân mình
Kẻ khác đành chịu chết.

Dương Mãnh, Trần Hiếu biết Hòa thượng là bậc cao nhân ẩn sĩ, lập tức quỳ xuống hành lễ, bái Tế Công làm thầy và nói:
- Anh em tôi từ nay xin đổi nghề, theo bèn bạn làm cho h ảng bảo tiêu để sinh sống, cải ác tùng thiện.
Tế Điên nói:
- Tốt lắm, các ngươi không bao lâu sẽ phát đạt.
Hai người từ tạ ra về. Tế Điên ở trong chùa suốt ngày chè chén lu bu, chẳng đi hóa duyên nơi nào hết. Quảng Lượng cũng không thèm hối thúc, nghĩ rằng cứ đến kỳ hạn y luật mà đuổi Tế Điên ra khỏi chùa là xong.
Thời gian qua mau, thấm thoát đã hơn ba tháng mà Tế Điên chẳng hóa duyên được một lượng bạc nào.
Ngày kia, Tế Điên thấy vị sư giữ cổng chùa đi vắng, bèn đến điện Hộ Pháp ngắm nhìn thần tượng uy nghi, tướng mạo đẹp đẽ rồi nói:
- Lão Vi Đà này, ông đi chơi với ta nhé!
Nói rồi vác ông Hộ Pháp đi ra cổng. Kẻ qua lại hai bên đường xì xào: "Mấy vị coi kìa, từ đó tới giờ Hòa thượng đi hóa duyên rất nhiều, có vị chỉ cầm cái chìa khóa lớn, có vị gõ cái mõ thật to, chứ chưa có ai vác ông Hộ Pháp Vi Đà đi khắp phố như thế này".
Tế Điên cười hề hề nói:
- Các người không biết nói lung tung thế, chớ đây là người giúp việc đắc lực trong chùa chúng tôi đây.
Mọi người nghe thế đều cười rộ.
Tế Điên đang đi bỗng ngước nhìn thấy phía trước có một luồng đen xông thẳng lên trời, bèn bấm linh quang rồi vỗ tay nói:
- Lành thay, lành thay! Ta đâu bỏ qua được.
Bên đường là một quán rượu tên Túy Tiên lầu, với bài thơ viết đại tự phía trước:

Thái Bạch rượu vào thơ trăm thiên
Trường An phố thị ngát hơi men
Thiên tử cho vời trơ mắt ngó
Muôn tâu: thiên hạ, Tửu Trung Tiên.

Tế Điên bước vào nói:
- Ôi chao mệt quá, Chưởng quỹ đâu?
Bên trong nghe tiếng đi ra một chưởng quỹ, thấy khách đến chỉ là một Hòa thượng đi hóa duyên, bèn nói:
- Hòa thượng ơi, ở đây mồng một và ngày rằm chúng tôi mới thí tiền.
Tế Điên nói:
- Phải đó, ở đây ngày rằm và mồng một mới bán cơm.
Rồi ra đứng chặn ngoài cửa. Giây lát từ hướng Đông có ba người đi lại. Phổ ky mời khách vào. Tế Điên đưa tay cản, nói:
- Ba vị muốn ăn cơm hử, ở đây ngày rằm và mồng một mới bán cơm.
Ba người khách nghe nói thế kéo nhau sang tiệm khác. Ba bốn mối như thế đều bị Tế điên xua đi hết.
Vị chưởng quỹ nổi giận, từ trong bước ra nói:
- Này Hòa thượng, ông đuổi khách của tôi đi chỗ khác hết là ý gì thế?

http://tieulun.hopto.org

Tế Điên nói:
- Ta muốn ăn cơm, vừa bước vào cửa ông bảo cho biết là ngày mồng một và rằm, ta mới biết là ngày mồng một và ngày rằm các ông mới bán cơm chứ.
Chưởng quỹ nói:
- Tôi tưởng ông đi hóa duyên mới nói ngày mồng một và rằm chúng tôi mới thí tiền cho Tăng được.
Tế điên nói:
- Không phải đâu, ta đến ăn cơm mà.
- Vậy thì xin mời vào.
Tế Điên vác ông Hộ Pháp vào trong nhà, lựa một bàn sạch sẽ ngồi xuống, kêu mấy món ăn, bốn năm hồ rượu, ăn xong kêu tính tiền. Cộng tất cả tiền cơm rượu là một ngàn sáu trăm tám mươi tiền.
Tế Điên nói:
- Ghi sổ đi, hôm khác ta ăn nữa tính chung một thể.
Chưởng quỹ sớm lưu ý việc này, liền bước tới nói:
- Này Hòa thượng, ăn cơm thì phải trả tiền. Hôm nay Hòa thượng ăn cơm rồi không trả tiền không đi được đâu. Phải trả 1.680 đồng tiền đã.
Tế điên đang phân bua với phổ ky, bỗng nghe bên ngoài có tiếng hét vang như sấm, hai người tướng mạo hùng vĩ bước vào.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 004

Vác Hộ Pháp rượt yêu khắp trang viện
Bệnh phục thần giận đánh lão đại nhân

Có thơ rằng:

Cửa gỗ dựng rồi chửa muốn sang
Dõi nhìn chim chậu nhảy lan man
Nhà ngọc dễ chôn thiên cổ hận
Gác vàng khó đổi một thân nhàn
Mây giăng đầu núi soi lòng thác
Lá rụng rừng thu thấu viễn san
Thông già thở khói màu xanh biếc
Phải trái xem tuồng mây trắng ngang.

Nhắc lại Tế Điên đang cải lộn với phổ ky trong quán cơm, bỗng có hai người vén rèm đến trước Tế Điên vái chào. Người đi đầu thân hình cao lớn, đầu đội khăn lam kim tuyến có gắn hai hạt châu, mình mặc tiễn tụ bào màu lam, lưng thắt giây tơ, chân mang giày võ sinh, ngoài choàng áo lông thêu hoa, sắc mặt hơi vàng, mày dài mắt to, đôi mắt thần quang lóng lánh, mũi thẳng miệng rộng, dưới cằm vuông, bộ râu đen phất phơ trước ngực.
Người đi sau, tuổi ngoài hai mươi, đầu đội khăn đoạn thêu ngũ sắc, mình mặc áo đoạn tiễn tụ bào thêu ba đóa hoa lam, chân mang võ hài, choàng ngoài một áo cừu lam, mặt trắng bệch không huyết sắc như mùa giấy trắng. Vị đi trước chính là Mỹ nhiệm công Trần Hiếu, người đi sau là Bệnh phục thần Dương mãnh, hai người này từ hảng bảo tiêu trở về định lên Linh Ẩn tìm Tế Điên. Đến ngang quán cơm nghe tiếng cãi cọ Ồn ào liền vén rèm bước vào, thấy Tế Điên đang cải nhau với phổ ky vội bước tới chào và nói:
- Bạch sư phụ, sao sư phụ lại cãi nhau ở chỗ này? Mấy đứa này có khi dễ sư phụ không? Sư phụ nói cho chúng con biết để con đánh bọn nó một trận cho biết tay.
Trần Hiếu vội can:
- Này hiền đệ, chớ nên lỗ mãng vội, phải nói ra nguyên nhân đã.
Phổ ky trong quán thấy hai người ăn nói hung hổ như vậy, vội nói:
- Xin hai vị quan nhân chớ giận, nguyên do tại vị sư phụ đây vào ăn cơm không tiền trả lại nói những lời ngang bướng mới sinh cãi cọ như vậy.
Tế Điên nói:
- Phải đa, hai đồ đệ đến đây thật đúng lúc, tiệm cơm này làm khó dễ ta quá.
Trần Hiếu hỏi:
- Bạch sư phụ, tạo sao họ làm khó dễ sư phụ như vậy?
Tế Điên nói:
- Ta ăn cơm rồi, bọn họ không chịu cho đi cứ đòi tiền hoài.
Trần Hiếu nghe qua không nhịn được, tức cười nói:
- À, té ra là đòi tiền! Bèn quay qua nói: - Này chưởng quỹ, các nhười không biết vị Hòa thượng này ư? Đây là Tế Công trưởng lão, vị Phật sống ở chùa Linh Ẩn đó. Số tiền có là bao, Hòa thượng ăn uống hết bao nhiêu đừng đòi Hòa thượng, sau ba tháng anh em ta sẽ tính gộp một lần cho.
Chưởng quỹ nói: Chúng tôi xin tạ lễ thất kính!
Tế Điên hỏi: Các ngươi đã ăn cơm chưa?
- Chúng con ăn cơm rồi.
- Các ngươi vác tượng Hộ Pháp đi hóa duyên với ta nhé.
Trần Hiếu nói:
- Bạch sư phụ, đệ tử của sư phụ đều là danh giá phú hộ. Sư phụ cần nhiều nữa, chúng tôi chẳng dám thưa, chớ còn khoảng 9 – 10 lượng bạc, hiện chúng tôi có sẳn, cần chi sư phụ phải đi cho nhọc sức.
Tế Điên lắc đầu nói:
- Không được, không được! Hóa duyên là bổn phận của Hòa thhượng tạ Này Dương mãnh, người

http://tieulun.hopto.org

vác ông Hộ Pháp này cho Hòa thượng ta nhé.
Dương Mãnh vâng dạ rồi kê vai vác ngay Ba người cùng ra khỏi quán cơm đi về hướng Đông. Mấy người quen biết với Trần Hiếu và Dương Mãnh kề nhau xầm xì.
Trần Hiếu hổ thẹn đỏ mặt, đứng lại nói chuyện với người quen ở bên đường. Dương Mãnh hồn nhiên không biết mắc cỡ, cùng Tế Điên xăm xăm đi tới. Thấy bên đường có một tiệm trà mới khai trương, Tế Điên bảo Dương Mãnh để tượng Hộ Pháp xuống nghỉ. Đoạn xăm xăm đến trước tiệm trà kêu lên: - Khổ dữ a! Khổ dữ a!
Mấy người làm công trong tiệm nghe Hòa thượng kêu khổ lật đật chạy ra hỏi:
- Hòa thượng đi mua trà hỉ?
- Không phải đâu! thấy tiệm mới khai trương ta đến chúc mừng đó chứ.
- À, té ra Hòa thượng đến chúc mừng. Xin mời vào, mời vào.
- Hòa thượng ta tới đây có hai việc: thứ nhất là đến chúc mừng, thứ hai là đến hóa chút duyên.
- Hòa thượng hóa duyên bao nhiêu?
- Không cần nhiều, 200 lượng thôi. Đủ số ta mới đi.
- Tưởng chút ít, chứ còn số đó nhiều quá, tiệm tôi thứ xả không đủ. Thôi đi hóa duyên chỗ khác đi!
Tế Điên nghe thế, cười hà hà nói :
- Bây giờ ta xin 200 lượng, người cho thì thôi; tới chừng đứng bong không chỉ 200 đâu mà phải 400 lượng, qua xế phải 600 lượng, chiều tối phải 800 lượng; còn để giáp một ngày đêm thì cả tiệm trà nhà ngươi cũng tính chưa đủ số đó nhé!
Chưởng quỹ nghe nói biết là Hòa thượng khùng đến quấy rối. Có một người mua trà ưa xen việc tào lao, tới nói:
- Này Hòa thượng! Cửa hàng người ta mới khai trương, ông tới phá đám làm chị Ông muốn xin vài ba tiền để mua hương đèn thì đây tôi cho ông; còn muốn vài ba điếu để có quần áo đổi thay thì hôm khác lại, cưỡi trên người tôi đây nè!
- Cưỡi trên người ông hả, ngươi cõng ta được à! Ha ha!
Người kia nghe những lời ngoắt ngoéo đó, nói:
- Này Hòa thượng, hóa duyên là hóa bao nhiêu tiền?
- Có 200 lượng bạc là ta đi ngay thôi, không lấy thêm một điếu nào hết.
Người ấy nghe Tế điên nói bắt quàng, bèn nghiêm sắc mặt, nói:
- Này Hòa thượng, ông đừng có đùa, tôi không chấp ông đâu. Thôi, ông đi hóa duyên cho đủ số đi!
- Không cần ông chấp với nê, ông cố mà xem ta hành sự sẽ biết.
Đoạn kêu:
- Dương Mãnh, hãy để ý xem nhé! Hễ thấy có lão đạo sĩ nào từ phía Nam Hồ Đồng đi tới, ngươi cứ nếu lại đập chết ngay trước tiệm trà, để cho chủ tiệm trà đến cửa quan đền mạng người ta chơi!
Dương Mãnh bản tính hồn nhiên, nghe Tế Điên bảo thế liền gật đầu vâng dạ, nhìn chăm chăm về phía Hồ Đồng chờ đợi lão đạo sĩ. Quả nhiên không bao lâu, từ phía Hồ Đồng đi lại một lão đạo sĩ mình cao tám thước, eo nhỏ lưng gù, đầu đội khăn đạo sĩ màu xanh, mình mặc đạo bào bằng đoạn màu lam thắt lưng tơ, chân mang giày thêu vớ trắng. Trên lưng lủng lẳng một cây bảo kiếm trong bao bằng da cá, đuôi gươm mấy tua màu vàng phất phơ theo gió. Vị đạo sĩ ấy mặt như trăng rằm, mắt mũi hiền từ, ngũ quan thanh tú, ba chòm râu thưa buông dài trước ngực, vừa đi vừa hát:
Huyền trong diệu, diệu trong huyền
Dưới điện Tam Thanh có chân truyền
Không phải Thánh cũng không Tiên
Mải miết động sâu khổ tu luyện
Miệng nuốt kim đan nguyên thần hiện
Chứng tỏ Tam Thanh thiệt có truyền.
Dương Mãnh ngó thấy, đùng đùng nổi giận, hét lớn:
- Hay a! yêu đạo chớ chạy, ông đợi ở đây đã lâu!
Nói rồi liền hươ quyền đánh tới.
Lão đạo sĩ này từ đâu đến? Tại sao Tế Điên lại bảo Dương Mãnh đón đánh ông ta?
Nguyên bởi ở đường Thái Bình trong thành Lâm An có một nhà tỷ phú họ Châu tên Cảnh, tự Vọng Liêm. Bởi ông ta giàu quá nên mọi người thường gọi là Châu Bán Thành, trong nhà của đến trăm

http://tieulun.hopto.org

muôn. Ông ta chỉ có một đứa con trai tên là Châu Chí Khôi, 21 tuổi, chưa lập gia đình. Chí Khôi cũng khá đẹp trai, nhưng hiềm nỗi quá kén chọn, cao với không tới, thấp chẳng để mắt nhìn, vì thế từng tuổi đó còn lẻ loi một bóng. Châu viên ngoại tuổi quá 70 lại dưới gối chỉ có Chí khôi nên rất mực cưng chiều. Ngày kia, Chí khôi bỗng nhiên ngọa bệnh và điều dưỡng ở thư phòng hoa viên. Mời rất nhiều thầy thuốc nổi danh chẩn trị mà bệnh thế vẫn không thuyên giảm, viên ngoại vì thế rất đỗi lo âu. Một hôm tối lại, viên ngoại tự tay xách đèn lồng ra thư phòng ở hoa viên thăm bệnh con. Vừa đến cửa thư phòng, bỗng nghe bên trong có tiếng trai gái cười đùa; viên ngoại động tâm nghĩ rằng: "Chắc đứa a hoàn nào của bà lén dẫn dụ con ta làm chuyện bại hoại gia phong đây. Ta phải đến xem mặt coi đứa nào cho biết". Bèn đến bên cửa sổ thấm ướt một khoảng giấy, xoi lỗ nhìn vào. Bên trong, đồ đạc thiết trí vẫn như cũ. Trên chiếc bàn nhỏ ở trên sạp, ngọn bạch lạp đang tỏa chiếu bên mấy thức ăn. Chí Khôi đang ngồi ở một bên, còn ngồi đối diện bên kia là một cô gái sắc đẹp hoa nhường nguyệt thẹn. Lão viên ngoại nhìn kỹ, té ra cô gái ấy chính là Nguyệt Nga, con gái của Vương viên ngoại ở sát tường nhà. Lão viên ngoại cả kinh, thầm nghĩ: "Ta với viên ngoại là bạn hồi còn để chỏm. Sao hai đứa nhỏ này dám làm việc trăng hoa xấu hổ như vậy kìa?". Chính ông cũng không dám bước vào nhà sợ hai người xấu hổ tự tận, bèn trở về phòng mình, thở dài, kêu phu nhân nói:

- Bà ơi, bà có biết thằng con mình mắc bệnh gì không? Tôi vừa thấy nó cùng Vương Nguyệt Nga, con gái của bác Vương Thành ở kế nhà mình, uống rượu vui đùa ở ngoài thư phòng đấy. Bà tính lẽ nào cho phải đây?

Phu nhân nói:

- Có gì mà viên ngoại phải lo! Ngày mai, ông sang nhà bác Vương thăm hỏi chuyện trò rồi nhân tiện hỏi thăm con gái bác đã có đôi bạn chưa. Nếu chưa đính ước ở đâu thì mình gấp rút cậy mai mối đến hỏi. Làm như thế, một là giữ vẹn được danh giá của hai nhà, hai là cho đôi trẻ được tâm nguyện, há không phải là kế lưỡng toàn sao?

Viên ngoại cho là có lý, bèn an lòng đi nghỉ. Sáng hôm sau, ăn điểm tâm xong, viên ngoại thay đổi y phục, cùng với gia nhân mang lễ sang thăm Vương viên ngoại. Vừa bước đến cổng, thấy từ xa bốc lên cát bụi mịt mù, một người cưỡi ngựa và hai chiếc kiệu đi lại, thì ra đó là Vương viên ngoại. Vương viên ngoại lật đật xuống ngựa, chào hỏi Châu viên ngoại rằng:

- Lâu nay huynh trưởng có mạnh giỏi chăng?

Hiền đệ đi đâu về thế? Người ngồi trong kiệu là ai vậy?

Vương viên ngoại nói:

- Đó là cháu gái anh, Vương Nguyệt Nga chớ ai. Cháu đó hơn hai tháng nay ở bên nhà cậu. Nhân vì có mai mối đến hỏi, ngày mai đưa lễ đến nên sáng hôm nay tôi phải qua rước cháu về.

Châu viên ngoại nghe nói, thầm nghĩ: "Sao có chuyện lạ vậy kìa? Chính mắt mình thấy Vương Nguyệt Nga đang ngồi uống rượu với thằng con mình, làm sao nó lại ở nhà cậu nó hơn hai tháng được? Có phải mình hoa mắt, nhìn lầm người chăng? Chuyện đó đâu thể có được?". Nghĩ rồi bèn nói:

- Này hiền đệ, cho kiệu đến gần cửa cho ta thăm nhìn mặt cháu một chút.

Vương viên ngoại bảo khiêng kiệu lại gần, thị tỳ vén rèm, dìu Vương Nguyệt Nga xuống vái chào chúc phúc Châu viên ngoại. Châu viên ngoại nhìn kỹ, quả nhiên cùng với cô gái đã thấu ở thư phòng ngày hôm qua không sai một nét, trong lòng thầm nghĩ: "Không xong, không xong rồi! Con Nguyệt Nga này không yêu cũng là quái, chẳng phải quỷ cũng hồ ly!". Ông quá lo sợ, cơ hồ muốn ngất đi, may có người ở một bên dìu đỡ mới khỏi ngã. Vương viên ngoại hỏi:

- Huynh trưởng thấy cháu gái ra sao mà có dáng điệu khác thường như thế?

Châu viên ngoại nói:

- Hiền đệ Ơi, ta nhìn thấy cháu mà sực nghĩ đến con mình ở nhà, bây giờ không biết bệnh thể nhẹ nặng ra sao!

Vương viên ngoại nói:

- Tôi thiệt không rõ việc đó, để ngày mai tôi sẽ sang thăm cháu.

Nói rồi kiếu từ. Châu viên ngoại về đến nhà thở vắn than dài. Phu nhân hỏi nguyên cớ cũng lo lắng không an. Viên ngoại nói:

- Vợ chồng ta chắc không sống nổi vì việc này. Biết làm sao bây giờ?

http://tieulun.hopto.org

Hai vợ chồng đang lo rầu, xảy thấy từ ngoài đi vào một đứa thơ tên là A Phước, Tên này khoảng 15, 16 tuổi, rất là lanh lợi, nói:
- Thưa viên ngoại, chớ lọ Ở ngoài cửa Thanh Ba có tòa Tam Thanh quán, lão đạo sĩ ở miếu đó tên là Lưu Thái Chơn, có tài bắt yêu trấn trạch, lui quỷ trị bệnh rất tài. Viên ngoại đi mời ông ấy đến có thể trị bệnh cho công tử được.
Viên ngoại nghe nói có lý, liền hối gia nhân thắng ngựa cùng với bốn gia nhân do A Phước dẫn đường đi thỉnh thầy. Đến cổng Tam Thánh quán ngoài cửa Thanh Ba, tớ thầy xuống ngựa gõ cửa. Bên trong có một đạo đồng đi ra, hỏi:
- Qúy vị tìm ai?
Gia nhân đáp:
- Chúng tôi là người của Châu viên ngoại ở trong thành, đến đây mời đạo gia bắt yêu.
Đạo đồng vào trong thông báo. Tòa miếu này có một tòa điện chính, hai bên có kèm Đông Tây hai dãy. Lão viên ngoại đi đến nhà Đông được lão đạo sĩ xuống thềm tiếp rước. Viên ngoại thấy lão đạo sĩ đầu đội khăn đạo sĩ cũ, mặc đạo bào bằng vải lam, ngũ quan rất thanh tú. Viên ngoại nói:
- Đã lâu ngưỡng mộ đại danh tiên trưởng như sấm nổ bên tai. Hiện tại trong hoa viên nhà tôi có con yêu làm loạn, biến mình làm Vương Nguyệt Nga ở gần nhà để mê hoặc con trai tôi là Chí Khôi. Cầu xin tiên trưởng mở lòng từ bi đến bắt yêu an trạch, lui quỷ, trị bệnh giùm cho cháu
Lão đạo sĩ biết họ Châu là một nhà đại phú, liền vội vàng ưng thuận, nói:
- Xin viên ngoại cứ về trước, tiểu đạo giây lát sẽ đến sau.
Viên ngoại uống cạn chén trà rồi cáo từ. Lão đạo sĩ đưa khách ra cửa rồi trở vào miếu kêu đạo đồng hỏi:
- Này đạo đồng! Khăn đạo sĩ và đôi giày mới của ta, mi cầm bao nhiêu tiền?
- Hôm trước mua rượu cầm được hai điếu.
- Đem cái khánh cùng chân đèn đổi về. Còn đạo bào cùng dây tơ buộc cầm bao nhiêu?
- Cầm năm điếu.
- Đem chiếc tiền bàn và mấy tấm gương đổi lại. Đi chuyến này phải ăn mặt coi được một chút mới phát tài.
Đồ vật đã chuộc về, lão đạo sĩ mặt áo đội mũ chỉnh tề mới đi về phía cửa Tam Bạ Ông lại đi vòng qua cửa Tiền Đường cố ý kheo bộ cánh đẹp. Nào ngờ đang đi bỗng nghe trước mặt có tiếng hét và có người đưa tay đánh tới.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 005

Châu viên ngoại nơi hoa viên gặp yêu
Quán Tam Thanh mời được lão đạo sĩ

Có thơ rằng:

Tháng năm vùn vụt nắng mưa thay
Khóa lợi đàm danh chớ miệt mài,
Xương trắng buông tay chôn trũng rậm
Vàng ròng khó giữ tóc khôn phai
Chết đi luống để thiên niên hận
Lúc sống nào ai chịu rảnh tay
Ra cửa hú dài trời đất rúng
Mây trắng bồng bềnh chim hạc bay.

Lão đạo sĩ bị Dương Mãnh lia mấy quyền, khăn đạo sĩ rách bươm, trâm vàng rơi xuống đất. Tế Điên lật đật chạy ra can. Trần Hiếu cũng nạt:
- Dương hiền đệ! Còn chưa chịu đi sao. Tiếp tay sư phụ đánh càn để đền nhơn mạng người ta à?
Nói rồi kéo Dương Mãnh đi mất. Lão đạo sĩ giận đến uất cả người, trợn mắt hét lớn:
- Phản rồi, phản rồi! Khi khổng khi không, níu người ta lại mà đánh. Ta phải lên huyện Tiền Đường tố cáo ngươi mới được.
Tế Điên nói:
- Được rồi, đạo gia gặp ta ở đây hay quá! Vậy thì như thế này nhé. Đạo gia cứ bỏ mấy cái khánh với mấy cặp chân đèn đem cầm ra đây, năm cái tiền bàn cũng đem ra nốt, rồi muốn làm gì mặc ý.
Lão đạo sĩ nghe nói ngạc nhiên thầm nghĩ: "Mình đem đồ đi cầm, sao ông thầy chùa này biết vậy cà!"
Định thần nhìn kỹ Hòa thượng trước mặt tướng mạo xấu xí, thân cao khoảng năm thước, trên đầu tóc dài gần một gang tay, mặt mũi tèm lem, tăng bào rách nát, thiếu tay, rách bâu, lưng cột sợ dây tơ, khật khà khật khưỡng trên đôi giầy cỏ nát. Đạo sĩ hỏi:
- Hòa thượng ở chùa nào vậy?
Tế Điên nói:
- Ta ở chùa Hoàng Liên nên bến cỏ Phổ Đồng tên là Khổ Hạnh.
Lão đạo sĩ nói:
- Hòa thượng định đi đâu?
- Ta định vào thành Lâm An, có một nhà tài chủ ở đường Thái Bình tên Châu Vọng Liêm. Ông ấy giàu nhất trong thành Lâm An này, thiên hạ còn kêu ông là Châu Bán Thành nữa. Ông ấy mời ta đến nhà để bắt yêu an trạch, trừ quỷ, trị bệnh cho con.
Lưu Thái Chơn nghe nói trong lòng không vui, nghĩ rằng: "Châu viên ngoại thiệt không phải chút nào! Đã thỉnh ta thì mời Hòa thượng, đã thỉnh Hòa thượng còn mời ta làm gì? Thôi ta cứ đến đó xem sao. Nếu cung kính ta thì ta bắt yêu cho, còn cung kính Hòa thượng thì ta rút lui vậy". Nghĩ rồi bèn nói:
- Này Hòa thượng! Ông với tôi cùng đi đến đó nhé.
Tế Điên vác tượng Vi Đà lên vai vừa đi vừa hỏi:
- Này Lưu đạo gia, ông họ gì?
Lưu Thái Chơn giận nói:
- Ông đã kêu tôi là Lưu đạo gia rồi, lại còn hỏi tôi họ gì nữa. Bộ Ông điên hả?
Tế Điên cười ha hả, chợt miệng hát:

Người bảo ta điên, ừ ta điên!
Khùng điên đất sợ quỷ thần kiêng.
Ví bằng muốn học khùng điên ấy,

http://tieulun.hopto.org

Phải nộp bần tăng rượu mấy tiền.

Hai người đi vào cửa Tiền Đường, đến cổng lớn nhà phía Bắc đường Thái Bình thấy có bốn cây hòe trước ngõ. Trong cửa treo lủng lẳng mấy tấm bảng "Nghĩa công là trọng - Việc thiện gắng công – Xóm làng nghĩ nặng - Gặp nghĩa cố thi". Hai người đến cửa gọi. Quản gia từ trong chạy ra nói:
- Đạo gia đến rồi!
Lão đạo sĩ nói:
- Xin phiền thưa lại có bần đạo vừa đến.
Thấy có vị Hòa thượng vác tượng Hộ Pháp Vi Đà đứng lặng một bên, quản gia lấy mắt ngó một cái rồi trở vào. Viên ngoại đang ở thư phòng chờ đợi lão đạo sĩ, thấy gia nhân vào thưa là có Lưu Thái Chơn, đạo sĩ Tam Thanh Quán đến, lại cùng đi với một vị Hòa thượng. Châu viên ngoại ngạc nhiên nói:
- Ai thỉnh Hòa thượng vậy?
Châu Phước nói:
- Chắc là đạo sĩ mời thêm đó. Viên ngoại ra tiếp rước phải tỏ vẻ cung kính cho đạo sĩ vui lòng.
Chính ra ai nấy đều lầm cả. Viên ngoại ngỡ là đạo sĩ mời Hòa thượng đến, còn lão đạo sĩ lại đinh ninh là gia chủ đi mời Hòa thượng trước. Sự thật chính là Hòa thượng tự ý đến mà thôi. Viên ngoại từ bên trong đi ra, Tế Điên ngước mắt nhìn: Viên ngoại thân hình cao ráo, nét mặt phương phi, phục sức tao nhã, dưới cằm lưa thưa chòm râu bạc, dáng điệu thong dong. Viên ngoại hướng về phía Hòa thượng chắp tay nói:
- Xin kính mời Hòa thượng. Mời đạo gia vào trong nhà.
Lưu Thái Chơn thấy vậy hơi phật ý, nghĩ rằng: "Quả là viên ngoại cung kính Hòa thượng quá mức. Gặp Hòa thượng chắp tay xá lia lịa, còn gặp mình chỉ kêu đạo gia mà thôi. Về quách cho rồi". Tuy nghĩ thế nhưng vẫn không trở bước. Lại nghĩ: "Mình đem năm bộ chân đèn mới chuộc ra bộ quần áo, hy vọng đi chuyến này có mấy mươi lạng bạc để chuộc đồ về. Nếu giận bỏ về không, lấy gì để chuộc lại". Nghĩ thế đành theo viên ngoại đi vào. Thơ phòng đặt ở nhà ba gian phía Tây, ở giữa đặt bàn bát tiên, hai bên đặt hai hàng ghế dựa, trên tường treo tự thiếp của danh nhân rất tranh nhã. Hòa thượng và lão đạo sĩ vừa ngồi xuống, gian nhân lật đật dâng trà.
Hòa thượng nói: Dọn rượu đi.
Lão đạo sĩ thấy thế nghĩ rằng: "Hòa thượng này có vẽ quen thuộc quá, chắc là đến đây thường nên không kỵ hiềm kia đây gì hết".
Lão viên ngoại lật đật bảo gia nhân dọn rượu. Giây lát gia nhân dọn chén bát, bày tiệc rượu lên. Hòa thượng chẳng tỵ hiềm chi, xề qua ngồi ngay giữa. Lão đạo sĩ trong lòng dẫu không vui cũng không tiện nói ra. Uống xong ba bốn chén rượu, thấy viên ngoại đối với Hòa thượng cung kính, lão đạo sĩ nhịn không được mới hỏi viên ngoại:
Vị Hòa thượng này có phải viên ngoại mời không?
Viên ngoại nghe nói lắc đầu lia lịa:
- Không phải tôi mời, tôi đâu có quen, ông ấy đi với đạo gia mà.
Lão đạo sĩ nói:
- Tôi cũng đâu có quen, ông ấy nói viên ngoại mời đến mà.
Hòa thượng nói:
- Cần chi nhắc chuyện đó, hãy uống thêm vài chén nữa đã nào.
Viên ngoại cả giận nói: Hay cho Hòa thượng, ông dám tới đây ăn bậy nói càng hả? Bay đâu, tống cổ Hòa thượng này cho mau.
Gia nhân chạy ra thấy hòa thượng đương bưng chén, kê lên miệng toan uống. Châu Phước nói:
- Nè Hòa thượng, ông làng chàng ở đâu lại đây. Thôi ra mau đi ông.
Vừa nói vừa kéo kéo xôi xôi lôi Hòa thượng tuốt ra khỏi cổng. Đóng cửa trở vào, dòm lại thấy tượng Vi Đà Hòa thượng còn bỏ quên lại đó liền vào thưa với viên ngoại:
- Hòa thượng bị tôi đẩy ra rồi, mà tượng Vi Đà còn bỏ quên lại đó.
Viên ngoại nói:
- Mi đem trở ra cho ổng kẻo tội nghiệp.
Lão đạo sĩ nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thưa viên ngoại, bây giờ trong quý viện có yêu tinh ra làm sao, mê hoặc công tử như thế nào xin cho biết rõ để lát tôi đốt hương cầu đảo, họa bùa trấn trạch cho xong.
Thật ra lão đạo sĩ về việc đốt hương họa phù chẳng có chút bản lãnh chi, lâu nay núp bóng điện Tam Thanh lòe thiên hạ để sống nhờ lộc Thánh Tiên mà thôi. Viên ngoại nói:
- Con yêu tinh ấy biến hình cô gái giống hệt như Vương Nguyệt Nga ở kế bên nhà. Mỗi tối nó thường uống rượu với con trai tôi ở hoa viên.
Lão đạo sĩ nghe nói ngạc nhiên nghĩ thầm: "Ta đâu có biết đốt hương họa phù là chị Yêu tinh có thể biến thành hình người được thì đâu phải là vừa. Ta bắt nó không được, nó bắt lại ta thì mang khốn!". Trù trừ giây lát mới nói:
- Thưa viên ngoại, con yêu này dữ lắm, phải có thêm bảy người nữa hợp với tôi là tám. Tám người lập thành bát quái liên hoàn trận bao vây mới được.
Viên ngoại nói: Được, được. Bèn kêu Châu Phước:
- Ngươi đi bắt yêu với đạo sĩ nhé.
Châu Phước nói:
- Không được đâu, tôi nhát gan lắm, không cáng đáng nổi. Xin viên ngoại sai người khác đi.
Viên ngoại lại kêu Châu Lộc: Vậy ngươi đi nhé!
Châu Lộc nói:
- Không được đâu! Mắt tôi kém lắm.
Viên ngoại là người tinh tế, thấy không ai chịu đi đã hiểu phải có trọng thưởng mới có dõng phụ Người ta không có quyền lợi ai chịu ra sức! Viên ngoại mới nói:
- Có ai chịu đi với đạo gia không? Không phải đi không đâu. Mỗi đêm, một người ta cho mười lạng bạc. Cần số bảy người có ai đi không?
Châu Phước đứng kề bên vọt miệng nói:
- Tôi xin đi.
Viên ngoại hỏi:
- Ngươi không còn nhát gan nữa sao?
Châu Phước nói:
-Tôi vừa mới được thuốc tiên, mua được một củ thược dược to tổ bố.
Viên ngoại hỏi:
- Mua để làm gì vậy?
Châu Phước nói:
- Sắc uống hết sợ ngay.
Viên ngoại nói:
- Chà, đánh được hơi tiền, nó đổi nhát ra gan ngay.
Châu Lộc cũng nói:
- Tôi cũng xin đi nữa.
Viên ngoại hỏi:
- Bộ ngươi hết quáng mắt rồi sao?
- Không phải vậy đâu. Viên ngoại nghe nói chưa rõ, tôi chỉ quáng mắt trong nhà mà thôi.
Giây lát số bảy người đã đủ. Viên ngoại hỏi:
- Đạo gia cần thêm những gì nữa, xin cho biết.
Lão đạo sĩ bảo đem giấy bút ra viết một cái toa gồm các vật dụng: một cái bàn cao, một ghế thái sư, một cái lư hương có nắm tay đèn, một hộp đèn trắng, một thẻ nhang dài, một xấp giấy tiền, một cây bút mới, một chỉ châu sa, một nghiên mực mới, một tờ giấy vàng, rau thơm một nắm, nước vô căn một chén, năm hộc đậu mè, một mớ bạch cập.
Viên ngoại chiếu theo toa cho mua sắm đầy đủ rồi hỏi:
- Thưa đạo gia, những thứ này bài trí ở đâu?
Lão đạo sĩ bảo:
- Đem thiết trí ở thư phòng công tử nơi hậu viên, ta sẽ đến sau.
Chốc lát trời sụp tối, lão đạo sĩ cùng viên ngoại đem bảy tên tùy tùng, mỗi người trong tay đều cầm giáo nhọn đi ra hậu viên. Lão đạo sĩ đưa mắt nhìn một lượt. Hoa viên này thiết trí rất chỉnh tề, muôn hoa đua thơm, cỏ cây rậm rạp, nào lâu đài điện gác, nào thủy tạ lương đình thật là hoa cỏ bốn mùa

http://tieulun.hopto.org

tranh vẽ. Lão đạo sĩ đi đến phía trước, thấy căn nhà gồm có ba gian. Gian phía Bắc có ba căn, hai bên cũng đều có ba căn. Những đồ vật cần thiết đã dự bị đầy đủ. Mọi người kéo nhau vào nhà, bên trong công tử nghe thấy tiếng động, hỏi vọng ra:
- Ai làm gì bên ngoài đó, mau cút đi ra xa nghe.
Gia nhân nói:
- Xin công tử đừng la lớn. Viên ngoại mời được đạo gia đến bắt yêu an trạch lui quỷ trị bệnh cho công tử đó. Công tử chắc bị yêu tinh hớp hồn mất rồi.
Công tử giận quá hét lớn:
- Cút đi, đừng nói bậy.
Lão đạo sĩ không trả lời. Viên ngoại trở ra nhà trước, chờ đợi tin mừng do đạo sĩ đưa đến. Lão đạo sĩ dặn mọi người hãy ở cả nhà ngoài để sẵn sàng trợ Oai. Lão đạo sĩ ngồi ở ghế thái sư chờ đến khi trống điểm canh hai mới đốt sáp lên, cung kính đốt một nén hương lâm râm khấn đảo: "Tam thanh giáo chủ, thần Phật ở trên, tín sĩ đệ tử là Lưu Thái Chơn làm đạo sĩ ở Tam Thanh quán. Hôm nay có nhà họ Châu bị yêu ma quấy phá, thỉnh đệ tử bắt yêu an trạch lui quỷ trị bệnh. Kính mong Thần Phật xót thương bảo hộ, xui đi yêu quái. Đệ tử được mấy mươi lạng bạc trở về xin cúng tạ lễ hoàn nguyện".
Khấn vái đã xong, đạo sĩ lột mũ đạo sĩ xuống, cả khăn bịt đầu cũng bỏ ra để tóc xõa, rút thanh bảo kiếm, dùng nước cốt bạch cập hòa với châu sa vẽ nên ba đạo linh phù. Lão đạo sĩ nói:
- Này Châu Phước, ngươi hãy xem đây! Ta đốt đạo linh phù thứ nhất thì cuồng phong nổi dậy, đến đạo thứ hai thì yêu quái bị thâu tóm, đạo thứ ba đốt đi thì bảo kiếm sẽ chém đầu yêu quái, bắt nó phải hiện nguyên hình. Nếu là người chết biến thành quỷ, quỷ chết biến thành tinh, tính mạng của nó bị kết túc ngay lập tức.
Bọn Châu Phước lặng lẽ theo dõi. Đạo sĩ dán linh phù lên đầu kiếm, miệng đọc lô lô la la, chẳng nghe rõ tiếng gì. Đọc xong đạo sĩ hô:
- Thái Thượng lão quân, cấp cấp như luật lịnh.
Bảo kiếm kèm theo đạo linh phù hươi lên, ánh sáng lấp loáng. Đoạn đốt linh phù. Mọi người chờ mãi mà không thấy có tí gió nào nổi lên.
Châu Phước nói:
- Các anh thấy ông đạo sĩ nói dốc chưa?
Châu Lộc nói:
- Đừng nóng, đợi đốt linh phù thứ hai xem sao!
Đạo sĩ lại trong miệng lâm râm niệm chú, gắn đạo linh phù vào kiếm đốt lửa hươi lên, lại không thấy động tĩnh gì.
Lão đạo sĩ thấy thế, lật đật lấy đạo linh phù thứ ba gắn trên mũi kiếm đốt, miệng đọc lâm râm, vừa mới hươi ra, bỗng thấy cuồng phong nổi dậy, lão đạo sĩ nhướng mắt nhìn xem, sợ đến hồn bất phụ thể: một con yêu chờn vờn xô đến chụp lão đạo sĩ.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 006

Châu viên ngoại thuật kỹ việc gặp yêu
Lưu Thái Chơn bắt yêu bị Yêu bắt

Có thơ rằng đời người như giấc chiêm bao đất trời quán trọ nơi nào quê cha đó đây lưu lạc ta bà, Nơi nào dừng bước, mai hoa thưởng nhàn.
Lão đạo sĩ đốt ba đạo linh phù xong thì một trận cuồng phong nổi dậy, ầm ầm có tiếng bước chân đi đến. Đạo sĩ đinh ninh con yêu này mặt xanh tóc đỏ lông lá đầy mình trông dễ sợ lắm. Nào ngờ hé mắt nhìn ra là một cô gái mặt trắng môi son, tóc liễu lưng eo, thiên kiều bách mị, chưa từng thấy bao giờ. Có lời khen rằng:

Gió đưa hương lạ ngọt ngào
Dáng đi thiên kiều bách mi.
Đan thanh tay phàm khó ta?
Vóc người lồ lộ ưa nhìn
Y phục càng tôn nét đẹp
Trâm vàng cài lỏng tóc mai
Môi hồng hé nở nụ cười.

Cô gái đó đi về phía lão sĩ, nói:
Hay cho lão tặc Thái Chơn, mi dám tính bắt bà cô mi hử?
Châu Phước mới nói với mọi người:
- Té ra có ai xa lạ đâu, bà con với ông đạo đó mà.
Lão đạo sĩ sợ đến hồn phi phách tán, nói:
- Xin tiên cô chớ giận, để nghe tiểu đạo nói đây. tiểu đạo dù có gan trời cũng nào dám bắt tiên cô được. Chỉ nhơn vì nhà họ Châu mời tiểu đạo đến trị bệnh cho công tử, mới phiền thỉnh tiên cô đến đó thôi. Xin tiên cô hãy nghe tiểu đạo lời này. Hà hà, tiên cô chắc đang tu luyện ở thâm sơn cùng cốc nào đó, đạo cao đức trọng, sá chi chút bụi hồng trần này. Tiểu đạo dám khuyên tiên cô nên trở về tiếp tục tu luyện kim thân muôn đời bất hủ. Như vậy có dược chăng?
Yêu tinh nghe nói thế, cả giận hét:
- Đồ khỉ, lâu nay ta chưa ăn thịt người, sẵn mi đây, hôm nay ta chén một bữa cho sướng miệng! Nói rồi chạy xô đến, miệng phun ra một luồng khói đen. Đạo sĩ la ối một tiếng, té lăn xuống đất, bảo kiếm cũng tuột khỏi tay Bọn Châu Phước sợ đến hồn vía lên mây, lủi xuống sàn chui trốn. Chiếc giường nhỏ quá mà người lại đông, không thể nào đựng chứa hết. Châu Lộc mới kéo Châu Phước nói: Anh xê qua cho tôi chui vào tí. Châu Phước sợ quá mê đi, nên trông gà hóa cuốc, nói:
- Xin cô đừng kéo chân con tội nghiệp. Trong lúc mọi người đang giành nhau chui trốn, thì bên ngoài vang lên tiếng như trời long đất lở. Có kẻ lớn mật lén nhìn ra, thấy bên ngoài có một vầng hào quang đỏ rực, có một vị Kim giáp thiên thần đứng chắn ở cửa. Đó chính là tượng Vi Đà hiển thinh. Mọi người sợ quá chẳng dám ra, rúc dưới gầm giường cho đến trời sáng bạch. Bên ngoài, lão viên ngoại thức suốt đêm chờ đợi, sáng ra cùng với những người lớn gan ra huê viên xem đạo sĩ bắt yêu như thế nào.
Vào đến trong nhà xem lại thấy đạo sĩ té nằm trên đất, mặt mũi xanh dờn, bảo kiếm tuột khỏi tay nằm kế đó. Sờ tay xem thì thấy cả người ông ta đều lạnh. Đến thư phòng xem thì thấy cả người đang chui trốn dưới giường, người chui dưới bàn cũng có. Kéo chân ra, mọi người nói:
- Xin cô cô nào ở đây, bay chưa chịu chui ra còn làm gì trong đó?
Bọn Châu Phước nhìn ra thấy viên ngoai., nói:
- Viên ngoai. Ơi, chúng con sợ bắt chết đi được!
Viên ngoại hỏi sự việc như thế nào, bọn Châu Phước đem sự tình hôm qua đạo sĩ bắt yêu ra sao thuật lai. một lượt. Viên ngoại đằng hắng một tiếng rồi nói:
- Thiệt là phước bất trùng lai, họa vô đơn chí! Yêu quái đã không bắt được mà vị đạo sĩ còn nằm chết ở đây nữa. Phải đi báo quan khám nghiệm mới xong.
Phàm người có tiền rất sợ dây dưa đến cửa quan. Viên ngoại bảo gia nhân trước hết phải quét dọn

http://tieulun.hopto.org

cho nhanh chóng, rồi ra nhà trước thầm nghĩ: “Tượng Vi Đà của vị Hoà thượng này hay quá, đang đứng ở nhà trước sao lại chạy ra nhà sau hiển thánh? Đợi khi lão Hòa thượng đến lấy mình không cho, hỏi ông cần bao nhiêu tiền, mình mua lại để trấn nhà thì hợp cách quá”. Còn đang tính nhẩm như thế, xảy nghe có tiếng người đập cửa và tiếng của Hòa thượng vọng vào bảo mở lấy tượng Vi Đà:
- Tượng Vi Đà của tôi đã có chủ mua rồi, dù cho sáu trăm muôn lượng bạc cũng không bán.
Viên ngoại nghe nói, vội chạy ra trước xem. Bên ngoài không phải là Hòa thượng mà là một người mình cao tám thước, đầu đội khăn viên ngoại, mình mặc áo đoạn màu lam, mặt mũi phương phi hiền từ, râu ba chòm phất phơ trước ngực, sau lưng có một đứa tiểu đồng độ 14, 15 tuổi. Viên ngoại nhìn kỹ chính là Tô Bắc Sơn, em kết nghĩa của mình. Châu viên ngoại hỏi:
- Phải hiền đệ kêu cửa không? Tô Bắc Sơn nói:
- Phải đó, hôm nay tôi đến giới thiệu với anh một người, đó là Phật sống Tế Điên ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ mà tôi thường nói với anh đó. Tối hôm qua ông đến nhà tôi nhắc tôi việc vác tượng Vi Đà đi hóa duyên.
- Ông nói trong nhà yêu tinh quấy phá, đến đây để bắt yêu bị anh đuổi ra, còn bỏ tượng Vi Đà lại. Hôm qua ông ở đằng nhà tôi. Tôi nghĩ rằng chắc tại anh chưa biết, nếu biết là Tế Công, chắc anh đâu có xử tệ như vậy. Hôm nay tôi đưa ông đến, một là để bắt yêu, hai là để đem tượng Vi Đà về.
Châu viên ngoại nói:
- Này hiền đệ, có như vậy sao? Hiện tại LưuThái Chơn ở Tam Thanh quán đến bắt yêu không xong lại bị yêu phun độc khí đến giờ vẫn còn bị hôn mê bất tỉnh. Tôi đang cho người một mặt báo tin cho đằng miếu của lão đạo hay, một mặt báo quan đến khám nghiệm, kẻ bên ngoài nghe Hòa thượng gọi cửa đó. Này hiền đệ mời giùm đại sư đó đến đây đi.
Tô Bắc Sơn quay lại thấy Hòa thượng đang ngồi chồm hổm bên tường, nói:
- Xin mời sư phụ đến đây cho viên ngoại ra mắt. Châu viên ngoại lật đật ra rước vào đại sảnh, gia nhân dâng trà. Châu viên ngoại nói:
- Bạch Thánh Tăng, việc hôm qua bọn tôi không hề biết kể như không mắc tội, xin Thánh Tăng hỷ xả cho, để bảo dọn rượu tạ tội với Hoà thượng.
Tế Điên nói:
- Bữa nay ta không uống rượu. Đi bắt yêu an trạch trước rồi uống rượu sau. Ông dẫn ta ra hậu viên nhé.
Châu viên ngoại nói:
- Phải đó!
Rồi lập tức dẫn đường. Ra đến hậu viên thấy đạo sĩ vẫn còn nằm ngay trên đất. Hòa thượng nói:
- Hôm qua đạo sĩ gặp bà con đây!
Châu phước nói:
- Phải đó, hôm qua chúng tôi nghe ông ta gọi là cô cô đấy.
Tế Điên nói:
- Trước hết ta hãy cứu trị cho lão đạo đã. Các ngươi đi lấy cho ta nửa chén nước nóng, nửa chén nước mát, ta cho ông ấy uống chút thuốc hòa với chút nước âm dương sẽ tỉnh ngay chớ gì.
Gia nhân đem nước đến, Hòa thượng lấy thuốc hòa vào đổ vô miệng đạo sĩ. Giây lát đạo sĩ mửa ra một thôi một hồi rồi từ từ mở mắt, thì ra trước mặt là Hòa thượng đến cùng với Châu, Tô hai vị viên ngoại. Lão đạo sĩ lật đật đứng dậy nói:
- Thiệt xấu hổ quá, xấu hổ quá!
Hòa thượng nói:
- Này viên ngoại, ông lấy cho lão đạo 50 lượng bạc để ông ấy về chuộc lại năm bộ đèn nhé.
Viên ngoại bảo gia nhân đem bạc đưa cho lão đạo. Lão đạo nhận bạc rồi tạ Ơn hỏi viên ngoại:
- Xin hỏi chùa của vị Hòa thượng này ở đâu?
Châu viên ngoại đáp:
- Đó chính là Phật sống Tế Công ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ đấy.
Lão đạo sĩ nghe nói lật đật sụp xuống đất dập đầu tạ lỗi:
- Thật tôi không biết Thánh tăng, hôm qua có nhiều điều xúc phạm.
Tế Điên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đạo gia chớ lạy lục làm chị Từ nay có còn muốn bắt yêu giùm người nữa thôi?!
Lão đạo sĩ nói:
- Lần này suýt tiêu mạng tôi sợ quá rồi. Từ nay về sau không dám đi bắt yêu nữa.
Nói rồi đạo sĩ cáo từ về miếu. Về đến Tam Thanh quán, bảo đạo đồng đem bạc chuộc đồ về. Gỡ bảng đề "Bắt yêu trấn trạch" treo phía trước bỏ đi và dặn đạo đồng:
- Bất luận ai mời ta đi bắt yêu, mi cũng bảo ta vào núi hái thuốc rồi nhé.
Sau khi đạo sĩ đi rồi, Hòa thượng mới nói:
- Này viên ngoại, ta lui quỷ trị bệnh cho công tử rồi sau mới bắt yêu nhé!
Viên ngoại nói:
- Vâng, xin Thánh tăng đại phát từ bi xuống phước cho.
Nói rồi dẫn Tế Điên vào phòng Chí Khôi.
Trong phòng bàn ghế vẫn như trước. Công tử Châu Khôi đang nằm đầu day hướng Đông, chân day hướng Tây, mặt mày vàng võ không có chút máu. Viên ngoại thấy thế rất làm đau đớn, liên tiếp kêu mất tiếng Chí Khôi ơi, Chí Khôi hỡi, nhưng công tử vẫn không một tiếng trả lời, nhướng nmắt nhìn viên ngoại rồi lại nhắm mắt như cũ.
Tô viên ngoại nói:
- Thằng bé này ngày thường vốn là nhân vật phong lưu, mấy hôm nay không gặp mà biến đổi quá chừng. Mặt mũi nhợt nhạt quá nên tiều tụy.
Tế Điên nói:
- Không hề chi, ta cho cậu ấy uống tí thuốc là hết ngay.
Nguyên nhân Chí Khôi mắc bệnh hư nhược, ban ngày hôn hôn mê mê, tối lại suốt đêm không ngủ, tinh thần hoảng hốt nhưng trong tâm vẫn còn nhận định rõ ràng. Thấy lão viên ngoại, Tô viên ngoại và Hòa thượng đến kế bên mà mắt mở không ra. Thấy Hòa thượng đưa tay vào trong áo móc ra một viên thuốc. Châu viên ngoại hỏi:
- Bạch Thánh tăng, đó là viên thuốc chi vậy?
Tế Điên đáp:
- Cái này kêu là Yếu mạng đơn. Con ông mạng sắp đứt rồi, nhờ viên thuốc của ta níu mạng lại.
Nói rồi bỏ thuốc vào miệng nhai ngỏm ngoẻm, đoạn lấy tay vạch miệng Chí Khôi nhổ toẹt vào. Châu Chí Khôi gớm quá, muốn nhổ mà nhổ chẳng ra, đành phải nuốt tuột xuống. Thuốc xuống tới bụng sôi lụp bụp tới đó. Thuốc dẫn máu chạy, máu dẫn khí đi, ngũ tạng lục phủ rất là dễ chịu, trên mình nhẹ nhõm như cất đi gánh nặng ngàn cân.
Hòa thượng hỏi:
- Chí Khôi, cha mẹ ngươi được mấy người con?
Chí Khôi thưa:
- Chỉ có một mình tôi thôi.
Hòa thượng nói:
- Đã biết như vậy ngươi há không biết câu: "Bất hiếu có ba tội, không con là lớn nhất" hay sao mà dám ở hoa viên khởi tà tâm chiêu lấy yêu tà mới gây ra cớ sự? Càng nói, Hòa thượng ta càng thêm nổi nóng.
Nói rồi xáng lên đầu Chí Khôi một cái bốp.
Nguyên Chí Khôi mắc bệnh đã lâu, trong người hư nhược lắm, bị cái tát đó té nhào, thở chẳng ra hơi. Châu viên ngoại thất kinh. Tế Điên day qua nói:
- Viên ngoại đừng có lo! Thằng nhỏ này không chết đâu. Để oan khí không tan chừng đó mới chết thiệt đấy. Nên đem tiền của cúng vào chùa ta để tiếp xây ba gian nhà bị cháy nhé.
Viên ngoại lòng lo mạng sống cho con, lật đật đáp ứng ngay.
Nguyên nhân Chí Khôi mắc bệnh là như thế này.
Một bữa nọ, Chí Khôi đứng tựa lan can ở Diễm Dương lầu, nơi hoa viên xem hoa, xảy nghe về phía Đông cách tường có tiếng con gái nói chuyện. Chí Khôi nhìn lại, thì ra đó là hoa viên của Vương viên ngoại, tiểu thơ Vương Nguyệt Nga đang kêu a hoàn hái hoa lài. Chí Khôi nhìn kỹ thấy Vương Nguyệt Nga quả là trang quốc sắc, mới nghĩ thầm: "Mới mấy năm trước đây, mình với Vương Nguyệt Nga cùng chơi đùa thấy cô ta cũng thường, có chi lạ đâu! Chỉ mấy năm không gặp lại mà cô nàng trổ mã đẹp quá chừng. Thiệt là gái mười tám có khác. Chí Khôi ta nếu cưới được người như

http://tieulun.hopto.org

thế làm vợ không bỏ công kén chọn bấy lâu". Lòng nghĩ như thế, hai mắt ngó chăm bẳm xuất thần. Bên kia Vương Nguyệt Nga đang kêu a hoàn hái hoa, ngước lên ngó thấy bên lầu phía Tây có một văn sinh công tử, tay mặt xách túi gấm thêu, tay trái cầm chiếc quạt nhỏ, đương giương mắt nhìn đăm đăm về phía bên này. Cô nương mắc cỡ mặt đỏ hồng, rồi hối a hoàn hái hoa mau xuống lầu. Chí Khôi nhìn theo cô nương xuống lầu hút bóng thở dài than rằng: "Ôi phải chi mình mọc đôi cánh bay qua bên đó cùng Nguyệt Nga hội hợp mới thỏa lòng này".
Từ đó Chí Khôi như mê như dại, ở trong thư phòng nhắm suốt ngày. Tiểu đồng đưa trà đến, Chí Khôi nói: "Em Nguyệt Nga đến đó phải không?", làm tiểu đồng sợ chạy vắt giò. Một tối nọ, Chí Khôi ngồi buồn, nhắm mắt lại, thấy phảng phất Nguyệt Nga trước mặt, mở mắt lại không. Ngày ngày cứ ra hoa viên kêu: "Nguyệt Nga em ơi, lại đây với anh", làm cho tiểu đồng kinh sợ thêm. Một tối kia, Chí Khôi ngồi buồn xo, nói: "Tính mạng của ta đã giao phó cho Nguyệt Nga rồi", và không thiết ăn uống gì nữa. Bỗng thấy bức rèm lay động, rồi một người bước vào, chính là Vương Nguyệt Ngạ Chí Khôi như người bắt được vàng, nhảy tới ôm chầm lấy.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 007

Thấy giai nhân, chàng ngốc nổi lòng tà
Tưởng người đẹp, nào ngờ yêu nữ hiện
Thơ phù dung:

Phù dung nở, bến sông hồng
Mặt thiếp xinh hay phù dung rõ xinh!
Hôm qua đê dấu thiếp in
Cớ sao thiên hạ quên nhìn phù dung?

Chí Khôi đang ngồi tơ tưởng đến Nguyệt Ngạ Trống đổ canh hai, bỗng tấm rèm lay động, một người con gái thiên kiều bách mị, phẩm mạo đẹp xinh, phong thư diễm lệ đi vào. Chí Khôi nhìn quả là Vương Nguyệt Nga, vội vàng nói:
- Hiền muội ơi, có phải em đến đó không? Anh đang tơ tưởng đến em như nắng hạn mong mưa. Em đến được, thiệt là anh thỏa dạ mơ ước bình sanh vô ngần.
Thực ra người đến không phải là Nguyệt Nga thiệt, mà chính là con hồ ly có hơn ba ngàn năm tu luyện ở núi Thiên Thai, mỗi ngày nó đến núi Thành Hoàng nghe kinh, trên đường đi ngang thấy Chí Khôi cứ ngày đêm tơ tưởng Nguyệt Nga gần như điên, bèn biến thành Nguyệt Nga với lòng tốt khuyên giải. Đã gặp Nguyệt Nga một lần, nên vùng biến ra Nguyệt Nga giống hệt không sai một nét, đến phòng Chí Khôi nói:
- Này Châu đại ca, ngày nào anh cũng đứng trên lan can gọi tên em chi vậy, có phải là bại hoại danh tiết của em không? Nếu anh thật lòng thương em thì cậy mối mai đến hỏi, cha mẹ em chắc cũng không thể từ chối. Chừng đó danh chánh ngôn thuận, lại hợp với tâm nguyện của đôi ta nữa.
Chí Khôi nghe rồi nói:
- Hiền muội ơi, em đừng đi nữa nhé. Từ ngày anh gặp em tới nay, không phút giây nào anh không nghĩ tới em. Anh hận vì tường vách cách ngăn không được cùng nhau thành vợ thành chồng tức khắc. Hôm nay em tới đây rồi, anh đâu thể thả em về được.
Nói rồi ôm Nguyệt Nga chặt cứng.
Yêu tinh ban đầu lập tâm định khuyên giải, thấy Chí Khôi ôm cứng không chịu rời, lại thấy Châu công tử cũng đẹp trai mới tự nghĩ: "Sao không dịp này trộm lấy chơn dương của hắn để luyện bổ nội âm cho rồi". Nghĩ rồi bèn nói:
- Anh đã có lòng thương tưởng đến, em há chẳng mong được nâng khăn sửa túi anh sao? Hai ta âu cũng là nhân duyên tiền định, chỉ e mẹ cha anh biết được có điều bất tiện cho chăng!
Chí Khôi lúc đó tâm hồn mê mệt, tất cả đều thành bất kể, coi trời bằng vung, cùng con yêu dắt tay cụng chén cùng vào trướng loan. Đến khi trống điểm canh tư, yêu quái nói:
- Em đi về nhé, ở trễ sợ người ta biết được.
Chí Khôi hỏi: Chừng nào em trở lại?
Yêu quái nói: Ngày mai em trở lại.
Từ đó trở đi, đêm nào đến đầu canh một, hai người cũng uống rượu chuyện trò, truy loan hưởng lạc, ăn cùng mâm, ngủ cùng giường. Ngày nào cũng thế làm sao tinh thần không suy bại cho được. Tội nghiệp Chí Khôi, ba thứ quý báu của người ta là tinh khí thần bị hao tổn quá mức nên ăn uống không được, mặt như tờ giấy trắng. Viên ngoại không rõ nguyên do, cho là tại con mình dụng công học tập, lao thần quá độ, chớ biết đâu con ông đã đem sức lực phung phí thâu đêm mà ra. Nay bị một bạt tay của Hòa thượng, yêu khí tan mất, Chí Khôn lập tức đứt hơi luôn. Châu viên ngoại lòng đau như cắt lật đật nâng con dậy. Tô Bắc Sơn cũng có ý ăn năn, thiệt là tiến cử thầy bói dễ bằng mười thầy thuốc bây giờ biết phải làm sao. Đúng lúc mọi người lo lắng bỗng thấy Chí Khôi lấy hơi thở nhè nhẹ.
Hòa thượng nói: Càng thấy ngươi, ta càng nổi giận.
Nói rồi đưa tay đánh luôn nữa, may có Tô Bắc Sơn tay cản kịp. Châu viên ngoại thấy con tỉnh mới tạm yên lòng. Chí Khôi lúc đó tinh thần mới định tĩnh lại, đòi nước uống đường, yêu khí cũng tan biến.

http://tieulun.hopto.org

Hòa thượng bây giờ mới nói:
- Chúng ta đi bắt yêu nhé.
Rồi bảo Châu Phước, Châu Lộc hai đứa khiêng tượng Vi Đà ra đây. Hai đứa đi ra, nhấc mãi không lên. Châu Phước nghĩ thầm: "Ngó Vi Đà này không nặng gì lắm, mà sao hai đứa rinh không nổi vậy kìa?".
Hòa thượng nói:
- Ta vốn biết tụi bây giở không nổi.
Nói rồi đi đến đưa tay nhấc tượng Vi Đà lên. Một luồng khói đen bay vụt lên, té ra con yêu quái ấy chun nép dưới đáy tượng Vi Đà. Luồng khói ấy mỗi lúc to rộng ra, con yêu quái thấy Hòa thượng tướng mạo tầm thường, muốn đem yêu khí chụp lấy Hòa thượng.
Tế Điên hà hà cười, nói lớn:
- Đồ nghiệt súc, ngươi không biết ta là ai sao?
Nói rồi lấy tay vỗ lên thiên linh cái, thấu ra ba đạo hào quang: Phật quang, kim quang, linh quang. Người thường thì thấy Hòa thượng vẫn là thân xác phàm trần như cũ, còn yêu quái ngó thấy hồn bay ngàn dặm, Hòa thượng rành rành là một vị mình cao một trượng sáu, đầu to ba đầu, mặt sắt đen sì, mình mang giáp sắt, chính là Tri Giác La Hán. Yêu quái chạm phải kim quang này tiêu đi năm trăm năm đạo hạnh. Hòa thượng lột mũ xuống, hào quang muôn đạo, tử khí ngàn tia, rọi về phía yêu quái. Sau một cuồn phong nổi dậy, mọi người nhìn lại thấy một con hồ ly lớn đang quỳ dưới đất, cúi xin Hòa thượng dung tha tính mạng:
- Bạch sư phụ, xin người chớ giận, đệ tử vốn có ý khuyên thôi, nào ngờ công tử cứ níu chặt không chịu buông. Đệ tử nếu không nghe theo y cũng đòi chết. Sư phụ Ơi, xin người mở lượng từ bi tha cho đệ tử một lần thề không tái phạm nữa.
Tế Điên đội mũ lên đầu, nói:
- Hay cho mi dữ a! Lần này tha tính mạng cho ngươi, lần sau còn tái phạm, ta sẽ dùng chưởng tâm lôi đánh chết đấy nhé!
Yêu quái cúi đầu lạy tạ, hóa gió bay mất. Châu viên ngoại thấy con đã lành bệnh, bèn mời Hòa thượng lên thơ phòng thết rượu, sẵn mời cả Tô Bắc Sơn cùng ngồi. Uống được vài chén, Châu viên ngoại kéo Tô Bắc Sơn ra ngoài nói:
- Này hiền đệ, như hiền đệ thấy đó, Chí Khôi đã khỏi bệnh, yêu quái đã trừ xong, ta chỉ nhờ hiền đệ nói giúp cho ta một tiếng, ta ở trước mặt Hòa thượng bày tỏ chút lòng thành. Hiền đệ nói thế nào cũng được, ta không thay đổi đâu.
Tô Bắc Sơn nói:
- Này huynh trưởng, ý anh muốn đền ơn Tế Công bằng tiền phải không? Cái đó không được đâu! Thánh tăng tánh tình cổ quái lắm, nhất là không ưa tiền. Lần trước trị bệnh cho gia đình tôi và gia đình của Triệu Văn Hội, chúng tôi đền ơn bằng tiền mà Ngài một đồng cũng không lấy. Theo ý tôi thì nên làm theo như vầy. Anh đến cửa hàng cho thuê kiệu trang sức thật lộng lẫy rồi rước tượng Vi Đà đưa về chùa Linh Ẩn. Làm như vậy chắc Thánh tăng sẽ vừa lòng. Đừng nói chuyện tiền bạc làm chi, người ta có biết bao đệ tử thí chủ phú hộ.
Hai người thương lượng xong cùng trở về phòng. Hòa thượng hãy còn đang uống rượu. Tô Bắc Sơn nói:
- Bạch sư phụ, tôi biết sư phụ không ưa tiền, nên đã cản việc đem tiền đền ơn sư phụ rồi, tôi bảo thuê kiệu đưa tượng Vi Đà trở về chùa.
Hòa thượng nói:
- Đưa bạc hay không đưa bạc chẳng hề chị Chớ dây dưa vào việc của ta! Lát nữa lấy kiệu đưa ông Vi Đà về chùa, về sau ta có đi đâu ông ấy cứ theo đòi đi làm vướng chân cẳng ta không chịu được. Chốc nữa ta vác ổng đi ra đường coi chỗ nào cứng cứng va đầu ông vô cho bể một miếng, lần sau ông ấy sợ không dám đi với ta nữa.
Viên ngoại nói:
- Thế thì tôi xin đưa sư phụ một ít tiền để thay đổi xiêm y.
- Viên ngoại muốn đưa tiền hãy kề tai ta nói như vầy… như vầy. Hãy ghi vào lòng, đừng nên nhầm lẫn nhé!
Ai nấy gật đầu lãnh ý, Hòa thượng cáo từ vác tượng Vi Đà đi ra. Đi được một quãng, Tế Điên tịnh

http://tieulun.hopto.org

khai huệ nhãn, thấy trước mặt oán khí ngất trời bèn gật gật đầu.
Thấy đường phía Bắc có quán rượu, Tế Điên đi về phía đó. Có người thấy hỏi:
- Hòa thượng đi hóa duyên hả?
- Phải đó.
- Hòa thượng vác tượng Vi Đà đi đâu cùng đường vậy?
- Ta đi bán đây.
- Này Hòa thượng, tượng Vi Đà này tại sao đem bán vậy? Mà bán bao nhiêu?
- Ta mua vốn là một trăm lượng, phải hai trăm mới bán. Ông Vi Đà của ta đây thờ ở chùa nào thì chùa đó linh lắm, người ta đến thắp hương vô số.
Nói rồi kêu một bầu rượu để tượng Vi Đà kế bên. Uống được vài chén, Tế Điên kêu phổ ky bảo:
- Coi chừng giùm, ta đi ra ngoài một lát.
Tế Điên vừa đi ra, thì ngoài cửa có tám chín vị Hòa thượng từ ngoài đi vào nói:
- Ở đây rồi. Trong chùa chúng tôi có ông thầy khùng vác tượng Vi Đà, đi đến đâu nhậu đến đó. Vâng lệnh lão Hòa thượng, chúng tôi đi tìm.
- Chưởng quỹ nói:
- Vâng, các vị cứ khiêng về đi, cái tượng đất này chúng tôi không dùng làm gì được.
Chưởng quỹ chỉ nói tắt một câu cho xong chớ không hỏi các Hòa thượng ấy ở chùa nào lại. Các Hòa thượng ráp nhau mỗi người một tay khiêng tượng Vi Đà đi mất. Một lát sau, Tế Điên trở lại, vừa vào đến cửa liền la lên:
- A, món hàng của ta đâu mất rồi!?
Chưởng quỹ nói:
- Các ông thầy đằng chùa ông khiêng về rồi.
Tế Điên hỏi:
- Chùa ta là chùa nào?
Chưởng quỹ tắc tị không trả lời được. Tế Điên nói:
- Ông bị người ta gạt lấy rồi, ông phải đền cho ta hai trăm lượng, nếu không ta sẽ kéo ông lên quan mới được.
Các thực khách đều nói với chưởng quỹ:
- Đúng là lỗi tại ông, hồi nãy khi các Hòa thượng khiêng tượng Vi Đà đi sao ông không hỏi ở chùa nào?
Rồi họ day qua Tế Điên nói:
- Xin Hòa thượng nể mặt chúng tôi mà bỏ qua chọ Ông ta vốn nghèo lắm, mỗi tháng chỉ kiếm được mấy điếu tiền lương thôi, làm sao ông ấy đền nổi hai trăm lượng. Đây, chúng tôi xin góp nhặt mấy điếu lại cho ông.
Tế Điên nói:
Góp mấy điếu hả? Ta chẳng cần đâu. Đã có các vị nói giúp, tiền ta chẳng cần. Thôi, ta đi đây.
Nói rồi bước ra khỏi quán.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 008

Dạy pháp thuật, Tế Điên đùa đạo sĩ
Mất linh phù, Quốc Nguyên vội tìm thầy

Có thơ rằng:

Đêm thanh gió mát trăng trong
Có người thiếu nữ bên sông mỉm cười
Nắn dây mượn phím gởi người
Ai tri âm đó đã mười năm qua.

Ra khỏi quán rượu, định đi đến Tam Thanh tìm Lưu Thái Chơn, thấy khí ngất trời, Tế Điên vội án linh quang xem rồi vỗ tay ba cái, gật gật đầu, nói:
- Hay quá! Hay quá! Ta đâu bỏ đi được!
Vừa đi vừa lẩm bẩm cho tới Tam Thanh quán.
Đến nơi thấy tấm bảng đề bắt yêu trị bệnh đã bỏ, lạnh tanh lạnh ngắt. Lão đạo sĩ từ khi bắt yêu ở nhà Châu viên ngoại trở về, đem bạc chuộc đồ vật lại, bảo đạo đồng gỡ bỏ bảng bắt yêu xuống và dặn:
- Nếu có ai mời ta đi bắt yêu, ngươi nói là ta vào núi hái thuốc rồi nhé.
Tiểu đồng vâng dạ, lão đạo sĩ ngày ngày xem sách đỡ buồn!
Hôm nay tiểu đồng đang chơi đùa trong viện bỗng nghe có tiếng gõ cửa, tiểu đồng chạy ra xem thì thấy một vị Hòa thượng kiếc đang đứng đó. Tiểu đồng hỏi:
- Ông tìm ai?
Tế Điên nói:
- Tìm Lưu đạo gia của nhà ngươi, mời đến nhà ta bắt yêu, lui quỷ trị bệnh.
- Không được đâu. Thầy tôi đã vào núi hái thuốc rồi, không biết ngày nào mới về.
- Ngươi vào nói với lão đạo sĩ đang xem sách ở nhà trong là có ta là lão nhân gia đến, ông ấy sẽ ra gặp ta ngay!
Tiểu đồng nghe nói ngạc nhiên nghĩ thầm: "Chà! Sao ông ấy biết thầy mình đang xem sách kìa?".
Lật đật nói:
- Xin Hòa thượng chờ cho một chút.
Rồi chạy vào trong thưa:
- Bạch sư phụ, bên ngoài có ông Hòa thượng kiếc nói mời sư phụ đi bắt yêu an trạch. Tôi nói sư phụ đi hái thuốc rồi. Ông ấy bảo tôi vào bên trong nói với lão đạo sĩ đang xem sách rằng có ông ấy đến là sư phụ sẽ ra ngay.
Lão đạo sĩ nghe, ngạc nhiên nói:
- Hay là ông ấy, lão nhân gia đến chăng?
Tiểu đồng nói:
- Đúng rồi, ông Hòa thượng cũng có xưng là lão nhân gia nữa đấy.
Lão đạo sĩ vội chạy ra nhìn xem, quả nhiên là Tế Điên, vội nói:
- Bạch Thánh tăng, lão nhân gia từ đâu đến? Đệ tử ở đây xin kính lễ Ngài.
Tế Điên nói:
- Được, được, ông hãy đi trước dẫn đường, ta vào miếu ông ngồi đã. Ta hỏi ông chuyện này nhé. Ông bây giờ không bắt yêu trị bệnh nữa rồi thầy trò ông lấy gì để sống chớ?
Lão đạo sĩ nói:
- Bạch sư phụ, chúng tôi ở đây thường chỉ nhờ vào việc bắt quỷ trị bệnh để có chén cơm qua ngày. Từ ngày hôm ở nhà Châu viên ngoại trở về, tôi sợ quá đâu dám bắt yêu nữa. Trong miếu hiện cũng không có chút lợi tức nào. Xin lão nhân gia chỉ điểm cho một phương cách để có thể sống qua ngày.
Tế Điên nói:
- Ta sẽ dạy phương pháp chuyển vận. Nếu ngươi học được, khi muốn có vàng bạc niệm câu chú này sẽ có ngay; muốn có quần áo, thức ăn ngon, hễ nghĩ đến là có ngay.
Lão đạo sĩ nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thế thì tôi xin học phép đó, còn cái khác thì không học đâu. Xin sư phụ lão nhân gia dạy tôi luyện đi.
Tế Điên nói:
- Ngươi luyện chưa được đâu. Muốn luyện phép này trước hết phải dập đầu một ngàn cái, dập đủ bốn mươi chín ngày và nhận ta làm thầy mới được. Ngươi quỳ trên đất niệm "Vô lượng Phật", dập đầu một cái rồi đứng dậy niệm "A Di Đà Phật". Như thế mới kể là một lần.
Lão đạo sĩ nói:
- Tôi chịu luyện. Mỗi ngày dập đầu một ngàn cái, chỉ cần 49 ngày là xong, muốn gì có nấy, tôi quyết ý tập luyện.
Tế Điên nói:
- Còn chưa được, Hòa thượng ta uống rượu ai đi mua đây?
- Đệ tử bảo đạo đồng đi mua.
- Mỗi bửa cơm ta muốn ăn thịt ai đi mua đây?
- Đệ tử đi mua, sớm tối hai lần điểm tâm, hai bửa cơm toàn do đệ tử lo cả.
- Thế thì sáng sớm ngày mai bắt đầu luyện tập nhé. Ngươi trước hết bảo đạo đồng đi đong rượu mua thức ăn đi, ta uống rượu trước.
Lão đạo sĩ bảo đạo đồng đi mua thức ăn. Ngày kế, Tế Điên đề nghị dùng hai cái bình pha lê và mua một ngàn hạt đậu vàng. Hòa thượng ngồi trên bồ đoàn, lão đạo sĩ niệm một tiếng "Vô lượng Phật", rồi dập đầu một cái, niệm "A Di Đà Phật". Đoạn lấy một hạt đậu từ bình pha lê vàng bỏ qua bình pha lê đỏ, để đỡ phải ghi nhớ.
Lão đạo sĩ dập đầu được mấy mươi cái cảm thấy lưng ê đùi nhức. Dập được hai trăm cái, thấy Tế Điên nhắm mắt lim dim, lão đạo sĩ nghĩ thầm: "Mình hốt đại một nắm bỏ qua sẽ ít dập đầu một số". Thấy Tế Điên ngủ say, lão đạo sĩ hốt vội một nắm đậu bỏ qua bình pha lê đỏ. Tế Điên mở mắt ra hỏi:
- Cái gì vậy? Luyện phép thuật mà còn gian dối à? Phải luyện lại.
Rồi đem số đậu trút vào bình pha lê kia lại! Thế là toi đi hơn ba trăm lần dập đầu trước. Lão đạo sĩ dập đầu được năm sáu ngày, số bạc còn lại đã tiêu sạch hết. Tế Điên bảo đong rượu mua thịt, lão đạo sĩ bảo đạo đồng đem đạo bào đi thế, trâm vàng đem đi cầm, đợi khi luyện pháp chuyển vận xong sẽ chuộc lại. Đạo đồng đem đồ vật đi cầm, ăn được năm sáu ngày lại hết nhẵn. Lão đạo sĩ đem cầm mấy tấm tiền bàn, lần lượt các bàn ghế ở đại điện cũng bán hết. Cho đến khi luyện được một tháng sáu ngày, lão đạo sĩ chỉ còn lại một chiếc quần đang mặc, bốn tên đạo đồng đều trần truồng như nhộng. Lão đạo sĩ nói:
- Bạch sư phụ, đệ tử thiệt bây giờ hết nhẵn tiền rồi, sư phụ dạy phép chuyển vận, vậy xin chuyển vận vật thực đến để ăn chớ.
- Nếu ta biết phép chuyển vận, tại sao còn bảo ông mua rượu làm chi!
- Đúng là sư phụ hại đệ tử rồi, bây giờ phải làm sao đây?
- Ông không tiền, Hòa thượng ta đi nhé!
- Thánh tăng mà đi ra rồi, thầy trò đệ tử treo cổ chết cho xong.
- Ta dạy ngươi niệm chú, ngươi có niệm không?
- Thưa chú gì vậy?
- Án ma ni bát mê hồng.
Lão đạo sĩ nghe không rõ, nói: Bát nì (ông) hoáng.
Tế Điên nói:
- Đúng đó.
Dạy liên tiếp ba lần, lão đạo sĩ đã học thuộc. Tế Điên bảo ông ta quỳ trong điện niệm chú. Lão đạo sĩ vừa niệm: "Án ma ni bát mê hồng", Tế Điên ở phía sau lấy tay chỉ xuống đất, tức thì một cục gạch nhỏ từ dưới đất bay lên trúng đầu lão đạo sĩ một cái "cốc" u lên một cục. Lão đạo sĩ hỏi:
- Thưa sư phụ, sao kỳ vậy?
Tế Điên nói:
- Ông niệm chú mà gạch ngói muốn phang ông thì ông niệm làm chi?
- Thế thì đệ tử không niệm nữa.
- Không hề chi, để ta dạy ngươi mấy câu này, ngươi gặp gạch ngói thì nói:

http://tieulun.hopto.org

Ông gạch ngói ơi,
Con xin lạy ông,
Con không niệm chú,
Ông đừng phang con.

- Bạch sư phụ, thế thì con phải làm sao đây?
- Ông lấy tăng bào của ta mặc vào, tăng mạo của ta ông đội lên, rồi ta sẽ dạy ông mấy câu, ông đi lên Tô Đê của Tây Hồ ở cửa Tiền Đường, gặp Lãnh Tuyền đình sẽ đứng lại và nói lớn:

Lý Quốc Nguyên, Lý Quốc Nguyên!
Khỏi phải lên chùa tìm Tế Điên
Mười lạng bạc ròng đưa ta đủ
Trong lưng còn đúng 360 tiền.

Lão đạo sĩ muốn không đi, ngặt nỗi trong miếu một đồng cũng không có, còn đi thì thật là khó coi. Mọi khi đạo sĩ đi ra ngoài áo quần chải chuốt lắm, hôm nay không còn cách nào khác hơn được đành phải mặc áo rách nát của Tế Điên vào rồi nói:
- Bạch sư phụ, con đến đó nói như vậy ba lần, rồi sẽ có việc gì xảy ra?
- Ông chỉ cần đi đến đó nói ba lần như vậy rồi sẽ có người đến hỏi. Hòa thượng ta thuyết pháp hóa chút duyên nhỏ sẽ đủ cho thầy trò ông chi dùng.
Lão đạo sĩ không còn cách nào khác để làm, đành phải ra khỏi Tam Thanh quán, mặt cúi gầm xuống sợ gặp phải người quen. Hai bên đường người quen biết với đạo sĩ không phải là ít. Có người nhìn thấy ông, nói:
- Ai như là Lưu đạo gia ở Tam Thanh quán vậy cà? Sao mà ra nông nổi thế? Bình thường ông ta có tiền lắm mà!
Có người nói:
- Chắc là nướng sạch rồi, đạo gia đó chớ ai. Thiệt là người mê bạc!
Lão đạo sĩ nghe thấy hết, nhưng không dám trả lời, cứ cắm đầu đi thẳng về phía Lãnh Tuyền đình ở Tô Đề nơi Tây Hồ. Khúc này là con đường lớn, người qua lại nhộn nhịp, lão đạo sĩ đứng tại Lãnh Tuyền đình la lớn:

Lý Quốc Nguyên, Lý Quốc Nguyên!
Khỏi phải lên chùa tìm Tế Điên
Mười lạng bạc ròng đưa ta đủ
Trong lưng còn đúng 360 tiền.

Lão đạo sĩ hô to ba lần như vậy, người ta bu lại khá đông, ai nấy bàn bạc lăng xăng, có người cho ông ta là thằng điên, có người đoán chắc là muốn tìm Lý Quốc Nguyên. Đang lúc mọi người bàn tán thì có hai người đi lại. Người kia nói:
- Này hiền đệ, ta nói Tế Công là bậc tiên tri mà.
Hai người đi lại gần, lão đạo sĩ nhìn thấy, người đi trước ăn mặc theo lối phú ông, còn người đi sau phục sức ra dáng nam sinh công tử. Khi hai người đến trước lão đạo sĩ, vị viên ngoại nói:
- Ông đạo sĩ này chắc hại Tế Công rồi mới lấy quần áo của người mặc vào đây chứ gì?
Lão đạo sĩ nói:
- Tôi đâu có hại Tế Công, trái lại Tế Công hại tôi thì có, ông ấy ăn uống sạch hết gia tài tôi, bây giờ tôi chỉ còn mỗi cái quần! Xin hỏi hai vị quý danh là chi?
Nguyên vị nam sinh công tử tên là Lý Quốc Nguyên, nhà ở Thanh Trúc Lâm nơi An Lâm, kế ngã tư Hồ Đồng. Anh ta vốn là một nhà giàu, mới vừa đậu tú tài, cưới vợ là Lan thị rất là hiền thục. Bỗng nhiên Lan thị mắc bệnh điên, rước nhiều thầy chữa trị vẫn không khỏi. Lý Quốc Nguyên vì thế rất lo rầu, anh ta có một người bạn tên là Lý Xuân Sơn đang dạy học ở nhà quan họ Đỗ.
Một ngày kia, Lý Quốc Nguyên đi tìm Lý Xuân Sơn than thở việc vợ mình mắc bệnh điên uống

http://tieulun.hopto.org

thuốc nhiều thầy không hết.
Lý Xuân Sơn nói:
- Trong từ đường của Đỗ đại nhân của ta có một lá Ngũ lôi bát quái thiên sư phù. Đó là món báu vật trấn gia. Ta hỏi mượn chắc ông ấy không cho, để ta lén lấy cho hiền đệ mượn treo ở trong nhà, hễ có yêu quái gì cũng bị xua đuổi đi hết.
- Phải đó, thằng như mượn được trị bệnh cho vợ tiểu đệ xong sẽ hoàn trả lại cho anh ngay.
Lý Xuân Sơn bèn vào từ đường mở rương lấy Thiên sư phù đem ra. Đó là chiếc hộp chạm trổ rất khéo.
Lý Xuân Sơn nói:
- Đây là bảo vật truyền gia của Đỗ đại nhân, ta lén mượn cho hiền đệ, ngàn muôn lần phải nên cẩn thận nhé! Hiền đệ đem về treo khoảng hai tiếng đồng hồ, tà ma đi rồi nên mau mau đem trả lại cho ta.
- Ngày mai tôi sẽ đưa lại.
Lý Quốc Nguyên nói xong, cáo từ đi vừa nghĩ: "A, sáng giờ mình chưa ăn gì hết định đến rủ anh Lý Xuân Sơn đi ăn sáng, nào dè mắc nói chuyện linh phù mà cơm nước gì quên ráo. Bây giờ phải kiếm cái gì ăn đã". Nghĩ rồi ghé quán rượu trước mặt bên đường. Bên trong quả nhiên bạn hữu ngồi đầy. Ai nấy đều đứng dậy mời gọi:
- Lý tiên sanh, xin lại ngồi cùng bàn uống cho vui.
Lý Quốc Nguyên nói:
- Xin cảm ơn hai vị, tôi còn phải nói chuyện riêng với người bạn nữa.
Nói rồi vào bên trong tìm một cái bàn trống ngồi xuống kêu rượu. Uống được vài chén lại nghĩ: "Người ta đã mời mình, mình không mời lại người ta, vậy đâu phải lẽ". Nghĩ thế bèn đứng dậy đi đến các bàn quen mời rượu. Mời xong trở lại bàn thì bỗng nhiên đứng đờ ra đó: Ngũ lôi thiên sư phù không cánh mà bay.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 009

Triệu Văn Hội Tây Hồ mời Đạo Tế
Túy Thiền sư khiển tướng trộm linh phù

Có thơ rằng:

Tiêu Tương bến nước đón xuân sang
Băng rã hoa mai se sẽ tàn
Mong chàng giữ mãi màu son tre?
Mỗi năm một bận ghé huyên hàn.

Khi Lý Quốc Nguyên trở về bàn thấy mất bức họa linh phù, muốn uống cũng uống không vô, muốn nuốt cũng nuốt không trôi. Thầm nghĩ: "Khổ dữ a! Mất cái gì khác mình có thể thường lại cho người ta, còn thứ này dẫu có tiền cũng đành chịu. Đây là vật báu truyền gia của nhà họ Đỗ, thảng như việc này bị tiết lộ ra ngoài, há chẳng hại huynh trưởng sao!". Nghĩ thế rồi vội kêu thính tiền. Tài phú nói:
- Ông tại sao không ăn cơm?
Lý Quốc Nguyên nói:
- Ta bận việc gấp.
Cũng không đòi tiền thối, lật đật trở về nhà. Về đến nhà kêu mấy đứa ở tâm phúc lại, nói:
- Ta vừa bị đánh cắp ở tiệm cơm một cuộn Ngũ lôi bát quái thiên sư phù, các ngươi ráng đi dò xét xem nó lọt vào tay tên trộm nào. Nếu gặp thì bỏ tiền ra chuộc về. Nó là báu vật người ta cho mượn đấy.
Bọn gia nhân vâng lời chia đi các ngả, không bao lâu Lý Bệ trở về nói:
- Tôi vừa mới dò nghe rõ là: Hồi nãy chủ gia đang uống rượu trong quán, linh phù bị tên Bạch tiên tặc trộm đi đem bán cho Lưu chưởng quỹ ở tiệm bán đồ cổ. Chưởng quỹ lại là chỗ quen biết với phủ Thừa tướng. Hiện tại Thừa tướng đã mua linh phù với giá 500 lượng đem treo trấn trạch ở Các Thiên lâu rồi. Lý Quốc Nguyên nghe nói, lắc đầu than thở:
- Nếu còn ở tiệm bán đồ cổ, ta còn có thể bỏ tiền ra mua về, chớ còn rơi vào phủ Thừa tướng, luận về nhân tình thế lợi ta đều kém xa ông ấy.
Còn đang than thở, bỗng nghe có tiếng gõ cửa, Quốc Nguyên bảo gia nhân ra xem, thì ra người đến là Lý Thiếu Chưởng, con trai của Lý Xuân Sơn. Lý Thiếu Chưởng nói:
Hồi nảy chú đi rồi, nghe bên nhà của Đỗ đại nhân nói ngày mai có cúng tế, cha cháu bảo qua lấy Ngũ lôi bát quái thiên sư phù về, đợi vài ngày sẽ cho chú mượn dùng.
Lý Quốc Nguyên nói:
- Cháu về trước đi, bức linh phù của ta mới vẽ có một quái, hãy còn một ít chưa xong, hiện để đằng tiệm vẽ, lát nữa ta sẽ đem tới, cháu khỏi phải lại lấy.
Lý Thiếu Chưởng đi rồi, Quốc Nguyên càng quýnh hơn nữa. Chính lúc khó khăn đó, người nhà lại báo có Triệu viên ngoại tới. Lý Quốc Nguyên chạy ra xem, quả là Triệu Văn Hội, bạn tri kỷ của mình, vội đến trước chào hỏi:
- Chào huynh trưởng, lâu quá mới ghé tiểu đệ.
Triệu Văn Hội nói:
- Hôm nay ta rủ hiền đệ lên núi Thành Hoàng chơi rồi trở về Vọng giang lâu ở đường Thiên Chu uống rượu nhìn khói sóng trên con sông bậc nhất trong thiên hạ.
Lý Quốc Nguyên nói:
- Xin đại ca thứ lỗi, hôm nay tiểu đệ có một việc bận tâm lắm không thể nào bồi tiếp đại ca được. Xin mời đại ca vào trong này ngồi.
Vào đến thư phòng, Quốc Nguyên mới đem việc bị mất thiên phù kể lại. Triệu Văn Hội nói:
- Không hề gì, việc đó để cho ta lọ Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ là vị Phật sống thời nay đó. Chúng ta sẽ đi đến đó để cầu lão nhân gia giúp đỡ. Ta chắc chắn Thiên sư phù có thể thâu hồi mà bệnh của thím nó cũng lành mạnh được. Ngài thật là bậc thần thông quảng đại, Phật pháp vô biên.

http://tieulun.hopto.org

Lý Quốc Nguyên nghĩ: "Ta có nghe danh mà chưa gặp mặt người. Thảng như mời Ngài được, ta phải mang tiền theo để đãi Ngài một bữa". Nghĩ thế bèn đem theo mười lạng bạc và 400 tiền cùng Triệu Văn Hội ra đi. Mua một gói trà hết 40 đồng rồi cùng nhau đi tới trước. Thật là:

Mười dặm đê dài cầu sáu chiếc
Một cây liễu biếc tiếp cây đào.

Tại sao con đê này lấy tên là Tô Đê Xuân Hiểu? Nguyên Hồi Tô Đông Pha làm Thái thú đất này đã cho sửa sang con đường đê, tháng ba tiết xuân, đào liễu khoe tươi. Trong hồ có Hồ Tâm Đình, nhìn về Nam có Lôi phong tháp ở Nam Bình Sơn, sườn núi Bắc có vườn mai của Lâm Hòa Tịnh, ngó sang Tây có mộ Nhạc Vương và mộ Tô Tiểu Tiểu. Thật là cảnh trí nên thợ Hai người đi đến Lãnh Tuyền đình nghe trong đám người có tiếng hô:

Lý Quốc Nguyên, Lý Quốc Nguyên!
Khỏi phải lên chùa tìm Tế Điên
Mười lạng bạc ròng đưa ta đu?
Trong lưng còn đúng 360 tiền.

Triệu Văn Hội nghe hô, nói:
- Này hiền đệ, Thánh tăng Ngài biết trước hết, đang ở đây chờ chúng ta đó.
Đến chừng vẹt mọi người ra nhìn thì thấy chỉ có y phục của Tế Điên mà người chẳng phải là Tế Điên, Triệu Văn Hội mới bước tới nắm áo đạo sĩ hỏi:
- Hay cho lão đạo này, ông đã làm hại Tế Công còn toan giở trò gạt gẫm gì nữa đây?
Lão đạo sĩ nói:
- Trái lại, tôi còn bị Tế Công hại nữa là đằng khác. Thầy trò chúng tôi nuôi người đến quần áo bán sạch chẳng còn. Người mới dạy tôi mấy câu này bảo ra đây nói to như vậy.
Triệu Văn Hội hỏi:
- Hiện giờ Tế Công ở đâu? Ông hãy đưa chúng tôi đến gặp mặt.
Lão đạo sĩ bèn đưa hai vị về Tam Thanh quán. Triệu Văn Hội nhìn thấy trong miếu xác xơ không còn thứ chi hết. Bốn tên đạo đồng trần truồng như nhộng. Tế Điên cũng đánh trần trên một chiếc ghế. Triệu Văn Hội nói:
- Bạch sư phụ, đệ tử là Triệu Văn Hội xin kính chào sư phụ.
Rồi kêu Lý Quốc Nguyên đến tham kiến Thánh tăng. Lý Quốc Nguyên nhìn thấy Tế Điên giống hệt như một tên ăn mày, ngặt nỗi mặt Triệu Văn Hội, bất đắc dĩ phải tới thi lễ. Tế Điên hỏi:
- Hai ông tới đây có việc gì?
Triệu Văn Hội mới đem tình tiết mất Ngũ lôi bát quái thiên sư phù thuật lại.
Tế Điên nói:-Không hề chi.
Rồi kêu lão đạo sĩ cởi quần áo ra đoạn mặc vào, lại lấy mười lạng bạc của Quốc Nguyên giao lão đạo sĩ để chuộc đồ về. Tế Điên cùng hai người rời khỏi Tam Thanh quán đến nhà Lý Quốc Nguyên.
Tế Điên nói:
Để ta trị bệnh cho vợ ngươi trước rồi sẽ tìm Thiên sư phù sau. Mà điều này nữa là ta trị bệnh cho vợ ngươi, một lát nữa có níu nó lại hay vật nó ngã lăn, ngươi cũng đừng quan tâm đến nhé!
Lý Quốc Nguyên nghe nói lặng thinh giây lát.
Triệu Văn Hội nói:
- Này hiền đệ, chớ có nên nghi ngờ. Tế Điên là vị Phật sống đương thời quyết không có điều càn rỡ đâu. Nếu không phải là người có phẩm cách đáng tin cậy, ta cũng không mời đến đâu.
Lý Quốc Nguyên nói:
- Vậy thì được.
Bèn đưa Tế Điên thẳng lên phòng. Cửa phòng đã khóa chặt. Lan thị cột bằng sợi lòi tói, a hoàn vú em đều đã lánh xa, sợ con điên nổi lên bị đánh. Khóa vừa mở, Lan thị dòm ra thấy phía ngoài có một vị Hòa thượng kiếc, liền chạy ra rượt. Tế Điên chạy đến trong viện thấy có một cái bầu nuôi cá bèn đem trút cá ra, day về phía Lan thị hô:

http://tieulun.hopto.org

- Hay dữ a, có mau ra không. Không ra thì mày chết với ta nhé!
Vừa la vừa chạy, Lan thị chạy xà quần ráng sức rượt theo, trong miệng vọt ra một cục đàm lớn, tức thì tâm thần định tỉnh lại, tự hỏi: "Tại sao ta lại ở đây?". Lúc đó có người vú em gan dạ, lật đật lại dìu đỡ. Tế Điên móc một cục thuốc bảo người nhà đem nước lại hòa cho uống.
Nguyên bệnh của Lan thị là bởi đàm mê tâm khiếu, do gặp việc rối rắc gây nên. Nhân vì nàng ta vốn có một đứa em tên là Lan Đình Ngọc, hay giao du với bọn người vô lại, đem một phần gia nghiệp tiêu sạch sanh rồi. Ngày kia y tìm đến Lan thị mượn tiền, bảo rằng để đi buôn bán. Cốt nhục tình thâm, không nỡ để em nghèo khổ, nàng mới lén chồng lấy cho em mượn mấy trăm lượng bạc. Có tiền trong tay, Lan Đình Ngọc cùng lũ bạn bè du thủ du thực rủ nhau tiêu sạch. Một ngày kia lại tìm đến chị của hắn bảo đem tiền đi mua bán, giữa đường bị bọn cường đạo cướp hết, xin mượn thêm ít trăm lượng để buôn bán lại, tính gộp số tiền mượn trước và sau trả một lần. Lan thị lại lén lấy tiền cho em mượn lần nữa. Một hôm Lan thị đang ngồi trong hoa viên thấy Đình Ngọc lại đến, trên thân quần áo rách te tua, trong lòng vừa buồn vừa giận, đàm dâng nghẹt làm mê đi, nhân đó phát điên. Hôm nay chạy rượt theo Hòa thượng, cục á đàm trong ngực trơn vọt ra được. Quốc Nguyên rất bội phục bèn mời Tế Điên về thư phòng đãi rượu. Đương lúc uống rượu, bên ngoài có người nhà đi vào thưa có Lý Thiếu Chưởng đến thúc lấy Ngũ lôi bát quái thiên sư phù. Lý Quốc Nguyên bảo người nhà ra nói:-Một lát nữa ta sẽ đích thân đem sang.
Đoạn thưa với Tế Điên:
- Bạch sư phụ, bây giờ phải làm sao?
- Lát nữa, ta trở về chùa mượn ông Vi Đà đi trộm Ngũ lôi bát quái thiên sư phù về cho ngươi.
- Bạch sư phụ, ông Vi Đà trong chùa bằng đất nặn làm sao có thể trộm đồ vật được?
- Được chớ, ông Vi Đà trong chùa ta hay can thiệp đến chuyện tào lao lắm.
- Bạch sư phụ, bây giờ chúng ta đi thỉnh nhé.
- Để ta đi gặp ông ấy thương lượng xem, ông ấy muốn lấy công bao nhiêu tiền. Mượn ông ấy đi không chẳng được đâu. Các ngươi ở nhà uống rượu chờ ta, ta đi một lát rồi trở về uống rượu nữa.
Tế Điên nói rồi đứng dậy đi ra, hai người đưa ra cửa, trở vào, Quốc Nguyên hỏi:
- Triệu huynh nè, anh nghe lời Hòa thượng nói có thiệt không?
Triệu Văn Hội nói:
- Ta cũng không biết thiệt hay là giả nữa. Lần trước ở nhà Châu Bán Thành vác tượng Vi Đà bắt yêu quái, chuyện đó có thiệt rõ ràng.
Hai người bảo dọn dẹp tiệc rượu. Mãi đến khi đỏ đèn, hai người càng lo lắng thêm, sợ e cửa thành đóng lại bỏ Tế Điên kẹt lại bên ngoài. Đang nói chuyện, thấy Tế Điên bước vào, hai người mừng quá cùng nói:
- A, có sư phụ về rồi.
Tế Điên nói: Thiệt tức chết đi thôi!
-Triệu Văn Hội hỏi: Ai làm sư phụ giận thế?
Tế Điên nói:
- Cái ông Vi Đà Trong chùa ta thiệt đáng giận. Bình thường hễ ta đi đâu ông ấy nói Tế sư phụ, có việc gì sai bảo tôi với. Vậy mà bữa nay ta trở về, ông thấy mặt dương dương không thèm nhìn ta lấy một tí. Ta đấu dịu ông ấy:-Này lão Vi, ta kiếm được cho ông một việc đây. Ông ấy hỏi việc gì, ta mới đem việc nhờ ông ấy đến Các Thiên lâu ở hoa viên phủ Thừa tướng trộm giùm Ngũ lôi bát quái thiên sư phù về và hỏi ông ấy đòi bao nhiêu. Ông ấy một mực đòi giá cao.
Lý Quốc Nguyên và Triệu Văn Hội đều hỏi:
- Ông ấy đòi bao nhiêu tiền?
Tế Điên nói: Ông ấy đòi năm điếu tiền, ta tính công cho ông ấy 500 tiền.
Lý Quốc Nguyên nói: Năm điếu tiền đâu có đắt!
Tế Điên nói:
- Ban đầu ông ấy cứ giữ giá nhất định, nói chỉ có hai điếu tiền, ít quá đi không được. Ta mới nói, nếu ông chịu bớt ta thêm cho ông 500 tiền nữa, chớ nhiều quá không được. Ông ấy chê ít quá không đi, cho nên cuộc thương lượng bất thành. Ta ra khỏi chùa, ngang chùa Đại Phật, gặp ông Vi Đà ở chùa này. Thấy ta còn đằng xa, ông ấy lên tiếng hỏi ta đi đâu đấy? Ta nói kiếm cho ông một việc mà ông có đi không? Ông ấy hỏi là việc gì. Ta mới bảo ông ấy là đi lấy linh phù. Ông ấy nói:-Sao ông

http://tieulun.hopto.org

không bảo ông Vi Đà ở chùa ông trước? Ta nói, đã có nói rồi mà ông ấy đòn tiền chuộc mắc quá. Ông ấy đòi ba điếu tiền mà ta chỉ trả 500 tiền, không thể hơn được. Ông ta nói:-Tôi không thể lấy ít hơn được, lấy ít hơn thì có lỗi với ông Vi Đà ở chùa ông sao? Ta nói:-Ta cũng không thể chi nhiều hơn được. Cuộc thương lượng lại bất thành.
Lý Quốc Nguyên nghe nói giữ giá không đổi cũng không biết làm sao. Tế Điên nói:
- Ta lại đi nữa, đi đến chùa Tử Trúc. Ông Vi Đà ở chùa này bị đói meo, thấy ta ở đằng xa vội kêu rối rít. Ta mới đem việc lấy linh phù ra nói, ông ấy chịu đi ngay. Ông ấy nói lát nữa sẽ đến, tiền công bao nhiêu cũng được.
Lý Quốc Nguyên hỏi: Chừng nào ông ấy đến?
Tế Điên nói: Chúng ta ăn cơm xong, bảo bầy trẻ dọn một cái bàn, ta kêu một tiếng thì ông ấy sẽ đến ngay.
Lý Quốc Nguyên hối dọn cơm xong, và bảo gia nhân chuẩn bị những thứ cần dùng để ở trong nhà.
Tế Điên nói: Các ông đừng nóng, chờ một lát sao mọc tỏ rạng đã.
Tế Điên bước ra sân, hô:
- Có ta đây, có ta đây! Tây Hồ Linh Ẩn Tế Điên tăng! Vi Đà không đến còn đợi chừng nào?
Tức thì ở nửa tầng không có tiếng đáp lại:
- Ngô thần đã đến.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 010

Triệu Bân đêm dọ Các Thiên lâu
Anh hùng trượng nghĩa cứu công tử

Thơ rằng:

Bọt nước phù hoa bã lợi danh
Lửa hồng đốt rụi cả mày xanh
Sang hèn giàu có thay phúc chốc
Trí nhân tạng mắt chỉ cười lành.

Tế Điên đang ở trong nhà đốt hương thỉnh Vi Đà, thì nghe trên nhà có tiếng hô to:-Ngô thần đã đến. Thật ra người đến không phải là Vi Đà thật mà là người ở huyện Đơn Dương, phủ Trấn Giang, họ Triệu tên Cửu Châu cưới vợ là Mai thị sinh chỉ được một đứa con trai đặt tên là Triệu Bân, tánh tình lãng mạn, nhưng không kém phần cứng rắn, được cha truyền võ nghệ quyền bổng, kể ra cũng có hạng. Triệu lão anh hùng suốt đời chỉ dạy dỗ có hai đồ đệ. Đại đồ đệ chính là Oai trấn bát phương Dương Minh ở huyện Ngọc Sơn, Giang Tây. Nhị đồ đệ chính là Y Sĩ Hùng làm cận tướng cho Đông lộ tiêu đầu. Triệu Cửu Châu mắc bệnh nặng, kêu Mai thị lại bên giường nói:
- Sau khi ta chết rồi, ngàn muôn lần bà đừng cho Triệu Bân đi làm bảo tiêu nhé. Nó hẹp hòi tự đại cuồng ngạo không biết gì chỉ tổ làm mất chút hư danh của ta truyền lại cho đời sau mà thôi.
Nói rồi xuôi tay tắt nghỉ. Mẹ con Mai thị lo việc tang ma đã xong, của cải còn lại cũng đủ sống qua ngày. Triệu Bân nhờ có gia tư của cha để lại đủ sống nên không phải làm việc chi, rảnh tay giao du với mấy người bạn ở xóm, một người tên là Tần Nguyên Lượng, trác hiệu là Phi thiên hỏa tổ, còn một người nữa tên là Mã Dao Hùng, trác hiệu là Lập địa ôn thần. Hai người này trong giới lục lâm, cùng kết bạn với Triệu Bân. Một ngày kia ba người cùng nhau ăn cơm, Tần Nguyên Lượng nói:
- Này Triệu hiền đệ, hiền đệ có biết chúng ta đang làm gì không?
Triệu Bân nói:
- Em thực không biết hai anh đang buôn bán vật chi.
Tần Nguyên Lượng nói:
- Chúng ta đều làm nghề giặc cướp đây, không phải là làm những tên giặc hái hoa gian dâm tầm thường đâu mà là chuyên đi trộm của nhà giàu giúp đỡ nhà nghèo, giết tham quan, chém ác bá, trừ bạo an lương, chuyên can thiệp những chuyện bất bình thường. Nhân vì yêu hiền đệ là người có tài, muốn kéo hiền đệ nhập bọn để hành hiệp tác nghĩa đó thôi. Ta có đem theo một bộ đồ da hành dành cho hiền đệ đây.
Nói rồi, lấy đưa cho Triệu Bân một cái túi vải. Triệu Bân mở ra xem thấy bên trong những thứ đi đêm đều đầy đủ, và cũng từ hôm đó Triệu Bân cùng hai bạn đang đêm thường đi trộm của người giàu giúp kẻ nghèo. Một hôm Triệu Bân bỏ quên bọc đồ ở nhà, Mai thị mở ra xem thấy áo dạ hành. Vợ Triệu Cửu Châu có từng thấy qua đồ dùng luyện võ của chồng nên biết được. Lúc đang xem thì Triệu Bân từ ngoài đi vào. Mai thị thấy mặt con đùng đùng nổi giận mắng:
- Triệu Bân, cha mi thân danh làm bảo tiêu một đời anh hùng, danh tiếng vì mi mà tiêu hết, bây giờ mi lại đi làm giặc cướp hử? Con ơi là con! Ta đập đầu chết phức cho rồi, không sống làm chi nữa!
Triệu Bân vội thưa:
- Xin mẹ đừng giận, mẹ không muốn con làm giặc thì con xin thôi không làm giặc nữa.
Mai thị bảo:
- Mi đem đồ dạ hành đốt đi, ném dao đi nhé!
Rồi lại nghĩ: "Chỗ này ở không khá rồi, bắt nó đoạn tuyệt với đám bạn bè này rồi, tụi khác lại rủ rê nữa!". Lão thái thái muốn bắt chước phương pháp Mạnh mẫu dời nhà để dạy con, bèn vội bán hết đồ đạc trong nhà, chỉ mang theo vàng bạc và đồ tế nhuyễn cùng con đến Lâm An phủ ở Kinh sư, mướn nhà của Vương Hùng bán trái cây ở hẻm Thanh Trúc, ngõ Hồ Đồng. Ở đây Triệu Bân cũng không làm việc gì. Mẹ của Vương Hùng là Vương lão thái thái thấy vậy mới nói:
- Triệu lão thái nè, tại sao không bảo thằng bé đi buôn bán với người tả Ở nhà lần khân ăn mãi núi cũng hết nữa là!

http://tieulun.hopto.org

Mai thị nói:
- Cháu bé nó từ nhỏ đã chẳng làm việc gì, nên bây giờ chẳng biết việc chi để làm.
Vương lão thái nói:
- Thì bảo nó theo thằng nhỏ nhà tôi lên hàng trái cây mua về bán lại, tập riết rồi quen.
Mai thị nghĩ cũng phải, về bàn với con, Triệu Bân cũng đồng ý. Hôm sau Triệu Bân đem theo hai điếu tiền cùng Vương Hùng lên hàng trái cây tươi ngon. Vương Hùng nói:
- Anh mua chỗ trái cây này rẻ lắm đấy, tính ra lời cũng phải gấp đôi, người ta trả đúng bốn điếu mới bán nhé, anh liệu mà đi bán đi.
Triệu Bân ăn bánh xong, xách giỏ nhỏ ra đi, gặp người ta không dám mời rao, đi qua mấy con đường ở Hồ Đồng, người ta cho là đưa lễ vật đi tặng vì bộ dáng không giống người đi buôn bán nên chẳng có ai mua hết. Triệu Bân đi đến ngõ Phụng Sơn, thấy mé Bắc có một tòa cổng lớn giống như nhà quan, trong cổng có treo một tấm bảng to, Triệu Bân xách giỏ trái cây để trên đất, rồi ngồi ngay trước cổng ngây người nhìn giỏ trái cây của mình. Một lát bên trong có một vị viên ngoại đi ra tiễn khách, vị viên ngoại đó mình cao tám thước, vai hổ lưng gấu, mặt như giấy ô kim, mày cong mắt lộ, họ Trịnh tên Hùng, người ta thường gọi là Thiết diện thiên vương. Vốn dòng dõi thế gia, lại đỗ Võ tiến sĩ, ông ta ở nhà thường thấy nghĩa quyết làm, ưa thích việc thiện. Hôm nay đưa khách ra cửa, thấy Triệu Bân tướng mạo khác người đang ngồi bơ phờ bèn đem lòng ái mộ, hỏi:
- Này bạn, bạn làm gì ngồi đây?
Triệu Bân đáp: Tôi bán trái cây.
Trịnh Hùng hỏi: Bạn bán bao nhiêu tiền giỏ trái cây này?
Triệu Bân đáp: Giỏ trái cây này tôi mua hai điếu vốn, phải bốn điếu mới bán được.
Trịnh quan nhân bảo người nhà xách giỏ trái cây vào và lấy bốn điếu tiền đem ra trả. Trịnh Hùng lại hỏi:
- Này bạn, chắc bạn chưa từng buôn bán phải không?
Triệu Bân nói:
- Hôm nay tôi mới bán lần đầu.
Nói rồi cầm bốn điếu và xách giỏ về, nói với mẹ là hôm nay lời được hai điếu. Hôm sau lại cùng với Vương Hùng ra chợ đếm hai điếu trái cây, trở về nhà ăn cơm xong, không đi chỗ nào khác lại xách giỏ trái cây đến đường Phụng Sơn nơi nhà Trịnh Hùng, để giỏ trái cây đó ngồi chờ. Chờ mãi đến xế trưa, Trịnh Hùng mới ra cửa. Vừa ra tới cửa, Triệu Bân kêu lại nói:
- Ông đừng đi, tôi đưa trái cây lại cho ông đây.
Trịnh Hùng hỏi: Ai bảo bạn đưa đến vậy?
Triệu Bân nói: Ông lấy đem vào nhà thì tôi khỏi đem chỗ khác bán nữa.
Trịnh Hùng nói: Cái này là bạn muốn chớ tôi đâu muốn. Chi bằng mỗi ngày tôi bỏ ra hai điếu cho không bạn có được không?
Triệu Bân nói: Được chớ.
Trịnh Hùng nghe vậy cũng vui, nói:
- Bữa nay để trái lại đây, ngày mai đừng đem tới nữa. Tôi không cần đâu.
Nói rồi kêu gia nhân lấy bốn điếu tiền ra đưa cho Triệu Bân nghe nói cũng buồn, dễ gì bán được giá như đã liệu, lại mất một mối rồi! Triệu Bân cầm tiền trở về nhà và từ đó tập buôn bán lặt vặt, có khi được lời có khi lỗ vốn. Một hôm, nhân vì Hoa thái tuế Vương Thắng bắt cóc con gái người ta đi dạo Tây Hồ. Triệu Bân giữa đường gặp chuyện bất bình, đánh chết ba mạng người, may nhờ Tế Công cứu khỏi và nhận Tế Công làm sư phụ. Hôm nay Tế Điên ra khỏi nhà Lý Quốc Nguyên chính là đi tìm anh chàng bán trái cây Triệu Bân đó. Tế Điên nói:
- Này Triệu Bân, đi uống rượu với ta chơi.
Triệu Bân cùng với Tế Điên vào tửu quán uống rượu.
Tế Điên nói: Bữa nay ngươi giả làm Vi Đà một lát nhé.
Triệu Bân hỏi: Tại sao phải giả làm Vi Đà?
Tế Điên mới đem việc Lý Quốc Nguyên đánh mất Ngũ lôi bát quái thiên sư phù, nó lại rơi vào Các Thiên lâu nơi hoa viên ở phủ Thừa tướng, và bảo Triệu Bân đi lấy nơi trộm đem về. Đến nhà họ Lý giả dạng Vi Đà che mắt chúng nhân.
Triệu Bân nói: Tôi không biết nhà Lý Quốc Nguyên ở đâu.

http://tieulun.hopto.org

Tế Điên nói: Để ta đưa ngươi tới đó.
Uống rượu xong, trả tiền rồi dẫn Triệu Bân đến cổng nhà họ Lý, Tế Điên nói:
- Tối nay ngươi đến nhà làm như vậy, như vậy nhé!
Triệu Bân gật đầu trở về nhà, nói với mẹ:
- Sư phụ Tế Công bảo con tối nay giả làm ông Vi Đà!
Mai thị hỏi: Sao phải giả làm ông Vi Đà?
Triệu Bân nói: Sư phụ bảo con giả làm ông Vi Đà đến tướng phủ tìm Ngũ lôi bát quái thiên sư phù.
Mai thị biết Tế Điên là ngươi tốt, nếu không phải là việc của Tế Điên sai bảo, tối nay cũng không cho con đi. Triệu Bân thay đổi y phục, giắt một con dao thái rau, trời vừa tối, để mẹ khỏi mở cửa, Bân vượt tường đi ra. Đến nhà họ Lý, nằm mọp trên nóc nhà trong bóng tối chờ sẵn. Nghe Tế Điên gọi Vi Đà sao không đến còn đợi chừng nào, Triệu Bân ứng tiếng đáp lại:-Ngô thần đã đến.
Tế Điên nói:
- Này lão Vi, ông hãy đến Các Thiên lâu ở hoa viên Tần tướng phủ lấy Ngũ lôi bát quái thiên sư phù về cho ta nhé.
Triệu Bân nói:
- Xin tuân pháp chỉ.
Nói rồi vượt nhà nhảy tường đi về phía phườngTần Hợp. Đến hoa viên tướng phủ thấy hoa viên quá lớn, không biết tòa nào là Các Thiên lâu! Thật là:

Thủy các lương đình,
Lâu đài san sát,
Hoa nở bốn mùa chẳng dứt,
Cỏ xuân tám tiết còn hoài.

Nhảy xuống bờ tường, Triệu Bân đi tìm khắp nơi, tìm đến Đông bắc, riêng có một cái nhà đó là Bắc phòng, ánh sáng chập chờn, hai bên đều có nhà phụ. Trong Bắc phòng ánh đèn chập chờn, bóng người lay động, Triệu Bân đi đến phòng đó, ở bên ngoài lấy lưỡi thấm nước miếng xoi thủng giấy cửa sổ nhìn vào. Cách chõng tre trước mặt, một cái bàn bát tiên để sát vách với hai cái ghế. Trên tường, thanh đơn đao lấp lánh ánh bạch lạp để trên bàn. Hai người ngồi đối diện ở bàn uống trà. Người ngồi phía Đông, tuổi độ ngoài 60, da mặt hơi trắng, hai đạo lông mày kiếm trên đôi mắt hình ba góc, với chùm râu ngà bạc, đầu đội khăn màu lam bốn góc, mình mặc áo bào lam hào hoa. Đối diện là một vị chừng 30 tuổi, đầu đội mũ tráng sĩ màu xanh, mình mặc áo tiễn tụ bào màu xanh, lưng thắt dây tơ, quấn xà cạp rằn. Lúc đó, người già nói:
- Tráng sĩ nè, tôi đưa tráng sĩ về đây phò dưỡng lành mạnh rồi, bây giờ cũng muốn tráng sĩ giúp cho một việc, tôi chỉ mong việc này được kết quả tốt. Tôi xin đưa tặng tráng sĩ 100 lượng bạc, và đây tráng sĩ hãy cầm lấy. Dù ở chân trời góc bể nào, tráng sĩ cũng đừng tiết lộ để dây dưa đến cửa quan.
Nói rồi, ông già bèn rút trong bọc ra hai gói bạc để ở trên bàn, ánh bạc chói lấp lánh.
Vị tráng sĩ đó nói:
- Cảm tạ Ơn đức tài bồi của lão trượng, nếu từ chối thì bất kính mà nhận lấy thật hổ thẹn trong lòng. Xin cho được mang tội bất kính.
Ông già nói:
- Tráng sĩ nè, cung kính không bằng nghe lời!
Bèn thấy vị tráng sĩ ấy bạc nhét vào túi rồi đứng dậy với lấy thanh đao trên vách, nói:
- Thưa lão trượng, lát nữa bất luận bên ngoài có động tịnh chi, người đừng quan tâm nhé. Lát sau sẽ có đầu người trình cho người.
Nói rồi mở cửa đi ra ngoài. Triệu Bân lật đật nép vào bóng tối, đợi người ấy đi qua khỏi, theo dõi ở phía sau, bụng nghĩ: "Chắc chắn là hắn ta đi giết người, ta phải nom theo mới được".
Thấy người ấy đi qua nhà hai tầng ở phía Tây. Qua khỏi bốn bức lục bình phong có ba gian phòng, ánh đèn mờ tỏ, hình như có tiếng đọc sách. Triệu Bân thấm nước miếng dùi giấy cửa sổ nhìn vào, thấy bên trong có một cái bàn bát tiên và hai cái ghế. Một vị văn sanh công tử đang ngồi trên ghế đọc sách, kế bên là một lão bộc đang hầu hạ.
Người kia bước vào dằn dao trên bàn nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hai chủ tớ nhà ngươi hãy cung xưng lai lịch cho rõ ràng, hôm nay ta đến lấy tánh mạng các ngươi đây!
Công tử cùng gia nhân sợ bò lăn dưới đất, nói:
- Xin hảo hán gia tha mạng cho! Người muốn hỏi chúng tôi điều gì, chúng tôi sẽ từng phần từng đoạn giải bày hết cho người.
Triệu Bân nghe nói lửa giận phừng phừng, rút dao thái rau muốn xông vào nhà can thiệp.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 011

Anh em nhận mặt cùng tỏ khúc nhôi ngày cũ
Tớ thầy lánh nạn tạm thời trốn ở Lý gia

Có thơ rằng:

Nhà tranh mé núi nước xanh trong
Tới lui chầy tháng hóa thêm nồng
Mấy hàng đào lý hoa hồng bạch
Một thảm đồng xanh lúa trổ bông
Chõng trúc đêm nằm mưa gõ nhịp
Bên song hé mở ngắm mây hồng
Nhân sinh vô sự thân nhàn cảnh
Được đến thanh nhàn há bổng không.

Lại nói Triệu Bân núp trong bóng tối, nhìn thấy người kia xách dao tiến vào muốn giết hai chủ tớ nọ. Vị công tử sợ run lập cập quỳ dưới đất cầu xin đại thái gia bớt trận lôi đình để tôi từ từ thưa bẩm. Vị lão bộc cũng quỳ dưới đất bên chủ. Kế nghe vị tráng sĩ kia nói:
- Hai chủ tớ nhà ngươi sự tình như thế nào hãy mau nói ra!
Vị lão quản gia nói:
- Lão nhân muốn biết, chúng tôi xin giải bày. Gia chủ tôi họ Từ tên Chí Bình, nguyên quán ở quận Kiến An. Lão thái gia nhà tôi tên là Từ Chiếm Khôi, cùng với vị tổng quản Hàn Điện Nguyên của hoa viên Tần tướng phủ đây là bạn chi giao. Hàn Điện Nguyên có một người con gái đồng một tuổi với con gái nhà tôi, ông ấy tình nguyện đem con gái gả cho công tử tôi và đã định hôn ước từ thuở nhỏ. Về sau lão gia tôi qua đời, trong nhà lại gặp trận hỏa hoạn, bao nhiêu gia tài của cải đều bị thiêu rụi. Tôi cùng công tử đến đây nương nhờ tình thân gia. Hàn Điện Nguyên thấy chủ tớ nhà tôi quần áo rách nát, bèn có ý ăn năn, khinh nghèo ưa giàu. Ngoài mặt ông ta lưu chủ tớ lại, bảo công tử tôi ở hoa viên này đọc sách, nào ngờ ông ấy lại kêu lão nhân gia đến hại chủ tớ tôi.
Tráng sĩ cầm dao nghe thế mới nói:
- À ra vậy, ta thật không biết.
Nói rồi thò tay vào túi lấy 100 lượng bạc ra nói:
- Đây ta tặng chủ tớ ngươi, nên kíp trốn khỏi chốn này tìm nơi khác ở, gắng công học tập đợi kỳ đại khoa vào thí trường tìm chút công danh. Các ngươi đừng ở đây nữa, e rằng ông ấy còn muốn gia hại các ngươi.
Triệu Bân vốn là người trực tính, quên mình đang nghe lén, trong lòng rất hào sảng, nghe tráng sĩ nói thế, buột miệng nói:
- Việc đó tính như vậy phải lắm.
Vị tráng sĩ nghe ngoài có tiếng nói, lập tức rút dao chém xuống đầu Triệu Bân. Triệu Bân lật đật lấy dao thái trả đòn. Hai người mấy phen đối diện. Triệu Bân kinh ngạc nghĩ thầm: "Sao đao pháp của người này giống ta thế?". Vị tráng sĩ kia cũng lấy làm kỳ vội nhảy ra vòng chiến, lấy đao chỉ Triệu Bân hỏi:
- Chú kia khoan đánh nhau đã! Họ tên chú là gì? Ở đâu? Học nghề với ai và đến đây làm gì?
Triệu Bân đáp:
- Ta họ Triệu tên Bân, trác hiệu là Thám nan thủ vật, ngươi nếu biết ta lợi hại thì chẳng nên đâm đầu vào chỗ chết.
Vị tráng sĩ vừa nghe vội thu đao lại, nói:
- Té ra là hiền đệ, cái này thật là nước chầu về long vương miếu, anh em một nhà mà không nhìn nhau được.
Triệu Bân hỏi: Ngươi là ai?
Tráng sĩ nói: Ta họ Y tên Sĩ Hùng, hiền đệ quên ta rồi sao?
Triệu Bân nhớ lại hồi còn bảy tám tuổi, Y Sĩ Hùng đang học võ nghệ với cha mình, cách nay hơn mười năm rồi. Triệu Bân liền bỏ dao thái rau xuống bước tới thi lễ. Hai người cùng bày tỏ nỗi niềm

http://tieulun.hopto.org

ly biệt. Y Sĩ Hùng nói:
- Từ khi ta theo Đông lộ bảo tiêu trở về, nghe nói sư mẫu cùng hiền đệ đã dọn đến kinh sư rồi. Ta dò la mãi mà cũng không ra. Kế ta bị bệnh ở Tam Thuận điếm, trên đùi bị một mụt ghẻ độc, gặp Hàn Đại Nguyên, tổng đốc ở hoa viên này là chủ của Tam Thuận quán. Ông ấy thấy ta bị bệnh mới rước về hoa viên này trị thuốc dưỡng thương lành mạnh. Hôm nay ông ấy cho ta 100 lượng bạc bảo ta đi giết kẻ cựu thù. Ta đi đến đây mới biết rõ sự tình là thế. Còn hiền đệ đến đây để làm gì?
Triệu Bân đem việc sau ngày từ biệt thuật qua một lượt. Hôm nay vâng lệnh Tế Công đến để lấy trộm Ngũ lôi bát quái thiên sư phù về. Y Sĩ Hùng nói:
- Hiền đệ hôm nay may mắn được gặp ta, nếu không gặp ta, hiền đệ không làm sao trộm được linh phù đem về. Bây giờ hiền đệ cùng ta đưa chủ tớ Từ Chí Bình lánh đi trước, sau đó ta sẽ tiếp tay hiền đệ đi trộm linh phù.
Hai người vào nhà kêu Từ Chí Bình mau mau thu dọn đồ đạc đi lánh nạn, 100 lượng bạc đem theo để làm lộ phí. Từ Chí Bình hỏi họ tên Y Sĩ Hùng, lão gia nhân Từ Phước cũng dập đầu cảm tạ ân công, rồi vội vàng thu dọn cầm kiếm rương sách.
Từ Phước hỏi:
- Y ân công, đêm tối như thế này, thầy trò chúng tôi biết đi đâu bây giờ? Kinh đô là nơi trọng địa, tuần canh đi tra xét rất nhiều, rủi bị bọn họ bắt được, chúng tôi phải làm sao?
Y Sĩ Hùng nghe nói có lý, nói:
- Này Triệu hiền đệ, hiền đệ có chỗ nào yên không, tạm thời cho hai người đến đó, ngày mai lại tìm lữ điếm trú ngụ.
Triệu Bân nói:
- Y huynh trưởng hãy ở đây chờ giây lát, hai chủ tớ ngươi hãy theo ta.
Triệu Bân định đưa hai người ra góc vườn rồi dẫn về nhà mình, nào ngờ ra khỏi góc vườn không xa thấy có một người đứng thù lù ở đó, chính là Tế Điên.
Triệu Bân nói:
- Có sư phụ đây hay quá! Bây giờ chủ tớ ngươi phải làm như vậy, như vậy…
Tế Điên nói:
- Được, ta đến đây là gì việc này đó. Ta đang ở trong thơ phòng uống rượu với bọn họ, nói lời cáo lỗi rồi thẳng ra đây. Bây giờ ngươi giao bọn họ cho ta và đi lo làm việc ta nhờ đi.
Từ Chí Bình nhìn kỹ là một vị Hòa thượng liền hỏi:
- Vị Hòa thượng này tên họ là gì vậy?
Triệu Bân đáp:
- Đây là Tế Công trưởng lão ở Linh Ẩn tự đấy.
Từ Chí Bình nghe nói vội vàng thi lễ. Tế Điên bèn đưa họ về nhà họ Lý, bảo Từ Phước bỏ đồ trong nhà rồi dẫn hai người vào thư phòng. Triệu Văn Hội và Lý Quốc Nguyên đang uống rượu thấy Tế Điên dẫn vào một vị văn sanh công tử và một người lão bộc, vội vàng đứng dậy hỏi:
- Bạch sư phụ, nãy giờ lão nhân gia đi đâu vậy? Và mang về hai người nào đây?
Tế Điên mới đem cội nguồn Từ Chí Bình kể lại. Chừng đó Lý Quốc Nguyên mới rõ. Kế nghe Tế Điên nói:
- Ngươi cho chú ấy mượn vài gian phòng để ở đọc sách, có điều gì lôi thôi, Hòa thượng ta bảo lãnh cho.
Lý Quốc Nguyên thấy Từ Chí Bình là người rất văn nhã, nói:
- Có sư phụ dự vào thì được.
Liền vội mời vào bàn cùng uống rượu.
Trống điểm canh ba, bỗng nghe bên ngoài có tiếng hô to:
- Ngô thần đã về, kính bạch Tế Công trưởng lão, Ngô thần đã trộm được Ngũ lôi bát quái thiên sư phù về đây.
Tế Điên lật đật bước ra, thấy trên nóc nhà Triệu Bân và Y Sĩ Hùng. Nguyên khi Triệu Bân đem chủ tớ Từ Chí Bình giao cho Tế Điên xong liền trở vào hoa viên gặp Y Sĩ Hùng, hai người cùng thẳng đến Các Thiên lâu. Tòa Các Thiên lâu này có 25 căn, mặt đất lại rộng lớn, lấy giấy đốt lửa lên xem thì ở giữa có treo một cái khám thờ. Y Sĩ Hùng trèo lên xem thấy ở trên có một chiếc hộp cứng, mở ra xem, chính là Ngũ lôi bát quái thiên sư phù. Triệu Bân nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đúng rồi! Sư huynh, chúng ta cùng đi về.
Y Sĩ Hùng nói:
- Chúng ta đi về bây giờ, bậy bạ dữ đa!
Triệu Bân hỏi: - Có gì mà bậy bạ?
Y Sĩ Hùng nói:
- Hiền đệ nghĩ xem, ông ấy hiện giờ là Tể tướng đương triều mà mất đi vật báu truyền gia há lại để yên hay sao? Lúc đó các quan phủ địa phương triệt để truy tầm, chưa khỏi kéo theo bao nhiêu chuyện thị phi! Chi bằng bây giờ chúng ta dùng cách trảm thảo trừ căn là yên việc.
Nói rồi móc vật dẫn hỏa kề bên cửa sổ của Các Thiên lâu mồi lên. Hai người chạy ra khỏi lầu nhìn lại thấy ngọn lửa bốc cao, như bầy rắn vàng lồng lộn, khói lửa ngất trời chưa từng thấy bao giờ. Có bài tán rằng:

Một đám lửa phàm dấy động
Kéo theo ly bộ vô tình
Theo gió hiển oai cuồn cuộn
Trên không lửa dữ bốc cao
Chỉ nghe ào ào vang động
Tầng mây khói cuốn mịt mù
Đỏ hồng khắp trời đầy đất
Lầu son gác tía còn đâu.

Lúc đó hai người đã sớm vượt ra ngoài đường, trổ thuật phi thiềm tẩu bích thẳng đến nhà họ Lý và hô:
- Ngô thần đã về.
Tế Điên đi ra tiếp lấy linh phù rồi cầm một cái túi nhỏ bên trong để sẵn 500 tiền, một lư hương gạo, năm chén bột thơm, hô:
- Lão Vi hãy cầm lấy! Đây là phần lễ tạ của gia chủ đó.
Bên trên, Triệu Bân tiếp nhận và hô: - Ngô thần xin kiếu từ. Rồi dắt Y Sĩ Hùng về nhà thăm mẹ.
Tế Điên sau khi tiếp nhận Ngũ lôi bát quái thiên sư phù đem vào, mở ra đúng là vật cũ. Lý Quốc Nguyên vội sai người nhà tin cậy đem sang cho Lý Xuân Sơn. Tiệc rượu kéo dài suốt đêm. Sáng ra Tế Điên cáo từ. Lý Quốc Nguyên muốn đưa tặng vàng bạc, Tế Điên nói:
- Ngươi nếu muốn tạ Ơn ta hãy ghé tai ta nói như vầy… như vầy. Như thế Hòa thượng ta mới nhận lãnh. Ngươi nên chiếu cố giúp Từ Chí Bình học tập.
Lý Quốc Nguyên vâng dạ, Tế Điên từ biệt đi về phía trước, thấy có một tên gia đinh chờ sẵn ở đó và hỏi:
- Tế Công, Ngài đi đâu đó?
Tế Điên hỏi:
- Ai mời ta vậy?
Gia đinh đáp:
- Chủ khách điếm nhà tôi bị phạt 40 hèo, da thịt rách nát, thương thế trầm trọng, nghe nói lão tiên gia có tiên đơn diệu dược, xin Ngài chữa trị giúp cho.
Tế Điên hỏi:
- Chủ điếm của ngươi là ai?
Gia đinh đáp:
- Là Hàn Điện Nguyên, chủ Tam Thuận điếm và là tổng quản hoa viên của Tần tướng phủ. Nhân vì tối hôm qua Các Thiên lâu bị lửa cháy, Tần tướng nổi giận nói rằng Hàn Điện Nguyên không chịu kiểm điếm mới ra cớ sự, phạt lấy 40 hèo, hiện thời đau nhức khó tả.
Tế Điên nghe nói bèn cùng đi đến Tam Thuận điếm, vào phòng chưởng quỹ thấy Hàn Điện Nguyên nằm dài, rên rỉ không ngớt, mấy đứa hầu bàn đang ở một bên khuyên giải. Thấy Tế Điên vào, mọi người nói:
- A, được rồi, sư phụ đây có tiên đơn diệu dược xin người từ bi cứu giúp cho.
Tế Điên cười hà hà, lấy tay chỉ và nói:

http://tieulun.hopto.org

"Diệu dược khó trị bệnh oan nghiệt,
Trời xanh khó ứng kẻ lang tâm".

Hàn Điện Nguyên nghe nói giật mình, trong bụng nghĩ: "Ông Hòa thượng này không phải người thường. Hồi hôm mình sai Y Sĩ Hùng đi giết tớ thầy vị hôn phu của con gái mình là Từ Chí Bình, chưa thấy trở về mà tớ thầy nó đã trốn mất, vô cớ Các Thiên lâu lại phát hỏa nữa". Nghĩ rồi liền nói:
- Bạch Thánh tăng, xin người cứu tôi với, tôi mê lú đi mất rồi!
Tế Điên hỏi:
- Ta trị bệnh cho ngươi rồi, ngươi có đem con gái gả cho Từ Chí Bình hay không?
Hàn Điện Nguyên nói:
- Khi lành mạnh rồi, tôi xin rước Từ Chí Bình về gả con gái cho nó, tôi không ăn năn gì hết. Hiện giờ Tần tướng đã đuổi tôi rồi, tôi quyết không đem lòng đây kia nữa. Nếu tôi có bụng đổi dời xin cho trời tru đất diệt.
Tế Điên lấy một viên thuốc ra cho uống, vết thương liền hết đau nhức. Tế Điên bảo Hàn Điện Nguyên đến nhà Lý Quốc Nguyên rước Từ Chí Bình. Hàn Điện Nguyên gật đầu. Ra khỏi Tam Thuận điếm thấy phía trước người ta bu lại hai ba lớp đen nghẹt, xo đẩy không nhúc nhích, oán khí ngất trời, Tế Điên án quẻ linh quang, nói:
- Chao ôi, A Di Đà Phật! Hòa thượng ta đâu có thể nào không hỏi đến!
Thật là: Việc này chưa xong, tiếp theo một việc khác! Vội chen mọi người vào xem.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 012

Tế Công khéo độ Hàn Điện Nguyên
Hàn sĩ bỏ con gặp Phật sống

Có thơ rằng:

Ngọc đường hoa chúc với sanh ca
Trướng gấm đầu làng phú quý gia
Nào giống nhà tu tranh lá cũ
Một trời tuyết lạnh sáng mai hoa.

Tế Điên vẹt mọi người ra, vào xem thấy bên trong là một thầy đồ kiếc, đầu đội khăn nho sinh cũ, cháy lủng lỗ chỗ, mình mặc tấm áo nho sinh chắp vá bảy tám nơi, đang ôm một đứa trẻ trong lòng. Người này trạc hơn ba mươi tuổi, gương mặt khô gầy, đứng giữa dòng người nói:
- Thưa quý vị, đứa bé tôi đang ôm trong lòng đây được một năm hai tháng, mẹ nó mới mất cách đây ba ngày. Tôi lại không đủ sức mướn vú nuôi.
Người nói lời này là Mã Bái Nhiên, nguyên quán là người huyện Thuần Thục, phủ Thường Châu, từ nhỏ ở nhà đọc sách, ăn không ngồi rồi, chẳng biết kinh doanh thêm, núi vàng ăn mãi cũng hết. Tới chừng trên không còn mảnh ngói, dưới không tấc đất cắm dùi, lại thêm đứa con mọn, phải bồng bế vợ con đi lánh nạn. Bái Nhiên đến Lâm An ở nhà Ngô Bá Chu chuyên cho thuê thuyền ở Tây Hồ. Ông ta có dưới tay hơn trăm chiếc thuyền, khách du Tây Hồ phần lớn đều đến đó thuệ Bá Chu vốn là bạn cố giao với Bái Nhiên, biết Bái Nhiên là người có học bèn lưu lại làm việc quản lý thuê thuyền, mỗi ngày chia được hai, ba trăm đồng tiền cũng đủ vợ chồng qua bữa. Nào hay số phận không thông, Tây Hồ mọc lên bốn nhà ác bá luôn luôn cướp người ở Tây Hồ, náo loạn đến nỗi Tây Hồ không có du khách nữa. Thuyền cũng không người thuê, Mã Bái Nhiên không còn cách nào hơn là bãi công nghỉ việc. Đứng đầu bọn ác bá ở Tây Hồ chính là Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên, em của Thừa tướng Tần Hỷ. Bấy giờ là thời Cao Tôn hoàng đế. Ông ta vốn họ Vương, vì kế nghiệp họ Tần nên phải đổi họ là Tần. Vương Thắng Tiên là anh em chú bác với Tần tướng, ỷ thế lực của anh thường dắt thủ hạ dạo chơi trên hồ, hễ thấy phụ nữ xinh đẹp liền kêu thủ hạ cướp đi, không ai dám chống cự lại hắn, nhân đó mà không ai dám chơi hồ nữa, thuyền của Ngô Bá Chu không ai thuê, Mã Bái Nhiên thất nghiệp, Châu thị là người vợ hiền đức, nói:
- Vợ chồng chúng ta chả lẽ chịu chết đói sao? Chàng hãy ở nhà xem chừng đứa nhỏ để tôi đi ra tìm việc vá may, chúng ta còn có thể lây lất qua ngày.
Nghe vợ nói mấy câu đó, Mã Bái Nhiên lặng thinh không nói một lời. Châu thị bèn để đứa nhỏ ở nhà rồi ra đi. Mã Bái Nhiên ngồi lại trong nhà, tự nghĩ: "Thân trai đại trượng phu, không thể nuôi nấng được vợ con, lại để vợ con đi làm kiếm tiền mua gạo, sao cho phải lẽ!". Càng nghĩ càng buồn, hiện tại không lối thoát, bồng đứa bé tính nhảy xuống Tây Hồ tìm cái chết. Rồi lại nghĩ: "Đứa nhỏ lọt lòng mẹ đến nay đã được một năm, bây giờ lại phải chết thật là oan uổng biết bao. Chi bằng đem cho người ta rồi đi tìm cái chết sau". Nghĩ rồi, ôm con đứng ở ngã tư đường, nói:
- Thưa chư vị, vị nào thích đứa nhỏ này, xin bồng nuôi giùm cháu!
Kêu mấy lượt như vậy, có một ông già đứng gần, thấy đứa bé khá xinh bèn nghĩ: "Mình không có con, nên nuôi nấng nó". Vừa mới bồng đứa nhỏ thì có người nói:
- Ấy, ấy! Ông chớ nên rước nó. Nếu ông rước nó thì nó sẽ theo ông về nhà, vài hôm sau mẹ nó sẽ đến mượn tiền ông. Cách ít ngày đến lượt cha nó đến, ông có chịu nổi không?
Ông già kia nghe nói không có ý dám xin nữa. Tế Điên nói:
- Ngươi cho ta đứa bé này nhé.
Mã Bái Nhiên nói:
- Này Hòa thượng, ông là người xuất gia, xin đứa bé này làm gì?
Tế Điên nói: Ta thu nó làm đồ đệ.
Mã Bái Nhiên nói:
- Nó chưa dứt sữa, lại chưa biết ăn cơm, Hòa thượng nuôi nó sao được?
Tế Điên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Không được thì thôi ta không xin. Ngươi phải nói thiệt, mẹ đứa bé này chưa chết phải không? Chùa ta ở sát vách nhà ngươi ở trọ. Có phải ngươi ở trọ nhà của Ngô Bá Chu không nào?
Mã Bái Nhiên nói:
- Mẹ nó dù không chết thật, nhưng tôi không tìm được sinh kế nên muốn đem đứa bé gạt cho người.
Tế Điên nói:
- Ta biết rồi, ngươi đi theo ta nhé! Ta sẽ tìm ra vợ ngươi, để chồng vợ con cái thấy mặt rồi ta sẽ kiếm cho ngươi một việc làm.
Mã Bái Nhiên nghe nói thế, hỏi Hòa thượng ở chùa nào và tên hiệu thượng gì hạ gì? Tế Điên mỗi mỗi nói rõ rồi dắt Mã Bái Nhiên đi tới, vừa đi vừa hát:

Ai tài, ai chẳng tài?
Tài giỏi, ngũ hành thông
Ngũ hành nếu sai chạy
Tài giỏi cũng thành không
Ai nấy không tin, nghe ta kỹ
Hãy xem bọn phú ông
Lừa ngựa cỡi long nhong
Lại xem người nghèo khổ,
Cơm chẳng no lòng, áo quần lỗ chỗ
Ấy do đời trước định duyên số.

Tế Điên dẫn Mã Bái Nhiên tới trước tiệm tương, nói:
- Nè tài phú, bán cho ta ba xu củ cải lớn đi.
Bên trong có tiếng trả lời rồi mang củ cải ra. Tế Điên nói:
- Chà ít quá ta đưa hai xu nhé.
Tài phú đi ra nói:
- Hòa thượng ơi, tiệm của chúng tôi ở đây bán giá nhất định, trả giá thì không bán đâu.
Tế Điên nói:
- Nào ta có trả giá đâu, trong túi ta chỉ còn có hai xu thôi, ta xin ông một xu nhé.
Tài phú nói:
- Thôi được, tôi bán cho ông là người tu hành đó.
Tế Điên thò tay vào túi mò một lát, nói:
- Chao ôi, túi của ta lủng rồi, đồng xu rớt đi ngả nào mất. Thôi ta đưa trước cho ông một xu, còn một xu ngày mai ta trả cho ông nhé.
Nói rồi lại đi nữa, trước hàng bán rau cải, Tế Điên lại gần người bán:
- Tài phú nè, bán cho ta một xu tỏi đi.
Tài phú nói:
- Một xu một củ nhé, và lấy củ tỏi đưa ra.
Tế Điên trả một xu, cầm củ tỏi coi coi rồi nói:
- Tài phú ơi, một xu một củ tỏi, sao ông lại bán cho tôi củ tỏi thúi, cho đổi lại củ khác đi!
Tài phú lại rút một củ khác đưa ra. Tế Điên nhận lấy và cũng không giao lại củ kia, thành ra một xu mua được hai củ tỏi. Thật ra Tế Điên chỉ đem có hai xu thôi, lại muốn mua bốn món để làm lễ vật chúc thọ cho người. Mã Bái Nhiên thấy Hòa thượng nghèo quá! Đi với Tế Điên một thôi độ nửa dặm đường, thấy bên đường có gánh thịt chó. Tế Điên cà rà tới nói:
- Chà, thịt này béo thiệt, thiệt thơm, thiệt mềm năm hoa ba lớp, ăn được thịt này béo bổ ra phết! Tán dồi một hồi rồi nói:
- Bác lái nè, bác cắt cho ta một miếng thịt chó nhé!
Người bán thịt chưa mở hàng, nghe Hòa thượng kiếc khen dồi huyên thuyên rồi xin một miếng thịt, cũng cao hứng cầm dao cắt một miếng chừng hai lượng. Tế Điên đón lấy, dòm dòm nói:
- Bác cho thêm một miếng nữa đi.
Người bán thịt chó hỏi:
- Bao nhiêu đó bộ chưa đủ sao?

http://tieulun.hopto.org

Tế Điên nói:

Không phải ta chưa đủ
Nếu ngươi thấy đủ chẳng cần thêm
Cả khối này nhân tình nào đáng
Đã cho rồi xin hãy trót cho luôn.

Người bán thịt chó lại cắt thêm một miếng nữa. Tế Điên một xu cũng không trả, được không hai miếng thịt chó!
Lại đi một quảng nữa, nghe có tiếng rao bán bánh bao, Tế Điên kêu:
- Bánh bao! Đem lại ta mua!
Người bán bánh bao đem tới. Tế Điên hỏi:
- Bánh có nóng không?
Người bán đáp:
- Bánh mới ra lò mà!
Nói rồi để gánh xuống mở nắp vung ra, hơi nóng bốc lên ngùn ngụt. Tế Điên thò tay vào bánh bao, năm đầu ngón tay đen xì, cầm lấy đưa lên miệng cắn, lại lật đật bỏ ra nói:
- Ý chết! Ta quên mang tiền theo, thôi không dám ăn đâu!
Người bán bánh bao có ý giận. Cái bánh ấy chắc bán không được rồi, vừa có dấu răng, vừa có dấu tay đen rành rành, vừa dính nước miếng, lại nghĩ thầm: "Dầu có giận dữ trách móc, chuyện cũng đã rồi. Vả lại, ông ấy lại là người tu hành nữa". Ngẫm nghĩ giây lát, nói:
- Thôi được rồi, cái bánh bao đó tôi coi như bỏ, cũng không giận ông làm gì.
Tế Điên nói:
- Bộ ngươi tính bỏ hả? Thôi đừng bỏ, để cho Hòa thượng ta đi. Ngài mai gặp ngươi, ta sẽ đem tiền trả cho ngươi nhé!
Người bán bánh bao nói:
- Thôi, ông cầm cái bánh đi đi.
Tế Điên cầm cái bánh bao dắt Mã Bái Nhiên đến đường Phụng Sơn, thấy cổng lớn phía bên kia đường treo đèn kết hoa, ngựa xe chật ních. Nhà đó đứng vào hạng giàu nhất ở Lâm An. Chủ nhà họ Trịnh tên Hùng. Hôm nay nhằm lễ thượng thọ của lão thái thái, các thân sĩ phú hào ở Lâm An đều đến chúc mừng. Tế Điên đến trước cổng kề tai dặn Mã Bái Nhiên nên làm như vầy, như vầy và đứng đợi giây lát, tự sẽ có cơ duyên đưa đến. Tế Điên bước lên thềm kêu:
- Ối chà, xin chào chư vị!
Bên trong có một gia nhân đi ra, mới nói:
- Này Hòa thượng! Ông tới sớm quá, khách còn chưa vào tiệc. Ông muốn xin cơm canh thừa thì lát nữa hãy trở lại.
Tế Điên nói:
- Đừng nói bậy! Ta biết hôm nay là sinh nhật của lão thái thái nên mua bốn lễ vật đến chúc mừng đây.
Gia nhân nghe nói, nghĩ thầm: "Xưa nay đại quan nhà ta rất ưa bố thí, xem vàng như đất, trượng nghĩa sơ tài, gặp người nghèo khổ tất giúp đỡ ngay, cũng có thể quan nhân của ta đối đãi với ông ấy có phần đặc biệt, ông ấy biết hôm nay là ngày mừng thượng thọ, muốn mừng lễ đáp ơn đây chăng? Ta chớ nên xem thường ông ấy, người nghèo cũng có tấm lòng. Hoặc có thể ông ấy biết lão thái thái thích ăn món chi, rồi mua một ít món ấy đến cũng nên. Hoặc có thể ông ấy mang lại đào bún, rượu, điểm tâm chăng?". Nghĩ thế liền hỏi:
- Hòa thượng ơi, ông ở chùa nào?
Tế Điên nói: Ta tu ở miếu nhỏ Linh Ẩn tự.
Quản gia hỏi: Lễ vật của ông là do chính ông mang tới hay có người mang tới sau?
Tế Điên đáp: Ta có mang theo đây.
Gia nhân nói: Ông đưa lễ vật ra đi, tôi đem thưa lại với gia chủ.
Tế Điên từ trong tay áo lấy ra một cái bánh bao, hai củ tỏi lớn, hai củ cải muối và hai miếng thịt chó, đưa cho quản gia. Tế Điên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Cái này cho lão thái thái ăn thịt chó với củ tỏi, ăn bánh bao với cải mặn.
Gia nhân nhìn thấy giận quá, đem quăng xuống đất, nói:
- Ông cút đi cho rảnh, đừng đến đây quấy rầy chúng tôi.
Vừa liệng lễ vật xuống đất, hai con chó ở đâu chạy lại muốn đớp. Tế Điên lật đật đuổi chó đi, nói:
- Hai đứa cổ bông này, tụi bây đớp mất ta lấy gì biếu lão thái thái?
Tế Điên lượm lên, nói:
- Ngươi không chịu thưa bẩm, ta cũng có thể đưa vào vậy.
Lớn tiếng hô:
- Lễ vật đưa tới đây. Rồi cầm lễ vật phăng phăng đi vào.
Mọi người thấy vậy nói:
- Ông Hòa thượng ấy điên rồi, thây kệ Ổng.
Nguyên Trịnh Hùng là một vị thân sĩ ở Lâm An, lại đỗ Võ tiến sĩ, rất thích giao hữu, chú của ông ta làm chức tổng binh ở tỉnh ngoài. Hôm nay nhằm lễ thượng thọ của lão thái thái, ở thành Lâm An trên từ công hầu, dưới đến thứ dân đều đến chúc mừng. Trong số tân khách có Mỹ nhiệm công Trần Hiếu, Bệnh phục thần Dương Mãnh, Triệu Văn Hội, Tô Bắc Sơn, Khương Bá Vạn, Châu Bán Thành có mặt ở khách sảnh. Mẹ của Trịnh Hùng, năm nay vừa đúng 70 tuổi nhưng hai mắt đã không thấy đường trên một năm rồi, thỉnh rất nhiều thầy thuốc chữa trị vẫn không hiệu quả. Bữa nay Trịnh Hùng đang ở trên khách sảnh, gia nhân đưa vào một mâm lễ vật, nói:
- Của Quảng Huệ sư phụ Ở Tam Thanh miếu đưa đến chúc thọ.
Trịnh Hùng nghe nói ngạc nhiên, nghĩ thầm: "Xưa nay mình đâu có giao thiệp với ổng kìa!". Tiếp nhận lễ đơn mở ra xem thấy đề: Một đôi đèn trắng, thọ đào một chục, thọ tửu một bầu, thọ miến một hộp, thọ trướng một cây, miên dương bốn cái. Trịnh Hùng lật đật ra rước vào. Mọi người nhìn ra, đó là một tăng nhân tuổi hơn 50, áo quần chải chuốt.
Quảng Huệ đưa lễ vật đến chúc mừng là có dụng ý tham, vì biết trong hoa viên của Trịnh Hùng có yêu tác quái, ông ta có thể bắt yêu trấn trạch bèn toan đưa lễ vật mừng thọ làm bước đầu, rồi sẽ bắt yêu lấy bạc lại sau. Khi vào trong khách sảnh, mọi người nhường nhau, đưa Quảng Huệ mãi đến chỗ bàn Dương Mãnh và Trần Hiếu ngồi. Dương Mãnh là người ưa bắt chuyện, mời:
- Đại sư phụ, hãy lại đây.
- Vâng.
- Sư phụ làm ơn cho tôi hỏi thăm một lão Hòa thượng.
- Ai vậy?
- Tế Công trưởng lão ở Tây Hồ Linh Ẩn tự.
- Tế Điên Hòa thượng hả? Ông ấy điên điên khùng khùng mà kể số gì! Ta với sư phụ Ông ấy qua lại rất thân, luận về vai vế thì ông ấy là hàng sư điệt của tạ Ông ấy thường theo ta xin học hoài mà ta không rảnh để dạy đó chứ.
Dương Mãnh nghe nói nổi giận, nghĩ thầm: "Ông này nói nghe mà phát giận. Ông ta nói sư phụ mình là sư điệt của ổng, vậy ra mình thuộc hàng cháu của ổng rồi. Ta phải đi kiếm sư phụ hỏi lại. Nếu phải như vậy thì thôi, còn như không phải thì ta đánh bể cái đầu trọc ông ấy cho rảnh". Nghĩ rồi định bước ra ngoài, kế nghe bên ngoài có tiếng hô:
- Lễ vật đến đây.
Dương Mãnh nghe thấy tiếng của Tế Điên bèn nói:
- Có sư phụ ta đến rồi! Được, để ta hỏi thử xem.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 013

Quảng Huệ tăng cuồng ngôn mắc họa
Tế Thiền sư diệu pháp kinh người

Có thơ rằng:

Mây chó vành trăng sắc bạc màu
Cũng không vinh nhục, cũng không sầu
Gặp nhau tâm sự quên năm tháng
Núi vẫn xanh rì nước chảy mau.

Dương Mãnh chạy ra ngoài. Trần Hiếu cũng đi theo. Hai người đi ra xem quả là Tế Điên, nói:
- Bạch sư phụ, lão nhân gia làm gì mà kêu to dữ vậy?
Tế Điên nói:
- Ta tới đây chúc thọ lão thái thái mà bọn nó chê ta rách rưới, chẳng chịu vào thưa bẩm.
Trần Hiếu, Dương Mãnh nói:
- Bọn nó chỉ nghĩ đến lợi thôi.
Trịnh Hùng cũng từ bên trong đi ra tới, thấy một vị Hòa thượng kiếc, nói:
- Hai vị hiền đệ không ở trên phòng khách uống trà, ra đây làm gì?
Dương Mãnh, Trần Hiếu nói:
- Chúng tôi hôm nay xin giới thiệu với huynh trưởng người mà chúng tôi thường đề cập đến. Đây là Tế Công thiền sư ở chùa Linh Ẩn đó.
Trịnh Hùng nói:
- Thì ra là Thánh tăng đây, đã lâu ngưỡng mộ đại danh, hôm nay may mắn được gặp, thật là phúc đức ba đời.
Tế Điên nói:
- Hôm nay là lễ mừng đại thọ của lão thái thái, tôi đưa chút lễ vật đến thân tự chúc mừng người.
Trịnh Hùng thấy Hòa thượng áo quần lam lũ giống như kẻ ăn xin, làm sao có thể đưa vào khách sảnh được, đưa mắt ngó Dương Mãnh và Trần Hiếu, lại không tiện từ chối, trong lòng còn do dự chưa định. Kế nghe Tế Điên nói:
- Ta đến đưa chút lễ vật chúc thọ thôi chớ không vào ngồi ở phòng khách đâu. Qúy phủ cao bằng quý hữu rất nhiều mà ta lại không có áo quần lành lặn.
Trịnh Hùng nghe nói thầm mừng, nhưng ngoài miệng nói vài lời giả lả:
- Hòa thượng đến đây thì có hề chi, xin mời vào.
Dương Mãnh cũng muốn Tế Điên đi vào để xem lời của Quảng Huệ nói có đúng không. Tế Điên nói:
- Trịnh đại nhân đã có lời mời, ta làm sao không đi chúc thọ lão thái thái?
Trịnh Hùng cũng không tiện cản ngăn, bèn cùng Tế Điên đi vào phòng khách. Tế Điên kêu người hầu đem bàn bát tiên ra để ngay chính giữa, trên trải thảm đỏ. Tế Điên móc thịt chó và các vật ra, rồi ngồi một bên. Trịnh Hùng mắt thấy giận tím mặt lại, ngặt có Trần Hiếu, Dương Mãnh không tiện phát tác, còn phải đến cám ơn Tế Điên rồi kêu gia nhân đem quẳng đi. Người trong phòng tiệc, Tế Điên quen biết phân nữa. Hầu bàn dọn cơm rượu lên, Tế Điên đứng dậy tới các bàn mời rượu, mời đến bàn Quảnq Huệ, Quảng Huệ ngạo nghễ ngồi cao, không thèm nói một lời. Mời xong, Tế Điên trở về bàn uống rượu.
Kế nghe Quảng Huệ nói:
- Thưa Trịnh đại quan nhân, hôm nay tôi tới đây, một là chúc thọ, hai là muốn ở trước mặt lão thái thái hiếu kính một trò mọn, biến một vật, trên trời biết bay, trong nước biết lội, trong cỏ lại nhảy. Xin người hãy ra sau thưa bẩm, tôi ở ngoài sẽ biến ra cho lão thái thái ở trong đó xem.
Trịnh Hùng nghe rồi nói: Được.
Rồi đi vào phía sau, thấy các bà vợ thân hữu đang vây quanh tiếp chuyện với lão thái thái. Trịnh Hùng nói:
- Thưa mẹ, hiện có Quảng Huệ tăng ở Tam Quan miếu muốn biến một pháp thuật cho mẹ xem đó.

http://tieulun.hopto.org

Lão thái thái vừa nghe, giận đến xanh cả mặt, nói:
- Mày với Hòa thượng kia dám cười ta hả? Mau biểu thằng trọc đó đi cho rảnh. Mắt ta đã mù hai năm rồi, mày còn bảo xem coi pháp thuật gì nữa?
Trịnh Hùng nghe nói mới chợt hối hận, vội thưa:
- Xin mẹ bớt giận, con nhất thời quên lú mất!
Các vị nữ thân ở một bên đều nói:
- Nhưng nhưng ơi, xin bảo ông ấy biến cho tụi con xem.
Lão thái thái lúc đó mới bảo:
- Này Trịnh Hùng, con ra bảo ông ấy làm phép đi.
Trịnh Hùng trở ra phòng khách, nói:
- Xin đại sư phụ thi triển pháp thuật đi.
Hòa thượng bảo đem một cây kéo, một tờ giấy rồi cắt khá nhiều bươm bướm. Ông ta cũng có chút tài năng trong miệng râm râm đọc chú, thổi một hơi tiên khí vào, tức thì thấy một đôi bươm bướm bay thẳng vào nhà trong. Ai nấy đều hoan hô vang dậy.
Dương Mãnh và Trần Hiếu đồng nói với Tế Điên:
- Bạch sư phụ, người cũng nên tỏ cho mọi người biết chút thủ đoạn đi.
Tế Điên bèn đứng dậy nói lớn:
- Ta cũng muốn biến nữa.
Nói xong, niệm "Án ma ni bát mê hồng, án sắc lịnh hích", tức thì hơn ba mươi con cào cào bay nhảy lung tung khắp sảnh đường. Ai nấy ngạc nhiên, cúi đầu nhìn lại, chiếc đũa trên bàn đâu mất, cả sảnh đường cười rộ. Tế Điên lấy tay chỉ một cái, bầy cào cào biến mất, mọi người vẫn có đủ hai chiếc đũa. Mọi người đều xưng tụng lạ kỳ.
Quảng Huệ thấy mọi người đều khen ngợi Tế Điên, mặt tối sầm lạI không vui, nói:
- Thưa Trịnh đại nhân, tôi xin hiếu kính lão thái thái một chén canh.
Nói rồi đứng dậy lấy một cái túi vải để úp trên bàn, trong miệng đọc chú lâm râm, khi giở túi ra thấy có sẵn một tô canh ngon, giống hệt như vừa mới nấu còn sôi ục ục. Tế Điên lấy tay chỉ một cái, tô canh đó đang bưng úp đổ trên đầu Quảng Huệ. Cả người và đầu cổ của Quảng Huệ bị nóng đỏ hồng. Mọi người vỗ tay cười lớn. Quảng Huệ xấu hổ lấy tay lau lia lịa rồi nói:
- Thưa quý vị, hôm nay tôi muốn ở trước quý vị thi triển pháp thuật một phen, không ngờ bị kẻ tiểu nhân phá rối. Bây giờ tôi xin dốc hết tài nghệ thi triển pháp thuật, biến ra quả đào tiên, kính mời lão thái thái.
Mọi người đều nghĩ rằng, bây giờ đương tiết tháng tư, đào cũ đã hết lâu rồi, đào mới hãy còn non choẹt. Đương lúc trái mùa này, có được mới tân kỳ! Quảng Huệ vừa niệm chú, Tế Điên đi tới nói:
- Ông biến rồi đừng giở ra nhé, để ta đoán thử xem!
Quảng Huệ nói: Cứ việc đoán thử.
Trong miệng lại đọc:

Thọ đào một giỏ hiến đường tiền
Dâng hiến đường tiền bất lão tiên
Hôm nay biến được phù dung qua?
Tuổi thọ như đào bách vạn niên.

Đọc xong, liền thấy trong bao nổi gồ lên.
Tế Điên nói: Ông đọc sai rồi.
Quảng Huệ nói: Ta đọc sai thì ông đọc đi!
Tế Điên đọc:

Quả đen một giỏ hiến đường tiền
Dâng hiến đường tiền bất lão tiên
Hôm nay biến được cà bốn qua?
Thịt dê xào dấm tỏi thơm liền.

http://tieulun.hopto.org

Quảng Huệ mở ra xem, thì là bốn trái cà dài. Cả phòng cười rộ. Quảng Huệ giận đến đỏ mặt tía tai! Trịnh Hùng sợ Quảng Huệ bẽ mặt, vội kêu gia nhân bưng vào. Gia nhân tên Triệu Phước bưng đến đầu đại sảnh nhìn lại đúng là bốn trái đào lớn, nói:
- Cái gì kỳ vậy, thiệt là đáng giận! Ta phải trở ra kêu mọi người xem lại.
Nói rồi quay trở ra khách sảnh, mọi người coi lại đúng là bốn trái cà. Trịnh Hùng nạt:
- Triệu Phước, bộ mi điên hả, còn đem trở ra làm chi vậy?
Triệu Phước tức giận quay quả đi vào, giở ra xem thì là đào thiệt. Bèn nghĩ: "Thôi, để ta ăn quách cho rảnh". vừa muốn ăn, Tế Điên đuổi theo sau lưng, nói:
- Triệu Phước ngươi làm gì đó?
Triệu Phước nói:
- Người ta biến ra trái đào, còn ông dùng phép gì mà mắt thiên hạ vậy? Tôi muốn ăn trái đào đó.
Tế Điên lấy tay chỉ một cái, nói:
- Ngươi cứ ăn thử.
Triệu Phước cầm lên cắn một miếng, răng như muốn bể, coi lại là đào bằng gỗ. Tế Điên nói:
- Ngươi đem vào cho lão thái thái ăn đi.
Triệu Phước cầm đem vào, lão thái thái ăn vào, nước đào ứa ra miệng trông rất ngon lành. Triệu Phước bèn nghĩ thầm: "Kỳ lạ quá!". Rồi quay quả đi ra. Ngoài kia, Quảng Huệ ngồi lặng thinh không nói lời nào.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 014

Tế Điên hóa phép đùa Quảng Huệ
Trịnh Hùng vì mẹ cầu Thánh tăng

Có thơ rằng:

Lưu thủy cao sơn một khúc cầm
Bá kỳ thiên cổ vẫn tri âm
Chân tình đàn đến thông trời đất
Mới thấy u huyền thái có tâm.

Tế Điên nói:
- Thưa Trịnh đại quan nhân, hôm nay tôi biến một pháp thuật, xin mời lão thái thái ra nhìn tận mắt mới hay.
Trịnh Hùng nói:
- Không được đâu, mẹ tôi không thấy đường đã hai năm rồi, làm sao có thể thấy được?
Tế Điên nói:
- Cũng vì lão thái thái hai mắt không thấy đường, tôi mới mời ra xem, nếu là người thấy đường thì đâu cần phải mời.
Trịnh Hùng biết Hòa thượng là người không phải tầm thường, đi ra nhà sau mời lão thái thái ra, hai đứa a hoàn dìu đỡ đi ra bên ngoài. Các thân hữu đều đứng dậy, nói:
- Xin chúc mừng lão thái thái, kính mong lão nhân gia đa phúc đa thọ.
Lão thái thái ngồi xuống. Trịnh Hùng nói:
- Thưa mẹ, hiện có Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn muốn biến một pháp thuật, có thể mời mẹ xem cho rõ ràng.
Lão thái thái gật đầu. Tế Điên đến trước lão thái thái, nói:
Tiệc thọ mở lời:

Đào thọ sắc hồng tươi
Rượu thọ sánh chén ngời
Ngũ phúc thọ đầu tiên
Thọ miên miên-phúc trường viễn.

Cầu mong:

Tuổi thọ thanh tòng
Chẳng sợ gió sương lay
Khác nào phúc như Đông hải
Thọ tỷ Nam san.

Đọc xong mấy câu, Tế Điên lấy tay vẽ trên tròng mắt của lão thái thái một vòng, thầm niệm lục tự chơn ngôn "Án ma ni bát mê hồng". Lão thái thái quả nhiên mắt thấy được. Lão thái thái kêu:
- Trịnh Hùng à, mắt trái của mẹ đã thấy được rồi.
Trịnh Hùng hãy còn chưa tin, vẫy tay gọi một con a hoàn đến, hỏi:
- Má ơi, má có thấy ai đây không?
Lão thái thái nói:
- Đây là con Xuân Mai chớ ai.
- Phải rồi. Xin chúc mừng lão thái thái. Thiệt thấy được rồi!
Trịnh Hùng nghe nói mừng quá, vội đi lại gần, hỏi:
- Thưa mẹ, mẹ có thấy con ra thế nào không?
Lão thái thái nói:
- Ngày tháng thoi đưa, mi cũng già đi nữa.

http://tieulun.hopto.org

Trịnh Hùng vội đến trước Tế Điên thi lễ, nói:
- Bạch Thánh tăng, xin lão nhân gia từ bi cứu trị cho! Mắt bên trái đã thấy được rồi, còn mặt bên phải xin người trị luôn một thể.
Lão thái thái nói:
- Bây giờ, mắt bên trái của ta đã thấy được rồi.
Tế Điên nói:
- Ta không thể trị mắt bên phải được. Hiện giờ ở ngoài cổng nhà này có một người đang ẵm đứa nhỏ tên là Mã Bái Nhiên. Người ấy có thể trị bệnh này được.
Trịnh Hùng vội sai người ra cổng mời Mã Bái Nhiên vào. Trịnh Hùng đến thi lễ nói:
- Thưa tiên sinh, xin tiên sinh trị giùm mắt bên phải của mẹ tôi, tôi xin đền ơn trọng hậu.
Mã Bái Nhiên vừa định mở lời từ chối, Tế Điên bèn nói:
- Mã Bái Nhiên ơi, ông trị giùm bà ấy đi!
Nói rồi ngầm đưa cho Mã Bái Nhiên một viên thuốc. Đương lúc đó, các vú em, a hoàn đều kéo ra đứng đầy ở cửa để xem trị mắt phải của lão thái thái, trong đó có một người đàn bà bước tới ẵm giùm em bé cho bú sữa, đứa bé ré lên khóc. Mã Bái Nhiên cũng chí phúc tâm linh, cầm viên thuốc nói:
- Thuốc này phải dùng vô căn thủy hòa tan. Đây là tiên đơn diệu dược của nhà Phật ban truyền, bảo lão thái thái lấy nước này rửa mặt, mắt sẽ sáng lại như xưa.
Bảo gia nhân đem thuốc hòa tan với nước. Quả nhiên, lão thái thái rửa vào mắt phải, mắt sáng lại như thường.
Trịnh Hùng thấy người vú em mới đến bồng con Mã Bái Nhiên cho bú, chẳng biết nguyên cớ ra sao, liền đem hỏi Mã Bái Nhiên. Mã Bái Nhiên mới đem tình cảnh vợ chồng nghèo khổ, vợ phải đi kiếm việc, còn chính mình muốn đem con cho rồi nhảy xuống sông tự vận, may gặp được Tế Công, mỗi mỗi kể ra một mạch. Trịnh Hùng nghe thuật mới vỡ lẽ ra, nói:
- Được rồi, trong nhà tôi đang thiếu một người quản lý, ngươi nên ở lại đây, ta sẽ cấp riêng cho vợ chồng ngươi một căn nhà để ở.
Rồi day qua Tế Điên:
- Bạch Thánh tăng, xin người từ bi nhận cho, xin cho tôi đổi y phục đang mặc của người.
Tế Điên nói:
- Ngươi không cần thay đổi y phục của tạ Hòa thượng ta xin hóa ở ngươi chút duyên này thôi. Ngươi hãy đem hai khoảnh ruộng lúa ngoài cửa Thanh Ba cúng cho Lưu Thái Chơn ở Tam Thanh quán để làm đất hương hỏa cho miếu này. Như vậy chính là tạ Ơn Hòa thượng ta đó.
Quảng Huệ đang ngồi một bên, thấy Tế Điên thi triển kỳ công vừa hổ vừa giận, bèn đứng dậy nói:
- Thưa Trịnh đại quan nhân, tôi biết phía sau nhà Ngài nơi hoa viên có một yêu quái làm lộng, tôi tình nguyện đến đó bắt yêu an trạch, không lấy một tơ hào nào hết. Tôi sở dĩ làm như thế là muốn so sánh pháp thuật với Tế Điên, xem thử ai hơn ai kém!
Tế Điên nói:
- Được rồi, ông đã nói thế thì ta cùng ông ra hoa viên bắt yêu an trạch, lui quỷ trị bệnh nhé! Nếu ông bắt được yêu tinh thì kể như Hòa thượng ta thua, còn như bắt yêu không được sẽ tới lượt Hòa thượng ta ra sức.
Quảng Huệ nói:
- Cũng được, bây giờ chúng ta đi!
Tế Điên nói:
- Vội chi, chúng ta hãy ăn cơm đã. Còn sớm quá, bắt yêu, yêu cũng không đến đâu!
Trịnh Hùng nói:
- Nơi hoa viên của tôi, không biết yêu quái hay là gia tiên ở đó? Thường thường bọn gia nhân nằm ngũ ở gác sau, bị ai đó quăng xuống lầu. Còn không như thế thì đồ vật trong nhà kêu lên loảng xoảng và bị ném xuống đất lung tung. Có khi trên lầu tự nhiên đèn thắp sáng, xem lại chẳng có người nào, cũng không biết là yêu hay quái? Tôi cũng chẳng biết sao. Tình trạng này đã nữa năm rồi!
Quảng Huệ nói:
- Không hề chi! Tối nay, ta không cần biết nó là yêu, là quái hay quỷ. Ta tóm lấy nó, lấy giới đao

http://tieulun.hopto.org

kết thúc tánh mạng là xong.
Mọi người cùng nhau trò chuyện, phút chốc trời đã tối, Trịnh Hùng hỏi hai vị Hòa thượng cần dùng những thức chi.
Quảng Huệ cầm viết ghi ra một toa, Trịnh Hùng bảo gia nhân chiếu theo đó sắm sẵn, để ở hoa viên. Khi tất cả đã sửa soạn xong, hai vị Hòa thượng mới ra hoa viên xem xét. Đồ vật gồm có: một bàn bát tiên, một cái ghế, một bộ lư hương chân đèn, một thẻ nhang dài, một xấp giấy tiền, một nghiên mực, một mớ bạch cập, một gói chu sa, hai cây bút mới, một tờ giấy vàng, một bó rau thơm, một mâm ngũ cốc, một chén nước mưa.
Quảng Huệ xem xong, bèn trước hết đốt đèn hương, rồi mới đảo cáo với quá vãng thần kỳ, bảo hộ cho đệ tử là Quảng Huệ bắt được yêu quái, trở về chùa sẽ dâng hương, thiết trai đáp tạ. Đảo cáo xong, Quảng Huệ dùng nước mưa hòa chu sa và bạch cập nghiền nát, lấy bút mới viết ba đạo thần phù, đốt lên sẽ hóa làm linh phù, trong miệng lâm râm đọc: "Đốt đạo bùa thứ nhất, cuồng phong nổi dậy; đốt đạo bùa thứ hai, bắt yêu quái trói lại; đốt đạo bùa thứ ba, dùng giới đao kết thúc tánh mạng". Trịnh Hùng cùng một tên gia nhân gan dạ đứng bên ngoài theo dõi. Tế Điên cũng ở tại đó, tay cầm hồ rượu uống tì tì không nói chi hết. Quảng Huệ miệng lâm râm đọc, tay cầm đạo linh phù thứ nhất đốt hươ lên mà không có động tĩnh chi, cũng không có chút gió. Mọi người thấy vậy đều cười rộ lên, nói:
- Quảng sư phụ nói dóc, chớ có tài cán chi.
Quảng Huệ lại đốt linh phù thứ hai hươ lên, cũng không có gì lạ xảy ra. Quảng Huệ lòng gấp như lửa đốt cầm luôn linh phù thứ ba đưa ra phía ngoài, tức thì bên ngoài có một luồng quái phong cuốn theo cát bụi mịt mù, mưa lớn lột độp, chưa từng thấy. Có bài tán rằng:

Vô ảnh lại vô tung
Cuốn dương hoa, Tây lại Đông
Hút lá thả từng không
Sông ngòi thuyền nhỏ chao nghiêng ngửa
Mây bay nhanh quá đỉnh cung
Qua vườn rừng hoa lá lung tung
Vút thông xanh, xuyên cửa sô?
Đuốc bạc lắc lư, bóng chập chùng.

Trận gió qua đi, bèn thấy ở ba gian lầu đối diện, một căn lầu tự mở ra, bên trong đi ra một lão già, mặt non như trẻ nít, đầu đội khăn bốn góc màu đồng xưa, mình mắc áo thụng cùng màu, vớ trắng giày xanh, tay cầm phất trần chỉ về phía Quảng Huệ, nói:
- Hay cho Quảng Huệ! Ta với ngươi ngày trước không oán, gần đây không cừu, tại sao ngươi lại tới làm kinh động tả Tại làm sao thế hử?
Bèn lấy phất trần chỉ một cái, một đám khói trắng xông thẳng tới Quảng Huệ. Quảng Huệ cảm thấy đầu nặng, mắt hoa, té ngửa trên đất. Tế Điên tay cầm hồ lô rượu, cười hà hà nói:
- Ngươi vốn là người tu đạo, tại sao vô cớ đạp vào hồng trần, lại còn dám hiếp đáp đệ tử của ngôi Tam bảo nữa hử?
Nói rồi vỗ đầu một cái, lộ ra ba đạo hào quang. Vị tiên gia kia vốn là bậc tu đạo, ở trên lầu này, có mấy ngàn năm công hạnh. Nhân vì bọn gia nhân của Trịnh Hùng ăn ở không được tinh khiết, động chạm tới ông ta, ông ta mới náo loạn như thế. Hôm nay, thấy Tế Điên hiện ra ba đạo hào quang như thế, vị tiên gia vốn là người tu chẳng dám đến gần, sợ bị ba luồng ánh sáng đó rọi vào thì mất đi 500 năm công hạnh. Người có lời của người, thú có tiếng của thú, vị hồ tiên đó đã biến làm người được, đạo pháp cũng cao xa lắm, lật đật nói:
- Xin Thánh tăng chớ giận! Cũng đừng nên oán trách tôi. Chỉ nhân vì bọn gia nhân của Trịnh Hùng đánh đập bọn tiểu hồ không một chút thương tiếc, nên tôi làm như vậy để bọn nó biết tay.
Tế Điên nói:
- Ngươi phải mau mau rời khỏi chỗ này cho ta, nếu không đi ta kêu thiên lôi đánh chết đấy nhé!
Vị tiên gia ấy tức hóa làm trận gió bay mất.
Tế Điên lấy một viên thuốc cho Quảng Huệ uống giây lát tỉnh lại. Quảng Huệ hổ thẹn, mặt đỏ đến

http://tieulun.hopto.org

mang tai, nói lời cáo từ trở về Tam Thanh miếu. Tế Điên còn ở lại nhà Trịnh Hùng. Hôm sau trở dậy, Trịnh Hùng khoản đãi cơm rượu xong, nghĩ đến ơn Tế Điên trị bệnh mắt cho mẹ, trong lòng rất cảm kích, muốn thay đổi y phục cho Tế Điên để tạ Ơn. Tế Điên nói:
- Lần này ngươi muốn tạ Ơn ta thì hãy ghé tai lại nghe ta nói như vầy, như vầy…
Trịnh Hùng gật đầu ưng thuận. Tế Điên mới cáo từ ra khỏi nhà Trịnh Hùng đi về phía cửa Tiền Đường.
Đến bên ngoài cửa Tiền Đường, Tế Điên thấy có một gánh thịt chó để đó, còn người bán thì đang ngồi xổm đại tiện ở chân tường đối diện với Ngọc Hoàng các. Tế Điên vỗ đầu ba cái, nhướng mắt huệ nhìn xem, nói: "Đây thiệt là người con hiếu bậc nhất trên thế gian. Hòa thượng ta nếu không cứu hắn, ắt lôi thần sẽ đánh chết". Nghĩ rồi bèn hỏi:
- Thịt chó này của ai đây?
Hỏi liên tiếp ba lần mà không có ai trả lời.
Nguyên người bán thịt chó này họ Đổng tên Bình, nhà ở trong cửa Tiền Đường, trong nhà có bà mẹ và vợ là Hàn thị. Đổng Bình là người tánh tình rất đa nghi, thường hay trước mặt mẹ nói nhiều điều bất hiếu, dù mẹ không lỗi lầm chi, nhưng lời nói cũng tỏ ra ngang ngược. Sáng ra, Đổng Bình cùng mẹ cải nhau một trận, Bình cho mẹ không biết gì hết. Vợ hắn là Hàn thị, là người vợ hiền lương, thường khuyên can hắn, nói:
- Mẹ đã lớn tuổi rồi, anh không nên vô cớ rầy rà như vậy để mẹ phải buồn lòng.
Đổng Bình cũng không nói năng chi, ra cửa đi bán thịt. Hôm đó, Bình xào một chảo thịt chó, bảo Hàn thị xem chừng, còn mình đi mua chó. Triều nhà Tống cho phép người ta mua bán thịt chó tự do Đổng Bình đi đường Hồ Đồng, thấy ở phía Bắc đường có một người đứng sẵn chờ, tuổi độ hơn 30, có dáng vẻ như người buôn bán. Người đó hỏi:
- Anh đi mua chó về bán thịt phải không?
Đổng Bình đáp: Phải.
Người ấy nói:
- Tôi vốn không muốn nuôi chó, nhưng từ năm kia có một con chó hoang đến ở, đuổi nó, nó không đi. Tối lại đóng cửa nhốt chó ở trong nhà. Nửa đêm nghe tiếng chó sủa, tôi thức dậy xem, thì ra có kẻ trộm đang cạy cửa. Tôi nghĩ rằng con chó này cũng có chỗ dùng bèn để lại nuôi. Năm nay, nó lại sanh thêm một con chó nhỏ nữa, chúng nó cứ giành ăn cắn nhau mãi. Tôi sợ cắn phải đứa con tôi, nên cũng có ý bán nó, nhưng không lẽ đã có ơn nuôi dưỡng lại có cừu giết hại sao? Tôi cũng không cần tiền, anh nên bắt về đi.
Đổng Bình nghĩ: "Thế thì hợp quá!". Bèn lấy dây cột con chó lớn, ôm con chó nhỏ, cám ơn người ấy vài câu rồi kéo chó trở về nhà. Đến nhà, cột chó lớn ở trong sân rồi vào nhà lấy dao ra định giết chó. Để dao ở ngoài sân, vào nhà lấy cái chậu trở ra thì con dao đâu mất. Đổng Bình hỏi vợ:
- Bà có lấy dao không?
- Không có, người vợ trả lời.
Đổng Bình đi tìm, thấy con chó nhỏ nằm ép lên lưỡi dao, cán ló ra ngoài. Đổng Bình đi đến, lấy chân đá chó nhỏ một cái, lấy dao lại định giết chó lớn. Con chó nhỏ chạy tới nằm trườn trên bụng chó lớn, nhe răng nhìn Đổng Bình, mà hai hàng nước mắt chảy ròng ròng.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 015

Chó độ Đổng Bình cải ác làm lành
Rượu thịt về chùa cợt đùa Tăng chúng

Có Thơ rằng:

Sanh ở chỗ này chết ở đây
Mấy ai ngờ nghệch mấy ai hay
Nửa đêm mặt sắt tư duy lại
Bất tử trường sinh bỏ dạ này.

Đổng Bình thấy con chó nhìn mình nước mắt chảy ròng, ngạc nhiên hồi lâu, tự nghĩ: "Con chó còn biết thân nó từ đâu sinh ra, huống chi ta là con người ử". Nghĩ thế rồi cắt dây mở thả hai con chó ra, nói:
- Thôi, tao không giết mày nữa, mẹ con mày có muốn ở lại đây thì tao sẵn lòng nuôi, còn không muốn ở thì đi đâu mặc ý.
Hắn vào trong nhà, quỳ trước mẹ, nói:
- Từ trước đến nay, con đối xử với mẹ có nhiều điều vô lễ, tội đáng muôn thác!
Người mẹ nói:
- Chỉ cần con đối với mẹ hết lòng hiếu thảo, vợ chồng con sẽ được nhiều phước lành!
Đổng Bình nói:
Hôm nay con bán hết gánh thịt chó này, ngày mai xin đổi nghề khác buôn bán sanh nhai, còn nghề buôn bán máu tanh này thôi không làm nữa.
Nói rồi gánh thịt chó đi bán. Mọi hôm, gánh ra bán một loáng là hết. Hôm nay gánh đi qua hơn mười con đường lớn ở Tiền Đường, trước bức vách tường đối diện với Ngọc Hoàng các, cảm thấy trong bụng quặn đau, bèn để gánh thịt chó bên đường, đi đại tiện. Ngồi thấy Hòa thượng từ bên kia đường đi lại hỏi: "Thịt chó này của ai?". Đổng Bình cũng không trả lời, nghĩ: "Hôm qua ông lấy không của mình hai miếng thịt rồi, hôm nay lại đến hỏi nữa, mình không trả lời, xem ông ấy làm sao?"
Tế điên thấy mặt Đổng Bình lộ sắc đen, bèn án linh quang xét biết hắn ta là người con hiếu bậc nhất trên thế gian, nếu không cứu hắn thì lôi thần đánh chết.
Đổng Bình tại sao được gọi là người con hiếu bậc nhất? Xét trong thiên thư có nói: Ví có người kia đã làm nửa đời người việc lành, bỗng một hôm đổi tánh, làm một việc ác, sách ấy ghi chú: Ấy là người ác bậc nhất, công lao nửa đời làm lành coi như không có. Trái lại, nếu người nửa đời làm việc ác, bỗng nhiên tự biết mình sai quấy, cần phải sửa đổi, nếu không sẽ gặp ác báo! Nhất định cải ác làm lành, thật tình ăn năn lỗi trước, nhờ đó cái ác trước được tiêu ma, trong sách ghi là người lành bậc nhất. Lư phụ thất tiết không bằng đĩ già hoàn lương là thế. Đổng Bình tuy bất hiếu với mẹ, bỗng nhiên biết cải hối, hứa trước mẹ hết lòng hiếu thảo, tấc lòng chí thành không chút dối trá, chính là người con hiếu bậc nhất vậy.
Tế Điên bảo: Gánh thịt chó này của ai đây?
Hỏi liên tiếp hai lần không ai trả lời, bèn kê vai gánh thịt chó rảo bước.
Đổng Bình ngó thấy, gấp quá, lật đật đứng dậy, tay xách quần chạy theo. Vừa chạy được mấy bước thì ở phía sau ầm lên một tiếng lớn, vách tường chỗ ngồi ban nãy đã sập quá nửa.
Đổng Bình sợ quá, mắt mở trừng trừng, trong bụng nghĩ: "Nếu không có ông Hòa thượng đó gánh gánh thịt của ta thì giờ này ta bị tường đè chết rồi, thiệt là ghê quá, ghê quá!".
Tế Điên nói: "Lôi thần đánh chết", nhưng tại sao bị đất đè chết lại cho là bị lôi kiếp ư? Ngạn ngữ nói: "Trời gầm sấm chớp ngũ lôi đánh". Như vậy có nghĩa là năm thứ sấm chớp ngũ lôi đánh xuống đâu. Thực sự kim, mộc, thủy, hỏa, thổ gọi là ngũ lôi. Dao chém chết gọi là kim lôi, cây gậy đánh chết gọi là mộc lôi, nước dìm chết gọi là thủy lôi, lửa đốt chết gọi là hỏa lôi, đất tường đè chết gọi là thổ lôi. Nếu bị thiên lôi đánh, đó là người cực đại ác mới xui nên.
Đổng Bình nghĩ: "Ta phải đi tìm Hòa thượng đòi gánh lại và cám ơn ông ấy mới được". Nghĩ rồi tiếp tục đi về phía trước. Nào ngờ Tế Điên gánh gánh thịt rồi đi về hướng đường đông người, thả

http://tieulun.hopto.org

gánh xuống, cầm dao cắt thịt chó. Cắt xong chỉ một cái, những miếng thịt chó ấy biến ra nặng mỗi miếng một cân.
Tế Điên rao: Một miếng sáu xu đây.
Người đi đường ở khoảng đó, còn đàng xa nghe mùi thịt chó bay nực mùi. Những người chưa ăn bao giờ nghe mùi thịt chó cũng muốn mua Thấy chỗ thịt vừa lớn vừa thơm lại vừa rẻ, người này mua ba miếng, người nọ mua năm miếng, người kia mua mười miếng, kẻ tám miếng. Trong chớp mắt bán được một đống tiền. Thịt đã bán xong, còn chừa lại mấy miếng. Tế Điên không bán nữa.
Người mua không được thịt chó, tiếc rẻ:
- Đáng tiếc là thịt chó rẻ như vậy mà mình tới không kịp để mua, tiếc thật.
Có một người mua được bốn miếng thịt, trong bụng mừng lắm, mới nghĩ: - Đúng như lời tục có nói: "Thịt rẻ mũi đánh mùi". Trong bụng lại nghĩ: "Về nhà đưa cho mẹ con nó hai miếng, còn lại hai miếng rủ anh em lại chén một bữa bằng thích!". Nghĩ rồi lại đưa lên ngửi nửa.
Đi vài bước lại giở ra xem, chỗ thịt đã mua mỗi miếng còn hơn nửa cân, lại nghĩ thầm: "Lạ vậy, mình đâu có hoa mắt, hồi nãy thấy mỗi miếng một cân mà". Trong lòng lại sinh ra buồn buồn. Đi một vài bước lại giở ra coi lần nữa: bốn miếng thịt cũng không còn là bốn lượng nữa.
Người mua thịt chó nghĩ: "Hôm nay mình bị Ông Hòa thượng hại rồi", tức giận trở về nhà.
Tế Điên bán thịt chó vừa xong, được một đống tiền, vừa hay Đổng Bình tìm đến nói:
- Này Hòa thượng, gánh thịt chó ấy là của tôi đó. Tôi tới đây nói cho ông rõ: Hôm nay nếu ông không cướp gánh thịt của tôi, thì tôi chắc bị tường sập đè chết rồi, tôi trái lại phải xin cám ơn ông nhiều lắm lắm!
Tế Điên nhướng một mắt, nói:
- Bữa nay sáng dậy, ngươi không cải lộn với má phải không?
Đổng Bình nghe nói thế lấylàm ngạc nhiên, vội hỏi:
- Hòa thượng, ông ở chùa nào vậy?
Tế Điên như thế như thế nói rõ và bảo Đổng Bình:
- Ngươi đem tiền bán được này về làm vốn buôn bán.
Đổng Bình nói:
- Từ ngày mai tôi đổi nghề khác, không làm nghề buôn bán sát sanh nữa, tôi sẽ đi buôn bán trái cây.
Tế Điên nói:
- Ngươi đem gánh và tiền này về đi, để lại mấy miếng thịt chó này cho ta.
Đổng Bình cám ơn Hòa thượng rồi đem gánh về. Tế Điên xách mấy miếng thịt chó thuận đường Tô Đê ở Tây Hồ đi tới. Vừa đi vừa buột miệng ca:

Chăn đơn một mình đắp
Ngủ say giấc thêm nồng
Mộng thấy mình thi đỗ
Vua ban ân sủng nhiều
Làm quan đến cực phẩm
Cha mẹ được chiếu khen
Áo gấm về làng cũ
Mừng bạn, tế tổ tiên.
Nào hay sực tỉnh giấc hòe
Vẫn là màn cũ giường tre thuở nào
Tiếng gà văng vẳng lao xao
Bên cây từng cổ dế rào nỉ non.
Thế nhân quá rộn ràng
Đâu biết mình trong mộng
Cũng mộng là hàn sĩ
Cũng mộng vai phú ông
Cũng mộng Đào chu sang
Cũng mộng Phạm Thúc nghèo
Cũng mộng văn chương hiển đạt

http://tieulun.hopto.org

Cũng mộng buôn bán kinh doanh
Cũng mộng ngôi cao tước ca?
Cũng mộng chấp chưởng binh quyền
Ly hợp cùng bi hoan
Thọ yểu với cùng thông
Kỹ càng xem xét lại
Thảy đều tại mộng trung
Mới biết: mẹ cha cùng con, vơ.
Cháu chắt với anh em
Đều là hợp nhau trong cảnh mộng
Dù cho áo gấm đai vàng
Tán che lọng rước đầy đàng
Nam kha một giấc cũng dường ấy thôi.

Tế Điên vừa đi vừa hát bài cuồng ca, qua Lãnh Tuyền đình, đến ngọn Phi Lai, ngoài cổng chùa Linh Ẩn. Hòa thượng gác cổng là Tịnh Minh, Tịnh An hỏi:
- Tế sư phó, cầm cái gì trong tay đó?
Tế Điên đáp: ta cầm thịt chó đây, hai vị có ăn không?
Không được đâu! Hai chúng tôi ăn chay, sư phó cũng không thể đem vào chùa được vì chùa của chúng ta ăn chay, đồ rượu thịt chẳng được vào, rập chim lưới cá cũng không được mang vào, sư phó dù có gan bằng trời cũng không thể mang vào chùa được, mau liệng bỏ đi, sư phó đã phạm giới rồi đó!
- Ta đâu có biết, trên mình nghe ngứa ngáy, chắc là ghẻ (giới) lại mọc (phạm) rồi.
Nói rồi, Tế Điên cúi xuống tìm xem trên người.
- Không phải giới là ghẻ mọc trên người đâu, mà là phạm thanh quy giới luật của người tu hành chúng ta đó. Đã xuất gia làm Hòa thượng phải học hiểu tam quy ngũ giới chớ.
- Thế nào là tam quy, sao gọi là ngũ giới, ngươi nói ta nghe thử!
- Đáng tiếc sư phó là Hòa thượng mà cả tam quy ngũ giới lại không rành! Chúng ta xuất gia làm Hòa thượng thì tam quy là quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng. Ngũ giới là: kiêng sát sanh, trộm cắp, tà dâm, vọng ngữ và uống rượu. Sư phó mau mau liệng thịt chó đi. Đem nó vào chùa, cả hai chúng tôi đều mắc tội không tra xét. Việc này bị bắt gặp, Giám thị tăng cũng mắc tội nữa.
- Hai ông mà biết cái gì? Đừng ngăn trở cao hứng của ta, ta mang thịt chó vào chùa cho Giám tự ăn đây.
Hai ông tăng giữ cửa cũng không dám cản ngăn, để cho Tế Điên đi mặc tình. Tế Điên đi vào chùa, đến trước cửa Đại Hùng bửu điện để xâu thịt chó xuống rồi ngồi kế bên nói:
- Ai mua thịt chó lại đây mua.
Chúng Tăng nhân có mười mấy vị đến, những vị Hòa thượng thiện tâm đều nói:
- Tế sư phó, đừng bán thứ này nữa, nếu lão Hòa thượng Giám tự biết được sẽ trị tội sư phó đấy.
Tế Điên nói: Các ông đừng có lo!
Có Hòa thượng vốn ghét Tế Điên, nói: Ông cứ bán đi, ai mà dám lo cho ông?
Tế Điên cũng không cần điếm xỉa tới.
Một lát, Giám tự Quảng Lượng từ đâu đi tới, nói:
- Tế Điên, ông bán thịt chó, ta cũng để thây kệ Ông, ông giết một lúc hai con chó, ta cũng để thây kệ Ông. Ta chỉ hỏi ông một câu: Hôm nay là ngày gì? Từ hôm lửa cháy lầu Đại Bi, ta phái ông đi hóa duyên, ta thử hỏi ông, công trình hóa duyên một muôn lượng bạc chỉ có mấy miếng thịt chó này hay sao?
Tế Điên đáp:
- Một muôn tôi chẳng có, tôi chỉ có chín ngàn.
Quảng Lượng nói:
- Ta không nói chuyện tầm phào với ông đâu nhé, ta đưa ông vào ra mắt lão Hòa thượng mới được.
Tế Điên nói:
- Vội chi! Hồi cháy lầu Đại Bi, tôi hẹn với sư huynh là đúng ngọ hôm nay bây giờ còn sớm, còn

http://tieulun.hopto.org

một giờ nữa mới đến mà. Lát nữa đúng ngọ không có một muôn lượng bạc, tôi với sư huynh vào ra mắt Phương trượng chớ vội gì.
Quảng Lượng nghe thế, nói:
- Được ông đợi thêm một giờ nữa, coi ông lấy đâu ra một muôn lượng bạc cho biết.
Quảng Lượng vừa định bỏ đi thì có hai ông Tăng gác cửa đi vào ra dấu ngăn lại, nói:
- Thưa Quảng sư phụ, bên ngoài xảy ra một việc rất là kỳ lạ. Hai chúng tôi đang ngồi trước cổng chùa, thấy từ đại lộ Ở Tây Hồ có hơn một trăm người đi lại trong đó quan thân phú hộ cũng có, lái buôn cũng có. Dẫn đầu là hai vị viên ngoại cưỡi ngựa, áo quần rất sang trọng, một vị mặt trắng râu dài, một vị rất thân kỳ cổ quái, mỗi vị đều mang theo hai, ba mươi gia nhân. Đến ngoài cổng chùa, họ kêu hai chúng tôi lạ hỏi Đây có phảichùa Linh Ẩn không? Chúng tôi trả lời là phải. Hai vị ấy hỏi Có ngài Phật sống ở trong chùa không? Chúng tôi trả lời chùa chúng tôi không có Phật ống. Hai vị viên ngoại lại hỏi: Đức La Hán có ở chùa không? Tôi nói: Trong chùa, nơi La Hán đường có 500 vị kim thân La Hán, không biết hai vị muốn đốt hương lễ vị La Hán nào? Hai vị viên ngoại nói: Không phải chúng tôi tìm tượng đất mà là tìm đức Phật La Hán sống kìa. Chúng tôi đáp là không có. Hai vị ấy nói: Rất tiếc là duyên lành không hợp, thôi chúng ta đi cúng chùa khác. Chúng tôi nói: Hai vị khoan đi đã! Vị Phật sống đó tên là gì? Hai vị ấy nói: Không được, nếu nói ra tên của vị Phật sống, phải tổn thọ hết mười năm sao? Chúng tôi nói: Viên ngoại cứ nói đi, hai chúng tôi xin chịu tổn thọ thay cho Hai vị ấy chắp tay cúi đầu rồi sau mới nói. Hai đứa tôi tổn hết 30 tuổi thọ rồi đó. Quảng sư phụ thấy như thế có khổ không?
Giám tự nói:
- Phật sống là vị nào thế? Hai ông nói không rõ làm sao ta biết?
Tịnh Minh nói:
- Không được đâu, hai đứa tôi không thể nói được. Theo cách viết tám chữ để đoán số mạng thì tôi chỉ sống có 53 tuổi thôi. Năm nay tôi 22 tuổi rồi, vừa rồi bị tổn hết 30 tuổi, sớm chiều lật bật, sang năm phải chết rồi. Bây giờ nói nữa hết để giảm rồi chắc phải chết ngay quá.
Giám tự nói:
- Không hề chi, hai ông cứ nói đi, ta xin chịu tổn thọ thay hai ông 10 năm.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 016

Tế Điên trong chùa bán thịt chó
Thân dân Linh Ẩn tìm Thánh tăng

Có thơ rằng:

Muôn duyên bặt dứt tâm không việc
Chỉ có rỗng tánh thản nhiên
Bên cửa nhìn đêm qua mấy đô.
Sông dài trăng sáng chiếu ngoài hiên.

Giám tự tăng Quảng Lượng nghe Tịnh Minh nói thế vẫn muốn biết Phật sống là ai. Tịnh Minh nói:
- Nếu tôi nói ra, sư phụ phải chịu tổn thọ mười năm đa! Phật sống chính là Đạo Tế trong chùa chúng ta đó. Sư phụ bị tổn thọ mười năm rồi đấy nhé!
Giám tự nghe thế hỏi:
- Ôi dào! Đạo Tế hả?
Tịnh Minh nói:
- Bị tổn hai mươi năm rồi đấy!
Quảng Lượng nói:
- Cái ông Đạo Tế đó mà ăn nhằm gì!
Tịnh Minh nói:
- Đấy, đấy, sư phụ lại tổn ba mươi năm đấy nhé!
Quảng Lượng nạt:
- Ông đừng nói tầm ruồng! Hàng ngày ông ấy ở trong chùa đâu có bán thịt chó như vầy. Hôm nay có người đến tìm lại bày trò kỳ cục như vậy. Thôi, được rồi!
Mấy vị Hòa thượng y hậu chỉnh tề, đánh chuông trống Bát nhã, ra cổng chùa đón rước. Nhìn thấy trong đám Tăng nhân không có Tế Điên, hai vị viên ngoại giận nói;
- Thưa quý vị, các người lại đây xem, đám Tăng nhân này đều là dùng yêu ngôn hoặc chúng giả trang thiền tướng, chỗ này không hợp thiện duyên, thôi chúng ta đi cúng chùa khác.
Quảng Lượng bước ra nói:
- Qúy vị đi theo tôi sẽ gặp Phật sống.
Hai vị viên ngoại cùng mọi người vào trong cửa chùa thì thấy Tế Điên đang ở trước Đại Hùng bửu điện, ngồi lim dim, trong miệng còn nói: - Thịt có sáu xu một miếng đây! Hai vị viên ngoại thấy vậy mới nói:
- Qúy vị hãy xem kìa, đó mới là khí tượng của Phật sống La Hán chớ, chúng ta hãy tới cúi đầu lễ chào Ngài đi.
Quảng Lượng nghe nói trong lòng không vui, nghĩ rằng: "Bọn mình đắp y, đánh chuông trống đón tiếp họ mà họ lại nói bọn mình là yêu ngôn hoặc ngữ, giả trang thiền tướng, còn Đạo Tế bán thịt chó như vậy họ lại cho là Phật sống La Hán chớ!"
Thấy mọi người đều quỳ xuống, dập đầu đảnh lễ mà Tế Điên nét mặt hiu hiu không thèm để ý tới, Quảng Lượng sợ thí chủ không vui, vội bước tới nói:
- Ông Đạo Tế này thiệt không biết điều chút nào hết, các vị thí chủ đến bái phỏng sao ông không thù tiếp?
Tế Điên còn chưa trả lời, hai vị viên ngoại lại nổi giận, đứng dậy nói:
- Ông Hòa thượng này vô lễ quá, sao dám rầy Phật sống hử?
Báo hại Quảng Lượng hết hồn, lui lại mấy bước, không dám trả lời.
Tế Điên từ từ mở mắt ra, hỏi:
- Các vị thí chủ đến đó hả, đến có việc gì thế?
Vị viên ngoại áo trắng nói:
- Đệ tử đã lâu ngưỡng đại danh Thánh tăng, đặc biệt hôm nay xin đến hỏi về thiền.
Tế Điên nói:
- Đói hả? Ăn một miếng thịt chó đi!

http://tieulun.hopto.org

Vị viên ngoại ấy lắc đầu nói:
- Đệ tử không ăn.
Vị viên ngoại mặc áo lam kia nói:
- Đệ tử cũng đã lâu ngưỡng mộ đại danh Thánh tăng, đặc biệt hôm nay xin hỏi về thiền cơ.
Tế Điên đáp:
- Cơ đói. Đói thì ăn miếng thịt chó đây.
Vị viên ngoại kia nói:
- Hai đệ tử nguyên là hỏi về thiền cơ diệu lý, chớ không phải tài cơ là đói khát, hai tiếng ấy âm tuy giống mà chữ khác nhau.
Tế Điên nói:
- À, té ra hai vị hỏi hai chữ tài cơ, Hòa thượng ta mới biết.
Hai vị viên ngoại nói: Chỉ cần sư phụ nói đúng, hai con tình nguyện sửa lợp lầu Đại Bi, bằng nói không đúng thì thiện duyên nơi này không hợp, chúng con xin đi cúng chùa khác.
Tế Điên nói:
- Hai vị nghe đây:

Trong núi có nước,
Trong nước có cá,
Ba bảy cộng làm hăm mốt
Người có mặt, cây có da
Đó, lọp, rọ, nơm chẳng rửa bùn
Người muốn qua Đông, kẻ sang Tây
Không ăn hết nếp, xơi hết thóc
Con đó đúng tên là gà đói.

Hai vị viên ngoại nghe nói lắc đầu lia lịa:
- Cái mà chúng con muốn hỏi là lẽ áo diệu trong Phật môn, thiền của tham thiền, cơ của thiên cơ, sư phụ nói nãy giờ không trúng chỗ đó.
Tế Điên nói:
- Chà, hai ông này khẩu khí lớn dữ á, dám hỏi chỗ áo diệu trong Phật môn nữa! Thiền cơ hả? Được, được, được! Nếu Hòa thượng ta nói đúng thì sao?
Hai vị viên ngoại nói:
- Nếu sư phụ nói đúng thì hai đệ tử xin trợ giúp tiền bạc để lợp sửa lầu Đại Bi lại.
Tế Điên nói:
- Vậy thì hai ông hãy nghe đây:

Phải biết tham thiền (đều) không phải thiền
Nếu hỏi thiên cơ nào có cơ?
Cơ chủ không hư, thiền chủ tịnh
Tịnh không, không tịnh ấy thiên cơ.

Hai vị viên ngoại nghe xong vỗ tay cười lớn, nói:
- Phật pháp của ngài La Hán mở hẳn chỗ tối tăm của đệ tử. Nè, ông Giám tự, cho tôi xem sổ hóa duyên đi.
Quảng Lượng lật đật lấy quyển sổ hóa duyên và văn phòng tứ bửu đem đến. Vị viên ngoại mặc áo trắng nói nhường:
- Hiền đệ hãy viết vào trước đi!
Vị viên ngoại kia nói:
- Nước to chảy chậm không nhanh bằng thuyền buồm, huynh trưởng nên viết trước đi.
Vị viên ngoại áo trắng cầm bút lên, lại hướng về phía hơn ba trăm người kia, nói:
- Xin mời quí vị viết vào sổ hóa duyên.
Mọi người đều nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nước to chậm hơn con vịt bơi, viên ngoại viết trước là phải.
Mọi người cười ha hả, nói:
- Sông dài con vịt nổi, câu đó càng đúng hơn.
Vị viên ngoại áo trắng bắt đầu viết: Trước hết, viết số một là vô danh thị cúng bạc một muôn lượng.
Vị viên ngoại áo lam cầm sổ hóa duyên lên xem, nghĩ: "Chúng ta đến đây cố ý giúp Tế Công một tay Anh ấy đã viết một muôn lượng, ta không thể viết chín ngàn được". Nghĩ rồi cầm bút viết: Thứ hai: Vô danh thị giúp bạc một muôn lượng.
Còn lại những người kia, có người viết 30 lượng, có người viết 50 lượng, viết bạc lấy bạc đưa, viết tiền lấy tiền đếm ngay Những người này nguyên là thân hào phú hộ Ở thành Lâm An, do Tế Điên bình thời khuyến hóa trước, hôm nay đặc biệt đến đương tràng. Viết xong, vị viên ngoại áo trắng vào phía trong ngồi và nói với Giám tự: "Mười sáu trại cưa lớn ở trong và ngoài thành, đem những cây gỗ cúng cho chùa Linh Ẩn dùng vào việc sửa lợp nóc lầu Đại Bi, chừng nào lợp xong thì thôi, nhiều ít không kể". Mọi người nói rồi cáo từ ra về.
Tế Điên mới hỏi Quảng Lượng:
- Này sư huynh, số bạc này đủ sửa lầu Đại Bi chưa?
Giám tự Quảng Lượng nói:
- Giàu có dư dả là đằng khác.
Tế Điên nói:
- Vậy thì sư huynh kêu thợ động công đi, tôi tới nhà thí chủ chơi vài ngày nhé.
Nói rồi xách xâu thịt chó ra khỏi chùa Linh Ẩn đi mất. Giám tự Quảng Lượng tìm gỗ dá, chọn ngày hoàng đạo khai công động thổ, động nền cân tảng, dựng cột gác kèo, qua không bao ngày, gạch ngói đều đã có đủ, trộn hồ, tô vách, tất cả sửa sang hoàn hảo, chỉ còn sơn phết tô vẽ bề ngoài. Nào dè hảo sự gặp khó khăn, một hôm có người đến báo cáo, hiện có bốn vị quản gia ở Tần tướng phủ, mang theo bốn vị nhị gia hiện xuống ngựa ở ngoài cổng chùa. Giám tự Quảng Lượng xem thấy lật đật ra ngoài nghinh tiếp.
Các vị quản gia đến không phải là không việc gì, nhân vì 25 gian Các Thiên lâu ở hoa viên Tần Thừa tướng bị hỏa hoạn, dự định trùng tu lại ngôi lầu này, Thừa tướng kêu quản gia đến các trại cưa lớn mua gỗ to, hơn mười mấy trại cưa đều nói:
- Ông chủ tôi đã cúng cho chùa Linh Ẩn số cây gỗ này để sửa lầu Đại Bi rồi.
Quản gia trở về bẩm báo lại, Tần Thừa tướng nói:
- Có một tòa lầu Đại Bi ở chùa Linh Ẩn mà sao xử dụng nhiều cây gỗ thế?
Bèn phái Tần An, Tần Thuận, Tần Chí, Tần Minh bốn người lên chùa Linh Ẩn, nói:
- Cho ta mượn tạm số cây gỗ lớn để sửa lầu, sang năm chờ cây gỗ của triều đình về, ta sẽ y số phụng hoàn lại.
Bốn người vâng dạ ra đi. Tần Thừa tướng nói:
- Lát nữa, các ngươi tới chùa Linh Ẩn, nếu nhà chùa cho mượn thì thôi, nếu không cho mượn ấy là bổn phận của họ, phải trở về ngay, ngàn muôn lần chớ nên ỷ thế cậy quyền hiếp đáp nhà chùa nhé.
Bốn vị quản gia vâng dạ ra đi, đến ngoài cửa chùa, Tần Thuận nói:
- Nhè công việc khó nhọc này lại phái chúng ta, một xu tiền lót cũng không có, thiệt là vận đen.
Tần An nói:
- Này bạn, đừng có hồ đồ! Trong công việc này, bốn người chúng ta, mỗi người sẽ có hai ngàn lượng bạc tiền lót đấy.
Tần Thuận nói:
- Đại ca, bộ anh khùng sao? Chúng ta mượn cây của nhà chùa, nếu được, chúng ta trình Thừa tướng sai người đến lấy, còn không được, chúng ta trở về trình lại, chớ có tiền bạc gì đâu?
Tần An nói:
- Chú mầy nói không đúng! Ăn chén cơm này phải kiếm mâm khác nhiều hơn chớ. Lần này đến chùa hỏi mượn gỗ lớn, họ cho mượn rồi chúng ta về không à? Ta phải đến đó đừng nói chuyện mượn gỗ trước mà nói Thừa tướng có dụ: "Dỡ lầu Đại Bi để lợp Các Thiên lâu". Nhà chùa chắc chắn không chịu dỡ, họ sẽ cho người gặp chúng ta, và chi cho chúng ta từ 3.000 lượng đến 5.000 lượng. Sau đó chúng ta mới nói đến chuyện mượn gỗ lớn, nhà chùa cho mượn rồi, chúng ta trở về trình với Thừa tướng là nhà chùa chịu bán số gỗ đó. Thừa tướng lại xuất ra mấy ngàn lượng, chúng

http://tieulun.hopto.org

ta bốn người giữa lại một phần, đó không phải là được bạc cả hai phía sao?
Tần Thuận nghe nói, khen:
- Huynh trưởng quả là người cao kiến!
Rồi dặn bên ngoài chuẩn bị yên cương, đem theo hơn hai mươi kẻ tùy tùng. Hai mươi cỗ ngựa đi ra phường Tần Hòa, qua cửa Tiền Đường, thẳng đến Phi Lai Phong, đến trước chùa Linh Ẩn xuống ngựa đứng chờ. Ông tăng giữ cổng ngó thấy nhóm quân gia của Tần tướng phủ lật đật ra thi lễ rồi vào thông báo. Quảng Lượng ra cửa nghinh tiếp, mời bốn vị quản gia vào trong thiền đường, dặn các tiểu Sa di bưng trà hiến mời.
Quảng Lượng nói:
- Các vị quản gia đại nhân, hôm nay chẳng hay quý vị đi du sơn chơi miếu?
Tần An nói:
- Chúng tôi không phải đi du sơn hay chơi miếu, mà vâng đường dụ của Thừa tướng nhà tôi đến đây dạy các ông phải dỡ lầu Đại Bi lấy vật liệu đem lợp Các Thiên lâu nơi hoa viên tướng phủ.
Giám tự Quảng Lượng nghe nói, miệng niệm: "Nam mô A Di Đà Phật", nói:
- Tòa lầu Đại Bi này công trình quá to tát, độc lực khó thành, biết bao quý quan trưởng giả, thiện nam tín nữ đóng góp của tiền, chung kết thiện duyên mới có thể sửa lợp lại được như thế này mà hãy còn chưa xong, hôm nay lại một lần tháo dỡ ra nữa, không biết năm nào tháng nào mới có thể trùng tu được? Cầu mong quý vị đại nhân ở trước mặt Thừa tướng lựa lời khéo léo nói giúp cho vài câu.
Tần An còn do dự chưa trả lời, Tần Thuận bèn nói:
- Đường dụ của tướng gia cũng gần như thánh chỉ, ai dám trái cãi? Bất luận là ai, cãi lại một câu sẽ bị vào ngục ngay tức khắc.
Tần An dòm Tần Thuận một mắt, nghĩ đáng lẽ phải nói: "Để tôi trở về bẩm với tướng gia, nếu tướng gia chịu thì ông cũng được vui, nếu tướng gia không đồng ý thì ông cũng đừng phiền. Đợi có người đem tiền đến cho chúng ta thì kể như tướng gia bằng lòng, nếu không đưa tiền thì ý tướng gia không chịu". Hắn nói câu đó khác nào đóng cửa rút cầu. Tần An cũng không tiện cải chánh.
- Chư vị đại nhân đã muốn dỡ, để tôi vào trình với lão Hòa thượng đã.
Tần Thuận nói:
- Ông trình với Hòa thượng ta cũng dỡ, mà không trình ta cũng dỡ.
Quảng Lượng lật đật ra sau thiền đường ra mắt lão Hòa thượng Nguyên Không trưởng lão, nói:
- Khải bạch Hòa thượng, hiện có bốn vị quản gia đại nhân ở tần tướng phủ đến chùa chúng ta nói Thừa tướng có lịnh dụ bảo dỡ lầu Đại Bi lợp sửa Các Thiên lâu của tướng phủ. Con không dám tự chuyên, phải vào bẩm bạch cho lão Hòa thượng rõ.
Lão phương trượng nghe nói, miệng niệm:
- Nam mô A Di Đà Phật, này Quảng Lượng, lão Tăng năm nay niên kỷ đã cao, lầu Đại Bi này là của Đạo Tế khuyến hóa, ông nên thương lượng với ông ấy.
- Đạo Tế đi đâu mất từ hôm động thổ sửa lầu rồi, Quảng Lượng nói, đến nay cũng chưa thấy về.
Lão Hòa thượng nói:
- Ông thử ra cổng chùa xem ông ấy về chưa?
Quảng Lượng nghe lời Lão phương trượng vội bước ra cổng chùa, xem thấy bốn vị quản gia phái các vị tam gia ở nơi đó truyền tướng dụ rằng:
Bọn thợ các ngươi hãy nghe cho kỹ đây! Tướng phủ có lệnh dụ bảo dỡ lầu Đại Bi sửa lợp Các Thiên lâu của tướng phủ, ai dám nói lời ngăn cản lập tức sẽ bị giải giao cho quan huyện Tiền Đường trị tội.
Những người thợ lợp ngói, thợ mộc, thợ nề, thợ sơn vẽ… làm sao dám chống lại đường dụ của tướng gia, tức thì, cuốc xẻng hươi động, cát đất bay tứ tung, trong chớp mắt tòa lầu Đại Bi bị đập phá, ngói gạch rã rời. Giám tự tăng nhìn thấy, trong lòng rất lấy làm khó chịu, tự nghĩ: "May mắn ông Hòa thượng khùng đó không có trong chùa, nếu có ông ấy chắc là sinh họa lớn!".

http://tieulun.hopto.org

Hồi 017

Giả tướng dụ dỡ phá lầu Đại Bi
Hiển thần thông giận đánh ác đô quản

Có thơ rằng:

Trong non chẳng thấy đối nga kinh
Kinh quốc luống còn bệnh hạc danh
Chơn tích đã theo rồng bay mất
Đến nay còn lại tuyết Lan Đình.

Giám tự tăng còn đương đứng than thở, thấy Tế Điên từ Tô Đê ở phía Tây Hồ khật khưỡng đi về. Tế Điên từ hôm ra khỏi chùa Linh Ẩn đến ở nhà Tô Bắc Sơn và Triệu Văn Hội chơi ít ngày. Hôm nay Tế Điên đang đánh cờ với Tô Bắc Sơn ở trong phòng, bỗng hắt hơi một cái, bèn án linh quang rõ biết mọi việc, nói:
- Tô Bắc Sơn này, hôm nay ta phải đi, Tần thừa tướng sai người đến dỡ lầu Đại Bi ở chùa ta, ta phải chống lại thằng cha Tần thừa tướng này mới được.
Tô Bắc Sơn nói:
- Thánh tăng không nên làm thế! Ông ấy là Tể tướng đương triều, vị hiển tước cao, còn sư phụ là người xuất gia đâu có chống nổi ông ấy.
Tế Điên cũng không thèm để ý tới, đứng dậy bước ra cửa. Tô Bắc Sơn lật đật chạy theo, thấy Tế Điên đã đi xa rồi. Tế Điên đi thẳng về phía cửa Tiền Đường, thuận theo Tô Đê đi tới vừa hát:

Người đời trăm tuổi có bao lâu
Mới khóc oe oe đã bạc đầu
Ngày tháng xuân xanh chừng bao na?
Đắng cay nhàn tản lẫn lo âu
Trên đời tiền của bao người được?
Quan chức trong triều lắm kẻ cầu!
Quan to của lắm càng thêm bận
Chỉ tội tóc xanh sớm bạc đầu
Trăng quá Trung Thu trăng chẳng to?
Hoa trải ba thu hoa kém màu
Thung dung nhàn hạ bao nhiêu khắc?
Say tít cung thang dốc rượu bầu
Gò hoang cao thấp bao nhiêu nấm?
Mỗi độ xuân sang cỏ dãi dầu!

Tế Điên hát vừa xong cũng vừa đến trước cổng chùa. Quảng Lượng ngó thấy, nói:
- Sư đệ về đó hả? Không xong rồi! Chùa chúng ta hiện có đại họa kinh thiên.
Tế Điên nghe nói, tuy biết hết nhưng cố hỏi:
- Này sư huynh, đại họa kinh thiên gì thế? Không hề gì đâu, tất cả để Tế Điên tôi lo chọ Cái đó làm sao có thể dung thứ được? Sư huynh nghĩ xem tôi có thể nào để họ hiếp đáp các Hòa thượng chùa này hay sao?
Quảng Lượng nói:
- Sư đệ Ơi, sư đệ không cần nổi việc này đâu! Việc này là Tần thừa tướng phái bốn vị quản đại nhân đến dỡ lầu Đại Bi của chùa ta về lợp sửa Các Thiên lâu ở tướng phủ đó.
Tế Điên nói:
- A! Ông ấy là Tể tướng đương triều đường dụ muốn dỡ lầu Đại Bi, thì được dỡ. Qua vài ngày sau, quan Kinh dinh viện sư truyền dụ dỡ Đại Hùng bửu điện rồi cũng cho ông ấy dỡ. Cái đó hãy còn được! Cách vài hôm bên phủ Lâm An đưa thư đến dỡ Đông lang, Tây lang cũng cho ông ấy dỡ. Lại mấy bữa nữa, huyện Tiền Đường huyện Nhơn Hòa đưa thư đến muốn dỡ Tàng kinh các, cũng cho

http://tieulun.hopto.org

người dỡ nốt. Cái đó hãy còn được! Chớ lầu Đại Bi này là do tôi hóa duyên, tôi không để cho họ dỡ đâu!
Giám tự Quảng Lượng nghe nói thế, nghĩ thầm: "Lâu nay ông ấy coi bọn ta chẳng ra gì, nhân cơ hội này cho ông ấy một trận cho bỏ ghét", mới nói:
- Ở sư đệ dám cản lại không cho dỡ thì sẵn có bốn vị quản gia đang ngồi uống trà bên trong thiền đường kia, sư đệ cứ tìm đến mà nói, ta chỉ sợ e sư đệ gặp họ rồi run lập cập nói không ra lời ấy.
Tế Điên hơi cười nhạt, nói:
- Sư huynh để mặc tôi, và đi thẳng về phía Thiền đường.
Trong viện rộng lớn gồm có ba phòng họp lại, có mười mấy vị tam gia đang đứng bên ngoài, có bốn vị quản gia đang ngồi uống trà bên phòng trong, thấy có một ông Hòa thượng kiếc, áo quần tả tơi từ ngòai đi vào, mấy vị tam gia liền ngăn lại hỏi: Ai đó?
Tế Điên đáp: Ta đây.
Tam gia nói:
- Ông là ai? Qúy vị đại nhân đang nói chuyện, ông là một Hòa thượng kiếc đến đây có chuyện gì? Ông ở chùa nào thế?
Tế Điên nói: Ta ở Cô Tử am.
Vị tam gia kia nói:
- Ông nói giả ngộ sao chớ. Ông là Hòa thượng sao lại ở am ni cổ Nam nữ lộn xộn dữ vậy?
Tế Điên nói:
- Ông không biết đó chớ, vị lão ni cô ở am đó đã chết rồi, còn vị tiểu ni cô thì đi theo người ta mất, ta ở đó coi chùa thôi. Nghe nói các vị đại nhân cần cây gỗ lớn, trong chùa chúng tôi xà rường đòn tay chất như núi, cái nào cái nấy to quá là to! To đến nỗi nếu đem cây xà nhà ở đây, hai người ngồi bên thì người bên này không nhìn thấy người bên kia được.
Các vị tam gia nghe nói, khen:
- Chà, cây xà nhà lớn quá!
Tế Điên nói:
- Còn cây kèo của chùa tôi nếu để ở đây thì hai người ngồi hai bên, chả ai thấy ai.
Các vị tam gia nghe thế đều vui vẻ nói:
- Này Hòa thượng, bây giờ ông tính sao? Có muốn bán không hay để tặng cho đại nhân chúng tôi.
Tế Điên nói:
- Ta lại không có ý bán cho đại nhân, chỉ kêu đại nhân thưởng cho ít xu mua cái quần thay là được rồi.
Bên trong Tần An nghe nói rõ ràng, lòng nghĩ: "Thế thì dễ lắm". Vội sai người kêu Tế Điên vào.
Các vị tam gia nói:
- Này Hòa thượng, đại nhân chúng tôi kêu ông đó, ông gặp đại nhân chúng tôi thì đàng hoàng một tí nhé, đừng nói nhăng nói cuội như thế không được đâu!
Tế Điên không thèm trả lời, vén rèm bước thẳng vào trong. Tần An, Tần Thuận, Tần Chí, Tần Minh đồng nhìn lại, té ra là một ông Hòa thượng kiếc.
Tần An hỏi:
- Này ông Hòa thượng, nghe nói chùa ông có cây gỗ lớn phải không?
Tế Điên hai mắt liếc ngang một cái, hỏi:
- Bốn vị Ở đâu đến đây?
Bốn vị quản gia nói:
- Chúng tôi ở phủ Tần thừa tướng phái đến, đường dụ của đại nhân là dỡ lầu Đại Bi về sửa lợp lại Các Thiên lâu ở hoa viên tướng phủ.
Tế Điên hỏi:
- Bốn vị vâng đường dụ của đại nhân trong nhà các ông đến dỡ lầu Đại Bi phải không?
Bốn vị quản gia nói:
- Trong nhà của chúng tôi làm gì có đại nhân?
Tế Điên nói:
- Ối chà, trong nhà của các ông, cả đến đại nhân (bà xã) cũng không có nữa, chả trách các ông không biết quái gì hết! Các ông về thưa lại với đại nhân các ông nhé. Cứ nói Hòa thượng ta nói như

http://tieulun.hopto.org

vầy: “Ông ấy làm đến Thủ tướng, vị Ở Tam thai, điều hòa chức vị tam công, một đại thần giữ việc điều hòa lý âm dương, lý ưng phải làm lành, tích bồi phước đức, sao lại vô cớ đến đây hủy phá chùa chiền thế?”. Các ông cứ trở về bẩm báo đúng như lời ta nói nhé!
Các vị quản gia đời nào chịu nghe những lời dạy trịch thượng đó, nên không hẹn mà tất cả đều đỏ mặt tía tai, lửa giận bừng bừng. Tần An nói:
- Cha chả, hay cho ông Hòa thượng khùng khiệu này, ta hãy đánh ngươi trước đã.
Nói rồi giơ tay lên nhắm Tế Điên xáng một bạt tai.
Tế Điên bước tránh qua một bên, nói:
- Ông muốn đánh hả? Ta với ông ra ngoài kia đọ sức chơi.
Tần An liền đứng dậy bước theo Tế Điên, hét bảo gia nhân:
- Đánh Hòa thượng này cho ta.
Mấy vị tam gia bước tới vây Tế Điên vào giữa, cung tay nhắm ngay miệng Hòa thượng đánh tới, tay thoi chân đá lia lịa, đánh đến nỗi thở chẳng ra hơi. Chỉ nghe có người la:
- Đừng đánh! Ta đây mà!
Mấy vị tam gia nói:
- Ngươi bị đòn đáng lắm, không thể tha thứ được! rơi vào tay chúng ông là phải chết! Nhè hùm mà dám vuốt râu chớ!
Đương lúc, mọi người đấm đá tưng bừng, bỗng Tân Thuận chạy lại nói:
- Đừng đánh nữa! Ta nghe tiếng hình như không phải, coi kỹ lại rồi hãy đánh tiếp. Không xong rồi đa! Ông Hòa thượng còn đứng đằng kia kìa.
Mọi người dòm lại, quả nhiên thấy Tế Điên đang đứng cười hề hề. Cúi xuống nhìn kỹ, thì ra người bị đánh chính là Đại đô quản Tần An, thương tích đầy mình.
Một vài gia nhân chạy lại hỏi:
- Thưa quản gia, tại sao lão gia lại bị đánh như thế này?
Tần An nói:
- Các ngươi mượn việc công báo thù riêng, ta bảo các ngươi đánh ông Hòa thượng, các ngươi lại nhè ta mà đánh. Ta nói: Ta đây mà. Các ngươi còn nói: Ngươi đáng đòn lắm. Được, được, được lắm!
Tần Chí, Tần Minh lật đật chạy lại xem, thấy thương thế Tần An rất nặng, nói:
- Chà, chuyện này chắc chắn là do yêu pháp tà thuật của Hòa thượng mà ra đây. Tụi bây phải đánh ông ấy cho ta.
Các vị tam gia nghe nói đều trợn mắt nổi giận chạy đến vây lấy Tế Công.
Tế Điên nói:
- Hay thay! Hay thay! Người lành có người khi, ngựa giỏi có người cưỡi.
Miệng niệm lục tự chơn ngôn: “Án ma ni bát mê hồng, án sắc lịnh hích!”. Tức thì các vị tam gia đùng đùng nổi giận đánh nhau chí chết.
Trương Thắng nhìn Lý Lộc, nói:
- Thấy mặt mi ta chịu không được, muốn đánh cho bể đầu chó mi cho rảnh.
Lý Lộc nói:
- Được, lại đây ta cho mi biết mùi.
Bên kia cũng như vậy. Mười tám người chia làm chin cặp quyết sống mái.
Tần Minh nhìn Tần Ty nói:
- Tần Ty nè, mi ngoại hiệu là Tần Thúc, ta biết rằng đánh không lại mi, nhưng không đánh ta chịu không được.
Nói rồi hươ quyền đánh nhầu tới.
Tần Thuận thấy Tần An thương tích đầy mình, nói:
- Ta nói cho mi biết, hễ thấy mi là ta bắt giận rồi, mi bị tụi nó đánh mặt xanh môi tím như vậy mới vừa lòng ta.
Cãi cọ một lát, hai người xáp nhau đánh làm một cặp.
Tế Điên đứng ngoài cười hề hề, nói:
- Hà hà, ai bảo kêu đánh nhau chi?
Trong bọn có kẻ nói: Tôi đánh không lại nó.

http://tieulun.hopto.org

Tế Điên nói:
- Để ta giúp sức ngươi đánh cho nó mấy quả.
Bèn giúp người đó lấy lại thăng bằng cuộc diện. Trong bọn đánh nhau, có người sưng môi ôm lỗ tai của người kia mà cắn, người nọ lật đật chộp mũi của đối phương mà cắn.
Trong lúc mọi người đang đấm đá nhau túi bụi, Giám tự đi ngang thấy vậy, nói:
- Này Đạo Tế, ông thiệt gây họa chẳng nhỏ rồi. Nhè quản gia của Tần tướng phủ mà ông cho đánh nhau tơi tả như thế, không được đâu nghe. Mau mau thâu phép lại đi!
Tế Điên nói:
- Sư huynh nè, nếu không nể tình sư huynh, tôi nhất định sẽ cho bọn giặc này đánh nhau chí chết mới thôi. Hôm nay tha cho bọn họ. Thôi đừng đánh nhau nữa!
Một câu ấy vừa nói ra, mọi người tức thì dừng tay tỉnh lại, vẫn còn ấm ức trong lòng.
Có kẻ nói: Anh Thăng nè, tôi với anh vốn là bạn tri giao, tại sao anh lại đánh tôi đau quá vậy?
Liên Thăng nói: Tôi đâu có biết, anh xem xem lỗ tai tôi đây chẳng bị anh cắn đứt là gì?
Người kia nói: Thôi đừng nói nữa. Cái mũi tôi sứt mất vì ai đây?
Các vị tam gia đều oán hận Tần An vô cớ gây phiền. Tần An hỏi Giám tự tăng:
- Ông Hòa thượng điên kia ở chùa nào vậy? Đừng để ông ta chạy đi nhé! Lát nữa không có ông ấy, ta bắt ông thế đa!
Nói rồi bảo một vị tam gia thay ngựa ra khỏi chùa Linh Ẩn. Trên đường thúc ngựa phi nước đại hãy còn chê chậm. Về đến tướng phủ, mới xuống ngựa, gặp một vị đồng sự, vị ấy hỏi:
- Các anh làm sao trở về với dáng điệu thất vọng thế?
Tần An mới đem câu chuyện đầu đuôi thuật lại. Người kia nói:
- Khi gặp Thừa tướng anh đừng nói thiệt, chỉ yêu cầu tướng gia làm chủ bắt bọn hung tăng ấy đi.
Tần An vào đến thư phòng, Tần thừa tướng đang xem sách, ngước lên hỏi:
- Bọn ngươi đến chùa Linh Ẩn mượn gỗ lớn, tại sao lại về tơi tả thế?
Tần An thưa:
Bọn nô tài vâng lệnh dụ của đại nhân đến chùa Linh Ẩn nơi Tây Hồ mượn gỗ lớn, các Hòa thượng trong chùa đều thuận ý cho đại nhân mượn, chỉ có một ông Hòa thượng điên chẳng những không cho mượn mà còn làm nhục chúng tôi nữa. Cầu xin tướng gia làm chủ cho việc này.
Tần Thừa tướng nói:
- Cha chả, chùa Linh Ẩn lại có Hòa thượng khùng cả gan dám đánh gia nhân của ta, thiệt là đáng giận!
Tức thì lấy bút son phê lên tiêu bài, truyền đến Kinh doanh soái phủ, điều động hai viên tướng, 500 binh, các huyện nha sở tại đều đem quan binh đến vây chùa Linh Ẩn, bắt Hòa thượng khùng.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 018

Binh vây chùa Linh Ẩn bắt trói Tăng khùng
Giễu cợt Ban đầu nhậu say vào tướng phủ

Có thơ rằng:

Khói xa mù mịt giọt mưa bay
Bức họa không lời ít kẻ hay
Ngàn dặm núi sông xem chẳng chán
Khiến người nức nở gọi thiên tài.

Đạo tiêu bài của Thừa tướng truyền ra, Kinh doanh soái liền phái hai viên tướng, 500 binh, phủ Lâm An phái 8 vị Ban đầu, huyện Nhơn Hòa phái 8 vị Ban đầu, mỗi vị đều dẫn theo một số sai dịch kéo đến bao vây chùa Linh Ẩn.
Các vị Ban đầu tiến vào chùa hỏi Lão phương trượng:
- Ông Hòa thượng khùng đâu rồi?
Lão Phương trượng nói: Tôi đâu có biết.
Các vị Ban đầu giơ roi sắt lên, bắt Nguyên Không lão phương trượng trói lại, nói:
- Trong chùa ông lớn mật thiệt, nhè quản gia của Tần tướng mà dám đánh chớ.
Thị giả chạy tới van xin đừng trói vị lão Hòa thượng, Ban đầu cũng bắt thị giả trói luôn. Tri khách chạy lại che chở cho thị giả cũng bị trói nốt. Cả Giám tự tăng cũng bị trói chung. Tất cả năm vị Hòa thượng bị áp giải đến Tần tướng phủ. Tần thừa tướng lập tức thăng tòa hoa sảnh, bên ngoài có 70 gia tướng đứng hầu hai bên.
Các vị đương sai đi vào bẩm báo: Hiện đã bắt được lão Phương trượng ở chùa Linh Ẩn giải về đây.
Tần thừa tướng căn dặn: Hãy đưa mấy vị tăng nhân vào ngay!
Lập tức tả hữu truyền lời: Tướng gia có lời dụ, đưa các tăng nhân vào hầu.
Các vị đương sai đưa năm vị Hòa thượng đến trước rèm. Lão phương trượng ngồi ở đó, còn các vị kia đều quỳ. Thừa tướng ở bên trong nhìn ra cách rèm thấy rõ hết, còn các tăng nhân bên ngoài nhìn vào chẳng thấy.
Thừa tướng bên trong hỏi ra:
- Trong mấy vị Hòa thượng đây, ai là Hòa thượng khùng? Hãy thông tên ra mau!
Bên dưới, các tăng nhân đều lần lượt xưng tên Lão phương trượng nói: - Tôi là Nguyên Không, Phương trượng chùa Linh Ẩn. Vị kia nói: - Tôi là Giám tự tăng Quảng Lượng. Vị kia nói: - Tôi là Tri khách Đức Diệu. Vị kia nói: - Tôi là thị giả Tô Đoan. Vị sau cùng nói: - Tôi là trai đầu Huệ Đăng.
Tần thừa tướng hỏi:
- Trong nhóm các ông đây không có ông thầy khùng sao? Ta sai người đi bắt trói ông ấy vì tội dám đánh quản gia nhà ta đấy.
Quảng Lượng thưa:
- Kính bẩm đại nhân, ông Hòa thượng khùng Tế Điên ở trong chùa chúng tôi, chính là đồ đệ của Lão phương trượng. Các vị quản gia đến chùa bị Ông ấy thi triển pháp thuật yêu tà đánh quản gia đại nhân, chúng tôi ngăn cản không được. Cầu xin đại nhân đặc biệt gia ân xét xử, chúng tôi thiệt vô can trong việc này.
Tần thừa tướng bên trong nghe rõ, bèn dặn thủ hạ gia nhân truyền dụ cho đầu dịch các phủ huyện đi bắt ông thầy khùng.
Riêng mấy vị Ban đầu ở huyện Tiền Đường đang đi tùng tìm trong chùa, tìm đến chỗ lầu Đại Bi đang dỡ thấy có một ông tăng đang nhìn lầu Đại Bi bị dỡ phá mà lấy tay chỉ chỉ chỏ chỏ.
Các người thợ mộc thợ nề nghe nói lịnh dụ của Thừa tướng bảo dỡ lầu Đại Bi về sửa Các Thiên lâu, đâu dám không tuân theo. Trong số thợ, có người tốt nghĩ rằng: "Các vị Hòa thượng trong chùa thiệt là chịu khó, bỏ ra biết bao công lao đi hóa duyên sửa lợp tòa lầu này, bỗng chốc bắt dỡ đi, tội ấy không phải là nhỏ! Ta đừng hùa theo gây tội, chỉ cầm lấy xẻng xúc gạch ngói để dồn đống lại, công việc đó cũng đáng hai trăm tiền mà không mắc tội phạm thượng gây tội nghiệp".

http://tieulun.hopto.org

Đương lúc nghĩ như vậy, Tế Điên đứng dưới đất chỉ một cái, người kia từ trên lầu, cách mặt đất bảy tám trượng, tuột tay rơi xuống nhưng không hề chị Người đó nghĩ thầm: "Thật hú vía! May mà mình chưa dỡ lầu, nếu mình dỡ lầu chắc bị té chết quá! Chùa này linh thiệt!". Nghĩ thế lại đứng dậy đi như thường.
Có người quyết ý phá thiệt, lại có ý tính toán: "Dỡ lầu này xong lại đến sửa lợp lầu của Thừa tướng, nhờ đó ta sống cũng được hai tháng. Sau khi sửa lầu của Tần tướng phủ, ở đây bắt đầu động công, ta lại làm thêm hai tháng nữa, tính ra cũng sống được nửa năm". Người ấy đang dỡ rui trên nóc, bị Tế Điên lấy tay chỉ một cái, tức thì trật tay rơi xuống, té ngồi trên cục đá nhọn ba cạnh, hậu môn bị rách toạc. Anh ta lếch về nhà thang thuốc nửa năm mới lành mạnh.
Tế Điên đang thi triển Phật pháp thần oai để báo ứng bọn thợ mộc thợ nề, gặp mấy người Ban đầu hươi roi vi vút, bắt Tế Điên trói chặt cổ lại, nói:
- Hay cho Hòa thượng! Ông mắc tội tày đình mà còn dám ở đây chỉ chỉ chỏ chỏ gây náo loạn chớ!
Tế Điên nhìn lại, thì ra tám vị Ban đầu: Triệu Đầu, Vương Nhị, Trương Tam, Lý Tứ, Tôn Ngũ, Lưu Lục, Đam Thất, Mã Bát. Mấy vị cùng nhau kéo Tế Điên đi.
Tế Điên hỏi: Vạ ta mắc phải bao lớn?
Triệu Đầu nói: Khó mà so sánh cho ông thấy được, ông đi đến phủ Thừa tướng rồi sẽ biết, ở đó dành cho ông nhiều trò vui lắm.
Tế Điên nói: Các ngươi mời ta kiểu này ta không đi.
Triệu Đầu nói: Ông khéo bày vẽ cho mất thì giờ của ta ư?
Tế Điên bèn ngồi trên đất, miệng niệm: "Án ma ni bát mê hồng, án sắc lịnh hích".
Triệu Đầu ráng sức kéo cũng không nhúc nhích, mới kêu Vương Nhị lại giúp kéo phụ, Vương Nhị ráng hết sức bình sanh kéo cũng không nhúc nhích.
Vương Nhị nói: Các anh đứng đó ngó sao? Chúng ta ráp vô kéo ổng chớ.
Trương Tam, Lý Tứ, Tôn Ngũ, Lưu Lục, Đam Thất, Mã Bát đồng hè nhau ráng sức kéo, Tế Điên vẫn ngồi trơ trơ như núi Thái Sơn.
Mấy vị Ban đầu đều nói: Cái này thiệt là lạ quá!
Bỗng nghe sau lưng có tiếng cười khà khà, Triệu Đầu ngoái lại xem, thì ra hai vị Ban Đầu ở huyện Nhơn Hòa, một vị họ Điền kêu là Điền Lai Báo, một vị họ Vạn gọi là Vạn Hồng Sơn. Hai vị này là đương sai ở huyện Nhơn Hòa và làm quan ở chức vụ giữ việc cơ mật, dáng người lanh lợi khỏe mạnh, là anh em liên minh với bọn Triệu Ban đầu. Thấy bọn Triệu Ban đầu kéo Tế Điên không nhúc nhích, hai anh em nín không được, cười ha hả nói:
- Các anh chỉ có tài ăn không, khi rảnh việc ngồi tại Ban phòng nói khoác cười đùa, hôm nay gặp chút việc làm không ra trò gì hết!
Triệu Ban đầu nghe thế, nói:
- Mấy anh đừng có nói lối, hai anh kéo được ông Hòa thượng này đi, chúng tôi chịu phục các anh là tài đó.
Điền Lai Báo nói:
- Nếu tôi không kéo được vị Hòa thượng này đi, thì tôi đảo ngược tên mình cho rồi.
Vạn Hồng Sơn nói:
- Nếu tôi không kéo được vị Hòa thượng này đi thì tôi thề không ăn của nhà quan nữa. Các anh tránh qua một bên xem nào!
Bọn Triệu Ban đầu vừa tránh qua thì thấy Điền Vạn hai người dùng tay trịnh trọng cột lại giải mũ, sửa lại y phục, thắt lại dây lưng, kéo vớ sửa giày ngay ngắn, đoạn bước tới trước vài bước rồi quỳ xuống trước mặt Tế Điên, nói:
- Bạch Thánh tăng, chúng tôi cùng lão nhân gia không oán không cừu, nhơn vì lão nhân gia chạm tới Tần thừa tướng, Thừa tướng phái lão gia của chúng tôi sai chúng tôi mời lão nhân gia về Tần phủ. Nếu lão nhân gia đã dám động đến Thừa tướng, thì cũng xin dám gặp mặt người một phen. Nếu lão nhân gia không chịu đi thì Tần thừa tướng sẽ nổi giận, xử trảm lão gia chúng tôi, chúng tôi là những người sai quan liên hệ cũng bị mất chức. Khi chúng tôi mất việc rồi thì cả gia đình lớn nhỏ đều bị đói khổ. Cầu xin lão nhân gia mở lượng đại từ đại bi xót thương cho.
Tế Điên nghe thế cười nhạt, nói:
- Nếu nói được như hai ông vậy thì Hòa thượng ta đây đi từ sớm rồi. Này Điền đầu, quý tánh ông là

http://tieulun.hopto.org

chi?
Điền đầu nghe hỏi cũng vui, nói: Hòa thượng đã biết tôi họ Điền còn hỏi chi nữa.
Tế Điên hỏi: Tên ông có phải là Lai Báo không?
Điều đầu đáp: Phải, tên tôi là Lai Báo.
Tế Điên lại hỏi: Vạn đầu nè, quý tánh ông là chi?
Vạn Hồng Sơn nói: Xin sư phụ đừng giận, xin người mở lượng từ bi đi theo bọn họ cho.
Tế Điên nói: Ừ, đi thì đi!
Điền Lai Báo lúc đó mới nói: Triệu đầu nè, việc sai sự này gặp chỗ rắc rối tôi đã giải quyết xong rồi đó, các anh đưa Hòa thượng cùng về đi.
Triệu đầu bước tới kéo Hòa thượng ra khỏi chùa Linh Ẩn. Đi được hai dặm, trước mặt là Tây Hồ, một dải Tô Đê toàn là quán rượu, bèn ngồi bệt xuống đất không đi nữa.
Triệu đầu hỏi:
- Sư phụ, sao người không đi nữa? Muốn nghỉ ngơi chốc lát hả?
Tế Điên nói:
Ta không phải muốn nghỉ ngơi đâu, ta hỏi ông một câu này nhé! Các ông là đương sai, hẳn là rành rẽ việc dựa núi ăn núi, dựa nước uống nước, trồng hoàng thụ, dựng hoàng lăng, không nhiều cũng có ít, không lớn cũng có nhỏ, được bạn bè gặp gỡ cho Hòa thượng tạ Bây giờ ông đưa ta về nha phủ, kể ra các ông đã làm tròn sai sự tốt đẹp đấy, vậy thì các ông phải chi cho Hòa thượng ta một ít tiền chớ! Nếu không thì thôi, ta không thèm đi theo các ông đâu!
Triệu đầu nghe nói, nghĩ thầm: "Mình là việc sai sự này bao nhiêu năm trời rồi, hôm nay lần thứ nhất mới thấy nguyên sai làm tiền người canh giữ. Tréo cẳng ngỗng thiệt!". Triệu đầu nói:
- Sư phụ là người xuất gia, cần tiền để làm chi?
Tế Điên nói: Ta cần tiền để uống rượu, bị sâu rượu rọ rạy trong bụng đi không được.
Triệu đầu hỏi: Uống rượu hả? Sư phụ uống rượu bao nhiêu?
Tế Điên nói: Ta cần 20 hồ rượu.
Quán rượu mang ra đủ số. Tế Điên ngửa cổ tu một hơi cạn một hồ, vừa uống vừa ngâm:
Rượu uống bao nhiêu chả phải say
Răn ngừa sắc dục uống thêm dai
Thêm tài trọn nghĩa trời gia hô.
Nhẫn nhục lợi nhà khỏi họa tai.
Giây lát 20 hồ rượu đều cạn sạch. Triệu đầu đếm tiền vừa đúng số 20 hồ rượu chẵn, không dư thiếu xu nào. Triệu đầu nói:
- Nếu sư phụ uống thêm một hồ rượu nữa, tôi cũng không có tiền đâu để trả.
Tế Điên nói: Triệu đầu nè, có phải tiền trong túi là do vợ ngươi đưa cho hồi sáng này phải không?
Triệu đầu nói: Phải đó.
Tế Điên nói: Số tiền đó là của ta đưa nó hồi hôm đấy.
Triệu đầu nói: Sư phụ đừng nói giỡn, thôi chúng ta đi mau!
Nói rồi dẫn Tế Điên đi trước.
Đi được hai dặm, Tế Điên nói: Triệu đầu ơi, ngươi đổi người khác dẫn ta đi!
Triệu đầu hỏi: Chi vậy?
Tế Điên nói: Ngươi hết tiền rồi, thôi đổi người khác đi.
Triệu đầu kêu Vương đầu lại dẫn. Vương đầu nhận dây dắt nói:
- Sư phụ Ơi, chúng ta cùng đi nhé!
Tế Điên nói: Không đi đâu. Ngươi có biết tại sao Triệu đầu không dẫn ta nữa không?
Vương đầu nói: Tôi không biết.
Tế Điên nói: Ông ấy dẫn Hòa thượng ta đi phải chi tiền cho ta đấy.
Vương đầu hỏi:
- Sư phụ cần tiền để làm gì?
Tế Điên nói: Để uống rượu.
Vương đầu nói: Được, sư phụ cứ uống.
Tế Điên nói: Kêu đem lại cho ta 10 hồ rượu nhé.
Vương đầu nói: Được, trong túi tôi chỉ đem theo có 100 tiền, vừa đủ trả 10 hồ rượu thôi, sư phụ

http://tieulun.hopto.org

uống thêm tôi không có tiền trả đâu.
Tế Điên lại nốc cạn 10 hồ rượu nữa. Đây chính là chỗ trong sách ghi: "Nhậu say vào Tần tướng phủ" đó. Vương đầu dẫn Tế Điên đi được hai dặm, Tế Điên nói:
- Này Vương đầu, ngươi cũng nên thay người khác dẫn ta đi!
Vương đầu nói:
- Sư phụ nói nghe không hợp lý rồi đó. Triệu đầu dẫn ra khỏi chùa Linh Ẩn hai dặm, sư phụ mới uống rượu, uống xong lại đi hai dặm nữa, cộng tất cả bốn dặm mới thay cho tôi. Tới phiên tôi, chưa đi bước nào hết sư phụ lại đòi rượu. Mới đi có hai dặm, tại sao sư phu lại kêu đổi người khác?
Tế Điên nói: Phần Triệu đầu là 20 hồ rượu, còn phần ngươi chỉ có 10 hồ rượu thì đường phải ngắn hơn chứ.
Vương đầu nói: Thôi, tôi không cãi với sư phụ nữa, và kêu: - Trương đầu! Anh lại thay tôi nè.
Trương đầu nói: Sư phụ muốn uống rượu hả? Ở Túy Tiên lầu này tôi có sổ ghi, sư phụ muốn uống bao nhiêu cứ bảo.
Tế Điên nói: Đem cho ta 30 hồ rượu nữa uống chơi.
Trương Tam nghe nói thầm le lưỡi, hỏi: Sư phụ một ngày uống bao nhiêu rượu?
Tế Điên nói: Có bao nhiêu đâu. Sáng ta giải nghệ hai cân, trưa lại rai rai hai cân, cơm chiều thì đưa cay hai cân nữa. Rồi từ đó tới sáng ta có uống giọt nào nữa đâu.
Trương Tam nói: Tối lại sư phụ mắc ngủ hả?
Tế Điên nói: Đâu có, ban đêm ta bơi trong lu rượu chớ. Không bơi nó bắt ngứa ngáy không chịu được.
Ba mươi hồ rượu của Trương đầu cũng cạn ráo. Tám vị Ban đầu thay phiên nhau dẫn và đãi rượu một lượt thì về đến Tần phủ. Khi đến cổng Tần phủ, lại đến phiên Triệu đầu cầm dây dẫn. Tế Điên lúc đó rượu đã say mèm.
Người giữ cổng hối thúc:
- Mấy ông làm việc công sai như vậy đó hả? Tướng gia bảo bắt điên tăng về. Mấy ông còn chờ gì, đợi lúc tướng gia đi tìm rồi mới chịu đưa đến ư?
Triệu đầu nói:
- Lại đây! Lại đây! Nhận Tế Công mà đưa vào Tần tướng phủ.
Tế Điên ngước mắt xem, bên trong tướng phủ rất oai nghiêm.
Có thơ rằng:

Thảm ngọc gác kỳ lân
Bình phong rèm phỉ thúy
Cửa rộng báu trân bày
Dao cầm vang nhã nhạc
Gấm thêu cổ ngoạn trưng
Châu ngọc liễn thi hàn
Sang giàu ngôi thiên tư?
Tể tướng chỉ nhường qua.

Ngạn ngữ có câu:

Chén vàng dù bể giá không phai
Cân lượng nửa phần chẳng chút sai.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 019

Tần tướng chiêm bao thấy quỷ ma
Tế Công nửa đêm thi pháp Phật

Có thơ rằng:

Quyết ý cầu chơn, chơn cách xa
Si tâm đoạn hoặc, hoặc hà sa
Đạo nhân chỉ giữ lòng thanh thản
Dáng núi trăng xưa bóng hiện ra.

Khi Tế Điên đến trước cửa phủ, bên trong có tiếng truyền ra:
- Thừa tướng dạy đưa Điên tăng vào ngay.
Kẻ tả hữu dạ ran một tiếng, vội đưa Triệu đầu dắt Tế Điên vào trong. Bên trong, Lão phương trượng, Giám tự tăng cùng thị giả đều có mặt. Bảy mươi hai tên gia nhân đứng giữ hàng. Tế Điên vào đến nơi đứng thẳng lưng chứ không quỳ. Tần thừa tướng bên trong nhìn ra thấy quả là ông thầy chùa kiếc, bèn vỗ án hét lớn:
- Hay cho Điên tăng dám cả gan! Ta sai bọn gia nhân đến chùa mượn gỗ lớn. Mượn là phần ta, không cho mượn là phần các ông, sao dám cả gan dùng yêu thuật tà pháp đánh quản gia của tả Sự thật thế nào, mau khai cho bản chức rõ.
Đáng lý Tế Điên chiếu theo tuần tự thuật lại là bọn quản gia đòi dỡ lầu Đại Bi ra sao, mình không cho dỡ, bọn quản gia đánh đập mình ra làm sao v.v… mà lại không nói:
Lại nghe Tế Điên nói:
- Nè đại nhân, Ngài còn hỏi ta câu đó nữa sao? Ngài làm đến chức Thừa tướng, ngồi ở bậc Tam Thai, đáng lý phải làm lành làm phước, tích công bồi đức mới phải, cớ sao lại đi dỡ phá chùa chiền? Hòa thượng ta càng nói càng thêm tức giận, muốn lôi đại nhân ra phết cho ít chục bảng.
Tần Thừa tướng ở bên trên nghe nói mấy lời đó, tức giận đùng đùng hét lớn:
- Cha chả, hay cho Điên tăng dám cả gan khi dễ đại thần. Bây đâu, kéo ổng ra nện 40 hèo tre cho ta!
Nguyên thứ côn tre này là một loại gia pháp đặc chế của Tần tướng phủ, lợi hại vô kể. Bên trong ruột bọng đổ đầy cả thủy ngân, bất luận là người khỏe mạnh cách mấy, bị 40 hèo đó cũng phải bò lết vì tróc da nát thịt mà thôi. Tế Điên nghe nói sắp bị đánh, lật đật chạy vào hàng của Lão phương trượng, Giám tự tăng, năm vị đang ngồi. Ba tên gia nhân bước tới kéo Tế Điên ra, nói:
- Hay cho Hòa thượng, bộ tính trốn trong này chắc ăn hả?
Một tên đè ở đầu vai, một tên kìm chặt dưới chân. Hòa thượng đang day đầu về hướng Tây, người cầm roi đứng ở hướng Nam, để Thừa tướng bên trong nhìn cho rõ. Đánh xong 40 hèo, Hòa thượng vẫn lặng thinh không hề than một tiếng. Ba tên đánh xong đứng qua một bên chờ lệnh.
Thừa tướng bên trong nhìn ra, nói:
- Bọn bây thiệt là một lũ hồ đồ. Ta bảo đánh Điên tăng, sao nhè Giám tự tăng mà đánh?
Ba tên gia nhân nhìn nhau thầm nghĩ: "Lạ thiệt! Hồi nãy rõ ràng mình kéo Điên tăng mà, sao lại hóa ra Giám tự tăng Quảng Lượng cho được".
Quảng Lượng lúc đó mới mở miệng được: - A ôi! Đánh chết tôi đi thôi.
Hồi nãy Quảng Lượng mở miệng mà nói chẳng ra lời. Chịu đánh 40 hèo, thịt da rách nát, máu me dầm dề. Thừa tướng ra lệnh thay bọn chưởng hình khác và dặn:
- Đánh Điên tăng 40 hèo tre thiệt nặng cho tạ Bớ Điên tăng! Ta không đáng được ông, thề không làm người nữa.
Ba người chưởng hình khác lại đến. Một người níu Tế Điên nói: - Bận này chắc không lầm đâu.
Tế Điên nói: Kệ ta, để ta đi.
Ba người nói: Này Hòa thượng! bộ chờ bọn ta ra tay hả? Mau nằm xuống đi.
Tế Điên nói: Thì cứ trải nệm ra đi!
Bọn gia nhân nói: Thôi đừng giả ngộ! Bị đánh đòn mà đòi mền nệm gì!
Nói rồi kéo Tế Điên quật xuống. Một tên cỡi lên vai, hai tay níu cứng hai lỗ tai. Một tên cỡi lên đùi lấy tay trật quần Tế Điên ra, một tên cầm gậy hờm sẵn.

http://tieulun.hopto.org

Tần Thừa tướng hô: Đánh, đánh!
Chưởng hình lấy sức giơ gậy giáng xuống. Gậy cách mông Tế Điên chừng một thước, bất ngờ lệch hướng, trúng nhằm vai người cõi trên lưng Tế Điên một cái bịch, mạnh đến nỗi người này văng long lóc ba bốn thước. Người kia ôm lấy vai la oái oái:
- Trời ơi, chết tôi rồi! Được, được lắm! Hồi sáng này mi mượn ta 200 tiền, ta không cho mượn, mi cừu oán, bây giờ mượn việc công báo thù riêng hả?
Tần Thừa tướng cả giận nạt lui bọn đó và ra lệnh:
- Hãy đổi bọn khác và lần này đánh Điên tăng 80 hèo cho tạ Lần này không đánh được Điên tăng, ta thề không làm quan nữa!
Tế Điên cũng nói: Ta thách ông đánh được ta đó. Đánh được ta, ta thề không làm Hòa thượng!
Lại đổi ba người khác. Một người nói:
- Tôi cõi lên đầu vai ổng, còn Tần Thăng đè dưới chân, anh là chưởng hình cầm roi đừng có đánh lung tung nhé.
Người chưởng hình nói:
- Tôi chỉ nhắm ngay đít Hòa thượng giáng xuống thôi.
- Nào dè chừng đánh, ngọn roi lạc hướng rơi bịch một tiếng trúng ngay trên sống lưng của người đè lên chân của Tế Điên, nặng đến nỗi người này té sấp tới trước.
Bên trong, Tần Thừa tướng trông thấy rấy rõ ràng. Lần đầu đánh nhầm Giám tự tăng, lần thứ hai đánh nhầm người cưỡi vai, lần này tới phiên người đè ở chân, phải chăng đó là yêu thuật tà pháp của Hòa thượng? Nghĩ thế bèn thét bảo gia nhân vén rèm lên, để tự mình đích thân dùng oai vệ của Tể tướng triều đình làm việc này họa may mới xua đuổi được yêu thuật đó.
Gia nhân cuốn rèm lên, Thừa tướng bước ra, mặt đầy sắc giận khiến người phải sợ, thét bảo gia nhân:
- Đánh, đánh nó cho ta!
Bọn gia nhân đâu dám trễ đương. Người chưởng hình lật đật cầm gậy trúc, hầm hầm bước đến phía Tế Điên, giơ lên đánh xuống. Nào hay, bởi dùng quá sức mạnh, côn lại tuột tay văng về phía Tần thừa tướng. Tên gia nhân ấy sợ đà rớt mật. Trước quang cảnh đó, Thừa tướng còn nộ khí xung thiên hơn, cúi xuống lượm gậy lên, muốn chính tay mình đánh phạt Hòa thượng cho hả tức. Bỗng trong nhà có tiếng kiểng báo động vang lên, Thừa tướng thất kinh vội ngừng tay lại.
Nguyên lai Tần thừa tướng gia pháp rất nghiêm. Nội xá không có đàn ông mà chỉ toàn là vú già với bọn a hoàn. Bọn đồng tử nhỏ không có lệnh gọi không được vào nội xá. Khi có việc khẩn cấp mới được đánh kiểng lên. Hôm nay nghe kiểng báo động, Thừa tướng rất đỗi ngạc nhiên!
Bên trong vú già chạy ra cấp báo:
- Thưa đại nhân, không xong rồi, phòng ngủ của đại nhân bỗng nhiên phát hỏa!
Nghe xong, Thừa tướng biết ngay đây là yêu thuật tà pháp do Tế Điên gây ra, vội dặn 20 gia nhân trói chặt Hòa thượng giam trong phòng trống, đến đêm nay canh ba, ta lại thẩm vấn.
Thừa tướng chỉ Tế Điên, nói:
- Này ông tăng khùng kia! Nếu ông đốt tiêu tướng phủ ta, ta sẽ giải ông đến Hữu ty nha môn, đánh ông 80 chục gậy trúc cho ông thịt nát xương tan mới hả giận ta!
Nói rồi dặn bọn Tần Thăng lãnh 20 tên gia nhân ở lại canh giữ Hòa thượng, Tần thừa tướng cùng với mấy mươi tên gia tướng đi vào trong xem xét. Vào đến nội xá thấy phu nhân đang đứng trong viện sợ hãi run lập cập, bọn vú già, a hoàn đang chạy lăng xăng dập lửa.
Phu nhân hỏi: Lửa cháy từ đâu thế?
Vú già thưa: Do những tàn lửa nhỏ từ trong lư trầm nổ tách ra, bắn vào màn cửa sổ gần đó.
Thừa tướng lập tức bảo bọn gia nhân mau mau dập tắt lửa, chính mình kéo ngã lư trầm xuống. Bọn vú già thất kinh chạy vội lại xem, may mắn chưa bị tổn hại vì là vàng ròng đúc lên.
Tần thừa tướng thấy lửa đã tắt bèn trở vào phòng, phu nhân hỏi:
- Hôm nay đại nhân gặp việc chi mà mặc có sắc giận thế?
Tần thừa tướng mới đem việc Tế Điên dùng pháp thuật đánh bọn gia nhân, binh vây chùa Linh Ẩn, bắt trói các vị Hòa thượng trong chùa kể lại một hồi và nói:
- Ta chỉ muốn đánh phạt ông tăng khùng kia thôi, nào ngờ liên tiếp cả ba lần ông ta đều dùng tà thuật tránh khỏi. Ta sắp sửa ra tay thân đánh thì ở hậu viện bỗng nhiên phát hỏa. Ta vẫn cho bọn nó

http://tieulun.hopto.org

trói các ông Hòa thượng nhốt lại trong phòng trống, chờ canh ba đêm nay, ta sẽ lại đánh phạt ông tăng khùng ấy.
Phu nhân nghe nói, can gián:
- Đại nhân hà tất phải so đo với hạng vô tư đó làm gì cho nhọc thể.
Nói chuyện tới đó, kế vú già lên thưa:
- Cơm chiều đã xong, thỉnh ý tướng gia muốn dùng ở đâu?
Thừa tướng nói:
- Dọn ở đây cũng được.
Bọn a hoàn dọn chén đũa lên. Thừa tướng giận tức còn đầy hông, ăn nuốt không vộ Mệt mỏi quá, co tay kê đầu nằm gục trên án thư mà ngủ. Đương lúc nửa tỉnh nửa mê, mơ mơ màng màng đó, bỗng nghe có một luồng gió lạnh kinh người thổi tới ào ào như rừng cây ngã đổ, ò ò như bò rống, rầm rầm rộ rộ như đất đá rung rinh, té ra là đoàn âm binh ở địa phủ, tướng mạo dữ dằn như yêu quái kéo đến. Đi đầu là một con quỷ dữ, mình cao tám thước, mặt như thoa lọ nồi, đầu đội mũ xanh, mặc quần vải xanh ngắn, thắt lưng màu xanh, mặc áo đỏ chót, chân mang giày nhẹ màu xanh, mày tròn mắt lộ, tay cầm chĩa ba ngạnh. Theo sau lại một con quỷ khác, đầu đội khăn như ý, gắn cặp lông chim dài thượt, mình mặc quần đoạn xanh, chân mang quan hài, nước da trắng tái, mặt vuông, trong tay cầm cây viết, một quyển sổ. Đằng sau đó lại có một người nữa đi vào, đầu đội khắn lam nhiễu thêu hoa năm màu, mang giày vải màu xanh, da mặt hơi sậm tía, mày đôi mắt rộng, tay kéo một sợi dây xích bằng sắt, đầu kia xiềng chặt một người. Người ấy trên cổ đóng một cái gong, trên tay mang một cái cồng, dưới chân đóng một cái trăn lớn. Gương mặt khô cằn, đầu tóc rối bù như đám cỏ rối. Tần thừa tướng nhìn kỹ người bị xiềng xích chính là cha mình – lão Thái sư Tần Cối – áp tải phía sau lại có một tiểu quỷ, đầu đội khăn lụa xám, gương mặt xám xanh, đôi mắt vàng chóe dưới cặp lông mày đỏ loe, chiếc quần ngắn ngủn để lộ thân hình bóng lẫy như thoa sơn. Tay tiểu quỷ cầm một cây lang nha bổng gai to lởm chởm.
Tần thừa tướng nói:
- Cha ơi, con những tưởng cha đã sớm du thiên đường, nào ngờ cha còn kẹt lại nơi âm tào địa phủ, chịu biết bao khổ sở như thế này. Ngày mai con sẽ mời các vị đạo sĩ đức trọng cao tăng siêu độ cho cha sớm được về trời.
Tần Cối nói:
- Con ơi, lúc sanh tiền cha ở tại triều đường, bít lấp kẻ hiền tài. Tại Phong Ba đình hại chết cha con Nhạc Phi, khiến cho người giận trời thù. Chết xuống hắc địa ngục, chịu trăm cay nghìn khổ. Hôm nay cha vâng lệnh Diêm La thiên tử, vội gấp trở về để khuyên nhủ con của cha: Thân đã làm Tể tướng, lẽ phải tích đức tu nhân. Trái lại, con của cha không chịu làm lành, lại đi phá dỡ chùa chiền, tội nghiệt nặng biết bao! Việc dỡ lầu Đại Bi của chùa Linh Ẩn, giam trói Hòa thượng đó, con hãy nghe lời cha mau thả các tăng nhân và trùng tu lầu Đại Bi…
Nói vừa tới đó, Bỗng nghe con đại quỷ cầm thiết xoa nói: - Chúng ta đi thôi.
Nói rồi tay hươ thiết xoa loảng xoảng kéo Tần Cối đi như bay.
Tần thừa tướng lật đật nói: Cha ơi, nán lại một chút, con có lời trình thưa.
Bọn quỷ tốt không nói không rằng, cứ một mực lôi đi. Tần thừa tướng chạy tới đưa tay níu lại, chỉ nghe nổ đoàng một tiếng.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 020

Triệu Bân đang đêm dò tướng phủ
Vương Hưng vô cớ bị nghiêm hình

Có thơ rằng:

Đông lạnh nhà nhà cắm liễu xanh
Giữ xuân xuân cứ mãi trôi nhanh
Rượu ngon ta cứ tu bằng thích
Con cháu hòa vui cứ trưởng thành.

A hoàn túc trực bên ngoài, nghe tiếng động vội chạy vào lượm đèn đốt như cũ. Phu nhân cũng thức giấc bước vào, hỏi:
- Đại nhân gặp việc gì có vẻ kinh hoàng thế?
Thừa tướng nói:
- Ta đang xem sách, bỗng nhiên tinh thần mỏi mệt, thiếp vào trong mộng, gặp một điềm lạ thường: Ta thấy lão Thái sư trở về nhà, tay chân bị xiềng trói, có quỷ tốt theo áp tải, quở ta ở dương gian làm ác quá nhiều. Ta định ngưng dỡ lầu Đại Bi và thả các ông Tăng cho rồi. Phu nhân thấy việc đó như thế nào?
Phu nhân nghe rồi cười nói:
- Đại nhân là người đọc sách thánh hiền, sao lại đi tin những chuyện dị đoan nhảm nhí như thế?
Thừa tướng nghe vợ nói như thế, bèn tạm gác ý định đó. Hỏi a hoàn:
- Đã mấy canh rồi?
A hoàn thưa: Trống vừa đổi sang canh hai.
Thừa tướng dặn: Hãy truyền dụ là canh ba đêm nay ta sẽ ra thư phòng thẩm vấn Điên tăng. Không phạt nặng ông này không được!
Vừa nói câu đó, bỗng nghe từ ngọn đèn cầy trong nhà phát lên mấy tiếng hù hù, ngọn lửa phóng cao lên cả thước.
Thừa tướng ngạc nhiên hỏi:
- Cái gì thế?
Ngọn đèn bỗng nhỏ lại bằng hạt táo, chao đi chao lại, bỗng chốc lại lóe cao rồi trở lại như cũ, ba lần như vậy. Thừa tướng rút bảo kiếm trấn trạch nhắm ngay ngọn đèn chém xuống. Ngọn đèn bỗng chẻ thành hai ngọn. Thừa tướng chém thêm mấy chục kiếm nữa. Cả phòng nhấp nháy hàng trăm ngọn đèn. Lại nghe vú già kêu:
- Ngoài cửa có con quỷ lớn. Sợ chết đi được!
Một a hoàn la:
- Không xong, dưới ghế có một con quỷ ngồi xổm, nhe răng nhọn hoắt!
- Ối chà, bên rèm lại có một con quỷ, đầu lắc lư!
Thừa tướng bảo vú già đánh kiểng bảo bọn gia nhân vào đánh quỷ. Vú già, a hoàn chạy ra cửa hô hoán lên, bọn gia đinh bên ngoài chạy vào, nghe trong nhà quỷ loạn vội chạy đến trước Thừa tướng chờ dạy việc. Vừa chạy đến nội xá, bỗng nghe nhiều tiếng nhốn nháo:
- Không xong rồi, tướng công ơi! Có con quỷ bứt gong.
- Không xong rồi, tướng công ơi! Có con quỷ chết treo.
- Không xong rồi, tướng công ơi! Có con quỷ cụt đầu.
- Ô, ô, lại có con quỷ hút máu, rượt cắn người ta.
Đó là Tế Công thi triển pháp Phật mà ra.
Nhơn vì Thừa tướng phái 20 tên gia nhân ở phòng ngoài canh chừng các Hòa thượng. Tần Thăng trong bọn nói:
- Công việc của chúng ta đây không phải dễ. Suốt đêm hôm qua ta không chợp mắt được tí nào, hôm nay lại lãnh việc này nữa. Ta có nghĩ như vầy: Bọn mình mỗi đứa bỏ ra 200 tiền, hùn nhau mua rượu thịt làm một bữa nhậu. Canh hai đêm nay, chúng ta cùng đánh chén, đến canh ba Thừa tướng thẩm vấn các Hòa thượng ở thư phòng, tưởng cũng chẳng nhỡ việc nào. Các chú nghĩ sao?

http://tieulun.hopto.org

Mọi người đồng thanh: Tốt, tốt lắm! Thế thì tiến hành!
Cả bọn chung đậu được bốn điếu, phái một người đi mua rượu thịt đem về. Mới chưa hết canh một, trong bọn có kẻ nói:
- Thôi chúng ta nhậu đi!
Mọi người cùng dọn rượu thịt ra. Tế Điên nói:
- Xin các vị đại từ đại bi cho Hòa thượng ta một chén với.
Tần Thăng nói:
- Làm Hòa thương không được uống rượu, sao ông lại đòi rượu? Hòa thượng dạy người ta không được giết người, trộm cắp, dâm dật, nói láo, uống rượu là năm điều giới cấm. Ông đòi uống rượu, há không phạm giới hay sao?
Tế Điên nghe nói, cười khà khà đáp:
- Quản gia tuy biết một mà không biết hai. Trong đó còn có biết bao nhiêu điều hay lạ! Trời có sao rượu, đất có suối rượu, người có thánh rượu. Rượu hợp với muôn việc, rượu hòa tính tình. Thánh Trọng Ni lấy rượu làm đạo, để giữ điều hòa đấy.
Tần Thăng nói: Ông Hòa thượng biết nói hay như vậy, ta cho ông một chén đây.
Nói rồi rót một chén rượu đưa đến. Tế Điên tiếp lấy, cười lớn:
- Ha ha ha!

Ngày dài tợ năm, nhàn mới biết
Việc lớn bằng trời, rượu cũng thôi.

Ngâm rồi, tợp một miếng cạn ráo, nói: Xin quý vị vui lòng cho một chén nữa.
Tần Thăng nói: Đã được cho một chén rồi, lại còn đòi nữa, thiệt không biết xấu hổ chút nào?
Tế Điên nói: Ông không cho cũng được, cả đến một chén xã giao cũng không có nữa sao?
Tần Thăng lại rót thêm một chén nữa.
Tế Điên uống lại nói: Rót thêm một chén nữa cho đủ ba chén đi.
Tần Thăng nói: Không được đâu! Cái này đâu phải để cho ông, còn phần người khác nữa chớ!
Tế Điên cười hà hà, nói: Thôi được, không cho thì ta tự lấy uống vậy.
Đoạn cầm chén rượu niệm liền mấy câu: "Án sắc hích, mau mau mau!". Tức thì trong chén, rượu đầy tràn. Tế Điên uống liền mấy chén nữa, rồi để chén xuống. Mấy người trong bọn cũng muốn cũng muốn uống rượu, đưa chén giành nhau rót. Nào dè bình đã khô queo, một giọt cũng không.
Mọi người đều nói: Hồi sớm mua đồ ăn còn tiền mà, đem bình ra mua thêm đi.
Rượu mua rồi giây lát cũng hết sạch. Riêng Tần Thăng không nói một lời, buồn bực kiếm chỗ lánh mặt. Ai nấy say vùi, ngũ nằm la liệt.
Tế Điên thấy ai nấy ngủ vùi mới tháo xiềng sắt ra đi về phía nội viện báo ứng. Bọn ác nô của Thừa tướng hàng ngày cậy thế chủ nhân, ra ngoài tác ma tác quái bị Tế Điên hoá phép di đảo đánh cho một trận, lắc cho một hồi, chính là để báo ứng đó.
Đang đi, Tế Điên thấy một người đang cắp dao từ phía Bắc xăm xăm đi tới. Nhìn kỹ lại thì chính là Thám nan thủ vật Triệu Bân…
Nhắc lại Triệu Bân từ ngày giúp Tế Điên giả làm thần Vi Đà, trộm Ngũ lôi bát quái thiên sư phù, vào phủ Thừa tướng gặp Y Sĩ Hùng và đưa về nhà ra mắt Triệu thái thái. Y Sĩ Hùng ở chơi mấy hôm rồi từ biệt ra đi. Triệu Bân vẫn bán lẽ trái cây ở Tây Hồ, thấy vô số quan binh kéo đi rầm rộ về phía chùa Linh Ẩn. Triệu Bân thấy có người quen trong quân ngũ, bèn chạy lại hỏi thăm, mới biết là Tế Điên đánh quản gia của Thừa tướng, Thừa tướng phát lịnh điều binh đến vây chùa, bắt trói ông Tăng khùng dẫn về Tướng phủ, định đánh cho chí chết.
Triệu Bân nghe rồi thất kinh, nghĩ thầm: "Tế Công có ơn cứu mạng tạ Bây giờ người bị nạn, làm sao ta không cứu được?" Lại nghĩ: "Hồi hôm mẹ ta há không nói với ta về đạo tu thân đó sao? Được rồi, để tối nay chờ lúc mẹ ta ngủ say, ta cắp dao thái rau đi giết quách tên Thừa tướng gian ác đi cho rồi, báo thù cho sư phụ Tế Công trưởng lão". Nghĩ rồi, chậm chậm trở về nhà.
Lão thái thái hỏi: Hôm nay sao con không bán?
Triệu Bân nói: Bữa nay trong mình con không khỏe.
Thái thái nói: Không khỏe thì về nhà nghỉ.

http://tieulun.hopto.org

Tối lại, đang lúc Triệu Bân thấp thỏm chờ mẹ ngủ say để ra đi, bỗng nghe có tiếng gõ cửa. Triệu Bân khó chịu nghĩ: "Chắc mẹ ta thức dậy quá". Tiếng gõ cửa lại nổi lên gấp hơn. Triệu Bân chạy ra xem, thì ra là bà Vương ở đối diện.
Bà Vương nói:
- Này Triệu Bân, xin phiền cậu một chút! Nhơn vì thằng Vương Hưng nhà tôi sáng nay đi bán trái cây, ngang qua phủ thừa tướng bị giữ lại. Lúc giữa trưa lại có một chiếc kiệu nhỏ đưa đến bảo thằng bé nhà tôi bị chứng thổ tả, bảo vợ nó đi tiếp giúp. Mãi tới giờ này chưa thấy bọn nó trở về nhà, tôi thấy không an tâm chút nào! Nhà tôi lại không có ai, xin phiền cậu đi dọ hỏi giùm.
Triệu Bân dạ dạ nhận lời. Anh ta là người thật tâm làm việc nghĩa nên lật đật cho mẹ hay rồi thay đổi y phục, giắt theo con dao thái rau, đi ra cửa, nhắm hướng Tần phủ mà đi đến. Trời đã tối, gánh trái cây của Vương Hưng vẫn còn để đó, có anh chàng Quách Tứ gác lộ giữ giùm. Triệu Bân thấy có người quen bèn hỏi:
- Này Quách Tứ, chú Vương Hưng đâu rồi?
Quách Tứ đáp:
- Té ra là Triệu cạ Anh hỏi Vương Hưng ở đâu hả? Hồi sáng này nhị công tử của Thừa tướng kêu anh ta vào hầu. Anh ta nhờ tôi coi chừng giùm. Tôi bán giùm anh ta cũng bộn bộn. Tôi có việc bận, chờ anh ta hoài mà không thấy trở ra. Dọ hỏi tin tức, bọn gác cửa không thèm trả lời, tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra cho anh ta nữa.
Từ biệt Quách Tứ, Triệu Bân lần dò hỏi thêm mấy chỗ nữa cũng chẳng được tin tức gì hơn. Trống điểm canh hai, lật đật trở lại tướng phủ, tìm một chỗ vắng người, rún mình nhảy thót lên mái nhà, định tìm giết Thừa tướng để trả thù cho Tế Điên. Nào ngờ đi vào bên trong, từ nóc nhà dòm xuống thấy đèn đuốc sáng lờ mờ phản chiếu gương mặt bọn gia nhân mờ mờ ảo ảo như bầy oan quỷ. Triệu Bân nhìn thấy phát khiếp, lật đật bỏ đi qua phía Tây. Đến một hoa viên, từ nóc nhà nhìn ra tứ phía, Triệu Bân thầm nghĩ: "Hoa viên này chắc không phải nằm trong tướng phủ. Nhà ai ở sát vách tường vậy cà?". Nhìn một hồi lâu thấy ở phía Đông bắc có một tòa trang viện, đèn đuốc sáng lóa. Triệu Bân bèn nhảy xuống men lại gần xem, thì thấy chung quanh trồng cây quế thơm phức. Phía Bắc có một cái cửa thông, qua cửa là một dãi tường hoa, ở giữa có một bàn cờ tướng kẻ bằng vôi trắng. Tòa nhà này chính là ba gian Liêm Nguyệt đài ở phía Bắc, Đông Tây phối phòng cũng đều có ba gian như vậy. Triệu Bân để mắt nhìn vào: Sau bức rèm tre, ánh đèn chiếu sáng tỏa, mọi vật bên trong rõ ràng trước mắt. Trên chiếc bàn bát tiên chất đầy cả trái cây tươi ngon đủ loại, sơn hào hải vị chẳng thiếu thứ chị Triệu Bân nghĩ thầm: "Chà, sẵn đây ta chén một bữa no say rồi đi kiếm giết chết thằng Thừa tướng chó đó cũng chưa muộn". Hăm hở đi vào được mấy bước, bỗng lại sực tỉnh, tự trách: "Triệu Bân ơi Triệu Bân! Mi khùng quá! Nhỡ trong nhà có ai người ta bắt gặp rồi mày chui ngả nào? Chi bằng kiếm một viên đá ném vào thử xem!". Nghĩ rồi, mò kiếm được viên gạch nhỏ, nhằm bức rèm ném tới. Đó là phép ném đá dò đường của khách lục lâm thường dùng. Nếu trong nhà có người sẽ có tiếng hỏi, hoặc có chó, sẽ sủa gâu gâu vì có tiếng động.
Sau khi ném gạch vào bức rèm và chờ một lát, không thấy động tĩnh chi, Triệu Bân rất mừng vì biết trong nhà không có ai, mới mạnh dạn đi vào. Vừa bước lên thềm, bỗng nghe bên trên có tiếng kêu:
- Ái chà! Có đại ca tới! Mau cứu em với!
Triệu Bân cả kinh, ngước đầu nhìn kỹ, té ra là hai vợ chồng Vương Hưng, cả mình đầy máu, đang bị treo ngược ở xà nhà.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 021

Gây nghiệp chướng, nhị công tử bị to đầu
Xót thương con, Thừa tướng thỉnh Thánh tăng

Có thơ rằng:

Cảnh sầu nhiều lúc lại thêm hay
Ngoại vật thong dong rảnh tháng ngày
Thành bại việc đời lên xuống mãi
Ấm lạnh nhân tình gió thoảng bay
Giỏ cơm may mắn hơn Trần Thái
Áo ấm nào so với Tử Phòng
Mưu cầu danh lợi xoa tay trắng
Rốt cuộc phơ phơ mái tóc dày.

Nguyên hoa viên đó chính là hoa viên của Tần Hằng, công tử thứ hai của Tần thừa tướng. Ngày thường Tần Hằng không bao giờ chịu yên phận, ỷ thế cha mình là Tể tướng đương triều. Vả lại anh của Tần Hằng vắn số, Thừa tướng chỉ còn một mình hắn ta là con nên cưng chiều hết mực. Hắn ta mặc ý tung hoành, bọn thủ hạ của hắn rất nhiều tay có võ, thường lân la ra ngoài cướp lấy thiếu phụ, gái tơ nhà người đem về cho hắn cưỡng hiếp. Gia đình nạn nhân tìm đến cửa, hắn sai bọn thủ hạ vác gậy đánh chí chết. Có người đầu cáo ở phủ huyện, bọn nha môn ở đó không dám trình bẩm lên vì biết hắn là con Thừa tướng. Vì thế, mọi người đặt cho hắn một trác hiệu là Truy mạng quỷ. Hôm đó hắn đang xem sách trong hoa viên, sách đó không phải loại đúng đắn, cũng không phải loại dâm thư, tà thuyết, mà là quyển sách nói về Đường Minh Hoàng tin yêu Dương Qúy Phị Xem đến chỗ đắc ý bèn vỗ án ngạc nhiên đánh hét một cái. Quản gia Tần Ngọc là người được tin dùng lâu nay, đứng kế bên hỏi:
- Hôm nay công tử có vẻ vui thích, chắc xem sách gặp điều gì đắc ý thì phải?
Tần Hằng nói: Mi không biết chớ.
Thảo nào Đường thi có câu:

Quắc quốc phu nhân thừa chúa ân
Bình minh kỵ mã nhập cung môn.
Khước hiền chi phấn ô nhan sắc,
Đạm tảo nga mi triều chí tôn.

Nghĩa là:

Người đẹp lừng danh thừa ơn chúa
Trời mai cỡi ngựa tiến cung môn
Son phấn chỉ hiềm thêm kém đẹp,
Nhạt màu mặt ngọc kiến long nhan.

- Ý thơ diễn tả nàng Dương Qúy Phi quả nhiên đẹp tuyệt vời!
Tần Ngọc hỏi:
- Thưa công tử, bộ chính mắt công tử thấy phải không?
Tần Hằng nói:
- Thằng khùng này nói bậy bạ không. Dương Qúy Phi người đời Đường, còn chúng ta là người đời Tống, làm sao chính mắt ta thấy nàng được.
Tần Ngọc nói:
- Hiện nay có một người so với Dương Qúy Phi còn đẹp hơn nhiều. Nàng thiệt là người đẹp trên đời ít có, dưới thế không hai. Tôi từ khi cha sanh mẹ đẻ tới giờ, chỉ thấy nàng này là người đẹp thứ nhất. Nàng thân hình không cao không thấp, mình vóc không béo không gầy, cho đến lông mi, tròng

http://tieulun.hopto.org

mắt, không chỗ nào chê được!
Tần Hằng vốn là kẻ hảo ngọt, nghe mấy câu đó, đôi mắt trợn ngược, lật đật hỏi:
- Nè Tần Ngọc, mi gặp nàng ta ở đâu?
Tần Ngọc nói:
- Ở cửa phủ chúng ta có tên Vương Hưng chưng bán trái cây, nhà va ở tại chợ bán đồ gỗ. Một bữa nọ tiểu nhân mua được hai chiếc ghế dựa bằng gỗ chò, định tìm người vác về nhà, nhưng tìm mãi không ra, tiểu nhân bèn đến nhà Vương Hưng. Tiểu nhân gặp nàng, nhìn sững. Nàng ta quả là trang quốc sắc thiên hương, giai nhân bậc nhất, ít có trên đời. Từ hôm gặp nàng rồi tiểu nhân định mách với công tử từ lâu, nhưng chưa có dịp đó thôi.
Tần Hằng nói:
- Không được đâu! Chuyện đó có được hay không, chớ trong nhà Vương Hưng…, còn phải đem người nhà của ta nữa, phiền lắm! Mi có cách nào khéo đem người đẹp về cho ta, ta sẽ trọng thưởng!
Tần Ngọc nói:
- Công tử muốn được người đẹp có khó chi, chỉ cần chi ra 200 lượng bạc, nô tài này sẽ mách cho một diệu kế, bảo đảm chỉ nội ngày nay thôi, người đẹp sẽ vào tay công tử gấp, Chỉ cần công tử chịu bỏ ra 200 lượng bạc thưởng, kẻ nô tài sẽ lo việc đó chu tất ngay.
Tần Hằng nói: Vô phòng lấy tiền đi.
Có bạc trong tay, Tần Ngọc kề tai chủ, nói: Chỉ cần làm như vầy… như vầy…
Tần Hằng nghe rồi cười ha hả, nói: Thôi, đi kêu hắn mau đi!
Tần Ngọc đi ra ngoài một lát gặp Vương Hưng đang quảy gánh trái cây đầu kia đi lại, bèn nói:
- Này Vương Hưng, nhị công tử bảo mi vào hầu đấy!
Vương Hưng lật đật gởi gánh trái cây cho Quách Tứ trông giùm rồi theo Tần Ngọc vào trong.
Vương Hưng cười hề hề, trong bụng tính thế nào cũng bán được hai lượng bạc. Bữa nay chắc là công tử thèm trái cây ngon đây!
Tần Hằng lúc đó đang ngồi ở hiên Quế Đan trong hoa viên hai bên có mấy tên gia nhân đứng hầu.
Vương Hưng vội vàng bước tới thi lễ, hỏi:
- Thưa công tử, kêu tiểu nhân đến dạy bảo điều chi?
Tần Hằng nói:
- Này Vương Hưng, trong nhà mi có bao nhiêu người, mỗi người bao nhiêu tuổi? Nói thiệt ta nghe coi!
Vương Hưng chẳng hiểu duyên cớ tại sao, cũng vội vàng thưa:
- Dạ thưa công tử, nhà ở chính là của tiểu nhân, gồm có: Mẹ tiểu nhân năm nay 50 tuổi, tiểu nhân 22 tuổi, vợ tiểu nhân 19 tuổi. Trong nhà chỉ có ba miệng ăn, sống qua ngày.
Tần Hằng nghe thưa cười dài, nói:
- Này Vương Hưng, nghe nói vợ mi dễ coi lắm hả. Nè, ta cho mi 200 lượng bạc để mi cưới vợ khác, còn vợ mi đưa đến hầu hạ ta nhé!
Vương Hưng nghe nói, không lạnh mà run, trong bụng nghĩ thầm: "Nếu ta trả lời không bằng lòng, chắc sẽ bị loạn côn mà chết quá!". Nghĩ đi nghĩ lại bèn thưa:
- Xin công tử xét lại, tiểu nhân có sự tình xin thưa: Thực ra, vợ tiểu nhân ở nhà cũng chẳng làm chi, chỉ giữ việc phụng dưỡng mẹ già thôi. Chờ khi mẹ tiểu nhân qua đời rồi, tiểu nhân sẽ đưa nó đến hầu hạ công tử. Tiểu nhân thực tình chẳng dám lấy 200 lương bạc của công tử đâu.
Tần Hằng nghe Vương Hưng nói thế, dợm muốn nói:
- Ừ, thôi mi về đi!
Nào dè Tần Ngọc ở một bên hớt nói:
- Thưa công tử, công tử đừng thèm nghe lời nó! Rõ ràng nó gạt công tử đấy! Mẹ nó năm nay mới 50 tuổi. Bà sống 30 năm nay mới chết, vợ nó lúc đó đã 50 tuổi rồi, nó đưa đến cho công tử nuôi dưỡng già ư?
Tần Hằng nghe nói đùng đùng nổi giận hét:
- Hay cho thằng chó này! Trước mặt công tử, mi dám bày trò gạt gẫm hả, không trị mi không được! Bây đâu, rút ngược nó lên cho ta.
Bọn ác nô dạ rân, áp tới trói rút ngược Vương Hưng lên xà nhà. Tần Hằng nói:
- Này Tần Ngọc, ngươi có kế gì bắt vợ nó đem về đây cho ta, để ta cho nó chống mắt lên coi ta mùi

http://tieulun.hopto.org

mẫn với vợ nó!
Tần Ngọc chớp mắt mấy cái, nghĩ ra một kế rồi ra bên ngoài kêu tên tam gia lại nói mấu câu. Tên tam gia liền thuê một cỗ kiệu hai người khiêng thẳng đến nhà Vương Hưng kêu cửa. Mẹ Vương Hưng từ trong nhà đi ra hỏi:
- Ai kêu cửa đó?
Tên tam gia đáp:
- Lão thái thái không nhớ ra tôi sao? Tôi đây là họ Trương, làm việc trong hoa viên của phủ Thừa tướng. Tôi với anh Vương Hưng thân nhau lắm. Sáng nay Vương đại ca gánh gánh ra một quãng đường, bỗng anh lắc lắc mấy cái, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự. Bọn tôi dìu anh vào hoa viên rồi mời thầy thuốc đến xem mạch. Thầy thuốc bảo bệnh anh ấy nặng lắm, phải có người nhà ở bên để săn sóc, mới có thể trị được. Vương đại ca bảo tôi về đây rước chị nhà đến săn sóc cho anh ấy.
Lão thái thái nói: Cũng được, để tôi đi xem sao.
Tên tam gia nói: Lão thái thái già cả vào trong ấy gặp cảnh như thế này càng rối rắm thêm. Hơn nữa để chị là người ít tuổi ở giữ nhà có điều bất tiện chăng?
Lão thái thái nghe mấy lời nói đó cho là hợp lý, bèn vào trong nhà bàn bạc với con dâu là Ngô thị. Nàng Ngô thị cũng là người hiền thục, nghe tin chồng bệnh nặng, lòng rối lên, lật đật thay áo, nói:
- Để con đi coi thử.
Rồi ra bên ngoài nói mấy câu khách sáo đoạn lên ngồi kiệu thẳng đến Thừa tướng phủ. Khi vào hoa viên, kiệu được đặt xuống, vén rèm ra xem, Ngô thị thấy một vị công tử đang ngồi một mình nơi thềm cửa sảnh đường, còn chồng nàng là Vương Hưng đang bị trói gô ở bên đó. Ngô thị chẳng biết là do nguyên cớ gì, chỉ thấy vị công tử trang phục rất sang trọng chỉnh tề: Đầu đội khăn như ý châu nạm ngọc, mình mặc áo rộng rập rờn hoa kim tuyến. Chân mang vớ trắng, lộ ra đôi giày nhẹ. Nhìn lên tướng mạo lại càng khó coi: đầu vồ, mắt miệng bình, tròng lộ, nhìn thấy rất ngoại kê.
Ngô thị nhìn xong mới hỏi:
- Dám hỏi công tử đây là ai? Tại sao lại bắt trói chồng tôi như vậy?
Bọn gia nhân đứng kề bên nói:
Đây là công tử nhà ta, người là con của Tần Thừa tướng đó. Nàng hãy mau đến chào người đi.
Ngô thị hãy còn chưa tin thật, lại nghe Tần Hằng nói:
- Nàng ơi nàng đừng có sợ. Ta đây muốn làm việc nhất cử lưỡng tiện, ba tô vô một gia. đấy. Ngờ đâu thằng chó Vương Hưng này chẳng chịu nghe theo. Số là từ lâu ngưỡng mộ phương dung sắc nước hương trời của nàng, ta nghĩ rằng nàng ở với Vương Hưng, ăn uống kham khổ, phục sức vải to thưa, thật là uổng biết bao! Ta mới kêu Vương Hưng lại thương nghị là: Ta sẽ cho hắn 200 lượng bạc để về cưới vợ khác, há chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện, tam toàn kỳ mỹ hay sao? Hai trăm lượng bạc đó cưới được con vợ khác mà còn lời chán, vừa được phát tài vừa khỏi mắc tội đày đọa thân nàng. Đưa nàng đến hầu hạ ta, ta lại có thêm được một người hợp ý. Đem việc đó ra thương lượng mà hắn một mực không khứng nghe theo, nên ta giận bắt trói nó như thế.
Ngô thị nghe xong, mày ngài dựng ngược, mắt hạnh tròn xoe, nói:
- Thưa công tử, theo tôi nghĩ, công tư nên thả vợ chồng tôi ra, thì muôn việc coi như không có việc gì. Công tử là con quan Tể tướng đương triều, thê thiếp đầy nhà, cần gì phải làm khó dễ bọn tôi như vậy. Công tử đáng lẽ nên làm việc phước đức mới phải, chớ những việc như thế này mà thấu tai quan Ngự sử thì đến cả Thừa tướntg cũng bị liên lụy xem thường đấy.
Vương Hưng ở một bên cũng vọt miệng nói:
- Thưa công tử, kẻ tiểu nhân lâu nay buôn bán ở cửa phủ làm gì đắc tội với người đâu, xin tha vợ chồng bọn tiểu nhân về làm phước.
Tần Hằng nghe nói, trở lại giận xung thiên, kêu một tên ác nô:
- Đem hai đứa nó rút ngược lên mà đánh cho ta!
Bọn thủ hạ ráp nhau đè hai vợ chồng trói lại rồi rút ngược lên xà nhà mà đánh. Hai vợ chồng Vương Hưng quyết tâm thà chịu đánh chết chớ chẳng nghe theo điều kiện của Tần Hằng. Đánh đến chiều tối, bọn họ nghỉ tay ăn uống, rồi lại đánh tiếp. Bỗng nghe Đông viên của tướng phủ có quỷ lộng, bọn thủ hạ chạy thưa:
- Thưa công tử, nên chạy qua xem thử!
Tần Hằng nghe nói cũng hối bọn gia nhân xách đèn ở trước: Mau qua xem đi!

http://tieulun.hopto.org

Bọn gia nhân ý cũng muốn xem quỷ lộng ra sao nên tranh nhau chạy sang. Trong nhà chỉ còn trơ lại hai vợ chồng Vương Hưng đang rên rỉ. Vương Hưng nén đau bảo vợ:
- Nàng ơi, cũng vì ta mà nàng phải chịu cảnh đớn đau như thế này!
Ngô thị nói: Vợ chồng mình chắc phải chết ở đây quá! Nếu có chết, bọn ta sẽ đến trước Diêm Vương báo cáo còn dễ hơn.
Đương nói tới đó, bỗng thấy có người bước vào, Vương Hưng chớp mắt nhìn kỹ: Té ra là Thám nan thủ vật Triệu Bân. Vương Hưng kêu:
- Anh ơi, Triệu đại ca, mau cứu em với!
Triệu Bân nhìn lại, thấy hai vợ chồng Vương Hưng khắp mình bị thương tích, bèn chạy đến đưa Vương Hưng xuống trước, rồi Ngô thị xuống sau. Triệu Bân dùng tay mở dây trói cho Vương Hưng mãi chẳng ra vì gút chặt quá. Chính lúc đang bối rối đó, bỗng từ phía sau có người ôm cứng Triệu Bân lại. Triệu Bân muốn vặn người ném người kia ra phía trước để thoát thân. Nào dè ráng hết sức bình sanh mà người ở sau như hòn núi Thái Sơn đè cứng không nhúc nhích.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 022

Thi diệu pháp, người quỷ lộng Tần gia
Trị kỳ bệnh, Tế Công đùa Thừa tướng

Có thơ rằng:

Nhỏ nhít thân này đâu kể?
Sá chi muôn lượng vàng ròng
Đường ái nực mùi son phấn
Sử xanh lưu lại tiếng cười...

Triệu Bân cố vùng vẫy thoát thân mà ráng hết sức vẫn không nhúc nhích, ngoái đầu nhìn lại, té ra là Tế Điên. Triệu Bân nói:
- Sư phụ Ơi, thả tôi ra đi! Tôi sợ sư phụ bị Thừa tướng hại đó chớ, nào ngờ lại gặp sư phụ Ở đây.
Tế Điên thả tay ra, nói:
- Này Triệu Bân, ngươi cởi trói cho hai vợ chồng Vương Hưng, rồi theo ta vào trong này ta vặn một chút.
Triệu Bân mở trói cho vợ chồng Vương Hưng xong, Tế Điên móc trong túi ra hai hoàn thuốc bảo vợ chồng Vương Hưng thoa lên mấy chỗ vết thương. Đoạn Tế Điên vào trong nhà ăn nhậu tì tì. Triệu Bân nói:
- Hay quá! Té ra bàn rượu này người ta dành sẵn cho sư phụ đây mà!
Tế Điên bảo:
- Này Triệu Bân, ngươi qua căn phía Bắc của gian nhà Tây, sẽ thấy có bốn cái rương. Trong rương thứ ba có một hộp vàng ròng nặng 100 lượng và sáu phong bạc nén, nặng 300 lượng. Ngươi hãy cầm về đây cho ta!
Triệu Bân lật đật đi tìm, quả đúng như lời nói và cầm vàng bạc đem về.
Tế Điên hỏi:
- Này Vương Hưng, ngươi trước ở đâu?
Vương Hưng đáp:
- Tôi nguyên quán huyện Dư Hàng.
Tế Điên bảo: Này Vương Hưng, ngươi hãy cầm lấy số bạc này, ngày mai cùng mẹ và vợ ngươi thuê thuyền về huyện Dư Hàng nhé! Đồ đạc lỉnh kỉnh trong nhà cho Triệu Bân hết đi. Với số bạc này, ngươi về xứ mua một ít đất và làm vốn bán buôn cũng sống tạm qua ngày.
Vương Hưng nghe nói, vội vàng sụp xuống lễ tạ.
Tế Điên nói:
- Triệu Bân, ngươi hãy đưa vợ chồng Vương Hưng về đi!
Triệu Bân nói:
- Sư phụ Ở đây chắc không hề hấn gì phải không? Đệ tử định đi giết Thừa tướng báo thù cho sư phụ đây.
Tế Điên nói:
- Ngươi khỏi phải lo, ta tự có phương cách, ba ngày nữa ngươi sẽ được tin tức của ta.
Triệu Bân gật đầu vâng dạ. Vừa muốn đi, bỗng nghe có người nói:
- Bọn bây hãy theo ta vào đây, coi thử vợ chồng Vương Hưng có chịu nghe theo hay không?
Bọn ác ôn dạ ran, lục tục kéo đến, đèn đuốc sáng choang.
Người nói câu đó chính là nhị công tử Truy mạng quỷ Tần Hằng, dắt theo một bọn ác nô từ bên tướng phủ trở về. Hồi nãy nghe nói bên Đông phủ quỷ lộng, Tần Hằng sang vấn an Tần Thừa tướng. Thừa tướng quá thương con, sợ con phải bị sợ hãi nên không cho vào mà bảo hãy trở về hoa viên ngơi nghỉ. Vừa đến cửa hoa viên, Tần Hằng sực nhớ đến vợ chồng Vương Hưng bèn nói:
- Bọn bây đâu, theo ta vào trong này xem vợ chồng Vương Hưng có chịu nghe lời ta không. Nếu bọn nó không chịu nghe, ta đập chết cho rảnh!
Triệu Bân nghe vậy cả kin, nói:
- Sư phụ Ơi, không xong rồi, bọn mình phải lánh vào nhà trong mới được.

http://tieulun.hopto.org

Tế Điên nói: - Không sao đâu mà! Liền lấy tay chỉ ra ngoài một cái, miệng niệm lục tự chơn ngôn: "Án ma ni bát mê hồng".
Tần Hằng đang đi cảm nghe vướng phải làn gió lạnh run, rùng mình té ngã trên đất. Ai nấy áp lại đỡ lên, nhốn nháo bấn loạn. Triệu Bân thừa lúc lộn xộn đó, dắt vợ chồng Vương Hưng thẳng ra cửa ở góc vườn đi ra ngoài và đưa về nhà. Sáng sớm hôm sau, Vương Hưng thuê một chiếc thuyền lớn đưa mẹ và vợ trốn về quê cũ, đồ đạc lặt vặt cho hết Triệu Bân.
Tế Điên sau khi thấy Triệu Bân đi rồi, vẫn nhởn nhơ ăn uống no say, rồi lững thững trở về căn phòng trống bên Đông phủ.
Nhắc lại Tần Hằng sau khi té xuống, đầu óc nặng nề, có rất đông người dìu vào trong phòng.
Tần Hằng kêu: Chao ôi, nóng quá!
Tần Ngọc lật đật lột mũ Tần Hằng xuống.
Tần Hằng la: Nóng!
Mọi người lại cởi bớt áo dài ra.
Tần Hằng lại kêu nóng.
Mọi người xúm cởi áo trong ra.
Tần Hằng la: Nóng!
Tần Ngọc lại cởi bỏ giày dép ra.
Tần Hằng la: Nóng!
Tần Ngọc lại cởi thêm áo lót ra.
Tần Hằng la: Nóng!
Tần Ngọc bảo mau đem quạt đến. Quạt cũng vẫn thấy nóng. Tần Ngọc bảo đem hai cục nước đá vào. Bọn thủ hạ vừa thưa có nước đá đem đến.
Tần Hằng lại kêu: Chao ơi, lạnh quá!
Tần Ngọc lật đật bảo: Thôi, dẹp nước đá đi!
Tần Hằng kêu: Lạnh quá!
Mặc áo lót vào vẫn còn lạnh, lại mang giày dép vào.
Tần Hằng kêu: Lạnh quá!
Mặc áo trong vào cũng vẫn còn lạnh, mặc áo bào vào vẫn còn lạnh, đội mão lên vẫn còn lạnh, đắp thêm hai lớp mền vẫn còn lạnh.
Tần Ngọc kêu: mang bồn lửa lên.
Bồn lửa mới vừa đưa lên, Tần Hằng lại kêu: Nóng quá!
Lại lần lượt cởi bỏ mũ áo ra hết lớp này đến lớp khác. Hết nóng rồi lạnh, hết lạnh lại nóng, đổi thay như thế bốn năm lượt, thì trời đã sáng.
Tần Hằng bỗng kêu: Đầu ta sao ngứa quá, ngứa khó chịu quá đi, mau lại gãi cho ta.
Tần Ngọc lấy tay gãi một cái, nào ngờ càng gãi đầu càng lớn. Trong giây lát đầu to bằng chiếc đấu. Bọn Tần Ngọc sợ quá không dám gãi nữa. Mọi người bối rối chỉ lấy mắt nhìn nhau!
Trời đã sáng rõ, Tần Ngọc nói: Mau qua Đông phủ bẩm cho Thừa tướng hay đi!
Hôm đó Thừa tướng cáo bận không đi chầu vua, bị quỷ lộng nửa đêm cũng không rảnh mà thẩm vấn mấy ông Tăng. Trời đã sáng rõ, Thừa tướng đương muốn nghỉ ngơi giây lát, bên ngoài có gia đình vào thưa:
- Có người đưa tin, công tử bị bệnh nặng.
Thừa tướng nghe nói, xót tình cha con lật đật dắt kẻ tùy tùng sang hoa viên thăm Tần Hằng. Tần Thừa tướng vào trong nhà thấy con nằm cuộn trên giường, đầu lớn thật khó coi, bèn vội quở:
- Bọn tôi tớ chúng bây thật là đáng giận! Công tử bị bệnh nặng như vậy sao không cho ta hay sớm?
Tần Ngọc thưa:
- Tại tướng gia chưa rõ mới rầy oan như vậy. Chứ hồi hôm công tử từ Đông phủ trở về, bỗng nhiên chóng mặt té xuống, khi trở vào phòng lại kêu nóng quá, chúng con cởi hết y phục ra, lại kêu lạnh quá, mặc y phục vào lại kêu nóng quá! Cởi ra mặc vào như thế đến mấy lượt, về sau lại kêu ngứa đầu quá. Kẻ nô tài mới gãi cho công tử, nhưng càng gãi đầu càng lớn. Bịnh này thật là kỳ quái!
Thừa tướng dặn:
- Mau đi mời danh y trị cho công tử.
Bọn gia nhân thưa:

http://tieulun.hopto.org

- Trong thành Lâm An này có hai vị danh y mà thôi. Một vị tên Chỉ hạ hoạt nhân Thang Vạn Phương, còn một vị tên Trại hoa đà Lý Hoài Xuân.
Bọn gia nhân đi mời Lý Hoài Xuân, Lý Hoài Xuân nghe nói người nhà của Tần Thừa tướng mời, đâu dám không đi, sửa soạn theo gia nhân đi ngay đến tướng phủ. Thừa tướng lòng gấp như lửa đốt, nghe báo cáo có thầy thuốc đến, liền dặn bảo gia nhân mời vào. Gia nhân đưa Lý Hoài Xuân vào bên trong, Tần tướng ngó thấy trước mặt mình một người đầu đội khăn tiêu dao bốn góc, mình mặc áo bào lam, chân mang giày đế rộng, khí vũ hiên ngang, nhất biểu phi phàm, bèn lật đật mời vào nhà trong dùng trà.
Lý Hoài Xuân chẩn mạch cho Tần Hằng xong, trong lòng thật khó nghĩ. Nhìn thấy đầu Tần Hằng sưng lên quá to mà chuẩn đoán sáu bộ thốn quan xích, mười hai kinh mạch đều không có thấy bệnh. Chẩn đi chẩn lại mãi mà chẳng rõ chứng bịnh sưng đầu này là bắt nguồn từ kinh nào? Nghĩ mình không biết cho thuốc cách sao cho đúng, mới nói:
- Đối với bệnh của công tử, tiểu sinh nhận mình tài sơ trí cạn không thể trị được, xin tướng gia mời vị khác cao minh hơn.
Thừa tướng nói:
- Làm sao tôi biết được vị nào cao minh hơn, Lý tiên sinh biết được, làm ơn tiến cử giùm.
Lý Hoài Xuân nghĩ thầm: "Ta trị không được, Thang nhị ca cũng không trị được. Bệnh nào Thang nhị ca chịu thua, ta cũng đành bó tay thôi. Ngoài hai ta ra, còn có ai để tiến cử nữa đâu". Nghĩ rồi lại nói:
- Thưa tướng gia, tôi thiệt không biết ai để tiến cử.
Thừa tướng nghe xong liền nói:
- Ông đã không trị bệnh cho con ta lại không chịu tiến cử người khác, thì hôm nay ông đừng hòng ra khỏi tướng phủ đâu nhé!
Lý Hoài Xuân nghe lời ỷ thế hiếp người như thế, bỗng nhớ ra và nghĩ: "Sao ta không tiến cử Tế sư phụ kìa!". Bèn nói:
- Thưa tướng gia, muốn trị bệnh của công tử, chỉ cần có một người. Ngặt vì người ấy điên điên khùng khùng, rượu say be bét, áo quần xốc xếch, sợ e tướng công thấy không vui.
Thừa tướng nói:
- Cái đó có hề chị Chỉ cần ông ấy trị lành bệnh cho con ta là được rồi. Ông nói ngay đi để ta sai người đi rước cho mau.
Lý Hoài Xuâm nói: Nhưng ông ấy là người xuất gia.
Thừa tướng nói:
- Bất luận là người xuất gia hay tại gia, chỉ cần trị lành bệnh là quý rồi. Vậy người đó là ai?
Lý Hoài Xuân nói:
- Người đó là Tế Điên ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ.
Thừa tướng nghe xong nói:
- A, té ra là ông ấy à! Ông Tăng khùng đó hiện bị ta trói gô bên Đông viện kia kìa.
Lý Hoài Xuân nghe nói Tế Điên bị trói gô, trong lòng mới vỡ lẽ, nói thầm: "Hèn nào công tử bị chứng to đầu là phải cách rồi".
Thừa tướng kêu gia nhân dạy:
- Xuống bảo ông Tăng khùng rằng nếu ông ấy trị hết bệnh cho con ta, ta sẽ thả ông về chùa và không bắt tội chi hết.
Gia nhân vội vàng đi xuống căn phòng trống ở Đông viện. Các vị Hòa thượng đều đứng dậy tiếp đón. Gia nhân nói:
- Hòa thượng, hôm nay ông phát tài to rồi nhé!
Tế Điên nói:
- Lò to, tốn củi nhiều ích chi!
Gia nhân nói:
- Tướng gia tôi bảo ông lên trị bệnh cho công tử. Nếu ông trị được lành thì người sẽ thả ông về chùa.
Tế Điên nói:
- Tướng gia của mấy người bắt trói ta, muốn thăng đường thẩm vấn ta, bắt ta đến đây, rồi bảo Hòa

http://tieulun.hopto.org

thượng ta trị bệnh nữa. Người về nói rằng Hòa thượng ta chấp hết.
Gia nhân trở về thưa:
Thưa tướng gia, tôi đi xuống bảo Thừa tướng kêu Hòa thượng lên trị bệnh, ông ấy nói Thừa tướng muốn thăng đường thẩm vấn mới bắt ổng đến đây, bậy giờ lại kêu đi trị bệnh. Ổng nói ổng chấp hết đó.
Thừa tướng không hiểu chấp hết nghĩa là sao mới hỏi Lý Hoài Xuân. Lý Hoài Xuân mỉm cười nói:
- Câu đó là một câu nói đùa, tướng gia muốn kêu ông trị bệnh, phải hạ một lời thỉnh mới được.
Xót bụng thương con, Thừa tướng nói:
- Được, bọn bay đâu, đi đến nói là ta thỉnh ổng ấy trị bệnh nhé!
Gia nhân nghe nói: nghĩ: "Hòa thượng này lên chân thiệt!". Rồi vội chạy xuống Đông viện gặp Tế Điên, nói:
- Ông thiệt có giá lắm nghe. Tướng gia nhà tôi bảo tôi đến thỉnh ông lên trị bệnh.
Tế Điên nói:
- Tướng gia nhà ngươi làm quan ở bực Thừa tướng, đứng đầu Tam thai, cùng với Hòa thượng ta ngày thường đâu có qua lại gì nhau. Ông ấy muốn kết giao với Tăng đạo thì phải quan Ngự sử biết để cùng tham gia mới được.
Gia nhân nói:
- Được, này Hòa thượng! Ông nói phải đó, để tôi về trình lại với tướng gia đại nhân đã.
Nói rồi trở lại hoa viên gặp Thừa tướng, thưa:
- Thưa tướng gia, tôi đi qua bên ấy gặp Hòa thượng nói: Đại nhân thỉnh ông trị bệnh cho công tử. Ông ấy nói: Đại nhân làm quan ở bậc Thừa tướng, vị đứng đầu Tam thai, ông ấy cùng đại nhân vốn không qua lại với nhau. Nay đại nhân muốn giao kết với Tăng đạo phải cho quan Ngự sử biết để cùng tham dự.
Thừa tướng nghe rồi đùng đùng nổi giận, nói:
- Tăng nhân này lớn mật dữ a?
Lý Hoài Xuân nói:
- Tướng gia không nên giận. Muốn mời Hòa thượng trị bệnh cho công tử, đại nhân phải thân đi mới được.
Thừa tướng thấy con nằm lăn lộn trên giường, không biết làm sao hơn, bèn nói:
- Lý tiên sanh, ông với tôi cùng qua bên đó xem Hòa thượng ra thế nào!
Lý Hoài Xuân vâng dạ rồi cùng Thừa tướng đi đến căn phòng trống ở Đông phủ. Thừa tướng ho lên một tiếng làm hiệu có ý bảo ta sắp đến, bọn bây phải giữ quy củ một tí. Quả nhiên bọn gia nhân trong phòng đều nhất loạt đứng dậy hô:
- Đại nhân đến.
Tế Điên nói:
- Các vị Ơi, hình như có tiếng chó sủa đâu đấy?
Bọn gia nhân vội vàng ngăn lại không cho nói bậy, bảo:
- Đại nhân đến rồi kìa!
Giây lát Thừa tướng cùng Lý Hoài Xuân đủng đỉnh tiến vào. Đến trước Tế Điên, Thừa tướng nói:
- Này Hòa thượng, chỉ nhân vì thằng bé nhà tôi mắc chứng bệnh kỳ quái, bản các hôm nay đặc biệt đến thỉnh người trị bệnh cho cháu.
Tế Điên nói:
- Tôi bị đại nhân cùm trói như thế này, chắc hẳn đâu phải lối mời trị bệnh?
Thừa tướng nghe nói, phừng phừng nổi giận, nói:
- Được, được!
Lý Hoài Xuân thấy sự tình không ổn, vội nói:
- Xin đại nhân tạm dứt cơn thịnh nộ, để tôi đến thỉnh Tế Công cho.
Thừa tướng đành tạm lui lại sau. Lý Hoài Xuân bước tới nói: Xin Thánh tăng từ bi…

http://tieulun.hopto.org

Hồi 023

Tìm diệu dược chọc cười bọn gia đinh
Nói liễn đối tài kinh Tần thừa tướng

Có thơ rằng:

Đỗ Lăng hàn thực cỏ còn xanh
Trường tụng Kim Cang Bát Nhã kinh
Mưa lạnh còn vang hồn sĩ tư?
Chiêm bao mơ đến Phụng Hoàng đình.

Lý Hoài Xuân đến trước Tế Điên nói:
- Thưa sư phụ, đã lâu không gặp, đệ tử có lời chào. Hôm nay Tần công tử mắc chứng bệnh kỳ lạ, đệ tử tiến cử sư phụ trị bệnh cho công tử. Bất luận có việc gì không vừa ý, xin sư phụ nể tình đệ tử mà bỏ qua cho.
Tế Điên nói:
- Được, này ông Lý Hoài Xuân, ông muốn ta trị bệnh cho người mà lại để xiềng xích như vầy sao?
Lý Hoài Xuân nghe thế, nói:
- Được, thưa Tần đại nhân, xin ngài cho người triệt bỏ xiềng xích cho Thánh tăng đi.
Thừa tướng lập tức cho cởi bỏ xiềng xích cho Tế Điên.
Lý Hoài Xuân nói:
- Thưa sư phụ, người có điều gì bận tâm không? Chúng ta đi nhé!
Tế Điên nói:
- Lý Hoài Xuân ơi, sư phụ, sư huynh, sư đệ ta bị xiềng trói ở đây, ta còn lòng dạ nào đi trị bệnh cho được?
Thừa tướng nghe nói lập tức cho thả chúng Tăng trở về chùa. Chúng Tăng đi về rồi, Lý Hoài Xuân nói:
- Sư phụ Ơi, người chắc không còn phải bận tậm điều gì nữa, thôi ta đi nhé!
Tế Điên nói:
- Lý Hoài Xuân ơi, binh vây chùa Linh Ẩn, dỡ phá lầu Đại Bi, ta trị bệnh mà lòng lo nặng trĩu làm sao ta đi được?
Thừa tướng biết ý Hòa thượng muốn triệt binh vây chùa, liền sai thủ hạ đi truyền tướng dụ thâu hồi lệnh dỡ lầu và triệu hồi binh lính vây chùa.
Lý Hoài Xuân nói:
- Bạch Thánh tăng, chắc Ngài không có điều chi bận bịu nữa, thôi chúng ta đi nhé!
Tế Điên nói:
- Ừ, thì đi. Rồi đứng dậy nói:

Làm lành thêm đức phước
Gây dữ gặp tai ương
Bần tăng trừ ma nghiệt
Thế gian mắt khó lường.

Thấy Tế Điên nói cười tự nhiên, Thừa tướng nghĩ: "Ông Hòa thượng này phóng khoáng không câu nệ, chắc là trị lành con tạ Ta nếu không dỡ phá lầu Đại Bi sẽ bị người ta cười chê biết bao! Ông ấy đánh quản gia mình, mình xiềng trói ông ấy lại. Chừng ông ấy trị lành bệnh cho con mình rồi, mình cũng dỡ lầu Đại Bi mới được".
Tế Điên ở phía sau cười ha hả nói:
- Được, được, thiện tai! Thiện tai! Để Hòa thượng ta xướng một bài sơn ca cho đại nhân nghe nhé!

Mũ đen pho phất
Ngôi nhất phẩm ai tày

http://tieulun.hopto.org

Áo tía bào xanh
Vị tột cao chưa thỏa ý
Dò sông biển ngàn trùng
Khó đo lòng nham hiểm
Chim thúy trau lông cánh, để giắt đẹp đầu ai
Lợn trong chuồng béo mập, chỉ ngon sướng miệng người.
Vòi vọi non cao chim kết tô?
Nào quản góc gai có kẻ tìm
Đất bằng rộng rãi thênh thang
Tiêu dao tự tại mấy người rõ thông.

Nghe hát sơn ca xong, Thừa tướng gật đầu thầm nhận là Hòa thượng đã biết rõ cả. Mọi người đồng đi đến thơ phòng của Tần Hằng ở hoa viên phía Tây. Đến nơi, nghe Tần Hằng ở bên trong rên rỉ không thôi.
Tế Điên bước vào phòng nói:
- Ôi chao, cái đầu lớn quá tay vậy, không xong rồi!
Lý Hoài Xuân nghe nói, thất kinh nghĩ thầm: "Thế này thì hỏng mất! Mình thỉnh ổng lại, ổng lại trị không được. Thiệt bậy quá!"
Thừa tướng cũng thất kinh, lật đật hỏi:
- Bệnh này có thể trị được không, Hòa thượng?
Tế Điên nói:
- Có thể trị được chứ. Không hề chi! Đây là loại bệnh sơ sài. Cả đến các loại đầu óc ta đều trị được ráo. Bệnh này có tên gọi là "Đại đầu ung".
Nói rồi, đưa tay vào túi sờ soạng nột lát, rồi nói:
- Cha chả! Không xong! Thuốc của ta rớt đâu mất rồi.
Thừa tướng hỏi: Thuốc gì thế?
Tế Điên đáp: Thuốc trị bệnh đại đầu ung.
Thừa tướng nghe nói, ngạc nhiên hỏi:
- Hòa thượng đến tướng phủ này, làm sao biết con tôi mắc bệnh đại đầu ung mà mang thuốc?
Tế Điên đáp:
- Không phải vậy đâu. Nhân vì có một vị Vương viên ngoại, ông ta cũng có một đứa con mắc bệnh giống như vầy. Hễ mắc nhằm bệnh này thì chắc chắn không phải là người tốt, thế nào cũng có hành hung tác ác chi đây, như là cưỡng chiếm vợ trẻ gái tơ nhà người mới bị như vậy. Con ông Vương viên ngoại bất hảo nên mang chứng đại đầu ung, mời ta đến trị bệnh. Ta mang theo thuốc vừa định đi, kế bị tướng gia phái người bắt Hòa thượng ta trói lại. Lúc ta đến tướng phủ, mò kiếm hãy còn mà, bây giờ rờ lại sao đâu mất.
Thừa tướng dặn:
- Bây đâu! Mau ra mò kiếm thuốc cho Hòa thượng!
Bọn gia nhân hỏi:
- Thưa Hòa thượng, thuốc của Ngài là thuốc hoàn hay thuốc miếng? Xin bảo cho bọn tôi biết mới kiếm được.
Tế Điên đáp:
- Nó là thuốc hoàn, có lẫn hột nho nhỏ như gạo, màu da như da đất, cũng không có bao gói chi.
Bọn gia nhân nói:
- Để bọn tôi tìm cho.
Tế Điên nói:
- Thứ bệnh của công tử đây có thể có biến chuyển. Nếu biến chuyển tới mức sọ đầu lớn quá thì không cách gì trị được.
Thừa tướng hỏi:
- Vậy thì làm sao?
Tế Điên nói:
- Tôi phải ăn no rồi mới trị được, nếu không ăn no thì càng gắng trị, bệnh càng chuyển biến, uổng

http://tieulun.hopto.org

công thôi!
Thừa tướng nghe nói, sợ con cưng bị bệnh biến đầu to thêm, lật đật thét bảo gia nhân dọn rượu cho mau. Dọn ba bàn tiệc trên sảnh để mời Hòa thượng lên uống rượu rồi trị bệnh cho công tử.
Lý Hòa Xuân cùng Tế Điên lên đại sảnh. Tới nơi thấy tiệc rượi sẵn sàng, Tế Điên chẳng khiêm nhường chi, đến thẳng ghế giữa đầu bàn ngồi xuống. Thừa tướng thấy vậy trong lòng có ý không vui, thầm nghĩ: "Ông Hòa thượng này cũng là người có chút lai lịch đây, như ta nay là Tể tướng đương triều mà ông vẫn chiếm ghế thượng tọa của ta không nể nang gì hết". Thừa tướng không cách nào hơn, đành ngồi và bồi tiếp, mời Lý Hoài Xuân ngồi ở ghế phía Đông vào tiệc.
Rượu quá ba tuần, Tế Điên nói:
- Thưa đại nhân, tiệc rượu này buồn quá, uống không vô.
Thừa tướng hỏi:
- Theo ý Hòa thượng thì phải thế nào, uống rượu mới không buồn tẻ?
Tế Điên nói:
- Chẳng hạn như: Đưa vật đoán, ra tửu lệnh, đối chữ, phê ý chữ, đều có thể giải buồn được.
Thừa tướng hỏi:
- Này Hòa thượng, ông cũng biết chữ sao?
Tế Điên đáp:
- Nói là biết chữ thì không dám, nhưng cũng hơi biên biết một vài.
Thừa tướng hỏi:
- Ông muốn ra tửu lệnh là phạt uống rượu hay ăn thua vật chi?
Tế Điên nói:
- Chẳng cần phạt rượu làm chị Đại nhân cứ ra một câu đối, nếu Hòa thượng ta đối được, ta ăn đại nhân một vạn lượng bạc. Bộ đại nhân tưởng ta là một Hòa thượng nghèo nếu bị thua rồi không có bạc trả sao? Được rồi, nếu ta thua, ta đem lầu Đại Bi ra chung cho đại nhân đó.
Thừa tướng nghe vậy trong bụng khoái tỉ, nói:
- Này Hòa thượng, để ta thử văn lý của ông trước, nếu ông quả có tài học, chúng ta sẽ cùng nhau đánh cuộc nhé. Ta ra hai chữ trước cho ông đối nhé!
Tế Điên nói: Đại nhân cứ ra đi.
Thừa tướng nói: U trai (phòng tối).
Tế Điên đối: Mao lư (nhà tranh).
Thừa tướng gật đầu tiếp: Khai song (mở cửa sổ).
Tế Điên đối ngay: Bế hộ (đóng cửa lớn).
Thừa tướng: Độc thư (đọc sách).
Tế Điên: Tả tự (viết chữ).
Thừa tướng nói: Hòa thượng ơi, ông thua rồi, sáu chữ của ta ráp lại thành một câu như vầy:
U trai khai song độc thư.
(phòng kín (tối) mở cửa đọc sách).
Tế Điên nói: Sáu chữ của ta ráp lại cũng thành một câu vậy. Đây:
Mao lư bế hộ tả tự.
(Nhà tranh đóng cửa lớn viết chữ)
Thực ra, câu nói của Tế Điên lại hàm ý rất thô tục.
Thừa tướng nói: Hòa thượng đừng đùa cợt chứ. Ta sẽ ra cho ông một câu đối theo pháp chiết tự, nếu ông đối được, ta sẽ thua ông một vạn lượng bạc.
Tế Điên đáp: Cũng được.
Thừa tướng ra:
- Tây tốt thị cá túy, mục thùy thị cá thụy, Lý Thái Bạch hoài bảo tửu đàm tại sơn pha thụy. Bất biểu tha thị túy? Bất biểu tha thị thụy?
(Nghĩa: chữ tây + chữ tốt là chữ túy, chữ mục + chữ thùy là chữ thụy. Lý Bạch ôm trong lòng bầu rượu gục bên sườn núi. Không biết đó là ông đang say (túy) hay ông đang ngủ (thụy)?)
Tế điên hớp một hớp rượu, cười khà khà rồi nói:
- Chà, câu đối này hay dữ đa, để Hòa thượng ta đối thử coi:
Nguyệt trường thị cá trướng, nguyệt bán thị cá bạn, Tần phu nhân hoài bảo đại thổ tại mãn viện

http://tieulun.hopto.org

cuồng. Bất hiểu tha thị trướng, bất hiểu tha thị bạn?
(Nghĩa: Chữ nguyệt + chữ trường là chữ trướng, chữ nguyệt + chữ bán là chữ bạn, Tần phu nhân mang bụng to đi đủng đỉnh khắp nhà. Không biết bà ta sưng bụng (trướng) hay bà ta mập (bạn)?).
Thừa tướng xua tay lia lịa, nói:
- Hòa thượng đừng khôi hài chớ!
Và nghĩ thầm: "Ông Hòa thượng này thật dễ ghét, ta lại ra một câu đối khác để cho ông ta biết Thừa tướng ta là bậc văn chương đầy bụng, thốt lời châu ngọc, hàng hàng gấm thêu". Bèn ra:
Phật tổ giải nhung điều, khổn Hòa thượng, khấu điên tăng.
(Nghĩa: Phật tổ mở dải nhung, trói Hòa thượng, đánh điên tăng).
Tế Điên nói:
- Chao ôi, câu đối của Thừa tướng thiệt hay quá. Hòa thượng ta tài sơ học kém…
Thừa tướng nói:
- Ông đối đi, nếu mà đối được ta thua thêm một vạn lượng bạc nữa, còn đối không được ta sẽ dỡ lầu Đại Bi nhé.
Tế Điên đáp: Được.
Hớp một chén rượu rồi nói:
- Câu đối của ta:
Thiên tử đẩu ngọc tỏa, nã đại thần, cầm Thừa tướng
(Nghĩa: Thiên tử giũ dải ấn, bắt đại thần, giam Thừa tướng).
- Ta lại ăn thêm một vạn lượng bạc nữa nhé!
Thừa tướng nghĩ: "Hòa thượng này là bậc kỳ tài, mình đối chữ không thắng ông ta rồi". Bèn nói:
- Này Hòa thượng, thôi không đối chữ nữa, bây giờ ra tửu lệnh đi.
Tế Điên nói:
- Ra tửu lệnh thì ra tửu lệnh chớ, mà đại nhân đề nghị thì đại nhân ra đi.
Thừa tướng nói:
- Ta muốn nói đến hai người xưa, hai vật kiện, hai người xưa đó thích thứ rượu như nhau, nhằm trên hai sự kiện khác nhau, một người sống một người chết. Ông nói được kể là ăn, còn nói không được kể là thua.
Tế Điên nói: Thì đại nhân nói trước đi.
Thừa tướng nói: Này Hòa thượng, bây giờ ta nói đây, ông nghe cho kỹ đi nhé:
Viễn khán nhứt tòa lâu, cận khán nhứt chích ngâu (ngưu), Lữ Đồng Tân túy ngọa Nhạc Dương lâu, Tôn Tẩn giá quải kỵ ngâu.
(Nghĩa: Nhìn xa một tòa lầu, thấy gần là một con trâu. Lữ Đồng Tân say nằm ở Nhạc Dương lâu, Tôn Tẩn gác tó cưỡi mình trâu).
Tế Điên nói: Ta cũng đọc đây:
Viễn khán nhứt tòa lư, cận khán nhứt vĩ ngư.
(Nghĩa: Nhìn xa một nhà lá, thấy gần một chú cá. Trương Phi đến nhà lá, Kính Đức ngồi câu cá).
Thừa tướng nói:
- Này Hòa thượng, ông thua một vạn lượng bạc rồi đấy nhé! Trương Phi cố lư nghĩa là ba lần chầu nhà tranh, chuyện đó coi như được đi. Chớ còn Kính Đức điếu ngư thì cá làm sao lại có chân được?
Tế Điên nói: Vậy chớ giáp ngư (cá ngựa) không phải có bốn chân là gì?
Thừa tướng tịt luôn, lại thua thêm một vạn lượng bạc. Thừa tướng thầm nghĩ: "Thiệt mình không có cách gì thắng được ông ta được". Bèn bước ra ngoài kêu Tần An bảo:
- Ngươi lấy một hộp bánh tổ đứng bên ngoài chờ ta kêu Hòa thượng đoán. Nếu ông đoán trong hộp không có vật chi thì ngươi để cái bánh tổ vào. Còn như ông ấy đoán trong hộp có vật thì ngươi đem cái hộp không vào.
Tần An gật đầu. Thừa tướng trở vào bên trong, nói:
- Này Hòa thượng, ta lâu nay nghe nói ông là người đoán được mọi việc, khéo biết các việc quá khứ vị lai. Ta đã bảo gia nhân đem cái hộp ra cho ông đoán xem trong hộp có đồ vật gì không. Nếu ông đoán đúng thì theo lệ cũ ta thua ông một vạn lượng bạc nữa, còn như ông đoán sai thì ta cho dỡ lầu Đại Bi của ông đa.
Tế Điên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Vậy thì chuyến này đại nhân thua gấp rồi.
Thừa tướng nói:
- Ta trái lại không chắc thua gấp đâu mà muốn thử tài ông đó.
Tế Điên nốc một chén rượu, định thần rồi lại nói:
- Chủ ý của đại nhân cao quá, món đồ đem đối cũng thật rắc rối, bây giờ trong hộp không có chi.
Câu thứ ba, Tế Điên cố ý nói dài tiếng ra.
Tần An nghe nói trong hộp không có món chi liền lấy cái bánh để vào. Đi vào được vài bước lại nghe Tế Điên nói:
- Bên trong chỉ để cái bánh.
Tần An nghe nói rất đỗi ngạc nhiên, rốt cuộc lại bị Hòa thượng đoán trúng.
Thừa tướng nghĩ thầm: "Bây giờ cũng khuya rồi, ta cũng không nên tranh đối làm chi, mà lo trị bệnh cho con ta mới phải". Nghĩ rồi bèn nói:
- Hòa thượng ơi, ông uống rượu xong chưa, mời dùng cơm để rồi còn đi trị bệnh nữa chớ.
Tế Điên nói:
- Phần ta ăn uống đã khá no rồi. À, à, còn viên thuốc của ta các ngươi đã tìm thấy chưa?
Bọn gia nhân nói:
- Bọn ta bò trên mặt đất, lấy mũi hít cùng hết mà chẳng thấy nó đâu cả.
Tế Điên thò tay vào túi móc ra một gói, nói:
- Ta hãy còn một ít dược liệu mà chưa đủ, phải thêm vào hai vị nữa mới đủ lượng.
Thừa tướng xem thử, bên ngoài viết chữ tháu quá, coi không ra. Mở ra xem thấy bên trong có chất bột trắng trắng. Lý Hoài Xuân ghé mắt nhìn biết đó là bột mì để ăn, mới hỏi:
- Thưa Hòa thượng, vị thuốc này tên là gì vậy?
Tế Điên đáp: Thuốc này tên là Đa-ma- đa-la- đa-ba-la.
Thừa tướng hỏi: Cần phải thêm vị nào nữa?
Tế Điên đáp: Cần phải có chu sa 1 lượng, bột mì 4 lượng, chậu 1 cái, nước sôi 1 thùng, lại dùng bàn chải 1 cái.
Thừa tướng dặn bọn gia nhân chiếu theo đó lo liệu cho mau. Giây lát, gia nhân thưa rằng tất cả các thức cần dùng đều đầy đủ. Tế Điên mới buông chén đũa xuống, theo Thừa tướng cùng thẳng đến thư trai…

http://tieulun.hopto.org

Hồi 024

Nhận thế tăng vinh quy về Linh Ẩn
Túy thiền sư vào thẳng viện Câu Lan

Khi Tế Điên theo Thừa tướng xuống thư phòng ở hoa viên, thấy gia nhân là Tần Ngọc bưng một chậu nước chu sa như cháo đỏ, bên trong lềnh bềnh một cái bàn chải, đứng chực sẵn. Tế Điên thò tay cầm lấy bàn chải, nói:
- Đại nhân muốn cái gì cũng đều được hết.
Rồi nhắm ngay đầu Tần Hằng chà một bàn chải, tức thời cháo đỏ dính tùm lum, dính tới đâu chỗ sưng tiêu đến đó. Tế Điên chà liên tiếp mấy cái nữa, đầu của Tần Hằng lập tức hết đau, nhỏ lại như thường.
Tế Điên nói:
- Bệnh này còn có thể trở đi trở lại nữa, cần phải nghỉ ngơi lâu lâu mới được. Để ta viết cho một toa thuốc, nếu phạm phải bệnh lại thì cứ chiếu theo toa mà dùng mới lui được.
Thừa tướng lúc đó mới biết được Hòa thượng quả là thần thông quảng đại, mời Tế Điên lên đại sảnh dùng trà. Lý Hoài Xuân nói:
- Tôi xin cáo lỗi không thể bồi tiếp được, vì còn có mấy nhà rước tôi đi thăm bệnh. Bây giờ tôi phải về.
Thừa tướng cho người ta ra khỏi tướng phủ.
Tế Điên cùng Thừa tướng đàm luận tại thư phòng rất là tương đắc. Hai người cao đàm quảng luận. Tế Điên đối đáp như lưu. Thừa tướng rất lấy làm đẹp ý, nói:
- Hòa thượng ơi, tôi đâu có thể được như Ngài là người vượt thoát hồng trần, thâm tu nơi cổ tự, chẳng kể đến quốc gia hưng vong, chẳng màng đến thạnh suy thành bại, chỉ tụng kinh niệm Phật, đả hương tọa thiền. Cuộc đời vui đẹp làm sao! Còn tôi tuy làm quan lớn trong triều, suốt ngày bầu bạn với vua không khác nào làm bạn với cọp, nếu có điều chi sơ hở thì tán gia mất mạng như chơi.
Tế Điên nói:
- Sao đại nhân lại nói như vậy? Đại nhân làm quan Tể tướng, vị Ở Tam thai, có công giúp đỡ Thánh hoàng trợ hóa chúng dân, dưới một người mà trên muôn kẻ, xét xử an dân.
Thừa tướng nói:
- Chao ôi, Hòa thượng còn nhắc tới tước vị, nhất phẩm đương triều, vị quan Tam thai làm chi! Không nhắc tới thì thôi mà hễ nhắc tới càng cảm thấy rùng mình ớn lạnh. Lời tục có nói: "Quan to thì họa lớn, cây cả sợ cuồng phong, quyền cao lắm kẻ cười". Ta từ khi thọ chức đến nay lòng nơm nớp lo âu, chăm lo việc nước, cẩn thận mọi việc mà còn chịu không biết bao nhiêu tiếng oán hờn! Thật không chút nào bằng Hòa thượng sống thanh nhàn tự tại. Không nghĩ không lo điều gì.
Người ta thường truyền miệng câu này thật lý thú:

Tướng quân đêm vắng vượt thành quan
Triều thần ngai ngái suốt canh tàn
Trời trưa chùa núi Tăng còn ngủ?
Danh lợi phồn hoa chẳng đổi nhàn.

- Ta muốn Hòa thượng làm thế thân cho ta, không biết ý Hòa thượng như thế nào?
Tế Điên nói:
- Ý đại nhân đã muốn như thế, thật là việc Hòa thượng ta cầu mà không được thay!
Đương nói tới đó, bỗng gia nhân bên ngoài chạy vào báo:
- Thưa lão gia, công tử trở bệnh lại rồi, đầu to trở lại như cũ.
Tế Điên nói:
- Ta cũng chẳng cần đi làm chi, người về nói với công tử giở toa thuốc của ta cho ra xem, rồi chiếu theo đó thi hành, công tử tự khắc thấy nhẹ, còn nếu không chịu làm theo lời ta dặn, bệnh càng lúc càng nặng thêm đa!
Gia nhân lật đật trở lại Tây viện bảo cho Tần Hằng biết.
Tần Hằng mắc bệnh lại nguyên nhân như thế này:

http://tieulun.hopto.org

Sau khi hết bệnh, Tần Hằng lại nhớ đến vợ chồng Vương Hưng, mới hỏi bọn gia nhân:
- Người đẹp của ta đâu rồi bây?
Tần Ngọc đáp: Mất tiêu rồi!
Tần Hằng nói: Cha chả, tụi bay dám thả người đẹp của ta hả? Đâu có được!
Đương nói tới đó, đầu óc kêu hu hu hu mấy tiếng. Bọn gia nhân sợ quá chạy qua bên Đông viện báo cho Thừa tướng biết. Nghe lời Tế Điên dặn, gia nhân trở lại thưa:
- Thưa công tử, Hòa thượng bảo công tử cứ chiếu theo phương thuốc trong toa mà làm, bệnh tự khắc khỏi.
Tần Hằng nghe nói, vội kêu:
- Mau đem toa thuốc lại ta coi
Gia nhân lật đật lấy toa thuốc trình lên.
Tần Hằng lấy ra xem chỉ thấy một bài thơ:

Chính thân có bệnh tại tâm sinh
Thân bệnh cần tìm tâm dược bình
Tâm nếu chánh chơn, thân tức khỏi
Tâm sinh tà ngụy, bệnh tiến hành.

Tần Hằng xem xong liền nghĩ: "Chao ôi, bệnh của ta chính do ta tìm lấy đấy mà. Ta cướp đoạt vợ con nhà người, gây nên tội ác quá nhiều, từ nay ta phải cải ác tu thiện, bệnh mới mong khỏi hẳn được".
Vừa nghĩ tới đó, trong đầu bỗng kêu hu hu hu mấy tiếng, đầu tóp nhỏ lại như cũ. Bọn gia nhân vội chạy sang Đông viện báo với Thừa tướng:
- Bệnh của công tử nhờ làm đúng theo toa thuốc của Hòa thượng, đã khá nhiều rồi.
Thừa tướng dặn:
- Tốt lắm, bọn bay nhớ hầu hạ công tử cho chu đáo nhé!
Bọn gia nhân vâng dạ rồi trở về. Kế thấy gia nhân ở Đông phủ vào thưa:
- Phu nhân mắc bệnh nhức đầu phong, nằm lăn lộn trên giường.
Thừa tướng nói:
- Ta biết rồi. Bạch Thánh tăng, người có thể trị bệnh nhức đầu phong được không?
Tế Điên nói:
- Chắc là phu nhân có nói điều chi nhầm lẫn đây. Nếu không như thế thì không khi nào mắc phải ác chứng đó. Để ta đến đó xem thử.
Thừa tướng nói:
- Phu nhân có nói điều gì sai quấy đâu? À phải rồi! Hồi hôm ở đây trước khi quỷ lộng, ta nằm chiêm bao thấy lão Thái sư trở về khuyên bảo ta mấy lời hành thiện. Ta tỉnh lại toan truyền dụ ngưng công dỡ lầu Đại Bi và thả chúng tăng về chùa. Phu nhân bàn: "Mộng mị là do lòng mình nghĩ đến nhiều quá mà nên", khiến ta dẹp bỏ thiện niệm. Giây lát kế bị quỷ lộng đấy.
Tế Điên nói: Để ta đến chộp phu nhân một cái là khỏi ngay.
Thừa tướng cùng Tế Điên đồng đi đến Đông viện, vào thượng phòng nghe vang lên tiếng ho không ngớt.
Tế Điên nói:
- Này phu nhân, đừng gấp gáp chi, có ta đến đây, một chút xíu là xong ngay.
Nói rồi, trong miệng lâm râm mấy miếng, nhắm ngay phòng chộp một cái, lập tức bên trong phu nhân cảm thấy nhẹ ngay.
Tế Điên nói:
- Đại nhân xem thử như thế có được không?
Thừa tướng nói lia lịa:
- Hay quá, hay quá!
Tế Điên nói: - Ta có thể chộp như thần tiên, chộp đâu trúng đó, chộp ném ra cũng có thể chộp bắt vào. Đây, Thừa tướng xem!
Nói rồi nhắm ngay con chó điên đang nằm, chộp một cái, chỉ nghe oẳng oẳng hai tiếng, con chó lăn

http://tieulun.hopto.org

ra chết tốt. Thừa tướng nói:
- Thiệt ghê quá! Nói lầm lỡ một câu mà bị chứng nhức đầu phong. Từ nay về sau, ta làm quan trong triều phải hết sức tiểu tâm mới được!
Thừa tướng và Tế Điên vào thư phòng ngồi xuống xong, Thừa tướng bảo gia nhân dọn bày tiệc rượu, định nhâm nhi bàn luận thâu đêm. Trống đổ canh ba, bên ngoài gió thổi mạnh lên. Thừa tướng nói:
- Chà chà, không xong! Đã tới giờ quỷ lộng rồi đó!
Tế Điên nói:
- Đại nhân đừng lo! Để ta đi bắt quỷ cho đại nhân. Ta có phép nhốt quỷ lại một chỗ, đông bao nhiêu cũng không sợ mà!
Tế Điên nói rồi bước ra ngoài. Một lát, nghe tiếng Tế Điên hét:
- Quỷ dữ ha! Quỷ dữ ha! Bọn bay tính ăn thịt ta hả? Ta phải liều mạng với tụi bay mới xong.
Thừa tướng bên trong lo lắng không yên, chờ đến trời sáng trắng mới ra tìm. Thấy Tế điên nằm ngủ gáy pho pho, bảo gia nhân đánh thức dậy và mời vào trong nhà. Thừa tướng nói:
Thưa Hòa thượng, tôi xin Hòa thượng thay đổi y phục này, để đưa người về chùa.
Nói rồi bảo gia nhân đi ra ngoài mua cho Tế Điên tăng bào và hạ y, giày dép. Bọn gia nhân đi một lát, trở về mang theo ba bộ tăng y đều là thứ hàng thượng hạng. Một bộ màu vàng dệt mây, một bộ bằng lụa trắng thêu hoa, một bộ bằng lụa lam. Ba bộ giày vớ một trăm hai mươi lượng. Thừa tướng sai thơ đồng phục dịch Hòa thượng tắm rửa, thay y phục.
Tế Điên tắm rửa thay đổi y phục rồi trở lại thư phòng. Thừa tướng đem số bạc thua cuộc để trên bàn, phái gia nhân thắng ngựa mình cưỡi và toàn ban chấp sự đưa Hòa thượng trở về chùa. Tế Điên nói:
- Đại nhân ơi, đáng tiếc là ta cùng đại nhân duyên mỏng, gặp nhau đã muộn, ly biệt lại nhanh. Hôm nay chia tay rồi, không biết bao giờ gặp lại!
Thừa tướng nói:
- Thưa Hòa thượng, bao giờ người muốn đến cứ đến, đây với đó có cách trở thiên sơn vạn hải gì. Ta cũng muốn vô sự cùng Hòa thượng luận bàn thế sự.
Tế Điên nói:
- Hòa thượng ta cũng muốn đến thường với đại nhân lắm. Nè đại nhân, ngài có bao nhiêu người gác cửa?
Thừa tướng bảo sai kêu bọn gác cửa đến. Chẳng bao lâu, hơn mười mấy tên gia nhân cùng đến đứng ngoài thư phòng. Thừa tướng nói:
- Tế Công nay là thế tăng của bản các, từ nay về sau không luận là ta có công sự gì, khi Ngài đến, bây phải báo cho ta hay chớ không được cản trở Ngài nhé!
Bọn gia nhân dạ ran:
- Vâng, vâng, bọn nô tài xin vâng mạng!
Tế Điên nói:
- Hòa thượng ta muốn thưởng cho mấy người này một ít tiền, ý đại nhân thế nào?
Thừa tướng biết Tế Điên vừa ăn mấy vạn lượng bạc, chắc là muốn làm mặt bảnh đây, nói:
- Tùy ý Hòa thượng châm chước.
Tế Điên nói:
- Này các quản gia, ta thưởng cho mỗi người 100 văn nhé!
Thừa tướng nói:
- Hòa thượng, thưởng kha khá cho bọn nó vài lượng, tôi trả thế cho Ngài cho.
Tế Điên nói:
- Không phải như vậy đâu. Ta thưởng bọn họ mỗi người 100 văn, hôm nay chớ ngày mai không chọ Khi ta đến thì 100 văn đó kể như mướn họ thông báo đấy. Còn khi Hòa thượng ta không đến, thì ngày nào tính theo ngày đó, mỗi người được thêm 3 điếu tiền công. Đại nhân, ngài trả thế cho ta nhé!
Thừa tướng đáp:
- Được mà.
Tế Điên lúc đó mới cáo biệt. Thừa tướng phái 20 gia nhân theo hộ tống và truyền đường dụ: Các

http://tieulun.hopto.org

Tăng Ni mọi tự viện, am, các ở hai bên đường phải ra quỳ đón. Tế Thiền sư là thế tăng của bản các, hôm nay vinh diệu trở về chùa!
Chúng gia nhân dạ rân. Bên ngoài ngựa xe sắm sửa. Tế Điên từ biệt Thừa tướng, ra cửa lên ngựa. Bọn gia nhân lăng xăng dẫn ngựa, phía trước cờ phất quạt che, côn roi vẹt lối. Hai bên người xem chật ních, xô nhau xem thế tăng của Thừa tướng.
Tế Điên cưỡi ngựa về đến chùa Linh Ẩn, đánh trống dộng chuông, vân tập chúng lại. Tế Điên trước kêu Giám tự lại, nói:
- Tôi có đem bạc về đây. Sư huynh đến xem thử xem có phải 20 cây 50 lượng và 100 cây 10 lượng không?
Giám tự đáp:
- Vâng.
Tế Điên nói: Này các quản gia, hãy lại đây thay mặt ta truyền đường dụ đi.
Quản gia đáp:
- Phải, nhưng không biết Thánh tăng muốn truyền đường dụ chi?
Tế Điên nói:
- Các người truyền như vầy: Các Hòa thượng trong chùa hãy nghe cho kỹ đây. Tế Công Hòa thượng là thế tăng của Thừa tướng, hôm nay vinh diệu trở về chùa. Thánh tăng muốn mượn tiền một vài Hòa thượng đây để uống rượu. Nếu vị nào có tiền mà không cho mượn, lập tức bị đưa ra nha môn trị tội.
Bọn gia nhân chiếu đúng lời truyền dụ.
Chúng tăng nghe nói, chắc là không lầm rồi.
Tế Điên lại nói:
- Các quản gia lại đây, truyền thêm đường dụ này nữa cho tạ Từ đây về sau, Hòa thượng ta không có tiền, muốn mượn tiền, các ông ấy phải chọ Nếu trong chùa không có ai, ta trộm lấy một vài món cũng không được nói. Như có ai thấy, không được bảo là trộm. Ai làm trái điều này, lập tức bị lôi ra khỏi chùa, chém bỏ.
Quản gia nghe nói, cũng vui vẻ hàm hồ làm theo. Chúng tăng nghe truyền, ai nấy trong bụng nghĩ chùa này bị Ông ấy mà hư hết. Dù trong lòng không vui, chỉ dám giận mà không dám nói. Tế Điên lấy bạc thưởng cho quản gia mỗi người 50 lượng, những người đi theo đưa mỗi người mười lượng. Ai nấy đều vui vẻ bội phần, kéo nhau về hết.
Tế Điên cởi trúc y và quần áo mới ra gói lại một gói, trên mình vẫn mặc chiếc áo rách như cũ, rồi cầm gói y phục mới rảo bước đi về phía cửa Tiền Đường. Thấy trước mặt có một tiệm cầm đồ, Tế Điên liền bước vào, để gói y phục mới lên quầy một cái quạch. Chưởng quỹ dòm ra thấy một Hòa thượng kiếc, áo rách vá tùm lum, tay cầm một gói áo quần mới tinh. Ông Hòa thượng bước vào, lại vén rèm dòm láo liên hình như sợ đằng sau có người rượt đuổi. Chưởng quỹ nói:
- Này Hòa thượng, bộ y phục này ông lấy ở đâu vậy? Nói thiệt ta nghe coi!
Tế Điên nói:
- Chưởng quỹ ơi, ông xem thử gói này cầm được bao nhiêu tiền. Còn không coi thì đưa đây đặng ta đem cầm tiệm khác.
Phó chưởng quỹ ở kế bên bước lại, nói:
- Anh thiệt không thấy gì hết. Vị đại sư phụ đây là vị thế tăng của Thừa tướng vừa mới cưỡi ngựa qua cửa đây mà. Anh không nhận ra sao? Thưa sư phụ, người muốn cầm áo bao nhiêu tiền?
Tế Điên nói:
- Cầm cho ta 150 điếu nhé!
Phó chưởng quỹ hỏi:
- Sư phụ muốn lấy phiếu hay muốn lấy tiền mặt?
Tế Điên nói:
- Ta muốn lấy tiền mặt hè. Còn giấy cầm gởi luôn cho tiệm cất giùm.
Chưởng quỹ sai người đem tiền xếp ra cửa tiệm. Tế điên gọi lớn:
- Có ai tới cầm tiền giùm một chút nào!
Bên ngoài có một đại hán bước vào nói:
- Hòa thượng để tôi cầm giùm cho.

http://tieulun.hopto.org

Tế Điên nói:
- Bụng ngươi xấu lắm, ta không mượn.
Tế Điên kêu mấy người nghèo quanh đó, chia người 3 điếu, kẻ 2 điếu, mỗi người lấy một phần. Rồi sau còn lại 5 điếu, Tế Điên mới kêu đại hán kia cầm giùm. Đại hán cầm được tiền chạy đi như ma đuổi. Tế Điên cũng không đuổi theo.
Mấy người nghèo hỏi:
- Hòa thượng ơi, tiền này đem về đâu?
Tế Điên đáp:
- Đem đi đâu tùy ý.
Mọi người đều tự giải tán.
Tế Điên đi về phía Hồ Đồng. Đại hán cầm tiền khi nãy chạy qua mười bảy con đường Hồ Đồng, vừa đi ngang qua mặt bị Tế Điên níu lại.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 025

Doãn Xuân Hương chốn yên hoa gặp Thánh tăng
Triệu Văn Hội thấy thị động làng trắc ẩn

Có thơ rằng:

Bướm đỗ đầy cành hoa
Hoa tàn bướm cũng xa
Chỉ còn sào yến cũ
Vui đón chủ về nhà.

Tế Điên níu đại hán lại, nói:
- Cha chả, hết cở cho mi rồi, đứng lại một chút coi. Ta đưa mi cầm năm điếu, mi tính giựt chạy hả? Đâu có được! Mạng mi chỉ có năm trăm văn thôi mà lại tính vác năm điếu chạy hả, ta kéo mi vào quan huyện Tiền Đường mới được.
Đại hán kia sợ quá, ráng sức giằng mạnh, co giò chạy tuốt!
Tế Điên hét:
- Ta rượt theo đa!
Đại hán kia chạy bất kể đường sá, chạy đến cửa Hồ Đồng, vừa gặp một người gánh đồ gốm, đại hán không tránh kịp, va phải làm bể 17 cái chén, 2 cái đĩa, tính ra hết 4 điếu 500 tiền. Đại hán không cách nào hơn là phải bồi thường đủ số, tính ra chỉ còn lại 500 tiền.
Phân phát tiền xong, Tế Điên thong thả đi về phía trước, thấy đằng kia có hai vị viên ngoại đi lại, chính là Triệu Văn Hội và Tô Bắc Sơn. Thấy Tế Điên, hai vị viên ngoại bước đến thi lễ, nói:
- Thưa sư phụ, người bị dây dưa đến việc quan ra sao? Nghe nói người bị Thừa tướng bắt trói, bọn tôi thật không an tâm chút nào! Hôm nay định đến chùa Linh Ẩn hỏi thăm tin tức.
Tế Điên nói:
- Việc quan của ta đã xong rồi. Tần Thừa tướng có làm gì ta đâu!
Đoạn đem việc ở tướng phủ thuật lại một hồi. Tô Bắc Sơn hỏi:
- Hôm nay sư phụ uống rượu chưa?
Tế Điên nói:
- Ta định đi uống rượu đây! Hai ông định đi đâu đó?
Tô Bắc Sơn nói:
- Bọn tôi nghe bọn gia nhân truyền miệng là có một cô gái nhà quan không may sa vào chốn yên hoa, không biết việc đó thực hay giả. Hai tôi định đi đến đó thử xem.
Triệu Văn Hội nói:
- Thưa sư phụ, người đi đến Câu Lan viện có gì bất tiện không? Người là bậc xuất gia, đáng lý phải lo việc tu đạo tham thiền, trái lại đến mấy chỗ đó, há chẳng bị người ta cười chê sao?
- Gặp hát vỗ tay, có gì chẳng được? Thôi, ba ta đi đến đó cho rồi.
Tô Bắc Sơn ha hả cười khoái trá! Ba người cùng đi về phía trước, thấy phía Đông có một ngõ hẻm đề: Xóm Yên Hoa. Tiến vào đường hẻm, thấy ở cổng nhà thứ hai ở phía Bắc có treo lồng đèn lớn. Trên cổng có treo đôi liễn, đề:
Canh một mới sang, xô chén, dẹp mâm, bao khoái lạc
Canh ba gà gáy, người xa, rồi việc, hết luôn xôi.
Ba người lại bước thẳng vào trong, người giữ cửa hô:
- Có Triệu lão gia và Tô lão gia, hai vị viên ngoại đến đó a!
Tế Điên ngước mắt nhìn: Cửa vào gắn gương soi, gần đầu tường có một chậu cá trồng hoa sen. Ngay nơi vách đó có bốn câu thơ, đề:

Hạ giới thần tiên thượng đế không
Kẻ nghèo nhờ có quý nhơn đông
Lan phòng tối tối thay người mới
Chớp mắt sao đi đổi khánh phòng.

http://tieulun.hopto.org

Đi vào nữa, bên trong lát toàn gạch tàu. Năm gian nhà phía Bắc, trước hiên sau phòng, hai dãy nhà ngang đều có ba gian, mỗi gian đều có phòng ở, trước mỗi phòng đều để một bức bình phong lớn. Ở phòng phía Bắc, trên cột gắn một đôi liễn đề:
Trước sân ca múa, trồng đầy mấy cột tình si.
Trong ao sen trắng, ngát mùi liên lý hương hoa.
Ba người mới bước vào nhà giữa thì từ trên thượng phòng, một vị vú già đi xuống nói:
- Kính chào Tô lão gia và Triệu lão gia! Hôm nay chắc hai ngài rảnh rang mới đến chơi chỗ này đây a?
Nói xong vén cao rèm trúc, rước ba người lên thượng phòng. Nơi đây, sát tường kê chiếc bàn bát tiên kế bên một chiếc ghế dựa. Trên bàn một chậu thủy tinh, bên trong chú cá vàng đuôi phụng tung tăng lội. Kế bên là một mâm trái cây đầy ắp những quả tươi ngon lành. Đối diện treo một tấm gương lớn trên bức họa sơn thủy hữu tình. Trong gương, họa bán thân một mỹ nhân với bốn câu thơ đề:

Trăm nét đan thanh vẻ mỹ miều
Toàn thân chẳng họa, họa ngang eo
Tiếc rằng màu sắc còn non vụng
Không giục khách xuân đến lạc kiều.
Bên dưới ghi: Tích Hoa chủ nhân đề.

Hai bên hình treo hai câu liễn:

Đắc ý khách vào tình chẳng thỏa,
Tri tâm người đến nói quên thôi.

Triệu Văn Hội xem xong gật đầu, nói:
- Quả là nơi dành cho hạng phong nguyệt cùng mình đây mà!
Ba người ngồi vừa xong, mụ tào kê đến nói:
- Kính chào nhị vị lão gia! Hôm nay ngọn gió lành nào đưa hai ngài đến đây? Hèn lâu các ngài biệt tăm biệt tích, chẳng thấy đến?
Tô Bắc Sơn nói:
- Bọn ta nghe gia nhân nói ở đây có một giai nhân mới về, hãy kêu nàng ấy ra đây xem thử.
Mụ tào kê đáp:
- Trong viện chúng tôi toàn là người mới cả, để tôi kêu bọn họ ra mắt các ngài nhé!
Nói rồi ra hiệu một tiếng thì thấy bên ngoài rèm trúc lay động, gót sen đủng đỉnh tiến vào bốn người thiếu nữ, nàng nào cũng lược giắt trâm cài, môi son má phấn, áo hoa đủ màu. Các nàng đến trước Triệu, Tô hai vị viên ngoại, thi lễ xưng tên. Ngó thấy một Hòa thượng kiếc cũng có mặt trong bọn, các cô ả che miệng khúc khích cười.
Tế Điên nói: Tốt, tốt! Này Tô Bắc Sơn, hai ông thấy các cô ả này như thế nào?
Tô Bắc Sơn nói: Cũng được.
Tế Điên nói: Ông xem mấy ả này đều đẹp, chớ dưới mắt ta thì:
Phù dung mặt trắng, khác chi túi thịt đựng xương khô
Đẹp đẽ hồng nhan, chỉ là dao bén giết người khờ.
Nói xong, sẵn giấy viết để trên bàn, thuận tay thảo một bài thơ thất ngôn:

Yên hoa kỹ nữ điểm trang xinh
Đào động đêm đêm thay đổi tình
Một đôi tay ngọc bao người níu
Nửa đóa môi hồng vạn khách in
Son phấn lộng màu bao vẻ đẹp
Ấp e dối giả nét hương tình

http://tieulun.hopto.org

Cũ đưa mới rước bao nhiêu ke?
Đêm vắng sầu tuôn chỉ một mình.

Hai vị viên ngoại xem xong đều cười ha hả.
Mụ tào kê lại hỏi: Các lão gia muốn chọn đứa nào trong bọn hầu các ngài?
Đoạn lấy tay chỉ: Đây là Lan Hương, Thu Quế, còn kia là Liên Phương, Tiểu Mai.
Tô Bắc Sơn nói:
- Không phải mấy cô ả này đâu, mà là người mới về nhà mụ kia. Ta nghe nói nhà mụ vừa rước về một người mới vốn là con gái nhà quan sẩy bước vào chốn yên hoa. Bọn ta đến đây cốt để tìm người đó mà thôi.
Mụ tào kê vốn biết hai vị viên ngoại là người nổi tiếng lắm bạc ở Lâm An, vội nói:
- Hai vị không nhắc đến nàng ấy thì thôi, còn nhắc tới thì câu chuyện quá dài, nói hoài khó hết. Nguyên tôi có một đứa con gái được Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên đại nhân mua về làm thiếp. Tôi dù được trong vụ này mấy trăm bạc, nhưng chỉ nhờ vào ăn mãi núi cũng phải hết. Tôi mới tìm mua một nàng nguyên quán ở Kim Lăng. Cha nàng mấy năm trước có làm chức Thứ sử, mẹ nàng mất sớm. Nhân bị nghị án ở kinh đô nên đến ngụ tại tiệm Hồ Vạn Thành. Phụ thân nàng tên là Doãn Minh Truyền định đến kinh đô tìm người giúp đỡ, nào ngờ dọc đường bị chúng gạt lấy mất hết mấy ngàn lượng bạc. Công danh chưa có mà tiền bạc sạch trơn, ông ấy buồn rầu sanh bịnh nằm tại điếm hết ba tháng, bao nhiêu tiền còn lại đem tiêu lần hết. Ông ấy lại chết đi, con gái ông ấy là Xuân Hương phải bán mình để lấy tiền chôn chạ Tôi mới đem 350 lượng bạc mua về. Đến chừng về đây, nàng rõ là xóm yên hoa, bèn giận lắm, toan tìm cái chết. Tôi phải dỗ dành hết mức, lại đưa cho tiệm Vạn Thành 100 lượng để đưa riêng nàng. Trước kia Hồ Vạn Thành làm mai mối nói là có nhà quan muốn mua nàng về làm thiếp, nên bây giờ rõ ra là viện Câu Lan, nàng muốn chết mà thôi. Hơn nữa, tôi cũng nhỏ to trình bày cảnh khổ của mình, rằng 350 lượng bạc không dễ gì kiếm được, nàng chết đi càng làm khổ cho tôi thôi. Nàng ta cũng tốt, nói: "Thôi thì tạm ở đây lánh nạn, chừng gặp người tri âm cứu ra, bao nhiêu tiền thối lại cho tôi đủ số". Nàng ta thân viết một bài thơ và dặn tôi rằng nếu gặp được người thân hào, thương gia có vẻ văn nhã hãy đưa cho họ xem.
Tô Bắc Sơn nói.
- Mụ đưa bọn ta xem thử nào!
Mụ tào kê đưa lại, hai vị viên ngoại mở ra xem, rất ngạc nhiên. Thơ đề bốn câu:

Vạn mối sầu tư biết tỏ đâu
Ngoài mặt vui tươi, trong dạ sầu
Tâm Tư uẩn khúc bày trên giấy
Chữ chữ nối thành giọt lệ mau.

Tế Điên và hai vị viên ngoại xem xong, hỏi:
- Nàng Doãn Xuân Hương hiện ở phòng nào? Bọn ta muốn gặp nàng ấy.
Mụ tào kê nói:
- Nàng hiện ở Đông viện, nguyên là chỗ của con gái tôi. Xin kính mời ba vị!
Ba người cùng theo mụ tào kê qua khỏi cửa có bốn bình phong, tiến vào một trang viện khác. Viện này gồm ba phòng, phòng phía Bắc trước hiên, sau phòng rất ngăn nắp. Ba người vén rèm bước vào, thấy nơi vách Băc có treo bốn bức bình phong, hai bên đều có liễn đối. Bên một bức bình phong vẽ hình một cô gái đứng dựa cửa, gần đó năm sáu cậu thanh niên đứng nhìn cô gái lưu luyến chẳng muốn đi. Bên trên có người đề bốn câu thơ:

Tóc mây dáng phụng hoa cài
Đôi hang răng ngọc hòa hài nét xinh
Thư nhàn bên cửa liếc tình
Ngoài sân ong bướm rập rình xôn xao.

Ở bức bình phong thứ hai vẽ một người con gái đang chải tóc, một chàng trai hình như muốn đi,

http://tieulun.hopto.org

nàng con gái dáng hình như không muốn cho chàng trai đi. Bức họa rất truyền thần. Bên trên cũng có người đề bốn câu thơ:

Nhân duyên kết chặt dải đồng
Yêu nhau khắn khít khó lòng rời xa
Truyền thần mượn bút vẽ ra
Ấy ai tâm sự nhận là của nhau.

Ở bức bình phong thứ ba vẽ hai người con gái, một vị văn công kéo tay hình như có ý giục đi an nghĩ. Bên trên cũng có bốn câu thơ:

Nhởn nhơ đôi cánh lan huê.
Tiếc rằng nhụy hãy quá non
Mưa gió chưa lần gặp gỡ
Thương nhau bảo hộ chút tình.

Ở bức bình phong thứ tư vẽ một chiếc giường với gối màn giăng rủ, lộ ra đôi nam nữ đang nằm ngủ. Bên trên cũng có bốn câu thơ:

Loan phượng giao kề thoắt đảo điên
Non Vu tột đỉnh giấc mơ tiên
Nhẹ kề má hạnh trâm cài rớt
Thít chặt đôi tay lỏng tóc huyền.

Hai bên treo hai câu liễn:

Xuyên vàng nhà chứa mười hai
Ngọc trai ngõ chất ba ngàn.

Hai vị viên ngoại xem xong, chắc lưỡi:
- Chỗ này quả là một chốn riêng dành.
Vào hẳn trong nhà ngồi xuống, thấy hai bên phòng xá trướng màn treo rủ, trên tường Đông vẽ một bức phú quý mẫu đơn với mấy câu đề:

Có tiền của sống theo sang trọng,
Không tiền lưng chớ nệ nghèo hèn.

Hai bên lại treo đôi liễn:

Nơi danh giá có nhiều ưa thích
Chốn yên hoa chớ luận nhiều lời.

Mụ tào kê vào bên trong, nói:
- Này cô nương, hôm nay có Triệu lão gia và Tô lão gia, từ lâu nghe đồn về cao tài mỹ mạo của cô nương mà đến thăm viếng đây.
Bên trong, tiếng như mật rót đáp lại:
- Té ra là hai vị lão gia đặc biệt đến thăm đây à, để nô tỳ ra chào hỏi.
Theo tiếng rèm lay động, bên trong đi ra một nàng thiếi nữ. Triệu Văn Hội, Tô Bắc Sơn và Tế Điên nhìn lại, quả là một trang thiên hương quốc sắc, ngọc cốt nhu tình, sắc đẹp mê người.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 026

Cứu nạn dân đưa về am Thanh Tịnh
Cao Quốc Thái nghèo khổ kiếm bà con

Có thơ:

Tâm tư sầu thảm phổ lên đàn
Gió mai trăng lạnh tiết thu sang
Tiếng ca réo rắt dường dao cắt
Não nuột lòng người dạ xốn xang.

Triệu Văn Hội, Tô Bắc Sơn và Tế Điên vừa ngồi xong thì màn trúc lay động, từ bên trong đi ra một người thiếu nữ khoảng mười tám, mười chín tuổi, phong tư rất mỹ lệ, đầu chải kiểu tóc vấn, mình mặc áo trắng thường. Tô Bắc Sơn thấy biết nàng là gái từ nhà lương thiện, mới hỏi kỷ về lai lịch. Nghe hỏi, cô gái lộ nét u sầu, đem việc bán mình chôn cha rồi bị kẻ gian gạt gẫm bán vào chốn yên hoa, mỗi mỗi thuật lại rõ ràng.
Hai vị viên ngoại nghe xong rất lấy làm cảm kích, bèn hỏi:
- Này cô nương, nàng có biết ngâm thi không?
Xuân Hương đáp:
- Về văn lý, tiểu nữ cũng biết rõ vẽ đôi chút.
Triệu viên ngoại nói:
- Thế thì nàng làm hai bài cảm hoài cho ta xem thử.
Hồi nãy, Triệu viên ngoại thấy mấy câu thơ hãy còn nghi là không phải chính tay Xuân Hương làm, nên bây giờ muốn tận mặt thử về văn lý như thế.
Xuân Hương không cần nghĩ ngợi lâu, cầm bút viết ngay:

Son phấn lầu xanh biếng điểm hoa
Tấc lòng tơi tả cánh hoa sa
Khúc cũ càng ngâm thêm áo não
Vườn xưa về lại khổ không nhà
Tóc mây nửa món lười gương lược
Giọt lệ tuôn sa ướt đẫm tà
Tư mã Giang Châu may được gặp
Chén mừng rót nối khúc Tỳ bà.

Viết xong đưa lên cho Tô, Triệu hai vị viên ngoại xem.
Cả đến Tế Điên cũng khen hay: Tiếc thay, con người tài cao như thế, nhân phẩm như thế mà lại sa vào chốn yên hoa! Uổng thiệt! Uổng thiệt!
Ba người còn đương than thở, lại thấy Xuân Hương đưa thêm một bài thơ bảy chữ nữa:

Cốt nhục chia lìa sự nghiệp tan
Chiếc thân xấu số lọt Câu Lan
Vóc ngọc sụt sùi rời quan xá
Gót son đau đớn nhập bình khang
Trước gương luống thẹn khuynh thành sắc
Gặp người hổ bấy nét bên đàng
Gió sớm sương chiều mòn mỏi mắt
Mong sao gặp Nguyễn chớ Lưu lang.

Tế Điên xem bài thơ xong, khen không tiếc lời. Triệu Văn Hội nói:
- À, à, tôi có bài thơ thất tuyệt đây.
Mụ tào kê đem văn phòng tứ bửu đến. Triệu Văn Hội không cần suy nghĩ, cầm viết thảo một mạch:

http://tieulun.hopto.org

Lầm lạc Câu Lan chán phận mình
May gặp Xuân Hương tại viện đình
Nhan sắc đâu nhường nàng Tây Tư?
Mình thương tớ với, tớ thương mình.

Tô Bắc Sơn cũng buột miệng làm một bài thơ tuyệt cú:

Áo thắm mộng xanh đẹp lạ thường
Phong lưu thiên hạ chỉ Xuân Hương
Suốt tháng không ăn, nhìn cũng thỏa
Mới nghe chớ trách tớ si cuồng.

Tế Điên nói: Ờ, ta cũng có bài thơ nữa chớ!
Bèn đọc:

Hôm nay ta thấy sướng vui thay
Cười bảo Xuân Hương bước lại ngay.

Xuân Hương nghe đọc thất kinh, vội hỏi:
- Thưa sư phụ, sư phụ là người tu hành, bảo tôi đến gần làm gì?
Tế Điên điềm nhiên thong thả đọc tiếp:

Mau cởi thắt lưng bằng lụa đẹp
Đưa tặng lão tăng buộc lại giày.

Mọi người nghe xong, cười rộ.
Tế Điên nói:
- Nhân dịp này, hai vị viên ngoại nên làm một việc công đức đi!
Tô Bắc Sơn hỏi:
- Này Xuân Hương, nàng muốn lập gia thất hay ý nàng muốn thế nào?
Xuân Hương đáp:
- Nếu may được người hảo tâm cứu tôi ra khỏi hầm lửa, thì tôi tình nguyện xuất gia làm tiểu nị Gia đình họ Doãn nhà tôi ba đời cám đội ơn đức đó.
Tô viên ngoại hỏi mụ tào kê:
- Nhà chủ tốn về nàng Xuân Hương hết bao nhiêu?
Mụ tào kê đáp:
- Về phần chuộc về, tôi chi ra hơn 350 lượng. Ấy là không kể việc nàng ở nhà tôi mấy tháng nay, mỗi ngày ăn xài hao tốn.
Tô Bắc Sơn nói: Được rồi.
Triệu Văn Hội nói:
- Này Tô huynh, việc đó để cho tôi, Tôi sẽ bỏ ra 500 lượng chuộc nàng ra đưa đến Thanh Tịnh am ở trên Thành Hoàng Sơn, nhờ Thanh Chơn lão ni cô chiếu cố giùm.
Nói rồi bảo gia nhân lấy bạc ra đến 500 lượng giao cho mụ tào kê, rồi thuê kiệu đưa Xuân Hương đến Ni am.
Xuân Hương nghe nói, cúi đầu lạy tạ và yêu cầu ba vị theo đưa hộ tống.
Tế Điên nói: Ừ, được, để chúng ta đến trước chờ sẵn, gia nhân Triệu Minh sẽ theo kiệu đưa đi sau.
Tế Điên ba người ra khỏi viện Câu Lan, thẳng đến núi Thành Hoàng. Tế Điên buột miệng ngâm:

Người lành ắt gặp thiện duyên
Người dữ ắt gặp oan khiên dẫy đầy
Bần tăng độ kẻ khờ ngây

http://tieulun.hopto.org

Chỉ e nhân thế phây phây lơ là.

Bỗng nghe có người kêu:
- Có phải Tế Công lão nhân gia đến đó không? Tôi liên tiếp lên chùa Linh Ẩn ba lần để đón Ngài mà hôm nay mới gặp!
Nói rồi chạy tới quỳ xuống cúi đầu thi lễ.
Tế Điên nhìn lại là một người tuổi ngoài 60, đầu đội khăn bốn góc, mình mặc áo màu vàng đất, lưng thắt dây tơ, chân mang hài trắng, ngũ quan rất đoan chánh.
Nguyên ở núi Thành Hoàng có một vị lão ni tên là Thanh Tịnh, có một cháu gái tên là Lục Tố Trinh lấy chồng tên là Cao Quốc Thái, nhà ở đường Nho Lâm phía cửa Nam huyện Dư Hàng.
Cao Quốc Thái là con nhà rất có gia sản nhưng anh ta chỉ biết đọc sách mà không chịu lo việc kinh doanh.
Qua một thời gian, của cải trong nhà sạch như rửa, chỉ còn lại hai vợ chồng không, trên không miếng ngói che đầu, dưới không tấc đất cắm dùi. Ăn sớm lo chiều, chạy ăn từng bữa. Lục thị nói:
- Vợ chồng ta không lẽ ngồi khoanh tay chờ chết ở đây sao? Chi bằng chúng ta dời đến ở thành Lâm An trú tạm. Ở đó, tôi sống nhờ với người cô đang tu ở một am trên núi Thành Hoàng, còn chàng thì tìm ghi tên vào ở nhờ học quán tại đó. Như vậy chúng ta có thể sống qua ngày được, còn chàng cũng có thể trau giồi học nghiệp. Đợi đến kỳ thi sắp mở, chàng lại ra kinh ứng thí để lập công danh, không biết ý chàng như thế nào?
Cao Quốc Thái nói: Đến nước này, hai ta chỉ còn cách đó thôi, chớ không còn cách nào khác.
Hai vợ chồng bèn bán hết những đồ đạc lặt vặt để làm lộ phí rồi lên đường đi Lâm An.
Thấy họ đến, vị lão ni cô vui mừng lắm, bèn cấp riêng cho vợ chồng họ một căn nhà ba gian phòng để ở. Lục thị giúp đỡ việc may vá, còn Cao Quốc Thái chỉ dốc lòng đọc sách mà thôi. Ở trong am, đời sống hai vợ chồng rất bình thản.
Mấy tháng trôi qua bình tịnh, rồi một sự biến xảy ra: Vị lão ni có một vị đại đồ đệ tên là Huệ Tánh, thấy Cao Quốc Thái là con người ngà ngọc, văn chất nguy nguy, kinh luân đầy bụng, phẩm mạo hơn người thì có ý mến tài. Hai người thường cùng nhau cao đàm hùng biện. Huệ Tánh vốn là con nhà quan, văn chương thông suốt. Quốc Thái nói chuyện cũng đối đáp như lưu.
Một ngày nọ, nhân lúc nhà vắng không có ai, Huệ Tánh lấy viết thảo một bài thơ thất ngôn tứ tuyệt đưa cho Quốc Thái xem. Thơ rằng:

Chắp tay khấn nguyện Đại Sĩ danh
Chẳng nguyện sanh Tây, Tiên Phật thành
Chỉ mong được giọt cành dương rảy
Tác hợp cho con sen liền cành.

Quốc Thái xem xong, đổi sắc mặt, nói:
- Thiếu sư phụ không nên nghĩ như thế. Trên đời này, trai gái vì thú vui chốc lát mà hư danh tiết một đời, để nhơ muôn thuở, làm trò cười cho hậu thế. Huống nữa, đây là chốn thanh sạch của Phật môn, đâu nên làm ô uế.
Huệ Tánh nghe nói thế, mặt tai đỏ ửng, quay mình bỏ đi. Từ đó, hễ gặp Cao Quốc Thái, Huệ Tánh mắc cỡ, bét sang ngõ khác. Cao Quốc Thái thấy có điều bất tiện, mới thưa với lão ni:
- Xin sư phụ tìm giúp cho một căn nhà hai phòng ở dưới núi để vợ chồng dọn ở. Ở trong am có nhiều bất tiện.
Lão ni không còn cách gì hơn, đành tìm một căn nhà khác ở dưới núi. Tìm được một nhà ba gian chỉ có độc một cửa của viên ngoại Châu Bán Thành.
Châu Bán Thành hỏi lão ni: Sư phụ tìm nhà cho ai ở vậy?
Lão ni đáp: Tôi tìm giùm cho người bà con từ huyện Dư Hàng ngụ Ở am tôi. Nó là cháu gái tôi, cùng đi với chồng nó. Chồng nó tên là Cao Quốc Thái, là người theo nghiệp thi thơ, thấy ở trong am có nhiều bất tiện nên nhờ tôi tìm cho một nhà khác.
Châu Viên ngoại nói: Ngày mai, sư phụ đưa Cao Quốc Thái đến tôi xem thử.
Hôm sau, lão ni dẫn Cao Quốc Thái đến. Châu viên ngoại thấy Cao Quốc Thái cử chỉ đoan nghiêm,

http://tieulun.hopto.org

văn từ tao nhã, bèn có bụng thương muốn giúp đỡ, lại e mới gặp lần đầu, Cao quốc Thái từ chối không nhận, mình bị bẽ mặt đi, mới ngầm dặn gia nhân rằng: "Nếu Cao Quốc Thái có thiếu tiền phòng thì đừng có đòi nhé!" Đó là Châu viên ngoại thương tình dặn hờ thế thôi.
Quả nhiên, hai vợ chồng Cao Quốc Thái dọn đến ở. Cao Quốc Thái làm nghề xem bói qua ngày. Được 100 điếu ăn hết 100, được 200 điếu ăn hết 200, hai vợ chồng sống hầm hút rất là chật vật. Lật bật mà nửa năm trôi qua, sáu tháng tiền phòng chưa đóng đủ.
Một hôm, người phụ trách thu tiền nhà có việc xin nghỉ phép, mới nhờ anh phổ ky đi thu giúp. Anh phổ ky không được dặn bảo lại việc này, lấy sổ thuê nhà ra tra xét lại, mới thấy Cao Quốc Thái thiếu đến sáu tháng tiền nhà không trả, bèn nghĩ: "Tên Cao Quốc Thái này bộ mình có mọc ba đầu, vai nẩy sáu tay, đầu to chân cứng, dựa vào sản nghiệp nhà ai mà dám không chịu đóng tiền nhà chớ! Ta phải đi đòi hắn mới được."
Phổ ky đến nhà Quốc Thái kêu cửa. Bên trong, Lục thị hỏi:
- Ai kêu cửa đó?
Phổ ky đáp:
- Ta là người nhà Châu viên ngoại đến lấy tiền thuê nhà.
Lục thị nói:
- Chồng tôi hiện không có ở nhà, để rồi tôi nói lại nhé!
Phổ ky nói:
- Người không có ở nhà cũng được, còn tiền cũng không có ở nhà nữa sao? Sáu tháng nay rồi, hễ hỏi đến là đi vắng phải không? Các người ở nhà của người ta, dựa thế dựa thần nhà ai mà không chịu trả tiền? Đợi bị mắng chửi mang xấu mới chịu trả phải không?
Lục thị nói:
- Để chồng tôi về rồi sẽ đem tiền đến trả mà!
Phổ ky nói:
- Chẳng thể chờ lâu được, bọn ta ở ngoài khóa cổng lại là xong việc.
Phổ ky bèn khóa cổng ngoài lại rồi bỏ đi. Đến chiều, Cao Quốc Thái trở về, thấy cổng bị khóa lại, mới hỏi vợ. Lục thị nói:
Hôm nay chủ nhà đến đòn tiền, gia nhân họ khóa cổng đó!
Quốc Thái nghe nói, nổi giận đùng đùng, la:
- Hay cho Châu Bán Thành, dám cả gan khi dễ ta đến thế! Để ta đến huyện Tiền Đường làm cáo trạng thưa hắn mới được.
Lục thị nói:
- Chúng ta không tiền làm sao ra lễ nghĩa được? Sáu tháng tiền nhà không chịu trả mà lại muốn đi thưa người ta, làm sao hợp lý được?
Hai vợ chồng còn đang thương nghị, vừa hay có lão ni Thanh Tịnh đến chơi. Thấy vợ chồng có vẻ đứng ngồi không yên, lão ni mới hỏi duyên cớ. Lục thị bèn đem việc tiền phòng không đóng, bị khóa cổng lại thuật qua một lượt. Lão ni nói:
- Tiên sinh không phải ra ngoài làm chi, nên dọn về ở phòng cũ vẫn hơn. Ra ngoài kiếm tiền khó lắm. Tiên sinh lại làm nghề bói toán, hôm nay kiếm được chút ít gì đó, vài bữa lại không ngợ Tiên sinh lại là người thật thà, không thể làm như họ được, thôi tốt hơn nên về chỗ cũ là tiện nhất.
Nói rồi bảo Lục thị gom góp đồ đạc, lão ni thay mặt trả nhà lại rồi cùng hai vợ chồng Quốc Thái trở về núi Thành Hoàng. Phần Châu Bán Thành không chịu lấy tiền nửa năm thuê nhà, nói là để cúng thí vào việc hương khói trong am. Nào dè, hai vợ chồng Quốc Thái về ở lại mấy hôm, một sáng nọ, Quốc Thái nói chẳng rằng bỏ đi mất, để lại cho Lục thị mấy tờ giấy. Lục thị xem xong hồn phi phách tán. Tại sao thế?...

http://tieulun.hopto.org

Hồi 027

Giả thăm bạn để thơ từ biệt vợ
Cầu thỉnh Tế Công bói quẻ tìm chồng

Có thơ rằng:

Áo gấm vui chơi chả về nhà
Gia nhân mặt ngọc đợi hầu trà
Nội viện kín sâu người chẳng thấy
Cách rèm nở thắm một cành hoa.

Cao Quốc Thái về lại núi Thành Hoàng vẫn ở căn nhà cũ. Một buổi tối, ngồi đối diện với vợ, Quốc Thái nói:
- Nàng ơi, ngày mai tôi sẽ đi thăm bạn.
Lục thị nói:
- Ngày mai chàng đi xa, tôi còn 200 tiền đây. Tiền này là của bà cô cho tôi để mua kim chỉ thêu, chàng cầm đem theo để uống nước.
Nói rồi lấy tiền đưa ra.
Quốc Thái cầm lấy tiền, mặt có sắc hổ thẹn, nói:
- Thôi, nàng đi nghỉ trước đi.
Lục thị đi ngủ trước. Còn lại một mình Quốc Thái ngồi bên đèn, ngơ ngẩn hồi lâu rồi ngửa mặt lên trời thở dài thườn thượt. Lòng rối như tơ, thật là khó nghĩ. Cầm viết viết một mạch ba trang giấy, để dưới nghiên mực. Trong khi đợi trời sáng, muốn đánh thức Lục thị dậy, nhưng lại sợ sinh ồn náo lên, bèn đứng dậy, bước ra ngoài dằn lòng đi ra.
Trong am có một ông già tên là Phùng Thuận lo việc nhang khói trong điện Phật, tuổi ngoài 60, thường dậy rất sớm quét dọn xung quanh. Thấy Cao Quốc Thái đi ra, Phùng Thuận hỏi:
- Cao tiên sinh hôm nay có việc gì dậy sớm thế?
Cao Quốc Thái nói:
- Xin lão trượng làm ơn mở giùm cổng ngoài, tôi muốn xuống núi đi thăm bạn.
Phùng Thuận mở cổng, Cao Quốc Thái vội vã đi xuống núi. Khi Lục thị tỉnh dậy không thấy chồng đâu, giật mình kinh sợ, vội chạy ra các chỗ bên ngoài tìm kiếm. Nghe Phùng Thuận nói Cao tiên sinh đã đi hồi sớm rồi, Lục thị mới trở về nhà tìm kiếm. thấy ba tờ giấy chồng để lại trên bàn mà thôi. Tờ thứ nhất đề là:

Thời suy vận bỉ sống lầm than
Hổ phận làm trai gởi ni am
Cửa Phật thương tình hằng cứu giúp
Tránh sao miệng thế khỏi chê gièm.

Lục thị xem ý bài thơ này là tự trách thân mình vì nghèo khổ không thể lập nghiệp nuôi thân, phải cùng vợ đem than tá ngụ Ở ni am. Điều đó trách sao miệng thế khỏi cười chê?
Lại xem đến bài thơ thứ hai:

Đất khách ra đi chẳng hẹn về
Sống chết từ nay tự liệu bề
Duyên số kiếp này đành đứt đoạn
Ân tình kiếp khác hẹn phu thê.

Lục thị xem thấy bài thơ này là lời tuyệt vọng, lần này ra đi không hẹn ngày trở lại, chết sống không hẹn trước, đại khái kiếp này chẳng mong đoàn tụ, họa may duyên nối kiếp lai sinh mà thôi.

Cầm bút lưu thơ dạ cảm hoài

http://tieulun.hopto.org

Trách mình tài vụng dám hờn ai
Nhắn nhủ hiền thê xem gẫm kỹ
Kiếp sau xin hẹn vẽ đôi mày.

Lục thị xem thơ xong cất tiếng khóc rống, lòng dạ rối bời. Đương lúc quá buồn thảm đó, lão ni lại đến hỏi:
- Con ơi, tại sao buồn khổ quá vậy?
Lục thị mới đem việc Cao Quốc Thái để thơ lại rồi ra đi, chắc là phen này mười phần chết chín quá.
Lão ni cô nói:
- Con ơi, đừng quá lo chi, ta có chủ ý đây. Hiện tại ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ có Ngài Tế Công, ấy là vị Phật sống đương thời, đoán biết hết mọi việc quá khứ vị lai. Để ta bảo Phùng Thuận sang đó mời Ngài đến đoán giùm xem Cao tiên sinh đi đâu, sống chết ra sao, rồi cho người đi mời về cho con là xong.
Lục thị lật đật nói:
- Thế thì nên cho người đi mời thỉnh Tế Công ngay đi.
Lão ni cô liền sai Phùng Thuận xuống núi đi thỉnh Tế Công.
Lần thứ nhất đến chùa Linh Ẩn, Tế Điên lại đi khỏi.
Lần thứ hai đi thỉnh gặp nhằm lúc quan binh đang vây chùa Linh Ẩn. Lần thứ ba đi thỉnh, Phùng Thuận hỏi thăm thì Tế Điên bị người của Thừa tướng bắt trói dẫn đi. Nhân đó, công việc lần lữa bị trễ lại năm, bảy ngày. Ngày kia, Phùng Thuận lại xuống núi đi thỉnh Tế Điên, thì gặp lúc Tế Điên cùng Triệu Văn Hội và Tô Bắc Sơn đang đi tới. Phùng Thuận vội chạy đến thi lễ, nói:
- Thưa sư phụ, Ngài mới đến đấy à, tôi liên tiếp lên chùa mấy lần tìm Ngài mà không gặp, hôm nay may mắn gặp Ngài ở đây. Bây giờ sư định đi đâu?
Tế Điên nói:
- Ta muốn lên tìm lão ni sư của ông đây. Chúng ta đến đó để gởi một người đi xuất gia.
Phùng Thuận nói:
- Thế thì hay, hay lắm! Lão ni của chúng tôi định thỉnh sư phụ đến có việc cần.
Triệu Văn Hội và Tô Bắc Sơn hỏi:
- Hôm nay trên ni am có việc gì cần kíp thế?
Phùng Thuận mới đem việc Cao Quốc Thái đầu đuôi thuật lại kỹ càng.
Mọi người cùng nhau trở về am. Phùng Thuật đi trước dẫn đường. Về đến am, thẳng vào viện phía Tây ngồi nghỉ. Viện phía Tây này có ba dãy Đông, Tây và Bắc, mỗi dãy đều có ba gian. Phùng Thuận và mọi người cùng tiến về phòng Bắc.
Triệu viên ngoại nhìn kỹ thấy trong phòng rất sạch sẽ, sát tường phía Bắc có một cái bàn dài, bên trên chất đầy những kinh sách. Phía trước có một cái bàn bát tiên với hai ghế ở hai bên. Tế Điên đến ngồi vào chiếc ghế ở đầu bàn, Triệu Văn Hội ngồi ở cuối bàn, Tô Bắc Sơn lại ngồi ở một bên. Ngay trên vách đối diện có câu đối chữ viết rất đẹp, chính giữa lại có một bức đại tự, viết bài thơ:

Ưa thích thanh nhàn lánh tục xa
Dựa sườn khiêm tốn một lư gia
Nửa mẫu ao sen soi bóng nước
Mấy mươi gốc liễu, bụi tre già
Rượu xuân nồng ấm say lòng khách
Đêm tối đèn hồng sách quến ta
Khóa lợi dàm danh toàn bỏ mặc
Băng tâm một mảnh sạch không tà.

Hai bên lại có câu đối đề là:

Non xanh chẳng đổi ngàn năm họa
Nước biếc trôi dài vạn cổ thi.
Bên dưới đề là: Kẻ tài vụng Cao Quốc Thái.

http://tieulun.hopto.org

Tô Bắc Sơn xem xong, nói:
- Bạch Thánh tăng, Ngài xem Cao Quốc Thái thật là phong lưu tài tử đấy chớ. Lời Phùng Thuận nói quả thật không sai. Ngài xem câu đối này và bút tích đẹp quá. Bạch Thánh tăng, xin Ngài đại phát từ bi tìm Quốc Thái về, tôi sẽ tìm học quán thành toàn cho anh ấy. Đợi đến kỳ đại thí, tôi sẽ tặng cho tiền bạc để anh ấy lập chữ công danh.
Tế Điên nói:
- Được đó, đây cũng là công đức của viên ngoại.
Đang nói tới đó, lão ni cô Thanh Tịnh dẫn các đồ đệ và cháu gái cùng đến tham kiến Thánh tăng và nói:
- Xin Thánh tăng đại phát lòng từ bi chọ Đây là Lục Tố Trinh, cháu gái của đệ tử. Nhân vì chồng nó là Cao Quốc Thái lưu ngụ trong Ni am, bỏ đi không nói lời từ biệt đã ba bốn hôm rồi. Xin Thánh tăng đại phát lòng từ bi chiếm cho một quẻ.
Tế Điên nói:
- Cái đó dễ mà! Hôm nay bọn ta cứu được một người, nàng ta là con gái nhà danh giá lầm sa vào chốn yên hoa. Ý nàng ta muốn xuất gia, nên bọn ta định đưa đến đây để lão ni thâu nhận làm đệ tử đấy.
Lão ni cô nói: Sư phụ đã dạy, đệ tử xin vâng theo.
Triệu Văn Hội nói:
Lát nữa cô ấy sẽ đến. Tôi xin cúng nhang khói cho chùa hai trăm lượng bạc.
Lão ni cảm ơn Triệu viên ngoại, lại day qua Tế Điên:
- Xin Thánh tăng từ bi chiếm cho một quẻ, xem Cao Quốc Thái hiện ở đâu?
Tế Điên vỗ vào linh quang ba cái, rồi nói:
- Chao ôi, thôi rồi, thôi rồi!
Lục thị đứng ở một bên nghe vậy sợ xanh cả mặt, lắp bắp nói:
- Xin Thánh tăng từ bi lập cách cứu giùm, cứu giùm!
Thanh Tịnh lão ni cũng năn nỉ hết mức.
Tế Điên hỏi:
- Bây giờ là mấy giờ rồi?
Phùng Thuận đáp:
- Hiện giờ đã sang đầu giờ Ngọ.
Tế Điên nói:
- Người này hiện cách đây 180 dặm. Đến chừng mặt trời lặn, người ấy sẽ bị tai nạn mất mạng như không.
Tô Bắc Sơn nói:
- Thưa sư phụ, xin Ngài ra tay tế độ giùm.
Tế Điên nói:
- Khi ta tìm được người ấy trở về, ông phải tìm giùm một chỗ ở học quán nhé.
Tô Bắc Sơn nói:
- Đệ tử xin hứa giúp điều đó.
Tế Điên nói:
- Ông phải phái một gia nhân cùng đi tìm với ta và đem theo 200 lượng bạc làm lộ phí mới được.
Tô Bắc Sơn kêu:
Này Tô Lộc, ngươi đi mau về kho bạc lấy theo 200 lượng bạc, đi cùng với Thánh tăng tìm Cao tiên sinh nhé!
Thanh Tịnh lão ni nói:
- Này Phùng Thuận, ông cũng cùng đi với Tế Công nhé!
Lục thị cúi đầu cám ơn rối rít.
Tế Điên nói:
- Triệu Văn Hội và Tô Bắc Sơn! Hai ông chờ Doãn Xuân Hương đến, đưa cô ấy xuất gia rồi hãy về nhé!
Hai vị viên ngoại vâng dạ.

http://tieulun.hopto.org

Tô Lộc đem bạc đến. Tế Điên cùng hai người ra khỏi Thanh Tịnh am. Khi tới chân núi, Tế Điên bước tới ba bước, bước lui ba bước. Tô Lộc nói:
- Sư phụ Ơi, bộ Ngài lẫn rồi sao? Chúng ta phải đi 180 dặm mà Ngài đi như vậy cả đến 8 dặm cũng khỏi tới được đó. Đi cách đó làm sao tới được? Xin Ngài đổi cách đi khác đi!
Tế Điên nói:
- Đổi thì đổi, có khó gì!
Nói rồi đổi bộ đi tới hai bước, sụt lui ba bước.
Phùng Thuận cười lên, nói:
- Sư phụ Ơi, Ngài đi lộn trở về rồi đó. Đi cách đó làm sao tới được?
- Ờ, được, ta đi nhé!
Nói rồi co giò chạy mau tới trước, chớp mắt không thấy đâu. Hai người lật đật chạy theo, chạy mãi đến hai ba dặm, mồ hôi ra ướt cả mình, nói:
- Bọn mình vô khu rừng kia tạm nghỉ đi!
Hai người vừa bước vào rừng, Tế Điên hỏi:
- Hai vị mới tới hả?
Hai người đáp:
- Bọn tôi mới tới chưa nghĩ ngơi tí nào. Sư phụ tới đã lâu chưa?
- Ta tới đây ngủ được hai giấc rồi đó. Cặp giò đó có phải của hai ông không?
Hai người đáp:
- Cặp giò của chúng tôi dính liền với thân, không phải của chúng tôi còn của ai nữa!
Tế Điên nói:
- Nếu là của hai ông thì khi ta niệm chú nó phải chạy nhé!
Phùng Thuận nói:
- Được, được. Sư phụ cứ niệm đi!
Tế Điên thấy hai người đều đứng yên, nói:
- Ta niệm chú đây nhé!
Nói rồi trong miệng niệm lẩm nhẩm: "Án ma ni bát mê hồng. Án sắc lịnh hích!". Tức thì thân hai người không tự chủ được, cặp giò tự động chạy như bay tới trước.
Tô Lộc kêu lên:
- Sư phụ Ơi, không xong rồi! Trước mặt cây giăng giăng, đụng vô chắc chết quá!
Tế Điên nói:
- Không sao đâu! Có ta đây mà, tới đó không đụng chạm gì đâu!
Quả nhiên hai người chạy đến đó luồn qua kẻ hở chạy tuốt.
Hai người đang chạy bỗng thấy từ trong xóm đi ra một người, trên tay cầm một cái chén. Tế Điên nhướng mắt lên xem, thì ra đó là tên nghịch tử. Người này họ Ngô tên Vân, là con của một quả phụ. Hôm nay nhà ăn bánh hỏi, mẹ hắn đã sửa soạn xong xuôi. Khi Ngô Vân về nhìn vào thấy không có giấm, bèn nổi giận, nói với mẹ hắn:
- Má sao càng già càng dốt, nhà ăn bánh hỏi sao bà không mua giấm? Bà thiệt hết xài mà!
Tuy giận lắm nhưng bà mẹ vẫn không trả lời. Hắn nói lầm bầm, rồi cầm chén ra cửa đi mua giấm. Gặp Tế Điên, bị chỉ một cái, Ngô Vân tức thì giở chân chạy luôn theo bọn Phùng Thuận.
Sợ quá hắn kêu lên: Tôi không có đi hướng này mà! Tại sao lại kỳ vậy? Cặp giò này bữa nay bộ điên rồi chắc?
Ba người nghe bên tai tiếng gió vù vù, phảng phất như tuôn mây lướt gió, băng băng đi tới trước. Thấy trước mặt con sông nước trắng xóa, Tô Lộc vội kêu:
- Thánh tăng ơi, cho tôi ngừng lại đi! Phía trước là con sông đó, đâm xuống chắc chết quá!
Tế Điên nói:
- Không sao đâu! Ráng phóng mình tới là qua ngay!
Khi tới bên sông, ba người vẫn lướt băng băng, tức thì qua bờ bên kia ngay. Tô Lộc nghĩ: "Chạy như vậy không xong rồi, ta phải tìm một gốc cây ôm cứng lại mới được!". Mới nghĩ xong, vừa hay gặp một gốc cây, Tô Lộc vội ôm cứng lại, bèn té đánh huych xuống đất. Phùng Thuật và người mua giấm cũng té nhào theo.
Tế Điên vừa đi tới, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ba người dậy đi chớ!
Ba người nói:
- Bọn tôi dậy không được.
Tế Điên móc ra một viên thuốc chia cho ba người uống. Ba người cảm thấy thân thể hoạt động lại bình thường, có thể đứng dậy được.
Ngô Vân ngơ ngác lặng thinh! Từ phía kia có một người bộ hành đi tới.
Tô Lộc hỏi:
- Xin ông cho hỏi thăm, đây là nơi nào vậy?
Người kia đáp:
- Đây là Tiểu Lưu Thôn. Các vị định đi đâu đó?
Tô Lộc nói:
- Bọn tôi từ thành Lâm An đi đến huyện Dư Hàng.
Người kia nói:
- Các vị đi phải rồi đó. Nơi đây cách huyện Dư Hàng chỉ có 20 dặm thôi.
Ngô Vân nghe nói, kêu lên:
- Trời ơi, trời! Rồi cầm cái chén quăng bể nát. Bánh hỏi không được ăn mà phải đi xa hơn 200 dặm đường. Bây giờ tôi làm sao mà trở về được nè trời!
Tế Điên nói:
- Để ta làm phép đưa ngươi về.
Ngô Vân nói:
- Thôi, thôi! Đừng có làm phép nữa, tới nhà tôi đứng lại không được, chạy tuốt lên miền Bắc Tái rồi làm sao về được! Để tôi về một mình cho xong.
Tự hắn về hết hai ngày một đêm mới tới nhà. Từ đó hễ thấy hòa thượng đi hóa duyên là hắn chạy trốn, vì sợ gặp lại hòa thượng kiếc như xưa thì thêm khổ.
Tô Lộc nói với Tế Điên:
- Bây giờ chúng ta đi tiếp lên huyện Dư Hàng tìm Cao tiên sinh chớ?
Tế Điên đáp:
- Phải đó.
Ba người lại tiếp tục lên đường.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 028

Tô Bắc Sơn phái người tìm hàn sĩ
Cao Quốc Thái nạn gấp gặp bạn xưa

Tế Điên đưa Tô Lộc và Phùng Thuận đến cửa Nam huyện Dư Hàng. Thấy bên đường có một tiệm cơm, Tế Điên nói:
- Này Tô Lộc, Phùng Thuận, chúng ta vào đây uống vài chén rượu, nghỉ ngơi giây lát rồi hãy đi nơi tiếp.
Hai người gật đầu, cùng bước vào quán cơm, kêu mấy món ăn. Tô Lộc nói:
- Thưa Thánh tăng, chúng ta đã đến huyện Dư Hàng rồi mà Cao tiên sinh chưa biết ở đâu. Khi tìm được Cao tiên sinh rồi, chúng ta cùng uống một bữa no say nhé!
Tế Điên nói:
- Bây giờ chúng ta cứ uống rượu trước đi đã, lát nữa sẽ đi tìm kiếp ông ấy. Đường còn xa lắm mà!
Ba người nói chuyện một lát thì ăn uống đã xong, trả tiềm cơm rồi ra khỏi quán, tiến vào cửa Nam. Đến một ngã tư, quẹo về hướng Đông thì phía Bắc con đường chính là nha môn huyện lỵ. Tế Điên bươn bả đi thẳng vào trong huyện nhạ Tô Lộc hỏi:
- Sư phụ đi đâu vậy?
Tế Điên đáp:
- Hai người ở ngoài này chờ ta, ta vào đây kiếm một người.
Tế Điên mới bước vào cửa lớn, nghe bên trong có tiếng nạt:
- Nãy giờ sưu tra hỏi cung, mà can sự chẳng chịu cung khai. Vậy tả hữu hãy bày đồ côn kẹp ra, tra khảo Cao Quốc Thái một hồi rồi sẽ hỏi lại.
Tế Điên nghe nói cũng bắt rùng mình.
Tại sao Cao Quốc Thái lại lọt vào đây, bị quan nha thẩm vấn như vậy? Trong đó có một ẩn tình.
Nhân vì hôm nọ Cao Quốc Thái xuống khỏi núi Thành Hoàng, nghĩ tới tính lui mãi, muốn bỏ đi qua xứ khác, ngặt nỗi không bà con, lại không nơi nương tựa. Rồi tính trở lại, chi bằng về lại huyện Dư Hàng vẫn hơn. Tự mình đáp thuyền nhỏ cũng là chỗ đồng hương quen biết, tiền đò mất 100 tiền. Ăn uống qua loa về tới huyện Dư Hàng thì 200 tiền cũng vừa đủ. Trong lòng lại nghĩ, bây giờ mình trở về nơi cố thổ, cũng không có chỗ sanh phương. Thứ nhất là không một người thân thích, thứ hai là không một bạn quen. Muốn kiếm chỗ mượn đỡ ít điếu tiền cũng không có!
Ở bên xứ người thì muốn trở về nhà. Đến khi về đến nhà, phải sống làm sao đây? Có mấy nhà chí thân, cũng có thể cùng ta chia buồn giải muộn. Có mấy người bạn tri kỷ, cũng có thể để cho ta bày tỏ cả tâm can. Thật đúng như lời người xưa đã nói:

Nghèo ở chợ đông có móc đồng
Móc hoài chẳng dính bà con thân
Giàu ở rừng sâu tay xách gậy
Xua hoài không hết bạn vô nhân.

Cao Quốc Thái là một người có chí khí, không muốn cầu cạnh bạn bè, nghĩ tới nghĩ lui, càng nghĩ càng thêm bối rối, chỉ còn nước chết cho xong! Định đi đến con sông chạy quanh thành nhảy xuống chết cho rảnh. Đứng bên bờ sông nhìn ghe thuyền qua lại rộn rịp, tự nghĩ rằng: "Chết đây, chết đây! Ta chết rồi vạn sự kể như xong. Sống có lúc, chết có nơi, đây là chỗ tuyệt mạng của ta đây!". Nghĩ xong lấy đà định nhảy xuống nước, bỗng sau lưng có tiếng nói:
- Bạn ơi, đừng, đừng! Đừng nhảy xuống sông vội, có tôi đến đây!
Cao Quốc Thái ngoái đầu xem, thấy người ấy mình cao bảy thước, lưng eo vai rộng, đầu đội khăn xanh, y phục màu xanh. Da mặt hơi tía, trong tía ửng hồng, trong hồng lộ tía, mày cong mắt rộng, sóng mũi thẳng ngay, khuôn mặt cân đối, tuổi ngoài đôi mươi.
Người ấy nói:
- Tiên sinh là người đọc sách rõ biết lý lẽ ở đời, cớ sao lại tìm một việc nhầm lẫn đáng tiếc như vậy?
Cao Quốc Thái nói:
- Xin huynh đài đừng hỏi đến làm gì. Trên thế gian này tôi không có đất dung thân, thà chết quách

http://tieulun.hopto.org

cho xong!
Người kia nói:
- Thưa tiên sinh, tiên sinh có điều gì khó giải quyết, xin nói cho tôi cùng nghe với!
Cao Quốc Thái thấy người ấy thành thật, mới nói:
- Huynh đài tôn tánh chi?
- Tôi họ Vương, tên Thành Bích, cũng là người ở tại địa phương này. Tôi có một cái chành ở bên sông này. Ai có hàng hóa đều đến chành tôi gởi hết. Tiên sinh tại sao lại tìm một việc nhầm lẫn như thế?
Cao Quốc Thái nói:
- Tôi cũng là người ở địa phương này. Nhà tôi ở trong cửa Nam, tôi họ Cao, tên là Quốc Thái. Nhơn vì gia thế suy vi, tôi đưa gia quyến đến Lâm An ký ngụ Ở một Ni am. Tôi nghĩ mình làm trai đứng ở trong trời đất, trên không thể giúp vua an dân, dưới không thể bảo dưỡng vợ con, như vậy sống trên đời này uổng quá. Thôi thà chết phức cho xong!
Vương Thành Bích nói:
- Huynh đài ơi, anh là người thông minh, lại bị chính cái thông minh đó gạt gẫm! Cần chi phải coi thường mạng sống như thế? Thôi, chúng mình tìm một quán cơm ăn no bụng đã, rồi tôi sẽ bày cho anh một phương thế làm ăn. Đừng có nghĩ quẩn làm chi, người ta chết rồi không sống lại được đâu!
Cao Quốc Thái cùng Vương Thành Bích tìm vào một quán cơm kêu mấy món. Ăn uống no say xong, Vương Thành Bích nói:
- Bữa nay trong tay tôi không có một trinh nào hết, cũng không có một tấm ngân phiếu nữa, phải đợi đến ngày mai mới có. Bữa nay anh chịu khó kéo thuyền trước đi nhé!
Cao Quốc Thái nói:
- Tôi là thư sinh, sức trói gà không chặt, làm sao có thể nắm thuyền nổi?
Vương Thành Bích nói:
- Anh ơi, đừng nói như vậy, đến chỗ nào phải theo chỗ đó mới được. Anh không nhớ người xưa có câu thơ như thế này hay sao:

Thân người quân tử có thể lớn có thể nhỏ,
Chí của kẻ trượng phu có lúc duỗi có lúc ngay!

- Hôm nay anh chịu khó đi kéo ghe đi, đợi vài hôm tôi có tiền sẽ đưa anh mua bạc lượng đi rước gia quyến về trước. Anh thấy như vậy có được không?
Cao Quốc Thái nghĩ rằng: "Anh ta với mình là duyên bèo nước mà còn khuyên ta như thế thì ta còn cố chấp lài gì". Nghĩ rồi bèn nói:
- Huynh đài đã quá yêu tiểu đệ như thế, tiểu đệ xin đi kéo thuyền vậy.
Vương Thành Bích nói: Ừ, phải đấy!
Nói rồi đứng dậy dẫn Cao Quốc Thái ra bờ sông. Nơi đây có một thuyền chất đầy hàng hóa sắp nhổ neo.
Vương Thành Bích nói:
- Quản thuyền ơi, tôi có một anh bạn, để anh ấy kéo thuyền chúng mình với. Nhờ quản thuyền để ý chỉ bảo giùm. Đến chỗ cất hàng lên vẫn để ý anh ấy kéo thuyền về được quãng nào hay quãng nấy nhé!
Quản thuyền nói:
- Được mà, có Vương đại ca gởi gấm, chúng tôi đâu dám xử tệ.
Cao Quốc Thái bèn ở lại chờ. Giây lát thuyền nhổ neo, mọi người đều cầm một khúc cây để kéo. Cao Quốc Thái không biết làm gì, có người đưa anh ta một khúc cây như vậy. Đương lúc thuyền đi, mọi người đương kéo vừa hò lấy trớn. Cao Quốc Thái lại nhớ trong sách về chương mười ba có đoạn: "Người quân tử ở hoàn cảnh nào, sống hợp hoàn cảnh đó, không muốn vượt quá phạm vị Ở cảnh giàu sang, sống đúng theo giàu sang; ở cảnh nghèo khó, sống theo nghèo khó; ở chỗ mọi rợ, sống theo mọi rợ; ở cảnh hoạn nạn; sống theo hoạn nạn. Người quân tử không bị mắc mứu vào mà cũng không lấy làm tự đắc mình hơn người".
Cao Quốc Thái chỉ nhớ đến sách, mặt ngẩn ngơ, mấy người kéo ghe thấy vậy cười rộ. Một ngày nọ,

http://tieulun.hopto.org

ghe đến Ân Gia Độ cất hàng hóa lên. Cao Quốc Thái mệt lử chịu không nổi bèn xuống ghe ngủ vùi. Ngày hôm sau, ghe chở hàng hóa khác trở về. Cao Quốc Thái lại tiếp tục kéo ghe như cũ. Đến huyện Dư Hàng, ghe vừa ghé bến thì Vương Thành Bích đứng chờ sẵn ở đó.
Vương Thành Bích nói:
- Chắc mấy hôm nay anh mệt lắm hả? Tôi đến đón anh đây. Anh em mình chắc là có túc duyên, ngày hôm nay tôi lại được một bút khoảng 35 điếu nữa. Bây giờ chúng mình hãy cùng nhau ăn uống tí chi đã, lát nữa hãy vào thành mua bạc rồi ngày mai anh đi rước gia quyến về. Bữa nay ta đong rượu, mua thịt về vui nhậu suốt đêm nay mới vừa.
Cao Quốc Thái nói:
- Tốt quá! Tốt quá! Tôi cùng Vương huynh sơ ngộ mà huynh trưởng đãi hậu như thế, tôi thật cảm kích vô cùng!
Vương Thành Bích nói:
Anh em mình là bạn tri kỷ, mới gặp như người quen, anh khách sáo làm gì!
Cao Quốc Thái nghĩ: "Anh bạn này thành thật quá!". Bèn cùng với Vương Thành Bích đi ăn điểm tâm. Trời cũng đã tối. Vương Thành Bích lấy tiền trao cho Cao Quốc Thái vào thành mua bạc, cầm theo một chiếc bình để đong rượu, mua thịt đem về nhậu. Cao Quốc Thái vào thành mua 50 lượng bạc, đong rượu, mua thịt xong trở về. Nhằm lúc cửa thành sắp đóng, Cao Quốc Thái vừa sắp ra cửa thành thì từ trước mặt có một người chạy lại như bay, hình như có việc gì gấp lắm và đụng phải Cao Quốc Thái một cái xửng vửng. Người ấy vội nói:
- Xin tiên sinh thứ lỗi, tôi vội quá vì có một việc gấp lắm, mới vô ý đắc tội với tiên sinh như thế.
Nói xong, người ấy chắp tay xá dài, rồi lật đật đi ra cửa thành.
Cao Quốc Thái vốn là người văn nhã, tuy bị đụng xửng vửng, nhưng lại nghĩ: "Người ta đụng mình đâu phải cố ý thì chấp làm chi!". Nghĩ rồi tiếp tục đi ra khỏi thành. Bỗng nhiên sực nhớ lại: Hình như gói bạc của mình bị đụng xóc thì phải? Lấy tay rờ thử thì than ôi, gói bạc không cánh làm bay! Té ra người đụng Cao Quốc Thái chính là kẻ trộm giữa ban ngày. Ban nãy thấy Cao Quốc Thái mua bạc bèn giả bộ đụng Cao Quốc Thái rồi chớp lấy gói bạc đi thẳng. Càng nhớ tới, Cao Quốc Thái càng thấy bối rối thêm: Lát nữa đây gặp Vương Thành Bích, mình sẽ ăn nói ra sao? Chi bằng chết quách cho xong. Ngày hôm kia, ta muốn chết mà không chết được, phải chăng còn lại hai ngày đền tội chưa xong? Thật là "Diêm vương ấn định canh ba chết, nào để người đời sống rốn đến canh năm!". Nghĩ như thế rồi bèn đến bên bờ sông quanh thành, định nhảy xuống chết phứt cho rảnh. Tự mình than thở: "Cao Quốc Thái ơi, Cao Quốc Thái! Mạng vận mi toan mãi vẫn không thông. Chẳng dè hôm nay ta lại chết tại chỗ này". Đương lúc thở than như thế, lại nghe kế bên có tiếng người hỏi:
- Người đó có phải là ân huynh Cao Quốc Thái đó chăng?
Tiếng nói đó quá gần làm Cao Quốc Thái ngừng bỏ ý định. Người ấy lại nói tiếp:
- Em tưởng anh chết rồi! Tìm kiếm anh khắp nơi mà chẳng biết anh xiêu lạc phương nào, chẳng dè hôm nay anh ở đây!
Người ấy nói rồi chạy đến cúi chào. Cao Quốc Thái nhìn lại mà chẳng nhớ là ai, xem hình như quen mặt nhưng bất chợt chẳng nhận ra, mới hỏi:
- Lão huynh có nhìn lộn người chăng?
Người ấy đáp:
- Huynh trưởng ơi, cả tiểu đệ là Lý Tứ Minh anh cũng không nhớ ra nữa sao?
Cao Quốc Thái nghe qua chợt nhớ, nói:
- À, à, té ra là Lý đệ.
Nguyên Lý Tứ Minh thuở nhỏ nhà nghèo, mẹ góa, ở ngụ cư nơi nhà Cao Quốc Thái. Việc chi dụng hàng ngày đều do Cao Quốc Thái bảo bọc hết. Đến tuổi học tập, Lý Tứ Minh cũng học luôn ở nhà Cao Quốc Thái. Mẹ Tứ Minh chết, Quốc Thái xuất tiền chôn cất chu đáo. Cao Quốc Thái hỏi Tứ Minh ý muốn học tiếp để làm quan hay thích ra buôn bán. Lý Tứ Minh nói:
Tôi muốn tìm một cửa hiệu để học tập nghề buôn bán tốt hơn, nhà tôi nghèo, đâu đủ tiền của mà theo nghiệp công danh.
Cao Quốc Thái nói:
- Cũng được, để ta tìm một chỗ cho em học buôn bán nhé!

http://tieulun.hopto.org

Bèn gởi Tứ Minh vào tiệm gạo Thiên Thành trong thành mà học buôn bán. Tất cả những áo quần, mùng mền đem theo để đi học đều do Quốc Thái chu cấp. Lý Tứ Minh cũng quyết ý học tập, mọi việc đều không nhầm lỡ, chuyên tâm học tập ba năm đã mãn. Chủ nhà đến tiệm kết toán sổ sách, thấy Lý Tứ Minh mọi việc đền cần kiệm, lòng rất vừa ý, bèn tìm một nhà khách mở riêng một tiệm gạo ở Thanh Giang giao cho Lý Tứ Minh coi sóc. Công việc làm ăn rất phát đạt. Chủ nhà không có con trai, chỉ có một cô con gái, bèn đem gả cho Lý Tứ Minh bầu bạn, phụng dưỡng ông bà lúc tuổi già, lại đem một phần gia nghiệp chia cho con rể. Về sau, hai ông bà già qua đời, Lý Tứ Minh coi sóc luôn cả sự nghiệp công danh đó.

Hồi tưởng lại: "Ngày trước nếu không nhờ ân huynh bảo bọc, mình đâu có được sung túc như ngày nay". Bèn đưa cả gia quyến, thâu thập đồ tế nhuyễn, cùng nhau về chốn cũ, tìm ân huynh Cao Quốc Thái.

Đến huyện Dư Hàng tìm hỏi, không ai biết Cao Quốc Thái phiêu bạt phương nào! Họ đều nói vì nghèo quá, Cao Quốc Thái dọn đi nơi nào không biết. Lý Tứ Minh than thở không cùng! Bèn mua một ngôi nhà ở ngoài cửa Tây thành, lại mở một tiệm bán lương khô ở ngoài cửa Nam. Hôm nay đang lúc đi trở về nhà, Tứ Minh bỗng gặp Cao Quốc Thái. Hai người gặp nhau, buồn vui lẫn lộn, cùng nhau bày tỏ việc vừa qua.

Cao Quốc Thái nói:

- Lão đệ này, nếu hôm nay anh không bị mất tiền, chắc gì chúng mình gặp được nhau!

Lý Tứ Minh nói:

- Bây giờ anh tới nhà em trước đã, chúng ta sẽ hàn huyên tâm sự.

Hai ngươi đứng dậy cùng đi, tới trước không xa bỗng Cao quốc Thái đạp phải một vật, cúi xuống đưa tay rờ xem thì là một bó đồ.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 029

Bạn cũ gặp nhau tri ân báo đức
Tiểu nhân cựu thù lấy oán báo ân

Nói về Cao Quốc Thái mở gói ra xem thử, té ra là hai xấp lụa. Dưới ánh trăng tỏ rạng, rõ ràng bốn chữ đề "Hưng Long đoạn điếm" (tiệm lụa Hưng Long). Lý Tứ Minh nói:
- Hai xấp lụa này không phải là của tiệm lụa trong huyện Dư Hàng tạ Trong huyện Dư Hàng chúng ta chỉ có hai tiệm lụa, một tên Thiên Thành, một tên Vĩnh Thuận mà thôi. Tiệm Hưng Long này chẳng biết là ở huyện nào?
Cao Quốc Thái nói:
- Chúng ta đứng ở đây chờ, có ai đến tìm, mình đưa lại cho họ. Nếu đưa đúng chủ nhân thì không hề chi, còn nếu đưa nhầm kẻ bá vơ mạo nhận, người mất của xảy ra tính quẫn, tội nghiệp người ta.
Hai người đứng ở đó chờ một hồi lâu mà chẳng thấy có ai đến kiếm. Lý Tứ Minh nói:
- Bây giờ cũng không còn sớm gì nữa, thôi chúng ta hãy về nhà cái đã. Đợi đến mai, nếu có người đến tìm, nói đúng thì mình đưa họ, còn nếu không có ai kiếm thì mình viết cáo bạch dán ở bốn cửa thành, cũng không có gì lầm lẫn.
Cao Quốc Thái nói:
- Bữa nay đáng lẽ ta phải trở về gặp Vương Thành Bích mới phải. Hồi chiều, ta đem tiền đi mua sắm đồ vật và bạc, anh ấy đợi ta trở về để cùng uống rượu đó. Vì mất hết tiền nên ta định tìm lấy cái chết cho xong. Hôm nay ta không trở về đằng ấy, chắc ảnh lại có ý nghĩ không tốt về ta.
Lý Tứ Minh nói:
- Bây giờ anh cứ về đằng nhà tôi trước, rồi sai người đưa thơ về cho ảnh biết. Ngày mai hai anh em ta cùng đến bái yết anh ấy cũng không muộn mà.
Nói xong, hai người cùng rời chỗ, đến nhà Lý Tứ Minh ở cửa Tây, thấy cổng khép hờ bèn đẩy vào.
Cao Quốc Thái thấy gần ngoài cổng có ba gian phòng đèn đuốc lù mù, bèn nói:
- Hôm nay tối rồi, ngày mai sẽ vào nhà trong, bây giờ mình vào đây nghỉ chân đã!
Lý Tứ Minh nói:
- Ba phòng này đã cho thuê rồi, mà tôi cũng không đòi tiền phòng, nhân vì tôi hay vắng nhà nên mời một người cùng phường đến ở để hai bên dòm ngó giúp đỡ nhau.
Cao Quốc Thái nghe nói gật đầu. Hai người tiến vào cửa thứ hai, kêu cửa. Bên trong có một bà già đi ra nói:
- A, đại gia đã về!
Lý Tứ Minh nói:
- Bà vô trình với bà chủ hay, hôm nay có ân huynh của ta là Cao Quốc Thái đến thăm.
Bà vú trở vào giây lát, nghe bên trong có tiếng "Xin mời vào". Hai người bước vào phòng trong. Bên trong lau dọn rất sạch sẽ, từ bên trong Hà thị bước ra chào hỏi ra mắt Quốc Thái. Lý tứ Minh bảo vợ:
- Nàng hãy sửa soạn thức ăn ở phòng Đông để hai anh em ta nhắm rượu nhé!
Hai ngượi lại sang phòng Đông, dưới ánh đèn tỏ, giở gói lụa ra xem lại. Lý Tứ Minh nói:
- Hai xấp lụa này, màu sắc thực màu lam ngọc đúng mức, nhưng không biết cửa hiệu Hưng Long này ở chỗ nào? Ngày mai chúng ta niêm yết bá cáo ở bốn cửa thành, nếu có người đến tìm, nói đúng thì đưa lại họ, còn không có ai tới kiếm thì hai ta may mỗi người một cái áo dài mặc chơi.
Cao Quốc Thái nói:
- Phải. Ngày mai hiền đệ hãy thay ta đến cảm tạ anh Vương Thành Bích nhé. Nếu không có anh ấy cứu giúp cho thì giờ này ta đã mồ xanh ra cỏ rồi. Anh ấy thật là một người quân tử, tính tình hiền hậu ngay thực, đối đãi với ta trước sau như một. Thật là một người bạn quý khó tìm!
Lý Tứ Minh nói:
- Vâng. Ngày mai hai ta sẽ cùng đi gặp anh ấy.
Hai người ăn uống xong, ngơi nghỉ.
Sáng hôm sau, hai người vừa rửa mặt, điểm tâm xong, nghe bên ngoài có người hỏi:
- Lý Tứ Minh, trong nhà anh có người tên Cao Quốc Thái phải không?
Tiếp theo, tiếng gõ cửa dồn dập. Hai người lật đật bước ra xem. Ngoài cửa đã đứng sẵn hai vị sai

http://tieulun.hopto.org

dịch, mang theo bốn tên phổ kỵ Hai vị này đầu đội mũ vải xanh nhạt, mình mặc án chẽn xanh, lưng thắt dây bản da, chân mang giày nhẹ, mỗi người trên tay đều cầm côn gỗ, dây xích sắt. Hai vị Ban đầu này, một vị tên là Kim Lăng Thọ, một vị tên là Đổng Thế Xương. Vừa gặp Cao Quốc Thái, vội hỏi:
- Này, bạn có phải là Cao Quốc Thái không?
Cao Quốc Thái đáp:
- Vâng, chính tôi, hai vị tìm tôi có việc chi?
Nghe xong, vị Ban đầu ấy rút dây sắt trói nghiến Cao Quốc Thái lại. Lý Tứ Minh vội chạy đến can thiệp cũng bị trói nốt. Trói xong, lại hô:
- Bây đâu, lục tìm tang vật!
Họ vào các gian phòng lục xét và tìm thấy hai xấp lụa ở phòng Đông. Lý Tứ Minh hỏi:
- Ban đầu ơi, tại sao hai ông bắt trói chúng tôi thế này?
Kim ban đần đầu nói:
- Ở đây chúng tôi có tờ trát, lịnh của quan huyện sở tại sức cho bọn tôi phải bắt trói bạn ngay Hai tôi vô cớ đâu dám bắt trói người lương thiện! Hai anh làm việc gì thì tự hai anh biết lấy, còn hỏi bọn tôi làm gì?
Vị Ban đầu kia nói:
- Dẫn đi mau, đừng nói nhiều lời. Đến nha môn, các anh sẽ biết.
Nói rồi dẫn hai người mang theo hai xấp lụa về phòng làm việc ở huyện nhạ Lúc đó, quan huyện đi đưa đón quan trên chưa về, chờ đến mặt trời xế bóng quan huyện mới về đến nha sở. Vừa về đến, quan huyện lập tức truyền lịnh:
- Chuẩn bị thăng đường!
Ba quan chức sự lật đật tề tựu, đứng xếp hàng chờ lịnh. Tráng ban lo việc thị uy hộ quan đường. Tạo ban coi việc bài trí hiệu lệnh. Khoái ban coi việc thứ tự trình việc bắt trộm đuổi cướp. Ba ban ai lo việc nấy. Huyện quan họ Võ tên Dao Khuê, xuất thân từ khoa bảng, đoán việc như thần, thực thi phép nước, yêu dân như con, lòng những mong toàn huyện đi đường không nhặt của rơi, đêm khỏi cài then cửa. Hôm nay quan huyện thăng đường xử đoán việc công. Bên dưới trình thưa:
- Việc tiệm lụa ở Ân Gia Độ bị cướp, bọn cướp đèn đóm sáng ngời, gậy gộc dao kiếm khảo tra chủ nhân, cướp đi 50 tấm lụa và 1.000 lượng bạc. Đầu đảng là Cao Quốc Thái, chủ oa trữ là Lý Tứ Minh, xin giải trình đại nhân xét xử.
- Hãy dẫn bọn nó vào!
Hai bên dạ ran, lập tức đưa Cao Quốc Thái và Lý Tứ Minh vào quỳ trước huyện đường. Hai người thưa bẩm:
- Kính thưa lão gia, sinh viên Cao Quốc Thái kính xin ra mắt. Tiểu tử là Lý Tứ Minh xin ra mắt lão gia.
Quan huyện ở trên nhìn xuống thấy Cao Quốc Thái văn chất thanh bai, phẩm mạo đoan chính, ngũ quan thanh tú, gương mặt hiền lành không có vẻ gì hung ác cả, bèn hỏi:
- Này Cao Quốc Thái, bọn mi giữa đêm đốt đèn đánh cướp tiệm lụa, đồng lõa có bao nhiêu tên, số lụa cướp được đem về giấu ở đâu? Nói mau!
Cao Quốc Thái nghe nói, vội trình:
- Bẩm lão gia, sinh viên là người học trò, không biết việc cướp tiệm lụa ở Ân Gia Độ là thế nào, cả đến việc đốt lửa cầm gậy uy hiếm chủ nhà, sinh viên nào có biết điều chi!
Quan huyện vỗ bàn, hét lớn:
- Cha chả, hỏi nhẹ nhàng mi chẳng chịu khai! Vậy thì bây đâu, đè xuống đập cho nó một trận!
Cao Quốc Thái vộ thưa:
- Bẩm lão gia, xin người bớt giận để tiểu sinh trình rõ: Ân Gia Độ đốt đèn cướp của đả thương chủ nhân, việc đó tiểu sinh hoàn toàn không biết. Nếu lão gia đánh khảo gia hình bắt tiểu sinh nhận lấy việc mưu phản đó, tiểu sinh quyết không dám nhận đâu!
Quan huyện nói:
- Theo ta thấy thì chắc chắn là mi đã có quen thân với bọn cướp tiệm lụa bị cướp rồi, ngươi nói không biết, tại sao hai xấp lụa này lại ở trong tay mi?
Cao Quốc Thái nói:

http://tieulun.hopto.org

- Bẩm lão gia, hôm qua tiểu sinh tình cờ lượm được gốc cây Tây nam ngoại thành, tiểu sinh định ngày hôm nay dán bố cáo ở bốn cửa thành, nếu có ai đến nhận tiểu sinh cho lại, nào dè lại bị lão gia bắt về đây. Đó là sự thật xin thưa trình.
Quan huyện nghe nói, cầm hai xấp lụa lên xem và truyền dẫn thủ kho của tiệm Hưng Long là Vương Hải vào. Giây lát, từ bên ngoài, một người trạc ngoại ngũ tuần đi vào. Người này ngũ quan đầy đặn, có vẽ phúc hậu, đến quỳ trước án. Quan huyện bảo sai nhân đem hai xấp lụa cho xem và hỏi:
- Ngươi xem thử hai xấp lụa này là của tiệm Hưng Long bán ra hay bị bọn giặc cướp đi Việc này rất hệ trọng, ngươi không được hồ đồ nhé!
Vương Hải xem một lát rồi thưa:
- Bẩm huyện quan, rõ ràng hai xấp lụa này bị bọn giặc cướp đi.
Quan huyện nghe nói thế, hỏi:
- Có Bằng cớ gì mi dám bảo hai xấp lụa này bị cướp đi Hãy nói mau!
Vương Hải thưa:
- Trình bẩm lão gia, đây có bằng chứng rõ ràng. Trong tiệm của chúng tôi, hàng còn treo trên giá chưa bán chỉ có chữ "Hưng Long đoạn kiếm" mà thôi. Nếu có người đến mua lụa, khi mua xong, tiệm chúng tôi mới đóng lên lụa một con dấu đã bán nữa, trên dấu bán có khắc chữ "Sanh tài hữu đạo". Trên hai xấp lụa này không có khắc con dấu đã bán nên tôi quả quyết là đồ vật bị đánh cướp.
Quan huyện nghe nói, cho người dẫn đi ra. Cao Quốc Thái quỳ một bên nghe không sót một lời.
Quan huyện nói:
- Này Cao Quốc Thái, ngươi nghe rõ hết chưa? Bây đâu, đè Cao Quốc Thái xuống đánh một trận cho tạ Đánh xong sẽ hỏi tiếp.
Cao Quốc Thái thưa:
- Xin lão gia thương tình xét lại, quả tình hai xấp lụa này tiểu sinh lượm được mà có. Có thể là do bọn cướp đem đi bị đánh rơi rồi tiểu sinh lượm được, chớ nào có bằng chứng gì là tiểu sinh đang đêm đốt đèn uy hiếp chủ nhân cướp của đâu?
Quan huyện nghe nói, nổi giận đập bàn, hét lớn:
- Cha chả, hay cho thằng giặc già hàm, dám ở trước quan đường già hàm cải chày cãi cối! Bây đâu, dẫn chứng nhân ra đây!
Cao Quốc Thái nghe nói có chứng nhân, mặt thất sắc nhìn lên. Bên ngoài dẫn vào một người lạ hoắc. Người ấy độ hơn 20 tuổi, đầu đội khăn xanh rách góc mình mặc áo xanh chẹt, giày xanh vớ trắng, da mặt trắng xanh, đôi mắt ti hí, chiếc mũi củ tỏi dòm xuống cái miệng trẹt, đôi môi mỏng dính. Chiếc đầu cá trê với hai thái dương lõm vào càng làm cho đôi mắt như ríu lại. Té ra người này là Lãnh Hạng Nhị, hiệu là Lãnh Bất Phòng, ở ba gian phòng ngoài của Lý Tứ Minh. Bình thời đến mượn tiền Lý Tứ Minh nhiều lần không được nên có ý thù. Nhà Lãnh Nhị có hai vợ chồng mà nuôi không nổi, vợ phải bỏ đi làm mướn kiếm sống. Anh ta suốt ngày ở nhà một mình tính đủ thứ chuyện làm hại Lý Tứ Minh vì không cho hắn mượn tiền, cho bỏ ghét. Một tối nọ nghe bên nhà Lý Tứ Minh có khách, Lãnh Bất Phòng suy nghĩ: "Bình thường Lý Tứ Minh có mời bạn bè bao giờ, hôm nay chắc có gì hệ trọng đây!". Hắn ta len lén rình nghe. Thì ra người mới đến là Cao Quốc Thái đang cùng Lý Tứ Minh đi vào nhà. Lãnh Nhị đứng ngoài cửa thứ hai nghe ngóng. Lý Tứ Minh nói:
- Hai xấp lụa của tiệm Hưng Long này, nếu ngày mai không có có ai đến tìm thì hai đứa ta mỗi người may một cái áo bào mặc chơi.
- Lãnh Nhị nghe nói đến chỗ đó, trong lòng thầm nghĩ: "Ta nghe nói tiệm lụa Hưng Long ở Ân Gia Độ lần trước bị bọn cướp đốt đèn cầm gậy uy hiếm chủ nhân dọn sạch. Vụ án đó đến bây giờ vẫn chưa tìm ra manh mối. Ngày mai ta đến nha môn, thêm mắm dặm muối, vu cho hắn chứa chấp đồ gian. Thằng cha Tứ Minh này thiệt đáng ghét, ai đời phát tài như thế mà mình hỏi mượn mấy điếu chẳng chịu cho Lần này thì biết tay ông, để lần sau ông hỏi có dám khước từ không cho biết!". Sáng hôm sau, Lãnh Nhị lật đật lên dinh quan huyện, hỏi:
- Hôm nay vị Ban đầu nào trực thế?
Có người đáp:
- Hôm nay nhằm Kim Lăng Thọ ban đầu trực đấy.
Lãnh Nhị tìm Kim ban đầu, hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Này Kim ban đầu, vụ án nửa đêm đốt đèn cầm gậy cướp của ở Ân Gia Độ, mấy ông đã tìm ra thủ phạm chưa?
- Hãy còn đang tra xét.
- Lý Tứ Minh ở phòng Đông trong viện chúng tôi đang chứa một tên gian dương đại đạo. Hôm qua có tên đầu đảng là Cao Quốc Thái đến ở nhà hắn, hai người bàn luận cả đêm. Tôi nghe rõ hết nên lật đật đến đây trình báo.
- Hay dữ a! Ta sẽ đưa ngươi vào ra mắt quan huyện mới được.
Đoạn sai người vào trình quan huyện. Quan huyện lập tức thăng đường, dạy đem Lãnh Nhị lên gạn hỏi. Lãnh Nhị đến trước, quỳ xuống trình thưa:
- Bẩm lão gia, tiểu nhân là người mướn phòng nhà của Lý Tứ Minh, thường thấy người có hình tích khả nghi ra vào nhà hắn. Tối hôm qua có tên đầu đảng là Cao Quốc Thái đến ở nhà hắn, khoe nói việc đốt đèn cầm gậy, uy hiếp chủ nhân, cướp của ở Ân Gia Độ. Tiểu nhân với bên hắn vốn không thù oán chi, sợ e lão gia điều tra biết được, bắt tội tiểu nhân có việc này lại không trình báo để tặc nhân trốn thoát.
Quan huyện trước tiên sai người lưu Lãnh Nhị lại, rồi phái Kim Lăng Thọ, Đổng Thế Xương đi bắt Cao Quốc Thái và Lý Tứ Minh về tra xét. Khi hai người đòi bằng chứng bèn bảo dẫn Lãnh Nhị ra.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 030

Huyện Dư Hàng, thanh quan gặp án lạ
Ân Gia Độ, Đạo Tế bắt tặc nhân

Khi Lãnh Nhị được dẫn vào, quan huyện hỏi:
- Này Lãnh Nhị, ngươi nói Cao Quốc Thái đang đêm đốt đèn cầm gậy cướp của, hiện tại đã bắt được ở đây, ngươi nhìn có phải chăng?
Lãnh Nhị thưa:
- Phải đó, bẩm lão gia, người này, hắn cùng Lý Tứ Minh bàn bạc trong nhà, tiểu nhân nghe rõ hết.
Cao Quốc Thái đang quỳ một bên, nói:
- Bẩm lão gia, người này, tiểu sinh chưa hề quen biết bao giờ.
Lý Tứ Minh bò lên một bước, thưa:
- Dám trình lão gia, tên Lãnh Nhị nguyên là người mướn phòng ở chung viện với tiểu tử. Nhân vì hắn không trả tiền phòng, lại mượn tiểu tử mấy lần không trả. Sau này mượn nữa, tiểu tử không cho mới đem lòng thù hận, vu cáo người hiền. Cúi xin thượng quan ra ơn xét lại!
Quan huyện nói:
- Cha chả, ta không nặng tay không được mà. Hỏi han nhẹ nhàng bây không chịu khai, cho nếm mùi đòn bọng, bây có giấu cũng không được nào! Bây đâu! Đè Cao Quốc Thái và Lý Tứ Minh xuống nện một trận rồi sẽ hỏi tiếp.
Hai bên sai dịch dạ ran, sắp sửa áp tới thi hành. Bỗng nhiên có một trận cuồng phong thổi tới công đường cát bụi mịt mù, mắt mở không ra, thấy trên bàn có một tờ giấy, trên đề hai chữ "oan uổng". Quan huyện không biết là của ai viết, tự mình suy nghĩ, chắc là có nguyên nhân gì đây. Bèn ra lệnh tạm đem Cao Quốc Thái, Lý Tứ Minh giam lại, cả Lãnh Nhị cũng giam lại nốt rồi ra lệnh bãi hầu.
Nguyên lúc Tế Điên vừa đến công đường, thấy sự việc như vậy, bèn lấy tay chỉ một cái, cuồng phong ào ạt nổi lên, mọi người mở mắt không được bèn viết hai chữ "oan uổng" để trên bàn rồi đi ra, dắt Phùng Thuận và Tô Lộc ra hướng cửa Tây. Đi được hai dặm, bỗng Tế Điên nói:
- Hai người coi kìa, bạc ở đâu ra nhiều thế?
Hai người lập tức lượm lên xem và đồng bỏ vào bọc. Tô Lộc ôm kè kè một gói trước bụng. Hai người đồng nói:
- Không biết bạc ở đâu mà nhiều quá?
Tế Điên nói:
- Đây chắc là có đoàn bảo tiêu hộ tống bạc đi ngang đây bị cướp đành bỏ chạy làm rớt lại. Gặp dịp bạc rơi này chúng ta tha hồ mà xài.
Ba người lại đi tới trước, tới một thị trấn tên là Ân Gia Độ. Thị trấn này nằm trên một tuyến đường Nam Bắc nên xe cộ qua lại tấp nập. Mé bên đường, đập vào du khách một bức tường màu trắng lộ rõ mấy chữ đen đại tự "Mạnh Gia lão điếm, cơm cỏ sẵn sàng, phòng ngũ tiện nghi".
Tế Điên dừng ở trước cổng điếm gọi cửa. Bên trong có phổ ky dòm ra thấy một Hòa thượng kiếc, liền hỏi:
- Cái gì thế?
- Mướn phòng đây, mở cửa mau!
- Không có phòng đâu, chật hết rồi.
- Cho một cái phòng xép cũng được mà.
- Cũng không có nữa.
- Ái chà chà, ta mang theo bạc nhiều quá, mà ở đây lại không có phòng trọ, biết tính sao đây?
- Thôi, chờ một chút đi.
Nguyên Mạnh Gia lão điếm này là của Mạnh Tứ Hùng và Lý Hổ làm chủ, hai tên phổ ky một đứa họ Lưu, một đứa họ Lý, lâu nay chuyên hại khách ngụ. Nếu thấy khách lữ hành đem theo nhiều hành lý, rương bị to cộm thì chúng lập tức dùng rượu thuốc mê đánh gục rồi giết người cướp của. Dưới mỗi phòng đều có một địa đạo ăn thông với nhau, vì vậy, bề ngoài điếm này là nơi buôn bán, kỳ thật bên trong là một hắc điếm chuyên cướp của hại người.
Phô ky nghe bên ngoài nói có nhiều tiền, bèn lật đật đến bên cửa dòm ra, thấy ba người mang bạc nặng trĩu, bèn chạy vào nói:

http://tieulun.hopto.org

- Này chưởng quỹ, bên ngoài có hai người đi với một ông Hòa thượng, mang theo một bao bạc lớn, muốn mướn phòng trọ.
Mạnh Tứ Hùng nói: Sao mi không mời họ vào?
- Tôi lỡ nói với họ là hết phòng rồi.
- Mi ra nói với họ như vầy: Chưởng quỹ chúng tôi nghe nói quý vị mang bạc đi đường xa, gặp thời buổi nhiễu nhương này rất nguy hiểm. Rủi ro gặp giặc cướp thì mất tiền bỏ mạng như không. Chưởng quỹ tôi là người hay làm phước, thuận cho quý vị thuê một phòng tạm ngụ qua đêm, xin quý vị an tâm chớ đi nơi khác.
Phổ ky nghe rõ, quay mình ra mở cửa, thấy ba người vẫn còn đứng chờ, bèn nói:
- Thôi, quý vị khỏi đi đâu kiếm nữa!
Tế Điên hỏi:
- Chưởng quỹ của nhà ngươi nghe rồi, thuận cho bọn ta mướn một phòng, sợ bọn ta đem bạc đi mất phải không?
- Phải đó!
- Vậy thì ngươi đi trước dẫn đường đi!
Phổ ky đi trước dẫn đường. Tế Điên ba người bước theo vào cửa điếm, thấy trước mặt có một bức tường chắn ngang, phía Đông là phòng chưởng quỹ, phía Tây là nhà bếp, bên trong đó phía Đông là một phòng ngụ, phía Tây cũng một phòng ngụ, phía chánh Bắc là một phòng hạng nhất. Tế Điên đứng giữa nhà không chịu đi, hít hít mũi, nói:
- Trong nhà này hình như có mùi lạ.
Phổ ky nói: Có mùi gì đâu?
- Có mà, hình như là mùi ăn cướp.
- Hòa thượng đừng nói giỡn vậy chớ! Các vị Ở phòng thượng hạng nhé!
- Được, phòng thượng hạng mát mẻ, tám mặt đều ăn thông.
- Nhưng mà ở đó không có cửa sổ dán giấy. Xin mời, xin mời quý vị.
Hòa thượng cùng Tô Lộc, Phùng Thuận lên phòng thượng hạng ở phía Bắc. Trong phòng, sát vách có một cái lò sưởi, dựa cửa sổ là một cái bàn bát tiên với hai chiếc ghế. Phùng Thuận và Tô Lộc mệt quá, gặp ghế liền ngồi xuống nghỉ ngay. Phổ ky trước hết đem nước rửa mặt rồi mới bưng vào một bình trà, hỏi:
- Ba vị có muốn dùng cơm không?
Tế Điên nói:
- Ngươi dọn cho bốn đĩa, thức ăn đủ loại: chiên xào ram nướng, kèm theo hai hồ rượu.
Tô Lộc, Phùng Thuận nói:
- Bọn tôi không uống rượu đâu, buồn ngủ quá, chỉ muốn ngủ thôi.
Tế Điên nói: Hai người không uống thì ta uống.
Phổ ky trở xuống nhà, kêu: Bốn đĩa chiên xào ram nướng, hai hồ rượu trắng, kha khá mê vào!
Tế Điên kêu: Này phổ ky, lại đây, lại đây!
- Hòa thượng còn cần thứ chi?
- Ngươi kêu cho ta hai hồ rượu trắng, mê vào kha khá nhé!
Phổ ky nghe nói, cả kinh nghĩ thầm: "Bộ Ông Hòa thượng này là người trong nghề sao mà biết vậy cà? Nếu không phải, làm sao ổng biết được tiếng lóng giang hồ?". Nghĩ rồi liền hỏi:
- Hòa thượng ơi! Ông nói cái gì mà mê vào kha khá?
- Ngươi không hiểu à? Nếu không hiểu để Hòa thượng cắt nghĩa cho nghe.
- Tôi thiệt không biết.
- Ngươi vừa mới nói mê vào kha khá đó mà, sao lại hỏi tả Ta hỏi ngươi nè, ngươi nói "mê vào kha khá" là nghĩa làm sao?
Phổ ky nghĩ: "Phải rồi, hồi nãy mình mới kêu đây mà, sao lại hỏi Hòa thượng!". Bèn nói:
- Hồi nãy tôi nói "mê vào kha khá" là bảo đem rượu ngon cho Hòa thượng đó!
- Ừ, ta cũng nói rượu ngon đó, ngươi hãy đi lấy đi!
Phổ ky đi ra một lát, đem rượu vào. Tế Điên bèn nhắm một mắt, mở một mắt, nhìn xiêng nhìn xéo, nhìn tới nhìn lui vào bầu rượu. Phổ ky hỏi:
- Hòa thượng ơi, ông kiếm cái gì vậy?

http://tieulun.hopto.org

- Ta nhìn xem "nó" nhiều hay ít. Này Lưu phổ ky ngươi họ gì?
- Hòa thượng đã biết họ tôi họ Lưu rồi mà còn hỏi.
- Ta xem ngươi có vẻ dễ thương, chắc là tụi mình có duyên với nhau từ kiếp trước. Nè, lại đây, lại đây, uống với ta một chén rượu nhé!
- Không được đâu! Tôi một giọt cũng không dám uống, hễ có rượu vào là lăn quay, nhân sự bất biết.
- Thì uống chút chút thôi, một chén cũng được mà!
- Cũng không được đâu! Nếu chưởng quỹ biết được tôi uống rượu với khách, ngày mai sẽ đuổi cổ tôi ngay.
- Ngươi không uống rượu này, ta càng thêm nghi, hình như trong rượu có thêm cái chi chi ấy. Ngươi không uống, ta cũng không uống!
- Hòa thượng ơi, ông uống rượu hay không, đâu có dính dáng gì đến tôi. Nếu tôi uống với ông, chưởng quỹ tôi biết được thì rầy rà lắm.
- Cứ uống một miếng đi, có sao đâu mà! Có chết con ma nào đâu mà sợ!
- Thôi để tôi đem rượu hâm nóng lại cho Hòa thượng uống, nãy giờ rượu đã nguội hết rồi.
Phổ ky cầm hồ rượu đến phòng chưởng quỹ, nói:
- Chưởng quỹ ơi, ông Hòa thượng này thật cổ quái. Đem rượu tới, ông kêu tôi uống, tôi không uống, ông cũng không chịu uống, để tôi đem đổi trước một hồ rượu không có thuốc mê, nếu ổng kêu tôi uống, tôi mới dám uống.
Chưởng quỹ lấy đưa một bình rượu ngon, phổ ky cầm lên phòng, nói:
- Này Hòa thượng, tửu điếm hồi nào tới giờ đâu có lệ phổ ky uống rượu với khách, ông kêu tôi uống, tôi phải xin phép rồi mới dám uống.
- Ngươi đem rượu nóng lên đó phải không?
- Phải, rượu nóng đây, Hòa thượng.
Tế Điên ngửa cổ uống một hơi cạn ráo, rồi cầm hồ rượu có thuốc mê đưa cho phổ ky, nói:
- Ngươi uống hồ rượu này đi!
Phổ ky tức giận, bỏ ra ngoài. Tế Điên nói:
- Người không uống, ta cũng không uống, uống rượu một mình đâu có ngon.
Bèn ăn hết mấy đĩa thức ăn, bảo phổ ky bưng dọn rồi đóng cửa, lên giường nằm ngủ.
Phổ ky xuống nhà dưới nói với chưởng quỹ:
- Này chưởng quỹ, trong ba người khách này, đáng gờm nhất là ông Hòa thượng khùng khùng đó. Lát nữa có ra tay phải để ý cẩn thận ông ấy mới được.
Lý Hổ nói:
- Không hề chi, lát nữa ta kêu Lý phổ ky cầm dao lên đó, còn mi cứ ở dưới này ngơi nghỉ, khỏi phải lo lắng chi hết.
Lưu phổ ky gật đầu ưng thuận.
Chờ đến canh ba, Lý phổ ky cắp dao hăm hở lên phòng Bắc. Lấy dao nạy chốt cửa phía trên bật ra, lấy tay xô thử, cửa không nhúc nhích. Coi lại chốt cửa trên đã dính lại như cũ.
Phổ ky kêu thầm: Lạ thiệt!
Lại nạy chốt cửa trên bật ra, xô thử, vẫn không nhúc nhích, thì ra chốt dưới lại liền vọ Phổ ky bèn lại bên cửa sổ, xoi một lỗ nhìn vào, thấy bên trong ba người ngủ say như chết, tiếng ngáy pho phọ Phổ ky lại nạy cửa một hồi nữa, cứ nạy trên hít dưới, nạy dưới hít trên, tháo mồ hôi hột vẫn không mở được. Sốt ruột, hắn chạy qua phòng phía Tây, nơi đó có một địa đạo ăn thông lên phòng trên. Lý phổ ky cuốn bức tranh lên và xê dịch chiếc bàn, để lộ một địa đạo vào người đi lọt. Lý phổ ky định khom mình bước xuống, liền cảm thấy cứng đờ, nhấc chân lên không được.
Chưởng quỹ Lý Hổ ngồi ở phòng chưởng quỹ đợi mãi chẳng thấy Lý phổ ky trở lại, bèn bảo Lưu phổ ky đi dò xét xem sao. Lưu phổ ky cắp một ngọn dao đi lên phòng trên, thấy cửa vẫn đóng chặt, cũng không biết Lý phổ ky đi đâu. Lưu phổ ky liền thẳng qua phòng thượng hạng phía Đông, ở đó cũng có một địa đạo thông qua các phòng trên, hắn đến xê dịch cái bàn, cuốn bức tranh lên, định theo đó xuống địa đạo, nào ngờ vừa bước xuống bỗng thấy mình mẩy cứng đờ, không nhúc nhích được.
Lý Hổ và Mạnh Tứ Hùng ngồi đợi sốt cả ruột mà chẳng thấy hai tên phổ ky trở lại, bèn nóng lòng, mỗi người cắp một cao dao bén chạy lên phòng thượng hạng. Đến nơi thấy cửa vẫn đóng im ỉm,

http://tieulun.hopto.org

cũng không biết hai tên phổ ky đi ngã nào! Lý Hổ lấy dao nạy cửa, đi vào phòng trong. Định thần nghe ngóng, bên trong phòng vang ra tiếng ngáy như sấm. Vén rèm cửa sổ ra xem thấy Hòa thượng nằm ngủ day đầu về hướng Nam, kê gáo dừa sát tấm rèm che cửa hầm, còn hai người kia ngủ say như chết. Lý Hổ nghĩ thầm: "Ba người này thiệt tới số!". Khoa chân bước tới, giơ dao nhắm đầu Hòa thượng định bổ xuống, bỗng thấy Hòa thượng nhe răng cười một cái. Lý Hổ giật mình nhảy lui một bước, quay mình định chạy. Nghe Hòa thượng vẫn ngáy pho pho như cũ, Lý Hổ lại nghĩ: "Chắc là ổng đang chiêm bao! Nhưng tại sao mình bổ xuống, ổng lại nhăn răng ra cười?". Bán tính bán nghi hồi lâu, rồi lại tiến gần, đưa dao bổ mạnh xuống. Dao xuống nửa chừng, người cứng ngắc như trời trồng! Tế Điên đã dùng phép định thân giữ chặt hắn lại. Mạnh Tứ Hùng đứng ngoài chờ mãi không được, ghé mặt vào nhìn thấy Lý Hổ giơ dao lên mà không chịu chém xuống, lật đật nhảy vào phòng, thò tay nắm chặt cán dao định rút…

http://tieulun.hopto.org

Hồi 031

Bắt kẻ cướp, án oan mới giải tỏa
Thi thuật tà, Diệu Hưng tính chuyện xằng

Mạnh Tứ Hùng nhảy tót vào phòng, rút dao ra định giết Tế Điên, nào ngờ La hán xoay mình lấy tay chỉ một cái, miệng niệm "Án ma ni bát mê hồng, án sắc lịnh hích", dùng phép định thân giữ chặt hắn lại. Đoạn chạy tới đánh thức Tô Lộc và Phùng Thuận dậy, miệng hô hoán lên:
- Làng xóm ơi, ăn cướp, ăn cướp, ăn cướp muốn giết người!
Hô xong, mở cửa phòng chạy mất.
Tô Lộc và Phùng Thuận mở mắt ra, thấy có hai người đứng trước mặt giơ dao ra sáng giới, lật đật tuột khỏi giường, nhảy xuống nhà dưới hô hoảng:
- Ăn cướp, ăn cướp! Muốn giết người! Cứu tôi với, cứu tôi với!
Đang lúc quan binh tuần tra bên ngoài vừa đến, nghe trong điếm hô "Ăn cướp, ăn cướp", vị Thiên tổng của địa phương là Lưu Quốc Võ đem 20 quan binh ập vào bắt cướp. Nhân vì lúc trước ở tiệm lụa Hưng Long bị bọn giặc cướp đốt đèn cướp của, cướp đi 50 xấp lụa, 1. 000 lượng bạc, đến nay vẫn chưa tìm ra tông tích thủ phạm. Hôm nay nghe la "ăn cướp", bèn vội sai binh lính bắc thang trèo qua cửa sổ, vào trong nhà, mở cửa lớn để quan binh vào tra xét. Khi cửa lớn mở ra, Lưu lão gia từ bên ngoài ập vào, hô bắt Tô Lộc trói lại.
Tô Lộc nói:
- Mấy vị đừng trói tôi, tôi không phải là kẻ cướp. Cướp ở nhà trong ấy. Chúng tôi có ba người tất cả. Một ông già tên là Phùng Thuận và một vị Hòa thượng. Chúng tôi từ Lâm An đến đây tìm kiếm một người, mới vào khách điếm này ngụ qua đêm. Vừa rồi có bọn cướp cầm dao định giết chúng tôi, nên chúng tôi mới kêu toáng lên thế.
Quan binh nói:
- Được, thiệt giả thì lát nữa sẽ biết, bây giờ hãy trói ngược lại đã. Lần trước, chúng ta đi bắt cướp tại tiệm lụa, nghe la cũng xông vào. Vừa vào cửa thấy có một người đang la, chúng ta tưởng là chủ nhà nên không giữ lại. Đến chừng vào tới trong mới hay cả nhà bị trói một chùm, còn ăn cướp thì bỏ chạy mất. Chúng ta chẳng biết làm sao hơn, lần này thì chúng ta không mắc lỡm nữa đâu.
Tô Lộc nói:
- Thì mấy ông cứ vào phòng trong coi mặt bọn cướp rồi tìm hai người cùng đi với tôi và hai tên phổ ky sau.
Binh lính kéo vào phòng trong bắt cướp, té ra là Mạnh Tứ Hùng, Lý Hổ, Lưu Đại và Lý Nhị. Trước hết tước đao của bọn cướp rồi bắt trói họ lại. Đoạn chia nhau đi tìm khắp nhà mà chẳng thấy hai người kia đâu. Còn đương lo lắng bỗng nghe dưới tàu ngựa có tiếng rên rỉ. Mọi người đổ xô về hướng đó. Thì ra ở đó có một người đang run rẩy nép sát dưới sàn, kéo ra, quả đúng là Phùng Thuận. Hỏi ra, thì trả lời ăn khớp với Tô Lộc, bèn mở thả cho hai người ra. Lại đi tìm Hòa thượng, mọi người đi khắp các phòng mà chẳng thấy bóng Hòa thượng đâu. Tới chừng đi ngang nhà xí, nghe có tiếng ngáy pho pho, mở cửa ra xem, thấy rõ ràng Hòa thượng đang đứng dựa vách ngủ khò.
Phùng Thuận chạy đến lắc vai Hòa thượng, gọi:
- Tế Công, người còn ngủ sao? Quan binh đã đến rồi, cướp bị bắt hết rồi, người hãy dậy đi!
Chỉ thấy Hòa thượng mở mắt, vụt la lên:
- Không xong, không xong rồi! Ăn cướp! Bớ người ta, cứu tôi với!
Tô Lộc nói:
- Có ăn cướp nào ở đâu! Sao mà người ngủ say quá vậy?
- Bị ăn cướp làm ồn quá, nên ta ngủ quên đi mất!
Quan binh nói:
- Thôi, lên phòng lấy đồ của các người đi!
Ba người lên phòng thượng hạng phía Bắc, nhìn lại: những nén bạc chỉ là đá cục.
Tô Lộc nói: Hôm qua là bạc mà sao bây giờ thành đá cục hết trọi?
Tế Điên chỉ cười mà không nói.
Quan binh dẫn ba người về nha môn Võ Phiếm. Hỏi lại Phùng Thuận, Phùng Thuận bèn từ đầu đến đuôi kể hết một lượt. Lưu Quốc Võ hỏi đến họ tên của bọn cướp. Xong, đoạn viết một tờ trình, rồi

http://tieulun.hopto.org

cả bọn luôn cả Tế Điên ba người đều giải về huyện Dư Hàng phát lạc.
Nói về huyện Dư Hàng đang khổ sở về vụ án Cao Quốc Thái, không biết phải xử trí như thế nào, kế nghe trình quan Thiên tổng ở Ân Gia Độ giải về một vụ án. Truyền dẫn bọn Tế Điên vào trước, thấy một Hòa thượng áo quần rách rưới vào đứng sững trước công đường.
Quan huyện hỏi:
- Hòa thượng là người ở đâu? Sao lại đến đây? Thấy bản quan sao chẳng chịu quỳ?
Tế Điên cười ha hả, nói:
- Ta là Tế Điên Hòa thượng ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ đây. Nhân vì:

Tây Hồ có tòa Thành Hoàng san
Thanh Tịnh ni cô nhờ giải nàn
Kiếm giùm cháu rể Cao Quốc Thái
Ngờ đâu lại đến huyện minh oan.

Tri huyện nói:
- Té ra là Tế Công mà đệ tử không biết, xin Ngài thứ lỗi. Thỉnh an tọa, an tọa!
Tế Điên ngồi xuống, đem câu chuyện trong điếm đầu đuôi thuật lại. Tô Lộc và Phùng Thuận cúi đầu đứng ở một bên. Quan huyện nghe xong bèn truyền lệnh đem bọn cướp vào. Hai bên sai dịch dạ ran. Trước hết dẫn Mạnh Tứ Hùng vào quỳ trước án. Quan huyện hỏi:
- Này Mạnh Tứ Hùng, quán đó phải của nhà ngươi không?
- Dạ bẩm quan, phải!
- Tại sao lại hại người? Mở điếm bao lâu và có bao nhiêu người bị hại? Nói mau!
- Bẩm lão gia, tiểu nhân là người buôn bán, nào dám hại ai đâu! Nhân vì hồi hôm, trong tiểu điếm bị chộn rộn, tiểu nhân bèn cầm dao rượt kẻ cướp. Nào ngờ gặp quan binh đi tuần đêm bắt tiểu trói lại bảo là ăn cướp, quả tình tiểu nhân vô tội.
- Thôi cho ngươi lui, để ta điều tra lại rồi sẽ định.
Quan binh vào, đem việc bắt cướp trình qua một lượt. Quan huyện dạy đem Lý Hổ vào, chẳng cho hai tên cướp gặp mặt. Lý Hổ đến trước quan huyện, quỳ xuống chờ lệnh. Quan huyện nhìn xuống. Tên giặc tuổi ngoài 30, má lộ, mày ngắn, mặt mày hung ác, nhất định không phải là dân lương thiện, bèn hỏi rằng:
- Lý Hổ, vừa rồi Mạnh Tứ Hùng đã cung khai hết rồi, mi còn chần chờ gì nữa mà không chịu cung khai?
Lý Hổ nghĩ thầm: "Hắn đã cung khai hết, mình còn giấu làm chi nữa!". Bèn nói:
- Dạ, bẩm lão gia, sự việc đã như thế, tiểu nhân cũng xin khai thiệt. Hai tôi vốn là người ở Ân Gia Độ, kết bạn từ hồi để chỏm. Quán trọ này cũng do hai đứa tôi hùn vốn, mở tiệm cũng hơn mười năm rồi. Mỗi khi gặp khách thương ngủ trọ mang theo nhiều bao túi lớn, chúng tôi bỏ thuốc mê vào rượu, cho họ mê rồi đi hại người lấy của. Tính lại có ba, bốn mươi người bị hại vì cách làm ăn của chúng tôi. Năm nay, vào ngày 26 tháng trước, có ba người ở Bồng Lai đảo tỉnh Sơn Đông đến tiệm chúng tôi. Họ toàn là anh em trong giới lục lâm. Đứng đầu là Tịnh giang thái tuế Châu Điện Minh, tháp tùng có hai đồ đệ là Phiên giang quỷ Vương Liêm và Phá lãng quỷ Hồ Phương. Ba người này nhân việc mua lụa mà gây lộn với người của tiệm lụa Hưng Long, rồi mới đến tiệm chúng tôi. Tối lại, họ rủ chúng tôi đi đánh cướp tiệm lụa Hưng Long, cướp 50 xấp lụa, bạc nén 1.000 lượng. Việc cầm dao kề cổ uy hiếp người làm công, có bốn người của tiệm chúng tôi tham dự. Sau khi cướp được đem về, phân chia không đồng đều, Châu Điện Minh tức giận bỏ đi. Hôm qua, có vị Hòa thượng đem theo hai người vào trọ trong tiệm tôi, vì thấy họ có nhiều bạc nên chúng tôi sai phổ ky đi ám hại họ, nào ngờ việc không thành, lại bị quan binh bắt được. Sự việc như thế, tiểu nhân cứ việc thưa trình, không dám giấu quanh.
Quan huyện nghe xong, dạy đem Lưu Đại và Lý Nhị hai tên phổ ky ra tra hỏi. Chúng đều cung khai tất cả. Sau cùng đem Mạnh Tứ Hùng đến đối chất. Hắn đành cúi đầu nhận tội. Sau khi viên thư lại chép lời khai việc đánh cướp tiệm lụa Hưng Long của bốn tên xong, không thấy đề cập đến Cao Quốc Thái và Lý Tứ Minh trong đó. Quan huyện truyền đem Cao Quốc Thái với Lý Tứ Minh thả trước, rồi truyền đem Lãnh Nhị đánh 40 roi, giam lại răn chúng, kế đến đem Mạnh Tứ Hùng đánh

http://tieulun.hopto.org

40 côn, cả bọn Lý Hổ và hai phổ ky đều giam vào ngục thất.
Phùng Thuận thấy Cao Quốc Thái được thả ra, vội bước đến xá Cao Quốc Thái và nói:
- Mấy lúc tiên sinh đi đâu? Chúng tôi tìm kiếm mãi mới đến đây.
Cao Quốc Thái mới đem hết sự việc thuật lại. Tế Điên thấy việc án đã xong, bèn cáo từ quan huyện. Bọn Cao Quốc Thái kéo nhau đến ra mắt chào hỏi. Lý Tứ Minh nói:
- Trước hết xin mời Tế Công và Cao huynh với hai vị quản gia cùng về nhà tôi nghỉ đỡ rồi ngày mai về sớm.
Tế Điên nói:
- Cũng được. Mọi người đang ra cổng phía Tây, Tế Điên mới hỏi Cao Quốc Thái:
- Tiền của Vương Thành Bích cho thầy, bị tên nào lấy mất vậy?
Cao Quốc Thái nói:
- Đệ tử không biết là ai. Thánh tăng biết, xin người từ bi chỉ giùm.
Tế Điên cười hà hà, nói:
- Thầy hãy coi kìa!
Bèn lấy tay chỉ một cái, bỗng thấy từ trong ngõ nhà Lý Tứ Minh có một người đi ra. Người này độ tuổi hơn 20, nước da xanh tái, mày ngắn mắt nhỏ, đầu đội mũ rộng, mình mặc ái vải xanh, giày xanh vớ trắng, đôi mắt giống như mắt gà rừng đảo qua liếc lại hai bên.
Lý Tứ Minh nói:
- Đây là em vợ của Lãnh Nhị, tên là Hạ Nhất Khiêu, lâu nay làm nghề móc túi trong chợ, hắn là tên trộm giữa ban ngày, không việc ác nào từ nan.
Hôm nọ Cao Quốc Thái đổi bạc trong tiệm bị hắn nhìn thấy mới khởi ý gian, giả bộ làm người vào thành, đụng mạnh cho Cao Quốc Thái xiểng liểng, thừa cơ cướp gói bạc đi. Hắn vào sòng bài, thua sạch trong hai đêm. Bữa nay mò đến nhà Lãnh Nhị mượn tiền, nào ngờ hỏi lại hàng xóm mới hay Lãnh Nhị bị mắc việc quan. Đang lúc trở ra tới ngõ, hắn gặp Lý Tứ Minh và mấy người trở về. Tế Điên đưa tay chỉ một cái, Hạ Nhất Khiêu bỗng nhiên nói:
Qúi vị coi tôi đây, bữa nay tới hồi trả quả rồi.
Nói rồi, đưa tay vả miệng lia lịa, vừa chạy tuốt ra bờ sông nhảy ùm xuống mất tăm. Hôm sau, người ta vớt xác đem trình, quan địa phương khám nghiệm, trình báo là có một thây đàn ông vô danh chết trôi và cho lệnh chôn cất.
Lý Tứ Minh mời mọi người vô nhà, bày tiệc rượu khoản đãi Tế Điên. Cao Quốc Thái nói:
- Này Lý hiền đệ, phiền em đến ngoài cửa Nam tìm anh Vương Thành Bích, đem sự việc này nói ảnh nghe và thay lời ta cảm tạ anh ấy.
Lý Tứ Minh nói: Ngày mai tôi sẽ lo việc đó cho anh.
Rồi mời Tế Điên và mọi người nghỉ lại qua đêm. Sáng hôm sau, Tế Điên dẫn Cao Quốc Thái, Phùng Thuận, Tô Lộc từ huyện Dư Hàng nhắm đường cái đi về Lâm An.
Ngày kia đến một thị trấn, người qua lại đông vầy, bán buôn tấp nập. Qua một ngã tư, nhìn qua phía Bắc có một tòa cổng lớn, bên trong đắp một toà pháp đài 3 trượng 6 thước, phía bên trên treo giấy màu ngũ sắc chia ra hai bên rõ ràng. Tế Điên nhìn thấy bèn án linh quang, vỗ ba cái, nói:
- Lành thay! Lành thay! Hòa thượng ta gặp việc này đâu lẽ khoanh tay làm ngơ!
Nguyên thị trấn này tên là Vân Lan trấn, nhà ở đường Bắc chính là của một viên ngoại họ Lương tên Vạn Thương, gia tư rất cự phú, nhưng dưới gối chỉ có một đứa con trai tên là Sĩ Nguyên. Lão viên ngoại là người ưa làm bố thí, chuyên sửa cầu bồi lộ, cúng thí Tăng đạo, ấn tống kinh sách. Nhân có một lão đạo sĩ ở địa phương khuyến hóa 100 lượng bạc, nói là để sửa chữa điện Phật, và lấy bạc đem đi. Ít ngày sau, lão viên ngoại đi thăm người quen ở đường Tây lại gặp lão đạo sĩ ấy từ viện yên hoa (bình khang) đi ra. Lão viên ngoại trở về nhà nói với gia nhân rằng:
- Té ra lâu nay mình cúng thí tiền của cho mấy cha đạo sĩ về liễu giõn hoa chơi. Thôi từ nay dẹp chuyện cúng thí đó đi.
Gia nhân là Lương Tu Đức nói:
- Viên ngoại là người ưa làm phước, địa phương chúng ta mấy năm nay mất mùa, gạo đắt như vàng, sao viên ngoại không nhân cơ hội làm phước thiện, lập một chỗ nấu cháo thí giúp đỡ cho người đói kém nghèo khổ ở địa phương xa gần?
Viên ngoại nghe nói rất mừng, lập tức làm tờ bẩm với quan chức địa phương rồi lựa ngày khai thí

http://tieulun.hopto.org

cháo. Mỗi ngày, người đến ăn cháo sớm, ăn xong còn được nhận thêm 100 văn, mọi người đồn nhau đến ăn chật cổng. Hơn nửa tháng, ngày nào Lương viên ngoại cũng ở ngoài cửa nhìn mọi người ăn cháo. Một ngày kia, khoảng gần trưa, Lương Sĩ Nguyên đứng chơi ngoài cửa, vừa xem mọi người qua lại. Bỗng thấy từ cửa chính Tây có một lão đạo sĩ đi lại. Vị này tuổi trên 50, đầu đội mão đạo màu xanh, sau lưng giắt một bảo kiếm, tay phe phẩy một phất trần, mặt như màu giấy ô kim, tròng đen ánh màu sáng, mày to mắt lộ, râu ngắn lòa xòa trước cổ. Khi thấy Sĩ Nguyên, lão đạo sĩ liền nảy sinh ác ý.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 032

Trấn Vân Lan ác đạo tác yêu
Lương Vạn Thương ở hiền gặp lành

Lương Sĩ Nguyên đứng chơi trước cửa, bỗng thấy từ hướng Tây đi lại một vị đạo nhân, đứng trước mặt và nói:
- Vô lượng thọ Phật, thiện tai, thiện tai! Bần đạo rảnh dạo tam sơn, nhàn chơi ngũ nhạc, phỏng đạo tầm tiên, khéo xem khí sắc, giỏi đoán cát hung, xem ra tướng mạo công tử ngũ quan đoan chính, quyết định sẽ làm nên nghiệp lớn.
Lương Sĩ Nguyên nghe thế vội cúi mình thi lễ và nói:
- Dám hỏi đạo gia quý tánh là chỉ Ở tại danh sơn nào? Tham tu ở động phủ nào? Đệ tử muốn xin lãnh giáo.
- Bần đạo xuất gia ở Tường Vân quán trên núi Ngũ Tiên cách đây năm dặm về phía Bắc, họ Trương, tên Diệu Hưng, chuyên về tướng pháp.
- Đạo gia là người giỏi tướng pháp, xin ngài vui lòng xem giùm đệ tử.
Đạo nhân nghe thật đúng ý mình. Ông ta đến đây cũng có duyên cớ.
Số là sau khi du phương trở về thấy tường vách vẹo xiêu, đại điện trống rỗng, bèn rầy sư đệ là Diệu Thông sao không lo hóa duyên sửa lại, cứ lo đi xin cơm nhà thí chủ hoài. Diệu Thông nói:
- Tôi không thể hóa duyên được, nay có nhà Lương thiện nhơn ở trấn Vân Lan này không chịu ứng duyên nữa, mà lại lập ra lò cháo múc thí cho người nghèo trong vùng. Ấy cũng tại người trong đạo gia chúng ta làm hư việc đó thôi! Trước đây có một vị trong đạo gia chúng ta đến nhà Lương thiện nhơn hóa duyên 100 lượng bạc nói rằng đem về sửa Phật điện, sau đó Phật điện không được sửa mà đem vào chốn yên hoa. Một ngày nọ Ông ta từ viện yên hoa đi ra bị Lương viên ngoại bắt gặp, từ đó lão viên ngoại không chịu thí xã cho các Tăng đạo nữa. Tôi còn biết đi đâu khuyến hóa bây giờ!
Diệu Hưng nói:
- Được, để ngày mai ta đi. Phen này không khuyến hóa Lương thiện nhơn được, ta chịu phục sư đệ sát đất.
Nghe Lương Sĩ Nguyên nhờ xem tướng số, Diệu Hưng có ý định thi triển "Ngũ quỷ đinh đầu pháp, thất tiễn tỏa dương hầu" để ám hại, bèn bước tới cầm tay công tử mà nói:
- Tướng mạo công tử đây thật tốt vào hàng bậc nhất, mày thanh mắt sáng này đúng là dòng dõi thi thơ lễ nhạc, nhờ tổ tông phước đức sâu dầy, thật là ngọc đẹp trong đá, phụng trong bầy gà, tuy thích ngao du sơn thủy, nhưng bảng hổ vẫn có phần. Ngặt vì quan tinh chưa tỏ lộ, khi quan tinh chưa tỏ, công danh suýt đạt mà không đạt, vận may sắp được mà không thành, khác nào chim hạc bay vút từng mây lại sa vào bụi gai vướng lại, cá kình đang ở ao bùn, chưa gặp nước Tam giang đâu thể cởi vẩy hóa rồng? Công tử hãy đem ngày sinh tháng đẻ nói cho tôi biết, tôi sẽ liệu tìm cách giúp cho.
Sĩ Nguyên tưởng thiệt, nói thật ngày sinh tháng đẻ của mình. Ác đạo Diệu Hưng nghe rồi nhớ lấy, ngầm bắt quyết niệm chú, thừa lúc Lương Sĩ Nguyên không phòng bị, đánh ngang mặt một chưởng, đem ba hồn bắt lấy một hồn, bảy phách bắt đi hai phách (thâu lấy hồn phách). Lương Sĩ Nguyên rùng mình ngã lăn ra đất bất tỉnh. Ác đạo lật đật trở về miếu, bảo sư đệ lấy cỏ khô bện thành một hình nộm, lấy bút son viết ngày sinh tháng đẻ của Sĩ Nguyên rồi dùng 7 cây kim mới ghim vào tim hình nộm. Lưu Diệu Thông là một người trung hậu, thấy vậy bèn hỏi:
- Anh định hại ai vậy?
Trương Diệu Hưng nói:
- Sư đệ đừng có lo, ta chẳng muốn hai ai đâu, ta chỉ ác hóa Lương viên ngoại thôi mà.
Từ đó mỗi ngày Diệu Hưng đều đến Vân Lan trấn. Nhắc lại sau khi Diệu Hưng đi rồi, Sĩ Nguyên ngã lăn ra đất, gia nhân lật đật hè nhau khiêng vào phòng trong. Lương viên ngoại nghe nói, hồn bay ngàn dặm, sợ hãi vô cùng, vì đã 60 tuổi mà dưới gối chỉ có một mụn con trai, nếu lỡ có bề gì, thật là bất hạnh, vội sai gia nhân mời danh y đến để trị bệnh cho công tử. Lương y đến bắt mạch xong lắc đầu nói:
- Hồn phách đã bị bắt mất rồi, uống thuốc cũng vô hiệu.
Viên ngoại lật đật đặt bàn cầu đảo khấn vái, nguyện cho con hết bệnh sẽ hoàn thành đại nguyện. Liên tiếp mấy ngày cầu đảo, bệnh công tử không thấy thuyên giảm chút nào. Ngày kia, sáng sớm

http://tieulun.hopto.org

viên ngoại ra đứng ngoài cửa xem người đến lãnh cháo mà lòng dàu dàu không vui. Bỗng thấy người đàn bà từ phía Nam đi lại. Trước chị ta có ba đứa trẻ khoảng một, hai tuổi, phía sau chị dắt hai đứa khoảng bảy, tám tuổi, trên lưng cõng một bé trai khoảng ba, bốn tuổi, trước bụng buộc chặt một đứa độ một tuổi. Lương viên ngoại thấy thế, nói:
- Chao ôi! Cái nhà chị này dẫn dắt con cái nhà ai mà nhiều thế! Bây đâu, ra mời chị ấy đến ta hỏi thăm.
Gia nhân đi ra nói:
- Này chị, viên ngoại chúng tôi có lời mời chị.
Chị ta đến trước viên ngoại từ từ thả hai đứa bé xuống đất, cúi đầu chúc phúc:
- Cầu chúc viên ngoại được tam đa cửu khánh, nhiều phước, nhiều thọ, nhiều con cái, phước thọ miên trường.
Viên ngoại hỏi:
- Mấy đứa bé này đều là con nhà chị hết phải không?
Người đàn bà thưa:
- Tôi họ Triệu, nhân vì chồng tôi buôn bán phương xa chưa về, mấy đứa nhỏ này còn bé quá, chỉ biết ăn chứ chưa biết làm, lại gặp mấy năm mất mùa đói kém, mẹ con tôi đến đây nhờ vào phần cháo chu cấp này tạm lây lất qua ngày.
Lương viên ngoại bảo gia nhân:
- Lấy 10 tiền điếu cho mấy đứa trẻ này.
Người đàn bà cúi đầu cảm tạ, cầm tiền ra đi. Lão viên ngoại nghĩ rằng: “Chị đàn bà này dù nghèo khổ nhưng còn có 7 đứa con, về sau chúng lớn lên thật là được việc quá, ta đây dù giàu có bạc muôn lại chỉ có một đứa con mà nay lại mắt bệnh như vầy. Ta nghĩ rằng người ta sống ở đời đều có số mạng cả. Số phải không con, dù cho cầu khấn Phật Trời cũng lại vô ích mà thôi!”.
Đang suy nghĩ như vậy thì thấy từ hướng Tây đi lại một lão đạo sĩ mình mặc áo bát quái xanh, chân mang giày đen, sắc mặt màu chì với một bộ râu quai nón, sau lưng đeo một thanh bảo kiếm, miệng nói:
- Vô lượng Phật, thiện tai, thiện tai, bần đạo nhàn du tam sơn, dạo khắp ngũ nhạc, mà chưa bao giờ thấy nơi nào xấu như nơi đây.
Lương viên ngoại nghe nói lật đật đi đến chào hỏi:
- Xin mời tiên trưởng, trong nhà tôi phạm phải ngũ quỷ phi liêm sát, mong cầu tiên trưởng làm phước phá giùm cho.
Lão đạo sĩ nghe thấy, nói:
- Viên ngoại phải đưa tôi xem xét thật kỹ mới được.
Viên ngoại bèn đưa đạo sĩ vào nhà, đi xem khắp nơi, sau khi xem xong đạo sĩ vào thư phòng của viên ngoại, nói:
- Ngày mai viên ngoại cho đắp bên trong cửa ngõ một pháp đài cao ba trượng hai thước, trên đó để sẵn một cái bàn bát tiên, một ghế thái sư, lại thêm một bó nhang dài, năm cái lư hương, một tờ giấy vàng lớn, một cây bút mới, một gói bạch cập, một bao chu sa, một chén nước rau thơm nấu bằng nước mưa, một mâm ngũ cốc. Trước pháp đài để sẵn một mớ dây ngũ sắc xanh vàng đỏ trắng đen áng theo năm hướng ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ. Lại để sẵn trên đài năm trăm lượng bạc để ta gieo rải phước đức cho ông. Như thế kiếp sát của nhà này mới có thể giải được. Sau khi giải ngũ quỷ xong rồi sẽ trị bệnh cho công tử.
Viên ngoại nghe nói thế trong lòng rất mừng, vội bảo gia nhân đưa trà đến mời và nói:
- Đệ tử vô phép xin hỏi quý danh tiên trưởng là chi, hiện tu luyện ở phủ nào?
- Viên ngoại vì bận nhiều việc nên quên đấy thôi chứ tôi vẫn thường đến đây luôn mà. Tôi họ Trương tên là Diệu Hưng, hiện tu ở Tường Vân quán trên núi Ngũ Tiên cách phía Bắc thôn này năm dặm.
- Té ra là người lân cận, tôi thật thất kính quá!
Nói rồi hối gia nhân đãi cơm. Đạo sĩ lật đật xua tay, nói:
- Viên ngoại bất tất phải bận tâm, để hôm khác tôi sẽ lại quấy rầy. Hôm nay tôi phải về miếu để chuẩn bị một vài việc, ngày mai tôi sẽ đến đây để trừ tai sát cho viên ngoại.
Nói rồi đứng dậy cáo từ. Viên ngoại đích thân đưa ra tận cửa, cung kính vái chào. Sau khi đại sĩ đi

http://tieulun.hopto.org

rồi, viên ngoại hối bảo gia nhân lập ngay một tòa pháp đài cao và sắm sửa các thứ cần dùng như đã dặn. Mọi người trong nhà gấp rút thi công đến tối mịt các việc mới tạm xong. Ngày kế, mọi người đều ngóng chờ đạo sĩ tới mà không thấy bóng dáng đâu. Cho đến lúc mặt trời đứng bóng, tin tức của lão đạo sĩ chẳng thấy mà lại thấy có một vị Hòa thượng đến gõ cửa.
Nguyên là Tế Điên đưa bọn Cao Quốc Thái, Tô Lộc và Phùng Thuận từ huyện Dư Hàng về kinh đi ngang qua đó nhìn lên thấy phía trong cổng có một pháp đài bèn án linh quang biết rõ sự việc, mới nghĩ thầm: "Đồ nghiệt súc, dám ở đây mà hưng yêu tác quái chứ!". Nghĩ rồi bèn dặn bọn Cao Quốc Thái:
- Các ngươi ở đây chờ ta một lát nhé.
Tế Điên rảo bước thẳng đến cổng lớn thấy mấy người gia nhân đứng ở trước cổng, vội nói:
- Kính chào quí vị, Hòa thượng ta có việc đi ngang đây từ sớm tới giờ chưa có hột cơm nào trong bụng, xin hóa viên ngoại ở đây một bữa cơm làm phước.
Các gia nhân nói:
- Hòa thượng ơi, ông đến trễ rồi, ông hãy nhìn lên cổng chúng tôi không thấy tấm bảng đề "khước từ mọi hóa duyên" hay sao? Viên ngoại chúng tôi trước kia vốn là người thiện tâm rất ưa trai tăng thí đạo, mà bây giờ tăng hay đạo viên ngoài chúng tôi đều không chịu cúng thí nữa, phải ông tới sớm một chút xửng cháo này có thể múc cho ông một phần, bây giờ trễ rồi, ngày mai ông lại đến nhé.
Tế Điên nói:
- Hồi sớm tới giờ tôi chưa có hột cơm nào trong bụng, xin quý vị từ bi giúp đỡ giùm.
Có một vị quản gia đứng một bên rất ưa làm việc thiện, thấy Hòa thượng kiếc này có vẻ đáng thương, mới nói:
- Hòa thượng ơi, có một phần cơm canh dành cho tôi mà hồi sáng tới giờ vì trong người không khỏe nên tôi chưa đụng tới, để tôi lấy cho ông nhé.
Nói rồi trở vào đem phần cơm ra cho Tế Điên. Tế Điên đưa tay ra nhận, lão quản gia vừa rút tay về, Tế Điên cũng đồng rút tay lại. "Bốp" một tiếng, cả chén và cơm đều văng tóe ra đất. Lão quản gia nói:
- Cái ông Hòa thượng này, tôi có lòng tốt đem cơm canh trước lo cho ông, tại sao ông lại đánh vỡ bát thế?
Tế Điên cười khà và nói:
- Ông cho Hòa thượng ta ăn cơm thừa hả?
- Ông không muốn ăn cơm thừa hả? Vậy chớ ông muốn ăn cái gì?
- Ta muốn hả, phải có trái cây tươi roi rói, thịt ướp xào thơm, canh mì ngọt lịm, gà cá thịt vịt đầy bàn, rồi mời Hòa thượng ta ngồi một mình ở chánh vị và kêu viên ngoại các người đứng bồi tiếp một bên, ta mới chịu ăn.
Gia nhân nghe thế nổi giận phừng phừng nói:
- Cái ông Hòa thượng khùng này, mở miệng ra là nói bậy nói bạ! Viên ngoại chúng ta mà đi hầu cơm ông hả, ông có nằm mơ không đấy? Muốn kêu viên ngoại chúng tôi hầu cơm ông họa may ông đầu thai kiếp khác thì có!
Tế Điên nói:
- Các ngươi nói có chắc không đó? Hòa thượng ta nếu hóa không được bữa cơm như vậy, ta chịu thua các người.
Nói xong Tế Điên hô lớn:
- Có hóa duyên tới đây! Ôi!
Lấy tay vuốt miệng một cái rồi rải vào cửa lớn. Các gia nhân thấy thế bụm miệng cười khúc khích, Tế Điên hô liên tiếp ba lần như vậy thì nghe bên trong có tiếng hỏi:
- Bên ngoài có ai làm ồn thế?
Một vị viên ngoại từ trong đi ra. Tế Điên nhìn lại, vị viên ngoại này mình cao tám thước, đầu đội khăn viên ngoại, song diệp tiêu diêu có thêu hoa, thân mặc áo đoạn viên ngoại màu xanh lam, chân mang giày quan thấp đế, mặt như cổ nguyệt ba thu, mắt mũi hiền từ, dưới cằm một chòm râu bạc, từ bên trong đang đi tới, muốn thỉnh La Hán trị bệnh cho con mình.
Thật là:

http://tieulun.hopto.org

Làm phước gây nhơn lành phước hưởng
Gây ác hại người ác quả vương.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 033

Rắp mưu gian, ác hóa Lương Bá Vạn
Phát từ tâm, La Hán cợt Diệu Hưng

Tế Điên đang kêu gào hóa duyên thì thấy Lương viên ngoại từ trong nội viện đi ra hỏi:
- Ai ở ngoài cổng mà làm ồn thế?
Tế Điên bước tới trước hết chào hỏi rồi nói:
- Viên ngoại muốn biết hả? Thì Hòa thượng ta đây nè. Ta có việc đi ngang qua đây, đã lâu ngưỡng mộ viên ngoại là người hiền đức mà nhìn thấy ngôi nhà này phạm phải ngũ quỷ phi liêm sát, trong nhà chắc phải có người bệnh, ta muốn làm phép an trạch trừ sát lũ quỷ trị bệnh giùm. Khi tới cổng vào, mấy đứa gia nhân đòi ta tiền vô cửa, ta nói không phải đến xin viên ngoại làm sao có tiền mà cho người? Vì thế mà cãi cọ rùm lên như vậy.
Viên ngoại nghe thế nói:
- Bọn tôi tớ này, không biết bọn bây làm bao nhiêu việc lôi thôi ngoài cổng.
Gia nhân nói:
- Thưa viên ngoại, không phải thế đâu, ông ấy tới đây trước nói là hóa duyên.
Rồi đem những sự việc vừa rồi thuật lại cho viên ngoại nghe. Viên ngoại nghe xong cũng không lý luận gì, giây lát mới hỏi:
- Xin hỏi ngôi bảo sát của Hòa thượng ở đâu?
Tế Điên đáp:
- Ta ở chùa Linh Ẩn nơi Tây Hồ, Hàng Châu, ta tên Đạo Tế mà người ta đồn đại là Tế Điên tăng cũng chính ta.
Lương viên ngoại nghe xong nhìn bộ dạng Tế Điên như thế, bán tín bán nghi nhưng vẫn nói:
- Đã là Tế Công, xin Ngài mờ long từ bi theo để tử vào trong này.
Tế Điên theo viên ngoại thẳng lên gian thượng phòng phía đông. Đến nơi nhìn thấy trên giường Lương Sĩ Nguyên nằm dài bất động trong tình trạng hôn mê bất tỉnh, hai bên có rất nhiều vú em, gia nhân phục thị. Lương viên ngoại nhìn thấy con, lật đật kêu:
- Con ơi! Lương Sĩ Nguyên, tỉnh lại con!
Kêu liên tiếp mấy tiếng vẫn thấy Lương Sĩ Nguyên hôn trần nhơn sự bất biết, ngay cả đầu cũng không nhúc nhích. Tế Điên nói:
- Viên ngoại đừng có lo, để ta bảo nó nói vài câu, ăn được tí chút, giây lát sẽ thấy hiệu nghiệm ngay.
Lão viên ngoại rất mừng, vội nói:
- Nếu được như thế xin Thánh tăng mở lượng từ bi giúp giùm cho cháu.
La Hán gia bèn đưa tay lột mũ đang đội ra, bảo người nhà nâng Lương Sĩ Nguyên dậy, rồi từ từ cầm cái mũ đội lên đầu Sĩ Nguyên, trong miệng niệm lục tự chơn ngôn: "Án ma ni bát mê hồng, án sắc lịnh hích!". Mọi người thấy Lương Sĩ Nguyên từ từ mở mắt ra thở một hơi dài, nói:
- Mau đem cho ta một miếng nước!
Lão viên ngoại thấy rất vui mừng, khen hay luôn miệng. Tế Điên nói:
- Thôi, nghỉ một lát, bây giờ xin viên ngoại một bữa cơm có được không?
- Bạch Thánh tăng, xin Ngài đừng nói thế, đừng nói chỉ một bữa mà cúng dường lão nhân gia thường thường cũng được mà!
- Không cần phải thế!
- Bạch Thánh tăng, Ngài muốn ăn món chi, để tôi sai sắp nhỏ sửa soạn?
- Viên ngoại cứ bảo đầu bếp lại đây, tôi sẽ dặn nó.
Giây lát đầu bếp tới, Tế Điên dặn:
- Ngươi dọn cho ta: chè đường một miếng, trái cây tươi rói, thịt ướp xào thơm, cao lương hải vị đầy bàn rồi dọn lên gian giữa nhà ngoài cho ta.
Đầu bếp vâng dạ đi ngay Hễ nhà giàu không hứa thì thôi, mà đã hứa thì thứ gì lại không có đủ. Gia nhân lo dọn bàn ghế. Giây lát, đầu bếp đưa lên thức ăn còn bốc khói. Viên ngoại vội mời Tế Điên ngồi ở ghế trên uống rượu. Viên ngoại lại nghĩ: "Cái mũ của Hòa thượng hay quá! Biết bao linh đan diệu dược cũng không bằng! Để ta hỏi Ngài cần bao nhiêu tiền để nài lại cho con ta đội".
Viên ngoại nghe bên trong Sĩ Nguyên cũng đòi uống nước đường và thèm ăn, trong lòng rất mừng

http://tieulun.hopto.org

và nói:
- Diệu pháp của Thánh tăng thật tài tình, ra tay là hết bệnh!
- Viên ngoại thấy cái mũ ta có tốt không?
- Tốt lắm!
- Tốt thì tốt thật, nhưng ta muốn kiếm người nào thích bán nó cho rồi.
Viên ngoại nghe nói thế như mở cờ trong bụng, vội hỏi:
- Bạch Thánh tăng, Ngài muốn bán bao nhiêu?
Viên ngoại muốn ta để lại cũng tốt thôi, chỉ cần viên ngoại đem cả gia tài sự nghiệp phòng nhà điền thổ giao hết cho ta, ta sẽ để lại cái mũ ấy cho viên ngoại.
Lão viên ngoại lắc đầu lia lịa, nói:
- Đệ tử mua không nổi với giá đó.
Gia nhân lúc đó cũng vừa mang cơm rượu lên xong, viên ngoại bồi tiếp Tế Điên uống rượu. Tế Điên nói:
- Viên ngoại nè, ông kêu người quản gia coi việc gác cổng vào đây ta hỏi thăm một chút!
Viên ngoại vội bảo gia nhân kêu vào. Giây lát quản gia đến trước mặt, thưa:
- Thưa viên ngoại, người bảo tôi vào, có điều chi dạy bảo?
Tế Điên nói:
- Hồi nãy ta nói muốn xin một bữa cơm thượng hạng đầy sơn hào hải vị trái tươi roi rói, thịt ướp xào thơm, đường tảng mật miếng và kêu viên ngoại đứng bồi tiếp rượu. Ngươi thấy có đúng không?
Gia nhân nói: Đúng!
Tế Điên nói:
- Này viên ngoại, xin người mở lòng từ bi bố thí cho, có ba người cùng đi với tôi hiện đứng chờ ngoài cổng. Họ chưa ăn uống gì!
Viên ngoại lật đật cho người mời vào và dặn sửa soạn một tiệc rượu bên nhà ngoài tiếp đãi họ. Gia nhân nghĩ: "Cái ông Hòa thượng kiếc đến nỗi quần áo không chỗ nào lành lặn, mấy người đi theo ông ta chắc còn tệ hơn nữa". Nghĩ rồi bèn ra cửa kêu lớn:
- Ai đi với ông Hòa thượng kiếc đâu?
Cao Quốc Thái đáp: Chính tôi đây!
Gia nhân nhìn lại, thì ra là một vị nho lưu tú tài anh tuấn phi phàm, ăn mặc chỉnh tề. Gia nhân hỏi:
- Còn hai vị nữa đâu?
Tô Lộc và Phùng Thuận cùng bước tới nói:
- Bọn tôi cùng đi với lão Hòa thượng đây.
Lương Phước thấy hai người ăn mặc còn đẹp đẽ hơn. Tô Lộc là người hầu của Tô Bắc Sơn viên ngoại nên trang phục còn có phần sang trọng. Lương Phước thầm nghĩ: "Hòa thượng có tiền đem cho mấy người nầy hết trọi".
Bèn vội vàng bước ra ba người vào phòng ngoài mời ăn uống. Bên trong lão viên ngoại đang cùng Hòa thượng uống rượu, luận bàn thế sự đang hồi cao hứng. Bỗng từ bên ngoài, một gia nhân chạy vào kề tai viên ngoại nói nho nhỏ không để Hòa thượng nghe:
- Thưa viên ngoại, đạo gia đã đến!
Câu nói đó làm cho viên ngoại ở trong tình trạng thật khó xử. Nếu có lòng ở lại tiếp chuyện với Hòa thượng thì sợ đạo gia tức giận bỏ đi: nếu chạy ra tiếp rước đãi đằng lão đạo thì e Hòa thượng lại nổi giận! Trong lòng viên ngoại nghĩ: "Dù là ai, ta cũng không nên đắc tội, bất kỳ là Hòa thượng hay lão đạo, vị nào cũng đến cứu trị cho con ta, ta đều phải cảm tạ hết".
Đương lúc khó xử đó, bỗng nghe Tế Điên nói:
- Viên ngoại nè, hình như ông có người bà con mới đến phải không? Ra tiếp đi chứ, đừng câu nệ làm chi.
Câu nói đó làm viên ngoại như cất đi gánh nặng, vội đáp:
- Thưa, phải.
- Ông cứ đi tiếp đãi người bà con đó, dù gì cũng là người nhà, không chừng là dì của bầy trẻ đó.
Viên ngoại cười cười, đứng dậy dặn dò gia nhân:
- Mi phải hầu rượu Thánh tăng cẩn thận, ta đi ra xem thử, một lát sẽ trở lại hầu rượu Thánh tăng.
Nói rồi lật đật đi ra thư phòng bên ngoài. Lão viên ngoại ra đến thư phòng đã thấy lão đạo sĩ đang

http://tieulun.hopto.org

ngồi ở đó, gia nhân đứng hầu bên chào, vội bước tới thi lễ, nói:
- Tiên trưởng giá lâm mà tôi không ra tiếp rước kịp, thật là lỗi muôn phần.
Trương Diệu Hưng nói:
- Viên ngoại nói chi những lời ấy? Đã là tri kỷ mà còn khách sáo làm chi!
Lương viên ngoại lật đật bảo gia nhân rót rượu và hỏi:
- Tiên trưởng dùng chay hay dùng mặn?
- Chay mặn đều được tất.
Gia nhân liền lau dọn bàn ghế, chén bát bày ra, giây lát một mâm rượu thịt thịnh soạn. Viên ngoại tự tay rót rượu mời lão đạo, vừa bồi tiếp vừa bàn chuyện nhân tình thế thái. Lương viên ngoại nói:
- Thưa tiên trưởng, tôi muốn hỏi thăm Ngài về một người, không biết Ngài có biết không?
- Ai vậy? Hễ có tên là ta biết, không tên thì đành chịu.
- Ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ có một vị tên là Tế Điên Công, không biết Ngài có biết người đó không?
Lão đạo trong lòng rung động, nghĩ thầm: "Nếu mình nói Tế Điên có nhiều phép lạ, chứng tỏ rằng mình thua kém ông ta sao". Nghĩ rồi bèn nói:
- Người mà viên ngoại nói đó, có phải là ông thầy chùa Tế Điên điên điên khùng khùng ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ không? Ối, cái bọn tép riu ấy có gì đáng nói!
Câu nói ấy vừa thốt ra, bỗng nghe trong viện có tiếng:
- Hay cho tên đạo sĩ lộn song kia, dám ăn nói hỗn hào chứ!
Bức rèm được vén lên, người bước vào chính là Tế Điên. Lão viên ngoại thấy Tế Điên bước vào, trong lòng thầm nghĩ: "Bọn gia nhân thật chết đi được! Mình bảo chúng hầu rượu Hòa thượng cho tử tế mà sao bọn chúng lại để cho Hòa thượng ra đây? Thảng như hai bên gặp mặt, lời qua tiếng lại thật bất tiện biết bao!".
Sự thật thì sau khi viên ngoại bước ra một lát, Tế Điên đang ngồi li bì uống rượu, bỗng đứng rột dậy, bước ra nhà trong, đến bên Lương Sĩ Nguyên chộp lấy chiếc tăng mão Sĩ Nguyên đang đội, chụp lên đầu mình. Lương Sĩ Nguyên đang nói nói cười cười bỗng ngã ngang hôn mê như cũ. Gia nhân hỏi:
- Hòa thượng ơi, ông lột mũ xuống chi vậy?
- Đội mũ một lát đó đủ giá một mâm cơm rượu rồi.
- A, Ngài muốn đổi cơm rượu à? Thì Hòa thượng cứ đội cho công tử đi, không đợi viên ngoại dặn, chúng tôi xin dọn thêm một mâm khác nữa cho Hòa thượng dùng.
- Thôi, bây giờ ta không đói, chừng nào đói sẽ tính nữa.
Nói rồi rảo bước ra ngoài. Gia nhân hỏi:
- Hòa thượng định đi đâu đó?
Ta muốn rút bớt bầu tâm sự.
- Để tôi đưa Hòa thượng đi.
- Ấy ấy, không được đâu! Có ai đi theo ta khó xổ lòng lắm!
Gia nhân nghe bảo thế chẳng dám đi theo. Tế Điên bước ra liền thẳng đến Tây viện. Vừa hay lão đạo nói với Lương viên ngoại câu: "Ối, ông thầy chùa say điên điên khùng khùng, thứ đồ tép riu, có gì đáng nói". Tế Điên mới vén rèm bước vào nói:
- Hay cho lão đạo lộn sòng kia, dám nói hỗn hào chứ!
Trương Diệu Hưng vừa muốn mở miệng trả lời, thì Tế Điên ngước mắt lên, nói:
- À ạ, ở đây lại có một vị lão đạo nhân à? Ông đừng giận nhé, tôi không có mắng ông đâu. Tôi mắng ông lão đạo kia mà.
Lương viên ngoại lật đật bước tới nói:
- Xin rước Thánh tăng ngồi. Xin mời tiên trưởng ngồi. Sẵn dịp tôi xin giới thiệu để hai Ngài cùng quen biết.
Tế Điên nói: Thôi, khỏi cần giới thiệu!
Nói rồi bèn ngồi bệt xuống ghế. Gia nhân lấy chén đũa và thức ăn. Tế Điên rót rượu uống tì tì. Lão đạo cũng không biết là ai, thấy Hòa thượng quần áo rách rưới không có chỗ nào lành lặn, ngồi xuống và rót rượu uống li bì, mới hỏi:
- Xin hỏi Hòa thượng ở miếu nào?

http://tieulun.hopto.org

Tế Điên nốc cạn ly rượu đánh chót một cái, đảo mắt nói:
- Ông muốn biết ta à? Thì ta là Tế Điên, tên thầy chùa say điên điên khùng khùng ở chùa Linh Ẩn, là tên tép riu, không có gì đáng nói đây nè.
Lão đạo nghe nói trong lòng không vui. Tế Điên lại hỏi:
- Này Trương đạo gia, ông họ gì?
- Hòa thượng đừng giả ngộ chứ? Đã biết tôi họ Trương rồi còn hỏi tôi họ gì.
- Ta muốn hỏi thăm một người, mà không biết ông có biết không?
Ai vậy?
- Ta có đứa đồ tôn tên là Hoa Thanh Phong, không biết ông có biết nó hay không?
Trương Diệu Hưng nghe nói tức giận cành hông, nhè sư phụ mình mà ông hạ xuống làm đồ tôn chứ, để ta kết thúc tánh mạng ông ta cho bõ ghét. Nghĩ rồi bèn nói:
- Hòa thượng này ăn nói bậy bạ quá, để lão sơn nhân lấy tánh mạng ông cho rảnh!
Nói rồi lấy tay bắt quyết, niệm thần chú quyết đấu phép với Tế Điên. Thật là:
Người mạnh còn có người mạnh nữa.
Kẻ tài lại gặp tài hơn.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 034

Thi yêu pháp, ác đạo hại người
Hiển thần thông, Tế Điên đấu phép

Trương Diệu Hưng nói với Tế Điên:
- Này Hòa thượng, ta kêu ông ba tiếng, ông có dám trả lời đủ ba tiếng không?
- Đừng nói là ba tiếng, mà sáu tiếng ta cũng trả lời tuốt. Ông cứ kêu thử!
Lão đạo kêu liên tiếp ba tiếng và trong niệm niệm lâm râm, rồi cầm chén rượu úp lên bàn một cái "bốp", hô: Sắc lịnh hích! Chỉ thấy Tế Điên đang ngồi uống rượu bỗng nhiên ngã ngang té dài trên mặt đất. Lương viên ngoại thấy vậy cả kinh, lập cập hỏi:
- Lão pháp sư ơi, làm sao bây giờ?
- Ông đừng có hỏi, ta thi chút thuật mọn để trị Hòa thượng láo khoét ấy mà. Chén rượu này úp một ngày thì Hòa thượng sẽ thẳng cẳng một ngày, chừng ta giở chén rượu lên hay cho uống thuốc, Hòa thượng mới sống lại được!
Vừa nói tới đó bỗng thấy Tế Điên lồm cồm đứng dậy. Lão đạo thấy vậy nói:
- Ta chưa giở chén mà ông đứng dậy được sao?
- Lại đây, ông chưa cho uống thuốc, ta phải ngồi dậy đòi chứ.
- Này Hòa thượng, ông dám đem ngày sanh tháng đẻ nói cho ta biết không?
- Ta đâu có ngán! Ngươi hãy nghe đây: Ta sanh ngày… tháng… năm, coi ngươi làm gì ta.
Lão đạo lập tức trong miệng niệm lâm râm thần chú rồi hô: Sắc lịnh hích, nhằn đầu Tế Điên đánh xuống một chưởng và đứng dậy nói:
- Này viên ngoại, sau khi bần đạo ra khỏi đây rồi, nên thả Hòa thượng đi đâu thì thả, kẻo khuya nay chừng gà cất tiếng gáy, ông ấy sẽ hết thở rồi viên ngoại sẽ mang vạ vào thân phải lên quan đấy.
Lương viên ngoại ngó lại thấy Tế Điên nằm dài hôn mê bất tỉnh mà lão đạo định bước ra về, bèn chạy theo khẩn khoản:
- Tiên trưởng đừng về, tôi xin thay mặt Hòa thượng tạ tội, tiên trưởng xá tội cho!
Diệu Hưng lăng lặng đi một mạch về Tường Vân quán ở núi Ngũ Tiên. Về đến nơi, lão đạo kêu sư đệ là Lưu Diệu Thông bện gấp cho một hình nộm. Diệu Thông hỏi:
- Bộ anh tính hại ai nữa đấy hả?
- Không phải ta vô cớ hại người đâu, chỉ vì ta đến hóa duyên nơi Lương viên ngoại, bị Tế Điên Hòa thượng giỡn mặt khi dễ ta, ta phải ám hại ông ấy để báo thù rửa hận mới hả giận.
Lưu Diệu Thông cũng không trái ý, lập tức lấy cỏ khô bện thành một hình nộm và sắm đủ thứ cần thiết như lời Diệu Hưng dặn. Cơm chiều xong, một chiếc bàn bát tiên được đặt trước đại điện, trên có thắp sẵn hương hoa đèn nến với các vật dụng cần thiết và hai hình nộm được đặt ở hai bên. Đợi đến khi sao mọc đầy đủ. Diệu Hưng bèn ra trước điện, trước tiên lột mũ đạo sĩ xuống, cả dây cột tóc cũng bỏ ra nốt để cho tóc xõa ra, đoạn rút kiếm ra khỏi bao, đốt hương lầm rầm khấn vái: "Nguyện cầu các thần linh quá vãng, Tam Thanh giáo chủ bảo hộ cho đệ tử! Giúp đệ tử hại được Tế Điên, hóa duyên được với Lương viên ngoại, đệ tử sẽ thắp hương cúng dường, thiết lễ hoàn nguyện".
Khấn xong, lấy nước vô căn rưới lên kiếm và dúi mũi kiếm vào dĩa lương thực ngũ cốc, lấy chu sa nghiền nát, cầm bút mới vẽ ba đạo bùa trên ba tờ giấy vàng để sẵn. Vẽ xong đem bùa dán trên lưỡi kiếm và lẩm râm niệm chú. Kiếm hươ lên một vòng, lửa cháy càng lúc càng sáng rực. Diệu Hưng hô:
- Đốt đạo bùa thứ nhất cuồng phong nổi dậy. Đạo bùa thứ hai bắt hồn phách Tế Điên trói lại. Đạo bùa thứ ba Tế Điên phải chết, hồn biến thành ma, ma biến thành tinh.
Đương lúc dương dương đắc ý, bỗng nghe luồng gió lạnh, Diệu Hưng vội vàng tràn mình né tránh, ngoái đầu lại xem: Trước mặt là một vị anh hùng lục lâm. Người ấy đầu đội mũ lông ngựa, bên mái tóc vắt cành hoa Thủ Chánh giới dâm, thân mặc áo đoạn mềm màu đen, quần màu xanh, đi giày gót dày lộ đôi vớ lam, mặc như ngọc trắng, mắt như sao, mày như nét vẽ, mũi thẳng như son, ngũ quan cân đối ưa nhìn. Người ấy tay cầm con dao bén nhắm ngay Diệu Hưng chém tới. Diệu Hưng lật đật tràn qua né tránh rồi lấy tay chỉ một cái, miệng niệm chơn ngôn. Người ấy tức thì ngã xuống, Diệu Hưng xốc tới định chém một nhát, bỗng nghe có tiếng la:
- Sư huynh ngừng tay! Bạn em đó.

http://tieulun.hopto.org

Từ trong nhà Diệu Thông chạy ra nâng người ấy đứng dậy. Người ấy đến ở Trần Gia Bảo, thuộc trấn Đan Dương, phủ Trấn Giang, họ Trần tên Lượng, từ nhỏ cha mẹ mất sớm, Trần Lượng ở với chú là Trần Quảng Thái làm nghề buôn bán vải. Trần Lượng từ nhỏ đã luyện tập quyền cước côn bổng, theo học với vị bảo tiêu một môn công phu tên là "Tiến bộ liên hoàn thối". Sau đó kết giao với một người ở địa phương tên là Lôi Minh, trác hiệu là Phong lý vân yên, hai người tình như ruột thịt. Chính Lôi Minh dẫn Trần Lượng gia nhập vào nhóm lục lâm. Ở huyện Ngọc Sơn, Giang Tây, có một lão tiêu đầu họ Dương tên Minh, trác hiệu là Oai trấn bát phương Dạ du thần. Ông ta là người chuyên hành hiệp trượng nghĩa, giữa đường gặp việc bất bình không tha, giết tham quan, chém ác bá, bình sinh ưa kết giao với các anh hùng trong thiên hạ. Trần Lượng sau khi nhập vào nhóm lục lâm hay ở chung với mấy người này. Người ta gọi 36 võ hiệp huyện Ngọc Sơn, trong đó nhân vật nào cũng đều có đủ. Một ngày nọ nhằm lễ chúc thọ của mẹ Dương Minh, mọi người đến chúc mừng đều có mang lễ vật trọng hậu. Trần Lượng tới mà không mang theo gì cả. Lôi Minh mới nói:
- Này hiền đệ, đáng lẽ em phải kiếm một chút gì đó để tỏ lòng hiếu kính đối với bá mẫu chớ! Ngày sinh nhật của bá mẫu, đừng để không giống ai là được rồi.
- Lễ vật của tôi chút nữa sẽ có, mà không giống với người ta đâu.
Bấy giờ là những ngày đầu tháng tư, sau canh ba, Trần Lượng trộm về một trái đào chín đỏ, mọi người nhìn thấy đều ngạc nhiên. Lúc ấy đào mới có, chưa chín chẳng phải là chuyện dễ! Ai nấy đều tặng trác hiệu Thánh thủ bạch viên, và gọi Trần Lượng bằng trác hiệu này. Năm ấy Trần Lượng về thăm nhà, em gái là Trần Ngọc Mai cùng với chú tỏ bày ý kiến không bằng lòng việc Trần Lượng gia nhập vào nhóm lục lâm. Ông chú bảo rằng:
- Nhà họ Trần ta bao đời nay tuy không làm quan chức chi nhưng cũng thuộc dòng thi lễ, bây giờ cháu gia nhập vào nhóm lục lâm làm giặc, trên thì có lỗi cùng tổ tiên, dưới lại lỗi với xóm giềng làng nước. Một ngày trộm cắp suốt đời mang danh kẻ giặc, sự việc đến quan, tiếng xấu lan truyền khắp kẻ chợ, bản thân lại bị pháp hình. Trên hại đến cha mẹ, dưới hại đến con cháu. Cháu nên theo lời khuyên của chú và em mà sớm tỉnh ngộ quay về bỏ hết lỗi lầm cũ. Vả lại nhà ta buôn bán đang thiếu người trông coi, cháu về giúp chú!
Trần Lượng nghe nói, lặng thinh không buồn đáp lại. Thật là:

Rượu gặp tri kỷ ngàn chén ít
Lời chẳng lọt tai nửa câu thừa.

Hôm sau Trần Lượng lặng lẽ bỏ đi, không từ biệt một ai. Với chủ đích riêng, Trần Lượng nghĩ: "Chuyến này mình sẽ đi đến kinh sư, phỏng tìm cao tăng đạo đi tu quách cho xong một đời oan nghiệt cho rồi! Hiện nay mình trên không cha mẹ vấn vương, dưới không vợ con níu kéo". Bữa đó Trần Lượng đến trấn Vân Lan muốn kiếm chút ít tiền bạc để làm lộ phí, bèn đến đêm thay đồ dạ hành vào nhà phú hộ nâng đỡ một lạng bạc. Xong lại có ý đến Tường Vân quán thăm huynh trưởng Lưu Diệu Thông. Đến trước miếu không thêm kêu cửa, từ phía Đông nhảy tường mà vào, thấy trước chánh điện có một bàn bát tiên, đứng đằng sau là một lão đạo sĩ tóc xõa phất phơ theo gió, mặt đen hung dữ, tay cầm bảo kiếm đang niệm chú làm phép. Trần Lượng chưa gặp mặt người này bao giờ, trong lòng thầm nghĩ: "Tên này chắc là hãm hại Lưu đạo huynh rồi ở đây hưng yêu tác quái như vậy. Thật là đáng giận! Để ta giết quách hắn đi cho bõ ghét!". Nghĩ rồi bèn nhảy tới chém một đao, nhưng chưa trúng đích lại bị Diệu Hưng phất tay áo một cái lăn quay xuống đất. Trần Lượng chỉ còn nhắm mắt chờ chết, bỗng nghe Diệu Thông la:
- Sư huynh dừng tay lại! Bạn của em đó. Xin nể mặt em mà tha cho hắn!
Diệu Hưng nói:
- A, thì ra ngươi cấu kết với người ngoài ám hại ta để độc chiếm ngôi miếu đây mà!
Trần Lượng nói:
- Không phải vậy đâu! Tại tôi nhất thời thô lỗ, tưởng rằng ông đã hại đạo huynh Diệu Thông để độc chiếm miếu này, chứ không biết hai vị là anh em.
Lưu Diệu Thông giới thiệu cho hai bên biết nhau. Trần Lượng nhận lỗi về phần mình xong bèn vào nhà trong hỏi Diệu Thông:

http://tieulun.hopto.org

- Hồi nãy Trương đạo gia đang thi triển pháp thuật gì vậy?
- Hiền đệ! Sao em không đến sớm một chút hay trễ một chút mà lại đến đúng ngay hôm nay Anh ấy đang làm phép ám hại Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn bằng cách bắt ba hồn bảy vía của người đó.
- Ta nghe nói Tế Công là một vị chân tu đắc đạo, chưa chắc là bắt được hồn quách của người.
Trần Lượng nghe nói, nghĩ thầm: "Mình đang để tâm tìm một vị cao tăng hay cao đạo để xuất gia mà nay không dè gặp cả ở đây. Để xem hai vị ai cao, ai thấp cho biết".
Đang nghĩ như vậy thì nghe ở đại điện Diệu Hưng đang làm phép hô lớn:
- Hồn quách Tế Điên ở đâu? Sao không đến, còn đợi chừng nào?
Lại lấy hai đạo linh phù đốt tiếp, ánh lửa sáng rực, ném ra bên ngoài. Bỗng thấy từ phía Tây bắc nổi lên một trận cuồng phong. Thật là:

Nộ khí cuồng phong ào ạt
Cây rừng xơ xác ngả nghiêng
Dưới sông ồn ào nước réo
Cây khô răng rắc chuyển mình
Sóng biển cất cao như núi
Ao đầm muôn lượn dập dồn
Ngàn quỷ rú gào thê thảm
Cát bay đá chạy lung tung!

Trận cuồng phong đi qua, cảnh vật lạnh tanh, bỗng tiếng giầy cỏ lẹp xẹp vang lên theo bước chân nghe rõ mồn một từ từ hướng về đại điện. Chẳng bao lâu sau, một ông Hòa thượng kiếc khật khưỡng lù lù trước bàn hương án. Diệu Hưng quát:
- Hay cho đại yêu tăng! Ta đã bắt hồn vía của ngươi rồi, ngươi là ai mà còn dẫn xác tới đây?
Tế Điên cười ha hả, nói:
- Đồ nghiệt chướng! Ngươi to gan thật! Ngươi há không biết câu: "Thiệt ác vay rồi đều có trả. Thời gian ứng hiện chậm mau thôi" hay sao mà hưng yêu tác quái thế?

http://tieulun.hopto.org

Hồi 035

Đốt yêu đạo nghĩa thâu Trần đồ đệ
Tìm Tế Điên giữa đường gặp bất bình

Sau khi Diệu Hưng đánh một chưởng cho Tế Điên ngất ngã rồi trở về Tường Vân quán. Lương viên ngoại chạy theo năn nỉ nhưng không được, đành phải trở vào thư phòng xem Tế Điên sống chết ra sao, nào ngờ thấy Tế Điên đang ngồi uống rượu. Mừng quá, viên ngoại chạy tới hỏi:

- Bạch Thánh tăng, lão nhân gia không chết thật à? Lão đạo sĩ nói đã bắt hồn quách Thánh tăng rồi mà!

Hồn quách ta làm sao ổng bắt được, hồn quách công tử bị Ổng bắt đi thì có, để tối nay ta đi kiếm ổng đòi lại.

- Bất tất phải thế!

- Ông ấy là người tu hành mà tại ác nghiệp như vậy sớm muộn gì cũng không tránh khỏi trời trả báo.

- Thánh tăng không cần phải kiếm ông ấy làm chi! Theo tôi thấy thì chuyện này cũng tại ông ấy hết.

Tế Điên chẳng nói chẳng rằng ngồi tì tì uống rượu cho tới tối. Bỗng đứng vọt dậy nói:

- Ta ra ngoài chơi quanh quẩn một lát rồi sẽ trở lại.

Lương viên ngoại tưởng thật cũng không cản lại. Ra khỏi nhà Lương viên ngoại, Tế Điên đi thẳng một mạch đến núi Ngũ Tiên, vào Tường Vân quán thấy lão đạo sĩ đang làm phép, việc Trần Lượng đến Tế Điên cũng thấy rõ ràng. Khi lão đạo sĩ họa phù niệm chú lần thứ hai, Tế Điên mới theo gió bước vào trước án. Việc này đáng lẽ Diệu Hưng phải tỉnh ngộ mới phải, bắt hồn người mà người còn dẫn xác đến chứng tỏ rằng đạo hạnh Tế Điên không phải tầm thường. Thay vì tỉnh ngộ, Diệu Hưng lại đùng đùng nổi giận lấy kiếm chỉ vào Tế Điên hét lớn:

- Bớ Điên tăng! Ta hóa duyên Lương viên ngoại mắc mới gì ngươi mà ngươi cả gan theo phá bĩnh tả Nếu ngươi biết điều thì quỳ xuống pháp đài này, dập đầu gọi ta là tổ sư gia ba tiếng thì ta lấy đức hiếu sinh tha cho tội chết! Bằng không thì bải kiếm này sẽ lấy tánh mạng rác của ngươi đó!

- Hay cho yêu đạo, ngươi dám ở đây hưng yêu tác quái, ác hóa Lương Vạn Thương mà lại còn dám vô lễ với ta như thế hử?

Càng nói càng thêm nổi giận. Bất ngờ Tế Điên phóng tay vả mặt Diệu Hưng cái bốp. Mặt Diệu Hưng in dấu tay đỏ rần và uất lên tận cổ, tức thì hươ kiếm nhằm đầu Tế Điên chém xuống. Hai người giở hết tài năng, xà quần trước chánh điện. Lão đạo sĩ hươ kiếm lung tung quyết lấy tánh mạng Tế Điên mới hả giận, còn Tế Điên thì né tránh chạy loanh quanh, thỉnh thoảng bấu một cái, chọt một nhát làm đạo sĩ tức lộn ruột đến nỗi phải thở hổn hển! Đánh lâu mà không làm gì được Tế Điên, Diệu Hưng bèn dừng lại, rút ra trong bọc một món bảo pháp, miệng lâm râm niệm chú, thảy lên không, miệng hô: Sắc lịnh hích! Tức thì một vật trắng sáng lấp lánh đánh xuống Tế Điên. La hán gia trợn mắt nhìn xem thấy có vật trắng sáng nhờ nhờ đang xè xè ngay trên đầu mình bèn biết pháp bảo ấy tên là Hỗn nguyên như ý thạch. Viên đá này muốn lớn nhỏ tùy ý, lớn có thể đến mấy trượng, nhỏ có thể bằng cái trứng bỏ gọn vào trong túi. Cục đá này nếu va vào đầu người sẽ bể đầu chảy máu, toi mạng như chơi.

Tế Điên bèn lấy tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chơn ngôn: Án ma ni bát mê hồng, án sắc lịnh hích ! Cục đá ấy từ từ đi chậm và nhỏ dần trở lại kích thước nguyên hình, rớt ngay vào tay áo Tế Điên. Diệu Hưng thấy bị mất phép, giận đến nỗi ba hồn tóe lửa, bảy khiếu bốc hơi, bèn đưa tay rút ra trong bọc một vật. Lão đạo sĩ đang đứng chánh Bắc, dùng mũi kiếm hươ lên miệng lâm râm đọc chú, tay bắt ấn quyết, tức thì nổi lên một trận quái phong lạnh lẽo ghê người. Tế Điên lại trợn mắt nhìn xem, thì ra là một con mãnh hổ vằn vện đang lắc đầu đập đuôi nhảy về phía mình. Thật là:

Đầu lớn, tai tròn, đuôi nhọ?
Khắp mình thêu vẻ đẹp ghê
Mục đồng ngửi hơi vỡ mật
Tiều phu nghe tiếng kinh hồn
Beo gấm núi sâu săn đuổi
Một mình chúa tể rừng xanh.

http://tieulun.hopto.org

Tế Điên thấy cọp chờn vờn nhảy tới bèn cười ha hả, nói:
- Đồ nghiệt chướng, ngươi định đem phép thuật rẻ tiền này hù dọa Hòa thượng ta ư? Thật là lấy muối bỏ biển!
Nói rồi lấy tay chỉ một cái, con cọp hung hăng hiện nguyên hình là con cọp giấy. Diệu Hưng thấy mình bị phá mất hai bửu bối, không dằn được cơn giận, hét:
- Hay cho Hòa thượng cả gan thiệt! Cho ngươi biết sơn nhân ta lợi hại như thế nào!
Nói rồi thò tay rút ra trong túi một sợi Khổn nguyên thằng. Tay tả cầm chặt, miệng lẩm bẩm: "Người không có lòng hại cọp, cọp lại có ý đả thương người. Ta vốn không có ý hại ngươi, việc này là ngươi tìm lấy, phen này có chết đứng oán sơn nhân ta nhé! Hôm nay ta đành phải khai sát giới đây!". Sợi Khổn nguyên thằng này thật là lợi hại, bất cứ yêu tinh tà mị nào bị nó trói chặt là phải hiện nguyên hình ngay Tế Điên thấy sợi dây ấy, lật đật nói lia lịa:
- Cứu tôi với, ai cứu tôi với, không xong, không xong rồi, á! Đừng trói Hòa thượng ta!
Chớp mắt Hòa thượng bị trói làm ba vòng té lăn xuống đất. Trương Diệu Hưng cười ha hả, nói:
- Điên tăng, ta tưởng ngươi là thần thông quảng đại ghê gớm lắm chứ, ai ngờ coi kỹ lại là kẻ vô trị Hãy coi ta kết thúc cái mạng rác của ngươi đây.
Nói rồi hươ kiếm nhắm ngay bụng Tế Điên chém một nhát. Bảo kiếm chém lòi một đường trắng hếu. Lại thấy Tế Điên mở mắt trừng trừng nhìn mình không chớp mắt, chẳng nói chẳng rằng cũng không nhúc nhích. Lão đạo nghĩ thầm: "Coi chừng mình bị tráo đồ giả". Coi kỹ lại thì ra Khổn nguyên thằng trói nhằm cái lư hương đá. Chạy tìm Tế Điên không thấy tung tích đâu hết! Diệu Hưng đang sục sạo tìm kiếm bỗng bị Tế Điên véo cho một cái từ đằng sau thật đau điếng, bèn ngoái đầu lại hét lớn:
- Hay cho Điên tăng, chọc ta tức chết đi được. Hôm nay ta thề quyết không đội trời chung với ngươi đó.
Nói xong móc ra một mắn hương nhang cháy dở kèm theo một bó củi khô chất bên đại điện, miệng niệm thần chú dẫn hỏa, lửa bắt vào bó củi biến thành một khối lửa, ném vào Tế Điên. Lão đạo sĩ hôm nay quá tức giận, ra tay độc ác định giết chết Tế Điên mới hả, trong niệm chú thúc lửa, lửa bừng lên mỗi lúc một cao, trùm lên đầu Tế Điên. Tế Điên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chân ngôn: Án ma ni bát mê hồng, án sắc lịnh hích! Tức thì khói lửa đổi hướng quay ngược lại đốt Diệu Hưng nhanh đến nỗi trở tay không kịp, Diệu Hưng râu ria cháy xém, tóc tai quăn queo, áo quần khét nghẹt, lật đật mang lửa chạy trốn trong đại điện.
Đó là Diệu Hưng bị báo ứng nhãn tiền, phút chốc một lửa phàm hợp cùng lửa thiên hỏa sáng rực, lửa đó bắt vào đại điện, lưỡi lửa như con rắn bay liệng từng không, vây chết Diệu Hưng trong đó, Đông Tây phối điện cũng bị lửa liếm hết không từ. Tế Điên không thèm để ý đến Diệu Hưng nữa mà vào đại điện tìm hình nộm trù yểm Lương Sĩ Nguyên, nhổ hết 7 cây kim ra và bắt hồn Sĩ Nguyên bỏ vào tay áo, cũng không quản đến Lưu Diệu Thông sống chết ra sao, cứ một mạch đi thẳng. Trần Lượng nảy giờ ở Đông phối phòng theo dõi tình hình không sót một mảy, tới chừng lửa bén nóc phòng mới lật đật co giò thoát ra theo ngã cửa sổ chạy theo Tế Điên. Tế Điên đi mau, Trần Lượng cũng đi mau, Tế Điên đi chậm, Trần Lượng cũng đi chậm bước, hai người trước sau về đến Vân Lan. Người giữ cổng của Lương viên ngoại thấy Tế Điên về, lật đật nói:
- Tháng tăng ơi, Ngài đi đâu vậy, nãy giờ viên ngoại tôi chờ sốt cả ruột.
Tế Điên đáp: - Ờ! Rồi rảo bước vào nhà trong thẳng lên thư phòng.
Lương viên ngoại thấy Tế Điên về, lật đật hỏi:
- Bạch Thánh tăng, nãy giờ Ngài đi đâu vậy?
- Ta đi tìm hồn phách của công tử về rồi đây này.
Nói rồi Tế Điên đi xăm xăm vào phòng Lương Sĩ Nguyên. Lương Sĩ Nguyên đương nằm hôn mê bất tỉnh bị Tế Điên lấy tay vỗ vào đầu một cái, hồn tức thì nhập vào xác tỉnh lại như thường. Bên ngoài, lão viên ngoại hối gia nhân dọn tiệc rượu thết đãi Tế Điên, hai người ngồi vào bàn, uống được vài ba chén, Tế Điên hỏi:
- Này viên ngoại, trong nhà ông có bị kẻ trộm cướp đến khuấy rối không?
- Nhà tôi từ trước đến nay không hề bị trộm cướp bao giờ, những tay hảo hán họ biết nhà tôi lương thiện nên chẳng ghé làm chi, còn những tay trộm vặt hạ lưu thì không thể vào được.

http://tieulun.hopto.org

- Ờ, để ta nói ra vài tên hảo hán coi ông có biết không?
- Tôi thật không quen biết với ai về phía ấy.
Nãy giờ Trần Lượng nấp trên nóc nhà nghe lén, chừng nghe Tế Điên sắp nói mấy tên hảo hán bèn động tính hiếu kỳ, không biết Tế Điên sẽ nói đến những anh hùng ở lộ nào. Kế nghe Tế Điên nói:
- Có một người tên là Vô ngân Liêu Đoan, ông có biết không?
- Không biết.
- Người này có ngoại hiệu là Đạp tuyết vô ngân, đi trên tuyết mà không để lại dấu chân, nhẹ nhàng ghê chưa?
- Thật là nhẹ nhàng quá sức, đi trên tuyết mà không để lại dấu chân nào hết!
- Không để lại dấu chân có thể ông ta mang cây chổi theo vừa chạy vừa quét đấy.
Viên ngoại nghe nói cũng cười xòa, Tế Điên lại nói:
- Có một người tên Đào Phương đạp bèo đi qua sông, người này có tài đi trên mặt nước mà không chìm ướt.
- Trên thế giới này có mấy người được như vậy, thật là ít có, tôi chưa thấy bao giờ!
- Ôi! Có gì lạ đâu, ông ấy nhằm mùa đông nước đóng băng mới đi trên mặt nước đó!
- Mùa đông, tôi cũng đi trên mặt nước được.
- Lương Sĩ Nguyên hiện giờ đã mạnh rồi, ngày mai Hòa thượng ta phải về Lâm An gấy.
- Thánh tăng chưa đi vội, tôi muốn mời Ngài ở lại ít bữa nữa để báo đáp chút công ơn cứu mạng cho cháu.
- Kêu giùm một gia nhân đến để Hòa thượng ta nhờ việc.
Lương Phước đến, Tế Điên kế tai nói nhỏ: Như vầy, như vầy… Lương Phước đi ra lo phận sự. Trần Lượng đang núp trên mái nhà nghe Tế Điên kêu mấy người toàn là bạn bè của mình cả, bèn nghĩ thầm: "Ông Hòa thượng này là người xuất gia mà sao biết vanh vách các việc giang hồ của bọn ta vậy kìa?".
Còn đương thắc mắc trong lòng, bỗng thấy bốn mặt bị bủa vây. Lương Phước xuất lãnh bọn gác cửa, quản gia, canh phu, tránh đinh kẻ thước người dao hơn ba mươi mấy tên nhất tề kéo đến, miệng hò hét:
- Ăn trộm trên nóc nhà, bắt nó, bắt nó.
Trần Lượng giật mình đánh thót, té ra Tế Điên nói nho nhỏ vào tai Lương Phước khi nãy là bảo người đi bắt trộm. Trần Lượng đứng trên nóc nhà khoa dao, nói:
- Nè, các ngươi dang ra, ta không phải là kẻ trộm, cũng không phải là kẻ mượn đường, ai tránh ra thì sống, còn cản đường ta thì chết ráng chịu.
Nói rồi băng mình nhảy xuống đất đi thẳng. Lúc đó Tế Điên cũng vừa đi ra. Thật là:

Anh hùng khó lên Tam bảo điện,
La Hán rộng mở Đại thừa môn.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 036

Dạo Tây vào tửu điếm nghe chuyện phiếm
Nổi xung thiên đêm tối lẻn Tô Gia

Khi Tế Điên ra đến cửa thì Trần Lượng đã đi xa rồi, Tế Điên bèn tức tốc đuổi theo. Trần Lượng lúc đó chạy thật mau quanh mấy thôn trang rồi mất dạng. Trời hừng sáng, Tế Điên đến Tường Vân quán. Nơi đây điện nhà Đông nhà Tây đều bị thiêu rụi. Mọi người đến chữa lửa hãy còn chưa về. Phía Tây có hơn một chục người xúm dụm lại, Tế Điên bước tới đó thấy Lưu Diệu Thông khắp người bị phỏng rộp đang thở dốc hấp hối. Tế Điên động lòng trắc ẩn mới bước tới đến gần, nói:

- Đạo gia! Ngươi thấy trong lòng thế nào?

- Bạch Thánh tăng, tôi không có mắc tội với Ngài, chuyện vừa rồi do sư huynh tôi làm việc bất chính nên phải gặp ác báo. Xin sư phó từ bi cứu giúp cho tôi với!

Tế Điên cười ha hả, nói:

- Ông đã biết là tuần hoàn, làm oan nghiệt phải gánh lấy tai họa là tốt rồi, thôi để ta cho ông một viên thuốc là xong ngay.

Một vị quan địa phương đứng bên vội cản:

- Không được đâu, ông Hòa thượng đừng có lắm chuyện, ông cho uống thuốc vào rủi ro có bề gì thì càng rối thêm!

Diệu Thông nói:

- Không hề chi, uống thuốc vào dẫu có chết, ông Hòa thượng cũng không có can chi mà, tại mạng số thế thôi!

Mọi người có mặt cùng nói:

- Thây kệ! Ông muốn uống thuốc cứ cho uống, hơi nào mà lo.

Tế Điên bảo một người đem đến chén nước, đoạn lấy ra một viên thuốc đưa cho Lưu Diệu Thông uống, Diệu Thông uống xong giây lát bụng sôi ục ục, những mụt phồng rộp đều vỡ ra chảy nước, không còn nghe đau nhức nữa. Mọi người chứng kiến đều buột miệng nói: - Thuốc hay thiệt!

Một người đứng sau Tế Điên nói:

- Hay quá, thật là thuốc thần tiên, linh đơn diệu dược có khác!

Tế Điên quay lại nhìn, thì ra là một người mình cao tám thước, lưng nhỏ vai rộng, đầu đội khăn tráng sĩ sáu múi bằng đoạn màu lam, bên trên gắn sáu hạt minh châu lấp lánh, mình mặc áo tiễn tụ bào trắng thêu làm nổi bật sợi tơ vàng thêu ngang lưng, chân đi giày đế mỏng lộ ra màu vớ xanh nhạt, mặt như ngọc trắng với chân mày chữ bát trên đôi mắt sáng long lanh, ngũ quan rất thanh tú. Tế Điên quay lại nhìn mặt người ấy, bỗng thốt lên "a!" một tiếng. Người ấy lật đật co giò bỏ chạy, Tế Điên cũng gấp rút đuổi theo. Người bỏ chạy không phải ai xa lạ mà chính là Thánh thủ bạch viên Trần Lượng. Nhân vì khi hôm Trần Lượng bị Tế Điên đuổi theo miết, đến quá nửa đêm không còn nghe tiếng dép phía sau mới dáng ngừng lại tìm chỗ nghỉ đỡ, sáng ra lật đật thay đổi đồ mặc ban ngày, định đến Tường Vân quán xem Lưu Diệu Thông sống chết ra sao! Vừa đến thấy Tế Điên cho thuốc cứu mạng Diệu Thông bèn buộc miệng khen hay Hòa thượng nghe tiếng, ngoái lại "a" một tiếng, Trần Lượng tự động quay mình bỏ chạy, Tế Điên cũng chạy theo nốt. Đang chạy, Trần Lượng nghĩ: "Mình đâu phải là kẻ trộm, Hòa thượng cũng đâu bắt mình, tại sao mình chạy? Để coi ổng đuổi theo mình làm chi cho biết?".

Nghĩ rồi bèn đứng lại, Tế Điên cũng vừa trờ tới, Trần Lượng hỏi:

- Này Hòa thượng, ông rượt theo tôi chi vậy?

- Tại sao ngươi lại chạy chi vậy?

Trần Lượng nghe nói cũng tức cười, mới nói:

- Bạch Hòa thượng, tôi biết lão nhân gia là một bậc cao tăng. Xin nhân gia thâu nhận tôi làm đồ đệ, tôi xin nguyện theo Ngài để xuất gia!

Tế Điên lắc đầu lia lịa, nói:

- Không được, không được đâu, ngươi là tên đạo tặc làm sao có thể xuất gia theo ta được. Bọn xuất gia chúng ta phải kỷ luật là Tam qui Ngũ giới, Tam quy là: quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng. Ngũ giới là không được làm năm việc: giết hại, trộm cắp, tà dâm, nói láo và uống rượu. Ngươi là sao sửa đổi được mà làm những điều này?

http://tieulun.hopto.org

- Tôi hiện nay trên không còn cha mẹ vấn vương, dưới không vợ con cản trở, muốn xuất gia để xong một đời oan nghiệt cho rồi! Thưa sư phó, những lời người vừa nói, tôi đều có thể làm được.
- Ngươi nói như vậy, ta cũng tạm nhận cho, vậy ngươi hãy đến Lâm An đợi ta nhé. Hiện nay ta còn chút việc chưa làm xong, chúng ta sẽ gặp lại ở Lâm An nhé!
- Thưa sư phó, người bảo chờ người ở Lâm An mà thành Lâm An quá rộng lớn, tôi biết chờ lão nhân gia ở đâu?
Tế Điên ngẫm nghĩ rồi nói:
- Tới Lâm An, chúng ta sẽ gặp nhau ở sàn để hạ nhé!
Trần Lượng nghe nói, nghĩ rằng: "Ở thành Lâm An chắc có nơi nào có cái tên ngồ ngộ đó", bèn xá Tế Điên, nói:
- Tôi xin đi trước, đến Lâm An đợi lão nhân gia.
- Ờ, ngươi cứ đi trước đi.
Trần Lượng cáo từ, cũng không ghé qua Tường Vân quán thăm Diệu Thông, cứ theo đường cái một mạch đi thẳng đến Lâm An. Trên đường đi cứ đói ăn, khát uống, ngày đi đêm nghỉ, chẳng mấy chốc đến Lâm An. Trần Lượng lần đầu mới đến kinh đô, thấy người qua lại như mắc cửi thật là nhộn nhịp, bèn tìm một quán trọ Ở đường Thiên Trúc ngoài cửa Tiền Đường ở đỡ. Ngày kế ra khỏi quán, một mình đi tản bộ về phía Tây Hồ, vào chơi Lãnh Tuyền đình. Đứng ở Lãnh Tuyền đình nhìn ra bốn phía, cảnh đẹp nên thơ, hồ rộng nhìn không thấy bờ, ngắm cảnh giây lát lại thả bộ đi về chùa Linh Ẩn. Đến trước cổng chùa, thấy có hai vị Tăng gác cổng đang ngồi bên trong, bèn bước tới hỏi:
- Thưa hai vị sư phó, Tế Công trưởng lão ở chùa này đã về chưa?
- Ôi, ông ấy đi lu bù, ít khi có ở chùa lắm! Có khi năm, bảy bữa, có khi đi ba, bốn tháng mới về, không chừng đổi gì hết!
Trần Lượng nghe nói thế, đành thả bộ trở về, kiếm người hỏi thăm điểm hẹn. Gặp một người hỏi:
- Làm ơn cho hỏi thăm, sàn để hạ Ở đâu?
Gặp ai cũng hỏi. Hỏi không biết bao nhiêu người mà chả ai biết chỗ đó là ở đâu cả! Buồn quá, Trần Lượng định tìm tửu lầu nào đó uống tí rượu giải sầu rồi về quán trọ hỏi quản lý xem sao. Nghĩ rồi, bèn quay trở về, đến đường Thiên Trúc thấy phía Bắc có một tửu lầu với chữ Thiên Hòa tửu lầu to tổ bố ở trước cổng, bên trong vọng ra tiếng dao băm thịt lốt bốp gợi thêm. Trần Lượng vào quán đi thẳng lên lầu lựa một cái bàn kề bên cửa sổ nhìn xuống đường để dễ ngắm người qua lại nhộn nhịp. Trần Lượng mới vừa ngồi xuống ghế, phổ ky lật đật chạy lại lau bàn và hỏi:
- Khách quan dùng chi?
Trần Lượng kêu mấy dĩa thức ăn và mấy bầu rượu, tự rót rượu nhâm nhi một mình. Uống được mấy chén, Trần Lượng kêu phổ ky lại. Phổ ky hỏi:
- Đại gia cần món gì thêm?
- Thôi, không cần kêu thêm nữa, tôi chỉ nhờ anh một việc là chỉ giúp tôi một địa điểm của thành này thôi.
- Tưởng cái gì khó, chứ còn chỗ nơi thì dễ ợt, đại gia cứ nói đi, ở đây hang cùng ngõ hẻm gì tôi cũng biết hết.
- Ở thành Lâm An này có nơi nào tên là Sàn Để Hạ không? Anh biết chỉ giùm tôi!
- Không có địa danh đó đâu!
Trần Lượng cũng không buồn hỏi lại, trong lòng thầm nghĩ: "Tế Công lão nhân gia chẳng lẽ gạt tạ Không có địa danh đó ta biết đi hỏi ai bây giờ?". Đang lúc buồn bực vì hỏi không ra Sàn Để Hạ là ở đâu, bỗng nghe tiếng ồn ào từ dưới đường phố vọng lên. Trần Lượng vội nhìn qua cửa sổ thấy có một chiếc kiệu nhỏ đi qua với một số người tay cầm đao thương gậy gộc đi theo. Trong kiệu vang ra tiếng kêu khóc hình như đó là một vụ cướp người giữa ban ngày. Kiệu đi từ Tây sang Đông, giây lát sau lại có một người đàn ông đi ngược lại từ Đông sang Tây, khắp người máu me thương tích, cùng với nhóm người ồn ào khi nãy chạy đến dưới tửu lầu mạnh ai nấy cãi ô ô, a a loạn xạ. Trần Lượng nghe ồn ào mà không hiểu họ nói cái chi, mới hỏi phổ ky:
- Này phổ ky, dưới lầu này có một người bị thương mới đến, anh ta bị ai đánh? Mà sao bị đánh dữ vậy?
Quản lý nói:
- Thưa lão gia, lão nhân gia không phải là người ở địa phương này nên mới hỏi như vậy. Chứ sự

http://tieulun.hopto.org

thật đáng giận, đáng tức lắm! Lão nhân gia có thấy người bị đánh vừa rồi đó không? Anh ta họ Vương, anh em một họ với chưởng quỹ chúng tôi. Vì có tánh hay xía vô chuyện người, giữa đường gặp chuyện bất bình không tha nên anh ta mới bị đánh mang thương tích như thế.
- Chuyện là thế này, ở xế cổng nhà của mấy người đó có anh Hàn Văn Thành, sinh sống bằng nghề buôn bán vàng bạc, chỉ vì làm ăn lỗ lã nên đóng cửa đã lâu, còn thiếu viên ngoại Tô Bắc Sơn 200 lượng bạc. Hôm nay quản lý của Tô gia đi đòi bạc nợ, Hàn Văn Thành xin khất, đợi bán nhà xong sẽ trả đủ. Tô quản gia không chịu, bèn đem người tới bắt em gái Hàn Văn Thành là Kim Nương làm con tin. Cả Hàn Văn Thành cũng bị đánh cho một trận. Ông Vương tam gia ấy ưa xía vô chuyện thiên hạ mới kéo người tới choảng nhau với họ, bị đánh cho một trận tơi bời, mới kéo nhau về tìm chưởng quỹ chúng tôi nói cho hả tức! Viên ngoại Tô Bắc Sơn là một thân sĩ của thành Lâm An này, lại là một tài chủ hạng nhất, kết giao với quan lớn, ai mà dám đụng đến!
Trần Lượng nói:
- Ở đây sát bên Thiên tử mà còn làm việc bất kể vương pháp như thế, ở ngoài tỉnh xa, họ còn tác tệ biết chừng nào! Bọn côn đồ ác bá đó nhà nó ở đâu?
- Ở phía Bắc ngã bốn hẻm Thanh Trúc trong thành nội có cái nhà lớn, cổng cũng lớn. Ngoài ngõ có bốn cây long trảo hòe là nhà của ông ấy.
Trần Lượng ăn uống xong, trả tiền xuống lầu, lân la đến hẻm Thanh Trúc thám dọ đường đi nước bước, xem xét các nơi một lượt rồi vào một quán uống trà, vừa uống trà vừa nghĩ thầm: "Nơi đây là chốn đế đô mà sao lại có bọn côn đồ ác bá như thế? Hôm nay ta gặp chuyện này đâu có thể ngó lơ được. Tối nay ta sẽ vào giết quách hết cả nhà để cho mọi người thấy là bao giờ ông trời cũng có mắt". Nghĩ rồi, chờ khi đêm xuống, cơm nước xong, Trần Lượng tìm chỗ vắng thay y phục hạ hành, đem đồ ban ngày gói lại và cột chặt vào thắt lưng, đoạn trổ thuật phi hành leo tường vượt vách chạy qua mấy nóc nhà đến Tô gia để thám thính. Vào đến Tô gia thấy nhà toàn bằng gạch, phòng ốc lộng lẫy, trước hàng ba sau đại sảnh rất là tráng lệ. Ở gian nhà phía Tây, có ánh đèn lung linh dọi ra và tiếng người nói chuyện. Trần Lượng lẻn đến gần nghe trong nhà có tiếng gọi:
- Thu Hương đâu, đem trà lên cho ta!
Trần Lượng nép bên cửa sổ nhìn vào thì thấy bên trong là một cái phòng cuốn nhỏ. Trên tường phía Bắc treo hình hoa lê rất đẹp, trên bàn trang trí những đồ cổ, một cái giường lớn kế bên rèm bên trên đặt một cái tợ. Ngồi bên tợ là một phụ nữ trung niên độ ngoài 40 tuổi, ngũ quan thanh tú đang dùng trà, có hai a hoàn và hai bộc phụ đứng kế bên hầu trà. Kế nghe vị phu nhân nói:
- Viên ngoại sao giờ này chưa về, đi đâu hoài không biết! Nhà ta không có đàn ông bảo ta không lo sao được!
Lại thấy một vị xử nữ nói:
- Thưa thái thái, viên ngoại chúng ta không về thế nào cũng có tin về cho mà! Nhà trong này nếu không có lệnh gọi đàn ông không được vào. Thưa thái thái, để đỡ sốt ruột, chúng ta bày trò đố vui đi!
- Để ta nói một câu, bọn ngươi đoán thử xem nhé:

Cô Hoa hận nhất anh hàng dầu
Rước đưa liên tục suốt đêm thâu
Tới lui khách khứa tình lai láng
Nỡ đem ngọc thể ném ngàn dâu!

Hai bà vú già đoán mãi không ra, xử nữ Thu Hương, Thu Quế thấy thế kêu lên:
- Thôi, thái thái nói ra đi, để lâu bực chết đi được!
- Là cái bọng ép dầu.
Cả bọn Thu Hương đồng cười rộ. Lại nói:
- Xin lão nhân gia nói cái gì gần gần để chúng tôi dễ đoán!
- Thôi, ta không nói đâu! Nói ra rồi bọn bây đoán không ra lại quấy rầy ta nữa.
- Lần này bọn tôi không nói đâu. Thái thái cứ nói đi!
Phu nhân bèn nói:

http://tieulun.hopto.org

Sông đen rắn bạc nằm chờ,
Một ngọn đèn sáng bên bờ lắc lư.
Nước sống rắn uống từ từ,
Sông đen khô cạn đứ đừ rắn tiêu.

Bọn Xử nữ đang cố sức đoán thử, bỗng nghe một tiếng bộp vang lên. Mọi người phụ nữ chạy ra xem: Một vạc lửa đỏ đang bốc ngọn. Thật là một chuyện kinh người! Ấy là:

Sự đời trước mắt in tuồng giả,
Lời nói qua tai chưa chắc chân.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 037

Nghe lời gian, Tô Phước sanh tâm họa
Gặp Tế Điên, đen trắng được phân minh

Vợ Tô Bắc Sơn là Triệu phu nhân cùng bọn xử nữ đang bày cuộc đố vui giải muộn trong phòng, bỗng nghe bốp một tiếng, cả bọn lật đật chạy ra xem, bên ngoài lửa cháy sáng rực, những nhánh đào, thạch lựu, hoa kiểng trên bồn hoa đều bén lửa. Vú em, a hoàn chạy ra xem lấy tay phủi xuống đều tắt hết. Việc lửa phựt lên là kế điệu hổ ly sơn cửa Trần Lượng. Thấy mọi người dồn cả ra sân, Trần Lượng từ trên nóc nhà nhảy xuống, tiến vào trong phòng. Phòng này bài trí thật u nhã, trên tường nét chữ danh nhân thật hùng tráng, liễn đối cổ kính, nhân vật sơn thủy, nét bút rất tiêu sái. Kế bên giường là một chiếc giường tre sương phi (bông) lên nước láng bóng, bên trên treo màn gấm thuê hoa. Trước giường, một chiếc bàn nhỏ với mấy chiếc ghế thấp, trong phòng vật dụng toàn là đồ cổ quí giá. Trần Lượng đang trầm trồ ngắm nghía bỗng nghe bên ngoài phu nhân nói với bọn vú em:

- Chắc là bọn thằng Phước, thằng Lộc bày trò nghịch ngợm, đốt lửa chơi như vậy.

Nói rồi, cả bọn kéo trở về phòng. Trần Lượng đang thưởng ngoạn đồ vật trong phòng, nghe mọi người kéo vào, lật đật tự nghĩ: "Cha chả, để họ vào rồi mình phải làm sao đây!". Trong lúc túng quá phải tính gấp, vội chạy đến bên giường, vén màn lên chui tọt dưới gầm giường (sàn để hạ) mà núp. Mọi người kéo vào vô tình chẳng biết trong phòng có người đang ẩn nấp. Mới vừa ngồi yên chỗ, mọi người nghe từ bên ngoài hành lang có tiếng bước chân đi tới. Thu Hương vội hỏi:

- Ai đó?

Bên ngoài có tiếng trả lời, chính là Đắc Phước, Thu Hương hỏi:

Có việc gì thế?

- Viên ngoại đã về, cùng đi với Hòa thượng. Vị Hòa thượng này không chịu ngồi ở thư phòng, cũng không chịu ngồi ở phòng khách, lại muốn ngồi ở phòng ngủ của thái thái. Viên ngoại bảo: Xuống nói với thái thái mau mau tránh sang phòng khác cho viên ngoại tiếp khách.

Thái thái nghe nói lật đật bảo a hoàn dọn dẹp đồ đạc cho ngăn nắp. Trong bọng nghĩ thầm: "Cái ông viên ngoại nhà mình hôm nay thật hết chỗ nói: Bên ngoài có phòng khách, có thư viện lại không chịu tiếp, nhè phòng ngủ của mình mà tiếp Hòa thượng chớ!". Đang suy nghĩ tới đó thì bên ngoài có tiếng hối thúc:

- Thái thái thu xếp mau đi! Viên ngoại với Hòa thượng vô tới rồi đó!

Thái thái lật đật bước sang phòng khác. Trong khi a hoàn dọn dẹp chưa xong thì nghe tiếng của viên ngoại:

- Bạch sư phó, lão nhân gia vào nhà đệ tử cứ coi như vào nhà mình, đừng câu nệ gì hết, muốn ngồi chỗ nào xin tùy ý.

Trần Lượng đang nấp dưới gầm giường (sàn để hạ) thầm nghĩ: "Hoà thượng nào mà vào nhà ác bá thì đâu phải Hòa thượng tốt, chắc là hạng Hòa thượng bất chánh đây". Bên ngoài Tế Điên cười ha hả, nói:

- Không có Hòa thượng tốt xấu nào đâu, ta sợ ngươi đợi lâu quá đó chứ. Thôi mau ra đây đi!

Tô Bắc Sơn thầm nghĩ: "Hay a, Hòa thượng đòi vào phòng ngủ của vợ mình để hò hẹn với ai đây?". Nghĩ rồi bèn nói:

- Bạch sư phó, lão nhân gia bữa nay chắc say rồi?

- Ta đâu có say.

Nói rồi đi thẳng vào trong phòng. Trần Lượng nghe nói cả kinh. Người mới vào chẳng ai khác mà chính là Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ. Trong lòng nghĩ thầm: "Tế Công làm sao lại vào đây kìa?".

Sau khi chia tay cùng Trần Lượng, Tế Điên trở vào nhà Lương viên ngoại ở trấn Vân Lan. Viên ngoại thấy Tế Điên về, lật đật hỏi:

- Thánh tăng đã về rồi à! Tôi ở nhà thật chẳng yên tâm chút nào! Từ lúc người đuổi theo kẻ trộm đi biền biệt không về, tôi phái người nhà đi tìm cùng hết mà không gặp. Lão nhân gia chắc là đi xa lắm?

- Ta trở lại Tường Vân quán ở núi Ngũ Tiên xem thử. Tòa miếu ấy bị cháy sạch sanh, đến một viên

http://tieulun.hopto.org

ngói cũng không còn nguyên vẹn.
Lương viên ngoại hối dọn tiệc rượu. Tiệc đã dọn xong, Lương viên ngoại bồi tiếp Tế Điên uống rượu. Uống được mấy chén, viên ngoại hỏi:
- Bạch sư phó, lão nhân gia từ đâu đến đây? Mấy người cùng đi với người là ai vậy?
Tế Điên mới đem việc ni cô Thanh Tịnh ở núi Thành Hoàng mời thỉnh đi tìm Cao Quốc Thái giùm. Trên đường đi, dắt theo Tô Lộc và Phùng Thuận. Sau khi tìm được Cao Quốc Thái, trở về Lâm An, trên đường qua đây gặp việc bèn ghé lại, tất cả thuật qua một lượt. Lương viên ngoại nói:
- Té ra Thánh tăng đi tìm Cao Quốc Thái là con người bạn của tôi. Ngày xưa cha nó còn sống qua lại rất thân với tôi, chẳng dè cha nó qua đời mấy năm mà nhà nghèo rớt mồng tơi như thế!
Bèn bảo gia nhân kêu Cao Quốc Thái đến. Giây lát Cao Quốc Thái từ ngoài bước vào. Viên ngoại bảo Cao Quốc Thái ngồi và hỏi:
- Này Cao Quốc Thái, sự tình của gia đình ngươi từ trước đến nay ra sao, hãy nói cho ta rõ.
- Thưa viên ngoại, tôi chỉ biết sơ sơ một vài điều thôi.
- Cha người là Cao Văn Hoa, làm Hiếu liêm ở huyện Dư Hàng, ta với cha ngươi là đôi bạn qua lại rất thân, lúc ấy ngươi hãy còn bé, nhắc lại cũng là việc mười mấy năm trôi qua! Sau đó cha ngươi qua đời, ngươi hãy còn nhỏ lắm, cũng không cho ta biết tin tức thành ra liên lạc bị đứt đoạn. Nào ngờ không gặp nhau mấy năm mà ngươi lại ở cảnh nghèo rớt mồng tơi như thế! Vừa rồi nghe Thánh tăng nói đến tên, ta mới biết ngươi là con của người bạn cũ!
Cao Quốc Thái nghe nói, mới nhớ lại ngày xưa có lần nghe mẹ nhắc đến việc này, vội vàng đứng dậy thi lễ, nói:
- Té ra là lão bá phụ! Tiểu điệt xin kính chào ra mắt. Ngày trước, cháu có nghe thân mẫu nhắc đến lão nhân gia, nhưng vì gặp lúc gia cảnh sa sút không thể thù tạc vãng lai với ai, nên không thể viếng thăm bá phụ được.
- Hiện nay em cháu là Lương Sĩ Nguyên đang trong thời kỳ dụng công học tập, cũng thiếu người chỉ giáo kèm cặp cho nó, cháu cũng không cần phải trở về huyện Dư Hàng làm gì. Ta sẽ rước gia quyến cháu cùng về ở đây. Cháu sẽ cùng em cháu học tập, cùng gắng sức rèn luyện. Đến kỳ đại khoa, hai con cùng lên trường ứng thí.
Cao Quốc Thái cũng gật đầu ưng thuật. Tế Điên nói:
- Viên ngoại nè, Hòa thượng ta muốn hóa viên ngoại chút duyên.
- Thánh tăng có lời dạy gì? Xin cứ bảo!
- Ông bỏ ra mấy trăm lượng bạc mua chỗ đất ở Tường Vân quán đi, và kêu Lưu Diệu Thông tới đây cho ông ta năm trăm lượng bạc để về núi Cổ Thiên. Còn Tường Vân quán, ông vẫn cất lợp như cũ mà đổi lại là Tường Vân am. Xong xuôi cho người qua rước lão ni Thanh Tịnh ở núi Thành Hoàng, luôn cả vợ con Cao Quốc Thái cũng rước về cho ở đó. Chi tiêu về khoản này kể như là phần hóa duyên của Hòa thượng ta đó. Nếu không như vậy, gặp lão đạo sĩ Trương Diệu Hưng đớp của ông mấy ngàn lượng như không!
- Phải đó, xin kính tuân lệnh dạy của sư phó.
Nói rồi sai gia nhân đi tìm Lưu Diệu Thông ngay. Diệu Thông liền đến nhà viên ngoại, vết cháy mới vừa lành, da còn đỏ hỏn. Viên ngoại cấp cho năm trăm lượng bạc. Diệu Thông hết lòng cảm ơn và cầm bạc đi về Lăng Vân quán ở núi Cổ Thiên. Viên ngoại lưu Quốc Thái ở lại nhà, cả Phùng Thuận cũng giữ lại nốt. Đoạn sai gia nhân đến núi Thành Hoàng rước lão ni Thanh Tịnh và gia quyến Cao Quốc Thái sang. Mọi sự đã ổn thỏa, Tế Điên mới cáo biệt trở về. Lương viên ngoại lấy ra mấy trăm lượng bạc xin với Tế Điên thỏi y phục và làm lộ phí. Tế Điên cười ha hả, nói:
- Viên ngoại đừng có bận tâm! Hòa thượng ta thường nói: một không chứa tiền, hai không chứa oán, ngủ cũng yên giấc, đi cũng dễ dàng! Ta chẳng cần có tiền đâu!
Tế Điên cùng Tô Lộc cáo từ mọi người ra khỏi trấn Vân Lan, theo đường lớn thẳng một mạnh về Lâm An. Đang đi gặp khí trời lạnh mát, Tế Điên cất tiếng ca:

Khí trời đang mát mẻ
Xua bực dọc thế nhân
Thong thả vào thánh lô.
Tiêu dao nào ngại chi

http://tieulun.hopto.org

Tự do không ràng buộc
Định tánh vẫn an nhiên
Thỏng tay từ phàm thế
Cất bước đến cửa không
Vượt ngoài sanh tử lô.
Thong dong cõi an lành
Mồng một chẳng đốt nhang
Ngày rằm không bái sám
Điện trước tự do sập
Tường sau cỏ cứ len
Khách đến không trà nước
Bạn bè cóc đãi đằng
Ai chê mặc tình chê
Ai lạ thì cứ la.
Thị phi dồn dập đến
Như gió thổi ngàn cây
Không cần khoe sức mạnh
Cũng chẳng lộ hùng tâm
Học đòi kẻ vô dụng!

Tế Điên và Tô Lộc cứ ngày đi đêm nghĩ, đói ăn khát uống, chẳng mấy chốc về tới Lâm An. Thấy một tửu quán bên đường, Tế Điên bảo:
- Bọn mình vào đây làm mấy chén giải nghề rồi đi tiếp!
Vừa bước vào quán thì thấy Tô Bắc Sơn cùng Tô Thăng ngồi phía trong uống rượu. Tế Điên vào, Tô Bắc Sơn lật đật chạy lại, nói:
- Bạch sư phó, lão nhân gia đã về rồi à! Trên đường đi chắc là cực nhọc lắm! Sư phó có tìm được Cao Quốc Thái không? Còn Phùng Thuận đâu?
Tế Điên mới đem sự việc của Cao Quốc Thái đầu đuôi thuật lại. Tô Bắc Sơn nói:
- À ra là thế! Báo hại sư phó phải cực nhọc quá chừng! Thôi, xin mời ngồi! Ngồi xuống đây uống với đệ tử vài chén!
Tế Điên cùng với Tô viên ngoại vừa mới ngồi xong, bỗng từ ngoài xồng xộc đi vào một ông già, đầu tóc trắng phau, mày râu cũng trắng nốt, tay cầm cây gậy nhắm ngay đầu Bắc Sơn giáng xuống. Tô viên ngoại lật đật né ngang, sợ đến nỗi mặt mày biến sắc, nói:
- Hàn lão trượng! Chúng ta là chỗ quen biết xưa nay! Hơn nữa, từ trước tới giờ có thù oán gì đâu mà lão trượng lấy gậy đánh tôi như thế? Có chuyện gì vậy?
Tô Bắc Sơn, hôm nay ta hận không đập chết mi được, mạng già ta mà kể số gì! Con ta đã lên huyện Tiền Đường báo cáo, còn mạng già này sẽ treo cổ ở cổng nhà mi để báo oán đây!
Tô Lộc, Tô Thăng vội níu chặt lão già lại, làm lão nổi giận, mặt tái xanh tái xám. Tô Bắc Sơn không rõ nguyên cớ tại sao. Hai gia nhân dìu lão trượng ngồi xuống ghế nghỉ. Tô Bắc Sơn nói:
- Thưa Hàn lão trượng, xin người đừng nói vội! Có chuyện gì ghê gớm mà đến nỗi đòi cất chỗ đội nón của tôi vậy? Lão trượng nói rõ cho tôi biết.
Hàn lão trượng ngồi xuống nghỉ một lát, rồi thở dài đáp:
- Này Tô Bắc Sơn, con tôi nó thiếu ông hai trăm lượng bạc phải sập tiệm đóng cửa, định bán nhà trả tiền lại cho ông, ông chẳng những không chịu mà còn phái côn đồ đến bắt con gái tôi đi, còn đánh con tôi bị thương nữa. Bộ tính bắt người thế tiền sao? Họ Hàn nhà tôi, đời đời làm nghề buôn bán, vô cớ ông cướp con gái tôi đi là nghĩa lý gì?
- Thưa lão trượng, việc lão trượng vừa nói có đúng thật không? Tôi thật không hay biết tí gì về việc này cả! Trong đó chắc có duyên cớ gì đây, nhưng không phải là gia nhân, thủ hạ của tôi, vì sao lão trượng lại hỏi tôi cớ sao lại làm việc thương luân bại lý như vậy? Mà ai đi đòi tiền lão trượng kia chứ?
- Rõ ràng là gia nhân của ông chứ còn ai. Hồi đó đưa tiền cho con tôi cùng là nó chứ ai.
Tô Bắc Sơn ngồi cố nhớ hồi lâu cũng không nhớ ra. Tế Điên cười ha hả, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Tô Bắc Sơn, Hàn lão trượng, không có gì phải gấp! Để ta đưa hai vị đi kiếm người đó cho, mà trước hết Hàn lão trượng phải cho người kêu Hàn Văn Thành về, khỏi phải đi cáo quan làm chi cho mệt!
Bèn sai Tô Thành đi tìm Hàn Văn Thành, giây lát sau Hàn Văn Thành về tới. Vừa gặp Tô Bắc Sơn, Hàn Văn Thành hai mắt đỏ ngầu trợn trừng trừng nói:
- Tô Bắc Sơn, tôi thí mạng cùi với anh đây.
Tô Bắc Sơn vội nói:
- Hiền đệ, lâu nay chúng mình qua lại thân thiết, chú thiếu tôi hơn 200 lượng tôi đâu có ý đòi, làm sao có chuyện cướp người? Chuyện này là đổ oán cho tôi đó!
- Rõ ràng là gia nhân của anh đến cướp em gái của tôi, lại còn đánh cho tôi thương tích đầy mình như vậy mà anh còn chưa nhận à?
- Hôm nay có Tế sư phụ Ở đây, chúng ta phải đem chuyện này nhờ người gỡ rối mới được!
Tế Điên nói:
- Các ngươi đừng tranh luận gì cho mất công, cứ đi theo ta chút nữa ngô khoai gì ra khỏi quán, thẳng về hướng Nam, vào một ngõ hẻm, đến trước cửa một nhà trọ, Tế Điên kếu lớn:
- Tô quản gia, tiền đem trả cho ông đây!
Một người từ trong nhà đi ra. Tô Bắc Sơn, Hàn lão trượng và mọi người đồng thanh: À, thì ra là hắn.
Tế Điên nắm chặt kẻ hành hung tác ác lại.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 038

Nơi quán rượu, Tô Bắc Sơn gặp Hàn lão
Sàn để hạ, Tế Thiền sư độ anh hùng

Tế Điên dẫn Tô Bắc Sơn và cha con Hàn Văn Thành đến một nhà nọ. Bên trong nghe tiếng kêu, có một người đi ra, HànVăn Thành thấy người này bèn nói:
- Phải rồi, người này tới đòi tiền tôi và đưa người tới bắt em gái tôi đây nè!
Tô Bắc Sơn coi kỹ lại là Tô Phước bè Kêu Tô Lộc, Tô Thăng níu Tô Phước lại. Tô Phước đây vốn là người ở huyện Kim Hoa, cha mẹ hắn mang theo lánh nạn, nghèo quá mới bán hắn cho Tô viên ngoại với giá 50 lượng để làm thơ đồng. Từ ngày vào làm thơ đồng, viên ngoại đối xử với hắn rất tử tế, Tô Phước lại có tật xấu là khoái ky cóp tiền bạc, lại hay uống rượu như hũ chìm. Khi say rượu, mở miệng là mắng chửi không kể ai lớn nhỏ. Ngày kia, đồng bạn đầy tớ mới khuyên dứt hắn:
- Tô Phước ơi, anh đừng có làm ồn ào như vậy! Anh hay mắng chửi người ta lỡ viên ngoại nghe được là khổ cho anh đấy!
Tô Phước say lè nhè, nói:
- Tôi nói cho các anh biết, đừng nói là viên ngoại rồi tôi ngán ổng đâu ngay đến hoàng thượng tôi muốn đánh là đánh liền coi ổng làm gì tôi? Viên ngoại là người thường thôi, nghe chửi thì nghe có làm gì được tôi nào!
Đang lúc Tô Phước nói tới đó, viên ngoại ở bên ngoài bước vào. Nghe được tiếng Tô Phước la hét trong nhà, viên ngoại nghĩ thầm: "Cái thằng Tô Phước này quá lắm, tự tung tự tác chẳng coi ai gì hết!". Lâu nay Tô Phước ra ngoài làm việc càn rỡ, tiếng đồn bất hảo nghe đầy tai viên ngoại, hôm nay lại nghe Tô Phước đang la lối khoác lác bậy bạ trong nhà, viên ngoại bèn nổi giận, sai gia nhân kêu Tô Phước lại, bảo:
- Này Tô Phước, lâu nay mi ra ngoài, mượn thế ta lường gạt lấn hiếp người khác, tự tung tự tác, lại còn rượu chè say sưa, mắng chửi la ối om sòm, ta biết mà chưa thèm nói tới. Hôm nay mi quen nói say sưa, ăn nói càn rỡ như vậy, ta không thể nào dung thứ ngươi được nữa! Đáng lý ra ta giải mi đến nha môn cho họ sửa trị ngươi cho biết thân, nhưng gia đình ta hiền đức không nỡ làm chuyện ác đức như vậy, chỉ vì ngươi bất nhân, ta đây cũng không thể trọn nghĩa được! Giấy nợ bán mình 50 lượng bạc của mi, ta cũng không cần nữa.
Nói rồi cầm giấy nợ kê lửa đốt bỏ, rồi bảo gia nhân tống khứ Tô Phước ra khỏi nhà, đồ đạc riêng cho mang theo hết để từ nay không còn bén mảng đến cửa nữa. Tô Phước ra khỏi nhà viên ngoại, mang theo mấy rương đựng quần áo và hơn 200 lượng bạc mà lâu nay chắt mót được, kiếm phòng trọ thuê ở. Trong tay có sẵn tiền, lại tuổi trẻ không người dìu dắt, Tô Phước không có việc làm, suốt ngày lêu lổng và kết giao với một người họ Dư tên Thông có ngoại hiệu là Dư lân giáp. Dư có nhà ở ngõ hẻm thứ hai, nhà chỉ có hai vợ chồng sống bằng nghề dắt mối, thấy Tô Phước tuổi còn nhỏ lại có tiền, Dư Thông mới đưa Tô Phước về nhà mình và kết nghĩa anh em. Tô Phước ở nhà Dư Thông hơn một năm, có bao nhiêu tiền dành dụm đều tiêu xài hết. Dư Thông thấy Tô Phước hết tiền bèn có ý đuổi Tô Phước đi. Tô Phước lại hay cãi vã với Dư Thông, hai bên không nhường nhịn như trước. Vợ Dư Thông ngầm bảo cho Tô Phước biết: "Chú liệu cách kiếm tiền đi chớ! Nếu kiếm tiền không ra thì anh Dư Thông nói rồi đó, không cho chú ở nữa! Chú không có tiền, chỉ ăn không phá gạo, bọn tôi không nuôi nổi chú đâu!".
Tô Phước nghe nói, chột dạ: "Tiền đã hết, giờ biết tính sao đây?". Bỗng chợt chớ Hàn Văn Thành lúc mới khai trương mượn viên ngoại mình 200 lạng bạc, hồi đó mình đưa anh ta, giờ kiếm anh ta đòi chắc được tiền. Hôm sau Tô Phước kiếm Hàn Văn Thành đòi tiền, Hàn Văn Thành hứa sẽ bán nhà trả nợ. Hàn Văn Thành cũng không biết Tô Phước đã bị bọn Tô Bắc Sơn đuổi từ lâu rồi. Một hôm Dư Thông nói:
- Tô Phước, chú thiệt có chủ ý đòi tiền Hàn Văn Thành không? Nếu thiệt, tôi có ý như vầy: Hiệu La công tử ở Tỉnh Nhai muốn bỏ ra vài ba trăm lạng bạc để mua một nàng hầu. Chúng ta đưa người đến kiếm Hàn Văn Thành đòi tiền, nếu Hàn Văn Thành có thì thôi, còn nếu không thì sẵn em gái anh ta đó, diện mạo xinh đẹp đáo để, chúng ta cướp đem về bán cho La công tử được vài trăm lượng đâu có mất, chú tính thế nào? Còn chờ Hàn Văn Thành bán nhà trả hả, biết đến chừng nào bán được mà chờ?

http://tieulun.hopto.org

Tô Phước nghe cũng có lý, bèn nói:
- Phải đó, anh đi quy tụ người đi, ngày mai chúng ta sẽ đi đòi nợ, nếu anh ta không có tiền thì ta cứ bắt quách em gái của anh ta cho xong việc.
Dư Thông đi ra rủ rê một lát được hơn 20 tên đều là dân đầu trộm đuôi cướp. Hôm sau Tô Phước dẫn Dư Thông, cả vợ Dư Thông là Mã thị cùng bọn giựt dọc đi đến nhà Hàn Văn Thành đòi nợ. Hàn Văn Thành ra nói:
- Này Tô quản gia, tôi đã nói nhờ anh về thưa lại với viên ngoại chờ tôi bán nhà xong, biến sản nghiệp này thành ra tiền mới trả được cho người. Sao hôm nay anh còn đến nữa?
- Viên ngoại tôi nói chờ bán nhà lâu quá, bây giờ anh không có tiền hả, viên ngoại tôi bảo bắt em gái anh trừ nợ.
Nói rồi, Mã thị dẫn bọn kia áp tới bắt Hàn cô nương trói lại đẩy lên xe chạy đi. Hàn Văn Thành cản lại, bị bọn ấy đánh cho một trận, Hàn lão trượng chạy ra can ngăn cũng bị xô cho một cái xiểng niểng, những người hàng xóm thấy bất bình nhảy vào can thiệp cũng bị đánh nốt. Bọn ấy đẩy cô gái về tuốt nhà Dư Thông, Mã thị lúc này đóng vai bà mối, đến nhà họ La ở Tỉnh Nhai thương lượng với giá 400 lượng bạc. La công tử nói:
- Hãy về đi, lát nữa ta cỡi ngựa đến xem rồi sẽ ngã giá.
Bọn Dư Thông, Tô Phước ở trong nhà chờ La công tử đến xem mặt cô gái. Khi Tế Điên đến gọi, Tô Phước đinh ninh là La công tử đến chứ chẳng ai khác bèn vội vàng chạy ra xem, té ra người đến không phải là La công tử mà là Tô Bắc Sơn, cha con Hàn Văn Thành và Tế Điên. Tô Bắc Sơn nổi giận đùng đùng thét bảo Tô Thăng, Tô Lộc bắt trói Tô Phước lại. Dư Thông chạy ra can thiệp cũng bị bắt nốt. Kêu quan chức địa bảo ở địa phương giữ lại không cho chạy đi. Tô Bắc Sơn là nhân vật tiếng tăm ở địa phương nên nghe gọi là địa bảo tới ngay Phần Hàn Văn Thành chạy vào nhà trong coi thử, thấy Hàn cô nương đang bị trói ghịt hai tay, nếu không bị trói cô nương đã tự vận rồi! Đang hồi nguy khốn ấy, Hàn Văn Thành vào đúng lúc, cắt dây mở trói đưa lên kiệu trở về nhà với Hàn lão trượng theo hộ tống. Bây giờ trời đã nhem tối, Tô Bắc Sơn nói:
- Bạch sư phó, bọn Tô Phước này ta đem tống lên nha môn ở huyện Tiền Đường để họ xử phạt cho rồi!
- Không cần, cứ đưa hai đứa nó về nhà ông đi, lát nữa ta có việc cần đến chúng nó!
Tô Bắc Sơn rất tin phục Tế Điên nên bảo gia nhân áp dẫn bọn Tô Phước về nhà mình. Khi về đến nhà Tô viên ngoại thì đêm đã quá canh, dặn bảo giữ bọn Tô Phước ở nhà ngoài, chỉ Tô Bắc Sơn và Tế Điên thẳng vào thư phòng. Tế Điên nói:
- Bữa nay Hòa thượng ta không muốn ngồi đây!
- Bạch sư phó, Ngài muốn ngồi ở phòng nào?
- Ta hôm nay muốn ngồi ở phòng ngủ của ông hà!
- Bạch sư phó, lão nhân gia đến nhà của đệ tử cứ xem như là nhà của mình, muốn ngồi đâu mà chẳng được.
Nói rồi sai Đắc Phước xuống tin cho thái thái hay để dọn phòng cho có ngăn nắp và tránh sang phòng khác gấp, lát nữa Hòa thượng và viên ngoại sẽ xuống tới. Vừa đến trước phòng, Tế Điên nói:
- Tới rồi hả, đúng hẹn ghê!
Tô Bắc Sơn lấy làm lạ, hỏi:
- Bạch sư phó, người hẹn hò với ai vậy?
- Có hẹn thật mà không thấy chưa chưa kể là đúng hẹn.
Nói rồi Tế Điên cùng Tô viên ngoại, Hàn Văn Thành bước vào trong nhà, Trần Lượng nghe tiếng Tế Điên nói oang oang bên ngoài, nhìn qua rèm giường quả đúng là Tế Điên đến thật. Trong phòng có một bàn bát tiên với mấy cái ghế, Tế Điên vào liền ngồi ngay cái ghế chánh, Tô viên ngoại và Hàn Văn Thành ngồi hai bên, Tô viên ngoại nói:
- Thưa sư phó, bây giờ mình uống rượu trước hay uống trà trước?
- Cái đó khoan đã, bây giờ biểu tụi nhỏ đem Tô Phước lại đây cho ta!
Giây lát gia nhân dẫn Tô Phước đến, Tế Điên nói:
- Này Tô Phước, bữa nay hãy nói thật cho Hòa thượng ta nghe đi! Ai xúi biểu ngươi làm chuyện động trời này! Nói thiệt đi, rồi bọn Hòa thượng ta tha cho, còn không chịu nói thiệt hả, ta sẽ gởi ngươi lên quan để họ trị giùm!

http://tieulun.hopto.org

Tô Phước nghe nói mấy lời đó rồi, chính hắn cũng biết Tế Điên là người thông suốt quá khứ vị lai, không phải tầm thường, nên không dám giấu giếm, bèn thưa:
- Hòa thượng hỏi đến, tôi xin trình thưa: Sau khi bị Ông đuổi ra khỏi nhà, tôi thuê phòng trọ để ở. Gặp Dư lân giáp Dư Thông đưa tôi về nhà cho ở, áo quần tiền bạc của tôi anh ấy mượn lần hết, khi hết tiền rồi anh ấy định đuổi tôi đi. Vợ anh ấy nói cho tôi biết, vì tôi không có tiền trọ nên họ không cho ở nữa. Trong lúc túng ngặt, tôi bỗng nhớ ra anh Hàn Văn Thành có thiếu ông chủ 200 lượng bạc, số bạc này chính tôi đem giao cho anh ấy. Nhớ ra rồi tôi bèn tới đòi để đem tiền về xài đỡ, nào ngờ nhằm lúc anh ấy không có tiền. Dư Thông nghe biết việc này bèn biểu tôi, hãy cướp em gái của anh Thành đem đi bán cho La công tử ở Tỉnh Nhai, bắt người trừ nợ là xong việc. Dè đâu việc này bị Ông chủ biết được bắt đem về đây, những việc vừa rồi tôi xin trình thưa hết, không dám giấu giếm điều chi.
Tế Điên nghe trình xong bèn kêu:
- Bây đâu, dẫn nó lại trước giường, bắt nó quỳ xuống!
Trần Lượng đang nấp dưới gầm giường nghe không sót một chi tiết, tự nhủ thầm: "Eo ôi, mình bậy dữ đa! Thật ra viên ngoại Tô Bắc Sơn là người tốt, việc bậy bạ này là do bọn nó làm cái chuyện "gian thần giả truyền thánh chỉ" đây mà. May mà Tế Công lão nhân gia đã tới kịp lúc, nếu không ta bữa nay giết lầm người vô tội".
Tế Điên bên ngoài lấy tay chỉ điểm thinh không, nói:
- Nhìn cho kỹ nó đi để ngày mai báo ứng nó, khi khổng khi không muốn cầm dao giết người ta, to gan thiệt. Bây giờ biết lỗi mình chưa?
Tô Bắc Sơn nghe nói là lạ, ngạc nhiên hỏi:
- Thưa sư phó, lão nhân gia nói chuyện với ai vậy?
- Ông không biết đâu, cứ ngồi mà xem, đừng nói nhiều! Bây đâu, dẫn Dư Thông vô đây cho ta.
Lát sau gia nhân dẫn Dư Thông vào quỳ trước mặt Hòa thượng. Tế Điên lấy tay điểm điểm, nói:
- Này Dư Thông, ngươi thật là lớn mật quá, bộ tưởng những việc bọn ngươi làm Hòa thượng ta không biết hay sao? Sự việc như thế nào, tình thiệt khai hết ra đi, Hòa thượng ta sẽ tha tội chết cho, còn không chịu khai thiệt, ta sẽ đem ngươi trình với quan sở tại trị phạt cho biết mùi đòn bổng.
- Thưa chư vị, chư vị đừng trách tôi, việc này là do Tô Phước kiếm con nợ của ông chủ để đòi tiền thiếu. Tôi không dính vào việc ấy.
- Tuy Tô Phước tìm con nợ của ông chủ đòi tiền thiếu thật, mà chuyện tác tệ này không phải do ngươi bày biểu à?
Dư Thông nghĩ bụng: "Việc này không nói thật không xong. Chi bằng mình nói thiệt rồi năn nỉ Hòa thượng xin tha thứ để thả mình ra". Nghĩ đoạn liền nói:
- Bạch Thánh tăng, người khỏi cần tra hỏi nữa! Việc này là do tôi lầm lẫn, nhân vì Tô Phước ngụ nhà tôi, muốn kiếm Hàn Văn Thành để đòi tiền mà đòi không được, bọn tôi mới bàn tính với nhau là bắt người để trừ nợ.
Tế Điên gật đầu, nói:
- Dẫn nó lại quỳ trước giường đi! Ngươi đã nghe rõ hết chưa?
Trần Lượng nghĩ thầm: "Chắc là Tế Công lão nhân gia đã biết mình ở dưới này quá!". Tế Điên cười ha hả, nói:
- Cái gì mà biết với chẳng biết, nếu chẳng biết thì ta tới đây làm chi Ta bảo ngươi nhìn cho kỹ mặt hai thằng này, để ngày mai báo ứng nó nhé!
Tô Bắc Sơn nói:
- Thưa sư phó, người nói chuyện với ai vậy?
- Ông không cần biết làm gì!
Tô Bắc Sơn mới bảo dọn tiệc rượu lên. Tiệc dọn xong, Tô Bắc Sơn nói:
- Này Hàn hiền đệ, chúng ta tuy giao dịch trong buôn bán nhưng có giao tình. Đại khái, ta vốn là người thế nào, chú cũng biết, ta đâu thể làm cái chuyện thương thiên hại lý ấy được.
Hàn Văn Thành nói:
- Cũng là lầm lẫn thôi, tôi xin chịu tội với anh.
- Thôi, hãy rót rượu cho Thánh tăng đi!
Hòa thượng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Rót rượu là chuyện nhỏ, ta nghe hình như ở đây có mùi.
Tô Bắc Sơn hỏi:
- Có mùi gì đâu?
- Mùi ăn trộm.
- Làm gì có mùi ăn trộm ở đây?
- Dưới gầm giường ấy (sàn để hạ).
Tô Bắc Sơn lật đật kêu người đi bắt trộm.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 039

Thánh thử viên lần đầu vào Linh Ẩn
Tế Thiền sư được thỉnh đến Côn Sơn

Khi nghe Tế Điên bảo có mùi trộm dưới gầm giường (sàn để hạ), Tô Bắc Sơn vội sai gia nhân đi bắt, lấy cây hươ dưới gầm giường mà không thấy chi hết, báo hại Trần Lượng sợ đến nỗi hồn bay ngàn dặm! Tại sao không hươ trúng Trần Lượng? Thật ra Trần Lượng đã đề khí móc tay chân lên thành giường dán sát người vào đáy giường chịu trận. Gia nhân hươ gậy mấy lượt mà không thấy trúng, Trần Lượng tưởng mình đã thoát được rồi, trong bụng nghĩ: "Sư phó ổng đùa mình đây, chắc là muốn cho người ta bắt mình chớ gì! Phải làm sao đây?".

Kế nghe gia nhân nói:

- Thưa viên ngoại, ở đây có ăn trộm nào đâu, nếu có sao hươ hoài không trúng?

Tế Điên nói:

- Làm gì không có trộm, bây lấy đèn rọi thử coi, hoặc giả tụi bây bốn đứa nắm chân giường bật ngửa xem có không thì biết. Ta nói có thì có mà.

Tô viên ngoại bèn bảo bốn tên gia nhân cầm chân giường bật ngửa lên, Trần Lượng không còn ngả nào trốn được nữa bèn cầm dao phóng ra ngoài, mọi người sợ hết hồn. Hai bên gia nhân lấy cây cản lại, dao của Trần Lượng chém dính vào cây côn gỗ, mọi người đổ xô đến vây chặt. Trần Lượng sợ quá không cách nào hơn là bỏ dao chạy thoát thân, nhảy vút ra ngoài. Bọn gia nhân hò reo:

- Bắt lấy nó!

Trần Lượng đã tót lên nóc nhà co giò chạy trối chết, ra đến bên ngoài, lựa chỗ vắng vẻ, thay bộ đồ dạ hành đi, kiếm chỗ nghỉ đỡ chờ đến sáng. Trời đã sáng tỏ, Trần Lượng bước tới trước nhà Tô viên ngoại xem thử, vừa tới cổng, thấy cửa lớn mở ra, từ bên trong Tô Phước đi ra, miệng nói lảm nhảm:

- Bây giờ viên ngoại đuổi ta rồi, ta biết ở đâu đây.

Tô Phước đang lảm nhảm than thở thì Trần Lượng đi tới nói:

- Ê, đứng lại coi, ta muốn đánh mi đây!

Nói rồi chộp áo Tô Phước lại tung quyền đánh tới tấp, đang lúc tên ác nô bị đánh tới tấp, năn nỉ xin tha mạng, Trần Lượng đánh tới hồi cao hứng thì đằng kia đi lại hai vị, một vị nói:

- Hai anh đừng đánh nhau nữa, mới sáng sớm mà đã có chuyện xích mích rồi! Thôi, đừng đánh nhau làm chi!

Trần Lượng nghe can bèn nói:

- Hai vị có lời khuyên, bọn tôi đâu dám không nghe, lời tục có nói: Trước sân mọc cỏ lạ, việc tốt chẳng bằng không! Đã có hai vị khuyên, bọn tôi xin cám ơn!

Hai người ấy thấy lời khuyên của mình có hiệu quả bèn bỏ đi, trước khi đi, hỏi:

- Có phải Tô quản gia có đó không, hai người sao đánh nhau dữ vậy?

Tô Phước nói:

- Tôi cũng chẳng biết tại sao? Tôi với anh này đâu có quen, cũng chẳng có điều gì thù oán! Sáng nay tôi dậy sớm, mới từ trong nhà đi ra, gặp anh này kêu tôi đứng lại và níu tôi mà đánh, tôi cũng không biết tại nguyên cớ gì!

- Thôi, Tô quản gia đi đi.

Tô Phước cũng không dám ở lại, đánh thì đánh không lại mà đi cũng đi không được, nghe nói vậy lật đật bước đi. Tô Phước đi khỏi thì Dư Thông trong nhà viên ngoại cũng lò dò ra cửa, đúng ra Tô Bắc Sơn định đưa bọn họ lên nha môn xử tội, nhưng Tế Điên nói:

- Không cần phải thế, hai đứa nó đã hết lời năn nỉ, ta dạy cho chúng nó biết mùi khổ chút đỉnh thôi, nếu không chịu chừa bỏ, lần sau sẽ bị ác báo!

- Đã có sư phó xin cho tụi nó, tôi cũng không làm khó dễ chi.

Đến sáng hôm sau, Tô gia chủ bảo gia nhân thả họ ra. Thả Tô Phước ra trước, lát sau mới đến lượt Dư Thông. Vừa mới ra cửa, Trần Lượng gặp mặt tức thì cơn giận nổi lên, trong bụng thầm nghĩ: "Hay dữ a! Nếu không có hai thằng này thì ta đâu có mạo hiểm như hồi hôm?". Nghĩ rồi xôm xôm bước tới níu Dư Thông lại, chẳng nói chẳng rằng cung tay đánh liên hồi, đánh đến nổi áo rách sút dây, bò lê trên đất. Dư Thông bị trận đòn này nặng hơn Tô Phước khi nãy. Vừa hay có một người đi qua đường khuyên giải, Trần Lượng mới chịu ngưng tay và nói:

http://tieulun.hopto.org

- Xong rồi.
Dư Thông cũng không biết ấp giáp gì ráo, chỉ cố nhịn đau mà bước. Trần Lượng đứng đó một lát, không bao lâu Tế Điên từ trong nhà ra, trong tay cầm con dao của Trần Lượng. Tô viên ngoại nói:
- Bạch sư phó, người ăn cơm rồi hãy đi, cần gì phải về chùa sớm?
- Ta cần phải về chùa mới yên bụng được. Hơn nửa tháng nay ta chưa về chùa.
Nói rồi bước ra cửa. Đi một quảng không xa, Trần Lượng lật đật đi theo. Thấy bốn phía không có ai, muốn đến xin lại con dao mà không dám. bỗng nghe Tế Điên nói:
- Ngươi thật là lớn mật! Muốn tới ta xin lại dao mà không dám tới. Ta lấy dao đâm ngươi à! Việc thấy trước mắt hãy còn là giả, lời nghe qua tai chắc chi là thật? Vô cớ mà muốn giết đi cả nhà người ta lại chẳng biết thật giả gì ráo! Ta đem con dao này bán đi, ai muốn mua ta bán quách cho rồi!
Có một người chuyên bán đồ cổ, tự bút, sách vở, đao thương… nghe Tế Điên nói như vậy bèn bước tới xem. Con dao chuyên là thứ thuần thép luyện thành. Xem rồi bèn hỏi:
- Thưa sư phó, lão nhân gia muốn bán con dao này bao nhiêu tiền, tôi xin mua.
- Ông đưa ta tiền hai bầu rượu rồi cầm nó đi đi.
- Thưa sư phó, người muốn uống thú rượu bao nhiêu tiền một bầu?
- Ta muốn uống thứ rượu một lượng một bầu.
Người kia nghe nói, cười cười bỏ đi thẳng. Trần Lượng đi theo Tế Điên đến Lãnh Tuyền đình ở Tây Hồ bèn đến trước Tế Điên, quỳ xuống nói:
- Bạch sư phó, tôi chỉ một chút hồ đồ đã làm những chuyện bậy bạ, xin lão nhân gia từ bi xá tội cho!
- Thôi, ngươi đứng dậy đi, lượm con dao lên rồi theo ta về chùa.
Trần Lượng vâng dạ rồi cùng theo sau Tế Điên. Về đến chùa Linh Ẩn thấy có vị môn đầu tăng (giữ cửa), Tế Điên nói:
- Này hai sư đệ, tôi mới thâu nhận một đứa đệ tử, hai vị xem thử thấy có được không?
Tịnh Minh vội nói lia lịa:
- Xin chúc mừng, chúc mừng! Xin mời sư huynh vào! Cũng phải dẫn nó ra mắt chư vị chứ!
- Này Trần Lượng! Ngươi hãy đến cúi đầu ra mắt sư thúc đi.
Môn đầu tăng chỉ nói: - Không dám.
- Sư đệ không nên khách sáo làm gì. Nó đã cúi đầu vái chào rồi thì hai vị cứ nhận lễ đi, rồi cho đồ điệt một ít tiền.
- Không có, không có! Ở đây làm gì có tiền. Sư huynh đừng giả ngộ chứ!
Tế Điên dẫn Trần Lượng tiến vào cổng chùa. Thấy ở đằng kia, Giám tự tăng là Quảng Lượng đang đứng yên, Tế Điên bảo:
- Này Trần Lượng, con nên đến cúi đầu ra mắt đại sư gia của con đi.
- Đừng cúi đầu, đừng vái chào! Tôi không có tiền đâu!
Tế Điên dẫn Trần Lượng vào nội thất phương trượng, lễ chào Phương trượng rồi lên Đại Hùng bảo điện lễ Phật. Lễ Phật xong, giống chuông nổi trống nhóm Tăng chúng lại. Tế Điên nói:
- Thưa các sư huynh đệ! Tôi mới thâu một đồ đệ, xin chư huynh đệ chiếu cố giùm! Nhưng có một điều này: Trần Lượng, ngươi là đệ tử của ta, ta muốn uống rượu, ngươi phải đi đong rượu cho ta, ta muốn ăn thịt, ngươi phải mua cho ta!
Trần Lượng luôn luôn vâng dạ:
- Phải, vâng, đồ đệ phải luôn luôn hầu hạ sư phó.
- Ngươi nếu không có tiền thì sao?
- Đồ đệ nếu không có tiền, thì coi chỗ nào đó kiếm chút đỉnh.
- Không cần đi đâu xa! Cứ mượn tạm các vị trong chùa này thôi. Các vị ấy đều là sư thúc, sư đại gia của ngươi cả, nếu có thấy cũng không rầy la chi hết. Tôi nói việc này có đúng không?
Chúng tăng nghe nói đều cười và đáp:
- Phải! Ông dạy nó trước hết đi ăn trộm à! Thiệt là thầy nào trò nấy!
Từ đó ngày nào Trần Lượng cũng mua rượu thịt về cung phụng cho thầy. Có bao nhiêu tiền bạc cũng chi hết, y phục đem theo cũng cầm nốt, không đầy mấy ngày, áo quần đem theo cũng sạch luôn. Trần Lượng thầm tính: "Tối nay mình ra ngoài kiếm chút đỉnh tiền đem về cung phụng cho sư phó mới được". Chờ đến canh ba, thấy Tế Điên đang ngáy pho pho, Trần Lượng cầm bao đồ dạ

http://tieulun.hopto.org

hành sắp sửa đi ra, kế nghe Tế Điên nói:
- Ta đã dặn ngươi rồi, chỉ trộm loanh quanh trong chùa này thôi mà ngươi không chịu nghe lời ta hử? Hay a! Để ta cạo đầu ngươi rồi mới dạy ngươi được.
Tế Điên đứng dậy bước thẳng xuống trai đường, nói:
- Qúy vị nhà bếp cho tôi một chậu nước nóng.
Vị giám trai hỏi:
- À, nửa đêm cần nước nóng làm chi vậy?
- Để gọt tóc cho đồ đệ tôi.
Nói rồi bưng chậu nước nóng đi thẳng. Lúc đó chúng tăng nghe tiếng ồn ào cũng đổ xô tới, nói:
- Ái chà, nửa đêm ông ta lại nổi khùng rồi!
Trần Lượng đứng chết trân không nhúc nhích. Mọi người lấy làm thương hại kéo ra bên ngoài, nói:
- Ngươi nên đi gấp đi, ông ấy phát điên rồi đấy!
Trần Lượng lúc đó mới hoạt động lại bình thường, bèn đi ra ngoài thay đồ dạ hành, Trộm mấy mươi lượng bạc. Trời sáng bèn đem lại chuộc y phục về rồi tìm một quán nhỏ, kêu bốn món ăn, ngồi tựa lưng vào cửa sau mà thưởng thức. Uống được vài hớp rượu, trong lòng thầm nghĩ: "Mình tính đi xuất gia, chẳng dè lại ra nông nổi này! Mình nghĩ Tế Công là vị cao tăng đạo đức, khi vào chùa lại không chịu xuống tóc cho mình. Phải chăng mình chưa đáng được xuất giả".
Nghĩ tới nghĩ lui có ý ăn năn. Kế bên nghe bên ngoài có tiếng nói:
- May quá, gặp một quán rượu! Bữa nay ta phải say khướt một bữa mới được. Cổ nhân nói:

Ở đời có rượu hãy vui say,
Cửa tuyền thiếu rượu chớ đi ngay!

Người nói câu đó chính là Tế Điên xăm xăm từ bên ngoài đi vào. Nhân vì khi hôm, Tăng chúng kéo Trần Lượng đi trốn, Tế Điên giận lắm! Đòi cho được Giám tự tăng hai điếu tiền rồi bỏ chùa ra đi từ sớm. Ra đến Tây Hồ, đem hai điếu tiền cho người hết sạch. Đứng trước cửa quán, dòm vô thấy đông người bèn vừa nói mấy câu trên vừa bước vào quán. Trần Lượng vừa thấy Tế Điên bước vào sợ quá co giò lủi mất. Tế Điên lừng lững bước vào chiếc bàn dọn sẵn cơm rượu bỏ trống, ngồi xuống ăn uống tự nhiên. Người dọn bàn thấy vậy, nói:
- Người kêu thức ăn chạy mất, Hòa thượng ngồi uống rượu của người ta kìa!
Tế Điên vừa uống vừa ngâm nga:

Rượu uống ít vào khỏi phải say
Răn chừa sắc dục sống thêm dai
Của tiền hợp lý kho đầy ắp
Nhẫn nhịn gia đình khỏi họa tai.

Ăn uống no say, Tế Điên đứng dậy định đi. Người hầu bàn nói:
- Hòa thượng ăn cơm không trả tiền, đi sao được!
- Ông lại đằng thủ quỹ bảo họ ghi sổ, ngày mai ta lại, ta sẽ trả cho ông, được không?
- Này Hòa thượng, tiệm của chúng tôi không có sổ.
- Không có sổ hả, dễ ợt, bảo chưởng quỹ đi mua một cuốn!
- Hòa thượng ơi, ông đừng nói đùa! Tiệm chúng tôi có sổ đó chứ, tại ông không quen nên nói không có đó chứ.
- Ông dám nói là không quen với ta à? Đừng nói bậy bạ nhé! Chúng ta quen nhau mà!
- Chúng tôi nếu có quen với Hòa thượng lại giả đò nói không quen thì cho tôi là thằng ngốc đi!
- Thôi, đừng rủa, đừng thề, ngươi lớn xác ngần ấy mà ngay cả Hòa thượng ta cũng không nhận ra à?
- Tôi biết ông là Hòa thượng chứ, mà có biết ông là Hòa thượng ở chùa nào đâu?
Đang cãi cọ nhau thì vị chưởng quỹ đến nói:
- Này Hòa thượng, ông định đến quấy rối chúng tôi hả? Không trả tiền thì không đi được đâu nhé!
Hai bên đang tranh cãi thì có hai người từ bên ngoài đi vào, nói:
- Hòa thượng ăn uống hết bao nhiêu để bọn ta trả cho! Chúng ta đi tìm Hòa thượng muốn hụt hơi,

http://tieulun.hopto.org

khác nào vùi băng kiếm lửa, ép cát tìm dầu đây! Bạch sư phó, xin lão nhân gia đi với bọn tôi nhé!
Tế Điêm dòm lại chẳng biết hai người này là ai.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 040

Tế Thiền sư ra tiền cứu hiếu tử
Tham cửa hời Triệu Phước rước đá to

Tế Điên đang đùa cợt với người dọn bàn thì có hai người từ bên ngoài bước vào, người lớn tuổi can thiệp, trả tiền cơm rượu cho Tế Điên, đoạn bước tới vái chào, nói:
- Bạch Thánh tăng, hai tôi là Triệu Phước, Triệu Lộc, là trưởng đạo nha môn của quan Thái thú huyện Lâm An này và đang theo hầu hạ Thái thú lão gia. Chỉ vì Thái phu nhân chúng tôi chẳng may mắc bệnh mù lòa. Nhận được tin này, Thái thú chúng tôi tìm rước không biết bao nhiêu danh y về trị bệnh cho bà cụ mà vẫn không khỏi. Có một vị danh Trại thúc hòa Lý Hoài Xuân trước mặt đại nhân tiến cử lão nhân gia. Ông ấy nói lão nhân gia ở Tần tướng phủ trị bịnh đại đầu ung, ở Tô gia trị bệnh đàm chận nghẹt. Biết lão nhân gia là bậc thế ngoại cao nhân, nên quan Thái thú chúng tôi mới sai chúng tôi đến thỉnh mời. Xin Thánh tăng thí phát đại từ bi đi cùng với chúng tôi.
- Ta là người xuất gia, có biết gì về y đạo đâu nào? Hai ông về đi, ta không biết trị mắt đâu!
Triệu Phước, Triệu Lộc hết lời năn nỉ mãi, Tế Điên mới chịu nhận lời. Về đến ngoài cửa nha môn Tri phủ, Triệu Phước, Triệu Lộc lật đật vào báo trước, giây lát trở ra nói:
- Đại nhân chúng tôi nói, áo mũ không chỉnh tề, xin đón tiếp ở thư phòng.
Tế Điên cười ha hả, trong miệng ư a:

Suốt đời hiền lành được thiện chung
Ăn ở bạc ác trời nào dung
Bần tăng xưa nay độ ngu muội
Chỉ sợ thế nhân quá ngại ngùng!

Tế Điên vào đến bên trong, thấy quan Thái thú bước xuống thềm tiếp rước. Quan Thái thú đầu đội khăn bốn góc bằng đoại xanh có hai mối bỏ thõng, mình mặc áo màu xanh biếc, lưng mang ngọc đái, chân dận quan hài, mặt như trăng thu, mắt mũi hiền từ, râu ba chòm đen nhánh phất phơ trước ngực. Tế Điên nhìn thấy biết là một bậc trung cương ái quốc. Thái thú gặp Tế Điên bèn khom mình thi lễ, nói:
- Đệ tử bấy lâu ngưỡng mộ đại danh Thánh tăng, nay may mắn được gặp thật là tam sanh hữu hạnh!
Tế Điên cũng chào hỏi đáp lễ đúng phép. Vào ngồi trong nhà, gia nhân dâng trà tiếp đãi. Nguyên vị Thái thú này họ Triệu tên là Phụng Sơn, là người rất sáng suốt, xuất thân từ khoa giáp. Ông ta có một người em tên là Triệu Phụng Minh. Cha mẹ mất sớm, nhờ bà thím nuôi dưỡng thành người. Gần đây được tin bà thím bị bệnh mắt mù lòa, vội vàng mời thấy thuốc đưa về trị bệnh mắt cho bà thím. Ngờ đâu thỉnh mấy vị danh y mà trị không khỏi. Kế được Lý Hoài Xuân tế cử Tế Công, bảo rằng Tế Công là người tinh thông thuật kỳ hoàn, chữa đâu hết đó. Vì thế cho người đi tìm rước Tế Công về. Triệu Thái thú dặn bảo làm tiệc rượu khoản đãi và nói:
- Cầu xin Thánh tăng về Côn Sơn để trị bệnh cho lão thái thái.
- Lão gia có lời yêu cầu, Hòa thượng ta đâu dám chối từ!
- Tôi xin phái Triệu Phước, Triệu Lộc theo hầu Thánh tăng.
- Không được, không được đâu! Lão gia phái hai người ấy theo hầu hạ ta mà họ ăn mặc sanh trọng như vậy à? Ta ăn mặc như vầy mà họ theo hầu hạ ta coi chẳng ra làm sao hết!
- Cái đó dễ mà, để tôi sắm một bộ y phục mới cho Thánh tăng, bộ y phục cũ của Thánh tăng nát quá rồi, đổi cái khác là vừa.
- Không được đâu! Ta không thích mặc đồ mới, ta chỉ chịu như vầy thôi. Lão gia đã có ý phái họ theo hầu hạ ta cũng tạm được đi vậy, nhưng ta có lời dạy phải nói rõ trước mặt lão gia mới được. Là thế này: Hai vị đi theo hầu hạ ta, trên đường đi hễ ta bảo đi là phải đi, bảo ngừng là phải ngừng không được trái ý ta nhé! Nếu cãi ý ta thì ta trở về không đi nữa đâu!
Triệu Phước, Triệu Lộc hai người gật đầu ưng thuận. Quan Thái thú liền viết một phong thư kèm theo mấy nén vàng ròng và hỏi:
- Bạch Thánh tăng, người muốn ngồi kiệu hay cỡi ngựa, ngồi xe hay đi thuyền?
- Ta cưỡi đàng.

http://tieulun.hopto.org

- Thánh tăng cưỡi nai à?
- Ở đây làm gì có nai?
- Ta cưỡi đàng ở đây là đường cái mà. Mấy thứ kia không cần đến đâu, chỉ cần mang theo lộ phí kha khá là được. Lão gia cho mang theo 200 lạng bạc đi!
Quan Thái thú bằng lòng lấy bạc cung ứng đầy đủ. Tế Điên cáo từ, mang theo Triệu Phước, Triệu Lộc khởi hành, Triệu Phước, Triệu Lộc trong bụng nghĩ thầm tính: "Từ đây về huyện Côn Sơn, hai bận khứ hồi chỉ 50 lạng bạc là tiêu xài dư dả. Còn thừa lại mỗi đứa trăm lượng bạc sướng bằng thích. Phen này phải hầu hạ Hòa thượng thật chu đáo mới được, kẻo ông ta giở quẻ là chết!".
Đi đến trưa, Tế Điên nói:
- Kiếm quán nghĩ hè!
- Phải đó.
Tới một quán cơm, kêu rượu thịt, ăn uống no nê xong, Tế Điên nằm vật xuống ngủ khò. Hai người ngồi chờ đến đỏ đèn, Tế Điên thức dậy lại đòi ăn uống nữa. Ăn uống xong, Triệu Phước, Triệu Lộc mệt mỏi quá. Tế Điên bảo:
- Tính tiền đi! Nãy giờ ta ngủ khỏe rồi, mình đi nè!
Hai người mắt mở không ra, bước thấp bước cao đi suốt cả đêm. Trời sáng, mọi người bước vào quán. Hai người không kể gì đến ăn uống, nằm xuống ngủ vùi. Tế Điên cứ kêu rượu thịt ăn uống no say Hai người ngủ li bì suốt cả ngày, lấy lại chút tinh thần muốn kiếm cái gì ăn để chuẩn bị đi tiếp. Nhưng đêm nay Tế Điên không khoái đi mà lại chỉ thích ngủ. Hai người đã ngủ suốt ngày đâu ngủ được nữa, cứ ngồi mở mắt suốt đêm canh chừng Tế Điên nằm ngủ. Trời sáng ra, hai người đã mệt mỏi, Tế Điên mới tỉnh dậy, kêu rượu uống rồi bảo tính tiền, tiếp tục lên đường. Hai người ở trạng thái mơ mơ hồ hồ, ăn cũng không được, ngủ cũng không yên, bị Hòa thượng điều động đi như vậy thật là khổ sở. Ngày kia còn cách Côn Sơn không xa mấy, đến gần một sơn trang, trong lớp rào thưa có một ngôi nhà vách đất ba gian, từ trong có vẳng ra tiếng khóc than ai oán:
- Ôi, Thần Phật không có mắt, trời đất không có tai hay sao mà để cho tôi khốn khổ như thế này! Mẹ Ơi, mẹ chết đi mà con không mua nổi chiếc quan tài cho mẹ.
Tế Điên án linh quang biết rõ hết sự việc. Người đang than thở ấy họ Cao, tên là Quảng Lập, vốn là một người con có hiếu làm nghề đốn củi nuôi mẹ. Một ngày kia lên núi đốn củi, rủi bị té ngã gãy đùi vì đường trơn trợt, may được người ta cõng cho về nhà. Bà mẹ thấy thế lo sợ quá vì không có tiền nên chẳng biết làm sao hơn. Bà lo đến nỗi bệnh già tái phát, chẳng bao lâu qua đời. Cao Quảng Lập nghèo đến nỗi chiếc quan tài cũng không mua được cho mẹ, đang buồn tủi kêu khóc. Tiếng buồn khóc đó lọt vào tai Tế Điên, Hòa thượng động lòng thầm nghĩ: "Việc tốt ai cũng muốn làm, chỉ cần chi ra ít tiền là được, vậy mà không chịu thí xả. Hòa thượng ta muốn đem bạc chu cấp cho hiếu tử này mà bọn Triệu Phước lại không muốn!". Nghĩ thế rồi Tế Điên vạch rào nhìn vào bên trong, lấy tay chỉ một cái, nói:
- Này hai vị quản gia, các ông coi bửu bối kia kìa!
Triệu Phước, Triệu Lộc nhìn vào thấy bên trong có một cục đá hình lăng trụ bảy tám góc đang nhấp nháy phát ánh sáng màu vàng rực. Triệu Phước, Triệu Lộc thấy rồi bèn hỏi:
- Bạch Thánh tăng, đó là cái gì vậy?
- Đó là bửu bối giá trị liên thành lận.
- Đã là bửu bối, sao chủ nhân nó không chịu đem cất mà bỏ bậy bạ thế kia?
- Mấy ông kéo hồ đồ! Không nghe người ta thường nói:

Vận đã xuống rồi vàng mất sắc,
Thời đã lên ngôi đá hóa châu.

Nhà này chắc là không có phước hưởng nên không biết đó thôi. Nếu họ mà biết là bửu bối chắc là không bao giờ bỏ lăn lóc như vậy đâu. Hòa thượng ta muốn vô mua, các ngươi đừng cản nhé! Ta đi mua mà có thiếu tiền, các ngươi sẽ bỏ vào rồi chia đôi bửu bối đó, Hòa thượng ta không cần đâu!
Triệu Phước nói:
- Nếu thiếu tiền bọn tôi sẽ biếu cúng, xin Thánh tăng cứ mua đi!
Tế Điên liền bước vào hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Có ai ở nhà không?
Bên trong đi ra một thiếu phụ áo quần lam lũ, nói:
- A, đại sư phó tìm ai?
- Ta nghe nói nhà này có người chết, Hòa thượng ta đến hỏi xem có thuận làm trai đàn không?
- Bạch sư phó, nhà chúng tôi đây ngay đến quan tài còn không mua nổi, làm sao tính đến chuyện trai đàn? Thôi sư phó đừng nhắc đến chuyện đó, chúng tôi cũng không cúng nổi một bữa trai phạn cho sư phó nữa mà!
- Hòa thượng ta cũng không hóa một bữa trai phạn nào hết.
Tế Điên lấy tay chỉ cục đá để trên ngạch cửa, hỏi:
- Viên bửu bối này, quý vị có muốn bán hay không?
Người phụ nữa nghe hỏi liền nghĩ: "Nhà mình làm gì có bửu bối, cục đá đó mình lượm ở bên ngoài đem dăn lên ngạch cửa mà. Thứ đồ vô dụng đó mà cũng gọi là bửu bối được à?". Nghĩ rồi, người phụ nữ ấy mới nói:
- Tôi bán đó.
- Bán bao nhiêu?
- Người phụ nữ ngẫm nghĩ hồi lâu, không biết phải nói giá bao nhiêu cho vừa.
Tế Điên nói:
- Cô khỏi ra giá làm chi, để ta cho cô một giá nhiều hơn nữa tôi cũng không có tiền đâu. Tôi trả cô 237 lượng bạc nhé! Cô có bằng lòng bán hay không?
Triệu Phước, Triệu Lộc nghe Tế Điên nói câu đó trong lòng nghĩ thầm: "Ông Hòa thượng giỏi cho giá thật! Mình đem theo 250 lượng bạc xài hết 13 lượng, còn đúng 237 lượng. Ông ấy lại đòi mua đồ, còn bao nhiêu tiền ông ấy đem giao cho người ta sạch trọi". Nghĩ rồi phát tức.
Người phụ nữ nghe Tế Điên nói giá như vậy có ý muốn bán, lại sợ giá hời. Trong lòng không muốn bán, nhưng đang lúc cần tiền bèn nói:
- Tôi chịu bán.
Tế Điên kêu:
- Triệu Phước, Triệu Lộc, hai vị đem tiền giao cho người ta rồi vác đem đi mau. Nếu bỏ trên mặt đất làm kinh động bửu bối, sẽ mất hết linh nghiệm, không đáng giá một điếu!
Triệu Phước đem 237 lượng bạc để trên đất giao cho chủ nhà rồi kêu:
- Triệu Lộc ơi, tiếp ta với!
- Tôi không tiếp anh đâu, anh vác một mình trước đi, chừng nào không nổi hãy kêu tôi.
Triệu Phước nghe nói nghĩ cũng có lý, bèn bước tới vác cục đá. Đá nặng tới bảy, tám chục cân. Đi được hơn một dặm, gân cốt đã oải hết! Triệu Phước hỏi:
- Bạch Thánh tăng, bửu bối này tên là chi vậy?
- Tên là Áp cẩu thạch (đá cột chó).
- Bửu bối thì quí thiệt mà tên nghe kỳ quá! Cái gì mà đá cột chó?
- Xưa nay người ta gọi vậy đó.
- Bạch Thánh tăng, tôi mệt quá rồi! Tôi nghĩ tạm một chút được không?
- Ý, không được đâu, nếu ngừng lại để trên đất cái báu vật đó tan mất, chừng đó một xu cũng không đáng nữa là!
- Cục bửu bối này vác tới đâu mới được?
- Bây giờ vác tới Côn Sơn bán, bán không được vác về huyện Lâm An.
- Vác riết chắc tôi chết quá!
- Này Triệu Lộc, chú có muốn chia tiền không?
Triệu Lộc nói: Chia thì chia!
- Chú muốn chia tiền thì đừng để tôi vác một mình, chú phải thay tôi vác một đoạn chứ!
Triệu Lộc vác thay cục đá cho Triệu Phước rồi hỏi:
- Bạch Tháng tăng, mình đem lên Côn Sơn bán có được không?
- Cũng được, chỉ tội ít tiền một chút thôi! Nếu đem về Lâm An bán chắc được hai vạn lượng, còn để bán tại Côn Sơn này chỉ được có một vạn lượng thôi, ít bằng phân nửa giá!
Triệu Phước, Triệu Lộc đều nói:
- Mạng chúng tôi không đáng giá hai vạn lượng đâu, đem bán tại Côn Sơn này là được quá rồi!

http://tieulun.hopto.org

Hai người thay phiên nhau vác đến huyện Côn Sơn, mồ hôi mồ kê ướt đẫm. Tới một ngã tư, người qua lại đông đảo, Tế Điên bảo:
- Hai vị vác bửu bối đến đây rao bán đi!
Mấy người qua lại trông thấy hai người ăn mặc chỉnh tề vác cục đá tổ bố đứng đó, mới hỏi:
- Hai vị đứng đây làm gì vậy?
- Chúng tôi đem bán bửu bối.
- Cục đá này là bửu bối à?
- Phải, chính nó.
Người hỏi mỉm cười rồi bỏ đi. Liên tiếp mười mấy lượt người đều giống nhau, hỏi xong rồi bỏ đi. Triệu Phước, Triệu Lộc đứng lâu chột dạ. Kế nghe đằng kia có người đi lại nói:
- Trên thế gian này hễ có người mua là có người bán. Anh bán hả. Tôi mua đấy!
Triệu Phước, Triệu Lộc dòm lại, thì ra là hai vị mại chủ, bèn chắc mẩm trong bụng: “Phen này mình sẽ phát tài to”.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 041

Huyện Côn Sơn bỗng gặp chuyện lạ kỳ
Triệu Ngọc Trinh thủ tiết bị khi dễ

Triệu Phước, Triệu Lộc đang rao bán một cục đá cột chó, bỗng có hai người từ đầu kia đi lại hỏi:
- Cục đá này anh bán bao nhiêu tiền?
- Phải đúng một vạn lượng bạc mới bán.
Hai người nghe nói, lặng thinh quay gót định đi. Tế Điên nói:
- Xin hai vị khoan đi vội, chúng tôi muốn bán nhiều quá cũng bán không được. Hai vị cứ trả giá đi, chúng tôi thấy vừa giá thì bán. Hai vị muốn trả thấp là trả giá bao nhiêu?
- Có người đem cho chúng tôi một con chó, nó cứ chạy mãi. Tôi muốn lấy sợ dây cột nó vào cục đá cho đừng chạy nữa. Mấy vị ra giá cao quá, tôi lại nói giá quá thấp, xin đừng buồn. Cục đá này bán cho tôi 100 tiền nhé!
Tế Điên nói:
- 100 tiền cũng được, mấy vị có trả đủ tiền không?
- Cũng được. Để tôi trả đủ tiền cho quí vị.
Nói xong lấy tiền trả đủ rồi thuê một người rảnh việc vác đem đi.
Triệu Phước nói:
- Thưa Hòa thượng, cục bửu bối nầy mà bán có 100 tiền, làm sao rẻ như vậy được?
Tế Điên cười ha hả, nói:
- Cục đá ấy trừ hai đó ra không ai thèm lấy tới đâu, 100 tiền chỉ đủ tiền công vác mà thôi. Hai người chia một nửa, mỗi người lấy 50 tiền, Hòa thượng ta không cần lấy một xu nào cả. Các ngươi muốn đi buôn, ta mới dẫn các ngươi đi tìm bửu bối. Tại vận các ngươi chưa tới, chứ không phải ai cũng gặp được như vậy đâu nghe.
Hai người nghe nói thế cũng không dám nói gì, chỉ buột miệng nói:
- Thôi rồi, công lao bọn mình đi đứt, một vạn cũng không dính túi!
Tế Điên bảo:
- Đi mau, đi mau!
Mọi người đang đi, bỗng nghe phía trước có tiếng la:
- Tránh ra, tránh ra mau! Con mẹ điên đó, gặp ai đánh nấy đó đa!
Tế Điên nghe nói, nghĩ rằng chắc có điều gì uẩn khúc, bèn vỗ linh quang ba cái, miệng lẩm nhẩm:
- Hay a! Việc này ta đâu thể bỏ qua để người này mắc nạn được!
Vừa nói dứt, thì thấy có một người đàn bà từ phía Tây đi lại. Người này tuổi độ hơn 20, tư dung thanh tú, mặc áo dài lam, quần vải xanh, tóc tơ rối nùi, miệng hô:
- Lại đây, bọn bây theo ta về Tây phương chầu Phật Tổ!
Tế Điên thấy thế đã rõ biết hết cũng cất tiếng la:
- A, a! Tránh ra, tránh ra, ta cũng nổi điên đây!
La xong, co giò chạy một mạch tới trước. Triệu Phước, Triệu Lộc cũng lật đật chạy theo.
Đầu đuôi sự việc ấy như thế này: Trong huyện Côn Sơn có một thân sĩ tên là Triệu Hải Minh, tự là Tịnh Ba, nhà rất giàu mà dưới gối chẳng có con trai, chỉ có một mụn con gái tên là Ngọc Trinh. Nàng này quả là thu thủy, làn da bạch ngọc tháp cốt, dung tư yểu điệu, phẩm chất đoan trang, biết tam tùng, rành tứ đức, tường tận thất trinh cửu liệt, học nhiều sách thánh hiền, rộng xem gương liệt nữ. Triệu Hải Minh cưng như trứng mỏng, trong nhà gia sản lớn, lại là thân sĩ, mà đã 18 tuổi cô nương vẫn chưa gá nghĩa với ai. Đó là do tính tình của Hải Minh hơi kỳ quái, lúc trước có người đến làm mai mối cho cô nương bị Hải Minh mắng chửi đuổi ra cửa. Từ đó đám mai dong sợ quá không dám bén mảng tới. Hải Minh có một người em họ tên là Triệu Quốc Minh là một hương thân mà cũng là một nhà giàu có tại địa phương, đã làm quan chức Võ doanh, Lý Thiên Hộ, về sau từ chức ở nhà nuôi mẹ. Ông ấy là một người chánh trực, một hôm đến thăm anh là Triệu Hải Minh. Hai người cùng nhau đàm luận tại thư phòng, Triệu Quốc Minh hỏi:
- Huynh trưởng năm nay bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?
- Ta đã 58, hiền đệ quên rồi sao?
- Còn chị năm nay bao nhiêu rồi nhỉ?

http://tieulun.hopto.org

- Bà ấy năm nay 60, hơn ta hai tuổi.
Triệu Quốc Minh nghe xong gật đầu, nói:
- Huynh trưởng lại có thể sống tới 58 năm nữa à?
Hiền đệ nói câu đó sai rồi, người ta nói:

Thọ yểu cùng thông là số mạng
Vinh quang phú quí bởi do ta!

Tuổi thọ có ai định chắc được.
- Đã như thế, tôi xin có câu này nói với anh: Cháu nhà này đã 18 tuổi rồi, có mai mối đến cầu thân, anh mắng chửi người ta lại còn đuổi ra khỏi nhà nữa. Việc đó có phải là đợi chừng anh nằm xuống, cháu nó tự đi kiếm chồng à? Từ xưa đến nay trai khôn lấy vợ, gái lớn gả chồng là lệ chung ở đời mà!
Triệu Hải Minh nghe nói, thở dài tiếp:
- Tại hiền đệ không rõ đó thôi! Không phải là ta không muốn gả chồng cho cháu, ngặt vì những người mai mối họ đề cập đến bọn con em chẳng ra gì, xuất thân từ cội nguồn không tốt, bọn họ đều không đúng ý tạ Ý ta muốn tìm cho cháu một tấm chồng giàu nghèo không đáng kể, chỉ cần là người gia giáo, ngũ quan tướng mạo đoan chính, không thích phù hoa là được rồi! Gả nhầm một tên lãng đãng, há chẳng phải làm hại một đời con gái mình sao? Vả lại hôn nhân là việc quan trọng, không nên quá hồ đồ mà thành ân hận.
- Hôm nay tôi đến đây là cũng là vì hôn nhân của cháu đó. Ở ngõ phía Tây nhà tôi có vị Hiếu liêm Lý Văn Phương. Ông ta có một người em ruột là Lý Văn Nguyên, mới nổi tiếng văn học, đi thi có thể trúng Tam nguyên, người ta khen là bậc tài tử. Năm nay cậu ấy mới có 18 tuổi, tôi nghĩ người này về sau chắc sẽ đỗ đạt cao.
- Được, ngày mai hiền đệ dẫn Lý Văn Nguyên đến chơi, nhân tiện ta xin một đôi liễn để xem nhân phẩm cậu ta như thế nào?
Triệu Quốc Minh gật đầu đồng ý. Hôm sau cơm sáng xong, Triệu Quốc Minh cùng Lý Văn Nguyên cùng đến, Triệu HảI Minh nhìn thấy quả là người phong thần tiêu sát, khí vũ hiên ngang, ngũ quan thanh tú, phẩm hạnh khác người, Triệu Hải Minh vội mời vào thư phòng tiếp đãi, gia nhân dâng trà,
Triệu Hải Minh nói:
- Tôi đã ngưỡng mộ đại danh mà chưa có dịp bái phỏng.
Lý Văn Nguyên nhỏ nhẹ thưa:
- Vãn sinh suốt ngày đọc sách ỏ thư phòng, việc thù tiếp bên ngoài đều do gia huynh định liệu, sự quen biết vãn sinh rất thiếu sót.
Chuyện vãn mấy câu, lại bàn đến thi văn, Lý Văn Nguyên đối đáp rất thông minh, Triệu Hải Minh lấy làm đẹp dạ. Lát sau tiểu đồng mài mực, Triệu Hải Minh xin Lý Văn Nguyên viết cho đôi liễn. Lý Văn Nguyên không từ chối, bèn kê bút viết ngay:

Thư đáo dụng thời phương hận thiểu,
Sự phi kinh quá bất tri nan.

Tạm Dịch:

Sách đến lúc dùng, hiềm chưa đủ,
Việc chẳng mó tay, há dễ tường.

Bút pháp rất thanh tú, Triệu Hải Minh càng quý trọng hơn nữa. Việc xong, nói chuyện trong giây lát, Lý Văn Nguyên xin cáo từ, Triệu Hải Minh đưa tới bên ngoài. Vào tới trong, Triệu Hải Minh dặn Triệu Quốc Minh lo xúc tiến việc hôn nhân. Ba tiếng năm lời giáp mặt, giao kết hôn sự đã xong, bèn đem trà lễ đến vấn danh, hơn nữa tháng sau lại làm trà lễ nghinh hôn, Triệu Hải Minh đưa theo của hồi môn không ít. Sau ngày hôn lễ, vợ chồng Lý Văn Nguyên sống rất hòa thuận. Hơn một năm sau, cũng là lúc Lý Văn Nguyên đi ứng thí. Khi thi xong, Lý Văn Nguyên tin chắc là mình sẽ

http://tieulun.hopto.org

đậu. Ngờ đâu không cần văn chương cao hơn thiên hạ mà chỉ cần văn chương đúng luật trường thị Sau khi thi tam trường xong, coi lại, tên ngoài bảng hổ, đứng dưới Tôn Sơn! Lý Văn Nguyên buồn quá phát bệnh. Về nhà cứ nói:
- Quan trường không có mắt, văn chương như vậy mà không đậu!
Bịnh mỗi lúc càng nặng thêm, báo hại Ngọc Trinh áo chẳng mở dải, ngày đêm túc trực cận kề. Nào ngờ đại hại khó qua, khác nào:

Trăng tỏ áng che mây vạn lý,
Hoa đẹp dập vùi mưa suốt canh.

Lý Văn Nguyên bị căn bệnh cướp đi giữa sự nghẹn ngào thương tiếc của người vợ trẻ. Triệu Hải Minh nghe báo tin như rơi từ dốc đứng, hai vợ chồng già vội thu xếp đến nhà họ Lý, nhìn thấy thi thể Lý Văn Nguyên, than khóc không ngừng. Vào đến phòng con gái, thấy Triệu Ngọc Trinh đôi mắt ráo hoảnh, Triệu Hải Minh và vợ là Hoàng An thị nói:
- Con ơi, số mệnh con sao khổ thế này, chồng con qua đời sao con không có chút thương tâm nào vậy?
- Thưa cha mẹ, số con quả là hồng nhan bạc mệnh! Hiện con đang có mang đã hơn 6 tháng, giờ đây tuy ruột gan rời rã con cũng không dám khóc, sợ động tới thai nhi mà mang tội bất hiếu. Sau khi sanh ra, nếu là con trai, có thể tiếp nối hương khói cho dòng họ Lý, nếu là con gái thì cũng là chứng tích máu thịt của chồng con.
Nói rồi bật khóc nức nở. Hai vợ chồng Triệu Hải Minh chỉ còn có nước vừa khuyên giải, vừa buồn lòng thương xót thôi. Lý Văn Phương lo rước thầy khai kinh tụng niệm. Qua mấy ngày tang lễ đã xong, Triệu Ngọc Trinh khổ giữ trinh tiết. Ba bốn tháng sau, gần ngày sinh nở, bụng thai động nhiều, bèn cho người mời cha mẹ ruột đến. Lúc lâm bồn có rước mụ đỡ đẻ cẩn thận. Đứa con sanh ra là một bé trai, đặt nhũ danh là: Mạc Lang nhị Theo tục lệ, mỗi khi chồng chết, sương phụ sanh con trai, đều đặt nhủ danh cho đứa bé là Mộ anh nhi, đó là nói trại, gọi đúng phải là Mạc Sanh nhị Triệu thị sau khi sanh con liền dọn ra ở một nhà riêng thủ tiết ba năm. Trẻ hầu không gọi không được tới. Vợ chồng Triệu Hải Minh cũng thường tới lui thăm viếng con gái. Một hôm, Ngọc Trinh nói với cha mẹ:
- Thưa cha mẹ, ngày mai là sinh nhật của đại ca Lý Văn Phương, xin ba má sắm sửa một ít lễ vật chúc mừng, trước là đến chúc thọ, sau nữa là đến nhắc nhở anh ấy quan tâm đến đứa bé côi cút này.
Vợ chồng Triệu Hải Minh gật đầu, nói:
- Để mai chúng ta đến chúc mừng chú ấy.
Ngày kế, Triệu Hải Minh cho người đưa lễ vật: đèn sáp, rượu ngon, đào, bún và một cuộn chúc thọ đến trước, rồi phu nhân ngồi kiệu, viên ngoại cỡi ngựa, bọn tôi hầu theo sau. Trước cổng nhà họ Lý, quang cảnh thật nhộn nhịp, ngựa xe chật ngõ, chẳng có quen nhân dịp cố làm quen. Thực ra Lý Văn Phương là thân sĩ tại địa phương, giàu có lớn lại đỗ Hiếu liêm, cả địa phương ai mà không trọng vọng. Lễ sinh nhật này, cả giám sinh viên, thân hào phú hộ của huyện Côn Sơn đều đến chúc mừng Lý nhân tròn 30 tuổi. Trong nhà đã bày sẵn cỗ bàn để tiếp đãi thân hữu. Vợ chồng Triệu Hải Minh vào bên trong chúc mừng xong, Lý Văn Phương nói:
- Thưa bác, từ ngày em cháu qua đời, lâu nay vì bận nhiều chúng ta chưa rảnh để hàn huyên. Hôm nay sẵn dịp vui vẽ này, đợi tối lại khách khứa về hết, chúng ta sẽ bày tiệc thô sơ để hàn huyên sự thế.
Triệu Hải Minh gật đầu đồng ý. Đến đỏ đèn, khách khứa đã về hết, Lý Văn Phương cho bày một tiệc rượu tại thư phòng cùng Triệu Hải Minh ngồi đối diện lai rai. Chuyện theo ứng rượu càng nồng, phút chốc canh một qua mau. Bỗng từ bên ngoài đi vào một cô gái hầu, trong tay cầm một ngọn đèn tắt ngấm, đứng trước bàn nói:
- Thưa cụ Ông, thưa viên ngoại, không xong rồi! Vừa rồi tôi sợ muốn đứng tim! Hồi nãy cụ bà và bà chủ đang uống rượu bên thư phòng, bảo tụi con đi mời mợ hai (nhị chủ mẫu) lên dự, con vừa lên trước phòng Đông, đối diện với thư phòng trong thì thấy có một bóng đen đứng lù lù ở đó, con sợ hết hồn té chạy đèn đuốc tắt mất!
Lý Văn Phương và Triệu Hải Minh nghe nói, trong lòng lấy làm kỳ lạ, bèn đốt lồng đèn lên, hai

http://tieulun.hopto.org

người cùng lên cửa Đông viện bảo tớ gái gọi cửa. Cô gái kêu:
- Mợ hai ơi, mở cửa!
Bên trong có tiếng bước chân đi lại rồi cửa mở, một bóng đàn ông trần trục chạy vọt ra…

http://tieulun.hopto.org

Hồi 042

Trinh tiết phụ hàm oan tìm huyện lệnh
Tế Thiền sư đùa cợt bắt tặc gian

Tớ gái gọi cửa phòng Triệu Ngọc Trinh, cửa vừa mở thì từ bên trong vọt ra một người đàn ông trần trụi như nhộng. Lý Văn Phương thấy vậy không dằn được cơn giận, sắc mặt tái xanh, bèn nói:
- Triệu Hải Minh, ông lại coi, ông khéo dạy con dữ a! Ta hãy về thư phòng nói chuyện.
Về đến thư phòng, rượu cũng không buồn uống. Triệu Hải Minh mặt giận hầm hầm, không nói một tiếng nào. Lý Văn Phương nói:
- Chúng ta đưa việc này ra quan hay bãi nại êm? Nếu đưa ra quan thì chúng ta đưa nhau đến huyện Côn Sơn nhờ xử trí, còn bác muốn bãi nại êm thì hãy viết cho tôi một tờ bãi hôn, tôi cũng thay em trai tôi viết cho bác một tờ để vợ, dòng dõi họ Lý nhà tôi đời đời làm môn đệ thi thư lễ nhạc, đâu dung chứa hạng người làm bại hoại gia phong như thế!
Triệu Hải Minh là một người đọc sách thông lý, nghe Lý Văn Phương nói như vậy chính mình cũng không nói ra thế nào khác được, bèn nói:
- Chú muốn đưa ra quan hay bãi nại êm thì tùy chú. Con gái tôi lâu nay ở trong nhà tôi đoan đoan chánh chánh chứ có đâu như vậy. Về đây là gia phong nhà chú lại như vậy. Tôi chỉ coi ngó việc ba thước trong nhà chứ làm sao quản lý hết ba thước ngoài cổng được!
- Theo ý tôi thì chúng ta nên bãi nại êm.
- Cũng được, để tôi viết cho chú một tờ bãi hôn.
Đứa tớ gái đứng một bên nghe hết mọi việc, vội chạy về thượng phòng nói:
- Thưa cụ bà, thưa bà chủ, không xong rồi! Hồi nãy con đi mời mợ hai, đến cửa Đông viện lồng đèn bị tắt, con đến thư phòng đốt lại lồng đèn, cụ Ông và viên ngoại đưa con đến đó kêu cửa mợ hai. Từ trong phòng mợ hai chạy vọt ra một người đàn ông, từ đầu đến chân không một mảnh vải che thân, viên ngoại và cụ Ông đều thấy rõ, nhưng không nắm người ấy được. Con nghe viên ngoại nói muốn thay mặt em viết tờ để vợ, cụ Ông cũng định viết giấy bãi hôn, vậy phải làm sao bây giờ?
Hoàng thị thái thái nghe mấy lời đó sợ tái xanh mặt, việc xảy ra ở phòng con gái như thế, lòng dạ nào còn ăn uống được nữa! Bà chủ là người hiền đức, đối với chị em bạn dâu rất hòa ái, nghe những lời đó cũng ngạc nhiên bèn lật đật cùng với Hoàng thị lão thái thái thẳng đến cửa phòng Đông viện. Đến phòng Triệu Ngọc Trinh thấy trên đất hãy còn ngọi đèn cháy lờ mờ. Trên giường, Triệu Ngọc Trinh đang ôm con ngủ say bất động. Gần bên đó treo tòn teng một chiếc quần đàn ông và một chiếc giày lẫn vớ còn lưu lại trên đất. Nàng hầu đến đánh thức mợ hai tỉnh dậy. Phải kêu liên tiếp mấy tiếng, Triệu Ngọc Trinh mới tỉnh giấc. Mở mắt ra thấy nào mẹ, nào chị dâu, a hoàn, vú em đứng lố nhố trước mặt bèn vội hỏi:
- Mẹ chưa về à? Nãy giờ con ôm cháu ngủ say không biết hiện đã mấy giờ rồi?
- Con ơi, con làm chi xảy ra cớ sự này, để hai vợ chồng già còn mặt mũi nào ngó thiên hạ nữa!
- Thưa mẹ, con có làm chi đâu nào?
Đứa tớ gái ưa nói hớt đứng kế bên mới đem sự việc vừa rồi thuật lại và nói:
- Mợ hai ơi, mợ đừng có giả bộ, quần áo giày vớ của đàn ông hãy còn ở đây mà!
Bà chủ cũng hỏi:
- Em ơi, tại sao lại có sự việc như thế này, bình thường em đâu có như vậy?
Cụ bà Hoàng thị cũng hỏi như vậy. Triệu Ngọc Trinh nghe hỏi như thế tức giận đến phát run, xuất hạn cùng mình, thở dài một tiếng, nói:
- Mẹ Ơi, con bây giờ thiệt khó biện minh, có miệng mà khó nói nên lời.
Thật là:

Nước đục chẳng tường giếc với chép,
Nước trong mới tỏ có hai phe.

Nói tới đó thì Triệu Hải Minh và Lý Văn Phương bước vào. Triệu Hải Minh giận uất tận cổ, nói với Hoàng thị:
- Sao bà không mang đứa con gái không biết xấu hổ này đi về nhà cho rồi. Tôi trao đổi giấy bãi hôn

http://tieulun.hopto.org

với Lý Văn Phương xong thì bên ngoài sắp sẵn kiệu ngựa rồi đó.
Triệu Ngọc Trinh bồng đứa bé đi ra sắp sửa lên kiệu, Lý Văn Phương bước tới níu lại, nói:
- Này Triệu thị, lần này cô trở về nhà cha mẹ, muốn lấy anh họ Trương, họ Vương, họ Lý, họ Triệu gì thì mặc cô, còn đứa bé này là máu huyết của em tôi để lại, giờ phải để lại cho tôi!
Nói rồi cướp đứa bé ra khỏi lòng Triệu Ngọc Trinh. Triệu thị đau đớn khóc rống và lên kiệu cùng mẹ trở về nhà. Về đến nhà vừa lên thượng phòng đã thấy Triệu Hải Minh chờ sẵn, mặt giận hầm hầm đóng cửa lại, lấy một con dao bén và một sợi dây thừng, nói:
- Con a đầu mặt dày mày dạn này, hôm nay mày phải chết! Nếu không ngày mai ta sẽ chôn sống mày!
Hoàng thị lão thái thái quá đau đớn cho con gái, ngửa mặt lên trời rồi ngất lịm.
Triệu Ngọc Trinh nghĩ thầm: "Mình chết như vầy sẽ để lại tiếng xấu muôn năm, chi bằng ta chết trước huyện nha Côn Sơn, cái chết ở đó mới chứng tỏ được danh tiết trong trắng của ta".
Nghĩ rồi bèn cầm dao khoét lỗ cửa sổ giấy, chui mình qua lỗ cửa chạy thoát. Chạy ra đến bên ngoài, trên bầu trời sao giăng giăng sáng rỡ, Triệu Ngọc Trinh chẳng dám đi trước viện bèn chạy thẳng ra phía sau thẳng ra mé sau góc hoa viên. Mở cửa góc hoa viên ra xem, bên ngoài quang cảnh tối đen lại còn sợ hơn nữa. Dấn bước ra ngoài đầu va vào ngạch cửa. Con dao cũng vướng mạnh vào khe cửa khứa đứt tay máu tuôn xối xả vây cùng quần áo. Sao khi lượm con dao lại, cầm chắc trên tay bèn bước thấp bước cao lò dò tiến tới. Vừa đi vừa lo sợ không biết nha môn lệnh nằm ở nơi nào. Vừa đi, trong bụng tự nghĩ: "Rủi ro gặp tên thổ phỉ nào đó đón đường không biết số phận mình sống chết ra sao đây!".
Đi mãi đến trời sáng rõ. Chính mình cũng không biết Đông Tây Nam Bắc là hướng nào. Đang đi về phía trước thì gặp một cụ già đang lấy thau múc nước. Bà ấy thấy Triệu Ngọc Trinh đầu tóc rối bù, mặt mày trắng nhợt, thân bê bết máu, bất giác rùng mình, nói:
- Ơ, chắc là con mẹ này điên?
Triệu Ngọc Minh nghe bà cụ nói như vậy, bèn mượn miệng giả điên luôn, kêu lớn:
- Hay hay hay! Lại đây, lại đây! Theo ta về Tây phương làm Phật Tổ.
Bà cụ nghe la sợ quá, co giò chạy trốn, gặp ai cũng nói:
- Con mẹ điên tới đó, nó dữ lắm!
Kẻ qua đường tò mò nhóm lại rất đông. Triệu Ngọc Trinh cũng tìm không ra huyện Côn Sơn, trời đã đứng bóng, đang đi tới bỗng nghe trước mặt có tiếng la:
- Ta cũng điên đây, tránh ra tránh ra!
Triệu Ngọc Trinh ngước mắt nhìn xem thấy đầu kia chạy lại một vị Hòa thượng kiếc trong miệng cứ la:
- Ta cũng điên đây, ta cũng điên đây!
Vị Hòa thượng này tóc dài hơn hai tấc, mặt dính đất tèm lem, tăng bào rách bươm, áo mất bâu, thắt lưng đứt nối lung tung, da nổi xù xì, không mang vớ, đôi chân trần xỏ trên dép cỏ, đi băng xiêng băng nai, bước chân loạng choạng. Triệu Ngọc Trinh thấy vậy thất kinh, thầm nghĩ: "Mình đây điên giả, còn ông ấy điên thiệt. Nếu như ông ấy chạy đến níu tay mình, ôm mình, quật ngã mình, mình sẽ phải làm sao đây?".
Sợ đến nỗi không dám bước tới nữa. Hòa thượng khùng vừa chạy đến chính là Tế Điên, đằng sau Triệu Phước và Triệu Lộc chạy theo bén gót. Khi nghe Tế Điên bảo: "Ta cũng điên nữa", bèn tức giận hết sức. Hai người nghĩ: "Bỏ ra 237 lượng bạc đi mua về một cục đá vác đi nặng đến nổi gân cốt cả hai oải hết mà bán được có một trăm tiền, vô cớ ổng lại phát điên. Phải xem thử ra sao cho biết!". Khi Tế Điên chạy tới gần con mẹ điên thì ngừng lại, miệng nói nho nhỏ:
- Muốn kiếm quan huyện theo ta, không biết nha môn ở đâu, ta dẫn đi!
Nói rồi cắm đầu chạy về phía trước, Triệu Ngọc Trinh nghe nói thế bèn nghĩ: "Phải chăng ông Hòa thượng này có điều chi oan ức đây! Ông ấy muốn kiếm quan huyện để đầu cáo, sao mình không chạy theo ổng?". Hòa thượng chạy trước, con mẹ điên chạy phía sau, ai mấy xem thấy cũng bật cười. Chạy được một quãng thấy đàng trước đi lại một chiếc kiệu, Tế Điên thấy kiệu đến bèn nói:
- Được rồi, không cần phải chạy nữa, lão gia huyện Côn Sơn đi viếng khách trở về, Hòa thượng ta đón đầu xe dâng cáo trạng, có việc gì mà không được. Hòa thượng ta đến kêu oan một tiếng là kiệu phải ngừng lại ngay. Ta muốn đi kêu oan ai mà dám cãi ta nào?

http://tieulun.hopto.org

Triệu thị nghe nói đến quan huyện lệnh Côn Sơn, thầm nghĩ: "Đây là người ta đến kêu oan mà!". Một lát sau từ đàng kia đi lại, bóng cờ lọng nhấp nhô, não bạt inh ỏi, thanh đao, phỉ hổ, kiếm kích sáng ngời. Quan huyện ngồi kiệu đi giữa, tùy tùng tiền hô hậu ủng rất đông. Quan Tri huyện họ Tăng tên là Sĩ Hầu vốn xuất thân từ khoa bảng, từ khi về trấn nhậm huyện này xử đoán rất công minh, thương dân như con, hôm nay đi đón rước thượng quan tới trần nhậm trở về. Triệu thị quỳ mọp bên đường, kêu lớn:
- Oan uổng tôi lắm!
Kiệu tức thì dừng lại, quan huyện nhìn ra thấy đang quỳ bên đường một người phụ nữ trạc tuổi đôi mươi, phục sức rất đơn giản. Quan huyện thấy rồi bèn cho dẫn đường thiếu phụ đến trước xe. Người thiếu phụ ngước mặt lên thưa:
- Bẩm lão gia, tiểu phụ rất là oan uổng!
- Ngươi muốn kêu oan điều gì? Cứ sự thật trình ra đi!
- Kính bẩm đại nhân, tiểu phụ nhân họ Triệu có chồng là Lý Văn Nguyên chẳng may tạ thế, tiểu phụ một dạ thủ tiết thờ chồng. Vừa rồi nhân lễ sinh nhật của anh chồng tiểu phụ Lý Văn Phương, trời đã sang canh, tiểu phụ Ôm con là Mạc Lang nhi ngủ say ở Đông viện. Đứa tớ gái gọi cửa, trong phòng tiểu phụ chạy ra một người đàn ông thân thể lõa lồ. Anh chồng tiểu phụ thấy việc bất minh như vậy cũng không biết ra làm sao bèn thay em viết một tờ để vợ, cha tiểu phụ trước sự bất minh đó cũng viết một tờ để hôn, rồi đem tiểu phụ về nhà đưa cho một đoạn dây thừng và một con dao biểu rằng tiểu phụ phải tự tử lấy. Tiểu phụ chẳng tiếc gì mạng sống này, chỉ sợ tiếng xấu còn lưu lại ngàn năm không gột rửa, cho nên đến đây cầu xin lão quan giải tỏa nỗi oan ức ấy.
Quan huyện nghe xong sự việc, trong lònng thầm nghĩ: "Những sự việc báo cáo này là ở nhà cha mẹ ruột nó là Triệu Hải Minh, của nhà chồng nó là Lý Văn Phương, quan thanh liêm khó xét việc nhà người, thôi gác lại cho rảnh!". Trong đám đông bỗng có tiếng la lớn:
- Bỏ qua vụ án này không xứng đáng hưởng tiền lương đâu nhé!
Quan huyện nghe la, tức giận nói:
- Ai la gì ồn ào thế! Bây đâu đừng cho nó chạy, bắt nó vào đây cho ta.
Quân lính chạy ra tìm kiếm nhưng không thấy người nói đâu hết. Quan huyện ra lệnh đưa người thiếu phụ về nhà môn xét hỏi. Về đến nha môn, quan huyện xuống kiệu thăng đường ngay và cho đòi thiếu phụ vào tra xét. Triệu Ngọc Trinh đem sự việc trình thưa giống y như trước. Quan huyện biết là Triệu Hải Minh và Lý Văn Phương đều là thân sĩ trong huyện, truyền gọi đến trình bày sẽ biết. Nghĩ rồi bèn truyền quân lính kêu Triệu Hải Minh và Lý Văn Phương đến xét hỏi. Sai nhân vâng dạ đi ngay đến cổng nhà họ Triệu truyền lịnh gọi: Triệu Hải Minh nghe nói thầm nghĩ: "Hay cho con a đầu này, mi đến huyện quan tố cáo ta, bây giờ còn mặt mũi nào nhìn người ở huyện Côn Sơn nữa!".
Lên đến huyện nha, Triệu Hải Minh thưa bẩm ra mắt. Quan huyện nhìn thấy Triệu Hải Minh ngũ quan thuần hậu ra dáng viên ngoại ngũ phẩm, bèn hỏi:
- Này Triệu Hải Minh, con gái ông đã khai hết với ta, sự thật như thế nào, hãy trình ra đi!
- Dạ bẩm lão phụ đài ở trên soi xét, trong nhà chức viên bất hạnh mới xảy ra việc này, cầu mong phụ đài nể mặt chức viên đừng hỏi đến làm chị Tôi nếu không chính mắt thấy làm sao trả lời cho được.
Sự việc đã đến quan đường, đâu thể nào mơ mơ hồ hồ được? Truyền cho xuống để cho bổn quan tra hỏi lại cho minh bạch.
Kế nghe người hầu bẩm có Lý Văn Phương đến.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 043

Khéo lấy cung tra rạch ròi án trước
Triệu Phụng Minh khoản đãi Tế Thiền sư

Lý Văn Phương đang liệu lý việc nhà, bỗng có gia nhân báo:
- Thưa lạo gia, hiện bên ngoài có sai nhân của quan huyện Côn Sơn đem lệnh đòi lão gia đến hầu. Đó là do mợ hai đi báo cáo đó.
Lý Văn Phương nghe nói, đột nhiên nổi giận la:
- Hay cho Triệu Hải Minh lại làm việc tráo trở này! Ông đã không sợ xấu hổ, ta lại sợ sao?
Nói rồi lấy bộ y phục đàn ông ở trong phòng Triệu thị gói lại, cùng với sai nhân đến huyện gia ra mắt Tri huyện:
- Lão phụ đài ở trên soi xét, Hiếu liêm Lý Văn Phương xin kính chào lão quan.
Quan huyện ngước lên nhìn thấy Lý Văn Phương tuổi trạc 30, đầu đội khăn đoạn xanh nhạt, phía trước có khảm một miếng ngọc, dọc rìa khăn chạy kim tuyến lấp lánh. Chiếc áo bào đang mặc màu trái ấu bằng đoạn thêu ba hoa lam phú quý, lưng thắt dây nhung, chân vận quan hài, gương mặt trắng trẻo, chân hình chữ bát, mắt sáng long lanh, ngũ quan thanh tú, toát ra vẻ tinh minh khoẻ mạnh. Quan huyện nói:
- Này Lý Văn Phương, Triệu thị là gì của ngươi? Cô ta đem việc hàm oan ở nhà ngươi báo cáo với ta, ngươi có biết không?
- Bẩm lão phụ đài, vãn sinh biết Triệu thị phạm tội thất xuất, em của vãn sinh mất rồi nên vãn sinh phải thay em viết tờ để vợ, Triệu Hải Minh cũng viết tờ bãi hôn. Ông ấy tình nguyện mang con gái về nhà khỏi phải đưa ra quan để khỏi xấu hổ hai nhà. Nào ngờ Triệu thị nghe lời xúi giục của cha, đến cửa quan đầu cáo tôi.
- Triệu thị phạm tội thất xuất có bằng cớ gì?
- Bẩm lão phụ đài, có bằng chứng hẳn hòi, nếu không có bằng chứng, vãn sinh đâu dám sinh sự lôi thôi. Cô ta là sương phụ thủ tiết tại sao ban đêm lại có đàn ông trần truồng từ trong phòng cô ta chạy ra, bên trong phòng còn có áo quần đàn ông hẳn hoi, vãn sinh có mang tang vật ấy theo, xin lão phụ đài xem xét.
Nói rồi trình gói đồ lên. Quan huyện mở ra xem thấy bên trong có khăn đội đầu, quần, giày vớ đàn ông, bèn hỏi:
- Này Triệu thị, bao đồ này có thấy trong phòng ngươi không?
- Bẩm lão gia có ạ, bao đồ này lấy từ phòng tôi.
- Ngươi là sương phụ thủ tiết, trong phòng ngươi không có đàn ông ra vào mà sao lại có quần áo đàn ông ở trong phòng ngươi thế? Ngươi muốn dùng lời điêu ngoa vu cáo để quấy rối huyện nha hử? Đại khái phải tang vật ở đâu truy tầm tại đó, vạn nhất nó không chịu khai, bây kéo nó ra vả miệng cho ta!
Triệu thị nghe nói, trong lòng rúng động, nghĩ: "Nếu ta bị đánh đòn tại huyện đường Côn Sơn này thì còn mặt mũi nào nhìn thấy dân chúng Côn Sơn nữa! Hơn nữa, ta chẳng phải làm điếm nhục cho nhà họ Triệu hay sao? Chi bằng ta chết quách cho xong. Ta chết rồi ắt có người khám nghiệm ta, chừng đó đen trắng phân minh, mới rửa được tiếng trong sạch của ta".
Nghĩ rồi bèn quỳ xuống trước quan huyện, thưa:
- Bẩm đại lão gia, xin đừng gia hình, tiểu phụ có sự tình xin bẩm báo.
- Ngươi nói đi, chỉ cần ngươi nói có tình có lý, bản huyện sẽ không trách phạt ngươi.
Tiểu phụ hết lòng giữ trinh tiết, trong viện không có đàn ông ra vào. Lão gia không tin, xin hỏi người ngủ cùng giường với tiểu phụ sẽ rõ.
Quan huyện nghe nói, trong lòng hơi chột dạ: "Đã có người ngủ cùng giường với y có lẽ việc này do người khác làm mà y không biết cũng nên". Bèn hỏi:
- Ai là người ngủ cùng giường với ngươi?
- Ấy là Lý thị, người vú em của Mạc Lang.
Quan huyện cho truyền dẫn Lý thị đến, sai nhân lật đật đi tìm, lát sau dẫn Lý thị về. Trước khi vào huyện đường, Lý thị nói:
- Được, mợ hai có nhắc đến tôi hay quá, tôi đương muốn lên trước huyện đường để minh oan cho

http://tieulun.hopto.org

mợ đây.
Đến trước quan huyện, Lý thị quỳ lại, thưa:
- Bẩm lão gia, tiểu phụ là Lý thị, xin cúi đầu ra mắt lão gia.
Quan huyện nhìn xuống thấy Lý thị là người tuổi trạc 30, tư dung phong mỹ, áo lam quần lam đơn giản, chân đi tiểu cung hài, bèn hỏi:
- Này Lý thị, trong phòng của mợ hai ngươi chạy ra một người đàn ông thân thể lõa lồ, y phục của người đàn ông ấy ở trong gói này đây, chắc là ngươi có biết? Chuyện ấy như thế nào hãy thật là khai báo, không can hệ gì ngươi đâu.
- Dạ bẩm đại lão gia, tiểu phụ thật không biết. Ngày hôm qua tiểu phụ xin nghỉ về nhà.
Quan huyện nghe nói vỗ cảnh mộc trên bàn một cái chát, nói:
- Này Lý thị, đừng nói bậy bạ. Bộ muốn ăn đòn hả? Đương làm vú em mà lại nghỉ, bỏ đi đâu cho đứa bé chết đói à?
Lý thị sợ xanh mặt, nói:
- Xin lão gia chớ giận, tôi có một đoạn sự tình.
Đoạn day qua hỏi:
- Thưa mợ hai, tôi có thể nói được không?
Triệu Ngọc Minh đáp:
- Chị cứ nói đi, chỉ cần nói đúng sự thật là được.
Lý thị bèn nói:
- Bẩm lão gia, lão gia đã hỏi đến, đâu dám để lâu. Nhà tôi ở ngõ phía Tây cách nhà chủ nhân chúng tôi không xạ Mợ hai tôi lúc trước có mượn bà vú không đủ sữa nên cho nghỉ, tôi hiện ở thời kỳ dậy sữa, chồng đi buôn bán ở ngoài, con gái lại mới mất, ở luôn nhà chủ lại rất tiện. Một hôm mợ hai hỏi tôi: - Này chị Lý, chị không nghĩ à? Tôi trả lời: - Tôi không xin nghỉ, Mạc Lang công tử đang cần nuôi sữa, mợ nên để tôi mang về nhà, nếu mợ không cho đem công tử sẽ bị đói sao? Vì lẽ đó mà hai ngày liến tiếp mợ hai không nói với tôi một tiếng. Sau đó mấy ngày mợ hai kêu tôi nghỉ, tôi không dám trái lệnh bèn xin nghỉ. Mợ hai thưởng cho tôi hai quan tiền và một bao quần áo cũ. Tối lại tôi cho công tử bú no rồi về nhà ngủ. Hôm sau mợ hai tôi cũng kêu tôi xin nghỉ nữa. Tôi nói: - Hôm nay là ngày sinh nhật của đại lão gia, đâu có thể nào nghĩ được? Mợ hai nói: - Chị là người làm trong viện của tôi, đại lão gia cũng đâu có để ý đến làm chỉ Cho nên bữa đó tôi cũng xin nghỉ. Mợ hai lại cho tôi ba điếu tiền. Tối hôm ấy lại xảy ra việc ghê gớm mà tôi không biết được! Bình thường mợ hai tôi là người rất nghiêm, không có người nào lộn xộn bước chân vào viện được.
Quan huyện nghe xong bèn hỏi:
- Này Triệu thị, ngươi cho Lý thị nghỉ việc là lẽ gì thế?
- Bẩm lão gia, tiểu phụ là hồng nhan bạc mệnh. Lý thị có chồng đi buôn bán xa mới về nhà, tôi nghĩ là vì đứa con mình mà vợ chồng họ chia cách là điều không phải nên cho phép về nhà. Sự hảo tâm này lại không có người biết, chỉ có trời biết thôi! Nếu lão gia chưa thông cảm đến việc này thì hỏi lại lão phu nhân sẽ tường tận.
Quan huyện nghe nói nghĩ rằng bên trong chắc có sự tình gì đây, bèn nói:
- Này Triệu thị, ngươi đừng có điêu ngoa loạn ngữ, không bị ăn đòn không chịu nói thật đây mà! Bây đâu, lôi nó ra vả miệng cho ta.
Triệu Ngọc Minh ra nói, nghĩ thầm: "Nếu mình đợi đánh rồi mới chết thì còn mặt mũi nào của họ Triệu nữa, chi bằng mình chết trước cho xong". Nghĩ rồi bèn nói:
- Bẩm lão gia, xin đừng nóng giận, tiểu phụ xin nói lời này.
- Nói đi!
Sau khi tôi chết rồi, ngàn muôn lần xin lão gia hãy cho người khám nghiệm tử thi để sáng tỏ tôi là người trong trắng. Cầu nguyện lão gia công hầu vạn đại. Còn như khi tôi chết, lão gia không cho người khám nghiệm để cho đen trắng nhập nhằng, tôi sẽ theo báo ứng con cháu lão gia mãi mãi! Nói rồi rút dao ra toan tự vẫn trước huyện đường. Quan huyện ở xa đành lấy mắt ngó, may nhờ có sai nhân ở kế bên lanh mắt lẹ tay giựt dao kịp. Quan huyện bối rối chẳng quyết giải quyết ra làm sao thì nghe bên ngoài chộn rộn, có tiếng la lớn:
- Oan uổng cho tôi quá, người ta cướp của hại mạng. Oan uổng lắm lão gia ơi!
Thừa lúc lộn xộn, quan huyện sai đưa bọn Triệu thị, Lý Văn Phương, Triệu Hải Minh xuống phòng

http://tieulun.hopto.org

đợi, để phân xử vụ án nhân mạng này rồi hãy tính. Bọn sai dịch vừa dẫn mấy người ấy đi ra thì thấy một vị Hòa thượng níu chặt một người đôi mắt trợn trừng đi riết đến cổng đường. Vị Hòa thượng ấy không ai khác mà là Tế Điên Hòa thượng.
Nguyên Tế Điên làm bộ giả điên đưa Triệu thị đến gặp quan huyện để minh oan xong, thì bọn Triệu Phước, Triệu Lộc cũng chạy tới. Triệu Phước nói:
- Bạch sư phó, lão nhân gia đừng có nổi điên nữa, chúng ta đi nhé.
Cả bọn đưa nhau đến nhà Triệu Phụng Sơn ở đường phía Nam. Triệu Phước nói:
- Sư phó đứng đây một lát để chúng tôi vào thưa trình đã.
Chẳng bao lâu từ trong đi ra một vị nhị viên ngoại là Triệu Phụng Minh bước ra đón tiếp. Triệu Phụng Minh thấy đứng trước cửa mình một ông thầy chùa quần áo rách rưới không thể tả, trong bụng nghĩ thầm: "Tưởng đâu rước một vị cao nhân nào đến trị bệnh, ai dè lại nhằm ông thầy chùa kiếc".
Nghĩ vậy cũng miễn cưỡng rước vào trong. Vào đến thư phòng, Triệu Phước, Triệu Lộc dâng thơ lên. Nhị viên ngoại bảo gia nhân hiến trà rồi mở thơ ra xem. Trong thơ rành rành nét chữ quan Thái thú anh mình. Thư rằng:
Ngày tháng như thoi đưa, hết hạ lại đến xuân, kính chúc hiền đệ gia đình hạnh phúc, sung vinh vui vầy. Tiếp được thư em biết được rành rõ tin nhà, mọi việc nhờ em liệu lý, ngu huynh xin cảm tạ muôn vàn. Kế đây cháu xin dâng lên thím lời cầu chúc vạn an. Cháu may mắn nhờ phúc ấm tổ tiên, mong đức thánh thượng mà được bổ nhậm chức Thái thú, vì thế không thể sớm hôm cận kề hầu hạ thím được. Tiếp thư của nhị đệ, cho biết thím ngọc thể không hòa, đôi mắt mờ đi vì bệnh. Đọc biết tin này cháu thật vô cùng buồn bã, đau xót tâm can, nước mắt đầm đìa. Hiện cháu có mời được Tế Công thiền sư ở chùa Linh Ẩn về trị bệnh cho thím. Tế Công là người tinh thông thuật kỳ hoàng, trị đâu hết đó. Xin thím gấp trị cho mau bình phục.
Cháu có sai hai đứa gia nhân là Triệu Phước và Triệu Lộc đem về mấy nén vàng cân nặng 50 lượng để lo việc thuốc thang cho thím. Ấy là vì cháu mắc tận trung mà không toàn phận hiếu được, xin thím lượng thứ cho!
Cháu bất hiếu Triệu Phụng Sơn dập đầu kính lạy.
Triệu Phụng Minh xem thư xong mới chắp tay thi lễ Tế Điên và nói:
- Bạch Thánh tăng, Phật giá quang lâm mà đệ tử không ra ngoài tiếp rước, xin Ngài thứ tội cho Anh tôi cho mời Thánh tăng về trị bệnh cho thím tôi, không biết Ngài dùng thuốc chi và trị bệnh bằng cách nào?
- Bần tăng đã có diệu pháp.
Nói tới đó thì nghe từ bên ngoài có tiếng bước chân đi vào. Tế Điên hỏi:
- Bên ngoài có ai vào đó?
Triệu Phụng Minh cũng hỏi:
- Ai vào đó vậy?
Chỉ thấy từ bên ngoài đi vào một đại hán, đầu cột búi tóc, mặc chiếc quần cũ, vớ trắng giày xanh. Nguyên là một người cục mịch thuê dài hạn để làm việc đồng áng. Tế Điên nói:
- Ê, khi khổng khi không ngươi lại lấy trộm giày tả Vừa bước tới đây là ta đã nghe rồi!
- Anh chàng kia đảo mắt một lượt, nói:
- Hòa thượng đừng nói bậy! Giày của tôi mà ông lại nhìn là giày của ông được à?
- Nhị viên ngoại coi nè, ta từ Lâm An tới đây, mang đôi giày cỏ này làm sao đi xa được. Ta mang đôi giày đó đến đây để lại ngoài cửa đổi mang đôi dép cỏ này, chú ấy mới mang trộm của ta đấy.
- Anh chàng ấy định sừng sộ lại. Tế Điên nói:
- Chú này, giày đó của chú hà? Có bằng chứng gì? Nói đúng mới kể là giày của chú được.
- Dưới đế giầy của tôi có 14 cây đinh.
- Dưới đế giầy của ta có 16 cây đinh.
Anh chàng kia bèn lột giày ra đếm, quả nhiên có 16 cây đinh, bèn trở lại muốn ăn thua đủ với Hòa thượng, Triệu Phụng Minh vội can:
- Thôi, để ta cho ngươi hai điếu tiền mua đôi giày khác, đôi giày này để lại cho Thánh tăng dùng.
Anh chàng nọ không dám cãi bèn cầm tiền đi ra.
Triệu Phụng Minh hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Bạch Thánh tăng, Ngài cần đôi giày này để làm chi?
Tế Điên cười hà hà, nói:
- Muốn trị bệnh cho lão thái thái không có đôi giày này không được đâu!
Và cầm lấy bút kê ngay một cái toa. Triệu Phụng Minh nhìn thấy cũng gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 044

Dụ Thang Nhị đến huyện nha hoàn án
Hai công sai bái thỉnh Tế Thiền sư

Triệu Phụng Minh hỏi Tế Điên về công dụng của đôi giày. Tế Điên đáp:
- Đôi giày này là vị dẫn thuốc, cần phải phối hợp với nhiều vị thuốc nữa, ta biên cho một cái toa, các ngươi theo toa mà kiếm sẵn cho ta.
Gia nhân đem văn phòng tứ bảo lại. Tế Điên viết toa xong đưa cho nhị viên ngoại, dặn gia nhân chiếu theo đó kiếm tìm và lấy bao gói đôi giày lại cho cẩn thận. Tế Điên bảo Triệu Phước:
- Ngươi lấy bao đồ này theo ta đi kiếm thuốc dẫn, không có vị thuốc này là không xong đâu nhé.
Triệu Phước theo Tế Điên ra cổng, Tế Điên dặn mấy câu tức thì Triệu Phước đi ngay, còn lại một mình Tế Điên vừa đi vừa hát sơn ca:

Được tiêu dao hãy cứ tiêu dao,
Người được tiêu dao sướng biết bao!
Giàu sang phước quả nhân đời trước,
Nghèo khó vụng tu chớ trách nào!
Lắm mưu thần chước quỷ,
Khó lọt lưới trời xanh,
Khuyên anh mê muội khéo vượt nhanh,
Mặc ý tiêu dao chân chính hảo,
Trong quán rượu đầy tràn,
Lòng sầu quét sạch ngang,
Trăng sang hoa cười thêm hứng khởi,
Ưu tư nào biết suốt thiên can.
Ca xong cũng vừa ra khỏi cửa Tây.

Tế Điên thấy có một người đang vác một bao đồ đi phía trước. Mấy người đi trên đường phố đều trách anh ta:
- Thang Nhị, anh đi đâu vậy? Sao không cho chúng tôi biết để tiễn đưa anh, có việc gì gấp thế?
- Tôi được tin nhà phải về gấp, chừng trở lại chúng ta gặp nhau nhé!
Bị mọi người trách cứ, anh ta cứ một mạch đi thẳng. Tế Điên thấy vậy thầm nghĩ: "Phải bắt người này lại mới xong vụ án được!". Nghĩ rồi bèn theo miết người ấy cho đến bên ngoài cửa thành. Người ta không ngớt ngoái lại, chỉ cần thấy có Hòa thượng. Tế Điên càng theo sát gần hơn. Người ấy bèn để bao đồ xuống đất, ngồi lên trên, trong bụng nghĩ thầm: "Cái ông Hòa thượng này đi theo mình chi vậy cà? Mình có quen biết ổng đâu, để coi ổng tới làm gì cho biết?".
- Tế Điên tới rồi cũng ngồi xuống đất, chong mặt về phía anh ta, mắt không chớp nháy. người ấy nổi giận mới nói:
- Này Hòa thượng, ông dòm tôi chi dữ vậy?
Tế Điên cười hà hà, hỏi: Chú họ gì?
- Tôi họ Thang, ông hỏi tôi chi vậy?
- Chú khai chú họ Thang, Hòa thượng ta biết ngay chú tên gì rồi hè.
- Tôi tên gì?
- Chú tên Thang Du Lạp (sáp chảy ra).
Người ấy đột nhiên đổi giọng, nói:
- Này Hòa thượng, tôi với ông đâu có quen mà sao ông mở miệng ra là chọc tức tôi vậy.
Nói rồi vùng vằng vác bao đồ lên đi tiếp. Tế Điên cũng lục đục đi theo. Đi được hơn một dặm, Tế Điên kêu:
- Thang Du Lạp, chờ ta đi với!
Thang Nhị nghe kêu nói thầm: "Cái ông Hòa thượng này đáng ghét, mình không quen biết ổng mà ổng cứ theo chọc tức mình hoài!".
Đi tới trước không xa gặp một thị trấn nhỏ, có buôn bán đồ lặt vặt, cũng có bán rượu. Thang Nhị

http://tieulun.hopto.org

nghĩ thầm: “Mình vô quán rượu lai rai hai bầu rượu tránh mặt ông ấy cho rồi. Ông ta là Hòa thượng kiếc làm gì có tiền mà vô quán. Chờ ông ấy đi qua rồi mình tiếp tục lên đường để khỏi nghe ổng kêu Thang Du Lạp, Thang Du Lạp mãi”.
Nghĩ rồi bèn bước vào quán rượu, ngồi vào bàn hỏi:
- Này phổ ky, tiệm anh có bán rượu và cơm không?
- Ở đây chúng tôi có bán rượu, tàu hủ khô, há cảo mà thôi. Anh muốn ăn cơm thì ở cách vách đây có bán, tôi cho anh mượn một cái mâm rồi anh tự đi muôn lấy.
Thang Nhị cầm lấy cái mâm và nói:
- Phổ ky, anh coi chừng bao đồ giùm tôi nhé!
- Không hề gì mà, anh cứ đi mua đi!
Thang Nhị vừa cầm cái mâm đi ra khỏi quán thì thấy Tế Điên vén rèm bước vào quán rượu. Thang Nhị trong bụng lấy làm tiếc: “Phải chi mình biết ông ấy tới quán, mình không vô đây làm chi!”. Đã lỡ cầm lấy cái mâm rồi chả lẽ không ăn uống, bèn đến tiệm cách vách mua một mâm cơm rau. Trở vào quán xem lại thấy bao đồ của mình lót dưới đít Hòa thượng. Thang Nhị thấy rồi không thèm hỏi tới Hòa thượng, lại kêu phổ ky hỏi:
- Hồi nãy tôi nhờ chú coi giùm bao đồ, bây giờ nó ở đâu?
Phổ ky dòm lại thấy Hòa thượng đang ngồi trên bao đồ bèn đến nói:
- Này Hòa thượng, ông đừng ngồi trên bao đồ của người ta, trả cho người ta đi.
- Bao đồ hả, của chú trả cho chú ấy, cái này tôi lượm được thì là của tôi, sao lại phải đưa?
- Đi vô nhà người ta mà lượm cái gì?
Nói rồi cầm bao đồ đưa cho Thang Nhị. Thang Nhị ngồi đối diện với Hòa thượng, mỗi người kêu hai bầu rượu. Phổ ky nói:
- Có há cảo nóng đấy, hai vị có ăn không?
Tế Điên nói: Ăn được hả?
Phổ ky đi xuống một lát trở lên nói:
- Há cảo nóng ngon lắm, hai vị cần bao nhiêu?
Tế Điên hỏi: Có nóng không?
- Mới ra lò mà làm sao không nóng?
- Nóng hử? Ta sợ phỏng miệng lắm. Đợi nguội một chút rồi nói cho ta biết.
Thang Nhị nói: Cho tôi 10 cái.
Tế Điên thấy Thang Nhị kêu cũng kêu:
- Tôi cũng lấy 10 cái.
Phổ ky chất bánh đem đến hai đĩa, mỗi người một đĩa. Thang Nhị đợi tới trưa mà chưa ăn. Tế Điên cầm cái bánh bẻ ra khạc vào đó một miếng đàm rồi bỏ vào miệng nhai tóp tép. Thang Nhị thấy vậy kêu:
- Phổ ky dọn đi, tôi buồn nôn bắt chết đây!
Phổ ky nói:
- Đại sư phó, thôi đừng chơi dơ nữa, ông ăn như vậy ai mà ăn cho được, gớm bắt chết đi ấy.
- Thôi ta không ăn nữa, bảo anh ấy ăn đi.
Thang Nhị vừa mới ăn, Tế Điên bèn cởi giày cỏ ra, lấy bánh nóng nhồi lại trét ở trong giày. Cái nóng xông mùi mồ hôi lên nồng nặc. Thang Nhị tức giận quăng đôi đũa xuống bàn không ăn nữa.
Tế Điên cũng cầm đôi đũa ném lên bàn, nói:
- Chú không ăn, ta lại ăn hay sao?
Phổ ky đến tính tiền, bảo:
- Hai vị ăn hết 168 văn.
Thang Nhị đem theo có hơn 600 tiền, vừa định móc tiền, bên kia Tế Điên hô: “Án sắc lịnh hích!”, thò tay vào lưng lôi ra một xâu hơn 600 tiền. Thang Nhị thấy Hòa thượng lôi ra một xâu tiền, trong bụng nói thầm: “Xâu tiền này là của mình mà!”. Thò tay mò vào lưng quả nhiên không thấy đâu hết. Trong bụng buồn bực nghĩ: “Lạ thật, tiền trong lưng cửa mình tại sao lại chạy qua lưng của Hòa thượng?”. Không nén được, thở dài một cái. Tế Điên cầm xâu tiền lên hỏi:
- Xâu tiền này của chú phải không?
- Này Hòa thượng, tiền đó có thể là của tôi, nhưng tôi không cầm đâu, ông cứ cầm đi.

http://tieulun.hopto.org

- Không phải vậy đâu, tiền ấy là của ta lượm được. Hồi nãy mới bước vào quán, ta thấy xâu tiền nằm trên đất, ta mới lượm lên cất. Nếu là của chú thì trả lại chú, ta không cần đâu!
Nói rồi cầm xâu tiền đưa ra. Thang Nhị cầm xâu tiền nói:
- Hòa thượng, ông lại là người tốt. Nếu ông không đùa dơ, tôi thiệt tình mời ông uống với tôi ít bầu rượu.
- Nếu ta không đùa dơ, chú mời ta uống hả?
- Có hề gì đâu, ta mời ông mà. Này phổ ky, đem lại cho ta 20 bầu rượu.
Thang Nhị thấy Hòa thượng tu một hơi hết một bầu, ba cái bánh một miếng, hai cái bánh một miếng. Ăn uống một lát hết sạch. Tính ra hơn một điếu tiền, mới đưa mình đưa mình hơn 600 mà móc lại hết phân nửa rồi, bèn nói:
- Này Hòa thượng, chắc tôi không đủ tiền rồi, hôm nay chúng ta tính riêng nhé. Ông ăn ông trả, tôi ăn tôi trả. Ăn uống cùng bàn mà của ai nấy trả nhé.
- Chú muốn chơi riêng à? Được, hôm nay cả phần chú ăn ta cũng trả luôn. Ta đâu để làm phiền chú. Ta nói thiệt mà, ta trả là ta trả, chú đừng có tính riêng.
Thang Nhị cảm thấy mình làm như vậy không phải. Tế Điên lại nói:
- Ta nói thiệt mà, ta trả là ta trả, chú tính gộp chung đi.
Phổ ky đem hai tờ thiệp tính chung là hai điếu 280 văn. Tế Điên nói:
- Để ra trả, ta nói thiệt mà! Chú đừng thấy ta mặc áo rách như vậy mà khi ta không tiền.
- Thôi, để tôi trả cho!
- Ừ, chú muốn trả thì trả đi! Ta cũng thiệt tình lắm.
Thang Nhị không cách nào khác, đành lui cui mở bao đồ lấy tiền ra trả. Trả rồi bụng tức anh ách. Tế Điên vác bao đồ Thang Nhị lên vai bước đi. Thang Nhị kêu:
- Này Hòa thượng, ông ăn của tôi hết hai điếu tiền rồi còn muốn giựt bao đồ của tôi nữa hả?
- Đâu phải mà, gặt người có lòng, ta chẳng lẽ ăn không, ta vác giùm chú đó mà.
Nghe nói thế, Thang Nhị nghĩ bụng: "Hòa thượng này coi vậy mà cũng có lương tâm, mình nghĩ bậy bạ thiệt!". Nghĩ rồi bước ra khỏi quán rượu. Thang Nhị ngoái đầu thấy vậy, hỏi:
- Hòa thượng ơi, ông đi về Đông chi vậy?
- Ta ở Đông Xuyên, chú ở Tây xuyên, ta theo chú qua hướng Tây làm gì?
- Thôi, ông đưa bao đồ lại cho tôi.
- Bao đồ của chú cầm cho tôi rồi mà.
- Hòa thượng ơi, ông muốn cướp của tôi hả?
- Chẳng những ta muốn cướp của chú mà còn muốn đánh chú nữa là đằng khác.
Tế Điên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm chơn ngôn: "Án ma ni bát mê hồng. Án sắc lịnh hích!". Thang Nhị bắt rùng mình, mơ mơ hồ hồ. Tế Điên đi tới tống cho Thang Nhị một thoi bể mũi máu tuôn xối xả, rồi lấy bao đồ quệt thành dấu máu, đoạn dẫn Thang Nhị trở vào thành. Về đến gần cổng thành có người quen Thang Nhị hỏi:
- Thang Nhị ca, chuyện gì vậy?
Tế Điên nói:
- Các người đừng xía vô, đây là việc tham tài hại mạng đó.
Mấy người kia nghe nói thất kinh không dám hỏi nữa. Tế Điên kéo Thang Nhị thẳng đến huyện Côn Sơn. Tới huyện nha, Tế Điên đi tuốt vô trong kêu lớn:
- Âm thiên đại lão gia ơi, Hòa thượng ta bị Oan uổng lắm!
Có người đứng bên nói:
- Hòa thượng đừng nên nói bậy bạ, làm gì có âm thiên đại lão gia ở đây?
Tế Điên nói:
- Người ta ham tiền hại mạng, gây án mạng mà!
Nói rồi đi tuốt vào công đường. Quan huyện đã cho đưa bọn Triệu thị xuống, dòm ra thấy một vị Hòa thượng vác trên vai một bao đồ, mặt đầy bùn đất máu me lem luốc. Thang Nhị mơ mơ hồ hồ quỳ trước công đường, còn Hòa thượng đứng sững một bên. Quan huyện nói:
- Này Hòa thượng, sao thấy bản huyện mà không chịu quỳ? Có điều chi oan uổng hãy trình ra đi!
- Hòa thượng ta chỉ vì ở trong chùa bị chúng tăng khi dễ, sư phụ ta bảo ta đi hoa duyên về sửa một một cái chùa, tô lợp xong hết, đang chuẩn bị khai quang. Nào ngờ gặp nữa tháng mưa dầm sụp lỡ

http://tieulun.hopto.org

hết, đâu thể hóa duyên được nữa được. Ở huyện Côn Sơn này, sư phụ ta có hai khoảnh đất, bảo ta đi bán đem tiền về lợp chùa. Ta đem theo một hỏa công đạo, đất bán xong đem bạc về. Đi nữa đường, anh hỏa công đạo xin phép ta đi đồng, Hòa thượng ta đi trước đợi ở ngã ba đường. Đợi cả hai tiếng đồng hồ mà không thấy anh ta đâu, chỉ thấy anh này vác bao đồ của ta đi tới. Chắc chắn là anh này tham tài hại mạng hỏa công đạo của ta rồi!
Quan huyện cầm thủ xích vỗ lên bàn cái bốp, hỏi:
- Ngươi tên là gì? Tại sao tham tài hại mạng hỏa công đạo của người ta?
Chừng đó Thang Nhị tỉnh lại thấy mình đang ở trước công đường, bèn đem các sự việc vừa xảy ra thuật lại. Quan huyện nói:
- Này Hòa thượng, cái bao ông vác là của Thang Nhị mà.
- Ta cũng không cần cãi lý với chú ấy làm chị Để Hòa thượng ta kê ra một tờ giấy, nếu chú ấy nói đúng đồ vật trong bao, mà tờ giấy ta kê sai là ta vu cáo không thật, lão gia cứ bắt ta trị tội. Còn như tờ giấy ta kê ra đúng mà chú ấy nói không đúng, thì là chú ấy ham tài hại mạng người.
Quan huyện nghe nói có lý, bèn bảo Hòa thượng viết ra giấy. Viết xong trình lên quan huyện xem. Chữ viết rất đẹp đẽ, rõ ràng là: Lụa hoa đỏ: hai xấp, vải trắng: hai xấp, năm thước lụa hoa vàng, một khối bạc 200 lượng lớn nhỏ 37 miếng, tiền hai điếu, quần áo cũ một bộ, một đôi giày một đinh ở đế. Quan huyện mới hỏi đến Thang Nhị. Ngờ đâu từ người này lòi ra việc mưu đoạt gia sản ám hại liệt phụ trinh tiết liên quan đến Triệu Ngọc Trinh.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 045

Hoa Vân Long tức giận về Tây Xuyên
Trấn bát phương nghĩa kết bạn anh hùng

Sau khi quan huyện xem tờ giấy kê khai của Tế Điên xong mới hỏi Thang Nhị:
- Ngươi nói bao đồ này của ngươi, vậy trong đó có những gì? Nếu ngươi nói đúng ta sẽ trả bao đồ này cho ngươi, bằng nói không đúng ta sẽ kết tội ngươi tham tiền hại mạng người đấy!
Trong bao đồ của tôi có: hai xấp lụa đỏ có bông nhỏ, hai xấp vải trắng Tòng giang, hai gói tiền, trong gói cột dây đỏ có một xấp lụa đỏ, một cái khăn đội đầu cũ, 200 lượng bạc. Ngoài ra không còn gì nữa.
Quan huyện nghe khai liền hỏi:
- Này Hòa thượng, tờ giấy ông kê ra với lời khai của tên này đều giống nhau, bản huyện biết giao bao đồ này cho ai bây giờ?
- Tại lão gia không hỏi rõ ràng, lão gia cứ hỏi anh ta xem có bao nhiêu miếng bạc?
Thang Nhị nói:
- Số bạc ấy tôi chỉ biết là 200 lượng thôi chứ không biết bao nhiêu miếng.
Quan huyện tức thì nổi giận, nói:
- Bạc của ngươi sao ngươi không biết bao nhiêu miếng? Mở bao ra coi thử!
Lập tức bao đồ được mở ra kiểm lại, những thứ kia đều đúng hết, bạc quả nhiên 37 miếng. Quan huyện nói:
- Này Thang Nhị, những thứ này của ngươi chắc là do lâu nay trộm cắp mà có ra chứ gì? Ngươi giết hỏa công đạo của Hòa thượng rồi bỏ xác ở đâu?
- Tiểu nhân thiệt tình không phải do tham tiền hại mạng người mà có bạc này đâu. Bao đồ này là của người ta cho tiểu nhân đó. Nếu lão nhân không tin thì truyền kêu người cho tiểu nhân bao đồ này đến thì sẽ rõ.
- Người cho ngươi bao đồ này là ai?
- Là quan Hiếu liêm Lý Văn Phương ở huyện này. Ông ấy là chủ của tôi. Bao đồ này của ông ấy cho tôi chứ không phải do tôi tham tài gây ra án mạng mà có đâu!
Quan huyện hỏi bọn thư lại thủ hạ:
- Huyện ta có mấy người Hiếu liêm Lý Văn Phương?
- Chỉ có một Hiếu liêm Lý Văn Phương.
- Hãy truyền Lý Văn Phương thượng đường mà đối chất.
Lý Văn Phương đang ngồi bực dọc ở phòng khách, các thư lại quen biết xúm nhau khuyên giải. Bỗng sai nhân bên ngoài vào gọi:
- Xin mời Lý lão gia lên huyện đường.
- Có việc gì mà kêu tôi lên vậy?
- Có trọng án nhân mạng.
Lý Văn Phương lên huyện đường thấy Thang Nhị đang quỳ dưới đất, đứng ở bên là một vị Hòa thượng kiếc cũng không biết là lý do gì. Thang Nhị nói:
- Viên ngoại ơi, người cho tôi bao đồ này mà người ta nói không phải, bảo rằng tôi tham tiền giết người cướp của đó.
Tế Điên đứng một bên, nói:
- Cứ nói đi, cư nói đi, lôi luôn người oa trữ ta cũng không sợ. Để rồi coi ai phải ai trái cho biết.
Quan huyện day qua hỏi:
- Này Lý Văn Phương, ông có quen biết người này không?
Lý Văn Phương một khi thấy sự việc này, nhắm chừng là bất ổn, tự nghĩ: "Mình với nó đừng dây đến cửa quan là tốt nhất". Bèn nói:
- Kính bẩm lão phụ đài, Hiếu liêm tôi không quen biết hắn, bao đó cũng không phải của tôi cho.
Quan huyện đột nhiên nổi giận mắng:
- Hay cho đồ chuột nhắt lớn mật này! Chưa biết mùi đòn chưa chịu cung khai mà. Bây đâu, đem kềm kẹp ra đây!
Tam ban sai dịch dạ ran, đem kềm kẹp bỏ một đống ở trước, báo hại Thang Nhị sợ xanh cả mặt, lắp

http://tieulun.hopto.org

bắp thưa:
- Kính bẩm lão gia, xin chớ động hình! Tôi có chút việc xin thưa, việc đó có liên quan đến tôi và Lý Văn Phương viên ngoại.
Quan huyện gật đầu cho phép, Thang Nhị nói tiếp:
- Tiểu nhân nguyên quán người xứ Tứ Xuyên, từ nhỏ ở Lý gia trang hầu hạ nhị viên ngoại tức cậu hai, dọn dẹp sách vở văn phòng, mong mỏi cậu hai được công thành danh toại, bọn tôi nhờ đó cũng có thể phát tài. Chẳng may cậu hai nhà tôi bị bịnh qua đời, tôi buồn nản quá, suốt ngày lấy rượu làm vui, tỉnh rồi lại say nữa. Ngày kia đại viên ngoại Lý Văn Phương nhà tôi chuốc rượu tôi say ngá ngà rồi hỏi:
- Mi có muốn phát tài không?
- Người ta không vì lợi đâu chịu thức khuya dậy sớm? Điều đó tôi muốn lắm chứ!
- Nếu mi chịu trần truồng trong phòng mợ hai đợi đến ngày sinh nhật, ta kêu tớ gái mở cửa, mi trong đó chạy vọt ra, ta sẽ cho mi 500 lượng bạc.
- Tiểu nhân bị tiền của làm mờ lương tri nên ưng thuận ngay. Hôm qua tôi náu mình trong nhà của mợ hai, chờ đến chiều tối, tôi lẻn vào phòng chun dưới gầm giường. Thấy mợ hai ôm con ngủ say, tôi mới đi ra nghe ngóng. Tới chừng bên ngoài kêu cửa, tôi chạy vọt ra bị viên ngoại nhà tôi và Triệu Hải Minh ngó thấy, nhưng không bắt tôi lại được. Tôi trốn ở thư phòng nơi hoa viên. Đến chừng sáng ra tôi mới biết mợ hai đã bị từ rồi, đứa nhỏ vẫn còn để lại. Muốn đuổi vú em và vú em chỉ khóc chứ không chịu đi. Đúng là viên ngoại nhà tôi muốn mưu đoạt gia sản, xong việc cho tôi 200 lượng bạc và mấy xấp vải lụa, số còn lại đợi đến năm sau sẽ cho tiếp. Tôi tính đi về nhà nào dè gặp phải ông Hòa thượng làm quỷ đòi mạng này! Ông ấy đổ riệt cho tôi là ham tiền cướp của hại mạng người, nhưng việc đó tôi chưa từng làm bao giờ. Đó là những việc đã qua, tiểu nhân xin trình khai, không dám giả dối chút nào.
Quan huyện nghe xong mới vỡ lẽ mọi sự. Nãy giờ vị Chiêu phòng tiên sinh (thơ ký) chép hết lời cung, trong bụng mắng thầm: "Hay cho tên Lý Văn Phương lộn sòng kia, vậy mà cũng làm Hiếu liêm? Có thể làm chuyện thương thiên hại lý như vậy được à?".
Chiêu phòng tiên sinh viết lời cung xong, quan huyện cho đòi bọn Triệu Ngọc Trinh, Lý thị và Triệu Hải Minh lên hầu, đoạn bảo vị Chiêu phòng tiên sinh đọc lại lời cung của Thang Nhị một lượt.
Triệu Hải Minh nghe xong mới hiểu rõ con gái mình là liệt nữ trinh tiết, cảm thấy quá ăn năn cơ hồ muốn chết, bèn xin quan huyện chủ trì xử lý việc này chọ Quan huyện đùng đùng nổi giận hỏi:
- Này Lý Văn Phương, ngươi đã là Hiếu liêm, lý ưng phải giữ phận công chánh chứ lẽ nào lại làm chuyện thương luân bại lý như thế được. Như vậy thì làm con bất hiếu, làm tôi nhất định bất trung, đối với anh em thì bất nghĩa, kết bạn thì bất tín. Em ngươi đã mất, đáng lẽ ngươi phải thương xót, bảo bọc sương phụ, vì đó cũng là đức hạnh của dòng họ Lý nhà ngươi, cớ sao Triệu thị hết lòng thủ tiết mà ngươi đem lòng lang sói bày ra gian kế mưu hiểm như vậy? Ngươi là người biết luật pháp lại phạm pháp, bản huyện phải xử phạt ngươi thật nặng mới được. Ngươi chịu đánh hay chịu phạt?
Lý Văn Phương run như cầy sấy, mặt không còn hột máu, hổ thẹn quá không biện bạch được lời nào, chỉ van xin:
- Cầu xin lão phụ đài ra ơn dạy bảo, đánh thế nào cũng được, phạt ra sao cũng xin vâng.
- Nhận đánh thì ta làm theo kiểu văn hiến, cắt bỏ chức Hiếu liêm của ngươi, bản huyện sẽ trừng phạt nặng hơn nữa. Còn như chịu phạt thì bản huyện gia ân cho ngươi thế này: Ngươi phải đem hết gia sản trong nhà giao cho Triệu thị quản lý. Mẹ con họ như có bề gì, ngươi phải viết cho ta một tờ cam kết, chừng nào họ bị điều gì lôi thôi ta sẽ trị tội ngươi. Ta phạt ngươi 50.000 lượng bạc, sắm cờ quạt rước Triệu thị về, dựng bia tại phường cho mọi người biết. Khi rước, ngươi phải mời các vị thân sĩ trong địa phương cùng ngồi kiệu đi đón em dâu ngươi trở về, nếu không tuân hành bản huyện sẽ phạt ngươi gấp bội.
- Lão phụ đài công tâm xét xử, cử nhân xin tình nguyện chịu phạt, xin tuân theo đường dụ xử trí của lão phụ đài.
- Tuy thế bản huyện vẫn phải trách phạt ngươi, nếu không, e ngươi quen tánh chẳng chừa. Lại đây, lại phòng thư ban đâu, đánh hắn cho ta 100 thủ xích.
Lại phòng lập tức bước tới, Lý Văn Phương là văn sĩ tại địa phương, sợ mất mặt năn nỉ xin tha.
Quan huyện nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ta không kêu tạo lệ (sai dịch) đánh ngươi là nể nang lắm đó.
Lại phòng bèn bước tới đánh đủ 100 thủ xích. Lý Văn Phương xuýt xoa van xin lia lịa. Quan huyện truyền gọi Triệu Hải Minh đến hỏi:
- Này Triệu Hải Minh, ông thấy sự bất minh của ông, cơ hồ bức tử người đàn bà trinh tiết này không? Ông bây giờ chịu đánh hay chịu phạt?
Triệu Hải Minh cúi đầu hỏi lại:
- Bẩm lão gia, chịu đánh như thế nào, chịu phạt thì sao?
- Chịu đánh là ta đem chức viên ngoại của ngươi cách tuột đi và đánh 200 quân côn. Còn chịu phạt là ta phại ngươi 3.000 lượng bạc, đem giao tại huyện đường. Số bạc này không phải dành cho bản huyện đâu mà là để cất một nhà Tiết liệt từ cho con gái ngươi để danh thơm lưu muôn thưở.
- Ân điển lão gia ban như vậy, dù xuất 6.000 lượng bạc tôi cũng tình nguyện.
Quan huyện lại kêu:
- Truyền dẫn Lý thị lên đây.
Quan huyện dạy:
- Này Lý thị, ngươi phải hết lòng phục vụ mợ hai ngươi. Tuy là phận vú em nhưng phải cố gắng thật tâm trong bổn phận của mình. Mợ hai ngươi có lòng thương tưởng đến ngươi, ngươi cũng phải tận tâm đối xử nhé. Mai sau đứa bé lớn khôn ngươi cũng có danh có lợi.
- Xin tuân lệnh dụ của lão gia.
Quan huyện day qua hỏi:
- Này Thang Nhị, ngươi thật là lòng lang dạ sói mà. Hồi còn sống, cậu hai ngươi đối đãi với ngươi ra sao?
- Hồi còn sống, nhị viên ngoại đối xử với tôi rất tốt.
- Đối xử tốt như vậy sao cậu hai ngươi chết rồi ngươi lại đối xử với mợ hai ngươi tán tận lương tâm hùa mưu chiếm đoạt gia sản, hãm hại người trinh tiết như thế? Bay đâu, đè bó xuống đánh 80 hèo, rồi lấy cùm 25 cân cùm chân nó lại để tại huyện này ba tháng để răn chúng. Sau đó giải về nguyên quán cho quan địa phương quản thúc hắn.
Vụ án đã kết thúc. Lý Văn Phương về lo mời các nhân sĩ đi rước Triệu thị về đoàn tụ với con.
Ai nấy đều về hết, còn trơ lại mình Hòa thượng, quan huyện thật là khó xử: “Không có vị Hòa thượng này, vụ án làm sao kết thúc được. Muốn nói lời cảm ơn mà ông bảo hỏa công đạo của mình bị người tham tài hại mạng, bây giờ mình biết tìm hung thủ ở đâu đây?”.
Quan huyện nghĩ trong bụng: “Mình làm oai dọa ổng mấy câu, bảo là ổng đặt điều vu cáo, phết cho mấy cái, hò hét đuổi ra ngoài là xong,”. Quan huyện mới nghĩ bụng như thế, Tế Điên đã nói:
- Này lão gia, ông gặp chuyện khó xử, nếu không có Hòa thượng ta thì vụ án chẳng tìm ra mối. Muốn nói mấy lời cảm ơn Hòa thượng ta mà ngặt vì vụ án tham tài hại mạng của ta không giải quyết được, định nói dọa ta mấy câu, đánh ta mấy cái rồi hàm hàm hồ hồ đuổi ta ra phải không?
- Này Hòa thượng, ông đoán già đoán non gì thế, bay đâu, lôi xuống phết một trận cho ta.
Sai nhân bước tới nói:
- Này Hòa thượng, ông nằm xuống đi!
- Có trải mền ra không?
- Đừng có nói lôi thôi!
Tế Điên la:
- Ta sắp bị đánh đây, ta sắp bị đánh đây!
Vừa la xong hai tiếng thì bên ngoài có người nói to:
- Bẩm đại lão gia, xin ngàn muôn đừng đánh Hòa thượng chúng tôi.
Bên ngoài có một người đi vào, vai vác một bao đồ quỳ trước huyện đường. Quan huyện nhìn ra thấy người mới tới có vẻ là kẻ tùy tùng, bèn nói:
- Ngươi tên là gì?
- Tôi tên là Triệu Phước, làm hỏa công đạo, tôi đi với Hòa thượng nửa đường, mắc đi cầu, đi xong lật đật chạy theo Hòa thượng, hỏi thăm nghe nói Hòa thượng bị bắt vào huyện nha.
Tế Điên nói:
- Bẩm lão gia, người này là hỏa công đạo của Hòa thượng tạ Lão gia cứ mở bao ra xem, nếu trong đó không đúng như kê khai thì cứ bắt ta là đặt điều vu cáo.

http://tieulun.hopto.org

Quan huyện cho mở bao ra xem thấy đồ đạc giống như trong bao của Thang Nhị, cả đến số bạc cũng giống y, quan huyện nghĩ thầm: "Cái này mới là kỳ đa!". Xem ra Triệu Phước không phải là người hỏa công đạo, quan huyện mới hỏi:
- Này Triệu Phước, ngươi có vẻ không giống hỏa công đạo. Ngươi nói thiệt đi, vị Hòa thượng này ở chùa miếu nào vậy?
Triệu Phước mới đem cội nguồi của Tế Công thuật lại tỉ mỉ và nói lý do tại sao quan Triệu Thái thú mời Hòa thượng về huyện Côn Sơn. Quan huyện nghe nói lật đật rời chỗ ngồi, cung kính thi lễ, nói:
- Bạch Thánh tăng, té ra Ngài là Tế Công, vị thế tăng của Tần Thừa tướng đây mà, đệ tử không biết, thật là có lỗi, nếu không có lão nhân gia đến giúp, đệ tử không làm sao xử được vụ án vừa rồi. Bay đâu, đem bao đồ kia thưởng cho người hầu của Thánh tăng đi.
- Xin cám ơn lão gia.
Tế Điên nói rồi cáo từ, đem hai bao đồ đó cho Triệu Phước và Triệu Lộc mỗi người một bao rồi trở về nhà nhị viên ngoại. Đào kiếm được một khối thuốc, Tế Điên đem chế cho lão thái thái rửa mắt, mắt bèn trong sạch lại, liên tiếp trong vòng ba ngày, mắt trong thấy ánh sáng lại được. Triệu Phụng Minh sai đứa gia nhân về đến Lâm An báo tin, để Tế Điên ở lại trị bệnh cho lão thái thái càng ngày càng bớt nhiều, Tế Điên ở lại Côn Sơn ba tháng, suốt ngày cùng Triệu Phụng Minh bàn chuyện văn chương, ngày kia bỗng có gia nhân vào báo:
Hiện có hai vị Ban đầu ở Lâm An đến thỉnh Tế Công vì một đại sự khẩn cấp.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 046

Mừng giữ chánh hoa, quần hùng kết bái
Dạo thành Lâm An may gặp Vương Thông

Tế Điên ở huyện Côn Sơn trị bệnh mắt cho lão thái thái đã lành, mấy lần muốn từ biệt nhưng nhị lão gia cứ nài nỉ cầm cọng mãi, mỗi ngày cùng nhau đàm luận thi văn. Tế Điên đối đáp như nước chảy, nhị viên ngoại lại càng thêm nể phục, tiếc rằng mình gặp Tế Công quả trễ, nếu gặp sớm hơn văn chương sẽ phát triển rất nhiều. Tế Điên ở lại nhà Triệu Phụng Minh lần lữa được một trăm ngày, ngày kia gia nhân đưa vào hai vị Ban đầu ở nha Thái thú tại Lâm An. Hai vị Ban đầu đến trước mắt Tế Điên thi lễ và thưa:

- Bạch Thánh tăng, từ lâu lão nhân gia đã chưa về Lâm An, ở đó vừa xảy ra việc kinh thiên động địa nên chúng tôi đặc biệt thỉnh lão nhân gia giúp cho.

- Hai vị Ban đầu, việc gì thế?

Hai vị Ban đầu bèn đem việc thuật lại tỉ mỉ, ấy là: Lộ Tây Xuyên mới xuất hiện một tên giang hồ đại đạo. Người này họ Hoa tên Trung, tự Vân Long, có trác hiệu là Càn khôn đạo thử. Mới 18 tuổi mà đã lưu đãng khắp lục lâm, hay đi cùng với Quỷ đầu đao Trịnh Thiên Thọ, họ thường cư ngụ Ở nhà Điền Quốc Bổn ở Trấn Sơn. Hắn là người văn võ toàn tài, lại có tật thích hái hoa, kết giao với mấy mươi người, thân nhất chỉ có năm, đều là những nhân vật có tên tuổi ở chốn lục lâm mà người ta thường gọi là Ngũ quỷ. Ấy là Khai phong quỷ Lý Diệu Minh, Kê minh quỷ Toàn Đức Lượng, Vân trung quỷ Trịnh Thiên Phước, Bồng đầu quỷ Văn Phương, Hắc phong quỷ Trương Vinh, thiên hạ đều biết chúng là năm quỷ một sòng ở Tây Xuyên. Nhân vì tên chủ chứa là Điền Quốc Bổn dọn đi đâu không biết, bọn chúng chẳng có đất dung thân nên mỗi người tản lạc về nhà thân hữu. Hoa Vân Long hái hoa gây án, để lại tới 9 cái mạng. Tất cả đều là trước gian dâm, sau giết mạng, quan tổng lãnh địa phương truy tìm hắn rất ngặt. Hắn nghĩ rằng đất này không thể ở lâu được nên rời bỏ Tây Xuyên. Đến huyện Ngọc Sơn ở Giang Tây, hắn nghe nói ở đây có một vị quan bảo tiêu rất giàu có là Oai trấn bát phương Dương Minh, một vị anh hùng chuyên giao kết với các hào kiệt trong thiên hạ. Hoa Vân Long bèn mò tới Như Ý thôn ở Phụng Hoàng Lãnh để bái phỏng Dương Minh. Dương Minh nghe bẩm báo biết Hoa Vân Long là tên tặc hái hoa nên không tiếp. Gia nhân bảo là chủ tôi đi vắng, Hoa Vân Long chẳng biết làm sao nên lụi thủi ra về.

Qua mấy ngày có người cho biết Dương Minh có ở nhà, Hoa Vân Long lại đến ra mắt nhưng vẫn không được gặp. Ba lần như vậy, Dương Minh mới cho vào. Vốn là người khéo ăn nói, đối đáp như nước chảy, Hoa Vân Long thấy Dương Minh mình cao 8 thước, lưng nhỏ vai to, đầu đội khăn xếp đoạn màu lam, phía trước có thêu hai con rồng đang vờn đóa đào nhung, mặc một tiễn tụ bào màu xanh, thấp thoáng đôi vớ thêu hoa hồng đoạn, mặt như cổ nguyệt, mày hình chữ bát, mắt như sao sáng, tam sơn ngay ngắn, miệng rộng hình chữ tứ, dưới cằm phất phơ ba chòm râu bạc trước ngực, ngũ quan thanh tú, phẩm chất khác thường. Hoa Vân Long lấy làm vui, nói:

- Tiểu đệ đã lâu ngưỡng mộ đại danh huynh đài, nhưng không có cơ hội gặp gỡ, nay may mắn được hội ngộ thật là tam sanh đại hạnh.

- Ngu đài có tài đức chi đáng được để lòng yêu mến. Mấy lần hiền đệ tới thăm mà chưa may mắn được bồi tiếp.

Hai người nói mấy câu khách sáo mở đầu chào hỏi. Hoa Vân Long nói:

- Tiểu đệ đất khách bơ vơ, thân trẻ dại khờ, cầu xin huynh đài dạy bảo.

Dương Minh thấy Hoa Vân Long nói năng hòa nhã, rất mừng, bèn lưu lại khách sảnh uống rượu. Trong câu chuyện có đề cập đến mấy dụ án mạng hái hoa ở Tây Xuyên, Hoa Vân Long cũng biểu lộ lòng hối cải. Dương Minh muốn tổ chức lễ ăn mừng thủ chánh giới dâm hoa, khi đã mang hoa này rồi thì không còn hái hoa nữa, Hoa Vân Long cũng đồng ý, Dương Minh phát thiếp đi mời các anh hùng, trong đó có: Truy phong yến tử Hoàng Vân, Thiết diện dạ xoa Mã Kính, Thiên lý độc hành Vương Đức Thụy, Phi thiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng, Lập địa ôn thần Mã Dao Hùng, Truy phong yến tử Diệu Điện Quang, Hóa độ lôi tinh Lưu Thiên Hóa, Đăng bình bộ thủy Đào Phương, Đạp tuyết vô ngân Liễu Thụy, Thuận thủy thôi châu Đào Ngân, Trích tinh bộ đẩu Đái Khuê, Phi thiên quỷ Thạch Thành Thụy, Dạ hành quỷ Quách Thuận, Tam xoa quỷ Dao Đồng, Kim kiếm quỷ Tiêu Lượng, Luật lịnh quỷ Hà Thanh, Thám hoa quỷ Mã Thành, Ải nguyệt phong Bào Lôi, Lôi Minh,

http://tieulun.hopto.org

Trần Lượng… cộng tất cả 36 người kết bái, cũng chúc mừng Hoa Vân Long giữ chánh giới dâm hoa, mọi người cùng trích huyết hòa rượu uống thề. Sau khi mọi người giải tán, Hoa Vân Long vẫn ở lại nhà Dương Minh, không việc gì cũng đến phiêu cục học cách điều hành việc của Dương Minh và học thêm một pho Bát quái triệu hoàn đao. Ở luôn đó ba năm có lẻ, ngày kia Hoa Vân Long muốn lên thành Lâm An chơi, Dương Minh lấy cho 100 lượng bạc, khi đi dặn dò chớ có sinh sự lôi thôi, không có việc gì nên về sớm. Rời thôn Như ý ở Phụng Hoàng Lãnh ra, cứ đói ăn khát uống, ngày đi đêm nghỉ, ngày kia đến thành Lâm An, trước hết đến cửa Tiền Đường, trên đường cái người qua lại nhộn nhịp, bán buôn phố chợ tấp nập, xế bên đường có một tòa tửu lầu với bảng hiệu Vọng Giang lâu, với những tên rượu tên trà nổi tiếng, hai cột trụ hai bên có đôi liễn đề rằng:

Rượu vào trời đất rộng,
Bầu rót tháng năm dài.

Hoa Vân Long định lên lai rai vài chén rượu bèn thả bước tới gần. Nơi thang lầu người xuống lên rất nhộn nhịp, trên lầu có một chiếc bàn, ngồi xuống định kêu rượu uống, Hoa Vân Long nhìn trực sang chiếc bàn đặt dưới cửa sổ phía Đông, một người ngồi sẵn ở đó tự bao giờ, người này đầu đội khăn 6 múi màu tía, mình mặc áo tụ bào cùng màu, lưng thắt dây da, bên hông giắt một yêu đao, chân mang giày đế mỏng để lộ đội vớ bằng đoạn xanh thêu hoa. Da mặt hơi tía, trong tía ửng hồng, hai chân mày rộng đen thui trên đôi quái nhãn đen trắng phân minh. Tam sơn cân đối, dưới chữ tứ bộ quai râu nón đâm tua tủa. Gương mặt oai phong dẫy đầy sát khí. Hoa Vân Long thấy người đó đang ngồi nhâm nhi trước bàn rượu lật đật bước tới thi lễ, nói:
- Nhị ca mạnh giỏi, lâu quá không gặp, từ khi chúng ta chia tay ở Tây Xuyên, thấm thoát đã bốn năm dài, nào ngờ gặp nhau ở chốn đô hội này, huynh đài vẫn khỏe chứ?
Người ấy cười hà hà nói: Té ra là Hoa nhị đệ.
Thật là:

Có duyên ngàn dặm không ngăn,
Vô duyên gặp mặt cũng bằng người dưng!

Người mà Hoa Vân Long vừa gặp họ Vương tên Thông, trác hiệu là Thiết thối viên hầu, một tên giang dương đại đạo ở Tây Xuyên, với Hoa Vân Long là đôi bạn thiết. Đã lâu mới gặp lại, hai người rất mừng bèn bày tiệc mới liên hoan. Vừa uống rượu, Vương Thông hỏi:
- Này nhị đệ, từ ngày chia tay ở Tây Xuyên, hiền đệ trú ngụ Ở đâu mà hôm nay trôi dạt đến chốn này?
Hoa Vân Long mới đem việc gặp Oai trấn bát phương Dương Minh ở Giang Tây và kết bái với 36 anh em trong lễ mừng thủ chánh giới dâm hoa thuật lại tỉ mỉ và hỏi:
- Huynh trưởng hôm nay đến chơi ở đây có việc gì không?
- Ta đến đây cốt tìm một kẻ thù, vì anh ta làm chức thư lại ở phủ Thành Đô, vì 200 lượng bạc làm tang vật mà bị tên cẩu quan bắt bỏ ngục, rồi buồn tình chết trong ngục thất. Lúc đó ta không có ở nhà, đến chừng về mới hay có sự. Ta muốn tìm tên cẩu quan ấy để báo thù, nào ngờ hắn đã chuyển đi nơi khác, ta đến kinh đô là cốt đê tìm hắn, hôm nay ta mới tới đây chưa có trọ Ở đâu, hai chúng ta cùng ở một chỗ cho vui.
- Được, tôi cũng mới đến.
Hai người đang nói tới đó bỗng nghe có tiếng chân lộp cộp từ thang lầu, một người đang cầm giỏi trái cây đi lên, người này độ tuổi 40, đầu đội khăn vải xanh, quần áo cũng cùng màu, vớ trắng làm lộ rõ đôi giày màu xanh cũ. Trên khuôn mặt vàng ợt, đôi mắt tròn long lanh dưới cặp mày nhỏ, dưới cái trán nhăn, chiếc mũi ó dòm xuống đôi môi nứt nẻ với bộ râu chết nước đầu này một cọng, đầu kia vài ngoẹ Người ấy đến các bàn mời mua lần lượt, khi đến mời mua ở bàn Hoa Vân Long bèn để giỏ xuống, nói:
- Chu choa, té ra là hai vị thái gia, tiểu nhân xin kính chào.
Nói xong, người ấy quỳ mọp xuống đất, dập đầu cộp cộp, Hoa Vân Long nhận ra mới nói:
- Ta tưởng ai, té ra là Lưu Xương.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên Lưu Xương sanh quán tại Tây Xuyên, sống với bọn lục lâm đã lâu, làm công việc phổ ky hầu bàn. Nhân vì gặp việc rã đàn tan nghé, hắn mới trốn đến Lâm An buôn bán lặt vặt qua ngày. Hôm nay gặp bọn Hoa Vân Long mới đến thi lễ. Vương Thông nói:
- Thôi đứng dậy đi, Lưu Xương, ngươi độ này có khá không? Và hiện ở đâu? Ở đây có chỗ nào phồn hoa náo nhiệt ngươi hãy nói cho ta biết, bọn ta mới tới đây lần đầu, cái gì cũng lạ hết.
- Hai vị thái gia muốn đi thì ở đây có Tây Hồ, núi Thành Hoàng thiên hạ đệ nhất danh, đều là những chỗ náo nhiệt cả, hai vị thái gia muốn đi chơi thì tôi sẽ dẫn đi. Tối lại không cần ngủ ở khách điếm, tôi có một gian thượng phòng bên trong rất sạch sẽ lại không có ai tới lui lộn xộn, cũng có thể ngủ được.
Hoa Vân Long nghe nói vậy rất vừa ý, Lưu Xương cũng ngồi vào cùng bọn ăn uống. Ăn xong Vương Thông trả tiền, ba người thong thả ra khỏi quán rượu. Bên đường người đi qua lại dập dìu, thả bước tới núi Thành Hoàng, ở đây thật là nơi tuyệt hảo! Cây cối um tùm, khách du tới lui không ngớt. Đang đi, bỗng ngược chiều đi lại một chiếc kiệu nhỏ, bên trong ngồi ung dung một người nữ, mặt như hoa lê, má như nhụy hạnh. Thật là:
Tiên tử Dao Trì có khác,
Hằng Nga nguyệt điện không bằng.
Hoa Vân Long vốn là tay sành hái hoa, nếu không phải là người tuyệt đẹp thì không để mắt tới, vậy mà khi thấy người trong kiệu, tà tâm phát động, ao ước không thôi, theo riếc chiếc kiệu ấy đến cửa Tiền Đường, thấy kiệu đi thẳng vào Trúc Am ở đường Bắc. Hoa Vân Long lững thững trở lại thì cũng gặp Lưu Xương và Vương Thông đi tới. Đến chỗ không có ai, Hoa Vân Long mới hỏi:
- Này Lưu Xương, ngươi có biết người nữ ngồi trong kiệu đó không?
- Người đó hả? Nhị thái gia ơi, đừng hòng mơ tưởng đến làm chi, cô ta là con gái của Triệu Thông Phán, hứa gả cho con của Tôn Hiếu Liêm, chưa kịp thành hôn thì con của Tôn Hiếu Liêm đã chết, con gái họ Triệu đòi đi điếu tang, nói: - Tôi với con ông có danh mà không có phận vợ chồng, xin mở nắp quan tài để nhìn mặt lần cuối. Người họ Tôn mới mở nắp quan tài ra, cô nương ấy mới hớt tóc trên đầu mình để giữ phận góa bụa, cha mẹ hai bên xúm lại can ngăn không được. Cô ấy giận đến am Ô Trúc, tập sự xuất gia, xuống tóc tu hành, lão nhân gia đừng mơ tưởng làm chi vô ích, không được đâu!
Hoa Vân Long nghe nói trong lòng phát động, muốn ngay trong đêm đó vào ni am hái hoa.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 047

Gặp tiết phụ hái hoa không toại ý
Thái sơn lầu gây án mạng giết người

Nghe Lưu Xương nói, Hoa Vân Long lẳng lặng không nói gì, ba người trở về nhà Lưu Xương ăn uống và ngủ tại đó, trống đã sang canh mà Hoa Vân Long trăn trọc không sao ngủ được. Thấy Vương Thông và Lưu Xương đang ngủ say bèn trở dậy thay đồ dạ hành, đem đồ mặc ban ngày gói lại cất vào trong bao cột ngang thắt lưng, dắt theo cương đao mở cửa bước ra ngoài, bên ngoài sao sáng đầy trời, trăng non chếch về Tây mờ ảo. Vượt tường đi ra trên đường phố vắng vẻ ít người qua lại. Bên ngoài ni am, Hoa Vân Long rảo mắt nhìn bốn phía. Ngôi am miếu này là đại điện ba tầng, bên đông chánh điện có một cửa nối liền với dày nhà phụ. Ở dãy nhà này, ngoài ba gian thượng phòng ở phía Bắc, hai bên đều có ba gian phối phòng. Phía chánh Nam của dãy nhà này là một vòng tường bên trong tùng trúc sum suê trông rất trang nhã. Ở phòng chánh Bắc ánh đèn lấp lánh kèm theo tiếng đọc kinh rì rầm, Hoa Vân Long từ nóc nhà Đông phối phòng nhảy xuống, thẳng đến bên hành lang Bắc thượng phòng. Ở bên ngoài xoi giấy cửa sổ nhìn vào, phía trước sát vách có một cái giường nhỏ, trên mặt bàn để một cái đèn dầu, bốn ni cô nhỏ khoảng 14, 15 tuổi đang ngồi vây quanh đọc kinh. Tựa vào tường phía Bắc có một cái bàn dài, trên đó có mấy chồng kinh xếp ngay ngắn. Phía đầu chiếc bàn dài này có kê chiếc bàn bát tiên với hai ghế ngồi, ngồi đầu hết là vị sư già trên 60 tuổi, gương mặt hiền từ phúc hậu. Hoa Vân Long thấy ở đây không có thiếu phụ còn tóc bèn lướt qua Đông phối phòng. Đến gian phía Bắc xoi lỗ giấy nhìn vào, ở đây cũng bài trí như gian vừa rồi. Ngồi bên ngọn đèn đọc kinh chính là thiếu phụ ngồi trong kiệu hồi chiều. Đang ngồi tụng kinh thì bỗng Triệu thị giật mình đánh thót vì bỗng nhiên một người đàn ông mặc áo xanh lưng thắt đao sáng giới từ ngoài xô cửa bước vào. Triệu thị lật đật hỏi:

- Ông là ai? Ở đây là thiền môn thanh tịnh, đang đêm đến đây làm gì? Nói mau!

- Nương tử ơi, hồi chiều gặp nàng ngồi kiệu quá núi Thành Hoàng về đây, nhan sắc mỹ miều quá, tôi không dứt ra được. Tối nay tôi đến đây gặp nàng, xin nàng nghe tôi cùng chia vui trong khoản khắc.

Thiếu phụ nghe tới đó, đỏ mặt trầm giọng:

- Biến ngay, nếu không tôi la lên đó, sư phó tôi đến đây bắt ông lên huyện quan, chừng đó ăn năn không kịp đấy.

Hoa Vân Long nghe nói nổi giận:

- Được, nghe lời ta thì dễ, còn không chịu thì hãy coi đây!

Nói rồi rút phăng con dao ở phía sau lưng, thiếu phụ vốn là một liệt phụ vội la toáng lên:

- Bớ người ta, nó giết người, cứu tôi với.

Hoa Vân Long nghe sợ có người đến bèn tới chộp mớ tóc xanh của người thiếu phụ lia qua một đao kết liễu tính mạng. Đáng thương trang hồng phấn mỹ miều, phút chốc đi về cõi mộng! Hoa Vân Long trong một phút bồng bột mà tối nay giết chết một mạng người, lòng cảm thấy ăn năn. Bỗng nghe từ bên ngoài tiến vào một lão ni cô hỏi:

- Ai ở đây làm gì mà ồn ào thế?

Vừa nói vừa xô cửa bước vào, Hoa Vân Long gấp quá bèn nhắm ngay đầu bà bửa xuống một dao. Bà ni cô né đầu qua lệch, lưỡi dao xuống nhằm bả vai. Hoa Vân Long thừa cơ hội đó thoát ra khỏi phòng, thót lên mái nhà, theo đường củ trờ về chỗ ngủ. Lưu Xương lúc đó mới vừa thức dậy hỏi:

- Hoa nhị thái gia đi đâu về đó?

Hoa Vân Long cũng không giấu giếm, đem hết mọi chuyện hái hoa vừa rồi thuật lại hết, Vương Thông cũng vừa thức dậy, nghe hết mọi chuyện mới nói:

- Nhị đệ mới đến chỗ này mà gây ra trọng án như thế, e rằng không ở được lâu.

Hoa Vân Long mỉm cười nói:

- Không sao đâu, địa phương này chỉ nhờ vào mấy tên Ban đầu thôi, tôi có tai mắt hết rồi không cần phải lo về phía ấy.

Nói xong hai người trở dậy, trời đã sáng tỏ, Hoa Vận Long mới bảo:

- Lưu Xương, hôm nay ngươi cứ đi buôn bán như thường ngày, không cần phải lo cho chúng ta.

Sau khi Lưu Xương đi rồi, Vương Thông và Hoa Vân Long đi ra cửa Tiền Đường, trên đường phố

http://tieulun.hopto.org

người đông như mắc cửi. Họ đang truyền về tin tức lát nữa khám nghiệm thây ở am Ô Trúc, Vương Thông nói:
- Này nhị đệ, chúng mình đi kiếm chỗ nào thanh nhã uống rượu đi, đừng đi dạo nữa.
Hai người tiến vào thành, thấy phía Bắc đường Phụng Sơn có một tòa đại tửu quán Thái Sơn lầu, định bụng đến uống rượu, hai người rảo bước tiến vào, thấy bên trong bàn ghế đầy đủ nhưng không có khách ngồi, hai người bước thẳng lên lầu thấy có một người ngồi ngay bàn chưởng quỹ, người này mặt như bôi phấn xanh, đầu đội khăn tam đoạn bốn góc màu xanh, mình mặc áo cừu quí màu lam, mày rô mắt lộ, mặt lồi lõm khó coi, bốn năm tên chạy bàn nhưng không có vẻ gì là buôn bán cả, hai người ngồi cả buổi cũng không thấy ai hỏi han gì hế. Một lát nghe người chưởng quỹ mặt như hoa phấn xanh, nói:
- Này tụi phổ ky, hồi tao chưa dậy, tụi mày nói chuyện gì mà ồn lên thế?
- Đừng nói đến làm chi, lát nữa ăn cơm rồi ông đi mà coi. Người cửa Tiền Đường có am Ô Trúc, bên trong có một sương phụ thủ tiết tu hành. Hôm qua tên gian tặc nào đó lẻn vào giết chết, lại còn chém trọng thượng bà ni cô già nữa, không bao lâu đây quan sẽ đến khám nghiệm, ông coi việc này có rùng rợn không?
- Tên giặc này thật đáng giận, đáng tiếc cho người liệt phụ như vậy mà phải chết về tay tên giặc, chắc tên giặc ấy bị bề trên chơi cửa cha, hắn tức đi báo thù cũng nên?
Hoa Vân Long tức muốn ói máu mà nói không được, chính mình cũng không biết làm sao cho hả hơi, bèn dậm chân lên sàn gác một cái rầm, nói:
- Tụi bây ở đây làm cái thái gì? Bộ không có con mắt hà? Hai thái gia ngồi đây cả buổi mà không thấy đứa nào hỏi tới một tiếng. Buôn bán cái gì lạ vậy?
Phổ ky nghe vậy cũng rợn mắt lên, nói:
- Nè đừng có lôi thôi, bộ ngươi không có con mắt chắc, ngươi thử coi xem cái quán này của ai lập rả Ta bảo cho ngươi biết nhé, từ ngày khai trương đến giờ bọn ta đánh không biết bao nhiêu người rồi đấy. Côn đồ thổ phỉ gì ta cũng đánh tuốt, đánh xong còn trói lại giải lên quan huyện nữa chứ. Ta làm phúc nói cho ngươi biết để mà liệu hồn.
Hoa Vân Long nghe mấy câu đó, trợn mắt hét lên:
- Nhị thái gia chẳng cần biết cái quán này của ai, đừng có hòng dọa nạt, ta phóng hỏa đốt lầu này cho mi biết tay, đi gọi chủ ngươi lại đây để coi hắn có ba đầu sáu tay gì cho biết!
Nguyên ông chủ của tửu lầu này là Tịnh gia thái tuế Tần Lộc, cháu của Tần An làm quản gia của Tần thừa tướng. Tòa tửu lầu này lập ra cốt không phải để bán rượu và thức ăn như những nơi khác mà là chạy chọt chức quan viên, nhờ Tần Lộc lo lót với Tần tướng phủ. Vì vậy lui tới đây là những kẻ buôn bán sỉ hoạn rất có thế lực. Hôm nay nghe Hoa Vân Long nói những lời ngang bướng đó, Tần Lộc từ phía sau quầy bước ra, nói:
- Mi là cái thá gì mà dám ở đây nói năn sàm sỡ thế. Bây đâu, đánh nó cho ta! Đánh xong cầm danh thiếp của ta giải nó lên huyện!
Hoa Vân Long nghe nói, tức tràn hông, với tay rút con dao ra. Tần Lộc thấy vậy nói:
- Mi dám giết người không mà dám cầm dao? Nè, mi chém ta đi.
Hắn nghĩ mình là người có thế lực ai cũng kiêng nể nên vừa nói vừa đưa gáo dừa ra trước. Hoa Vân Long nói:
- Mạng mi kể số gì? Giết ngươi còn thua giết con bọ xít.
Nói rồi xuống tay ngay "Phụt", một cái, đầu Tần Lộc lăn long lóc trên đất. Tên phổ ky sợ quá, kêu "Má ơi" rồi ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu. Nào ngờ đâu chân mềm nhũn vừa rên vừa lết xuống.
Ngay lúc đó có người chạy đến báo với quan chức địa phương:
Chủ nhân của tửu lầu chúng tôi bị hai người kia giết rồi!
Các quan hô: Mau bắt nó!
Và kéo nhau đến lầu vây bắt. Kéo đến nơi trên lầu đã vắng tanh, hung thủ không còn ở đó nữa! Hoa Vân Long cùng Vương Thông đã từ cửa sổ nhảy xuống lầu lẫn vào đám đông nhìn lại, Thái Sơn lầu bị người vây kín mít. Có ai nói:
- Giặc chạy mất rồi!
Có người nói:
- Không hề gì, bọn giặc trốn không khỏi đâu! Nha môn thái thú chúng ta có bốn vị Ban đầu tên là

http://tieulun.hopto.org

Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh, Lôi Trí Viễn, Mã An Kiệt. Bốn vị này thuộc vanh vách tên của bọn giang dương đại đạo. Bọn này nội trong ba ngày thế nào cũng tóm được!
Hoa Vân Long đứng trong đám đông nghe rõ hết và ghi nhớ trong bụng, cùng với Vương Thông ngược dòng người đi vào một tửu quán, tìm chỗ trang nhã uống rượu. Vương Thông nói:
- Hiền đệ, em làm náo động quá không tốt đâu! Hôm qua mới vừa đến đây, tối lại em giết chết một mạng người, bữa nay còn giết thêm một mạng nữa.
- Tôi xin nói cho đại ca biết, đã đến đây tôi phải làm cái gì kinh thiên động địa mới được. Vừa rồi là tại họ muốn chết mà thôi. Hồi nãy tôi nghe ở địa phương này có bốn cái tên Mã khoái tài giỏi lắm, tôi muốn quậy một trận cho nó biết tay Tối nay tôi sẽ vào tướng phủ lấy đầu Tần Hỷ là Tể tướng đương thời rồi tôi ở lại Lâm An này nửa năm xem có nhân vật nào dám đến bắt tôi hay không?
- Hiền đệ, em chắc là gan mật đầy mình?
- Tôi đâu dám nói là mình không có?
- Hiền đệ, nếu em dám làm việc kinh thiên ấy, sư huynh cũng tình nguyện đi với.
Hai người đều là bợm nhậu, bị Vương Thông nói khích mấy câu, Hoa Vân Long hào khí bốc cao. Ăn uống xong, hai người thẳng đến phường Tần Hòa để dọ đường. Dọ đường xong họ tìm đến một quán rượu khuất vắng để bàn luận kế hoạch. Chờ trời tối, họ tìm chỗ vắng thay đồ dạ hành, còn đồ mặc ban ngày bỏ vào bao cột lại mang theo. Đến Tần tướng phủ, họ nhảy lên tường rồi giở thuật phi thiềm tẩu bích đi trên mái nhà như ở đất bằng. Vào đến nội trạch của tướng gia, hai người đi tìm kiếm khắp nơi, thấy trong Bắc thượng phòng phía sau có ánh đèn lấp lánh, hai người nghĩ bụng: "Đây là nội trạch, chắc là chỗ ở của Thừa tướng đây!".
Nhìn vào bên trong thấy hai con a hoàn trạc 14, 15 tuổi đang ngồi trực đêm, trên bàn ngọn đèn sáp đang cháy lung linh. Hai người từ nóc nhà nhảy xuống, Hoa Vân Long lấy trong đãy ra một cây muột hương đốt lên đưa vào phòng. Giây lát hai a hoàn ngủ say như chết. Hai người thong thả tiến vào, định chắc là chỗ ở của Thừa tướng, nào ngờ đó là phòng ngủ của Thừa tướng phu nhân, trên đầu bàn nằm cộm lên một túi gấm, trong đó đôi vòng Bạch ngọc kỳ xảo lung linh ánh qua lớp túi, hai vòng này nửa thiên nhiên, nửa nhân tạo. Thật ra nó là một vật tiến cống của ngoại quốc bị Thừa tướng giữ lại. Hoa Vân Long hỏi:
Vương nhị ca, anh cần món này không?
- Ta không cần đâu, chú cứ lấy đi!
Ngoảnh lại thấy kế bên có chiếc hộp phụng quan, bên trong có một chiếc phụng quan thùy châu với 13 hột bửu bối, Hoa Vân Long cũng bỏ luôn vào túi rồi bước ra. Thấy trên bàn bút nghiên để sẵn bèn cầm viết, viết lên tường hai bài thợ Viết xong ném bút lên bàn rồi ra hợp với Vương Thông trở về nhà trọ. Sáng ra, Thừa tướng dậy sớm đi chầu. Vào đến bên trong thấy hai a hoàn hôn mê bất tỉnh, vào đến phòng trong thấy túi đựng vòng ngọc và phụng quan không còn nữa, vội sai gia nhân cứu tỉnh phu nhân và bọn xử nữ. Thấy thơ đề trên vách mới biết là đêm hôm có trộm đến viếng.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 048

Triệu Thái thú vâng lệnh bắt tặc nhân
Lên Côn Sơn mời thỉnh Tế Hòa thượng

Tần Thừa tướng nhìn lên vách, bài thơ của tặc nhân để lại ràng ràng. Thơ rằng:

Càn nguyên vũ trụ đáng anh hùng,
Khôn đao một lưỡi mặc hoành tung,
Đạo lấy gia tài quan tà nịnh,
Thử chạy khắp nơi sướng vô cùng.
Hoa nhật trời quang ở chánh trung,
Vân du bốn biển tỏ hào hùng,
Long thiên thần thánh luôn phò hộ,
Trộm phá gian thần giận nổi khùng.

Bên cạnh còn có bốn câu thơ ngắn:

Đan đao một ngọn dắt bên lưng,
Đích thị Vân Long vượt núi rừng,
Thừa tướng muốn nom người hiệp nghĩa,
Lâm An thái thú cứ sai trưng.

Thừa tướng xem xong lập tức vào thư phòng sai người giả nhái theo chữ viết lại rồi mới phái người đến mời Thái thú Lâm An đến. Không bao lâu, Triệu Phụng Sơn đến thư phòng, thưa:
- Thừa tướng cho đòi ty chức có đều chi sai bảo?
- Ta mời Thái thú đến nhà ta để kiểm nghiệm. Tối vừa rồi có một tên giang dương đại đạo đến trộm lấy ngọc báu truyền gia của nhà ta gồm có một đôi vòng thấu thể Bạch ngọc, một chiếc phụng quan thùy châu đính 13 viên bửu bối. Khi đi còn để lại hai bài thơ.
Thái thú nghe như vậy hồn bay ngàn dặm, nói:
- Ty chức lập tức sẽ phái người tuần tra ngày đêm, chỗ đế đô dân cư đông đúc rất dễ cho kẻ gian ẩn nấp! Xin Thừa tướng gia ân, ty chức trở về sẽ phái sai nhân đi bắt giặc ngay.
- Ta hẹn cho ông ba ngày phải bắt cho được tên trộm ấy, thu hồi của báu truyền gia lại cho ta.
- Xin tuân lệnh dụ.
Quan Thái thú chẳng biết làm cách nào hơn đành phải nói thế rồi cầm bản sao bài thơ của tên trộm cáo từ về nhạ Về đến nha môn cấp tốc sai người mời quan hai huyện Tiền Đường, Nhơn Hòa và các quan viên sở thuộc trấn hổ sảnh đến. Trước mọi người, Triệu Phụng Sơn nói:
- Hiện giờ tướng phủ bị trộm mất đôi vòng ngọc và phụng quan, tướng gia truyền lệnh hẹn cho ta ba ngày phải bắt cho được kẻ trộm, các ông về nha của mình phải gấp rút phái người tầm nã. Nếu có ai bắt được trộm thì một phủ hai huyện thưởng chung số bạc là 1. 200 lượng. Các ông trở về làm gấp việc cho xong đi. Nếu để lâu, kẻ trộm trốn mất thì ta và các ông không có đất nẻ nào để chui xuống tránh trốn cơn thịnh nộ của Thừa tướng.
Mọi người trở về nhiệm sở sai ngay người đi bắt giặc. Ba ngày làm sao bắt được? Tri huyện Tiền Đường nguyên là người lưỡng bảng xuất thân, tâm tình rất chánh trực. Khi trở về nha liền sai 8 tên sai dịch: Triệu Đại, Vương Nhị… đi dò xét. Huyện Nhơn Hòa cũng phái bọn Điền Lai Báo, Vạn Hằng Sơn ra đi, phải hết lòng ra sức với phần hưởng rất hậu. Ba ngày chưa thấy tông tích giặc.
Quan Thái thú phải đến phủ Thừa tướng xin gặp mặt để được gia hạn ba ngày nữa. Lại ba ngày nữa, bóng giặc biệt tung, huyện Nhơn Hòa lại nhờ Kinh doanh điện soái xin giùm Thừa tướng ba ngày nữa. Rồi phủ huyện cũng nhờ lục bộ, cửu khanh một khoa ba đạo đến gặp mặt Thừa tướng xin triển hạn ba ngày nữa. Lần lượt xin gia hạn như vậy hai tháng trôi qua mà giặc vẫn chưa bắt được. Một hôm, quan Thái thú đến xin với Thừa tướng gia hạn. Thừa tướng nói:
- Trước kia ta cho ông thời hạn ba ngày, nhưng vì mọi người theo năn nỉ, nể mặt nhau mà gia hạn mãi đến nay đã hơn hai tháng rồi mà giặc vẫn chưa bắt được. Đó là do các thuộc hạ bỏ bê nhiệm vụ,

http://tieulun.hopto.org

ngày mai ta phải xử nặng ông mới được.
- Xin tướng gia đặc cách thi ân chọ Bọn ty chức đang phái người đi rước Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn về. Chỉ cần lão nhân gia trở về đây là việc bắt giặc dễ như trở bàn tay, không cần phải phí sức mất thì giờ nữa.
- Ông đề cử Tế Điên Hòa thượng chính là thế tăng của bản các đấy. Ta đang nghĩ đến người đây mà người hiện ở đâu?
- Hiện ở nhà em tôi để trị bệnh đau mắt cho bà thím. Tôi đã cử người đi thỉnh rồi.
- Thôi, ta nể mặt Tế Công gia hạn cho ông vài ngày nữa. Ông phải mau mau thỉnh Tế Công về đây cho ta.
Triệu Thái thú vâng dạ lãnh lệnh về nha môn sai phái Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh mang theo lộ phí đến Côn Sơn rước Tế Điên. Tế Điên đang ở trong thư phòng nói chuyện vớI Triệu Phụng Minh thì có gia nhân vào thưa:
- Bên ngoài có hai vị Ban đầu ở nha môn Thái thú Lâm An là Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh đến xin gặp mặt.
- Bảo họ vào đây.
Giây lát hai vị Ban đầu theo gia nhân vào phòng vái chào Tế Công trước rồi mới thi lễ nhị viên ngoại. Thi lễ xong mới đem việc ở Lâm An kể lại tỉ mỉ. Tế Điên nói:
- Việc này Hòa thượng ta phải quan tâm mới được. Thôi, đã đến lúc cáo từ nhị viên ngoại đây.
Triệu Phụng Minh nói:
- Thưa sư phó, để ngày mai hãy đi, có việc gì gấp đâu?
- Ta có việc không thể ở nán lâu được.
Triệu Phụng Minh kêu dọn tiệc rượu tiễn hành và tặng lộ phí hai vị Ban đầu. Tế Điên và hai vị Ban đầu từ biệt mọi người theo đường cái trở về Lâm An. Cứ ngày đi đêm nghỉ, đói ăn khát uống, chẳng mấy chốc còn cách Lâm An ba dặm. Tế Điên hỏi:
- Sài đầu, Đỗ đầu này, hai ông có muốn bắt kẻ trộm vòng ngọc và phụng quan không?
- Khoái quá đi chứ!
- Hai ông muốn bắt tên giặc ăn trộm đó thì hãy mau mau chạy đến cửa Tiền Đường, dòm vào đầu hẻm bên trong cửa có một người mặc áo xanh đang đứng. Hai ông hãy bắt người ấy lại, chính hắn đó! Các ông cứ đưa hắn về nha môn của huyện mà lãnh 1.200 lượng bạc thưởng.
Hai người nghe nói mừng quá, cho là vụ án hôm nay chắc xong bèn nói:
- Bọn tôi chạy trước nhé.
Cả hai người lật đật chạy đến trước cửa Tiền Đường nhìn vào đầu đường hẻm, quả nhiên có thấy một người mặc áo xanh đang đứng đó. Người này hai mắt trợn trừng đang nhìn tới nhìn lui. Đỗ Chấn Anh thấy vậy mừng quá, nói:
- Sài đại ca, phen này chắc bọn mình thành công, nhiệm vụ hoàng thành, về nha môn lãnh thưởng, bọn mình chia hai nhé!
Nói rồi đi đến gần, rút dây cầm tay trói nghiến người ấy lại. Đỗ Chấn Anh nói:
- Này anh bạn, phen này đến trước huyện đường sẽ rõ. Bộ việc này anh làm mà anh không biết à?
Người kia thất kinh day lại hỏi:
- Hai vị sao lại trói tôi? Có ai tố cáo tôi làm điều gì à?
Đỗ Chấn Anh, Sài Nguyên Lộc nhìn lại, té ra người ấy là chưởng quỹ của dựa than trong cửa Tiền Đường. Sài đầu, Đỗ đầu đều chưng hửng. Người ấy hỏi:
- Hai vị công sai, sao lại trói tôi?
Hai vị Sài, Đỗ không biết phải trả lời sao, thời may Tế Điên cũng vừa tới kịp, hỏi:
- Hai vị bắt được rồi hả?
- Hòa thượng bảo tôi bắt người áo xanh đây nè!
Người kia hỏi:
- Tại sao Hòa thượng lại bắt tôi?
- Ta mua than ông không chịu bán than tốt, cứ bán than khói ung hè.
Sài đầu nghe nói biết là không phải, bèn hỏi:
- Sư phó, người này không phải là kẻ trộm vàng ngọc, phụng quan phải không?
- Không phải! Ta đùa một chút mà thôi!

http://tieulun.hopto.org

Sài đầu lật đật mở dây trói ra, nói:
- Sư phó, đừng nên đùa cợt như thế, vô cớ trói người ta, may mắn gặp người hiền, nếu không họ chẳng để mình yên đâu?
- Đâu phải ta xui các ông làm bậy, tại các ông chạy mau quá thành ra giặc trộm chưa kịp ra. Bây giờ các ông với ta phải đi nữa mới gặp.
Người kia cũng không dám nói gì. Tế Điên dẫn hai vị Ban đầu tiến vào thành. Đi một đỗi không xa, Tế Điên nói:
- Sài đầu ơi, ông dòm coi kẻ can phạm đến kia kìa!
Nói rồi lấy tay chỉ một cái. Sài đầu là người quen bắt trộm cướp, dòm thấy đàng kia có người đi lại, tay ôm gói đồ, cặp mắt láo liêng, Sài đầu thấy người này có dáng điệu khả nghi, bèn lướt tới nói:
- Này anh bạn! Đừng có chạy, anh đã phạm tội rồi đây!
Người kia nghe nói quay mình bỏ chạy qua đường Nam. Sài, Đỗ lật đật đuổi theo miết qua phía Nam, Tế Điên cũng chạy rẽ theo. Người ấy đến đầu đường Nam quẹo ngoặc sang Đông, rồi tiến qua hai con đường ở phía Bắc; Sài, Đỗ hai vị rượt theo ra cửa Bắc, đáng lẽ chạy qua Đông người ấy lại chạy qua Tây, đâu phải người ấy không biết tính toán lại chạy qua đầu ngõ khác, nào ngờ gặp Tế Điên chực sẵn ở đó lấy tay chỉ, nói:
- Hay a, chớ chạy.
Tế Điên dùng phép định thân giữ cứng tên giặc lại rồi la:
- Mau bắt nó, mau bắt tên giặc!
Quan chức tại chỗ nghe la chạy đến nói:
- Này Hòa thượng, tên này là giặc hả? Thôi, giao nó cho bọn tôi.
- Giao cho các ông, các ông an tâm chớ Hòa thượng ta chẳng an tâm.
Vừa nói tới đó thì Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh cũng chạy tới nói:
- Sư phụ, lão nhân gia thả ra đi, để bọn tôi trói nó lại.
Quan chức địa phương thấy vậy mới nói:
- Này Sài đầu, ông giao tên này cho tôi nhé!
Sài đầu thấy biết là quan chức địa phương nhưng không biết họ gì, mới hỏi:
- Ngươi họ gì?
- Tôi họ Hòe, còn phổ ky của tôi họ Ngại. Tôi là Hòe Điều, nó là Ngại Diệp.
- Hai người tiếp đưa tên giặc này đến tướng phủ được không? Đem giao cho tướng phủ để chờ Thừa tướng xử lý.
Hai người gật đầu đồng ý, cùng Tế Điên áp giải tên giặc về tướng phủ. Đến cổng tướng phủ, bọn gia nhân gác cổng nhìn biết Hòa thượng vội chạy ra mừng rồi vào báo với Thừa tướng. Thừa tướng lúc đó đang ở tại khách sảnh cùng với hai vị Tri huyện Tiền Đường, Nhơn Hòa và Thái thú Triệu Phụng Sơn đang biện lý việc công. Gia nhân vào bẩm bảo:
- Dạ, bẩm tướng gia, hiện có Tế Công ở chùa Linh Ẩn cùng với hai vị sai nhân thuộc nha môn Thái thú áp tải tên giặc về, đang ở ngoài cổng chờ xin ra mắt.
Thừa tướng truyền thỉnh Tế Công vào. Gia nhân ra ngoài ra, nói:
- Tướng gia chúng tôi xin mời Thánh tăng vào và cung kính chờ đợi ở khách sảnh.
Tế Điên vào thẳng bên trong, Thừa tướng xuống thềm đón tiếp. Triệu Thái thú cung kính cảm tạ việc Tế Điên trị bệnh mắt cho bà thím mình rồi cùng vào bên trong ngồi an vị. Hai vị tri huyện Tiền Đường, Nhơn Hòa không biết Tế Điên là ai, thấy một ông Hòa thượng kiếc tại sao Thừa tướng và Thái thú lại cung kính quá như vậy, trong bụng nghĩ: "Ông Hòa thượng kiếc này có tài năng chi vậy kìa?".
Tế Công và Thừa tướng phân ngôi chủ khách, ngồi xong nói mấy lời khách sáo tỏ tình ly biệt. Thừa tướng hỏi:
- Sư phó, ta nghe nói lão nhân gia trên đường về bắt được tặn nhơn phải không?
- Phải đó, ta nghe nói Thừa tướng bị mất trộm, án tình khẩn cấp nên ta có bắt kẻ tặc mang về đây.
Thừa tướng nghe nói rất mừng, sai gia nhân đem kẻ tặc vào, bên dưới rân chạy ra ngoài hô:
- Tướng gia dạy đem kẻ tặc vào.
Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh kiểm soát bao đồ của tên tặc thấy có một thanh đơn đao, bèn bỏ lại bên ngoài rồi đưa hắn vào quỳ trước sảnh đường. Thừa tướng hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Kẻ quỳ bên dưới là ai? Mau xưng tên họ ra. Ngươi trộm ngọc và phụng quan của ta đem bán ở đâu, hãy tình thật khai ra.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 049

Phủ Thừa tướng, Thái thú thẩm tra giặc
Hẻm Như Ý, thích khách bị bắt giam

Thừa tướng hỏi kẻ gian:
- Ngươi tên là gì? Bảo vật trộm của ta ngươi giấu ở đâu?
- Tiểu nhân họ Lưu tên Nhị, là người Tây Xuyên, làm nghề buôn bán lặt vặt. Hôm nay tôi định về nhà, đi đến đường cái không biết vì sao mà bị quan nhân bắt. Còn vòng ngọc, phụng quan gì đó tiểu nhân nào có biết chi.
Thừa tướng nghe vậy mới quay qua Tế Điên, nói:
- Bạch Thánh tăng, người này là kẻ buôn bán lặt vặt mà.
Tế Điên mỉm cười, nói:
- Thừa tướng không quen tra án đâu. Nên phái Triệu Thái thú tra hỏi việc này sẽ ra ngay thôi.
- Thế thì quan Thái thú hãy tra án đi.
Triệu Phụng Sơn vâng lệnh lui ra ngoài hiên kêu đặt một chiếc bàn rồi bảo đem tặc nhân đến hỏi:
- Ngươi làm nghề buôn bán lặt vặt hả? Bay đâu, đem đồ đạt trong đãy hắn ra xem!
Thuộc hạ dạ ran, chốc lát đưa vào vừa dao vừa bao đựng đầy đủ. Quan Thái thú hỏi:
- Con dao này ngươi đem theo dùng làm chi?
- Đó là vật phòng thân trong lúc đi đường.
- Ngươi buôn bán lặt vặt là buôn bán thứ gì?
- Tôi hiện bán trái cây tươi để sống qua ngày.
Đang hỏi tới đó, bỗng nghe Tế Điên nói:
- Ta hỏi ngươi nè, trong bao nhỏ đó ngươi đựng cái gì?
- Đó là những vật tùy thân.
Tế Điên mở bao ra xem thấy có hai bộ quần áo, xốc dưới đáy lên thấy có đôi vớ mới, bèn hỏi:
- Ngươi buôn bán lặt vặt mà còn mang đôi vớ này à?
Quan Thái thú nghe nói, biết là có điều gì bất ổn nên cật vấn nữa. Lưu Nhị thưa:
- Dạ bẩm lão gia, tôi buốn bán lặt vặt, có tiền mua đôi vớ mới có gì là phạm pháp đâu?
Tế Điên bèn thò tay vào trong vớ lôi ra một gói nhỏ, mở ra xem thì là một hạt trân châu lớn. Tế Điên nói:
- Ngươi mang đôi vớ đó không phạm pháp, hạt châu này ở đâu ngươi có vậy?
Lưu Nhị sợ xanh mặt, nói:
- Dạ, bẩm lão gia, hạt châu này của tôi lượm được.
Tần Thừa tướng ở trong dòm ra thấy giống hạt châu đính trên phụng quan, bèn bảo gia nhân đem hạt châu vào xem lại, thì quả nhiên không sai, mới nói:
- Bạch Thánh tăng, hạt châu này chính là hạt châu đính trên phụng quan của tôi bị mất.
Triệu Thái thú nghe nói thế, đùng đùng nổi giận, nói:
- Hay cho bọn này không đánh không chịu khai thật.
Tần Tướng phủ sẵn có côn tre, bèn bảo thủ hạ lấy ra. Vừa mới đem côn tre ra Lưu Nhị sợ quá, kêu lên:
- Xin đại gia chớ nóng giận, tôi xin khai thiệt: Tiểu nhân họ Lưu tên Xương, trác hiệu là Dã kê lưu tử, nguyên là phổ ky châm trà cho giới lục lâm ở Tây Xuyên. Hạt châu này không phải do tiểu nhân trộm lấy, mà đầu đuôi như vầy: Sáng hôm nay có một vị đại đạo ở Tây Xuyên tên là Hoa Vân Long, ngoại hiệu là Càn khôn đạo thử, cùng với Thiết thối viên hầu Vương Thông, hai vị này trước đến hái hoa tại ni am, sau lại giết người ở tửu lâu, tối lại đến dinh Thừa tướng trộm vàng ngọc và phụng quan. Ngày trước tôi có hầu hạ họ, nên nay họ có cho tôi viên ngọc này bảo về Tây Xuyên. Họ bảo rằng viên ngọc này đáng giá bốn, năm trăm lạng bạc, đem bán làm vốn chút đỉnh cũng đủ sống. Hôm nay tôi mới vừa ra khỏi cửa Tiền Đường thì bị hai vị công sai bắt giữ lại. Đó là mọi sự việc đã qua, tôi thật thà trình báo không dám giấu giếm điều chi.
Thái thú hỏi:
- Hai tên Hoa Vân Long và Vương Thông hiện giờ ở đâu? Chắc chắc ngươi biết rõ!
- Hai vị ấy trước đây ngụ tại Hưng Long điếm, nay đã dọn đi đâu tiểu nhân không biết.

http://tieulun.hopto.org

Tế Điên nói:
- Quan Thái thú nên giao hắn cho quan huyện Tiền Đường đóng giam lại, chờ khi phá án xong, tướng gia sẽ thưởng như đã hứa.
Thừa tướng kêu gia nhân đem ra 50 lượng bạc thưởng cho Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh. Các quan chức địa phương ở Tiền Đường phụ áp tải tên giặc về mỗi người hai lượng bạc. Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh cảm tạ, lãnh bạc và giải Lưu Xương đi. Thừa tướng nói:
- Tên Hoa Vân Long hiện giờ ở đâu? Cầu xin sư phó giúp đỡ bắt hắn giùm, bản các xin đa tạ!
- Ừ, để ta tính sổ nó cho Thừa tướng.
- Thế thì còn gì bằng.
- Thừa tướng đem 8 nén vàng ra đây, ta tính toán theo số vàng đó.
Thừa tướng lập tức bảo gia nhân vào phòng lấy 8 nén vàng ra, gia nhân liền vào trong phòng lấy ra 8 nén vàng, mỗi nén một lượng, đưa cho Tế Điên. Tế Điên để tất cả trên bàn miệng lô lô la la nho nhỏ không ai biết là đọc gì. Đọc xong mới cầm lấy số vàng đó và hỏi:
- Tri huyện Nhơn Hòa đâu?
- Tri huyện Nhơn Hòa đang ở ngoài kia.
- Lập tức cho gọi Tri huyện Nhơn Hòa vào. Tế Điên hỏi:
- Thủ hạ của quý huyện có người Ban đầu tên là Điền Lai Báo, hãy gọi đến cho ta.
Quan huyện càng nghe càng đổi sắc, không biết đó là việc gì, nói:
- Phải, nha môn tôi có một người tên là Điền Lai Báo.
Lúc đó, Điền Lai Báo đang nói chuyện với Vạn Hằng Sơn tại phòng Ban đầu, bên ngoài có một người vào kêu:
- Điền đầu, chắc là không xong rồi! Hiện giờ vụ án trộm ngọc đã bị phá, bắt được một tên trộm tên là Lưu Xương, từ đó phăng ra tên của kẻ trộm ngọc: một đứa là Càn khôn đạo thử Hoa Vân Long, một đứa tên là Thiết thối viên hầu Vương Thông. Thừa tướng lại nhờ Tế Công ở chùa Linh Ẩn chiếm cho một quẻ, xem hai tên giặc ấy ẩn trốn ở chỗ nào? Tế Công chiếm quẻ hồi lâu, miệng đọc cái gì đó không biết, rồi kêu lão gia của chúng ta đến bảo cho người kêu anh đến gặp mặt. Lão gia chúng mình hồi hộp quá, không biết xảy ra chuyện gì đây? Vội sai tôi về kêu anh đến gấp!
Điền Lai Báo nghe nói ngạc nhiên hồi lâu rồi thở dài một tiếng, nói:
- Thôi, tới đâu thì tới! Này, Vạn hiền đệ, chúng ta giao tình tri kỷ đã lâu, một khi ta đi rồi nếu có chuyện gì không hay xảy ra thì nhờ chú coi giúp mẹ già và vợ dại của ta nhé!
Vạn Hằng Sơn nghe những lời khác thường đó đoán chắc là có việc gì lạ đây, bèn hỏi:
- Điền huynh trưởng, do đâu mà anh nói những điều kỳ lạ vậy?
- Chú không cần hỏi, lát nữa sẽ biết.
Nói rồi đi theo gia nhân vào Tần tướng phủ. Khi đến tướng phủ, sai nhân vào bẩm báo:
- Đã đưa Điền Lai Báo tới.
Tế Điên bảo:
- Hãy dẫn anh ta vào đây.
Điền Lai Báo vào bên trong, trước lễ Thừa tướng và Tế Điên, sau đó vái chào mọi người khắp lượt rồi đứng chờ ở một bên. Tế Điên gọi:
- Điền Lai Báo, ngươi hãy lại đây!
Nói rồi lấy tay kéo Điền Lai Báo vào bên trong, nói:
- Ngươi cởi cái mũ lông đội mũ đầu cho ta.
Điền Lai Báo nghĩ: "Ông Hòa thượng này muốn lột da đầu mình đây!".
- Mở dây thắt lưng ra, cái áo chẽn xanh nữa! Còn đôi giày, cái lót cởi nốt ra đây.
Điền Lai Báo nghe nói, hỏi:
- Sư phó bảo tôi cởi hết y phục ra để làm gì?
- Ta bảo cỡi ra hết cứ nghe lời rồi có lợi cho ngươi ngay mà! Ta bảo ngươi nè, cái khăn đội đầu này đáng giá bao nhiêu?
Đáng giá chừng hai điếu tiền.
- Ối, có bao nhiêu tiền đâu!
- Còn cái áo chẽn xanh này?
- Cũng khoảng hai điếu 500 tiền, cả đến dây nịt, đôi giày và áo lót cũng khoảng hai điếu 500 tiền.

http://tieulun.hopto.org

Tế Điên đầu gật bảo gia nhân vào bên trong cân 200 lượng bạc đem ra. Gia nhân biết Hòa thượng là thế tăng của Thừa tướng nên không dám trái lệnh, vào trong cân bạc đem ra ngay Tế Điên cầm lấy, đưa cho Điền Lai Báo và nói:
- Ngươi cầm lấy bạc này về đi.
Điền Lại Báo chẳng biết nếp tẻ gì hết, cầm lấy 200 lượng bạc đi ra khỏi tướng phủ. Vừa bước ra thấy Vạn Hằng Sơn. Vạn Hằng Sơn nghe nói mới vỡ lẽ, và hai người cầm bạc đem về. Về phần Thừa tướng thấy Tế Điên bỏ ra 200 lượng bạc chỉ lấy có bộ đồ của Điền Lai Báo, không biết là nghĩa làm sao? Định đem ra hỏi, bỗng nghe Tế Điên hỏi:
- Thái thú ở đâu kìa?
- Hiện người ở ngoài kia.
- Mời ông ấy vào đây!
Triệu Thái thú đi vào, hỏi:
- Bạch sư phó, cho gọi bản chức có điều gì dạy bảo?
- Ông lột mũ sa đem ra, cởi mãng bào ra, cởi ngọc đái ra, giày cũng cởi ra tuốt.
Tần Thừa tướng nghĩ: "Cha chả, không xong! Bỏ ra 200 lượng mua một bộ đồ bây giờ tính mua bộ đồ này nữa, chi ra cầu 2.000 lượng chứ có ít đâu! Để coi Hòa thượng làm gì cho biết?".
Triệu Thái thú nói:
- Bạch Thánh tăng, người chớ nên khôi hài, đừng đem đệ tử so với Điền Lai Báo, hắn ta là sai dịch mà!
- Ông cứ cởi ra đi, sẽ có nhiều điều hay lắm!
Triệu Thái thú không biết làm sao, đành phải cởi đồ ra. Tế Điên nói:
- Ông lấy mũ của Điền Lai Báo đội lên, quần áo của hắn mặc vào, đi giày của hắn xem nào!
Thái thú đội mũ, mặc quần áo của Điền Lai Báo, trông thật giống hệt người đầu dịch. Tế Điên nói:
- Này Thái thú, ta bảo ông mặc đồ này vào, ông có biết tại sao không?
- Đệ tử thật không rõ.
- Ông nhớ tên trộm vòng ngọc trước khi đi có để lại một bài thơ mà câu chót là "Lâm An Thái thú cứ sai trưng" không? Hôm nay ta phái ông đi bắt giặc đó!
- Đệ tử bắt giặc làm sao được? Việc đó phải để bọn sai dịch làm chứ!
- Ta giúp ông đi bắt giặc, ông cứ mang theo bốn người là Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh, Lôi Tú Viễn, Mã Anh Kiệt để từ canh ba đến canh năm đêm nay chặn bắt giặc trộm.
Đoạn quay qua dặn:
- Tướng gia bữa nay đừng ngủ nhé! Thế nào đêm nay từ canh ba đến canh năm tôi cũng bắt giặc về để người thẩm vấn khẩu cung về tặc nhân trộm vòng ngọc.
Thừa tướng gật đầu. Tế Điên bèn dẫn Triệu Thái thú cùng bốn vị Ban đầu ra khỏi Tần tướng phủ, thẳng đến đường cái. Mọi người đến Thảng tứ thành, trời đã canh hai. Triệu Thái thú nói:
- Sư phó còn đi nữa thôi, tôi đi hết nổi rồi.
- Tới rồi kìa.
Nói rồi bước vào một con hẻm tên là Như Ý lộ. Phía Tây có một điếm canh, bên trong trên vách treo một cái đèn chai, ánh sáng mờ mờ ảo ảo. Canh phu đang gối đầu trên tấm bảng canh ngủ vùi. Tế Điên đến gần nhè nhẹ rút tấm bảng canh ra thế nửa cục gạch vào mà canh phu chẳng hề hay biết. Tế Điên mới bảo Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh đánh thức canh phu dậy nói là quan huyện đi tuần tra Sài, Đỗ hai vị tới gọi, canh phu mắt nhắm mắt mở lật đật xách cục gạch lên. Tế Điên hỏi:
- Bây giờ đã canh mấy rồi?
Canh phu lật đật đánh bảng, nào ngờ coi lại là cục gạch, sợ đến mất vía. Tế Điên nói:
- Ngươi đừng có sợ, ta bảo ngươi cái này nè.
Bèn kề tai nói nhỏ: "Như vầy, như vầy…".
Canh phu gật đầu. Tế Điên đưa trả bảng canh lại rồi cùng năm người vào trước cửa một ngôi nhà. Tế Điên chỉ ngôi nhà ấy, nói:
- Muốn bắt kẻ trộm vòng ngọc phải ở trong cửa này.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 050

Bắt tặc nhân, các Ban đầu đều ra sức
Lãnh hải bộ, Tế Công rời khỏi kinh đô

Tế Điên dẫn năm người đến hẻm Như Ý, trước một tòa cổng lớn, chỉ vào nói:
Muốn biện án phải vào trong này. Sài, Đỗ hai vị đứng ở kẹt cửa bên này; Lôi, Mã hai vị đứng ở kẹt cửa bên kia.
- Thưa sư phó, đứng chi vậy?
- Các ngươi đứng ngoài thổi mạnh vào kẹt cửa, có giặc bên trong sẽ lòi ra.
Bốn vị Ban đầu không dám không tin, Hòa thượng bảo sao cứ việc làm vậy. Đưa tay vỗ cửa gọi:
- Mở cửa, mở cửa mau!
Bên trong phòng gác cổng có hai ông già đang sửa soạn đi ngủ, nghe bên ngoài có tiếng gọi cửa, một ông nói:
- Anh ra xem thử coi!
Ông thứ hai vốn là người nhát gan, bèn đốt cây đèn sáp cầm ra, vừa muốn kê vô kẹt cửa dòm ra, bỗng có một luồng gió mạnh ập tới, ngọn đèn sáp trên tay bị tắt ngấm, sợ quá quay đầu bỏ chạy.
Ông già trong nhà hỏi:
- Cái gì thế?
- Đêm tối hu hu, quỷ thổi pheo pheo, ghê quá!
Bên ngoài có tiếng gọi: Mở cửa, mở cửa mau!
Hai ông già nghe kêu sợ quá không dám ra mở cửa. Ngay lúc đó chủ nhà bên trong đi ra. Chủ nhà này họ Dương tên Tái Điền, nguyên giữ chức Chánh đường phủ Thành đô ở Tứ Xuyên, vì có tang mẹ nên cáo quan ở nhà như thế. Hôm nay đang ở trong thư phòng, nghe ngoài cổng có tiếng ồn ào, bèn bảo thằng bé hầu cầm đèn đi ra kêu thủ hạ mở cửa. Cửa mở ra thấy có vị quan nhân đứng sẵn ở đó, chỉ riêng lúc đó Tế Điên lại ngồi thụp xuống núp một bên. Triệu Thái thú dòm thấy bên trong đi ra một người đầu đội khăn vuông góc màu xanh, mình mặc áo màu lam, lưng thắt dây tơ, chân mang quan hài, mặt như cổ nguyệt ba thu, ba chòm râu phất phơ trước ngực. Triệu Thái thú nhận ra người quen, liền bước lên nói:
- Té ra là đại ca, giờ này chưa ngủ sao?
Dương Tái Điền hừ một tiếng, nói:
- Ai mà dám xưng huynh, xưng đệ với ta vậy?
- Tiểu đệ là Triệu Phụng Sơn, bộ huynh trưởng không nhận ra em sao?
Hai người này vốn là bạn học từ nhỏ, cùng một tuổi, lại là bạn tri kỷ tương giao. Trông thấy Triệu Thái thú cải trang làm Ban đầu, lại đêm tối nhập nhoạng làm sao nhận ra được, cho nên mới hỏi như thế. Nghe Triệu Thái thú xưng tên, Dương Tái Điền nói:
- Hiền đệ đường đường là một quan chức lại ăn mặc lôi thôi như thế này, không sợ mất thể diện nhà quan hay sao, lại còn mang tiếng hạ lưu nữa! Nếu quan Ngự sử biết được, xử phạt giống như bọn xó chợ đầu đường thì còn gì!
- Tại huynh đài không biết đó thôi! Nhân vì Tần tướng phủ bị trộm mất vòng ngọc và phụng quan. Có Tế Công trưởng lão bắt được tặc nhân là Lưu Xương, thẩm vấn ra kẻ trộm vòng ngọc và phụng quan tên là Hoa Vân Long và Vương Thông nên bảo hiền đệ giả dạng ra đây để bắt giặc.
Dương Thái Điền nghe xong ho lên một tiếng, nói:
- Này hiền đệ, em là người có học mà sao hay tin theo dị đoan những việc quái lạ thần quyền quá vậy? Hoà thượng nói những lời yêu ma lừa gạt người ta đó!
- Huynh trưởng không nên nói như thế, Tế Công cùng bọn tiểu đệ đây biện án đó.
Tế Điên lúc đó mới đứng dậy nói:
- Triệu Thái thú, chúng ta vào đây nghỉ ngơi một lát rồi đi tiếp nữa nhé!
Triệu Thái thú day qua Dương Tái Điền, nói:
- Tiểu đệ muốn nghỉ ngơi ở đây một lát, để bảo những người đi theo vào phòng chờ đợi nghỉ.
- Xin mời.
Hai người cùng đi vào bên trong. Tế Điên cũng lót tót theo sau. Bên trong viện, thượng phòng phía Bắc tối lù mù, hai bên đều có phối phòng. Tế Điên đi vòng qua phía trước đến một ghế đầu bàn ngồi

http://tieulun.hopto.org

xuống. Dương Tái Điền thấy vậy rất bực mình, trong bụng nghĩ: "Từ bực thiên tử cho đến thứ dân đều lấy việc sửa mình làm gốc, mà ông này không kể gì đến thân thể hết!". Trong bụng dầu không vui nhưng chẳng tiện trong lòng nói ra. Sau khi đã an tọa, Triệu Thái thú nói:
- Tôi quên mất! Để tôi giới thiệu cho hai bên biết nhau.
Dương Tái Tiền nói:
- Thôi khỏi giới thiệu, ta đã biết rồi!
Và kêu giai nhân rót trà mời khách. Tế Điên nói:
- Thôi khỏi rót trà, có rượu dọn ra đi!
Dương Tái Tiền giả bộ không nghe, hỏi Triệu Thái thú:
- Bắt được Lưu Xương, truy cứu ra tặc nhân, đó là ai vậy?
Tế Điên kêu:
- Dọn rượu đi!
Triệu Thái thú mới đem việc ở Tần tướng phủ thuật lại một lượt. Tế Điên lại kêu:
- Dọn rượu đi!
Hai người ngồi nói chuyện với nhau mà Tế Điên cứ kêu dọn rượu mười mấy lần, Triệu Thái thú không thể làm ngơ được, mới nói:
- Thưa huynh trưởng, tiểu đệ cũng đói đây, có thức gì cho xin điểm tâm với!
Dương Tái Điền nói:
- Hồi nãy Hòa thượng nói, ta cũng có nghe, chỉ vì nhà nghèo cơm rượu không ngon, nên không dám kính mời đó thôi! Nếu hiền đệ đói, thì có ngay Bây đâu, dọn lên đi!
Một câu nói truyền ra thì cơm rượu dọn ra ngay, Tế Điên cũng không cần khiêm tốn, cầm bầu rượu rót ngay, nói:
- Chúng ta gặp mặt như người nhà, không nên câu nệ làm chi.
Nói rồi uống một hơi ba bốn chén, Dương Tái Điền định tâm thử Hòa thượng như thế nào, mới hỏi:
- Này Hòa thượng, ông là người kéo biết chuyện quá khứ vị lai, tiện đây tôi có một việc xin hỏi: Tôi quên mất ngày sinh của mình, kể cả năm tháng sinh cũng quên, xin Hòa thượng đoán giùm cho?
- Cái đó dễ ợt, năm nay ông 58 tuổi, sinh vào năm… tháng… giờ… đó.
Dương Tái Điền nghe nói đúng bon, lại hỏi:
- Này Hòa thượng, ông xem giùm tướng mặt tôi tốt xấu như thế nào?
- Nói ra, ông đừng giận!
- Người quân tử hỏi họa chẳng hỏi phước, chỉ cần nói đúng sự thật là được.
Tế Điên cười ha hả, nói:
- Đại nhân, khí sắc của Ngài không tốt, hiện giờ ấn đường phát tối, ánh mắt đã mất thần, trên cần cổ hé ra một đường, canh ba đêm nay chắc chắn sẽ có cái họa mất đầu.
- Canh ba đêm nay tôi phải chết, Có gì làm bằng cớ?
- Hôm nay có gia nhân trong nhà dẫn dắt kẻ giặc bên ngoài vào giết đại nhân.
- Tên gia nhân nào vậy?
- Đại nhân cho gọi hết gia nhân tụ lại đây, Hòa thượng ta thấy mặt là biết ngay.
Dương Tái Điền lập tức cho gọi tất cả gia nhân họp lại. Trong nhà hiện có 27 người gia nhân nam, 9 người vú em, a hoàn. Bấy giờ cánh gia nhân nam đều có mặt ở thư phòng. Tế Điên án theo tên gọi nhìn ra. Trong số có một gia nhân độ 35 tuổi, mặt mũi thanh tú. Tế Điên hỏi:
- Ngươi tên là gì?
- Tôi tên Dương Liên Đệ.
- Đó là con của gia nhân già Dương Thuận, người rất trung hậu.
Tế Điên hỏi:
- Ngươi dắt dẫn người ngoài tối nay đến giết chủ nhân phải không?
- Này Hòa thượng, ông đừng nói giả ngộ kiểu đó nghe. Tôi từ nhỏ đã thọ ân của chủ nhân lo báo đền không hết, có lẽ nào đi làm việc vô lễ như vậy? Ông đừng nói những lời vô bằng vô cớ như vậy, không nên đâu!
- Ngươi đừng có nóng! Hòa thượng ta hỏi ngươi nè: Sáng nay ngươi đang quét ngoài cổng thấy có một người đứng dòm vào nhà, ngươi hỏi: Ông tìm ai? Người ấy hỏi: Vị đại nhân của nhà này trước kia có làm Chánh đường ở phủ Thành Đô phải không? Ngươi bảo rằng phải. Có đúng như vậy

http://tieulun.hopto.org

không?
Dương Liên Đệ nghe Hòa thượng nói, mới nhớ lại, đáp:
- Phải, sáng nay tuy có việc đó, nhưng tôi nào có dẫn dắt kẻ giặc vào hại chủ nhân đâu?
- Mi đã bảo với hắn Dương lão gia trước đây là Chánh đường ở phủ Thành độ Hắn ta là kẻ thù của chủ nhân ngươi, đêm nay chắc chắn sẽ đến. Ngươi không can hệ gì đâu!
Dương Tái Điền nửa tin nửa ngờ, trong bụng bắt đầu hồi hộp. Chừng nghe Hòa thượng đối đáp với gia nhân, càng tin chắc hơn nữa, mới hỏi:
- Bạch Thánh tăng, chuyện xảy ra như thế này mình phải làm sao đây?
- Dương Thái thú cứ an tâm! Bọn tôi hôm nay đến đây là cốt để bắt giặc đấy! Hãy kêu bốn người đầu dịch đi theo ta vào đây để ta dặn họ!
Dương Tái Điền lập tức cho người ra kêu bốn vị Ban đầu vào. Tế Điên nói:
- Sài, Đỗ hai vị mai phục ở hàng ba chái bên hông, Lôi, Mã hai vị hãy mai phục ở hàng ba chái phía Tây nhé, chờ đến sau canh ba sẽ có một tên giặc xuất hiện từ hướng Đông, đợi hắn nhảy xuống đất xong, các người ráp lại, rút binh khí vây chặt, bắt sống. Dương Thái thú sẽ trọng thưởng cho!
Bốn người đi ra chia nhau mai phục ở hai bên. Lôi Trí Viễn nói:
- Này Mã nhị huynh, bọn ta cùng hai anh Sài, Đỗ đồng là đương sai của nha môn. Hôm nay hai anh ấy được thưởng 50 lượng bạc đáng lẽ phải chia cho bọn mình mới phải. Vậy mà chẳng những họ không thèm chia mà cũng chả nói với mình một tiếng nào! Tối nay chừng có giặc đến, để bọn họ nhào ra trước đi, bọn mình cứ nín lại. Nếu họ bắt được giặc, bảo họ đi trước lãnh thưởng, còn nếu họ bắt không xong, chừng đó bọn ta nhảy ra vây bắt. Được tiền thưởng bọn mình chia hai, khỏi chia cho họ.
Mã Anh Kiệt nói: Có lý đa! Cứ thế mà làm!
Hai người đang mải tính toán thầm trong bụng mà chẳng hay biết đã đến canh bạ Đằng kia Sài , Đỗ hai vị cũng nói:
- Đã đến giờ rồi mà sao không thấy tặc nhân đến kìa? Phải chẳng Tế Công đã tính lộn? Nếu đêm nay tặc nhân không đến, không biết Tế Công sẽ ăn nói làm sao!
Hai người suy nghĩ tới đó, bỗng nghe trên sân vang lên một tiếng cộp của cục đá dò đường. Tiếp theo sau có một người dạ hành, lưng giắt đơn đao, mình cao hơn 8 thước nhảy xuống. Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh tức thì phi thân đáp tới:
- Tặc nhân chớ chạy, bọn ta chờ sẵn mi đã lâu. Hôm nay mi đúng là: Thiên đường có nẻo không tìm tới, địa ngục kín bưng lại lủi vào.
Nói xong rút đao chém tới. Kẻ tặc cười ngất, nói:
- Hay cho Dương Tái Điền, mi có phòng bị à! Ta cho mi cứ phòng bị cả năm đi, sớm muộn gì nhị thái gia cũng đến lấy thủ cấp của mi.
Vừa nói vừa rút đao chống đỡ, cùng hai vị Ban đầu Sài, Đỗ đánh nhau một trận. Hai vị Ban đầu thấy đao pháp của kẻ giặc rất thuần thục, võ nghệ tinh thông, khó có thể bắt hắn được. Cây thước sắt nhằm vào chỗ thí mạng của địch nhưng không dám dùng hết sức, sợ e đả thương tánh mạng của địch, nhưng ngược lại, đường đao của kẻ giặc cứ nhằm chỗ thí mạng của hai vị Ban đầu mà tấn công. Sài, Đỗ gắng sức chống đỡ, né tránh mệt tháo mồ hôi, nhưng vẫn không thấy Lôi, Mã ra giúp sức. Sài Nguyên Lộc bí quá, buột miệng kêu:
- Tế Công, lão gia mau ra đây! Hai tôi mệt quá rồi.
Tế Điên ở trong phòng bước ra, kẻ giặc trông thấy qua bóng đèn nhập nhoàng, bèn nhảy qua một bên, nói:
- Hôm nay ta tạm tha chết cho hai đứa, bữa khác gặp lại sẽ biết!
Nói rồi phi thân lên mái nhà. Sài, Đỗ lật đật kêu:
- Không xong, không xong! Kẻ giặc chạy trốn rồi. Tế Công ơi, Ngài niệm chú mau đi!
- Để ta giữ nó lại cho.
Nói rồi lấy tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chân ngôn: "Án ma ni bát mê hồng, án sắc lịnh hích!". Tên giặc ấy từ trên mái nhà lăn tròn xuống đất. Hai vị Ban đầu Sài, Đỗ lật đật chạy đến trói lại, tước đao đi, bỏ nằm trên đất rồi khiêng vào thượng phòng. Dương Tái Điền thấy tên giặc có vẻ hùng tráng bèn hỏi:
- Này, tặc nhân kia, ta với ngươi từ trước đến giờ không thù không oán, tại sao hôm nay ngươi lại

http://tieulun.hopto.org

tới đây muốn hành thích ta, tên ngươi là gì? Nói ta nghe thử!
Tặc nhân lẳng lặng giây lát rồI ngước mặt lên, nói:
- Tiếc thật, tiếc thật, đừng nói nhiều lời! Ta kể như đã hết số rồi!
- Ngươi có hận thù gì mà lại muốn giết ta như vậy? Hãy nói mau ra đi, nếu không ta xử ngươi bằng trọng hình đấy.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 051

Cứu nghĩa bộc cùng đến Thiên Gia Khâu
Gặp bái đệ bày tỏ nỗi biệt ly

Tặc nhân nói:
- Tôi họ Hoa, tên Vân Long, trác hiệu Càn khôn đạo thử, là người Tây Xuyên.
Triệu Thái thú nói:
- Thôi, huynh trưởng đừng hỏi nữa, tiểu đệ sẽ đưa hắn về phủ Thừa tướng, để tướng gia định liệu.
Dương Tái Điền bước tới cảm tạ Hòa thượng:
- Nếu không có Thánh tăng đến kịp, chắc hôm nay tôi đã tới suối vàng rồi. Từ nay tôi không dám coi thường tăng đạo nữa.
Nói xong rồi dọn tiệc mới, rót rượu kính đãi Hòa thượng. Ăn uống xong, phương Đông đã rạng, gà gáy ba hiệp, màu trời sang sáng, ngoài đường tiếng người đi lác đác. Người gác cửa vào trình thưa:
- Hôm nay có kiệu nha môn Thái thú đến rước đại nhân, còn đợi ở ngoài cổng.
Không bao lâu, Triệu Phước, Triệu Lộc cầm mũ áo đi vào. Triệu Thái thú lập tức thay đổi y phục, và hỏi:
- Ai đưa tin mà các ngươi biết ta ở đây?
- Canh phu Lý Tam ở hẻm Như Ý vâng lệnh Tế Công đưa tin đến, bảo chúng tôi tới nhà họ Dương đây để rước đại nhân.
Triệu Thái thú nghe nói vỡ lẽ, hỏi Tế Công:
- Sư phó ngồi kiệu hay cưỡi ngựa?
- Thái thú cứ áp giải tặc nhân đi trước đi, ta sẽ tới sau.
Triệu Thái thú lập tức cáo từ lên kiệu, Dương Tái Điền đưa theo ra tận cổng. Sài, Đỗ, Lôi, Mã bốn vị Ban đầu cùng áp giải tặc nhân về phủ Thừa tướng.
Về phần Thừa tướng, từ lúc Hòa thượng cùng Thái thú đi rồi, ở lại thư phòng chờ đến lúc điểm canh tư mà không thấy Hòa thượng trở về, mỏi mệt quá để nguyên cả áo quần nằm trên giường mà ngủ. Giây lát trời sáng, thức dậy rửa mặt uống trà, đang điểm tâm, thì bên ngoài kẻ hầu vào báo:
- Bẩm tướng gia, hiện có quan Thái thú dẫn các Ban đầu đưa kẻ tặc nhân về, còn ở ngoài phủ chờ lệnh!
- Mời Thái thú vào trước, sau đó dẫn tặc nhân vào trình với ta!
Gia nhân chạy ra ngoài, truyền: Tướng gia có lời thỉnh.
Triệu Thái thú vào bên trong thi lễ Thừa tướng rồi đem việc hồi hôm bắt giặc ở hẻm Như Ý thuật lại. Đó đều nhờ sự giúp sức của Tế Công. Thừa tướng truyền đem tặc nhân vào. Thấy tặc nhân mặc đồ dạ hành với mắt lộ mày ngang, hùng tráng hơn Lưu Xương nhiều, hèn hỏi:
- Mi tên họ là chi, quên quán ở đâu? Mi trộm vòng ngọc và phụng quan của ta đem đi đâu? Cứ thiệt khai ra đi, khỏi bị nạn khổ sở vì thịt da rách nát!
- Tôi vốn là người Tây Xuyên, tên là Hoa Vân Long. Vòng ngọc và phụng quan chính do tôi trộm lấy.
- Mi bán ở đâu?
- Tôi bán cho người khách thương gặp bên đường, không biết họ tên. Bán được 1.300 lượng bạc, tiêu xài hết.
Thừa tướng nghe nói như vậy, nổi giận mắng lớn:
- Vật báu truyền gia của ta, bị mất về tay ngươi rồi.
Đương lúc nổi giận muốn đánh tặc nhân thì có gia nhân vào báo:
- Bẩm tướng gia, có Tế Công thiền sư về đến!
- Hãy mời vào!
Tế Điên đến hơi trễ là vì khi từ nhà Dương Tái Điền đi ra khỏi hẻm Như Ý, vừa tới đường cái thì gặp một người đang xách một giỏ trái cây, quỳ xuống làm lễ: Bạch sư phó, lão nhân gia có mạnh giỏi không?
Người ấy chính là Thám nan thủ vật Triệu Bân. Tế Điên lấy tay kéo người ấy đứng dậy và nói:
- Đồ đệ, ngươi đi với ta lại đằng này, ta có chuyện muốn nói với ngươi.
- Con vừa mới đến chợ trái cây chọn mua một ít để bán lại. Sư phó định dạy bảo con điều gì?

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi đi với ta vào quán rượu uống vài chén đã!
Triệu Bân gật đầu đi theo vào quán rượu nhỏ, kêu hai bầu rượu. Tế Điên nói:
- Này Triệu Bân, ta thấy ngươi mấy hôm nay ấn đường tối thui, khí sắc không được tốt! Ta cho ngươi 8 nén vàng để ngươi về dọn nhà đi chỗ khác, lấy tiền này ở nhà ăn tiêu; quá 100 ngày hãy đi buôn bán nữa nhé!
Nói rồi lấy 8 nén vàng ra đưa cho Triệu Bân. Triệu Bân cầm lấy vàng, cảm tạ Thánh tăng, trả tiền rượu rồi cùng ra khỏi quán. Tế Điên ra khỏi quán rượu đi thẳng về phủ Thừa tướng. Tới cổng, gia nhân vào bẩm báo và được mời vào ngay Vào đến bên trong thấy Thừa tướng đang đích thân thẩm vấn tặc nhân. Tế Điên hỏi:
- Đại nhân đã hỏi khẩu cung hắn chưa?
- Đã hỏi rồi. Hắn tên là Hoa Vân Long, đã lấy trộm vòng ngọc và phụng quan đem bán cho một tên lái vô danh nào đó không biết, thế là mất toi hai thứ bảo bối ấy rồi.
Tế Điên nói:
- Tên giặc tên là Hoa Vân Long kia, ngươi không biết xấu hổ à! Ngươi là nhân vật như thế nào mà tên họ thiệt không có nữa à? Tự xưng mình là họ Hoa để được phát tài sao?
Tặc nhân đảo mắt một vòng rồi nói:
- Hoà thượng ơi, ông thiệt là oan gia đối đầu với ta, ta định thay Hoa nhị đệ để gánh vác trách nhiệm của vụ án này, vì đàng nào ta cũng chết, không ngờ Hòa thượng lại biết ta!
Thừa tướng nói:
- Vậy mi tên họ là gì? Tại sao lại làm như thế? Hãy nói ra đi!
- Tôi họ Vương tên Thông, là người Tây Xuyên, nhà ở phủ Thành Đô, gia huynh làm chức thư biện tại phủ Thành Đô, vì tàng trữ 200 lượng bạc gian mà bị Dương Tái Điền bắt giam vào ngục, đến nỗi phải chết. Lúc ấy tôi lưu lạc phương xa, chừng trở về nhà mới hay gia huynh đã chết. Tôi tìm Dương Tái Điền để trả thù, nào ngờ y đã cáo quan về chịu tang mẹ, vì thế tôi mới lên Lâm An để tầm thù. Vào tửu quán bỗng gặp Hoa Vân Long, y cũng người Tây Xuyên, vốn là bạn hữu chốn lục lâm, hai tôi gặp nhau rồi cùng ngụ Ở nhà Lưu Xuyên dưới núi Thành Hoàng. Trong khi chúng tôi đi chơi núi Thành Hoàng, bỗng gặp một thiếu phụ đi tu còn để tóc, sắc đẹp của nàng ta làm Hoa Vân Long nổi lòng tà. Tối hôm đó, y lẻm vào am Ô Trúc dự định hái hoa. Nhân vì gian ý không thành, y mới giết thiếu phụ đi, lại chém trọng thương bà ni cô già. Về chỗ trọ thuật lại, tôi nghe lại càng thêm kinh sợ giùm y Hôm sau chúng tôi vào tửu lầu uống rượu, vì chuyện tranh cãi không đâu, y chém Tĩnh nhai thái tuế Tần Lộc một đao chết tuốt. Sau đó, Tôi cùng y sang một tửu lầu khác uống rượu. Tôi có khuyên y không nên làm những việc náo loạn như vậy, thảng như quan quân bắt được, phải có nỗi lo tính mạng không an toàn! Hoa Vân Long cười tôi nhát gan, y muốn làm một việc kinh thiên động địa là giết Thừa tướng. Tôi nói mấy lời khích y và tối hôm đó chúng tôi cùng đến phủ Thừa tướng. Y trộm lấy đôi vòng ngọc lunh linh kỳ xảo và chiếc phụng quan đính 13 hạt thùy châu xong lại viết lên tường bài thơ để lại. Những việc kể trên là do y làm hết.
Kế bên có vị chuyên việc nghi chép lời khai cung trình lên Thừa tướng xem quạ Thừa tướng xem quan rõ ràng mọi việc bèn hỏi:
- Vương Thông! Hiện giờ Hoa Vân Long ở đâu? Ta chắc là ngươi có biết, cứ nói thật ra ta sẽ lượng giảm cho ngươi, còn nếu giấu giếm, ta sẽ trừng phạt thẳng tay đấy nhé!
- Xin đại nhân chớ vội nóng, lúc trước tôi với Hoa Vân Long có ở chung mà không ở khách điếm, khi thì ở trốn trong lầu chuông trống của am miếu, khi thì náu mình nơi hoa đình vắng vẻ trong hoa viên của các phú hộ. Từ trưa hôm qua, nghe Lưu Xương bị bắt, y không dám ở Lâm An nữa. Bọn tôi cùng nhau thương lượng sẽ gặp nhau ở Thông Thuận điếm nơi Thiên Gia Khẩu. Sau khi gặp nhau rồi cùng về Tây Xuyên luôn.
Tần Thừa tướng nghe nói xong mới hỏi Hòa thượng:
- Bạch sư phụ, việc đã như thế, phải tính sao đây?
Đại nhân phái người đi bắt là xong.
- Các quan nhân thủ hạ làm sao bắt được giặc như vậy? Cầu mong sư phó mở lòng từ bi giúp cho.
- Ta đi cũng được. Trong việc này có công phải thưởng, có lỗi phải phạt! Đại nhân trước hết hãy đem 200 lượng bạc thưởng công cho Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh đi. Lại đưa them 200 lượng bạc cho họ đi đường. Kế đó đại nhân cho làm một pho Hải bộ công văn tướng vụ giao cho tôi đưa

http://tieulun.hopto.org

họ đi bắt giặc. Giao Vương Thông cho quan huyện Tiền Đường đóng trăn giam trong ngục đừng cho ai làm khó dễ hắn. Chừng nào bắt được Hoa Vân Long sẽ đưa ra đối chất.
- Phải đó.
Thừa tướng lập tức bảo quan Thái thú trở về nha môn thảo một Hải bộ công văn rồi chính tay Thừa tướng bút phê tướng vụ vào đó. Tế Điên nói:
- Này Sài đầu, Đô đầu, hai vị đi biện án với Hòa thượng ta chuyến này đừng mặc đồ quan binh nữa mà nên cải trang thành hai anh dân quê để che mắt mọi người mới được.
Hai vị Ban đầu gật đầu nghe theo rồi cùng quan Thái thú trở về nha môn. Quan Thái thú lo làm văn thư, còn Sài, Đỗ ra tiệm mua mỗi người một bộ đồ bằng vải to nguyệt bạch, chiếc quần trắng lưng rút, hai đôi giày vớ thích hợp. Hai người cải trang xong gói kỹ quan phục lại cất vào bao rồi cầm văn thư đến tướng phủ. Tế Điên ăn sáng xong, hai vị Ban đầu cũng hoàn tất việc lãnh bạc làm lộ phí. Thừa tướng nói:
- Sư phó, chuyến này đi Thiên Gian Khẩu, nếu bắt được tặc nhơn, ra nha môn lãnh được 1.200 lượng bạc, cũng là việc đáng mừng.
Tế Điên cùng hai vị Ban đầu cáo từ ra cửa đi về phía trước. Hai bên đường cảnh vật xinh tươi, liễu xanh đào thắm khoe sắc dưới khí trời ấm áp. Trên cánh đồng cỏ mọc xanh rờn, Tế Điên chợt cất tiếng hát:

Than ôi năm tháng tiêu hoang
Bao giờ vượt thoát nhân hoàn trần ai?
Thong dong mặc sức vần xoay
Nhẫn thì trăm việc khỏi ngay não phiền.
Người bởi tham tiền thân cửa nát
Tầm khoái dâu non mạng sớm tàn
Dắt tay ngoảnh lại trần gian
Uyên nguyên tam giáo xét bàn cao sâu
An bang cái thế công hầu
Nửa đường xương trắng cỏ rầu gò hoang
Dù cho bá hộ xênh xang
Hai giường khó ghé một lần chiếc thân
Nửa đời vinh hiển công huân
Càng thêm oan nghiệt nghìn lần khổ đau
Chi bằng sớm ẩn non cao
Mặc cho trần thế bóng câu rộn ràng.

Hát xong, Tế Điên nói:
- Hai vị Ban đầu nè, hai vị chạy mau đi. Hoa Vân Long đang treo cổ trong rừng trước mặt kìa, nếu để hắn chết thì làm sao bắt, đi vô ích thôi.
Sài, Đỗ nghe nói lật đật phi thân chạy nhanh tới trước. Qua 5, 6 dặm quả nhiên thấy ở một cây bên rừng có một người đang thắt thòng lọng. Sài Nguyên Lộc nói:
- Không xong, không xong, nếu để thằng giặc này treo cổ thì bọn mình mất toi 1.200 lượng bạc thưởng, công mình thành công cóc thôi.
Nói rồi dồn hết sức ráng chạy mau vào rừng. Người kia đã treo cổ mình rồi, Sài Nguyên Lộc lật đật chạy tới ôm chân người nọ đỡ nhổng lên.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 052

Mỹ nhiệm công bái thỉnh Tế Thiền sư
Hội Anh lầu khéo gặp bọn tặc khấu

Sài Nguyên Lộc ôm nâng người treo cổ ấy lên, Đỗ Chấn Anh chạy tới thấy vậy, nói:
- Đại ca đã bắt được Hoa Vân Long rồi hả? Thằng Hoa Vân Long này già quá!
- Cái gì? Chú coi, người này râu tóc bạc phơ, già cóp như vậy mà hái hoa nỗi gì.
Hai người đưa ông già xuống, một người vỗ lưng, một người lay gọi ông già tỉnh lại. Cứu cấp hồi lâu, ông già bắt đầu thở nhẹ. Vừa mở mắt ra, đột nhiên ông già mắng lớn:
- Hai thằng nhỏ này, tại sao ngoài đường chẳng chịu đi mà lại vào đây xía vô chuyện của người ta?
Sài Nguyên Lộc bị Ông già mắng xong mới nói:
- Ông già này nói nghe không trúng gì hết! Giả thử như bọn tôi treo cổ ở đây, ông thấy có chạy lại cứu không? Có lý nào thấy người sắp chết mà không cứu được à? Ông đừng tưởng hai đứa tôi mặc đồ thường mà khi dễ. Ông nay tuổi tác đã dường ấy, vì cớ gì mà lại tính chuyện không hay như thế? Vì tiền ư? Hay ai khi dễ ông? Ông hãy nói cho chúng tôi biết. Nếu cứu ông được, chúng tôi sẽ giúp cho Ông mắng chúng tôi, chúng tôi không giận ông đâu. Tôi hỏi thiệt, tại sao ông lại đâm đầu tìm cái chết như vậy?
Ông già thở dài, nói:
- Vừa rồi cạn nghĩ nên đắc tội nhiều với hai vị. Tôi không biết làm gì hơn là mắng hai vị cho đỡ khổ. Tôi nghĩ là việc của tôi nói rõ cho hai vị nghe cũng không giúp gì được, rồi tôi lại phải tìm cái chết thôi. Các vị lại làm cho tôi mắc phải hai lần tội.
Sài Nguyên Lộc nói:
- Ông cứ nói thiệt việc gì làm ông chán đời như vậy đi. Chúng tôi hứa giúp là có thể giúp được mà. Ông thấy bọn tôi mặc đồ nhà quê, trước mặt ông nói như vậy cho là khoe khoang khoác lác, chứ nói thiệt cho ông biết, bất cứ chuyện gì hai tôi đều có thể can thiệp được hết.
- Hai vị muốn hỏi thì xin ngồi xuống đây tôi sẽ từ từ trình thuật. Tôi là người thôn Tụ Hoa, huyện Phú Phong, họ Phó tê Hữu Đức. Chủ tội họ Phùng tên Văn Thái, làm Tri huyện ở huyện Kính Huyện, tỉnh An Huy Lão gia tôi là một vị quan thanh liêm, nghiêm nghị chính trực, thương dân như con bị bệnh mất tại chức, nhà cửa sạch không. Tôi cùng phu nhân, công tử và tiểu thư phò linh cữu trở về nguyên quán. Tiểu thư tôi hứa gả cho gia đình quan Lại bộ tả đường Chu đại nhân ở Lâm An. Hiện tại nhà trai đưa tin muốn rước dâu, phu nhân nhà tôi không có tiền sắm sửa cho con về nhà chồng. Phu nhân bảo tôi đến nhà em của phu nhân đang làm quan ở phủ Trấn Giang mượn 200 lượng bạc về sắm sửa cho tiểu thự Ông cậu ở Trấn Giang nghe tin lão gia tôi mất tại chức bèn trách tôi tại sao không đưa gia đình phu nhân về nhà ông ấy, lại để cho phu nhân và gia quyến phải cực khổ trăm bề như vậy. Ông cậu giao cho tôi 600 lượng bạc và bảo: 500 lượng bạc đem về đưa phu nhân sắm sửa cho tiểu thư về nhà chồng, còn 100 lượng bạc cho tôi làm lộ phí vì thấy tôi đi đường cực khổ quá. Tôi sợ số bạc này rơi rớt dọc đường mới đem đổi thành 12 nén vàng để trong cái túi cột ở thắt lưng. Tôi đi đến rừng này nghe trong bụng quặn đau. Có lẽ do mấy ngày đi đường trúng nắng tôi lại bị cảm lạnh mà ra nông nỗi. Bụng mỗi lúc đau thêm không thể đi được, tôi bèn ngồi nghỉ ở gốc cây một lúc cho đỡ đau. Đương lúc đó bỗng có một cậu trai chừng 20 tuổi đi đến, trong tay cầm một sợi dây, hỏi tôi tại sao ngồi dưới gốc cây mà không đi nữa. Tôi bảo: - Tôi đau bụng quá. Anh ta đưa cho tôi hai miếng thuốc vạn kim đơn. Tôi uống vào cảm thấy tay chân bủn rủn, thiếp đi lúc nào không biết. Chừng tỉnh dậy chỉ thấy sợ dây trước mặt, còn chàng trai kia đâu mất. Rờ vào thắt lưng, túi vàng cũng mất tiêu luôn. Hai vị nghĩ coi, mất tiền như vậy về gặp bà chủ, tôi biết nói sao bây giờ? Phu nhân nhà tôi đã nghèo lại cần tiền gấp để sắm sửa cho con gái! Trở về nhà ông cậu, tôi phải trả lời như thế nào với ông ấy? Mà nói ra chắc gì ông ấy đã tin tôi. Nghĩ cùng suy cạn, tính tới không xong, tính lui cũng chẳng được, chỉ còn có nước chết mà thôi. Chuyện ở nhà phu nhân tôi mặc cho nó ra sao thì ra. Hai vị dù có hảo ý cứu tôi, cũng không giải quyết gì được, tôi đành phải chết, có phải mắc hai lần tôi không?
Sài, Đỗ nghe ông già nói mới biết là Tế Công khéo nói để họ kịp cứu người chớ ông già này có phải là Hoa Vân Long đâu! Hai vị bèn nghĩ: “Tại sao mình không chơi trát Hòa thượng một vố?”.
Nghĩ rồi bèn nói:

http://tieulun.hopto.org

- Này Phó Hữu Đức, ông đừng nên chết làm gì! Lát nữa đây sẽ có ông Hòa thượng kiếc từ đàng kia đi lại, ông cứ níu ông ấy lại đòi tiền. Nếu ông ấy không đưa, ông đừng cho ổng đi, bảo ông ấy tính giùm ông.
- Ừ vậy thì được.
Đang nói tới đó thì từ đầu kia đi lại một Hòa thượng kiếc dáng đi ngã xiêu ngã tó, chân bước loạng choạng, vừa đi vừa hát lè nhè:

Người bảo ta điên, ừ cứ điên!
Điên khùng như ta có nét riêng
Nếu ai muốn học điên khùng ấy
Phải nộp bần tăng rượu mấy tiền.

Sài Nguyên Lộc kêu:
- Sư phó, lão nhân gia mau lại đây!
Phó Hữu Đức dòm ra thấy một vị Hòa thượng kiếc, quần áo rách nát. Hòa thượng bước tới hỏi:
- Này hai vị, ông già này là ai vậy?
Sài, Đỗ vị đem việc vừa rồi thuật lại. Tế Điên hỏi:
- Hai ông có 600 lượng bạc không?
- Không có.
- Hai ông không có 600 lượng bạc làm sao cứu được Phó Hữu Đức? Có phải là vô cớ bới việc không? Hai ông hiện có bao nhiêu tiền?
- Hai tôi hiện giờ chỉ có 200 lượng bạc làm lộ phí thôi. Ngoài ra một trinh cũng không có!
Phó Hữu Đức nghe ba người nói chuyện với nhau, tự nghĩ thầm: "Mình mất tiền là chuyện riêng của mình, tại sao phải làm phiền họ đến thế?". Nghĩ rồi bèn nói:
- Xin ba vị đừng lo cho tôi làm chi.
Tế Điên nói:
- Đâu có lý nào chẳng can thiệp vào việc của ngươi. Ta vừa nghe hai người này nói rõ hết. Lại đây, ta sẽ cột dây giùm ngươi để ngươi treo cổ cho sướng!
Sài, Đỗ nghe vậy, vội hỏi:
- Sư phụ, lão nhân gia nói gì kỳ vậy? Người bảo chúng tôi đi cứu ông ấy làm chi mà bây giờ bỏ mặc như vậy. Chúng tôi phải giúp ông ấy bằng cách nào đây?
- Việc đến nước này thì phải tính vậy. Này Phó Hữu Đức, ông đi theo chúng ta nhé. Tới Thiên Gia Khẩu, hễ thấy ai đầu tiên la lên một tiếng chạy về phía ta thì người đó là tài chủ của ông đấy.
- Thế thì được.
Ba người cùng Tế Điên đồng ra khỏi rừng đi về phía Thiên Gia Khẩu. Còn cách Thiên Gia Khẩu 4 – 5 dặm, Tế Điên cất tiếng hát:

Anh muốn làm sai,
Đừng tưởng người không hay.
Anh ăn xài huy hoác
Bởi do đời trước phát tâm lành.
Mạng số đã rành rành
Do tự mình sắp đặt
Thời vận đỏ rồi đừng thắc mắc
Tự nhiên nợ mắc trả liền tay
Đến chừng vận xấu ai hay
Của tiền tiêu hết đọa đày tấm thân.

Thế nên:

Làm thiện bản thân tránh họa tai,
Sợ anh vô phước khó kề vai.

http://tieulun.hopto.org

Cơ mưu tính quá tâm hư hỏng
Rốt cuộc bể dâu vẫn trắng tay.

Vừa dứt tiếng hát, bỗng nghe từ xóm Thiên Gia Khẩu có một người chạy ra la lớn:
- Bạch Thánh tăng trưởng lão, lão nhân gia đã đến đây rồi à? Đệ tử tìm lão gia như thể tìm chim, như cát tìm dầu ấy!
Người ấy với người đi sau cùng quỳ xuống trước mặt Tế Điên. Hai vị Ban đầu nhìn lại thấy người đi trước thân cao 8 thước, vai rộng ba vần, đầu đội khăn màu đỏ thêu hoa ngũ sắc, thân mặc áo tiễn tụ bào màu hồng, lưng thắt dây tơ, chân đi khoái hài, mặt như tờ giấy trắng, đôi mắt to long lanh dưới đôi mày nhỏ. Người đi sau đội khăn đoạn màu lam, thân mặc tiễn tụ bào cùng màu, lưng thắt dây da, chân mang khoái hài, trên gương mặt màu vàng nhạt mi đôi vẽ trên đôi mắt rộng, tam sơn cân đối, ngũ nhạc điều hòa, dưới cằm một bộ râu đen che kín ngực. Đó là Mỹ nhiệm công Trần Hiếu, còn người đi trước chẳng phải ai xa lạ chính là Dương Mãnh ngoại hiệu Bệnh phục thần. Hai người này chính là đạt tam quan bảo tiêu. Lần này nhân bảo hộ một chuyến hàng lên phủ Khúc Châu, đến ngụ tại Thông Thuận điếm ở Thiên Gia Khẩu, bỗng người khách là Vương Trung bị bệnh kiết lỵ cấm khẩu, vội vàng rước thầy điều trị, uống thuốc vào bệnh càng thêm nặng, Vương nằm bệnh khóc chảy nước mắt, nghĩ đến cha mẹ Ở nhà, mình hiện mắc bệnh không người thân thích, mang theo 300.000 lượng bạc hàng hóa, thảng như mắt nhắm lìa đời đành làm ma nơi đất khách. Trần Hiếu, Dương Mãnh là người nhân hậu, thấy người khách mắc bệnh trầm trọng lại là người con hiếu, tính mời gắp thầy thuốc trị cho mau hết, nào ngờ ở Thiên Gia Khẩu lại không có thầy thuốc giỏi, hai người mới lên chùa Linh Ẩn tìm Tế Công nhưng không gặp. Dò hỏi kỹ mới biết Tế Công được người mời lên huyện Côn Sơn trị bệnh. Dương Mãnh, Trần Hiếu không biết phải làm sao phải đành nhắn lại trong chùa và ở lại Thiên Hưng điếm để chờ đợi. Qua hai ngày vẫn không thấy Tế Công đến, hai người trong lòng quá lo rầu. Hôm nay ra ngoài chơi cho khuây khỏa, bỗng nghe tiếng Tế Điên hát sơn ca, Dương Mãnh mừng quá hét lên một tiếng, chạy đến thi lễ. Tế Điên hỏi:
- Hai ngươi đi đâu vậy?
Trần Hiếu đem chuyện người khách bị bệnh thuật lại và nói:
- Hai con lên chùa Linh Ẩn tìm lão nhân gia mà không gặp, chúng con cũng không thể đi được. Cầu xin sư phụ thương tình cứu giúp cho.
- Thôi, hai ngươi đứng dậy đi.
Sài, Đỗ hai vị Ban đầu cũng bước tới chào hỏi:
- Hai vị đạt quan đi đâu đây?
Trần Hiếu dòm lại thấy hai vị Ban đầu liền hỏi:
- Sao hai vị phải giả trang như vậy?
- Bọn tôi đến đây ngầm điều tra vụ án.
Mấy người đi cùng Tế Điên Hòa thượng đến đầu làng, đây là một ngã tư đường Nam Bắc. Hai bên đều có cửa tiệm. Mé Tây có một quán rượu. Tế Điên tới đó đứng lại không đi nữa. Lúc đó sáu người có bốn ý khác nhau: Sài, Đỗ hai vị Ban đầu nghĩ rằng vào đây chắc là sẽ bắt được Hoa Vân Long. Phó Hữu Đức nghĩ đã có người la lớn một tiếng chạy tới tìm, chắc 600 lượng bạc của mình sẽ được cho ở đây. Hai vị đạt quan chắc ý rằng Tế Công đã đến đây thế nào vị khách của mình cũng được hết bệnh có thể tiếp tục đi nữa. Còn Tế Điên thấy tửu lầu chỉ muốn uống rượu, nói:
- Các vị nè, mình vào đây uống ít chén đi.
Mọi người dù không muốn cũng không tiện chối từ, cùng bước vào quán rượu. Tế Điên dòm lại quán này tên là Hội Anh Hùng lâu, trong bụng nghĩ: "Muốn bắt tên dâm tặc hái hoa Hoa Vân Long phải chờ ở đây mới được".

http://tieulun.hopto.org

Hồi 053

Bợm lục lâm lại gặp giặc cướp đường
Bày mưu gian vẽ cọp không nên việc

Tế Điên bước vào Hội Anh lầu, chưởng quỹ thấy có ông Hòa thượng kiếc áo quần rách nát không thèm ngó ngàng tới. Chừng bọn Trần Hiếu năm người bước vào, họ chạy tới đon đả:
- Mời quý vị vào trong này.
Tế Điên đứng trước quầy, nói:
- Chưởng quỹ nè, ta cũng vào nữa chứ.
Chưởng quỹ đáp:
- À, Hòa thượng, cũng được, ông vào luôn bên trong đi!
Sáu người đi thẳng vào trong, người hầu bàn chạy tới hỏi:
- Qúy vị muốn lên lầu hay thích ngồi dưới này?
Tế Điên hỏi:
- Ở đây có phòng thanh nhã không?
- Chỉ có một gian thôi, mà vừa rồi có ba người vào đó ăn uống rồi. Xin mời quý vị lên lầu nhé.
- Ta không lên lầu đâu, ta muốn đến phòng thanh nhã kia thôi. Bảo họ nhường chỗ cho bọn ta được không?
- Thế thì không được đâu.
- Có gì mà không được, ta đến phòng thanh nhã đấy.
Nói rồi vén rèm bước vào thấy có ba người đang ngồi ăn uống. Đó là ba anh em bạn mới kết giao, đại ca mời hai em uống rượu. Họ đang nói chuyện với nhau thì thấy bên ngoài bước vào một ông Hòa thượng kiếc, nói:
- Ba vị cứ ngồi đây uống rượu, tiền rượu để tôi trả. Để tôi kêu cho ba vị mấy món ăn nữa nhé!
Ba người đều đứng cả dậy. Vị đại ca nghi Hòa thượng là người thân của hai em mới kết nghĩa, còn hai người kia lại tưởng Hòa thượng quen biết đại ca mình, lật đật vội nói:
- Hòa thượng trả tiền làm chi, xin mời vào ngồi uống rượu cho vui.
Tế Điên nói: Xin mời ba vị.
Nói rồi xoay mình đi ra ngoài, vị đại ca hỏi:
- Này hai em, ông Hòa thượng đó ở chùa nào vậy?
- Tụi em đâu có biết, tưởng là bạn của anh chớ!
- Đâu có phải. Sao lại có chuyện vậy kìa? Thôi, ngồi xuống nhậu tiếp.
Ba người vừa đặt đít xuống, lật đật nhổm lên. Vị đại ca nói:
- Ta vừa ngồi xuống không biết cái gì đó đâm vào đít ta đau điếng.
Hai người kia nói:
- Thôi, kêu chú dọn bàn đem thức ăn sang phòng khác, chỗ này ngồi không khoái tí nào.
Người hầu bàn lật đật dọn mâm đi chỗ khác, Tế Điên và mấy người đi theo thấy họ đã đi ra bèn tiến vào, kêu dọn cơm rượu ra ăn uống. Uống được mấy chén rượu, nghe bên ngoài có người oang oang:
- Chữ Hợp với chữ Xích đừng hở ra nhé. Tụi bầy trẻ đang tìm hợp xích đấy.
Theo tiếng nói, bên ngoài tiến vào ba tên gian dương đại đạo, trong số có Hoa Vân Long. Hoa Vân Long từ khi chia tay với Vương Thông ở Lâm An, hẹn nhau ở quán Thông Thuận tại Thiên Gia Khẩu, nhưng đợi mãi chẳng thấy. Ở trong quán ai cũng tưởng hắn là một đạt quan bảo tiêu. Hắn mướn trọ một gian thượng phòng ở viện sau. Hôm qua hắn ăn cơm tối xong cảm thấy trong người uể oải không an, tóc giống như bị người nắm kéo, thịt đau như dần. Hắn bảo quán tính tiền rồi dặn phổ ky:
- Ta phải đi đây, nếu có người ở Tây Xuyên họ Vương tên Thông đến tìm ta, ngươi nói với anh ấy là ta đã đi rồi hẹn gặp nhau ở nhà anh ấy.
Hắn rời khỏi quán đi ra ngoài thôn. Đã hết canh một, mặt trăng treo lơ lửng, sao sáng đầy trời. Đi ngược 5 – 6 dặm, đến một khu rừng nghe có tiếng ngâm thơ từ trong rừng đi ra. Thơ rằng:

Đã quen từ bé tánh rừng xanh,
Sách đèn biếng nhác chỉ ưa tranh,

http://tieulun.hopto.org

Bốn biển nổi trôi trừ dân nạn,
Giang hồ xuôi ngược đến am thanh,
Lương thiện gặp nàn ra tay cứu,
Tham quan ác bá tiễu trừ nhanh,
Đất trời tạm bợ tùy duyên ở,
Nào có kể chi vương pháp hành.

Ngâm thơ xong, vị ấy rút dao hét lớn:
- Này, ai đi qua đường đó, hãy nộp tiền mãi lộ đi, ta sẽ tha chết cho.
Hoa Vân Long nghe nói, hỏi:
- Bạn có phải chữ hợp không?
Người cản đường kia cười hà hà, nói:
- Ta là chữ Hải đây!
- Anh không phải chữ Hợp trong chốn lục lâm sao?
- Ta chẳng biết gì hết!
Nói rồi hươi dao chém tới, Hoa Vân Long cũng rút dao cự địch. Nhìn thấy người ấy mình cao 8 thước, mặc áo thùy lam, mặt như chàm đổ, tóc tợ chu sa, một bộ râu đỏ phất phơ trước ngực, chẳng khác hung thần, mạnh như thái tuế. Người ấy thình lình nhảy trái, đút dao vào bao, nói:
- Ủa, Hoa nhị ca, anh đi đâu vậy? Tại sao phải đi lúc đêm tối như vầy?
Hoa Vân Long nhìn kỹ:
- Té ra Lôi nhị đệ, lại đây anh kể cho nghe, chuyện dài dòng lắm.
Hoa Vân Long bèn đem việc từ Giang Tây tới Lâm An mới kể lại hết, chỉ trừ việc hái hoa ở am Ô Trúc. Người họ Lôi, Hoa Vân Long vừa gặp chính là Lôi Minh, nguyên quán ở Long Tuyền, huyện Đơn Dương, phủ Trấn Giang, cũng là một vị anh hùng lục lâm. Lôi Minh với Trần Lượng là hai anh em kết nghĩa. Họ chia tay đã hơn một năm mà chưa gặp mặt, Lôi Minh đến Trần Gia Bảo tìm Trần Lượng, người nhà cho biết Trần Lượng đã đi Lâm An rồi. Lôi Minh nghe nói không an tâm bèn đi Lâm An tìm Trần Lượng. Hôm nay trên đường vào kinh gặp một người đi ban đêm, Lôi Minh bèn cố ý từ trong rừng đi ra, rút dao chặn đường, nào dè xem lại là Hoa Vân Long, hai người nhận mặt cùng bày tỏ nỗi niềm xa cách. Hoa Vân Long hỏi:
- Lôi nhị đệ, 8 câu thơ hồi nãy là của em sáng tác, em vừa học phải không?
- Không phải đâu, mấy câu ấy là của Dương Minh đại ca đó. Hoa nhị ca, anh ở Lâm An có gặp Trần Lượng không? Tôi đang muốn tìm chú ấy đấy.
- Ta không có gặp Trần Lượng. Theo ý ta, chú không nên đến đó tìm kiếm làm gì. Vì lúc trước ta ở Lâm An giết người ở lầu Thái Sơn, trộm vòng ngọc và phụng quan của Tần tướng phủ. Bây giờ chú đến đó người ta thấy hành tích khả nghi của chú, sinh ra nhiều chuyện lôi thôi bất tiện lắm.
- Có hề chi, chuyến này tôi đến Lâm An chơi, nếu không có việc gì xảy ra thì tốt, còn có vướng bận lôi thôi thì tôi sẽ thế nhị ca nhận giùm bản án là xong. Này nhị ca, anh với tôi cùng lên Lâm An vui chơi một tháng rồi chúng ta cùng về Giang Tây cũng kịp chán mà.
Hoa Vân Long là người không chủ ý, nghe Lôi Minh nói thế cũng cao hứng, nói:
- Chú đã nói vậy, chả lẽ anh chẳng nghe theo. Thôi, chúng mình cùng đi nhé!
Hai người vừa đi chẳng bao xa, thấy trong rừng trước mặt xông ra một người cản đường. Hai người xem kỹ té ra Thánh thủ bạch viên Trần Lượng. Nguyên khi Trần Lượng thấy Tế Điên kiếm nước sôi gội đầu rồi rút dao thái rau cạo tóc cho mình bèn sợ mất vía bỏ chạy tuốt. Sau đó Trần Lượng kiếm một quán trọ vắng vẻ trong thành Lâm An ngụ đỡ. Những sự việc của Hoa Vân Long đã làm ở Lâm An, Trần Lượng đều hay biết. Mấy hôm nay nghe Dã lưu kê tử Lưu Xương bị bắt, Tế Điên vâng lệnh ra khỏi Thành Đô biện án, Trần Lượng bèn đuổi theo Hoa Vân Long báo tin, bảo hắn nên lánh đi xứ khác. Nào ngờ vừa đến đây gặp cả Lôi Minh và Hoa Vân Long. Ba người gặp nhau chào hỏi rồi cùng ngồi xuống đất tỏ bày những việc đã qua Trời đã sáng bạch, Trần Lượng nói:
- Bọn ta trước hết hãy đến Thiên Gia Khẩu tắm rửa sạch sẽ, kiếm cái gì lót dạ rồi hãy tính đi nữa.
Hoa Vân Long gật đầu. Ba người cùng đến Thiên Gia Khẩu ăn điểm tâm, uống trà. Trời đã đứng bóng, ba người muốn đi uống rượu bèn rủ nhau đến Hội Anh lầu, Hoa Vân Long nói:
- Hãy dòm coi có tụi két giấu cánh không?

http://tieulun.hopto.org

Tế Điên đang ở tại nhã lầu đã thấy biết hết, nhưng chưa vội ra mặt. Ba người lên đến tửu lầu, thấy cũng sạch sẽ bèn kêu mấy thức ăn nguội, một ít trái cây, hai bầu rượu nóng. Chỉ cốt uống ngon chứ không sợ tốn tiền. Phổ ky lập tức đến trước quầy kêu rượu và thức ăn. Không bao lâu, rượu và thức ăn dọn đủ. Ba người vừa ăn uống vừa chuyện trò thật là hào hứng. Thật là:

Rượu gặp tri kỷ ngàn ly ít,
Lời chẳng hợp tai nửa tiếng nhiều.

Lôi Minh nói với Hoa Vân Long:
- Anh cần gì phải đi đâu, Lâm An không có ai biện án thì thôi, còn nếu có người biện án thì để em tính chọ Bất cứ đến bao nhiêu cũng mặc, đến một tên ta tóm một tên, đến hai tên ta cũng tóm nốt.
Trần Lượng nghe nói, lật đật bảo:
- Này Lôi nhị ca, anh đừng có lớn lối. Hiện có Tế Công trưởng lão mang theo hai vị Ban đầu đi theo bắt Hoa nhị ca đó. Vị Tế Công này thông hiểu quá khứ vị lai đó nhe.
Lôi Minh cười ha hả, nói:
- Này Trần lão tam, chú sợ Hòa thượng chứ ta cóc sợ Ổng đâu. Ba người họ kể số gì mà dám bắt Hoa nhị ca chứ? Chẳng phải ta nói phét chớ 200 binh vây chặt nơi đây cũng bắt không được ảnh nữa là cái chắc.
Trần Lượng nói:
- Tại anh không biết mới nói vậy, em xin nói cho anh rõ vị Tế Công trưởng lão này quả là thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên đấy. Chỉ cần Ngài nhấc ngón tay lên là đối phương hết cựa quậy.
Nghe nói tới đó, Lôi Minh vỗ bàn hét lớn:
- Trần lão tam, thực tức chết đi thôi, sao chú cứ tâng bốc oai phong của Hòa thượng mà lại mạt sát nhuệ khí của bọn ta quá vậy? Ông Hòa thượng đó không đến đây thì thôi, hễ đến đây thì ta giết ổng ngay Còn ổng không đến hả, đợi bọn ta về Lâm An, hỏi thăm chùa Linh Ẩn tới làm thịt ổng mới hả cơn giận của ta.
- Ấy chết, này Lôi nhị ca, anh đừng nói câu đó phải hay hơn không? Anh không nói thì không có việc gì, chớ nói ra lời rồi thế nào cũng bị Tế Công biết được tới kiếm ngay đấy. Chừng đó mạng ba đứa kể như đi đứt.
Hoa Vân Long nói:
- Thôi, hai chú lo uống rượu đi, may mắn ở đây không có ai. Nếu có ai nghe được chuyện này càng thêm rắc rối. Mấy chú nói năng phải nên giữ ý một chút.
Lôi Minh nói:
- Hoa nhi ca, anh sợ Hòa thượng chớ tôi cóc sợ Ổng đâu.
Mới nói tới đó bỗng nghe dưới lầu có người la lớn:
- Bớ bọn giặc, ta là Hòa thượng tới bắt Hoa Vân Long đây. Bữa nay ta tới tóm trọn ổ không chừa một mống.
Nguyên khi Tế Điên đang ngồi ở Nhã phòng uống rượu cùng bọn Dương Mãnh, Trần Hiếu, hai vị Ban đầu và Phó Hữu Đức, nghe bên ngoài có người nói lóng giang hồ, biết bọ ba người kia đã tới. Để cho họ ngồi vào bàn ăn uống, Tế Điên mới đứng dậy nói với năm người kia:
- Ta đi tiểu một chút.
Nói rồi bước ra ngoài. Vừa nghe Lôi Minh đang giở giọng khoác lác, bèn hô lớn đáp lại và sửa soạn lên lầu bắt Hoa Vân Long.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 054

Hiển thần thông đùa cợt Lôi Minh
Thí diệu dược nghĩa cứu Vương Trung

Khi Tế Điên dưới lầu hô bắt giặc, Hoa Vân Long ở trên lầu như chim sợ ná, vội đứng rột dậy lòn qua cửa sổ trốn mất. Trần Lượng nghe tiếng hô mới nói:
- Lôi nhị ca, anh thấy không. Hồi nãy tôi bảo anh đừng nói mà anh không nghe.
Lôi Minh đưa tay nắm dao, chạy tới cửa lầu nhìn xuống thấy một vị Hòa thượng áo quần rách nát, tóc tai bù xù dài hai tấc có dư, mặt mày bùn đất dính đầy đang dợm bước lên lầu. Lôi Minh rút dao giơ lên, định bụng chờ Hòa thượng lên tới, lấy dao gạt cho rớt xuống lầu. Tế Điên bước lên thấy bộ dạng Lôi Minh liền lấy tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chơn ngôn: "Án ma ni bát mê hồng", dùng định thân pháp giữ cứng cứng Lôi Minh lại. Tế Điện thong thả lên lầu, bước ra khỏi Lôi Minh, Trần Lượng ngó thấy, lật đật chạy đến thi lễ:
- Bạch sư phó, trước đến nay sư phó vẫn mạnh khỏe?
Tế Điên nhìn một lượt, hỏi:
- Lượng con, con ở đây à, vẫn mạnh khỏe hả?
- Đệ tử đến đây đã lâu, kính mời sư phó vào uống rượu.
Tế Điên bước tới ngồi vào bàn. Trần Lượng rót rượu dâng lên. Tế Điên cầm lên uống cạn. Trần Lượng mới bước tới thưa:
- Bạch sư phó, xin sứ phó từ bi giải pháp định thân cho anh con, để như vậy thiên hạ thấy được kỳ lắm!
Tế Điên lắc đầu, đang lúc đó bỗng dưới lầu có tiếng la "Eo ôi!", tiếp theo sau là tiếng loảng xoảng lon con của vật rơi đổ. Nguyên là phổ ky đang bưng mâm thức ăn lên lầu, trong bụng nghĩ thầm: "Ba vị đại gia ở trên lầu rất là hào phóng, ta hầu hạ cẩn thận chắc được tiền thưởng nhiều". Vừa nghĩ vừa bước lên lầu, ngó trực lên thấy có một người mặt xanh râu đỏ cầm dao giơ lên như cố ý giết người, phổ ky sợ quá, tay chân mềm nhũn, mâm thức ăn tuột khỏi tay đánh xoảng văng tung tóe, chính hắn cũng ngã vật lăn long lóc xuống lầu. Trên lầu Trần Lượng nghe thế, lại ra sức năn nỉ tiếp:
- Bạch sư phó, xin người từ bi thâu phép định thân cho, để người ta nhìn thấy kỳ quá.
Tế Điên đáp: Ừ, được!
Lấy tay chỉ một cái, nói: Bảo nó lại đây.
Bấy giờ Lôi Minh mới cử động được, trong lòng nghĩ: "Cái ông Hòa thượng này dễ giận thiệt. Bây giờ đút dao vô bao đã rồi tính ổng sau. Mình sẽ tới nói giảng hòa với ổng rồi cùng uống rượu. Thừa cơ hội ổng không đề phòng, mình cho ổng một dao giết ổng báo thù cho Hoa nhị ca luôn thể, để cho ổng biết thế nào là "thương ngay dễ tránh, tên lé khó phòng" mới được.
Nghĩ rồi bèn bước tới quỳ xuống dập đầu, nói:
- Thưa sư phó, người vốn là sư phó của Trần Lượng bái đệ của tôi, kể cũng như sư phụ của tôi vậy. Hồi nãy tôi nhất thời lỗ mãng không biết, xin lão nhân gia từ bi xá tội cho.
Trần Lượng thấy vậy mừng quá, nghĩ bụng: "Nhị ca của mình biết lỗi ăn năn, coi vậy mà là người tốt". Nghĩ rồi mới nói:
- Thưa sư phó, nhị ca của con đã biết nhận lỗi rồi, xin sư phó vị tình con mà tha thứ cho ảnh một phen.
Tế Điên nói: Thôi, đứng dậy đi.
Lôi Minh liền đứng dậy ngồi cùng trên một ghế dài với Hòa thượng. Tế Điên lật đật đứng dậy ngồi tránh qua phía bên kia bàn. Trần Lượng thấy vậy lật đật hỏi:
- Sư phó, ngồi tránh ra bên đó chi vậy?
- Thương ngay dễ né, tên lén khó phòng. Sơ ý bị một dao đâu có thể không sợ được.
Câu nói trúng tẩy làm Lôi Minh sợ mất hồn. Trần Lượng vội thưa:
- Thưa sư phó, người đừng bận tâm. Nhị ca của con tuy là người lỗ mãng chớ quyết không dám vô lễ với sư phụ như vậy đâu!
- Ta cũng biết vậy.
Bỗng có một phổ ky đến nói với Lôi Minh:

http://tieulun.hopto.org

- Này đại gia, tôi có đắc tội gì với đại gia đâu mà hồi nãy đại gia cầm dao muốn chém tôi vậy? Báo hại tôi sợ quá té lăn xuống thang lầu làm bể hết mấy cái đĩa, thức ăn trên đó văng tung ráo trọi.
- Không hề chi, lát nữa ta sẽ đền cho đủ số mà, hồi nãy là tại ta nghe có tiếng kẻ thù, ta cầm dao định xuống lầu kiếm nó chứ không có ý giận ngươi đâu. Chuyện đó đã dàn xếp xong.
Lôi Minh nhìn sang thấy Tế Điên cứ mãi lo nói chuyện với Trần Lượng mà không để ý gì đến mình, bất thình lình rút dao định đâm Hòa thượng một phát. Tế Điên dùng ngón tay trỏ một cái, dùng phép định thân giữ cứng Lôi Minh lại, đoạn vỗ tay hô lớn:
- Hay cho thằng giặc, ngươi muốn hại Hòa thượng ta phải không? Hai vị Ban đầu đâu, mau lên bắt nó, giặc đang ở trên lầu đây nè.
Tại nhà phòng bên dưới, mọi người đều nghe thấy. Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh nói:
- Hai vị đạt quan, phiền hai vị giúp chúng tôi một tay, giặc đang ở trên lầu nè.
Hai vị Ban đầu vội cầm thước sắt chạy tuốt lên lầu. Trần Hiếu không có binh khí vội vớ ngay cái thang cửa bằng sắt chạy theo. Dương Mãnh là người hồn nhiên, trong tay không có chút khí giới nào cũng lật đật chạy đi tìm. Vừa hay gặp người chụm lò trong tay đang cầm cây sắt thông bếp, Dương Mãnh vội chạy tới cho một bạt tay xiểng niểng, rồi giật ngay lấy cây thông bếp chạy theo lên lầu. Các thực khách dưới lầu nghe chộn rộn, sợ hãi rủ nhau chạy tứ tán, Sài đầu nói:
- Bạch Thánh tăng, giặc chạy đâu rồi?
- Ta hô lên một tiếng nó chạy mất rồi, còn đây là hai độ đệ của tạ Hai vị Ban đầu lại đây ta giới thiệu cho biết.
Nói rồi Tế Điên lấy tay chỉ Trần Lượng, nói:
- Đây là Lượng nhi, đồ đệ của ta.
Sài đầu nói: Chào Lượng gia!
Trần Lượng nói: Tôi họ Trần.
Sài đầu nói: Té ra là Trần Lượng gia.
Tế Điên lại chỉ Lôi Minh, nói:
- Đây là Minh nhi, cũng là đồ đệ của ta.
Lôi Minh bấy giờ mới nhúc nhích được, sợ muốn đứng tim. Hai vị Ban đầu bước tới chào:
- Chào Minh gia.
- Tôi họ Lôi.
- Vậy kính chào Lôi Minh gia.
Tế Điên giới thiệu hai vị Ban đầu xong mới nói:
- Bây giờ bốn vị xuống nhã phòng đợi ta một lát.
Bốn người thấy không có việc gì bèn lục đục xuống lầu. Vừa xuống lầu người chụm lò chạy lại níu Dương Mãnh, nói:
- Vị đại gia này, tôi không để ông yên đâu. Ông muốn cướp cây thông lò của tôi thì cứ cướp, sao nhè miệng tôi mà tống vào, báo hại tôi bị rớt hết mấy cái răng rồi đây này.
Trần Hiếu lật đật chạy đến bồi thường cho người ta và nói mấy lời xin lỗi, rồi cả bọn kéo về nhà phòng tiếp tục ăn uống. Lôi Minh thấy bọn họ đi xuống lầu mới đút dao vào bao, trong bụng thầm nghĩ: "Cái ông Hòa thượng này thật là không thể tha thứ được. Hại ổng trước mặt không xong, mình tính lén rồi cũng được thôi". Nghĩ rồi ngậm hực xuống lầu, bảo với phổ ky:
- Trên lầu bọn ta ăn uống hết bao nhiêu, cả cơm rượu của mấy người ở nhã phòng này, cứ tính gộp chung ta sẽ trả hết.
Lôi Minh đến trước quầy trả tiền cơm rượu xong, lại kêu lấy thêm một bầu rượu ngon, dặn phổ ky gói theo hai con gà và nói:
- Để lát nữa bọn ta mang theo nhắm.
Sau khi nhận gà và bình rượu, Lôi Minh bèn móc túi lấy ra hũ thuốc mê, bỏ một ít vào rượu. Thuốc mê này không phải của Lôi Minh chế mà là của Lưu Phụng. Câu chuyện là như vầy: Một hôm Lôi Minh trên đường đi Trấn Giang về, gặp một người họ Lưu tên Phụng, ngoại hiệu là Đơn đao Lưu Phụng. Người này là phổ ky trong giới lục lâm, cũng có lúc hầu hạ Lôi Minh và Trần Lượng. Anh ta có tánh ưa bài bạc, không từ bất cứ việc xấu nào, bị chúng anh hùng từ bỏ. Bẵng đi hai năm hôm ấy mới gặp lại. Lưu Phụng mặc bộ đồ rất đắt tiền, đang cỡi ngựa, thấy Lôi Minh vội vàng xuống ngựa chạy đến chào hỏi. Lôi Minh hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Lưu Phụng, bây giờ ngươi ở đâu, làm ăn có khá không?
- Tạ Ơn đại gia, hiện giờ tôi đang làm một chủ hắc điếm. Gặp người lữ khách đơn độc căng phồng hầu bao, tôi cho họ sang kiếp khác. Huê lợi nhờ đó cũng khá. Hôm nay tôi đến Từ Vân quán mua 10 lượng thuốc mê đây.
- 10 lượng thuốc mê này ngươi hại được bao nhiêu người?
- Có thể hại được 100 người.
- Đâu đưa ta xem thử nào!
Lưu Phụng mò trong túi lấy gói thuốc đưa ra cho Lôi Minh. Vừa cầm thuốc, Lôi Minh vội nói:
- Ngươi xem đàng kia có ai tới kìa.
Lưu Phụng vừa ngoái cổ nhìn bị Lôi Minh cho một dao chết tốt. Lôi Minh bỏ thuốc vào túi, đoạn kéo thây Lưu Phụng dúi vào khe núi rồi đi thẳng.
Sau khi bỏ thuốc mê vào rượu, Lôi Minh lên lầu nói với Tế Điên:
- Thưa sư phó, tôi có một việc chưa được rõ, nhờ sư phó chỉ giáo chọ Ở trên lầu này khách khứa đông đảo nói ra bất tiện, nhờ sư phó cùng tôi đến chỗ vắng người, tôi sẽ trình bày cặn kẽ. Trần Lượng kêu phổ ky tính tiền cơm rượu. Tế Điên nói:
- Khỏi cần tính, đã có người trả xong rồi. Bây giờ chúng ta cứ đi thôi.
Ba người đi xuống lầu, Tế Điên nói với Lôi Minh:
- Có cái gì cầm theo luôn đi.
Lôi Minh gật đầu, chạy vào mang ra bình rượu và gói gà quay Ra khỏi Anh Hùng quán, họ đi thẳng về hướng Bắc. Cách cửa thôn chừng vài dặm, có một rừng tòng cảnh trí thật trang nhã. Trong rừng tòng có nổi lên một vồng đất, bên trên một tảng đá trắng giống hệt chiếc bàn ai để sẵn. Ba người đến ngồi bên bàn đá, rượu thịt bày sẵn. Lôi Minh nói:
- Thưa sư phó, việc tôi xin thỉnh giáo với sư phó cũng không có gì lạ. Tôi xin hỏi sư phó điều này: Sư phó là người xuất gia, lẽ ra không nên gánh vác vào việc đời mới phải. Hoa Vân Long dầu là một tên giặc trộm, hắn chỉ trộm ngọc và phụng quan của Tần tướng phủ thôi, chớ có đến chùa của sư phó trộm lấy tiền vàng, y hậu, đồ thờ cúng bao giờ đâu, mà sư phó dây vào chuyện tầm nã chi vậy?
- Nói vậy không đúng rồi đạ Nó không có tội, Hòa thượng ta theo bắt nó làm chị Đàng này nó vào chùa am của chúng ta tác tệ quá mức.
Trần Lượng nói:
- Thưa sư phó, nhị ca của chúng con chưa đến chùa mình lần nào mà.
- Nó không vào chùa chúng ta nhưng vào am ni cô, làm hủy hoại nơi sạch sẽ của Phật môn, vì vậy ta mới đuổi theo bắt nó.
Lôi Minh nói:
- Thưa sư phó, thôi gác chuyện đó lại đi. Hồi nãy tôi có đem rượu và đồ nhắm đây, kính mời sư phó.
Tế Điên cầm lên xem rồi để xuống. Lôi Minh xé con gà quay ra đưa tới mời nói:
- Mời sư phó làm thứ này trước.
Tế Điên nói:
Rượu này ta không uống được đâu. Chủ không uống, khách cũng không uống. Trần Lượng này, con uống trước đi. Trần Lượng cầm đưa lên sửa soạn uống, Lôi Minh giành lại, nói:
- Phần này ta dành cho sư phó mà, chú không nên làm hỗn như vậy.
Trần Lượng không biết trong đó có nguyên cớ chi, cũng nói:
- Thôi, sư phó uống đi.
Tế Điên tiếp lấy bình rượu rồi hỏi:
- Này, Trần Lượng, con có phải là đồ đệ của ta không? Tình thầy trò cũng như cha con, nếu ta bị người hại, con phải làm gì?
- Chắc chắn là con sẽ báo thù cho sư phó.
- Con nói như vậy có chắc không?
- Chắc chắn là phải như vậy.
Tế Điên hỏi đi hỏi lại hai ba lần. Trần Lượng nói:
- Sư phó khéo lo thì thôi. Lão nhân gia hãy an tâm. Nếu có ai hại sư phó, con sẽ báo thù ngay.
Tế Điên nói: Ừ, phải đó.

http://tieulun.hopto.org

Nói xong cầm bình rượu lắc lắc mấy cái, đưa lên miệng tu luôn mười mấy ngụm, rồi nhắm mắt ngã gục xuống.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 055

Tiệm Thiên Hưng thi pháp gặp tặc nhân
Nơi tiểu trấn uống rượu nhìn bạn cũ

Lôi Minh thấy Tế Điên tợp mấy ngụm rượu vào liền ngã quay ra bèn cười ha hả, nói:
- Hòa thượng ơi, tôi tưởng ông là thần tiên tại thế, làu thông quá khứ vị lai, dè đâu mắc lỡm thằng này.
Trần Lượng nói:
- Nhị ca, việc này là thế nào?
- Này tam đệ, có gì đâu, ta bỏ thuốc mê vô rượu cho ổng lật gù đó! Lát nữa ta trói ổng bỏ bên đường, đợi ổng tỉnh rượu ta cho ổng một trận cho hết làm phách.
Trần Lượng nghe nói, lật đật phản đối:
- Nhị ca, anh làm như vậy không được đâu. Ổng là sư phó của sư đệ, anh không nên làm như thế.
Lôi Minh chẳng nói chẳng rằng, vác Hòa thượng chạy về phía Đông, Trần Lượng tưởng Lôi Minh đem Hòa thượng để bên vệ đường, nào ngờ đến bờ sông Lôi Minh nén tọt Hòa thượng xuống dòng nước rồi quay đầu chạy về hướng Tây. Trần Lượng đuổi gấp tới nơi thì Lôi Minh đã nén Hòa thượng xuống nước rồi. Dòm xuống chỉ thấy lờ mờ chiếc mũ của Hòa thượng. Bỗng từ dưới vọt lên khỏi mặt nước nửa người, ngả ngang lộ khuôn mặt cười, nhăn hàm răng trắng hếu. Trần Lượng thấy vậy sợ quá, co giò chạy tuốt. Trần Lượng chạy theo kịp Lôi Minh, nói:
- Nhị ca, anh thiệt không phải chút nào. Anh mắc tội lớn lắm nhé. Tế Công là người thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên, anh sẽ bị báo ứng cho mà coi.
- Tam đệ, em đừng nói bậy bạ, ổng đã bị ta đánh thuốc mê say như chết và bị liệng xuống nước rồi, còn pháp với thuật gì nữa? Thôi, đi với ta cho rồi.
Trần Lượng không biết nói sao đành cùng với Lôi Minh đi về phía trước. Đi xa khoảng hai dặm, trước mắt là một giồng đất chắn ngang. Hai người vừa đặt chân lên giồng đất thì nghe có tiếng nói:
- Ta bị chết oan uổng quá! Người ta không cho ta gặp Diêm La thiên tử, bảo ta ra mắt Tử Hải Long Vương, Long Vương chẳng may đi vắng, Tuần tra Dạ xoa ghét thây ta hôi quá lại nén tuột ra bên ngoài. Chùa lớn không thâu, miễu nhỏ chẳng chứa, chết đi mà khổ quá vầy nè. Ta ngồi ở đây chờ kẻ hại ta đi đến, gặp kẻ oan gia đối đầu, ta sẽ bóp cổ cho nó chết mới nghe.
Lôi Minh, Trần Lượng ngước đầu lên xem, quả đúng là Tế Điên. Hai người hồn bất phụ thể, quay đầu bỏ chạy về hướng Nam. Phía sau tiếng dép lẹp xẹp, lẹp xẹp của Hòa thượng đuổi theo rõ mồn một. Hễ chạy nhanh tiếng dép đuổi theo nhanh, chạy chậm đuổi theo chậm. Hai người càng gia tăng cước lực cố sức chạy nhanh hơn. Chạy đến ngoài năm dặm, không còn nghe phía sau có tiếng dép cỏ đuổi theo nữa mới tạm dừng. Hai người mệt muốn đứt hơi, mồi hôi ra ướt đẫm. Lôi Minh nói:
- Lão tam, bọn mình tới khu rừng trước mặt kia nghỉ ngơi giây lát đã.
Hai người vừa mới tới cánh rừng, bỗng nghe có tiếng hỏi:
- Hai người mới tới à?
Dòm lên lại quả đúng Tế Điên, hai người sợ quá quay đầu chạy tuốt. Đằng sau Hòa thượng vẫn đuổi theo. Lần này may mắn chạy thoát. Vừa đến giồng đất ban nãy đã thấy Hòa thượng đứng sẵn đó, hỏi:
- Tới rồi à?
Lôi Minh, Trần Lượng lại quay đầu chạy nữa, trong bụng nghĩ thầm: “Quái, sao Hòa thượng đến trước chặn đầu mình được cà?”.
Hai người lại chạy đến rừng cây, cũng thấy Hòa thượng đứng sẵn đó tự lúc nào, hỏi: - Mới tới à?
Sợ ba hồn chín vía, hai người tiếp tục chạy nữa, Lôi Minh nói:
- Thôi đừng chạy theo đường cũ nữa, chúng mình chạy sang hướng Tây nam đi.
Hai người rẽ sang hướng Tây nam chạy một đỗi không còn nghe tiếng dép đuổn theo nữa. Lúc này hai người giở chân hết muốn nổi. Thấy trước mặt có đám rừng, Lôi Minh nói:
- Lão tam, bọn mình trèo lên cây trốn, luôn tiện nghỉ ngơi tạm giây lát.
Nói rồi trèo tót lên cây ngay Mới leo được nữa chừng thấy Tế Điên đã ngồi sẵn trên đó, nói:
- Phen này cho ngươi chạy trốn ở đâu cho khỏi?
Nói rồi lấy tay chỉ một cái, dùng định thân pháp trồng cứng Lôi Minh lại. Tế Điên từ trên cây tuột

http://tieulun.hopto.org

xuống đất, nói:
- Thằng chết tiệt này, ta chẳng thèm đánh ngươi, cũng chẳng mắng ngươi làm chị Để ta cho bò cạp cắn ngươi một trận cho biết thân.
Nói rồi niệm chú, tức thời dưới đất vô số con bò cạp xanh to bò lổm ngổm. Tế Điên lột mũ xuống, nói:
- Để ta đi kiếm con bò cạp bự cái đã. Lượng con, coi chừng giúp thầy nhé!
Nói xong đi về hướng Đông mất dạng. Nãy giờ Dương Mãnh, Trần Hiếu, hai vị Ban đầu và Phó Hữu Đức ngồi ở nhã phòng chờ lâu quá không thấy Tế Điên xuống, bèn kéo nhau lên lầu kiếm, thấy trên đó không còn ai nữa. Sài Nguyên Lộc hỏi:
- Này phổ ky, vị Hòa thượng đi với chúng ta đâu rồi?
- Đã đi từ lâu. Hồi nãy vị Lôi gia đã trả tiền cơm rượu cho quý vị Ở nhã phòng xong rồi.
Sài Nguyên Lộc nghe trả lời xong mới nói:
- Thưa hai vị đạt quan, xin mời hai vị đi cùng chúng tôi đến tiệm Thông Thuận biện án luôn thể.
Dương Mãnh, Trần Hiếu gật đầu, nói: Cũng được. Năm người kéo nhau ra khỏi quán rượu, thẳng đến tiệm Thông Thuận. Đến cửa tiệm, Sài Nguyên Lộc đến bàn chưởng quỹ, hỏi:
- Này chưởng quỹ, tiệm này có vị khách nào họ Hoa đến trọ không?
- Có, mà mới vừa đi hồi hôm nay.
Sài Nguyên Lộc nói:
- Thôi không xong rồi, giặc chạy mất tiêu!
Trần Hiếu nói:
- Không hề chi, Tế Công thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên, tên giặc này người bắt lúc nào cũng được, dễ như trở bàn tay thôi. Hai vị Ban đầu nè, bây giờ mời quí vị cùng tôi đi với tiệm Thiên Hưng xem thử rồi sẽ liệu.
Hai vị Ban đầu không biết làm sao nữa, bèn cùng Phó Hữu Đức đồng đến tiệm Thiên Hưng. Về đến nơi, thấy người khách là Vương Trung đang nằm trên giường rên rỉ không ngớt. Trần Hiếu nói:
- Ông khách ơi, tôi chúc mừng cho ông.
Vương Trung nói:
- Ôi, trên đời này đau khổ nhất không gì bằng phải chết, tôi sẽ phải làm quỷ oan nơi xứ khác, cô hồn nơi tha hương thì có vui sướng gì đâu mà chúc.
- Tôi đã thỉnh Tế Công Hòa thượng ở chùa Linh Ẩn đến trị bệnh cho ông. Lão nhân gia thần thông quảng đại, trị đâu hết đó. Lát nữa người đến trị bệnh rồi ông sẽ biết.
Mấy lời của Trần Hiếu vừa rồi lại lọt vào tai của phổ ky trong quán. Nguyên chưởng quỹ của quán này trên lưng mọc một mụt ghẻ to, miệng lớn bằng cái chén, đau nhức muốn chết. Phổ ky vào nói với chưởng quỹ:
- Ông ra ngoài cửa ngồi chờ, lát nữa gặp Hòa thượng đi ngang, ông dập đầu năn nỉ xin trị bệnh. Ông ấy chính là Tế Công Phật sống, trị hết như thần, trị đâu hết tức khắc đấy.
Chưởng quỹ nghe nói lật đật ra cửa bắc ghế ngồi chờ. Quả nhiên lát sau có một vị Hòa thượng đằng kia lon ton đi lại. Chưởng quỹ lật đật bò càng xuống đất dập đầu lia lịa, kêu:
- Xin Thánh tăng cứu mạng.
Dập đầu một lát xem lại té ra ông Hòa thượng ở chùa Tam Quan sát vách quán. Chưởng quỹ nói:
- Ủa, tại sao tôi đi lạy ông?
- Ừ, tôi cũng ngạc nhiên, tại sao hôm nay ông lại nhè tôi mà lạy lia lịa như vậy?
- Tôi tưởng thầy là Tế Công Hòa thượng.
- Không phải tôi đâu.
Nói rồi bỏ đi một mạch. Một lát sau từ đằng kia có một Hòa thượng kiếc từ từ đi lại. Tới trước tiệm hỏi:
- Ái chà chà, trong tiệm ông còn phòng nào trống không, ta muốn ở một phòng.
Chưởng quỹ nhìn lên thấy một vị Hòa thượng rách rưới không tả nổi, mới nói:
- Tiệm của chúng tôi là một khách điếm lớn đấy Hòa thượng.
- Lớn gì? Hồi nãy đứng tại khúc quanh đằng kia ta dòm lại thấy nó nhỏ xíu.
Chưởng quỹ nghe nói tức giận, quay mặt chỗ khác không thèm nói chuyện với Hòa thượng nữa.
Nào ngờ Hòa thượng cung tay tống một quả ngay mụt ghẻ của chưởng quỹ, máu mủ tuôn ra như

http://tieulun.hopto.org

xối. Phổ ky trong quán thấy vậy xách cây ra tính nện Hòa thượng. Dương Mãnh, Trần Hiếu từ trong tiệm chạy ra can:
- Ấy đừng đánh, đừng đánh, tại sao vậy?
Nhìn thấy chưởng quỹ đang nằm lăn ra đất, miệng không ngớt kêu:
- Ui da, ui da, đau quá, đau quá!
Thấy mọi người tới, chưởng quỹ mới nói:
- Ông Hòa thượng bất nhân muốn giết tôi mà. Hai vị đạt quan đừng có can ngăn, ông Hòa thượng này không trị tội không được mà.
Trần Hiếu nói:
- Sự việc là sao, anh nói cho tôi nghe.
Chưởng quỹ mới thuật lại chuyện vừa rồi. Trần Hiếu nói:
- Vị Hòa thượng này là Tế Công đó!
- Đã là Tế Công, xin lão nhân gia trị bệnh cho tôi với, chuyện vừa rồi kể như đánh nhầm.
- Không đánh nhầm mà ông được như vậy à?
Nói rồi rút trong bọc ra một viên thuốc bỏ vào miệng nhai tóp tép, đoạn nhổ ra thoa lên miệng mụt ghẻ đó. Thịt hư theo nước vàng chảy ra xông lên mùi khó chịu. Tế Điên miệng niệm lục tự chơn ngôn: "Án ma mi bát mê hồng". Đoạn lấy tay sờ lên mụt ghẻ một cái tức thì chỗ đau lành lại như xưa. Ai nấy gật đầu bái phục, rước Tế Điên vào thẳng trong tiệm. Ở thượng phòng phía Đông, Vương Trung đang nằm rên rỉ không ngớt. Thấy Tế Điên vào, Vương Trung nói:
- Bạch Thánh tăng, tôi hiện đang mắc bệnh trầm trọng, không ngồi dậy để hành lễ lão nhân gia được. Xin Thánh tăng từ bi cứu giúp tôi.
- Xong ngay thôi!
Nói rồi kêu phổ ky lấy nửa chén nước mát, nửa chén nước sôi, Tế Điên móc ra một viên thuốc hòa tan cho Vương Trung uống. Thuốc vào thẳng bao lâu trong bụng sôi lụp bụp, khí dẫn máu đi, máu dẫn thuốc chạy, mồ hôi toát ra như tắm, ngũ tạng lục phủ bỗng cảm thấy nhẹ nhàng, người như cất được gánh nặng ngàn cân, không còn thấy bệnh tật gì cả. Tế Điên bỏ ra phòng ngoài ngồi, Phó Hữu Đức ở sẵn đó chờ đợi Tế Điên tìm giùm số bạc bị mất, Tế Điên hỏi:
- Này Sài đầu, Đỗ đầu! Hai ông cứu người ta không để cho ổng treo cổ, lại không có 600 lượng bạc cho ổng đem về, bây giờ có phải để khó cho Hòa thượng ta không?
Phó Hữu Đức nói:
- Thưa sư phó, bất tất phải lo lắng như vậy. Ba vị cứ lo việc biện án của ba vị đi, phần tôi để tôi tự lo lấy.
Bên phòng trong, Vương Trung nghe thấy, nhờ Trần Hiếu đi ra hỏi tình tiết. Sài đầu mới đem việc vừa rồi thuật lại một lượt. Vương Trung nói:
- Kêu Phó Hữu Đức vào đây, cầm lấy 600 lượng bạc của tôi đây này, chớ đừng tính đến chết nữa. Số bạc này kể như tôi thay mặt Tế Công tặng cho ông ấy.
Trần Hiếu nghe nói rất mừng, nghĩ thầm: "Việc này rốt cuộc được vẹn toàn", bèn cầm 600 lượng bạc đưa cho Phó Hữu Đức. Phó Hữu Đức nhận bạc tạ Ơn xong bước ra nói với Tế Điên:
- Thưa sư phó, lão nhân gia khỏi phải quan tâm nữa, có vị khách quan họ Vương chu cấp cho tôi 600 lượng rồi.
Tế Điên nghe nói nhìn chăm bẳm vào mặt Phó Hữu Đức rồi nói một tiếng:
- Ông thiệt là người bộp chộp quá! Ta tìm giùm ông chưa được 12 nén vàng, ông lại lật đật lấy bạc của người khác. Ông có quen biết với người ta không mà lấy chứ?
Mấy câu nói ấy làm mặt Phó Hữu Đức hết đỏ rồi lại trắng, vội đem bạc trả vào phòng trong, tự nghĩ: "Chi bằng phen này ta chết quách cho xong".
Tế Điên hỏi:
- Phó Hữu Đức, 12 nén vàng của ông bị ai lấy trộm ông có biết không?
- Tôi nhớ bị một người trẻ tuổi cầm sợi dây thừng lấy đi.
Tế Điên vén vạt áo lên nói:
- Ông lại coi thử nào.
Cả Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh đều ngạc nhiên: Hòa thượng dắt bên mình một bó bạc, lộ ra 12 nén vàng ỵ Hai vị Ban đầu cũng không biết Tế Điên tìm đâu ra số bạc lớn ấy. Tế Điên bảo Phó Hữu

http://tieulun.hopto.org

Đức:
- Ông dòm kỹ xem phải bó bạc này của ông không?
- Phải.
- Còn 12 nén vàng cũng của ông phải không?
- Vâng, chính nó.
- Vậy Hòa thượng ta lấy trộm của ngươi chứ gì?
- Tôi đâu dám nói lão nhân gia lấy trộm của tôi.
Tế Điên lấy tay chỉ ra trước, nói:
- Ông xem kìa, người trộm vàng của ông đến rồi đó.
Phó Hữu Đức nhìn ra thấy một người thanh niên ăn mặc rất bình thường, đằng sau có một người phụ nữ chạy theo níu lại. Phó Hữu Đức nói:
- Đúng là người cho tôi uống viên thuốc mê trong rừng cây đấy.
Người kia hai mắt trợn trừng, nhắm quán Thiên Hưng chạy thẳng tới.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 056

Trịnh Hùng giữa đường gặp Tế Công
Vương Quý trong rừng cướp khách lẻ

Người trợn ngược mắt chạy đến tiệm Thiên Hưng tên là Mã Mậu, ở bên đường Đông nơi Thiên Gia Khẩu. Cha hắn là Mã Chấn Cương, hắn có hai người anh đều là chí thú làm ăn, làm nông, đọc sách nối nghiệp tổ tiên. Chỉ có một mình Mã Mậu là đứa nghịch tử, rượu chè bài bạc, tệ ác đủ thứ. Một hôm đi chợ, có bao nhiêu tiền bạc áo quần hắn đều nướng sạch trong sòng đổ bác. Hết tiền hắn không mặt mũi nào về gặp gia đình, mới mua một sợi dây thừng, dự định ra ngoài Thiên Gia Khẩu, tìm chỗ vắng vẻ tự ải cho xong. Vừa hay gặp lúc Phó Hữu Đức bị chứng đau bụng hành hạ, hắn đưa ra thuốc thổ tả mang theo cho Phó Hữu Đức và bảo:

- Tôi cho ông một ít thuốc đây, uống vô đi!

Phó Hữu Đức uống xong, dựa gốc cây ngủ như chết. Mã Mậu thấy ông ta là một hành khách cô đơn bèn nghĩ thầm: "Trong người ông khách này chắc hẳn có vàng bạc, để mò vào bụng ổng thử xem. Nếu mò vào mà ông ta thức dậy, mình sẽ nói: Tôi mò vào bụng ông xem ông còn đau đớn không? Còn nếu ông không tỉnh dậy thì có cái gì, mình cầm lấy đi luôn".

Hắn lấy tay sờ vào bụng Phó Hữu Đức, đụng ngay bó bạc rút ra xem, trong đó có 12 nén vàng. Hắn vội bỏ dây thừng lại, cầm vàng đi thẳng. Vừa đi vừa nghĩ bụng: "Chuyến này mình rước vợ con theo, tìm mướn hai gian phòng, đem một nén vàng đổi ra sống qua ngày, kể cũng sướng chán". Nghĩ rồi tiếp tục đi tới trước. Gặp một đám lau um tùm trước mặt, hắn nhìn trước sau không thấy có ai, bèn chui vào chôn ngay bó bạc và số vàng ấy xuống đất, đoạn đánh dấu để dễ nhớ rồi đi tiếp về nhà ở Thiên Gia Khẩu. Về đến hà thấy cha hắn là Mã Chấn Cương đang đứng ở trước cửa. Vừa thấy mặt hắn, cha hắn nổi giận mắng lớn:

- Đồ súc sanh, mầy đi ra làm không biết bao nhiêu điều tồi tệ, không việc xấu nào mầy từ nan, thì còn trở về đây làm gì?

- Tôi trở về đây rước vợ con theo. Kể từ nay tôi không ăn cơm nhà ông nữa đâu! Trong nhà kể như không có tôi là được rồi, từ nay về sau ông khỏi phải lo lắng cho tôi nữa!

- Thế thì tốt quá, mầy rước con vợ mầy đi chỗ khác lẹ lẹ lên, để ở đây thấy mặt mầy tao ứa gan thêm!

Mã Mậu bèn vào nhà trong kêu vợ đi theo hắn. Cô vợ hắn không dám đi theo vì biết rằng hắn là người bất kể phải quấy, chuyện gì cũng làm được. Sợ rủi ro hắn sanh tâm quấy bán mình đi bất tử thì khổ. Vợ hắn là Tôn thị vốn là người hiền đức, nói với mẹ chồng:

- Con không muốn đi với ảnh.

- Không hề chi, con cứ đi với nó. Có việc gì mẹ sẽ tính cho con.

Tôn thị không cách nào khác, bèn bắt buộc phải đi theo Mã Mậu. Đi được nữa đường, Mã Mậu nói:

- Ta nói cho cô hay! Hôm nay nếu không phát tài, ta không rước cô đi theo đâu!

Hắn nói gì, Tôn thị cũng không thèm để ý nghe, cùng hắn đi về phía cửa thôn Thiên Gia Khẩu. Đến đám lau, hắn theo dấu tìm đến chỗ chôn vàng. Mười hai nén vàng đâu không thấy mà chỗ ấy là một bãi phân tổ bố.

Người lấy vàng của Mã Mậu giấu chính là Tế Điên. Khi Tế Điên gạt Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh chạy mau đến bắt tên giặc đang treo cổ để cứu Phó Hữu Đức, rồi chính mình đi về hướng Bắc, ấy là lúc Tế Điên đi vào đám lau lấy bó bạc và vàng rồi trút vào đó một bãi "của quý", đoạn lấp đất lại như cũ.

Mã mậu bới vàng y chẳng thấy chỉ thấy vàng khè, ngây người như kẻ mất hồn: "Hồi nãy mình nói phách để dắt vợ con đi là ỷ có vàng. Bây giờ không có vàng nữa làm sao đưa vợ con về đây? Thiệt là lời nói như tên bay, đâu có thể phát ra bậy bạ! Một khi vào tai người, sức nào nhổ ra được!". Nghĩ mãi không ra, nói chẳng nên lời, dẫn vợ nhắm hướng quán Thiên Hưng đi tới. Tế Điên ở trong quán nhìn ra, lấy tay chỉ, nói với Phó Hữu Đức, ông coi kìa, kẻ trộm vàng của ông tới đó.

Phó Hữu Đức dòm ra, quả nhiên đích thị. Mã Mậu hai mắt trợn ngược, tự vả vào miệng liên hồi nói:

- Các vị Ơi, bữa nay trời trả báo tôi đây nè!

Vừa nói vừa chạy càn tới trước. Chạy tới một hồ nước, nhảy ùm xuống, ngóp lên hụp xuống vài lần rồi mất dạng. Vợ hắn là Tôn thị chạy tới thấy vậy, dậm chân khóc ròng. Trong nhà hắn sợ hắn bán

http://tieulun.hopto.org

vợ đi cũng chạy theo ra tới bèn ráng khuyên dỗ Tôn thị, rồi về báo lại với cha mẹ và hai anh em của hắn rằng Mã Mậu đã chết. Sau khi vớt thi hài Mã Mậu chôn cất xong, họ đưa Tôn thị về nhà cha mẹ ruột.
Mã Mậu chạy đi rồi, Tế Điên cầm 12 nén vàng đưa cho Phó Hữu Đức, lại bảo Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh lấy 200 lượng bạc lộ phí đưa ra hết cho Phó Hữu Đức và nói:
Hòa thượng ta nghĩ ông là một nghĩa bộc, nên ta thưởng cho ông 200 lượng bạc đây.
Phó Hữu Đức muôn vàn cảm tạ, nhận vàng bạc rồi trở về. Sài Nguyên Lộc lúc ấy mới nói:
Thưa sư phó, chúng tôi đã tới tiệm Thông Thuận rồi, Hoa Vân Long đã bỏ đi từ chiều hôm trước, sư phó đem tiền lộ phí cho Phó Hữu Đức hết thì bọn ta phải làm sao đây? Ở đây chớ đâu phải như ở Lâm An! Hễ bước ra là phải có tiền, ăn phải trả tiền cơm, ở phải tốn tiền phòng. Tất cả lấy đâu chi dụng?
Không hề chi, bất kỳ tiệm cơm lớn nhỏ, hễ vào ăn cơm ở trọ xong, cứ chỉ chót mũi của Hòa thượng ta là xuôi ngay.
- Đỗ Chấn Anh nói: Đúng, không chỉ chót mũi cũng chạy tuốt!
Nghe ba người nói chuyện như vậy, vị quan khách Vương Trung nghĩ thầm: "Tế Công đã trị mình hết bệnh, mình phải nên tạ Ơn người mới phải lẽ". Tiện tay lấy ra 100 lượng bạc nói:
Xin biếu sư phụ 100 lượng bạc làm lộ phí.
Tế Điên trợn mắt, nói:
- Ông cầm 100 lượng bạc này tính đền ơn ta hả? Công ta đáng giá vạn quan mà ông tính đền ơn bao nhiêu đó à? Thôi cất đi, ta không nhận đâu!
Vương Trung nghe nói như thế cũng không dám đưa nữa. Tế Điên nói:
- Hai vị Ban đầu nè! Theo ta bắt Hoa Vân Long đây!
Sài, Đỗ hai người không biết làm sao, cùng với Tế Điên ra khỏi tiệm Thiên Hưng. Bọn Trần Hiếu theo đưa ra khỏi cửa.
Tế Điên dẫn hai người đi được mấy mươi dặm, đến một trấn nhỏ, vào một điếm ngồi nghỉ. Ba người đều cảm thấy bụng đói cồn cào. Sài Nguyên Lộc nghĩ bụng: "Hòa thượng thật là đại từ bi! Có bao nhiêu tiền dốc hết cho sạch ráo, hiện trong túi không còn một văn! Bây giờ phải làm sao đây? Ăn cơm phải trả tiền cơm, ở phải trả tiền trọ. Bây giờ chỉ có nước đem chiếc áo kép này cầm đỡ dược một điếu hoặc 800 gì đó rồi mới có thể ăn và ở trọ được". Chủ ý đã định, bèn nói:
- Thưa sư phụ, lão nhân gia chỉ lo làm phước thôi. Có bao nhiêu tiền đem theo đều cho hết không chừa lại lượng nào; chừng ăn cơm không có tiền phải làm sao đây?
- Không hề chi, ta đã có cách. Mấy ông đừng lo, cứ đi theo ta!
Hai vị Ban đầu không còn cách nào khác hơn phải đi theo Hòa thượng. Ba người cùng đi về hướng Tây, thấy một tòa đại tửu điếm, bên trong tiếng dao thớt râm ran, bên ngoài thực khách ngồi đầy phòng. Tế Điên đi thẳng vào bên trong, hai vị Ban đầu bắt buộc phải đi theo. Phổ ky dòm ra thấy một Hòa thượng kiếc xăm xăm đi vào, cùng đi theo có hia người mặc quần áo trắng, giầy vớ trắng nốt, bèn nghĩ thầm: "Bộ dạng mấy người này không dám ngồi bàn ghế tất ở phía trước mới chiu vào đây kiếm chỗ ngồi chớ gì!".
Hậu đường toàn những bàn ghế sơn son thếp vàng rất lộng lẫy. Tế Điên chọn một bàn giữa phòng đến ngồi vào giữa, hai vị Ban đầu ngồi hai bên. Phổ ky hỏi:
- Ba vị mới đến hả?
Tế Điên đáp: Bộ ngươi tưởng ta không đến được à?
- Bây giờ ba vị cần kêu món chi?
- Trong tiệm này có món nào ngon không nhỉ?
- Tiệm của chúng tôi, nướng ram sống chín, chiên xào, hầm nấu, đủ thứ thơm ngon, dĩa lớn dĩa vừa dĩa nhỏ, tùy lòng khách muốn, kêu liền có ngay Trái cây trân quý, tươi khô khắp miền, sơn hào hải vị, tiệc vừa sang đều đáp ứng được.
- Hải vị thượng đẳng, mỗi tiệc giá bao nhiêu?
- Mỗi tiệc chỉ 8 lượng thôi.
- Vậy thì dọn cho ta một bàn, rượu Thiệu Hưng lâu năm một hũ.
Phổ ky vâng dạ trở vào, bụng nghĩ thầm: "Cái ông Hòa thượng kiếc này, ăn bữa cơm sang trọng như thế biết bao nhiêu tiền, sao không thay bộ y phục lành lặn khác có phải dễ coi hơn không? Để coi

http://tieulun.hopto.org

một lát họ ăn rồi lấy tiền ở đâu trả cho biết". Bụng nghĩ như vậy, một mặt cứ thoăn thoắt quét bàn cùi ghế, lau chén bát dọn lên. Trước hết đem các trái cây tươi, khô ra ăn chơi, kế đem thịt ướp chiên xào, thịt gà vịt cá, dọn lên đầy bàn. Tế Điên mời:
- Hai vị ăn đi!
- Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh biết trong túi không có tiền, nói:
- Sư phụ ăn đi! Ăn cơm rồi không có tiền trả người ta, chúng tôi không dám đụng đũa đến!
Không tiền cũng chẳng hề chi mà!
- Không tiền, sư phụ nói làm sao với họ?
- Ối, hơi đâu mà lo! Ăn rồi không có tiền thì thôi, họ đâu có làm chi nào? Còn họ muốn đánh hả? Cứ để cho họ đánh! Đánh nhè nhẹ kể như huề nợ, còn đánh nặng họ phải trả thêm mình tiền thang thuốc. Chừng đó mình lại có tiền chén nữa.
Sài, Đỗ hai người cũng không dám ăn, nằm gục trên bàn mà chờ. Tế Điên vừa ăn nhậu vừa chê:
- Vịt này chưa mềm, hải sâm còn cứng quá, món hầm này quá mặn, làm chưa đúng cách. Này Phổ ky, lại đây!
- Đại sư phụ còn cần thêm gì nữa?
Những thức ăn này đều chẳng vừa miệng tí nào. Ngươi hãy đem cho ta một con cá giếc sống, đầu đuôi nhúng nước sôi, đoạn giữa tẩm rượu còn vảy, đem trụng dấm.
Phổ ky lật đật gọi đem lên. Tế Điên lựa chỗ nào ngon ăn trước, càng ăn sang lại càng khoái trá. Ăn nhậu một trận làm Phổ ky cũng phải thất kinh. Ăn xong, gọi phổ ky lại tính tiền. Tài phú tính toán một hồi nói:
- Cộng chung tất cả là 24 lượng 4 tiền.
- Có nhiều nhỏ gì. Kệ, bao nhiêu thì bao, ta cho thêm hai lượng nữa.
- Cám ơn sư phụ!
- Khỏi phải cám ơn! Duy có điều tiểu Tăng ra đi vội quá không kịp mang theo tiền.
- Không tiền thì phải làm sao đây?
- Ngươi bảo với chưởng quỹ để ta viết một tờ giấy nợ.
- Tiểu quán không có giấy nợ.
- Không có giấy nợ thì viết đại lên tấm bảng cũng được mà!
- Viết trên bảng cũng là giấy nợ rồi ! Đại khái là chúng tôi không bán chịu. Ông phải trả tiền mới được.
- Ta hiện giờ không có tiền, ngươi tính sao thì tính.
Phổ ky nghe nói, đến báo với chưởng quỹ:
- Hòa thượng ăn hết 24 lượng 4 tiền, ông ấy không có tiền.
Chưởng quỹ nghe báo, nổi giận nói:
- Miệng hồng răng trắng, ăn nhậu bất kể, ưa ngọt không ưa mặn, đòi cay chẳng muốn chua; ăn xong chẳng trả tiền, đánh họ cũng chẳng xong! Nhưng việc này không muốn đánh cũng bắt phải đánh mới được. Tụi bây đâu, ráp lại đánh ổng cho ta.
Tế Điên nghe nói như vậy mới hỏi: Này lão Sài, lão Đỗ, hai ông thấy làm sao đây?
- Bọn tôi không biết phải làm sao nữa.
Tế Điên nói: Này chưởng quỹ, ông đừng nóng vội. Ta sẽ biến tiền trả cho ông.
- Ừ, Hòa thượng biến đi! Bữa nay không có tiền trả thì không được đâu nhé!
Tế Điên đứng làm thinh một hồi lâu mới nói:
- Chưởng quỹ nè! Để chúng ta thương lượng với ông một việc: Ta ăn của ông cái gì, sẽ mữa trả cho ông cái đó nhé!
- Ông nói bậy bạ hoài! Mửa ra rồi tôi bán cho ai?
Tế Điên vỗ bàn la lớn:
- Eo ơi! 24 lượng 4 tiền ư!
Phổ ky thấy vậy nói:
- Khóc cũng phải trả tiền mà!
Chưởng quỹ đang sửa soạn muốn đánh Tế Điên thì nghe bên ngoài có tiếng người nói lớn:
- Này hiền đệ, chúng ta vào trong này uống ít chén rượu đã!
Sau tiếng nói, thấy hai người vén rèm bước vào, theo sau mười mấy kẻ tùy tùng. Vừa thấy Tế Điên,

http://tieulun.hopto.org

hai người ấy lật đật tới vái chào.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 057

Tỵ nạn lại cứu người bị nạn
Lôi, Trần nhầm sa vào hắc điếm

Hai người vừa vén rèm bước vào, người đi đầu mình cao 9 thước, tam đình mở rộng, đầu đội khăn tráng sĩ màu xanh, mình mặc tiễn tụ bào bằng đoạn màu đen, lưng thắt dây tơ, chân mang giày xanh đế mỏng, mặt giống như vàng đen, mày đôi mắt lộ, mũi cao, miệng rộng. Vị này chính là Thiên vương Trịnh Hùng ở đường Phụng Sơn thành Lâm An, dắt theo mấy người tùy tùng. Đi sau Trịnh Hùng là một vị dáng vẻ võ sinh công tử, tuấn mã hơn người, họ Mã tên Tuấn, trác hiệu là Bạch kiểm chuyên chư, nguyên quán huyện Thường Sơn, rất có hiếu với mẹ già cũng như Trịnh Hùng. Mã Tuấn từ Trường Sơn đến Lâm An thăm Trịnh Hùng, thấy mẹ Trịnh Hùng đôi mắt sáng tỏ lại mới hỏi Trịnh Hùng:

- Mắt lão thái thái, nhờ trị Ở đâu mà lành mạnh như vậy?

Trịnh Hùng mới đem việc lễ chúc thọ tế Điên đến trị bệnh, mỗi mỗi kể lại tận tường. Mã Tuấn nghe rồi liền nói:

- Tế Công ở chùa Linh Ẩn có trị được bệnh mắt à? Hiện nay mắt mẹ tôi không còn thấy nữa, vậy cảm phiền huynh trưởng dẫn tôi đi tìm thỉnh Tế Công.

Trinh Hùng bằng lòng và hai người cùng đến chùa Linh Ẩn tìm hỏi thăm. Được trả lời là Tế Công đi khỏi, nghe đâu Thái thú Lâm An là Triệu Phụng Sơn thỉnh về Côn sơn trị bệnh rồi. Hai người nghe nói đành trở về không. Mấy lần trở lại đều không gặp Tế Điên. Mã Tuấn cáo từ về nhà, Trịnh Hùng nói:

- Ta muốn đi theo hiền đệ một chuyến.

Cả hai bèn thu thập hành lý, mua một ít đồ dùng, dắt theo mấy tên gia nhân rồi cùng khởi hành. Một hôm trên đường đi, trời đổ mưa lất phất, gặp một thị trấn, bên đường có một tửu quán. Trịnh Hùng nói:

- Này hiền đệ, bọn mình vào đây uống rượu đã.

Hai người tiến vào tửu quán, thẳng ra hậu đường. Nghe phía sau có tiếng la lớn, Trịnh Hùng ngó đầu vào xem, thì ra là Tế Điên. Thấy Tế Điên, Trịnh Hùng chạy tới cúi đầu thi lễ, hỏi:

- Thưa sư phụ, mấy lúc này sư phụ có mạnh dõi không ?

Sài , Đỗ cũng nhận ra nói:

- Trịnh đại quan nhân, hai vị từ đâu đến đây thế?

Trịnh Hùng lúc đó mới nhận ra, hỏi:

- Hai vị đầu mục, tại sao lại giả dạng như thế này?

- Chúng tôi theo dõi việc cơ mật.

Trịnh Hùng hỏi:

- Sư phụ vừa la gì thế?

- Eo ơi, họ khi dễ tức chết ta đi thôi!

- Đứa nào dám khi dễ sư phụ vậy?

Tế Điên lấy tay chỉ Phổ ky nói: "Đó, nó đó", làm phổ ky sợ xanh mặt. Sài đầu nói:

- Trịnh đại quan nhân, ông đừng vội nóng, nên hỏi xem tại sao họ dám khi dễ lão nhân gia rồi ông sẽ biết.

Trịnh Hùng hỏi: Thưa sư phụ, tại sao họ lại dám khi dễ lão nhân gia như thế?

- Ăn cơm rồi họ không cho ta đi, chỉ lo đòi tiền thôi!

Trịnh Hùng nghe trả lời cũng bắt tức cười, nói:

- Ăn cơm của người ta đâu có lý không trả tiền cho họ. Đó không phải là họ khi dễ sư phụ đâu! Thôi ăn hết bao nhiêu, đệ tử trả chọ Mà sư phụ nè, sao sư phụ đi xa mà không mang tiền theo?

- Sao lại không mang tiền? Mang đến 200 lượng đó chớ!

Sài đầu nói: Mang theo 200 lượng bạc mà sư phụ cho người ta hết rồi. Không còn để lại một văn nào cả!

Trịnh Hùng nói: Sư phụ nè, đã không có tiền thì đừng ngồi ăn, may mà có đệ tử tới, nếu không có đệ tử tới thì sao?

- Nếu ông không tới thì ta đâu có ăn.

http://tieulun.hopto.org

Trịnh Hùng nghĩ: "À, té ra sư phụ ăn để mình trả đây mà". Nghĩ rồi lật đật kêu Mã Tuấn lại giới thiệu và sai phổ ky sắp dọn tiệc mới, gọi Sài, Đỗ cùng dự. Vừa mới ngồi vào bàn xong thì có hai người vén rèm bước vào. Người đi đầu dáng vẻ một văn sinh công tử, tướng mạo đẹp đẽ, đầu đội khăn lam, mình mặc áo bào thúy lam, đi vớ trắng vân hài rất là nho nhã. Người đi sau đầu đội khăn đoạn màu xanh, mình mặc áo nẹp nhỏ màu xanh, lưng thắt dây lụa, quần chẹt xanh, vớ trắng giày cao cổ, bên ngoài phủ một áo cừu mỏng màu xanh. Gương mặt người xanh trắng, đôi chân mày dính lại trên đôi mắt diều hâu, chiếc mũi quặp giữa hai gò má hóp, đầu thỏ mắt rắn, lưng rùa, eo rắn. Tế Điên dòm thấy biết ngay là kẻ bất lương.

Nguyên người có dáng công tử ở huyện Long Du, họ Cao tên Quảng Thụy. Gia đình họ Cao là một tài chủ chuyên đổi bạc ở dưới cửa thành Long DụGia đình ấy có ba anh em mà chỉ có đứa con duy nhất là Cao Quảng Thụy. Chú, bác và cha của Thụy cưới cho anh ta ba người vợ, ai đẻ được con trai kể như là người nối nghiệp. Cậu của Cao Quảng Thụy có tiệm bán vải ở Lâm An, Thụy lên đó để học nghề buôn bán. Một ngày kia, Thụy xin với cậu về thăm nhà, cậu Thụy nói:

- Cháu rời khỏi nhà không được, thôi thì khỏi phải trở lại học nữa!

- Không phải cháu tơ tưởng việc nhà đâu, mà vì hôm qua cháu nằm mộng thấy dễ sợ lắm. Cháu thấy bà nội cháu mất, cháu không an tâm chút nào. Muốn xin về nhà để xem rõ thực hư đó thôi.

Cậu Thụy nghe nói mới cho 10 lượng vàng đi đường. chính Thụy cũng có riêng hơn 20 lượng nữa đem theo. Khi đến Thiên Gia Khẩu vào quán ăn cơm, có ông già đến nói:

- Xin đại gia thương tình cho ít đồng, để già này ăn cho đỡ đói!

Cao Quảng Thụy nhìn lại thấy ông già râu tóc đều bạc phơ, lam lũ đáng thương quá, mới nói:

- Thưa cụ, cụ cứ đến ăn cơm đi, Cao Quảng Thụy mới mở gói bạc, lấy ra một ít bạc cho ông cụ rồi mới trả tiền cơm. Khi vừa ra khỏi quán, có một người mặc áo xanh chạy tới hỏi:

- Qúy khách họ chi?

Cao Quảng Thụy thực thà đáp: Tôi người huyện Long Du, họ Cao.

Tôi họ Vương tên Quý, cũng là người huyện Long Du đây. Vậy thì chúng ta là người đồng hương rồi. Ông già hồi nãy tôi thấy bộ dạng không phải là người tốt, ông ta là sơn tặc cướp đường đấy. Thấy bạn có nhiều tiền, thế nào lát nữa ông ấy cũng đợi bạn dọc đường cho coi. Chừng đó chẳng những bạn mất hết tiền mà tánh mạng cũng khó giữ nữa là đằng khác. Vậy chúng ta cùng đi chung để giúp đỡ nhau nhé!

Cao Quảng Thụy xưa nay chưa từng đi xa, nghe nói như vậy sợ quá, bèn đồng ý cho Vương Qúy đi cùng. Đi đến một thị trấn, trời đổ mưa lâm râm, Vương Qúy nói:

- Này hiền đệ, chúng mình hãy uống chút rượu rồi đi nữa!

Hai người bước vào tửu quán. Tế Điên dòm ra biết là kẻ bất lương, bèn nhìn y chằm chằm, mắt không nháy, làm bọn Trịnh Hùng lấy làm lạ cũng đều quay đầu lại nhìn ỵ Vương Qúy nói:

- Này hiền đệ, thôi chúng ta tìm chỗ khác uống rượu đi!

Hai người bước ra khỏi quán, đi tới trước gặp một rừng cây, bốn phía không có ai. Vương Qúy nói:

- Đứng lại coi!

- Đứng lại chi vậy?

- Đã tới nhà ông nội mi rồi. Mi không nghe nói đến đại thái gia đây làm gì à? Ta họ Vương tên Quý, trác hiệu là Thanh miêu thần. Thanh miêu không lớn được là tại không có đường làm ăn; Thanh miêu lớn được là nhờ có cái ăn nhậu đó. Ta lâu nay làm nghề không vốn bên đường, mi mau đem tiền bạc quần áo nộp ngay cho ta, để ta đưa mi về chầu Diêm chúa sớm!

Cao Quảng Thụy nghe nói sợ quá, sắc mặt tái xanh, nói:

- Vương nhị ca, chúng ta là người đồng hương mà! Tôi xin đưa tiền hết cho anh, xin anh tha cho tôi được sống.

Thanh miêu thần Vương Qúy cười ha hả, nói:

- Mi đừng có vọng tưởng! Đại thái gia làm nghề không vốn này bao nhiêu năm đâu có để sống một ai. Bây giờ ta thả cho mi hả, ngày mai chỉ cần mi cất tay một cái là tiêu mạng ta rồi. Mi lấy tay chỉ một cái nói: "Đây là tên cướp đường nè" thì mạng ta kể như đứt luôn. Bây giờ mau mau cởi quần áo ra đưa cho tạ Nếu không chịu, ta lấy dao rạch lấy, bán ra ít tiền, mi còn bị ta mắng chửi nữa. Xong việc mi đưa gáo dừa ra ta đưa về chầu Diêm tổ sớm. Nếu không nghe lời thì đừng trách ta bằm ngươi như cám.

http://tieulun.hopto.org

Cao Quảng Thụy nghe nói sợ quá, run lập cập, miệng nói chẳng thành lời, cũng cố sức năn nỉ:
- Hảo gia gia, tôi xin đưa bạc cho gia gia đây.
Vừa nói vừa móc bạc ra đưa, và nói tiếp:
- Quần áo tôi cũng đưa ra hết, chỉ xin lại một cái quần lót. Chỉ cần gia gia cho tôi được sống, thì ơn này tôi không bao giờ dám quên.
Vương Qúy cười nhạt, đáp:
- Tiểu tử, đừng nói nhiều lời. Từ trước tới nay ta chưa quá lệ đó bao giờ!
Cao Quảng Thụy thấy nặn nỉ mãi không được, bèn nổi xung thiên, thò tay lượm hòn đá, nhắm ngay mặt Vương Qúy ném thẳng cánh. Vương Qúy cười ha hả, nói:
- Mi thiệt là kẻ gan lớn bằng trời, nhè cọp mà dám vuốt râu chớ!
Nói rồi rút dao định chém. Bỗng nghe ở phía Tây khu rừng có tiếng la: - Hãy khoan, chữ Hợp!
Vương Qúy ngoái đầu nhìn lại thấy từ bên đó có hai người bước ra. Người thi đầu có thi rằng:

Đầu to cổ ngắn dáng anh hào
Mặt xanh râu đỏ lông tai bao,
Bất bình nhân sự chuyên vai gánh,
trừ ác giúp dân chí thích nào!

Người đi sau mặc áo bào thúy lam, đẹp đẽ khác thường. Hai người này chẳng phải ai khác mà chính là Lôi Minh và Trần Lượng.
Hai người này khi bị Tế Điên dùng phép định thân chế ngự và bảo rằng cho bò cạp đốt, sợ hết nổi run bẩy bẩy. Khi Tế Điên đi khỏi họ mới cử động được và lật đật giở chân chạy trốn. Khi chạy đến cánh rừng này, trời bắt đầu nhểu hột, hai người chạy nấp dưới cây liễu tránh mưa. Lúc này tâm hồn họ bất định, bàn luận cùng nhau lát nữa không biết nên đi về đâu. Đương bàn luận tới đó thì thấy có hai người từ ngoài rừng đi vào. Trần Lượng nhìn thấy nói:
- Nhị ca, anh có thấy hai người mới đi vào đó không? Một người có vẻ nho nhã thật thà, còn người kia coi bộ có vẻ đầu trộm đuôi cướp gian manh quá! E có chuyện gì xảy ra đây?
Đang lúc nghi đoán như vậy thì hai người đã vào rừng rồi và nghe Vương Qúy kêu Cao Quảng Thụy lại, nạt nộ không ngớt. Lời hai người ấy nói, Lôi Minh và Trần Lượng đều nghe rõ mồn một.
Thấy bộ tướng của Lôi Minh, Trần Lượng, Vương Qúy sợ dựng tóc gáy, hỏi:
- Xin hỏi quý danh của nhị vị?
- Tôi họ Lôi tên Minh.
- Tôi họ Trần tên Lượng.
Vương Qúy nói:
- Cao danh của hai vị tôi đã nghe quạ Vị này có phải là Phong lý vân yên Lôi Minh, Lôi đại thúc chăng? Còn vị này có phải Thánh thủ bạch viên Trần Lượng, Trần tam gia không?
Lôi Minh nghe hỏi trợn mắt đáp:
- Ta đập bể cái mặt mầy nghe chưa, ta vầy mà đại thúc, còn chú này là gia gia của mầy à?
- Vậy thì là ông nội.
Trần Lượng rút dao ra, Vương Qúy sợ quá lắp bắp:
- Vậy thì là ông cố nội.
Lôi Minh nói:
- Những gì mày nói hồi nãy, ta đều nghe ráo, mầy hãy đem tiền đưa hết cho ta!
Vương Qúy lấy bạc đưa ra cho Lôi Minh. Lôi Minh lại ra lịnh:
- Còn bạc trong lưng mày nữa, cũng đưa ta nốt.
Vương Qúy cũng móc bạc đưa ra hết. Lôi minh nói:
- Còn quần áo của mầy nữa cũng cỡi ra luôn!
Vương Qúy năn nỉ:
- Xin đại gia đừng làm như vậy! Chúng ta đều là dân chữ Hợp mà!
- Dẹp cái giọng cứt chó của con mẹ mầy đi!
Nói rồi lia một đao, tai của Vương Qúy bị đứt nghiến. Vương Qúy nói:
- Kìa đại gia, người mang bầu của chúng ta đã tới đó.

http://tieulun.hopto.org

Lôi Minh và trần Lượng cùng ngoái nhìn, thừa cơ hội Vương Qúy bỏ chạy.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 058

Đổng gia điếm, hai anh hùng bị hại
Tế Thiền sư báo ứng kẻ tặc nhân

Vương Qúy nói gạt cho Lôi Minh và Trần Lượng tâm thừa cơ bỏ chạy. Trần Lượng tức tốc đuổi theo sau, nói:
- Hay cho thằng giặc này, ta để mi chạy thoát, đừng kể ta là anh hùng!
Vương Qúy cứ cắm đầu chạy thục mạng, như cá vừa thoát lưới, ước gì có thêm đôi cánh để chạy nhanh hơn nữa. Chạy ra khỏi khu rừng, gặp con rạch chắn ngang rộng hơn 3 trượng, Vương Qúy nhảy ùm xuống nước lội qua chạy trốn. Trần Lượng thấy nếu chạy vòng kiếm chỗ vượt qua, Vương Qúy cũng chạy xa rồi, nên không đuổi theo nữa. Cao Quảng Thụy đi đến nói:
- Nhờ có hai vị đại gia cứu giúp. Nếu không, tánh mạng tôi kể như đi đứt về tay tên độc ác đó rồi.
Trần Lượng hỏi:
- Chú họ tên là gì? Quê quán ở đâu mà lại đi chung với tên cướp như vậy?
- Tôi họ Cao, tên Quảng Thụy.
Nói rồi bèn việc ăn cơm ở Thiên Gia Khẩu thuật lại. Lôi Minh nói:
- Chúng tôi cũng không phải là người lục lâm đâu. Đây, tôi trả bạc lại cho chú nè!
Nói rồi lấy 30 lượng bạc đưa ra. Quảng Thụy cám ơn rối rít và nói:
- Hai vị cứu mạng tôi thật là tích đức vô lượng! Gia đình chúng tôi mở tiệm đổi bạc ở ngoài cửa Bắc thành Long Dụ Hai vị có dịp nào ngang qua Long Du, xin ghé qua tệ xá để gia đình chúng tôi được ngàn muôn lần tiếp đón hai vị.
Trần Lượng nói: Vâng, thôi chú về đi!
Cao Quảng Thụy bèn cáo từ về nhà. Trần Lượng có tâm thương người, mới nói với Lôi Minh:
- Này nhị ca, Cao quảng Thụy thiệt thà quá mà đi đường có một mình. Thảng như gặp trường hợp vừa rồi chỉ có khổ thôi. Bây giờ bọn mình không có việc chi, ngại gì mà không ngầm đưa anh ta một đoạn đường?
- Cũng được.
Hai người bèn thủng thỉnh đi cách Quảng Thụy một đoạn xa xa để bảo hộ. Tới một quảng đường, Lôi Minh và Trần Lượng cảm thấy đói bụng, bên ngoài trời mưa lất phất. Trần Lượng nói:
- Nhị ca, bọn mình tới đầu kia tìm một quán trọ ăn cơm. Bây giờ cũng đã chiều tối rồi đấy.
Lôi Minh nói:
- Phía trước có một tòa Đổng gia điếm cách đây không xạ Nơi này tiếp đãi rất lịch sự, hồi trước ta đã từng trọ Ở đó. Cách đây hai năm, ta có trọ Ở điếm này dưỡng bệnh. Trong điếm có vị Đổng lão chưởng quỹ tánh tình rất khẳng khái, không biết bây giờ còn ở đó hay không? Hay là đã thay người khác rồi?
- Vậy thì chúng ta cùng đến Đổng Gia điếm sẽ biết.
Đến một tòa thôn trang, trên đường Nam Bắc có một cái điếm day mặt về hướng Đông. Hai người bước tới kêu cửa. Bên trong có một người đi ra mở cửa. Người này độ khoảng 30 tuổi, gương mặt vàng ệch, mặc áo cánh lam, chiếc quần xanh để lộ đôi vớ trắng trên đôi giày xanh, có dáng vẻ là một phổ ky Người ấy thấy Lôi Minh và Trần Lượng bèn hỏi:
- Hai vị đến mướn phòng trọ phải không?
- Vâng, chúng tôi đến trọ.
Nói rồi hai người từ từ tiến vào. Vào thẳng bên trong đụng ngay tấm vách ngăn. Qua khỏi vách ngăn là Bắc thượng phòng, hai dãy hai bên là những thượng phòng chiếc. Ở nơi hành lang có đặt một chếc bàn với ngọn đèn nhỏ, một người đang ngồi nơi bàn uống rượu. Thấy Lôi Minh, Trần Lượng bước vào, người ấy đưa tay tắt ngọn đèn đi. Hai người cũng không để ý, vả lại cũng không thất rõ người ấy là ai. Phổ ky mời hai người lên thẳng Đông phối phòng.
Tòa Đổng gia điếm này bây giờ không còn thuộc Đổng gia nữa. Khi vị lão chưởng quỹ chết đi, hai vị thiếu chưởng quỹ không lo việc buôn bán, chỉ cặp kè
với Thanh miêu thần Vương Qúy uống rượu đánh bạc. Một hôm Vương Qúy nói:
- Hai vị thiếu chưởng quỹ nè, hai vị nhường điếm này lại cho tôi, mỗi năm tôi sẽ chu cấp cho hai vị mấy trăm điếu tiền!

http://tieulun.hopto.org

Hai vị tiểu chưởng quỹ bèn đem điếm ấy giao cho Vương Quý. Vương quý vốn xuất th ân từ phái mãi võ, bèn đi tìm mấy tên phổ ky trong giới lục lâm, dạy họ quen việc buôn bán. Gặp khách thương nào đi lẻ loi mà hành lý dầy cộm, bọn họ bèn mưu hại rồi chia chác. Vương Qúy bình thường nói phách với các phổ ky, tự xưng mình là người nổi tiếng trong giới lục lâm. Tất cả thuộc h àng em cháu, đều gọi y là đại thúc cả. Bọn phổ ky cũng không biết Vương Qúy tài năng đến bực nào. Hôm nay, Vương Qúy từ bên ngoài trở về, áo quần trên người ướt mem, tai lại thiếu mất một cái, máu còn rỉ rỉ chảy. Có một phổ ky họ Ngô tên Kỷ Phương, tánh hay đùa cợt, hỏi:
- Trại chủ hôm nay đi đâu mà tai rớt mất một chiếc? Áo quần lại ướt mem thế?
- Ôi, không nói thì thôi, nói ra thêm tức! Ta đang ăn cơm ở trong tiệm ở tiểu trấn kia, gặp lúc bọn họ đang đánh nhau, hai phe chơi toàn đao cả, không ai dám can hết, ta mới nhảy vào can ra, bị hớt nhằm một đao đứt nghiến cái tai đó. Ta đâu có để yên! Tên ấy xách đao chạy trốn, ta quyết rượt tới cùng. Tên ấy nhảy xuống nước lội qua sông, ta cũng nhảy xuống rượt theo mới ướt nhem như vậy. Biết bao nhiêu người quỳ xuống năn nỉ ta xin tha cho hắn, đâu lẽ ta chấp nhất mà không nể tình. Mọi người khuyên ta trở về, thế nào ngày mai tên ấy cũng đến rập đầu xin tội. Thôi, ngươi hãy vào lấy quần áo khô để ta thay nhanh lên!
- Phổ ky nghe nói tin là chuyện thật nên không hỏi thêm nữa, vội lấy quần áo khô đem ra. Vương Qúy thay đồ xong rồi bảo:
- Đem cho ta ít rượu và tí đồ nhắm.
Phổ ky đem ra hai bầu rượu và hai đĩa thức ăn. Vương Qúy ngồi ngay ở hàng lang uống rượu, vừa uống vừa nghĩ bụng: "May nhờ cặp giò của mình khá tốt, nếu không chắc phải chết về tay Lôi Minh, Trần Lượng rồi!". Đang nghĩ tới đó, bỗng nghe bên ngoài có tiếng gọi cửa. Vương Qúy định bảo phổ ky đừng mở cửa mà phổ ky đã ra mở rồi và mời hai người khách vào trong. Vương Qúy thấy mặt hai người khách hồn phi phách tán, vội tắt ngay ngọn đèn, chuồi vào một thượng phòng khác, tim đập thình thình. Thấy phổ ky đưa hai người khách vào thượng phòng Đông xong trở ra, Vương Qúy kêu Kỷ Phương lại hỏi:
- Hai người khách mới vừa vào đó, ngươi có biết họ là ai không?
- Không, tôi không biết.
- Một người là Phong lý vân yên Lôi Minh, còn người mặt trắng kia là Thánh thủ bạch viên Trần Lượng.
- Hai vị ấy là người có tiếng tăm, chúng ta phải tiếp đãi họ tử tế, thế nào cũng được họ thưởng tiền hậu hĩ.
- Ta nói cho ngươi biết, hai người ấy là kẻ thù của ta đó!
- Tại sao lại có thù với ông?
- Hôm nay ta dụ con mồi từ Thiên Gia Khẩu vào trong cánh rừng, sửa soạn làm thịt thì Lôi Minh, Trần Lượng chạy tới làm bộ vấn an ta: - Vương đại thúc, lâu nay vẫn mạnh giỏi chứ? Ta trừng mắt hỏi: - Hai thằng nhỏ này, tụi bay muốn gì đây? Có mặt xin chia một nửa . Ta đâu có chịu. Bọn họ ỷ đông gây sự động thủ với ta, bị ta cho mấy nhát. Rủi ro ta bị rớt gói bạc, ta mắc lo lượm lại, thừa cơ đó nó hớt của ta một cái tai. Bữa nay tụi nó tới số rồi. Lát nữa tụi bây phải hại cho được nó để trả thù cho tạ Có bao nhiêu tiền tụi bây chia nhau đi, ta không cần đâu.
- Thế thì được.
Vương Qúy kề tai phổ ky nói nhỏ: "Ngươi phải làm như vầy. . như vầy. . .".
- Phổ ky gật đầu lia lịa rồi lên Đông phối phòng hỏi:
- Hai vị cần ăn uống món gì không?
Trần Lượng hỏi: Ở đây có món gì nào?
- Có đậu hủ xào, đậu hủ ram, đậu hủ khô, đậu hủ sợi.
- Còn có món nào khác nữa không?
- Không có; đầu bếp của tiệm chúng tôi bữa nay đi nấu đám cho người ta rồi. Hiện có gà xé phay, thịt trắng mà ăn với nước chấm thật tuyệt. Còn rượu thì không có bầu sẵn, muốn uống thì lấy bình chiếc ra hai cân một mà thôi.
- Thôi cũng được, lấy bình hai cân, cân cho hai cân rượu rồi đem hai con gà quay lên đây.
Lát sau rượu thịt đem lên đầy đủ. Lôi Minh, Trần Lượng uống vào mấy hớp rượu. Trần Lượng nói: Không xong rồi, nhị ca ơi! Sao tôi cảm thấy ngầy ngật khó chịu quá!

http://tieulun.hopto.org

- Ừ, ta cũng cảm thấy như vậy.
- Ái chà chà, chữ Hợp bỏ cái gì trong đây vậy kìa?
Mới nói tới đó thì Lôi Minh đã ngã vật xuống. - Phổ ky thấy vậy kêu:
- Trại chủ ơi, hai người này sụm rồi!
Vương Qúy đáp: Được.
Trần Lượng lúc ấy còn bình tĩnh, nghe Thanh miêu thần Vương Qúy nói như vậy, chắc mẻm phen này đi đứt rồi.
Phổ ky thấy lát sau Trần Lượng cũng gục luôn liền đi gọi Vương Quý, Vương Qúy bảo:
- Trong mình của bọn họ có gói bạc 30 lượng là của ta lấy của con mồi, còn một bao 5 lượng nữa, đó là của tạ Trong mình họ có bao nhiêu tiền bạc, ta không cầu đâu, tụi bây cứ chia nhau xài.
Phổ ky nghe nói, lòng rất bất mãn. Giấu của thì không, chia phòng thì có! Lúc trước chỉ nói đến việc báo thù thôi, bây giờ lại đòi chia tiền bạc. Phổ ky không có cách gì chống lại, cũng không dám nói.
Vương Qúy cầm đao đi ra khỏi thượng phòng muốn đến giết Lôi Minh và Trần lượng. Vừa đến thềm của phòng Đông bỗng nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa kêu:
- Mở cửa, mở cửa, khách đến ngủ trọ đây!
Vương Qúy nghe nói, bảo:
- Kỷ phương, mi ra trước bảo cho người bên ngoài đó đi đi, đừng để họ quấy rầy ta!
Phổ ky ra đến cửa, hỏi:
- Ai đó?
- Ta đến ngủ trọ đây!
- Trong điếm không có phòng trống.
- Thượng phòng không có thì phối phòng cũng được mà!
- Phối phòng cũng không có nốt.
- Phối phòng không có thì nhà bếp!
Phổ ky dòm qua khe cửa thấy bên ngoài là một ông Hòa thượng. Hòa thượng ấy chính là Tế Điên! Nguyên lúc ban ngày, trong tiệm cơm nơi tiểu trấn,Tế Điên cùng Trịnh Hùng, Mã Tuấn, hai vị Ban đầu vầy tiệc mới, ăn uống tới tiệc tan mà mưa vẫn chưa tạnh. Trịnh Hùng nói:
- Thưa Sư phụ, hôm nay chúng ta dừng lại quán này nghỉ qua đêm rồi tính nữa.
- Ừ!
Mọi người cùng kéo vào sau quán, nói chuyện một hồi rồi chia nhau đi ngủ. Ngủ đến canh hai, Tế Điên thức dậy gọi:
- Này Sài đầu, Đỗ đầu! hai vị mau theo tôi bắt Hoa Vân Long, nó đang treo trên cây đàng kia kìa.
- Có thiệt không?
- Thiệt mà!
Hai người lật đật choàng dậy, cùng Tế Điên đi ra khỏi điếm. Trời hãy còn mưa lác đác. Sài đầu hỏi:
- Thưa sư phó, Hoa Vân Long treo ở đâu?
- Ta cũng chả biết!
- Chớ không phải là sư phó vừa nói đó sao?
- Ta kêu các ông thức dậy đi dạo cảnh mưa với ta, Trên đầu mưa rơi lác đác, dưới chân bùn đất lép nhép kêu vang, há chẳng khoái hơn là nằm ngủ trong quán hay sao?
Sài, Đỗ tức giận cành hông, nhưng không tiện nói ra. Tế Điên đến cổng Đổng gia điếm, sửa sang lại túi đựng, làm cho bao gồ lên, có vẻ nặng thêm ra, rồi mới đến ngõ cửa.
Phổ ky nói: Không có phòng.
Tế Điên nói: Phòng chật cũng không ngại, miễn là ngủ trọ được thôi. Tôi đang làm bảo tiêu, sợ mất của người ta ngoài đường đền không nổi, mới năn nỉ xin ngủ đỡ đấy mà.
Phổ ky dòm qua kẹt cửa nói:
- Ông là Hòa thượng, Làm sao nói là đi bảo tiêu?
- Ta bảo tiêu hàng ngầm mà.
- Ông bảo tiêu vật gì thế?
- Thủy tinh mắt mèo, cây san hô hoàn chỉnh và đồ cổ ngoạn. Phổ ky nghe nói, Chạy vào bảo với Vương Quý:

http://tieulun.hopto.org

- Ngoài trước có ông Hòa thượng đi bảo tiêu hàng ngầm. Toàn là thứ hàng quý giá đắt tiền không. Chúng ta lo "tính" món này có được không? Lần này nếu trót lọt có tới mấy vạn, Mỗi người có thể chia được 7, 8 ngàn lượng.
Vương Qúy nói:
- Cũng được! nhưng phải khóa Đông phòng lại đã rồi rước ông ấy lên thượng phòng!
Phổ ky ra ngoài mở cửa mời vào. . . Tế Điên thi triển Phật Pháp, đại hiển thần thông, báo ứng kẻ tặc nhân, cứu thoát Lôi Minh và Trần Lượng.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 059

Tế Công hỏa thiêu Đổng gia điếm
Trần, Lôi đưa tin tìm Vân Long

Phổ ky ra mở của thấy một Hòa thượng đi cùng với hai người nữa, đem theo một bao tổ bố, Hòa thượng nói với phổ ky:
- Ngươi tiếp một tay đem bao đồ này vô giùm.
Phổ ky bước tới giở lên không nhúc nhích. Tế Điên mới nói với hai vị Ban đầu:
- Hai ông tiếp khiêng vô với.
Sài, Đỗ hai người cùng ráp lại khiêng. Bốn người rinh bao đồ đi thẳng lên thượng phòng. Phổ ky nghĩ thầm: "Đồ quý trong bao chắc nhiều lắm, bốn người ra sức khiêng còn cóng róng mà làm sao ba người họ lại đem đi được kìa?"
Tế Điên lên thượng phòng xong hỏi phổ ky:
- Này Kỷ phổ ky, chú họ gì?
- Hòa thượng đã biết tôi họ Kỷ rồi sao lại còn hỏi?
- Ta thấy chú hình như họ Kỷ, vậy ta đoán ngay chóc!
- Thưa đại sư phó, người có cần ăn uống thức gì không?
- Tiệm của mấy chú có món gì nào?
- Sư phó cần món gì cũng có.
- Đậu hủ xào, đậu hủ ram, đậu hủ khô, đậu hủ sợi. Ngoài ra không có thứ nào khác, vì đầu bếp của tiệm chúng tôi người ta mời đi nấu cổ rồi, cả phụ bếp cũng theo nốt. Hiện chỉ còn hai con gà nhỏ chưa xào ướp gì. Có đúng không nào?
Phổ ky nghe nói hết hồn, nghĩ bụng: "Quái lạ thiệt! Mấy câu này mình nói với hai thằng cha kia mà sao bây giờ Hòa thượng lại nói đúng y như vậy kìa?"
Tế Điên nói:
- Ta nói hớt giùm chú đó mà!
- Không phải vậy đâu! Hòa thượng cần món chi cũng có hết.
- Ta cần ba hồ rượu, hai đĩa thức ăn làm sẵn.
Phổ ky đến phòng chưởng quỹ hô:
- Rượu trắng ba bầu, kha khá chữ mê vào!
Tế Điên nói:
- Ừ! Phải đó, ba bầu rượu trắng, kha khá chữ mê vào.
Phổ ky nghe nói giựt mình, nghĩ thầm: "Không xong rồi; Hòa thượn gnày cái gì cũng biết ráo!"
Nghĩ rồi bèn hỏi:
- Này Hòa thượng, ông nói cái gì là kha khá chữ mê?
- Chú nói thiệt hay nói chơi đấy hả? Chú nói câu đó mà lại hỏi ta! Ta bây giờ muốn hỏi chú nè, cái gì là kha khá chữ mê?
Phổ ky ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:
- Không có gì đâu, đó là tôi kêu rượu ngon đấy.
- Ừ, thì ta cũng kêu rượu ngon.
Một lát sau, phổ ky đem rượu và thức ăn đến. Tế Điên cầm bầu rượu nhìn một hồi lâu rồi nói:
- Phổ ky nè, chú uống rượu đi!
- Tôi không uống rượu.
Tế Điên bảo:
- Lão Đỗ, lão Sài uống đi.
Sài, Đỗ mỗi người đều cầm một hồ rượu. Ba người uống ba hồ rượu và đều mê gục xuống. Phổ ky vào nói với Vương Qúy là ba người ở thượng phòng đều đã gục hết.
Vương Qúy nói:
- Được, Trước hãy báo cừu, giết hai thằng cha ở phòng Đông đã rồi sẽ tính chuyện phát tài sau.
Nói rồi dẫn bọn thủ hạ cầm gươm đao xông lên Đông phối phòng. Bọn họ lật đật đi đến bên ngoài cửa sổ phòng Đông, nhưng tìm hoài không thấy cửa vào. Vương Qúy hỏi:
- Phổ ky, cửa phòng Đông ở đâu mà ta tìm hoài chẳng thấy?

http://tieulun.hopto.org

- Tôi cũng tìm mãi mà chẳng ra cửa phòng đây? Cái này mới lạ thiệt!
Vương Qúy liền ra lệnh:
- Thôi chúng ta lên thượng phòng giết Hòa thượng trước, rồi sẽ báo thù sau!
Lúc đó mọi người lại kéo thẳng lên thượng phòng. Kỷ Phương nói:
- Để tôi giết nó cho!
Nói rồi tiến vào phòng, vừa mới đưa dao lên, thấy Hòa thượng nhăn răng một cái, Kỷ Phương hết hồn sợ muốn đứng tim, đứng im không nhúc nhích. Vương Qúy đứng bên ngoài dòm thấy Kỷ Phương cứ đưa đao mãi mà không hạ thủ, tức giận nói:
- Ta bảo mi giết ổng mà sao cứ đưa đao lên hoài. Mi sợ cái gì chứ?
Vương Qúy đích thân cầm đao nhảy vào muốn giết Hòa thượng. Hắn vừa đưa đao lên bị Tế Điên lấy tay chỉ một cái, dùng định thân pháp giữ cứng hắn lại và nói:
- Đồ chết bầm này, mi muốn hại Hòa thượng ta hử? Để ta cho mi biết Hòa thượng ta lợi hại đến mực nào.
Nói rồi lấy tay chỉ một cái, dùng pháp định thân giữ cứng những tên phổ ky kia, rồi chạy thẳng sang phòng Đông, xô cửa bước vào, móc túi lấy ra viên thuốc hòa tan trong nước đổ vào miệng Lôi Minh, Trần Lượng. Giây lát hai người tỉnh lại, mở mắt ra thấy Tế Điên đang đứng trước mặt. Lôi Minh lật đật quỳ xuống, dập đầu như tế sao, nói:
- Đệ tử ngu muội không biết, toan tính hại lão nhân gia! Lão nhân gia chẳng những không giận mà còn cứu mạng cho đệ tử, thật là lượng cả bao dung! Xin lão nhân gia xá tội cho đệ tử!
- Ta không bắt tội ngươi đâu! Hai vị Ban đầu đi theo ta bị bọn chúng bỏ thuốc mê nằm gục ở thượng phòng kia. Ta cho ngươi hai viên thuốc này, bọn ngươi nên lên đó cứu họ tỉnh lại. Như bọn họ có hỏi thì ngươi nên làm như vầy, như vầy…
Lôi Minh, Trần Lượng gật đầu. Tế Điên trở lộn về phòng, nằm xuống giả ngủ say như chết. Bọn Lôi Minh đến thượng phòng cứu tỉnh Sài đầu dậy. Hai vị Ban đầu mở mắt ra nói:
- Té ra là Lôi gia và Trần gia. Hai vị từ đâu đến?
Bọn tôi đi từ Thiên Gia Khẩu đến tại điếm này, kêu cửa mãi không mở, bọn tôi bắt buộc phải nhảy tường mà vào. Thấy bọn trong điếm sửa soạn hại hai ông, bọn chúng tôi bắt trói chúng lại và cứu hai ông đây.
- Dòm qua thấy Tế Điên đang ngủ say, hai vị Ban đầu nổi giận. Sài đầu nói:
- Hay dữ a! Hòa thượng giỏi tính quá mới đưa chúng tôi vào hắc điếm. Nếu không nhờ hai vị chắc mạng chúng tôi kể như tiêu rồi! Hai vị lấy thuốc cứu tỉnh Hòa thượng để chúng tôi hỏi ổng thử cho biết!
Trần Lượng nói: Hết thuốc rồi!
Tế Điên nói: Dốt quá, con lục lưng ta lấy thuốc đem bỏ vô miệng ta, không được sao?
Cả bọn Lôi Minh cười ngặt nghẽo. Tế Điên nói:
- Thôi, bốn ngươi hãy ra ngoài trước đi, để ta báo ứng Thanh miêu thần cái đã.
Bốn người đi ra bên ngoài dòm lại thấy Hòa thượng ôm củi khô chất đống lại rưới thêm dầu rồi châm lửa đốt. Trong giây lát, ngọn lửa bốc cao. Có Thơ làm chứng:

Phương Nam chánh vị hỗn ly
Hôm nay giáng trị vì thế gian
Vô tình lửa dữ cháy lan,
Lầu son gác tía, cung vàng nào tha
Ào ào lưỡi lửa liếm qua
Đất trời rung động xảy ra tức thì.
Khác nào núi lửa khói phì
Chúng dân nhốn nháo kể gì hèn sang!

Mọi người ngoái lại xem thấy bốn bề lửa cháy cuồn cuộn, kế nghe tiếng Hòa thượng kêu réo:
- Không xong, không xong rồi! Mau cứu ta với! Ta không chịu được, chắc bị chết cháy quá!
Mọi người bên ngoài nghe kêu, nói:
- Chà, không xong rồi, Tế Công bị mắc kẹt trong đám lửa rồi!

http://tieulun.hopto.org

Lôi Minh là người có lòng mau mắn, nghe tiếng kêu Tế Điên gọi mới nghĩ rằng: "Ta dùng thuốc hại Hòa thượng mà Hòa thượng chẳng oán giận ta, lại vào trong hắc điếm bắt giặc cứu ta nữa. Hòa thượng thiệt là người khoan dung đại lượng. Bây giờ ta để Tế Công chết cháy trong đó, thật là ăn ở không phải chút nào! Ta phải liều mình nhảy vào đám lửa cứu Tế Công ra mới xứng đáng là người tri ân báo đức chớ!".
Nghĩ rồi Lôi Minh bèn phóng mình vào trong đám cháy, phóng nhảy mấy lần mới vào tới được bên trong. Thấy Tế Điên đang đứng trong đó, Lôi Minh lật đật nói:
Sư phó đừng quá lo, cứ đeo lên lưng đệ tử để đệ tử cõng ra nhảy ra.
- Ừ, đưa lưng ra đây.
Lôi Minh bèn ngồi xổm xuống, Tế Điên cỡi ngay lên lưng. Lôi Minh nhắm phía đầu tường nhảy tới. Tế Điên dùng phép Thiên cân trụy, nặng quá hai thầy trò rớt lại trong lửa. Lôi Minh sợ quá nhảy liên tiếp mấy cái để vọt quạ Tế Điên nói:
- Lưng ngươi êm quá!
- Sư phó cứ đeo chắc, đừng rơi xuống là được.
- Ừ, đừng rớt xuống là được.
Lôi Minh lại cõng Tế Điên nhảy vọt lên. Vừa mới nhảy lên, Tế Điên niệm "Án sắc lịnh hích", tức thì cái nhảy của Lôi Minh bốc lên vo vo đến nửa từng không. Dưới đất, Trần Lượng, Sài đầu, Đỗ đầu thấy Lôi Minh cõng Tế Điên nhảy bốc lên thẳng mãi. Lôi Minh sợ quá, hồn bất phụ thể, kêu lên:
- Sư phụ Ơi, phải cho hạ xuống chớ! Cao quá như vầy,chừng rớt xuống, thịt nát xương tan chắc chết quá!
- Không hề chi mà! Không rớt đâu!
Nói rồi niệm "Án sắc lịnh hích". Tức thì hai thầy trò vo vo rớt xuống. Giây lát chân chạm đất, bình an vô sự. Báo hại Lôi Minh sợ tháo mồ hôi hột, trống ngực đập liên hồi. Lôi Minh thả Tế Điên ra, nói:
- Sư phó làm đệ tử sợ hết hồn.
Ta muốn đưa ngươi lên trời, thăm viếng Ngọc Hoàng một chuyến cho biết mà ngươi không chịu nên thôi đấy chứ! Thôi, bây giờ nên rời khỏi chỗ này mau, lát nữa có người ta tới thấy nhà cháy cho rằng bọn ta đốt thì lôi thôi lắm!
Trần Lượng nói:
- Phải đó, chúng ta đi khỏi đây cho mau mới được.
Bốn người cùng Tế Điên kéo nhau đi về phía đầu thôn. Trần Lượng nói:
- Này nhị ca, chúng ta đứng lại nói chuyện một chút, để ba vị đi trước đi.
Tế Điên nói:
- Hai vị Ban đầu nè, chúng ta đi trước đi. Họ nán lại đi cầu đó.
Lôi Minh dừng bước, hỏi:
- Tam đệ kêu ta đứng lại để nói gì?
- Nhị ca tính xem chúng ta cùng đi chung với sư phụ hay nên tách ra đi riêng hay hơn?
Lôi Minh là người lòng thẳng như ruột ngựa, nói:
- Đi riêng cũng được, đi chung với sư phụ càng hay đâu có sao nào?
- Nhị ca, anh thiệt không có ý tứ chút nào! Nếu luận về thuật nhảy tường vượt vách, đao thương côn bổng, cước dài quyền ngắn, võ nghệ tài năng, tôi xin kém anh một bực. Còn luận về linh cơ xảo diệu, kiến thức nhạy bén, túc trí đa mưu, ứng cảnh sanh tình thì anh phải nhường phần trội cho tôi! Anh tính xem, sư phụ đem hai vị Ban đầu kiếm bắt Hoa Vân Long, chúng ta tiếp sư phụ bắt Hoa nhị ca à? Hay là tiếp nhị ca đánh lại sư phụ?
- À há, vậy phải làm sao bây giờ?
- Tôi có chủ ý nầy, nếu thi hành thì nhất cử lưỡng tiện tam toàn kỳ mỹ, chẳng mất lòng bên nào hết! Mình nói với sư phụ là mình đi kiếm Hoa Vân Long tiếp sư phụ. Chừng gặp Hoa nhị ca, mình báo cho ảnh biết là sư phụ dẫn hai vị Ban đầu kiếm bắt ảnh để ảnh trốn mau. Hai bên chúng ta không làm thương tổn bên nào hết, anh thấy có được không?
- Được, chủ ý của hiền đệ hơn ta nhiều!
Thương lượng xong, hai người đuổi theo gặp Tế Điên. Tế Điên hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Hai con thương lượng đã xong chưa?
- Hai con định tìm Hoa Vân Long sẽ bảo nó rằng ta định bắt nó chạy mau đi. Các người làm như vậy để khỏi mắc tội với cả hai bên, có đúng không nào?
- Không phải đâu, khi hỏi thăm được hắn, tụi con đưa tin cho sư phó biết liền.
- Nói rồi Lôi Minh, Trần Lượng dợm tách ra. Tế Điên hỏi:
- Chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu nè?
- Thì sư phó nói đi.
- Sẽ gặp nhau ở Tiểu Nguyệt Đồn nơi huyện Long Du nhé!

Nói rồi, Tế Điên cùng với hai vị Ban đầu rẽ ra đi thẳng. Trần Lượng nghe nói gặp nhau ở Tiểu Nguyệt Đồn có bạn bè lục lâm, thế nào Hoa Vân Long cũng đến đó chớ chẳng không.

Nghĩ rồi, bàn tính với Lôi Minh rủ nhau đi thẳng tới Tiểu Nguyệt Đồn. Đi suốt ngày cách Tiểu Nguyệt Đồn khoảng 30 dặm trời đã tối, hai người ngủ trọ Ở một điếm nhỏ dọc đường. Hôm nay trả tiền trọ và cơm nước xong, hai người lại đi thẳng đến Tiểu Nguyệt Đồn. Vừa vào trong thôn, họ thấy đằng trước một người đi lại. Người này đầu đội khăn tráng sĩ sáu múi màu nâu nhạt, có dính sáu hạt minh châu, trên khăn thêu hoa màu sắc sặc sỡ. Mình mặc một chiếc áo đoạn tiễn tụ bào tay hẹp màu nâu nhạt, lưng cột dây loan đái, đi đôi giày đế mỏng. Mặt trắng, trên tay xách một giỏ đựng mấy trái cây, còn tay mặt xách con cá chép còn sống. Lôi Minh, Trần Lượng nhìn kỹ, té ra là Hoa Vân Long.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 060

Các phỉ đồ luyện võ thỉnh anh hùng
Đăng Sơn Báo tức khí mời bái huynh

Tại sao Hoa Vân Long đến Tiểu Nguyệt Đồn?

Nguyên do ở Tiểu Nguyệt Đồn này có một lão hiệp nghĩa sĩ họ Mã tên Nguyên Chương, trác hiệu Thiên lý độc hành. Vị này võ nghệ xuất chúng, bản lãnh rất cao cường, bình sanh chẳng thâu đồ đệ, chỉ truyền cho hai đứa cháu. Một người tên là Mã Tịnh, ngoại hiệu Thiết diện dọa xoa, còn có tên là Hắc hổ quái hải. Vì Mã Tịnh mặt đen nên có ngoại hiệu như thế. Một người nữa tên là Mã Thành, ngoại hiệu Thám hải long. Học nghề của hai anh em họ đều là võ nghệ gia truyền. Lão anh hùng Mã Nguyên Chương mấy mươi năm hoạt động độc lập trong chốn giang hồ không kết bạn vào phe với nhóm lục lâm nào hết. Ông chỉ có hai thủ hạ, một người tên Thám hoa lang Cao Khánh, một người tên Tiểu bạch hổ Châu Lan. Hai người này đã thành gia lập nghiệp, chính người địa phương cũng không biết họ là người của giới lục lâm, chỉ biết rằng họ là tài chủ có sản nghiệp hẳn hoi.

Lão anh hùng đã chán ngán hồng trần, tự cất một ngôi Tỳ Lô tự để xuất gia tu hành. Tuy đã xuất gia nhưng không thọ giới, không biết trong tăng môn có sự ảo diệu như thế nào! Chính mình dù sùng đạo, thường đọc tụng kinh sách, nhưng chưa hiểu chính xác. Lão anh hùng giao chùa cho Cao Khánh, Châu Lan coi sóc rồi đi du phương. Từ khi lão anh hùng ra đi, tất cả công việc trong nhà đều do một tay Mã Tịnh liệu lý. Mỗi năm Mã Tịnh đi xa một chuyến hoặc 1.000 hay 800 dặm, tìm một nơi nào đó để hành nghề. Đối tượng hành nghề là các quan trưởng, phú hộ hay những nhà buôn bán lớn. Tiền của lấy được đem chất lên lưng lừa chở về nhà. Hàng xóm có hỏi thì Mã Tịnh bảo là đi thâu thuế tô đem về.

Mã Tịnh võ nghệ giỏi như vậy mà chỉ kết giao với một người, cũng là dân địa phương tên là Lý Bình. So với Mã Tịnh, Lý Bình võ nghệ chỉ có năm phần thôi, nhưng cũng được tặng ngoại hiệu là Đăng sơn báo tử Lý Bình. Lý Bình có một người em là Lý An Ca, sống nhờ nghề bán rượu ở ngoài thôn Tiểu Nguyệt Đồn. Thường mấy đứa du thủ du thực hay tụ tập ở trong quán anh ta uống rượu. Ban đầu năm ba đứa, sau lần thành mười mấy đứa tụ tập, chúng muốn xin học võ nghệ với Lý Bình. Những bọn này đều là phỉ đồ vô loạn du thủ du thực, xu quyền phụ thế, không từ nan bất cứ tội ác nào! Chúng đều có ngoại hiệu như là: Thiên bình chuyển, Mãn thiên phi, Chuyển tâm lang, Hoa vĩ lang… tất cả hơn mười người.

Trong thôn Tiểu Nguyệt Đồn có ngôi miếu Tam Lý Bình làm thầy dạy chúng. Người ta luyện tập võ nghệ cốt để thân thể cường tráng, còn bọn chúng đến đó luyện tập cốt để giỏi côn quyền. Lý Bình giao tiếp với bọn họ, có thêm được chút ít tiền uống rượu. Bọn họ dám ăn quỵt ở chỗ khác chớ ăn uống ở tiệm Lý Bình đâu dám không trả. Bình thường Lý Bình dạy võ nghệ cho họ, người này luyện cương đao, người nọ luyện thương pháp… Về sau, trong đó có một người gọi là quân sư nói:

- Mấy anh không cần luyện nữa!

Mọi người hỏi:

- Tại sao không luyện nữa?

- Sư phó bất tài, đệ tử dốt! Lý Bình xưa nay là người hữu danh vô thực, học với ông ta chẳng ra chi đâu!

- Không học với ông ta thì học ai đây!

- Ở địa phương chúng ta có ai là người nổi tiếng không?

- Người thực sự nổi tiếng ở đây chỉ có dạ xoa Mã Tịnh thôi.

- Vậy tại sao chúng ta không mời Mã đại gia đến dạy chúng ta luyện võ?

- Ừ phải đấy!

Mọi người bàn tính xong xuôi, sáng sớm hôm sau kéo tới trước cửa nhà Mã Tịnh, đưa vào danh thiếp xin ra mắt. Có gia nhân vào bẩm báo, Mã Tịnh đi ra tiếp. Gặp Mã Tịnh, ai nấy cùng nói:

- Mã đại gia chịu khó ra sớm thế ư?

- Các vị tìm tôi có việc chi?

- Chúng tôi lâu nay biết Mã đại gia oai danh vang dậy, hôm nay đặc biệt đến thỉnh cầu đại gia. Số là chúng tôi có lập một thí trường ở miếu Tam Hoàng muốn xin được lão nhân gia chỉ dạy cho võ nghệ. Nếu Mã đại gia bằng lòng, bọn tôi xin hết lòng quy phục.

http://tieulun.hopto.org

Mã Tịnh nghe nói, nghĩ thầm: "Giao tiếp với bọn phỉ đồ này, không khéo rồi mình nhiễm theo thói hư tật xấu của chúng mất! Từ chối thẳng thừng thì không phải, vì họ đều là những người chòm xóm láng giềng cả". Mã Tịnh mới nói:
- Các vị đã có lòng mời tôi, đúng ra tôi không nên chối từ, ngặt vì hiện nay mẫu thân tôi bị bệnh, cho nên tôi không thể vâng theo ý các vị được. Đợi lúc mẹ tôi bình phục, tôi sẽ đến hầu các vị.
Ai nấy bị từ chối tiu nghỉu trở về, và đều có ý trách quân sư bày lắm việc để cho bị từ chối! Quân sư nói:
- Mấy anh đừng có trách tôi, nếu tôi không kêu Lý Bình mời được Mã Tịnh ra thì đừng gọi tôi là quân sư chỉ gọi tôi là tiểu tốt thôi, được chưa nào?
Ai nấy đồng thanh đáp:
- Chịu quá đi chớ!
Vừa nói tới đó thì Lý Bình vào tới, quân sư nói:
- Lý đại gia, có người muốn biết tài nghệ của ông.
- Ai vậy?
- Mã Tịnh.
- Nói bậy bạ hoài! Ta với Mã Tịnh là bạn bè tri kỷ tình như tay chân, lại gặp nhau hoài, có gì của nhau chẳng rõ?
- Lý đại gia đừng nói vậy! Ông suốt này cứ nói rất thân thiết với Mã đại gia, mà hôm nay tôi đến gặp Mã đại gia và nói: Tôi xin đề cử với Mã đại gia một người rất thân với ông, nói ra chắc ông biết ngay Mã đại gia hỏi: Ai vậy? Tôi nói: Đặng sơn báo tử Lý Bình. Ông ta ngồi lặng yên một hồi lâu mới nói: Ta ở đây hơn 30 năm, không ai mà ta chẳng biết, có lẽ người này không thân thiết với ta lắm chăng?
Lý Bình nghe nói thế tức giận tràn hông, nói:
- Ta bảo cho ngươi biết, hồi nào tới giờ ta chưa từng mượn oai Mã Tịnh để đề cao mình. Chuyện giao tình của chúng tôi là có thật đấy.
Quân sư nói:
- Lý đại gia nè, nếu ông quả có giao tình với Mã gia thì ông hãy mời Mã gia đến đây, biểu diễn cho bọn tôi xem một đường quyền, một ngọn cước, thì bọn tôi mới tin là thật.
- Có gì khó đâu, hễ ta mời là anh ấy tới ngay thôi.
- Để rồi coi.
Lý Bình tức giận đi tới nhà Mã Tịnh, chẳng cần kêu cửa, cứ đi thẳng vào. Mã Tịnh thấy vậy, hỏi:
- Hiền đệ Ở đâu lại đây vậy?
- Này huynh trưởng, tiểu đệ đối với anh tình cảm như thế nào, mà hôm nay anh nói với tụi quân sư muốn thử tài tôi?
- Ai nói với hiền đệ như vậy?
Lý Bình bèn đem chuyện ở miếu Tam Hoàng thuật lại. Mã Tịnh nói:
- Này hiền đệ, đó là tụi nó khích chú đó, chú đừng có tin làm gì!
- Bất luận là tụi nó có khích tôi hay không, ngày mai xin mời huynh trưởng cùng đi với tôi đến đó một chuyến, để tôi khỏi mất mặt với chúng.
- Được, ngày mai ta sẽ đi.
- Thôi, tiểu đệ về đây, ngày mai mình gặp lại!
Hôm sau Lý Bình đưa Mã Tịnh đến miếu Tam Hoàng. Mọi người thấy Mã Tịnh đến đều vui vẻ phi thường, cùng đứng lên vái chào và nói:
- Có Mã đại gia đến, chúng tôi đang trông đợi lão nhân gia đây!
Nói rồi, kẻ rót nước, kẻ mua bánh điểm tâm, mọi người xúm xít vây quanh phục vụ. Họ mời Mã Tịnh ngồi ở bàn trước đại điện, phía trước có giá để 18 món binh khí. Trong bọn có một người họ Hồ tên Đắc Nghi, ngoại hiệu Hắc tâm lang, bước ra nói:
- Thưa Mã đại gia, tôi xin luyện một đường quyền để ngài xem.
Nói rồi Hồ Đắc Nghi đi ngay một đường quyền. Tiếp đến Thiên bình chuyển múa một bài đơn đao, Mãn thiên vũ Nhâm Thuận múa một pho đại đao. Múa xong, Nhân Thuận hỏi:
- Mã đại gia, ngài xem bài đao tôi múa có trúng cách không?
- Hay lắm, đại đao là nguyên soái trong các binh khí bén, từ xưa những người sử dụng đại đao như

http://tieulun.hopto.org

Liêm Pha, Hoàng Trung, e đao pháp chưa thuần thục bằng chú.
Nhâm Thuận nghe nói khoái tỉ, nghĩ bụng: "Tài mình đâu kém ai!".
Đến lượt Bạch hoa xà Cổ Hữu Lễ nói:
- Mã đại gia, ngài thấy thương pháp của tôi như thế nào?
- Tài lắm, hoa thương đứng đầu của mọi binh khí, những người ngày trước như Tử Tế, Tử Long còn phải kém chú một bậc.
Cổ Hữu Lễ nghe nói trong lòng mừng rơn, cho rằng tài mình đã xuất chúng. Hắn múa xong, đến lượt Châu Sĩ Nguyên, ngoại hiệu Lan bối nói:
- Mã đại gia, tôi xin trình đại gia một bài kiếm!
Nói rồi cầm kiếm múa một hồi lâu, lại hỏi, và Mã Tịnh đáp:
- Thật hay, múa kiếm như vậy có thể đi phó hội Hồng môn được.
Châu Sĩ Nguyên nghe bảo thế cũng rất mừng. Mọi người biểu diễn xong. Mã tịnh trong lòng tự bảo: "Thiệt là đao chẳng ra đao, thương chẳng ra thương gì cả!".
Nghĩ rồi bèn bảo Lý Bình:
- Này Lý hiền đệ, ta có dạy hiền đệ một đường quyền, hiền đệ biểu diễn cho mọi người xem chơi.
- Vâng!
Lý Bình vâng lời xắn áo đi ngay bài quyền. Thật chẳng khác nào:

Thái tổ thần quyền trấn bát phương
Nghiêng mình thối bộ vẻ đường đường
Bước lên công thẳng dường chớp giật
Lui về cố thủ lẹ phi thường
Hạ trung bình tấn, quét truy phong
Mười hai liêm đấm chiếm đầu công
Quyền đánh nát thây Nam san hô?
Cước đá lăn quay Bắc hải long.

Múa xong hơi thở vẫn điều hòa, mặt không đổi sắc tinh thần vẫn sung mãn. Tinh thần vẫn sung mãn. Mọi người đều nhất tề khen ngợi:
- Thiệt là tướng tài không có binh tệ.
Nói xong, mọi người day qua Mã Tịnh khẩn khoản:
- Mã đại gia, trong dịp này xin Mã đại gia cho chúng tôi được chứng kiến pho song giản gia truyền nổi tiếng của lão gia nhân, để rộng tầm mắt. Mã Tịnh cũng nghĩ: "Ừ, để cho chúng mở rộng tầm mắt!". Nghĩ rồi bèn đứng dậy cầm cặp giản, nói:
- Các vị đứng bao quanh lại đi. Dang xa quá, làm sao thấy rõ được?
Có thơ rằng:

Song giản nào khác cây khô
Xuất thủ tựa rồng quẫy khúc
Thành roi múa lộng kinh hồn
Vù vù độc long nhả khí
Tới lui hiến quả đào viên
Thoắt nhanh giản thành thức kiếm
Âm dương đúng phép giữ gìn
Dưới trên toàn thân che kín
Dạ xoa thám hải nào tày
Chớp giật sao băng trí mạng.

Mã Tịnh múa xong, mọi người vẫn còn ngẩn ngơ theo dõi. Bỗng nghe ngoài vách có tiếng:
- Múa giỏi dữ ha!
Mã Tịnh dòm ra, mặt tái xanh không còn chút máu.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 061

Gởi vợ con, anh hùng rời bản xứ
Thấy khác thường, Lý Bình nổi tâm nghi

Mã Tịnh vừa múa bài giản xong, bên ngoài có tiếng khen:
- Giỏi quá!
Mã Tịnh ngó thấy một vị Hòa thượng già, mặt như trăng rằm, mình mặt tăng y màu thẫm, cầm xâu chuỗi 108 hạt. Mã Tịnh vừa thấy người này, mặt mày biến sắc, vội quăng cặp giản, chạy ra quỳ xuống, thưa:
- Tại mấy vị ấy năn nỉ quá!
Trong lúc đó, mọi người nhốn nháo hỏi:
- Ủa, Mã đại gia chạy đi đâu kìa?
Lý Bình thấy vậy nói:
- Chà không xong rồi, thúc phụ của anh Mã Tịnh đã về rồi đấy!
Hòa thượng vừa mới tới chính là Thiên lý độc hành Mã Nguyên Chương. Ông ấy đi du phương mới về, vào nhà hỏi chị dâu:
- Mã Tịnh đi đâu rồi?
Vợ Mã Tịnh là Hà thị nói:
- Có người mời đi luyện võ rồi.
Mã Nguyên Chương nghe đáp, đùng đùng nổi giận nói:
- Cha chả, cái thằng này! Họ Mã nhà ta ở đây bao nhiêu năm không ai biết nhà ta là giặc; bộ nó sợ người ta không biết hay sao mà đi rêu rao vậy kìa? Ta phải đi kiếm nói mới được.
Dự định đến miếu Tam Hoàng kêu Mã Tịnh về, ngặt trước mặt mọi người kêu gọi e sợ bất tiện Mã Nguyên Chương bèn cất tiếng cười nhạt. Mã Tịnh nghe thấy vội vàng chạy ra, đến trước thúc phụ, dập đầu thi lễ. Mã Nguyên Chương chẳng nói chẳng rằng quay gót trở về nhà. Về đến trong nhà mới nói:
- Này Mã Tịnh! Ngươi không biết giữ gìn chút nào hết! Họ Mã nhà ta ở tại Tiểu Nguyệt Đồn bao nhiêu năm mà có ai biết chúng ta thuộc giới lục lâm bao giờ đâu? Sao ngươi lại luyện võ khoe khoang trước mọi người như thế?
Mã Tịnh thưa:
- Thưa thúc phụ, tại lão nhân gia chưa rõ, việc này là do nghĩa đệ của con là Lý Bình năn nỉ thỉnh mời để khỏi mất sĩ diện của chú ấy.
Nói rồi bèn đem sự việc vừa rồi thuật lại. Mã Nguyên Chương nghe qua mới vỡ lẽ, bèn nói:
- Từ nay về sau không nên đi luyện tập với bọn ấy nữa!
Mã Tịnh vâng dạ. Hai chú cháu cùng vầy tiệc rượu. Mã Nguyên Chương nói:
- Ngày mai ta phải đi phỏng đạo du phương, việc chùa Tỳ Lô sẽ giao cho hai sư đệ con là Cao Khánh và Châu Lan. Nếu họ không có tiền chi dụng hàng ngày thì con chu cấp cho họ nhé.
Hôm sau, Mã Nguyên Chương lại đi du phương, Mã Tịnh ở nhà hầu hạ mẹ già. Thấy mẹ bệnh mỗi ngày một nặng thêm, Mã Tịnh bèn nghĩ: "Năm nay trong nhà không có tiền dư, rủi ro mẹ có mệnh hệ nào, mình phải làm sao đây? Lại còn phải chu cấp cho chùa Tỳ Lô nữa? Định đi làm ăn xa một chuyến, ngặt nỗi trong nhà chẳng có ai coi sóc đây. Muốn kiếm một số tiền kha khá để phòng việc cần thiết thì việc nhà phải nhờ Lý Bình coi sóc giùm mới được".
Nghĩ rồi, hôm sau Mã Tịnh đi thẳng đến quán rượu của Lý Bình. Vừa đến cửa ngõ, Lý Bình ở trong nhà chạy ra rước vào phòng chưởng quỹ. Mã Tịnh nhìn thấy Lý An nằm trên giường ho sù sụ không thôi. Mã Tịnh hỏi:
- Nhị đệ chưa khá à?
- Bệnh của chú ấy trầm trọng lắm. Đã mời nhiều thầy thuốc rồi mà cũng không thấy bớt.
- Phải rước thầy thuốc cao minh điều trị gấp cho chú ấy mới được! Hôm nay ta đến tìm hiền đệ là vì một việc này. Ta muốn nhờ hiền đệ một việc. Ta định đi xa một chuyến mà trong nhà mẹ già bệnh hoạn, chị dâu hiền đệ yếu không coi xuể việc nhà. Sau khi ta đi rồi, mai chiều rảnh việc hiền đệ ghé qua coi việc nhà giùm tạ Gặp lúc thiếu tiền chi dụng thì hiền đệ cứng tạm cho ta, lúc về bao nhiêu xin hoàn lại cho hiền đệ.

http://tieulun.hopto.org

- Anh đã xem tôi như là em út, cần gì phải nói đến chuyện hoàn lại. Huynh trưởng không phải dặn dò, tiểu đệ cũng phải cố gắng làm tròn bổn phận. Anh định chừng nào đi?
- Ta định ngày mai khởi hành.
- Nếu ngày mai anh đi thì ngày mốt tôi sẽ đến nhà anh. Mỗi ngày tôi sẽ đem cho lão thái thái hai điếu tiền chi dụng; nếu có việc gì cần thêm, chỉ cần tẩu tẩu bảo cho biết, tôi sẽ đem tới ngay. Thời gian lâu quá tôi không hứa chắc, chớ năm, ba tháng tôi có thể tạm ứng được.
- Thế thì tốt quá! Ta xin kiếu về để sửa soạn khởi hành.
Mã Tịnh về nhà thu thập hành lý, bảo với Hà thị:
- Sau khi ta đi rồi, chú Lý Bình có đến đưa tiền, nàng cứ nhận lấy. Ta đã có dặn kỹ chú ấy rồi. Nếu có cần thêm điều chi cứ hỏi mượn Lý Bình, ta về sẽ trả lại cho chú ấy. Ta đi chuyến này lâu lắm khoảng hai tháng, ít nhất là 40 ngày ta sẽ trở về. Hàng xóm có hỏi thăm ta, bảo với họ là ta đi thu thuế nhé!
Dặn dò xong, hôm sau Mã Tịnh khở hành.
Qua hôm sau, Lý Bình nghĩ rằng: "Mã đại ca phó thác việc nhà cho ta, ta phải qua coi ngó mới được". Nghĩ rồi bèn giao việc quán cho phổ ky, cầm theo 2 điếu tiền đi sang nhà Mã Tịnh. Còn cách không xa, Lý Bình thấy có một người đàn bà từ trong nhà Mã Tịnh đi ra, nhìn kỹ chính là Hà thị. Hà thị hôm ấy ăn mặc rất sang trọng, sửa soạn rất đẹp đẽ. Lý Bình nghĩ thầm: "Mã đại ca ta ở nhà, gia pháp rất nghiêm, bình thường đàn bà con gái không bao giờ ra cửa lớn; hôm nay đại ca ta mới vừa đi khỏi lại xảy ra có chuyện lộn xộn như thế này? E có duyên cớ chi đây? Ta phải vào gặp lão thái thái để hỏi thăm việc này mới được".
Nghĩ rồi, Lý Bình sửa soạn đi tới trước, kế nghe sau lưng có người gọi:
- Lý đại gia!
Lý Bình ngó lại thì là một tên phổ ky trong quán. Lý Bình hỏi:
- Có việc gì thế?
- Trong phố có người tìm ông.
Lý Bình phải quay về. Người đến tìm là Dương Vạn Niên ở tiệm bán áo quan. Gặp Lý Bình, Dương Vạn Niên nói:
- Lý đại gia, tôi đợi ông cả buổi này. Hồi lúc đầu mướn nhà có ông là người đứng làm chứng, khi làm giấy tờ có điều khoản được quyền lấy lại chớ không trừ tiền thế chân. Bây giờ chủ nhà lấy nhà lại cho người khác mướn, lờ luôn tiền thế chân của tôi nữa. Họ lấy lại cũng không được, vì tôi mở tiệm, họ phải đền tiền tổn thất cho tôi. Nếu không, nội vụ phải đưa lên quan thôi!
- Dương đại ca, anh đừng nóng nảy vội, hãy về lo việc buôn bán đi. Để tôi tìm chủ nhà thương lượng với họ. Phàm việc gì cũng phải có tình có lý mới được.
Lý Bình lập tức tìm chủ nhà phân giải. Công việc ổn thỏa thì trời đã sụp tối. Lý Bình nghĩ: "Thôi, ngày mai mình hãy đến nhà anh Mã Tịnh vậy!".
Hôm sau Lý Bình giắt mấy điếu tiền theo, trước khi đi dặn dò phổ ky:
- Mi ở nhà coi chừng tửu quán cho cẩn thận, ta đi lại nhà Mã đại gia một chút.
Lý Bình vừa đến ngã tư, dòm sang thấy đôi cánh cửa cổng nhà Mã Tịnh mở ra, Hà thị áo quần lòe loẹt lại đi về hướng thôn Đông. Lý Bình bước nhanh lên mấy bước, dự tính đón đầu Hà thị để hỏi mà thấy Hà thị đi mau quá đã đến khúc quanh rồi. Lý Bình nghĩ lại: "Ta đến hỏi lão thái thái xem chị ấy đi đâu cho biết?".
Đến trước cổng nhà Mã Tịnh, Lý Bình định đưa tay gõ cửa thì đằng kia một phổ ky nhỏ chạy tới thở hổn hển:
- Lý đại gia, Lý đại gia! Không xong rồi! Ông hãy về quán ngay mới được! Có một thằng cha bợm rượu vào trong quán ăn uống rồi gây sự đánh nhau với người bàn gần. Cha đó cầu bầu rượu đập lỗ đầu người kia, không biết chết sống ra sao nữa! Quan địa phương đi vắng, ông phải về gấp mà coi.
Lý Bình không còn cách nào hơn là phải về quán rượu. Quả nhiên có hai tên bợm rượu, nhân nói chuyện mích lòng rồi đánh nhau, trong đó có một người cùng phố. Mọi người cùng xúm lại khuyên can, lộn xộn hết cả buổi mới êm, khỏi phải đưa tới quan. Xong việc thì trời đã chiều tối. Lý Bình tự nhủ: "Ngày nay cũng lại không đi được, thôi thì ngày mai vậy!".
Ngày hôm sau, việc của quán xong thì đã đứng bóng, Lý Bình bèn bỏ theo mấy điếu tiền đi ra khỏi quán. Vừa đến ngã tư, Lý Bình thấy Hà thị đã tới đầu thôn Đông rồi. Lý Bình nghĩ thầm: "Lạ này!

http://tieulun.hopto.org

Mã đại ca của mình không có ở nhà, vợ ảnh ba ngày liên tiếp chưng dọn se sua đi ra cửa, e rằng trong đó có tình tiếp chi đây".
Rồi lại nghĩ: "Không xong rồi! Điệu này chồng vừa đi khỏi, vợ sanh lang, con bất hiếu! Ta không nên đến đó thì hơn! Thảng như vợ ảnh gặp mình nói ra những lời trây trúa vô liêm sỉ, mình làm sao thuận tình làm chuyện thương thiên bại lý được? Mình cùng với Mã đại ca là bạn bè tri kỷ, mình quyết không thể làm việc vô lễ ấy được! Còn như mình không thuận tình, vợ ảnh xấu hổ quá thành giận. Chừng Mã đại ca trở về, vợ ảnh nói mình tới nhà dắt bầy dê theo. Mã đại ca thế nào lại không nghe theo lời ỏn thót đó!".
Ngẫn ngơ một hồi rồi thở dài một tiếng: "Đáng tiếc, Mã đại ca của ta là một vị anh hùng lại gặp nhằm người vợ trắc nết như thế!". Rồi Lý Bình tự bảo: "Tại sao mình không đến chờ ở đầu thôn Đông xem chị ấy chừng nào về?". Nghĩ rồi bèn đi thẳng đến đầu thôn Đông, chờ đến quá canh hai mà chẳng thấy Hà thị trở về, Lý Bình bèn quay về quán rượu. Từ đó, để tránh sự hiềm nghi, Lý Bình không đến nhà Mã Tịnh nữa.
Thì giờ thấm thoát, ngày tháng như thoi đưa, không mấy chốc mà đã hai tháng. Mã Tịnh ra đi chuyến này trúng lớn, gặp phải cháu của La tướng đi trấn nhiệm Thái thú bên ngoài, đồ đạc đem theo lỉnh kỉnh. Mã Tịnh đón đường lột sạch chất đầy túi đem đi. Trên đường về, Mã Tịnh lấy ra một số vàng bạc tế nhuyễn bán đổi một số thổ sản chất lên lưng lừa trở về. Đến Tiểu Nguyệt Đồn, Mã Tịnh cho chất hàng hóa vào kho rồi vào thăm lão thái thái, thấy bệnh mẹ vẫn trầm trọng như cũ. Hà thị thấy chồng trở về nhà lật đật lo chuẩn bị trà nước cơm rượu điểm tâm. Mã Tịnh hỏi:
- Nương tử, từ hôm ta đi đến nay, Lý Bình hiền đệ có đưa tiền đến nhà cho ta xài không? Có đến nhà ta không và đến trước sau mấy lần?
Hà thị nghe nói, đáp:
- Ông bạn của anh tốt quá! Từ hôm anh ta đi tới giờ chưa tới đây lần nào hết, cũng không có đưa một đồng nào cả. Tôi may có mấy lượng bạc để dành đem ra sử dụng. Anh ta chỉ ở nhà uống rượu tì tì thôi! Thật là người vô ơn phụ nghĩa chẳng ai bằng! Mã Tịnh nghe nói, trong lòng rất là bất bình.
Ăn cơm xong, Mã Tịnh lựa ra ít món lễ vật, nói:
- Để ta đem lễ vật này tặng Lý Bình, xem khi gặp ta, Lý Bình nói sao cho biết?
Nói rồi ra cửa đến thẳng quán rượu của Lý Bình. Tới nới, Mã Tịnh hỏi:
- Này phổ ky, chưởng quỹ của chú có ở nhà không?
- Dạ có đang ở nhà trong.
Mã Tịnh bèn đi thẳng vào trong. Lý Bình thấy Mã Tịnh đến, lật đật ra nghênh tiếp. Mã Tịnh vốn là người đại trượng phu, mặt không đổi sắc, cười hề hề nói:
- Này hiền đệ, ta đem đến biếu hiền đệ ít món ăn chơi, toàn là mấy thứ hiền đệ ưa thích đó.
- Huynh trưởng tối với em quá, xin mời vào bên trong ngồi.
Sau khi nhận lễ vật xong, hai người vào bên trong ngồi. Ngồi một ngồi lâu mà Lý Bình chẳng mở lời nào. Mã Tịnh hỏi:
- Hiền đệ lúc này buôn bán có khá không?
- Ế ẩm quá, chắc là phải đóng cửa thôi!
- Còn nhị đệ có khá không?
- Sắp chết đến nơi rồi.
Đáp xong, Lý Bình lặng thinh hồi lâu mới nói:
- Này Mã đại ca! Tôi có một câu chuyện muốn nói với anh, mà nói ra sợ mất tình anh em giữa chúng tạ Có ý muốn nói với anh mà khó mở miệng ra lời!
- Hiền đệ có việc gì khó nói dữ vậy? Cứ nói cho ta nghe đi!
Lý Bình bèn thong thả thuật lại những việc mình chứng kiến đã quạ Mã Tịnh nghe nói đùng đùng nổi giận, khí tức cành hông, muốn trở về nhà hỏi cho ra lẽ.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 062

Dò xét gia thế, giữa đường gặp Càn khôn thử
Bắt được tin riêng, Lôi Trần hội ngộ bái huynh

Mã Tịnh nghe Lý Bình kể xong, cười hà hà nói:
- Này hiền đệ, ta nói cho hiền đệ biết, hôm nay ta tính đến nói lời tuyệt giao với hiền đệ đó chớ, nào ngờ có cớ sự xảy ra như thế. Thôi thì khỏi phải nói chi nhiều lời, "đường dài hay sức ngựa, lâu ngày biết tánh người". Hôm nay ta biết rõ hiền đệ thật là tri kỷ của ta, hiền đệ đừng phân tâm mà nói lời như thế. Ta xin kiếu về đây!
Nói rồi đứng dậy ra về. Tới nhà, Mã Tịnh nói với Hà thị:
- Có một nhà tài chủ ở huyện Long Du mời ta đến đó chơi. Ta đi độ hai tháng mới về, nương tử ở nhà thay ta săn sóc việc nhà cho cẩn thận!
Nói rồi vào từ biệt mẹ già, cắp đơn đao ra đi về hướng Nam. Cách Tiểu Nguyệt Đồn hai dặm, có Khánh Phong Đồn là một trấn nhỏ, ở đó cũng có phố xá bán buôn tấp nập. Mã Tịnh bước vào một khách xá tên Vạn Thanh, phổ ky chưởng quỹ đều là chỗ quen biết. Thấy Mã Tịnh, mọi người đều hỏi:
- Mã gia hôm nay làm sao rảnh được mà đến đây?
- Cho ta một gian phòng, nhà ta hôm nay có mấy người bạn đến chơi, đông người chật chội quá!
- Vâng ạ!
Phổ ky lật đật dắt Mã Tịnh lên một thượng phòng Mã Tịnh bảo đem rượu thịt lên, ăn uống mà trong lòng buồn bực không vui. Thật là:

Gặp việc mừng vui thức hoài không thấy mệt
Vớ phải chuyện buồn ruột rối ngủ liên miên!

Mã Tịnh nhâm nhi mấy bầu rượu rồi kêu phổ ky dẹp mâm đoạn nằm xuống ngủ vùi. Thức dậy lại kêu cái gì đó ăn đỡ đói. Vừa ăn vừa nghĩ: "Bọn gian loạn tình nồng, quấn quit khó lìa. Gian phu thế nào cũng tìm đến dâm phụ, dâm phụ chắc chắn sẽ tìm đến dâm phu! Chúng biết ta không có ở nhà thế nào cũng tìm đến với nhau mà! Tối nay ta cắp cương đao đến đầu thôn Tiểu Nguyệt Đồn chờ đợi. Nếu gặp con tiện tì ấy, ta sẽ cho một đao giết phứt cho xong".
Nghĩ rồi bèn cắp đao đến đầu thôn Tiểu Nguyệt Đồn, chờ mãi đến quá canh ba mà chẳng thấy bóng một ai. Trở lại nhà của mình thì thấy cửa đóng chặt. Phi thân lên mái nhà dòm xét các nơi cũng chẳng thấy có động tịnh nào khả nghị Bèn trở về tửu quán gọi cửa và vào ngủ vùi. Cả ngày hôm sau chỉ uống rượu rồi ngủ vùi chớ không ăn chi hết. Tối lại, Mã Tịnh cắp đao ra cửa, thẳng đến đầu thôn Tiểu Nguyệt Đồn chờ đợi. Lúc sang canh hai, Mã Tịnh nghe có tiếng trai gái nói cười rúc rích ở phía Đông, bèn đến gần nghe có tiếng nói:
- Anh đi cho mau! Hôm qua muốn kêu anh đi, cả ngày đi rước mấy bà mụ đều không được ai hết!
Mã Tịnh nghe ra biết là mấy người đi rước mụ, liền vội lánh ra sau gốc cây. Vừa nấp xong, Mã Tịnh thấy một bóng người từ phía Đông vùn vụt đi tới mau như điện xẹt. Người này ước chừng hơn 30 tuổi, mặt trắng, nhìn không rõ là ai. Mã Tịnh để ý thấy người này đi về hướng nhà mình. Đến trước nhà, người ấy đứng trù trừ hồi lâu, bộ dạng nửa muốn kêu cửa, nửa lại không. Rồi lại đi quanh nhà mấy lượt và than thở:
- Chao ôi, muốn kêu cửa mà sợ đại ca không có ở nhà! Mà không kêu cửa thì đêm nay mình ngủ ở đâu đây!
Mã Tịnh nghe tiếng nói quen, liền đến gần nhìn kỹ: Té ra là Càn khôn đạo thử Hoa Vân Long, bèn hỏi:
- Nhị đệ, em ở đâu lại đây?
Hoa Vân Long vội vàng chạy đến thi lễ, bày tỏ tình xa cách và hỏi:
- Huynh trưởng, đêm hôm khuya khoắt như vầy sao lại ở đây?
- Ta ở đây chờ đợi một người. Thôi, chúng ta vào nhà đàm đạo!
Hai người nhảy vào tường vào bên trong, mở cửa Đông phối phòng. Hà thị nghe động thức dậy lo trà nước thiết đãi. Mã Tịnh mới hỏi Hoa Vân Long từ đâu đến. Hoa Vân Long đem những việc vừa

http://tieulun.hopto.org

qua ở Lâm An thuật lại, chỉ trừ việc hái hoa ở am ni cộ Mã Tịnh nói:
- Hoa nhị đệ, em hãy an tâm cứ ở đây đi, không có ai đến đây điều tra đâu. Giả sử có người đến tìm thì nhà ta có vách ngăn hai lớp, em trốn vào đó là xong ngay Nói cho em biết, ta ở đây thuộc địa hạt của huyện Long Du, quan địa phương không bao giờ tới đây đâu, vì họ không biết nhà ta trong giới lục lâm.
- Thế thì tốt quá. Mọi việc nhờ đại ca giúp đỡ!
Nói chuyện một lát, trời đã sáng bạch, hai người cùng đi rửa mặt, uống trà, bỗng nghe ngoài cửa tiếng người ồn ào huyên náo, làm Hoa Vân Long sợ xang cả mặt.
Mã Tịnh nói:
- Không có gì đâu! Để ta ra xem thử.
Đến phía trước, mở cửa nhìn ra thì thấy 50-60 người đứng chật ở đó. Những người này đều là thân sĩ phú hộ cử giám sinh viên tại Tiểu Nguyệt Đồn. Thấy Mã Tịnh, mọi người đều nói:
- Có Mã đại gia ở nhà thì hay quá! Việc này không có Mã đại gia nhúng tay vào là không xong được. Việc này là do tranh giành đấu giá chợ lừa ngựa ở trước Khánh Phong Đồn mà sanh ra. Chủ đấu giá cũ là Phương Đại Thành cùng với họ Liễu tranh nhau đấu giá thuế. Việc xích mích đưa ra đến cửa quan, bây giờ lại muốn đánh nhau nữa. Lực lượng hai bên ước chừng mấy trăm người, nếu xếp vào đánh nhau, ít nhất cũng phải hao vài chục mạng. Nghe nói hai nhà này đều thân thiết với Mã đại gia, chúng tôi giảng hòa mấy ngày không có kết quả, mời lão nhân gia đi nói giúp một phen, chắc được.
- Thế này nhé, tôi định mời quý vị vào trong nhà uống trà, ngặt vì chỗ nơi quá chật hẹp, sợ e bất tiện! Qúy vị cảm phiền chờ một lát, tôi vào trong bảo người nhà một tiếng rồi sẽ đi ngay.
- Xin Mã đại gia cứ tự nhiên.
Mã Tịnh vào bên trong cầm 2 điếu tiền và chiếc giỏ đựng rau, nói với Hoa Vân Long:
- Hiền đệ người ta mời anh đi giảng hòa, trong nhà không có người đi chợ, lát nữa cảm phiền hiền đệ làm ơn ra Khánh Phong Đồn mua hai con cá sống, hai con gà giò, một ít rau cải tươi đem về giao cho chị làm thức ăn. Anh đi một lát sẽ trở về rồi chúng ta cùng đánh chén.
- Được mà!
Sau khi Mã Tịnh đi rồi, Hoa Vân Long xách giỏ đi chợ. Mua xong thức ăn trở về thì gặp Lôi, Trần hai người lăng xăng chạy tới. Vừa thấy Hoa Vân Long, Lôi Minh, Trần Lượng nói:
- Hoa nhị ca, té ra anh ở đây! Sao anh không lo chạy trốn đi Lát nữa Tế Công trưởng lão mang theo hai vị Ban đầu tới đây bắt anh đó!
- Này hai hiền đệ, từ lúc chúng ta chia tay ở Thiên Gia Khẩu, hai hiền đệ đi đâu? Hai em làm sao biết được Tế Công sẽ đến bắt ta?
Lôi Minh, Trần Lượng bèn đem những việc vừa qua tỉ mỉ thuật lại và nói:
- Hiện Tế Công đang dẫn hai vị Ban đầu sắp sửa đến đây. Người hẹn chúng tôi là sẽ gặp ở Tiểu Vân Đồn, chắc chắn thế nào người cũng biết trước là có anh ở đây rồi đó!
Hoa Vân Long nghe mấy lời đó, trong bụng còn hồ nghi, sắp sửa bỏ giỏ rau chạy trốn thì từ đầu kia Mã Tịnh đi lại. Ba người bước tới đón chào. Mã Tịnh nói:
- Hai hiền đệ Lôi, Trần này, đã tới đây rồi, sao chưa chịu vào nhà anh, lại đứng giữa đường nói chuyện vậy kìa?
Lôi Minh và Trần Lượng đem chuyện vừa qua nói lại một lần nữa. Mã Tịnh nói:
- Không hề chi đâu! Thôi, mấy em về nhà anh đi.
Bốn người cùng trở về nhà Mã Tịnh. Mã Tịnh đem thức ăn mua về vào nhà trong rồi bốn người cùng vào Đông phối phòng. Hoa Vân Long nói:
- Mã đại ca, từ hôm đến đây em chưa vào thăm bá mẫu, hôm nay anh đưa em vào thăm bá mẫu đi!
Lôi Minh và Trần Lượng nghe thế cũng nói:
- Có như vậy à!
Mã Tịnh nói:
- Lão mẫu trong mình không được khoẻ, không nên thăm viếng làm kinh động đến người, mời ba vị hiền đệ cứ ngồi đây nói chuyện là được rồi!
Giây lát, cơm rượu đã dọn lên, bốn người vào tiệc, nói cười vui vẻ. Mã Tịnh lại hỏi kỹ Lôi Minh, Trần Lượng về hành tung của Tế Điên. Trần Lượng bèn từ đầu đến cuối thuật lại một lượt. Mã Tịnh

http://tieulun.hopto.org

nghe xong, cười hà hà nói:
- Sá gì một ông Hòa thượng đem theo hai vị Ban đầu đi bắt Hoa nhị đệ. Giả sử có 200 quan binh vây kín mít cũng chưa chắc gì bắt được chú ấy, ta sẽ cho họ đi chầu Diêm chúa hết!
Lôi Minh, Trần Lượng lật đật cản lại:
- Này Mã đại ca, anh đừng nói vậy chớ! Anh không biết tài nghệ của Tế Công đến bực nào sao? Hễ anh nghĩ tới ngài là có ngài tới ngay Ngài toán biết tất cả! Anh tính chạy ra cửa trước, ngài đón anh ở cửa trước; anh lẻn ra cửa sau, ngài đón anh ở cửa sau; anh chạy bên Đông, ngài chực ở bên Đông; anh chạy sang bên Tây, ngài chực anh ở đó tự bao giờ. Dù anh có chạy đủ bốn phương tám hướng cũng không thoát khỏi, đành bó tay chịu bắt mà thôi.
Mã Tịnh nghe nói mấy câu đó, tức giận vỗ bàn hét lớn:
- Thôi thôi, mấy chú đừng đề cao oai phong của người, làm nhụt nhuệ khí của ta! Nếu ông ấy có đến, thì các em coi đây-Nói rồi lấy tay chỉ bức họa Phú quý mẫu đơn treo trên vách-cứ giở bức họa này lên, bên trong là một cánh cửa gỗ đặt sát vách, tiến vào địa đạo này, mấy chú có thể ẩn thân an toàn.
Nói câu đó chưa xong, thì nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa nói vọng vào:
- Hoa Vân Long có ở trong đó không? Bảo nó ra gặp Hòa thượng ta xem nào!
Lôi Minh, Trần Lượng sợ xanh cả mặt, nói:
- Mã đại ca, anh thấy chưa? Hòa thượng đến rồi đó!
Mã Tịnh vén bức tranh lên, bảo:
- Ba em cứ bước vào trong này đi, để bên ngoài ta lo.
Ba người không còn cách nào khác, phải bắt buộc chui vào vách kép. Mã Tịnh thả bức tranh xuống rồi đi thẳng ra trước thấy một ông Hòa thượng kiếc đang đứng một bên Lý Bình.
Sau khi chia tay với Lôi Minh và Trần Lượng, Tế Điên dẫn hai vị Ban đầu thong thả đi về phía trước. Đi mãi đến trưa, bụng đói cồn cào, thấy trước mặt có quán rượu, Tế Điên bèn bước vào. Sài đầu nghĩ bụng: "Đợi khi Hòa thượng ăn mình mới ăn, để khỏi phải trả tiền!".
Ba người kiếm bàn ngồi xong, Tế Điên kêu mấy hồ rượu và mấy món ăn. Uống rượu ăn cơm xong, Tế Điên kêu:
- Đem cho ta một bầu đựng nước tiểu, ta mắc tiểu quá!
- Quán chúng tôi chỉ có bầu đựng rượu thôi chớ không có bầu đựng nước tiểu. Ông mắc tiểu thì cứ ra ngoài ấy.
Tế Điên đứng dậy nói:
- Vậy thì đem cho hai bầu rượu nữa, một lát trở vào ta uống tiếp.
Nói rồi bước ra ngoài đi thẳng. Sài đầu, Đỗ đầu đợi mãi, biết chắc Tế Điên không trở lại rồi, Sài đầu nói:
- Lão Đỗ ơi, điệu này không xong rồi! Ăn cơm không có tiền trả, Hòa thượng đi mất rồi, bắt hai ta ở lại thế tiền đó!
- Hai đứa mình cũng phải lẻn đi chớ.
Thừa lúc phổ ky mắc lo dọn bàn cho khách không để ý, Sài, Đỗ bèn lẻn ta ngoài. Ra đến bên ngoài, hai người gặp ngay Tế Điên, Sài đầu nói:
- Hay dữ a! Hòa thượng ăn rồi bỏ đi, để bọn tôi ở lại thế chấp hả!
- Hai vị hãy đi theo ta, tối nay thế nào cũng có tiền mà!
Sài, Đỗ hai vị Ban đầu đi theo Tế Điên mà trong bụng tính: "Tối nay hai đứa mình ăn rồi đi trước, để Hòa thượng ở lại thế chấp mới được". Quả nhiên, tối lại ba người vào quán ăn cơm. Sài đầu, Đỗ đầu ăn vội ăn vàng cho xong bữa, lất đật đứng dậy đi ra. Tế Điên nói:
- Hai vị đi hả?
- Hồi sáng Hòa thượng bắt bọn tôi thế chấp, bây giờ tới phiên Hòa thượng chớ! Bọn tôi không đi sao được?
Nói rồi hai người bước ra cửa. Phổ ky nghe hai bên đối đáp bèn để ý canh riết Tế Điên.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 063

Bốn anh hùng vui chuyện nhà họ Mã
Tế Thiền sư quán rượu trổ thần y

Nhắc lại Tế Điên và hai vị Ban đầu vào quán rượu ăn cơm. Sài, Đỗ vội vã ăn húp lia lịa cho no bụng, đoạn Đỗ đầu đứng dậy nói:
- Tôi phải đi cầu một lát.
Sài đầu cũng đứng dậy theo nói:
- Tôi cũng đi tiểu đây.
Tế Điên nói:
- Ừ, phải rồi, hai người ăn uống no say rồi bỏ ta lại để thế chấp đây mà!
- Chớ không phải lần trước Hòa thượng bỏ đi, bắt chúng tôi ở lại là gì? Lần này tính kỹ lại không có một đồng ten, bọn tôi phải đi trước mới được.
Nói rồi bỏ đi luôn ra ngoài. Hai bên đối đáp nhau, phổ ky đều nghe rõ hết. Biết rằng mấy người này tính ăn chực uống quỵt đây, bèn để ý canh chừng riết Tế Điên. Tế Điên cứ ngồi đó không nói không rằng. Vừa hay có một người bưng tô canh nóng hôi hổi từ trong đi ra, gặp phải một người từ bên ngoài xăng xái đi vào, loay hoay thế nào mà hai bên lại đụng nhau, tô canh nóng đổ ụp lên người kia. Người nọ bắt đền tô canh, còn người kia lại bắt thường bộ áo. Hai bên lớn tiếng cãi vã nhau làm thực khách trong quán nhốn nháo cả lên. Phổ ky mắc lo chạy lại khuyên can không còn để ý theo dõi nữa. Tế Điên thừa cơ hội bước trái ra ngoài. Ra đến đầu thôn gặp Sài, Đỗ đang ngồi chờ ở đó, Tế Điên nói:
- Phải rồi, hai vị cứ lo ăn no phần mình, phần ai thây kệ phải không?
Sài đầu nói:
- Vậy chớ hồi sang Hòa thượng chẳng bỏ đi trước sao?
- Ừ phải, ông nói cũng có lý.
- Làm sao sư phó lại ra được?
- Ta bảo chưởng quỹ ghi sổ thiếu.
- Người ta có quen sư phó hay sao mà chịu ghi sổ thiếu?
- Thôi, mấy ông để ý đến việc đó làm gì? Bây giờ ta có ý kiến như vầy: Ba chúng ta chơi trò trốn kiếm nè. Ta giao hẹn, nếu ta trốn mà mấy ông kiếm được thì sáng mai ta trả tiền cơm cho mấy ông; còn mấy ông kiếm không được ta thì ngày mai ta ăn cơm mấy ông phải trả tiền, chịu không nào?
Sài đầu nghe nói chịu ngay:
- Thế thì còn gì bằng!
Tế Điên bèn đi trốn, hai người tìm khắp nơi mà không gặp, đâu dè suốt đêm đó Tế Điên đi thẳng tới Tiểu Nguyệt Đồn. Sáng ra, Tế Điên đã đến trước cửa quán Lý Bình rồi. Phổ ky vừa định treo bảng lên thì Tế Điên ở ngoài xăng xái bước vào. Trong quán đặt 6 chiếc bàn, mỗi bàn đều có 4 dĩa thức ăn: một dĩa gà hầm, một dĩa đậu hủ khô, một dĩa đậu hủ dầm muối, một dĩa kẹo mè. Tế Điên vào quán tìm một bàn ngồi xuống rồi cầm con gà lên đập xuống bàn một cái, kêu:
- Chưởng quỹ.
Cứ đập con gà xuống bàn một cái kêu chưởng quỹ một tiếng. Kêu liên tiếp mấy lượt, phổ ky thấy vậy mới nói:
- Mới sáng sớm mà Hòa thượng phá chúng tôi chi vậy? Đập con gà sao lại gọi chưởng quỹ?
Tế Điên hỏi:
- Chú bán cái này mấy đồng tiền?
- Hễ gà bao lớn bán tiền bao lớn.
- Ta chỉ hỏi con gà này thôi mà.
- Con gà này bán 6 tiền.
- Còn đậu hủ khô bán bao nhiêu tiền?
- Ba tiền một miếng.
- Còn dĩa đậu này bán mấy điếu?
- Cả dĩa đậu làm sao bán có mấy điếu được!
- Thế thì không được rồi, ta thấy da miếng đậu tróc ra chắc là chú tự động gấp lại chớ gì. Mấy công

http://tieulun.hopto.org

quá hỉ!
- Ông Hòa thượng này thiệt để ý dữ quá! Miếng đậu hủ này tự nó gấp lại khi nó phồng lên đấy.
- Chớ không phải là tại chú gấp lại sao?
- Ông Hòa thượng ơi, ông nói giỡn, tôi gấp lại làm gì?
- Không phải à, vậy ta không nói đến đậu nữa. Chú đem cho ta hai hồ rượu đi!
Phổ ky mang hai hồ rượu ra, Tế Điên uống xong kêu them mấy hồ rượu nữa, cộng tất cả là 6 hồ rượu. Tế Điên bảo tính tiền, phổ ky tính tất cả là 256 văn. Tế Điên bảo:
- Chú ghi sổ thiếu cho ta nhé!
- Mới sáng ra, ông quậy hết cả buổi, uống hết bao nhiêu là rượu, rồi không chịu trả tiền. Cái đó không được đâu!
- Chú cứ viết lên, có gì không được?
Hai người đang cãi, nhau, Lý Bình từ trong nhà đi ra hỏi:
- Phổ ky, chuyện gì thế?
- Ông này uống rượu rồi không chịu trả tiền.
Lý Bình nói:
- Này Hòa thượng, ông không có tiền mà dám đến ngồi uống rượu à?
- Ta đang đợi người ở quán rượu ông đấy chớ. Ông ấy là người quen của các ông ở địa phương này. Ông ấy bảo ta đến đây uống rượu ngồi chờ ông ấy! Nếu không có vậy, ta đâu có uống rượu làm chị Ta đợi ông ấy cả buổi mà không gặp mới không có bạc để trả tiền rượu đấy chứ.
- Ông hẹn với ông ấy hồi nào vậy?
- Gặp ở giữa đường thôi!
- Người hẹn với Hòa thượng tên là gì?
- Ta quên mất rồi!
Lý Bình tính hỏi cho qua chuyện, chỉ cần Hòa thượng nói ra tên người quen thì không đòi tiền rượu nữa và bảo ổng đi cho rồi. Nào ngờ nghe trả lời như vậy, mới nói:
- Này Hòa thượng, ông đừng nói quàng xiên chớ!
- Ta không nói quàng nói xiên đâu, bởi vì Hòa thượng ta thông hiểu cả nội ngoại khoa, bất luận bệnh chứng nào của nam phụ lão ấu, ta đều trị được tuốt! Người đó hẹn ta tới đây để mời đi xem bệnh mà ta lại quên mất tên họ người ấy, bậy bạ thiệt!
Lý Bình nghe Hòa thượng nói biết trị bệnh, bèn nhớ lại em mình là Lý An bệnh đã đến hồi nguy kịch. Thảng như Hòa thượng này có thể trị được bệnh của em mình, há không phải là một điều quá tốt đẹp hay sao?
Lý Bình nghĩ xong liền hỏi:
- Này Hòa thượng, ông khoe có tài trị bệnh. Vậy hiện em tôi mắc bệnh phòng sự, ông có thể trị được hay không?
- Cái đó dễ ợt! Hòa thượng ta đưa tay tới đâu, bệnh nhân sẽ hết ngay tức khắc tới đó.
- Nếu thiệt Hòa thượng trị được bệnh, chẳng những tôi không lấy tiền rượu của Hòa thượng, mà còn cám ơn nhiều nữa. Tôi sẽ mua một bộ đồ thật đẹp để thay bộ đồ rách này cho Hòa thượng.
- Cám ơn!
Lý Bình bèn đưa Tế Điên vào phía sau, chỉ thấy Lý An đang nằm trên giường ho khù khụ không dứt. Mặt trắng bệch như tờ giấy, không còn chút máu nào. Tròng mắt cũng mở ra, cánh mũi phập phồng, vành tai khô đét. Lý An vốn lao từ nhỏ, Lý Bình bảo em hãy dưỡng bệnh phía sau quán, không phải làm gì cả, nào ngờ bệnh thế mỗi lúc nặng thêm. Khi Tế Điên vào phòng thăm bệnh, Lý Bình hỏi:
- Hòa thượng có thể trị bệnh này được không?
- Có khó gì đâu, ta có đem thuốc theo đây nè.
Tế Điên móc trong lưng ra một cục thuốc, Lý Bình hỏi:
- Thưa Hòa thượng, thuốc gì vậy?
- Đây là thuốc: "Thân thối trừng nhãn hoàn".
- Tên gì nghe kỳ quá!
- Thuốc của ta đây, khi uống vào rồi, cựa chân một phát, trợn mắt một cái là hết bệnh ngay! Ta nói cho ngươi biết, thuốc của ta đây là:

http://tieulun.hopto.org

Thuốc này, tùy thân quý hơn vàng
Chẳng phải hoàn tán với cao đan
Chuyên trị nhân gian trăm chứng bệnh
Bát bửu thân thối trừng nhãn hoàn.

Nói rồi bỏ viên thuốc vô miệng nhai, Lý An thấy ghê quá, nói:
- Ối dào, tôi không uống đâu!
Tế Điên nhai thuốc cho tan xong, lấy tay chỉ một cái, Lý An tự động há miệng ra, Tế Điên bèn nhổ toẹt một cái, bao nhiêu đờm dãi, nước miếng lẫn lộn với thuốc tuôn vào đầy mồm Lý An, Lý An không dừng được, bắt buộc nuốt xuống. Thuốc vừa qua khỏi cổ chẳng bao lâu, Lý An cảm thấy bụng sôi lụp bụp: khí dẫn huyết đi, huyết dẫn khí chạy, ngũ tạng lục phủ đều cảm thấy thơ thới, tay chân bắt đầu có sức, trên người như trúc bỏ được gánh nặng ngàn cân! Lý An lập tức ngồi dậy nói:
- Thuốc hay quá! thuốc hay quá! Không khác gì thuốc tiên.
Nói xong đòi uống nước, uống nước xong lại cảm thấy đói bụng, đòi ăn.
Lý Bình thấy vậy lòng rất vui mừng, nói:
- Sư phó, thuốc này hay thiệt, nhưng tên nó lại chẳng hay tí nào.
Tế Điên nói:
- Thuốc của ta đây còn có một tên nữa.
- Tên gì vậy, thưa sư phó?
- Tên là "Yếu mạng đơn". Em của chú sắp chết đến nơi, không còn mạng sống nữa, uống thuốc của ta vào thì mạng sống của nó được kéo lại nên mới có tên "Yếu mạng đơn" như thế.
- Vâng, tên này còn nghe được một chút. Có một bà lão thái thái bị ho, trong đàm lẫn máu, sư phó có trị được không?
- Được tất, bệnh đó có khó gì!
- Sư phó nếu trị được thì hay quá! Mẹ của người anh kết nghĩa của tôi mắc bệnh đã lâu, trong đàm lẫn máu rất là trầm trọng! Để tôi đưa lão nhân gia đến đó trị bệnh nhé!
- Đi trị bệnh cũng được thôi, chỉ sợ tới đó người ta không có lời mời, tới tận cửa mà người ta không cho vào thì kỳ cục lắm!
- Nhà đó với nhà này coi như một. Nếu không thân, tôi đâu có để ý lo làm chi! Sư phó cứ yên tâm cùng tôi đi đến đó đi.
Tế Điên và Lý Bình cùng ra khỏi tửu điếm. Lý Bình hỏi:
- Sư phó xuất gia ở chùa nào?
- Ta xuất gia ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ, có pháp danh là thượng Đạo hạ Tế, nhưng thường người ta cứ gọi là Tế Điên thôi!
Nói tới đó hai người đã đến trước cổng nhà Mã Tịnh. Lý bình sửa soạn kêu cửa, Tế Điên bảo:
- Để ta kêu cho.
Nói rồi kêu lớn:
- Có Hoa Vân Long ở trong nhà không?
Lý Bình hỏi:
- Sư phó vừa nói cái gì vậy?
- Chú chẳng cần để ý làm chi.
Giây lát Mã Tịnh ra mở cửa hỏi:
- Hiền đệ mới vừa kêu cửa đó phải không?
Lý Bình đáp:
- Không phải tôi kêu cửa mà là vị đại sư phó cùng đi với tôi đây. Vị Hòa thượng này là Tế Thiền sư ở chùa Linh Ẩn đấy. Ngài đã trị cho Lý An hết bệnh, nay tôi mời lão nhân gia đến trị bệnh cho lão thái thái.
Mã Tịnh ngạc nhiên giây lát rồi nói:
- Hiền đệ đến thật không đúng lúc. Hiện ta có mấy người bạn đến chơi, hiền đệ đưa Hòa thượng về nhà đi, đợi ta mời sẽ đến sau.
Tế Điên đứng kế bên vọt miệng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Có đúng không nào? Ta đoán ngay mà! Có phải người ta không cho vào phải không!
Lý Bình nói:
- Đại ca, sao anh nói kỳ vậy! Có bạn bè nào ở trong ấy mà tôi không gặp được? Trị bệnh cho lão thái thái mà có gì phải giấu giếm? Bệnh của lão thái thái không thể lâu được! Nếu em tôi không được chữa trị hết, tôi cũng không đưa Tế Công đến đây đâu.
- Ngày mai sẽ thăm bệnh.
Lý Bình bực quá, kéo ngay Tế Điên vào nhà trong. Lý Bình và Mã Tịnh vốn là bạn tri kỷ, hoạn nạn có nhau, trước việc đó Mã Tịnh không biết làm sao, đành theo họ vào nốt. Tế Điên cứ nhắm hướng Đông phối phòng đi thẳng tới, Mã Tịnh lật đật chạy theo níu lại nói:
- Thưa đại sư phó, xin mời lên thượng phòng uống trà.
Tế Điên hỏi:
- Làm sao lại không mời lên Đông nhỉ?
- Có khách.
- Có ba người khách quen, có một người chạy không được!
Lý Bình cũng không biết đầu đuôi ra sao, trong bụng nghĩ: "Đây là thư phòng, lý ra mời khách mới phải, tại sao Mã đại ca không mời Hòa thượng vào đó kìa?".
Ghé cửa sổ nhìn vào không thấy có ai, Lý Bình cảm thấy buồn buồn! Ba người vào đến thượng phòng, Lý Bình nói:
- Sư phó ở đây trị bệnh nhé, để tôi trở về quán sửa soạn đồ nhắm, một lát sư phó về quán uống rượu, chúng ta cùng nhậu một trận.
- Chú cứ về đi!
Sau khi Lý Bình về rồi, Tế Điên móc trong lưng ra một cục thuốc bảo đem nước âm dương đến hòa tan vào, rồi cho lão thái thái uống. Trong giây lát, lão thái thái cảm thấy tinh thần sảng khoái, bèn ngồi dậy nói:
- Con ơi, mấy tháng nay mẹ bệnh không thể trở mình được, làm sao bữa nay lại khỏe khoắn thế này?
Mã Tịnh nói:
- Tại mẹ không biết đấy thôi, hiện có Tế Công ở chùa Linh Ẩn cho mẹ uống thuốc linh đơn diệu dược đấy.
Lão thái thái nghe nói Tế Công ở chùa Linh Ẩn đến trị bệnh cho mình, biết Tế Công là người khoái rượu, bèn dặn:
- Con ơi, con hãy dập đầu cảm tạ Tế Công đi và dọn rượu thịt đãi người nhé!
Mã Tịnh vâng lời, đi ra nói:
- Mẹ tôi dạy phải ra dập đầu lễ tạ sư phó và mời sư phó ra phía trước uống rượu.
Tế Điên nói: Được!
Rồi đứng dậy đi thẳng đến Đông phối phòng...

http://tieulun.hopto.org

Hồi 064

Lý Bình thương bạn thỉnh Tế Công
Mã Tịnh bắt gian chùa Tỳ Lô

Sau khi mẹ được Tế Điên chữa hết bệnh, Mã Tịnh rất mừng và vâng lời mẹ cảm tạ Tế Điên rồi mời ra nhà trước đãi rượu. Tế Điên đi với Mã Tịnh ra Đông phối phòng, thấy ở đó một mâm rượu thịt ăn dở với bốn bộ chén đũa, Tế Điên hỏi:
- Ai vừa ăn uống ở đây nhỉ?
Mã Tịnh đáp: Tôi đấy.
- Chú uống một mình sao đến 4 phần ly đũa vậy kìa?
- Tôi uống vòng vòng, hết cái này tới cái kia.
Lập tức kêu dẹp mâm cũ, dọn mâm mới lên và cùng Tế Điên ngồi uống rượu. Tế Điên hỏi:
- Qúy danh của chú là chi?
- Tôi tên là Mã Tịnh.
- Ta muốn hỏi thăm chú một người mà không biết chú có quen không?
- Ai vậy?
- Ta có một đứa đồ tôn tên là Mã Nguyên Chương không biết chú có quen nó không?
Mã Tịnh nghĩ bụng: "Cái ông Hòa thượng này thật dễ giận! Nhè chú mình mà ổng kêu là đồ tôn".
Trợn mắt ngó Tế Điên một cái rồi nói:
- Tôi không có quen với ông Mã Nguyên Chương đó.
Tế Điên hỏi:
- Ta trị cho mẹ chú hết bệnh, chú cám ơn ta cái gì nào?
- Thưa sư phó, ngài muốn bao nhiêu tiền thuốc, bao nhiêu vàng bạc xin cứ nói, tôi sẽ vâng theo ý ngài.
- Ta lại chẳng cần tiền, ta rất khoái những bức tự họa.
- Sư phó khoái bức tự họa nào, nếu tôi có thì sư phó cứ cầm lấy.
- Những bức khác ta lại không thích, ta chỉ khoái bức Phú quý mẫu đơn này thôi.
- Cũng được, lát nữa chừng sư phó về cứ mang nó đi.
- Ta nói khoái thì lấy liền hà!
Nói rồi đứng dậy định lấy bức tranh xuống. Mã Tịnh lật đật cản lại:
- Sư phó đừng động đến! Bức tranh có quá nhiều bụi rớt tùm lum thì ăn uống sao ngon? Hãy đợi ăn uống xong rồi lấy xuống cũng được mà.
Tế Điên nói:
- Như vậy cũng được, để hôm nay ta không ra khỏi phòng, coi mi chạy đàng nào cho biết.
Lúc đó, Lôi Minh, Trần Lượng cùng Hoa Vân Long đang trốn ở trong vách đôi, nghe không sót một tiếng, sợ đến nổi run lẩy bẩy. Mã Tịnh nghĩ bụng: "Cái ông Hòa thượng này, để lại không được mà! Chi bằng mình cho ổng một nhát về Tây phương. Sau khi ổng chết rồi, mình xây cho ổng một cái tháp để đền đáp công ơn chữa bệnh cho mẹ! Hàng năm đúng ngày giỗ Tết, mình đốt cho ổng một mớ giấy tiền là xong". Nghĩ xong, bèn vào trong giắt ngầm một ngọn đơn đao rồi trở ra tiếp rượu Hòa thượng. Rót rượu đãi Tế Điên tính mượn rượu phục cho say, cứ rót chén nào Tế Điên uống hết chén ấy, uống cho tới đỏ đèn, Tế Điên tự nói một mình:
- Rượu này uống mãi chẳng hề say, mà say cũng tốt, khỏi phải uống nữa.
Tế Điên ngồi ở bàn tiệc rên hì hì, Mã Tịnh hỏi:
- Sao sư phó lại rên hì hì, bộ say rồi hả?
- Ta muốn ra ngoài.
- Sư phó muốn đi ra ngoài thì cứ đi.
Tế Điên bèn đứng dậy, Mã Tịnh đi theo ra, Tế Điên vừa đi vừa nói:
- Mã Tịnh nè, chú thấy thuốc của ta có hay không?
- Hay lắm.
- Mã Tịnh nè, chú đoán thử thuốc ta đáng bao nhiêu tiền?
- Bao nhiêu tiền hả?
- Thuốc của ta cứ mỗi văn tiền là một hoàn thuốc đấy.

http://tieulun.hopto.org

- Thuốc đó rẻ quá!
- Rẻ thì rẻ thiệt, từ nay về sau ta tính không làm nữa! Bữa nay có người không có lương tâm chút nào, Hòa thượng ta trị hết bệnh cho họ, trái lại họ muốn nhẫn tâm giết chết Hòa thượng ta! Ta chết đi rồi, họ muốn xây cho ta một ngọn tháp, hằng năm đến ngày giỗ Tết họ sẽ đốt cho ta một ít giấy tiền để đền ơn tạ đó.
Mã Tịnh nghe nói như vậy, trong bụng nghĩ thầm: "Ông Hòa thượng này lạ thiệt!". Hai người vừa đến đầu thôn Đông, Tế Điên bèn ngồi xổm xuống, Mã Tịnh đi vòng lại đến sau lưng Tế Điên liền rút dao nhắm Tế Điên chém xuống. Tế Điên lấy tay chỉ một cái, dùng pháp định thân giữ chặt Mã Tịnh lại. Mã Tịnh bị Ở trong tư thế đứng yên dơ dao lên mãi. Tế Điên bỗng hô lớn:
- Không xong! Bớ người ta nó muốn giết Hòa thượng ta đó.
Dân chúng ở thôn trang tại Tiểu Nguyệt Đồn rất nhiều, nghe tiếng kêu cứu, lật đật đốt đèn chạy ra xem. Mã Tịnh sợ hết hồn, trong bụng nghĩ: "Mình cầm dao chết trân như vầy, người ta hỏi tới rồi mình trả lời làm sao đây?". Nào ngờ Tế Điên lại làm phép cho mọi người không thấy Mã Tịnh, chạy lướt qua hết. Mã Tịnh năn nỉ:
- Bạch sư phó, tôi thiệt bậy bạ quá! Xin sư phó từ bi tha thứ cho!
- Chú cầm dao muốn giết ta sao không đi kiếm kẻ tình nhân của vợ chú mà giết?
- Tôi không biết bọn nó ở đâu!
- Vậy thì đi theo ta mà bắt kẻ gian.
Mã Tịnh liền đi theo Tế Điên đến chùa Tỳ Lộ Tế Điên nói:
- Bọn nó ở trong chùa này nè.
Mã Tịnh nói:
- Để tôi đi kêu cửa.
- Chú sao khờ quá! Đi bắt gian mà lại kêu cửa à?
- Bắt gian còn có cách nữa à, từ hồi nào tới giờ tôi chưa đi bắt gian đâu có biết. Vậy chớ không kêu cửa làm sao bắt?
- Thì chú cứ nhảy tường vào.
- Tôi nhảy vào thì được, còn phần sư phụ thì sao?
- Ta cũng có thể qua được.
Mã Tịnh bèn phóng mình nhảy lên tường, dòm lại, Thấy Tế Điên đã ngồi xổm phía bên trong tường rồi. Mã Tịnh hỏi:
- Sư phó làm sao qua được?
- Ta chui qua đấy.
- Sư phó chui qua ngả nào vậy?
- Ta chui đại qua tường.
- Sư phó chui qua cho tôi xem thử.
Tế Điên bèn đứng trước tường, miệng niệm chân ngôn "Án sắc lịnh hích". Mã Tịnh dòm lại không thấy Tế Điên ở đó. Tế Điên lại niệm "Án sắc lịnh hích". Mã Tịnh dòm lại thấy Tế Điên vẫn đứng ở chỗ cũ. Mã Tịnh khen:
- Phương pháp chun qua vách này hay quá, ngày mai tôi sẽ xin học mới được.
Tế Điên nói:
- Thôi chúng ta đi nào!
Tế Điên dẫn Mã Tịnh đi thẳng ra sau. Ngôi chùa này nguyên có ba tầng điện, vượt qua đại điện phía trước lại đến đại điện ở tầng hai. Từ cửa ở góc Đông đi qua thì đến Đông phối viện. Ở trong ngôi viện này trồng các thứ tòng, trúc rất là thanh nhã. Thượng phòng ở phía Bắc đèn đuốc sáng trưng, bóng người lay động. Mã Tịnh đến ngoài cửa sổ, lấy nước miếng thấm ướt giấy, xoi một lỗ nhỏ nhìn vào. Thượng phòng này mặt trước là hành lang, mặt sau thông với nhà lớn, bên trong một cái giường lớn kê sát vách tường phía Bắc, dưới đất có mấy cái bàn và mấy cái ghế. Trên giường kê một cái bàn nhỏ, bên trên cháy lung linh một cây bạch lạp. Ngồi ngay chính giữa là một người đàn bà ăn mặc rất đẹp, dồi phấn thoa son rất tươi tắn. Mã Tịnh xem ra chẳng phải ai xa lạ mà là Hà thị vợ mình. Ngồi hai bên là hai vị hòa thượng. Vị ngồi phía trên mập béo, mặc áo cánh hở lưng đỏ thẫm, chân đi vớ trắng hài xanh, da mặt hơi đen, mày rô mắt lộ, không ai khác là Thái hoa lang Cao Khánh. Vị ngồi phía dưới là một hòa thượng mặt vàng ệch, thân hình gầy đét, mặc tăng bào màu

http://tieulun.hopto.org

xám tro, đi vớ trắng giày xanh, chính là Tiểu bạch hổ Châu Lan. Lại nghe Cao Khánh và Châu Lan hỏi:
- Hôm nay tẩu tẩu làm sao được rảnh? Bọn tôi nghe nói Mã đại ca đã về rồi, tẩu tẩu không ra đây được, báo hại bọn tôi đêm nhớ ngày mong! Chẳng dè hôm nay tẩu tẩu lại đến được!
Hà thị đáp:
- Chẳng phải như vậy đâu, tôi cũng không thể đến được; nhân vì hôm nay trong nhà tôi có vị Tế Điên Hòa thượng đến trị bệnh cho lão thái thái, anh Mã Tịnh mắc lo đãi cơm rượu cho Hòa thượng. Tôi bảo mấy người trong nhà là về nhà thăm mẹ mới đến được đây đó. Đến để hai vị hết nhớ mong! Bữa nay tôi không về nhà, vì có nói về nhà thăm mẹ sáng ra mới về. Hai vị có cái gì dọn lên cho ăn đi. Tôi chưa ăn gì cả.
Mã Tịnh nghe nói tức giận tràn hông, tự nghĩ: "Thiệt là đại trượng phu khó tránh khỏi việc vợ chẳng hiền, con bất hiếu. Hay cho con tiện tì! Mi dám làm những việc mặt dày mày dạn như thế ử". Tức thì nhảy vào trong nhà rút dao ra, phụp một cái, Thái hoa lang Cao Khánh chết ngay tức khắc. Tiểu bạch hổ Châu Lan lật đật thối lui vọt qua cửa sổ chạy mất. Hà thị đứng dậy chạy ra ngoài. Mã Tịnh rượt theo bén gót. Chạy vào trong viện, Hà thị đứng lại đưa tay vuốt mặt một cái, hai tròng mắt ló dài ra đến cả thước. Mã Tịnh sợ điếng cả hồn! Người đàn bà ấy nói:
- Hà hà, sao mi dám xen vào việc của ta?
Nói rồi há miệng phun ra một luồng khí đen. Tức thì Mã Tịnh ngã lăn xuống đất. Hà thị vợ Mã Tịnh sao lại phun khí đen? Việc ấy có một đoạn sự tình. Thực ra Hà thị là người rành rẽ tam tùng tức đức, hiểu thấu thất tinh cửu liệt, luôn giữ phận con nhà. Nàng có người anh tên là Luận lịnh quỷ Hà Thanh, chính là một anh hùng hiệp nghĩa trong 36 anh em kết bái ở huyện Ngọc Sơn. Lúc đầu Mã Tịnh và Hà Thanh là anh em kết nghĩa, trước là bằng hữu, sau đi đến kết thân. Một hôm Hà Thanh đến thăm Mã Tịnh, hai người đang ngồi trong thư phòng nói chuyện, bỗng Hà Thanh nói:
- Này dượng nó, trong 36 anh em chúng ta có một người xuất gia tu Tiên, dượng có biết không?
Mã Tịnh hỏi:
- Ai xuất gia vậy?
Đó là Dạ hành quỷ Tiểu Côn lôn Quách Thuận ở Hắc Sa Lãnh, anh ta xuất gia rồi. Một hôm ta gặp hắn, thấy hắn đội mũ đạo sĩ, mặc đạo bào, ta mới nói: Bộ anh điên hả? Hắn trả lời; Có điên đâu!-Tại sao anh lại mặc y phục của lão đạo thế?-Tôi chán cõi hồng trần, con người ta ở đời giống như một giấc mộng dài mà thôi. Hắn đã xuất gia rồi. Thầy hắn là một vị đạo trưởng ở Thượng Thanh cung trên núi Thiên Thai có họ kép là Đông Phương, tên đôi là Thái Duyệt, người ta gọi ông là Lão tiên ông với ngoại hiệu là Côn lôn tử. Ông ấy có một món bửu bối tên là Càn khôn áo diệu đại hồ lộ Chiếu hồ lô này có thể thâu cả tam sơn, ngũ nhạc, bất luận là một sinh linh nào, bị thâu tóm giờ ba khắc, sẽ hóa làm máu mủ hết. Tương lai lão tiên ông ấy chết đi rồi thì hồ lô sẽ thuộc về tay hắn. Sư phó hắn có cho ba đạo bùa: một đạo bắt yêu an trạch, một đạo tịch trừ ủy mị, một đạo có thể bảo hộ thân thể khỏi sợ cọp beo lang sói làm hại. Ta đã lấy trộm của hắn một đạo bùa bắt yêu đây.
Nói rồi lấy đạo bùa đưa cho Mã Tịnh xem và nói:
- Ta không biết đạo bùa này có linh nghiệm không?
Mã Tịnh nói:
- Để chúng ta thí nghiệm xem.
- Thí nghiệm ở đâu?
- Hiện nhà Vương viên ngoại ở Khánh Phong Đồn có người con trai bị yêu tinh mê hoặc. Ông ấy dán bố cáo: Nếu ai trị hết bệnh cho con ông sẽ đền ơn 200 lạng bạc. Để tôi tiến cử anh, anh sẽ đóng vai thầy pháp làm việc đó.
- Cũng được, nếu chuyện thành công có được 200 lạng bạc cũng đỡ.
Mã Tịnh bèn đến nhà Vương viên ngoại ở Khánh Phong Đồn tiến cử người bắt yêu. Vương viên ngoại mừng như người bắt được vàng, vội mời Hà Thanh đến. Vương viên ngoại hỏi:
Thầy bắt yêu bằng cách nào? Cần những vật dụng chi?
- Theo cách của tôi thì không cần thứ chi cả.
- Sao lạ vậy? Người ta bắt yêu đều dùng giấy vàng chu sa đủ thứ, sao pháp sư không dùng thứ gì cả?
- Viên ngoại hãy cho người đưa công tử sang chỗ khác, tôi sẽ vào phòng ngủ của công tử bắt yêu ở

http://tieulun.hopto.org

đó.
Viên ngoại lập tức sai bảo gia nhân đưa công tử sang phòng khác. Sau khi cơm tối xong, có người đưa Hà Thanh đến phòng ngủ của công tử ở hậu viên. Hà Thanh bèn lấy đạo bùa dán phía trong cửa rồi lên nằm trên giường của công tử chờ yêu quái tới. Chờ đến trống đổ canh hai, bên ngoài bỗng nhiên cuồng phong nổi dậy, Hà Thanh căng mắt ra nhìn, sợ đến dựng tóc gáy...

http://tieulun.hopto.org

Hồi 065

Luật lịnh quỷ bắt yêu nhà Vương viên ngoại
Tế Thiền sư trị cáo ở chùa Tỳ Lô

Nguyên Hà Thanh đâu có biết bắt yêu, khi nghe bên ngoài phong nổi dậy, trong bụng đã bắt đầu đánh lô tô, nghĩ thầm: "Chắc là yêu tinh đến rồi. Nếu đạo bùa này không linh nghiệm thì mình liệu lòn qua cửa sổ trốn trước cho rồi". Đang lúc nghĩ như vậy thì nghe bên ngoài có tiếng guốc lóc cóc gõ trên mặt đất và từ bên ngoài đi vào một người đàn bà thật là thiên kiều bá mị, rất mực phong lưu. Đẹp đẽ như thế nào có thơ làm chứng:

Theo gió hương đưa ngào ngạt
Dịu dàng tiếng yến lời oanh
Mày liễu đẹp thêm mắt hạnh
Mặt hoa da phấn nõn nà
Môi đào chún chím khoe răng ngọc
Má phấn hương đưa thật đáng nhìn
Mình mặc áo lam vừa vặn khít
Quần hương thêu đẹp vẻ càng tôn
Có phải Hằng Nga chơi lạc lối,
Hay là tiên nữ giáng trần gian?

Hà Thanh dòm thấy, nghĩ thầm: "Có phải là yêu tinh đấy không?". Thì nghe người đàn bà ấy nói:
- Ai dám cả gan vào phòng tiên cô vậy?
Nói rồi xăm xăm đi vào. Vừa đi ngang qua cửa thì trên đạo bùa xẹt ra một đạo kim quang phóng thẳng đến người đàn bà. Người đàn bà ấy hét lên một tiếng "Chao ôi!" rồi quay đầu bỏ chạy. Hà Thanh vội lướt tới vớt một dao, văng lại chiếc hài thêu, máu tươi còn chảy ràng ràng. Hà Thanh hô lên:
- Bắt được yêu tinh rồi!
Gia nhân nhà viên ngoại túc trực ở phòng gần đó đốt đèn chờ sẵn. Chừng nghe Hà Thanh hô "Bắt được rồi!" thì ai nấy xách đèn chạy tới, hỏi:
- Hà pháp sư bắt được yêu tinh rồi phải không?
Hà Thanh đáp:
- Các người xem chiếc giày thêu đỏ này thành tinh bị ta giết đó!
Mọi người xem lại quả nhiên chiếc giày thêu màu đỏ còn dấu máu rành rành. Vương viên ngoại tạ Ơn Hà Thanh 200 lượng bạc và xin đạo bùa dán lại nhà. Sau khi Hà Thanh về rồi, yêu tinh không còn khuấy rối nữa. Nào ngờ nhà họ Vương không bị quấy lại quấy sang nhà Mã Tịnh. Giữa ban ngày ban mặc, bộ ấm tách trà trên bàn không ai động đến tự nhiên lăn long lóc dưới đất. Mã Tịnh là người lớn mật, rút đao chạy tới dằn trên bàn, hét:
- Cái thứ quái quỷ gì, dám đến quấy nhà tao chớ?
La hét mặc la hét, phá vẫn cứ phá. Mã Tịnh mới nhớ tới đạo bùa xua tà của Hà Thanh, bèn sai người sang nhà họ Vương mượn đạo bùa đem về dán trong nhà. Quả nhiên nhà Mã Tịnh được im lắng, trái lại nhà họ Vương bị yêu tinh khuấy động. Vương viên ngoại lại sai người đến lấy đạo bùa dán trong nhà thì được im lắng như cũ, ngược lại nhà của Mã Tịnh bị khuấy động. Cứ thế, đạo bùa cứ đưa qua đưa lại hai nhà và sự khuấy động cũng kéo dài đến nửa năm. Mã Tịnh đang hồi vận đỏ cũng không để ý tới nữa. Nào ngờ yêu tinh lại kết thù với Mã Tịnh, đến phá ở chùa Tỳ Lộ Hễ tà ý dẫn thành tà sự, họa không căn cớ đâu có sanh. Thái hoa lang Cao Khánh và Tiểu bạch hổ Châu Lan vốn là hai tên dâm tặc xuất gia theo Mã Nguyên Chương. Có mặt Mã Nguyên Chương, hai người đâu dám làm chuyện sai quấy. Hai người thường đến nhà Mã Tịnh khi thì xin tiền, khi thì đưa biếu quà cáp. Cao Khánh thấy vợ Mã Tịnh là Hà thị xinh đẹp bèn về chùa nói với Châu Lan:
- Chú thấy vợ anh Mã Tịnh đẹp người đẹp nết làm sao!
Sau đó, Hà thị mới nói với Mã Tịnh:
- Đừng cho Cao Khánh với Châu Lan đến nhà mình nữa. Cà rà rau muống đúng là mùi dê! Hòa

http://tieulun.hopto.org

thượng cà rà ở nhà thí chủ không phải phép. Ở chùa nếu thiếu tiền xài anh đem đến cung cấp cho họ thì hay hơn.
Mã Tịnh nghe vợ nói như vậy cũng phải.
Một hôm, đến chùa nói với Cao Khánh và Châu Lan:
- Từ nay hai chú khỏi phải lại nhà tôi làm chi, nếu không tiền tôi sẽ đưa đến cho mấy chú tiêu.
Từ đó hai người không đến nhà Mã Tịnh, cũng không gặp Hà thị nữa. Cao Khánh và Châu Lan ở trong chùa ngày ngày cứ ao ước: "Phải chi gặp lại Hà thị một lần thì sướng biết mấy!". Ngày kia bỗng nhiên nghe có tiếng gõ cửa, Cao, Châu vội chạy ra mở cửa xem, té ra là Hà thị, vợ của Mã Tịnh. Thật ra đó không phải là Hà thị thiệt mà là yêu tinh biến dạng ra. Hai người thấy Hà thị liền hỏi:
- Tẩu tẩu ở đâu đến đây, làm sao hôm nay rảnh rang mà đến thăm chúng tôi vậy?
Yêu tinh nói:
- Mấy lúc hai vị hiền đệ đến nhà tôi, tôi đã biết tình ý của hai vị rồi, hôm nay Mã đại ca của hai vị đi vắng nên tôi tới thăm hai vị đây.
Cao Khánh và Châu Lan nghe những lời này, mừng hơn được vàng, lật đật nói:
- Vậy thì mời tẩu tẩu vào ngồi trong này.
Nói rồi hai người đưa Hà thị giả vào trong, Cao Khánh, Châu Lan giành nhau hưởng lạc. Hà thị giả cũng không cự tuyệt. Cao, Châu hai người như được của báu. Về phần yêu tinh đến đó vì hai mục đích: một là trộm lấy chơn dương của hai vị dâm đãng, hai là sẵn có mối thù với Mã Tịnh, nó biến ra hình của Hà thị từ trong nhà của Mã Tịnh đi đến chùa cho Cao, Châu khỏi nghi ngờ; cho Lý Bình ngó thấy để nói lại với Mã Tịnh, Mã Tịnh sẽ nổi giận mà giết chết Hà thị đi cho gia đình tan nát.
Yêu tinh mỗi ngày đều đến chùa vầy vui với hai tên dâm đãng. Bỗng nhiên không thấy đến chùa nữa, Cao Khánh dò hỏi mới biết là Mã Tịnh đã về rồi. Hai người cứ đêm nhớ ngày mong! Hôm nay bỗng nhiên thấy Hà thị lại đến. Yêu tinh nói:
- Mã Tịnh mắc lo tiếp Hòa thượng trị bệnh cho lão thái thái, tôi thừa cơ rảnh việc mà tới đây.
Cao, Châu hai người nghe nói như thế, vui vẻ phi thường. Ngay Mã Tịnh cũng cho đúng là Hà thị bèn giết chết Cao Khánh đi rồi rượt theo Hà thị. Yêu tinh sau khi phun té Mã Tịnh rồi, nói:
- Hay cho Mã Tịnh, tiên cô từ trước tới giờ chưa ăn thịt người, hôm nay nhai sống người cho khoái khẩu mới được.
Yêu tinh đương muốn bước tới nhai sống Mã Tịnh thì Tế Điên bước tới nói:
- Ngươi đừng ăn thịt người vội, hãy dòm xem ta đây này, xem ta có đẹp không? Rồi hai ta sẽ tính chuyện với nhau và ngươi đi với ta nhé!
Yêu tinh nghe nói trợn mắt la lên:
- Ái chà, hay cho Hòa thượng này, thiệt hổng biết xấu hổ chút nào! Dám nói chuyện tray trúa với ta chứ! Ta sẽ bắt ngươi đây.
Nói rồi nhắm ngay Tế Điên phun ra một luồng hắc khí. Tế Điên cười hà hà, nói:
- Này yêu tinh, ngươi yêu Hòa thượng, nhưng có biết một câu chuyện đời xưa này không? Vào triều Tấn có quan Liễu Thái sư biết ở trong núi sâu kia có một vị cao tăng tên là Hồng Liên Hòa thượng. Ông ta mến đức bèn cho người đi mời thỉnh đến ba lần mà Hòa thượng không chịu xuống núi. Liễu Thái sư giận quá bèn cho người kêu một kỹ nữ ở xóm lầu xanh tên là Hà Hoa đến và bảo với cô ta:
- Nàng hãy vào trong núi sâu kia mê hoặc Hòa thượng Hồng Liên làm cho ông mất cả chơn đạo tu hành đi, ta sẽ thưởng nàng 200 lượng bạc.
Hà Hoa nói:
- Xin đại nhân cho tôi một cỗ kiệu, hai người hầu, tôi sẽ giả làm tiểu thơ con nhà quan lại, để cho ông ấy đừng coi thường tôi.
Liễu Thái sư y lời. Hà Hoa bèn ngồi kiệu lên chùa cổ trên núi Vân Hương xin lạy ra mắt Lão Hòa thượng. Vào đến trong phương trượng, thấy Hòa thượng đương ngồi một mình nghiêm chỉnh nhắm mắt dưỡng thần, Hà Hoa cố giả tiếng õng ẹo nói:
- Xin Hòa thượng từ bi giùm cho, bụng tôi đương đau quá. Bệnh của tôi nếu không có đàn ông dằn lên bụng thì không hết được! Đương lúc này bụng tôi đau đến chịu không nổi nữa!
Hòa thượng nghe nói như vậy miệng niệm "A Di Đà Phật" và nói:
- Tiểu thơ đừng nói bậy bạ như vậy không nên. Trai gái nhơn vì thú vui chốc lát mà làm hư mất

http://tieulun.hopto.org

danh tiết một đời. Hòa thượng ta là người xuất gia ẩn tu ở núi sâu, cần phải nghiêm giữ các giới sát sanh, trộm cắp, dâm dục, nói láo, uống rượu mới được. Tiểu thơ là hạng tú nữ khuê môn, tôi đâu dám làm chuyện thương thiên bại lý như vậy được? Còn về tiểu thư chắc là con gái nhà quan, lâu nay chưa ra khỏi nhà, lại vướng phải chuyện thị phi như thế này, há chẳng làm nhơ nhuốc danh giá của thượng nhơn chăng? Tiểu thơ nên suy xét lại cho kỹ càng.
Hà Hoa vốn là kỹ nữ thập thành, lại nhận trách nhiệm ủy thác của Liễu Thái sư, hôm nay thấy lời của Hòa thượng nói có vẻ không quyết liệt lắm như vậy bèn mỉm cười nhảy tót vào lòng Hòa thượng ôm chặt cứng nói:
- Xin lão hòa thượng từ bi thương giùm cho! Trong lòng hôm nay khó chịu quá.
Hòa thượng nghe mùi son phấn và da thịt đập vào mũi, lại bị Hà Hoa trăm cách gọi mời. Lời tục nói không sai: "Mắt không thấy thì miệng không thèm, tai không nghe thì lòng nào rộn". Người ta chứ đâu phải gỗ đá, ai có thể vô tình được? Lão Hòa thượng mất cảnh giác, tâm thần phiêu đãng bị Hà Hoa quấn quýt không buông, rốt cuộc không dằn được dục vọng cùng Hà Hoa làm công việc tầm thường như những người đàn ông khác.
Hà Hoa trở về phủ Liễu Thái sư đem việc dụ dỗ Hòa thượng và việc Hòa thượng bị mê hoặc thuật lại đầy đủ. Thái sư thưởng cho Hà Hoa 200 lượng bạc như đã hứa rồi làm một bài thơ cho người nhà đem lên chùa gửi cho Hòa thượng. Hòa thượng mở ra xem thấy thơ rằng:

Hồng Liên Hòa thượng tu hành khá
Mấy năm khổ hạnh chốn rừng già
Đáng tiếc bao năm cam lồ thủy
Rót vào cái hẻm của Hà Hoa.

Đọc xong, Hòa thượng biết ẩn tình của mình đã bị lộ, cảm thấy xấu hổ quá bèn treo cổ tự ải. Sau khi chết oan hồn không tan, chuyển kiếp đầu thai làm con gái của Liễu Thái sự Cô nương này tên là Liễu Túy Vân, lớn lên chuyên môn đi dụ hoặc các Hòa thượng, đó là Hồng Liên Hòa thượng trở lại báo ứng gia đình Liễu Thái sự Câu chuyện yêu Hòa thượng là thế đấy.
Tế Điên kể chuyện này để đùa cợt yêu tinh chơi. Yêu tinh đâu biết Tế Điên là ai, bèn muốn thi triển yêu thuật để đàn áp. Tế Điên cười cười nói:
- Nào, có bao nhiêu tài năng cứ giở hết ra đi.
Yêu tinh lấy Hỗn ngươn thạch nhằm Tế Điên liệng tới. Tế Điên nói:
- Con nghiệt súc này lớn mật thiệt.
Nói xong đưa tay bắt lấy cục đá ấy và lột chiếc giày cỏ ra nhằm ngay mặt yêu tinh ném tới. Yêu tinh vội tràn mình né tránh. Tế Điên lấy tay chỉ một cái, hô:
- Chạy vòng, chạy vòng!
Chiếc dép chạy vòng vòng nhằm mặt yêu tinh vả lia lịa. Yêu tinh tức giận quá hét lên:
- Hay cho thằng thầy chùa điên này, tiên cô với mi ngày xưa không oán, gần đây không thù, sao mi lại đối đầu với ta chớ?
- Ngươi vô cớ quấy nhiễu sự an lành của nhà người ta, hại con Vương viên ngoại, lại quấy rối nhà Mã Tịnh cho xào xáo không an, còn giả dạng hình người làm bại hoại Phật môn nữa.
Nói rồi, Tế Điên lột mũ trên đầu xuống, hô:
- Hãy xem pháp bửu của ta đến bắt ngươi đây!
Hô rồi ném mũ về phía yêu tinh, tức thì một đạo hồng quang sáng rực, tóm lấy yêu tinh nhốt vào trong đó. Nhốt yêu tinh xong, Tế Điên tức tốc chạy vào phòng trong lấy một chén nước, móc cục thuốc trong lưng ra, hòa tan chế vào miệng Mã Tịnh. Thuốc vào trong bụng sôi lụp bụp, Mã Tịnh "ụa" lên một tiếng, mửa ra mấy búng nước đen, lật mình ngồi dậy hét to:
- Hay cho con tiện tì, mi hại ta khổ đến bực nào.
Tế Điên nói:
- Chú đừng vội nóng, hãy lại xem vợ chú hiện nguyên hình đàng kia kìa.
Mã Tịnh chạy lại xem, "á" lên một tiếng ngạc nhiên...

http://tieulun.hopto.org

Hồi 066

Cầu Ngọa Hổ, dâm tặc giết Hòa thượng
Khánh Phong Đồn, Tế Điên cứu văn sinh

Mã Tịnh nhướng mắt nhìn kỹ, thấy một con hồ ly lớn bằng con chó nằm dưới chiếc mũ của Tề Điên. Tế Điên nói:
- Chú xem, đó có phải là vợ của chú không?
- Vợ của tôi là hồ ly à?
- Vợ của chú không phải là hồ ly đâu. Con hồ ly này có mối thù với chú, nó hóa ra hình vợ chú để khuấy rối gia cang làm hại chú đó! Vợ của chú hiện đang ở nhà, nàng là người tốt, chú không nên nghe lời Lý Bình, phải cho Lý Bình thấy đây là do yêu tinh biến hóa ra mới được. Chú đi kiếm Lý Bình đến để cho hắn ta thấy mà xóa đi hết mọi hiềm nghi từ trước.

Mã Tịnh lật đật chạy ra quán rượu tìm Lý Bình kêu vào. Lý Bình vào đến chùa thấy con hồ ly to tổ bố liền ngạc nhiên hỏi:
- Đây là chuyện gì vậy?

Mã Tịnh mới đem mọi việc thuật lại từ đầu tới cuối. Chừng đó Lý Bình mới biết Hà thị vốn là người tốt.

Tế Điên nói:
- Mã Tịnh, chú tính con hồ ly này đi.

Mã Tịnh cầm dao nhắm ngay hồ ly chém xuống. Tế Điên lấy tay chỉ một cái, đầu hồ ly vỡ làm hai mảnh. Tế Điên bảo:
- Chú gom củi cỏ chất thành một đống thiêu cả hai xác của Cao Khánh và hồ ly đi.

Mã Tịnh bèn kiếm củi cỏ chất đống lại thiêu luôn cả xác Cao Khánh và hồ ly Tế Điên nói:
- Này Mã Tịnh, chú nên về thả Hoa Vân Long ra, hay la đợi Hòa thượng ta tới bắt nó?
- Xin sư phụ từ bi, từ bi! Nên nể mặt tôi một phen mà tha thứ cho hắn.
- Đâu có được, Hoa Vân Long tội nghiệp quá nặng. Chú nếu không thả nó ra ta sẽ đến nhà chú bắt nó, báo hại chú phải lên quan lôi thôi đấy.
- Để tôi thả nó ra rồi sư phụ sẽ bắt nó nhé?
- Cũng được, chú hãy về thả nó đi.
- Mã Tịnh cám ơn Tế Điên rồi trở về nhà mình, quả nhiên thấy vợ về nhà thăm mẹ mới quạ Mã Tịnh rất cảm kích tấm lòng tốt của Tế Điên. Chính mình đến Đông phối phòng mở vách đôi ra kêu:
- Ba vị hiền đệ ra mau.

Hoa Vân Long, Lôi Minh, Trần Lượng ba người chui ra, hỏi:
- Mã đại ca, Hòa thượng đi đâu rồi.
- Hoa nhị đệ, chú chạy trốn mau đi! Tế Công đoán biết chú ở trong vách đôi này, ta thật không giấu chú ở đây được. Ta giả thác nói chú là bạn bè của ta để cầm chân Hoòa thượng giây lát, chốc nữa ông sẽ tới đây bắt chú đó. Chú mau chạy đi. Ra cửa rồi chú cứ chạy thật mau, ta cũng không kể là chú chạy Đông Tây Nam Bắc phía nào, chú ráng mà giữ lấy mình đấy, Hòa thượng cũng không biết đợi chú ở đâu để bắt đấy nhé!

Hoa Vân Long nghe nói sợ xanh cả mặt. Tới nước này chẳng lẽ không đi, bèn cám ơn Mã Tịnh rồi ra cửa. Mã Tịnh theo đưa ra cửa lớn, Hoa Vân Long sợ quá không theo đường lớn, chạy thẳng về hướng chánh Nam, chạy được ba dặm, trước mặt có một chiếc cầu tên là Ngọa Hổ kiều. Hoa Vân Long nhìn kỹ thấy dưới cầu có một Hòa thượng đang thò đầu ra ngoài dòm quanh quất. Hoa Vân Long sợ quá muốn chạy đi nhưng lại nghĩ: "Đừng chạy có sao đâu. Chi bằng ta móc cây phiêu ra cho ông Hòa thượng này một nhát, để cho ông biết thế nào là "thương ngay dễ tránh, tên lén khó phòng". Nếu đánh không trúng ổng thì Hoa Vân Long ta đã tới bước cùng đành thí mạng với ổng mới xong". Nghĩ rồi bèn móc ra một cây phiêu, nhằm lúc Hòa thượng vừa thò đầu ra, Hoa Vân Long phất tay một cái, mũi phiêu đánh trúng ngay yết hầu của Hòa thượng, Hoa Vân Long bồi thêm một dao, đầu Hòa thượng rơi tõm xuống, trôi theo dòng nước. Hoa Vân Long chùi dao và giắt vào vỏ xong, lại nổi lên một trận cười khan, nói:

Ta tưởng Tế Điên Hòa thượng là thế nào? Cổ có ba đầu, lưng mọc sáu tay! Nào ngờ là phường bất tài, chỉ là xác phàm bị thịt. Ta nghe Lôi Minh, Trần Lượng khen nức nở là Tế Điên chẳng khác thần

http://tieulun.hopto.org

tiên, nhưng xem kỹ chỉ là tiếng hão. Hoa Vân long ta lại muốn đến lâm An, quấy chơi một lần nữa cho bọn nó biết mặt.
Đang dương dương đắc ý, Hoa Vân Long nghe phía sau có người nói:
- Hay cho Hoa Vân Long, ta xem mi chạy đằng nào cho biết?
Hoa Vân Long ngoái đầu ngó lại, người nói chính là Tế Điên Hòa thượng, hắn sợ đến nỗi hồn phi phách tán, co giò chạy bất kể phương hướng.
Hoa Vân Long vừa giết xong một Hòa thượng, ngỡ đó là Tế Điên, thực ra đó là Tiểubạch hổ Châu Lan vừa chạy trốn khỏi chùa Tỳ Lô ra ẩn ở đó. Hắn nấp dưới gầm cầu tưởng là Mã Minh đuổi theo giết hắn. Chừng nhìn kỹ lại không phải Mã Minh, mới yên tâm không phòng bị, nào dè bị Hoa Vân Long tưởng lầm là Tế Điên phóng tiêu giết chết. Hơn nữa, tên này cũng tới ngày tận số. Tên Tiểu bạch hổ lại chui nằm dưới Ngọa Hổ kiều, chỗ phạm húy như vậy mà không chết sao được. Hoa Vân Long cho rằng mình đã giết chết Tế Điên, còn đương đắc ý, bỗng nghe tiếng Tế Điên nói sau lưng, không hết hồn bỏ chạy sao được. Hắn cắm đầu chạy thục mạng, Tế Điên cũng lẹp kẹp đuổi riết sau lưng.
Hoa Vân Long chạy vòng qua Khánh Phong Đồn. Tế Điên cũng đuổi theo suốt đêm. Sáng ra mới bỏ Hoa Vân Long, không đuổi theo nữa và đi chậm chậm về phía đám đông đang đứng chật phía trước. Tế Điên lại gần thấy vòng người vây chặt một người ở giữa, bèn nói:
- Để ta vào xem thử nào.
Mọi người đứng ken nhau khít rịt, Tế Điên nói:
- Tránh ra giùm chút!
Có người nói:
- Tránh ra phải chịu tiền mới được.
- Muốn chịu tiền bao nhiêu cũng được mà.
- Tôi còn chen vào không được thì Hòa thượng làm sao chen được?
Tế Điên bèn nhắm ngay ót người đứng trước thổi phù một cái, người này nghe ót mình lạnh toát bèn ngoái đầu lại, Tế Điên thừa kẽ hở lại chen lên trước. Người này quay lại cự nự:
- Hòa thượng, sao nhè ót tôi mà thổi lạnh toát vậy?
- Có con muỗi đậu trên cổ anh, ta sợ nó đốt anh, ta thổi cho nó bay đi ấy mà.
Tế Điên lại nhắm cổ người trước mặt thổi một phát, người này vừa quay lại, Tế Điên chen lên phía trước. Người ấy quay lại cự nự:
- Ông Hòa thượng này, thổi vô ót tôi chi vậy?
- Con muỗi trên cổ anh kia bay sang đậu trên cổ anh, ta thổi để đuổi nó giùm anh đó.
Tế Điên vào tới bên trong thấy một chàng trai chừng 20 tuổi đang nằm trên đất, không một mảnh vải che thân, đầu óc rối bù, nhưng dáng vẻ là người nho nhã. Có người hỏi:
- Vì sao chú phải ra nông nỗi này?
Chỉ nghe người ấy trả lời độc một câu: Khát quá!
Có người hỏi: Chú quê quán ở đâu?
- Khát quá!
- Tên họ chú là gì?
- Khát quá!
- Tại sao không mặc áo quần gì hết vậy?
- Khát quá!
Tế Điên nói:
- Chú này chắc tên là Khả Ô, người ở huyện Khổ A đây.
Mọi người nói:
- Hòa thượng đừng bậy bạ chớ!
Tế Điên bèn chạy qua một tiệm kế bên kêu:
- Này chưởng quỹ, ông cho ta mượn cái chén lấy nước cho anh chàng trần truồng này uống. Anh ta kêu khát dữ quá kìa.
Chưởng quỹ kêu:
- Chúng tôi không cho mượn đâu, khát quá mà uống nước vào có là tự tử, chúng tôi không muốn vạ lây đâu.

http://tieulun.hopto.org

Tế Điên thấy bên vườn rau kia có người đang kéo nước bèn đi đến, hỏi:
- Này chú, ở đây có giếng không?
Người kéo nước kia hỏi:
- Hỏi chi vậy?
- Để nhảy xuống giếng.
-Muốn nhảy xuống giếng thì đi chỗ khác mà nhảy, chúng tôi không cho nhảy ở đây đâu.
- Mấy chú có thùng không? Cho ta mượn thùng múc một ít nước.
- Ông vừa nói gì đó rồi lại đòi mượn thùng của tôi, ông nói nhảy xuống giếng tôi có thùng cũng không cho ông mượn đâu!
- Chú không cho ta mượn thùng, ta sẽ nhảy xuống giếng để cho chú bị vu án mạng lên quan chơi.
- Nếu ông muốn chết thì cứ nhảy xuống giếng, tôi cũng liều lên quan cho, chỉ sợ Ông không dám chết thôi.
- Chú coi ta dám chết không nào?
Nói rồi Tế Điên nhảy ngay xuống giếng. Người kia sợ quá lật đật chạy lại xem, thấy Hòa thượng không nhảy xuống giếng mà quéo chân vào miệng giếng thả mình xuống như ngọn đèn cầy cắm ngược. Tế Điên lấy mũ của mình múc nước, may mà mực nước không sâu lắm. Người kia thấy vậy, bèn nói:
- Hòa thượng, ông làm tôi sợ hết vía. Để coi bây giờ ông làm sao lên được cho biết?
Tế Điên sử dụng thức Lý ngư phiên thân lộn mình nhảy vọt lên, nói:
- Ta không cần mượn thùng của chú, chú thấy ta lấy cái mũ náy múc nước được không nào?
Nguyên chiếc mũ này bị bùn ghét dính đầy nên đựng nước không rịn chảy. Tế Điên cầm chiếc mũ đựng nước đến trước anh chàng lõa thể cho anh ta uống rồi cởi tăng bào ra đắp trên mình anh ấy. Chẳng bao lâu, mình anh ta rịn mồ hôi cùng khắp. Mọi người thấy vậy nói:
- Khá rồi đó.
Kế nghe anh ta kêu "trời ơi" một tiếng rồi mắng lớn:
- Hay cho ông Hòa thượng, ông làm cho tôi khổ đến bực nào.
Mọi người thấy anh ta mắng vãi như vậy, bất bình nói:
- Cái anh này thiệt chẳng biết điều gì hết! Hòa thượng đã kiếm nước cho anh uống; lấy tăng y đắp cho anh, anh mới ra được mồ hôi khỏe khoắn như vậy mà lại chẳng thèm cám ơn, còn đi mắng ngược lại Hòa thượng, thiệt là lấy oán báo đức, vô lễ hết chỗ nói!
Anh ta ho lên một tiếng rồi nói:
- Các vị không biết nên rầy đó thôi. Người tôi mắng không phải là ông Hòa thượng này. Tôi họ Trương, tên là Văn Khôi, là một văn sinh tú tài, nhà ở Trương gia trang phía ngoài cửa Bắc huyện Long Dụ Nhân vì mấy năm nay gia đình sa sút, sống qua ngày rất khó khăn, tôi mới đến thành Lâm An tìm cậu mợ tôi mượn đỡ 200 lượng bạc đem về nhà tìm cách làm ăn sống qua ngày. Không ngờ đi về đến giữa đường, tôi nghe đau bụng quá bèn ngồi nghỉ dưới gốc cây. Bỗng đằng kia đi lại một vị Hòa thượng hói đầu , mặt mày đỏ lưỡng có đầy chấm đỏ. Ông ta hỏi tôi tại sao lại ngồi đây. Tôi trả lời là bị đau bụng quá. Ông ấy móc cho tôi một viên thuốc đen, uống vào rồi tôi mụ đi không biết trời đất là gì nữa. Ông ấy lục lấy sạch tiền bạc trong túi tôi rồi đi mất. Tôi bị mê luôn cho tới bây giờ, tôi không biết mình làm gì và ra sao nữa! Tôi mắng là mắng ông Hòa thượng kia đó.
Mọi người cùng nói:
- À ra thế!
Tế Điên nói:
- Chú mặc tăng bào này vào rồi đi với ta nhé!
Tế Điên đi trước, Trương Văn Khôi xúng xính trong tăng y đi theo sau. Tới một tòa tửu lầu, Tế Điên đi thẳng vào. Phổ ky dòm ra thấy một ông Hòa thượng mặc cái áo rách hở cả lưng trần, chân mang dép cỏ, cùng đi với một người mặc chiếc áo tăng bào rách tả tơi. Phổ ky định bụng là ăn mày nên nói:
- A, này Hòa thượng, không có cơm thừa đâu.
- Nói bậy đi! Đồ mới ngon không biết ta ăn chưa, nói gì đến đồ thừa.
Tế Điên nói rồi dẫn Trương Văn Khôi thẳng ra hậu đường tìm một bàn ngồi xuống. Tế Điên kêu:
- Này chưởng quỹ, ông đừng thấy bọn ta ăn mặc áo rách để hở lưng lòi da rồi coi thường. Tài chủ

http://tieulun.hopto.org

đến viếng chủ quán mà không hay đấy!
Phổ ky nói: Phải đa!
Tế Điên kêu:
- Đem cho ta các loại chiên xào hầm nấu tổng kê 16 món thức ăn, hai bầu rượu Nhân Sâm Quế lộ.
Phổ ky nói:
- Nhân Sâm Quế Lộ tửu gia 1 điếu 200 tiền mỗi bầu.
- Nhiều nhỏ gì! Bọn ta là người của xứ sâm lộ đây. Ở đó họ bán mỗi bầu đến hai điếu bốn trăm văn đấy. Ở đây bán rẻ phân nửa giá ở đấy thôi.
- Phổ ky cũng không dám nói là không bán cho ông ta mà quán rượu cũng không có lệ ăn cơm phải trả tiền trước, nên đành phải lui cui lau bàn ghế, bưng dọn thức ăn và rượu thịt theo lời gọi. Tế Điến bảo trương Văn khôi ăn. Trương văn khôi nói:
- Tôi không ăn đâu!
- Tại sao lại không ăn?
- Ăn rồi tiền đâu trả cho người ta.
- Không tiền cũng chả có sao! Cứ ăn rồi hãy tính. Họ muốn đánh thì cứ tuột quần ra. Họ đánh nhẹ thì sợ cóc gì, còn họ đánh nặng thì mình được thêm tiền thuốc, có gì đâu mà sợ?
Phổ ky ở một bên nghe không sót, biết rằng Hòa thượng "chịu đấm ăn sôi" đây.
Tế Điên đang nói chuyện với Trương văn Khôi, bỗng từ bên ngoài có hai người tiến vào, một người la lên:
- Hay cho Hòa thượng, ông trốn ở đây à?
Nói rồi bước thẳng tới chỗ Tế Điên.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 067

Hai Ban đầu đói khát đi tìm Hòa thượng
Hai hào kiệt quán rượu năn nỉ Tế Công

Nghe tiếng nói, phổ ky nhìn ra thấy hai người mặc áo quần nguyệt bạch, tay trái cầm cái trăn, từ bên ngoài đi vào. Đó chính là hai vị Ban đầu Sài nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh. Sau khi giao kết nhau trong trò chơi trốn kiếm (ú tim), hai vị này kiếm Tế Điên mãi không ra mà trong lưng không có một đồng nào cả, đành nhịn đói đi kiếm suốt đêm đến Tiểu Nguyệt Đồn. Suốt cả ngày hôm sau nhịn đói đi vòng Tiểu Nguyệt Đồn mấy lượt cũng không tìm thấy Tế Điên ở đâu cả.
Hai người vừa đói vừa giận, đang đi thơ thẩn trên đường bỗng thấy Tế Điên với chiếc lưng trắng hếu sau lần áo rách cùng đi với một người mặc tăng y của Hòa thượng, đang tiến vào trong quán.
Hai người vào quán. Gặp Tế Điên, Sài Đầu nói:
- Hay cho ông Hòa thượng, ông trốn ở đây ăn sướng há, báo hại bọn tôi mang bụng đói suốt từ hôm qua.
Tế Điên nói:
- Tại miệng của hai vị lười biếng đó chớ. Tại sao lại không chịu ăn?
- Không tiền thì lấy gì mà ăn!
Phổ ky nghe họ đối đáp, nói:
- Rồi, lại tới thêm hai thằng cha ăn quỵt.
Sài, Đỗ hai người đói quá, ngồi xuống là ăn liền. Phổ ky lén vào báo với chưởng quỹ:
- Ngoài trước có ông Hòa thượng kiếc đến trước với anh chàng mặt mày sáng sủa, tiếp đó lại có hai người xác xơ, đại khái đều là bọn không tiền cả.
Chưởng quỹ nghe nói, dặn:
- Đợi họ ăn xong sẽ tính!
Ngay lúc đó, bên ngoài bỗng có tiếng nói rổn rảng:
- Này lão tam, chúng ta hãy vào đây uống chén rượu đã. Tòa Khánh Phong lầu này coi cũng đẹp đấy!
Tiếng nói vừa dứt, từ bên ngoài tiến vào hai người. Người đi đâu mặt xanh, tóc râu đều đỏ, đội mũ tráng sĩ màu tía, tiền tụ bào cũng màu tía, lưng thắt dây da, chân đi vớ anh hùng bằng đoạn màu xanh; người đi sau mặt mày tuấn tú, phẩm mạo hơn người. Bọn họ chính là Phong lý vân yên Lôi Minh và thánh thủ bạch viên Trần Lượng. Hai người này đang ở nhà Mã Tịnh, sau khi Hoa Vân Long đi rồi, Mã Tịnh nói:
- Lôi, Trần hai vị hiền đệ, hãy ở lại chơi với anh vài ngày.
Lôi Minh, Trần Lượng đáp:
- Huynh đài đừng lưu tụi tôi làm chi, chúng tôi có việc phải đi đây. Ngày mai chúng tôi xin cáo từ.
Sáng hôm sau, Lôi, Trần xin cáo biệt. Mã tịnh nói:
- Hai vị hiền đệ ăn cơm rồi hãy đi.
Trần Lượng đáp:
- Chúng tôi thiệt có việc gấp không thể nán lại được. Chúng ta là bạn giao tri, kể gì một bữa ăn?
Liền đó hai người từ nhà Mã Tịnh hướng về phía Nam. Đến Khánh Phong lầu định uống tí rượu rồi đi tiếp. Bước vào tửu lầu, hai người đi thẳng ra sau hậu đường. Ngước đầu dòm lên họ thấy Tế Điên cùng hai vị Ban đầu đang ngồi uống rượu. Lôi Minh, Trần Lượng lật đật đến trước Tế Điên thi lễ. Chưởng quỹ thấy hai người ăn mặc chỉnh tề lại đến vái chào Hòa thượng kiếc, trong lòng cảm thấy rất lạ lùng.
Lôi Minh hỏi:
- Thưa sư phó, lão nhân gia từ đâu đến đây? Tại sao không mặc tăng y mà để lưng trần ra vậy? Còn vị này là ai?
Tế Điên bèn đem việc cứu Trương Văn Khôi thuật lại một lượt. Lôi, Trần bấy giờ mới vỡ lẽ. Tế Điên bảo:
- Này Trần Lượng, con hãy dẫn Trương Văn Khôi ra tiệm sắm cho anh ta một bộ áo quần giầy vớ nhé!
Trần Lượng vâng lời dẫn Trương Văn Khôi ra tiệm mua khăn áo văn sinh quần áo lót giầy vớ đủ cả.

http://tieulun.hopto.org

Về đến tửu quán đem tăng y trả lại cho Tế Điên, rồi mọi người cùng vui vầy ăn uống.
Tế Điên hỏi:
- Lôi Minh, Trần Lượng, hai con có đem tiền theo không? Giúp đỡ cho Trương Văn Khôi với!
Trần Lượng nói:
- Con có bốn nén vàng, để lại hai nén, cho chú ấy hai nén. Mỗi nén đổi ra được 50 lạng bạc.
Lôi Minh nói:
- Con có 50 lạng bạc, đem cho chú ấy hết.
Nói rồi hai người móc ra đưa cho Trương Văn Khôi.
Trương Văn Khôi nói:
- Tôi cùng hai vị bèo nước gặp nhau. Hai vị cho nhiều quá như vậy càng làm cho tôi thêm hổ thẹn.
Lôi Minh nói:
Bốn biển đều là anh em, mấy lượng bạc nhỏ này không đủ nhét kẽ răng mà kể số gì!
- Bốn người cùng nhau ăn uống xong, Lôi Minh và Trần Lượng mời Tế Điên đến một cái bàn vắng vẻ không người. Tế Điên hỏi:
- Hai đứa nhỏ này, bữa nay tụi bây làm cái gì có vẻ quỷ quỷ yêu yêu kỳ lạ thế?
Trần Lượng nói:
- Thưa sư phó, xin lão nhân gia từ bi, từ bi cho! Xin nể mặt hai đứa con mà trở về Lâm An, đừng theo bắt Hoa Vân Long nữa. Chúng con xin dập đầu năn nỉ người.
Tế Điên nói:
- Hai con đừng kêu ta thôi bắt Hoa Vân Long thì tốt hơn. Trần Lượng con đi mua cho ta một tờ giấy, một cái phong bì rồi tới chưởng quỹ mượn một cây bút đem đến cho ta.
Trần Lượng không biết Tế Điên định viết những gì, nhưng cứ ra ngoài mua giấy, phong bì và mượn bút của chưởng quỹ lại. Tế Điên bèn xoay lưng lại phía Lôi Minh, Trần Lượng viết một hồi rồi bỏ vào phong bì dán lại, ngoài bì thư vẽ hình cái bầu rượu là biểu hiệu của mình.
Trần Lượng hỏi:
- Sư phó viết thư chi vậy?
- Ta đưa cho hai ngươi phong thư này mang đi. Lát nữa hai ngươi đưa Trương Văn Khôi về Trương gia trang ở ngoài cửa Bắc huyện Long Du xong, hai ngươi hãy tiến sang đường phía Tây ở cửa Bắc, nơi đó có một tòa tửu lầu tên là Hội Tiên lầu. Hai người hãy vào đó và lên lầu tìm một chiếc bàn sát bên cửa ngồi xuống giở lá thư này ra xem. Nếu tối hôm nay Hoa Vân Long không làm việc đó thì Hòa thượng ta không theo bắt nó nữa.
Lôi Minh, Trần Lượng cũng không biết Tế Điên viết những gì trong thơ, hai người chỉ biết gật đầu nghe theo. Tế Điên nói:
- Này ta nói cho biết, ta bảo các ngươi đưa Trương Văn Khôi về nhà mà các ngươi không chịu đưa tới nơi, Hòa thượng ta biết được là chết với ta đấy nhé!
Lôi Minh, Trần Lượng đáp: Xin vâng.
Sau khi đưa Trương Văn Khôi về nhà hai người nếu không vào cửa Bắc, không lên Hội Tiên lầu, Hòa thượng ta biết là chết với ta đấy nhé! Sau khi vào Hội Tiên lầu, không chịu lên lầu, không tìm một chiếc bàn sát cửa ngồi xuống, Hòa thượng ta biết được là hai ngươi chết với ta đấy nhé! Sau khi hai người vào ngồi ngay bàn sát cửa trên lầu mà không dở thư ra xem, Hòa thượng ta biết được là chết với ta đấy nhé!
Lôi Minh, Trần Lượng nghe nói, lấy tính mạng cam đoan nhất nhất làm y theo lời dặn.Cất kỹ bao thư vào áo rồi tiếp tục ăn uống. Ăn uống xong, tính tiền cơm rượu rồi, Tế Điên nói:
- Trương Văn Khôi, ta bảo hai người này đưa chú về nhà, chú theo hai người này về nhé.
Trương Văn Khôi dập đầu cảm tạ Tế Điên và cùng Lôi Minh, TGrần Lượng cáo từ ra đi khỏi quán rượu. Cứ theo đường lớn đi về phía huyện Long Dụ Khoảng chừng 30 dặm không lấy gì làm xa, ba người thong thả đi tới cửa Bắc huyện mà không hay.
Trương Văn Khôi nói:
- Từ đây về nhà tôi không còn mấy bước nữa, xin mời hai vị ân công ghé nhà tôi nghỉ ngơi giây lát.
Lôi Minh, Trần Lượng nói:
- Nếu về gần tới nhà thì chú cứ về đi, bọn tôi có việc phải đi tiếp
Trương Văn Khôi hai ba lần thỉnh mời mà Lôi Minh và Trần Lượng không nhận, bèn không cách

http://tieulun.hopto.org

nào hơn là cảm tạ hai người rồi từ biệt trở về nhà.
Lôi Minh nói:
- Tam đệ này, chúng ta đi đến cửa Bắc xem sao!
Hai người tiến về cửa Bắc, đi qua phía Nam ngước mắt nhìn lên, quả nhiên bên đường phía Tây có một tòa nhà tên là Hội Tiên lầu. Trước cửa treo bảng chữ tửu rất lớn với mấy câu thơ:

Lý Bạch rượu vào thơ trăm thiên
Tràng An quán rượu ngủ liên miên
Thuyền rồng thiên tử cho vời gọi
Tạ từ: Thần hạ Tửu trung tiên.

Và:

Sáng ra uống chút đỉnh
Trưa lại nhắm lai rai
Hương nồng thêm quyến khách
Sành điệu phải dừng xe.

Bên trong vang ra tiếng dao thớt râm ran. Hai người thẳng vào bên trong, phía Nam là quầy hàng, phía Bắc là bếp lò. Hai người thẳng ra phía sau, nơi đó rất rộng rãi, dưới lầu bàn ăn kê đầy khắp, dựa vách tường phía Bắc là thang lầu. Vừa lên thang lầu, thấy có một cái bàn kê sát cửa.
Lôi Minh, Trần Lượng vừa ngồi vào bàn thì nghe dưới lầu có tiếng người giành nhau trả tiền:
- Hoa nhị ca không nên làm thế, khoản tiền ấy bọn tôi trả rồi.
Trần Lượng nghe nói thế rất ngạc nhiên! Nhìn xuống dưới lầu quả nhiên là Hoa Vân long cùng hai người nữa đang dành nhau trả tiền ở dưới lầu. Một người có vẻ là tráng sĩ, đầu đội khăn tráng sĩ sáu múi mầu xanh, trên gắn 6 miếng kiếng nhỏ, mình mặc tiễn tụ bào màu xanh, lưng buộc dây loan đái bằng tơ, đi giầy đế mỏng, ngoài choàng áo cừu anh hùng màu lam, tuổi trạc ngoài 30 mươi, mặt vàng, mày nhỏ mắt tọ Người kia có dáng võ sinh, tuổi ngoài 20, gương mặt trắng xanh. Trần Lượng dòm xong nói:
- Lôi nhị ca này, anh xem hai người đi với Hoa nhị ca kìa, bộ dáng không phải là người lương thiện.
- Này tam đệ, chú đừng thèm để ý đến họ, chú mở phong thư của sư phụ ra xem trong đó nói gì!
Trần Lượng lấy phong thư dán kín mở ra xem, lặng yên giây lát, nói:
- Lôi nhị ca, anh xem đây, chuyện không xong rồi đấy!
- Ta xem làm sao được? Ta có biết chữ nào đâu. Chú đọc cho ta nghe đi!
- Sư phó viết tám câu thơ đây, để tôi đọc cho anh nghe:

Hiệp tâm nghĩa khí rạng thiên thâu
Thương cứu Vân Long phải lụy cầu
Chờ đến canh ba Long Du huyện
Nấp rình cửa bắc Triệu gia lầu
Rắp phạm gái yơ ra sức cứu
Trừ ác ra tay chém giặc đầu
Long tặc đêm nay chừa tật cũ
Bần tăng quay gót tếch Hàng Châu.

- Này nhị ca, ý của sư phó nói trong tám câu thơ này là Hoa Vân Long thế nào đêm nay cũng hái hoa ở Triệu Gia lầu. Sư phó lại nói: Nếu Hoa nhị ca tối nay không làm việc đó thì lão nhân gia sẽ không theo bắt ảnh nữa. Việc này thật là thiệt giả khó phân. Sư phụ bảo hai ta ngầm theo dõi để bảo hộ người liệt nữ trinh tiết đó. Chúng ta phải đi dò xem Triệu Gia lầu ở về hướng nào mới được.
Lôi Minh nói: Phải đó.
Hai người bèn kêu rượu, 4 đĩa thức nhắm. Ăn uống xong trả tiền cơm rượu rồi xuống lầu. Ra khỏi quán rượu, hai người đi về phía Bắc, thấy trước mặt có một ông già đầu tóc bạc phợ Trần Lượng vội

http://tieulun.hopto.org

đến thi lễ, hỏi:
- Xin hỏi lão trượng, ở đây Triệu Gia lầu ở chỗ nào? Xin lão trượng vui lòng chỉ giúp.
Ông già ấy nghe hỏi thế bèn đáp:
- Tôn giả hỏi thăm triệu Gia lầu ư? Tiểu lão năm nay đã ngoài bảy mươi tuổi, sanh đẻ tại đây, ngõ nghách lớn nhỏ tôi đều thông hiểu cả, nhưng mà không có địa phương nào tên triệu Gia lầu cả. À à, địa phương chúng tôi có một tài chủ họ triệu, người ta gọi là triệu thọ nhân. Nhà ông ấy có rất nhiều lầu, phòng.
Trần Lượng nghe ông lão nói như vậy, lật đật nói trớ:
- Phải rồi, người nhà chúng tôi bảo đưa đến đó một phong thư, dặn rằng ở cửa Bắc huyện Long Du có một người tài chủ họ Triệu nhà có nhiều lầu. Vừa rồi tôi nói không rõ ràng.
- Mấy ông muốn kiếm nhà Triệu thiện nhân thì hãy đi về hướng Bắc, thấy bên Đông đường có tiệm gạo Đức Thái Dũ, phía Bắc ngõ ấy có con đường nhỏ tên là Hưng Long. Mấy ông theo con đường đó đi về hướng Đông, đến một cổng lớn ở phía Bắc đầu con đường Đông ấy thấy có một tấm biển lớn đề: “lạc thiện hiếu thi”, kế bên cây hòe lớn là nhà họ Triệu đấy.
Lôi Minh, Trần Lượng hỏi thăm rõ ràng, hai vị anh hùng dự định tối nay đến thám họ Triệu Gia lầu, bảo hộ liệt nữ trinh tiết, bắt dâm tặc Hoa Vân Long.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 068

Xem thơ dặn, thám dọ Triệu Gia lầu
Gặp nạn phụ, anh hùng tâm trắc ẩn

Sau khi được vị lão trượng chỉ đường, Lôi Minh, Trần Lượng đi thẳng về hướng Bắc. Không xa đó quả nhiên có tiệm gạo Đức Thái Dũ ở phía Đông đường. Cách vách tường của tiệm về hướng Bắc có một con đường khá lớn. Theo con đường Hưng Long ấy đi một đỗi thấy bên đường trước mặt có một cái cổng to với hai cây hòe lớn bên ngoài. Trên cổng có một biển đề: "Lạc thiện hiếu thi". Trần Lượng xem kỹ biết bên trong thế nào cũng có nội quái. Nội quái là gì? Đó là tiếng lóng của giới giang hồ lục lâm, gọi những người mhận công việc bảo tiêu là nội quái, những người múa võ kiếm ăn trên đường là tinh quái. Trần Lượng quan sát rồi cùng với Lôi Minh đi qua phía Đông, thấy bên Đông của cửa lớn có một đường hẻm nhỏ ở bên chạy về hướng Bắc. Lôi Minh, Trần Lượng cùng bước vào con đường hẻm nhỏ ấy. Con đường này rất hẹp, rộng ước chừng hai thước (60m). Trần Lượng nói:

- Nhị ca, anh coi con đường hẻm nhỏ này, nếu đằng kia có ai mập mạp một chút đi lại thì hai bên chen nhau có thể không lọt lắm đấy.

Hai người đi thẳng vào con đường hẻm xem thử. Bên trong vách tường phía Tây là hoa viên của nhà họ Triệu. Lôi Minh, Trần Lượng đứng trên gò cao nhìn qua một lượt. Bên trong hoa viên bài trí rất lớp lang với những giả sơn đá đâm tua tủa, nguyệt nha hà, mẫu đơn đình, đậu tường vi, chiếc thuyền con, lưu phong các, đình đụt nắng, đình thưởng tuyết. Thật là hoa nở bốn mùa không ngớt, cỏ thơm tám tiết xanh rờn. Chính giữa vườn hoa có một nhà lầu ba gian. Trước những cửa sổ đều có treo màn. Mấy đứa a hoàn bộc phụ đang cầm giỏ nhỏ xuống lầu hái hoa, hái xong đem trở lên lầu. Trần Lượng nói:

- Nhị ca này, anh xem trên lầu chắc là có phụ nữ ở, nhưng vì mắc tấm rèm che chắn nên không nhìn rõ được bên trong là cô nương hay thiếu phụ.

Hai người cũng không dám nhìn lâu vì sợ e người mhà họ Triệu trông thấy. Trần Lượng nói:

- Nhị ca, tối nay bọn mình sẽ do con đường này vào dọ thám nhé.

Nói rồi hai người cùng trở ra ngõ hẻm. Vừa đến đầu hẻm thấy ở cổng nhà Triệu thiện nhân người vây đông nghịt. Trần Lượng ngạc nhiên nói:

- Hồi nãy mình mới vào đường hẻm này đâu có ai, sao bây giờ đông nghịt vậy kìa?

Nói rồi bèn vẹt mọi người tiến vào xem. Bên trong là một thiếu phụ còn nhỏ tuổi, đầu chít khăn tang, mình mặc hiếu phục, lưng thắt dây gai. Một ông lão đứng kế bên cầm tờ giấy trải trên đất. Trên tờ giấy viết sẵn tờ cáo bạch: Kính cùng chư vị tứ phương: Tiểu phụ nhân họ Lưu, nhà ở cuối đường phía Bắc ngõ Hưng Long này. Chỉ vì gia đình quá nghèo túng, bà gia tôi lo lắng lâu ngày, bệnh cũ nhân đó tái phát, thuốc thang vô hiệu, vừa tạ thế vào giờ Thân ngày hôm quạ Chồng của tiểu phụ nhân vốn sống bằng nghề buôn bán lặt vặt, mấy lúc nay bị ghẻ độc hành hạ không thể day trở được, bà già tôi vừa qua đời, áo mền quan quách đều không có, nhà đang chạy ăn từng bữa, không còn gì để bán được. Gặp cảnh khốn khó này chẳng biết phải làm sao! Cùng kế khả thi, chỉ trông cậy vào lòng trắc ẩn của chư vị bốn phương. Ngày xưa nhờ có thuyền thóc hỗ trợ mà khỏi được ốm o của ngựa kém. Xưa nay đều như thế. Thảng như nhờ lòng thương của chư vị ra sức giúp vun, góp ít thành nhiều, trọn nên nghĩa cử. Bà gia của tiểu phụ nhân được cất chôn kín đáo, thật là một ân đức không gì sánh kịp!

Nói xong, Lưu thị dập đầu bái tạ.

Trần Lượng xem thấy hoàn cảnh thật đáng thương tâm. Lại nghe ông lão đứng kế bên nói;

- Thưa các vị đại gia, người phụ nữ này là hàng xóm của lão hán. Nhân vì bà già chồng của cô ta vừa mới mất, chồng cô ta lại bị ghẻ dữ không thể tống táng được. Tôi đi với cô ta đến đây, cầu xin bốn phương quân tử mở lòng nhân từ, ra tay làm phước, mỗi người một ít giúp qua cơn nghèo ngặt.

Có người ưa làm việc bố thí, nghe thấy hoàn cảnh đáng thương vừa mới rút tiền ra, thì có người khác đứng kế bên nói:

- Lão huynh, anh đừng vội tin! chuyện này biết thiệt hay giả đấy? Coi chừng họ kiếm chuyện làm tiền anh đấy!

Vì câu nói ấy mà người nọ rút tay ra không! Thật là: "Một câu nói nên nhà, cũng một câu nói mà

http://tieulun.hopto.org

nát cửa" . Người vừa nói câu phá bình ấy họ Trần, tên là Sự Bất Túc, ngoại hiệu là Hoại sự hữu dư "rớ đâu hư đó" . Trần Lượng nói
- Nhị ca này, đây là việc tốt, chúng ta nên giúp đỡ cô ta.
Lôi Minh đáp: Phải đó!
Nói rồi rút ra một nắm bạc có hơn 10 lượng đưa cho người thiếu phụ ấy. Trần Lượng cũng móc bạc đưa thêm và nói:
- Khoản bạc này tính chung ước 40 lượng, cô hãy đem về nhà lo mua sắm quan tài và các vật dụng tang ma, khỏi phải trước mọi người kêu cầu nài nỉ.
Người thiếu phụ thấy Trần Lượng đưa cho số tiền lớn như vậy, lật đật hỏi:
- Xin hỏi nhị vị ân công quý tánh đại danh là gì?
Trần Lượng đáp:
- Cô khỏi cần hỏi tên họ tôi làm chi, chúng tôi không phải là người ở vùng này, đừng tính chuyện đền đáp làm chi, hãy trở về nhà lo việc thì hơn!
Người phụ nữ không ngờ gặp người qua đường có lòng tốt như vậy. Cô ta cốt đến đây để xin Triệu thiện nhân giúp đỡ mà thôi. Trước kia, Triệu thiện nhân thường hay thí xả quan tài cho người nghèo khó. Cũng bởi bọn vô sỉ lợi dụng lòng tốt của người, nhà không có người chết, cũng mặc áo sô đến nhà họ Triệu dập đầu xin quan tài, gạt lấy áo quan tài đem ra trại hòm bán lại. Vì thế hiện tại nhà họ Triệu không phát tâm thí áo quan nữa, trừ khi thấy đúng nhà có người chết mới chọ Người phụ nữ này định đến cửa nhà họ Triệu để xin Triệu thiện nhân. Nào ngờ được Lôi Minh, Trần Lượng giúp đỡ cho một số bạc, người ấy hết lòng cảm tạ rồi trở về nhà.
Lôi Minh, Trần Lượng làm nghĩa cử ấy xong bèn về hướng Tây, ngõ Hưng Long, tìm một quán rượu vào ăn uống. Nhâm nhi mãi cho đến trống đổ canh hai, hai người tính tiền rượu rồi bước ra khỏi quán. Tìm chỗ vắng lấy bao đồ dạ hành lôi ra quần áo đen khăn đen để thay đổi. Trên đầu cột chiếc khăn đoạn màu đen, bên trên đội một cái mũ xẻ ba, khắp người quấn dây La hán đầu gút mối, trước ngực đính hình con bướm, hai cánh phủ đến cạnh sườn; trước đầu bướm là túi bát bửu, bên trong đầy đủ những vật dụng cần thiết như: thiên lý hỏa, đèn tự minh, nạy cửa khoét song... khố đen vớ xanh với đôi giầy đế cao. Đơn dao đút vào bao da cất kỹ, quần áo mặc ban ngày bỏ hết vào bao cột kỹ bên mình. Sửa soạn xong, hai người cất mình nhảy lên nóc nhà, dùng thuật phi thiềm tẩu bích lướt đi vùn vụt.
Hai người đi đến một ngôi nhà gồm có ba gian. Trong gian phía Đông có ánh đèn thấp thoáng, bóng người lung linh. Bỗng nghe có tiếng người nói:
- Nương tử cúng hai vị ân công chưa? Đốt hương chưa?
Có tiếng đàn bà đáp lại:
- Đã cúng rồi!
- Nương tử đi nghỉ chút đi! Ngày mai hãy đi mua quan tài. Thật tội cho nàng, hôm nay phải cực khổ quá! Nàng hãy nằm ngủ một chút. Kể ra ông trời cũng không nỡ đẩy người đến bước đường cùng, mới khiến cho gặp được người xem tiền như rác thế ấy.
Trần Lượng nằm trên nóc nhà nghe tiếng nói hơi quen, bèn kéo Lôi Minh nhảy xuống, đến bên cửa sổ lấy nước miếng thấm ướt dùi một lỗ nhìn vào: Trên đất nằm ngay ngắn một người đã chết, ấy là lão thái thái. Ngay phía trước là một cái giường tre, trên giường một người đàn ông chừng 30 tuổi, trên bắp vế mọc mụn ghẻ to bằng cái chén. Dựa vách phía Đông có đặt một chiếc bàn. Trên bàn thờ, một bài vị trên viết: - Nhị vị ân công thần vị. Trước bài vị, ba nén hương còn cháy dở. Một người phụ nữ đứng dưới đất chính là thiếu phụ chít khăn sô xin tiền quan tài lúc ban chiều. Người thiếu phụ sau khi thổi tắt đèn bèn đến bên giường, vẫn để nguyên áo, nằm xuống ngủ.
Trần Lượng kéo Lôi Minh ra góc tường Đông thì thầm:
- Nhị ca ơi, không xong rồi! Bài vị thờ trên bàn là người thiếu phụ ấy viết tên chúng ta đó.
- Thờ thì thờ, có sợ gì?
- Tại nhị ca không đọc sách nên không biết đó chớ. Hồi xưa vào thời Tùy Đường có vị tên Tần Quỳnh tự Phúc Bảo, ông ta cứu mạng Đường Vương Lý Uyên ở núi Lâm Đồng, Đường Vương hỏi họ tên ông là gì? Tần Quỳnh chạy xa nói với lại: Tôi tên là Tần Quỳnh. Vừa nói vừa đưa tay khoát. Đường Vương Lý Uyên nghe không rõ, tưởng là Quỳnh Ngũ. Trở về bèn thờ bài vị Quỳnh Ngũ đại tướng quân. Báo hại Tần Quỳnh sa sút đến nỗi phải cầm cây giản và bán con ngựa quý của mình ở

http://tieulun.hopto.org

thành Lộ Châu đấy. Bọn mình là bọn phàm phu tực tử mà bị thờ như vậy, há không tổn phước mà tàn mạt hay sao?
- Vậy để ta trộm quách bài vị cho xong.
- Anh lấy cắp rồi ngày mai họ lại viết bài vị khác.
- Vậy phải làm sao bây giờ?
Hai người nói chuyện tới đó bỗng nghe từ bên ngoài có cục đất ai ném vào. Lôi Minh, Trần Lượng đoán chừng Hoa vân long đi hái hoa ngang qua đây. Hai người lật đật đứng nấp vào góc tường nhìn ra. Từ bên ngoài vách nhô lên một cây sào dài, bên trên cột cây ngang, đó gọi là cái thang rết. Một tên trộm vặt từ bên ngoài leo vào, mắt nhìn quanh bốn phía. Tên trộm vặt vừa mới đến họ Tiền, tên là Tâm Thắng. Tên này vốn là người ở đường hẻm Hưng Long, thường ngày chẳng làm chi cả trừ việc ăn nhậu và đánh bạc. Bao nhiêu sản nghiệp tiêu ma hết, vợ con cũng buồn tình bỏ đi nốt. Trưa hôm đó hắn thấy bọn Lôi, trần giúp đỡ Lưu Vương thị một gói bạc độ 40 lượng, Tiền Tâm Thắng hận không được số tiền ấy. Tối lại hắn mới nảy ra ý gian, bèn làm một cái thang rết, đem đến nhà họ Lưu, leo lên tường dò thử rồi theo thang tuột xuống. Hắn rút ra một con dao nhỏ, đi đến cửa nhà trên cạy cửa một cái rồi nghe thử, cạy đôi ba lượt cửa mới bật mở. Tên trộm bước vào dòm thử, trong nhà chẳng có tủ rương chi, vợ chồng Lưu, Vương ngủ say như chết. Vì không có chỗ cất tiền, Lưu Vương thị bèn nhét tiền dưới mép chiếu. Tên trộm mò mẫm một lát liền vớ phải, lòng mừng khấp khởi, lật đật bước ra khỏi nhà, theo thang trèo lên tường. Đứng trên tường bỏ thang ra ngoài rồi trèo xuống. Lôi, Trần hai người đứng rình thấy rõ tất cả, bụng mắng thầm: “Hay cho tên trộm này! Thật là lòng lang dạ sói! Nhà người ta có người chết không tiền mua quan tài, phải dập đầu năn nỉ mọi người làm phước. Vậy mà nó nỡ lấy trộm của người ta chớ!”. Trần Lượng tức giận phừng phừng nói:
- Nhị ca, anh đứng đây đợi tôi một lát nhé. Để tôi chạy theo nó.
- Phải đó!
Trần Lượng rút dao, nhảy khỏi tường chạy theo tên trộm.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 069

Tiền Tâm Thắng đêm tối trộm bạc tang
Thánh thủ viên ngầm dọ Triệu Gia lầu

Trần Lượng rút dao chạy theo tên trộm, thấy hắn ngoặt qua tiến về phía nhà lầu ở phía Bắc. Trần Lượng chạy theo đến dòm qua kẹt cửa, thấy tên trộm đang ở trong nhà lui cui tháo cái thang rết đem lên phòng trên. Trần Lượng nhún mình nhảy vào trong nhà. Nhà này gồm có ba gian Bắc phòng, tên trộm đang ở gian phòng phía Đông đốt đèn. Trần Lượng đến bên cửa sổ xoi lỗ nhìn vào. Một cái lò sưởi ở cuối phòng trên đó kê một cái giường với mền gối đầy đủ. Dưới đất là cái bàn bát tiên và tủ tiền với mấy chiếc ghế. Một chiếc đèn đang tỏa ánh sáng trên giường. Tên trộm ngồi trên lò sưởi móc tiền ra đếm, gương mặt rạng rỡ! Hắn mở gói tiền ra, miệng nói lảm nhảm:
- Phần tiền này cất ở nhà, phần này mua đất, phần này để buôn bán.
Lẩm nhẩm một hồi rồi đem cất vào tủ. Lại lấy trong tủ ra 100 văn, xách bầu đi mua rượu. Trần Lượng lật đật náu mình trên nóc nhà. Tiền Tâm Thắng bước ra gài cửa lại, miệng cười ha hả vừa đi vừa hát, khi thì hát khúc nhị hoàng, lúc thì hát theo điệu xàng xê mới, lòng vui không bút mực nào tả hết. Khi đến quán rượu, hắn nói:
- Vương chưởng quỹ! Đong cho tôi một bầu rượu đi!
Vị chưởng quỹ của quán rượu này là người Sơn Tây, người ta cứ gọi là lão Tây. Trước kia Tiền Tâm Thắng thường uống rượu lận của lão Tây, đến chiều tối đi mua rượu, lão Tây đến bên cửa, đứng cách vách bán rượu qua lỗ nhỏ. Tiền Tâm Thắng mang theo hai bầu rượu giống nhau, trong đó có một bầu nước lạnh, và đưa cái bầu không cho lão Tây đong rượu. Lão Tây đong đầy rượu xong đưa cho Tiền Tâm Thắng. Tiền Tâm Thắng nói:
- Chưởng quỹ ghi sổ cho tôi thiếu nghe!
Lão Tây nói:
- Tôi không bán thiếu đâu!
- Ông không chịu bán tôi trả lại rượu cho ông nè!
Hắn lấy bầu nước lạnh đưa cho lão Tây. Lão Tây lấy bầu nước ấy trút vào trong hũ rượu. Tiền Tâm Thắng đổi không mất tiền được bầu rượu đem về. Lâu ngày chầy tháng, kiểu cũ làm hoài, lão Tây sinh nghi, vì mấy lúc sau này khách đều cho rằng rượu dở quá. Hôm đó, Tiền Tâm Thắng lại đến mua rượu, đong rượu xong, Tiền tâm Thắng lại xin thiếu. Lão Tây không chịu bán thiếu. Tiền Tâm Thắng nói:
- Ông không bán thiếu, tôi trả lại rượu cho ông nè!
Nói xong lại đem bầu nước đưa cho lão Tây. Lão Tây nếm thử: đúng là nước lạnh, bèn bước ra níu Tiền Tâm Thắng lại, xem kỹ thì ra hắn có tới hai cái bầu, lão Tây và Tiền Tâm Thắng gây gổ sanh ra ẩu đả. May có người can mới thôi. Hôm nay Tiền Tâm Thắng lại xin mua rượu, lão Tây nói:
- Tiền tiên sinh, hôm nay lại đến mua rượu lận nữa phải không?
- Tôi đưa tiền trước cho ông đây! Ông đong cho tôi 100 tiền rượu.
Đong rượu xong, Tiền Tâm Thắng hớn hở quay về nhà. Hắn vừa về đến cửa, Trần Lượng ở phía sau đưa tay thộp ngực kéo hắn lại. Lúc Tiền Tâm Thắng vừa ra khỏi cửa, Trần Lượng vào nhà hắn, mở tủ lấy hết số bạc vừa cất, lại lấy sạch 900 tiền còn lại trong tủ. Xong lại kéo chiếc mền bông, trên giường châm lửa đốt, rồi lấy chiếc bàn dằn lên, đoạn ra ngoài chờ hắn. Tiền Tâm Thắng vừa về đến cửa bị Trần lượng thộp ngực kề dao hăm:
- Mày la tao giết chết!
Tên trộm sợ quá không dám hé răng. Trần Lượng trói nghiến hắn lại, nhét dẻ vào mồm, kéo ra ngoài cửa, bảo:
- Ta là Dạ du thần, chuyên xét việc họa phước chốn nhân gian đây! Ngươi trộm bạc nhà người ta, phải cho ngươi biết mùi báo ứng mới được.
Nói rồi bèn bỏ đi. Tiền Tâm Thắng chạy vào nhà xem: trong nhà khói bay mù mịt. Tiền Tâm Thắng sợ quá mà không làm gì được, miệng bị nhét dẻ không thể phát ra lời, muốn tri hô mà không hô được. Từ phía Đông đi lại hai người tuần canh, một người cầm dùi, một người cầm thanh lạ người nọ nói:
- Ngõ hẻm này dễ sợ thiệt!

http://tieulun.hopto.org

- Đừng hù tôi, tôi nhát gan lắm à!
Nói tới đó bỗng nghe tiếng "ớ". Hai tuần canh sợ quá, quay lưng định chạy. Một người nói:
- Chắc là ma đó!
Người kia gắt: Sợ cái gì?
Nói tới đó, bỗng nghe "ớ" một tiếng nữa. Người tuần canh bạo dạn chạy lạy xem: thì ra là Tiền Tâm Thắng, chỉ phát ra bằng mũi, vì miệng bị nhét cứng. Hắn kêu lên để người ta đến mở giùm hắn. Hai người tuần canh lúc đó mới mở trói cho hắn, móc dẻ trong miệng hắn ra và hỏi:
- Tiền tiên sinh, ông bị ai trám miệng thế? Làm chúng tôi sợ hết hồn!
- Tôi gặp Dạ du thần rồi. Mời hai chú vào nhà tiếp tôi với.
Bọn họ vào trong nhà xem. Mền nệm đều bị ngún cháy. Họ lật đật dập tắt ngọn lửa sắp sửa bốc cao. Tiền Tâm Thắng mở tủ ra xem. Số bạc để vào hồi nãy không còn mà tiền có trước cũng bị mất sạch. Sau khi lấy bạc ở nhà Tiền Tâm Thắng, Trần Lượng trở về chỗ Lưu Vương thị, lén vào trong nhà, banh tay tử thi của bà cụ để tiền vào hai tay cho nắm lại, rồi đến bên bàn thờ gỡ bài vị ân công đi. Lại đến nhà trong kiếm cái bồn bể ném xuống đất kêu loảng xoảng. Hai vợ chồng Lưu Vương thị nghe động giật mình thức dậy đốt đèn lên xem thấy bà cụ hai tay đều cầm tiền. Vợ chồng họ đang ngơ ngác bỗng nghe bên ngoài có tiếng nói lớn:
- Gia chủ hãy nghe đây! Ngày mai không được cúng bài vị của ân công nữa. Cúng nữa có đại họa đấy! Ta đi đây!
Nói xong câu đó, Lôi Minh, Trần Lượng phi thân lên nóc nhà thẳng đến Triệu gia lầu. Vào đến hoa viên của Triệu gia lầu, ngấm ngầm thám dọ. Trong viện lặng trang, không cả tiếng người nói, chó sủa. Hai người nhảy vào bên trong, thẳng đến dưới lầu, phi thân lên lầu hướng về căn phòng có ánh đèn. Đến bên cửa sổ, hai người thấm nước miếng xoi lỗ nhìn vào. Phòng này trang trí thật là u nhã. Tựa vách tường phía Bắc một chiếc giường tre sương phi điểm bông, trên giường mắc những màn lụa đắt tiền. Ngay giữa phòng treo những giỏ hoa, trên đó trồng hoa lài, hoa dạ lý hương thơm ngát. Trên giường mền chiếu rất sang trọng, hai bên hai cái móc vàng chóe móc hai mí màn bằng đoạn màu xanh nhạt. Dựa tường bên Đông một cái bàn chân nhỏ, trên đó để một chậu pha lê trong đó có hai chú cá vàng nhạt mắt rồng đuôi phượng đang tung tang bơi lội. Trên bàn hai cái chuông vàng khánh ngọc đặt hai bên cây san hô cành xanh biếc lá trắng phau. Góp phần sang trọng còn có mấy lọ đồ sứ đắt tiền. Dựa tường phía Tây có chiếc bàn hình bán nguyệt, trên bàn đựng một tấm gương lớn, phía trước bày những lọ phấn, dầu xức tóc, lược chải đầu đầy đủ mọi thứ điểm trang của phụ nữ. Sát bên cửa sổ kê một chiếc bàn bát tiên. Trên khảm một bàn cờ ngọc đen, hai bên có hai ghế dựa thái sự Trên bàn để đầy sách vở và để sẵn văn phòng tứ bửu: bút, nghiên, giấy, mực. Trên vách tường đông treo một bức họa vẽ hình Phú quý mẫu đơn. Hai bên có hai hàng liễn đối:

Gió trăng mỗi tháng bốn mươi lăm bữa mặc tình,
Rượu uống trăm năm ba vạn sáu ngàn ngày say khướt.

Trần Lượng quan sát hồi lâu thấy trong nhà chỉ có một người hầu, bèn trở lại cùng Lôi Minh xuống lầu, nói:
- Nhị ca, trên lầu này không có ai, bọn mình đi tới trước dọ xem sao!
Hai người dở thuật phi thiềm tẩu bích, cưỡng tường vượt mái như đi trên đất bằng, đi thẳng về phía trước. Viện phía này là nhà ba tầng, đầu tầng một là khách sảnh với thư viện. Hai người lại lên tầng hai, bò trên mái nhà sau nhìn xuống, thấy trước thềm treo đầy đèn bát giác, ở Bắc thượng phòng ánh đèn sáng rỡ, nơi đó hai người trai đánh đàn hồ cầm, hai người gái gảy đàn tỳ bà, vừa đàn vừa hát. Hôm nay là ngày lễ khánh thọ của Triệu viên ngoại, ai nấy đều tất bật suốt ngày vì khách khứa đến chúc mừng. Chiều tối, khách khứa lần lượt cáo từ. Lôi Minh, Trần Lượng quan sát hồi lâu, Trần Lượng đề nghị:
- Nhị ca này, mình ra sau đợi họ đi. Nhà này hôm nay có tiệc mừng, phải chờ thân hữu về hết, cả nhà mới nghỉ ngơi được.
Hai người lại vượt tường chạy ra phía sau, ở trong bóng tối chờ đợi. Trống điểm canh hai, bỗng từ phía trước ánh vạn đèn chói sáng, hai con a hoàn tay xách đèn lồng, hai nàng hầu dìu một cô thiếu nữ. Lôi Minh, Trần Lượng nhờ ánh đèn nhìn thấy rất rõ. Người thiếu nữ này thật là thiên kiều bá

http://tieulun.hopto.org

mị, vẻ phong lưu. Có thơ khen rằng:

Theo gió hương bay ngào ngạt,
Dáng đi bách mị thiên kiều
Nét đẹp đan thanh khó vẽ
Vóc người trên dưới cân phân
Khoác ngoài áo lam vừa vặn
Thoa vàng cài lỏng tóc mai
Chiếc quạt cầm tay hờ hững
Môi son hé nở duyên cười.

Trần Lượng khen thầm: "Thật là tuyệt thế vô song. Từ đầu tới chân không chỗ nào chê được". Phía sau cô này lại có hai đứa a hoàn dìu một thiếu nữ, tuổi độ 18, 19 lại càng mỹ miều hơn. Trang sức như thế nào, có lời khen rằng:

Tóc mây đen thắm
Khéo vấn quanh đầu
Đũa ngọc đính cài búi tóc
Phụng bay trâm giắt tóc mai
Tươi tắn phù dung mặt đẹp
Má hồng mày liễu cong cong
Mắt hạnh thu ba lấp lánh
Mũi mật hài hòa má phính
Môi son hé lộ ngọc cười
Thân áo trăm hoa thêu nở rô.
Cánh sen lá tọa đoạn cung quần
Thắt lưng lồ lộ uyên ương đái
Xuyến đưa hương quyện nét cành tôn
Có phải hậu hoàng trong phái đẹp
Hay là tiên nữ lạc trần gian?

Trần Lượng xem thấy khen thầm là quá đẹp. Lại nhìn về phía sau cô nàng thấy có hai đứa a hoàn dìu một cô nương khoảng 16, 17 tuổi. Trần Lượng nhìn kỹ nàng này, quả thật:

Thiên nhiên rành rành sẵn đúc
Vượt xa thiếu nữ tầm thường
Mày nhỏ vút cong như xuân liễu
Mắt cong chứa đựng cả trời thu
Sóng mũi thẳng ngay trên miệng thắm
Hai tai lấp lánh ngọc làm hoa
Mặc áo lụa lam tay phỉ thúy
Bên trong lồ lộ áo hương xanh
Cung quần trăm nét thêu sen thắm
Bước đi đủng đỉnh dáng hao gầy
Mắt nhìn thu hút khôn dời bước
Tinh linh anh tú hội về đây!
Nét ngọc thiên tiên khôn sánh ví
Hằng Nga nguyệt điện kém vài phân.

Ba cô gái đang đi, một cô nói: Sao chị đụng em?
Cô kia nói: Tại chân em đạp chân chi đó mà.
Họ vừa nói vừa bước lên lầu cười khúc khích. Trần Lượng và Lôi Minh đến bên cửa sổ ghé nhìn

http://tieulun.hopto.org

vào. Ba cô nương đều trút bỏ áo xiêm bên ngoài. Một cô nói:
- Chị Ơi, chắc chị mệt lắm! Hôm nay là ngày sinh nhật của viên ngoại, khách khứa tới đông vầy làm sao rảnh tay được. Bây giờ bọn mình phải nghỉ ngơi cho lại sức mới được.
Ba cô nương uống một chum trà xong để nguyên áo lên giường thả màn xuống nằm ngủ. A hoàn cũng thổi tắt đèn lớn, rút sang phòng phía Tây ngơi nghỉ. Trần Lượng và Lôi Minh vẫn ở trong bóng tối đợi chờ. Trống điểm canh ba, bỗng từ xa ba bóng đen xuất hiện.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 070

Thấy gái đẹp, dâm tặc mời tri kỷ
Gặp cố tri, ba tên giặc hái hoa

Thấy ba cô đi ngủ, Trần Lượng và Lôi Minh theo lời dặn của Tế Điên vẫn ở trong tối ngầm bảo vệ và chờ bắt dâm tặc. Trần Lượng nói:
- Nhị ca, anh xem ba cô này sắc đẹp mỹ miều, giai nhân bậc nhất trên đời như thế, thảo nào Hoa Vân Long không đến hái hoa sao được.
- Nói tới đó, bỗng nghecó cục đá dò đường rớt đánh cảng trước mặt. Giây lát trên tường phía Đông xuất hiện ba bóng đen, đều mặc đồ dạ hành lướt như bay.
Trần Lượng nói:
- Nhị ca coi đó, sư phụ nói có sai đâu. Lão nhân gia là bậc vị bốc tiên tri, cái gì cũng biết trước hết. Anh xem người đi giữa trong ba người đi tới là Hoa Vân Long đó. Tên đi đầu tôi có biết hắn là người Tây Xuyên, anh em kết nghĩa với Hoa Vân Long, cũng là tên dâm tặc hái hoa nổi tiếng. Tên hắn là Đào hoa lãng tử Hàn Tú; người đi phía sau là ai tôi không quen.
Lôi Minh nói:
- Ta biết người đi sau, hắn là Bạch liên tú sĩ Hồn Phi.
Vừa nói xong, hai người thấy ba tên giặc đã vào đến lầu nhà bên Đông. Có việc hái hoa đêm nay là như thế này: Hoa Vân Long vừa ra khỏi nhà Mã Tịnh không xa bị Tế Điên đuổi theo, chạy suốt cả đêm mới trốn thoát. Thoát nạn, hắn bèn lò dò đến huyện Long Dụ Vừa đến cửa Bắc, hắn gặp ngay hai người. Một người mặc áo màu thúy lam, phục sức ra vẻ một tráng sĩ, đó là Đào hoa lãng tử Hàn Tú; còn người kia có dáng một công tử võ sĩ chính là Bạch liên tú sĩ Hồn Phị Hai tên này cũng là giang dương đại đạo nổi tiếng ở lộ Tây Xuyên, vốn là bạn tương giao đồng nhóm với Hoa Vân Long. Gặp Hoa Vân Long, hai người lật đật chạy đến chào và nói:
- Hoa nhị ca, lâu nay anh vẫn mạnh chứ? Làm sao hôm nay anh lại đến đây?
- Té ra là hai hiền đệ! Chao ôi thật là xúi quẩy, tưởng rằng bọn mình hết gặp nhau rồi chớ!
Hàn Tú và Hồn Phi đều nói:
- Huynh trưởng nói gì mà nghe thảm thế?
- Anh em ta từ ngày chia tay nhau ở Tây Xuyên, ta ra đi gặp biết bao nhiêu việc!
Hoa Vân Long nói thế rồi đem việc ba lần tới Phụng Hoàng Lãng, may mắn gặp được Oai trấn bát phương, sau lại đến am Ô Trúc hái hoa giết người, tại Thái Sơn lầu giết chết chưởng quỹ Tần lộc, vào Tần tướng phủ lấy trộm Phụng quan ngọc chúc, nhất nhất kể lại.
Hàn Tú và Hồn Phi nói:
- Hay quá, huynh trưởng ở kinh đô làm những chuyện kinh thiên động địa như thế, kể ra cũng thuộc vào hạng siêu quần bạt tụy đấy! Bây giờ huynh trưởng định đi đâu?
- Bây giờ ta cũng chẳng biết đi đâu nữa!
Hàn Tú hỏi:
- Huynh trưởng có mang theo hộp muội hương không?
- Để làm chi vậy?
- Không giấu gì nhị ca, bọn tôi ở huyện Phú Thịnh tại ngã tư đường đến huyện Long Du này đã hơn mười ngày rồi. Bọn tôi không có việc chi, đi loanh quanh đến công viên nhà tài chủ họ Triệu, qua cửa sổ bọn tôi dòm thấy có ba nàng con gái. Ba nàng này thật là tuyệt thế vô song, giai nhân bậc nhất trong thiên hạ. Bọn tôi không đem theo muội hương, không dám đi hái hoa, sợ e trong nhà có nhiều người, rủi ro có những điều không tốt. Mấy hôm nay bọn tôi tính tới tính lui mãi mà không biết làm sao. Nếu không gặp nhị ca ngày hôm nay, chắc bọn tôi phải đành rút lui thôi. Nhị ca nếu có mang muội hương theo thì chúng mình cùng đi hưởng lạc. Hưởng được của lạ ấy một lần cũng được thỏa nguyện bình sanh rồi.
Hoa Vân Long nghe rồi dâm tâm phát đông, hứng chí nói:
- Hay đó, bây giờ bọn mình đi uống rượu trước đã!
Ba người bèn trở vào thành, đến Hội Tiên lầu kêu rượu thịt chè chén, mười phần vui vẻ. Ba người ăn uống no say xong, phổ ky đưa giấy tính tiền lại, ba người giành nhau trả tiền. Trần Lượng và Lôi Minh vừa mới tới thấy rõ Hoa Vân Long và hai người kia, nhưng bọn họ lại chẳng biết Lôi Minh và

http://tieulun.hopto.org

Trần Lượng ở trên lầu. Hàn Tú tính tiền xong, ba người bước ra khỏi quán. Hàn Tú nói:
- Hoa nhị ca, anh theo bọn tôi về tiệm Phú Thịnh đi, không cần phải đi dạo phố làm gì!
- Phải đó!
Ba người cùng về tiệm Phú Thịnh ở ngã tư đường. Phổ ky nhìn thấy, chạy ra chào:
- Hai vị đại gia còn trở lại à!
Hàn Tú nói:
- Bọn ta gặp bạn thân, nên tạm thời chưa đi, muốn nán lại ít ngày nữa. Ngươi mở cho ta một thượng phòng nhé!
Phổ ky vâng dạ, lấy chìa khóa mở cửa phòng, đưa ba người lên và đem vào một bình trà nóng. Ba người đã ngà ngà say Hoa vân Long nói:
- Bây giờ rỗi rảnh, bọn mình nên ngủ một giấc đi.
Ba người cùng lăn ra ngủ. Ngủ đến chiều tối, thức dậy kêu rượu thịt ra ăn uống. Ăn uống xong, trống điểm canh một, Hàn Tú và Hồn Phi nói:
- Nhị ca, bọn mình đi nhé!
Hoa Vân Long nói:
- Hai chú thật ngốc quá! Ai đi vào giờ này, người ta chưa ngủ mà lai.! Thảng như mình bị phát hiện tri hô lên, những quản gia canh cửa chạy đến vây bắt, có phải là hỏng việc không? Làm nghề ăn trộm hay hái hoa đều phải sau canh bạ Chừng đó đường vắng, người thưa, ai nấy ngủ hết mới sử dụng muội hương được.
Hai tên kia nghe nói, biết gấp cũng không được đành chờ vậy. Chờ đến canh ba, ba người thay đổi y phục dạ hành, phóng mình qua cửa sổ ra khỏi khách điếm. Sau khi đóng cửa lại làm ký hiệu xong, họ nhảy lên nóc nhà dùng thuật phi thiềm tẩu bích, lòng gấp như lửa đốt, chạy như bay về hướng Triệu Gia lầu. Đến hoa viên, họ thấy mọi thứ đều im lặng, cho đến tiếng người nói hay chó sủa cũng không có. Mượn đá dò đường để xem động tĩnh, thấy không có phản ứng gì, ba tên giặc nhảy tót về hướng lầu phòng. Đến bên ngoài cửa sổ, Hoa Vân Long lấy ra 6 cuộn vải nhỏ, chia ba người nhét kín hai mũi. Đoạn mở hộp muội hương lấy ra cái hạc chủy, mình trông có mỏ nhọn như mỏ hạc, xoi lỗ giấy cửa sổ đút mỏ hạc vào. Cây muội hương đút trong mình hạc nhờ hai cánh quạt chấp chới khói muội hương theo mỏ bay vào phòng. Lúc đó Lôi Minh và Trần Lượng phục sẵn trên nóc nhà. Chờ đợi một lát, ba người lấy dụng cụ đốt hương cất kỹ vào trong hộp rồi mở hết cửa sổ ra, tiến vào trong nhà. Hoa Vân Long đánh lửa đốt đèn lên. Lúc này ba cô nương bị phải muội hương ngủ mê như chết. Ba cô này, một là cháu của viên ngoại, còn hai người kia là con gái. Hoa Vân Long vén màn lên. Dưới ánh đèn, mặt ba nàng hiện ra như ngọc, chẳng khác nào Tây Thị Tên giặc lòng mừng quá đỗi. Hàn Tú nói:
- Hoa nhị ca, anh xem đẹp quá chừng chừng không?
- Thiệt hết chỗ chê rồi! Ba anh em mỗi người một cô cũng không có ai phải chọn lựa, nhưng ta có ý này: Bọn mình lấy ba miếng giấy viết số 1, 2, 3, theo thăm bốc được mà hành sự, khỏi ai so bì gì hết!
Hàn Tú nói:
- Cũng tốt thôi! Ba cô này cô nào cũng đáng yêu cả! Tôi đề nghị như vầy: Sau khi vui vẻ xong, bọn ta mỗi người cõng một cô về làm vợ, kể ra cũng sướng một đời!
Lôi Minh và Trần Lượng nằm phục trên nóc nhà nghe bọn dâm tặc tính thế tức giận cành hông. Trần Lượng lật đật chạy ra trước cho mấy người trong nhà hay, còn Lôi Minh gỡ ngay một miếng ngói nhắm thẳng Hoa Vân Lôi ném tới. Hoa Vân Long lúc đó đang viết mấy cái lá thăm. Viên ngói từ tay Lôi Minh xé gió nhằm đầu Hoa Vân Long bay tới. Nếu trúng thì ít nhất gáo dừa cũng bị tét bể! Ném xong, Lôi Minh lật đật phóng mình chạy trốn. Ba tên giặc từ trong nhà phóng ra đuổi theo. Lôi Minh vội lấy mặt nạ mang vào để họ không nhìn ra. Thấy họ đuổi theo, Lôi Minh biết chúng đều là hạng võ nghệ xuất chúng, sức mình địch không lại, chỉ dở thuật phi thiềm tẩu bích chạy càng nhanh càng tốt. Về phía bọn giặc muốn đuổi theo gấp để xem kẻ phá bĩnh là ai, nào ngờ phía trước mặt tiếng hò hét đồng loạt nổi lên. Té ra hồi nãy Trần Lượng chạy ra nhà trước hô hoán:
- Chủ nhà nghe đây! Ở lầu nhà sau có trộm, mau mau vây bắt chúng, để chậm trễ là hỏng đấy!
Hô xong, Trần Lượng nấp sang một bên. Các người canh cửa, hộ viện, tuần canh nghe náo động lật đật đốt đèn cầm binh khí chạy ra nhà sau, miệng hô:

http://tieulun.hopto.org

- Bắt trộm!
Ba tên giặc định đuổi theo giết Lôi Minh cho đã tức, nhưng nghe dưới đất gia nhân hô rầm rĩ bèn thôi không dám đuổi theo nữa. Hoa Vân Long nói:
- Chữ Hợp ơi, gió lớn rồi. Chuồn thôi.
Hô xong, ba tên giở thuật trèo tường vượt mái chạy mất. Lôi Minh đi tìm Trần Lượng, hai người dắt nhau đi đến chỗ vắng người, lấy bao hành lý ra thay đồ dạ hành, mặc lại thường phục. Trần lượng nói:
- Nhị ca này, chúng ta không cần lo cho Hoa Vân Long nữa, để Tế Công bắt hắn cho rồi.
- Phải đó, bọn mình đừng thèm lo cho anh ấy nữa! Ba tên ấy thật là đáng giận! Đồ loạn thần tặc tử gì đâu! Ai gặp mà không muốn trừ khử?
Nói rồi hai người đi kiếm chỗ ngồi chờ sáng.
Trần Lượng nói:
- Nhị ca ơi, hai đứa mình đi tìm sư phó đi.
Hai người đi chậm chậm về phía trước, thấy đằng kia có hai người đi lại nói chuyện với nhau:
- Nhị ca, hai đứa mình lại đám đông đằng kia xem đi. Bên ngoài cửa Đông có một người đi mua quan tài, đang đi về bỗng có một ông Hòa thượng níu kéo quan tài lại không cho đi. Ông ấy hỏi mua quan tài này về đựng quần áo hay đựng tiền? Người ta trả lời là đựng người chết. Ông Hòa thượng đòi chui vô nằm thử, người ta không cho thử, ông bèn đá bể quan tài, mới sinh ra ẩu đả. Mình tới mau để coi nè.
Trần Lượng nghe họ bảo như vậy bèn nói:
- Nhị ca này, đây chắc là Tế Công chứ chẳng ai. Chúng ta tới đó xem thử!
Hai người đi đến cửa Đông, quả nhiên gặp Tế Điên. Sau khi bảo Lôi Minh và Trần Lượng đưa Trương Văn Khôi về nhà rồi, Tế Điên cùng hai vị sài, Đỗ ra khỏi quán rượu. Sài đầu nói:
- Sư phó ơi, lão nhân gia nói đi tới Thiên Gia Khẩu bắt được Hoa Vân Long mà sao tới bây giờ còn phải đi đâu nữa đây?
- Mấy ông đi với ta tới huyện long Du, thế nào cũng bắt được mà.
Sài, Đỗ hai người cùng Tế Công đi tới cửa Bắc huyện Long Du thì trời đã tối. Ba người tìm một quán trọ, kêu rượu thịt ăn uống no say và kêu một phòng ba giường cùng nhau đi ngử. Sài đầu nói:
- Sư phó ơi, ngày mai tiền trọ, tiền cơm tính sao đây?
- Mấy ông yên trí, có Hòa thượng ta đây mà!
Ngủ đến canh tư, Tế Điên thức dậy, len lén đến trong viện vỗ cửa sổ, kêu Sài, Đỗ nói:
- Sài đầu, Đỗ đầu! Ngày mai đến huyện Long Du gặp nhau nhé! Không có tiền trọ, tiền cơm ta cũng không cần biết, ta có việc phải đi đây.
- Nói rồi Tế Điên trèo tường ra khỏi cửa điếm, thẳng đến bên ngoài cửa Đông huyện Long Dụ Tế Điên ngồi xổm đó, đợi đến mặt trời mọc, thấy đằng kia có bốn người khiêng một cái quan tài đi lại.
Tế Điên hỏi:
- Khiêng cái này đi đâu vậy?
Mấy người kia đáp:
- Khiêng vào trong thành.
- Cái quan tài này đựng quần áo hay đựng tiền?
Trong số bốn người đó có một người là chưởng quỹ, bèn bước tới nói:
- Cái ông Hòa thượng này bộ khùng chắc? Có ai mua quan tài về đựng quần áo bao giờ. Cái này để liệm người chết chứ!
- Liệm người chết thì phải để người sống xem dài ngắn ra sao cái đã. Mấy người để xuống ta nằm vào đó thử xem nào?
Chưởng quỹ nói:
- Làm sao ông thử được?
- Tế Điên bèn đi đến cho vào một đá, quan tài bể tung. Chưởng quỹ thấy vậy giận quá, kêu phổ ky xúm lại đánh Hòa thượng.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 071

Vâng lệnh thầy, anh hùng xu cát tỵ hung
Hoa Vân Long ném phiêu cố hại ba bạn

Tại sao Tế Điên níu quan tài lại không cho đi Nhân vì chưởng quỹ của trại hòm lòng dạ không ngay thẳng. Người đi mua quan tài chính là lão họ Lý, người đi cùng với Lưu Vương thị xin tiền mua quan tài bữa trước. Khi được Lôi Minh, Trần Lượng giúp tiền rồi mà chồng của Lưu Vương thị bị ghẻ hành không đi được mới phiền tới lão Lý đi mua quam tài giùm. Lão Lý cũng không rành mua bèn tới bên ngoài cửa Đông, vào tiệm Đồng Phong thấy có cỗ quan tài kích thước vừa tầm, bên ngoài sơn đen bóng bèn hỏi chưởng quỹ:

- Cỗ quan tài này bao nhiêu tiền?

- Có 15 lượng bạc thôi!

Nguyên cỗ quan tài này không phải là cây đặc mà là hai lớp ván ghép lại, độn mạt cưa ở giữa, bên ngoài sơn bóng giống như hòm bằng gỗ tốt, thật ra là ván mục ghép thành. Trị gía chỉ có 5 lượng thôi. Chưởng quỹ có ý gạt người mới đòi Lý lão tiền quan tài là 15 lượng, luôn cả tiền chôn cất là 20 lượng. Lý lão chẳng biết giá cả bao nhiêu bèn ưng thuận. Chưởng quỹ nghĩ bụng: "Bán chiếc quan tài này xong, mình lời được mười mấy lượng, đủ ăn tiêu một tháng". Bèn sai bốn tên phổ ky khiêng quan tài đi liệm xác. Nào dè mới đi tới cửa Đông bị Ông Hòa thượng níu lại rồi đòi vào nằm thử. Chưởng quỹ không chịu cho, Hòa thượng phóng vào quan tài một cước, lớp ván mỏng bị bể toạc, mạt cưa bên trong đổ ra tùm lum. Lý lão thấy vậy nói:

- Tôi không chịu lấy cái này đâu! Tôi nói lấy cái quan tài bằng gỗ dày, nào dè cái này bên trong toàn mạt cưa không hà. Tôi không lấy đâu!

Chưởng quỹ nghĩ bụng: "Tiền đã vào tay, rủi gặp ông Hòa thượng phá bĩnh, tức thiệt". Bèn nổi giận thét phổ ky:

- Tụi bay ráp lại nện ông cho ta.

Bốn tên phổ ky áp lại định tóm Tế Điên. Tế Điên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chơn ngôn: "Án ma ni bát me hồng. Án sắc lịnh hích!". Bốn tên phổ ky hoa mắt thấy tên chưởng quỹ của họ chính là Hòa thượng. Bốn tên áp tới nắm chưởng quỹ thoi lia lịa. Chưởng quỹ vội la lên:

- Đừng đánh! Ta đây mà!

Bọn phổ ky nói:

- Đánh cho mi biết tay, cho hết phá bĩnh việc buôn bán của người ta!

Chưởng quỹ lại la lên:

- Ta là Vương chưởng quỹ đây.

Bốn tên phổ ky nghe la, nhìn kỹ lại, té ra mình đánh nhầm chưởng quỹ. Bốn tên tính chạy rượt đánh Hòa thượng. Ngay lúc đó, Lôi Minh, Trần Lượng cũng vừa tới. Trần Lượng la:

- Đừng đánh có chuyện gì thế!

Chưởng quỹ dòm lại thấy hai người có dáng vẻ tráng sĩ, tướng mạo khác thường, nói:

- Hai vị đại gia đừng để ý tới, tôi gây gổ xích mích riệng với vị Hòa thượng này thôi.

Lý lão nhìn ra chính là hai ân công bữa nọ. Trần Lượng hỏi:

- Tại sao thế?

Lý lão trượng đáp:

- Thưa hai vị ân công, vì nhà Lưu Vương thị không có ai mới nhờ tôi mua quan tài giùm. Tôi già rồi nhìn thấy không rõ nên mới mua nhằm cỗ quan tài này. Tôi thấy nó dầy 4 –5 tấc, nào ngờ là băng ván ghép đổ mạt cưa ở giữa.

Trần Lượng nghe rồi bèn nói:

- Chưởng quỹ này! Ông thật là có điều không đúng đó! Ông tính mua gian bán lận hả? Mau cho người mang về đổi chiếc quan tài khác đi. Nếu không nghe thì đừng có trách ta đấy nhé!

Chưởng quỹ cũng không biết Lôi Minh, Trần Lượng có thế lực lớn nhỏ ra sao, chỉ dám giận mà không dám nói. Tế Điên móc ra một cục thuốc, nói:

- Lý lão này, ông cầm cục thuốc này đem về đưa cho Lưu Phước thoa lên mụn ghẻ của hắn. Thoa tới đâu ghẻ lành tới đó ngay hà!

Lý lão trượng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thưa đại sư phó, danh hiệu Ngài là chi?
Trần Lượng nói:
- Đây là Tế Công trưởng lão của chùa Linh Ẩn đấy!
Lý lão cầm cục thuốc theo chưởng quỹ về tiệm đối cỗ quan tài khác, khiêng về nhà Lưu Phước. Nhờ cục thuốc của Tế Điên, Lưu Phước thoa tới đâu, ghẻ lành tới đó, bèn đứng ra chôn cất mẹ già hoàn tất. Cả nhà cảm đức Tề Điên.
Tế Điên gặp Lôi Minh và Trần Lượng hỏi:
- Hai con từ đâu đến đây thế?
Trần Lượng đáp:
- Thôi sư phó đừng nhắc làm chi, hai đứa con không bao giờ để ý tới việc của Hoa vân long nữa.
- Ừ phải thôi chúng ta đi uống rượu đi!
Ba người cùng trở vào thành, tìm một quán rượu, đi thẳng vào trong kêu rượu thịt ăn uống. Uống được một lát, Tế Điên thở dài, ho lên một tiếng. Trần Lượng hỏi:
- Sao hôm nay sư phó thở dài thườn thượt thế?
- Ta buồn vì thấy hai con mắc họa thê thảm lắm!
- Thưa sư phó, thê thảm là thế nào?
- Bây giờ là mấy giờ rồi?
- Trời vừa mới sáng, còn sớm lắm.
- Trời đúng ngọ này, hai con chắc phải chết.
Trần Lượng nghe nói cả kinh, biết Tế Điên là vị bốc tiên tri, nói đâu đúng đó, bèn hỏi:
- Thưa sư phó, đã biết trước tụi con mắc đại nạn liệu có thể nào tránh được không?
- Hai con muốn xu cát tị hung thì đúng ngọ hôm nay phải ra khỏi địa giới huyện Long du mới được!
Trần Lượng cũng không biết huyện Long Du bao lớn bèn hỏi người dọn bàn:
- Này chú, giao giới huyện Long Du cách đây bao xa?
- Đi về phía Tây phải hơn 30 mươi dặm, đi về phía Đông phải mất 50 – 60 mươi dặm, đi về hướng Nam hay Bắc đều mất 70 – 80 mươi dặm.
Trần Lượng nghe nói đi về phía Tây gần, mới nói:
- Thưa sư phó, bây giờ hai con đi lánh nạn đây!
- Ừ, hai con đi đi. Nên nhớ là đúng ngọ bằng mọi cách phải ra khỏi ranh giới đấy nhé!
Lôi, Trần hai người đều nói: - Xin vâng!
Đoạn tính tiền rượu rồi ra khỏi quán rượu, đi thẳng về hướng Tây. Vừa đi ra khỏi cửa Tây, Lôi Minh nói:
- Lão tam ơi, ta mệt quá, đi hết nổi rồi. Suốt đêm không ngủ, mắt hướng hết lên, cặp giò cũng nặng như đeo đá đây này.
Trần Lượng nói:
- Nhị ca ơi, chúng ta phải đi mau mới được, lời sư phí nói không sai đâu!
Nói rồi lại đi tới nữa. Trước mặt là một khu rừng liễu. Lôi Minh nói:
- Ta thiệt là đi hết nổi rồi!
- Anh không đi, bộ không sợ chết sao?
Lôi Minh nói:
- Ở đây không có ai, mình vô đây vào nghỉ một lát đã.
Trần Lượng tâm thần không an, đâu dám ngủ, chỉ ngồi một bên canh chừng. Một lát sau, một người từ hướng Đông đi lại. Người ấy chính là Hoa Vân Long.
Hoa Vân Long sau khi chạy ra khỏi nhà họ Triệu cùng hai tên giặc kia trở về khách điếm. Hoa Vân Long có ý giận Hồn Phi và Hàn Tú: "Nếu không có hai người này thì mình đâu có nhúng tay vào việc nguy hiểm đó". Hồn Phi nói:,
- Anh đừng có giận tôi, việc này anh cũng có ý muốn tham gia mà! Bây giờ bọn tôi muốn đi Lâm An chơi, anh cứ lo việc của anh đi.
Sáng hôm đó, hai người ra đi sớm. Hoa Vân Long trong lòng buồn bực, đi ra ngoài dạo chơi thơ thẩn. Đi đến rừng liễu thì gặp Lôi Minh và Trần Lượng. Hoa Vân Long trong bụng nhớ lại: "Hồi hôm người đánh với mình, sao giống Lôi Minh quá. Chắc hẳn chứ không ai!". Trần Lượng là người nhạy ý, thấy Hoa Vân Long lật đật đứng dậy, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hoa nhị ca, mấy ngày nay anh mạnh giỏi không? Anh ở đâu lại đây? Sao chưa chạy đi?
Hoa Vân Long hỏi:
- Hai chú ở đâu đến đây?
- Bọn tôi ở Tiểu Nguyệt Đồn đến đây.
Nói tới đó, Lôi Minh thức dậy, nhướng mắt nói:
- Hoa nhị ca, xin chúc mừng anh, đại hỷ, đại hỷ nhé!
- Có gì đâu mà đại hỷ?
Lôi Minh là người trực tính, nghĩ gì nói nấy:
- Việc anh hái hoa ở Triệu gia không phải đại hỷ là gì?
- Làm sao chú biết?
- Muốn người không biết trừ phi mình không làm!
- A, hôm qua chính mi, tên tiểu tử này động thủ với ta đây mà!
Lôi Minh nghe nói trợn mắt:
- A, thằng chó này, sao dám mắng ta là tiểu tử chứ, ta cho mi một dao mới được.
Nói rồi lấy dao chém liền. Hoa Vân Long rút dao chống trả. Hai người đâm chém túi bụi. Trần lượng lật đật bảo:
- Hoa nhị ca, Lôi nhị ca! Thôi đừng đánh nhau nữa! Mới nói mấy câu mà đã trở mặt rồi. Mình là anh em mà làm như vậy thì họ cười cho chết!
Lôi Minh đời nào nghe, cứ chém lia lịa, quyết băm xác Hoa Vân Long mới hả dạ. Võ nghệ của Hoa Vân Long cao hơn Lôi Minh một bậc, cố ý đánh cầm chừng làm cho Lôi Minh xuất hạn cùng mình. Trần Lượng thấy vậy rút dao nhảy vào nói:
- Lôi nhị ca, anh tránh ra đi.
Lôi Minh lật đật nhảy ra ngoài. Trần Lượng nói:
- Hoa nhị ca, anh cũng bỏ qua đi! Chúng mình là tình anh em mà! Hai người đánh nhau như vậy tôi biết tính binh ai bây giờ? Hoa nhị ca cứ lo việc của anh đi.
Lôi Minh nghỉ mệt một lát rồi lại rút dao ra đánh nữa. Một lát lâu ngó bộ không ổn, Trần Lượng nhảy vào căn ngăn:
- Hoa nhị ca, anh là người lớn, thôi anh đừng chấp nhất làm gì! Khác họ còn có tình khác họ, đồng bào lại quên nghĩa đồng bào sao?
Lôi Minh nghỉ mệt một lát rồi cầm dao xốc tới đánh nữa. Trần Lượng lại nhảy vào căn ngăn. Như vậy tới ba lần. Hoa Vân Long tức giận nói:
- À hà, hai đứa bây áp dụng xa luân chiến đây à! Nó đuối sức, mi nhảy vào can ra, để nó nghỉ khoẻ nhảy vào đánh tiếp. Chấp hai tiểu bối chúng mày cầm dao nhảy vào một lượt, Hoa nhị thái gia có thèm kể vào đâu!
Đang lúc đánh nhau, bỗng Hoa Vân Long quay đầu bỏ chạy. Lôi Minh tức tốc rượt theo. Họ Hoa ngoái đầu hô lớn:
- Phiêu này!
Theo cái vẫy tay, một độc phiêu bay xẹt đến. Lôi Minh nghe độc phiêu lật đật tràn mình né tránh, nhưng không kịp, mũi độc phiêu ghim nhằm huyệt hoa cái, ngã người té ngang, nửa người tê buốt, tự biết hết phương cứu chữa!
Trần Lượng gấp rút chạy tới hỏi:
- Nhị ca làm sao vậy?
- Hết cứu rồi! Ta bị trúng độc phiêu, trong 12 giờ nữa đi đứt rồi. Hiền đệ Ơi, em hãy đi đi! Nếu em có nghĩ đến tình anh em thì hãy đến Phụng Hoàng Lãnh ở huyện Ngọc Sơn, tìm Oai trấn bát phương Dương Minh, nói cho đại ca hay việc Hoa Vân Long dùng độc phiêu hại tạ Dương đại ca nếu nghĩ đến tình giao hảo anh em thì hãy phát thiếp lục lâm, mời các anh hùng lục lâm bày trận Tứ vọng bắt Hoa Vân Long. Chừng đó em hãy lấy tim Hoa Vân Long tế trước vong linh tạ Đó mới trọn nghĩa tình huynh đệ.
Trần Lượng nghe nói những lời ấy đau thấu tâm can, khác nào dao xuyên buồng ngực, tên bắn ngay tim! Biết chắc độc phiêu do Hoa Vân Long bắn ra là học của Dương Minh, không có thuốc nào giải được, chắc chắn rằng Lôi Minh thế nào cũng phải chết! Hoa Vân Long đứng gần đó nghe những lời Lôi Minh dặn Trần Lượng, bèn nghĩ: "Không xong, kiểu này mạng mình cũng đi đứt thôi! Chi bằng

http://tieulun.hopto.org

nhổ cỏ phải nhổ tận gốc mới được!". Nghĩ rồi bèn nhắm ngay lưng Trần Lượng vẫy tới một phiêu.
Trần Lượng cười ha hả nói:
- Họ Hoa kia ơi, anh chu toàn cho tôi thật là cám ơn anh quá! Trong giới lục lâm ai cũng đều biết, ở đâu có Lôi Minh thì ở đó có Trần Lượng. Hai ta sống làm người thì cùng ở một nơi, chết cũng làm quỷ một chỗ, thật còn gì bằng! Lôi Minh chết rồi, Trần Lượng ta sống một mình sao được!
Nói rồi tới đó thuốc ngấm, Lôi Minh, Trần Lượng ngã lăn lộn không ngớt. Hoa Vân Long thấy vậy bèn nghĩ: "Ta với hai người này là anh em kết nghĩa, nay để họ lăn lộn khổ sở như vậy sao đành, chi bằng cho mỗi người một dao kết thúc tánh mạng của họ sớm hay hơn". Nghĩ vậy rồi, đưa tay rút dao định kết thúc tính mạng của Lôi Minh và Trần Lượng.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 072

Trấn bát phương tức giận tìm Trương Vinh
Càn khôn thử đánh phiêu hại Dương minh

Hoa Vân Long định xuống dao kết thúc tánh mạng của hai người bạn thì nghe có tiếng người hỏi:
- Hoa hiền đệ, chú định giết ai vậy?
Hoa Vân Long ngoái đầu nhìn lại, thấy một người đang đi tới. Người này mình cao 8 thước, đầu đội khăn xếp màu lam, phía trước thêu kim tuyến hình lưỡng long tranh châu, trái châu là một đóa châu màu tím, chiếu sáng lấp lánh, mình mặc tiễn tụ bào màu lam thêu hoa mẫu đơn, mặt như trăng rằm, mày hình chữ bát, mắt sáng như sao, đầu mặt cân đối, dưới cằm ba chòm râu phất phơ trước ngực, một đao đeo lủng lẳng ben hông, trên tay cầm chiếc túi nhỏ. Người ấy chẳng ai khác hơn là Đại nghĩa Oai trấn bát phương Dương Minh. Hoa Vân Long thấy Dương Minh đi tới, thất kinh nghĩ thầm: "Anh này đến đây rồi, chắc là không xong đây". Trong nháy mắt hắn nảy ra một kế, bèn vội vàng bước tới chào hỏi:
- Dương đại ca, mấy lúc nay anh vẫn mạnh giỏi chứ?
Dương Minh nói:
- Chú tính giết ai vậy?
- Tôi định giết Lôi Minh và Trần Lượng.
- Hoa nhị đệ, tại sao chú lại muốn giết hai người ấy như vậy?
- Huynh trưởng đừng hỏi thì hơn. Hai tên này thiệt là hạng không từ việc xấu nào cả. Ở thành Lâm An, chúng hái hoa ở am Ô Trúc, việc không thành bèn giết chết thiếu phụ còn để tóc tu hành, chém bị thương lão ni cô Lại ở lầu Thái Sơn giết Tịnh Nhai thái tuế Tần Lộc, rồi vào phủ Thừa tướng lấy trộm phụng quan vòng ngọc. Mới hôm qua này lại hái hoa ở Triệu Gia lầu tại cửa Bắc huyện Long Du nữa. Hôm nay tôi gặp họ, lấy lời khuyên can. Họ chẳng những không nghe mà còn rút dao định giết tôi nữa. Tôi mới dùng độc phiêu đánh ngã họ đó. Tôi nghĩ rằng không cần bắt họ nhận tội, giết quách họ cho xong.
- Nhị đệ Ơi, chú không nên dùng độc phiêu đánh họ như vậy! Anh em bọn mình mà nỡ hạ độc thủ nhau sao?
- Huynh trưởng có ai mới đến kìa!
Dương Minh ngoái đầu nhìn lại. Thừa cơ hội, Hoa Vân Long phóng ngay một độc phiêu trúng nhằm xương tỳ bà của Dương Minh. Trúng thương, Dương Minh ngã vật xuống.
Dương Minh không phải là người thích đi chơi, vì trong nhà có mở phiêu cục lại đang sinh lợi. Chuyến đi này là do em kết nghĩa của Hoa Vân Long là Trương Vinh mà sinh ra. Trương Vinh có biệt hiệu là Hắc tòan quỷ, cũng là người Tây Xuyên. Một hôm Trương Vinh đến nhà Dương Minh tìm Hoa Vân Long, gia nhân vào bẩm báo. Dương Minh bước ra xem, thấy Trương Vinh chừng 20 tuổi, có vẻ văn sanh công tử. Dương Minh hỏi:
- Qúy danh tôn giá là chi, đến đây có việc gì?
- Tôi là Trương Vinh, người Tây Xuyên, em kết nghĩa của Hoa Vân Long. Tôi nghe anh ấy ở nhà Dương đại gia ở thôn Như Ý nên đến tìm.
Dương Minh nghe nói thế bèn đáp.
- Chú là em kết nghĩa của Hoa Vân Long thì cũng như anh em của ta rồi, đâu phải người ngoài. Hiện Hoa Vân Long đang đi chơi ở Lâm An, khỏng ba tháng nữa mới về. Chú cứ ở lại đây chờ đợi, khỏi phải đi tìm chi cho mất công.
Dương Minh là người rất tốt với bạn bè, đưa Trương Vinh vào nhà trong nói:
- Chú cứ ở đây nếu có buồn thì ra phiêu cục chơi nhé!
Từ đó Trương Vinh ở lại nhà của Dương Minh. Nào ngờ Trương Vinh ngã bệnh nặng, Dương Minh bèn rước thầy thuốc tận tình cứu chữa mới bình phục được. Trương Vinh nói với Dương Minh:
- Huynh trưởng đối đãi với tôi như vầy, tôi thật vô cùng cảm khích, tôi xin dập đầu bái tạ và xin tôn anh làm huynh trưởng.
- Trương hiền đệ, chú là em kết nghĩa của Hoa hiền đệ thì cũng như là anh em kết nghĩa của ta, có gì mà dập đầu làm lễ lề mề như thế.
- Anh nói vậy sao phải!

http://tieulun.hopto.org

Trương Vinh vẫn một mực vái lạy Dương Minh mới nghe. Lạy Dương Minh xong, Trương Vinh vào nhà trong lạy lão thái thái và ra mắt Mãn thị tẩu tẩu là vợ của Dương Minh. Từ đó Trương Vinh được coi như người nhà, ra vào không cấm kỵ nữa. Vợ của Dương Minh, Mãn thị là một người diện mạo xinh đẹp, chẳng những có tài mà lại rất hiền thục. Còn Trương Vinh là người đụng đâu nói đó không có khuôn phép gì cả. Dương lão thái là một người chánh trực, thường la rầy Trương Vinh mãi. Mãn thị sợ chồng biết có điều gì đắc tội với bạn bè nên cố che dấu cho Trương vinh. Nào ngờ đâu Trương Vinh thấy vậy hiểu lầm Mãn thị cò bụng lẹo tẹo gì với hắn. Ngày kia Dương Minh đi vắng, Trương Vinh kiếm cớ đi vào nhà trong. Dương lão thái mắc ngủ trưa. Mãn thị Ở nhà trong làm công việc may vá thường ngày.
Trương Vinh hỏi:
- Tẩu tẩu đang làm gì đó?
- Đang may vớ.
- Đâu, đưa tôi xem thử.
Mãn thị cầm đưa ra. Trương Vinh không phải là cốt muốn xem mà có ý khác muốn kiếm cớ đùa cợt với Mãn thị. Hắn thay vì câm chiếc vớ lại cầm lấy cổ tay Mãn thị. Mãn thị lập tức nghiêm nét mặt nói:
- Chú làm như vậy không biết xấu hổ à!
Nói rồi bạt cho Trương Vinh một bạt tai xiểng niểng. Trương Vinh đâu biết rằng mãn thị võ học đầy người, cha nàng là Mãn Đắc Công, trác hiệu "Thiết côn vô địch". Vì không có con trai nên ông đem võ nghệ bản lãnh truyền hết cho con gái. Bị một bạt tai, sợ quá Trương Vinh chạy tuốt ra nhà trước cuốn vội quần áo chuồn thẳng. Dương Minh về hỏi:
Mãn thị không dám nói, sợ chồng biết được nổi giận. Lời tục có câu: "Cha khỏi lo âu vì con hiếu. Nhà chẳng buồn đau bởi vợ hiền". Mãn thị không chịu nói, Dương Minh hai ba lần gạn hỏi mãi, Mãn thị đành phải đem chuyện Trương Vinh hai ba lần đùa cợt thuật lại. Dương Minh nghe xong tức giận phừng phừng, hét:
- Phải đi kiếm thằng này cho nó về chầu Diêm chúa mới được! Nó nhè trong nhà ta mà dám giở trò vô lễ chứ. Nó đáp lại tình bạn bè của ta bằng hành động vô lễ ấy thật là hạng mặt người dạ thú mà!
Càng nghĩ càng giận, hôm sau Dương Minh cáo từ mẹ già, giắt tiền và binh khí ra đi tìm Trương Vinh, nói là đi bảo tiêu. Ngày kia đi đến phía Tây nam huyện Long Du, trước mặt là bờ sông đầy lau sậy. Một ông già dáng điệu âu sầu sửa soạn nhảy xuống sông tự tử. Dương Ming lật đật níu ông già lại, hỏi:
- Lão trượng vì sao mà định nhảy xuống sông như vậy? Tuổi tác lão trượng đã già mà tính làm chuyện này chắc là buồn lắm. Xin cụ nói cho cháu nghe với.
Ông già ngước đầu lên rồi lại thở dài nói:
- Đại gia có lòng hỏi đến, tiểu lão xin thưa: Tôi họ Khang tên là Đắc Nguyên, dưới gối không có con trai, chỉ còn một đứa con gái, hứa gả cho họ Trương bán tạp hóa ở thành Lâm An, nhưng chưa cưới. Họ Trương đưa tin muốn rước cháu tôi về. Tôi mới gom hết đồ đạc trong nhà bán được mấy trăm lượng bạc. Tôi bảo cháu cưỡi trên một con lừa cùng tôi với đứa con trai nuôi tôi đưa dâu đến Lâm An. Hôm nay mới sáng sớm, cả thằng con trai nuôi và đứa cháu gái tôi đi đâu mất, tôi kiếm mãi chẳng ra, cho nên định nhảy xuống sông này chết quách cho xong.
Dương Minh hỏi:
- Thằng con nuôi của ông bao nhiêu tuổi, còn cháu gái ông bao nhiêu tuổi?
- Con nuôi tôi 28, còn cháu gái tôi 18.
- Bình thường ở nhà chúng nó có hòa thuận không?
- Bình thường ở nhà chúng nó hay gây gổ với nhau lắm.
- Thôi ông đừng nghĩ đến cái chết làm chi, để tôi đưa ông đi kiếm nó.
- Xin hỏi đại gia tên họ là chi.
Dương Minh xưng tên họ. Ông già nói:
- A té ra đây là vị quan bảo tiêu Oai trấn bát phương đây mà! Hân hạnh! Hân hạnh! Thôi chúng mình đi về.
Nói rồi ông già đi trước. Thấy trong rừng liễu, Hoa Vân Long đang cầm dao chuẩn bị giết người, Dương Minh hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Hoa nhị đệ, em muốn giết ai vậy?
Hoa Vân Long ngoái đầu nhìn lại, người đến chính là bảo phiêu sư phó. Tên giặc trong bụng nghĩ thầm: "Không xong rồi! Nếu mình nói đánh độc phiêu hại Lôi Minh, Trần Lượng là ảnh lấy mạng mình chứ chẳng không? Chi bằng phải làm theo lời "Một cay, hai độc, ba không chừa" mới được. Lượng nhỏ không phải người quân tử, không độc đâu phải kẻ trượng phu!". Trước kia Hoa Vân Long đâu biết đánh độc phiêu. Hắn biết Dương Minh có món độc phiêu nổi tiếng nên theo năn nỉ xin Dương Minh dạy. Dương Minh căn dặn hắn:
Hoa Vân Long bèn đặt điều nói họ làm những việc sai trái rồi nói:
- - Độc phiêu này là tầm dầm trong 36 thứ độc cộng với 18 loại cây cỏ, nếu không có loại rắn đuôi đỏ và mộc hóa thạch thì không thể bào chế được. Em học thành nghề rồi không nên sử dụng bừa bãi! Vì trúng phiêu máu chảy là sẽ chết, không có thuốc giải.
Hôm nay, Hoa Vân Long thấy Dương Minh tới, trong bụng nghĩ thầm: "Không xong rồi". Nhưng cũng vội bước tới chào hỏi. Dương Minh hỏi:
- Em tính giết ai vậy?
- Tôi định giết Lôi Minh và Trần Lượng.
- Tại sao vậy?
Tôi vừa mới đánh độc phiêu trúng họ đấy!
Dương Minh nghe thuật, ngạc nhiên nói:
- Em không nên lấy độc phiêu đánh họ như vậy!
- Anh xem có người đến kìa!
Dương Minh quay đầu lại xem, Hoa Vân Long bèn thừa cơ vẫy tay một cái, ngọn độc phiêu trúng ngay xương tỳ bà của Dương Minh. Dương Minh trúng thương té xuống, cười hà hà nói:
- Đây là việc kết thúc mối tình bằng hữu đây. Ta dậy chú đánh phiêu, chú lại lấy phiêu đánh lại ta, thì trong thiên hạ này chú có chừa ai đâu!
Khang Đắc Nguyên thấy vậy, nộ khí xung thiên nói:
- Hay cho tên giặc này, ngoài miệng nói ngọt xớt mà ra tay độc dữ a! Đến Dương đại gia mà nó cũng không chừa. Hôm nay ta liều mạng già với mi một trận.
Hoa Vân Long thấy vậy nói:
- Cái ông già này bộ muốn đi sớm hả?
Nói rồi rút dao ra.
Dương Minh lúc đó đau đớn lăn lộn, mồ hôi bằng hạt đậu tuôn khắp người, nói:
- Khang lão trượng ơi, ông đi lo việc của ông đi! Tôi định giúp ông tìm lại cô cháu nhưng bây giờ hỏng rồi, tính mạng tôi còn giữ không xong, làm sao giúp ông được! Thôi, ông đi đi, đừng nổi giận làm gì! Đây là kết quả tốt đẹp tình bằng hữu của chúng tôi đó. Hoa Vân Long, chú lại đây, cứ giết ta đi!
Khang Đắc Nguyên là người nhiệt tâm, thấy tình cảnh Dương Minh làm sao đi được, nổi giận nói:
- Tên dâm tặc kia, mi hãy giết ta trước đi, ta cũng chẳng thèm sống làm gì!
Nói rồi vạch bụng đưa ra. Hoa Vân Long nói:
- Cha già thất phu này! Thiệt là:
"Thiên đường rộng nẻo không thèm tới,
Địa ngục không lối muốn đi vào".
Khang Đắc Nguyên nói:
- Mi cứ giết ta đi.
Hoa Vân Long nghĩ bụng: "Mình cần gì phải giết ông ta, ông ta từ trước đến giờ có thù oán gì với mình đâu. Để ông ta đi cho rảnh!". Nghĩ rồi bèn nói:
- Này lão già thất phu kia, đừng lao đầu vào chỗ chết làm chị Ta không giết ông đâu, giết ông đâu đáng mặt anh hùng. Thôi ông đi đi.
Nghĩ rồi bèn rút dao ra định kết thúc tính mạng của Dương Minh, Lôi Minh và Trần Lượng. Bỗng lúc đó trong đám cỏ "ách xì" một tiếng, Hoa Vân Long ngoái đầu nhìn lại. Tế Điên lù lù đứng đó. Tên giặc hồn phi phách tán... Tế Điên hét:
- Hay cho Hoa Vân Long, phen này xem mi chạy đâu cho biết.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 073

Trong rừng liễu, Tế Công kinh dâm tặc
Quán rượu nghèo, Ban đầu gặp Thánh tăng

Nguyên sau khi nửa đêm Tế Điên bỏ đi, Sài, Đỗ hai vị Ban đầu cũng không dám ngủ, sợ hôm sau không có tiền trả tiền cơm nước bèn không chờ tới sáng, lén trèo tường trốn ra khỏi quán, thẳng đến nha môn huyện Long Dụ Hai người bước vào một quán trà ở trước Long môn huyện Long Du, thấy mấy vị Ban đầu đang ngồi uống trà ở đó. Sài đầu hỏi:

- Xin cho tôi hỏi thăm, các vị có thấy một ông Hòa thượng nào đi qua đây không?
- Có phải hai ông Hòa thượng ở miếu Tam Quan can án về phụ nữ đó không?
- Không phải đâu, người mà tôi hỏi thăm là ông Hòa thượng kiếc kia mà!

Có một người ở bàn bên nói:

- Hồi nãy có một ông Hòa thượng kiếc ở ngoài cửa Đông níu quan tài lại không cho đi, hai vị lên đó tìm thử xem.
- Sài, Đỗ bèn đi đến bên ngoài cửa Đông tìm nhưng không gặp Tế Điên đâu hết, liền lần theo mấy quán rượu tìm kiếm. Đến một quán rượu nhỏ kia, hai người thấy Tế Điên đang ngồi trong đó, Sài đầu nói:
- Hay quá, Hòa thượng đây rồi! Sư phụ nửa đêm trốn mất để gánh lại cho bọn này à? Có phải vậy không?
- Hai vị ngồi xuống đây đi!

Sài, Đỗ hai người ngồi xuống bàn. Tế Điên kêu thêm rượu, thêm thức ăn để hai người cùng ăn uống. Uống rượu một lát, Tế Điên nói:

- Chà, mắc tiểu quá!

Nói rồi bước qua khỏi quán rượu đi qua cửa Tây. Phía trước mặt hai bên là sông, chính giữa là một con đường nhỏ. Đằng kia có một thiếu nữ cưỡi lừa đi lại, cùng đi theo có một thanh niên. Anh này đầu thỏ mắt rắn, chính là Khang Thành cùng cháu gái của Khang Đắc Nguyên. Khang Thành nguyên không phải là người có lòng tốt, hắn định đem cô gái đi bán vài trăm lượng để cưới vợ. Sáng ngày hắn dắt lừa đưa cô gái ra khỏi khách điếm, đi vào con hẻm nhỏ. Cô gái hỏi:

- Gia gia đi đâu rồi?
- Mình cứ đi đi, gia gia sẽ đợi mình ở đằng kia.

Cô gái không bằng lòng nhưng mắc ngồi trên lưng lừa không tuột xuống được, đành để cho hắn đưa đi. Đang đi trên con đường nhỏ giữa sông, Tế Điên đã biết rõ bụng hắn, bèn đứng giữa đường cản lại không cho đi. Khang Thành nói với Tế Điên:

- Hòa thượng , ông trở lại đi!
- Chú mày trở lại đi!
- Chúng tôi, dây là lừa.
- Ta là người.
- Ông không thấy chúng tôi là khách qua đường sao?
- Ta cũng là khách qua đường mà.
- Chúng tôi quay lại không được mà.
- Ta cũng quanh không được.
- Cái ông Hòa thượng này thật dễ ghét.
- A! cái thằng này.

Nói rồi lấy tay chỉ mộtảo tôi phải ngầm cái, miệng niệm lục tự chân ngôn: “Án ma ni bát mê hồng”, dùng định thân pháp giữ cứng Khang Thành lại. Tế Điên lấy tay chỉ lừa và cô gái, cả hai đều mụ người đi. Tế Điên nắm dây dắt lừa đi tới trước. Tới rừng liễu, Tế Điên lấy tay chỉ một cái: lừa và cô gái đứng yên một chỗ. Đúng lúc đó, Hoa Vân Long định giết Dương Minh, Lôi Minh và Trần Lượng. Tế Điên hét:

- Hay cho Hoa Vân Long, phen này mi chạy đâu cho biết?

Hoa Vân Long ngoái lại, thấy Tế Điên, vội vàng bỏ chạy, Tế điên tức tốc đuổi theo. Lúc đó bọn Lôi Minh và Trần Lượng đã tỉnh lại. Trần Lượng hỏi Dương Minh:

- Dương đại ca, anh làm sao vậy?

http://tieulun.hopto.org

- Hoa Vân Long đánh phiêu hại tạ Còn hai chú tại sao bị nó đánh phiêu như thế?
- Tôi đến Lâm An xin xuất gia. Tế Công thu nhận tôi làm đồ đệ, định lấy nước sôi dội đầu, lấy dao thái rau cạo tóc cho tôi. Tôi sợ quá chạy tuốt ra ngoài khách điếm. Nghe nói Hoa Vân Long ở Lâm An, hái hoa ở am Ô Trúc, việc không toại ý bèn giết chết thiếu phụ, lại ở Thái Sơn lầu chém chết Tĩnh Nhai thái tuế, rồi vào phủ Thừa tướng lấy trộm vòng bạch ngọc sáng long lanh kỳ ảo, chiếc phụng quan khảm 13 hạt minh châu. Sau đó Thiết thối viên hầu Vương Thông và Dã kê lưu tửu Lưu Xương đội lốt phá án bị bắt khai ra Hoa Vân Long, có Tế Công ở chùa Linh Ẩn mang theo hai vị Ban đầu đến Thiên Gia Khẩu bắt hắn. Tôi nghe như vậy mới đến Thiên gia Khẩu đưa tin. Giữa đường gặp Lôi nhị ca, hai chúng tôi cùng Hoa Vân Long trốn trong vách đôi ở nhà Mã Tịnh tại Tiểu Nguyệt Đồn. Sau đó Tế Công theo bắt hắn. Hai đứa tôi theo năn nỉ người đừng bắt hắn nữa. Tế Công đưa cho tôi một bao thơ, nói:
- Hoa Vân Long tối nay sẽ hái hoa ở Triệu Gia lầu phía Bắc huyện Long Du, bảo tôi phải ngầm bảo vệ trinh tiết cho các thiếu nữ ấy. Quả nhiên tối hôm đó Hoa Vân Long trở lại cùng Hàn Tú, Hồn Phi hái hoa, dĩ nhiên là dùng muội hương xông vào và tiến vào nhà, bị chúng tôi quấy rối không thực hiện được. Hôm nay gặp nhau ở đây, nói qua lại một hồi, hắn tức giận dùng độc phiêu đánh hai chúng tôi.
Trần Lượng nói tới đó, vết thương hành đau nhức hôn mê đi. Dương Minh nghe như vậy, tức giận nói:
- Hay cho Hoa Vân Long, dám làm chuyện thương thiên bại lý như vậy chớ. Thiệt là hết tình bè bạn mà.
Khang Đắc Nguyên hỏi:
- Dương đại ca thấy trong người thế nào?
- Tôi kể như không xong rồi!
Lôi Minh nói:
- Anh không chết được đâu! Hai đứa tôi có chết cũng không hề gì. Chúng tôi trên không còn cha mẹ để phụng dưỡng, dưới không có vợ con để nuôi dạy. Muốn chết là chết cái một, kể như xong! Còn anh, trong nhà còn mẹ già tóc trắng, vợ trẻ tóc xanh, bé con còn trứng nước, làm sao anh cam lòng chết được?
Mấy câu nói của Lôi Minh làm cho Dương Minh lòng đau như dao cắt! Lôi Minh lúc đó đau nhức quá cũng ngất đi. Dương Minh lúc này lòng rối như tơ, bỗng ngước đầu nhìn lên thấy ông Hòa thượng kiếc đang treo lơ lửng trên cây, tay chân hươ loạn xạ. Dương Minh thấy vậy nói:
- Này Khang lão trượng, ông mau lại cây kia mở cứu giùm ông ấy xuống.
Khang Đắc Minh nhìn lên quả nhiên có một người đang treo tòn ten, liền lật đật chạy tới. Vừa mới tới chỗ thì ông Hòa thượng từ trên cây nhảy xuống làm cho ông già sợ hết hồn. Khang Đắc Nguyên hỏi:
- Ủa, Hòa thượng ông không chết à?
- Ta móc thử sau ót xem có khó chịu không. Không khó chịu ta mới treo lên đó chứ!
- Tại sao ông phải treo lên vậy?
- Sư phó đưa ta 5 lượng bạc bảo ta đi mua tăng y tăng bào. Ta làm rớt mất tiêu, sợ sư phó đánh không dám trở về nên mới treo lên đó.
- Mất có mấy lượng bạc, cần gì phải đi tìm cái chết như vậy? Thôi ông theo tôi lại đây!
Nói rồi bèn đứ Tế Điên đến trước Dương Minh.
Dương Minh hỏi:
- Tại sao ông muốn chết như vậy?
Tế Điên bèn thuật lại như vừa rồi. Dương Minh nói:
- Mất có 5 lượng mà ông tính chết làm chỉ Trong lưng tôi có sẵn một ít lượng, ông cầm lấy đi!
- Tế Điên bèn thò tay mò hồ bao của Dương Minh ra, trong đó có chừng 20 lượng bạc vụn. Tế Điên thấy vậy nói:
- So với số bạc ta có thì hơn thiệt, nhưng mà nát quá, có một ít bạc xấu nữa.
Dương Minh nghe vậy nói:
- Hòa thượng ơi, thôi ông cứ lấy hết mà sài!
- Cũng chỉ xài được một ít thôi.

http://tieulun.hopto.org

Nói rồi Tế Điên cầm bạc đi thẳng. Khang Đắc Nguyên đứng một bên thấy rõ hết, giận đến tận cổ, nói:
- Cái ông Hòa thượng này, thật không biết điều tí nào. Ai đời người ta cho mà ổng không nói được tiếng cám ơn! Thiệt là dễ giận! Có bao nhiêu cho hết, được rồi còn chê.
Ông già nói tới đó, Tế Điên đi được mấy bước quay lại hỏi:
- Ta được tiền sanh ra lú thiệt! Ta chỉ thấy tiền mà quên hỏi thăm ông. Tại sao ông ngủ ở đây?
Dương Minh nói:
- Tôi bị người ta đánh độc phiêu, không sống được, trong 12 giờ nữa sẽ chết.
- Ông muốn chết thì cứ chết , ta đi đây!
Nói rồi cất bước đi ngay Đi mấy bước, trở lại hỏi:
- Xin lỗi, ông họ tên chi?
- Tôi họ Dương.
- Ông thiệt muốn chết hả? Để Hòa thượng ta thương lượng với ông một việc.
Dương Minh nghĩ bụng: "Có lẽ Hòa thượng thấy ta chắc phải chết, ông không nỡ lấy hết bạc, định tìm mua cho mình một cỗ quan tài chứ gì?". Nghĩ rồi bèn hỏi:
- Hòa thượng ơi, ông định thương lượng điều chi?
- Ta thấy ông đang mặc bộ đồ đẹp quá, giá đáng cũng mấy lượng bạc. Ông chết đi rồi người ta lột đi cũng như không, chi bằng ông cởi ra cho ta, được việc hơn.
Dương Minh nghe nói, khí uất tận cổ:
- Cái ông Hòa thượng này, thiệt không biết tình lý gì cả, chọc ta giận chết đi thôi!
Khí giận bốc lên làm cho vết thương hành đau nhức, Dương Minh chịu không nổi, ngất đi.
Khang Đắc Nguyên nói:
- Cái ông Hòa thượng này thiệt dễ ghét quá mà! Dương đại gia giúp ông tiền bạc, ông chẳng hề cám ơn, lại nói những lời như thế, thật là khi người quá lắm!
Khi nói tới đó thì Lôi Minh, Trần Lượng tỉnh dậy. Mở mắt thấy Tế Điên đang đứng trước mặt, hai người lật đật bò dậy dập đầu lia lịa, nài nỉ:
- Xin Thành tăng cứu mạng cho con.
Khang Đắc Nguyên lúc đó cũng không biết Hòa thượng là ai. Lát sau Hòa thượng mới hỏi:
- Hai con làm sao vậy?
Trần Lượng thưa:
- Hoa Vân Long đánh độc phiêu hại chúng con. Xin sư phụ cứu mạng chúng con!
- Ta bảo hai con ra khỏi địa giới huyện Long Du mà hai con không chịu nghe, mới bị độc phiêu như thế. Ta cũng không cứu được rồi. Vì tình thầy trò, khi các con chết rồi, thầy tụng cho các con ba quyển kinh chú là xong.
Trần Lượng năn nỉ:
- Xin sư phụ cứu mạng chúng con với!
- Không biết được hay không nha!
Nói rồi lấy thuốc ra, đưa cho Lôi Minh, Trần Lượng mỗi người uống một viên. Nhổ phiêu ra, nhai thuốc thoa lên vết thương. Trong chớp mắt hai người bình phục như cũ. Hai người lành mạnh rồi, bò dậy thi nhau lễ Tế Điên. Trần Lượng nói:
- Xin sư phụ từ bi chữa giùm Dương đại ca của chúng con với!
Tế Điên đến chỗ Dương Minh nhổ cây phiêu ra, Dương Minh đau quá tỉnh dậy. Được Tế Điên thoa thuốc và cho uống thuốc, Dương Minh cũng bình phục lại được.
Trần Lượng nói:
- Dương đại ca, đây là Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn đó.
Dương Minh lật đật bước tới thi lễ. Tế Điên ghé tai Lôi Minh nói nhỏ:
- Con có biết tại sao bị Hoa Vân Long đánh độc phiêu hay không?
- Con không biết.
- Có một người hư, ta bắt nó đứng cứng ở trên đường nhỏ giữa hai con sông kia, con đi khử nó đi.
- Vâng để con đi.
Dương Minh và trần Lượng cũng không biết Lôi Minh đi đâu. Dương Minh kêu:
- Khang lão trượng ơi, ông lại đây, mau ra mắt vị Tế Công Phật sống chùa Linh Ẩn này đi, và xin

http://tieulun.hopto.org

lão nhân gia tìm giùm đứa cháu gái cho ông.
Khang Đắc Nguyên đi tới, cúi đầu nói:
- Cầu xin Thánh tăng từ bi cứu giùm.
Tế Điên nói:
- Ông không cần gấp, cháu gái ông hiện ở bìa rừng kia kìa.
Theo tay Hòa thượng chỉ, Hòa thượng thâu phép định thân, Khang Đắc Nguyên nhìn ra quả thấy cô cháu gái mình cưỡi trên lưng lừa ở mé rừng. Rất đỗi ngạc nhiên, Khang Đắc Nguyên lại năn nỉ:
- Xin Hòa thượng tìm luôn giùm thằng con nuôi tôi với!
- Tôi đã sai Lôi Minh đi tính nó rồi.
- Thế thì...
- Ông cứ hỏi cháu gái ông thì rõ. Để nó, nó sẽ hại ông thôi.
Khang Đắc Nguyên cảm tạ Tế Điên rồi dắt cháu gái đi. Giây lát Lôi Minh cũng trở lại. Tế Điên nói:
- Bây giờ các ngươi cùng ta đi bắt Hoa Vân Lôi nhé!
Mọi người cùng Tế Điên đi về hướng Bắc, đi chẳng bao xa thì Hòa thượng đi đâu mất. Tìm một hồi thấy Hoa Vân Long đang đứng với một người. Ba vị anh hùng thấy mặt dâm tặc, cùng rút dao định bắt dâm tặc.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 074

Thi phép Phật giữn đùa hào kiệt
Dương Lôi Trần lại gặp (dâm) tặc nhân

Ba người đi tới khu rừng thì thấy Hoa Vân Long đang đứng với một người, mình cao hơn một trượng, đầu to như đấu gạo, đội chiếc khăn tráng sĩ màu đen, mình mặc tiễn tụ bào, lưng thắt dây tơ, chân mang giầy đế mỏng, mặt đen như đít chảo, mũi thẳng mồm rộng, tay cầm cây thước sắt bốn cạnh. Dương Minh nhìn kỹ, té ra là Lục Thông, người huyện Hàn Phong. Người này tính tình quá chất phác, cha mất sớm, mẹ họ Vương, nhà rất nghèo, sống nhờ nghề may vá của mẹ mà qua ngày. Lục Thông đã 16 tuổi mà thiệt thà như đếm, nhân tình thế cố không biết chi cả. Ngày kia Vương lão thái nói:

- Con ơi, con đã lớn rồi mà không thể gánh gồng được, tay cũng không thể xách mang được. Mẹ già rồi con làm sao sinh sống đây?

Lục Thông nói:

- Không hề chi để tôi đi kiếm.

Nói rồi bước ra cửa. Lát sau, Lục Thông cầm về hai cân bánh nói:

- Nè mẹ, ăn đi!

Lão thái thái thấy vậy mới hỏi:

- Bánh này ở đâu con có vậy?

- Hồi nãy tôi ra đường gặp một thằng nhỏ cầm bịch bánh, tôi cho nó một bạt tai rồi giựt bánh đem về đây.

Lão thái thái nghe nói, rầy:

- Con ơi, con làm gì kỳ vậy? Nước có phép vua, luật lệ, con cướp giật ngoài đường là sẽ bị người ta bắt giam. Ngày mai đừng giật đồ người ta nữa, không được đâu!

Lục Thông là một đứa khờ khạo, ra đường giật đồ quen rồi, bất kể ai hết, hễ gặp là giựt ngay Không ai dám gây sự với nó vì trời phú cho nó một sức khỏe khác thường, đánh không lại nó. Trong địa phương có một vị Ngô hiếu liêm, nhà giàu có, ưa làm việc thiện, buôn bán rất nhiều thứ. Ông thấy Lục Thông giựt đồ trước cửa tiệm bèn hỏi.

- Nó là ai vậy? Cả gan giữa ban ngày ban mặt mà dám giựt đồ người tả Bắt trói lại, giải lên nha môn trị tội nó!

Có một ông già đứng kế bên vốn là người rất tốt, nói

- Ngô đại ca, tại ông không biết đó. Nó là Lục Thông, tính tình khờ khạo lắm. Nhà nó có một mẹ già, không có nghề để sống. Tuy nó khờ khạo nhưng lại rất có hiếu. Nó giựt đồ người ta đem về nuôi mẹ nó. Lão nhân nên chu cấp cho nó, cũng là việc phúc thiện!

Ngô hiếu liêm vốn là người tốt, nghe nói Lục Thông là đứa con có hiếu, ai cũng khen, bèn kêu Lục Thông lại hỏi:

- Em tên họ là gì?

- Tao họ Lục tên Thông!

- Từ nay em đừng giựt đồ của người ta nữa, mỗi ngày em đến tiệm gạo Đức Dũ lấy một điếu tiền về nuôi mẹ, em chịu không?

- Mỗi ngày mày cho một điếu, vậy mày là một đứa tốt.

Ngô hiếu liêm nghe nói quả là đúng y, cho một điếu tiền, thiệt là một đứa tốt", biết nó là một đứa khờ khạo nên cũng không giận. Từ đó Lục thông mỗi ngày nhận một điếu tiền đem về nuôi mẹ. Ngày kia, nó ăn cơm xong, cầm một cây thước sắt vào trong núi chơi, nhằm lúc 21 hộ săn bủa lưới vây thú, bẫy được rất nhiều chồn, cheo, hươu, cáo. Lục Thông thấy vậy, chạy tới lấy côn đập hết thảy quảy về. Các hộ săn chạy tới cản lải:

- Mấy thú rừng này của chúng ta vây bắt, thằng nhọ nồi này không được đem đi nhé!

Lục Thông nói:

- Không cho ông xách đi thì cứ giựt lại, ai giựt được thì của người đó hà!

Chúng thợ săn ráp lại đánh với nó, nhưng đánh không lại, đành để nó xách về. Lục Thông quảy thú về bán, nhưng cũng không biết giá trị gì hết. Hễ ai đưa tiền là cứ bán. Bán xong đem tiền về nhà, không lên tiệm Đức Du lãnh một điếu nữa. Từ mỗi ngày nó lên rừng bắt thú, mọi người thợ săn

http://tieulun.hopto.org

cũng không ai dám cản nó. Họ bàn tính cùng nhau: "Lục Thông ngày nào cũng quấy rối chúng ta, chúng ta nên thương lượng với nó: mỗi ngày cho nó một điếu, bảo nó phụ giúp chúng ta bắt thú, thì nó không còn phá chúng ta nữa". Hôm đó gặp Lục Thông, họ đề nghị như vậy, Lục Thông cũng đồng ý. Mỗi ngày nó cầm về một điếu mua thức ăn cho mẹ. Đến một hôm, mẹ nó chết, Lục Thông trở về nhà, nó cũng không biết, chỉ thấy mẹ nó nằm trên giường không nói năng gì cả. Nó kêu:
- Mẹ Ơi, ăn cơm đi!
Người cùng phố đi ngang thấy vậy mới nói:
- Mẹ mày chết rồi!
Nó hỏi:
- Chết là sao?
- Chết là không nói chuyện, không ăn nữa. Mày đi mua một cỗ quan tài bỏ vào đi, để vài ngày sẽ thúi lắm!
- Như vậy chết là không nói chuyện, không ăn nữa, mua một cỗ quan tài bỏ vào, nếu để vài ngày sẽ thúi lắm à?
- Phải đó!
Lục Thông xốc mẹ cõng lên vai, định đi ra ngoài. Người cùng phố hỏi:
- Mày đi đâu vậy?
- Đi mua quan tài, coi cỡ nào tốt, bỏ mẹ tao vào.
- Mày thiệt là thằng khờ, ai lại vác thây mẹ đi cùng đường như vậy? Mày để xuống đi! Đi tới mấy hộ thợ săn kêu họ mua cho một bộ quan tài đem về chôn mẹ.
Lục Thân vâng lời, đi đến nhà các hộ thợ săn. Họ hỏi:
- Mày tới đây làm gì?
- Mẹ tao chết rồi, không nói chuyện, không ăn uống gì hết, phải mua một cỗ quan tài bỏ vào, nếu không để vài ngày thúi lắm. Tao tìm các người để nhờ mua quan tài.
Mọi người nghe nói biết là chuyện thật và nó là một người con có hiếu. Trong số đó có một người tốt bụng nói:
- Đây là một việc tốt! Bà con chúng mình nên hùn lại mua một cỗ quan tài, giúp nó chôn cất mẹ.
Từ đó Lục Thông sống một mình, vẫn ngày ngày phụ giúp săn bắn lấy một điếu tiền sinh sống. Hai mươi mốt hộ săn bắn kia đều không muốn cho nó làm việc nữa, lại không dám không cho tiền nó. Một hôm trong bọn có một người họ Ân, ngoại hiệu là Đáo để, tức là Ân Đáo Để, nói:
- Chúng mình mỗi ngày phải cho Lục Thông một điếu, nghĩ có uổng không?
- Không có cách nào khác hơn được!
- Mấy vị mỗi người đưa cho tôi một điếu, tôi sẽ làm cho nó đi khỏi nơi này, mấy vị chịu không?
- Nếu anh làm được việc đó thì hai mươi hộ chúng tôi hùn lại đưa cho anh 20 điếu liền.
Ân Đáo Để hứa chịu, mọi người góp tiền lại đưa cho anh tạ Hôm đó Ân Đáo Để mời Lục Thông đi ăn cơm. Lục Thông là thằng khờ, người ta mời đi ăn là đi ngay Ân Đáo Để nói:
- Này Lục Thông, chú phụ giúp các hộ đi săn ngày được một điếu, đâu dễ phát tài được. Mà chú mày có muốn phát tài không?
- Làm sao mà phát tài được?
- Chú mày đến huyện Thường Sơn, tìm vị Bảo tiêu ở Nam Bộ là Truy vân yến tử Huỳnh Vân. Chú níu ông ấy lại bảo đưa chú 200 lượng bạc. Thấy tướng tá bộ dạng của chú chắc ông ta đưa ngay thôi.
- Ừ, để tao đi.
- Đây tôi cho chú hai điếu để ăn đường, chú hãy cầm lấy.
Lục Thông là thằng khờ, nhận tiền rồi cắp thước sắt đi ngay Đến huyện Thường Sơn, nó không biết hỏi thăm ai mới chộp ngực một người đi qua đường làm người này sợ hết hồn. Nó hỏi:
- Ê mày, nói cho tao biết, Truy vân yến tử Huỳnh Vân ở đâu?
- Ở trong tiệm phía Bắc con đường này.
- Mày nói láo tao đập bể sọ ra.
Nói rồi cặp cổ người kia bảo dẫn đi. Tới cửa tiệm, người kia nói:
- Ở tiệm này nè. Thôi, thả tôi ra đi chứ!
Chừng đó Lục Thông mới chịu thả người ấy ra. Ngó bộ tướng dữ tợn của Lục Thông, người ấy

http://tieulun.hopto.org

không dám cự nự, vội rút êm. Lục Thông đứng trước cửa tiệm kêu lớn:
- Họ Huỳnh đâu, đưa tiền cho tao!
Truy vân yến tử Huỳnh Vân lúc đó đang ở trong tiệm, nghe bên ngoài có tiếng người đang réo mình đòi tiền, bèn nghĩ: "Ủa, mình đâu có thiếu tiền ai kìa!". Nghĩ rồi bước ra xem thử. Thấy đứng ở trước tiệm mình một đại hán lạ hoắc, Huỳnh Vân hỏi:
- Chú tìm ai?
- Tao tìm họ Huỳnh.
- Tìm chi vậy?
- Đòi 200 lượng bạc.
- Bộ hán thiếu chú hả?
- Không phải.
- Chú có biết mặt họ Huỳnh không?
- Không.
- Không biết mặt làm sao kiếm hắn ta đòi tiền được?
- Họ Ân bảo tao đi kiếm họ Huỳnh đòi 200 lượng bạc. Hắn bảo tao là người lớn, lại có tự hiệu đàng hoàng, cộng thêm đầu óc to lớn này, không cho là không được!
Huỳnh Vân nghe nói biết nó là thằng khờ, chắc là có ai xúi biểu nó đến đây chứ chẳng không. Lại nghĩ: "Thằng này là người rất mạnh khỏe, chi bằng gởi nó đến chỗ anh Dương Minh, nói Dương huynh trưởng dạy giỗ nó, rồi cho nó đi bảo phiêu, giúp đỡ anh được việc hơn". Nghĩ rồi bèn nói:
- Chú vô trong này đã!
Lục Thông bèn đi vào nhà trong, Huỳnh Vân hỏi:
- Họ tên chú là gì?
- Tao họ Lục tên Thông. Còn mày họ gì?
- Tôi họ Huỳnh.
- Mày là Huỳnh Vân thì đưa tao 200 lượng đi!
- Chú đừng có gấp. Để tôi mách cho chú một người, chú kiếm người này, người đó sẽ cho chú 800 lượng, chú chịu không?
- Ừ, chịu.
- Huỳnh Vân bèn viết một phong thư, đưa cho hắn 10 lượng bạc, nói:
- Chú đến huyện Ngọc Sơn, tìm Oai trấn bát phương Dương Minh gặp ông ta ông ta sẽ đưa chú 400 lượng ngay.
Lục Thông bằng lòng, cầm thư và bạc ra đi. Hắn không biết huyện Ngọc Sơn ở đâu, định hỏi thăm người tạ Gặp một người, hắn hét:
- È, đứng lại!
Nghe hét, người ấy sợ quá chạy tuốt. Hỏi không biết bao nhiêu người, hễ nó "ê" một tiếng là mọi người ù té chạy mất. Lục Thông mới có chủ ý: thấy hai người đang đứng nói chuyện ở đầu thôn, Lục Thông đi vòng ra sau thộp ngực một người, nói:
- Tiểu tử, đừng hòng chạy nhé!
Người kia sợ quá co giò chạy mất. Người bị thộp chạy không được, sợ quá hỏi:
- Chú làm gì vậy?
- Ta hỏi ngươi nè, đến huyện Ngọc Sơn đi ngõ nào?
- Đi về hướng Bắc đó.
Lục Thông nghe nói vậy bèn thả tay ra, người ấy ngã lăn ra đất, gãy hết một xương đùi. Từ đó về sau không ai dám đứng nói chuyện ngoài đường nữa. Lục Thông cứ tiếp tục hỏi thăm đường kiểu đó, gặp người xấu thay vì chỉ hướng Bắc, họ lại chỉ hướng Nam, gặp người tốt họ lại chỉ đúng đường. Đi loanh quanh như vậy đến 8 ngày mới đến huyện Ngọc Sơn. May gặp người tốt họ chỉ nó tới đúng nhà của Dương Minh. Cả hai ngày rồi Lục Thông chẳng ăn gì hết, có bạc mà chẳng biết đổi ra tiền để muạ Đến cổng Dương Minh, nó lấy thước sắt dộng cửa, người quản gia lật đật chạy ra hỏi:
- Chú tìm ai?
- Mày phải họ Dương không?
- Phải.

http://tieulun.hopto.org

- Đưa tao 400 lượng bạc!
Quản gia chạy vào trong bẩm lại. Dương Minh bước ra xem thấy một người lạ hoắc, hỏi:
- Chú tìm ai?
- Tao kiếm họ Dương đòi 400 lượng bạc.
Dương Minh ngạc nhiên hỏi:
- Chú kiếm họ Dương đòi tiền, bộ họ Dương thiếu chú hả?
- Không phải thiếu.
- Không thiếu sao chú lại đòi?
- Đó là thằng cha bảo phiêu họ Huỳnh bảo tao tới đây đó.
Nói rồi đưa một phong thư và cả 10 lượng bạc cho Dương Minh. Dương Minh đọc thư mới vỡ lẽ...

http://tieulun.hopto.org

Hồi 075

Mãnh hán nghe xúi tìm Huỳnh Vân
Nghĩa sĩ đọc thơ nhận Lục Thông

Trong thơ Huỳnh Vân đề nghị Dương Minh thu nhận Lục Thông và dạy dỗ nó, về sau có thể trở thành đứa sai vặt trong tiêu cục. Dương Minh mới hỏi:
- Chú tên là gì?
- Tao họ Lục tên Thông.
Dương Minh bảo Lục Thông vào trong nhà và hỏi:
- Nhà chú có bao nhiêu người?
- Nhà tao có một bà mẹ già thôi!
- Chú đi rồi ai ở nhà săn sóc cho mẹ?
- Mẹ tao chết rồi, không ăn uống, không nói chuyện nữa, phải bỏ vô quan tài mang đi chôn, nếu để vài bữa nữa thúi lắm!
- Chú ăn cơm chưa?
- Hai ngày nay chưa có ăn gì cả.
- Tại sao có bạc trong tay mà không đổi ra mua thức ăn?
- Bạc là cái gì? Tao không biết.
Dương Minh bảo nhà bếp dọn cơm cho Lục thông ăn. Bữa đó Lục Thông ăn hết ba cân gạo mới thiệt no.
Dương Minh nói:
- Lục Thông từ nay chú ở đây với ta nhé! Mỗi ngày ta sẽ cho chú ăn cơm. Ta coi chú là em của ta chịu không?
- Như vậy tao cũng kêu mày là em hả?
- Không phải đâu, chú phải kêu ta là huynh trưởng mới đúng.
- Ừ, thì huynh trưởng.
Dương Minh từ đó nuôi Lục Thông trong nhà, ngày ngày dạy từ chút về nhân tình thế cố. Ở được hai tháng mà hắn không biết thêm được là bao nhiêu vì bản tính hắn quá khờ khạo. Một hôm lão thái thái biết được chuyện đó mới hỏi Dương Minh:
- Dương Minh, ai ở nhà ngoài vậy? Mẹ nghe nói con mới nuôi một con dã nhân phải không?
- Thưa mẹ, không phải đâu ạ, tại tánh nó rất khờ khạo đấy thôi!
- Vậy đưa nó vào trong cho mẹ xem thử!
Dương Minh ra nha ngoài kêu: Hiền đệ!
Lúc này Lục Thông cũng biết chút ít, bèn gọi:
- Huynh trưởng!
- Để anh đưa em vào ra mắt mẹ nhé!
- Chết rồi, không còn nói chuyện nữa.
- Ai chết đâu?
- Mẹ tôi chết rồi.
- Mẹ em chết chứ mẹ anh đâu có chết.
- Làm sao lại không chết?
- Nói bậy bạ không hà! Một lát nữa ra mắt lão thái thái, em phải giữ gìn lễ phép nhé!
Lục Thông gật đầu đi theo Dương Minh vào trong. Vào đến thượng phòng, Dương Minh dặn:
- Em đứng ở đây chờ một lát, anh vào trong thưa bẩm với lão thái thái một tiếng đã nhé!
Dương Minh nói rồi bước vào trong. Lục Thông ngước đầu nhìn lên thấy trước mặt mình là một tấm gương soi lớn mà hắn chưa từng thấy bao giờ. Thấy trong gương có một tràng đại hán, Lục Thông trợn mắt, đại hắn trong gương cũng trợn mắt lại hắn. Hắn lấy tay chỉ đại hán, đại hán cũng chỉ lại. Lục Thông tức quá bước tới quất cho một đá, tấm gương vỡ nát. Dương Minh nghe tiếng loảng xoảng, chạy ra hỏi:
- Cái gì vậy?
Lục Thông trả lời:
- Nó chạy rồi. Thằng tiểu tử đó nó trợn mắt với tôi.

http://tieulun.hopto.org

Dương Minh dòm theo tay chỉ thấy chiếc gương bể nát, không còn cách gì hơn, bèn dẫn Lục thông vào bên trong, nói:
- Em hãy ra mắt đi!
Lục Thông nói:
- Lão nương ở trên, em xin ra mắt.
Dương Minh rầy:
- Nói sai rồi! Ra mắt anh thì xưng em là phải, còn ra mắt lão nương thì tại sao lại xưng em?
- Vậy phải xưng là gì?
- Em phải nói như vầy: Lão nương ở trên, con xin ra mắt.
Lục Thông lặp lại:
- Lão nương ở trên, con xin ra mắt.
Dương Minh nói:
- Đúng rồi đó, bây giờ em ra mắt tẩu tẩu nhé!
Lục Thông ở trên, con xin ra mắt.
Dương Minh nói:
- Lại trật brồi!
- Phải nói sao?
- Ra mắt tẩu tẩu phải xưng là em.
Lục Thông bèn nói:
- Tẩu tẩu ở trên, em xin ra mắt.
Dương Minh nói:
- Đây là cháu trai, đây là cháu gái của em đó.
Lục Thông nói:
- Cháu trai, cháu gái ở trên, em xin ra mắt.
Dương Minh nghe nói, tức cười quá, nói:
- Thôi, em với anh ra nhà ngoài đi.
Từ đó Lục Thông ở nhà Dương Minh. Dương Minh không cho hắn tiếp xúc với bên ngoài. Lúc rảnh, Dương Minh dạy cho hắn nói chuyện. Về sau Dương Minh thấy Lục Thông biết được lễ nghi chút ít bèn cho hắn đến núi Lục Dương hành nghề nuôi sống. Ở đảo Liên Hoa trên núi Lục Dương có một vị Hòa thượng tên là Hoa diện như lai Pháp Hồng, cũng là phiêu đầu bảo tiêu cho 5 tỉnh. Dương Minh viết một phong thư kêu Lục Thông cầm sang, xin cho hắn làm phổ ky cho Hoa diện như lai Pháp Hồng, đi ra bảo phiêu. Mỗi tháng kiếm được mười mấy lạng bạc cũng đem về đưa hết cho Dương Minh, không có quần áo mặc thì xin với Dương Minh. Bảo phiêu như vậy được 4 – 5 năm, người ta tặng cho hắn biệt hiệu là Vạn lý phi lai, tại vì tự nhiên hai đùi hắn mọc hai hàng phi mao và hắn chạy nhanh như gió. Bữa nay trên đường bảo phiêu về, hắn định ghé nhà Dương Minh. Vừa đến chỗ này hắn thấy Hoa vân Long chạy như dông như gió từ phía trước đến.
Nguyên Hoa Vân Long bị Tế Điên rượt bán sống bán chết tới đây. Lục Thông hồi ở nhà Dương Minh có gặp nên quen biết, nói:
- Tên tiểu tử này, chạy đi đâu dữ vậy?
Hoa Vân Long nói:
- Lục hiền đệ, sao em gọi anh là tiểu tử?
- À, tôi quên. Hoa nhị ca, anh đi đâu vậy?
- Ta đi có việc.
- Tôi với anh đi về thăm Dương đại ca đi
- Ta không đi.
- Anh không đi, tôi trói anh lại tôi vác đi.
Nghe Lục Thông nói như vậy, Hoa Vân Long biết hắn là người nóng nảy, nói cái gì làm cái đó, bèn nghĩ rằng: “Chi bằng mình cho nó một phiêu cho xong chuyện”. Lại nghĩ: “Lục Thông theo học Kim chung trạo với Pháp Hồng Hòa thượng, mình cứng như sắt. Nếu không đánh nhằm ba điểm yếu: tròng mắt, cuống họng và ngay rún thì cũng như không”. Hoa Vân Long nghĩ như vậy rồi nói:
- Em xem trên cây có hai con quạ đen to đầu đẹp ghê!
Lục Thông ngước mắt nhìn lên hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Ở đâu nào?
Hoa vân Long vừa muốn rút phiêu ra đánh thì thấy đầu kia Dương Minh, Lôi Minh, Trần Lượng đi tới. Lôi Minh hét lên:
- Thằng to đầu này, mày chạy đi đâu?
Thấy ba người, Hoa Vân Long lật đật co giò chạy trốn. Dương Minh hỏi:
- Lục Thông, em làm gì đó?
- Tôi nhìn hai con quạ đầu to.
Nói rồi bước tới thi lễ Dương đại ca, lại ra mắt Lôi nhị ca và Trần tam đệ. Lục Thông hỏi:
- Mấy anh làm gì mà Hoa Vân Long sợ chạy trối chết như vậy?
Lôi Minh nói:
- Hồi nãy, Hoa Vân Long đánh độc phiêu hại hai đứa ta, cả Dương đại ca cũng bị nó hại nữa.
Lục Thông nghe nói, trợn mắt hét lên:
- Cái thằng chó chết này, đánh độc phiêu hại Lôi Minh, Trần Lượng ta còn tha, chứ đánh độc phiêu hại Dương đại ca thì ta làm sao tha được. Ta phải đi kiếm, lấy cái mạng chó của nó mới được.
Dương Minh thấy Lục Thông rượt theo Hoa Vân Long, biết nó có cặp giò chạy nhanh như gió, ba người đuổi theo cũng không kịp, bèn nói:
- Lôi, Trần hai hiền đệ, chúng mình nên tìm một chỗ nào nghỉ đỡ đi. Trời cũng tối rồi!
Trần Lượng nói:
- Phía Bắc chúng ta là núi Bồng Lai, chúng ta nên lên tìm Khổng nhị ca ở đó đi.
Dương Minh nói:
- Cũng được! Nhưng khi gặp bạn bè, ngàn muôn lần em chớ nên đem chuyện Hoa Vân Long đem độc phiêu hại bạn bè ra nói nhé!
Trần Lượng nói:
- Làm sao mà gạt họ được?
Dương Minh nói:
- Không phải là gạt họ đâu, chỉ sợ e bị hiểu lầm thôi. Khi hứa coi nhau như bạn bè thì phải đối xử với nhau thật tốt. Nếu đối xử tốt, làm sao bạn bè lại đánh chúng tả Chúng ta đừng đưa chuyện ấy ra, để cho hắn cứ làm theo ý hắn, thế nào cũng đền tội thôi...
- Nói rồi, cả bọn cùng kéo nhau lên núi. Trên núi có một tòa Bồng Lai quán. Trong quán có một vị đạo sĩ tên là Oải giác chân nhân Khổng Quý. Trước kia vị này là một trong 36 người kết bạn ở huyện Ngọc Sơn. Về sau ông ấy khám phá ra trong lục lâm không mấy thích hợp với mình bèn lên núi xuất gia. Hôm nay ba người: Dương Minh, Lôi Minh, Trần Lượng bỗng nhiên nhớ tới Khổng Quý, muốn đến Bồng Lai quán để thăm lại bạn xưa. Lên nửa chừng núi thấy có một tòa cổng lầu, trên viết bốn chữ "Bồng Lai Tiên Cảnh". Miếu này là một tòa điện hai tầng quay mặt về hướng Nam. Cổng chính và hai cổng phụ hai bên.
Ba người đến cổng phụ phía Đông kêu cửa, bên trong có một đạo đồng ra mở, thấy ba người quen bèn hỏi:
- Dương đại gia, Lôi thúc phụ, Trần thúc phụ, từ đâu đến đây?
Dương Minh hỏi:
- Sư phụ chú có ở nhà không?
- Thưa có ạ!
- Chú vào trong làm ơn thưa lại có ba anh em ta đến thăm.
- Vâng, xin mời ba thức phụvào bên trong này ngồi.
Đạo đồng mở cửa, ba người tiến vào. Điện này, phòng phía Bắc là chánh điện. Hai bên đều có ba gian phối phòng. Đạo đồng mời ba người vào Tây phối phòng. Vén rèm bước vào ba người thấy phòng này rất sạch sẽ. Một chiếc bàn kê dựa vách hướng tây, trên để bộ Đạo Đức Kinh 5.000 chữ của Lão Tử. Đầu kia là cái bàn bát tiên với bộ ghế dựa Thái sư hai bên. Trước mặt là một bức họa lớn vẽ cây đào, với hình bốn tiên xuất động, hai bên có cặp liễn:

Phạ sự, nhẫn sự, bất sinh sự, tự nhiên vô sự.
Bình tâm, thủ tâm, bất khi tâm, hà đẳng phóng tâm.
(Sợ việc, nhịn việc, không sinh việc, tự nhiên không việc.

http://tieulun.hopto.org

Bình tâm, giữ tâm, không khi tâm, lo gì phóng tâm).

Ba người ngồi xong, Trần Lượng nói:
Dương đại ca, anh xem ngôi miếu này rất là thanh nhã, tòng trúc xanh tươi, thanh khí thật tiêu sái. Hạc hiên này rất sạch sẽ, quả là một động tiên có khác!
Nói tới đó, đạo đồng đưa trà đến. Bên ngoài có tiếng bước chân và tiếng "Vô lượng thọ Phật", tiếp theo tiếng ngâm thơ:

Tầm đạo đến Bồng Lai
Màu tùng vẫn không phai
Chỉ tóc xanh đổi màu
Đạo đồng mê hái thuốc
Nán nlại trên núi cao
Cửa am vẫn khép hờ
Trước sân hoa lác đác
Xoá lấp dấu ban sơ.

Sau tiếng ngâm thơ, bức rèm gỗ vén lên. Khổng Qúy từ bên ngoài bước vào. Ông ta có thân hình ngũ đoản, đầu đội đạo quan màu xanh, mặc đạo bào lam, vớ trắng hài xanh, da mặt ửng tía, mắt lớn mày to, râu hàm én lưa thưa trước cằm. Bước vào Khổng Qúy nói:
- Té ra là đại ca, nhị đệ, tam đệ, các anh từ đâu đến đây?
Lôi Minh nói:
- Thiếu chút nữa, anh em mình hết gặp nhau rồi!
- Lôi nhị đệ, chú nói gì nghe lạ vậy?
Dương Minh, Trần Lượng cùng nháy mắt ra hiệu với Lôi Minh. Khổng Qúy thấy vậy mới nói:
- Dương nị ca, Trần tam đệ, chúng mình là bạn bè tri kỷ, có chuyện gì phải giấu giếm nhau thế?
Lôi Minh nói:
- Dương đại ca và lão tam nháy mắt ra hiệu bảo tôi đừng nói đến việc Hoa Vân Long dùng độc phiêu đánh chúng tôi đó!
Dương Minh nói:
- Chú này kỳ thiệt... , bảo đừng nói mà cứ nói ra làm chi vậy?
Khổng Qúy nói:
- Hoa Vân Long làm gì vậy?
Dương Minh ho lên một tiếng rồi nói:
- Khổng nhị đệ, chú hỏi Trần lão tam, chú ấy nói cho mà nghe.
Trần Lượng mới đem việc từ ba tháng trước: Hoa Vân Long ở Long An hái hoa ra sao, trộm phụng quan vòng ngọc, hái hoa ở Triệu Gia lầu ra sao, rồi dùng độc phiêu hại ba người, may nhờ Tế Công cứu chữa mới còn sống tới bây giờ. Khổng Qúy nghe rồi cũng nói:
- Hay cho Hoa Vân Long, thiệt là phường vong ân bội nghĩa mà! Nếu tôi ba năm trước nghe chuyện này sẽ xách dao xuống núi ngay, quyết tìm hắn thanh toán cho xong. Hồi đó nếu không có Dương đại ca mời 36 vị trong bọn lục lâm kết bái làm anh em thì có ai mà thèm nhìn mặt hắn!
Dương Minh nói:
- Khổng nhị đệ, không cần nhắc đến nữa, chúng ta gác chuyện này qua một bên đi!
Khổng Qúy dặn bảo tiểu đồng lo làm cơm chay và lấy rượu đãi khách. Tiểu đồng lau bàn ghế và dọn cơm nói chuyện. Đang lúc ăn uống bỗng nghe tiểu đồng từ ngoài hô to:
- Không xong, không xong! Nhà bếp phát hỏa rồi!
Bốn người nghe la lập tức chạy ra phía sau xem, thấy giấy dán cửa nhà bếp đang bén lửa bốc cháy, vội lấy nước ở bồn hoa dập tắt. Khổng Qúy muốn đánh tiểu đồng về tội bất cẩn. Dương Minh can:
- Khổng nhị đệ, đừng đánh tiểu đồng! Chú không nghe có mùi lưu hoàng sao? Chúng ta mắc kế diệu hổ ly sơn rồi. Thôi, mình ra ngoài đi.
Bốn người trở lại nơi phối phòng, vừa ngồi xong nghe dưới giường có tiếng kêu ọt ẹt, hình như tiếng kêu từ trong bụng. Dương minh hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Khổng nhị đệ, chú có nuôi chó không?
- Không có.
- Ta nghe dưới giường có tiếng sôi bụng, ta hãy cầm đèn rọi xem sao!
Nói tới đó thì có một người từ dưới giường chui ra, đó chính là Hoa Vân Long. Dương Minh rút dao cầm tay.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 076

Bồng Lai quán, bốn anh hùng trò chuyện
Tại rừng sâu, mãn hán bị nhát hù

Sắp sửa bị rọi đèn, Hoa Vân Long từ dưới giường chui ra. Hắn từ đâu đến thế?
Nguyên Hoa Vân Long từ trong rừng cây chạy đi, phía sau có Vạn lý phi lai Lục Thông đuổi theo, vừa chạy vừa hét:
- Thằng to đầu Hoa Vân Long này, mày dám đánh phiêu độc hại Dương đại ca, ta phải đập bể đầu chó của mày mới được.
Hoa Vân Long ngoái đầu nhìn lại, hồn phi phách tán. Hắn biết rằng Lục Thông có cặp giò chạy nhanh như gió, chớp mắt là đến rồi, khó bề trốn thoát. Trước mặt có một tán đại thọ, Hoa Vân Long vội tót lên cây đó trốn đỡ. Lục Thông không biết leo cây, đứng ở dưới đất nói:
- Hoa Vân Long, mày xuống đây, chịu cho tao đánh 100 hèo, ta sẽ tha cho mày.
Hoa Vân Long nghĩ: "Nói chi 100 hèo, 1 hèo cũng đủ chết rồi".
Lục Thông đứng dưới gốc cây la lớn:
- Mày không xuống, tao đánh gãy cây đa.
Nói rồi lấy côn đập vào thân cây lia lịa. Hoa Vân Long thấy Lục Thông đánh như vậy một hồi lâu, thế nào cây cũng đổ. Hắn bèn nghĩ ra một kế, cởi áo choàng anh hùng ra nói:
- Lục Thông, xem ta cỡi mây bay đây!
Nói rồi ném áo về phía Tây. Lục Thông là một thằng ngốc, nghe nói lật đật xách con rượt theo áo. Hoa Vân Long thừa cơ hội nhảy vọt sang phía Đông chạy mất.
Thấy trời đã tối, Hoa Vân Long nghĩ: "Ta phải đến Bồng Lai quán tìm Oải giác chân nhân Khổng Qúy mới được". Nói rồi lần đường tìm đến Bồng Lai quán. Định gõ cửa nhưng hắn lại nghĩ: "Trễ quá, biết đâu bọn Dương Minh, Lôi Minh, Trần Lượng cũng ở đó, chi bằng mình đi dò xét một vòng thử coi". Định ý xong, hắn nhảy lên nóc dò xét một vòng, thấy ở Tây phối phòng có ánh đèn. Hoa Vân Long đến gần nghe ngóng, nhằm lúc Lôi Minh, Trần Lượng đang thuật lại những chuyện đã qua của hắn cho Khổng Qúy nghe. Vân Long nghĩ: "Lượng nhỏ chẳng phải quân tử. Không độc đâu là trượng phu! Ta không làm thì thôi, đã làm không thể dừng tay được, phải dừng kế diệu hổ ly sơn, dụ họ ra ngoài, ta vào phòng núp sẵn, đợi họ ngủ mê, ta cho mỗi người một dao là xong". Tính rồi bèn ra phía sau nổi lửa lên, dụ bốn người chạy ra ngoài. Thừa cơ hội, Vân Long lén vào phòng, chui xuống sàn trốn.
Nào ngờ trời chẳng giúp người gian. Hoa Vân Long nhịn đói mấy ngày, bụng sôi ột ột, bị Dương Minh nghe được cầm đèn rọi kiếm. Hoa Vân Long lúc đó trốn không được, bắt buộc phải chui ra, quỳ trước mặt Dương Minh. Lôi Minh gặp Hoa Vân Long, mắt long sòng sọc, rút dao định kết thúc tính mạng hắn. Dương Minh thấy vậy lật đật can:
- Lôi nhị đệ, đừng làm thế. Hắn đã bất nhân rồi anh em mình đừng nên bất nghĩa mới phải.
Hoa Vân Long nói với Dương Minh;
- Tiểu đệ thật đáng muôn thác, không còn mặt mũi nào để sống, xin đại ca giết em đi!
Dương Minh cười khà khà, nói:
- Ta giết chú làm gì! Ta với chú không thù không oán, chú yêu cầu ta điều đó làm chi.
Lôi Minh lại lườm lườm rút dao ra muốn thanh toán. Dương Minh là người quân tử đức độ, khoan dung đại lượng, khuyên giải Lôi Minh mấy lần không được, bèn nói với Vân Long:
- Thôi, chú đứng dậy rồi đi đi.
Hoa Vân Long đứng dậy nhưng không đi, mặt dầy mày dạn nói với Khổng Quý:
- Khổng nhị ca, em đói quá, anh có gì cho em ăn với!
Khổng Qúy trong lòng không ưa, bèn nói:
- Rượu đã hết, thức ăn cũng không còn. Chú muốn ăn à?
Bèn kêu tiểu đồng;
- Nấu cho Hoa nhị thúc của con một ít cháo!
Tiểu đồng nói:
- Hoa nhị thúc mạnh giỏi, con kính chào Hoa nhị thúc.
Hoa Vân Long lật đật bước tới đỡ dậy, tiểu đồng lại nói:

http://tieulun.hopto.org

- Con xin dập đầu van xin Hoa nhị thúc một lần nữa, Hoa nhị thúc lần sau đến đừng có đốt nhà tội nghiệp con. Trên núi không cxó nước, sư phụ lại quở đánh con về tội bất cẩn.
Câu nói đó làm cho Hoa Vân Long đỏ mặt. Tiểu đồng đi ra nấu cháo, đem lên vừa đúng hai chén. Hoa Vân Long nhìn thấy chén cháo nóng, khói bốc lên nghi ngút. Vừa định ăn thì nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa rất gấp và tiếng kêu:
- Mở cửa, mở cửa mau!
Mọi người lắng nghe, hình như đó là tiếng Lục Thông. Hoa Vân Long nghe tiếng kêu cửa, sợ hết hồn, lật đật năn nỉ:
- Dương đại ca, anh cứu em thì cứu cho chót. Phen này Lục Thông gặp em, chắc nó sẽ đập bể gáo dừa em mất!
Dương Minh nói:
- Lục Thông là một đứa khờ, gặp chú là nó ra tay liền đâu để chú nói năng chi mà anh cứu chú được. Tốt hơn là chú tránh đi. Hồi nãy chú trốn ở đâu thì bây giờ chú trốn ở đó, hỏi ta làm gì?
Hoa Vân Long không còn cách nào hơn, đành chui trốn dưới sàn. Khổng Minh kêu tiểu đồng ra mở cửa, người đến chính là Lục Thông.
Nguyên Lục Thông bị Hoa Vân Long gạt đi bằng cách hô "coi ta cưỡi mây đây", rồi cởi áo choàng anh hùng ra liệng về phía Tây. Lục Thông rượt theo, coi lại thì chỉ là cái áo nằm trên mặt đất, bên trong có một ngọn phiêu. Lục Thông lật lên chẳng thấy Hoa Vân Long bèn nói:
- Tên tiểu tử này chui xuống đất trốn mất tiêu rồi!
Đứng trước áo canh không thấy chi mà trời đã tối, bèn đi về hướng Bắc. Nào ngờ trước mặt có vật gì đen thù lù không đầu cũng không chân, cao hơn một trượng cản ngăn trước mặt Lục Thông hù lên một tiếng. Lục Thông thấy vậy nói:
- Cái gì vậy cà?
Rồi cầm côn nhắm ngay vật ấy đập một phát. Vật ấy vọt cao hơn một trượng rớt xuống trúng đầu Lục Thông một cái binh, làm Lục Thông sợ quá chạy nhào về phía Nam, lại thấy cục ấy đứng lù lù ngay trước mặt hù một tiếng. Lục Thông cũng không biết đó là quỷ hay ma, yêu hay quái, sợ quá chạy sang Tây. Chạy sang Tây cũng gặp cái không đầu không chân cao hơn ba trượng ấy nhát nữa, Lục Thông bèn quay đầu chạy về hướng Đông. May mắn ở hướng này không gặp cản đường, hắn chạy bừa tới trước, không biết mình đi về đâu. Hắn bỗng nhớ đến Bồng Lai quán bèn lần theo triền núi mò đến gõ cửa. Đạo đồng mở cửa, hắn chạy tuốt vào nhà trong, thẳng lên Tây phối phòng.
Thấy Lục Thông bước vào, dáng điệu sợ hãi, Dương Minh hỏi:
- Lục Thông em làm sao vậy?
- Không biết cái gì, cao hơn ba thước, không đầu không chân nhát tôi.
- Thôi, ngồi xuống đây đi. Anh hỏi em nè, nếu em gặp Hoa Vân, em sẽ làm sao?
- Nếu gặp Hoa Vân Long, em sẽ đập bể sọ nó.
- Không nên như vậy! Từ đây về sau nếu em gặp Hoa Vân Long thì không được vô lễ như vậy nhé.
Lục Thông rất nghe lời Dương Minh, nghe bảo như vậy lặng thinh một hồi rồi nói:
- Nếu không có lời đại ca bảo vậy, em quyết không tha cho nó đâu.
Lôi Minh lấy tay chỉ xuống gầm giường rồi lấy hai ngón tay ra hiệu, với cánh tay đập xuống cốt ý bảo cho Lục Thông biết. "Hoa Vân Long trốn ở dưới sàn, kêu hắn bò ra, đập chết hắn đi". Thấy Lôi Minh ra hiệu lấy tay đập xuống, Lục Thông lại hiểu lầm. Hắn thấy trên bàn có hai chén cháo ý chừng bảo hắn ăn xong rồi đập chén đi. Hắn bèn bước tới ăn cháo, ăn xong liệng chén xuống đất bể nát. Khổng Qúy thấy vậy, hỏi:
- Chú làm gì kỳ vậy?
- Anh Lôi Minh bảo tôi đập mà!
Lôi Minh cười ngất, nói:
- Ôi! ngốc ơi là ngốc!
Dương Minh nói:
- Lục Thông, anh không cho em đánh Hoa Vân Long nữa nghe khômg?
- Xin nghe lời đại ca.
Hoa Vân Long nghe hết mọi chuyện, bèn bò ra lóp ngóp xá dài Lục Thông. Lục Thông thấy Hoa Vân Long mới nói:

http://tieulun.hopto.org

- A, tên tiểu tử này. Nãy giờ mi ở đây hả? Nếu không có lời dạy của Dương đại ca, ta nắm đầu mi, đấm cho một trận.
- Thôi mà, đừng hơn thua với anh làm chi! Cháo của anh, em ăn hết rồi. Khổng nhị ca ơi, em đói quá, làm sao đi nổi.
Khổng Qúy đành phải kêu đạo đồng:
- Con hãy nấu cho Hoa nhị thúc một ít cháo nữa.
Hai tiểu đồng phát sùng trong bụng, vừa vùng vằng vừa đi nầu cháo. Một đứa hốt cát trộn trong gạo, một đứa trộn nước đái trong đồ kho, nói:
- Ăn được hay không thì kệ.
Giây lát cháo đã nấu xong dọn lên cho Hoa Vân Long. Hoa Vân Long đói quá nghe đồ ăn thơm phức. Thiệt là:
Đói lòng cám hấp ngon như mật,
No nê thịt ướp chán chê ôi.
Hoa Vân Long vừa sửa soạn ăn thì bên ngoài có tiếng gọi cửa:
- Xin hỏi quý vị, có Hoa Vân Long trong đó không?
Hoa Vân Long nghe ra tiếng của Tế Điên, hồn vía lên mây, sửa soạn chạy trốn. Lôi Minh nghe tiếng Tế Điên kêu, cười khà khà nói:
- Hoa Vân Long, mi đừng hòng trốn thoát phen này. Mi đừng tưởng ông kêu cửa trước, mi chạy trốn ra cửa sau là khỏi. Ổng sẽ đợi mi ở cửa sau đó. Mi chạy qua Đông sẽ gặp ổng đứng sẵn đằng Đông, mi chạy qua Tây thì ổng đứng chực sẵn ở đó từ đời nào rồi. Mi đừng hòng chạy thoát!
Hoa Vân Long năn nỉ:
- Xin các anh thương tình chọ Để tôi trốn trước rồi các anh năn nỉ Hòa thượng giùm tôi nhé! Tôi xin dập đầu lạy các anh mà!
Lôi Minh như vậy nhưng là người tốt bụng, thấy Hoa Vân Long năn nỉ quá, động lòng mới nói:
- Thôi, mi hãy trốn đi, để chúng ta ráp lại xin Tế Công tha mạng cho!
Hoa Vân Long lật đật chạy trốn ở góc phía bắc Tây phối phòng. Lục Thông nói:
- Tôi chưa gặp Hòa thượng, tôi cũng đi trốn nữa.
Lôi Minh mới kêu tiểu đồng ra rước Tế Điên vào.
Nguyên Tế Điên từ khi lấy bạc của Dương Minh xong, chia tay cùng bọn họ trở về quán rượu. Sài, Đỗ hai người đợi mòn con mắt, thấy Tế Điên trở lại bèn hỏi:
- Sư phụ đi cầu gì mà tới nửa buổi vậy?
Tế Điên lấy bạc bỏ lên bàn một đống, Sài đầu hỏi:
- Bạc này ở đâu nhiều thế?
- Ta nói cho ông hay , vừa trúng mối lớn rồi đó!
Phổ ky dòm thấy, trong bụng nghĩ: "Cái ông Hòa thượng này coi bộ không thành thật, số bạc này chắc là ăn cướp hay lấy trộm của ai đây mà!".
Tế Điên trả tiền cơm rượu xong, vừa định đi thì nghe trong đám thực khách có người nói:
- Nhị ca, anh xem huyện Long Du chúng ta mấy đời Tri huyện đều là quan tham cả, mới rồi đây đáo nhiệm vị Ngô lão gia này, thật là vị thanh liêm chính trực, yêu dân như con! Nào ngờ gặp vụ án Tú tài ở ngoài cửa Nam. Nhà Cao Chiết Quế có yêu tinh lộng hành ở hoa viên, bèn rước một vị tên Diệp Bát Tiên để bắt yêu, yêu tinh bắt chẳng được mà còn mất chỗ đội nón. Hung thủ tìm không thấy mà đối chứng cũng không. Còn một vụ nữa ở tiệm đổi tiền họ Cao ở ngoài cửa Bắc, tên Lưu Nhị Hồn không biết vì can cớ gì mà bị chém chết, cũng không biết hung thủ là ai. Hai vụ án này nếu Tri huyện truy xét không ra e chắc bị cách chức quá.
Sài đầu nghe chuyện rồi nói:
- Sư phụ, ông có biết người chết ngoài hoa viên nhà họ Cao ngoài cửa Nam và người chết ở trước cửa tiệm đổi tiền nhà họ Cao ngoài cửa Bắc là ai không?
Tế Điên nói:
- Hai ông nói ít lại, đừng để ý đến chuyện bá vơ một chút coi nào! Há chẳng biết rằng:
Thị phi chỉ tại nhiều bép xép
Phiền não đều do lắm khoe mình.
Chuyện của người ta thì mặc người ta.

http://tieulun.hopto.org

Sài đầu mắc cỡ lặng thịnh, ba người đồng bước ra khỏi quán rượu. Sài đầu nói:
- Chúng ta tìm một quán nghỉ trọ chứ!
Tế Điên đi qua mấy tòa khách điếm, không ngừng ở đâu hết. Đến một tòa khách điếm cũ tên Đắc Hưng, Tế Điên đi thẳng vào. Phổ ky hỏi:
- Ba vị mướn phòng trọ hả?
Tế Điên đáp:
- Vâng, mướn phòng trọ, mà có thượng phòng không?
- Thượng phòng có một vị đại sư phó mướn rồi. Các ông ở tạm phối phòng nhé.
Ba người lên đến Đông phối phòng, Tế Điên hỏi:
- Này Sài đầu, ông đoán thử xem, hồi nãy người ta nói : địa phương này có hai án mạng", là ai giết vậy?
- Hồi nãy hỏi Hòa thượng, Hòa thượng không chịu nói, bây giờ tôi không hỏi, Hòa thượng lại đem hỏi tôi.
- Hồi nãy ở tiệm trà, đừng bàn quốc sự! Ở đây là nhà trọ, khác nào ở trong nhà mình, có thể nói được.
- Hòa thượng đoán xem ai giết họ vậy?
- Hung thủ giết chứ ai.
- Hòa thượng đừng nói cà rỡn chứ.
Tế Điên lấy tay chỉ một cái, nói:
- Ông coi hung thủ đến kìa!
Sài đầu nghe bên ngoài có một tiếng nói lớn, bèn nhìn ra, chưa biết hung thủ là ai.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 077

Tiệm Đức Hưng, Ban đầu gặp hung tăng
Quán Bồng Lai, Tế Điên tìm dâm tặc

Sài đầu nghe Tế Điên bảo hung thủ kia kìa, bèn ngước nhìn ra ngoài, nghe sau tiếng lớn "A Di Đà Phật", một hòa thượng từ ngoài đi vào. Người này mình cao 9 thước, đầu to cổ ngắn, tóc bỏ xõa tết thành một dây vàng, mày to mắt lớn, hai mắt sáng lấp lánh, mặc một tăng y màu lam, dưới cạnh sườn một giới đao lủng lẳng. Phổ ky nói:
- A, đại sư phụ đã về rồi, chúng tôi đã chuẩn bị cơm rượu xong đây.
- Được rồi.
Nói xong, vị hòa thượng ấy đi thẳng lên Bắc thượng phòng. Sài đầu nói với Tế Điên:
- Sư phụ, vị hòa thượng này tướng tá hung ác quá!
- Mặc kệ người ta, bọn mình lo ăn uống cái đã.
Ba người kêu cơm rượu ăn uống xong, Tế Điên nói:
- Này phổ ky, chú nói giùm ta một tiếng với các khách trọ như thế này: Có một vị đại sư phó và hai vị đại gia ở Đông phối phòng cấm các khách trong các phối phòng không được ho hen. Nếu ho mà ông nghe được thì đến trước phòng người đó ho suốt đêm, ngủ không được ráng chịu.
- Tôi không mắc mớ gì làm chuyện như vậy.
- Ta không bảo ngươi nói không đâu. Nói đi ta cho tiền.
Nói rồi móc ra một cục bạc hơn hai lượng cầm tay Phổ ky thấy vậy nói:
- Nếu thiệt Hòa thượng cho tôi thì tôi nói.
- Ừ, cho ngươi đó, Hòa thượng ta có tiền khoái chí rộng rãi lắm.
Phổ ky nhận được bạc bèn đi rao:
- Qúy vị khách trọ nghe đây! Ở Đông phối phòng chúng ta có một vị Hòa thượng và hai vị đại gia. Vị Hòa thượng nói: Người trong các phối phòng cấm không được ho hen. Nếu ho mà ông nghe được thì đến trước phòng người đó ho suốt đêm, ngủ không được ráng chịu!
Tế Điên lại kêu:
- Phổ ky, người trở lại rao thêm như vầy: Qúy vị khách trọ nghe đây! Qúy vị hãy ngủ cho thiệt tình, hễ phòng nào túm tụm rì rầm, Hòa thượng biết được đến ngủ chung ráng chịu!
Phổ ky nói:
- Tôi không dám nói mấy câu đó đâu! Nói ra người ta đánh tôi chết!
- Nếu ngươi chịu nói, ta cho thêm vài lượng nữa.
- Hòa thượng cho bạc thì tôi nói.
Sài đầu nói:
- Sư phụ lúc này có tiền xài sang quá!
- Ta thích chi rộng rãi như vậy.
Nói rồi lấy cục bạc đưa cho phổ ky Phổ ky được bạc lại đi rao thêm một lần nữa. Có người khách trọ Ở phòng kế bên nghe rao, lật đật kêu phổ ky cho đổi phòng. Phổ ky hỏi:
- Tại sao phải đổi phòng?
- Tôi bị bệnh lao, hay ho, cho tôi đổi phòng khác tiện hơn.
- Có gì đâu, ông ngủ sao cứ ngủ, tôi nói chơi như vậy để được hưởng ít lượng bạc thôi. Ông Hoà thượng đó dở điên dở khùng, ông để ý tới ổng làm chi!
Nói rồi phổ ky đi ra phía trước, Tế Điên cùng hai vị Ban đầu cũng ngủ nốt. Tới canh hai, đầu Tế Điên lệch sang một bên, lăn bình trà xuống đất bể nát, nước trà văng tứ tung. Tế Điên la lên:
- Không xong, không xong. Nó giết người, nó giết người. Mau cứu tôi với.
Tiếng la làm chưởng quỹ, phổ ky hết hồn, lật đật chạy tới hỏi:
- Cái gì vậy? cái gì vậy?
Tế Điên nói:
- Tôi mắc đi cầu.
- Mắc đi cầu sao ông lại la nó giết người làm cho chúng tôi sợ hết hồn chi vậy?
- Tôi không la như vậy, mấy người đâu chịu tới. Dắt ta đi cầu đi!
Phổ ky nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ông muốn đi cầu thì ra ngoài nhà tranh đằng kia kìa, tôi không đi với ông đâu.
- Ngươi cầm đèn lồng cho ta đi cầu đi. Đưa ta đi cầu xong rồi ta đưa ngươi 5 lượng chứ không làm công không đâu!
- Thiệt vậy hả?
- Ta gạt chú hồi nào!
Phổ ky bèn đưa Tế Điên ra nhà tranh. Tế Điên nói:
- Ngươi cứ đứng ngoài này giơ cao đèn lên nhé. Cấm không được thò đầu chõ mặt vào xem đấy, nếu dòm vô là mất bén 5 lượng bạc, ta chẳng cho ngươi đâu!
- Ừ mà!
Tế Điên bước vào nhà tranh, bèn sử dụng nghiệm pháp, nhảy tường ra ngoài, thẳng tới Bồng Lai quán. Vào tới trong rừng thấy Lục Thông đang đánh túi bụi vào áo anh hùng của Hoa Vân Long, bèn lấy tăng bào trùm kín đầu, đến trước mặt Lục Thông hù một tiếng làm cho Lục Thông sợ hãi chạy bò càng. Tế Điên hù ba mặt cho Lục Thông chạy tuốt lên Bồng Lai quán rồi đủng đỉnh theo sau. Đến trước Bồng Lai quán, để Lục Thông vào xong, chờ cho bên trong hết chộn rộn, Tế Điên mới lại gõ cửa, hỏi:
- Xin cho hỏi, Hoa Vân Long có trong này không?
Tiếng gọi cửa ấy làm cho Hoa Vân Long hồn vía lên mây, hết lòng năn nỉ mọi người xin giùm cho hắn, rồi cùng Lục Thông chui trốn phía sau viện.
Dương Minh kêu đạo đồng cầm đèn và mọi người cùng ra cửa rước Tế Điên vào. Cửa vừa mở, mọi người đều bước ra hành lễ, Tế Điên cười hà hà , nói:
- Mấy con đều ở đây cả à?
Dương Minh đáp:
- Vâng, sư phụ từ đâu lại đây?
- Ta từ huyện Long Du tới đến.
- Mời sư phụ vào bên trong ngồi.
Tế Điên gật đầu và tiến vào trong miếu, đạo đồng đóng cửa lại. Mọi người đều tiến về phía Tây phối phòng. Tế Điên thấy trên bàn có rượu và thức ăn để sẵn, bèn đến chiếc ghế dựa phía Bắc quay về hướng Nam mà ngồi xuống. Dương Minh Minh nói:
- Mời sư phụ uống rượu.
Nói rồi rót một ly đưa cho Tế Điên. Phần Khổng Qúy ngồi trên chiếc ghế thấp trước mặt Tế Điên. Ông ta vốn là người lùn thấp, muốn ngồi ghế phải thót lên mới ngồi được. Tế Điên ngước mắt lên hỏi:
- Xin lỗi, đạo hữu tên họ là chi?
Khổng Qúy lật đật tuột xuống ghế, đứng nói:
- Đệ tử họ Khổng tên Quý, người ta đặt cho tiểu hiệu là Oải cước chân nhân.
- Ngồi xuống, ngồi xuống đi, đừng câu nệ mà.
Khổng Qúy lại thót lên ngồi xuống. Tế Điên lại hỏi:
- Vậy đạo hữu xuất gia được bao nhiêu năm?
Khổng Qúy lại lật đật nhảy xuống, thưa:
- Đệ tử vừa mới xuất gia được 7, 8 năm nay.
- Cứ ngồi nói chuyện mà.
Khổng Qúy lại thót lên ghế ngồi xuống. Tế Điên hỏi:
- Đạo hữu có bao nhiêu đồ đệ?
Khổng Qúy lại nhảy xuống, thưa:
- Dạ được 4 tiểu đồng.
- Đừng câu thúc lễ nghi! Ngồi xuống, ngồi xuống đi mà!
Trần Lượng dòm thấy bộ dạng Khổng Qúy tức cười quá mới nói:
- Khổng nhị ca, anh cứ ngồi mà thưa chuyện đi. Tại anh không biết tánh sư phó đó chứ. Ông hay đùa lắm! Thấy anh thân thể lùn thấp, mỗi lần nói chuyện nhảy lên nhảy xuống, ổng ráp tâm đùa cợt với anh đấy!
Tế Điên cười hà hà, nói:
- Cái tên Trần Lượng này. Ngươi đoán được ý ta hết trơn rồi còn gì!

http://tieulun.hopto.org

Bên ngoài Hoa Vân Long năn nỉ Lục Thông:
- Lục Thông ơi, em làm ơn trả lại áo anh hùng cho anh đi.
Lục Thông là người mắt phàm lòng thật, nghe Hoa Vân Long năn nỉ quá cũng siêu lòng, bèn trả áo lại cho Hoa Vân Long. Hoa Vân Long nói:
- Lục đệ, em ngồi xuống đi để anh đứng lên vai em lén nhìn qua kẹt cửa sổ nhìn mặt ông Hòa thượng một chút.
- Ừ, dòm một cái rồi xuống nhé, không chịu xuống ta nắm chân ném ra ngoài chết chịu nghe!
Tên giặc đứng lên vai Lục Thông vạch cửa sổ phòng Bắc nhìn ra ngoài, thấy Tế Điên ngồi quay mặt về phía Nam. Hắn nghĩ: "Ta cho ông biết: Thương ngay dễ tránh, tên lén khó phòng. Sẵn dịp này mình cho ông một phiêu toi mạng khiến ông không còn theo mình rượt bắt. Nghĩ rồi bèn rút phiêu ra nhằm ngay ót Tế Điên ném tới. Tế Điên né người qua, mũi tên trượt qua tay vịn trên ghế Khổng Quý, làm cho ông này hết hồn nhảy xuống đất niệm lia lịa:
- Vô lượng Phật, Vô lượng Phật.
Tế Điên nói:
- A, cái thằng chết bầm này, mi muốn mưu hại Hòa thượng ta hả? Lục Thông, ngươi hãy nắm gìo nó lại, đừng cho nó chạy đi nhé!
Lục Thông ở ngoài hô lớn:
- Nắm được rồi!
Tế Điên đứng dạy định ra ngoài Khổng Qúy lật đật đứng dậy năn nỉ:
- Sư phụ, lão nhân gia bắt hắn ở đâu mà chẳng được, cần gì phải bắt hắn ở đây. Nếu bắt hắn tại miếu này đưa lên quan thì cả tôi cũng bị liên lụy vì bị cho cùng là một phe với hắn. Xin sư phụ từ bi, từ bi cho!
Dương Minh cũng ráp lại năn nỉ:
- Thưa sư phó, hôm nay lão nhân gia nể mặt chúng tôi mà tha thứ cho hắn một phen. Khổng Qúy đã xuất gia được mấy năm rồi, để bị liên lụy vào tội nghiệp.
Tế Điên nói:
- Thôi được, ai nấy đều năn nỉ xin tha cho hắn. Hôm nay nể mặt mọi người, ta không bắt hắn ở đây. Lục Thông, con nắm giò nó ném ra ngoài tường cho nó rớt xuống khe núi, chồn sói ăn cho rồi!
Lục Thông là một thằng khờ, bảo sao thì làm vậy, hắn nắm chân Hoa Vân Long ném ra ngoài tường, không cần biết có bị chết không!
Lục Thông ném Hoa Vân Long xong bèn bước vào Tây phối phòng. Hắn thấy một ông Hòa thượng mặt mày dơ dáy, tóc dài cả hai tấc, tăng bào rách tươm, áo tay ngắn lại thiếu bâu, lưng buộc dây nhung, chân mang đôi dép cỏ. Lục Thông hết dòm lên lại dòn xuống, không biết đó là loại người gì.
Dương Minh bảo:
- Lục Thông, em đến lạy chào sư phụ đi!
- Sao không giống sư phó (ông thầy tu) ?
Tế Điên nói:
- A, cái thằng này, mi nói ta không giống sư phó hả? Mi thấy như vầy chưa?
Nói rồi kéo tăng bào lên chùm đầu, hù một tiếng Lục Thông sợ quá chạy tuốt ra ngoài. Dương Minh hỏi:
- Cái gì vậy?
Lục Thông đáp:
- Ghê quá!
Dương Minh bảo:
- Em mau đến dập đầu lạy sư phụ đi!
Lục Thông lúc đó mới quỳ xuống làm lễ. Tế Điên nói:
- Mi sợ ta không?
- Sợ lắm sư phụ đừng nhát tôi.
Dương Minh nói:
- Mời sư phụ uống rượu.
Tế Điên uống một chén rồi ho một tiếng. Dương Minh nói:
- Sư phụ làm sao thế?

http://tieulun.hopto.org

- Ta thấy thần sắc năm người các ngươi không tốt, chắc phải gặp tai nạn hung hiểm lắm chứ chẳng không. Trong vòng một tháng, các ngươi sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng đấy.
Bọn Dương Minh nghe nói thất kinh, lật đật nài nỉ:
- Thưa sư phụ, xin lão nhân cứu giùm tụi con.
- Các ngươi phải nghe lời Hòa thượng ta may ra mới cứu được. Trong vòng tháng này các người không được bước ra Bồng Lai quán họa may mới xu cát tỵ hung được. Nếu không nghe lời ta trong tháng này bước ra khỏi Bồng Lai quán, tánh mạng bị nguy nan, Hòa thượng ta không cứu được, chừng đó đừng trách Hòa thượng ta xấu bụng nhé!
Dương Minh và Khổng Qúy nói:
- Xin vâng, chúng con xin nghe lời sư phụ dạy bảo, trong tháng này không ra khỏi Bồng Lai quán. Xin sư phụ Ở lại chơi ít ngày rồi hãy đi.
- Ta có việc, chút nữa phải đi ngay Ta đi rồi các ngươi nhớ lời ta dặn đó.
- Ai nấy đều vâng hứa, cùng đưa Tế Điên ra cổng. Tế Điên ra cổng còn căn dặn một lần nữa rồi mới đi xuống núi. Vừa mới vào thành, tới ngã tư đường, Tế Điên thấy một đám quan binh đằng kia đi lại dẫn theo hai người bị trói: chính là Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh. Tế Điên án linh soi xét, biết rõ nguồn cơn.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 078

Mất công văn, Sài, Đỗ bị còng
Thát lời giả Tế Công đầu án

Nghe Tế Điên đòi đi cầu, Sài, Đỗ hai vị Ban đầu ở lại trong phòng chờ đợi. Chờ cả buổi mà không thấy Tế Điên quay trở lại. Sài đầu bèn nói với Đỗ Chấn Anh:
- Này Đỗ hiền đệ,Hòa thượng thật là dở khùng dở điên, làm bể bìng trà nước dây ra cả giường, ướt hết cả bao đồ rồi còn gì.
- Thì mở bao đồ ra coi, coi chừng Hải bộ công văn bị ướt hết đấy!
Hai người mở bao đồ ra xem , quả nhiên văn thư bị ướt một góc, dù được gói bằng giấy dầu cẩn thận, giấy dầu rách đi bị nước thấm vào. Hai người lấy văn thư ra trải trên giường hong cho khộ Lại chờ đợi một hồi lâu nữa cũng không thấy Tế Điên trở lại. Sài đầu nói:
- Chúng ta đi xem thử Hòa thượng đi cầu ra chưa?
- Hai người bước ra khỏi Đông phối phòng, ra nhà tranh xem thử, thấy phổ ky đang cầm đèn đứng ngoài nhà tranh rọi sáng, thì ngạc nhiên hỏi:
- Ông Hòa thượng của chúng tôi đi cầu nãy giờ chưa ra à?
Phổ ky cũng sốt ruột, thò đầu vào xem cũng chẳng thấy Hòa thượng đâu cả. Hắn nói:
- Lạ thiệt làm sao mất tiêu vậy cà?
Sài đầu hỏi: - Thế nào?
- Tôi thấy ổng bước vô nhà tranh rõ ràng mà, sao bây giờ lại không thấy?
- Chắc có lẽ Hòa thượng đi đâu rồi đa!
Đỗ Chấn Anh nói:
- Rõ ràng mình bị Ổng gạt rồi!
Nói xong hai người trở về phòng. Về tới nơi thấy từ Đông phối phòng của mình đi ra một người bận đồ dạ hành, tót lên nóc nhà. Sài đầu, Đỗ dầu ngạc nhiên, muốn đuổi theo nhưng đã muộn. Sài đầu nói:
- Mau vô phòng xem lại coi có mất cái gì không?
Hai người lật đật vào phòng thấy tờ công văn bắt Hoa Vân Long không còn đó nữa. Sài đầu bèn truy hô lên. Phổ ky chạy tới hỏi:
- Việc gì thế?
- Chúng tôi bị mất trộm.
- Đây chắc là nguyên cớ chi đây. Các ông ba người bây giờ chỉ còn hai, bây giờ lại la toáng lên mất đồ, định gạt chúng tôi không được đâu? Các ông giở trò đó không được rồi đa!
Sài đầu bèn quýnh lên cãi lại, phổ ky la lối om sòm, chưởng quỹ cũng đến xem.
Chủ quan này là Tam ban tổng đầu huyện Long Du tên Dương Quốc Đống, một nhân vật có tiếng tăm ở địa phương. Thấy mặt chưởng quỹ, phổ ky nói:
- Mấy người này có ba người, trong đó có một Hòa thượng. Hòa thượng đi đâu không biết, hai người này ở lại rao lên mất trộm.
Chưởng quỹ nghe nói, bảo:
- Đây chắc là Hòa thượng mang đồ đi rồi, bọn họ giả vờ, vu khống cho chúng tạ Phổ ky, ngươi đi hỏi xem các khách trọ có mất vật gì không? nếu mất đồ thì mấy người này nói đúng.
Phổ ky rao lên:
- Thưa quý vị khách trọ, xin quý vị xem lại mình có mất thứ gì không? Nếu có mất thì báo ngay cho chúng tôi biết!
Các phòng đều đốt đèn lên. Phổ ky đi gõ cửa hỏi từng phòng. Bên trong đều trả lời không mất chi cả. Đến thượng phòng, phổ ky hỏi:
- Sư phụ Ở thượng phòng có mất món chi không?
Hỏi liên tiếp mấy lần, bên trong vẫn lặng yên không có tiếng người đáp lại. Phổ ky xô cửa, cửa không cài then. Phổ ky bước vào xem, bên trong vẫn còn ánh đèn. Vừa vén rèm lên, phổ ky hết hồn, "a" lên một tiếng, bỏ chạy tuốt ra ngoài, mặt xanh tái xám.
- Cái gì vậy, cái gì vậy?
Mọi người xúm lại hỏi. Phổ ky ấy đớ lưỡi nói không ra lời. Phải một hồi lâu sau mới nói:

http://tieulun.hopto.org

- Má ơi, sợ chết đi được.
Mọi người kéo lên thượng phòng coi lại, thấy vị Hòa thượng ở trọ chỉ còn khúc mình đang ngồi trên ghế, chiếc đầu bị chặt nằm lăn ra đất. Chưởng quỹ nói:
- Đừng cho hai người ở Đông phối phòng trốn đi nhé. Chuyện này chắc do ông Hòa thượng đi chung với họ giết hòa thượng đây rồi bỏ trốn đó!
Ai nấy đều cho lời ấy đúng, bèn đến Đông phối phòng khóa cửa nhốt Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh lại. Chưởng quỹ nói:
- Ông Hòa thượng kiếc đó giết người rồi bỏ trốn, hai ông chắc phải biết! Mạng người chứ không phải ít.
Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh có miệng mà không nói ra được! Mỗi người một câu, ồn ào suốt đêm. Chưởng quỹ nói với phổ ky:
- Mấy người đừng cho hai người ấy trốn đi nhé!
Rồi cho người lên huyện báo ngay Giây lát, quan đầu và quan binh đều kéo nhau đến. Lưu đầu nói:
- Hai vị này đi lên hầu quan nhé!
Nói rồi vung thiết luyện lên, trói sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh lại. Sài Nguyên Lộc nói:
- Các vị Ban đầu, tại sao lại trói chúng tôi như thế này?
Lưu đầu nói:
- Hai vị đừng nói dài dòng, có gì lên quan sẽ nói.
Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh bị mất công văn, lòng đang lo lắng; kế xảy ra vụ án mạng, càng nghĩ càng thêm giận Tế Điên. Trời đã sáng, quan binh giải Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh về quan đường huyện Long Dụ Ra khỏi Dương gia điếm, vừa đến ngã tư đường họ thấy Tế Điên từ đàng xa đi lại. Gặp hai vị Ban đầu, Tế Điên nói ngay:
- Hay a, hai cái ông nhà này, nhè ám trời sáng lại cầm hoa đi hái bầu, hái rồi không chịu đi chơi để cho diều móng nhọn chộp trúng, bây giờ rủ ta lên quan à?
Sài đầu, Đỗ đầu nghe Tế Điên nói thế tức giận hai con mắt trợn trừng.
Tế Điên nói gì thế? Đó là tiếng lóng của giới giang hồ. Ám trời sáng có nghĩa là đang đêm, cầm hoa đi hái bầu có nghĩa là xách dao đi giết hoà thượng (gáo dừa hòa thượng như trái bầu), chẳng chịu đi chơi để cho diều móng nhọn chộp trúng có nghĩa là không chịu trốn đi để bị quan tóm được. Nghe mấy câu này, Sài đầu tức giận hỏi:
- Hay cho Hòa thượng, ai dạy ông nói những câu đó thế?
- Chứ không phải hai ông dạy ta à?
Quan nhân nghe hai bên đối đáp như vậy bèn nói:
- Đại sư phụ là bạn của họ nên mới nòi chuyện thân mật như vậy. Quan binh đâu bắt luôn ông ấy đi.
- Bắt thì bắt, cho ta là bạn thì ta cứ là bạn, sợ gì!
Giây lát các sai dịch đến, đem giây sắt lại, trói Hò thượng dẫn đi. Sai dịch nói:
- Hòa thượng là người bạn tốt thật.
Tế Điên nói:
- Bạn tốt hả? Vậy chú hãy đãi rượu ta đi.
Anh sai dịch này là người mới vào nghề, nghe Hòa thượng đòi uống rượu, nổi giận nói:
- Thôi, ông đi đi, nhè tôi mà đòi uống rượu chứ, có nằm mơ không đấy?
- A, cái thằng này, mình xử đẹp mà nó chẳng chịu đẹp chứ! Bây giờ Hòa thượng ta không thèm lên quan nữa, ngươi làm gì ta?
Nói rồi Tế Điên mang cả thiết luyện (dây sắt) nhảy lên mái nhà. Lưu đầu thấy vậy, bước tới đánh sai dịch một bạt tai, nói:
- Mi để sai sự trốn đi, bộ muốn mọt gông hả?
Tên sai dịch không dám hé một lời. Lưu đầu nói:
- Mời đại sư phụ xuống đây uống rượu.
- Ta xuống, quan binh không được đánh ta về chuyện này đấy nhé!
Nói rồi Tế Điên nhảy xuống, nói:
- Lưu đầu nè, ông họ gì?
- Sư phụ đãng trí thật, gọi tôi là Lưu đầu mà còn hỏi tôi họ gì?
- Ông mời ta uống rượu gì?

http://tieulun.hopto.org

- Xế cửa nha môn huyện Long Du có một đại tửu quán, rượu gì cũng có. Hòa thượng muốn uống thứ nào, tôi cũng đãi tất. Ở đó tôi có sổ ghi, chứ hiện giờ không có tiền mặt.
- Vậy thì được!
Giây lát mọi người về trước cửa nha môn huyện Lonh Dụ Xế cửa nha môn về phía Nam có bảng đề tửu quán tên là Tam Nghĩa điếm. Tế Điên và mọi người bước vào quán rượu, đi thẳng vào hậu đường ngồi xuống. Lưu đầu nói:
- Hòa thượng ơi! Ông là người bạn tốt thì đừng để cho bọn tôi khỏi hỏi tới hỏi lui mất thì giờ làm chi, lát nữa trong vụ án có như thế nào ông khai hết ra nhé!
- Ừ, ta khai hết, không chừa một điều gì!
- Vụ án ở ngoài cửa Nam có phải ông làm không?
- Ta đấy.
- Vụ án trước cửa tiệm đổi tiến họ Cao ở ngoài cửa Bắc cũng do ông gây ra phải không?
- Ta đấy, muốn nói điều gì, ăn rồi nói tiếp.
- Cũng được, lát nữa ăn xong vào Ban phòng, ông đem tình tiết vụ án viết vào một tờ giấy trình lên là xong.
- Ăn trước đã, mọi việc sẽ tính sau. Phổ ky, lại đây!
Sài đầu, Đỗ đầu biết Tế Điên nói như vậy là đặt điều để bắt người ta bao cơm thôi. Phổ ky tới hỏi:
- Đại sư phụ muốn ăn món chi?
- Tiệm này có những món gì nào?
- Bình thường có những món vừa vừa, còn những món như sơn hào hải vị nếu cần cũng có đủ.
- Chú dọn cho ta một mâm sơn hào hải vị đặc biệt và 5 cân Thiệu Hưng lâu năm.
- Phổ ky lau bàn sửa ghế vừa xong thì cơm canh đã dọn lên. Rượu canh hâm nóng, trái cây tươi ngon, thịt ướp chiên xào bốc khói dọn đầy cả bàn. Tế Điên nói:
- Sài đầu, Đỗ đầu, hai ông không ăn thì coi ta ăn đây.
- Tế Điên vừa ăn vừa uống tì tì. Lưu đầu nhìn thấy vậy trong bụng nghĩ: "Hòa thượng này tưởng bở thiệt! Mấy vụ án đó tội đến phải chém đầu tức khắc chứ chẳng phải chơi đâu!"
Thấy Tế Điên ăn uống xong xuôi, Lưu đầu kêu phổ ky lại tính tiền. Cộng tất cả tiến ăn uống là 10 lượng 4 tiến. Lưu đầu nói:
- Ghi sổ cho ta.
Nói rồi dẫn Tế Điên, Sài, Đỗ hai vị về Ban phòng của nha môn. Lưu đầu nói:
- Này Hòa thượng, ông nói đi! Trong hoa viên nhà Tú tài Cao Chiết Quế ở ngoài cửa Nam, mời lão Diệp Thu Sương về bắt yêu, nửa chừng đầu lão đạo mất tiêu trên pháp đài, việc ấy là sao vậy?
- Ta đâu có biết!
- Sao ông nói kỳ vậy! Hồi nãy ông nói án mạng ở cửa Nam là do ông làm, bây giờ sao ông lại không nhận?
- Chuyện đó ta có nói là ta có bắt trộm con gà giò ở ngoài cửa Nam thôi, còn vụ án nhân mạng đó ta đâu có làm. Ta làm gì mà lớn gan vậy?
- Còn ở trước tiệm đổi tiền của họ Cao ngoài cửa Bắc, khi không mà lột xác lìa đầu còn dính một chút da nơi cổ, án mạng đó có dính líu tới ông không?
- Không nha! Ở ngoài cửa Bắc, một hôm trước tiệm đổi tiền nhà họ Cao, ta gặp một con mèo mướp của ai, ta tóm đem đi thôi, việc gì khác ta đâu có biết!
- Ông đừng nói loanh quanh! Ta đâu có hỏi chuyện trộm bắt mèo gà. Vụ án ông Hòa thượng bị giết ở Dương gia điếm cũng là ông chứ ai?
- Ta thiệt không biết làm sao mà trả lời được.
Các vị Ban đầu nghe đối đáp đều tức giận, không thèm hỏi nữa. Có người chạy vào bẩm báo với quan huyện. Quan huyện nghe nói lệnh truyền ba ban Tráng, Khoái, Tạo tới hầu, lập tức thăng đường, bảo dẫn Hòa thượng vào ngay.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 079

Huyện Long Du ngày phá luôn ba án
Nhị Long Cư đùa cợt kẻ hung tàn

Theo lệnh truyền, Tế Điên và hai vị Ban đầu bị áp giải vào đại đường. Vào đến đại đường, Tế Điên đứng thẳng ngước nhìn lên: Quan huyện này ngũ quan đoan chánh, nghi biểu khác thường. Ngồi trên nhìn xuống, quan huyện thấy trước mặt mình một ông tăng liền hỏi:
- Vị tăng nhân kia, thấy bản huyện sao không chịu quỳ?
- Lão gia làm quan, quan chức có cái sang của quan chức, thì tăng gia cũng có cái tôn quý của tăng gia. Ta không phạm luật vua phép nước, ở đây không có Phật Tổ, bảo ta quỳ là sao?
- Tăng nhân tên hiệu là chi, xuất gia ở chùa nào?
- Lão gia đã hỏi, ta xin nói: Ta là Tế Điên Hòa thượng ở chùa Linh Ẩn. Lão gia biết tiếng tăm của Tế Công to lớn đến đường nào chưa?
Quan huyện nghe nói liền nghĩ thầm: "Tế Công là thế tăng của Tần Thừa tướng, làm sao mà hình dạng gớm ghiếc như vậy được". Trong lòng chần chừ không tin, bèn hỏi:
- Ông là Tế Điên, vậy thì việc ông Hòa thượng bị giết rơi đầu ở Dương Gia điếm chắc ông biết rõ!
- Ta nào có biết chi.
- Ông đã là Tế Điên ở chùa linh Ẩn, vậy ông tới đây để làm gì?
- Ta vâng lệnh dụ của Thừa Tướng, mang hai vị Ban đầu của thành Lâm An đi biện án, bắt tên giặc Hoa Vân Long trộm phụng quan va vòng ngọc ở Lâm An.
Quan huyện truyền dẫn hai vị Ban đầu vào. Giây lát, hai vị Ban đầu được đưa tới công đường. Sài Nguyên Lộc nói:
- Kính bẩm lão gia, hạ dịch là Sài Nguyên Lộc xin thỉnh an lão gia.
Đỗ Chấn Anh cũng bước tới thi lễ. Quan huyện hỏi:
- Hai người là Ban đầu ở Lâm An phải không?
- Thưa vâng, bọn hạ dịch là bộ khoái nha môn của Thái thú Lâm An.
- Các ngươi ra đi biện án mà có đem Hải bộ công văn theo không? Hãy đưa cho ta xem!
Tế Điên nói hớt:
- Lão gia hỏi đến công văn à! Nó vừa mất trong điếm hồi hôm nay!
Quan huyện nghe trả lời, giận đùng đùng, nói:
- Làm gì có chuyện khéo như vậy được! khi ta hỏi, cứ chối dây đẩy, bây giờ lại nói hớt. Bây đâu, đè ông Hòa thượng này đánh 40 hèo cho ta! Đánh xong lại hỏi tiếp!
Tạo ban hai bên dạ ran, ráp lại đè Tế Điên xuống trước công đường. Tế Điên la lên:
- Ta sắp bị đánh đây! Ta sắp bị đánh đây!
Tạo ban nói:
- Hòa thượng ơi! Ông có la cũng vô ích thôi! Mau nằm xuống đi để tụi tôi khỏi phải ra sức.
Đang lúc chộn rộn như vậy thì bên ngoài nghe có tiếng nói lớn:
- Bẩm lão gia, đừng đánh, cho tôi xin, cho tôi xin! Muôn ngàn lần chớ đánh vị Hòa thượng này. Hạ dịch Y Sĩ Hùng nhận ra ông chính là Tế Công Linh Ẩn đấy.
Quan huyện hỏi:
- Y Sĩ Hùng, làm sao ngươi biết được ông ấy là Tế Công?
- Từ trước lúc cứu Từ Trị Bình Từ đại lão gia, tôi đi trộm Ngũ lôi bát quái thiên ssu phù ở Các Thiên lâu, có gặp Tế Công một lần nên nhớ. Lão gia không đánh Tế Công được đâu!
Y Sĩ Hùng làm quan nhân ở huyện này cũng có nguyên ủy của nó. Nguyên sau khi trộm Ngũ lôi bát quái thiên sư phù ở Các Thiên lâu của Tần tướng phủ và cứu Từ Trị Bình xong, sau đó Từ Trị Bình liên tiếp thi đỗ mấy khoa, được bổ làm tri huyện. Y Sĩ Hùng tìm đến xin làm sai dịch cho họ Từ. Từ trị Bình nói:
- Chú là ân nhân cứu mạng ta, bây giờ lại đi làm sai dịch cho ta, nói chuyện với ta mà ta ngồi chú đứng, lòng ta áy náy không yên. Còn nếu để chú ngồi thưa chuyện thì không ra quy củ gì hết. Để ta tiến cử chú làm sai dịch cho một địa phương khác.
Từ Trị Bình mới tiến cử y cho Ngô đại lão gia là huyện lịnh huyện Lonh Du, vốn là bạn đồng song của mình. Ngô lão gia cũng biết cách dùng người bèn cắt y làm tổng ban đứng đầu 8 ban trong

http://tieulun.hopto.org

huyện. Hôm nay Y Sĩ Hùng đang ngồi ngoài Ban phòng, nghe nói sắp đánh Tế Điên Hòa thượng, mới nghĩ bụng: "Không chừng là Tế Điên Hòa thượng mình quen hồi trước, để mình vào xem thử". Bước vào cổng đường, Y Sĩ Hùng thấy đúng là Tế Điên, lật đật chạy đến bẩm báo cho quan huyện biết. Quan huyện nghe bẩm, lập tức bước đến trước Tế Điên nói:
- Bạch Thánh tăng! Ngàn muôn lần xin người thứ lỗi cho, đệ tử nhất thời mờ tối, xin mời Thánh tăng bước lên này ngồi.
- Lão gia nói chi những lời ấy, không biết không có lỗi gì đâu mà!
Quan huyện lật đật xá dài, nói:
- Đệ tử từ lâu nghe đại danh của Thánh tăng biết rành quá khứ vị lai, thi triển Phật pháp vô biên! Hiện ở huyện Long Du này xảy ra ba vụ án mạng cùng một lúc mà không tìm thấy hung thủ cũng không người đối chứng. Cầu xin Thánh tăng đoán biết chỉ dạy cho!
- Không cần tính toán làm gì, lão gia bảo đem văn phòng tứ bảo ra, Hòa thượng ta viết lên đó là xong ngay!
Quan huyện bèn sai người mang giấy viết và bút mực đến. Tế Điên xoay lưng lại với mọi người, lấy tay áo che lại, viết lia lịa một hồi lâu rồi dán lại cẩn thận, nói;
- Lão gia mang theo thư này, chừng đến Dương Gia điếm ngoài cửa đông khám nghiệm tử thi, khi nào kiệu dừng lại hãy mở thư ra xem. Ba vụ án mạng đã được nói rõ trong đó. Cần nhất là đừng mở ra trước, nếu mở ra trước thì không có linh nghiệm đâu nhé!
Quan huyện gật đầu, tiếp nhận phong thư, trên có vẽ một bầu rượu và bảy cái chung, đó là biểu hiệu của Tế Điên. Sau khi quan huyện cất phong thư xong, Tế Điên bèn nói:
- Lão gia nên sai hai vị Ban đầu là Dương Quốc Đống và Y Sĩ Hùng theo ta đi biện án, còn hai vị ban đầu của ta tạm thời ở lại nha môn nghỉ ngơi nhé!
Tri huyện bằng lòng, bèn sai Dương Quốc Đống và Y Sĩ Hùng cùng theo Tế Điên đi biện án.
Ra khỏi nha môn, Y Sĩ Hùng hỏi:
- Bạch Thánh tăng, từ trước đến nay Ngài vẫn mạnh?
- Ừ, không có bệnh chi.
Y Sĩ Hùng nói với Dương Quốc Đống:
- Dương đại ca, nghe nói tẩu tẩu đang bị bệnh phải không?
- Vâng.
- Đại ca nên dập đầu xin với Tế Công trị bệnh cho Lão nhân gia nổi tiếng là bậc "diệu dược tiên đơn, trị đâu hết đó", bất luận bệnh chi, gặp Ngài là lành mạnh hết.
Dương Quốc Đống nghe nói thế, bước tới Tế Điên thi lễ:
- Xin Thánh tăng từ bi, từ bi, thí cho tiên đơn dược liệu.
- Đừng vội gấp, thuốc đã có sẵn đây. Bây giờ chúng ta đi biện án trước đã.
Y Sĩ Hùng nói:
- Sư phụ, mình di biện án ở đâu?
- Lên Ngũ Lý Bia.
Hai người thấy Tế Điên đi tới ba bước, đi lui hai bước, Y Sĩ Hùng nói:
- Bạch Thánh tăng, đi kiểu này bao giờ mới tới nơi được? Phải đi mau một chút chứ!
- Ta muốn đi mau mà hai ông không biết có đi theo kịp không?
Dương Quốc Đống nói:
- Đi kịp mà!
Tế Điên rảo bước đi nhanh, nhanh dường như sao xẹt. Hai người ở sau cố sức đuổi theo. Chớp mắt không thấy hình bóng Hòa thượng đâu cả. Hai người đinh ninh: "Cứ đuổi theo nhanh, thế nào cũng gặp được ở Ngũ Lý Bia". Hai người cứ cắm đầu chạy miết tới trước, nào dè Tế Điên núp lại trong ngõ hẻm, đợi hai người chạy qua mới đủng đỉnh bước đi về phía trước. Không xa về phía trước, ở phía Tây đường có một tòa tửu quán, chưởng quỹ họ Tôn đang cần bút tính tiền. Đến hết trang kết toán nói bao nhiêu là bao nhiêu, viết thêm vào đó hai số nhà hàng cũng không kiểm tra lại. Lúc đó chưởng quỹ đang lật qua trang, cần viết sửa soạn viết thêm thì Tế Điên ở ngoài bước ào vào, hỏi chưởng quỹ:
- Ố dào, ông có phải là chưởng quỹ họ Tôn không?
- Tôi họ Tôn đây, có việc gì thế?

http://tieulun.hopto.org

- Ông có phải là anh em bạn thân thiết với Dương Quốc Đống, Tổng tam đầu của huyện Long Du phải không?
- Phải!
- Vợ Dương Quốc Đống chết rồi, ông có biết chưa?
Nghe nói như vậy, chưởng quỹ kinh ngạc, "a" lên một tiếng, cây viết cầm trên tay rơi tuốt xuống, vẽ trên trang giấy một đường tròn đen sì. Coi lại mấy con số bị bôi đen hết. Chưởng quỹ hỏi:
- Sao Hòa thượng lại biết được chuyện ấy?
- Sáng nay, Dương đấu đến chùa ta mời thầy tụng đám. Ông ta nói mời 10 hòa thượng tụng đám, 7 hòa thượng ngồi đàn chẩn tế , khi gần xong thêm một đàn "Tứ lang thám mẫu", vẽ mặt mang râu cho vui.
Chưởng quỹ nghe trả lời như vậy cũng nói:
- Trong chùa Hòa thượng làm đám vui thiệt!
- Ừ vui chứ, Dương đầu nhờ ta thuận đường ghé cho chú biết nên ta mới ghé cho chú hay đây.
- Phiền đại sư phó quá! Xin mời, xin mời vào trong này uống trà! Uống chung rượu giải khát!
- Được, ta cũng muốn uống tí rượu đây.
Chưởng quỹ lại nói phổ ky đem cho Tế Điên hai bầu rượu và nói với phổ ky:
- Ta cùng với Dương đầu là chỗ thân tình, không thể nào không đi được! Lát nữa mi lại tiệm bánh bao đặt cho ta một mâm, ghi sổ rồi tính tiền sau. Ngày thường Dương đầu đối xử với chúng ta rất tốt, chúng ta nên đi một lễ vật chung, đến tiệm vải xé cho một đoạn 8 thước kêu thợ cắt cho 4 chữ "Giá phản Dao trì" (Cõi hạc quy tiên) mới phải.
Mọi người đều tán đồng. Tế Điên uống rượu xong mới nói:
- Ta đi nhé!
Mọi người đều đồng thanh:
- Nhọc Hòa thượng quá!
Thế là Tế Điên báo tang bậy bạ để uống hết hai bầu rượu. Ra khỏi quán, Tế Điên đi chầm chậm về phía trước.
Đến ngã tư đường, nhìn về hướng Nam có một quán rượu tên là Đức Long Cự Bên trong dao thớt râm ran. Tiếng gọi thức ăn vang dội. Phòng ăn chật ních người. Đối diện bên kia đường có một tiệm cơm tên là Nhị Long Cư, thực khách vắng hoe, chưởng quỹ ngồi chống tay ngáp vặt, phổ ky ngồi buồn hiu, trên bếp cây bún nằm nguyên vẹn lạc lõng. Tế Điên mạnh dạn bước vào Nhị Long Cư, hỏi:
- Sao tiệm chú vắng hoe vậy?
- Thôi, đại sư phụ đừng hỏi nữa! Hồi lão chưởng quỹ còn sinh tiền, tiệm Nhị Long Cư bán buôn phát đạt nhất huyện Long Du này, ai mà chẳng biết.. Bây giờ lão chưởng quỹ quy tiên, thiếu chưởng quỹ lên thay không được vậy. Thật là bán buôn theo duyên của mỗi người! Từ ngày ông ấy nắm quyền, việc buôn bán ngày càng sút giảm. Mới đây phổ ky tiệm này bỏ đi hết. Bên kia đường mới mở tiệm Đức Long Cư, tuy nói: "Thuyền nhiều nào ngại sông", mà tiệm người ta mỗi ngày mỗi phát đạt, còn tiệm chúng tôi mỗi ngày mỗi vắng thêm. Hôm qua bán được 800 tiền, cả quán ăn tiêu hết. Hôm nay giờ này vẫn chưa ai mở hàng cả. Tôi là con em của quán này. Tôi định bán tranh với quán kia để giành khách. Họ bán hai món 120, tôi bán hai món 100 thôi, nhưng vốn mình không có!
Tế Điên cười hà hà nói:
- Chú có muốn bán đắt không?
- Bán đắt ai lại không muốn!
- Nếu chú muốn, ta sẽ giúp cho!

http://tieulun.hopto.org

Hồi 080

Nghe nói xóc nổi giận đánh Hòa Thượng
Nghiệm tử thi hung phạm khai sự tình

Nghe Tế Điên hứa giúp tiệm bán đắt, phổ ky nói:
- Chúng tôi muốn bán đắt lắm chớ, mà Hòa thượng coi đó, đồ đạc đâu có gì! Chỉ có mấy cân thịt, mười mấy cân bún khô, một con gà giò, rượu cũng không còn bao nhiêu, cả phòng bàn ghế thưa thớt mà làm sao bán cho đắt được?
Tế Điên nói:
- Không hề gì, tiệm có nước không?
- Phía sau có cái giếng.
- Được rồi, có nước là có rượu. Chú cứ múc nước làm rượu đem ra bán. Ta bảo đảm là không có ai phiền hà gì hết, chú bán liền một lúc được 100 điếu tiền cho coi. Chú kêu chưởng quỹ khảy bàn toán lóc cóc cho giòn lên, đầu bếp xào qua xào lại nghe xèo xèo. Ta kêu hai bầu rượu, chú hô hai bầu rượu ngon để bên ngoài nghe thấy, một lát khách vô đầy quán.
Phổ ky là một người mau mắn, lập tức làm theo lời Tế Điên: bảo chưởng quỹ khảy bàn toán kêu rân lên, đầu bếp xào lia lịa. Tế Điên kêu:
- Cho hai bầu rượu!
Phổ ky lập lại:
- Hai bầu rượu ngon nhé!
Chưởng quỹ và mọi người trong quán đều đáp vang lên:
- Có ngay!
Phổ ky vừa đem rượu cho Tế Điên thì bên ngoài có khách vào uống rượu. Phổ ky nhìn ra là Trần chưởng quỹ bán tạp hóa ở xế cửa đối diện. Bình thường vị chưởng quỹ này rất ghét những người uống rượu. Phổ ky trong tiệm ông uống rượu mà bị Ông bắt gặp là không yên với ông tạ Hôm nay vừa ăn cơm xong, xúc miệng ở trong nhà, ông ta chợt mê đi, tự động bước sang quán Nhị Long Cư, kêu:
- Cho tôi hai bầu rượu.
Phổ ky biết Trần chưởng quỹ xưa nay không uống rượu mới hỏi:
- Trấn chưởng quỹ, bữa nay uống rượu nữa à!
Trần chưởng quỹ nhìn anh ta một cái, nói:
- Tôi muốn uống rượu mặc tôi, chú hỏi làm chi?
Phổ ky thấy ông ta cương quyết bèn đem đến hai bầu rượu. Lúc này Trần chưởng quỹ mới tỉnh lại, tự nghĩ: "Hồi nãy ăn cơm rồi mình đâu có muốn uống rượu, làm sao trong bụng hồ đồ lại muốn uống rượu nữa kìa?". Rồi lại nghĩ: "Lỡ đã kêu rượu rồi, thì hãy nếm thử xem sao?". Ông ta là người không uống rượu, bữa nay cũng đến uống. Ngay lúc đó có một vị khách bước vào, hai mắt trợn ngược, trong tay cầm một cái chén. Ông ta đi mua 3 tiền bông hẹ, 1 tiền xì dầu. Khi ngang qua cửa Nhị Long Cư, bỗng mê đi, bước thẳng vào quán kêu:
- Hai bầu rượu nhé.
Phổ ky đáp:
- Có ngay Rồi đem rượu tới.
Người kia tỉnh lại, tự nghĩ: "Nhà mình chưa ăn cơm, sao mình lại vô đây uống rượu nhỉ?". Người ấy ngạc nhiên về trường hợp của mình thì bên ngoài có một người nữa bước vào, trên tay có cầm cái chén có đựng hai miếng đậu hũ. Nhà anh ta đang chờ mua đồ ăn về làm cơm, bảo anh ta đi mua đậu hũ, ngang qua quán rượu, tự động ghé vào kêu rượu uống. Phổ ky đem rượu ra. Anh ta mới tỉnh lại và tự hỏi:
- Trong nhà đang làm cơm, tại sao mình lại vô đây kêu rượu uống?
Người kia nói:
- Tôi sẵn có bông hẹ, anh lại có đậu hũ, hai ta cùng hùn lại làm món xào đậu hũ, uống một bữa đi.
Cứ thế, 5, 3 người lác đác kéo vào tiệm. Bỗng từ bên ngoài bước vào một người, trên tay cầm 5 gói thức ăn, kiếm một bàn ngồi xuống và lẩm bẩm:
- Một gói cho lão nhị, lão tam một gói, lão tứ một gói. Phổ ky, đem cho ta 10 hũ rượu để nhắm với 6

http://tieulun.hopto.org

món này trước đã. Bọn bốn anh em ta, muốn cái gì là được cái nấy nhé!
Phổ ky dòm lại, hình như ông ta đang nói chuyện với người nào đó, cũng không biết nguyên do tại sao? Nguyên do bọn anh em kết nghĩa có tất cả là năm người, hắn ta là anh cả, hôm nay mời bốn em kết nghĩa vào tiệm Đức Long Cư uống rượu. Bốn người kia đã vào tiệm Đức Long Cư rồi, riêng mình hắn ta đi lộn đường, phảng phất như thấy bốn người kia đang ngồi trong tiệm Nhị Long Cư, mới đem mấy gói đồ ăn chia cho mỗi người một gói. Chừng qua Đức Long Cư xem lại thì thấy bốn người kia đang ngồi ở đó, hắn kêu cả bọn cùng sang Nhị Long Cư cùng uống cho vui.
Giây lát, khách vào uống chật phòng, phổ ky cũng không vội đến. Người mỗi lúc một nhiều mà rượu lại hết nhẵn. Phổ ky lại nghĩ: "Không có rượu thì múc nước lên bán". Nghĩ rồi bèn ra sau múc một xô nước đổ vào lu rượu, đong vào bầu cho khách. Vừa uống xong một hớp, vị khách ấy kêu:
- Phổ ky, lại đây!
Phổ ky vội nghĩ: "Cha, không xong rồi, cho họ uống nước, họ lại cự mình đây!". Phổ ky lật đật đến hỏi:
- Đại gia, cần món chi?
- Bộ rượu này chú mới đổi thứ khác hả?
- Bộ không được ngon, phải không?
- Đâu có, rượu này ngon hơn trước nhiều. Nếu chú có thứ đó thì mỗi bữa ta sẽ ra đây làm một chầu.
Phổ ky nghĩ: "Lạ thật, mình cho ông ta uống nước lạnh mà ông ta lại khen ngon kìa?"
Đang lúc phòng rượu khách ngồi đầy, kẻ ra người vô tấp nập, thì từ bên ngoài có hai người bước vào. Người đi đầu mặt xanh mét, cặp chân mày ngắn nằm trên đôi mắt ba góc, chiếc mũi chim ưng nhô lên khỏi đôi má hóp. Anh ta mặc chiếc áo xanh, đội mũ lệnh, vai choàng áo cừu lớn. Người đi sau đầu thỏ mắt rắn, vai rùa lưng rắn. thấy hai người bước vào, các tửu khách đều nói:
- Tam gia, tứ gia! Mời lại đây uống rượu!
- Xin quý vị để tôi được tự nhiên.
Nói rồi họ đi vào ngồi xuống chiếc bàn phía sau Tế Điên. Phổ ky thấy hai vị bước vào bèn chau mày vì biết họ là chúa ăn quỵt. Nhưng không biết làm sao, đành phải bước tới sau bàn, đon đả nói:
- Hai vị cần đồ nhắm chi?
Họ kêu hai bầu rượu, hai đĩa đồ nhắm. Tế Điên lại hỏi:
- Hai vị mới đến à?
Hai người ấy không nghe cũng không trả lời. Tế Điên vỗ bàn đánh bốp, nói:
- Hòa thượng ta đối xử tử tế với bọn bây mà bọn bây coi ta không ra gì? Ta tưởng bọn bây quên đối xử đẹp với ta, việc đó cũng được đi. Hai mươi miếng ruộng, hai ngôi chùa của Hòa thượng ta, bọn ngươi đem bán xài, nuôi vợ con hết. Gặp Hòa thượng ta lại làm mặt lạ chứ!
Hai người ấy lại không biết Hòa thượng mắng ai, nên cũng không đáp lại. Khách trong quán đều biết Hòa thượng mắng hai người ấy. Họ nghĩ: "Chắc hai người này quên, không nhẽ họ làm mặt lạ?". Tế Điên được thể càng mắng già. Trong nhai người có một người nói:
- Để ta hỏi thử xem ông ta mắng ai?
Nói rồi bèn đứng dậy. Người kia nói:
- Này lão tứ, chú ngồi xuống đây! Hòa thượng nói hai mươi miếng ruộng, hai cảnh chùa bị nhà chú bán xài hết. Chú hỏi ông ấy có phải không?
- Nói bậy bạ hoài, làm gì có chuyện đó!
- Chú không nhận thì thôi, mắc mmó gì lại đi hỏi ổng?
Câu nói ấy kéo người kia ngồi xuống. Tế Điên nói:
- Ta mắng nãy giờ là mắng tụi bây đó.
Hai người nghe nói giận run, đứng dậy hỏi:
- Hòa thượng, ông mắng ai đấy?
Tế Điên nói:
- Hai mươi miếng ruộng, hai cảnh chùa của ta tụi bây bán xài hết, nuôi vợ con cho mập, bữa nay kêu ta sắm áo quần, bữa khác kêu ta sắm vòng xuyến. Bây giờ tụi bây thấy ta nghèo làm mặt lạ với ta.
Hai người này nghe thế giận tái mặt, nói:
- Hay cho ông Hòa thượng! Ông có biết bọn ta là ai không? Chỉ cần ông nói ra bọn ta là ai thì mới

http://tieulun.hopto.org

đúng là ta xài hết cho vợ con ta hai mươi miếng ruộng và hai cảnh chùa của ông.
- Mi là Trảo thiên dao ưng Trương Phúc, thứ ba, con út trong gia đình, vợ mi mặt trắng, 25 tuổi. Còn tên kia là Qúa nhai lão thử Lý Lộc, thứ tư, nó cũng là con út trong gia đình. Vợ nó mặt vàng. Ta mất cho tụi bây bao nhiêu tiền tao không biết sao? Cả như trong nhà bây có mấy cái giường, có mấy cái mền ta đều biết ráo.
Hai người nghe nói, giận quá, bước tới định đánh Hòa thượng. Tế Điên nói:
- Tụi bây muốn ăn thua với ta hả? Cứ bước ra đường đi, đừng ở đây làm liên lụy đến chuyện buôn bán của người ta.
Nói rồi ba người cùng bước ra khỏi quán. Trương Phúc, Lý Lộc muốn níu Hòa thượng lại mà không trúng. Tế Điên chạy xà quần, thọt người này một cái, véo người kia một véo. Nắm không được Hòa thượng, Trương Phúc giận quá, hươi quyền nhắm đầu Hòa thượng tống một quả, trúng ngay sau ót. Trương Phúc nghe như đấm vào đậu hũ, lún mất tay trongh sọ, lập tức máu theo óc đổ ra đỏ lòm lênh láng. Tế Điên la:
- Nó đánh chết tôi rồi!
La xong ngã vật xuống, miệng giật mấy cái, coi lại Hòa thượng đã hết thở. Trương Phúc thất kinh, nghĩ bụng: "Sọ đầu Hòa thượng này dở quá, mình mới lên nhẹ một quyền mà đã nát rồi". Quan nhân địa phương chạy tới nói:
- Chà chà, tụi bây gây án mạng rồi đó.
Trương Phúc nói:
- Lý Lộc đánh chết đó.
Lý Lộc cãi:
- Trương Phúc đánh chết chứ chẳng phải tôi.
Quan nhân nói:
- Tụi bây đừng cãi nhau làm gì, đến nha môn trắng đen sẽ rõ.
Nói rồi rút thiết luyện ra trói nghiến hai người lại dẫn đi. Vừa đi một đoạn thì nghe hướng chánh Đông có tiếng hô vang mở đường:
- Tránh ra, tránh ra, nhường lối cho quan huyện thái lão gia.
Quan huyện đang trên đường đi tới Dương gia điếm khám ngiệm tử thị Cả đoàn gồm có Hình phòng, Ngỗ tác (người khám nghiệm tử thi) đi theo đầy đủ. Đến nơi Ngỗ tác tìm quan địa phương bảo dự bị một chiếc nồi 50 cân rượu để rửa tay và rửa thi thể, một chiếc chiếu mới, một chiếc nồi mới. Quan địa phương họ can, tên là Can Xuất thân, lật đật chạy đến nói:
- Xin quý vị chờ một lúc, sắp xong rồi, tôi rành về việc rửa tử thi mà.
Ngỗ tác nói:
- Thế thì được, chỉ cần nửa cân rượu để rửa tay thôi.
Khi khám nghiệm, Ngỗ tác báo cáo:
- Da đùm thịt cuốn. Chết tốt vì một nhát dao chí mạng, ở ngoài không một vết thương nào khác.
Thư ký biên vào tử cách (biên bản về cái chết).
Quan huyện truyền chưởng quỹ đến hỏi:
- Ông Hòa thượng này bị ai giết vậy, ông có biết không?
- Hồi canh ba đêm qua, không thấy ai bị giết!
- Ông ta ở đây bao lâu, có ai ở chung với ông ấy không?
- Ông ấy chỉ ở một mình, được 23 ngày.
- Trong điếm này có bao nhiêu phổ kỷ Có ai xích mích điều gì với Hòa thượng không?
- Trong điếm này có 8 phổ ky, đều ở đây cả và không có ai xích mích gì với ông ấy hết.
- Ngươi hãy cho liệm tử thi chu đáo nhé!
Dặn xong, quan huyện ra lệnh cho khiêng liệu trở về nhạ Ngỗ tác tìm quan địa phương, hỏi:
- Thế nào?
- Chúng tôi mời mấy vị ăn bún, mỗi vị hai tô cũng được, chúng tôi sẽ chịu khoảng chi phí đó.
- Ta tưởng là xong việc mỗi người chúng ta đều vài điếu tiền, nào ngờ các người lại mời ăn bún, chúng ta không ăn đâu! Có việc gì, chúng ta sẽ nói sau.
Nói rồi vùng vằng theo kiệu quan trở về nhạ Vừa mới tới ngã tư, quan địa phương lại chạy đến bẩm báo:

http://tieulun.hopto.org

- Thưa lão gia, có một vị Hòa thượng bị đánh chết.
- Hòa thượng nào vậy?
- Một Hòa thượng kiếc, vừa bắt được hai hung thủ.
Quan huyện dừng kiệu, dẫn hai hung thủ tới. Lập tức Trương Phúc, Lý Lộc được đưa đến trước kiệu, quan huyện hỏi cung, nào ngờ lòi ra vụ án khác.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 081

Xem di thư, quan huyện phục Thánh tăng
Rượt tử thi, giữa đường gặp Ban đầu

Khi Trương Phúc và Lý Lộc được dẫn tới trước kiệu, quan huyện hỏi:
- Hai ngươi tên họ là chi?
Một tên nói:
- Tiển nhân là Trảo thiên dao ưng Trương Phúc.
Tên kia nói:
- Tiểu nhân là Qúa nhai lão thử Lý Lộc.
Quan huyện hỏi:
- Một trong hai người, ai là người giết Hòa thượng?
Lý lộc nói:
- Dạ bẩm quan, Trương Phúc đánh chết ạ! Con chỉ gây lộn thôi.
Trương Phúc nói:
- Dạ bẩm quan, Lý Lộc đánh chết Hòa thượng đó.
Quan huyện nạt:
- Hai tên chết tiệt này, vậy ai đánh chết Hòa thượng hử?
Lý Lộc lật đật thưa:
- Dạ bẩm quan gia, nếu không tin thì cứ xem người nào dính máu thì rõ. Hắn bảo tiểu nhân giết Hòa thượng, sao tay tiểu nhân không dính máu.
Quan huyện lập tức phái người tra xét, quả nhiên trên tay Trương Phúc có dính máu. Quan huyện nói;
Trương Phúc, rõ ràng là ngươi đánh chết Hòa thượng, ngươi còn chối quanh nữa thôi?
Trương Phúc thưa:
- Dạ bẩm quan, Hòa thượng là do tôi đánh chết. Còn vụ trước cửa tiệm họ Cao ở cửa Bắc, một dao giết chết Lưu Nhị Hỗn chính là Lý Lộc đó.
Quan huyện nghe nói rất ngạc nhiên...
Tại sao Trương Phúc, Lý Lộc bị Tế Điên mắng lại làm mặt lạ? Bởi hai người này xuất thân từ du đãng, bên ngoài chỉ nể nhau côn quyền, lấp hiếp người có của, không từ một điều xấu nào! Hai người đều có vợ hắn hoi. Chúng thường giao lưu với bọn phá gia chi tử. Khi có tiền chúng lại kết thân, khi hết tiền chúng ngoảnh mặt làm ngợ Người ham ăn ngon, chúng rủ nhau đến tiệm ăn ngon. Người ham tiền, chúng tiếp tay để bòn rút. Lâu ngày thân quen, chúng đưa họ về nhà, bảo vợ giả bộ lả lơi để moi hồ bao người tạ Hắn làm như không biết, vẫn làm bộ thân thiết. Phần hắn nếu ngày nào không mượn tiền thì ngày mai cũngcầm thế món cho đó. Phần vợ hắn hôm nay đòi họ sắm vòng vàng, ngày mai đòi họ sắm quần áo. Chúng đua nhau bòn rút tiền thiên hạ.
Việc Lưu Nhị Hỗn bị giết là như vầy: Lưu Nhị Hỗn có cho Lý Lộc mượn mấy trăm lượng bạc. Lý Lộc thấy Lưu Nhị Hỗn có tiền mới dụ về nhà bày tiệc ăn nhậu bất kể. Một mặt, vợ Lý Lộc rù quyến Lưu Nhị Hỗn. Lưu Nhị Hỗn là trai mới lớn, đâu bỏ qua cơ hội mỡ dâng miệng mèo được. Hắn bỏ tiền ra nuôi ăn nuôi mặc cho cả nhà Lý Lộc. Về sau Lưu Nhị Hỗn hết tiền vẫn ở trong nhà Lý Lộc. Lý Lộc ra mặt đuổi thẳng, Lưu Nhị Hỗn nói:
- Tôi chi tiền nuôi cả nhà anh, bây giờ tôi hết sạch, anh lại đuổi tôi đi, không được đâu! Các người ăn gì tôi ăn thứ đó.
Lý Lộc không còn cách nào hơn, đuổi cũng không được, lòng căm giận Lưu Nhị Hỗn lắm. Ngày kia, hắn cùng Trương Phúc kéo vào quán uống rượu. Họ là anh em kết nghĩa, tính tình rất hợp nhau, chẳng có điều gì giấu nhau cả. Lý Lộc nói:
- Trương tam ca, nhà tôi bây giờ thiệt bực mình. Thằng cha Lưu Nhị Hỗn ăn của tôi, uống cũng của tôi, đuổi hắn không đi. Thiệt bực quá đi, tôi định hẹn hắn ra đây, mời hắn uống rượu, chuốc cho nó say mèm rồi cho nó đi đầu thai kiếp khác. Tam ca, anh giúp tôi với, được không? Sau này anh có việc gì cần đến tôi, tôi không dám làm ngơ đâu!
- Được mà!
Hai người cùng nhau bàn tính xong. Hôm sau hẹn Lưu Nhị Hỗn ra quán uống rượu. Lý Lộc ngầm

http://tieulun.hopto.org

cắp theo một con dao. Hai người thay phiên chuốc rượu Lưu Nhị Hỗn. Phần Lưu Nhị Hỗn trong lòng buồn bực sẵn, thấy rượu càng thêm ưa, uống cho đến say mèm, say như chết không cục cựa đượa nữa. Lý Lộc dìu hắn từ quán rượu về. Trời đã sang canh hai, Trương Phúc cũng cùng đi theo, qua trước cửa đổi tiền họ Cao, thấy bốn bề không có ai vì người đổi tiền đã về hết. Lý Lộc vốn có thù hận với nhà họ Cao về việc đổi tiền. Cửa tiệm đổi tiền cho hắn, hắn cứ bảo là thiếu, hai bên gây gổ nhau luôn. Hôm nay Lý Lộc nghĩ: "Mình giết Lưu Nhị Hỗn trước cửa tiệm, cho tụi nó đến cửa quan về vụ án mà không thấy đầu này, cho biết tay!".
Nói rồi thả Lưu Nhị Hỗn xuống đất. Lưu Nhị Hỗn say khướt, đâu có biết trời đất là gì, bị Lý Lộc cho một dao đầu lìa khỏi cổ. Giết xong, Lý Lộc và Trương Phúc ai về nhà nấy. Bọn chúng thân thiết nhau hơn. Việc này kể như thế là xong, người không biết, quỷ không hay Nào ngờ: "Lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó thoát". Hôm nay nghe Lý Lộc tố mình, Trương Phúc nghĩ bụng: "Việc đánh chết Hòa thượng, nó trút hết cho mình à?".
Nghĩ càng thêm giận, bèn bẩm ngay với quan huyện:
- Hòa thượng do tôi đánh chết thật, nhưng một dao chém chết Lưu Nhị Hỗn trước tiệm đổi tiền nhà họ Cao là do Lý Lộc.
Trương Phúc đem mọi chuyện tố ra một mạch. Quan huyện nghe xong, hỏi Lý Lộc:
- Sao ngươi cả gan thế?
Lý Lộc há miệng lắp bắp một lát mới nói:
- Bẩm lão gia, việc này là do sự sắp đặt của Trương Phúc, hắn giúp tôi giết đấy ạ!
Quan huyện nói:
- Hai đứa bây toàn là đồ hư đốn cả! Bây đâu, trước hết hãy còng đầu hai đứa lại, giải về nha, chờ bản huyện khám nghiệm tử thi rồi sẽ liệu.
Vừa sai NGỗ tác khám tử thi, quan huyện sực nhớ lại bức thư của Tế Điên: Hòa thượng dặn ta khi từ cửa Đông trở về, khi nào kiệu vừa dừng xuống đất hãy mở thư ra xem. Để ta mở thư ra xem Hòa thượng viết cái gì trong đó.
Quan huyện bóc thư ra xem, thấy có ghi mấy câu:

Bần tăng nay chắc chết
Gặp lão gia ăng kết,
Dặn Ngỗ tác chớ lay,
Đắp kín toàn thân ngay.

Quan huyện coi xong gặc đầu ngầm phục tài tiên tri của Tế Điên. Lập tức ra lệnh cho Ngỗ tác không được cởi y phục của Hòa thượng, di động tử thi, chỉ khám nghiệm vết thương trên đầu mà thôi. Ngỗ tác vâng lời, sau khi xem xét vết thương rồi thưa:
- Bẩm lão gia, vết thương sau ót Hòa thượng dài hai tấc, rộng ba tấc, chỗ vết thương trí mạng, óc và máu hồng còn chảy ra rỉ rỉ.
Quan huyện gật đầu kêu thư ký ghi vào biên bản rồi ra lệnh cho lấy chiếu đắp thi thể Hòa thượng lại và phái quan địa phương canh chừng. Một mặt truyền áp giải Trương Phúc và Lý Lộc về nha môn huyện Long Du.
Sau khi kiệu quan huyện đi về rồi, quan nhân tại địa phương lấy chiếu đắp tử thi lại rồi kéo vào quán Nhị Long Cư nói:
- Chưởng quỹ nè, việc này coi bộ không xong rồi đa! Quan không cứu xét, bọn tôi phải trình lên huyện quan. Do việc gây gổ đánh nhau ở tiệm của ông, ông phải theo bọn tôi lên nha môn mới được.
Chưởng quỹ đáp:
- Thưa quý vị, không có việc gì, tôi vẫn mời quý vị uống rượu, huống chi có cớ sự như hôm nay Xin quý vị thương tình che chở cho Xong việc tôi sẽ có ít nhiều phải quấy với quý vị.
Nói xong kêu phổ ky rót rượu, xào mấy món đồ nhậu bưng ra. Quan nhân ngồi xuống, vừa uống rượu, vừa bàn luận:
- Lưu đầu nè, anh có thấy cái đầu của Hòa thượng không? Sao mới bị có một quyền mà bể nát như thế!

http://tieulun.hopto.org

Lưu đầu nói:
- Tôi cũng thấy lạ thiệt.
Chưởng quỹ nói:
- Ông Hòa thượng này chết, thiệt uổng quá! Ổng là thần tài của tiệm tôi đó! Mấy hôm trước tiệm này trống trơn, hôm nay có ông kêu khách vào đến chật phòng. Nếu ông không chết, mỗi ngày tôi không tiếc hai bữa cơm ngon lành đãi ông.
Quan địa phương nói:
- Ông đừng nói bậy, để ta xem lại vết thương của ổng, sao mà chết dễ dàng như vậy.
Người ấy nói xong rồi bèn bước ra giở chiếu đắp Hòa thượng lên, thấy thây ma nhăn răng cười một cái, sợ quá chạy tuốt vào trong quán.
- Cái gì vậy? Vị kia hỏi.
- Thây ma cười với tôi!
- Đừng nói bậy, đã chết rồi mà còn cười nói cái gì! Tại anh uống rượu nên mắt hoa lên đó. Để tôi ra xem thử!
Nói rồi bước ra ngoài. Vừa giở chiếu lên thấy Hòa thượng trở mình ngồi dậy, hai tau ôm đầu la: "Ôi chao", đứng dậy chạy về hướng Nam. Quan địa phương lật đật chạy theo nói:
- Bắt lại, thây ma chạy đó!
Ai nấy nghe hô: "Thây ma chạy", lật đật kiếm chỗ trốn, vì sợ suông nhằm thây ma sẽ ngã ra chết.
Tế Điên chạy thẳng từ cửa Nam qua cửa Đông, đến góc thành Đông nam lại ngoặc về hướng Bắc, gặp một người đang lững thững đi tới. Người này cao không quá 5 thước, thân hình ngũ đoản, đầu đội chiếc mũ vàng sẫm, mặc tiễn tụ bào màu tía, lưng buộc dây tơ, chân mang giầy mỏng, mày hung mắt ác, lông đen kín cả hai tai, tay đang cầm một túi vải.
Thấy người này Tế Điên nghĩ bụng: " Muốn biện hai vụ án ở huyện Long Du, không bắt thằng cha này thì không ra đầu mối". Nghĩ rồi bèn nói lớn một mình, cốt để cho người ấy nghe:
- Cái xứ Long Du này coi vậy mà khó hơn các nơi khác. Người ở chỗ khác tới, ăn uống không đúng kiểu, người ta cười cho chết.
- Người lùn ấy nghe Hòa thượng nói như vậy, nghĩ thầm: "Cái đất Long Du nàykhông giống các nơi khác, thiệt là "đi một ngày đàng, học một sàng khôn", không đến chỗ này làm sao biết được! Sao mình không đi theo ông Hòa thượng này, ổng vô quán rượu làm cái gì, mình làm cái đó khỏi sợ ai cười".
Nói rồi người đó theo Tế Điên qua đến xóm ở cửa Đông, thấy Hòa thượng tiến vào một quán rượu ở đường phía Bắc, người lùn ấy vào theo. Thấy Hòa thượng đá vào chiếc ghế đẩu một cái, nói:
- Bay đâu! Tiểu tử đem cho ta một bầu rượu!
Người lùn kia thấy vậy tự hỏi: "Quy củ của địa phương này như vậy à?". Hắn ta cũng đá chiếc ghế đẩu một cái rồi kêu:
- Bay đâu! Tiểu tử đem cho ta một bầu rượu.
Người dọn bàn thấy kỳ cục không dám nói với người lùn, bèn đến nói với Tế Điên:
- Lục sư phó, đừng kêu tiểu tử như vậy!
Tế Điên nói:
- Ừ, ta lộn! Chú đem cho ta một bầu rượu, bánh hai lớp có nhân đem một cái.
Phổ ky nghĩ bụng: "Cả đến cái bánh có nhân ông ta nói cũng không trúng". Nghĩ bụng thế, vẫn cứ chạy đi. Kề đến nghe người lùn kêu:
- Tiểu tử, cho ta một bầu rượu ngon , một bánh hai da có nhân.
- Phổ ky nghĩ thầm: "Hai cái ông này, bày cái trò gì vậy?". Tuy nghĩ thế nhưng cũng chạy đi lấy cho Hòa thượng một bầu rượu và một đĩa trên đựng một cái bánh có nhân, rồi cũng lấy cho người lùn kia một bầu rượu và một đĩa bánh y như vậy. Tế Điên cầm chiếc đũa xom vào đĩa bánh, nói:
- Ăn cái này không đúng kiểu, người ta cười cho.
Nói rồi cầm chiếc đũa xom bánh lên.
Anh lùn cũng cầm chiếc đũa xom bánh lên rồi đưa vào miệng cắn. Nào ngờ bánh nóng có dầu khói bốc nghi ngút, làm anh ta phỏng cả miệng. Tế Điên uống liên tiếp 10 bầu rượu, ăn liên tiếp 10 cái bánh. Người lùn kia cũng uống 10 bầu rượu và ăn 10 cái bánh y như vậy. Ăn xong, Tế Điên cầm 10 cái đĩa giả bộ ném xuống đất. Người lùn kia thấy bộ tịch Tế Điên như vậy, tưởng thiệt, cầm 10 cái

http://tieulun.hopto.org

đĩa ném xuống đất bể nát. Tế Điên cười hà hà, nói:
- Đồ oan gia tiểu tử.
Người kia nghe kêu như vậy giận quá nói:
- Hay cho Hòa thượng, ông mắng ta là oan gia không được đâu nhe!
Tế Điên cầm mấy cái đĩa ném vào người lùn ấy phun máu, người kia giận quá quyết sống chết với tế Điên.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 082

Tế Điên tiệm rượu đánh tặc nhân
Từ Phái quán trọ gặp bạn cũ

Bị ăn chồng đĩa phun máu đầu, người lùn tức giận cung tay muốn đánh Hòa thượng. Tế Điên thấy vậy chạy ra đường, người lùn cũng lật đật chạy theo. Phổ ky thấy vậy nói:
- Rồi, hai người lại bầy trò nữa rồi! Hai người này ăn xong đập đĩa, giả bộ đánh nhau rồi ăn quỵt đây!
Nói rồi lật đật chạy theo la lớn:
- Hai vị chớ có chạy, trả tiến rượu đây chứ! Hai mươi bầu rượu, hai mươi cái bánh nhân, không trả tiền đi không được đâu!
Tế Điên không hề ngoái đầu nhìn, lật đật chạy qua cửa Đông. Người lùn ấy cũng lật đật chạy theo hô lớn:
- Hay cho ông Hòa thượng, khi không ông lấy đĩa ném tôi lỗ đầu, tôi không để yên cho ông đâu! Ông lên trời, tôi cũng tới điện Linh Tiêu. Ông trốn xuống địa ngục, tôi cũng theo ông xuống tới cung Thủy tinh, coi ông chạy đàng nào cho biết.
Tế Điên cứ một mạch chạy tới trước, vừa chạy vừa la:
- Không xong, không xong, chuyện này phải lên quan mới được.
Chạy tới ngã tư đường, gặp phải Dương Quốc Đống và Y Sĩ Hùng từ phía chánh Nam đi lại. Hai người này cũng chạy theo Tế Điên đến Ngũ Lý Bia nhưng không kịp. Dương Quốc Đống nói:
- Thôi, chúng ta trở về đi!
Hai người quay lại, vừa đến cửa Nam, quan nhân địa phương hỏi:
- Y đầu, Dương đầu, hai ông có thấy tử thi không?
Y Sĩ Hùng nói:
- Đâu có tử thi nào.
- Ở chỗ tôi có một ông Hòa thượng kiếc bị chết.
- Ở chỗ mấy ông, còn chúng tôi mới tới ngã tư đường này làm sao thấy được.
- Không phải đâu, tử thi này chết rồi mà còn biết chạy, chạy về hướng cửa Nam đó.
- Người bị chết đó là ai vậy?
Quan nhân địa phương đem việc Trảo thiên dao ưng Trương Phúc và Qúa nhai lão thử Lý Lộc đánh chết Hòa thượng ra sao, quan huyện khám nghiệm tử thi như thế nào và dặn bảo canh chừng, rồi tử thi làm sao lại chạy, nhất nhất thuật lại. Dương Quốc Đống nghe xong nói:
- Uổng quá há, Tế Công bị người ta giết rồi à?
Y Sĩ Hùng nói:
- Tại mấy anh không biết, chứ Tế Công thần thông quảng đại, làm sao chết được! Thôi chúng ta trở về đi!
Quan nhân địa phương cùng Dương Quốc Đống, Y Sĩ Hùng đi đến ngã tư, gặp Tế Điên từ phía Đông chạy đến. Quan nhân địa phương hết hồn nói:
- Thây ma chạy đó!
Y Sĩ Hùng và Dương Quốc Đống vội chạy đến hỏi Tế Điên:
- Bạch sư phụ, chuyện gì thế?
- Không xong rồi, hai chúng ta phải lên quan mới được, đừng để tên lùn rượt theo ta chạy trốn nhé!
Y Sĩ Hùng và Dương Quốc Đống chạy tới nắm tay anh lùn lại, nói:
- Này anh bạn, chớ chạy, anh với Hòa thượng phải lên quan mới được.
Người lùn kia nói:
- Được, lên quan thì lên chứ sợ gì!
Y Sĩ Hùng rút thiết luyện (dây xích) ra trói người kia lại, người kia phản đối:
- Ông Hòa thượng đó gây sự lên quan, sao không trói ổng mà chỉ trói mình tôi?
Y Sĩ Hùng nói:
- Quan huyện chúng tôi có dặn: Người tại gia gây sự với người xuất gia phải lên quan thì phải trói người tại gia trước, chớ không được trói Hòa thượng. Thôi, anh bạn, ta đi nhé!
Mấy người sửa soạn đi thì phổ ky chạy lại, kêu:

http://tieulun.hopto.org

- Khoan đi đã!
Dương Quốc Đống dòm lại là người quen, bèn hỏi:
- Lưu phổ ky, chuyện gì thế?
- Ông lùn này ăn 10 cái bánh nhân, uống 10 bầu rượu, ông Hòa thượng kia cũng ăn 10 cái bánh nhân, uống 10 bầu rượu. Ăn xong hai người kiếm chuyện gây lộn rồi cùng nhau chạy mất.
- Thôi chú trở về quán đi, biên hết phí tổn bữa nay vào sổ nợ của tạ Bao nhiêu ta sẽ trả!
- Đã có lời Dương đại gia bảo lãnh, tôi xin trở về trước vậy.
Phổ ky vừa quay lưng đi, Tề Điên nói:
- Chúng ta phải lên quan phân xử vụ này mới được
Quan nhân địa phương bước tới nói với Dương Quốc Đống:
- Nhờ Dương đầu thưa với đại lão gia là sư phụ đã sống lại rồi, tôi khỏi phải lên nha môn trình báo.
- Như vậy cũng đuôc.
Y Sĩ Hùng dẫn người lùn đi, mọi người cùng tiến về hướng Bắc. Đi không bao xa, từ tiệm rượu đường Bắc, Tôn chưởng quỹ chạy ra hỏi:
- Dương đại gia, ông buồn lắm phải không?
Dương đầu ngạc nhiên hỏi:
- Tôi có buồn gì đâu?
- Chứ không phải bà Dương ở nhà mới mất sao?
- Ai nói với ông như vậy?
Chưởng quỹ lấy tay chỉ Tế Điên, nói:
- Vị sư phó này đưa tin đến cho tôi đó.
Dương Quốc Đống nói:
- Sao sư phó báo tang cho gia đình tôi chi vậy?
- Ta chỉ nói đùa với ông ấy thôi mà, để cho ông ấy cho người viết liễn trướng.
Tôn trưởng quỹ nghe nói, nổi giận:
- Hay cho ông Hòa thượng! Ông vô cớ gạt tôi, báo hại tôi sắm đủ cả lễ vật, làm sao trả lại cho người ta, ông phải đền cho tôi mới đư
Dương Quốc Đống nói:
- Thôi mà Tôn hiền đệ, hôm nay chú chịu tốn chút đỉnh đi. Vị Hòa thượng này cũng không phải là người ngoài, chú nghĩ tình ta bỏ qua đi.
Y Sĩ Hùng nói:
- Sư phó nói người ta chết làm chi vậy? Có phải là để hết bệnh không?
Tế Điên nói:
- Một câu rủa phát được 10 năm, nói chết là sống nhăn răng đó!
Dương Quốc Đống yêu cầu:
- Xin sư phó từ bi, từ bi, cho vợ tôi một viên thuốc.
Tế Điên gật đầu, móc cho Dương Quốc Đống một viên thuốc. Người lùn kia bây giờ mới hỏi:
- Ông Hòa thượng kia ở chùa nào vậy?
Y Sĩ Hùng nói:
- Chú muốn hỏi đến cái ông Hòa thượng đấy à, ta nói cho chú biết. Phen này chú đưa ông Hòa thượng lên quan là chú lòi bộ mặt thật ra rồi đấy nhé. Ông Hòa thượng này là Tế Điên Hòa thượng ở chùa Linh Ẩn.
Người lùn kia nghe vậy, "a" lên một tiếng rồi nói:
- Nếu là Tế Điên thì tôi không lên quan với ông ấy đâu!
Nói rồi bất thình lình tuột xiềng nhảy lên nóc nhà chạy trốn. Tế Điên nói:
- Đừng để nó chạy đi. Hai vụ án mạng ở huyện Long Du đều do nó hết.
Người lùn này không ai khác mà chính là Từ Phái, ngoại hiệu Tiểu thần phi, cũng là một giang dương đại đạo ở huyện Tây Xuyên.
Tại sao hai vụ án mạng ở huyện Long Du đều do hắn? Trong đó có một sự tình như vầy: lão đại sĩ Diệp Thu Sương bắt yêu ở nhà họ Cao ngoài cửa Nam trước kia cũng là người trong giới lục lâm, về sau đi tu ở Tam Thanh quán ngoài cửa Nam. Ông ta kiếm đâu được một bộ tà thư tên là Âm ma bảo kíp, trong đó có dạy cách luyện tà thuật, có thể hô phong hoán võ, sái đậu thành binh, dời non

http://tieulun.hopto.org

lấp biển, biến hoá ngũ hành, điểm đá hóa vàng, bắt yêu trừ tà. Ngày kia, lão đạo sĩ đang luyện phép trong miếu, bỗng có một tăng nhân đến thăm. Ông ta là một trong ngũ quỷ ở Tây Xuyên tên Lý Triệu Minh, ngoại hiệu Khai phong quỷ, vốn là bạn thân của lão đạo sĩ. Gặp nhau bày tỏ nỗi niềm xa cách xong, Diệp Thu Sương hỏi Lý Triệu Minh:
- Lý hiền đệ từ đâu đến đây?
- Tôi từ Tây Xuyên đến đây. Từ ngày sào huyện lục lâm ở Tây Xuyên bị tan nát, tôi không biết phải gởi thân về đâu!
Lão đạo sĩ nghe nói bèn lưu Lý Triệu Minh ở lại miếu với mình. Thấy lão đạo sờm tối chuyên cần luyện tập, Lý Triệu Minh mới hỏi:
- Anh luyện phép gì?
- Ta được một bộ thiên thư, đang luyện các thừ phép thuật.
- Đạo huynh, anh dạy tôi luyện với!
- Chú học không được đâu! Muốn luyện, mỗi ngày phải dập đầu 1.000 cái mới được.
Lý Triệu Minh nghe nói, thầm có ý giận: "Anh ấy không muốn dạy mình đây mà!". Ngày kia Cao Chiết Quế mời lão đạo sĩ đến nhà bắt yêu. Lý Triệu Minh biết việc này, bèn ngầm theo lão đạo sĩ đến pháp đài, cho một dao đưa hồn đạo sĩ về cõi khác. Được thiên thư trong tay, Lý Triệu Minh không về miếu nữa mà ngụ tại Đức Hưng Dương gia điếm để rảnh rang xem sách và luyện phép.
Một hôm, Khai phong quỷ Lý Triệu Minh đang đứng trước cửa điếm thì thấy từ phía Đông đi lại một người, chính là Tiểu thần phi Từ Phái. Gặp hòa thượng Lý Triệu Minh, Từ Phái lật đật chạy đến chào hỏi. Lý Triệu Minh hỏi;
- Từ hiền đệ đi đâu vậy?
- Tôi muốn đi Lâm An chơi, bạn bè lục lâm ở Tây Xuyên bây giờ tan tác hết, tôi cũng không có chỗ dung thân.
Lý triệu Minh kéo Từ Phái vào trong điếm nói chuyện. Từ Phái hỏi:
- Anh ở đây làm gì vậy?
- Ta được một bộ thiên thư, đang luyện phép.
- Anh dạy tôi luyện với!
- Chú muốn luyện cũng được, mà phải kiếm cho được cái thiên linh cái của con gái nhỏ đem đến đây.
- Tìm thiên linh cái để luyện phép gì vậy?
- Để luyện thiên lý nhãn, thuận phong nhĩ.
Vốn là người thiệt thà, Từ Phái lo đi tìm thiên linh cái của con gái nhỏ, gặp người giữ mộ, hắn hỏi:
- Người nằm dưới mộ là ai vậy?
Người giữ mộ nghi hắn có ý lén quật mồ bèn không chịu cho biết, chỉ trả lời:
- Tôi không biết!
Hắn hỏi liên tiếp mấy nơi mà chẳng ai chịu cho biết hết, nên càng cảm thấy bực bội.
Hắn đang ngồi nghỉ mệt trong rừng thì từ đầu kia có một tăng nhân đi đến, chống gậy đi khập khễnh. Người ấy gặp Từ Phái liền hỏi:
- Từ hiền đệ, làm cái gì ở đây?
Từ Phái dòm lại là người quen. Ông ta là Họa qua tăng Phùng Ngươn Chí, cũng là tay giang hồ đại đạo ở Tây Xuyên. Tại sao có tên là Họa qua tăng (ông tăng què)? Nhân vì ban ngày ông ta chống gậy giả bộ đi khập khễnh, tối lại trổ thuật phi thiềm tẩu bích trên nóc nhà như đi trên đất bằng. Ông ta làm như vậy là để che mắt thế nhân. Người ta cho rằng ông ta đi khập khễnh không thể nào làm giặc được. Hôm nay gặp nhau, Từ Phái nghe Phùng Ngươn Qúy nói, mới đem việc Lý Triệu Minh bảo đi tìm thiên linh cái của đứa con gái nhỏ về luyện phép thuật. Phùng Ngươn Chí nói:
- Từ hiền đệ, chú thiệt thà quá, Lý Triệu Minh định hại chú đó! Tối nay ta với chú vào trong khách điếm giết Lý Triệu Minh lấy cuốn thiên thư đi có phải hay hơn không?
- Phải đấy!
Phùng Ngươn Chí nguyên có hiềm khích với Lý Triệu Minh, nay nhân cơ hội này mượn tay người khác giết kẻ địch. Hai người thương lượng xong, cùng kéo vào quán rượu ăn uống một bữa no say Canh hai đêm đó, hai người trở lại khách điếm. Phùng Ngươn Chí canh chừng, Từ Phái lẻn vào phòng thấy Lý Triệu Minh đang ngồi ngủ gật trên ghế bèn lìa một dao, đầu Lý triệu Minh rơi xuống

http://tieulun.hopto.org

đất, đoạt lấy thiên thự Đang lúc chạy ra ngoài, bỗng nghe ở thượng phòng có một tiếng hô: "Nó giết người đó", làm Từ Phái sợ hết hồn, bèn nhảy lên nóc nhà rình giết kẻ lạ Sau đó nghe Hòa thượng đòi đi cầu, đòi dẫn ra nhà tranh. Phùng Ngươn Chí đang canh chừng, bỗng nghe trong phòng có tiếng nói:
- Công văn bị ướt rồi!
Hắn chẳng biết đó là công văn gì. Thấy Sài đầu, Đỗ đầu kéo nhau đi tìm Hòa thượng, hắn từ nóc nhà tuột xuống lẻn vào phòng xem thử, thấy đó là công văn cấp phê cho Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh đi bắt Càn khôn đạo thử Hoa Vân Long. Phùng Nguyên Chí đút công văn vào túi, thoát ra cửa phòng nhảy lên nóc nhà. Sài, Đỗ hai người trở lại dòm thấy định rượt theo mà không rượt kịp. Phùng Nguyên Chí trộm được công văn, đợi Từ Phái ra, hỏi:
- Công việc của chú trót lọt không?
- Tôi đã lấy được bộ thiên thư rồi, bây giờ chúng ta đi đâu đây?
- Chúng ta đi lên huyện Khai Hóa đi! Hiện tại ở chùa Thiết Phật, Kim nhãn Phật Khương Thiên Thoại đại ca đã phát thiếp lục lâm, truyền lục lâm tiễn đi khắp các nơi. Có mấy mươi bạn lục lâm Tây Xuyên dang ở đó, anh có xây bức vách hai lớp, dưới có một cái hầm, anh em lục lâm lỡ gây án mạng bị truy tầm, cứ về đây trốn là an toàn. Chúng mình lên Khai Hóa đi!
- Phải đó!
Từ Phái hưởng ứng lời nói và hai người cùng nhau thong thả đi. Tới một cánh rừng, có một người đang đứng sẵn ở đó, hai người nhìn kỹ lại. Thật là:
Nắng hạn thắm mưa rào,
Đất khách gặp người quen!

http://tieulun.hopto.org

Hồi 083

Tiểu thần phi đang đêm giết Khai phong quỷ
Tế Thiền sư đùa giỡn bắt tặc nhân

Họa qua tăng Phùng Ngươn Chí đang đi thấy một người phía trước đi ngược lại, đó chính là Hoa Vân Long. Hai người lật đật bước tới chào hỏi:
- Hoa nhị ca, anh từ đâu tới đây?
- Ta từ Bồng Lai quán tới đây. Ghê quá, ghê quá! May không thôi toi mạng vì Lục thông rồi!
Phùng Ngươi Chí hỏi:
- Việc gì mà dữ vậy?
Hoa Vân Long bèn đem những chuyện vừa qua thuật lại một hồi. Phùng Ngươi Chí nói:
- Hoa nhị ca, tôi nói cho anh hay một tin này để anh yên tâm. Tờ Hải bộ công văn bắt anh bị tôi trộm được đây này!
- Thiệt vậy sao?
Phùng Ngươn Chí mới đem việc Từ Phái giết chết Lý Triệu Minh lấy được thiên thư, bỗng nghe hai bộ đầu nói về Hải bộ công văn bị ướt và vì sao mình lấy trộm được, nói cho Hoa Vân Long hay Hoa Vân Long bây giờ mới vỡ lẽ và hỏi:
- Chúng tôi lên huyện Khai Hóa, anh có đi với chúng tôi không? Hiện tại Kim nhãn phật Khương Thiên Thoại ở chùa Thiết Phật phát thiệp lục lâm mời rất nhiều bạn bè cùng về ở trong hầm dưới vách ngăn hai lớp ấy, ba chúng ta cùng đến đó đi!
- Cũng được Hoa Vân Long nói.
Ba người cùng đi lên chùa Thiết Phật. Đến chùa Thiết Phật thấy trong ngoài chật ních, hương khói mịt mù, ba người len lỏi hỏi thăm mới được người ta cho biết Thiết Phật trong chùa hiển thánh, nói ra tiếng người. Ba người đi thẳng vào phía sau hậu liêu, thấy Kim nhãn phật Khương Thiên Thoại đang ở đó. Sau khi chào hỏi Khương Thiên Thoại xong, Phùng Ngươn Chí hỏi::
- Khương đại ca, các anh em ta đi đâu hết rồi?
- Các anh em đều đi làm ăn ở các lộ hết rồi, hiện còn lại mấy vị, để tôi kêu họ ra giới thiệu với ba chú.
Sau khi hai bên chào hỏi xong, Khương Thiên Thoại hỏi:
- Ba chú từ đâu đến đây?
Sau khi nghe Hoa Vân Long bày tỏ việc của mình rồi, Từ Phái cũng thuật lại việc của mình.
Khương Thiên Thoại hỏi:
- Từ hiền đệ có quyển sách gì thế, đưa ta xem thử!
Từ Phái lấy quyển sách đưa ra, Khương Thiên Thoại xem xong nói:
- Từ hiền đệ, sách này chú dùng cũng không được, để ta cất giùm cho.
Từ Phái thật không vừa ý tý nào, nghĩ thầm: "Đồ vật của ta mà ta không tiếc sao! Ta lại đâu có nói cho ảnh mà ảnh lại cất của tạ Thiệt là dễ giận!". Trong lòng không đồng ý mà ngoài miệng lại không thể nói không chọ Từ Phái giận Khương Thiên thoại đến ứa gan mà đành đánh chữ lặng thinh. Hoa Vân Long lúc đó mới nói:
- Tôi phải đi mới được!
- Sao vậy? Khương Thiên Thoại hỏi:
- Lòng tôi cảm thấy không an! Sợ rằng khi Hòa thượng Tế Điên đến đây, một mình tôi chạy không thoát mà còn liên lụy tới mấy anh nữa chứ.
Khương Thiên Thoại nghe xong, nói:
- Các anh em, có ai dám đến huyện Long Du giết Tế Điên Hòa thượng không? Có ai dám xách đầu Hòa thượng về đây để cất đi gánh nặng cho Hoa nhị ca không nào?
Từ Phái nói:
- Để tôi đi cho.
Từ Phái xin đi như vậy là trong bụng đã có chủ ý: "Phen này ta đến huyện Long Du, nếu không có việc gì thì thôi, nếu có việc gì, ta sẽ đem việc của tụi bây tố cáo hết. Một mống cũng không thoát!". Hắn sẵn ngầm giận Khương Thiên Thoại rồi, gặp dịp này tình nguyện đi cho khuất mắt.
- Được, xin Từ hiền đệ chịu khó một phen! Khương thiên Thoại đồng ý.

http://tieulun.hopto.org

Từ Phái bắt đầu từ huyện Khai Hóa ra đi, một ngày kia đến góc Đông nam thành Long Du gặp phải tế Điên. Hắn nghe Hòa thượng nói lẩm bẩm:
- Cái đất Long Du này thật không giống chỗ nào hết. Ăn uống không đúng cách, đã mất tiền mà còn bị người ta cười cho chết nữa!
Từ Phái vốn là người thiệt thà, nghe nói như vậy mới theo Hòa thượng vào quán uống rượu. Tế Điên cố ý gây sự rồi chạy đến ngã tư đường kêu Y Sĩ Hùng bắt trói hắn lại. Từ Phái trước đó định kéo Hòa thượng lên quan phân xử, tới chừng nghe nói người gây sự với mình chính là Tế Điên, thì vội vàng nói: "Thôi, tôi không lên quan nữa", và trút xiềng nhảy lên nóc nhà. Tế Điên nói:
- Đừng để cho nó chạy thoát. Hai án mạng ở huyện Long Du đều do nó gây ra hết đó!
Dương Quốc Đống và Y Sĩ Hùng nghe nói như vậy cũng dề khí nhảy lên nóc nhà. Từ Phái định chạy trốn, nào ngờ Hòa thượng chỉ tay một cái, niệm niệm "Án sắc lịnh hích". Tên giặc bị giữ cứng không chạy được. Y Sĩ Hùng và Dương Quốc Đống bước tới trói lại đem về huyện Long Dụ Tới huyện nha, Dương Quốc Đống bước vào bẩm báo:
- Bẩm lão gia, Tế công không chết, hiện bắt được một tên giặc chờ lão gia thẩm xét.
Quan huyện đang lấy khẩu cung Trương Phúc, Lý Lộc, nghe Tế Công không chết, bèn truyền lệnh:
- Hãy mời vào!
Tế Điên bảo Y Sĩ Hùng dẫn tên giặc lên thượng đường. Quan huyện nói:
- Xin mời Thánh tăng ngồi! Còn tên giặc dưới kia tên họ là chi?
Từ Phái không giấu giếm thưa:
- Bẩm lão gia, tôi là Tiểu thần phi Từ Phái, Hòa thượng bị rơi đầu ở Dương Gia điếm ngoài cửa Đông tên là Khai phong quỷ Lý Triệu Minh chính là do tôi giết. Còn lão đạo sĩ Diệp Thu Sương ở ngoài cửa Nam là do Lý Triệu Minh giết. Tôi giết chết hắn là để báo thù cho Diệp Thu Sương chứ không có ý gì khác.
Quan huyện nạt:
- Mi đừng già hàm lão khẩu! Hòa thượng trong điếm là do mi giết, còn công văn không phải là do mi trộm à!
- Công văn không phải là do tôi trộm mà là do Họa qua tăng Phùng Ngươi Chí lấy trộm. Hắn ta cùng với Hoa vân Long ngụ tại chùa Thiết Phật ở huyện Khai Hóa. Chùa Thiết Phật còn rất nhiều tay lục lâm trốn ở đó.
Quan huyện nghe nói tới đó, không hỏi thêm nữa, bèn sai đem Từ Phái vào ngục đóng trăn lại, rồi nói với Tế Điên:
- Bạch Thánh tăng, xin lão nhân gia chịu cực thêm một lần nữa, dẫn các Ban đầu của bản chức đi biện án, bắt bọn giặc về.
- Cũng được, lão gia hãy viết một văn thư để ta dẫn bốn vị Y Sĩ Hùng, Dương Quốc Đống, Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh đi biện án.
Quan huyện lập tức thảo văn thư cho Dương Quốc Đống. Tế Điên cùng mấy người Ban đầu rời khỏi nha môn. Vừa đi Tế Điên vừa nghêu ngao hát:

Nam qua Bắc lại đến Đông
Gẫm xem phù thế tổng giai không!
Lui lui tới tới xá gì công
Ruộng cũng không, đất cũng không
Đổi thay xoành xoạch chủ nhân ông!
Vàng cũng không, bạc cũng không.
Chết rồi tay trắng kể như xong.
Vợ cũng không, con cũng không,
Suối vàng riêng lối kể gì mong!
Quan cũng không, chức cũng không.
Số hết, nghiệp mang khó thoát vòng.
Sớm chạy đằng Tây, chiều đằng Đông
Người đời nào khác mấy chàng ong
Cố hút trăm hoa thành mật ngọt

http://tieulun.hopto.org

Bao nhiêu khó nhọc rốt thành không.
Đêm khuya vừa đổ canh ba trống
Thoát chốc canh năm hiệu đổ đồng
Sự đời suy xét ngẫm trông
Nam Kha giấc mộng cũng không hơn gì!

Tế Điên vừa ca dứt tiếng thì phía sau có tiếng "Vô lượng Phật". Mọi người quay đầu nhìn lại thì là một vị lão đạo sĩ, đầu đội khăn đạo sĩ cửu lương, mình mặc chiếc đạo bào màu vàng sẫm, lưng thắt dây tơ, vớ trắng vân hài xinh lịch; mặt như cổ nguyệt ba thu, tuổi quá 70, tóc mai như sương tuyết, dưới cằm một chòm râu bạc phất phơ trước ngực, thực đúng mực tiêu phong đạo cốt. Hai đồng tử theo hầu tuổi trạc 15, 16 đều mày thanh mắt sáng, tóc búi hai trái đào, mình mặc đạo bào màu lam nhạt càng làm lộ rõ cổ áo màu xanh đậm, cũng lưng thắt dây tơ, vớ trắng vân hài như đạo sĩ. Một đạo đồng tay cắp kiếm, mang theo lủng lẳng một chiếc hồ lô; một đạo đồng đeo một bao ló lên cán dù cho mưa. Lão đạo sĩ vừa đi vừa ngâm nga:

Điện ngọc lầu son
Khác nào khóa vàng móc bạc
Sướng chi hơn
Nơi hang núi thanh u
Bồ đoàn trải rộng
Bát sành đồ sứ đông vầy!
Không biết Xuân
Không biết Ha.
Không biết Thu
Suốt ngày danh với lợi
Nào biết vui thú gì!
Quan sang ngựa tốt
Ruổi tìm gác bỏ từ đây!
Khe suối cận kề
Trăng mây làm bạn
Thế mới là:
Vui thanh nhàn
Vui tự tại
Vui ưu du!

Ngâm xong, đạo sĩ niệm "Vô lượng Phật", và tiếp tục bước, dáng đi thong thả. Lão đạo đi không xa, Tế Điên bỗng la lên:
- Ôi chao chao! Đau chết ta thôi! Sao mà như cây chọc vào ruột, đầu nhức bưng bưng, lưng đùi như bị ai vần, làm sao ta đi được!
Dương đầu nghe la chạy lại hỏi:
- Sư phụ làm sao vậy?
- Ta chắc chết, đi không được nữa!
Y Sĩ Hùng không biết là tế Điên muốn dở trò gì, cũng lật đật chạy đến hỏi:
- Sư phụ làm sao vậy?
- Ngực ta như đeo đá, trong miệng đắng nngắt, tròng mắt muốn nổ đi ấy!
Sài đầu nói:
- Phải rồi, ăn nói loạn xị lên cả!
Hai người tức giận ngồi xổm bên đường không thèm để ý đến Tế Điên nữa. Tế Điên nằm lăn ra đất gào to:
- Ối chao, ối ối, đau quá đi!
Lão đạo sĩ nghe la, bước tới hỏi:
- Vô lượng thọ Phật! Vị Hòa thượng này đi đường mà có ai là bạn cùng đi không?

http://tieulun.hopto.org

Y Sĩ Hùng đáp:
- Bọn tôi cùng đi với Hòa thượng.
- Bệnh tình của Hòa thượng đây có mòi trầm trọng, nhưng sơn nhân đây có thuốc.
Sài đầu nói:
- Đạo gia ơi! Ông đừng xía vô chuyện này tốt hơn. Ông cho ổng uống thuốc rủi ổng chết thì khổ đấy!
- Thuốc của bần đạo là một loại linh dược, uống vô một viên có thể sống thêm một năm, uống hai viên sống thêm hai năm, uống ba viên có thể sống được sáu năm; người sắp chết uống chín viên "Cửu chuyển hoàn hồn đơn" này có thể sống thêm được một giáp. Hòa thượng uống thuốc này mà chết thì bần đạo sẽ đền mạng cho mà!
- Tôi cản mà ông không chịu nghe, cứ cho uống rồi biết!
Lão đạo sĩ bảo đem hồ lô lại trút ra một viên thuốc hình dáng như trái anh đào, màu đỏ như lửa, mùi hương ngát mũi. Lão đạo sĩ cho Tế Điên uống một viên thuốc. Thuốc vào khỏi cổ, Tế Điên la:
- Ối, ối, ruột ta nóng như lửa đốt, như đứt ra từng khúc đây nè!
Sài đầu nói:
- Đó, tôi nói có sai đâu!
Lão đạo sĩ lại cho Tế Điên uống hai viên nữa. Tế Điên la:
- Bụng ta sắp nổ tung rồi!
Lão đạo sĩ cho uống ba viên nữa, Tế Điên cũng la to:
- Không xong, không xong! Tim ta bốc lửa, phổi gan cháy hết rồi!
Còn bao nhiêu viên "Cửu chuyển hoàn hồn đơn", lão đạo sĩ trút ra cho uống nốt. Uống xong Tế Điên la:
- Không xong, phen này chắc chết!
Nói rồi Tế Điên há miệng, nói không ra lời, chân giật giật mấy cái, miệng sùi bọt mép, rên lên một tiếng rồi tắt thở.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 084

Trần Huyền Lượng bắt yêu chùa Thiết Phật
Mã Huyền Thông đi đường gặp Tế Điên

Tế Điên uống xong chín viên thuốc liền tắt thở ngay Sài đầu nói:
- Đạo gia ơi, ông thấy tôi nói có linh không? Tôi bảo ông đừng cho uống mà ông cứ cãi là uống vô chết ông đền!
Lão đạo sĩ hoảng kinh, mặt tái mét, niệm lia lịa:
- Vô lượng Phật! Vô lượng Phật! Kỳ quá! Kỳ quá!
Sài đầu nói:
- Ông khỏi cần niệm "Vô lượng Phật" làm chi, ông cho ổng uống thuốc chết, tôi sẽ trị cho ổng sống lại cho coi.
Y Sĩ Hùng hỏi:
- Sài đầu, ông trị cách nào mà Hòa thượng sống được như vậy?
Sài đầu không trả lời, day qua kêu Đỗ đầu, nói:
- Có bao nhiêu rượu mình đem uống hết đi, đừng để dành cho Hòa thượng chút nào nhé!
Đỗ đầu nói:
- Ừ, uống mau đi!
Nói câu này chưa xong, Tế Điên nghiêng mình ngồi dậy hỏi:
- Có rượu à? Đem cho ta uống với!
Sài đầu nói:
- Mấy ông thấy có hay không?
Tế Điên đứng dậy nói:
- Hay cho lão đạo, ông dám cho ta uống "Yếu mạng đơn", ông đừng hòng chạy nhé!
Vừa nói vừa nắm chặt ngực áo lão đạo sĩ.
Lão đạo này chính là đồ đệ của Đông Phương Thái Duyệt lão tiên ông ở Thanh Thanh cung trên núi Thiên Thai. Nguyên ngoài cửa Bắc huyện Khai Hóa có một tòa Bắc Hưng quán. Trong núi này có một lão đạo sĩ tên là Trần huyền lượng, cũng là môn đồ của Lão tiên ông. Ngày kia, Trần Huyền Lượng đang tu trong miếu, nhìn thấy ở hướng chánh Bắc có một cột khói yêu bốc thẳng lên không, bèn nghĩ thầm: "Có ta ở đây, đâu thể nào để cho yêu ma tác quái được? Ta phải đi tìm xem yêu tinh ở đâu để trừ diệt chúng, bớt đi sự nhiễu loạn ở nhân gian". Nghĩ rồi bèn mang bảo kiếm lần về hướng chánh Bắc, đến chùa Thiết Phật. Đến đó nhằm lúc Thiết Phật đang nói tiếng người:
- Này các thiện nam tín nữ đến xin thuốc! Phật gia sẵn sàng cứu giúp chúng sanh. Mỗi người chỉ cần để vào một điếu tiền để góp công đức vào việc sửa lập đại điện. Đem gói thuốc này uống dùng chắc chắn cả nhà sẽ bình yên!
Trần Huyền Lượng thấy yêu khí từ Thiết Phật tuôn ra cuồn cuộn. Lại nghe những người dâng hương đồn đại:
- Bịnh dịch lớn bụng ở vùng này, đến xin thuốc Phật gia thì hết ngay!
Trần Huyền Lượng nghĩ rằng: "Bịnh dịch này là do yêu tinh rải chất độc mà ra, sao ta không chém nó để trừ hại cho dân?"
Nói rồi bèn rút bảo kiếm nhắm ngay cột yêu khí ở Thiết Phật chém tới. Nào ngờ từ miệng Thiết Phật tuôn ra một luồng hắc khí phun vào người Trần Huyền Lượng. Lão đạo sĩ bị luồng hắc khí té ngã xuống đất, toàn thân sưng phù không nhúc nhích nổi. Có người chạy vào báo ngay với Kim nhãn Phật Khương Thiên Thoại. Khương Thiên Thoại nghĩ thầm: "Trần Huyền Lượng vô duyên vô cớ đến phá hư việc của ta, chi bằng ta cho khiêng ra phía sau kết thúc tánh mạng của nó cho rồi. Phát cỏ nhổ gốc mới bớt đi mầm chồi mọc lại!".
Vừa định cho người khiêng ra sau thì có người chạy vào cho hay:
- Quan Tri huyện địa phương là Trịnh Nguyên Long đến chùa dâng hương, thấy tình trạng của Trần Huyền Lượng như vậy bèn ra lệnh cho đem lão đạo sĩ về nha môn phát lạc.
Khương Thiên Thoại nói:
- Cũng được, để cho quan huyện mang hắn đi phát lạc cho rồi.
Quan huyện vốn biết lão đạo sĩ là người tốt, đưa về huyện nha mới hỏi tại sao ra nông nỗi này. Lão

http://tieulun.hopto.org

đạo sĩ đáp:
- Việc chùa Thiết Phật là do yêu tinh tác quái, tôi tính trừ khử nó đi, nào ngờ yêu tinh này pháp thuật quá cao cường. Tôi bị nó phun cho một làn khói độc, sống dở chết dở như thế này!
- Nếu biết chắc yêu tinh thì phải làm sao? Quan huyện hỏi:
- Phải mời sư phó tôi đến đây mới có thể bắt được.
- Cũng được.
Lập tức quan huyện cho người đưa lão đạo sĩ vào miếu. Lão nghĩ: "Hiện giờ khắp người ta đau nhức không chịu nổi, thỉnh sư phụ Đông Phương Thái Duyệt lão tiên ông thì xa quá e không kịp". Nói rồi bèn sai đạo đồng đến Tam Thanh quán ở huyện Long Du thỉnh đại sư huynh là Mã Huyền Thông và dặn:
- Thưa với đại sư bá xin mang theo "Cửu chuyển hoàn hồn đơn" của sư tổ đưa gấp đến trị bệnh cho ta nhé!
Hai vị đại đồng đến huyện Long Du mời được Mã Huyền Thông. Trên đường đi đến Bắc Hưng quán bỗng nghe tiếng Tế Điên ca, Mã Huyền Thông chưa biết lai lịch Tế Điên, bèn nghĩ: "Ông Hòa thượng kiếc này mà cũng nói được những câu đầy đạo lý dữ há!. Kế đến thấy Tế Điên bị bệnh đi không nổi, lão đạo sĩ động mối từ tâm nên có bao nhiêu "Cửu chuyển hoàn hồn đơn" trút ra cho Hòa thượng uống hết. Uống vào không những Hòa thượng không hết bệnh mà còn ngã lăn ra chết. Bị Sài đầu nói gạt bò dậy, Tế Điên bèn nắm áo lão đạo sĩ lại. Y Sĩ Hùng lật đật nói:
- Vừa rồi sư phụ được lão đại gia này cho uống thuốc mới khá đấy chứ!
Lúc đó Tế Điên mới buông tay ra và hỏi:
- Vị đạo gia này cho ta uống thuốc đấy ha?
Lão đạo sĩ đáp:
- Phải đó, Hòa thượng ở chùa nào?
- Ta ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ, trên chữ Đạo, dưới chữ Tế, thiên hạ gọi là Tế Điên cũng là tạ Họ của Mã đạo gia là gì?
- Hòa thượng biết tôi họ Mã rồi mà còn hỏi làm gì nữa!
- Tên tự có phải là Huyền Thông không?
- Phải, chính tôi là Huyền Thông đấy!
- Ông đi đâu vậy?
- Tôi lên Bắc Hưng quán ở huyện Khai Hóa.
- Tôi cũng lên Bắc Hưng quán đây, vậy chúng ta cùng đi chung nhé!
- Vâng!
- Ta nghe nói đạo gia các ông có thể vận chẩn cước phong, đi nhanh như gió, vậy ông có thể mang tôi đi với được không?
- Được chớ. Hòa thượng nhớ nhắm mắt lại, đừng mở mắt ra nhé!
Tế Điên nhắm mắt lại, lão đại sĩ nắm cánh tay lôi đi, chỉ thấy hai bên gió ù ù. Đi được nửa đường, Tế Điên mở mắt ra, nói:
- Không xong rồi, hở gió rớt lại rồi, đạo gia ơi đứng lại một chút.
Lão đạo sĩ lòng mải lo cho sư đệ, chẳng thèm để ý tới Tế Điên bị rớt lại, cứ việc vận chẩn cước đi thẳng đến huyện Khai Hóa. Vừa đến bên ngoài cửa Bắc Hưng quán, lão đạo sĩ thấy một người đang ngủ ngáy pho pho, đến gần xem kỹ thì chính là tế Điên. Tế Điên nghiêng mình ngồi dậy nói:
- Ông mới tới à?
- Tôi vận chẩn cước phong chạy một mạch tới đây đó.
Lão đạo sĩ nghĩ thầm: "Quái lạ thật, ông Hòa thượng này chắc có lai lịch chi đây, làm sao ổng đến trước mình được vậy kìa?".
Tế Điên nói:
- Đạo gia ơi, lúc nãy ông đi rồi, tôi mắc cầu, ỉa ra đủ chín viên thuốc của ông, thôi trả lại cho ông nè!
Lão đạo sĩ thấy viên thuốc vẫn y nguyên như cũ, màu sắc không thay đổi chút nào, bèn nghĩ: "Lạ quá", nhận lại mấy viên thuốc bỏ luôn vào túi, rồi bước tới gõ cửa. Không bao lâu đi ra một tiểu đạo đồng, mở cửa nói;
- Đại sư bá tới rồi mà hai sư huynh của con ở đâu?

http://tieulun.hopto.org

- Hai đứa nó đi sau cũng sắp về tới, thỉnh Hòa thượng vào trong ngồi.
Tế Điên cùng tiến vào trong miếu, nhìn qua một lượt: Tòa miếu này phía chánh Bắc là đại điện, hai bên Đông Tây đều có ba gian phối phòng. Tiểu đạo đồng vén rèm bạc ở Đông phối phòng, lão đạo sĩ cùng Tế Điên bước vào. Trong phòng tối mờ mờ, ngay giữa có một bàn bát tiên, hai bên có ghế dựa. Dựa bên tường Đông có đặt một chiếc giường, Trần Huyền Lượng đang nằm trên đó ho rũ rượi. Thấy Mã Huyền Thông, Trần Huyền Lượng hỏi:
- Sư huynh đến đó à, còn vị Hòa thượng này là ai?
- Đây là Tế Công ở chùa Linh Ẩn.
- Sư huynh có mang theo "Cửu chuyển hoàn hồn đơn" hay không? Tôi bị yêu tinh phun phải khí độc rồi.
- Ta có mang theo 9 viên thuốc mà cho vị Hòa thượng này uống hết, ông ta lại ỉa ra đủ đây.
- Bậy thiệt.
- Sư đệ xem nào, màu sắc có đổi khác không?
- Tôi không uống đâu!
Tế Điên nói:
- Ta có thuốc đây, tên là "Thần thối trừng nhãn hoàn", đạo gia uống vào trong khoảng co chân chớp mắt là có kết quả ngay.
Tế Điên nói rồi đưa cho Trần Huyền Lượng uống. Thuốc vqào bụng trong giây lát nghe có tiếng sôi lụp bụp, chạy ọt ọt. Trầb Huyền Lượng kêu đạo đồng bảo dìu đi cầu, đi được vài lần, chứng sưng nhức trong người nhẹ hẳn, bình phục lại như xưa. Trần huyền Lượng khen:
- Hay quá, hay quá, thiệt là thuốc hay Mong nhờ Thánh tăng ra ơn cứu giúp, đệ tử xin cảm tạ muôn vàn.
Nói rồi bước tới trước Tế Điên thi lễ. Cả Mã Huyền Thông cũng nói lời cảm tạ Tế Điên. Tế Điên nói:
- Việc đó không có gì quan trọng đâu. Trong phòng này có mùi khó ngửi quá!
- Có mùi gì đâu! Trần Huyền Lượng nói:
- Có mùi giặc!
Hai lão đạo sĩ nghe mấy lời đó hết sức ngạc nhiên. Thật ra có hai tên giặc núp dưới gầm giường ma hai vị đại sĩ không hay.
Nguyên khi quan huyện Khai Hóa đưa Trần Huyền Lượng từ chùa Thiết Phật trở về nha môn phát lạc, Kim nhãn Phật Khương Thiên Thoại định chắc rằng thế nào quan huyện cũng đem Trần Huyền Lượng ra trị tội vì phá chùa, nào ngờ quan huyện chẳng trị tội mà còn cho người mang về miếu. Có người đưa tin đó cho Khương Thiên Thoại, hắn nghĩ: "Sư phụ của Trần Huyền Lượng là Đông Phương Thái Duyệt lão tiên ông ở Thượng Thanh cung trên núi Thiên Thai. Phen này bắt yêu không thành, thế nào ông ta cũng thỉnh thầy đến tiếp sức bắt yêu, làm phá hỏng đại sự của ta! Chi bằng ta ra tay trước thì hơn, để lâu hư việc". Nghĩ rồi Khương Thiên Thoại bèn kêu hai người bạn đến. Một người là Đồng đầu la hán Hạng Vĩnh, một người là Ô vân báo Trần Thanh. Hai người này đều là giang dương đại đạo trong chốn lục lâm đang lánh nạn ở chùa Thiết Phật. Khương Thiên Thoại kêu hai người đến, nói:
- Hai vị hiền đệ, ta có một việc nhờ hai vị hiền đệ cực khổ một phen.
Hạng Vĩ, Trần Thanh nói:
- Huynh trưởng nói lời ấy làm chỉ Có việc gì cần đến chúng tôi, cho dù xông vào chỗ chết chúng tôi cũng không dám từ nan.
- Hai hiền đệ tối nay mang theo cương đao đến Bắc Hưng quán giết lão đạo sĩ Trần Huyền Lượng, mang đầu hắn về cho ta.
Hạng Vĩ, Trần Thanh nói:
- Việc đó có gì khó đâu!
Chờ đến đỏ đèn, hai người sửa soạn xong, cắp đao ra khỏi chùa Thiết Phật, thi triển Lục địa phi đằng đi vùn vụt đến Bắc Hưng quán. Tới nơi, nhảy tường vào bên trong ngầm dò xét, thấy Trần Huyền Lượng mở cửa đi ra ngoài, hai người lẻn vào phòng, núp dưới gầm giường, định chờ cho lão đạo sĩ ngủ mê sẽ bò lên giết. Nào ngờ gặp lúc Mã Huyền Thông cùng tế Điên vào đến. Nghe Tế Điên nói có mùi giặc, Hạng Vĩnh kề tai nói nhỏ Trần Thanh:

http://tieulun.hopto.org

- Bộ trên người anh có mùi hả?
- Đâu có!
Tế Điên đứng ngoài nói:
- Hai đứa bay không có mùi gì hết, mau chui ra đi.
Hạng Vĩnh và Trần Thanh biết trốn không được nữa bèn từ dưới gầm giường nhảy vụt lên, thò tay rút dao ra. Báo hại cho hai lão đạo sĩ hồn phi phách tán.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 085

Hiển thần thông bắt giữ bọn tặc nhân
Thi diệu pháp đấu phép với Thiết Phật

Hai tên giặc từ dưới giường phóng ra toan chém Tế Điên, bị Tế Điên lấy tay chỉ một cái, dùng phép định thần trồng cứng lại. Ngay lúc ấy, tấm rèm lay động, từ bên ngoài bốn người nhảy xổ vào, chính là Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh, Dương Quốc Đống, Y Sĩ Hùng.

Nguyên sau khi Mã Huyền Thông vận chẩn cước phong kéo Tế Điên chạy vùn vụt về phía trước bỏ bốn vị Ban đầu và hai vị đạo đồng ở lại phía sau, Sài đầu nói:

- Đạo đồng ơi, hai chú ở miếu nào?
- Chúng tôi ở Bắc Hưng quán trên huyện Khai Hóa.
- Vị đạo gia hồi nãy có phải là sư phụ của hai chú không?
- Không phải, đó là đại sư bá của chúng tôi.
- Hòa thượng của chúng tôi cùng sư bá của chú đi lên quán rồi, chúng mình đi lên quán đi!
- Đi chung cũng được, nhưng sợ bốn vị đi không kịp chúng tôi thôi vì chúng tôi biết thuật chẩn cước phong.
- Bốn người chúng tôi biết phép Lục địa phi đằng, hai chú đi chậm một chút, bốn chúng tôi đi nhanh một chút, chắc là đi chung được.
- Thế thì được.

Sáu người đi theo đường cái chạy về hướng bắc hưng quán. Đến cổng miếu, đạo đồng nói:

- Tới rồi, chờ tôi gọi mở cửa.

Sài đầu nói:

- Khỏi kêu cửa, để tôi vào mở cửa cho!

Nói rồi Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh cất mình nhảy qua tường. Trong bụng hai người nghĩ: "Để cho Dương Quốc Đống và Y Sĩ Hùng thấy bọn ta là nguyên sai đi bắt Hoa vân Long chứ không phải bọn bất tài!". Nào ngờ Dương Quốc Đống và Y Sĩ Hùng cũng nhảy tót theo. Hai người này nghĩ bụng: "Mình phải cho Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh thấy sơ tài nghệ của quan nhân ngoại thành mới được". Bốn người này chung một ý ganh đua, đó gọi là "đấu tâm bất đấu khẩu". Bốn người vào bên trong mở cửa cho bốn vị đạo đồng vào rồi đóng cửa lại và tiến vào Đông phối phòng. Bốn người định vén rèm bước vào cũng chính là lúc Tế Điên dùng định trụ pháp trồng cứng hai tên giặc lại. Sài đầu, Đỗ dầu lật đật hỏi:

- Sư phó, hai thằng này đứa nào là Hoa Vân Long?
- Không có Hoa Vân òa Long ở đây!

Dương Quốc Đống hỏi:

- Thưa sư phó, đứa nào lấy trộm công văn?
- Cũng không có tên lấy trộm công văn ở đây, mà trước hết phải trói chúng lại đã, đừng để cho chúng chạy thoát.

Các vị Ban đầu trói hai tên giặc xong, Trần Huyền Lượng sai mấy đạo đồng dọn cơm lên. Bốn vị ban đầu mới rảnh rang đến chào vị đại sĩ rồi chia nhau ngồi vào bàn tiệc. Tế Điên nói:

- Hai vị đạo hữu, ngày mai nên giải hai tên này đến huyện nha, trình cho quan huyện biết có Hòa thượng ta đến định bắt yêu ở chùa Thiết Phật trừ hại cho dân vùng này. Hai vị đạo hữu cũng đừng giải chúng công khai, đồng đảng của chúng ở Khai Hóa biết được sẽ đón đường cướp đi mà còn kết thù oán, nguy hiểm đến tính mạng của hai vị nữa.

Trần Huyền Lượng nói:

- Thưa sư phó, việc này sư phó tính sao?
- Cứ bỏ hai tên này vào bao thuê người khiêng đi, ngoài để là quà tặng của miếu đem cho quan huyện.

Lão đạo sĩ đồng ý. Ăn uống xong, trời đã sáng rõ. Bốn người khiêng gánh thuê bước vào thấy hai bao bố lớn nhúc nhích không ngừng. Hai tên giặc sợ quá làm sao không nhúc nhích cho được! Mấy người khiêng mướn hỏi:

- Cái gì trong bao vậy?

Lão đại sĩ còn đang ậm ừ, Tế Điên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đồ trứng vữa đấy!
Mấy người khiêng mướn nói:
- Từ nào tới giờ, chúng tôi chưa từng nghe nói đến tên này bao giờ.
- Các người cứ lo khiêng đi, đừng thắc mắc làm chi!
Trong khi hai lão đạo sĩ cùng mấy người khiêng thuê đưa hai tên giặc lên huyện nha, Tế Điên nói:
- Sài đầu, bốn người hãy đem thơ đến Tuần kiểm ty ở Thiết Phật trước, và nói cho họ biết Hòa thượng ta sẽ đến sau.
Bốn vị ban đầu đi thẳng đến Tuần kiểm ty ở trấn Thiết Phật đưa thơ tại văn phòng, quan Tuần kiểm ty là Lưu Quốc Thân lập tức mời vào. Bốn vị Ban đầu vào thi lễ. Quan Tuần hỏi và Sài đầu nói họ cùng tế Công đến đây biện án. Lưu lão gia nói:
- Té ra Thánh tăng đến đây biện án. Sao bây giờ chưa thấy tới?
- Lát nữa sẽ tới. Sài đầu đáp.
Một lát, Tế Điên bước vào văn phòng Tuần kiểm ty, nói:
- Ái chà, chưởng quỹ ơi!
Quan nhân nghe kêu, nói:
- Đại sư phó, ở đây không có chưởng quỹ, ở đây là nha môn mà.
- Nha môn không có chưởng quỹ sao, vậy có ai nào?
- Có lão gia thôi!
- Vậy có cữu cữu (cậu) không?
- Chắc ông này muốn ăn đòn quá!
- Chú vào báo với lão gia của chú là có lão nhân gia tới.
- Vậy chớ Hòa thượng là ai?
- Ta là Tế Điên ở chùa Linh Ẩn, tới kiếm lão gia của chú.
Quan nhân lập tức vào trong bẩm báo. Giây lát Lưu Quốc Thân lật đật bước ra nghinh tiếp, nói:
- Thánh tăng đã đến rồi à, mời Thánh tăng vào trong ngồi.
- Xin mời lão gia.
Vào đến thư phòng, bốn vị Ban đầu cũng đang ở đó. Sau khi dùng trà xong, tế Điên nói:
- Lưu lão gia, ông hãy đưa danh thiếp đến chùa Thiết Phật thỉnh vị hòa thượng trong chùa ấy, nói rằng có nhà giầu họ Đổng tại địa phương muốn cúng tiền sửa chùa, mời hòa thượng đền hỏi thăm cần bao nhiêu tiền. Lão gia trước hết gạt cho tên trộm công văn đến. Hòa thượng ta nấp ở phòng này sẵn, bắt hắn rồi ta sẽ đến chùa Thiết Phật bắt yêu sau.
Lưu Quốc Thân gật đầu đồng ý, lập tức sai thuộc hạ đến chùa Thiết Phật thỉnh Hòa thượng. Phần Kim nhãn Phật Khương Thiên Thoại sai Từ Phái lên huyện Long Du, chờ mãi không thấy quay về. Bạn bè lục lâm của hắn đều đi làm ăn hết, trong chùa chỉ còn lại bốn người là Càn khôn đạo thử Hoa Vân Long, Họa qua tăng Phùng Ngươi Chí, Tạo thác đầu Bành Chấn, Vạn hoa tăng Từ Hằng mà thôi. Hôm nay Khương Thiên Thoại và Hoa Vân Long đi vắng, chỉ vì các thân hào phú hộ Ở Tiểu Tây Thôn có người hiểu ra sự việc mới nói:
- Hơn 800 thôn huyện Khai Hóa này, nhà nào cũng bị mắc bệnh cổ trướng cả, uống thuốc của bất cứ danh y nào cũng không khỏi, trừ khi đến chùa Thiết Phật xin thuốc mới lành thôi. Trong việc này phải có nguyên cớ mới được! Đi cầu Thiết Phật, người nghèo xin thuốc phải bỏ một điếu, người giàu xin thuốc phải bỏ một lượng. Chi bằng ta mời các Hòa thượng ở chùa Thiết Phật đến thương lượng cho xong. Mọi người đậu tiền sửa chùa, nhờ hòa thượng cầu xin với Thiết Phật mới trừ được họa này.
Mọi người bàn tính xong bèn phái người đi lên chùa Thiết Phật thỉnh hòa thượng. Vì thế Khương Thiên Thoại và Hoa Vân Long phải đến Tiểu Tây Thôn. Họ mới vừa đi khỏi thì quan Tuần kiểm ty cho người đến mời, nói rằng:
- Hiện có các thân sĩ giàu có đến bàn với lão gia chúng tôi muốn góp tiền sửa chùa, xin mời hòa thượng đến để bàn bạc về số bạc cần dùng bao nhiêu?
Họa qua tăng Phùng Ngươn Chí nói:
- Để tôi đi cho.
Nói rồi đến chào hỏi quan huyện. Lúc đó, Tế Điên đang núp ở phòng phía Đông, bốn vị Ban đầu

http://tieulun.hopto.org

núp ở phòng phía Tây. Lưu lão gia mời Phùng Ngươn Chí ngồi xuống rồi mới nói:
- Qúy tánh của hòa thgượng là chi?
Họa tăng đáp:
- Tôi họ Phùng, quý danh là Ngươn Chí.
- Hòa thượng xuất gia được bao lâu?
- Tôi bán thế xuất gia, bởi do chân bị tật coi như người tàn phế.
- Hiện tại có người muốn sửa chùa, chùa thầy muốn trùng tu, vậy cần bao nhiêu tiền?
Họa qua tăng vốn là tên trộm cướp, nào biết việc sửa chùa lớn nhỏ ra sao, nhất thời ú ớ không nói ra lời. Lưu Quốc Thân nói:
- Nếu Hòa thượng không nói được thì để tôi mời một hòa thượng hành giả đến gặp hòa thượng nhé.
Nói rồi lớn giọng mời:
- Mời Thánh tăng vào đây!
Tế Điên vén rèm bước vào, hét:
- Hay cho tên Phùng Ngươn Chí chết tiệt này, mi dám trộm công văn hả? Phen này đố bay chạy đường nào?
Phùng Ngươn Chí nghe nói cả kinh, lật đật đứng dậy định đánh bài chuồn. Tế Điên lấy tay chỉ một cái, dùng phép định thân trồng cứng hắn lại, rồi thò tay vào trong tay nải của hắn rút tờ Hải bộ công văn bắt Hoa Vân Long giao cho sài đầu, nói:
- Lưu lão gia, trước hết người bảo quan nhân trói tên giặc này lại, tạm cùm ở nha môn đã. Bây giờ Hòa thượng ta phải lên chùa Thiết Phật bắt yêu đây. Bốn vị Ban đầu hãy theo ta!
Lưu Quốc Thân lập tức sai người trói Phùng Ngươn Chí giam ở phòng Ban đầu. Bốn vị Ban đầu là Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh, Dương Quốc Đống, Y Sĩ Hùng theo Tế Điên lên chùa Thiết Phật. Đến nơi thấy ngoài cổng thật là nhộn nhịp. Ngoài những người đi lễ còn có những người bán thức ăn, bán các thứ linh tinh. Trong chùa ngoài ngõ người người qua lại đông dầy, khói hương mù mịt. Thiện nam tín nữ đến chùa dâng hương xin thuốc nhiều vô kể. Ba tòa cổng chánh đều mở rộng. Ngoài cổng chùa có hai cây cột cờ, trong chùa cũng có hai cây cột cờ, ngay trên cổng chùa có một tấm biển trên đề: - Sắc kiến hộ quốc Thiết Phật tự. Tế Điên dẫn bốn vị Ban đầu tiến về cổng phía Đông. Chùa này ở chính Bắc là 5 gian đại điện, hai bên đều có 5 gian phối phòng. Bên cánh Đông đại điện có 4 cánh lục bình phong, hai cánh mở, hai cánh đóng lại, che khuất lối vào viện thứ hai. Ngôi chùa này chánh điện 5 tầng liên tiếp với các dãy nhà ngang dọc, cộng có hơn trăm gian phòng. Gian đại điện đầu tiên là nơi thờ Thiết Phật. Tế Điên ngước mắt: Từ trong giữa điện, một cột yêu khí bốc cao, xông thẳng lên tầng không, bèn nói:
- A Di Đà Phật, thiện tai, thiện tai!
La Hán gia dự định triển khai phép Phật, sử dụng thần thông bắt trừ yêu quái...

http://tieulun.hopto.org

Hồi 086

Hoa Thanh Phong núi Cát Thỉ gặp yêu
Kim Nhãn Phật nổi giận giết Hòa thượng

Tế Điên dẫn bốn vị Ban đầu bước vào đại điện chùa Thiết Phật, thấy từ đó có một cột yêu khí bốc thẳng lên không. Bên trong đại điện, phía Đông đặt một chiếc bàn có người ghi sổ chuyên thâu bạc, phía Tây cũng có đặt bàn chuyên thâu tiền. Chỉ có một người phụ nữ đang dâng hương trước bàn. Người này độ hai mươi ngoài tuổi, tóc thoa dầu bóng lộn, mặt đầy phấn sáp, biểu lộ không phải là người lương thiện. Người ấy đang lớn tiếng cầu đảo:

- Nguyện cầu đức Phật chứng giám, tiểu phụ họ Đào, nhân vì chồng tiểu phụ mắc phải bệnh cổ trướng, mong cầu đức Phật từ bi thí cho một ít thuốc về trị bệnh cho chồng tiểu phụ, bệnh lành xin đến dâng hương bái tạ!

Thiết Phật phát ra tiếng người, nói:

- Này Đào thị, nàng có cúng một điếu tiền cho Phật gia chưa.
- Con có đem theo đây.
- Có mang theo thì hãy đem nộp vào bàn thu tiền kia. Phật gia sẽ cho nàng một gói thuốc đem về trừ bệnh cho cả nhà.
- Xin cảm tạ Phật gia.

Đào thị nói rồi lãnh thuốc đi ra. Đào thị vừa đi ra thì có một thiếu phụ từ bên ngoài đi vào, một bước lạy một lạy thật là thành khẩn. Thiếu phụ này đâu nhà họ Lưu, nhũ danh con nhà họ Lý, ở Lưu gia trang ngay hướng Nam huyện Khai Hóa, chồng nàng đi buôn bán xa, mấy năm không có tin tức gì. Lưu Lý thị có bà mẹ chồng, nhà quá nghèo khổ chỉ dựa vào nghề may vá qua ngày. Lưu Lý thị là người hiền hiếu vô cùng, ngặt nỗi mẹ chồng mắc bệnh cổ trướng đã hơn hai năm nay Nghe nói ông Phật ở chùa Thiết Phật hiển thánh chuyên trị bệnh cổ trướng, Lý thị một dạ chí thành, từ nhà ra đi mỗi bước một lạy, đi hết một ngày đêm mới đến chùa Thiết. Lưu Lý thị đốt hương khấn vái:

- Cúi xin đứa Phật từ bi chứng giám! Tiểu phụ là Lý thị, dâu nhà họ Lưu, nhà có bà mẹ già bị bệnh cổ trướng đã hơn hai năm nay, xin đức Phật từ bi ban cho một ít thuốc. Nếu mẹ chồng con được lành bệnh, đến khi chồng con buôn bán trở về, con xin đến dâng hương lễ tạ.

Yêu tinh dò xét thấy chứng cổ trướng ấy không phải là do thuốc độc của chúng rải gây ra nên không thể trị được, bèn nói:

- Này Lưu thị, nàng có mang tiền theo không?
- Nhà con nghèo quá không có tiền. Xin Phật gia từ bi, từ bi ban phước cho con.
- Không được! Phật gia đây không miễn trừ ai hết! Không có tiền thì không có thuốc đâu! Nàng hãy về đi!

Lưu thị ho sặc một tiếng, trong bụng nghĩ: "Ở thế gian người ta tranh nhau thế lợi tất nhiên rồi, ngay đến Phật gia cũng hám tài nữa! Đáng tiếc cho tấm lòng thành của ta vô dụng!". Tự thấy không cách gì xin thuốc được bèn đứng dậy đi ra ngoài. Tế Điên xem thấy biết nàng là hiếu phụ hiền lương, bèn nói:

- Vị tiểu nương tử này đừng buồn, để ta cho một viên thuốc đem về cho mẹ nàng uống, bệnh sẽ hết ngay thôi mà!

Lưu Lý thị nhận viên thuốc, nói lời cảm tạ rồi ra về. Tế Điên bước vào đại điện dòm thấy Thiết Phật kim thân ngồi cao một trượng hai thước, tòa sen cao năm thước, trước mặt hương đèn chất đống, bánh trái cúng đầy. Tế Điên lại gần thò tay chớp lấy một trái xá lị, một trái đào định cho vào miệng. Người đánh chuông thấy vậy mới hỏi:

- Ông Hòa thượng kia ở đâu đến đây? Sao dám lấy trái cây ăn thế?

Tế Điên nói:

- Trong chùa này có cái gì ăn cái nấy chớ sao! Các ngươi ở trong chùa này, nhờ Phật mà có cơm ăn áo mặc, kể như là con cháu của Hòa thượng ta hết cả.

Người đánh chuông nghe nói như vậy, nổi giận trợn mắt chạy lại định đánh Hòa thượng. Tế Điên lấy tay chỉ một cái, dùng định thân pháp trồng cứng anh ta lại rồi nhảy lên tòa sen hét:

- Hay cho đồ chết tiệt này, mi dám ở đây hưng yêu tác quái làm hại lương dân hử? Hòa thượng ta kiếm mi kết thúc tánh mạng đây!

http://tieulun.hopto.org

Nói rồi nhắm ngay Thiết Phật xáng cho hai bạt tai. Mấy người dân thấy vậy nói loạn cả lên:
- Coi coi, ông Hòa thượng khùng bạt tai Thiết Phật kìa!
Bốn vị Ban đầu cũng đứng bên ngoài xem, kế nghe từ trong bụng Thiết Phật nổi lên tiếng ồ ồ, tiếng đó giống như tiếng sấm. Bỗng nhiên vang lên một tiếng như trời long đất lở, bốn vị Ban đầu dòm thấy kim thân trượng hai của Thiết Phật luôn cả tòa sen nghiêng đổ ập về phía trước lôi theo Tế Điên đè chẹt xuống dưới. Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh thấy vậy cả kinh, lớn tiếng khóc rống:
- Sư phụ Ơi, lão nhân gia không ngờ bị chết ở đây, chết tức chết tối như thế này!
Dương Quốc Đống và Y Sĩ Hùng cũng rơi lệ than thở:
- Đáng tiếc Tế Công là người hiền, bị đè nhẹp xuống đất, tan xương nát thịt còn gì!
Dương Quốc Đống nói:
- Này Sài đầu, anh không nên khóc nữa! Người ta sống có nơi, chết có chỗ, đó là lẽ thường thôi! Chúng ta đi về đi!
Bốn người sửa soạn bước ra thì nghe có tiếng dép lẹp xẹp quen thuộc của Tế Điên từ bên ngoài tiến từ từ vào. Tế Điên nói:
- Sài đầu, mấy chú rầu rĩ cái gì vậy?
Sài Nguyên Lộc tức thì nín khóc, hỏi:
- Sư phụ, té ra người không chết hả?
- Không đâu, con yêu tinh này giữ quá, nó tính ám hại Hòa thượng ta, ta phải kiếm nó sống mái một trận mới được
- Tụi tôi chính mắt thấy sư phó bị đè xuống đất mà làm sao sư phó thoát ra được như vậy?
- Làm sao đè được! Hồi kim thân ngã xuống, ta sợ quá bước trớ qua một bên là khỏi rồi.
Đương nói tới đó, bỗng Tế Điên la lớn:
- Ái chà chà, không xong, không xong! Bớ người ta, yêu tinh tới đó!
Nói chưa hết câu, một trận cuồng phong nổi lên dữ dội. Thật là:

Vù vù mây mù cuốn
Ào ạt rừng cây nghiêng
Biển cả dâng trào sóng
Núi vỡ đá lăn chiêng
Cát bụi mù trời đất
Mờ mịt quỉ thần kiêng
Trận cuồng phong quá lớn
Thổi qua khắp mọi miền.

Cùng với trận cuồng phong ập đến, từ nửa lưng trời sa xuống một con yêu tinh quây chặt Tế Điên vào giữa. Con yêu tinh này là ai, làm sao lại có liên quan đến chùa Thiết Phật?
Nguyên sư phụ của Kim nhãn phật Khương Thiên Thoại là Hoa Thanh Phong, hiệu là Cửu Cung chân nhân chuyên tu tả đạo bàng môn; ông ta cũng là chú của Hoa vân Long nữa, đang tu luyện trên Lăng Vân quán ở núi Cổ Thiên. Trước kia Lăng Vân quán có vị đạo sĩ họ Hoàng tu hành chân chánh đang ở đó, bị Hoa Thanh Phong giết đi chiếm lấy ngôi miếu giầu có này. Đằng sau miếu có một tòa tháp tên là Yên Vân tháp, mỗi khi gặp ngày có mưa, từ đáy tháp gạch khói bốc lên mù mịt, bay đến nửa từng không chưa tan, lơ lửng như một đám mây vậy. Đó là một cổ tích của Lăng Vân quán này.Vì thế mà có rất nhiều hạng quan sang, nhà giầu thường đến ở miếu này để chờ xem cổ tích khói bốc lên từ Yên Vân tháp. Nào ngờ, từ khi Hoa Thanh Phong về tiếp nhận miếu này, khói không còn đùn lên từ tháp nữa. Hoa Thanh Phong trong lòng thầm nghĩ: "Lạ thiệt, ta thấy ở lưng chừng ngôi tháp này thường có chim bay vào mà chẳng thấy trở ra, mà chung quanh tháp lại có lông chim rải rác trên đất". Hoa Thanh Phong nghĩ mơ hồ như vậy nhưng không biết trong tháp có cái gì trong đó! Một ngày kia, Hoa Thanh Phong rảnh việc, lại đến thăm chừng ngôi tháp. Đang lúc lặng lẽ, bỗng nghe đằng sau lưng có tiếng nói:
- Vô lượng Phật, Hoa đạo hữu! Ngài làm gì đó?
Hoa Thanh Phong xoay người lại nhìn, trước mặt mình một người mặc đạo bào màu xanh nhạt, lưng thắt dây tơ, vớ trắng vân hài, mặt như bùn xanh, chân mày đỏ như chu sa trên đôi tròng mắt

http://tieulun.hopto.org

màu vàng thau và bộ râu quai nón màu hung đỏ. Hoa Thanh Phong thấy người này lạ hoắc nhưng cũng lật đật nói:
- Đạo hữu từ đâu đến đây?
Lão đạo sĩ kia nói:
- Hoa đạo hữu, ông không nhận ra tôi sao? Tôi ở phòng Đông của miếu này hơn nửa năm rồi mà!
- Phải, phải đấy! Mời đạo hữu vào trong này ngồi.
Hai người bước lại ngồi ở bên mái hiên. Vị lão đạo sĩ kia nói:
- Hoa đạo hữu, ông thiệt không nhận ra tôi sao?
- Tôi thiệt nhớ không ra, chưa lãnh giáo quý tính của đạo hữu!
- Tôi họ Thường, tôi cùng ông thật ra có một đoạn duyên tiên.
- Đạo hữu tham tu ở tòa danh sơn động phủ nào?
- Tôi tu ở núi Bàn Cổ.
- Đạo hữu tham tu ở đó bao nhiêu năm?
- Xin nói cho đạo hữu rõ: Khi Văn Vương ra khỏi Hổ quan thâu Lôi Chấn Tử chính mắt tôi dòm thấy; lúc Khương Thái Công chém tướng phong thần, tôi tới trễ nên không kịp dự. Bao nhiêu đó để biết số năm nhiều hay ít!
Hoa Thanh Phong nghe nói trong lòng mới rõ ràng, đoán đại khái chắc trước mặt mình là yêu tinh chi đây. Hai người luận đạo, quả nhiên lão đạo sĩ họ Thường là người có đạo đức cao xa, kêu gió gọi mưa, sai thần bắt quỷ, tất cả đều lão thông. Hoa Thanh Phong mời ăn uống, lão cứ ăn uống rất tự nhiên. Hai người rất là thân mật, lâu ngày trở thành tri kỷ. Ngày kia Hoa Thanh Phong nói:
- Thường đạo hữu, chúng ta đã thân mật nhau rồi, tôi muốn thấy pháp thân của đạo hữu được không?
- Đạo hữu nói gì?
- Tôi muốn thấy chân tướng của đạo hữu.
- Cũng được thôi, nhưng phải chờ lúc trăng sao lặn, mặt trời chưa mọc, tôi mới có thể cho đạo hữu thấy được. Chúng ta là người tu đạo rất kỵ tam quang. Nếu bị ba nguồn sáng của mặt trời, mặt trăng và ngôi sao chiếu vào, e gặp phải lôi kiếp lắm! Ngày mai, lúc trăng sao lặn hết, mặt trời chưa mọc, ánh sáng còn lờ mờ, đạo hữu mở cửa miếu nhìn về phía chánh Bắc. Tôi sẽ ở đầu núi phía Bắc chờ đạo hữu.
- Thế thì được!
Rồi kêu đạo đồng dọn rượu lên, hai người vừa ăn uống vừa luận đạo cho đến chiều tối. Thường lão đạo sĩ nói:
- Tôi có việc xin cáo từ, hừng sáng mai sẽ gặp lại.
Hoa Thanh Phong theo đưa ra cửa miếu rồi chắp tay từ biệt. trở vào xong, Hoa Thanh Phong tự nghĩ: “Chắc chắn Thường lão đạo sĩ này là yêu tinh rồi, nhưng không biết là yêu tinh gì? Phải chờ ngày mai thấy được mới rõ”.
Sau khi đạo sĩ đi rồi, Hoa Thanh Phong dặn bảo đạo đồng:
- Canh ba ngày mai hãy đánh thức ta dậy. Nhớ đừng trễ mà hỏng việc của ta đấy nhé!
Dặn xong, Hoa Thanh Phong lên giường để nguyên áo nằm ngủ. Tiểu đồng chờ đến canh ba đánh thức Hoa thanh Phong dậy. Ông ta lật đật bước ra ngoài xem, trên không ngàn sao còn nhấp nháy. Hoa Thanh Phong trở vào ngồi uống trà đợi. Đến khi phía Đông rựng sáng, Hoa thanh Phong bèn bước ra ngoài xem, trên không còn một vị sao mờ nhạt, mới ra phía sau miếu nhìn về hướng bắc. Chẳng nhìn thì thôi, một khi nhìn thấy, Hoa Thanh Phong cơ hồ muốn rớt tim! thật là quá sức tưởng tượng!

http://tieulun.hopto.org

Hồi 087

Tế Công đấu phép Kim nhãn Phật
Vân Long lần nữa hại ba bạn

Cửu Cung chân nhân Hoa Thanh Phong ngước mắt nhìn về sườn núi phía Bắc: ô kìa, một ông mãn sà tổ bố, đầu gác ở chót núi Đông, đuôi vắt ở chót núi Tây, dài cả mấy trăm trượng với các khoan đốm đen đốm đỏ rõ ràng. Hoa thanh Phong thấy rồi hớp một hơi thanh khí mới đứng vững được. Đằng kia mãn sà từ từ thu nhỏ lại, thu lại đến chỉ còn dài chừng một thước rồi bốc lên không như làn khói, chớp mắt không thấy nữa. Hoa thanh Phong còn đang đứng há hốc miệng vì ngạc nhiên thì nghe phía sau có tiếng nói:

- Vô lượng Phật, Hoa đạo hữu, ông đã thấy rồi phải không?

Hoa Thanh Phong ngoái đầu nhìn lại, thì ra là họ đạo sĩ họ Thường, bèn đáp:

- Tôi đã thấy rồi. Xin mời vào trong ngồi, đạo hữu thật là pháp lực vô biên.
- Hoa đạo hữu này, chúng ta đạo nghĩa thân thiết, từ nay nếu có việc cần đến tôi, dù muôn chết cũng không từ!
- Thế thì tốt quá!

Hai lão đạo sĩ từ đó sớm tối cùng nhau luận đạo. Một ngày kia, Khương Thiên Thoại đến Lăng Vân quán ra mắt sư phụ, Hoa Thanh Phong hỏi:

- Con đến đây có việc gì?
- Chùa Thiết Phật của con lâu ngày không sửa chữa. Con tính trùng tu lại, nhưng ngặt nỗi công trình quá lớn, một mình con lo không xuể. Con đến xin sư phụ dạy cho con một hướng đi.

Hoa Thanh Phong còn chưa đáp lời, Thường lão đạo vọt miệng:

- Không hề chi, con cần bao nhiêu tiền?
- Chắc phải đến một muôn lạng bạc mới đủ. Khương Thiên Thoại nói:
- Con cứ về đi. Ngày mai ta sẽ rải ba ngày chất độc. Con cứ dán báo cáo với mọi người là: Thiết Phật hiển thánh trị bệnh. Không quá 10 ngày, ta sẽ kiếm cho con ít nhất cũng được 8 đến 10 vạn lượng.

Hoa Thanh Phong nói:

- Thế thì tốt quá! Con hãy cám ơn sư bá đi!

Khương Thiên Thoại dập đầu bái tạ Thường lão đạo sĩ rồi trở về chùa niêm yết báo cáo như lời đã dặn. Thường lão đạo sĩ phun khí độc vào sông giếng ao hồ trong vùng. Ai uống phải nước độc ấy liền mắc ngay bệnh cổ trướng. Mãng xà tinh bèn đến chùa Thiết Phật nhập vào Thiết Phật nói tiếng người để trị bệnh. Người có tiền đến xin thuốc phải bỏ vào một lượng bạc, người nghèo khổ quá thì bỏ vào một điếu thôi. Hơn 800 thôn trang ở huyện Khai Hóa đều mắc y một chứng bịnhoHHH như nhau. Yêu tinh chắc mẻm thu được tiền của dân chúng, nào ngờ hôm nay Tế Điên lại lò dò đến. Thiết Phật bị đánh một bạt tai, yêu tinh sợ quá hoảng hồn bỏ chạy. Nhưng rồi nó tự nghĩ: "Ta bị Ông Hòa thượng kiếc này đánh đuổi thì còn mặt mũi nào gặp lại Hoa đạo hữu nữa, chi bằng mình ăn thịt ông Hòa thượng này cho rồi!". Nghĩ rồi bèn hóa ra một trận gió bay trở lại, hiện nguyên hình con đại mãng xà dài ba bốn trượng, từ nửa lừng đáp xuống, quấn chặt Tế Điên vào giữa, cất đầu muốn mổ. Tế Điên đưa tay chộp cổ nó, xà tinh hết cử động, chỉ đưa mắt nhìn Tế Điên. Những người buôn bán, thiện nam tín nữ dâng hương, ngay cả bốn vị Ban đầu thấy rắn quấn Hòa thượng sợ quá chạy tuốt ra khỏi điện. Đương lúc quang cảnh bát nháo đó thì bên ngoài có tiếng "Vô lượng Phật" vang lên. Khương Thiên thoại đã trở về. Hôm đó Khương Thiên Thoại cùng Hoa Vân Long đến Tiểu Tây thôn gặp các thân hào nhân sĩ theo lời mời của họ. Sau khi chào hỏi xong, họ mở lời:

- Xin hỏi đạo gia quý tánh là chi?

Khương Thiên Thoại thông báo tên họ xong rồi hỏi:

- Hôm nay quý vị muốn gặp chúng tôi có việc chi?
- Hiện tại những người trong thôn chúng tôi đang mắc bệnh cổ trướng, đại khái là do Phật gia hiển thánh để tu sửa đền miếu. Chúng tôi muốn nhờ đại gia cầu xin với Phật gia mở lòng từ bi thương xót con dân ở đây. Họ đều là người tốt cả. Chúng tôi sẽ tình nguyện chung đậu tiền để sửa chùa. Không biết ý của đạo gia như thế nào?
- Phải đó, Khương Thiên Thoại nói, nếu quý vị phát tâm cúng tiền sửa chùa, tôi cố gắng cầu xin

http://tieulun.hopto.org

Phật độ cho quý vị.
Đương nói tới đó thì bên ngoài có người vào bẩm báo:
- Bên ngoài có hai vị Hòa thượng chùa Thiết Phật, một vị tên là Tạo thác đầu Bành Chấn và một vị tên là Vạn hoa tăng Từ Hằng, đến tìm đạo gia có việc gấp.
Khương Thiên Thoại nghe nói ngạc nhiên, lật đật cáo từ, cùng Hoa Vân Long bước ra. Thấy hai người Tạo thác đầu Bành Chấn và Vạn hoa tăng Từ Hằng mặt mày thất sắc bèn hỏi:
- Chuyện gì thế?
Bành Chấn nói:
- Không xong, không xong rồi. Tế Điên Hòa thượng hiện đang quậy ở chùa tạ Anh mau về xem thử!
Hoa Vân Long nghe nói Tế Điên đã đến, sửa soạn co giò chạy trốn. Thấy vậy, Khương Thiên Thoại nói:
- Hoa nhị đệ, đừng có khiếp quá như vậy. Để anh đi kết thúc tánh mạng ông Hòa thượng đó cho em coi. Hoặc giả bắt trói ông ấy lại để em giết ổng cho đã nư giận.
Hoa Vân Long biết Khương Thiên Thoại là người có bản lĩnh, mới yên tâm đôi chút, cùng Khương Thiên thoại trở về chùa Thiết Phật. Khương Thiên Thoại thấy Tế Điên bị mãng xà quấn chặt, bèn rút bảo kiếm thét lớn:
- Hay cho tên Hòa thượng này, khi khổng khi không dám tới đây phá bĩnh chớ!
Nói rồi nhắm đúng cổ Tế Điên lia ngang một kiếm. Tế Điên miệng niệm châm ngôn: - Án sắc lịnh hích! Nhát kiếm đó lệch ngay cổ mãng xà. Bị nhát kiếm đó, máu phun ra có vòi, mãng xà đau quá hóa làn khói đen chạy biến. Nhát kiếm vừa rồi làm tiêu hao cả trăm năm đạo lực của nó. Tế Điên thấy mãng xà yêu tinh chạy đi rồi, bèn chắp tay vái Khương Thiên thoại, nói:
- Xin cảm tạ đạo hữu đã ra sức giúp đỡ.
Khương Thiên Thoại tức giận, hét:
- Hay cho Tế Điên! Vô duyên vô cớ mi tới đây phá hư dại sự của ta, ta đâu có thể dung thứ cho mi được!
Tế Điên nói:
- Chúng ta ra sau núi, có việc gì hãy nói sau có được không?
- Được, Khương Thiên Thoại nói, ba vị hiền đệ hãy theo ta.
Hoa Vân Long, Bành Chấn và Từ Hằng cùng đi theo ra cửa sau chùa. Đến chỗ vắng không người, Tế Điên hỏi:
- Khương Thiên Thoại! Ngươi muốn nói chuyện gì thì nói đi!
- Tế Điên, biết khôn mi hãy quỳ xuống dập đầu lạy ta ba lạy, gọi là Tổ sư gia ba lần, sơn nhân đây lấy đức hiếu sinh, tha cho mi khỏi chết. Bằng không sơn nhân đây kết thúc tính mạng mi tức khắc thì đừng có trách.
Tế Điên nhơn nhơn như không, nói:
- Hay cho tên Khương Thiên Thoại chết tiệt này, dám nói với ta như thế hử? Mi là người xuất gia mà không biết giữ mình chân chánh, đi chứa chấp bọn gian dương đại đạo, lại còn rao truyền mê hoặc mọi người, rước yêu tinh về hãm hại lê dân. Hành động tham tiền tài tác hại chúng dân, thương luân nghịch lý đó làm cho trời giận người hờn mà gặp Hòa thượng ta còn dám nói lời vô lễ đó ư? Giả sử ngươi đến trước đây dập đầu lia lịa, kêu gọi Tổ sư ba tiếng, Hòa thượng ta còn chưa chịu tha cho mi nữa là!
Khương Thiên Thoại nghe nói giận quá, mặt dỏ phừng phừng, rút bảo kiếm nhắm ngay Hòa Thượng chém tới. Tế Điên tràn mình tránh khỏi, luồn ra sau sô hắn một cái. Khương Thiên Thoại quáy mình nhắm ngay tim Hòa thượng đâm một nhát. Tế Điên né tránh chạy quanh xà quần, lúc thì vỗ, lúc thì véo, lúc thọt, lúc đẩy, làm Khương Thiên Thoại càng tức giận thêm. Hắn nhảy ra ngoài vòng đấu, hét:
- Hay cho Hòa thượng, ta thề không đội trời chung với ông. Cái này là ông tự tìm đến cái chết, đừng trách sơn nhân ta độc ác. Hãy coi bửu pháp của ta.
Nói rồi thò tay vào túi lấy ra một món pháp bảo, miệng niệm chú lâm râm rồi thẩy lên trên không. Tế Điên dòm ra chính là Hỗn ngươn như ý thạch, có thể lớn nhỏ tùy ý, theo gió rơi xuống đầu Tế Điên như núi Thái Sơn ập tới. Tế Điên cười hà hà , lất tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chân ngôn: “Án ma ni bát me hồng, án sắc lịnh hích!”. Khối đá đang rơi , tóp lại bằng cái trứng gà rơi

http://tieulun.hopto.org

xuống đất. Khương Thiên Thoại thấy vậy tức giận tràn hông, nói:
- Hay cho Hòa thượng! Mi dám phá hư bửu pháp của sơn nhân. Hãy chờ xem bửu pháp này lấy tính mạng mi đây.
Nói rồi lại lấy trong túi một vật thảy lên, miệng niệm chú lâm râm. Tế Điên nhìn thấy trước mặt mình một con mãnh hổ chờn vờn đập đuôi phóng tới. Tế Điên tay chỉ miệng niệm: "Án ma ni bát mê hồng, án sắc lịnh hích!". Cọp biến mất, thu hình thành mảnh giấy vàng rơi xuống đất. Khương Thiên Thoại thấy hai lần bị phá mất bửu pháp, liền đứng ngay tại chỗ, trong miệng đọc lâm râm, dùng kiếm chỉ một cái, một chân bước tới, xuống trung bình tấn. Tức thì từ nửa từng không, vô số đá cục nhằm Tế Điên đổ xuống. Tế Điên lột mũ xuống đưa ra hứng. Bao nhiêu đá đều rơi tọt vào mũ hết. Tế Điên nói;
- Hôm nay Hòa thượng ta phải cho mi biết mùi một chút mới được.
Nói rồi dốc tay đổ ra, đá trong mũ lả tả rơi xuống đất, chồng chất lên nhau thành một trái núi. Tế Điên lại lấy tay chỉ ngay Khương Thiên Thoại, miệng niệm: "Án sắc lịnh hích". Tức thì Khương Thiên Thoại nghe có một luồng khí lạnh chạy dọc xương sống, rồi không tự chủ được lấy tay vả miệng mình bôm bốp.
Tế Điên hô:
- Được đấy! Đánh mạnh hơn! Đánh thêm mấy cái nữa!
Theo tiếng hô, Khương Thiên Thoại tự vả vào miệng lia lịa đến nỗi chảy máu ra đầy miệng. Tế Điên lại hô:
- Đánh rồi nhổ râu nó!
Nghe xong, Khương Thiên Thoại tự động nhổ râu bựt bựt, trông rất thảm hại. Tế Điên nói:
- Khương Thiên Thoại, từ đây về sau, ngươi có chịu chừa bỏ tội ác hay không? nếu không chịu hứa chừa bỏ lỗi lầm thì Hòa thượng ta kết thúc tánh mạng mi cho rồi.
Khương Thiên Thoại bấy giờ bị đau nhức chịu hết nổi, lại biết Hòa thượng lợi hại tới bực nào rồi, nên đành nói:
-Xin sư phụ từ bi tha thứ cho! Từ nay tôi xin tình nguyện ăn năn chừa bỏ, không dám tái phạm.
Tế Điên nói:
- E mi chỉ nói ngoài miệng chứ không thực lòng. Phải thề đi ta mới tin.
Khương Thiên Thoại nói:
- Nếu tôi không chịu hối cải sẽ bị thiên lôi đánh nát óc chết.
Tế Điên nói:
- Ừ, ta tha chọ Còn Hoa Vân Long mi mchạy đi đâu?
Hoa Vân Long đang đứng nhìn ngơ ngẩn, chừng nghe Tế Điên nói, sợ cuống cả lên. Tạo thác đầu Bành Chấn, Vạn hoa tăng Từ Hằng chạy về hướng Nam. Hoa Vân Long chạy về hướng Tây. Tế Điên đuổi theo bén gót. Hoa Vân Long lúc này như chó phỏng lửa, khác nào cá lọt vào lưới, cứ chạy thục mạng, cả đến không dám ngoái đầu dòm lại. Đến chừng không còn nghe tiếng dép cỏ lẹp xẹp đuổi theo nữa hắn mới định thần đứng lại thở. Hắn mệt đến nỗi không thở ra hơi, mình mẩy ướt đẫm mồ hôi. Thấy trước mặt có một tòa miếu, Hoa Vân Long tính chui vào đó trốn đỡ. Hắn vừa đến bên rào miếu thì nghe bên trong có tiếng phụ nữ la:
- Bớ người ta, cứu tôi với! Thằng cha thầy chùa dê này giữa ban ngày ban mặt dám bắt phụ nữ lương thiện chớ. Mau buông ta ra!
Hoa Vân Long nghĩ bụng: "Hòa thượng trong miếu này chắc không phải là người lương thiện. Để ta vào xem thử!". Nghĩ rồi cất mình vượt tường nhảy vào. Miếu này ngoài phòng phía Bắc có ba gian, bên Nam và bên Tây cũng đều có ba gian nữa. Trong phòng Bắc có tiếng phụ nữ tru tréo. Hoa Vân Long xoi cửa sổ nhìn vào. Trong phòng, một vị Hòa thượng day mặt vào phía trong, tóc vừa mới cạo, vận một chiếc quần ngắn. Gần đó có một người phụ nữ, tuổi độ ngoài 20, dáng vẻ ưa nhìn. Ý Hòa thượng muốn chiếm đoạt cô gái bị cô gái cự tuyệt. Hoa Vân Long tính thầm: "Mình đi từ phía sau, bất ngờ giết chết ông Hòa thượng đi, để người phụ nữ này lại cùng ta ở trong miếu, cũng không đến nỗi tệ lắm". Nghĩ rồi rút dao ra, từ từ tiến vào, rồi bất ngờ lìa tới một dao, đầu Hòa thượng rơi lông lốc xuống đất, chết tốt. Hoa Vân Long coi kỹ lại, Hòa thượng này chẳng phải là người nào xa lạ, mà chính là anh em kết nghĩa với mình trong nhóm Tây Xuyên ngũ quỷ. Hắn là Vân trung quỷ Trịnh Thiên Phúc. Hoa Vân Long đứng ngây người một hồi lâu. Đã lỡ giết rồi, người chết cũng

http://tieulun.hopto.org

không sống lại được. Tên giặc ”a” lên một tiếng ngỡ ngàng.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 088

Thi Phật pháp ngầm độ Hoa Vân Long
Thấy sắc đẹp dâm tặc động lòng tà

Pho truyện Tế Điên này ghi lại những việc cứu khốn phò nguy ở thế gian của Tế Công. Những trung thần hiếu tử, nghĩa phu tiết phụ tất nhiên gặp nạn thành an; còn tặc quan nịnh đảng, dâm tặc ác bá rốt cục bị báo ứng. Dụng ý của người viết sách muốn cho người đời sửa ác tu thiện, khuyến thỉnh mọi người. Tỷ như trung thần nghĩa sĩ gặp nạn, người đọc đều hận mình không có cách gì cứu giúp ngay cho! Tại sao kẻ loạn thần tặc tử ai ai cũng muốn tru diệt họ? Đây là lẽ thường của nhân tâm, xưa nay đều như thế thôi. trịnh Thiên Phúc suốt đời làm ác, chung cuộc cũng là báo ứng, nhận lấy cái chết mơ mơ hồ hồ thôi. Hoa Vân Long cũng không nhìn rõ là ai, rẹt một cái khoa dao giết quách!

Người phụ nữ kia tưởng Hoa Vân Long là người đàng hoàng, lật đật bước tới cảm tạ:

- Cám ơn hảo hán đã ra tay cứu mạng. Tiểu phụ họ Lý, chồng họ Lưu. Tôi về thăm nhà cha mẹ, em chồng tôi là Lưu Tứ rước về nhà chồng. Cưỡi lừa đi qua cửa miếu bỗng gặp tên Hòa thượng dê này! Hắn ta trói chú em chồng tôi bỏ vào mái phòng Tây, rồi lôi tiểu phụ vào đây định cưỡng giam. May mắn được hảo hán giết chết hắn cứu giúp. Tiểu phụ bình yên trở về nhà, cả nhà cảm tạ ân đức ân công vạn bội!

Hoa Vân Long mỉm cười nói:

- Tiểu nương tử ơi, nàng nghe ta nói đây! Hòa thượng bị ta giết không phải là ai xa lạ. Ông ta là Vân trung quỷ Trịnh Thiên Phúc, anh kết nghĩa của ta đó. Ta vì không thấy rõ nên phải giết nhầm anh ấy. Chuyện đã như thế rồi, nàng cũng không cần phải đi đâu làm chị Hai chúng ta sẽ thành chồng vợ, tặng cho chú em chồng một nhát đi xuôi rồi chúng ta sống ung dung ở miếu này chẳng ổn lắm ru?

Người thiếu phụ nghe nói như thế biết là gặp phải bọn bất lương, bèn la toáng lên:

- Bớ người ta, mau cứu tôi với! Nó tính cưỡng gian tôi đây này!

Hoa Vân Long hăm:

- Nàng định la hả? La lên ta sẽ giết chết nàng!
- Ừ, giết ta đi. Thà chết còn sướng hơn!

Hoa Vân Long nhìn người thiếu phụ nhan sắc dễ coi, lòng tà xúc động, nhưng nói giết là giết không thể đừng được. Trong lúc còn đang lưỡng lự đó, bên ngoài bỗng có tiếng cười hà hà, nói:

- Hay cho Hoa Vân Long! Mi dám ở đây làm chuyện tồi tệ ấy chứ! Đáng tiếc là Dương đại ca phát thiếp lục lâm, truyền lục lâm tiễn, làm lễ ăn mừng ngươi giữ chánh giới dâm hoa! Bây giờ ngươi thật là mặt người dạ thú dám làm chuyện này. Để ta giết quách mi cho rồi!

Hoa Vân Long nghe nói, rút dao hờm sẵn nhìn ra bên ngoài ba người đang đứng sẵn. Người thứ nhất mình cao tám thước, tam đình đầy đặn, đầu đội khăn đoạn xếp màu lam, mình mặc tiễn tụ hào cùng màu, lưng thắt dây tơ, mang giày đế mỏng, bên ngoài khoác áo cừu màu lam. Mặt như than đỏ, đôi mắt lấp lánh dưới đôi mày đôi, lông tay màu đen, ba chòm râu đen phất phơ trước ngực. Người này chính là Phi tiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng. Người thứ hai mình cũng cao tám thước, đội khăn tía, mặc tiễn tụ bào màu tía, ngoài choàng áo cừu anh hùng màu xám lục. Mặt xanh bóng, cặp chân mày đỏ như chu sa trên đôi con mắt long lanh, lông tay màu đỏ, bộ râu quai nón đỏ bó quanh cằm. Người này tên là Lập địa ôn thần Mã Diêu Hùng. Người thứ ba mặc áo trắng, gương mặt trắng đẹp đẽ ưa nhìn. Người này tên là Dương Thuận, trác hiệu là Thiên lý thối, chính là em chú bác với Oai trấn bát phương Dương Minh. Ba người này từ phủ Do Châu trở về. Dọc đường nghe đồn Hoa Vân Long hái hoa gây án ở Lâm An, họ nghĩ: "Đâu có lẽ! Hay thiên hạ đồn nhầm chăng? Dương đại ca đã tổ chức ăn mừng Hoa Vân Long giữ chánh giới dâm hoa rồi, hắn đâu có thể làm việc bất tuân vương pháp như thế?". Hôm nay ba người vừa đi đến ngoài tường của ngôi chùa Cổ Phật này, nghe bên trong có tiếng phụ nữ la:

- Cứu tôi với! Nó muốn hiếp tôi nè!

Ba người đều là trang nghĩa hiệp, giữa đường thấy việc bất bình chả tha thì làm sao bỏ qua được. Dương Thuận nói:

- Hai vị huynh trưởng nè! Bên trong có tiếng phụ nữ la cầu cứu đó, chắc là chùa này có vị tăng nhân nào làm chuyện phi pháp đây. Chúng ta hãy vào xem thử!

http://tieulun.hopto.org

Ba người cất mình nhảy vào bên trong dò xét, gặp đúng lúc Hoa Vân Long đang định giở trò đổi bại. Tần Nguyên Lượng nói:
- Hoa Vân Long, mi còn làm chuyện đổi bại này ư?
Hoa Vân Long rút dai ra, nhìn thấy ba người, hổ thẹn quá hóa giận, cười nhạt nói:
- Hay cho ba tên tiểu bối này, dám xen vào việc của nhị thái gia chớ! Hôm nay, nhị thái gia cho bọn mi về chầu tiên tổ hết!
Ba người rút dao xông tới. Hoa Vân Long trong bụng nghĩ: "Bọn nó ỷ đông áp đảo ta, ta không hạ độc thủ chắc không xong". Nghĩ rồi đỡ bậy một dao đoạn nhảy ra khỏi chùa. Ba người kia đời nào chịu bỏ, cũng chạy theo bén gót. Nào ngờ Hoa Vân Long đã rút hai mũi phi tiêu. Thấy Tần Nguyên Lượng nhảy theo trước, chân chưa chấm đất, Hoa Vân Long vẫy tay một cái, phi tiêu vèo trúng trên đầu vai. Mã Diêu Hùng chạy ra theo cũng lãnh lấy một phi tiêu ở vai trái ngã té xuống đất. Dương Thuận thấy vậy, tức giận hét:
- Hay cho Hoa Vân Long! Mi dám dùng độc phiêu sát hại hai anh ta, phen này ta quyết thí mạng với mi mới được!
Nói xong rút dao nhắm ngay đầu Hoa Vân Long chém tới> Hoa Vân Long sử dụng thức "Đáy biển mò trăng", bước tới một bước khoa dao đón đỡ. Dương Thuận thu dao lại nhắm yếm tâm Hoa Vân Long quét quạ Hoa Vân Long tràn mình tránh khỏi, lại ngay huyệt mạch môn củ Dương Thuận điểm tới. Dương Thuận thu dao rùn cổ tay lại phạt vào cổ Hoa Vân Long. Dương Thuận đang lúc giận, ra dao mỗi lúc một nhanh, toàn những đòn trí mạng. Hoa Vân Long đỡ bậy một dao bỏ chạy ra ngoài. Dương Thuận đời nào chịu bỏ, chạy theo hét:
- Hoa Vân Long, mi chạy đi đâu?
Vừa hét vừa rượt theo. Được mấy bước, nghe Hoa Vân Long vẫy tay một cái, hô: - Phiêu nè! Dương Thuận lật đật tràn mình né qua, nhưng vẫn thấy độc phiêu còn nằm trên tay Hoa Vân Long. Dương Thuận còn đương ngạc nhiên thì Hoa Vân Long phất tay một cái và hô: - Trúng nè! Dương Thuận chưa kịp né tránh, phiêu đã ghim vào huyệt hoa cái. Dương Thuận la "ôi chao" một tiếng rồi ngã lăn ra đất. Hoa Vân Long cười ha hả một trận rồi nói:
- Ba thằng tiểu bối này, nhè nhị thái gia mà động thủ chớ! Tụi bay tài cán bao nhiêu mà cũng đòi xưng là anh hùng? Ngày hôm nay quả thật tụi bây "thiên đường có nẻo không tìm đến, địa ngục không thông cứ tiến vào". Chớ trách nhị thái gia đây kết thúc tánh mạng tụi bây quá độc ác nhé!
Nói xong, Hoa Vân Long định đưa dao chém xuống, bỗng nghe trước mặt có tiếng hét:
- Cái thằng chết tiệt này! Hoa vân Long, mi ở đây hả? Hòa thượng ta kiếm ngươi biết bao lâu mà không gặp, phen này đừng hòng chạy nữa nhé!
Hoa Vân Long ngó trực lên, quả là Tế Điên. Hắn sợ đến hồn bất phụ thể, quay đầu cố chạy như giông như gió, bán sống bán chết, bất kể phương hướng. Sau hắn, sau hắn tiếng giầy cỏ cứ lẹp xẹp, lẹp xẹp đuổi theo mãi. Hoa Vân Long cố chạy thục mạng đến trời tối mịt, không còn nghe tiếng giầy cỏ đuổi theo nữa mới dám ngừng bước. Ngoái đầu nhìn lại không thấy Tế Điên theo sau, hắn mới an lòng. Hắn đã mệt nhoài, gân cốt rã rời, mồ hôi ra ướt đẫm. Thấy trước mặt có một khu rừng, Hoa Vân Long tiến vào đó dựa gốc cây ngồi nghỉ, thở dài một tiếng, trong lòng bồi hồi nghĩ: "Nếu mình không làm mấy chuyện bậy bạ đó thì đâu có khốn khổ như thế này? Đi đâu quan lính cũng vây bắt, ngồi không yên chỗ, ngủ không yên giấc, thật không còn có đất dung thân!". Nghĩ đến đó hắn buồn bực quá, ngồi dựa gốc cây mắt nhắm nghiền, tâm trí mơ hồ, dường như ngủ mà chẳng phải ngủ. Hắn thấy mình đang đi về phía trước, ở bên đường có một cổng lớn treo lồng đèn, có vẻ như nhà giầu có. Hán nghĩ thầm: "Mình đã chạy quá mấy quán cơm rồi, bây giờ vừa đói lại vừa khát, sao không đến nhà này xin nghỉ đỡ một đêm, xin nhờ một bữa cơm". Nghĩ như thế rồi bèn đến trước cổng, vừa định kêu cửa thì thấy từ bên trong đi ra một vị lão trượng đầu đội khăn tiêu diêu viên ngoại bốn góc, mình mặc áo cừu viên ngoại màu lam, lưng thắt dây tơ, chân mang vân hài vớ trắng. Mặt như trăng rằm, mặt mũi hiền từ, tuổi quá lục tuần, bộ râu quai nón tua tủa trước ngực, nghi biểu khác phàm. Hoa vân Long bước tới vái dài, nói:
- Thưa lão trượng, tôi là khách lỡ đường, không gặp hàng quán, dám xin lão trang chủ vui lòng giúp cho tá túc một đêm và một bữa cơm, ngày mai xin đi sớm.
Vị lão trượng kia ngước mắt nhìn rồi hỏi:
- Xin hỏi quý khách họ chỉ Cùng đi với những ai?

http://tieulun.hopto.org

- Tôi họ Hoa, Vân Long đáp, chỉ đi có một mình thôi!
- Xin mời quý khách vào trong.
Hoa Vân Long tiến vào phòng khách. Khách sảnh này là nhà ba gian day mặt về hướng Nam, trông rất u nhã. Lão trượng nói:
- Xin mời quý khách ngồi.
Hoa vân Long nói:
- Xin được lãnh giáo quý tánh của lão trang chủ.
- Tôi họ Hồ.
Vừa nói xong, gia nhân đưa trà lên, lão trượng khoản đãi rất cung kính. Bỗng có gia nhân vào thưa:
- Thưa viên ngoại, hôm nay là ngày sinh nhật của nhị viên ngoại, rất đông khách khứa chờ viên ngoại đến uống rượu.
Lão viên ngoại nói:
- Thưa khách quan, tôi có chút việc phải đi, không thể bồi tiếp khách quan được. Lát nữa chúng ta sẽ gặp lại. Khách quan cứ tự nhiên cho!
Nói rồi day qua dặn gia nhân:
- Phải dọn cơm rượu thết đãi khách quan cho cần thận chu đáo nhé!
Gia nhân đáp: - Vâng ạ!
Hoa vân Long cũng nói:
- Lão trượng có việc xin cứ tự nhiên.
Sau khi lão trượng đi rồi, gia nhân dọn cơm rượu lên. Hoa vân Long nhìn lại: các thức ăn đều là những thứ mình vốn ưa thích, nên ăn uống rất thích thú. Cơm rượu no nê xong, Hoa Vân Long tự nghĩ: :Vị trang chủ này chưa từng gặp mặt ta bao giờ mà tiếp đãi như vậy quá trọng hậu!". Còn đang cảm khích trong lòng thì nghe bên ngoài phòng có tiếng bước chân và có tiếng hỏi:
- Ơ, lão viên ngoại có trong phòng không?
Hoa Vân Long nghe tiếng ấy rất thanh tao, rõ ràng là tiếng của người nữ, cũng không tiện đáp lại. Bỗng thấy chiếc rèm vén lên, hắn ngước nhìn ra quả là trước mặt một trang quốc sắc thiên kiều bá mị. Tóc mây khéo tếch quanh đầu, tai đeo hoa lá trúc mình mặc áo hồng bạc để lộ áo trong màu lục, chân đi cung hài bé xíu. Thật là mày ngài mắt phụng, miệng hạnh má đào, trăm nét càng nhìn càng đẹp. Hoa Vân Long nhìn sững không chớp mắt, hắn tự nghĩ: "Từ ngày ta sanh ra tới nay, chưa gặp người con gái nào đẹp như vầy". Mới nghĩ như vậy thì nghe cô gái "a" lên một tiếng, vụt bỏ rèm xuống và mắng:
- Tên đàn ông mọi rợ này ở đâu dám tới đây? Cũng không báo trước một tiếng nữa!
Mắng rồi quay mình bỏ đi. Hoa Vân Long vốn là một tên dâm tặc hái hoa, dâm tâm phát động, đứng phắt dậy ôm chặt cô ta chạy thẳng ra sau viện, lên Bắc thượng phòng, vén rèm thả xuống, bèn nghiêm mặt lại mắng:
- Hoa Vân Long, mi thật là mật lớn bằng trời mà! Đừng tưởng việc làm của mi mà không ai biết? Mi hãy xem kìa!
Theo tay chỉ, Hoa Vân Long thấy trên vách tường quả đúng là bài thơ mình đề ở Tần tướng phủ. Hắn nghĩ thầm: "Quái lạ! Cô gái này làm sao biết tên ta là Hoa Vân Long kìa?". Vừa định hỏi, thì cô gái lấy tay chỉ ra ngoài, nói:
- Tế Điên đến kìa!
Hoa Vân Long ngoái đầu ngó lại, thấy Tế Điên khệnh khạng bước tới. Hắn sợ đến hồn bất phụ thể...

http://tieulun.hopto.org

Hồi 089

Gặp Trương Vinh, hai bên cùng tâm sự
Mua phiêu sắt, dâm tặc gặp công sai

Theo tay chỉ của cô gái, Hoa Vân Long nhìn ra thấy Tế Điên khệnh khạng đi tới, hắn sợ hết cả vía giật mình tỉnh dậy, mở mắt ra thấy mình đang ngồi dựa gốc cây. Té ra đó chỉ là một giấc mộng. Hồ tiên trong mộng chính là Tế Điên điểm hóa ra để ngầm độ Hoa Vân Long, thử xem lòng dạ tên giặc này trong cảnh lang bạt đã chịu hối cải chưa? Tế Điên vốn là người tu hành, lấy từ bi làm gốc, thiện niệm làm đầu, lấy đức hiếu sinh đối xử chứ không nỡ bắt hắn đưa nộp lên quan ngay mà chỉ cần hắn ăn năn chừa bỏ là Tế Điên tha cho, không theo bắt nữa. Nào ngờ tên giặc này đường cũ đã quen, thói ác không chừa! Hoa vân Long tỉnh dậy, sợ mướt cả mồ hôi, mới biết là mình nằm mộng! Nhìn lên sao sáng đầy trời, ước độ sau canh hai. Hắn bèn nhỏm dậy, tiếp tục đi về phía trước. Đang đi hắn thấy phía trước có người đi lại, lật đật rút dao hờm sẵn. Hai người đến gần, người kia hỏi:

- Hoa nhị ca phải không?

Hoa Vân Long nhìn kỹ thì chẳng phải ai xa lạ mà chính là Hắc toàn quỷ Trương Vinh, bèn hỏi:

- Trương hiền đệ, chú đi đâu vậy?

Trương Vinh bước tới thi lễ, hỏi:

- Lâu nay nhị ca có mạnh giỏi không?

Từ khi Trương Vinh ở nhà Dương Minh trốn đi, hắn không biết nương tựa vào đâu bèn tìm đến Hoa Thanh Phong ở Lăng Vân quán trên Cổ Thiên Sơn xin tá túc. Hoa Thanh Phong biết Trương Vinh là em kết nghĩa với Hoa Vân Long, cũng coi Trương Vinh như người nhà và giữ lại ở trong miếu. Một hôm, Kim nhãn phật Khương Thiên Thoại từ chùa Thiết Phật trốn về, chạy đến Lăng vân quán ra mắt sư phụ là Hoa Thanh Phong. Hoa Thanh Phong hỏi:

- Khương Thiên Thoại, tại sao con tơi tả như thế này? Râu của con đứt mất một bên thế?

Khương Thiên thoại đem việc Tế Điên đến chùa Thiết Phật bắt yêu tinh, nhất nhất kể qua một lượt. Hoa Thanh Phong nghe nói, nổi giận xung thiên hét lớn:

- Hay cho Tế Điên, dám đến vô lễ như thế chớ! Ta phải tìm ngươi báp cừu mới được!

Từ đó, Hoa Thanh Phong ghi hận trong lòng. Khương Thiên Thoại đem bộ sách "Âm ma bảo lục" kính dâng lên cho sư phụ. Hoa Thanh Phong đọc kỹ quyển Âm ma bảo lục này bèn quyết ý luyện Ngũ quỷ âm phong kiếm. Kiếm này luyện xong có thể tìm Tế Điên để rửa hận cho Khương Thiên Thoại và Thường đạo hữa. Muốn luyện kiếm này phải rạch ngực lấy trái tim của năm người, dùng năm âm hồn của họ mới có thể luyện nên được. Hoa thanh Phong mới phái Hắc phong quỷ Trương Vinh xuống núi tìm cách gạt người. Hôm nay đến đây bỗng gặp nhau, Hoa Vân Long hỏi:

- Trương hiền đệ, chú đi đâu vậy?

- Trước đây, tôi có đến thôn Như Ý ở Phụng Hoàng Lãnh tìm anh và ở đó mấy hôm. Thật chẳng ngờ tên Dương Minh đối xử không có vẻ gì bạn bè hết. Tôi ở nhà hắn mà hắn có vẻ khinh khi nói lời trịch thượng vô lễ quá chừng! Nhị ca, anh biết tâm ý tôi chứ, trước sự tình đó làm sao tôi chịu được? Tôi bỏ nhà hắn ra đi lên ở Lăng vân quán trên núi Cổ Thiên đó. Bây giờ thúc phụ của anh phái tôi xuống núi có việc. nhị ca, anh đi đâu vậy?

- Hiện thời ta không có đất dung thân. Tế Điên ở chùa Linh Ẩn đuổi bắt ta ngặt quá!

- Nhị ca, anh đi với tôi về núi Cổ Thiên đi! Ở đó có Cửu Cung chân nhân là chú của anh che chở cho, cũng có thể khuyên dứt Tế Điên Hòa thượng được. "Tăng khen tăng, Phật pháp hưng. Đạo giúp đạo, huyền thêm diệu. Hoa hồng ngó trắng lá sen xanh, Tam giáo cùng chung họp một nhà". Ông ta là người xuất gia, điều thứ nhất không ra làm quan, điều thứ hai không đi sai dịch. Anh phạm vương pháp với quốc gia, có dính gì với ông ta đâu nào? Anh với tôi đi về ra mắt chân nhân, nơi đó là chỗ an thân tốt nhất của anh đó.

- Đi thì đi, bây giờ ta phải đi mua phiêu đã. Trong túi ta hiện không còn ngọn nào cả. Mấy lúc nay ta nhờ có món độc phiêu này hộ thân đấy!

- Nếu anh muốn mua phiêu thì đến trấn Hưng Long ở phía trước đây mà mua!

Hai người thủng thẳng đi tới, trời bắt đầu sáng rõ. Đến trấn Hưng Long thì mặt trời đã nhô cao. Trương Vinh nói

- Tôi ở đầu thôn này đợi anh. Anh đi mua rồi trở lại đây.

http://tieulun.hopto.org

- Cũng được! Hoa Vân Long đáp rồi tiến vào thôn.
Qua ngã tư đường, ngoặt qua hướng Đông, Hoa Vân Long thấy mé Nam có tiệm bán đồ sắt ba gian hiệu là Vũ Nhạc Trai. Gian phía Tây tiệm là quầy thu tiền, gian phía Đông là cái lò bát quái. HoaVân Long ngước nhìn vào thấy trước cửa tiệm đang đứng một ông già, đầu đội khăn đoạn lam bốn góc, mình mặc áo bào đoạn màu lam, mặt như trùng táo, mày to mắt lớn, tinh thần rất tráng kiện. Hoa Vân Long nghĩ bụng: "Ông này chắc là chưởng quỹ đây". Bèn vội vàng bước tới nói:
- Chưởng quỹ nè, ở tiệm này có bán phiêu không?
Ông già trong quán quan sát Hoa Vân Long cẩn thận từ trên xuống dưới, thấy trước mặt mình một người mặc đồ trắng có vẻ là một tráng sĩ, bèn nói:
- Có, có bán phiêu chớ! Tôn giá muốn mua loại phiêu nào?
- Có thì cũng có, nhưng không có loại thân bạc xé gió ấy. Tráng sĩ vào trong này ngồi, để tôi cải tiến lại thử xem? Có thể bảo thợ làm theo yêu cầu của tráng sĩ.
Hoa vân Long gật đầu, vào ngồi trong phòng của chưởng quỹ. Ông lão hỏi:
- Hoa tráng sĩ cần mua bao nhiêu phiêu? Và nặng nhẹ bao nhiêu?
- Tám ngọn vô một lố, sáu ngọn nửa tá, 12 ngọn là một tá nguyên. Tôi muốn mua nguyên một tá 12 ngọn và một ngọn dằn túi, mỗi ngọn nặng ba lượng ba.
- Được, ở đây đã có phiêu làm sẵn, phân lượng nặng hơn một ít. Nếu tráng sĩ cần một tá thì phải trả 6 lượng bạc. Nếu tráng sĩ muốn thứ da láng xé gió thì bảo thợ họ sửa lại một chút, thêm tiền công hai lượng bạc nữa.
Hoa Vân Long nghĩ thầm: "Mấy lượng bạc có là bao". Bèn nói:
- Tôi đồng ý giá đó và ở lại chờ lấy để thử lại.
- Cũng được.
Ông già nói, và lấy một ngọn phiêu đưa ra. Hoa Vân Long nhìn ngọn phiêu rồi nói:
- Phiêu khá nặng đấy!
- Hoa tráng sĩ đợi một chút, giây lát là xong ngay thôi.
Một mặt, ông già gọi phổ ky:
- Ngươi hãy pha cho một ấm trà, trong tiệm của chứng ta không có nấu nước sẵn, ngươi ra bên ngoài lấy nước nhé.
Nói xong ghé tai phổ ky dặn nhỏ:
- Như vầy, như vầy nhé! Phổ ky gật đầu chạy đi. Ông già vừa tiếp chuyện Hoa Vân Long vừa hỏi:
- Bình thường Hoa tráng sĩ làm nghề chi?
- Tôi làm nghề bảo phiêu.
- Tôn giá làm nghề bảo phiêu, xin cho tôi hỏi thăm một người không biết tôn giá có quen biết hay không?
- Hễ người có tiếng tăm là tôi quen biết hết, người chưa nổi tiếng thì chưa quen.
- Có một vị phiêu đầu ở Nam lộ là Truy vân yến tử Huỳnh Vân, tráng sĩ có biết không?
- Có quen.
- Vị phiêu đầu ở Bắc lộ Mũ nhiệm công Trần Hiếu, Bệnh phục thần Dương Mãnh, tráng sĩ có biết?
- Họ là anh em với tôi.
- Còn phiêu đầu ở Đông lộ là Thiết côn vô địch Trần Thanh viên, phiêu đầu ở Tây lộ là Thiết đầu thái tuế Châu Khôn, Thần lực tướng Lý Hằng, tôn giá cũng biết chứ?
- Vâng, cũng quen.
- Còn vị phiêu đầu ở trung lộ là oai trấn bát phương, đại nghĩa sĩ Dương Minh, tôn giá cũng có biết?
- Anh ấy là bạn thân của tôi.
- Thế thì hay quá!
Nói đến đó thì phổ ky bưng trà vào, ông già rót một chén trà mời Hao Vân Long. Giây lát, phiêu đã sửa xong, ông già lấy một ngọn đưa cho Hoa Vân Long xem. Hoa Vân Long nói:
- Đầu phiêu hơi trầm một tí, sợ e đánh đi không được chuẩn.
- Hoa tráng sĩ hãt thử xem, ở hậu viện này có một chỗ để thử. Nếu không vừa tay, để bảo thợ họ đánh lại.
- Thế thì tốt quá!
Ông già cầm mấy ngọn phiêu đưa cho Hoa Vân Long, ra phía sau mở cửa. Hoa Vân Long nhìn thấy

http://tieulun.hopto.org

nơi hậu viện này rất rộng rãi, phía Tay nam có một đoạn tường dài 5, 6 trượng, ở phía Nam có một cửa sau. Chung quanh đều xây tường, không có phòng ốc chi hết. nền đất nện rất cứng, đúng là một sân luyện võ. Hoa Vân Long nói:
- Chưởng quỹ cũng là người giỏi võ đấy, chỗ này rất tốt.
- Tôi cũng thích luyện tập vài thế.
Vừa nói tới đó thì nghe bốn phía có tiếng binh khí va loảng xoảng. Hoa vân Long nhìn ra thấy cửa sau đánh rầm một tiếng, cửa bị lật tung, từ ngoài hai người tiến vào, trong tay lăm lăm thước sắt. Người đi đầu mình cao tám thước, đầu đội mũ giắt lông chim, mình mặc áo chẽn màu lông két, chân mang giầy nhẹ, mặt bóng như đồng đen, đôi mày kim xếch ngược trên đôi mắt cọp, chiếc mũi thẳng, còn quá trẻ. Người đi sau trong trang phục quân nhân, mặt như than hồng, trong đỏ ánh màu tía, mày to mắt lớn. Đằng sau lố nhố các binh sĩ đứng chật cả cửa. Hai vị Ban đầu cất tiếng hét:
- Hay cho Hoa Vân Long, phen này mi chạy đi đâu? Mi dám ban ngày ban mặt kéo bè đảng đến cướp ngục, bữa nay mi đừng hòng trốn thoát!
Tại sao Hao Vân Long mới đến đây lần đầu mà bị vu như thế? Cũng bởi một việc trùng hợp như vầy: Trấn Hưng Long nầy thuộc huyện Thường Sơn cai quản. Tri huyện Thường Sơn đáo nhiệm chưa bao lâu mà đã phát sinh ra mấy vụ nghịch án: Vụ thứ nhất là cướp tiệm cầm đồ ở cửa Nam, nửa đêm đốt đèn cầm gậy khảo tra tài chủ. Vụ thứ hai là cướp đường ở ngoài cửa Đông, giết chết thiếu phụ tài chủ và xa phu, cướp đi đồ trang sức và tiền bạc. Hai vụ đều không để lại tung tích, không có nhân chứng! Quan huyện lập tức cho gọi Mã khoái Ban đầu đến. Hai vị Ban đầu một người tên Châu Thoại, trác hiệu Tiểu huyền đàn, một người là Xích diện hổ La Tiêu, cả hai đều có tài phi thiềm tẩu bích. Quan huyện ra đường dụ phái hai vị Ban đầu phải gấp rút biện án, kỳ hạn trong 10 ngày, nếu bắt được kẻ cướp sẽ thưởng cho 100 lượng bạc; nếu quá kỳ hạn không bắt được sẽ tính ngày mà phạt nặng. Hai vị Ban đầu lãnh đường dụ xong, mỗi người thống lĩnh mười mấy tên phổ ky đi lùng kiếm. Một hôm họ đi đến núi Ác Hổ, thì có tiếng la hét dữ dội. Nguyên là Bạch kiểm chuyên chư Mã Tuấn ở Mã Gia Hổ, huyện Thường Sơn, cùng với Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng từ Lâm An trở về cưỡi lừa đi ngang qua đó. Từ phía trước mặt có một người chạy lại kêu la:
- Xin hai vị cứu mạng cho! Đàng kia có bọn cướp đường định chặn chúng tôi lại.
- Không sao đâu! Cứ đi theo bọn tôi!
Mã Tuấn nói rồi thúc ngựa sấn tới, bỗng từ bên đường nhảy ra một người, mình cao chín thước, tam đình mở rộng, đầu đội khăn xanh, mình mặc áo chẽn xanh, lưng cột dây to bản, chân mang giày đế mỏng, tay cầm quỷ đầu đao, gương mặt xám ngoét có điểm những đốt trắng, lông đen phủ quanh tai, bộ râu quai nón tua tủa bó quanh hàm, đá dao nói:
- Đất này là của ta, chuyên lấy của qua đường. Ai muốn qua đây phải để tiền mãi lộ, nếu không chịu nạp tiền, ta sẽ cho về chầu tiên tổ! Bầy dê non nhạn lẻ kia, hãy tới đây nạp tiền mãi lộ đi, ta sẽ tha cho khỏi chết. Bằng không chịu, muốn hòng trốn thoát ư, e khó hơn lên trời đấy!

http://tieulun.hopto.org

Hồi 090

Bồng đầu quỷ cướp lộ bị anh hùng
Hoa Vân Long trốn chạy gặp bạn xưa

Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng nhìn thấy tên cướp chỉ có một mình một dao đón đường đòi tiền mãi lộ. Thấy anh ta thân người cao lớn, có lẽ là một anh hùng, bèn nghĩ thầm: "Anh này chắc ở trong thế "túng phải làm liều" đây. Để mình giúp đỡ chút ít tiền bạc khuyên anh ta cải tà quy chánh cho rồi". Nghĩ rồi Trịnh Hùng bước tới, nói:

- Này anh bạn, tôi thấy anh là một bậc anh hùng đường đường chánh chánh, hào kiệt liệt liệt oanh oanh, chắc bị túng quẫn chi đây mới làm liều như vậy! Để tôi giúp anh 20 lượng bạc làm vốn sống qua ngày, chớ đừng làm mghề cướp đường này nữa, không nên! Hoặc có thể là anh đi thăm viếng bè bạn hụt tiền lộ phí, anh cứ nói một tiếng, ta giúp cho đầy đủ!

Tên giặc kia cười ha hả, nói:

- Mi đừng hòng khua môi múa mép trước mặt ta, Bữa nay gặp ông nội mi rồi, nếu không để lại cả lừa ngựa và đồ đạc mang theo người thì đừng hòng ra khỏi đây.

Trịnh Hùng nghe qua, lửa giận bốc lên đùng đùng, nói:

- Mi là kẻ không biết thời vụ, bộ ta sợ mi sao? Để hôm nay ta dạy mi một bài học mới được!

Nói rồi rút gậy mắt tre nhắm ngay đầu kẻ địch giáng xuống. Tên giặc vội tràn mình rút dao nhắm Trịnh Hùng chém tới. Trịnh Hùng tay lẹ mắt nhanh, thu roi sử dụng thế "Bách thảo tầm xa" tiến tới một bước, hét lên một tiếng, nhân đà dao của địch vừa bay qua, giáng xuống một roi, tên giặc bị một roi té ngã xuống đất. Trịnh Hùng thét gia nhân trói lại. Trịnh Hùng định bụng đánh tên giặc bị thương để hắn mở mắt với đời rồi thả hắn đi, chớ không đưa lên quan trị tội làm chị Nào ngờ tên giặc chửi toáng lên:

- Tụi bây dám trói đại thái gia hả, hai đứa bây có gan xưng tên họ cho ta biết đi!

Mã tuấn nói:

- Hay cho thằng giặc này, đại thái gia của mi sợ gì mà không dám xưng tên họ chứ. Ta họ Mã tên Tuấn, trác hiệu Bạch kiếm chuyên chư ở Mã gia Hồ đây. Nói cho mi biết để mi làm gì ta chứ? Nếu mi không phục cứ kéo bạn bè đến đó tìm ta.

- Được, họ Mã kia, để rồi mi chống mắt lên mà xem.

Vừa nói tới đó thì Tiểu huyền đàn Châu Thoại, Xích diện hổ La Tiêu dẫn quan binh kéo đến. Hai vị đô đầu có quen biết với Mã Tuấn liền nói:

- Hay quá! Mã đại quan nhân bắt được tên giặc này à? Hiện tại có hai vụ cướp, một vụ Ở tiệm cầm đồ ngoài cửa Nam, đang đêm nổi đuốc cầm gậy cướp giật áo quần, nữ trang vô số, còn một vụ cướp đường ngoài cửa Đông nữa, quan huyện ra lịnh điều tra rất gấp. Ngài phái bọn tôi đi tìm bắt giặc đưa về giao nộp càng sớm càng hay.

- Cũng được, Mã Tuấn nói, tôi giao tên này cho các vị.

Nói rồi kêu người bị nạn đến hỏi có bị mất món gì không? Người kia nói:

- Tôi tên là Hồ Đức Nguyên, cũng chưa mất thứ chi, nếu không nhờ lão gia, chắc tính mạng tôi khó bảo toàn!

Sau khi thăm hỏi và cảm tạ xong, mọi người chia tay Châu Thoại và La Tiêu bảo quan binh đưa tên giặc về nha môn. Quan huyện lập tức thăng đường dạy đưa tên giặc vào xét hỏi. Tên giặc mày ngang trắng trợn vào trước công đường đứng chứ không chịu quỳ. Quan huyện hỏi:

- Tên giặc ở dưới kia, mi tên họ là gì?

- Tôi họ Uẩn tên Phương, ngoại hiệu là Bồng đầu quỷ.

- Tên Uẩn Phương kia, vụ cướp đêm ở tiệm cầm đồ ngoài cửa Nam, bọn bây bao nhiêu người? Hãy khai báo thật thà để khỏi bị nạn bầm da rách thịt!

- Tôi không biết.

- Còn vụ cướp đường ngoài cửa Đông phải do bọn mi không?

- Tôi cũng không biết, không phải tôi làm!

- Mi làm lục lâm bao lâu và gây bao vụ án?

- Tôi chưa có gây vụ án nào hết, đây là vụ đầu tiên

Quan huyện nghe nói, nổi giận đùng đùng, vỗ kỉnh đường một cái chát, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thằng giặc gan góc này, trước mặt bản huyện dám ăn nói bướng, chờ ra tay rồi mới chịu khai đây mà! Bây đâu, đè nó xuống nện 80 hèo cho ta!
Tạo ban dạ ran, đè tên giặc xuống nện 80 hèo, tên giặc vẫn thản nhiên, không rên rỉ một tiếng, đánh xong kéo lên chánh đường thọ lệnh. Quan huyện nói:
- Uẩn Phương, mi hãy thật thà khai báo đi, bản huyện sẽ liệu cách mà châm trước cho Nếu mi không chịu khai thiệt, bản huyện bắt buộc phải khảo đi tra lại nhiều lần, chừng đó muốn giấu cũng không giấu được đâu!
- Tôi thật không biết, lão gia muốn làm sao thì làm.
Nghe mấy lời đó, quan huyện tức giận, mặt đỏ bừng, thét gọi ban giáp côn đến, ra lệnh:
- Lấy kìm kẹp nó rồi tra hỏi sau!
Quan nhân lập tức nọc phạm nhân ra. Quan huyện phất tay ra lệnh kẹp 5 thành. Tên giặc vẫn trơ trợ Quan huyện phất tay ra lệnh kẹp 8 thành, tên giặc như mê ngủ. Quan huyện phất tay ra lệnh kẹp 10 thành, dập cả xương, tên giặc cũng không rên rỉ nửa tiếng. Quan huyện không còn cách nào hơn bèn sai đem tên giặc bỏ vào ngục đóng trăn lại. Liên tiếp hai lần hỏi khẩu cung nữa, tên giặc cũng không khai báo gì. Nào ngờ đến tối ngày thứ ba, vào lúc canh ba, có khoảng hai trăm tên gian dương đại cường đạo áp đến huyện Thường Sơn phá lao cướp ngục cứu Uẩn Phương di, kéo theo 7 tên sai dịch. Họ đến cửa Đông giết chết quan giữ cửa, rồi cầm dao kề cổ bắt người giữ chìa khóa mở cửa thành trốn thoát. Hôm sau, quan Tri huyện kêu Châu Thoại, La Tiêu lên và hạ đường dụ hẹn trong ba ngày phải tìm ra manh mối. Nếu tìm được sẽ lãnh thưởng 200 lượng bạc, còn tìm không được sẽ bị phạt nặng. Mã Khoái Tiểu huyền đàn Châu Thoại bàn với La Tiêu;
- Vụ án này thật là khó truy tầm đấy!
Châu Thoại và La Tiêu vốn là anh em đồng môn vì La Tiêu là học trò của cha Châu Thoại. Châu Thoại đề nghị:
- Chúng ta về nhà hỏi lão gia xem thử Uẩn Phương này là giặc thuộc lộ nào? Lão nhân gia thế nào cũng biết được và người sẽ giúp ý kiến cho chúng ta.
- Phải đấy, La Tiêu nói, và hai người dẫn hơn 20 tên lính với binh khí đầy đủ rời khỏi nha môn, thẳng đần trấn Hưng Long. Nhà của Châu Thoại ở đầu đường phía Bắc của thôn Đông trong trấn Hưng long, phụ thân anh ta tên là Châu Hùng, trác hiệu Yến nam phị Những năm trước, lão anh hùng làm nhà ở Trấn Giang theo nghề bảo phiêu cùng với Nhất luân minh nguyệt Triệu Cửu Châu, Thiết côn vô địch Mãn Đắc Công. Nhân một vụ dính líu với quan trường bị thất bại, lão anh hùng tức giận rồi bỏ phủ Trấn Giang dời nhà về trấn Hưng Long này, mở một tiệm bán đồ sắt Vũ Nhạc Trai. Ông chỉ có một con trai là châu Thoại và dạy một đồ dệ là La Tiêu mà thôi. Hai người này hiện làm công sai ở huyện Thường Sơn. Châu Thoại là Đô đầu trong tam ban, còn La Tiêu làm Tổng ban. Hôm nay hai người dẫn quan binh trở về nhà gặp lão anh hùng Châu Hùng. Châu Hùng gạn hỏi:
- Này con, hôm nay hai con dẫn quan binh về nhà có việc gì thế?
Châu Thoại thưa:
- Thưa cha, cha không hay biết gì sao, ở tại huyện ta hiện xảy ra mất trọng án đấy.
- Trọng án gì thế?
Vị lão gia tân quan mới đáo nhiệm, công việc còn đương sắp xếp chưa ổn định mà đã xảy ra hai vụ trọng án. Vụ thứ nhất là ở tiệm cầm đồ Vạn Hưng ngoài cửa Nam, đang đêm bọn cướp đốt đèn, trang bị gậy gộc, đả thương gia chủ cướp đi mấy trăm lượng bạc rồi chuồn thẳng. Vụ thứ hai là vụ chặn đường cướp của giết người không biết hung thủ là ai, không có nhân chứng, đầu nạn nhân cũng mất tiêu luôn. Quan huyện sai chúng con đi biện án. Chúng con mang binh lính đến núi Ác Hổ thì vừa gặp tên giặc chận đường cướp của. Tên này bị Bạch kiểm chuyên chư Mã Tuấn ở Mã Gia Hồ bên huyện Thường Sơn bắt giữ. Chúng con giải tên giặc về huyện nha, quan huyện thăng đường xét hỏi mà tên giặc chẳng chịu cung khai. Quan huyện dạy đem giam hắn vào ngục để xử lý, nào ngờ tối hôm đó có mấy trăm tên giang dương đại đạo kéo tới gây náo cả huyện Thường Sơn, cướp lao phá ngục cứu tên giặc đem đi, lại còn rủ theo 7 tên sai sự. Bọn chúng ra đến cửa Đông, chém chết quân giữ cửa, uy hiếp lấy chìa khóa mở cửa thành trốn thoát. Lão gia vì việc này có thể bị mất chức cũng nên. Quan ra đường dụ kỳ hạn cho chúng con nếu không bắt được giặc thì sẽ bị trọng phạt, còn nếu bắt được giặc chẳng những được trọng thưởng mà còn nổi tiếng nữa. Nhưng chúng

http://tieulun.hopto.org

con không biết tên giặc này thuộc về lộ nào? Phụ thân là người giàu kinh nghiệm có biết được tin tức gì về tên giặc ấy không?
Châu Hùng hỏi:
- Tên giặc bị cướp đi đó tên gì?
- Hắn tên Bồng đầu quỷ Uẩn Phươngt.
- Ta biết tên giặc đó. Hắn thuộc lộ Tây Xuyên. Tây Xuyên có năm quỷ, một long: Bồng đầu quỷ Uẩn Phương, Vân trung quỷ Trịnh Thiên Phúc, Khai phong quỷ Lý Đao Minh, Kê minh quỷ Toàn Đắc Lượng, Hắc phong quỷ Trương Vinh. Còn một long là Càn khôn đạo thử Hoa Vân Long. Hai con đừng nóng vội, để ta đi dọ thử xem
Châu Thoại và La Tiêu gật đầu ưng thuận. Lão anh hùng Yến nam phi Châu Hùng vừa từ nhà trong bước ra đến cửa tiệm thì gặp Hoa Vân Long đến mua phiêu. Châu Hùng trong lòng sanh nghị Nghe Hoa vân Long đòi mua thứ phiêu sáng bóng rít gío, Châu Hùng nghĩ: “Sử dụng phiêu sáng bóng có rít gió và tẩm độc trong thiên hạ không được mấy người. Thiên lý độc hành Mã Nguyên Chương truyền cho đồ đệ là Oai trấn bát phương Dương Minh, Dương Minh lại truyền cho người em kết nghĩa ở lộ Tây Xuyên là Hoa Vân Long mà thôi. Ngoài mấy người này, không ai biết sử dụng phiêu này cả”. Nghĩ xong, Châu Hùng liền hỏi:
- Tráng sĩ họ chi?
- Tôi họ Hoa.
Nghe đáp, Châu Hùng biết trước mặt mình là Càn không đạo thử Hoa Vân Long rồi, bèn nghĩ bụng: “Đại khái việc cướp ngục phá lao, chắc có tên này nhúng tay vào. Phải bắt giữ hắn lại thì vụ án mới phá xong”. Bèn cố ý cầm Hoa Vân Long lại, bảo phổ ky đi pha trà và kề tai phổ ky dặn nhỏ: - Mi hãy vào trong cho hay, Càn không đạo thử Hoa Vân Long đang đến mua phiệu tại tiệm ta, bảo Châu Thoại và La Tiêu dẫn quân đến vây tiệm bắt nó, nhanh lên!
Phổ ky nghe dặn, xách bình trà chạy đi, lẻn vào trong nhà đưa tin. Bọn Châu Thoại, La Tiêu đang rối ruột vì vụ án, nghe được tin đó, lập tức kéo binh đến vây quán. Hoa Vân Long không ngờ có người đang vây bắt mình. Châu Hùng đưa Hoa Vân Long ra sau nhà đến chỗ đất bằng phẳng để bắt dễ dàng hơn. Tiểu huyền đàn Châu Thoại, Xích diện hổ La Tiêu mỗi người cầm cây thước sắt nặng 24 cân, xô cửa nhảy vào trong viện. Châu Thoại hét lớn:
- Hay cho Hoa Vân Long, giữa ban ngày ban mặt mi dám đón đường cướp của, giết người, lại còn dám phá lao cướp ngục, giết hại quan binh, kề dao uy hiếp bắt mở cửa thành trốn thoát. Để coi hôm nay mi trốn đi đâu!
Hoa Vân Long kinh sợ quá đỗi, chẳng biết nguyên cớ tại sao? Hai vị Ban đầu mỗi người cầm một thước sắt xông tới. Hoa Vân Long thấy đối phương người nhiều thế đông, không dám động thủ, vội phi thân n hảy lên tường vọt ra ngoài. Lão anh hùng Châu Hùng phất tay một cái, Hoa Vân Long né không kịp, mũi phiêu đánh vèo một cái trúng ngay huyện u môn của hắn. Tên giặc này suốt ngày hái hoa; hôm nay nếm mùi tên sắt âu cũng là báo ứng cho hắn! Tiểu huyền đàn Châu Thoại thấy tên giặc chạy đi, bèn hô lớn:
- Các quan binh vây bên ngoài đừng để tên giặc chạy thoát nhé!
Mọi người đều trương binh khí lên ngăn cản đường lớn.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 091

Năm anh hùng đưa bạn đến Cô Thiên
Ác yêu đạo tự luyện Âm Phong kiếm

Thấy nhóm quan binh cản đường mình, Hoa Vân Long rút dao ra, nói:
- Các người hãy tránh ra! Ai tránh ra thì sống, cản đường ta thì chết uổng mạng!
Ngọn dao trong tay hắn lia nhầu trong đám quan binh mở một lối đi, Hoa Vân Long bèn chạy về hướng Bắc. Phía sau, Châu Thoại rượt theo hô lớn:
- Đừng để nó chạy, mọi người hãy cố bắt nó!
Hoa Vân Long nghe nói, càng chạy nhanh hơn nữa, mọi người đuổi theo bén gót. Châu Thoại và La Tiêu dẫn mọi người rượt nà, cách Hoa Vân Long không xa Phần Hoa Vân Long cố sức chạy trốn, tháo mồ hôi hột, chân đã tê nhức giở hết muốn lên, nào ngờ ở phía Bắc gò cát có năm người đang đứng sẵn ở đó. Năm người này chính là: Oai trấn bát phương Dương Minh, cùng Phong lý vân yên Lôi Minh, Thánh thủ bạch viên Trần Lượng, Oải? Giác chân nhân Khổng Quí, Vạn lý phi lai Lục Thông. Tại sao năm người này lại ở đây?
Trước khi từ biệt, Tế Điên đã căn dặn đôi ba phen: năm người trong một tháng không được bước chân ra ngoài miếu, nếu không, tánh mạng sẽ không an toàn. Mấy người kia vẫn chịu được, chỉ có Lục Thông không được ra khỏi miếu, hắn bực bội không chịu được. Trong lúc rỗi rảnh không việc gì, hắn xách côn ra phía sau viện luyện võ để giải sầu. Côn thức có chia ra 36 đường côn cho tay trái, 48 đường côn cho tay phải, 6 đường côn của gia trang, hắn đều đem ra luyện hết. Một hôm hắn đang luyện côn, bỗng sẩy tay đập bể một chậu hoa. Đạo đồng thấy vậy, nói:
- Lục gia ơi, đừng luyện côn ở đây nữa, nên ra trước phía cổng tập luyện tốt hơn.
- Ừ phải đấy, để ta ra trước cổng tập luyện.
Lôi Minh nói:
- Ta cũng cùng đi, chúng mình cùng tập luyện cho vui.
Dương Minh nói:
- Lục Thông, em đừng đi ra ngoài! Tế Công dặn: Trong một tháng không được đi ra ngoài. Nếu ra ngoài sẽ nguy hiểm đến tánh mạng. Lời dó không nên không tin!
Khổng Qúy nói:
- Cửa miếu ngay tại đầu núi không có người qua lại, không hề gì đâu! Cho mấy chú ra đó chơi để khỏi chồn chân!
Lục Thông với Lôi Minh kéo nhau ra trước ngõ, người luyện côn, người múa đao. Đang lúc luyện tập vui vẻ bỗng một con cáo mèo từ trên núi nhảy vọt xuống. Lục Thông ngó thấy, xách côn chạy theo đập. Cáo mèo chạy tuốt xuống núi, Lục Thông với Lôi Minh rượt theo. Đạo đồng thấy vậy chạy vào báo:
- Lục gia và Lôi gia rượt theo con cáo chạy xuống núi rồi.
Dương Minh, Khổng Quý, Trần Lượng không an tâm vội lấy binh khí chạy xuống núi. Nào ngờ Lục Thông, Lôi Minh rượt theo con cáo mèo một mạch xa 50 dặm, con cáo ấy chạy chui tọt vào một cái hang trong gò mả. Lục Thông chạy đến ngó thấy, nói:
- Con bị thịt này, mày có chui ra không? Mày không chui ra, ông phá nát ổ mày đấy!
Nói rồi cầm côn muốn đập bể cái mả. Ngay lúc đó, Dương Minh, Khổng Quý, Trần Lượng chạy tới.
Dương Minh nói:
- Lục Thông, em đừng có đập nữa! Người ta thấy em đập, họ bảo rằng em đào mả lấy trộm, họ bắt em bây giờ. Mau theo anh trở về đi!
Mới nói tới đó thì nghe phía Nam có người hò hét:
- Đừng để cho tên giặc chạy thoát!
Lôi Minh chạy đến trên gò nhìn xuống thấy Hoa Vân Long bị quan binh rượt đuổi phía sau. Lôi Minh nói:
- Dương đại ca, Hoa Vân Long bị quan binh rượt đuổi kia kìa, chúng mình giúp quan binh bắt hắn có được không?
Trần Lượng nói:
- Không cần! Chúng ta nên tránh qua chỗ khác đi! Nên nghe lời tôi, đừng xía vô chuyện người làm

http://tieulun.hopto.org

chi!
Dương Minh nói:
- Không hề gì. Ta có chủ ý như vầy: Chúng ta không cần phải ra mặt bắt hắn sanh ra cừu oán làm chi! Chỉ cần ngầm ném cho hắn một viên đá, hắn té xuống, bị quan binh bắt đi là được rồi.
Lôi Minh nói:
- Phải đấy, Dương đại ca giỏi đánh ám khí, anh đánh chính xác thì anh đánh đi.
Dương Minh bèn cầm một viên đá nấp sau gò đất, thấy Hoa Vân Long đang sửa soạn lên gò đất, liền phất một tay một cái, hô "trúng nè". Viên đá nhắm Hoa Vân Long bay tới, nào ngờ Hoa Vân Long né qua một bên, viên đá bay trúng huyệt hoa cái của Tiểu huyền đàn vừa chạy đến. Châu Thoại la lên một tiếng "Chao ôi rồi ngã ngang xuống đất, mửa ra một ngụm máu tươi. Phần Hoa Vân Long nghe Châu Thoại té ngã phía sau lại càng cố chạy nhanh hơn vượt qua gò đất. Hắn ngước mắt nhìn lên thấy bọn Dương Minh, Trần Lượng... năm người đang đứng ở đó bèn nghĩ rằng chắc Dương Minh ngầm ném đá cứu mình đây. Hắn vội chạy đến trước Dương Minh, dãp đầu cảm tạ, nói:
- Đa tạ huynh trưởng đã cứu em. Nếu không có huynh trưởng, hôm nay em khó an toàn!
Dương Minh cũng không tiện nói là không phải ta giúp đỡ ngươi mà là giúp quan quân bắt ngươi đấy, đành buột miệng nói theo;
- Ta cứu em là việc nhỏ, em nên mau chóng đi là hơn!
Hoa Vân Long nói:
- Thưa huynh trưởng, anh cứu em thì xin cứu cho trót. Em định lên Lăng Vân quán trên núi Cổ Thiên tìm thúc phụ là Cửu Cung chân nhân Hoa Thanh Phong, xin huynh trưởng đưa giùm em lên đó.
- Em đi một mình lên đó được rồi, cần gì anh phải đưa?
- Tại huynh trưởng chưa rõ, thúc phụ em tính tình rất khắc nghiệt. Nếu gặp mặt em mà biết em đi ra ngoài làm những việc vừa rồi chắc người giết em mất! Em dập đầu lạy huynh trưởng đưa em về và luôn tiện giải bày giùm em.
Dương Minh vốn là người tốt bụng nhiệt tâm, nghe Hoa Vân Long hết lòng năn nỉ như vậy cũng động mối thương tâm mới nói:
- Thôi được, để ta đưa em về.
Bọn Lôi Minh, Trần Lượng đều không bằng lòng, nhưng chẳng lẽ không đi theo. Cả bọn cùng kéo nhau lên núi Cổ Thiên, cách đó hơn 10 dặm đường. Khi đến chân núi Cổ Thiên, Lục Thông nói:
- Dương đại ca, tôi ở đây đợi mấy anh nè, chớ không nên gặp Hoa Thanh Phong đâu. Gặp mặt phải vái chào lão đạo sĩ mũi trâu ấy, tôi không khoái chút nào hết! Tôi ở đây đợi mấy anh; mấy anh một ngày chưa ra, tôi đợi một ngày; hai ngày chưa ra, tôi đợi hai ngày. Đợi tới chừng nào mấy anh ra, ta cùng trở về một lượt.
- Cũng được, thôi em ở đây đợi nhé!
Nói xong, bốn người theo Hoa Vân Long lên núi. Đến cửa miếu gọi cửa. Đạo đồng ra mở cửa, thấy Hoa Vân Long bèn hỏi:
- Hoa nhị ca, anh mạnh giỏi không?
- Vâng, này sư đệ, cho anh hỏi: Tổ sư gia có ở nhà không?
- Có.
Mọi người tiến vào trong. Miếu này trong sân tùng trúc thẳng hàng, quang cảnh thật u nhã. Đại điện năm gian nằm ở chánh Bắc, qua cửa ở góc phía Đông bước vào Đông viện. Trong viện này có 3 gian phòng Bắc, 3 gian phòng Nam và 3 gian phòng Đông. Đạo đồng chỉ tay vào thượng phòng ở phía Bắc, nói:
- Tổ sư gia đang ở hạc hiên nơi thượng phòng đó.
Mọi người đứng cách rèm nhìn vào thấy: Trên bồ đoàn đặt trên chiếc giường mây phủ nệm vàng, một vị lão đạo sĩ đang ngồi xếp bằng, đôi mắt nhắm hờ. Vị này đầu đội mũ đại sĩ cửu lương, mình mặc đạo bào bằng đoạn đỏ, trên thêu hình quẻ bát quái màu vàng, nổi lên rành rành nào: càn tam liên, khôn lục đoạn, ly trung hư, khảm trung mãn,... tất cả nằm trong bản đồ thái cực. Lưng thắt dây tơ màu vàng chanh, vớ trắng vân hài. Sau lưng cài một bảo kiếm trong bao da cá, cán bọc trong nhung vàng. Đạo sĩ mặt như gan dê sống, tai phủ lông đen, dưới cằm bộ râu đen một vài sợi bạc.

http://tieulun.hopto.org

Bọn Dương Minh, Trần Lượng, Lôi Minh, Khổng Qúy bốn người đứng lại bên ngoài, Hoa Vân Long bước vào trước, quì lạy rồi thưa:
- Kính thưa thúc phụ, tiểu diệt xin kính chào thúc phụ!
Hoa Thanh Phong trợn mắt nói:
- Thằng nghịch tử này! Mi đi ra ngoài làm bậy làm bạ, mang tiếng nghịch tử của dòng họ Hoa ta, hôm nay còn dám đến đây nữa ư?
Nói rồi thò tay rút bảo kiếm. Dương Minh thấy vậy, sợ Hoa Vân Long bị giết, lật đật bước vào thưa:
- Thưa Tổ sư gia, xin người bớt giận, tha thứ cho chú ấy một phen.
Hoa Thanh Phong ngước lên hỏi:
- Người là ai?
Dương Minh thưa:
- Tôi họ Dương, tên là Dương Minh.
Hoa Vân Long nói:
- Thưa thúc phụ, đây là Oai trấn bát phương, ân huynh của cháu.
Lôi Minh, Trần Lượng, Khổng Qúy cũng đều vô tới. Hoa Vân Long giới thiệu:
- Thưa thúc phụ, đây đều là ân huynh, nghĩa đệ của cháu.
Hoa Thanh Phong nói:
- Cái thằng nghiệt chướng này, thiệt đáng đánh đòn mà! Đã là ân huynh nghĩa đệ của mi sao không nói sớm thưa bẩm cùng tả Xin mời quý vị ngồi! Còn vị đạo hữu này tên chi?
Khổng Qúy thưa:
- Vô lượng Phật, đệ tử tên là Khổng Quý.
Hoa Thanh Phong lại hỏi:
- Còn hai vị này, quý tánh là chi?
- Tôi họ Trần, Trần Lượng thưa.
- Tôi họ Lôi, Lôi Minh đáp.
Hoa Thanh Phong hỏi:
- Qúy vị đến đây có việc chi?
Dương Minh đáp:
- Thưa Tổ sư gia, chỉ nhân vì nghĩa đệ Hoa Vân Long đến Lâm An chơi, gây nên đại họa. Hiện giờ Tế Điên Hòa thượng ở chùa Linh Ẩn tìm bắt chú ấy khắp nơi. Chú ấy không có chỗ lánh thân, chúng tôi đưa chú ấy về đây trốn lánh. Xin Tổ sư gia đại phát lòng từ bi che chở cho chú ấy. Tế Điên Hòa thượng không thể lên đây bắt chú ấy được. Giả sử có lên đây chăng nữa, Tổ sư gia có thể khuyên can Tế Công được. "Tăng giúp Tăng, Phật pháp hưng; Đạo hưng đạo, diệu thêm huyền. Hoa hồng, ngó trắng, lá sen xanh, Tam giáo quy nguyên cũng một nhà". Tổ sư có thể che chở cho chú ấy được không?
Hoa Thanh Phong hỏi:
- Các vị đưa hắn về miếu ta là sợ Tế Điên Hòa thượng theo bắt hắn phải không?
- Phải Dương Minh đáp.
- Các vị thiệt lòng muốn cứu hắn hay giả bộ đấy?
Dương Minh ngạc nhiên nói:
- Tổ sư gia căn cứ vào đâu mà nói như vậy? Nếu không thiệt lòng, bọn tôi đưa chú ấy lên núi làm chi?
- Được, các vị nếu thật lòng cứu hắn, thì xin các vị cho ta mượn một vật, các vị có bằng lòng cho mượn không?
- Xin cho biết đó là vật gì mới được? Trừ phi sọ não, các bộ phận trong bụng, chắc chắn không thể mượn được, những cái khác đều có thể mượn được hết.
- Ta lại không mượn sọ não. Ta muốn luyện "Ngũ quỷ âm phong kiếm".Luyện xong mới có thể chém Tế Điên Hòa thượng được.
Lôi Minh nghe vậy, nhịn không được, cất tiếng mắng:
- Cái ông đạo sĩ kỳ cục này, ăn nói bậy bạ mà không biết xấu hổ! Thôi, gia gia đi đây! Dương Minh đại ca, anh có đi với tôi không?
Dương Minh nghe nói cũng giận xám cả mặt, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chú cháu các người làm sao được thì làm!
Nói rồi định đứng dậy bước ra. Hoa Thanh Phong cười ha hả, nói:
- Mấy tên tiểu bối muốn đi hả, đâu có tự do vậy nà? "Thiên đường có nẻo không tìm đến. Địa ngục không thông cứ sấn vào". Khương Thiên Thoại đâu bắt bọn chúng lại cho ta!
Khương Thiên Thoại từ bên trong đi ra, phất tay đạo bào chỉ một cái, miệng niệm chân ngôn "sắc lịnh", dùng pháp định trụ giữ chặt họ lại. Bốn vị anh hùng đứng trơ như phỗng, phen này muốn trốn thật khó bằng lên trời.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 092

Hắc phong quỷ hại người thành hại mình
Kim nhãn Phật giết người bị người giết

Sau khi Khương Thiên Thoại dùng phép định thân giữ cứng bốn vị anh hùng xong. Hoa Thanh Phong bèn ra lịnh:
- Hãy đi đến Tây pháp viện, trồng cho ta năm cây cọc bằng cây bá và bày một bàn hương đèn sẵn sàng những vật cần thiết, để sơn nhân luyện Ngũ quỷ âm phong kiếm.
Hoa Vân Long đứng một bên trước sau không nói một lời. Dương Minh nói:
- Nè, chú Hoa kia, bọn ta đến đây là vì chú mà chú đứng nhìn bọn ta chờ chết như thế nầy. Được lắm!
Hoa Vân Long nghe Dương Minh trách như vậy mới bước tới năn nỉ:
- Thưa Tổ sư gia, mấy người này là bạn của con, xin Tổ sư gia từ bi từ bi, nể mặt con mà tha cho họ.
Hoa Thanh Phong nói:
- Hoa Vân Long, mi còn kể họ là bạn mà xin cho họ nữa ư? Mi có biết hồi ở tại giồng cát, họ Lôi kia muốn giúp quan binh bắt mi không? Còn họ Dương nói: "Hắn biết đánh ám khí", rồi cầm viên đá định đánh mi, không ngờ đánh nhầm quan nhân đấy. Mi thật là còn nằm mơ à!
Dương Minh nghe nói, trong bụng nghĩ thầm: "Lạ thiệt! Bọn mình nói chuyện với nhau mà sao lão đạo sĩ biết được kìa? Thật là thần tiên vị bốc tiên tri có khác!". Lôi Minh buột miệng chửi lớn. Hoa Thanh Phong lập tức ra lịnh trói mọi người lại rồi đưa ra viện trái phía Tây. Nơi đó đã trồng sẵn năm cọc bằng cây bá, phía trước đặt một bàn bát tiên, bên trên sắp sẵn đủ thứ: hương hoa đèn nến, ngũ cốc lương thực, gốc rau, nước vô căn, giấy vàng, chu sa, bạch cập, bút nghiên... Bốn người bị dẫn đến buộc vào bốn cái cọc. Trần Lượng nói:
- Thôi rồi, nào ngờ mình phải bỏ mạng ở đây! Chao ôi, Tế Công nói quả không sai! Người bảo: Trong một tháng không được ra khỏi Bồng Lai quán. Nếu không nghe lời thì tánh mạng khó bảo toàn, người cứu cũng không được! Việc này là tại Lục Thông cãi lời mới liên lụy tới bọn ta như vầy!
Dương Minh nói:
- Chuyện đã tới nước này rồi, em còn nói làm chi.
Lôi Minh, Trần Lượng nói:
- Hai đứa tôi có chết cũng không hề chi! Bọn tôi trên không có cha mẹ phải lo toan, dưới không có vợ con vương vấn; còn Khổng nhị ca đã xuất gia, chết đi muôn việc kể như xong. Chỉ có Dương đại ca chết đi thật không ổn chút nào! Nhà anh có mẹ già tóc trắng, vợ hiền đầu xanh, con thơ non dại. Nếu anh chết đi thì mẹ già vợ góa con thơ lấy ai săn sóc!
Mấy câu nói đó làm cho Dương Minh lòng đa7u như dao cắt, tằng hắng một tiếng rồi nói:
- Hai vị hiền đệ, đừng nên nhắc chuyện đó làm chi!
- Tại sao vậy?
- Một là người sống có chỗ, chết có nơi, Diêm Vương ấn định canh ba chết, ai dám chần chừ đến canh năm? Hai là anh em bọn ta cùng chết như vầy là một điều quá vui rồi.
Trần Lượng hỏi:
- Tại sao cùng chết như vầy, anh bảo lại quá vui?
- Chú đọc sách không thấy sao? Lúc đầu truyện Tam quốc chí: Dự yến Đào viên, ba anh chàng kết nghĩa; chém giặc Hoàng Cân, hào kiệt lập công đầu ấy mà. Khi kết nghĩa, họ thề: - Chẳng nguyện sanh đồng năm, tháng, ngày, giờ, chỉ mong được chết cùng giờ ngày tháng năm thôi. Thế mà còn không được thay! Hiện tại bọn ta cùng chết một lượt như vầy há không phải là chết cùng giờ ngày tháng năm hay sao?
Họ nói tới đó thì nghe Hoa Thanh Phong ra lệnh:
- Đem đến cho ta một chiếc bình, để ta bắt âm hồn của chúng nhốt vào đó.
Khương Thiên Thoại nói:
- Thưa sư phụ, người luyện Ngũ quỷ âm phong kiếm mà ở đây chỉ có bốn người thôi, hãy còn thiếu một người mà!

http://tieulun.hopto.org

Hoa Thanh Phong nghe nói, sực tỉnh:
- Có lý, có lý! Sơn nhân ta nhất thời lú lẫn! Còn thiếu một người làm sao có thể luyện được?
Khương Thiên Thoại nói;
- Hôm nay có thể xuống núi tìm thêm một người nữa.
- Cần gì phải tìm nữa làm chị Ngươi xuống bếp bắt một người đang ăn cơm thêm vào là đủ.
Người đang ăn cơm trong nhà bếp chính là hắc phong quỷ Trương Vinh.
Nguyên Trương Vinh ở trong rừng cây chờ Hoa Vân Long đi vào xóm mua phiêu, chờ một hồi lâu mà không thấy Hoa Vân Long trở ra, trong lòng bứt rứt không yên. Kế thấy bọn Dương minh, Trần Lượng, Lôi Minh, Khổng Quý, Lục Thông năm người từ hướng chánh Bắc đi về phía Nam. Trương Vinh sợ hết hồn, lật đật nấp vào chỗ kín, sợ e Dương Minh bắt gặp thì tánh mạng khó bảo toàn. Tuy nhiên vẫn ngấm ngầm theo dõi bọn họ, thấy từ phía Nam ngược lại, quan binh đang rượt đuổi Hao Vân Long, Lôi Minh nói giúp quan binh bắt Hoa Vân Long và việc Dương Minh cầm đá ném Hoa Vân Long, Trương Vinh đều nghe thấy rõ hết. Hắn sợ bị Dương Minh nhìn thấy nên lật đật lẻn về núi Cổ Thiên trước và đem mọi việc thuật lại cho Hoa Thanh Phong nghe. Nếu không có như vậy làm sao Hoa Thanh Phong biết được Dương Minh cầm đá ném Hoa Vân Long? Ông ta đâu phải thần tiên mà có thuật vị bốc tiên tri được! Lúc này Trương Vinh đang ăn cơm trong nhà bếp, Khương Thiên Thoại bước xuống, nói:
- Này Trương Vinh, Tổ sư định luyện Ngũ quỷ âm phong kiếm mà thiếu một người.
- Để tôi xuống núi kiếm cho, Trương Vinh nói.
- Chú khỏi đi kiếm cho mất công. Tổ sư gia bảo lấy chú vào là đủ số. Thôi chú chịu đi sớm ít năm nhé!
Trương Vinh sợ xanh cả mặt, nói:
- Xin đừng tính tôi vào số đó!
- Đâu có được!
Khương Thiên Thoại nói rồi phất tay áo một cái, Trương Vinh cứng đờ hết nhúc nhích và bị đưa ngay lên Tây pháp viện. Trương Vinh miệng năn nỉ không ngớt:
- Xin Tổ sư gia tha cho con!
Dương Minh nhìn thấy Trương Vinh, nổi giận trợn mắt nghiến răng ken két, nghĩ thầm: "Nếu không phải tìm Trương Vinh mình đâu có bỏ nhà ra đi, gặp việc không may như thế này!". Dương Minh buột miệng mắng lớn:
- Trương Vinh, mi thật là mặt người lòng thú mà! Họ Dương ta ra đi phen này chính là tìm mi để báo cừu đây. Nào ngờ hôm nay lại gặp mi ở đây!
Trương Vinh mắc lo năn nỉ lão đạo sĩ tha mạng, đâu để ý tới lời mắng nhiếc của Dương Minh. Trương Vinh một mực van xin:
- Xin Tổ sư gia tha mạng con!
Hoa Thanh Phong vốn là người ác, đâu thèm để ý tới lời cầu xin, dặn Khương Thiên Thoại:
- Ngươi hãy xem ta dùng bửu kiếm khều một đạo bùa đốt lên, hươ một vòng. Bùa rớt trên đầu người nào thì người lấy trái tim người đó trước.
Khương Thiên Thoại vâng dạ, chực sẵn. Hoa thanh Phong họa bùa xong, cầm mũi kiếm chếch lên, miệng niệm lâm râm, lấy mũi kiếm khều linh phù hươ lên một vòng. Đạo bùa ấy rơi đúng ngay đầu Hắc phong quỷ Trương Vinh. Dương Minh thấy vậy, nói:
- Được đa, ta chỉ cần thấy Trương Vinh chết. Hắn chết trước mặt ta, ta chết xuống cửu tuyền cũng cam tâm nhắm mắt!
Hoa Thanh Phong ra lệnh: - Hành hình!
Khương Thiên Thoại tay cầm bửu kiếm nhắm ngay ngực Trương Vinh đâm một nhát. Chỉ nghe xoẹt một tiếng, từ trong ngực Trương Vinh xông ra năm luồng khí. Đó là chất âm độc làm tổn thương cơ thể biến thành năm luồng khí xông ra trước rồi máu mới chảy theo sau. Khương Thiên thoại lấy nước rửa sạch, thò tay móc trái tim ra xem, cả trái tim đều có những lỗ nho nhỏ nát bấy không còn nguyên vẹn nữa. Trái tim đưa lên, lão đạo sĩ cầm kiếm xuyên trái tim, trong miệng đọc lâm râm, hươ bảo kiếm một vòng thâu âm hồn Trương Vinh lại bỏ vào trong hũ sành. Lão hô: "Cấp cấp như luật lệnh!" và lấy tay chỉ một cái. Âm hồn Trương Vinh bị giữ cứng trong đó không thể ra được!
Hoa Thanh Phong lại họa đọa bùa thứ hai, trong miệng niệm chú, cầm kiếm khoa lên. Lần này đạo

http://tieulun.hopto.org

bùa rớt ngay trên đầu Dương Minh, Dương Minh nói:
- Ba vị hiền đệ! Ngu huynh đi trước đây. Chúng ta hẹn gặp nhau ở Uổng Tử thành nhé!
Lôi Minh, Trần Lượng đau đớn như loạn tiễn xuyên tim! Nghe Hoa Thanh Phong ra lịnh hành hình, Dương Minh nhắm mắt, nghiến răng chờ chết. Khương Thiên Thoại đưa tay cởi áo Dương Minh xong, tay cầm bảo kiếm nhắm ngay lồng ngực Dương Minh chuẩn bị đâm tới. Bỗng nghe "bốp" một tiếng, máu tươi đổ văng tung tóe! Tử thi Khương Thiên Thoại đổ vật ngay xuống đất. Tại sao Khương Thiên thoại cầm kiếm sắp sửa đâm Dương Minh mà lại ngã ra chết như vậy? Trong nghệ thuật miêu tả có đủ loại: minh bút (nói trắng ra), ám bút (ngầm tả), phục bút (tả mí mí), ký bút (ghi lại), đảo xóa bút (kể loanh quanh), kinh nhân bút, (đột ngột kinh người). Đây là loại kinh nhân bút. Bảo kiếm của Khương Thiên Thoại sắp sửa đâm vào ngực Dương Minh thì lẹ như chớp, từ bên ngoài tường nhảy vào một người. Đó là Vạn lý phi lai Lục Thông, người đến côn đập, sọ đầu của Khương Thiên Thoại nát bét.
Nguyên Lục Thông đang ở dưới núi chờ bọn Dương Minh, một hồi lâu mà chẳng thấy bọn Dương Minh trở lại, bèn nghĩ theo cách khờ dại của anh ta: "Mình đợi Dương đại ca một lát đói bụng rồi tính sao đây? Ở đây không có chỗ nào để ăn cơm cả!".
Đang nghĩ tới đó bỗng thấy từ đầu kia một người bán bánh bao đi lại. Người này thấy Lục Thông mình cao hơn chín thước cũng như tháp đen nửa lừng, đứng sừng sững bên đường như cây cột sắt. Người bán bánh bao cho là Lục Thông định đòi tiền mãi lộ nên sợ xanh sám mặt lại, hỏi:
- Đại thái gia cần dùng chi?
Lục Thông cởi áo anh hùng trải ra đất, nói:
- Ta cần bánh bao.
Người bán bánh lật đật đếm bánh: - Mười lăm, mười... Tất cả 105 cái. Xong trút bánh bao ra áo rồi lật đật cất gánh định đi. Lục Thông hô:
- Trở lại!
- Đại gia, ngài còn muốn lột quần áo tôi chăng?
- Gia gia trả tiền mi đây.
Lục Thông nói rồi móc ra một nén bạc 5 lượng đưa cho người bán bánh. Chừng đó, người bán bánh mới biết hắn là người tốt, bèn nói:
- Chỗ bánh này không đáng nhiều tiền như thế đâu.
- Thôi, mi cút đi!
Người bán bánh đi rồi, Lục Thông dòm lại đống bánh bị gió khô đi, da teo lại, nứt ra như há miệng. Hắn nói:
- Mày cười hả, tao ăn mày trước!
Nói rồi cầm lên ăn ngay Dòm thấy một cái bánh nữa nứt ra, hắn nói:
- Mày cười hả, tao ăn luôn.
Hắn ăn một hơi mười mấy cái, rồi tự nói:
- Chừng mấy đại ca về, số bánh cũng đủ cho mấy anh lót dạ.
Lục Thông nói tới đó thấy Tế Điên đi đến cùng với một người. Tế Điên kêu:
- Lục Thông, mi không đi kiếm đi! Dương đại ca của mi đang bị người ta hại đó. Mau chạy hết sức may ra kịp!
- Thiệt không đó?
- Thiệt mà!
Lục Thông nghe nói, lật đật xách côn sắt và lấy áo chạy riết lên núi, bánh bao lật nghiêng một đống cũng không thèm để ý. Khi đến ngoài tướng miếu, hắn nhìn vào bên trong. Tường cao tám thước, hắn cao tới chín thước nên thò đầu vào xem quả thấy Dương Minh bị trói trước cọc. Hắn gấp quá, nhảy tọt vào bên trong, tay đưa côn xuống đập đầu Khương Thiên Thoại nát ngứu. Hoa Thanh Phong thấy vậy, mắt tóe hào quang, nói:
- Hay a, thằng tù lớn mật này, dám tới đây đánh chết học trò của ta chớ!
Lục Thông giá côn định đập tiếp Hoa Thanh Phong, lão đạo sĩ chỉ tay một cái, Lục Thông bị trồng cứng tại chỗ. Hoa Thanh Phong rút kiếm chém ngang cổ Lục Thông một nhát, chỉ thấy một lằn trắng trắng. Lục Thông cười ha hả, nói:
- Tôn gia đã luyện Thiên chung chạo, ông không làm gì nổi ta đâu. Nói cho ông biết, ta chỉ kỵ có 3

http://tieulun.hopto.org

thứ là lửa đốt, nước sôi và chôn sống mà thôi.
Lục Thông vốn là một tên khờ, biết cái gì nói cái nấy không giữ lời gì hết. Hoa Thanh Phong nghe nói như vậy vội hét bảo đạo đồng:
- Đem vào hai gánh củi khô, đốt chết nó, báo cừu đệ tử của ta!
Đạo đồng lập tức vâng lệnh, đem củi khô chất một đống. Lục Thông thấy vậy mới la:
- Cha chả, không xong rồi, ai nói cho nó biết vậy kìa?
Thấy vậy Dương Minh than thở:
- Lục Thông là một đứa khờ, mắt phàm tâm Phật, suốt đời chả biết gian dối là gì, làm sao lại bị quả báo thê thảm như vậy. Thật trời không có mắt mà!
Lục Thông cũng quýnh quá, buột miệng kêu lớn:
- Sư phụ Ơi, mau đến cứu con!
Tức thì bên ngoài nghe có tiếng đáp:
- Có ta đây! Cái ông chết tiệt này muốn đốt chết đồ đệ của ta hử? Có ta, con đừng sợ!
Mọi người nhìn ra, Tế Điên từ ngoài khệnh khạng bước vào.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 093

Núi Cổ Thiên, Hoa Thanh Phong luyện kiếm
Chùa Thiết Phật, Tế Thiền sư cứu người

Nơi chùa Cổ Phật, Tế Điên rượt theo Hoa Vân Long một đỗi, rồi quay trở lại lấy ba viên thuốc trị lành vết thương cho ba người: Phi thiên hỏa tổ Trần Nguyên Lượng, Lập địa ôn thần Mã Diêu Hùng, Thiên lý thối Dương Thuận xong. Ba người làm lễ tạ Tế Điên rồi nói:

- Đa tạ Ơn cứu mạng chúng tôi, nhưng chưa biết quý tánh đại danh của sư phụ là gì?

Tế Điên thông tên họ. Ba người nói:

- Sư phụ cứu mạng chúng tôi khác nào sanh lại lần nữa, bọn tôi khắc cốt ghi lòng! Núi xanh không đổi, nước chảy tuôn dòng; năm tháng qua mau, sẽ có kỳ gặp mặt. Chúng tôi nguyện khắc dạ báo đền!

Tế Điên nói:

- Ba người hãy đi đi, Hòa thượng ta còn chút việc bận.

Ba người muôn vàn cảm tạ, cáo từ ra đi. Tế Điên trở vào trong chùa cắt dây thả Lưu Tứ ra, bảo đưa Lý Lưu thị cùng về nhà. Sau khi hai chị em họ đi rồi, Tế Điên kêu quan địa phương báo với quan trên đem chùa sung vào quỹ chung và mời một vị trụ trì khác. Xong xuôi, Tế Điên trở lại chùa Thiết Phật. Đến nơi, Tế Điên thấy mọi người vẫn còn tụ tập ở đó và đang lên tiếng ta thán:

- Nếu không có ông Hòa thượng chém chết mãng xà, ai nấy dù có mất tiền mà còn trị được bệnh cổ trướng! Còn bây giờ, bệnh thì quá nhiều, làm sao trị được đây!

Tế Điên vào chùa Thiết Phật, nghe dân chúng ca cẩm như thế bèn hô lớn:

- Xin các vị đừng oán trách nữa, tôi sẽ cho quý vị thánh dược khác, không phải mất tiền. Ai có bệnh, chắc chắn sẽ khỏi ngay!

Nói xong, Tế Điên bảo người gánh mấy đôi nước đổ vào 10 lu lớn, rồi móc ra 10 viên thuốc thả vào trong các lu ấy. Mọi người nghe trong nước tỏa ra một mùi hương nhẹ. Mọi người kháo nhau: "Hòa thượng đang cho nước thánh", quả nhiên bị bệnh cổ trướng uống vào thì hết ngay. Chẳng những cổ trướng trị hết mà bách bệnh cũng tiêu trừ. Toàn thể nhân dân huyện Khai Hóa đều vô vàn cảm đức. Hôm sau Tế Điên nói:

- Ta không thể ở đây coi thí thuốc được, ta có việc phải đi đây!

Nói rồi, Tế Điên trở về Tuần kiểm ty, kêu bốn vị Ban đầu đưa Phùng Ngươn Chí đến huyện Khai Hóa.

Khi đến huyện nha, Tri huyện là Trịnh Nguyên Long lập tức bước ra nghinh tiếp, mời vào thư phòng. Tri huyện nói:

- Đội ơn Thánh tăng ra tay cứu dân lành địa phương, bản huyện thật vô vàn cảm kích!

- Chuyện nhỏ thôi mà!

- Thánh tăng từ đâu đến? Còn tên giặc này, lai lịch như thế nào?

Đây là tên giặc trộm tờ công văn đó. Hiện ở huyện Long Du còn một tên giặc nữa, tên là Tiểu thần phi Từ Phái, hợp với tên này mới xử được vụ án. Hai vị Ban đầu Dương Quốc Đống và Y Sĩ Hùng nguyên là Ban đầu của huyện Long Du sai đi biện án. Xin quan huyện làm một văn thư, phái mấy quan cùng áp tải tên giặc về huyện Long Du cho xong vụ án.

Quan huyện Trịnh Nguyên Long gật đầu đồng ý. Phùng Ngươn Chí ở một bên nghe được, trong bụng mừng thầm: "Nếu mình được giải đi thì không còn lo nữa. Khắp nơi anh em lục lâm đều là bạn bè cả. Mình gặp được họ thế nào cũng được cứu thoát".

Hắn nói thầm trong bụng, nhưng Tế Điên nói ngay ra:

- A, cái đồ chết tiệt này! Đừng vội mừng! Bộ mi tính giải đi sẽ có người chặn đường cướp tù giải cứu cho mi đó hử. Hòa thượng ta có chủ ý đối trị mi đây! Thưa lão gia, xin Ngài sai người lấy bùn đất hòa với nước trét bít mặt mày đầu cổ nó lại, chỉ chừa đôi mắt, hai mũi và cái miệng để nó thở thôi. Làm như vậy khỏi ai nhận biết!

Quan huyện viết một văn thư, sai bốn tên sai dịch cùng Dương Quốc Đống, Y Sĩ Hùng áp tải tên giặc về Long Dụ Tế Điên cùng hai vị Ban đầu Sài, Đỗ cũng cáo từ. Quan huyện đưa ra tận cửa nha môn, chắp tay tiễn biệt.

Sài, Đỗ nói:

http://tieulun.hopto.org

- Sư phụ, lão nhân gia từ Lâm An dẫn hai đứa tôi theo bắt Hoa Vân Long. Cứ lần lữa mãi, hôm nay nói đi bắt hắn, ngày mai cũng nói đi bắt hắn, bắt được đâu. Trong nhà chúng tôi trên có cha mẹ già, dưới có con thơ dại, chỉ trông cậy vào công việc sai dịch của chúng tôi sống qua ngày. Bao nhiêu lâu nay, dầm sương dãi nắng, rốt cuộc chỉ là công không!
- Hai vị đừng có nóng. Tế Điên nói. Cứ đi theo ta, chắc chắn bắt được Hoa Vân Long mà!
Hai vị Ban đầu không biết làm sao, đành phải theo Tế Điên đi nữa. Đang đi, Tế Điên bỗng nói:
- Ái chà chà, không xong, không xong, trong mình ta rận quá nhiều, nó căn ta ngứa quá đi!
Nói rồi thò tay vào mình bắt ra một con rận. Bắt ở phía trước bỏ ra phía sau, bắt ở phía sau bỏ ra phía trước. Sài đầu nói:
- Sư phụ, sao không ném quách mấy con rận đi, còn thả trên mình lại làm chỉ Làm vậy cũng như không!
- Tại chú không biết đấy! Ta dời nhà nó, nó không hợp thủy thổ phải chết ngay hè.
- Sư phụ Ơi, đừng có giả đi ngộ! Chỉ ở một thân người thôi chớ phải đâu xa mà hạp với không hạp thủy thổ? Thôi, nghe lời tôi, liệng quách chúng đi!
- Chà, mấy con rận này đòi uống nước đây!
Nói tới đó, mấy người tới bờ sông. Tế Điên chạy lại định nhào xuống sông. Sài đầu biết Tế Điên muốn đi, lật đật nói:
- Sư phụ lại muốn đi rồi! Chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu?
- Chúng ta sẽ gặp nhau ở Thường Sơn.
Tế Điên nói rồi sử dụng nghiệm pháp, Sài, Đỗ không còn thấy nữa, đành ấm ức ra đi. Thấy hai người đi rồi, Tế Điên mới từ dưới sông bò lên, đi về hướng núi Cổ Thiên. Đang đi, Tế Điên thấy trước mặt mình có một người ăn mày vai vác tấm bảng đề:

Ngày ăn cơm ngàn nhà
Đêm ngủ ở miếu ca
Không làm gì phạm pháp
Cóc sợ gặp vương gia.

Tế Điên hỏi: - Chú định xin cơm ở đâu?
- Tôi đi chúc mừng cho nhà người ta.
- Vậy hai ta cùng đi nhé.
- Hòa thượng, ông đi chúc mừng sao được?
- Ta cũng đọc lời ca chúc mừng người ta vậy.
- Người ta đang có việc vui, gặp ông là Hòa thượng người ta không bằng lòng đâu!
- Không hề chi! Hòa thượng ta khéo nói giống như người nhà vậy mà!
Hai người vừa đi vừa nói chuyện, một lát tới chân núi Cổ Thiên, thấy Lục Thông đang dòm đống bánh bao, miệng nói lảm nhảm, Tế Điên nói:
- Lục Thông, sao không đi kiếm đi, Dương đại ca của chú bị người ta hại tyrên miếu kia kìa.
- Thiệt không đó?
- Thiệt mà!
Lục Thông giựt áo anh hùng chạy đi, mấy cái bánh bao lăn kềnh ra đất. Tế Điên nói với người ăn xin:
- Này chú, lượm số bánh bao này lên đi!
- Hòa thượng không lấy à?
- Ta không lấy đâu, chú cứ lấy hết ăn đi.
Tế Điên kêu người ăn xin tới là vì sợ số bánh bao bị bỏ lỏng chỏng dưới chân núi không ai dùng, phí đi. Tế Điên bỏ đi lên núi, vừa đến Lăng Tiêu quán, nghe tiếng Lục Thông kêu:
- Sư phụ Ơi, mau cứu con!
- Có ta đây.
Đáp xong, Tế Điên lấy tay sờ lên thiên linh cái, bịt kín Phật quang, linh quang và kim quang lại, rồi nhảy vào trong. Hoa Thanh Phong lúc đó đang sửa soạn châm lửa đốt Lục Thông, Tế Điên hét:
- Hay cho lão đạo lộn sòng này! Mi dám vô cớ hại người hử? Ta đến bắt mi đây.

http://tieulun.hopto.org

Hoa Thanh Phong tức giận nghiến răng ken két, thét hỏi:
- Mi là ai?
- Ta là Tây Hồ Linh Ẩn Tế Điên tăng đây. Mi là người xuất gia, môn đồ của Tam Thanh giáo, đánh nhẽ các giới sát đạo dâm vọng tửu phải giữ, chớ đâu vô cớ sát hại người như thế? Hoà thượng ta đâu có thể tha cho mi được.
Hoa Thanh Phong nghe biết là Tế Điên bèn ngước mặt xem thử, té ra trước mắt mình là một ông Tăngléng xèng: thân hình tầm thước, mặt mày bùn đất lấm lem, tóc để dài hơn hai tấc, tăng bào rách nát, tay ngắn sứt bâu, lưng thắt dây nhung, khật khà khật khưỡng, lam lũ quá mức. Đúng là một thầy ăn xin! Hoa Thanh Phong nghĩ thầm: "Nghe tên không bằng thấy mặt, thấy mặt chắc chắn hơn nghe tên. Ta nghe đồn Tế Điên là La Hán mà La Hán phải có kim quang chớ, còn nếu là Đại Lộ Kim Tiên thì trên đầu phải có bạch quang mới phải, nếu là yêu tinh, chắc chắn có khí đen rồi. Xem ra trên đầu hắn thứ nhất không có kim quang, thứ nhì không có ánh sáng trắng thì đích thị hắn là phàm phu tục tử là cái chắc. "Ông ta đâu ngờ Tế Điên đã ém mất tam quang rồi nên giở giọng:
- Này Tế Điên, mi làm tức chết ta đi thôi!
- Ta chọc ông tức chết, thì cứ chết đi có sao đâu!
Tế Điên, mi thật là to gan lớn mật! Mấy lần khi ta quá lắm! Đồ đệ ta là Trương Diệu Hưng ở Tường Vân quán trên núi Ngũ Tiên bị mi đốt chết. Mi lại vô cớ quấy rối chùa Thiết Phật, Thường đạo hữu thác mộng cho ta rằng: mi đánh ông ấy mất đi 500 năm đạo hạnh; mi lại bứt râu Khương Thiên Thoại đồ đệ ta rồi trói lại, khiến hắn không còn mặt mũi nào ở lại đó nữa; mi theo bắt cháu ta là Hoa Vân Long rồi hôm nay còn dám thò mặt đến đây xía vào việc của ta nữa à? Làm việc này khác nào bướm nhảy vào đèn, đem mình chui vào chỗ chết hay sao? Nếu mi biết thời vụ, chịu quỳ xuống trước mặt sơn nhân ta, dập đầu ba cái kêu ba tiếng Tổ sư gia, thì sơn nhân đây lập đức hiếu sinh tha cho mạng kiến cỏ của mi.
Tế Điên cười hà hà, nói:
- Hay cho lão đạo sĩ này, nói láp dáp toàn chuyện bậy bạ không thôi! Ông có quỳ xuống dập đầu trước mặt Hòa thượng ta, kêu ta ba tiếng Tổ tông gia, Hòa thượng ta cũng không tha chết cho ông được!
Hoa Thanh Phong nghe nói, nộ khí xung thiên, rút xoẹt bảo kiếm nhắm ngay đầu Hòa thượng chém một nhát. Tế Điên tràn qua tránh khỏi, né ra sau lưng lão đạo véo một cái. Lão đạo quay lại nhắm ngay tim Tế Điên đâm tới, Tế Điên né qua tay trái níu lại, tay mặt giáng cho lão đạo một bạt tai xiểng niểng. Lão đạo tức giận hò hét luôn mồm. Thân hình Tế Điên lúc ấy rất linh hoạt, chợt Đông chợt tây, lúc trước lúc sau, xô, kéo, đẩy, tát liên hồi mà bảo kiếm lão đạo sĩ như rơi vào hư không, không hề trúng Hòa thượng. Hoa Thanh Phong tức quá nhảy ra ngoài vòng, quát:
- Hay cho Tế Điên! tại mi muốn chết, đừng trách sơn nhân ác độc! Hãy coi pháp bửu của ta đây, để biết Tổ sư gia lợi hại tới bực nào!
Nói rồi thò tay vào túi lấy pháp bửu ra thảy trên đất, miệng niệm lâm râm, lấy tay chỉ một cái, hô:
- Thái thượng lão quân! Cấp cấp như luật lịnh! Sắc!
Chớp mắt, đất bằng bỗng nổi trận quái phong. Có thơ rằng:

Hình cũng không, bóng cũng không
Xoắt tít lá dương, Tây sang Đông
Nước cuộn sôi, thuyền nghiêng nga?
Lá vàng múa lộng giữa từng không
Xô mây trắng, vượt núi xa
Vườn rừng tơi tả, cánh hoa cong
Vút rừng tòng, rít khe cửa
Đuốc đèn mờ tỏ, có như không.

Tế Điên nhìn ra thấy vô số dã thú, nào chồn cheo, nai thỏ, hạc, chó, xô đến chực cắn. Tế Điên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm chơn ngôn: "Án ma ni bát mê hồng". Bọn dã thú hóa đạo hoàng quang hiện ra nguyên hình toàn giấy. Lão đạo sĩ thấy vậy, tức giận hét:
- Hay cho Hòa thượng! Cả gan dám phá pháp bửu của ta!

http://tieulun.hopto.org

Nói xong trong miệng niệm chú, tay nắm chặt kiếm quyết. Tế Điên nhìn thấy trước mặt mình vô số độc xà, quái mãng xô đến chực mổ. Tế Điên cười hà hà, lấy tay chỉ một cái, niệm: "Án ma ni bát mê hồng". Lũ độc xà quái mãng hóa thành đạo hoàng quang tiêu mất. Lão đạo sĩ thấy Tế Điên phá liên tiếp hết hai bửu pháp của mình, lòng gấp như lửa đốt, muốn hạ độc thũ. Ngay lúc ấy củi đang ngún lửa, lão đạo sĩ dùng chú ngữ thôi thúc, trong phút chốc lửa bốc cao nghệu, hợp với tam muội chân hỏa vây Tế Điên vào giữa.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 094

Lăng Tiêu quán, Tăng đạo trổ tài đấu phép
Mã Gia Hồ, anh hùng vì bạn đưa tin

Cửu cung chân nhân Hoa Thanh Phong đốt lửa dùng thần chú thôi thúc định đốt Tế Điên, nào ngờ Tế Điện miệng niệm chơn ngôn: "Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hích!", lấy tay chỉ một cái, vầng lửa đỏ đùa ngược về lão đạo sĩ, cháy xém cả quần áo ông tạ Hoa Thanh Phong thấy tình thế không ổn, lật đật quay mình chạy về phía Yên Vân tháp mặc sức tung hoành, báo hại Hoa Thanh Phong tóc râu quần áo đều bị cháy khét ngẹt. Hoa Thanh Phong vội kêu lên:
- Bạch Thánh tăng, xin người từ bi tha mạng cho! Đệ tử từ nay không dám tái phạm nữa!
Tế Điên là người đầy lòng từ bi, khi nghe Hoa Thanh Phong năn nỉ xin tha như vậy, liền lấy tay chỉ một cái, lửa tắt ngấm ngay Hoa Thanh Phong từ trong tháp chui ra, vận chẩn cước phong lật đật chạy trốn. Tế Điên không đuổi theo, chỉ quay lại mở trói cho bọn Dương Minh. Hoa Vân Long thấy mòi không êm đã trốn mất từ trước, trong miếu chỉ còn lại bốn đạo đồng đang run lẩy bẩy vì sợ hãi. Tế Điên không nỡ hại chúng, chỉ nói:
- Các con đừng sợ! Trong miếu hiện còn ai không?
- Chỉ còn nhị sư huynh là Lưu Diệu Thông đang bị bịnh.
- Được rồi, lát nữa ta sẽ trị bịnh cho ông ấy.
Bọn Dương Minh bước tới thi lễ và nói:
- Đa tạ Ơn sư phụ cứu mạng! Nếu lão nhân gia đến trễ, chắc tánh mạng bọn tôi kể như xong rồi!
Tế Điên nói:
- Này Dương Minh, Lôi Minh, Trần Lượng, ba người hãy làm cho ta việc này! Ta có một phong thư, ba người hãy cầm đến Mã Gia Hồ ở huyện Thường Sơn, tìm Bạch kiểm chuyên chư Mã Tuấn giao cho ông tạ Ngày mai phải giao trước khi đỏ đèn mới được, đừng để đến mặt trời mọc hôm sau là hỏng đấy! Việc này rất quan trọng, ba người trên đường đi nếu gặp việc gi gấp cũng phải gác lại để đưa bức thư khẩn cấp này nhé!
Dương Minh nói:
- Được mà, việc dễ dàng này, chắc chắn bọn tôi sẽ làm đúng như sư phụ dặn.
Tế Điên lấy phong thư giao cho Dương Minh, rồi nói:
- Mấy người hãy đi ngay cho kịp, giữa đường ngàn muôn lần đừng gánh việc của người ta nhé!
Dương Minh nói:
- Sư phụ không cần phải dặn dò, bọn tôi chắc chắn sẽ đưa đến mà.
Lập tức ba vị anh hùng cáo từ, theo triền núi đi xuống chạy nhanh về phía trước. Đi được mấy chục dặm, thì ra:

Trời có lúc mây gió bất ngờ,
Người có khi họa phước không định trước.
Mặt trời chang chang chói lọi
Bỗng nhiên khói tỏa mây đùn
Sấm rền từ xa vang động
Giao long cuồn cuộn nào an?
Mây bạc rủ nhau dồn đến
Phút chốc mây trắng đầy trời
Sấm chớp đì đùng không ngớt
Khắp nơi chìm lấp trong mưa.

Ba người vận cước chạy nhanh, trước mắt hiện ra một thôn trang nhỏ, dân cư thưa thớt. Ba người đến gần thấy ở phía Bắc đường có một tòa cổng lớn. Không còn cách nào khác, ba người chạy vào cổng lớn núp đỡ. Nào ngờ mưa mỗi lúc một lớn, sông ngòi khe rãng ngập tràn, nước dâng cả thước, suối tuôn ào ạt kinh hồn. Giây lát trời tối, trong khi ba người lòng dạ rối bời thì từ bên trong, một trang nhân đi ra, nói:
- Xin ba vị vui lòng đi nơi khác để chúng tôi đóng cổng.

http://tieulun.hopto.org

Dương Minh nhìn ra bên ngoài mưa chưa dứt hột, bèn nói:
- Xin lỗi, cho hỏi thăm ở đây có khách điếm không?
- Không có, qua tiểu thôn trang này đến Kim Gia trang mới có thể có khách điếm.
- Có miếu nào không?
- Cũng không có.
- Chúng tôi là khách phương xa lỡ đường, hiện giờ lại mắc mưa mà không có khách điếm. Mong cầu trang chủ ở đây thương tình cho chúng tôi nghỉ đỡ qua đêm!
- Việc này không được đâu! Cũng tại mấy người hết thôi! Trước đây cũng có một vị xin ngủ nhờ, trang chủ chúng tôi cho mượn mùng mền đầy đủ. Hôm sau cả người và mùng mền đều không thấy, mà còn mất thêm một số vật dụng nữa. Đó không phải là đốt giấy tiền mời quỷ tới sao? Xem ra ba vị cũng không phải là người xấu, nhưng sợ e trang chủ chúng tôi không dam chứa thôi.
Dương Minh thấy mòi không được, không biết làm sao, cũng cố nói thêm:
- Tôn giá nói vậy cũng phải, gặp trường hợp vừa rồi ai chẳng đề phòng! Ba anh em chúng tôi nguyên là bảo phiêu trên chốn giang hồ, hôm nay lỡ bước vì mưa gió nên mới phải kẹt lại, cầu xin trang chủ thương tình giúp đỡ cho, bọn tôi chắc chắn không phải tệ như thế đâu. Trong thiên hạ có người này người khác, không nên xem rặt cá mè một lứa được.
Nói rồi, người ấy quay vào nhà. Một lát trở ra nói:
- Thưa ba vị, trang chủ chúng tôi có lời mời!
Ba người tiến vào bên trong. Ngoài nhà chính là Bắc thượng phòng còn có Đông Tây phối phòng mỗi bên ba gian. Vén rèm Bắc thượng phòng lên, nơi đó đang ngồi một người tuổi trạc thất tuần với bộ râu bạc trắng. Vị nầy đầu đội khăn viên ngoại bằng đoạn màu lam, mình khoác áo choàng bảo đoạn viên ngoại cùng màu. Thấy ba người bước vào, lão viên ngoại ôm quyền nói:
- Xin mời ba tráng sĩ ngồi! Vừa rồi tôi nghe tráng đinh nói ba vị là bảo phiêu, chưa lãnh giáo quý tánh phương danh của ba vị?
Bọn Dương Minh mỗi người xưng tên họ, rồi nói:
- Bọn tôi chưa được hân hạnh lĩnh giáo tôn tính của quý trang chủ? Hôm nay chúng tôi đến đây quấy rầy trang chủ nhiều quá!
- Ba vị nói chi những lời khách sáo ấy! Tứ hải vi huynh đệ mà! Tiểu lão họ Kim, tên Vinh. Xin mời ba vị ngồi!
Dương Minh để ý quan sát: phòng này rất là ngăn nắp, bàn ghế đều bằng danh mộc chạm trổ rất khéo léo, trên tường treo những tự thiếp, liền đối bức họa của các danh nhân tài tử, các loại cổ ngoạn: thương, châu cổ đảnh, vòng Tần, ngọc Hoán rực rỡ! Cách thức bài trí của bậc tài chủ lắm tiền. Gia nhân đem trà tới, Kim lão trượng lập tức kêu dọn rượu. Gia nhân tức thì lau dọn bàn ghế, sắm sửa bát đĩa, phút chốc cơm rượu sẵn sàng. Kim viên ngoại nói:
- Mời ba vị dùng rượu. Lão hán ở đây không có rượu ngon. Xin quí vị dùng tạm thứ này.
Dương Minh nói:
- Lão viên ngoại nói chi những lời ấy. Ba anh em chúng tôi cảm tạ ân đức viên ngoại không hết nữa là!
Ba người nói xong, ngồi vào bàn tiệc. Cơm canh rất vừa miệng, ba người ăn uống rất đẹp lòng. Ba người đang ăn uống thấy viên ngoại mặt mày kém vui. Lôi Minh là người lòng ngay nói thẳng, chợt miệng nói:
- Thái độ của lão trượng như vậy là không ổn rồi đó! Lão đã mời chúng tôi ăn thì đừng tiếc của chớ! Nếu tiếc thì đừng mời chúng tôi ăn có hơn không!
- Lôi tráng sĩ căn cứ vào đâu mà nói như vậy? Lão viên ngoại nói - Nếu tiếc của, tôi mời quý vị vào đây làm gì!
- Tôi thấy gương mặt viên ngoại không được vui, là tại sao vậy?
- Tại ba vị không biết. Tôi buồn không phải tiếc chút cơm canh này mà bởi có việc lo riêng. Lão hán năm nay đã 68 tuổi rồi, dưới gối không có con trai, chỉ sanh được một gái đặt tên là Xảo Nương, năm nay tròn 19 tuổi, chưa gả cho ai. Lão hán cưng chiều nó như châu ngọc. Hiện nay cháu nó bị phải yêu tinh. Lão dán cáo bạch mời người tài giỏi bắt yêu tinh trừ bịnh cho cháu, lão tình nguyện đền ơn 500 lượng bạc. Cho đến nay vẫn chưa mời được ai nên lòng vẫn lấy làm lo.
Lôi Minh nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chuyện đó có khó gì. Sư phụ tôi bắt yêu được. Sư phụ tôi là Tế Công ở chùa Linh Ẩn. Tôi cũng biết bắt yêu nữa.
- Phép bắt yêu của tôn giá là học với vị nào?
- Tôi học với Thiết quan lão trương Thiên Sư ở núi Long Hổ tại Tín châu, Giang Tây.
Viên ngoại nghe nói rất mừng:
- Lôi pháp sư biết bắt yêu, một lát xin mời lão nhân gia chịu khó giúp chọ Chỉ cầu cứu được cháu nó, lão hán không dám quên ơn.
- Không hề chi, lát nữa chúng tôi ra sau bắt yêu cho viên ngoại.
Viên ngoại lập tức cho người đưa tin, bảo cô nương dời sang phòng khác, để phòng đó cho ba vị anh hùng bắt yêu. Gia nhân vâng dạ, giây lát trở ra thưa:
- Cô nương đã dời sang phòng khác rồi.
Lão trượng mời ba người vào nhà sau đến ba gian thượng phòng phía Bắc. Trong phòng này, gian phía Đông là phòng ngủ của cô nương, trong phòng thoang thoảng hương thơm.
Sau khi lão trượng lui ra phía trước, Dương Minh nói với Lôi Minh:
- Lôi nhị đệ, chú có điên không?
- Không điên đâu!
- Không điên sao chú dám nói biết bắt yêu?
- Có hề chi! Tôi thấy ông già này kiết quá, tôi nói biết bắt yêu để cho ông ta cho dọn thêm gà, vịt, cá, cua để chúng mình chén bằng thích một bữa. Yêu tinh có tới, bọn mình thót lên nóc nhà chạy mất là xong.
- Làm như vậy coi sao tiện?
- Không hề chị Tôi nằm trong phòng chờ sẵn, nếu yêu tinh không tới thì thôi, còn nó tới tôi rút dao cho nó một phát, bất kể nó là loại yêu tinh gì.
- Cũng được, chỉ cần to gan đường đường chánh chánh là được. Phàm việc gì tâm chân chánh thì bách tà lìa xa! Tà không thể xâm phạm chánh được. Thánh nhân nói: Hòa được trung đạo xứng đáng trong trời đất được vạn vật nuôi nấng. Ấy là nói chánh khí của chúng ta sẽ làm tà quỉ lánh xa.
Lôi Minh nói:
- Phải đấy, chúng ta có mười năm hưng vượng, thần quỷ chẳng dám khinh chê.
Trần Lượng nói:
- Ừ phải, tôi ở cửa sau chực sẵn cho.
Lôi Minh nói:
- Còn phần tôi nằm trong màn giả làm cô nương.
Dương Minh nói:
- Ta không an tâm chút nào, thôi để ta ra ngoài ngồi đợi vậy.
Lôi Minh nói:
- Dương đại ca, anh cứ lên nhà ngủ đi, khỏi để ý làm chi.
Dương Minh lên nhà phía Tây ngồi chờ, cũng không dám ngủ. Ba người chờ, chờ mãi đến trống báo canh hai bỗng nghe bên ngoài có một trận gió lạ thổi đến và có tiếng chân người vang vang, hình như tiếng guốc chạm đất. Có tiếng nói:
- Hiền muội, em ngủ rồi sao? Ta định kiếm em nói chuyện đây!
Yêu tinh tiến vào phòng, nói;
- A, có mùi người lạ, người nào dám ở đây vậy kìa?
Lôi Minh nghe nói, đưa tay rút dao hườm sẵn.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 095

Ba anh hùng đụt mưa Kim Gia trang
Mãnh hào kiệt chánh khí kinh ma nữ

Lôi Minh, Trần Lượng nghe bên ngoài nói: "Có mùi người lạ", bèn rút dao cầm sẵn. Thấy bức rèm lay động, một người nữ bước vào. người nữ vừa bước vào phòng, Lôi Minh hô:
- Cái gì đây?
Hô xong rút dao chém một nhát. Chỉ thấy lửa lóe lên một cái, yêu tinh co giò chạy mất. Nhát dao của Lôi Minh chém trúng, ngoài dấu máu rơi lại trên mặt đất còn rớt lại những sợi lông vàng, không biết là lông sói hay lông hồ ly Nghe tiếng Lôi Minh la hét, viên ngoại bên ngoài đã chực sẵn cùng người nhà đốt đèn kéo đến xem, thấy trên đất có vết máu và lông vàng, không biết đó là loại yêu tinh gì.
Nguyên con yêu tinh này là con chuột vàng, có 1.200 năm tu luyện. Ở đoạn trước có nói đến Tế Điên chín lần độ con chuột cái vàng, chính là con sói chuột vàng này. Nó vẫn không chừa tật cũ. Hôm nay mới bị Lôi Minh chém cho một dao nên thân. Bị một dao đó, nó liền trốn chạy lên núi Lập Không, bái Lập Không hòa thượng làm thầy. Ở đoạn sau của sách này có Ngũ Vân lão tổ bày Quần yêu ngũ vân trận, nó cũng ở trong trận này để báo lại cái thù một dao ngày trước và đối đầu lại với Tế Điên.
Thấy Lôi Minh đã đuổi được con yêu tinh chạy đi, dưới đất có máu rành rành, Kim lão viên ngoại liền nói lời cảm tạ rối rít... Ba vị cũng nói mấy lời thoái thác. Phút chốc trời đã sáng, Kim viên ngoại lấy ra 200 lượng bạc đưa cho Lôi Minh. Lôi Minh không chịu nhận. Viên ngoại cố tình nài nỉ, không lấy không được. Ba người bất đắc dĩ phải thâu nhận và chia ra mỗi người hơn 60 mươi lượng rồi từ tạ lên đường. Ra khỏi Kim gia trang, Lôi Minh nói:
- Này Dương đại ca, tam đệ, thấy có ngon không? Ăn uống thả cửa mà còn được thêm 60 lượng bạc nữa.
Dương Minh nói:
- Từ nay về sau chú đừng giở trò nguy hiểm đó nữa nghe. Thảng như gặp yêu tinh mặt xanh tóc đỏ, ăn thịt chú rồi chú lànm gì nào? Việc này làm được như vậy là nhờ Tế Công lão nhân gia ngầm bảo hộ cho chú đấy.
Ba người đi cách huyện Thường Sơn không xa, thấy bên đường có một gò đạo sĩ, ở đó cây cối um tùm. Trần Lượng nói:
- Đại ca, nhị ca hãy đi chậm chậm một chút, tôi mắc đi cầu.
Dương Minh và Lôi Minh gật đầu đồng ý. Trần Lượng tới gò đất ngồi xổm xuống đi cầu. Bất ngờ có một người từ sau đi tới, mình cao tám thước, mặt mày đen nhẻm,tóc tết lại hình tim trâu, mình mặc áo lá cộc xanh, mang giầy mỏng, cầm cương đao nhắm sau lưng Trần Lượng chém tới. Trần Lượng đang ngồi đi tiêu, mắt thấy mà không thể đứng ngay lên được, bắt buộc phải bò mình tới trước thuận thế búng cho tên giặc một đạp. Bị một đạp, tên giặc ngã lăn chiêng. Trần Lượng nhào tới nắm tên giặc lại, nói:
- Cái thằng này cả gan thiệt, muốn hại ta chớ. Mi thiệt không có mắt mà!
Tên giặc năn nỉ lia lịa:
- Xin đại thái gia tha mạng cho.
Trần Lượng nói:
- Mi đại khái hồi nào tới giờ quen tánh trộm cướp, chắc là gây ra nhiều vụ án chớ chẳng không. Mi họ gì, tên gì? Người ở đâu? Nói thiệt đi, ta sẽ tha mạng cho.
- Tôi là người ở huyện Đơn Dương, phủ Trấn giang.
Nghe nói là người ở huyện Đơn Dương, tiếng nói cũng tương tự, Trần Lượng nghĩ là người đồng hương nên có ý không giết, bèn hỏi:
- Mi là người Đơn Dương, vậy chớ họ gì? hiện ở thôn trang nào?
- Tôi ở Trần Gia bảo.
Trần Lượng nghĩ thầm: "Nó ở Trần Gia bảo sao mình không quen kìa?". lại hỏi:
- Mi họ gì, ở phía nào của trần Gia bảo?
- Tôi ở phía Bắc ngã tư đường của Trần Gia bảo, họ Trần, tên Lượng, ngoại hiện là Thánh thủ bạch

http://tieulun.hopto.org

viên.
Trần Lượng nghe nói, khí uất tận cổ, vả vào mặt tên giặc một bạt tai xiểng niểng. Dương Minh và Lôi Minh hãy còn chưa đi xa, nghe thấy tiếng cũng quay lại. Dương Minh hỏi:
- Này lão tam, cái gì vậy?
- Tôi đang ngồi đi tiêu, thằng này chém lén sau lưng tôi, bị tôi bắt được. Chuyện đó không kể. Đại ca hỏi thử nó họ tên gì?
- Mi họ gì?
- Tôi họ Trần, tên Lượng, ngoại hiệu là Thánh thủ bạch viên.
Lôi Minh phì cười nói:
- Tên tiểu tử này mạo xưng tên họ người hay thiệt. Nhè trước mặt Trần Lượng lại xưng mình là Trần Lượng chớ.
Tên giặc "a" lên một tiếng, nói:
- Tôi có mắt cũng như không. Nhưng tôi là người Đơn Dương, không phải là họ Trần mà là họ Tống, tên là Tống Bát Phương. Tôi biết có Trần tam gia là một anh hùng nên mạo nhận tên người lấy oai. Xin hỏi quý tánh của hai vị là chi?
Dương Minh nói:
- Ta tên Dương Minh, còn chú này tên là Lôi Minh.
- Ông chính là Oai trấn bát phương Dương đại gia, còn vị này là Phong lý vân yên Lôi nhị gia đây phải không? Tôi có mắt cũng như mù, xin ba vị tha thứ cho tôi.
Dương Minh nói:
- Ta cho mi vài ba lượng bạc để làm vốn buôn bán, chớ đừng theo nghề cướp giựt nữa nhé!
Trần Lượng nói:
- Đại ca đừng có làm chuyện tào lao, để mình thiến trái bầu nó đi là xong.
Tên giặc năn nỉ:
- Xin ba vị rộng lòng tha mạng cho tôi. Ba vị bây giờ định đi đâu?
Dương Minh nói:
- Chúng ta đi Mã Gia Hồ.
- Phải rồi, tên giặc nói, hội này, chữ phong vạn, nước nhiều lắm cá, cây hành cắm sâu, trèo qua chân ngựa, kín lắm, theo nước vẫy vùng, có đúng không?
Ấy là hắn nói theo tiếng lóng giang hồ. Hội này là thôn này, phong tử vạn họ Mã, nước nhiều lắm cá là tiền bạc nhiều; cây hành cắm sâu, trèo qua chân ngựa, kín lắm là tối lại trèo tường ăn trộm bạc. Hắn định chừng ba người này lên Mã Gia Hồ "làm ăn', nên mới nói thế. Lôi Minh nghe nói, nổi giận hét:
- Ai dạy mi ăn nói dơ dáy như thế hử? Mi cút đi không?
Nói rồi tống cho hắn một đạp bò càng. Tên giặc lồm cồm bò dậy lủi mất. Chỉ vì cái đạp này mà Lôi Minh và trần Lượng kết thù với tên giặc. Sau này, khi đại náo huyện Đơn Đương cứu Trần Ngọc Mai, Lôi Minh và Trần Lượng suýt chết về tay Tống Bát Tiên.
Sau khi thả tên giặc đi rồi, ba vị anh hùng đi gấp đến Mã Gia Hồ. Hỏi thăm nhà Mã đại quan nhân, mọi người đều biết cả và chỉ đến cổng lớn ở đường phía Bắc của ngã tư, trên cổng có biển đề: Hiếu liêm Phương Chính, Nghĩa trọng hương Lý. Ba người hỏi thăm xong, đi đến ngã tư, thấy quả đúng như vậy, bèn bước tới gõ cửa. Bên trong có một quản gia trạc hơn 30 tuổi đi ra, lễ phép hỏi:
- Thưa ba vị tìm ai?
Dương Minh nói:
- Bọn tôi vâng lệnh Tế Công, đưa thư, giao tận tay Mã đại quan nhân Mã Tuấn.
- Phải, đây là nhà Mã đại quan nhân, xin ba vị chờ một lát, để tôi vào trong bẩm báo.
Nói rồi quay mình trở vào. Mã Tuấn đang ở thư phòng nói chuyện với Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng. Nghe gia nhân đi lên huyện Thường Sơn mua đồ về báo là ở huyện Thường Sơn bắt được tên giặc tên là Bồng đầu quỷ Uẩn Phương. Tối hôm sau, có mấy trăm tên gian dương đại đạo đến cướp ngục thả tù, cứu tên giặc ra, chém chết quân canh, kề dao cướp chìa khóa thành mở cửa trốn thoát.
Mã tuấn nói:
- Trịnh đại ca, tối nay chúng mình phải dự bị khí giới sẵn sàng, sợ e bọn giặc nhớ lại mối thù trước kiếm mình báo thù cũng nên.

http://tieulun.hopto.org

Trịnh Hùng nói:
- Không hề chi, ban đêm chúng ta cần cảnh giác một chút là được rồi.
Đương nói tới đó thì gia nhân vào bẩm báo:
- Thưa đại quan nhân, bên ngoài hiện có ba người nói là vâng lệnh Tế Công ờ chùa Linh Ẩn đến đưa thư cho đại quan nhân, mà phải đưa tận tay mới được.
Mã Tuấn nói:
- Mi ra hỏi lại xem ba vị ấy đến là do Tế Công phái đến đưa thư hay thuận đường ghé đưa, hoặc do Tế Công mướn họ đưa thư tới? Hỏi kỹ rồi vào cho ta biết!
Tại sao Mã Tuấn dặn như thế? Nguyên Mã Tuấn là người rất lịch duyệt, nếu là người Tế Công mướn đem đến phải hậu thưởng họ; nếu là thuận đường mang lại thì chỉ giữ lễ cung kính thôi; còn nếu là người Tế Công đặc biệt phái đến phải đích thân ra cửa đón rước. Quản gia đi ra cổng , hỏi:
- Đại quan nhân chúng tôi bảo tôi hỏi ba vị là thuận đường đem thư đến hay Tế Công đặc biệt sai ba vị đến, hoặc Tế Công thuê tiền ba vị cầm đến!
Dương Minh đáp:
- Đây là Tế Công sai chúng tôi đặc biệt cầm thư đến, có việc rất khẩn cấp.
Quản gia lập tức vào trong thưa:
- Bẩm đại quan nhân, ba vị này là do Tế Công đặc biệt sai đến.
Mã Tuấn và Trịnh Hùng nghe báo lật đật bước ra ngoài đón tiếp. Tới cổng. thấy Dương Minh đầu đội khăn tráng sĩ bằng đoạn xanh, mặc áo choàng cũng bằng đoạn lam, mày hình chữ bát, mắt như ánh sao, mũi thẳng, miệng vuông chữ tứ, một bộ râu đen phất phơ trước ngực, nghi biểu khác phàm. Còn Lôi Minh có râu đỏ, mặt lại xanh chàm, dáng vẻ tráng sĩ, tinh thần gấp bội. Trần Lượng mặc trang phục trắng, dáng dấp tráng sĩ càng xinh đẹp hơn người. Quản gia đưa tay chỉ:
- Đại quan nhân chúng tôi ra đón quý vị.
Dương Minh nghe nói nhìn theo tay chỉ, thấy trước mặt mình: Mã Tuấn đầu đội khăn võ sinh màu tím nhạt, bỏ thòng hai múi có dính hạt châu lung linh trên vai. Trên hai dải mũ bỏ thõng thêu ba đóa hoa lam, mình mặc tiễn tụ bào màu thúy lam tay hẹp, chạy kim tuyến cùng khắp, lưng đeo dây loan đái đính ngọc hoàn, mang giầy đế mỏng với đôi vớ anh hùng hạng nhất ở Tây Hồ, trên có thêu trùm hoa. Tuổi trạc ngoài 30, ấn đường màu vàng nhạt. Cặp chân mày to nằm trên đôi mắt cọp. Chuẩn đầu no đủ nhìn xuống bộ râu chưa mọc dài. Đi sau Mã Tuấn là một người thân cao tám thước, mặc áo bát quái đen, da mặt cũng đen, mày to mắt lớn, vai cọp lưng gấu. Mã Tuấn đưa tay ôm quyền, nói:
- Ba vị giá lâm, tôi không đón rước từ xa, xin thứ tội cho.
Bọn Dương Minh cũng vòng tay đáp lễ. Mã tuấn mời vào. Ba người vào lớp cửa thứ hai, thấy Bắc thượng phòng là nhà chánh, hai bên đều có phối phòng. Gia nhân vén rèm Bắc phòng lên, Mã Tuấn mời mọi người bước vào, rước Dương Minh ngồi trên. Lôi Minh, Trần Lượng cũng ngồi xuống. Mã Tuấn ngồi ghế chủ để tiếp. Gia nhân đưa trà lên. Mã Tuấn nói:
- Nãy giờ chưa được lãnh giáo tôn tánh ba vị?
Dương Minh nói:
- Tôi họ Dương tên Minh.
Lôi Minh, Trần Lượng cũng xưng tên họ.
- Danh tánh ba vị tôi ngưỡng mộ từ lâu, Mã Tuấn nói, chẳng hay ba vị từ đâu đến đây?
- Chúng tôi gặp Tế Công Thiền sư ở Lăng Tiêu quán núi Cổ Thiên, người đặc phái bọn tôi đưa thư đến cho Mã huynh.
Nói xong móc túi lấy thư đưa ra. Trên bì thư có vẽ một cái bầu rượu đính kèm 7 cái chung nhỏ. Đó là ký hiệu của Tế Điên. Mã Tuấn giở thư ra xem, lập tức sợ xanh cả mặt.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 096

Vâng lệnh thầy, Mã Gia Hồ đưa thư
Trại chuyên chư được thư phòng trộm cướp

Thấy Mã Tuấn giở thư ra xem, mặt mày biến sắc, Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng hỏi:
- Hiền đệ, chuyện gì thế?
- Không xong rồi! Huynh trưởng hãy đọc 8 câu thơ này sẽ rõ.
Trịnh Hùng tiếp lá thư, thấy trên đó có đề 8 câu thơ:

Cứu người nghĩa hiệp động lòng thương
Ân oán thị phi lỡ phải vương
Bọn giặc vầy đoàn đông như hội
Ỷ mình thế mạnh nhập quan đường
Trước tiên phá ngục thả tù phạm
Sau đó phiên ngươi rõ nhược cường
Mã Tuấn nếu không phòng bị trước
Cả nhà lớn nhỏ phải tai ương.

Trịnh Hùng xem thư xong rồi nói:
- Tế Công lão nhân gia là bậc bốc tiên tri đấy! Hiền đệ bây giờ trù tính thế nào?
- Việc này không nên coi thường đa!
Trịnh Hùng hỏi Dương Minh:
- Dương huynh trưởng, bình thường ba vị sống về nghề gì?
- Bọn tôi bên ngoài sống bằng nghề bảo phiêu. Tôi chưa được hân hạnh lãnh giáo quý danh tôn giá?
Mã Tuấn vội nói:
- Chết nỗi, tôi quên mất. Đây là ông anh kết nghĩa của tôi họ Trịnh tên Hùng, ngoại hiệu là Thiết diện thiên vương.
Dương Minh nói:
- Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ từ lâu!
Mã Tuấn nói:
- Thưa Dương huynh trưởng, ba vị đã làm nghề bảo phiêu, hôm nay tôi xin yêu cầu một việc.
- Việc gì thế?
- Anh đọc thư của Tế Công thì rõ, ngày trước tôi có đắc tội với bọn cướp trong giới lục lâm, hôm nay chúng tôi đang ở tình trạng người ít thế cô, muốn yêu cầu ba vị rút dao tương trợ. Không biết tôn ý như thế nào?
Dương Minh tiếp lá thư xem qua đã rõ ràng sự việc, suy nghĩ một hồi lâu rồi nói:
- Thưa Mã đại quan nhân, về việc này tôi không dám tuân mạng đâu! Tôi không biết bọn giặc này thuộc về lộ nào? Nếu là người của huyện Ngọc Sơn, tôi chỉ cần ra mặt thì có thể dàn xếp được; thảng như bọn giặc ở lộ Tây Xuyên , chẳng những tôi không can thiệp nổi mà bọn chúng biết mặt tôi càng dây thêm thù oán nữa.
- Tôi từ lâu nge tiếng Dương huynh trưởng coi vàng như đất, trọng nghĩa khinh tài, ra ngoài hành hiệp tác nghĩa, trừ ác an dân, cho nên hôm nay mới dám yêu cầu tha thiết như thế. Nếu không, buổi đầu gặp gỡ, đâu dám làm bận tâm huynh trưởng.
- Tại hạ cũng không dám xưng mình hiệp nghĩa, chỉ thường hay gánh vác công việc của người thôi. Chúng ta mới gặp đã thành quen, nếu Mã đại quan nhân không hiềm kỵ, bọn tôi cũng có thể tuân mạng, nhưng có điều là tối nay xin cho người chuẩn bị lọ nghe. sẵn sàng, bọn tôi phải đổi mặt thật lại, nhỡ có gặp người quen động thủ khỏi phải phiền hà.
- Được thế thì tốt lắm. Chúng ta cùng nhau thương lượng, mà dự bị như thế nào?
- Trong nhà đại quan nhân có tất cả bao nhiêu người?
- Trong nhà lớn bé từ người gác cửa, sai vặt đến sửa sang ruộng vườn, tất cả hơn 100.
- Được, Mã đại quan nhân cứ kêu họ đến đây, tôi có việc cần nói.
Lúc ấy Mã Tuấn bảo gia nhân kêu mọi người tề tựu. Dương Minh trừ những người ốm nhỏ, bỏ

http://tieulun.hopto.org

những người già yếu ra, lựa được 60 người đều là sức khỏe mạnh. Dương Minh nói với họ:
- Đại quan nhân các người có hiềm khích với lục lâm, tối hôm nay họ kéo đến đốt đuốc cầm gậy tấn công, các người có đồng lòng gắng sức hộ vệ chủ nhân các người không?
Mọi người đồng thanh nói:
- Bọn tôi nguyện cùng bọn giặc sống mái, một còn một mất.
Dương Minh nghe nói, biết Mã Tuấn lúc bình thường đối xử với gia nhân rất khoan hậu nên mọi người mới đồng lòng như thế. Dương Minh nói:
- Các người hãy thu dọn đồ ở nhà trong ra, phu nhân, lão thái thái, tiểu thư hãy dọn sang phòng trống khác, và đừng có đốt đèn. Hậu viện có bao nhiêu phòng?
Mã Tuấn nói:
- Hậu viện có 4 phòng.
Dương Minh dặn:
- Thế thì các người đều cầm binh khí núp ở phòng phía Nam, đốt đèn lên, cửa vẫn để. Hễ nghe bên ngoài ta hô lên một tiếng, các người cầm binh khí nhất tề kéo ra. Chẳng cần các người bắt giặc, chỉ nhờ các người trợ Oai thôi.
Gia nhân đều gật đầu hưởng ứng. Dương Minh nói:
- Mã đại quan nhân, người cùng Trịnh gia ở tại phòng phía Bắc, chuẩn bị sẵn sàng, khí giới cầm tay chờ đợi. Ba anh em tôi ở phòng chái phía Đông, còn phòng chái phía Tây đóng chặt lại.
Mã Tuấn nghe Dương Minh điều động có phương pháp, lòng càng bội phục, lập tức kêu gia nhân thiết trí y lời dặn, một mặt kêu dọn tiệc rượu. Ai nấy ăn uống xong thì trời cũng vừa tối. Mã Tuấn dẫn bọn Dương Minh đi vào nội viện. Gia nhân đều ở phòng phía Nam, Mã Tuấn và Trịnh Hùng ở trong phòng phía Bắc sẵn sàng chuẩn bị, khí giới cầm tay Dương Minh, Lôi Minh, Trần Lượng đều lấy lọ chảo thoa mặt, ngồi ở phòng Đông, cửa mở để dễ ra ngoài dò xét. Chờ đến sau canh hai, bỗng thấy trên nóc nhà có người đáp xuống, trên đầu mang thấu phong mã vĩ, mình mặc áo dạ hành, khắp người lố nhố những gút dây, trước ngực gắn đôi bươm bướm, quần chẽn đen mang vớ thêu xanh, tay cầm con dao, nhìn quanh quất từ Tây sang Đông. Người ấy thấy cửa phòng Đông để ngỏ bèn lớn bước đi đến, sửa soạn bước lên thềm. Dương Minh phất tay một cái, mũi phiêu trúng ngay miệng tên giặc. Lôi Minh rút dao bồi thêm một nhát chết tươi, họ không biết tên giặc là ai. Tên giặc vừa bị giết thì nghe trên nóc nhà phía Bắc có tiếng nói:
- Không xong rồi, phe chữ Hợp chúng ta mất hết cái bầu rồi.
Một tên khác nói:
- Hay cho Mã Tuấn, mi dám đối đầu với bọn lục lâm chúng ta à? Hôm nay chúng ông sẽ chém hết, giết hết cả nhà của mi không chừa một mống.
Tên chữ Hợp vừa nói xong thì trên nóc phòng Bắc, phòng Đông, phòng Nam đều có người, nhất tề nhảy xuống. Một tên giặc là Song đao vô địch Lý Thái chạy đến phòng phía Đông. Dương Minh thấy vậy thét lớn:
- Hay cho bọn giặc! Chúng mày dám đến đây đốt đèn múa gậy chớ!
Nói rồi nhảy ra khỏi phòng. Ra bên ngoài nhìn lại, bốn phía dều có lố nhố giặc. Lôi Minh, Trần Lượng cũng nhảy ra khỏi phòng, thấy Lý Thái đằng kia đi lại, sử dụng song đao nhắm Dương Minh chém tới. Dương Minh né mình tránh khỏi rồi sử dụng thức "Bát thảo tầm xà" (vạch cỏ kiếm rắn), giết chết tên giặc ngay Kế bên lại có một tên nhảy đến tên Đồng tý viên Lý Tường. Tên giặc này rất nổi tiếng, thấy Lý Thái chết, liền rút dao nhắm đầu Dương Minh sả xuống. Dương Minh quả là tay gấp mắt nhanh, sử dụng thức "Hải để lạo nguyệt" (Đáy bể mò trăng), đưa ngược dao lên đón đỡ. Tên giặc vừa thu tay lại, Dương Minh xoay cổ tay nhắm ngay cổ địch nhân chém xuống. Tên giặc nghiêng mình né tránh, bày cả người hứng trọn. Dương Minh tiến lên một bước đá vào lưng hắn. Tên giặc đổ xuống ngay Dương Minh mới sử dụng một đường đao đã kết thúc tánh mạng kẻ địch. Giết liên tiếp bốn tên giặc nữa, bỗng Dương Minh thấy trước mặt mình nhảy ra tên giặc cũng mặc áo dạ hành. Dương Minh xem ra, kẻ địch mặt đen nhem nhẻm, chính là Dạ hành quỷ Quách Thuận. Dương Minh nghĩ: "Đã là Quách Thuận, ta không nên động thủ làm chị Đã có chú ấy ở trong, ta nên dụ chú ấy ra ngoài rồi hỏi tại sao bọn giặc kéo nhau tới đây đánh hội như vậy. Nhơn cớ này mình gảng hòa là xong".
Nghĩ rồi, Dương Minh chúm miệng huýt sáo một tiếng. Đó là dấu hiệu của thôn Như Ý ở Phụng

http://tieulun.hopto.org

Hoàng Lãnh. Quả nhiên tên giặc cũng chúm miệng huýt lên một tiếng. Dương Minh quay đầu bỏ chạy, tên giặc cũng chạy theo. Ra đến ngoài thôn, Dương Minh nói:
- Có phải dạ hành quỷ Quách hiền đệ đó không? Có ngu huynh là Dương Minh đây.
Thực ra Dương Minh đã nhìn lầm. Tên giặc ấy không phải là Dạ hành quỷ Quách Thuận mà là Bạch liên tú sĩ Uẩn Phị Vì hắn lấy lọ nghe. thoa mặt nên mặt mới đen như thế. Nghe Dương Minh kêu mình là Quách hiền đệ, Uẩn Phi nghĩ thầm: " Không xong rồi! Đây là Dương Minh, nếu mình động thủ, chắc chắn không lại rồi. Nếu mình chạy đi thế nào cũng bị chém chết, chi bằng tiên hạ thủ vi cường là hơn!". Nghĩ rồi thò tay vào đãy hốt bột mê hồn hương ra, nhắm mặt Dương Minh tung ra. Dương Minh nghe có mùi hương lạ, vội hét: - Uẩn Phi...
Nói chưa hết câu đã hôn mê té xuống. Tên giặc cười ha hả, nói:
- Dương Minh ơi, mi anh hùng như thế để ta hóa kiếp cho mi!
Bỗng nghe phía sau có tiếng la:
- Chữ Hợp ơi, để tôi giết nó cho.
Uẩn Phi nói:
- Cần gì mi phải ra tay.
Nói rồi rút dao chém xuống, chỉ nghe tiếng hét "chao ôi". Theo ánh dao, máu tươi phun ra có vòi.
Ngay lúc ấy, trong rừng cây có tiếng người nói:
- Chà chà, mau dữ ha! Giết rồi à? A Di Đà Phật!
Người nói câu đó chính là Tế Điên. Tế Điên từ đâu đến thế! Lúc Tế Điên nhảy xuống nước tắm mấy con rận và hẹn với hai vị Ban đầu gặp nhau ở huyện Thường Sơn. Hai vị Ban đấu Sài, Đỗ vừa tức vừa giận mà không biết nói sao, suốt đêm đó đi riết đến huyện Thường Sơn. Trời đã đứng bóng, hai vị Ban đầu đến một ngã tư, thấy ở cửa tiệm rượu phía Tây có một người đứng. người này mình cao tám thước, da mặt đen sậm, đầu đội mũ lông két, mặc áo chẽn vải xanh, mang giày nhẹ màu xanh, thắt lưng da, hai bên có hai người dìu đỡ. Sài đầu nói:
- Đỗ hiền đệ, chú xem bộ dạng của vị Ban đầu này đẹp chứa!
Vị Ban đầu ấy chính là Tiểu huyền đàn Châu Thoại. Mấy hôm trước đuổi theo bắt Hoa Vân Long bị Dương Minh ném đá trúng, ngã xuống đổ máu tươi. La Tiêu lật đật dìu Châu Thoại về nhà. Yến nam phi Châu Hùng thấy con bị thương nặng như vậy, nói:
- Ta từng này tuổi chỉ có một đứa con là nó thôi. La Tiêu, người hãy đến nha môn xin phép cho nó nghỉ.
La Tiêu đến huyện nha xin phép, nào dè quan huyện không tin, nói:
- Địa phương ta vừa xảy ra vụ án lớn như vậy mà sao hắn lại xin nghỉ? Ta phải thấy tận mắt mới biết thật hay giả.
La Tiêu đành phải trở về nhà bảo gia nhân dìu Châu Thoại đến nha môn. Châu Thoại gặp quan huyện, cúi đầu thưa:
- Hạ dịch đuổi theo giặc bị tặc đảng ném trúng đá, hiện giờ đang thổ máu tươi từng búng lớn.
Quan huyện khám nghiệm, quả nhiên thấy bị thương. Châu Thoại lại thổ liên tiếp mấy búng máu nữa. Quan huyện thưởng cho 20 lượng bạc và cho 10 ngày phép nghỉ để ở nhà điều trị. Gia nhân dìu đỡ châu Thoại ra khỏi nha môn, ngang qua quán rượu ở ngã tư đường, Châu Thoại muốn nghỉ giây lát. Đang ngồi nói chuyện với bạn bè, Châu Thoại bỗng thấy một người gương mặt trắng trẻo, đầu đội khăn tráng sĩ 6 múi màu tím nhạt, mặc tiễn tụ bào cùng màu, trong tay cầm một cái bao đồ, tuổi ước trên 30 mươi. Châu Thoại thấy đúng là Hoa Vân Long, vội đứng dậy hô:
- Phổ ky, mau bắt nó, nó chính là Hoa Vân Long đó!
Người đó mỉm cười nói:
- Mi mà bắt được ai? Lo dưỡng bệnh đi là vừa!
Nói rồi đi về phía Bắc. Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh thấy quả đúng là Hoa Vân Long, lật đật rút thước sắt ra chạy theo bắt lại.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 097

Dương Minh giúp bạn đánh bọn giặc
Uẩn Phi quyết bắt Trấn bát phương

Tiểu huyền đàn Châu Thoại đứng ở cửa quán rượu nghỉ ngơi, các bạn vây quanh hỏi đau bệnh gì. Châu Thoại đáp:
- Tôi theo bắt Càn khôn đạo thử Hoa Vân Long, bị bè đảng hắn dùng đá ném tôi bị thương, tới nay thổ huyết chưa hết.
Các bạn đều khuyên:
- Thôi, hãy thư thả dưỡng thương, đừng lo nghĩ làm chi.
Châu Thoại là người đối xử rất tốt với bạn, nên bạn bè rất đông. Cả huyện Thường Sơn quen biết gần hết. Đang ngồi nói chuyện, bỗng có một người trong quán đi ra, chính là Hoa Vân Long. Châu Thoại liền hô:
- Phổ ky đâu, bắt nó, đừng để Hoa Vân Long chạy thoát.
Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh thấy quả là Hoa Vân Long, lật đật chạy đến ngăn lại:
- Này các bạn, đừng có rượt theo! Việc này các vị hãy để cho chúng tôi. Tôi đây là Sài Nguyên Lộc, còn anh này là Đỗ Chấn Anh. Chúng tôi dầm sương dãi nắng từ Lâm An tới đây bắt hắn. Hắn gây không biết bao nhiêu vụ án ở Long An rồi.
Đỗ Chấn Anh nói:
- Này Hoa Vân Long, mi đừng để chúng ta phí thời gian. Hãy đi theo chúng ta cho rồi.
Tên giặc dòm hai vị Ban đầu cười cười, nói:
- Hai vị là Nguyên sai vâng lệnh bắt Hoa Vân Long phải không?
- Phải đó! Sài Nguyên Lộc nói:
- Tôi có thể là Hoa Vân Long, hai vị muốn bắt tôi, tôi cũng muốn nghe theo quý vị, nhưng tôi có một người bạn, anh ta lại không muốn.
- Bạn mi bây giờ ở đâu?
- Xa thì ngàn dặm, gần thì trước mắt.
Nói rồi rút dao ra chỉ. Sài Nguyên Lộc hét:
- Hay cho tên giặc này, ngươi dám chống cự với bộ khoái hả?
- Để xem hai ngươi có bản lĩnh gì cho biết. Nếu thắng được con dao trong tay ta, ta sẽ theo bọn ngươi đến quan nha cũng chưa muộn.
Sài, Đỗ cùng nói:
- Được, hãy coi tài năng của ta đây!
Nói rồi hươi thước sắt nhắm ngay đầu tên giặc đánh xuống. Tên giặc khoa dao đón đỡ. Sài, Đỗ thấy dao pháp của kẻ địch lên xuống bay lượn, công thủ kín đáo. Hai người không làm gì được. Sài đầu nghĩ: "Tên giặc này quả nhiên có võ nghệ cao cường, hèn gì hồi ở Lâm An gây án giết người, trộm lấy vòng ngọc phụng quan cũng phải. Hôm nay nếu không phải là hai ta thì phải bỏ mạng vì tên giặc này là cái chắc". Sài Nguyên Lộc thầm giận Hòa thượng nhè lúc chia tay lại gặp Hoa Vân Long phải động thủ thế này! Sài Nguyên Lộc nói:
- Đỗ đầu, chú coi Hòa thượng thiệt dễ giận ghê chưa? Lúc này gặp chuyện mà đi đâu mất biệt.
Đỗ Chấn Anh nói:
- Tế Công bây giờ chắc gặp chuyện gì rồi.
Hai người oán trách chưa xong thì nghe trên nửa lừng có tiếng nói:
- Ta tới rồi đây mà xuống không có được! Chắc chết quá!
Sài đầu nhìn lên thấy Tế Điên đang đứng trên bảng hiệu của tiệm thuốc bắc ở nửa lưng trời, không biết lên đó bằng cách nào. Ai nấy ngước đầu lên, nói:
- Không được đâu Hòa thượng, té chết đa!
Tế Điên từ đâu đến đây? Nguyên khi ở Lăng Vân quán trên núi Cổ Thiên trị bệnh cho Lục Thông và Khổng Qúy xong, bảo hai người trở về, rồi mới đi tìm Hoa Vân Long. Đến bên trái phía Đông thấy có một đạo sĩ già là Lưu Diệu Thông đang nằm bệnh, Tế Điên lấy thuốc trị cho ông ta lành mạnh rồi bảo ở lại giữ miếu, xong việc Tế Điên mới đi xuống huyện Thường Sơn. Đến ngã tư đường thấy hai vị Ban đầu Sài, Đỗ đng đánh nhau với tên giặc, Tế Điên sử dụng nghiệp pháp leo lên đứng trên

http://tieulun.hopto.org

bảng hiệu ở nửa chừng như thế. Sài đầu kêu:
- Sư phụ Ơi, mau xuống đây bắt giặc!
- Ta cũng muốn xuống mà không xuống được, chắc chết quá!
Mấy người đứng dưới đất đều nói:
- Bộ Hòa thượng muốn chết hả?
Nào ngờ Tế Điên nhảy xuống, tà tà cách mặt đất hai thước thì dừng lại. Ai nấy thấy vậy cũng trầm trồ:
- Cái ông Hòa thượng này thiệt lạ đa!
Sài đầu thấy vậy nói:
- Sư phụ mau niệm chú bắt giặc đi!
- Gấp quá, ta quên chú ráo trọi rồi!
Tên giặc lúc đó thu võ khí lại sửa soạn chạy trốn, đang nhảy lên nóc nhà. Tế Điên nói:
- À, à, ta nhớ ra rồi. "Án sắc lịnh hích".
Tên giặc vừa mới rớt trên nóc nhà tức thì như có ai nắm lưng níu kéo lại ném xuống đất, rớt ngay trước mặt Tiểu huyền đàn Châu Thoại. Châu Thoại bước tới nắm chặt tên giặc lại. Sài, Đỗ thấy vậy, giận Tế Điên vô cùng: "Sai sự tốt đẹp này, lại để cho thằng bệnh vớ phải!". Ý muốn bước tới trói lại, lại sợ người ta không đồng ý.
Hai vị Ban đầu bước tới nói:
- Xin lỗi bạn, tôi là Sài Nguyên Lộc, còn anh này là Đỗ Chấn Anh. Chúng tôi là mã khoái trong nha môn của Thái thú huyện Lâm An, vâng lịnh đường dụ đi bắt Hoa Vân Long. Xin bạn vui lòng để chúng tôi trói tên giặc này lại.
Tiểu huyền đàn Châu Thoại quả là người khoan dung đại lượng cũng không có ý tranh giành, nói:
- Hai vị cứ trói hắn đi.
Sài Nguyên Lộc mới rút dây sắt trói nghiến tên giặc lại. tế Điên nói:
- Chúc mừng cho hai vị đấy! Bắt được Hoa Vân Long thế nào cũng được thưởng 1.200 lượng bạc, thích nhỉ!
- Sư phụ không mừng sao?
- Hai vị mừng thì có! Bắt được Hoa Vân Long đem về được thưởng 1.200 lượng ấy mà.
- Sư phụ không mừng à?
- Hai vị mừng lắm phải không?
Tế Điên nói đi nói lại 4, 5 lần. Sài đầu gắt:
- Sư phụ thôi đi, đừng nói nữa!
- Hai vị đi đến nha môn trước đi, ta phải đi cầu một chút.
Hai vị Ban đầu áp giải tên giặc đến nha môn huyện Thường Sơn. Có người vào bẩm báo, quan huyện lập tức thăng đường. Sài, Đỗ đưa tên giặc vào công đường, thỉnh an quan huyện:
- Hạ dịch là Sài Nguyên Lộc xin ra mắt lão gia.
Đỗ Chấn Anh cũng báo danh thỉnh an xong. Sài Nguyên Lộc bẩm:
- Khải bẩm lão gia, dạ dịch là mã khoái nha môn Thái thú huyện Lâm An, vâng theo lịnh Thái thú, đi ra bắt Càn khôn đạo thử Hoa Vân Long là tên trộm vòng ngọc phụng quan của Thừa tướng. Hiện bắt được hắn tại địa phương này, xin trước đến trình bẩm lão gia rõ.
Tri huyện họ Phùng hỏi:
- Các ngươi có Hải bộ công văn không?
- Thưa, có!
Nói rồi lấy công văn trình lên. Quan huyện nhìn lên thấy quả thật, mới hỏi:
- Tên giặc dưới kia có phải là Hoa Vân Long không?
- Tôi họ Hoa, chính là Hoa Vân Long. Tên giặc đáp.
- Ngoại hiệu của ngươi là gì?
- Ngoại hiệu của tôi là Càn khôn đạo thử.
- Mi gây án gì ở Lâm An thế?
- Những việc ở am ni cô, vì gian dâm không được nên giết thiếu phụ, chém bị thương lão ni; gây tội ở lầu Thái Sơn rồi giết chết mạng người. Sau khi lấy trộm vòng ngọc phụng quan ở phủ Thừa tướng, lấy phấn đề thơ trên tường, đều do tôi làm cả.

http://tieulun.hopto.org

- Mi đề thi như thế nào?
- Đó là loại tàn đầu thị Chữ đầu mỗi câu ráp lại là Càn không đạo thử Hoa Vân Long trộm.
- Còn ở địa phương này, đốt đèn cầm gậy cướp tiệm cầm đồ ngoài cửa Nam, cướp giật chận đường sát thương hại mạng người ở cửa Đông; còn tại huyện nha cướp ngục thả tù, cướp Bồng đầu quỷ Uẩn Phương, bắt đi bảy tên sai dịch. Việc này mi có nhúng tay vào không?
- Tôi không có gây án ở địa phương này. Những việc ấy tôi đều không biết.
Quan huyện nghe nói đột nhiên nổi giận:
- A, nói lời dịu ngọt mà nó không chịu nghe. Bây đâu, đè nó xuống, đập một trận cho ta.
Tên giặc nói:
- Bẩm lão gia, một mình tôi gây ra mấy vụ án ở Lâm An vừa cung khai ra đó cũng đáng tội chết rồi. Còn những vụ án tại địa phương này tôi không có gây ra. Lão gia bảo tôi nhận bừa, làm sao tôi nhận được? Bẩm lão gia, có phải Ngài bảo tôi nhận đại để xóa bớt đi vụ án, giữ vững chức vụ của Ngài phải không? Ngài muốn mượn tôi phá án giùm cứ nói ra đi, có sao đâu!
Quan huyện nghe nói, tức giận tràn hông, tóc tai dựng ngược, hét lớn:
- Tên chết tiệt này chắc là đầu đảng bọn giặc đây. Nếu không ăn đòn đâu chịu khai.
Quan huyện định sai người tra khảo tên giặc. Ngay lúc ấy, từ bên ngoài có tiếng bước chân rộn rịp. Tế Điên từ bên ngoài bước nhanh vào. Sài Nguyên Lộc nhìn thấy, bước tới trước quan huyện, nói;
- Bẩm lão gia, có Tế Công đến.
Quan huyện nghe báo lật đật đứng dậy đón tiếp. Nhìn thấy phía sau Tế Điên có một người đi theo đôi mắt trợn dọc, bước thẳng đến công đường.
Chia tay cùng hai vị Ban đầu ở ngã tư đường, Tế Điên lững thững đi sau đến huyện Thường Sơn. Đến cửa huyện nha, Tế Điên ngước đầu xem thấy trước cửa huyện nha có một quán rượu trang trí đẹp đẽ. Tế Điên nhìn kỹ thấy có cột oán khí xông thẳng lên từng không, bèn vén rèm bước vào. Một người ngồi sau quầy tuổi trạc hơn 40, mày hưng mắt ác trên chiếc mặt đầy thịt. Tế Điên lại gần, nói:
- Chưởng quỹ ơi, cho mượn cây viết một tý.
- Để làm gì vậy? Chưởng quỹ hỏi.
- Ta đến uống rượu, mượn viết viết ít chữ.
Chưởng quỹ cầm viết đưa cho Hòa thượng. Tế Điên cầm viết viết mấy chữ trong lòng bàn tay rồi đến ngồi ở một bàn gần chưởng quỹ, kêu đem hai bầu rượu và một đĩa thức ăn. Mấy bàn bên có người nói chuyện với nhau:
- Bữa nay Tế Công trưởng lão bắt giặc tại ngã tư đường, anh có thấy không?
- Tôi không thấy, người kia đáp.
- Tôi thấy rõ ràng, Hòa thượng cao một trượng, đầu to như cái đấu gạo, mặt đỏ hồng, mặc cái đạo bào màu vàng, tay cầm xâu chuỗi 108 hột. Thật đúng là bậc La Hán.
Người kia lại nói:
- Anh đừng nói xàm. Tế Điên tăng là cái ông say rượu điên điên khùng khùng, mặt mày bùn đất tèm lem, tăng bào te tua, tay sứt bâu rách, đầu tóc dài cả tấc mới phải.
Nói xong, lấy tay chỉ Tế Điên, nói:
- Giống như ông Hòa thượng này nè!
- Làm sao anh biết được? Người kia gặng.
- Tôi có quen biết với ông ta mà.
Tế Điên nghe nói, hỏi người ấy:
- Chú quen với ông ta, mà quen trong trường hợp nào?
- Mùa xuân năm ngoái, tôi gặp ổng ở Lâm An, có cùng ăn cơm với ổng.
- Mùa xuân năm ngoái, chú đi buôn ở phủ Trấn Giang phải không?
Người kia nghĩ thầm: "Lạ thiệt, làm sao ông ấy biết mình đi buôn ở Trấn Giang?" Bèn hỏi:
- Hòa thượng, làm sao ông biết tôi ở Trấn Giang?
- Ta có gặp chú ở Trấn Giang mà.
Nói tới đó thì phía ngoài có người nói lớn:
- Chó mập lắm đây. Có ai mua không?
Tế Điên nghe rao mới hỏi:
- Chú bán à, con chó này chú bán bao nhiêu?

http://tieulun.hopto.org

Người kia đằng hắng một tiếng rồi nói:
- Đại sư phụ muốn mua thì tốt lắm! Trong nhà tôi có ba người, bà mẹ tôi đang bị bịnh nặng, trong nhà có cái gì đi cầm được đều đem đi cầm hết, cái gì bán được cũng bán tất, chỉ còn thừa lại con chó này thôi. Hòa thượng mua thì tốt quá, tôi chỉ xin một điếu tiền thôi.
- Ta không mua, Tế Điên nói.
- Thôi, 900 nhé?
- Không mua.
- Tám trăm, Hòa thượng bắt đi!
- Không mua.
Người bán chó nghĩ bụng: "Dễ gì có người để mắt tới", bèn nói:
- Cũng được, tôi tính hạ còn 700 thôi.
- Ta không mua.
- Thôi, 600 lấy giùm đi.
- Ta không mua.
Có người ở bàn bên thấy vậy mới hỏi:
- Đại sư phụ, vậy rút lại Ngài muốn trả bao nhiêu tiền?
- Ta muốn trả một giá, nói ra chú đừng buồn.
- Tôi không giận đâu, người kia nói.
- Đưa chú 5 điếu tiền nhé?
Người ngồi bàn bên nói:
- Ông Hỏa thượng này điên mất rồi!
Người bán chó nói:
- Tôi chịu bán đó!
Tế Điên nói:
- Chú chịu bán thì chưởng quỹ sẽ đưa 5 điếu tiền cho chú.
Chưởng quỹ nói:
- Dựa lý do gì mà bảo tôi đưa cho hắn 5 điếu?
Tế Điên xòe tay ra, nói:
- Ngươi hãy coi bằng chứng này nè.
Chưởng quỹ dòm thấy sợ quá, lật đật nói:
- Tôi bằng lòng trả cho chủ chó 5 điếu.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 098

Huyện Thường Sơn, Sài Đỗ bắt giặc phạm
Mã Gia Hồ, Tế Điên Cứu Dương Minh

Tế Điên xòa tay đưa cho chưởng quỹ, nói:
- Dựa vào cái này đòi 5 điếu tiền được không?
Chưởng quỹ dòm vào tay của Hòa thượng sợ đến xanh cả mặt, lật đật nói:
- Tôi chịu đưa 5 điếu tiền.
Nói rồi mở tủ lấy ra 5 điếu đưa cho Tế Điên. Mọi người đều không biết đó là vụ gì? Tế Điên nói:
- Chú bán chó này! Chú thả chó ra đi! Ta nghe kêu lên một tiếng sẽ cho chú 5 điếu.
- Tôi thả chó ra, nó sẽ chạy về nhà tôi rồi sao?
- Không hề gì! Nó chạy đi kể như là của ta rồi.
Người bán chó mở chó ra, chó tự động chạy đi. Tế Điên cầm tiền giao cho hắn. Được tiền hắn cũng đi nốt. Chưởng quỹ nói với tế Điên :
- Đại sư phụ nè, chuyện đó ông đừng nói cho ai nhé, tôi sẽ đãi cơm rượu cho sư phụ.
- Ừ, đãi thì đãi.
Lập tức chưởng quỹ sai mua thức ăn đem đến thật nhiều. Lại thêm rượu cho Hòa thượng. Tế Điên nói:
- Vụ việc này, ta với ngươi phải lên quan nha mới được, oan hồn bị chết oan uổng, không thể để như vậy.
Tế Điên nói rồi lấy tay chỉ một cái, chưởng quỹ đôi mắt trợn ngược, đứng dậy đi theo Tế Điên ra khỏi tửu quán Nhất Điều Long, thẳng đến nha môn huyện Thường Sơn. Quan huyện Thường Sơn thấy Tế Điên liền đứng dậy tiếp đón, nói:
- Thánh tăng gía lâm, đệ tử nghinh đón chậm trễ, xin người miễn thứ! Xin mời thánh tăng ngồi. Bạch Thánh tăng, người đi theo này là ai vậy? Hắn đã làm gì thế?
Tế Điên đáp:
- Lão gia hãy đem người này cho giam lại, một lát sẽ đề cập đến sau.
Quan huyện y lời. Cho đưa ra sau tra xét. Tế Điên nói:
- Này lão Sài, lão Đỗ, hai vị mừng quá há! Bắt được Hoa Vân Long, phen này về Lâm An thế nào cũng được thưởng 1.200 lượng bạc. Mừng ghê, mừng ghê!
Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh hỏi:
- Sư phụ không mừng sao?
Tế Điên day qua hỏi tên giặc:
- Này tên giặc, mi họ tên gì?
- Tôi tên Hoa Vân Long.
Tế Điên cười lớn nói:
- Mi họ Hoa đâu có dễ dàng vậy.
Nói rồi bước tới lột áo tên giặc ra, Tế Điên nói:
- Mấy người lại đây xem, cái này là ngoại hiệu của hắn đây.
Sài, Đỗ hai người bước tới, thấy trên lưng của tên giặc rành rành 9 nốt đỏ lớn bằng đồng tiền. Bị nhận diện, tên giặc mới nói:
- Thôi được, Hòa thượng đã biết rõ, tôi thật không phải họ Hoa.
Quan huyện hỏi:
- Vậy tên thật của ngươi là gì?
- Tôi họ Tôn, tự bá Hổ, ngoại hiệu là Cửu đóa mai hoa. Tôi vốn là người Tây Xuyên, hiện ở miếu Ngọc Hoàng thường có nhóm lục lâm Tây Xuyên tụ tập. Vụ đốt đèn cầm gậy cướp tiệm cầm đồ Vạn Hưng là do Bồng đầu quỷ Uẩn Phương kéo theo Đào hoa lãng tử Hàn Tú, Bạch viên Tú sĩ Uẩn Phi, Song thủ phân vân Ngô Đa Thiểu, Đê đầu khán vật Hạ Đắc Hoành, Hận địa vô hoàn Lý Mãnh, Đê đầu khán tháp Trần Thanh, Thát nguyệt phùng Trình Trì Viễn, Tây lộ hổ Hạ Đông Phương, Khiêu giản hổ Trần Đạt, Bạch hoa xà Dương Xuân Liên, cộng tất cả 31 người. Còn vụ đón đường cướp ngoài cửa Đông chính tôi cùng Vô hình thái tuế Mã Kim Xuyên cùng làm thôi. Trước đây Bồng đầuquỷ Uẩn Phương bị quan nhân bắt giữ, em hắn là Bạch liên tú sĩ Uẩn Phi phát thiệp lục

http://tieulun.hopto.org

lâm, truyền lục lâm tiễn mời các bạn bè bạn lục lâm, tất cả là 73 người đến cướp ngục thả tù cứu Uẩn Phương đem đi, bắt thêm 7 tên sai dịch, chém chết quân giữ cửa thành và kéo nhau ra cửa Đông. Chân của Uẩn Phương bị khảo kẹp hư gãy, hắn nói: - Lão gia ở huyện Thường Sơn và Bạch kiểm chuyên chư ở Mã Gia Hồ là hai kẻ thù của y Hôm nay các bạn lục lâm kéo nhau đến Mã Gia Hồ làm cỏ toàn gia Mã Tuấn. Phần tôi là anh em kết nghĩa với uẩn Phương, y phái tôi đến đây giết lão gia và cướp ấn, không ngờ lại bị quan quân bắt được. Còn Hoa Vân Long không có ở chung với các anh em lục lâm trên miếu Ngọc Hoàng, nhưng tôi có quen biết hắn, tính nhân dịp này nhận bừa là Hoa Vân Long để xóa mấy vụ án kia đi, nào ngờ bị Hòa thượng biết được mưu gian. Đây là tình thiệt tôi xin khai trình.
Quan huyện đã tỏ tường liền ra lệnh đóng trăn tên giặc bỏ vào ngục. Sài đầu, Đỗ đầu bây giờ quả tức giận cành hông! Tế Điên an ủi:
- Hai vị chớ có nóng vội, sớm muộn gì ta cũng bắt được hắn cho hai vị mà.
Lúc này quan huyện mới hỏi:
- Bạch Thánh tăng, người hồi nãy Ngài dẫn theo là có sự cố gì thế.
Tế Điên xòa tay ra nói:
- Lão gia cứ xem đây này.
Quan huyện xem qua mới biết sự việc, lập tức kêu đem người ấy vào. Người chưởng quỹ quán rượu này tên là Đổng Sĩ Nguyên. Trước kia chủ của quán rượu "Nhất Điều Long" (con rồng) này họ Khổng, thứ tư, thường gọi là Khổng Tứ, cùng Đổng Sĩ Nguyên kết nghĩa anh em, hoạn nạn có nhau. Đổng Sĩ Nguyên là người độc thân, còn Khổng Tứ ngoài vợ là Châu thị còn có hai con, một gái một trai. Đổng Sĩ Nguyên thường ngày giúp đỡ Khổng Tứ coi sóc việc buôn bán ở quán rượu. Về sau Khổng Tứ mắc bệnh nặng, lúc đến hồi nguy kịch bèn mời Đổng Sĩ Nguyên đến nhà, nói:
- Đổng hiền đệ, anh em ta, tình đối xử như tay chân, chắc anh sống không lâu. Khi anh chết rồi, chị em nách hai c`háu bé sống qua ngày tháng, không chỗ nương tựa. Quán rượu này, anh giao cho em coi sóc. Sau khi anh chết rồi, em lo sao cho chị em khỏi phải đói lạnh, các cháu em được ăn học nên người, nối tiếp hương lửa nhà họ Khổng thì anh ở suối vàng cũng cam tâm mãn nguyện
Đổng Sĩ Nguyên nói:
- Huynh trưởng cứ lo dưỡng bệnh đi, đừng lo lắng làm chi! Nếu như huynh trưởng có mệnh hệ nào thì em sẽ thay anh lo lắng cho chị và các cháu.
Sau mấy lời trăn trối, quả nhiên Khổng Tứ nhắm mắt đi xuôi. Đổng Sĩ Nguyên giúp đỡ lo lắng việc tang mạ Sau khi chôn cất Khổng Tứ, quán rượu Nhất Điều Long hoàn toàn về tay Đổng Sĩ Nguyên quản lý. Hắn ta thường đến nhà cung cấp tiền cho Châu thị. Con gái lớn của Châu thị lúc đó đã 17 tuổi, mười phần xinh đẹp nhưng chưa hứa gả cho ai. Đổng Sĩ Nguyên vốn là bợm háo tửu sắc, sau khi Khổng Tứ qua đời, hắn rắp tâm rình chờ cơ hội chiếm đoạt cô nương. Ngày kia Châu thị đưa con trai về thăm ngoại, chỉ có một mình cô nương ở nhà. Đổng Sĩ Nguyên dò biết, liền mua rất nhiều tặng vật đem đến nhà Châu thị. Thấy trong nhà chỉ có một mình cô nương, Đổng Sĩ Nguyên buông ra những lời cợt nhả, thò tay kéo cô nương vào mình. Cô nương quýnh quá chạy tuốt ra nhà sau nhảy xuống giếng thường ngày múc nước tưới hoa để tự vẫn. Phần Đổng Sĩ Nguyên vội vã chạy về quán cố tình như không biết. Đến tối Châu thị về đến nhà không thấy con gái đâu, tìm kiếm khắp nơi mà không tông tích, mãi đến ngày thứ ba, xác cô gái nổi lên trong giếng mới biết. Châu thị nghĩ rằng chắc con gái mình xách nước tưới hoa trật chân té xuống giếng chết chớ đâu ngờ Đổng Sĩ Nguyễn cưỡng gian không được đã bức tử cô nương! Châu thị lập tức cho vớt tử thi con gái lên rồi cho Đổng Sĩ Nguyên hay Đổng Sĩ Nguyên liền chạy mua giúp quan tài và lo việc chôn cất cô gái. Hắn nghĩ rằng việc làm của hắn, người không biết, quỷ không hay Dè đâu hôm nay có ông Hòa thượng đòi hắn 5 điếu tiền, trong tay viết rành rành mấy chữ: "Cưỡng gian bức chết Khổng Tiểu Loan". Thấy mấy chữ ấy, Đổng Sĩ Nguyên lật đật đưa ngay 5 điếu tiền. Hắn định bụng sẽ cho Hòa thượng một ít tiền để ém nhẹm mọi chuyện xấu xa đi, nào ngờ Hòa thượng dùng nghiệm pháp dẫn hắn đến nha môn.
Quan huyện thấy mấy chữ trong tay của tế Điên mới rõ ràng sự việc, bèn vỗ kỉnh đường, nói:
- Cái thằng lớn mật này, tại sao mi dám cưỡng gian bức tử Khổng Tiểu Loan? Hãy tình thiệt khai ngay, nếu không bản huyện sẽ xử nặng đấy!
Đổng Sĩ nguyên lúc này mới tỉnh lại, nhìn ra là mình đang đối trước công đường. Hắn tự nghĩ:

http://tieulun.hopto.org

“Việc làm của ta không ai hay biết, mà sao lạ vậy kìa?”. Nghĩ rồi, bèn thưa:
- Bẩm lão gia ở trên soi xét, tiểu nhân tên Đổng Sĩ Nguyên là người buôn bán thật thà, nào có quen biết ai là Khổng Tiểu Loan đâu?
Tế Điên nói:
- Cái thằng chết tiệt này, lớn gan dữ a! Nó không chịu khai, nhưng oan hồn người chết đã tố cáo với ta hết rồi. Lão gia dùng cực hình khảo kẹp nó, nó sẽ phun ra ngay thôi.
Quan huyện lập tức ra lịnh đem kềm kẹp đến, đè Đổng Sĩ Nguyên xuống tra khảo. Đau nhức quá, Đổng Sĩ Nguyên chịu không nổi bèn la lên:
- Xin lão gia đừng kềm kẹp nữa, tiểu nhân xin khai hết.
- Ừ, mi khai đi! Quan huyện nói.
Đổng Sĩ Nguyên mới đem việc kết bạn với họ Khổng. Khổng Tứ gởi gắm vợ con lại trước khi tắt hơi ra sao. Nhân vì Khổng cô nương xinh đẹp quá, hăn động lòng, tìm cách cưỡng gian, cô nương không thuận bèn nhảy xuống giếng tự vận nhất nhất thuật lại. Quan huyện nói:
- Mi là thằng chẳng ra gì, thật là vô luân vô nghĩa mới làm những việc thương thiên nghịch lý như vậy!
Nói rồi ra lịnh đem Đổng Sĩ Nguyên đóng trăn giam vào ngục, chờ thân nhân người chết đến đối chất rồi sẽ định tội. Quan huyện truyền bãi hầu rồi thưa:
- Xin mời Thánh tăng vào ngồi trong thư phòng, bản huyện có việc cần thương lượng. Bây đâu, dọn rượu lên!
Thủ hạ vâng dạ chuẩn bị. Quan huyện nói:
- Bạch Thánh tăng, tối nay bọn giặc xông vào Mã Gia Hồ, thảng như chúng giết hại nhân mạng tại địa phương này, bản huyện rất lấy làm lo lắng. Thánh tăng có cao kiến gì xin dạy cho biết?
- Đó là việc nhỏ, Tế Điên đáp, uống rượu mới là việc lớn đây!
Sài đầu, Đỗ đầu lúc đó tức giận cành hông. Tế Điên quay ra nói:
- Chúc mừng hai vị.
Sài đầu nói:
- Không phải Hoa Vân Long mà mừng nỗi gì?
- Hai vị đừng nóng vội! Lát nữa ta dắt người kia đi bắt Hoa Vân Long về giao cho hai vị luận công lãnh thưởng, có được không nào? Hai vị cứ ở tại gia môn đây chờ đi. Ta không nói láo với hai vị đâu!
Đoạn quay qua quan huyện, nói:
- Thưa lão gia, Ngài phái Tiểu huyền đàn Châu Thoại, Xích diện hổ La Tiêu tuyển lựa 20 tên khoái thủ lát nữa đi với Hòa thượng ta đến Mã Gia Hổ bắt giặc.
Quan huyện gật đầu, truyền dụ ngay Tiểu huyền đàn Châu Thoại nghe lệnh gọi đi bắt giặc, vội vào thưa:
- Bẩm lão gia, tại dịch được lão gia thương tình cho nghỉ phép tịnh dưỡng nhưng nay miệng còn nửa máu tươi không thể cùng Tế Công đi biện án được. Xin lão gia phái một mình La Tiêu đi thôi.
Tế Điên hỏi:
- Này Châu Thoại, ngươi thổ máu tươi mà muốn chết hay muốn hết?
- Muốn hết, chớ ai muốn chết bao giờ.
- Để ta cho ngươi một viên thuốc uống thử xem sao.
- Vậy thì xin Hòa thượng.
- Tế Điên mò túi lấy ra một viên thuốc đưa cho Châu Thoại. Châu Thoại uống vào, khí huyết lưu thông, bỗng chốc nghe trong người sảng khoái, khen lia lịa:
- Thuốc hay quá! Thuốc hay quá!
- Ngươi khoẻ rồi hả? Tế Điên nói, vậy thì cùng với La Tiêu và 20 tên khoái thủ ở ngoài thư phòng đợi tạ Mỗi người phải dắt một chiếc lông ngỗng trắng, chừng ta bảo đi hãy đi.
Gia nhân thưa: - Tiệc rượu đã dọn xong.
Quan huyện mời Tế Điên vào thư phòng uống rượu. Tế Điên nói:
- Lão gia, thứ rượu này tôi không uống đâu.
Quan huyện hỏi:
- Thánh tăng muốn uống rượu nào xin cho biết để xếp đặt?

http://tieulun.hopto.org

- Trước hết hãy dọn mâm rượu này xuống, dọn một mâm rượu khác giống như vậy, bảo thủ hạ hô lớn: Lão gia cùng Thánh tăng đang uống rượu tại thư phòng. Mọi người nghe hô phải dạ rân lên, bưng dọn thức ăn. Hòa thượng ta muốn nghe tiếng ồn ào cho vui một tí.
Quan huyện nói:
- Phải đấy! Bây đâu? Hãy dọn mâm rượu này xuống rồi dọn mâm khác lên.
Mọi người trong nha môn đều được truyền khắp một lượt. Gia nhân bưng mâm rượu ấy xuống, dọn mâm rượu khác lên rồi hô lớn:
- Lão gia và Thánh tăng đang uống rượu tại thư phòng, các ngươi phải lo bưng cơm rượu lên thư phòng nhé.
Mọi người đều dạ rân. Lúc đó Tế Điên mới ngồi vào bàn uống rượu. Rượu được vài tuần, Tế Điên hỏi:
- Lão gia này, để tôi biến một trò này cho ngài xem chơi. Tôi muốn biến trò "Ngọc nữ lâm phàm".
Nói rồi lấy tay chỉ một cái. Dưới đất hiện lên mấy cô mỹ nữ đàn ca xướng rất du dương. Tế Điên lại nói:
- Tôi muốn biến ra một trò "Đất bằng bắt quỷ".
Nói rồi thò tay dưới bàn chộp một cái, kéo ra một tên giặc, làm quan huyện hết hồn, mồm há hốc.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 099

Đổng Sĩ Nguyên dối trá cầu Thánh tăng
Khổng liệt nữ bị bức trầm giếng lạng

Tế Điên thò tay xuống gầm bàn lôi tên giặc ra, nói:
- Lão gia xem nè, tôi chộp trúng con quỷ đây.
- Quan huyện lật đật hô kẻ tả hữu trói tên giặc lại để xét hỏi.
Tên giặc khai:
- Tôi là Vô hình thái tuế Mã Kim Xuyên, tính đến đây giết quan trộm ấn.
Nguyên Bổng đầu quỷ Uẩn Phương phái hai người: Cửu đóa mai hoa Tôn Bá Hổ và Vô hình thái tuế Mã Kim Xuyên, một người giết quan, một người trộm ấn. Mã Kim Xuyên được dị nhân truyền cho 12 đạo bùa ẩn thân, cứ án theo 12 giờ: Tý, Sửu, Dần, Mẹo, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi, mỗi giờ lấy một đạo bùa dán lên đầu thì không ai thấy được hắn. Hôm nay tên giặc vừa đến, nghe gia nhân hô: - Lão gia cùng Tế Công đang uống rượu tại thư phòng. Hắn lật đật chạy đến đây. Lại nghe Tế Điên nói sẽ biến pháp "Ngọc nữ lâm phàm". Tên giặc muốn đến gần xem để học, bèn bước nhanh vào thư phòng. Ai nấy đều không thấy có người vào nhưng Tế Điên thấy rõ hết. Tên giặc vừa chui xuống gầm bàn, Tế Điên đưa tay chộp lấy, gỡ hai lá bùa trên tóc hắn ra, mọi người mới thấy được và trói hắn lại. Quan huyện tra hỏi xong bèn ra lệnh đem tên giặc đóng trăn giam lại. Tế Điên ăn uống no say xong bèn đứng dậy kêu:
- Châu Thoại, La Tiêu! Các người đi với ta nhé.
Mọi người lần lượt ra khỏi nha môn thẳng đến Mã Gia Hồ. Tế Điên kề tai Châu Thoại nói:
- Ngươi cứ làm như vầy, như vầy nhé!
Khi đến đầu thôn Mã Gia Hồ, nghe có tiếng nói: Có ngu huynh là Dương Minh đây. Kế nghe có tiếng ú ớ rồi ngã xuống. Ấy là Bạch liên tú sĩ dùng thuốc mê đánh ngã Dương Minh. Phía sau có người nói: - Chữ Hợp ơi, giao nó cho ta! Uẩn Phi nói: - Cần gì ngươi, ta giết không được sao? Nói rồi bước tới trước. Tức thì ánh dao lóe lên, tiếng đầu rơi đánh độp, máu tuôn có vòi. Bỗng nghe tiếng Tế Điên: - Mau dữ vậy, giết rồi à?
Té ra người bị giết là Bạch liên tú sĩ Uẩn Phi chớ không phải Dương Minh. Hắn bị Châu Thoại chém một dao chết tốt. Sau khi Uẩn Phi nghe kêu: "Chữ Hợp ơi, giao nó cho ta", bèn ngoái đầu nhìn lại thấy người mới tới có dắt lông ngỗng trắng, tưởng là phe mình, không phòng bị nên bị giết chóng như vậy. Bọn giặc tối nay đều dắt lông ngỗng trắng làm hiệu, nào ngờ bị Tế Điên biết được, bảo bọn Châu Thoại dắt lông ngỗng trắng vào, cũng như mắt cá lộn châu. Thơ rằng:

Lộn đục chẳng phân lươn với chạch
Nếu trong tách bạch cả hai đàng.

Tiểu huyền đàn Châu Thoại giết Uẩn Phi rồi, Tế Điên bước tới thấy Dương Minh nằm bất tỉnh nhân sự mới bảo Châu Thoại mau tìm một chén nước đem lại hòa thuốc cho Dương Minh uống. Giây lát, Dương Minh tỉnh lại, ngồi dậy nói:
- A, sư phụ đã đến rồi! Không xong rồi, sư phụ Ơi! Bọn giặc đã đến Mã Gia Hồ, đốt đèn cầm gậy quấy loạn tung tung!
- Ngươi hãy trở vào nhà Mã Tuấn xem thế giặc bao lớn.
Dương Minh nghe bảo lật đật chạy ngược về, dùng thuật phi thiềm tẩu bích nhảy vọt vào trong nhà thấy bọn giặc tụ tập hết ở trên nhà chánh, cả bọn Lôi Minh, Trần Lượng, Trịnh Hùng, Mã Tuấn đều bị trói gô bỏ một chỗ. Nguyên sau khi Dương Minh chạy đi rồi, bọn Mã Tuấn bốn người cùng đánh nhau với bọn giặc. Trong bọn giặc cũng có người giỏi như: Tạo thác đầu Bành Chấn, Vạn hoa tăng Từ Hằng. Hai người này ở trong tối ngầm yểm trợ chứ không ra mặt. Hai người theo dõi xem trong nhà Mã Tuấn có người tài giỏi không. Nếu không có người tài giỏi thì mới nhảy xuống ra mặt áp đảo. Trong tối nhìn ra chỉ thấy bốn người chống cự. Bọn giặc cần dao ở góc phía Nam, còn gia nhân đều không dám ra. Tạo thác đầu Bành Chấn, Vạn hoa tăng Từ Hằng thấy đã rõ ràng bèn nhảy xuống thi triển tà thuật, bắt bốn người trong nhà lại. Bọn giặc bèn lên thượng phòng phía Bắc đốt đèn lên xúm nhau lại.

http://tieulun.hopto.org

Đào hoa lãng tử Hàn Tú nói:
- Hai người lấy lọ chảo thoa mặt đây chắc là người quen, hãy lấy nước rửa sạch xem thử.
Mới nói tới đó thì nghe bên ngoài có tiếng Dương Minh nói lớn:
- Hay cho bọn giặc, cả gan dữ a! Có Oai trấn bát phương ở đây.
Bọn giặc nghe nói rối loạn cả lên. Vì Dương Minh là người có tiếng tăm lớn nên bọn giặc nghe xưng tên mới nhốn nháo như vậy. Tạo thác đầu Bành Chấn nói:
- Các vị đừng sợ, mọi việc đều có tạ Hãy coi ta thi triển chút thuật mọn, bảo đảm với các người hễ tới một tên tóm cổ một tên, tới hai tên tóm nốt hai tên. Các người đừng lo.
Nói câu đó vừa xong, bọn giặc thấy Tế Điên đi bước thấp bước cao, ngả xiêu ngả tó, miệng niệm:
- A Di Đà Phật! Thiện tai, thiện tai!
Tạo thác đầu Bành Chấn, Vạn hoa tăng Từ Hằng không dám nói dóc nữa, lật đật nhảy lên nóc nhà chuồn trước. Bọn giặc biết Tế Điên thần thông quảng đại, đấu phép đánh ngã Thiết Phật tại chùa Thiết Phật làm sao dám chống cự. Ai nấy không hẹn mà rùng rùng nhảy lên nóc nhà chạy trốn. Tế Điên lấy tay chỉ một cái, trồng cứng 16 tên giặc lại. Dương Minh cùng Tế Điên bước vào mở trói cho Mã Tuấn, Trịnh Hùng. Lôi Minh, Trần Lượng và Mã Tuấn bước tới thi lễ Tế Điên.
Tế Điên nói:
- Không cần phải thi lễ làm chi! Các người hãy khử bọn giặc ấy đi, nếu để lại sanh hậu hoạn đấy. Chỉ để lại vài ba tên cho mấy Ban đầu đem về nạp trên huyện Thường Sơn để kết thúc vụ án là được.
Bọn Lôi Minh kết thúc tánh mạng 13 tên, còn 3 tên chừa lại. Hỏi tên họ, bọn chúng khai là: Đào hoa lãng tử Hàn Tú, Phấn hồ diệp Dương Chí, Yến vĩ tử Trương Thất. Hỏi xong bèn lấy dây trói chúng lại. Tế Điên nói:
- Này Mã Tuấn, hãy kiếm cho ta một chiếc đòn gánh thật cứng, hai sợi dây cho thật dẻo.
- Chi vậy, sư phụ?
- Ta đi biện án. Đem ba tên giặc này giao lại cho hai vị Ban đầu là Tiểu huyền đàn Châu Thoại và Xích diện hổ La Tiêu sáng ra giải lên huyện Thường Sơn.
Mã Tuấn lập tức bảo gia nhân tìm một cây đòn gánh bằng cây sơn du cho thật tốt và hai đoạn dây đưa cho Tế Điên. Tế Điên cầm lấy đi ra khỏi đầu thôn Mã Gia Hồ tiến về hướng Bắc. Cách Mã Gia Hồ chừng tám dặm có một cái chợ tên là Bát Lý Phố. Tế Điên vác đòn gánh lên vai tới Bát Lý Phố thì mặt trời vừa mới mọc. Bát Lý Phố có một chỗ tên là Náo Thị Khẩu. Tại sao lại có tên Náo Thị Khẩu? Bởi nhân ở đây sánhg sớm có mấy người khuân gánh tề tựu lại, họ không cho ai từ nơi khác đến khuân gánh cả mà giành tất cả mối về phần họ. Tế Điên đến Náo Thị Khẩu thả đòn gánh, ngồi xổm xuống đất chẳng nói chẳng rằng. Những người khuân vác kế bên hỏi:
- Đại sư phụ, làm nghề gì vậy?
- Ta đi gánh thuê!
- Ông muốn gánh thuê thì đi chỗ khác mà gánh. Ở đây chúng tôi không cho người ngoài làm việc này.
- Các người gánh thuê ở đây vậy chớ có giấy phép của phủ huyện không?
- Không có.
- Mấy người đã không có giấy phép gánh thuê tại sao lại không cho ta gánh thuê với. Ta cứ gánh thuê ở đây thôi.
Mấy người kia nói:
- Mấy anh để ý tới ổng làm chi! Đar5i khái là ổng khật khùng mà!
Người nọ nói:
- Này Hòa thượng, ông cứ ở đây gánh đi, tụi tôi không làm khó dễ ông đâu.
- Chú kêu ta ở đây, ta lại không khoái ở đây. Ta đi nhé!
Người kia nói:
- Anh thấy không? Ổng nửa điên nửa khùng mà!
Tế Điên đi một quãng thấy phía Tây bên đường có một tiệm lớn bán cơm rượu liền xăm xăm đi tới, bước thẳng vào hậu đường. Phổ ky nghĩ thầm: "Cái ông Hòa thượng kiếc này mà cũng bước vào tiệm cơm rượu lớn này ư? Một đĩa thức ăn không 320 cũng 240; một bữa cơm tổng cộng ít nhất cũng mấy điếu tiền. Sao không lấy tiền đó mua sắm bộ y phục mới có phải hơn không?"

http://tieulun.hopto.org

Tế Điên bước vào ngồi xuống, bỏ đòn gánh ra. Phổ ky nghĩ bụng: "Chiếc đòn gánh này tốt đấy chứ, bằng cây sơn du đây mà, giá trị cũng hai lượng bạc. Ông Hòa thượng này ăn cơm xong không có tiền trả, để lại chiếc đòn gánh này cũng được". Nghĩ rồi bèn nói:
- Chào đại sư phụ, Ngài cần thứ cơm rượu nào?
- Chú đã thấy biết rồi mà!
- Hòa thượng muốn ăn thứ gì bảo, chớ làm sao tôi biết được.
- Chớ không phải chú muốn ta để đòn gánh này lại sao? Chú tính xem nó đáng giá bao nhiêu tiền, rồi dọn cơm rượu lên cho ta ăn uống chơi.
- Không đâu tôi đâu có muốn đi gánh thuê?
- Chú đừng thấy ta mặc áo rách lòi cả da thịt rồi coi thường! Nếu đối xử ta tử tế, ta không thiếu một xu đâu. Ta là thần tài của chú mà.
- Phải, phải! Đại sư phụ dùng món chi?
- Chú dọn cho ta 4 thứ chiên xào hầm nướng và hai bầu rượu nhân sâm lộ.
- Nhân sâm lộ mỗi bầu trị giá một điếu 200 tiền đấy.
- Ối, có là bao; ở chỗ ta mỗi bầu họ bán tới 2 diếu 400 tiến. Ở đây rẻ bằng nửa, ta phải uống 2 bầu mới được.
- Phải đấy.
Lập tức phổ ky dọn cơm rượu ra cho Tế Điên. Tế Điên đang một mình tự rót rượu uống nhâm nhi, bỗng nghe bên ngoài có tiếng chào "A Di Đà Phật" thanh âm trầm vang. Theo tiếng nói, bức rèm vén lên, hai vị Hòa thượng từ ngoài bước vào, chính là Tạo thác đầu Bành Chấn và Vạn hoa tăng Từ Hằng. Hai tên giặc này từ Mã Gia Hồ chạy trốn lên phía Bắc, nhưng khi chạy vòng qua eo núi lạc đường lại chạy xuống phía Nam. Chạy suốt cả đêm, sáng ra chạy đến Bát Lý Phố. Hai người định bụng vào uống rượu nghỉ ngơi giây lát, nào ngờ bước vào quán bỗng gặp Tế Điên, sợ đến hồn phi phách tán, sửa soạn bỏ chạy. Tế Điên lấy tay chỉ một cái định cứng hai tên giặc lại, rồi bước tới bạt tai Bành Chấn, nói:
- Hay cho đồ chết tiệt này, tiền hai ngôi chùa và 20 khoảng ruộng của ta mi lấy béng đi hết. Hôm nay chúng ta phải kéo nhau lên quan mới được.
Tế Điên nói xong, đánh mỗi tên giặc 10 bạt tai nữa. Mấy người kia thấy vậy nói:
- Hai ông Hòa thượng kia tại sao bị Ông Hòa thượng kiếc đánh dữ quá mà không nói một lời vật kìa? Chắc là hai ông đó vô lễ với ông Hòa thượng kiếc cũng nên!
Tế Điên móc túi của Bành Chấn ra mười mấy lượng bạc, móc túi Từ Hằng lấy ra hơn 40 lượng, rồi nói:
- Tiền này là tiền nó trộm của tôi mà xài không hết còn lại đây.
Tế Điên nói rồi lấy tiền đó trả tiền rượu và trói nghiến hai tên giặc lại, lấy đòn gánh gánh đi. Mọi người thấy vậy không dám nói gì. Tế Điên gánh hai tên giặc ra khỏi tửu quán, hai bên đường phố bàn tán xôn xao:
- Một ông Hòa thượng gánh hai ông Hòa thượng. Có chuyện gì lạ vậy?
Tế Điên nói:
- Tại mấy người không biết thôi. Đây là chuyện nội bộ trong chùa của ta đấy mà.
Tế Điên gánh đến Náo Thị Khẩu, mấy người gánh thuê nói:
- Mấy anh em kìa, bữa nay Hòa thượng trúng mối rồi đó.
Nói vừa xong, Tế Điên đã gáng đến gần. Mọi người nhìn kỹ thấy Tế Điên gánh hai ông Hó thượng, tất cả đều chưng hửng. Tế Điên móc túi ra một nắm bạc nói:
- Mấy chú thấy đó! Họ mướn ta gánh đến Mã Gia Hồ, chịu đưa cho ta 50 lượng bạc. Mấy chú có ai chịu đi không? Mỗi người ta trả cho một lượng bạc, đến Mã Gia Hồ?
Nghe nói thế, mọi người tranh nhau đáp:
- Đi chớ, đi chớ? Chúng tôi có tất cả 8 người, cứ 2 người khiêng một, 4 người còn lại để thay đổi.
- Ừ cũng được.
Tế Điên bằng lòng. Họ ráp lại khiêng đi, vừa đến đầu thôn Mã Gia Hồ bỗng nghe có tiếng la:
- Hay cho lão đạo sĩ này, ông muốn giết sai dịc`h chúng ta hả? Tế Công ơi, mau đến đây!

http://tieulun.hopto.org

Hồi 100

Tế Công hỏa thiêu Mạnh Thanh Nguyên
Tặc đạo nói khích Linh Viên Hóa

Vừa đến đầu thôn nghe tiếng kêu cứu, Tế Điên vội bước tới, thấy một lão đạo sĩ đang dùng định pháp trồng cứng bọn Tiểu huyền đàn lại. Đêm ấy sau khi Tế Điên từ Mã Gia Hồ ra đi rồi, bọn Tiểu huyền đàn Châu Thoại, Xích diện hổ La Tiêu đái lãnh 20 tráng binh ra mắt Mã Tuấn. Mã Tuấn nói:
- Hai vị Ban đầu này, Tế Công có dặn lại, hai vị Ở đây chờ trời sáng rồi áp giải ba tên giặc về nha môn, nhưng trước hãy mời quan huyện đến khám nghiệm tử thi trước đã. Người dặn hai vị phải đợi lão gia trở về rồi hãy cùng đi một lượt.
Châu Thoại và La Tiêu gật đầu đồng ý, đợi đến trời sáng rõ, có hai người ở nha môn huyện Thường Sơn cưỡi ngựa đến nhà Mã Tuấn dò xem tin tức. Nguyên là quan huyện không an lòng, suốt đêm chẳng thấy bọn Châu Thoại trở về, lại không biết hao hớt bao nhiêu nhân mạng? Sự việc này xảy ra ở địa bàn huyện Thường Sơn, nên quan huyện mới phái quản gia đến nhà Mã Tuấn dò xem tin tức. Sau khi nghe Châu Thoại thuật lại tình hình giết giặc đêm hôm, quản gia nói:
- Châu đầu nè, mấy vị nên mau trở về đi! Lão gia rất sốt ruột mới phái tôi đi dò xem đấy. Mấy vị về tới, lão gia mới an tâm.
- Cũng được, Châu Thoại nói, để tôi giải mấy tên giặc này về trước.
Mã Tuấn nói:
- Này Châu đầu, mời lão gia đến sớm để khám nghiệm tử thi nhé!
- Vâng.
Lập tức mướn một cỗ xe, trói ba tên giặc bỏ lên xe, các vị Ban đầu nha dịch áp giải họ ra khỏi nhà Mã Tuấn. Vừa đến đầu thôn Mã Gia Hồ thì thấy có lão đạo sĩ đằng kia đi lại. Vị đạo sĩ này bỏ tóc xõa, mình mặc đạo bào bằng đoạn lam, đi vớ trắng vân hài, trong tay cầm bảo kiếm, bộ râu quai nói quanh hàm lộ rõ bộ mặt đanh ác. Lão đạo miệng niệm: "Vô lượng thọ Phật" rồi níu xe lại hỏi:
- Các người làm gì thế này?
Châu Thoại đáp:
- Chúng tôi là quan nhân ở huyện Thường Sơn đi bắt giặc phạm giải về huyện nha.
- Để ta xem thử mấy tên bị bắt là ai.
- Lão đạo này, ông xem làm chi vậy? Mà ông là ai?
- Sơn nhân đây họ Mạnh tên là Thanh Nguyên.
Vị đạo sĩ này chính là sư đệ của Hoa Thanh Phong. Ông ta đang tu ở Tam Thanh quán trên núi Nhị Lang. Nhân vì trước đây có hai đạo đồng ở Lăng Vân quán núi Cổ Thiên chạy trốn sang núi Nhị Lang đem chuyện sư phụ chúng bị Tế Điên dùng lửa đốt đuổi chạy, không biết sống chết ra sao. Mạnh Thanh Nguyên nghe kể, tức giận nói;
- Được rồi, bao giờ gặp Tế Điên Hòa thượng, ta sẽ dùng Châu thiên liệt hỏa kiếm thiêu sống nó để báo cừu cho sư huynh ta mới được.
Hôm nay ông ta đang đốn cây trên núi, có mấy người thợ rừng là cư dân ở Mã Gia Hồ lên núi Nhị Lang đốn củi. Trong lúc rảnh họ kháo chuyện:
- Lão đạo ơi, hồi tối hôm qua, ở Mã Gia Hồ chúng tôi nhiệt náo ghệ Bọn giặc đến nhà bạch kiểm chuyên chư Mã Tuấn, Mã đại quan nhân, chúng cầm khí giới lùng sục rất là nguy hiểm. Nghe nói may nhờ Tế Công Hòa thượng giết một số, họ mới tháo lui.
Họ nói thì vô tâm, nhưng lão đại sĩ nghe lại có ý. Mạnh Thanh Nguyên nghĩ thầm: "Ta phải đi tìm hắn báo thù cho sư huynh của ta mới được". Nghĩ rồi, lão đạo xõa tóc, cặp kiếm xuống núi. Khi đến đầu thôn Mã Gia Hồ thì gặp bọn Châu Thoại áp giải bọn giặc về. Lão đạo sĩ nói:
- Cho ta xem thử một chút.
Ba tên giặc này đều có quen biết với lão đạo sĩ cả. Đào hoa lãng tử Hàn Tú kêu:
- Mạnh đạo gia ơi, cứu tôi với!
Dương Chí và Trương Thất cũng kêu:
- Mạnh đạo gia ơi, cứu tôi với!
Mạnh Thanh Nguyên nghe nói, liền đáp:
- Tụi bây chờ ta để được việc gì? Ta có phải tới đây để cứu tụi bây đâu?

http://tieulun.hopto.org

Vốn có xích mích với Dương Chí, Mạnh Thanh Nguyên nhìn Dương Chí hỏi:
- Dương Chí mi cũng có ngày hôm nay à?
Dương Chí nghe nói nổi giận đáp:
- Này lão đạo, ông ít phách lối một chút có được không? Đại lão gia đây đâu có sợ chết! Ta bị vương pháp cao lắm 20 năm là cùng, ta chịu 20 năm cực khổ một chút có sao đâu! Thôi ông đừng nói nữa và cút đi cho rảnh. Nếu không đi, ở đó nghe chửi đừng trách.
Lão đạo sĩ nghe nói, tức giận tràn hông, rút kiếm chém chết Dương chí. Châu Thoại thấy vậy la lên:
- A, ông đạo sĩ này gan thiệt! Hắn là trọng phạm của cả bọn cầm dao náo loạn đấy, ông dám giết hắn à? Tráng đinh đâu, trói ông ấy lại cho ta.
Cả bọn áp tới bao vây vị đạo sĩ, lão đạo sĩ lật đật lấy tay chỉ một cái, nói:
- Đứa nào muốn chết lại đây!
Dùng phép định thân trồng cứng mọi người lại. Lúc đó Châu Thoại quýnh quá, mong Tế Công đến, nên vọt miệng kêu;
- Tế Công ơi, mau đến đây.
- Có ta đến đây!
Tế Điên đáp rồi lấy tay chỉ một cái xả phép định thân đi, kêu Châu Thoại trói Bành Chấn và Từ Hằng lại bỏ lên xe chở về nha môn luôn thể. Đoạn lấy 8 lượng bạc trả cho mấy người khiêng thuê xong, Tế Điên bước tới hỏi:
- Mạnh lão đạo. Ông có biết ta không nào?
- Ông là ai? Lão đạo hỏi.
- Ta là Tế Điên ở chùa Linh Ẩn đây.
- Ta tưởng Tế Điên là người có ba đầu sáu tay ghê gớm lắm, té ra là thằng thầy chùa ăn mày. Bữa nay gặp sơn nhân thì đừng hòng sống nghe con!
- Ông không phục thì chúng ta kéo nhau ra chỗ vắng vẻ nói chuyện, tiện hơn.
- Được.
Lập tức cùng Tế Điên đi ra phía đầu núi. Tới nơi, Tế Điên mắng:
- Tên lão đạo lộn sòng kia, bây giờ mi định làm gì ta chớ?
- Hay cho Tế Điên, mi dám đốt chết sư điệt ta là Trương Diệu Hưng! Vì mi mà sư điệt ta Khương Thiên Thoại phải chết; sư huynh ta bị đốt cháy, không biết sống chết ra sao. Mấy lúc nay ta kiếm mi báo thù mà không gặp. Hôm nay gặp ta, nếu mi nhận tội bị thua, quỳ xuống dập đầu kêu ta là "Tổ sư gia" ba tiếng, ta sẽ tha chết cho Bằng không thì chết không toàn thây đừng trách ta độc ác.
Tế Điên cười ha hả nói:
- Lão đạo lộn sòng kia ơi, ông không biết thủ phận giữ phép công, vô cớ đi tìm tạ Giả sử ông quỳ xuống đất dập đầu gọi ta ba lần "Tổ tông gia" ta cũng không tha chết cho nữa là!
Lão đạo nghe nói, tức giân cành hông, rút xoẹt bảo kiếm nhắm ngay đầu Tế Điên chém xuống. Tế Điên ngoắt người ra sau lão đạo véo một cái. Lão đạo quay người lại bị Tế Điên xô một cái. Tế Điên cứ chạy xà quần quanh lão đạo, lúc xô, lúc kéo, lúc quào, lúc thọt lét. Lão đạo giận quá không làm gì được bèn nhảy qua một bên, miệng niệm lâm râm, tức thì tam muội chân hỏa bừng bừng cháy dậy, chốc lát cỏ cây cả triền núi đều bén cháy. Cả đám lửa lớn ập đến đốt Tế Điên. Tế Điên không chậm trễ, miệng niệm lục tự chân ngôn: "Án ma ni bát mê hồng, Án sắc lịnh hích!" , lấy tay chỉ một cái, tức thì đám lửa ấy quay ngược lại về phía lão đạo sĩ. Trong chớp mắt bộ râu quai nón cháy cong queo, tóc trên đầu cũng cháy nốt, y phục trên mình cũng bén lửa. Lão đạo sĩ lật đật vận chẩn cước phong chạy trốn. Giây lát, quần áo trên mình đạo sĩ bị lửa cháy hết không còn một mảnh. Thân thể lõa lồ, đạo sĩ thấy trước mặt có một hang động định chạy vào trốn đỡ. Nào ngờ vừa đến cửa động thấy bên trong cũng có một đạo sĩ lõa lồ giống như mình, xem kỹ là Hoa Thanh Phong.
Mạnh Thanh Nguyên thấy vậy, hỏi:
- Sư huynh, làm sao mà ra nông nỗi này?
- Ta bị Tế Điên Hòa thượng đốt đấy! Còn sư đệ Ở đâu lại đây? Tại sao cũng hoàn cảnh như ta vậy?
- Tôi cũng bị Tế Điên đốt đây.
Hoa Thanh Phong nghiến răng nói:
- Hay cho Tế Điên Hòa thượng, ta thề chẳng đội trời chung với mi.
Mạnh Thanh Nguyên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chúng ta không phải là đối thủ của ông ta, trong Tam Thanh giáo chúng ta ai là người giỏi hơn ta nhỉ?
- Vị đứng đầu là Tử hà chân nhân Lý Hàm Lăng ở vân Hà quán núi Vạn Tòng. Vị thứ hai là Đông Phương Thái Duyệt tiên ông Côn Lôn Tử ở Thượng Thanh cung núi Thiên Thai. Vị thứ ba là Khảm ly chân nhân Lỗ Tu Chơn ở núi Bát Quái. Vị thứ tư là Mai hoa chân nhân Linh Viên Hóa ở Mai Hoa Lãnh trên núi Mai Hoa.
- Chúng ta hãy đi tìm Mai Hoa chân nhân yêu cầu lão nhân gia báo thù cho chúng ta.
- Chúng ta trần trụi như thế này thì làm sao đi được.
Mới nói tới đó thì thấy từ xa có một lão đạo sĩ gánh hai bao đồ đi lại. Vị này đầu đội mũ đạo sĩ vải xanh, mặc áo đạo bào bằng vải lam, vớ trắng vân hài, mặt như trăng thu, ba chòm râu quăn dưới cằm đen nhánh. Hoa Thanh Phong nhìn kỹ, người này không phải ai xa lạ mà là Thượng Thanh Vân tam sư dệ của mình. Lão đạo sĩ này không giống với hai vị sư huynh, lúc nào cũng lo việc tu hành, đi khắp nơi phỏng đạo học tiên. Hoa Thanh Phong lật đật kêu:
- Sư đệ mau lại đây!
Thượng Thanh Phong đến gần, thấy vậy hỏi:
- Hai vị sư huynh, tại sao lại ra nông nỗi này?
Hoa Thanh Phong đáp:
- Hai ta bị Tế Điên Hòa thượng đốt đấy. Bao giờ hắn là kẻ thù của hai ta.
- Tế Điên Hòa thượng à, ông ta là một người tốt lúc nào cũng cứu độ chúng sanh, chắc là hai anh có điều gì không phải với Hòa thượng phải không.
Hoa Thanh Phong nghe mây lời ấy, nổi giận nói:
- Ông là sư đệ của ta, không nói giúp ta báo thù thì thôi, sao lại còn nói ta là không tốt nữa? Phen này ta quyết đi tìm Tế Điên sống mái một trận để báo thù rửa hận mới nghe!
- Thôi, nhị vị sư huynh có tìm Tế Điên hay không là việc của hai vị, tôi không cần biết tới. Tôi chỉ để lại hai bộ y phục là được rồi.
Nói rồi mở bao để lại hai bộ y phục, rồi cáo từ lập tức. Thượng Thanh Phong quảy gánh lên vai vừa đi vừa hát:

Bụi hồng sóng bạc lao xao
Nhu hòa nhẫn nhục thuốc nào hay hơn
Nhập giang tùy khúc qua cơn
Suốt đời an phận tủi hờn mặc ai
Chớ nên cậy giỏi khoe tài
Cũng đừng bới móc công khai lỗi người.
Giữ mình đối xử vui tươi
Cố tròn bổn phận người người mến ưa.
Kìa xem cung cứng dây mau đứt
Chưa thấy cương đao đã lãnh thương!
Tốt xấu sanh ra do cửa miệng,
Họa tai phát tự chẳng kiêng hờn
Thị phi bất tất tranh hơn
Kém ưu đã rõ nguồn cơn chớ bàn
Chịu thua đôi chút hại chi,
Mấy phân nhường nhịn bớt đi não phiền
Ngày xuân dương liễu thêm xuê
Gió thu phơ phất cúc huê úa tàn
Vinh hoa nào khác canh ba mộng
Phú quý cũng tày tháng chín sương
Tằm ham ăn rồi sớm tiêu đời
Dưỡng thân hay nhất Bình vị tán
An thần đặc trị Thái hòa thang.
Đừng mong giành giật chớ tranh hơn

http://tieulun.hopto.org

Trăm năm sự việc khác chi hý trường
Ly hợp bi hoan tuần tự diễn
Tốt xấu nịnh trung lớp lớp phô
Đến khi đèn tắt màn buông
Về đâu phía trước khói sương mịt mờ.

Trong lời ca của Thượng Thanh Vân hàm ý khuyên giải hai vị sư huynh của mình, nhưng nào ngờ hai vị ấy thói ác không chừa, si mê không tỉnh ngộ. Sau khi Thượng Thanh Vân đi rồi, hai người chộp lấy quần áo mặc vào, vận chẩn cước phong chạy ngay đến Mai Hoa Lãnh ở núi Mai Hoa, tìm Mai Hoa chân nhân Linh Viên Hóa, cầu xin báo thù rửa hận giúp.

http://tieulun.hopto.org

Tế Công Hoạt Phật

Hồi 101

Thi Phật pháp, trí bắt Bồng đầu quỷ
Cậy thuật yêu, luyện kiếm hại phu nhơn

Hoa Thanh Phong và Mạnh Thanh Nguyên vận chẩn cước phong đến núi Mai Hoa, đứng ngoài cửa động nhìn vào thấy có hai đạo đồng giữ cửa bèn bước tới hỏi:
- Này chú em, Tổ sư gia hiện có trong động không?
- Hiện đang ở trong động.
Hai người rón rén đi thẳng vào, nhìn vào thấy bên trong có một chiếc giường mây, Mai Hoa chân nhân Linh Viên Hóa đang ngồi trên đó, đầu đội khăn đạo sĩ màu vàng, mặt đỏ hồng càng làm nổi bật bộ râu trắng như cước. Hoa Thanh Phong và Mạnh Thanh Nguyên quỳ xuống hành lễ, thưa:
- Kính Tổ sư gia, đệ tử là Hoa Thanh Phong và Mạnh Thanh Nguyên xin kính lạy ra mắt.
Mai Hoa chân nhân mở mắt ra, miệng niệm:
- Vô lượng thọ Phật, hai đệ tử đến có việc chi?
Hoa Thanh Phong thưa:
- Hai con đến đây khẩn cầu Tổ sư gia đại phát lòng từ bi báo thù cho Tam Thanh giáo. Trên đời này mới xuất hiện một tên Tế Điên Hòa thượng, hưng Tam Bảo, diệt Tam Thanh. Hắn kết oán với hai con, vô cớ đốt chết đồ đệ của chúng con là Trương Diệu Hưng, lại bức tử đồ đệ chúng con là Khương Thiên Thoại, và còn dùng lửa đốt chúng con cháy xém như thế này. Hắn nói trong Tam Thanh giáo chúng ta không có ai là người, chỉ toàn là thứ mang lông đội sừng, lưng chổng lên trời, bước ngang mặt đất, phải diệt hết Tam Thanh giáo mới được. Thật là gian ác vô cùng, xin Tổ sư gia phát lòng đại từ bi ra ân giúp đỡ, một là báo thù cho chúng con, hai là trừ khử Tế Điên để đỡ mất mặt cho Tam Thanh giáo.
- Hai đứa nghiệt chướng này, từ trước đến nay chắc là gây bao nhiêu chuyện rắc rối đây mà! Vô cớ Tế Điên làm sao chống đối lại chúng bây?
Hoa Thanh Phong nói:
- Bạch Tổ sư gia, tại lão nhân gia không tin đó thôi. Thật sự Tế Điên Hòa thượng khi dễ Tam Thanh giáo chúng ta quá lắm.
- Nếu đã như thế, hai ngươi hãy xuống núi tìm gặp Tế Điên, không cần động thủ làm chi, cứ bảo hắn ta lên đây gặp ta, ta sẽ kết thúc tánh mạng hắn, chớ ta không thể xuống núi tìm hắn đâu.
Hoa Thanh Phong nói:
- Vậy thì, này sư đệ, chúng mình hãy đi kiếm Tế Điên nhé.
Nói xong cả hai cùng đi ra. Vừa ra tới cửa động, hai người đã nghe thấy tiếng dép lẹp xẹp, lẹp xẹp của Tế Điên hướng về phía động mai Hoa. Tế Điên nói:
- Ta tới tìm lão đạo của các ông đây! Bảo ông ấy ra ta xem thử!
Hoa Thanh Phong lật đật kêu:
- Bạch Tổ sư, Ngài ra mà xem. Tế Điên đã đến kìa!
Linh Viên Hóa lập tức từ trong động bước ra, thấy trước mặt mình một ông Hòa thượng rách rưới quá mức chẳng khác tên ăn mày, không có chút kim quang bạch khí nào hết, bèn hỏi:
- Này Tế Điên tăng, nghe ta hỏi đây: Tại sao ngươi lại đốt chết Trương Diệu Hưng, bức tử Khương Thiên Thoại, kết thù với bọn Hoa Thanh Phong?
- Chuyện này ông hỏi đến làm chi! Bởi tụi nó hành hung tác ác quá mức ta mới tiễu trừ đó thôi! Lão đạo hỏi ta như thế là ý muốn làm gì ta nào?
- Để xem mi có bao nhiêu tài năng cho biết.
Nói rồi vỗ bụng một cái, há miệng phun ra một luồng hào quang. Tế Điên thấy vậy la lên "A ôi" một tiếng, ngã xuống ngất đi ngay Linh Viên Hóa thấy vậy, đằng hắng một tiếng, quơ":
- Này Hoa Thanh Phong bọn bây vô cớ du ta vào chuyện thị phi! Hắn là kẻ phàm phu tục tử, mi xui ta gây ra tội nghiệt này! Cớ sự này quan trọng lắm chứ chẳng chơi đâu! Tử hà chân nhân Lý Hàm Lăng ở Vạn Tòng Sơn, Linh Không trưởng lão Trường Mi la hán ở Cửu Tòng Sơn đến tuần tra núi,

http://tieulun.hopto.org

chắc không để yên cho ta đâu!
Lão đạo sĩ rất đỗi ăn năn! Nguyên lão đạo sĩ này không phải là người mà là con vượn tu luyện lâu năm trong núi hóa bỏ xương đi ngang, nói được tiếng người. Lý Hàm Lăng và Linh Không trưởng lão cứ lệ 10 năm tuần tra núi một lần. Vượn ta chuẩn bị sẵn đào tươi rượu ngon thiết đãi Lý Hàm Lăng và Linh Không trưởng lão. Hắn một lòng cung kính muốn tôn Lý Hàm Lăng làm thầy. Nhưng Lý Hàm Lăng nói:
- Không được, Đạo sĩ chúng ta đều là người cả, đâu thể thu nhận ngươi là vượn lộn vào được?
Hắn năn nỉ cầu xin mãi, Lý Hàm Lăng không cách nào từ chối hắn, bèn nói:
- Để ta cho ngươi một cái họ, họ Linh nhé!
Linh Không trưởng lão nói:
- Ta cũng cho ngươi một cái tên là Viên Hóa nghe!
Từ đó hắn mới có tên là Linh Viên Hóa. Thường ngày Linh Viên Hóa ít có hạ san, chỉ lên núi hái thuốc về luyện linh đan để cứu giúp bốn phương. Rồi lại lo việc tham tu mong thành chánh quả. Ông ta cũng được Lý Hàm Lăng truyền cho một ít tài năng. Hôm nay phun khí chết Tế Điên, ông ta cảm thấy rất hối hận, sợ rằng về sau Lý Hàm Lăng sẽ không để yên. Hoa Thanh Phong thấy Tế Điên bị Tế ngã, khoái quá, nói:
- Tổ sư gia đưa kiếm cho con, để con giết hắn!
Mạnh Thanh Nguyên nói:
- Để tôi giết nó cho!
Linh Viên Hóa nói:
- Ta không mượn các ngươi làm việc đó. Như vậy là ta gây nên tội nghiệt rồi đấy. ta phun cho nó té xỉu, nếu ta không cho nó uống thuốc nó sẽ không ngồi dậy được đâu! Một ngày không uống thuốc nó sẽ nằm suốt ngày, hai ngày không uống thuốc thì hai ngày nằm luôn, mãi mãi không có thuốc thì nó sẽ nằm chết luôn không dậy nữa!
Câu nói ấy vừa nói xong thì tế Điên đã nghiêng mình lồm cồm ngồi dậy. Linh Viên Hoá cả kinh hỏi:
- Này Hòa thượng, ta chưa cho ông uống, làm sao ông ngồi lên được như vậy?
- Để ta nằm xuống, chờ ông cho uống thuốc rồi ngồi dậy nhé! Ta muốn cà rỡn với ông một chút, chờ cho uống thuốc xong mới dậy, ngặt vì nằm lâu dưới đất lạnh quá! Ông không biết Hòa thượng ta là ai hả? Để ta cho ông xem nhé!
Nói rồi Tế Điên lấy tay sờ lên thiên linh cái, miệng niệm chân ngôn: "Án, sắc lịnh hích". Linh Viên Hóa bấy giờ mới thấy trước mặt mình một vị Hòa thượng mình cao một trượng sáu, đầu như cái đấu, mặt màu gạch cua, mình mặc áo lá để lộ hai chân trần, chân mang giày cỏ. Đúng là vị Tri Giác La Hán. Linh Viên Hóa sợ hết hồn vía chạy tót vào động đóng rịt cửa lại, không dám thò ra. Về phần Hoa Thanh Phong và Mạnh Thanh Nguyên trước tình thế đó cũng ôm đầu lủi mất. Tế Điên cũng chẳng rượt theo, bỏ đi mật mạch về phía núi Ác Hổ. Lúc này tại miếu Ngọc Hoàng, Bồng đầu quỷ Uẩn Phương đang mong đợi bọn Vô hình thái tuế Mã Kim Xuyên, Cửu đóa mai hoa Tôn Bá Hổ đi giết quan đoạt ấn sao chưa về. Còn bọn kia đến Mã Gia Hồ giết gia quyến Mã Tuấn sao cũng biệt vô âm tín. Trời đã tối mịt, đang lúc trông đứng trông ngồi thì thấy Tế Điên bên ngoài bước vào nói:
- Chữ Hợp nè!
Uẩn Phương dòm ra thấy một ông Hòa thượng lạ hoắc. Uẩn Phương hỏi:
- Chữ Hợp nào?
- Ta cũng là người cùng hội mà!
- Sao tôi không biết?
- Sao kỳ vậy, bộ anh không nhớ tôi thật sao? Ta là anh em với Bạch liên tú sĩ Uẩn Phi nên mới phát thiếp lục lâm, truyền thả lục lâm mời tôi đến dự đó. Bữa cướp lao phá ngục, tôi cứu anh từ trong ngục Thường sơn ra, rồi cõng anh đi hơn hai dặm đường mà anh quên rồi à?
- Tôi thiệt ngờ nghệch quá, bữa đó trời tối đen như mực, người lại nhiều nữa nên tôi thiệt nhận không ra. Vậy bạn tên là gì?
- Ta tên là Yếu mạng quỷ (quỷ đòi mạng).
- Bạn là Yếu mạng quỷ, vậy bạn ở lộ nào thế?
- Ta ở lộ Đông.
- Tôi chưa nghe đến tên này bao giờ! Đứng đầu bạn là ai?

http://tieulun.hopto.org

- Đứng đầu chúng tôi là Diêm Vương gia.
- Tôi cũng chưa quen biết.
Anh chưa quen, để một lát ta đưa anh đến gặp ổng. Tối hôm qua Vô hình thái tuế Mã Kim Xuyên đã trộm ấn rồi, Cửu đóa mai hoa Tôn Bá Hổ cũng giết quan tri huyện rồi, mấy anh em chúng tôi kéo đến nhà Mã Tuấn ở Mã Gia Hồ giết sạch hết toàn gia lớn nhỏ, lấy được vàng bạc đồ tế nhuyễn nhiều vô kể. Mấy anh em bàn nhau định kéo về Tây Xuyên. Chú em Bạch liên tú sĩ Uẩn Phi mới nói: - Trong miếu còn có đại gia đợi chúng ta ở đó. Có ai đi rước đại gia về không? Ai nấy đều không chịu đi, chú em mới nói với ta: - Yếu mạng quỷ, anh qua miếu Ngọc Hoàng ở núi Ác Hổ rước giùm đại ca về đây rồi chúng mình cùng về Tây Xuyên luôn thể. Cho nên ta mới đến đây rước, mấy anh em đang đợi ta ở nửa đường để cùng về đó. Anh hãy mau theo ta!
Uẩn Phương nghe vậy tin là thiệt, nói:
- Yếu mạng quỷ, anh cõng ta nổi không?
- Nổi chứ sao không. Ta tuy nhỏ người mà sức khỏe chẳng thua ai đâu.
Lập tức Tế Điên cõng Uẩn Phương chạy xuống núi Ác Hổ thẳng đến huyện Thường Sơn. Uẩn Phương hỏi:
- Yếu mạng quỷ, anh đi đâu vậy? Đây là huyện Thường Sơn mà, gặp phải quan binh thì mạng hai ta còn gì!
- Không phải đâu, anh nhìn lộn rồi đó.
Nói rồi đi thẳng đến cửa nha môn huyện Thường Sơn. Uẩn Phương hỏi:
- Yếu mạng quỷ, anh cõng ta đến nha môn huyện Thường Sơn chi vậy?
- Ta không cõng anh đến nha môn thì cõng đi đâu? Anh tiêu mạng rồi nhé!
- Thiệt, anh là Yếu mạng quỷ (quỷ đòi mạng) của ta đó.
- Chớ còn gì nữa.
Nói rồi Tế Điên bước thẳng lên công đường. Quan huyện lúc đó đang tra hỏi bọn Đào hoa lãng tử Hàn Tú, Yến vĩ tử Trương Thất, Tạo thác đầu Bành Chấn, Vạn hoa tăng Từ Hằng, thấy Tế Điên bước vào lật đật đứng dậy:
- Xin mời Thánh tăng ngồi.
Tế Điên thả Uẩn Phương xuống đất rồi ngồi xuống.
Châu Thoại hỏi:
- Bạch Thánh tăng, vị lão đạo sĩ cùng đi với Ngài hiện giờ ở đâu?
Tế Điên mới đem chuyện vừa rồi kể qua một lượt. Quan huyện mới hỏi Uẩn Phương:
- Uẩn Phương, mi cũng có ngày hôm nay à? Bọn mi cướp lao phá ngục tất cả là bao nhiêu người?
- Lão gia hỏi đến, tôi cũng không biết trả lời ra sao, vì việc đó không phải do tôi chủ trương.
Quan huyện mới hỏi bọn Hàn Tú:
- Bọn mi đến Mã Gia Hồ đốt đèn cầm gậy đánh cướp có bao nhiêu người?
Bọn Hàn Tú đều cung khai tất cả. Quan huyện ra lệnh đóng trăn bọn họ giam vào ngục, rồi day qua cảm tạ Tế Điên. Bỗng từ bên ngoài, một lão đạo sĩ đôi mắt trợn ngược bước thẳng tới công đường.
Châu Thoại la lên:
- Dạ bẩm lão gia, lão đạo sĩ này vừa rồi cướp tù xa giết Dương Chí đó.
Quan huyện ra lệnh trói gô ông ta lại, đoạn vỗ kỉnh đường, hỏi:
- Này lão đạo, ông họ tên chi?
Mạnh Thanh Nguyên bây giờ tỉnh lại mới biết mình đang ở trước công đường. Vừa rồi từ núi Mai Hoa chạy trốn, trong tâm mụ đi, chẳng biết tại sao mình đến nha môn như vậy? Lão đạo sĩ mới mỗi mỗi cung khai xong, quan huyện ra lệnh đưa luôn ông ta vào ngục. Sài đầu bước tới nói với Tế Điên:
Bạch Thánh tăng, do Thái thú Lâm An lấy lễ thỉnh Ngài, Tần thừa tướng năn nỉ Ngài, lão nhân gia mới mang chúng tôi đi bắt Hoa Vân Long, hôm nay cũng bắt, ngày mai cũng bắt! Án mạng khó khăn ở Long Du huyện, Ngài mó tay là xong, rồi đến việc tày trời ở huyện Thường Sơn, Ngài cũng giải quyết tuốt; trái lại Hoa Vân Long thì bắt chẳng được.
- Hai ông đừng có nóng, cứ đi với ta, đi bắt tiếp đi! Nếu bắt không được thì hai ông bắt ta đây nè, có được không?
- Bắt Hòa thượng để làm gì?

http://tieulun.hopto.org

Tế Điên đứng rột dậy cáo từ. Quan huyện nói:
- Bạch Thánh tăng, xin Ngài nán lại ít bữa hẳn đi!
- Không được đâu! Đi sớm ngày nào bớt sốt ruột hai vị này chừng ấy. Để tôi dẫn họ đi bắt Hoa Vân Long.
Nói rồi dẫn hai vị ban đầu ra khỏi huyện Thường Sơn. Vừa tới đầu núi, thấy trong đám rừng phía trước Dương Minh, Lôi Minh, Trần Lượng đang nằm trên đất và Hoa Thanh Phong đang cầm kiếm sửa soạn giết họ.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 102

Dương Lôi Trần trượng nghĩa giết yêu đạo
Thập lý trang, Lôi Minh đấu với Hoa Thanh Phong

Nguyên Hoa Thanh Phong chạy trốn khỏi núi Mai Hoa, trong bụng nghĩ: "Phải giết chết Tế Điên mới được! Muốn như vậy phải luyện thành Tử mẫu âm phong kiếm mới có thể chặt đứt kim quang của La Hán được. Muốn luyện Tử mẫu âm hồn kiếm thì cần phải có một người đàn bà mang thai bé trai, mổ bụng ra lấy máu mẹ và con thoa lên bảo kiếm rồi dùng bùa chú thúc vào mới có thể luyện thành được".

Nghĩ như vậy xong, Hoa Thanh Phong dùng yêu thuật biến ra một ít bạc đem mua một chiếc rương với một ít cao đan hoàn tán, giả làm thầy lang đi lân la vào các thôn xóm. Ông ta nghe hai bà già nói chuyện với nhau:

- Lưu đại nương, bà ăn cơm chưa?
- Ăn rồi, Trần đại cô, bà ăn cơm rồi phải không?
- Vâng.

Hai bà già này một bà họ Lưu, một bà họ Trần. Bà họ Trần nói:

- Đại cô xem, người vừa mới đi qua đây có phải là vợ của Vương Nhị không?
- Lưu đại nương không biết đấy thôi! Hiện tại vợ Vương Nhị đang có bầu sắp sanh. Phần Vương Nhị cũng mừng, anh ta đang trồng hai đám nếp, vợ hắn đem cơm chohắn đấy, chúng rất hòa thuận với nhau.

Hoa Thanh Phong nghe nói người phụ nữ ấy đang mang thai, lật đật chạy theo đến đầu thôn dòm thử, quả nhiên người ấy có nghén con trai. Làm sao mà biết được người đàn bà mang thai trai hay gái? Tục ngữ có câu: Trên đời không việc gì khó, chỉ sợ chẳng để tâm thôi. Nếu người đàn bà mang thai mà ấn đường (trên giữa hai chân mày) phát sáng, đi bước chân trái trước thì chắc chắn là con trai. Còn nếu ấn đường tối lại đi bước chân mặt trước thì chắc chắn là sanh con gái. Hoa Thanh Phong thấy đúng là con trai rồi, lật đật bước tới cúi chào, miệng niệm:

- Vô lượng Phật! Thưa đại nương tử, tôi thấy khí sắc trên mặt nương tử tối sầm, báo hiệu điều trong nhà vợ chồng không hòa thuận đấy!

Phụ nữ là hạng dễ tin bói toán, nàng ta vừa nghe xong lật đật đứng lại, nói:

- Đạo gia biết xem tướng à? Ông ấy thiệt như vậy có thể là vợ chồng tôi bất hòa rồi! Ông liệu có cách gì hóa giải được không? Nếu ông hóa giải được, tôi xin cám ơn muôn vàn!
- Nàng cứ nói cho ta biết năm tháng ngày giờ sanh của mình đi, ta sẽ hóa giải cho.
- Tôi sanh vào năm đó, tháng... , ngày... , giờ...

Hoa Thanh Phong nghe xong, liền nhắm ngay đỉnh đầu của người đàn bà ấy vỗ một chưởng, người ấy lập tức ngất đi. Hoa Thanh Phong lập tức đỡ ngang lưng người đàn bà rồi vác lên vai, chạy tuốt. Người trong thôn thấy vậy, lật đật hô lên:

- Không xong, không xong rồi! Lão đạo sĩ không phải là người tốt. Ông ta định vác vợ Vương Nhị đi đâu vậy kìa. Chúng ta phải mau mau chạy theo bắt lại chôn sống ông ta mới được!

Họ mới hô nhau tiếp cứu, thì lão đạo sĩ đã vận chẩn cước phong chạy mất dạng. Hoa Thanh phong chạy vào trong núi, tìm một gốc cây buộc người đàn bà lại, rồi từ trong đãy rút ra các thứ đồ nghề, chuẩn bị mổ bụng người đàn bà để luyện kiếm. Vừa lấy đồ nghề ra thì đằng kia có ba người đi lại, đó là Oai trấn bát phương Dương Minh và Lôi Minh, Trần Lượng. Sau sự việc ở nhà Mã Tuấn, Dương Minh nói:

- Ta phải trở về nhà, đi lâu sợ lão mẫu không yên tâm! Ta ra đi là để tìm trương Vinh mà Trương Vinh đã chết ở Cổ Thiên Sơn rồi, ta phải trở về thôi.

Lôi Minh, Trần Lượng nói:

- Bọn em cùng đi với đại ca luôn thể.

Mã Tuấn cảm tạ ba người và lấy ra mấy lượng bặc tặng ba người làm lộ phí. Ba người từ tạ không nhận bạc rồi cáo từ. Mã Tuấn theo đưa ra đến bên ngoài, nói:

- Chúng ta núi xanh không đổi, nước biếc xuôi dòng, lần này tạm biệt mong ngày tái ngộ!

Hai bên cùng vòng tay từ biệt.

Ba người đang đi, bỗng thấy trước mặt mình lão đạo sĩ đang mưu hại người đàn bà. Lôi Minh là

http://tieulun.hopto.org

người tánh tình hiệp nghĩa, ăn ngay nói thẳng, thấy vậy hét lớn:
- Hay cho tên đạo sĩ lộn sòng này, mi dám ở đây hại người à? Ta phải bắt mi mới được!
Hoa Thanh Phong cũng nói:
- Hay cho Lôi Minh! Lần trước ta tha chết cho, lần này còn dám chỏ mũi vào công việc của ta hử? Mi quả là "thiên đường có nẻo không tìm tới, địa ngục kín bưng đút cổ vào". Phen này sơn nhân kết thúc tánh mạng mi cho rảnh!
Lôi Minh vừa rút dao ra bị Hoa Thanh Phong chỉ tay một cái trông cứng lại. Trần Lượng thấy lão đạo sĩ định giết Lôi Minh, lật đật hét:
- Hay cho Hoa Thanh Phong, phen này ta phải liều mạng cùng chết với mi mới được!
Nói rồi rút dao chém tới, Hoa Thanh Phong tràn mình né khỏi, dùng tay chỉ một cái trồng cứng Trần Lượng lại. Dương Minh thấy vậy nghĩ bụng: "Không xong! Hôm nay ba anh em mình chắc chết về tay lão đại sĩ này quá!". Tức thời rút dao nhảy tới động thủ. Lão đạo sĩ trồng cứng Dương Minh lại nốt. Trồng cứng ba người xong, lão đạo sĩ cười ha hả thích thú, rút dao định xuống tay kết thúc tánh mạng họ thì nghe có tiếng Tế Điên hét:
- Hay cho tên đạo sĩ lộn sòng này! Mi dám giết đồ đệ của ta hử?
Nghe tiếng Tế Điên, Hoa Thanh Phong sợ hồn bất phụ thể, lật đật vận chẩn cước phong chạy trốn. Tế Điên cũng không thèm đuổi theo, chỉ quay lại cứu bọn Dương Minh vả kêu Sài đầu mở thả người đàn bà ra. Tế Điên lấy tay chỉ một cái, người đàn bà hồn trí tỉnh lại. Mọi người vừa kéo nhau ra khỏi cửa núi thì gặp mấy người dân làng đuổi theo Hoa Thanh Phong cũng vừa tới đó. Tế Điên nói;
- Lão đạo sĩ đã bị chúng ta đuổi đi rồi! Qúy vị hãy đưa người đàn bà này về đi.
Dân làng bèn hộ tống người thiếu phụ trở về. Tế Điên bảo:
- Dương Minh, ngươi hãy về nhà đi!
Dương Minh lập tức cáo từ, Tế Điên bảo:
- Lôi Minh, Trần Lượng, hai con hãy theo ta!
Lôi Minh, Trần Lượng gật đầu theo Tế Điên đi về hướng Thập Lý trang. Thôn trang này có một tiệm nước với giàn hoa để ngồi uống trả ở trước sân. Tế Điên nói:
- Bữa nay mình vô đây nghỉ một chút nhé!
Mọi người đồng ý, Tế Điên bước vào tiệm nước, không chịu ngồi ở trước sân mà đi thẳng vào trong nhà ngồi xuống. Trần Lượng hỏi:
- Sư phụ Ơi, bữa nay trời nóng quá mà sao sư phụ không ngồi ngoài sân cho mát. Trong này nóng ơi là nóng!
- Để rồi coi, một lát nữa, mấy người ở ngoài đó vô hết trong này không có chỗ mà ngồi đấy!
- Sao kỳ vậy?
- Ừ, để rồi xem!
Nói xong, Tế Điên bước lại phía sau, day mặt về hướng Tây bắc thành kính xá ba xá. Trần Lượng nghĩ thầm: "Từ ngày mình bái sư phụ làm thầy tới nay mình chưa thấy sư phụ bái lạy ai bao giờ. Ngay đến Phật trong chùa mà cũng chưa bao giờ thấy sư phụ đốt hương vái lạy nữa. Tại sao hôm nay sư phụ có cử chỉ khác thường như vậy?".
Tế Điên vái xong bước ra thì phổ ky cũng vừa đem rượu đến. Vừa uống xong hai ba chén rượu thì thấy mây đùn ở phía Tây bắc, trong chớp mắt mưa to đổ sập xuống. Mấy người đang uống rượu ngoài sân lật đật chạy cả vào trong nhà để tránh mưa. Bên ngoài có gió đập mưa tuôn, sấm chớp đì đùng, thỉnh thoảng một tiếng sét lóe lên làm rung rinh nhà cửa. Khách đụt mưa trong quán có người nói:
- Ở đây có ai ăn ở thất đức nên xưng tội đi, đừng để liên lụy đến người khác!
Tế Điên cũng nói một mình:
- Bắt đầu từ hôm nay là lúc báo ứng hiện tiền. Sao không đánh xuống hắn còn chờ gì nữa?
Người đứng kế bên nghe nói như vậy, sợ xanh cả mặt, lật đật chạy đến nói với Tế Điên:
- Bạch Thánh tăng, xin người tha thứ cho tôi. Nguyên cha tôi mắc bệnh khùng khùng, một bữa nọ tôi uống rượu vào có đánh cha tôi hai bạt tai. Xin Ngài tha thứ cho, từ nay tôi xin chừa bỏ.
- Người đã cải hối thì ta xin tha cho.
Nói rồi Tế Điên ngước lên hư không dường như nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ta đã xin cho ngươi rồi, nếu không chịu sửa đổi bị trời đánh ráng chịu đa.
- Tôi xin sửa đổi mà.
- Ừ, chẳng phải một người bị trời đánh mà còn một người đáng bị trời đánh nữa. Người này mưu đoạt tài sản chung, đuổi anh em ra ngoài, một mình chiếm lấy gia sản của tổ phụ. Tâm địa bất công như vậy đáng bị trời đánh chết.
Kế bên có người nghe nói mấy câu đó lật đật bước tới dập đầu năn nỉ:
- Bạch Thánh tăng, xin Ngài từ bi năn nỉ xin tha cho con, thật ra con không phải cố ý chiếm đoạt gia sản mà vì em con nó khờ khạo quá, con mới đuổi nó ra ngoài. Xin Thánh từ bi xin tha cho con, con sẽ rước em con trở về.
- Để ta xin giùm ngươi thử coi, không biết thiên lôi có chịu hay không?
Nói rồi Tế Điên ngước lên không lẩm nhẩm giây lâu, rồi nói:
- Ta xin cho ngươi rồi, kỳ hạn cho ngươi nội trong ba ngày mà không rước em ngươi về bị thiên lôi đánh chết ráng chịu nhé.
- Chắc chắn là con sẽ rước nó về mà.
- Tùy ngươi thôi.
Mọi người nghe thấy cảnh ấy đều bàn tán lăng xăng việc quả báo nhãn tiền! trần lượng nói:
- Thưa sư phụ, Hoa Thanh Phong hành hung tác ác như vậy, sao trời không báo ứng ông ta cho rồi?
- Để rồi coi, lát nữa sẽ đến phiên ông ấy.
Vừa nói tới đó thì từ xa có một lão đạo sĩ đang chạy về phía quán nước để trú mưa. Ông ta vừa chạy tới cổng quán thì một làn chớp từ trên trời nhắm ngay lão đạo sĩ giáng xuống, tiếp theo tiếng sét điếc tai, ngọn lửa bốc cháy khét lẹt. Lão đạo sĩ quỵ xuống mặt day về hướng Bắc; ông ta đã bị sét đánh chết rồi. Mọi người trong quán hô hoán lên:
- Sét đánh trúng đạo sĩ rồi!
Sau tiếng sét nổ, mưa tạnh trời trong, mặt trời hiện ra nhấp nháy sắp lặn về Tây. Trần Lượng bước ra xem, nhìn rõ Hoa Thanh Phong bị sét đánh chết. Mưa tạnh xong, Tế Điên nói:
- Này Lôi Minh, Trần Lượng! Ta giao cho hai con một phong thư, một hoàn thuốc.
- Hai con theo đại lộ của huyện Thường Sơn thẳng qua phủ Khúc Châu. Ngoài cửa phía Đông thôn Ngũ Lý Bia cách Khúc Châu 5 dặm, có một ngôi miếu. Ngoài cửa miếu đó có một đại hán đang nằm, con đưa hoàn thuốc này cho hắn uống. Uống xong con đưa thư này cho hắn bảo chiếu theo lời dặn trong thư mà làm. Trên đường đi hai con không được xía vào việc của người nhé! Nếu xía vào sẽ mang đại họa vào thân đấy!
Trần Lượng hỏi:
- Chúng con gặp lại sư phụ Ở đâu?
- Đại khái là ở phủ Khúc châu. Hai con tới phủ Khúc Châu gặp bất cứ việc gì cũng lấy mắt ngó rồi ghi nhớ trong lòng chớ đừng mó tay vào. Nếu mó tay vào sẽ khổ đấy nhé!
Lôi Minh, Trần Lượng nghe Tế Điên dặn dò như vậy, vâng vâng dạ dạ, nửa tin nửa ngờ, cũng không hiểu là chị Hai người lãnh thư và thuốc, từ biệt Tế Công theo đường lớn ra đi. Khi đến ngoài cửa phía Bắc huyện Thường Sơn thì trời đã tối, Trần Lượng nói:
- Chúng mình hãy kiếm quán trọ nghỉ đỡ đi.
Lôi Minh nói: - Phải đấy.
Vừa vặn trước mắt có tiệm Đức Nguyên, hai người đi thẳng lên ba gian Bắc thượng phòng. Kêu cơm rượu ăn uống xong, Trần Lượng ngủ vùi. Khí trời quá nóng bức, Lôi Minh ra viện hóng mát. Trong điếm đều ngủ cả, trong sân viện lại không có chút gió. Lôi Minh thầm nghĩ: "Ở trên cao chắc có gió".
Lập tức nhảy lên nóc nhà, quả nhiên có gió mát, Lôi Minh định nằm ngửa trên nóc nhà để hứng gió, bỗng nghe có tiếng la:
- Nó giết tôi! Bớ người ta, nó giết tôi!
Lôi Minh nghĩ: "Chắc bọn giựt dọc đây", bèn cắp dao chuyền nóc nhà chạy về phía có tiếng lạ Tìm chỗ trống nhảy xuống, thì ra đây là nhà bốn gian, phía Bắc thượng phòng có ánh đèn. Lôi Minh đi lần tới. Lấy nước miếng thấm ướt cửa sổ, xoi lỗ nhìn vào: giận đến tóc lông dựng đứng, muốn xông vào ra tay nghĩa hiệp. Nào ngờ mang họa vào thân!

http://tieulun.hopto.org

Hồi 103

Lôi Minh đêm tối dò Tôn gia bảo
Trần Lượng hỏi kỹ nơi phụ nhân

Lôi Minh xoi cửa nhìn vào nhà, ngoài chiếc giường ngủ kê sát tường còn có chiếc tủ đựng quần áo, bộ bàn ghế bát tiên và bàn trang điểm, xếp đặt rất ngăn nắp. Một thiếu phụ đang nằm trên giường khoảng ngoài hai mươi tuổi, mặc chiếc áo lam, quần ngắn, chân đi tiểu cung hài, mày ngài mắt hạnh, phấn son tô điểm thật đẹp đẽ. Đứng dưới đất bên cạnh giường là một thanh niên trên hai mươi tuổi, tóc tết quanh đàu, mặc chiếc áo cánh hở vai, gương mặt đầy thịt, mày hung mắt ác. Người này tay trái chộp vai người thiếu phụ, tay mặt cầm con dao sáng quắc, nói:
- Mi hãy nói thiệt đi. Nếu không nói thiệt, ta cho mi một dao chết liền thì đỡ cho mi quá, nhưng ta sẽ thẻo mi ra từng nhát từng nhát cho mi biết mùi đau khổ!
Bỗng nghe thiếu phụ đáp:
- Hay cho tên Nhị Hổ, ngươi hiếp đáp ta, ta sẽ đốt giấy tiền mời quỷ đến bắt mị Ta với mi có thù oán chi mà ngươi dám cầm dao dọa ta?
Lôi Minh nghe nói vậy, nhưng rồi lại nghĩ: "Mình đừng có lỗ mãng. Lão tam thường nói với ta: Phải nhìn trước sau cẩn thận. Ta hãy thương lượng với chú ấy xem sao, nếu việc cần can thiệp thì mình can thiệp, còn không cần thì thôi". Nghĩ xong, liền thoắt lên nóc nhà trở về khách điếm. Bước vào phòng Lôi Minh đánh thức Trần Lượng dậy, nói:
- Lão tam, lão tam! Tỉnh dậy đi!
- Nhị ca kêu tôi dậy để làm chi?
- Ta vừa gặp một việc mới ràng ràng đây! Bữa nay trời nóng quá, trong sân không có chút gió nào, ta mới nhảy lên nóc nhà hóng gió. Ta vừa lên nóc nhà bỗng nghe có tiếng la: "Bớ người ta, nó giết tôi". Ta đinh ninh một vụ giựt dọc nào đó, mới phăng theo tiếng la tìm đến một ngôi nhà. Ở đó, ta bắt gặp một gã đàn ông đang cầm con dao la hét người thiếu phụ. Ta không biết đó là chuyện gì? Dự định nhảy vào can thiệp nhưng lại sợ chú chê ta lỗ mãng, nên ta mới chạy về bàn tính với chú xem có nên can thiệp cùng không.
- Nhị ca, anh nói như vậy là không đúng rồi. Vô cớ nhảy lên nóc nhà, nếu để trong quán người ta thấy được, có biết bao chuyện lôi thôi? Còn nói tới việc kia ư? Nếu không biết rõ, mắt không thấy rành thì lòng không phiền muộn; còn khi đã biết rồi, cứ bỏ mặc đi, thì lòng ta sao đang? Chúng ta hãy tới đó xem thử.
Nói rồi hai người cùng mặc y phục chỉnh tề ra đi. Không muốn kinh động khách điếm, họ lại nhảy lên nóc nhà, chạy ngang đến chỗ trang viện ấy. Bỗng trong nhà có tiếng la: "Cứu tôi với". Hai người lật đật nhảy xuống. Trần Lượng nhón lên nhìn vào
cửa sổ. Bên trong có tiếng người đàn bà nói:
- Hay cho Nhị Hổ, ngươi ăn hiếp ta quá lắm! Ta chỉ có nước đốt giấy tiền gọi quỷ đến bắt mi thôi. Mi không chịu buông ta ra ư? Cứu tôi với!
Gã đàn ông kia nói:
- Ừ, ta giết mi đây!
Nói rồi lấy sống dao chặt lên mặt người đàn bà mấy nhát, mỗi nhát chặt đều rướm máu đỏ rần. Người đàn bà khóc rống lên và kêu la cầu cứu. Trần lượng thấy vậy cầm lòng không được bèn nói với Lôi Minh:
- Này nhị ca, mình xông vào đi.
Hai người từ gian phòng ngoài xô cửa đi nhanh, vén rèm bước vào nói:
- Này anh bạn! tại sao nửa đêm nửa hôm lại cầm dao dọa nạt người thế?
Gã đàn ông nghe nói hết hồn nhìn lại, thấy Trần Lượng dáng vẻ thanh tú, còn Lôi Minh thì mặt xanh râu đỏ tướng mạo hung ác, anh ta lập tức buông dao nói:
- Xin hỏi quý danh nhị vị.
Trần Lượng đáp: Tôi họ Trần.
Lôi Minh cũng đáp: Tôi họ Lôi.
Gã kia nghe hai người trả lời, tiếng nói rổn rảng có lực, biết là người võ nghệ cao cường. trần Lượng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Bọn tôi chuyên làm nghề bảo tiêu ở phủ Trấn Giang, có việc đi qua xứ này; hôm nay ngụ tại Đức Nguyên điếm, đang hóng mát trong sân bỗng nghe có tiếng kêu cứu, bọn tôi tưởng là ai đó bị kẻ giựt dọc nên mới chạy ra xem, thì ra tiếng kêu cứu tự trong nhà, bọn tôi từ nhỏ có học qua chút võ nghệ, nên nhảy tường vào đây. Này anh bạn! Tại sao phải hành hung bằng dao búa như vậy?
- Té ra hai vị là đạt quan bảo phiêu đây mà. Tôi họ Tôn, tên là Nhị Hổ, người ở thôn trang này. Thôn trang chúng tôi hơn 80 mươi nhà đều họ Tôn, rất ít người họ khác. Riêng chỗ ở của tôi gọi là Tôn Gia bảo. Người đàn bà này là chị dâu của tôi, anh tôi thuở sanh tiền mở tiệm bán thuốc và mất cách đây 3 năm, chị ấy vẫn thủ tiết. Thấy bụng chị ấy mỗi ngày mỗi lớn, tôi mới hỏi tra cái bụng lớn này là tại sao, bị tra hỏi, chị ấy mới la hoán lên làm kinh động hai vị đạt quan như thế.
Trần Lượng nghe nói bèn nghĩ bụng: "Đây là chuyện riêng của gia đình người ta, mình xen vô làm chi". Bèn nói:
- Tôi có vài lời xin khuyên: Thiên tử là bậc chí đại còn không thể dạy bảo hết dòng họ mình, huống chi là bình dân trăm họ chúng ta! Tôn giá không cần phải làm thế, hãy bỏ qua đi!
Tôn Nhị Hổ nghe nói thế bèn đáp:
- Thôi được, hai vị không xen vào việc này, tôi cũng tạm gác lại và đi đây. Các vị Ở lại rồi đi sau nhé!
Lôi Minh nghe nói bèn nghĩ: "Tên tiểu tử này nói giọng khác thường, chắc có điều không ổn đây". Mới nói:
- Khoan đã! Tại sao anh bạn lại đi mà bảo bọn tôi ở lại? Sao bạn nói kỳ vậy?
Tôn Nhị Hổ thấy thái độ của hai người như thế cũng không dám cãi, lật đật nói:
- Thôi thì chúng ta cùng đi vậy.
Lôi Minh, Trần Lượng định bước ra ngoài, thì người đàn bà ấy nói:
- Xin hai vị ân công chớ đi! Những lời hắn nói vừa rồi không đúng sự thật chút nào.
Trần Lượng nghe nói lấy làm kinh ngạc, hỏi:
- Tại sao lại không đúng?
- Chồng của tiểu phụ đúng là họ Tôn, làm nghề bán thuốc bắc, qua đời cách đây đã ba năm. Gia đình tôi họ Khang, khi tôi về nhà chồng không quen biết gì hắn cả. Về sau mới nghe nói hắn là anh em bà con xạ Khi chồng tôi còn sống, hắn cũng không có tới lui thường. Sau khi chồng tôi qua đời, một hôm đang mua chỉ ở trước nhà, bỗng thấy hắn phong phanh trong chiếc áo mỏng khi tiết lạnh tháng mười, tôi mới nói: "Tôn Nhị Hổ! sao chú phong phanh trong bộ quần áo mỏng thế này? ". Hắn đáp: "Tẩu tẩu ơi! Tôi có vai mà không gánh gồng được, có tay mà không thể bưng xách được, một đồng một chữ cũng không, làm sao có tiền mà sắm được quần áo!". Tôi thấy hắn kêu khổ như thế bèn động lòng trắc ẩn, kêu hắn vào nhà soạn đưa cho hắn một ít quần áo cũ của chồng tôi, hai điếu tiền, và bảo hắn kiếm nghề gì thích hợp buôn bán sống đỡ. Ngờ đâu từ đó về sau, hễ không tiền, hắn cứ đến tôi vay mượn mãi và tôi cũng thường có chu cấp cho hắn. Ai dè thương người mắc họa, làm phước mang tai! Cho được lần thứ nhất, lần thứ hai trở thành cái lệ, sau rồi quen mãi. Dần dà hắn khuyên tôi cải giá, tôi mắng chửi và đuổi hắn ra. Hôm nay bà giúp việc của tôi xin nghỉ, hắn vô cớ cầm dao hiếp đáp tôi. Hắn hỏi bụng tôi lớn như thế này là tại làm sao? Tôi xin thưa với hai vị ân công rằng: Cái bụng lớn của tôi đây thực sự là do bệnh. Lời hắn chỉ là vu khống thôi! hắn lại không phải là bà con ruột thịt với chồng tôi, hôm nay thừa cơ nhà tôi không người bèn dở thói côn đồ dọa nạt. Tôi la lên như vậy mà hắn cũng mặc kệ! Hắn la hét như vậy cốt để người ngoài nghe tôi kêu cứu bèn trả lời: - Chị Ơi! Làn sao tôi can thiệp vào nhà của chị được!
Trần Lượng nghe nói, nhìn lại tên a đầu ấy đầu tóc vàng khè, mặt nám đầy mụn, đôi chân mày ngắn nằm trên cặp mắt ba góc, chiếc mũi tỏi dòm xuống cai miệng rít ló ra mấy cái răng bồ cào vàng cháy, xấu xí không tả nổi. Trần Lượng nói:
- Này Tôn Nhị huynh! Lời tục có nói: "Mỗi người quét tuyết trước nhà. Đừng nên dòm ngó sương sa cửa người". Anh bạn hãy tự xét mình đi, đừng nên dòm dỏ làm chi việc người! Thôi chúng ta cùng đi nhé!
Tôn Nhị Hổ nói: Được!
Ba người cùng đi ra cửa. Vừa đến cửa Đức nguyên điếm, Trần Lượng nói:
- Này Tôn Nhị huynh! Mời anh vào đây một lát.
- Biết hai vị Ở quán này là được, thôi tôi đi nhé! Hôm khác xin đến tạ Ơn.

http://tieulun.hopto.org

- Cần gì phải ơn nghĩa! Anh về nhà nhé!
- Tôi còn phải vào thành có việc.
- Nửa đêm làm sao vào thành được?
- Ở vách thành có lỗ hổng, có thể đi vào từ ngã đó.
Tôn Nhị Hổ nói xong cáo từ đi thẳng.
Lôi Minh và Trần Lượng không kêu cửa mà vượt tường vào bên trong. Trần Lượng nói:
- Hôm nay coi như ta cứu được một người. Ngày mai chúng mình nên đi sớm, ở lâu e có điều không hay!
Lôi Minh nói:
- Có gì đâu. Thôi đi ngủ!
Sáng ra thức dậy, Trần Lượng hỏi:
- Này phổ ky, chúng tôi lên phủ Khúc Châu, có phải đường lớn này đến đó không?
- Vâng!
- Chú mau dọn rượu thịt lên đây cho chúng tôi, ăn xong chúng tôi lên đường sớm.
Lôi Minh, Trần Lượng ăn uống rồi, tính tiền phòng tiền cơm xong, sửa soạn lên đường thì bên ngoài có hai vị quan nhân đem theo tám tên bộ thuộc tùng sự tại huyện Thường Sơn đến nói với chưởng quỹ:
- Này bác! Trong điếm của bác có người nào họ Lôi, họ Trần ở trọ không?
- Dạ có! Họ Ở thượng phòng phía Bắc.
- Xin bác gọi họ giùm.
Chưởng quỹ bèn kêu:
- Lôi gia, Trần gia, có người muốn gặp hai vị.
Lôi Minh và Trần Lượng bước ra hỏi: ưởng quỹ bước tới nói với hai vị quan nhân:
- Ai muốn gặp chúng tôi đấy?
Vị quan nhân hỏi:
- Hai vị đây là họ Lôi và họ Trần phải không?
Trần Lượng đáp: - Thưa phải!
- Xin mời hai vị lên quan có việc!
Trần Lượng hỏi:
- Ai tố cáo chúng tôi việc gì thế?
- Hai vị không cần phải hỏi! Hiện có trát của quan huyện mời các vị tới hầu. Có việc gì đến nha môn sẽ biết!
Chưởng quỹ bước tới nói với hai vị quan nhân:
- Thưa các vị quan nhân! Xin cho biết vụ việc này có dính líu đến chúng tôi không? Hai vị khách quan này hiện ở trong điếm chúng tôi, nếu họ có làm việc gì liên quan đến chúng tôi thì khoan dẫn họ đi đã!
- Thế không được đâu! Hiện tại có trát đòi của quan huyện, chúng tôi không dám tự ý. Hai vị này phải lên huyện đường trước. Còn sau đó, việc có dính líu đến ông hay không phải chờ xem vậy! Lôi gia, Trần gia, mời hai vị đi với chúng tôi!
Lôi Minh và Trần Lượng không biết việc gì đã xảy ra đến cho mình, nhưng bản chất là anh hùng nào sợ búa dao hình phạt, tham sống sợ chết. Trần Lượng nói:
- Này chưởng quỹ! Ông khỏi bận tâm! Bọn tôi không phải là hung phạm giết người, cường đạo trộm ngựa. Chuyện xảy ra cho chúng tôi bất ngờ như thế này chắc là tai bay vạ gió đây. Ông đừng lo! Dù chuyện có lớn bằng trời đi nữa cũng không liên lụy đến khách điếm của ông đâu!
Chưởng quỹ nói:
- Chúng tôi không sợ liên lụy đâu! Chuyện xảy đến cho hai vị, chúng tôi làm sao phủi tay đứng nhìn được?
Đoạn day qua hai vị quan nhân nói: - Xin hai vị vui lòng chiếu cố đến hai vị này giúp cho.
Lôi Minh và Trần Lượng lập tức theo họ đến nha môn. Rủi ro nhằm lúc Tiểu huyền đàn Châu Thoại và Xích diện hổ La Tiêu nghỉ phép, không có tại nha môn. Hai vị quan nhân đưa Lôi Minh và Trần Lượng về đến huyện đường bẩm báo, quan huyện lập tức thăng đường. Lôi Minh, Trần Lượng bước lên huyện đường lạy chào quan huyện. Quan huyện đùng đùng nổi giận làm cho Lôi, Trần phải một

http://tieulun.hopto.org

phen sợ hãi.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 104

Tôn Nhị Hổ vu oan cho Lôi Minh, Trần Lượng
Huyện Thường Sơn, nghĩa sĩ náo công đường

Lôi Minh, Trần Lượng lạy chào ra mắt quan huyện xong, quan huyện hỏi:
- Này Lôi Minh, Trần Lượng! Hai ngươi thông gian với Tôn Khang thị, qua lại được bao lâu? Có Tôn Nhị HHoổ tố cáo hai ngươi đây.
Lôi Minh, Trần Lượng nghe nói mặt mày đổi sắc! Té ra Tôn Nhị Hổ tối hôm chia tay với Lôi Minh, Trần Lượng, liền đi ngay vào thành. Có người xúi giục hắn cầm chén trà đập vào đầu mình có thương tích, sáng ra đến huyện Thường Sơn. Hắn cáo rằng Lôi Minh, Trần Lượng bị hắn bắt gặp đang thông dâm với chị dâu hắn, hai người cầm dao hành hung, lấy chén trà đập lên đầu hắn hiện còn thương tích. Hắn kêu oan ở nha môn nên huyện quan mới ra trát bắt Lôi Minh, Trần Lượng về và hỏi: "Các ngươi thông gian với Tôn Khang thị đã được bao lâu?" như thế. Trần Lượng thưa:
- Bẩm lão gia! Tiểu nhân là người phủ Trấn Giang, còn Lôi Minh là anh em kết nghĩa của tiểu nhân. Chúng tôi mới đến huyện Thường Sơn lần đầu, và mới ngụ tại Đức Nguyên điếm tối hôm quạ Nhưng vì tối hôm qua trời nóng nực, chúng tôi đang hóng mát trong sân, nghe có tiếng người kêu cứu: "Nó giết người! Cứu tôi với!". Chúng tôi đang làm nghề bảo tiêu, từ nhỏ có học qua phép phi thiềm tẩu bích, đoán chắc là có vụ giựt dọc đâu đó, bèn theo tiếng la tìm đến: thì ra tiếng la thoát ra từ một ngôi nhà lớn. Chúng tôi nhảy bừa vào trong nhà thì thấy một người đàn ông đang cầm dao muốn chém người phụ nữ. Chúng tôi bước vào khuyên giải, mới biết đó là Tôn Nhị Hổ muốn mưu hại chị của hắn. Chúng tôi trước đây không hề quen biết hắn, chỉ khuyên can Tôn Nhị Hổ đừng làm thế mà thôi, không ngờ hắn lại để tâm hận thù, vu khống là chúng tôi thông gian với Tôn Khang thị. Xin lão gia xét lại. Chúng tôi hôm qua mới đến Đức Ngyên điếm, nếu lão gia không tin thì xin truyền cho người trong điếm đến hỏi sẽ rõ. Chúng tôi cùng với Tôn Khang thị một là không bà con, hai là không quan hệ, cũng không quen biết. Xin lão gia kêu Tôn Khang thị đến để hỏi lại sẽ rõ. Chúng tôi là người ở nơi khác, cách đây 1.800 dặm mới đến ngày hôm qua, làm sao có thể thông gian với Tôn Khang thị được? Việc đó ít nhất 10 ngày hoặc nửa tháng mới có thể xảy ra được.
Đương nói những câu đó, quan huyện đã sai người truyền Tôn Khang thị đến hầu.
Phần Tôn Khang thị đang vật vã than khóc, bà giúp việc trở về hỏi duyên cớ rồi khuyên:
- Xin đại nương nương đừng khóc nữa! Cần gì phải biện bạch với Tôn Nhị Hổ, hắn là người không biết đạo lý mà!
Còn đang khuyên giải, thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Bà giúp việc chạy ra xem, thấy ngoài cửa đứng sẵn hai vị quan nhân, mới hỏi:
- Hai vị tìm ai?
- Tôn Nhị Hổ tố cáo Tôn Khang thị Ở đây lên quan, quan huyện truyền Tôn Khang thị lên quan đường để hầu.
Tôn Khang thị nói:
- Được! Tôn Nhị Hổ đã tố cáo ta, ta cũng muốn tố cáo hắn với quan huyện đây.
Nói rồi bèn mướn một cỗ kiệu nhỏ, cùng bà giúp việc đến nha môn. Quan tri huyện nhìn Tôn Khang thị mặt mày vàng ẻo, đó là gương mặt của người trong nhà từ lâu vắng bóng dàn ông hoặc là hóa bụa. Tôn Khang thị bước đến quan đường quỳ xuống. Quan huyện hỏi:
- Ngươi họ gì?
- Tiểu phụ họ Khang, lấy chồng nhà họ Tôn. Chồng tôi qua đời cách đây ba năm, tiểu phụ vẫn giữ phận góa phụ.
- Hiện tại có Tôn Nhị Hổ đầu đơn tố cáo rằng ngươi tư thông với Lôi Minh và Trần Lượng bị hắn bắt gặp. Sự tình như thế nào cứ thật khai ra.
- Thưa lão gia. tiểu phụ không hề quen biết với hai vị Lôi, Trần ấy. Tôn Nhị Hổ là người tôi giúp cho mấy bộ quần áo cũ, cũng là "loại quỷ theo hơi giấy tiền" mà thôi!
Nàng ta bèn đem sự tình từ trước kể ra một lượt. Quan huyện truyền dẫn Tôn Nhị Hổ, Lôi Minh và Trần Lượng ra, rồi nói với Tôn Khang thị:
- Hiện giờ không có người ngoài, ở đây toàn là công sai cả, ngươi hãy nói thiệt, bụng ngươi lớn là tại làm sao? Bổn quan sẽ cứu ngươi làm phước. Vậy chớ bụng lớn của ngươi là do thai hay do

http://tieulun.hopto.org

bệnh?
- Bẩm lão gia, bụng tiểu phụ là do bệnh.
Quan huyện lập tức cho mời quan y đến khám nghiệm. Giay lát quan y đến, quan huyện ra lệnh:
- Hãy khám mạch Tôn Khang thị xem cái bụng lớn của y là do thai hay bệnh.
Vị quan y vốn là kẻ gà mờ, chẩn mạch một lát rồi thưa:
- Bẩm lão gia! Tôi xem mạch cô ta là mạch hỷ, có triệu chứng đáng mừng.
Tôn Khang thị nghe xong, phun vào mặt ông ta một bãi nước bọt, rồi nói:
- Ông chỉ nói bậy bạ, chồng tôi chết đã ba năm, tôi thủ phận góa bụa làm sao có thai được?
Quan y nghe nói, quả quyết:
- Đừng cãi bướng, tôi nói cô có thai là chắc chắn cô có thai mà!
Quan huyện hỏi:
- Này Tôn Khang thị! Ta hỏi ngươi: Ngươi ở nhà cãi lộn với Tôn Nhị Hổ ra sao mà Lôi Minh, Trần Lượng lại đến khuyên can?
- Bẩm lão gia! Tiểu phụ không hề quen biết hai vị Lôi và Trần ấy, nhưng vì Tôn Nhị Hổ muốn giết tiểu phụ, tiểu phụ bắt buộc phải kêu cứu. Hai vị Lôi, Trần nghe thấy chạy đến chớ tiểu phụ không hề quen biết trước.
Quan huyện dẫn Lôi Minh và Trần Lượng vào rồi hỏi:
- Này Lôi Minh, Trần Lượng! Tại sao hai người vô cớ nửa đêm nhảy tường vào nhà can thiệp vào việc của người ta như thế?
Lôi Minh đáp:
- Bọn tôi là người tốt, lẽ nào thấy chết mà không cứu được?
Tôn Khang thị nói:
- Tức thật!
Quan huyện hỏi:
- Ngươi tức cái gì?
- Tôi tức là ở đây không có dao sẵn: Nếu có dao, tôi mổ bụng ra để cho lão gia thấy trong bụng này là thai hay bệnh.
Lôi Minh nghe vậy, nói:
- Chị này thiệt lớn mật, dám mổ bụng ư? Sẵn dao tôi đây nè, chị mổ ra đi! nếu là do bệnh, sẽ có người báo cừu cho chị; nếu nó là thai thì chị hãy nói rõ ra là chị thông gian với ai.
Nói rồi rút dao ném xuống đất.
Tôn Khang thị bèn chụp lấy dao, may có vị quan nhân kế bên lanh mắt giựt dao kịp. Quan huyện thấy vậy đùng đùng nổi giận, vỗ kỉnh đường hét lớn:
- Hay cho Lôi Minh, ngươi thật lớn mật làm càn, dám coi thường quan trưởng, lớn lối trước công đường! Trước mặt bổn huyện quan, ngươi dám khoa dao hành hung chớ! Bây đâu, đè hắn xuống đánh cho ta.
Nói rồi quan huyện rút cái thẻ lệnh trong tay áo định ném ra, thì thấy một cái bao giấy kèm trên thẻ. Quan huyện mở bao ra xem, đột nhiên biến sắc, "a" lên một tiếng rồi gục gặc đầu, nói:
- Này Lôi Minh! Lão gia xem ngươi cũng là người ngay thẳng, rất là sảng khoái! Bây đâu, mau dọn một tiệc rượu để bổn huyện thưởng cho hai vị này.
Lôi Minh, Trần Lượng cảm tạ quan huyện rồi đi ra đến phối phòng, ở đó có người trực sẵn và dọn rượu thịt lên. Trần lượng nói:
- Nhị ca ơi! Anh thấy đó, chuyện này chắc không xong rồi! Lão gia thưởng cho ta mâm rượu này nhất định là có duyên cớ gì đây! Chắc là họ muốn bắt chúng ta mà sợ e bắt không được mới làm kế hoãn binh như vầy chăng?
Lôi Minh đáp:
- Ta hoàn toàn không biết. Cứ ăn uống no say rồi hãy tính!
Trần Lượng đã đoán đúng. Quan huyện rút cái thẻ lệnh trong tay áo ra, thấy có kèm một miếng giấy, bèn mở ra xem: "Lôi Minh, Trần Lượng là bọn ác tặc, cấu kết với chúng lục lâm trong thiên hạ. Trước đây cướp ngục phá lao, họ chính là bạn bè của Uẩn Phương đó!". Quan huyện xem xong nghĩ thầm: "Lạ thiệt! Mấy chữ này sao lại cột ở đây?". Hiện thời quan huyện muốn bắt Lôi Minh, Trần Lượng mà xem ra các quan binh thủ hạ không ai đủ sức làm chuyện đó, cho nên đổi giận làm vui

http://tieulun.hopto.org

thưởng cho hai người một mâm rượu để làm kế hoãn binh. Một mặt cho người đi dò xét, một mặt cho người đi kêu Tiểu huyền đàn Châu Thoại và Xích diện hổ La Tiêu về để bắt Lôi Minh và Trần Lượng. Quan huyện nghĩ lại sự lạ lùng của bốn câu thơ trên giấy và nhìn đến con dao của Lôi Minh sao giống với những con dao của bọn giặc đang đêm khuấy rối ở Mã Gia Hồ quá! Càng nghĩ càng sinh nghi, quan huyện định truyền dẫn Bồng đầu quỷ Uẩn Phương ra bảo nhìn mặt xem có quen biết với Lôi Minh, Trần Lượng hay không. Nếu có quen biết thì họ là một phe với nhau. Việc cướp ngục ngày trước chắc chắn có hai người tham dự. Kỳ thật, nếu việc này xảy ra, Uẩn Phương vốn có thù với anh em huyện Ngọc Sơn, khi được dẫn ra, chắc chắn hắn bảo rằng biết để cho hai người thành tặc đạo. Nếu bị vu khống lần này, Lôi Minh, Trần Lượng dù cho lấy hết nước sông Hoàng Hà rửa cũng không sạch tiếng nhợ Quan huyện đang rút lệnh bài, thì bên ngoài có tiếng la:
- Âm thiên đại lão gia ơi! Tình thiên đại lão gia ơi! Oan uổng cho tôi, sao mà tôi oan uổng quá vậy nè!
Quan huyện định hỏi bên ngoài ai làm gì ồn ào thế thì Tế Điên lôi một vị văn sanh từ bên ngoài sồng sộc đi vào công đường.
Tế Điên từ đâu đến đây vậy? Sau khi chia tay cùng Lôi Minh, Trần Lượng, Tế Điên dẫn hai vị sài, Đỗ tiếp tục đi về phía trước. Từ đằng xa, một cỗ kiệu nhỏ đi lại rất nhanh, Tế Điên nhìn thấy nói:
- Chao ơi! A Di Đà Phật! việc này mình đâu có thể bỏ qua được.
Nói rồi Tế Điên cùng hai vị Ban đầu đi theo cỗ kiệu nhỏ đó tiến vào tòa thôn trang và đi vào cổng lớn ở đường lộ phía Bắc. Tế Điên nói:
- Này lão Sài, lão Đỗ, hai người đứng bên ngoài đợi ta một lát nhé!
Tế Điên vào bên trong cửa la lên:
- Khổ dữ a! Khổ dữ a!
Từ bên trong đi ra một vị quản gia nói:
- Đại sư phụ Ơi! Ông muốn hóa duyên thì hãy đến chỗ khác đi! Ông đến trễ quá! Nếu ông đến ba ngày trước thì viên ngoại chúng tôi còn thí xả chọ Còn bây giờ, viên ngoại chúng tôi có chuyện buồn lòng, không muốn thí xả cho Tăng, Đạo nữa!
- Viên ngoại các người buồn phiền chuyện gì thế? Nói ta nghe thử!
- Ông là người tu hành, nói cho ông nghe cũng chẳng hề chi! Ông muốn biết, ta nói cho ông nghe nè: Bà dâu thứ ba của viên ngoại chúng tôi tới kỳ lâm bồn, mà đã ba ngày rồi không sanh được. Viên ngoại cho mời biết bao bà mụ cũng đành bó tay thôi! Có người đề nghị giữ lại đứa bé mà chẳng giữ lại bà mẹ, có người đề nghị giữ bà mẹ chẳng cần giữ đứa bé. Cỗ kiệu vừa rồi là rước bà mụ Lưu đến đấy. Viên ngoại chúng tôi thật là lo lắng không yên.
- Không hề chi, mi trở vô bẩm với viên ngoại là Hòa thượng ta chuyên nghề đỡ đẻ đây!
- Hòa thượng đừng có nói chơi chớ! Có ai mà kêu Hòa thượng đỡ đẻ bao giờ.
- Tại ngươi không biết chứ ta có một thứ thuốc giục đẻ, uống vô là đẻ ngay hè!
- Thế thì được! Tôi sẽ vào bẩm với viên ngoại.
Quản gia lập tức vào thưa với viên ngoại. Viên ngoại lúc này lòng như lửa đốt, mong tìm thuốc thang cho con dâu, nghe quản gia nói, lật đật bảo:
- Mời Hòa thượng đó vô đây!
Quản gia bước ra nói:
- Viên ngoại chúng tôi xin mời Hòa thượng!
Tế Điên theo quản gia vào thư phòng, lão viên ngoại nhìn ra là một ông Hòa thượng kiếc, lập tức mời ngồi, nói:
- Bạch Thánh tăng! Có phải Ngài có thuốc giục đẻ?
Tế Điên gật gù đầu.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 105

Luận thị phi, khuyên phá cân rỗng ruột
Nói quả nhân, khéo độ Triệu Đức Phương

Khi Tế Điên vào tới thư phòng, lão viên ngoại hỏi:
- Đại sư phụ Ở ngôi bảo sát nào?
- Ta ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ, tên là thượng Đạo hạ Tế, mà người ta thường gọi là Tế Điên đó! Còn lão viên ngoại họ tên là chi?
- Tôi họ Triệu tên là Đức Phương. Vừa rồi nghe gia nhân nói Thánh tăng có diệu dược giục đẻ, xin Thánh tăng từ bi ban chọ Tôi xin hết lòng hậu tạ.
- Ta có viên thuốc này, ông cầm lấy đem vào dùng nước âm dương hòa tan cho uống thì sản phụ sẽ đẻ ngay thôi.

Triệu Đức Phương cầm viên thuốc đưa cho gia nhân và dặn dò đúng như chỉ dẫn. Giây lát, bà vú chạy ra nói:
- Lão viên ngoại có tin mừng rồi! Thuốc uống vào lập tức sanh ngay, mà lại sanh công tử nữa.

Triệu Đức Phương nghe nói rất vui mừng, khen:
- Thánh tăng thật là bậc thần tiên !

Rồi ra lệnh sửa soạn tiệc rượu. Tế Điên nói:
- Có hai vị Ban đầu cùng đi với Hòa thượng tạ Họ đang đứng chờ ngoài cửa.

Lão viên ngoại nghe nói, lật đật sai gia nhân mời hai vị Sài, Đỗ vào. Tiệc rượu dọn xong, mọi người cùng ngồi vào bàn ăn uống. Triệu Đức Phương nói:
- Tôi có một việc chưa được rõ, xin Thánh tăng chỉ rõ cho.
- Việc gì thế?
- Không dám dấu Thánh tăng, đương sơ tôi chỉ có một thân một mình, xuất thân nghèo khó, tay trắng gây dựng cơ nghiệp. Do có sự dối gạt mà được gia nghiệp như thế này. Năm ngoái, vào ngày sinh nhật lục tuần, tôi kêu ba đứa con trai và ba đứa con dâu đến nói: - Con ơi! Cha lập nên sự nghiệp này chính là nhờ cái cân rỗng ruột. Khi mua vào có thể mua 20 lượng 1 cân, mà khi bán ra chỉ bán 1 cân có 14 lượng. Do trong cán cân có thủy ngân. Trước đây cha mua mấy ngàn cân bông vải, mỗi cân dôi ra 4 lượng, đến nỗi người bán bông vải bị thâm vốn tức mình sanh bịnh thương hàn mà chết. Vụ này cha thấy trong lòng hổ thẹn. Hiện nay con cháu đầy nhà, từ đây cha không làm chuyện thất đức thế nữa. Cái cân ấy bây giờ đã dẹp bỏ, tôi tính cải ác hướng thiện. Dè đâu trời xanh không có mắt, cân rỗng ruột dẹp chưa được một tháng thì đứa con trai lớn chết đi, cô dâu cả cải giá. Chuyện đó chưa xong, đứa con trai kế cũng chết, vợ nó cũng bắt chước chị cả nó. Chưa đầy hai tháng sau, đứa con thứ ba của tôi cũng chết. Vợ nó mang bầu chưa cải giá! Bạch thánh tăng! Ngài nghĩ xem đó có phải là:

“Sửa cầu đắp lộ, đui hai mắt
Cướp của giết người, cháu con đông”

hay không? Tại sao làm thiện mà lại bị ác báo như thế?

Tế Điên cười hà hà nói:
- Ông không cần phải nghĩ quẩn làm chi! Để ta nói cho ông biết: Thằng con lớn của ông nguyên là người khách buôn dược liệu, bị Ông gian lận phá sản mà chết, hắn đầu thai làm con cả của ông để đòi nợ đó; còn thằng con thứ hai đến phá gia sản của ông; thằng con thứ ba sẽ gây đại họa bằng trời, đến chừng tuổi già, nó sẽ bỏ cho ông chết đói! Chỉ vì ông có tâm cải ác hướng thiện nên trời xanh có mắt bắt hai thằng phá gia chi tử đó về. Ông bây giờ kể như người làm lành bậc nhất. Quả phụ thất tiết đâu bằng lão kỷ hoàn lương!

Triệu Đức Phương nghe nói khác nào chiêm bao mới tỉnh, nói;
- Đa tạ Thánh tăng chỉ giáo. Nay tôi được một đứa cháu trai, có thể nhờ cậy được không?
- Đứa cháu này sẽ làm rạng rỡ tông môn, sáng rực gia phong của ông đấy nhé!
- Thế thì hay quá! Xin kính mời Thánh tăng ly rượu.

Ăn uống xong trời đã tối, Tế Điên cùng hai vị Sài, Đỗ nghỉ lại đó. Sáng hôm sau, Tế Điên thức dậy đòi đi cầu, rồi từ nhà Triệu viên ngoại đi đến ngã tư nội thành huyện Thường Sơn. Bên đường phía Bắc có một tòa lầu trước cửa đứng lố nhố 20 người chen chúc. Tế Điên hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Các vị làm gì đứng ở đây thế?
Có mấy người đáp:
- Bọn tôi chờ xem bệnh. Hứa tiên sinh ở đây là một danh y, mỗi ngày ông ta chỉ chẩn trị 20 người thôi. Qúa số không nhận xem, phải đến sớm mới được nhận. Bọn tôi đến sớm để chờ lấy số trong khi tiên sinh hãy còn chưa thức.
Tế Điên nói:
- Phải đó, để ta đi kêu ổng dậy.
Nói rồi xăng xải đi đến cánh cửa kêu lớn:
- Có bệnh coi mạch đây! Chưởng quỹ chưa dậy à?
Bên trong cổng, một vị quản gia đi ra nói:
- Này Hòa thượng, ông đừng nói bậy bạ. Coi bệnh làm gì có chưởng quỹ?
- Vậy có phổ ky hả?
- Cũng không có phổ ky, ở đây chỉ có tiên sinh thôi.
- Vậy kêu tiên sinh dậy đi. Ta muốn xem bệnh.
Nói tới đó thì từ bên trong vị tiên sinh bước ra. Tế Điên nhìn thấy vị tiên sinh này đầu đội khăn văn sinh màu thúy lam, mình mặc áo văn sinh cùng màu, lưng cột dây tơ, chân mang giày đế cao. Vị tiên sinh này vốn là thầy thuốc ở địa phương tên là Hứa Cảnh Thôi. Sáng nay vừa mới thức dậy, nghe bên ngoài có tiếng kêu khám bệnh, hỏi chưởng quỹ ồn ào, bèn bước ra xem. Hứa Cảnh Thôi bước ra thấy có một ông Hòa thượng kiếc đứng sẵn, bèn hỏi:
- Hòa thượng cần việc chi?
- Ta muốn khám bệnh.
Hứa tiên sinh nghe nói nghĩ thầm: "Cứ khám bệnh cho ông ta là xong". Bèn đưa Tế Điên vào phòng, Tế Điên nói:
- Cả người ta đau ngứa, cặp đùi cứng ngắc khó chịu hết sức.
Hứa tiên sinh nói:
- Đưa tôi chẩn mạch thử xem.
Tế Điên bèn đưa giò ra. Hứa tiên sinh bảo:
- Đưa tay ra kia mà!
- Ta tưởng là coi mạch trên giò chớ!
Nói rồi đưa tay ra bắt mạch. Tiên sinh nói:
- Tôi chẩn mạch ở cạnh bàn tay kia.
- Chớ không phải chẩn mạch ở lòng bàn tay sao?
Hứa tiên sinh chẩn mạch hồi lâu, nói:
- Hòa thượng ơi, ông không có bệnh gì hết mà!
- Có bện h chớ!
- Tôi xem mạch của ông sáu bộ bình hòa thì đâu có bệnh gì.
- Ta có bệnh chớ! Chẳng những ta có bệnh mà ông cũng có bệnh nữa! Bịnh của ông đây nếu ta không trị thì không hết được đâu.
- Tôi có bệnh gì đâu?
- Âm thai, quỷ thai lớn tổ bố trong bụng ông đó.
- Hòa thượng đừng nói bậy nói bạ chớ.
- Nói bậy hả? Ta với ông kéo nhau lên quan xem thử.
Nói rồi Tế Điên nắm dây lưng của Hứa tiên sinh lôi tuột ra ngoài. Ai nấy cản lại, hỏi:
- Chuyện gì mà kéo lên quan thế?
Tế Điên đáp:
- Mấy người đừng có xía vô.
Nói rồi kéo đi, ai cản cũng không được. Tế Điên kéo thẳng một mạch đến huyện Thường Sơn. Khi đến cổng huyện, Tế Điên hô to:
- Âm thiên đại lão gia! Tình thiên đại lão gia ơi! Oan uổng cho tôi lắm mà.
Các quan nhơn đang muốn cản lại, quan huyện nhìn ra thấy Tế Điên bèn dặn bảo đưa Tôn Khang thị ra ngoài rồi đứng dậy, nói:
- Xin mời Thánh tăng ngồi.

http://tieulun.hopto.org

Quan huyện cũng có quen biết với Hứa Cảnh Thôi vì ông ta có đến nha môn khám bệnh. Quan huyện hỏi:
- Bạch Thánh tăng! Ngài cùng Hứa tiên sinh đến đây có việc chi?
Tế Điên đáp:
- Lão gia có hỏi đến ta xin thưa: Ngày hôm qua đang ở nhà Triệu Đức Phương, ta bị bệnh. Triệu viên ngoại thấy ta bị bệnh bèn bảo mời danh y Hứa Cảnh Thôi đến khám bệnh cho tạ Nhưng mà ông ấy đòi tiền xe quá đắt, bước ra cửa phải 6 điếu, đi đến đầu làng phải 12 điếu, đi qua 5 dặm đường phải 24 điếu. Ta bảo: Đắt quá! Thôi, để ta tự đi vậy. Sáng sớm hôm sau, Triệu viên ngoại đưa cho ta 50 lượng bạc, từ Triệu gia trang ta đi hơn 20 dặm đường mới đến nhà Hứa tiên sinh để chẩn mạch. Ông ấy hỏi ta: Có tiền không? Ta đáp: Có tiền đây. Rồi móc 50 lượng ra để trên bàn. Ông ấy gom tiền đút vào túi áo rồi bảo ta: Nộp tiền cho ông ấy là hết bệnh ngay, khỏi phải uống thuốc. Ông ấy bảo ta về đi, ta đòi tiền lại, ông ấy không chịu trả, nhơn đó mà ta níu ông ấy đến quan đây.
Quan huyện nghe nói cho là lạ lùng hết sức, bèn hỏi:
- Hứa Cảnh Thôi! tại sao ông dám gạt tiền Thánh tăng như vậy?
Hứa Cảnh Thôi đáp:
Bẩm lão gia! Y sinh nào dám vô lễ như vậy. Tôi nguyên việc nhà quá bận rộn nên dậy hơi trễ. Vừa mới thức dậy nghe bên ngoài có người kêu lớn, tôi bước ra xem thì gặp vị Hòa thượng này. Ông ấy kêu tôi khám bệnh. Tôi khám thấy ông không có bệnh gì cả, nhưng ông lại nói tôi có bệnh, có một cục âm thai, quỷ thai tổ bố ở trong bụng. Nói rồi ông ta kéo tôi lên quan. Chớ tôi có gạt tiền bạc gì của ông đâu!
Tế Điên nói:
- Ngươi đừng có nói trớ! Vậy chớ cái gì giấu trong lòng ngươi đó? Nếu lão gia không tin thì bảo hắn mở dây lưng giũ giũ thử xem!
Quan huyện hỏi;
- Này Hứa Cảnh Thôi! Trong lưng ngươi có tiền không?
- Bẩm lão gia , không có!
- Nếu không có thì ngươi cởi thắt lưng giũ thử xem!
Hứa Cảnh Thôi mở cởi dây tơ ra, giũ mạnh, quả nhiên rơi ra trên đất một cuộn giấy. Hứa Cảnh Thôi định lượm lấy, nào ngờ Tế Điên nhanh tay lượm trước đưa cho quan huyện nói:
- Lão gia xem thử.
Quan huyện cầm cuộn giấy mở ra xem, thấy tuồng chữ viết tháo, đề là:

Lôi Minh, Trần Lượng kẻ ác tâm
Cấu kết quản giao chúng lục lâm
Việc trước phá lao cùng cướp ngục.
Cứu thoát Uẩn Phương, chúng dự phần.

Quan huyện xem rồi hỏi:
- Này Hứa Cảnh Thôi! Đây là tờ giấy gì, ở đâu ngươi có thế?
- Bẩm lão gia, tôi lượm.
- Mới sáng sớm mà ngươi lượm ở đâu vậy?
- Bẩm lão, gia tôi lượm ở trong viện.
- Lượm sao mà khéo thế!
Tế Điên nói:
- Xin lão gia cho kêu Tôn Khang thị lên.
Lập tức quan Tri huyện cho người đòi Tôn Khang thị đến công đường, Khang thị hỏi
- Hứa hiền đệ! Chú cũng đến đây à?
Hứa Cảnh Thôi hỏi:
- Tẩu tẩu! Sao chị lại ở đây?
Quan huyện hỏi:
- Này Tôn Khang thị! Ngươi có quen biết với Hứa tiên sinh này ư?
Tôn Khang thị đáp:

http://tieulun.hopto.org

- Bẩm lão gia! Khi còn sống, chồng tôi mở tiệm bán thuốc, có kết làm anh em với chú đây. Khi chồng tôi bịnh nặng, chú đây chữa trị chọ Đến lúc chồng tôi qua đời có chú ấy giúp đỡ lo việc chôn cất. Sau khi mai táng xong, tôi mới nói với chú ấy: - Nhà tôi góa bụa nhiều tiếng thị phi, nếu có việc gì cần tôi sẽ cho người đến mời. Còn nếu không, chú khỏi phải đến nữa. Từ ấy chú ấy không đến nhà tôi nữa. Nhưng trước sau vẫn là chỗ quen biết.
Tế Điên lại nói:
- Hãy đưa Tôn Nhị Hổ lên hầu đi.
Khi Tôn Nhị Hổ lên công đường, hỏi Hứa Cảnh Thôi:
- Hứa đại thúc cũng đến đây à?
Quan huyện hỏi:
- Này Tôn Nhị Hổ! Ông ta kết làm anh em với anh của ngươi, tại sao ngươi kêu ông ta là đại thúc?
Tôn Nhị Hổ thưa:
- Bẩm lão gia, đúng đấy! Trước đây tôi cùng Hứa tiên sinh luận là anh em, nhưng vì tôi hay đến mượn tiền ông ấy, mượn 10 điếu cho 10 điếu, mượn 8 ngàn cho 8 ngàn, tôi không dám coi là anh em nữa nên gọi là đại thúc.
Tế Điên nói:
- Cho đưa họ ra ngoài hết đi.
Quan huyện lập tức cho đưa mọi người ra khỏi công đường. Tế Điên nói:
- Chỉ đưa một mình Tôn Nhị Hổ lên thôi.
Sau khi Tôn Nhị Hổ vào lại công đường, Tế Điên nói với Tôn Nhị Hổ:
- Này Tôn Nhị Hổ! Vừa rồi Hứa Cảnh Thôi đã nói hết rồi. Phần ngươi có chịu cung khai chăng? Lão gia sẽ cho người kẹp ngươi để khảo tra đó.
Quan Tri huyện nghĩ thầm: “Thế thì hay quá! Hòa thượng đã phân xử cho mình đây!”. Nghĩ rồi lập tức cho người bày kềm kẹp ra để khảo tra Tôn Nhị Hổ. Tôn Nhị Hổ lật đật thưa:
- Lão gia không cần phải động hình. Hứa Cảnh Thôi đã nói hết, tôi cũng không dấu làm chi.
Quan huyện hỏi:
- Ngươi cứ tình thật khai ngay, ta sẽ châm chước.
Tôn Nhị Hổ từ đầu tới đuôi thuật qua một lượt. Quan huyện nghe nói mới vỡ lẽ.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 106

Tìm thầy thuốc minh oan ở Trường Sơn huyện
Phá kỳ án, liệt phụ may gặp cứu tinh

Tôn Nhị Hổ nghe Hứa Cảnh Thôi đã cung khai hết, bèn nói:
- Lão gia không cần động hình, tôi xin khai hết. Nguyên tôi thường hay kiếm Hứa tiên sinh mượn tiền. Một hôm ông ấy nói với tôi: - Này Tôn Nhị Hổ! Chú là tài chủ đó! Tôi nói: - Tôi mà là tài chủ gì? Ông ấy nói: - Anh em chú bác với chú đã qua đời rồi. Chú khuyên bà chị dâu cải giá đi, thì gia tài của ông ấy khoảng 3 vạn lượng bạc, bà ta mang đi 1 vạn, chia cho bà con 1 vạn, còn 1 vạn lượng về phần chú. Như vậy chú không phải là tài chủ là gì? Phàm việc gì mưu sự do người mà thành sự Ở trời cả! Tôi nghe nói cũng phải, bèn đem việc đó bàn với chị dâu, bị bà ấy mắng cho một trận, và từ đó không cho tôi đề cập đến việc đó nữa. Sau đó Hứa tiên sinh thường hỏi tôi: - Chú có nói chuyện ấy với chị chú chưa? Tôi nghĩ rằng: "Vợ Ông ấy mới chết, chắc là ông ấy muốn chị dâu mình đây!". Tôi bèn giận ông ấy và nói: - Để tôi nói giùm cho ông. Ông ấy nói: - Tôi chỉ thích chị dâu của chú, còn gia sản không để ý tới, chỉ sợ chị dâu chú không bằng lòng thôi! Tôi nói: - Để tôi nói giúp thử xem. Tôi mượn cớ mai mối, thường đến ông ta mượn tiền luôn. Một hôm ông ấy nói: - Này Nhị Hổ! Chú cứ mượn tiền tôi hoài mà sao chú không chịu nói giúp tôi với chị dâu của chú cho tôi? Tôi đáp: - Thôi, ông dẹp ý nghĩ đó đi! Chị dâu tôi không chịu cải giá. Ông ấy nói: - Tôi thấy chị dâu của chú ngồi bán kim chỉ trước cửa nhà mà bụng càng ngày càng lớn, trong đó chắc có duyên cớ gì đây! Ông ấy lại nói: - Này Nhị Hổ! Tôi đưa cho chú một con dao, chú hãy đi hỏi chị dâu chú cái bụng lớn của bà ấy là tại làm sao? Bà ấy phải nói tư thông với ai, chú nhân đó đuổi bà ấy ra khỏi cửa, thì gia tư ấy há chẳng thuộc về chú ư? Tôi cho là đúng, bèn cầm dao đến nhà bà chị dâu, đúng lúc bà giúp việc đi vắng. Tôi đang hạch tội chị dâu, thì Lôi Minh, Trần Lượng bước vào khuyên can. Tôi đem việc này nói với Hứa tiên sinh. Ông ấy bảo: - Không hề chi, tôi có quen với Đỗ tiên sinh ở phòng hình sự. Ông ấy dạy tôi đánh vào đầu có thương tích để tố cáo lên quan huyện, rồi ông ấy giúp tôi trị tội Lôi Minh và Trần Lượng. Đó là những sự việc đã qua, tôi xin thật tình khai đúng. Quan huyện bảo thơ ký hình sự ghi chép lời cung, rồi lập tức truyền đưa cả bọn Tôn Khang thị, Hứa Cảnh Thôi đồng lên quan đường. Thư ký hình sự đọc lớn lời khai trước mọi người. Hứa Cảnh Thôi sợ đến mặt mũi tái xanh. Quan huyện vỗ kỉnh đường hét:
- Hứa Cảnh Thôi! Ngươi là người có học, sao dám mưu đoạt tiết trinh người sương phụ, phá hoại gia cang của người! Ngươi có biết mình phạm pháp hay không? Giờ ngươi chịu đánh hay chịu phạt?
Hứa Cảnh Thôi lật đật quỳ xuống thưa:
- Bẩm lão gia! Chịu đánh là sao? chịu phạt là sao?
- Chịu đánh là đánh ngươi cho thật nặng. Còn chịu phạt là đánh ngươi 100 giới xích rồi phạt ngươi 3.000 lượng bạc để làm tấm bia trinh tiết cho Tôn Khang thị.
Hứa Cảnh Thôi vội đáp:
- Y sinh tình nguyện chịu phạt.
Quan huyện bèn ra lịnh đánh Hứa Cảnh Thôi 100 giới xích ngay tại quan đường, rồi phái người áp giải Cảnh Thôi về lấy tiền. Quan huyện lại nói:
- Này Tôn Nhị Hổ! Ngươi vô cớ đặt điều, cầm dao hành hung hiếp đáp người quả phụ, mưu đoạt gia sản người, tội đó không thể dung thạ Bây đâu, đè hắn xuống đánh 40 mươi thước lớn cho ta! Chiếu theo luật Tống triều, cùm hắn 100 ngày rồi thả.
Quan huyện day qua hỏi:
- Bạch Thánh tăng, người xem bụng của Tôn Khang thị như thế nào?
- Bụng này là có thai đó!
- Thánh tăng không đùa chớ? Cô ta ở góa 3 năm nay làm sao có thai được?
- Lão gia không tin thì kêu cô ta đến trước huyện đường khám thử. Thai này không giống với thai bình thường đâu!
- Làm sao mà để khám nghiệm ở quan đường được?
- Tế Điên móc ra một cục thuốc đưa cho bà mụ bảo đưa Khang thị vào phòng trống sanh. Bà mụ đưa Khang thị vào phòng trống cho uống thuốc, lập tức sanh ra một bào thai huyết. Bọc trắng huyết

http://tieulun.hopto.org

đỏ, lớn bằng trái dưa hấu. Bà mụ cầm ra trước quan đường đưa cho quan huyện xem. Tế Điên che mặt nói:
- Hãy cầm đem chỗ khác đi!
Quan huyện hỏi:
- Đó là cái gì vậy?
Tế Điên đáp:
- Đó là huyết thai do khí đọng trong huyết mà thành. Người phụ nữ lấy kinh huyết làm chủ: một tháng không có kinh gọi là tật kinh; hai tháng không có gọi là bệnh kinh; ba tháng không có gọi là bế kinh; bảy tháng không có gọi là lao huyết phòng. Cục huyết thai này cũng là bệnh về huyết mỗi tháng một lớn.
Quan huyện chừng đó mới rõ, bảo lính đưa Tôn Khang thị về nhà. Quan huyện lại hỏi:
- Bạch Thánh tăng! Còn Lôi Minh và Trần Lượng bây giờ mình phải xử trí thế nào? Hồi nãy trước công đường, Lôi Minh la hét lớn tiếng, rút dao hành hung, tôi đương muốn ghép tội chung với Uẩn Phương thì vừa gặp Thánh tăng đến.
Tế Điên nói:
- Hôm Hòa thượng ta đi, có để lại một tờ giấy nhét dưới ống đồng, lão gia lấy ra xem thì rõ.
Quan huyện bèn trút ống đồng ra quả nhiên có một tờ giấy xếp lại. Quan huyện mở ra xem, thấy có bốn câu thơ:

Quan huyện anh minh khéo xét phân,
Chớ lầm người tốt với tặc nhân.
Tại nhà Mã Tuấn bắt tặc đảng
Góp sức đồ nhi Dương, Lôi, Trần.

Quan huyện xem xong nghĩ thầm: "Té ra Lôi Minh, Trần Lượng là môn đồ của Thánh tăng mà mình không rõ". Lập tức ra lệnh cách chức Hình phòng là Đỗ Phương vì giả công làm tư, ham của hối lộ viết lệnh công văn làm hại người hiền. Sau đó mới phái người kêu Lôi Minh, Trần Lượng lên trả con dao lại cho Lôi Minh và thưởng hai người 10 lượng bạc. Lôi Minh, Trần Lượng tới chào sư phụ. Tế Điên nói:
- Ta bảo hai con đi làm việc cho ta, dọc đường đừng có xen vào việc của ai hết mà không nghe!
Trần Lượng nói:
- Nếu không có sư phụ đến kịp lúc thì oan uổng này không biết làm sao bày tỏ!
- Thôi hai con hãy đi mau đi.
Lôi Minh, Trần Lượng cám ơn quan huyện, từ biệt Tế Điên, rồi đi ra khỏi nha môn. Hai người cứ theo đường lớn mà đi tới, đến mặt trời lặn, thấy phía trước có một tòa thôn trang nằm bên đường. Hai bên đường đều có phố xá buôn bán. Hai người vào một tửu điếm hiệu là Tam Ích. Phổ ky mời hai người lên Bắc thượng phòng, lấy nước rửa mặt và mời uống trà. Hai người kêu cơm rượu ăn uống. Vì đi suốt ngày mệt nhọc, hai người cởi áo mở thắt lưng ngủ vùi. Sáng hôm sau dậy sớm, Lôi Minh dòm lại thấy đồ đạc còn nguyên, mà chiếc quần của mình đâu mất, bèn hỏi:
- Lão nhị, có dấu cái quần của ta chăng?
Trần Lượng đáp:
- Đâu có!
Rồi nhìn lại, chiếc quần của mình cũng không cánh mà bay Trần Lượng nói:
- Lạ thiệt! Cái quần của tôi cũng đâu mất tiêu rồi.
Hai người thức dậy choàng áo anh hùng ngồi đó chịu trận, định bụng kêu phổ ky hỏi thăm, nhưng chẳng lẽ lại nói chuyện mất quần! Trần Lượng nói:
- Này nhị ca! Không cần phải tìm kiếm làm chi! Cứ đưa tiền cho phổ ky mua cho ta hai cái quần, mắc rẻ gì cũng được.
Phổ ky nói:
- Được! Hai vị muốn mua quần cũng vừa đúng lúc! Hồi sáng sớm, ở bên phòng phía Đông có một vị khách cầm hai cái quần bảo tôi đi cầm giùm hoặc bán cũng được, với giá 20 lượng. Tôi không biết bán ở đâu nên không nhận. Mà thấy ông ta hình như hơi khùng khùng thì phải.

http://tieulun.hopto.org

Trần Lượng nói:
- Chú cầm về đây cho chúng tôi xem thử!
Phổ ky đi ra, một lát cầm về hai cái quần. Trần Lượng xem lại, chính là hai cái quần của bọn mình. Hai người bèn lấy quần mặc vào. Phổ ky dòm thấy, nghĩ thầm: "Té ra hai người này không có quần đây mà!". Lôi Minh nói:
- Này phổ ky! Người bán quần đó ở đâu? Chú đưa bọn ta đến gặp ông ấy.
Phổ ky gật đầu, đưa Lôi Minh, Trần Lượng đến phòng Đông. Vừa bước vào cửa, nghe bên trong có tiếng nói giọng khẩu âm phương Nam:
- Chao ơi! Thằng nhãi ranh đó cầm chiếc quần đi bán ở đâu mà bây giờ chưa thấy về.
Phổ ky nói:
- Bán ở trong viện đây thôi mà!
Hai người lớn bước đi thẳng vào trong viện. Dựa vào tường phía Bắc đặt một chiếc bàn, kế đó là một cái bàn bát tiên với hai chiếc ghế dựa. Một người đang ngồi trên ghế dựa, đầu đội khăn võ sinh công tử màu thúy lam có hai tua bỏ thõng, mình mặc áo choàng thúy lam, lưng thắt dây loan đái 5 màu, mang giày đế mỏng, gương mặt trắng trẻo, mày to mắt sáng, nhân phẩm khác người. Lôi Minh dòm thấy người này, nói:
- A, cái thằng này! Mi dám đùa với hai anh em ta hử?
Nguyên người này họ Liễu tên Thụy, tự là Xuân Hoa, trác hiệu Đạp tuyết vô ngân, cũng là một trong 36 bạn bè ở Ngọc Sơn, kết làm anh em với Lôi Minh và Trần Lượng. Người này tuy tướng mạo nho nhã nhưng tính tình rất khôi hài. Liễu Thụy từ thôn Như Ý ra đi, vâng lời mẹ của Dương Minh đi tìm Dương Minh trở về, đến phía Bắc thôn trang này ở lại mấy ngày vì nghe lời đồn có một tên ác côn tên là Truy hồn thái tuế Ngô Khôn, Liễu Thụy muốn điều tra xem nếu hắn là tên ác côn thì khử hắn trừ hại cho dân. Ở lại khách điếm mấy ngày, Liễu Thụy không dò hỏi được tin tức chị Sáng hôm qua thấy Lôi Minh, Trần Lượng vào khách điếm nên Liễu Thụy bèn đùa giỡn một phen. Sáng nay thấy Lôi Minh, Trần Lượng đến, Liễu Thụy bèn hỏi:
- Lôi nhị ca, Trần tam ca, hai anh có mạnh giỏi không?
Hỏi rồi bước tới thi lễ. Trần Lượng hỏi:
- Liễu hiền đệ! Tại sao chú lại ở đây?
- Tôi vâng lệnh Dương bá mẫu đi tìm Dương đại ca.
- Dương đại ca hiện đã về rồi. Chúng tôi chia tay ở huyện Thường Sơn cách nay mấy ngày, hiện giờ chắc Dương đại ca đã về đến nhà rồi.
- Các anh gặp nhau ở đâu vậy?
Trần Lượng ho một tiếng, nói:
- Chuyện dài dòng lắm!
Nói rồi đem việc Hoa Vân Long tác ác ném độc phiêu hại ba bạn lần lượt thuật lại. Nghe xong, Liễu Thụy nghiến răng ken két, nói:
- Hay cho Hoa vân Long, mi thật là kẻ vong ơn phụ nghĩa! Dương đại ca đã phát thiếp lục lâm, tành toàn cho mi, đối đãi với mi trọng đại như thế mà mi nỡ lang tâm xử độc như vậy ư? Chừng nào gặp được mi, ta sẽ kết thúc mạng mi chớ không tha!
Trần Lượng nói:
- Đừng nhắc tới hắn làm chi! Bây giờ chú định đi đâu đây?
- Tôi nghe nói ở đây có tên ác bá, muốn dò xem thử.
- Để chúng tôi cùng đi với chú cho vui.
Ba người cùng ra đến thượng phòng, kêu thức ăn sáng, ăn rồi cùng kéo nhau đi. Ra khỏi cửa thôn không xa, họ thấy trước mặt có một người định treo cổ, miệng than thở:
- Trời ơi, trời hỡi! Thần Phật không để mắt cho, đất trời không nghe thấy giùm, thì sống làm chi?
Ba người nhìn kỹ, thấy người than thở trạc độ tứ tuần, đầu đội khăn lam bốn góc, mặc áo choàng lam cùng màu. Trần Lượng vội bước tới hỏi:
- Bạn ơi! Vì sao không muốn sống thế? Xem ra bạn không phải là người tầm thường mà gặp phải chuyện chi đến nỗi? Hãy nói cho chúng tôi nghe xem có giúp được việc gì không?
Người ấy ho lên một tiếng, nói:
- Tôi sống đây cũng như chết rồi! Ba vị muốn hỏi, tôi xin thưa!

http://tieulun.hopto.org

Rồi đem sự tình kể quạ Ba vị anh hùng nghe xong nộ khí xung thiên, muốn xắn tay can thiệp ngay, nào ngờ dây dưa đến một loại thị phi!

http://tieulun.hopto.org

Hồi 107

Lôi, Trần say ngủ bị mất trộm
Đạp tuyết vô ngân dõi tặc nhân

Lôi Minh, Trần Lượng và Liễu Thụy hỏi người ấy tại sao lại định hủy mình như thế. Người ấy đáp:
- Tôi họ Diêm tên Văn Hoa, người ở huyện Đơn Đồ, từ nhỏ tôi có đi học nhưng bỏ nửa chừng. Tôi có biết vẽ qua vài nét đan thanh. Nhưng vì gặp mất mùa đói kém, tôi đem vợ là Tào thị, con gái là Thụy Thư đến ở ngụ trong bắc Tân Trang điếm này, rồi hằng ngày đi vẽ mướn ở nhà người ta để kiếm sống. Ngày kia, tôi đi đến Ngô gia bảo. Vị trang chủ tên là Truy hồn thái tuế Ngô Khôn kêu tôi đến, hỏi tôi vẽ được những gì? Tôi đáp: - Tôi có thể vẽ được núi sông nhân vật, hoa cỏ, chim thú. Ông ấy hỏi tôi có vẽ được Tỵ hỏa đồ hay không? Tôi đáp: Cũng vẽ được. Ông ấy bảo tôi vẽ cho mấy bức. Ông ấy cầm xem rất vừa ý, mới hỏi tôi vẽ bức tranh bao nhiêu tiền? Tôi đáp: - Mỗi bức là một điếu tiền. Ông ấy bảo: - Để ngày mai ta đến Tân Trang điếm tìm chú. Hôm sau ông ta cưỡi ngựa đến tìm. Tôi mướn một gian phòng trong điếm, ông ta đến cũng không có chỗ để vợ con lánh mặt. Khi vào đến phòng tôi, ông ta gặp vợ và con gái của tôi. Con gái tôi hôm nay 17 tuổi, dung mạo cũng tạm dễ coi, nào ngờ vừa thấy nó, ông ta ngầm ý bất lương, bèn bảo tôi nên mở một tiệm vẽ thuê, ông ta sẽ cho mượn 200 lượng bạc. Tôi tưởng là một dịp tốt mới đồng ý đi tìm chỗ mở một tiệm vẽ ở đường phía Bắc tại thôn này. Tiệm vẽ này lấy tên là Cổ Phương Các, gian hàng sau làm chỗ ở của gia đình. Tôi vẽ cho ông ta rất nhiều bức họa đẹp. Từ ngày khai trương đến nay được hai tháng. Ngày hôm qua, ông ta cưỡi ngựa tới tiệm vẽ của tôi, cầm đưa cho một hộp nữ trang gồm có một đôi trâm giắt đầu bằng ngọc và nói: - Ta gởi chú cất giùm, một lát ta trở lại lấy. Tôi nghĩ: "Cất giùm cũng chẳng hề chi!". Đến tối hôm qua, không thấy ông ta đến lấy, tôi mới đem của ấy bỏ vào rương khóa lại. Sáng sớm hôm nay ông ta mới đến lấy, tôi mở rương ra xem thì đồ gởi không cánh mà bay, khóa rương vẫn y như cũ không hề có dấu cạy. Ông ta lập tức trở mặt mắng tôi là gian trá và kêu thủ hạ đánh tôi mấy lượt, rồi bắt vợ con tôi đi, bảo rằng ông ta xiết nợ, chừng nào đem đồ gởi đến trả thì mới cho về, không thì bắt luôn. Tôi thực tình không gạt gẫm ông ta, lại cũng không chịu nổi sự chèn ép này, thôi thì chết quách cho xong.
Trần Lượng nói:
- Anh bạn! Anh đừng vội chết làm chi! Hãy đưa chúng tôi về nhà, chuíng tôi sẽ có cách giúp anh.
Diêm Văn Hoa gật đầu đồng ý, rồi đưa ba người về Cổ Phương Các. Trần Lượng bảo:
- Những đồ gì có thể mang theo được, anh hãy tom góp mang theo. Tối nay, tôi sẽ rước vợ con anh về và giúp anh một ít vàng bạc để anh đưa gia đình đi trốn, được không?
Diêm Văn Hoa nói:
- Nếu ba vị đưa gia đình tôi trở về đây sum họp, tôi tình nguyện bỏ nơi này đến sinh sống chỗ khác.
Liễu Thụy nói:
- Anh hãy chờ đến canh ba rồi biết.
Ba người lại ra đi dến Ngô Gia bảo thám thính. Ngô Gia bảo là một trang viện rất lớn, chiếm khoảng 4 dặm đất. Trên tường chung quanh đều có gắn đinh nhọn tua tủa. Bao bọc phía ngoài là một dẫy hào sâu rộng: bờ hào, những cây liễu rủ trồng ngay hàng thẳng lối. Cửa trang viện ở phía Nam mở rộng, bên trong có mấy tên ác nô canh giữ, phía trước có cầu treo, phía sau có cửa gác. Ba người dò xét đường đi kỹ càng xong bèn trở về khách điếm gọi rượu thịt ăn uống. Cơm tối xong, đợi đến canh hai, trong điếm ngủ cả, ba người mới thay đồ dạ hành, đem y phục ban ngày bỏ vào trong bao gói kỹ, cột ở ngang lưng, ra khỏi phòng đóng cửa lại, vẽ ký hiệu trên vách rồi băng mình vượt tường đi đến Ngô Gia bảo ở đường Tam Lý, bắc Tân Trang.
Đến dưới tường rào, họ rút trong đãy ra một sợi dây cột móc quăng lên móc vào đầu tường rồi theo dây đu mình lên, lên đến đầu tường, họ cuốn dây lại bỏ vào bọc. Ba người đưa mắt nhìn bao quát: ngôi trang viện, điện đài lầu các rất là tề chỉnh. Ba người dùng thuật phi thiềm tẩu bích đi khắp nơi dò xét. Đến một viện tứ hợp phòng, phòng phía Bắc có ba gian, phòng phía Nam cũng ba gian, hai phòng Đông Tây đều có những phối phòng. Trong gian phòng chánh ở phía Bắc ánh đèn lấp lánh, bóng người lung linh. Ba người đến phòng phía Bắc, cặp theo rèm châu, dùng thế Dạ xoa thám hải uốn mình dòm vào. Một ngọn đèn sáng đang cháy lung linh đặt trên bàn nhỏ nằm trên bục ở gần thềm. Trên bục để sẵn hai bao quần áo, trên bàn có những món trang sức cài đầu bằng vàng bạc

http://tieulun.hopto.org

dính kèm với những hạt chân châu màu phỉ thúy. Ngồi trên bục là một người đàn bà tuổi trạc tứ tuần. Kề bên có một cô gái tuổi chừng 17, 18 tuổi, mười phần xinh đẹp. Dưới đất gần đó có bốn hầu gái xúm nhau dụ dỗ:
- Chị không muốn cũng không được đâu! Ở nhà chị ăn cơm hẩm, uống trà lạt, mặc quần áo cũ kỹ rách nát. Chỉ cần bằng lòng ở đây với trang chủ tôi há không phải là hưởng vinh hoa phú quý hay sao? Chúng tôi khuyên chị hãy bảo con chị đừng khóc nữa, dồi phấn thoa son vào. Trang chủ chúng tôi không phải đối xử với mẹ con chị một ngày một bữa đâu! Nếu mẹ con chị không bằng lòng, để chọc giận Thái tuế gia chúng tôi, thì một trận mưa côn giáng xuống, mẹ con chị làm sao sống nổi! Ai sẽ báo thù cho mẹ con chị? Đừng nói chi đến mẹ con chị, mà ngay đến cả những người ở địa phương này, hễ nhà ai có gái hay nàng dâu xinh đẹp, Thái tuế gia muốn bắt thì bắt ngay Gia đình họ có tìm tới, nói nghe có tình có lý thì được mấy mươi lượng bạc rồi ra về. Còn nếu không ưng thuận thì sẽ bị một trận đòn chết luôn, rồi kéo xác chôn ngoài hoa viên là xong!
Cô gái nói:
- Tôi chỉ muốn chết thôi! Sống làm người ở chung với mẹ tôi một chỗ, còn chết thì cùng làm quỷ một nơi.
Lôi Minh, Trần Lượng nghe rõ cả mới nói với Liễu Thụy:
- Chúng mình cùng xuống đi!
Ba người cùng nhảy xuống một lượt, rút dao xông vào trong nhà, báo hại bốn người hầu gái sợ run bây bẩy. Liễu Thăng gằn giọng:
- Bọn bay đứa nào la ta giết trước.
Bọn tớ gái run rẩy năn nỉ:
- Xin đại thái gia tha cho! Bọn chúng tôi không dám la đâu!
Liễu Thụy bèn gom những đồ tế nhuyễn vào trong một bao, tồi trói hai người tớ gái nhét giẻ vào miệng, còn hai người tớ gái dáng dấp khỏe mạnh kia bảo cõng hai mẹ con cô gái cùng đi ra, và đe: - Bọn bây la sẽ chết ngay Hai người tớ gái chỉ gật đầu răm rắp tuân theo. Liễu Thụy nói:
- Hai anh núp ở đây giây lát, tôi đưa hai mẹ con họ về trước rồi sẽ trở lại ngay.
Liễu Thụy kêu hai người tớ gái cõng hai mẹ con cô gái, còn mình ôm bao đồ theo sau, mở cửa sau hoa viên đi thẳng về Cổ Phương các. Tới nơi, Liễu Thụy bước tới kêu cửa. Diêm Viên Hoa đang bồn chồn ngóng đợi, nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa, lật đật chạy ra xem. Liễu Thụy bảo hai người tớ gái cõng mẹ con họ vào. Liễu Thụy nói với hai người tớ gái:
- Trước đây ta định giết bọn bây, nhưng bọn bây đã có công cõng họ về đây nên ta tha chọ Nhưng để tránh phiền phức ta phải trói bọn bây, bịt miệng lại, đợi chúng ta về rồi sẽ thả ra.
Nói xong rồi bảo:
- Diêm Văn Hoa, anh hãy đưa vợ con anh trốn mau đi! Ngoài bọc tế nhuyễn vàng bạc này, tôi sẽ cho anh thêm 30 lượng bạc làm lộ phí. Anh hãy đi mau đi, tôi còn phải trở lại giết tên ác bá đó.
Diêm Văn Hoa nói hết lời cảm tạ. Liễu Thụy bảo:
- Anh không cần phải tạ Ơn làm gì! Non xanh chẳng đổi, nước biếc còn dài, rồi đây có lúc mình sẽ gặp nhau.
Diêm Văn Hoa lập tức đưa gia quyến trốn đi. Còn Liễu Thụy trở lại Ngô Gia bảo tìm Lôi Minh, Trần Lượng. Ba người lại tiếp tục đi dò xét. Đi đến một trang viện, thấy trong năm gian đại sảnh đèn đuốc sáng choang, một người ngồi trước bàn bát tiên, đầu đội khăn lụa xanh bốn góc, mình mặc tiễn tụ bào bằng lụa đỏ có thêu ba bông mẫu đơn màu lam; mặt như thoa phấn, cặp chân mày kiếm đen nhẽm trên đôi mắt ốc nhồi; hai tay phủ lông đen kèm theo bộ râu quai nón tua tủa càng lộ thêm vẻ hung ác! Người này đang phe phẩy trong tay chiếc quạt xếp, chính là tên ác côn Truy hồn thái tuế Ngô Khôn. Hắn ta trước kia cũng là người trong chốn lục lâm Tây Xuyên, nhơn vì một chuyến làm ăn bị phát giác nên phải lánh đến chốn này. Tuy vậy thói ác vẫn không chừa, bề ngoài giao kết với quan trưởng, khuấy động nha môn, giết người cướp gái, không chừa tội ác nào.
Lôi Minh, Trần Lượng, Liễu Thụy núp trong chỗ tối nhìn ra, biết hắn là tên ác côn, kế nghe hắn hỏi gia nhân:
- Bay đâu! Hiện giờ là canh mấy?
Gia nhân đáp:
- Trống chưa điểm canh ba.

http://tieulun.hopto.org

Bỗng bên ngoài có một tên ác nô chạy vào thưa:
- Bẩm Thái tuế! Bên ngoài có một người bạn cũ của Ngài xưng là Càn khôn đạo thử Hoa Vân Long ở Tây Xuyên đến thăm lão nhân gia.
Ngô Khôn nghe bẩm liền nói:
- Ôi chà! Hoa nhị đệ đã đến à? Ta đương trông đợi chú đây! Bay đâu, hãy mở rộng cửa trang để ta đi đón chú ấy vào.
Bọn Lôi Minh núp trên nóc nhà nghe rõ tất cả, giây lát thấy Hoa Vân Long bước vào phòng.
Nguyên Hoa Vân Long từ khi trốn chạy khỏi núi Cổ Thiên, không biết tìm đâu để dung thân. Muốn về Tây Xuyên mà ổ Tây Xuyên đã vỡ; muốn về huyện Ngọc Sơn lại sợ Dương Minh không chứa chấp. Hắn nghĩ lại ăn năn những việc mình làm đã qua của mình quá cay độc, đến nỗi gây thù oán khắp nơi! Hoa Vân Long lúc này như ngây như dại, đói không biết, no không hay, trong đầu như có tiếng sấm vang, cử động như kiến bò trên chảo nóng. Đang bước liều tới trước, bỗng hắn nhớ lại Ngô Khôn đang ở Ngô Gia bảo rất có thế lực. Hắn định đến đó lánh nạn, có thể tạm an thân. Ban ngày hắn không dám đi, sợ có người nhìn thấy, cho nên tối nay mới tìm đến Ngô Gia bảo. Tới nơi, hắn kêu gia nhân vào bẩm báo, Ngô Khôn nghe tin vội ra tiếp rước.
Lôi Minh, Trần Lượng núp trên nóc nhà nhìn thấy Hoa Vân Long sắc diện vàng ủng, ốm teo, không giống như ngày nào. Ngô Khôn đưa Hoa Vân Long vào phòng ngồi xuống rồi hỏi:
- Hoa nhị đệ! Chú từ đâu tới đây?
-Chuyện nói ra dài lắm! Anh em ta từ ngày chia tay ở Tây Xuyên thấm thoát đã mấy năm. Tôi ở huyện Ngọc Sơn được Oai trấn bát phương Dương Minh tiến dẫn nên giao kết được một số bạn bè. Cũng bởi tôi đến Lâm An ngông cuồng gây ra tai họa đến nỗi bây giờ không có đất dung thân!
- Tai họa gì mà ghê gớm thế?
Hoa Vân Long mới đem chuyện lấy trộm ngọc chúc phụng quan ở phủ Thừa tướng, giết người ở Thái Sơn lầu, cưỡng gian ở am Ô Trúc lần lượt thuật lại. Ngô Khôn nói:
- Chú cứ ở lại đây với ta! Giả sử có ai đến bắt chú sẽ có ta che chở cho Bây giờ chú có người bạn tri kỷ đang phát tài, chú có biết không?
Hoa Vân Long hỏi: Ai vậy?
- Trấn sơn bát Điền Quốc Bổn, người ngồi không chia của ở Hoa Sơn dạo nọ bây giờ đang đại phát tài ở phủ Khúc châu. Anh ấy kết giao với quan trưởng, làm sáo trộn nha môn, thủ hạ dưới trướng rất nhiều, tài lộc cũng vô số. Nge nói anh ấy còn kết thân với Tần tướng phủ, ta biết ngày xưa anh ấy thân với chú lắm mà!
Hoa Vân Long nghe thế bèn nói:
- Để tôi đi tìm Điền đại cạ Huynh trưởng chớ có bận tâm! Tôi đến đây chỉ thêm phiền phức mà thôi. Hiện tại xin anh giúp tôi một ít lộ phí là được.
- Không hề chi! Để ta bảo bọn trẻ mở kho lấy bạc cho chú.
Ngay lúc đó, Lôi Minh ở trên nóc nhà nghĩ bụng: "Nhân cơ hội này mình bắt Hoa Vân Long, một là báo thù cho các bạn, hai là giao Tế Công để hoàn thành công vụ". Nghĩ rồi mới thò tay rút dao định nhảy xuống bắt dâm tặc.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 108

Ba hào kiệt lén dò Ngô Gia bảo
Ác thái tuế tham sắc mưu gian

Lôi Minh, Trần Lượng thấy Hoa Vân Long bước vào, nộ khí xung thiên, rút dao định nhảy xuống bắt dâm tặc, Liễu Thụy lật đật níu Lôi Minh lại, nói:
- Nhị ca, tam ca! Mấy anh định làm gì vậy?
Lôi Minh đáp:
- Bọn ta định nhảy xuống bắt Hoa Vân Long.
- Hai anh đừng nóng! Đừng làm nóng vội không nên! Một là bọn ta người ít thế cô, còn bọn chúng vây cánh đông nhiều; hai là chúng ta không phải là người sai dịch, bắt Hoa Vân Long rồi đưa đi đâu? Còn nói chúng ta ngày trước cùng hắn đốt nhang kết bạn, mà hôm nay làm như vậy đối với việc ngày xưa như thế nào? Chúng ta bảo hắn là bất nhơn, còn việc làm của chúng ta cũng là bất nghĩa nốt! Hắn làm điều sai quấy tự có Tế Công, chúng ta cần gì phải dây vào việc oán thù! Huống nữa, chắc gì chúng mình bắt được hắn?
Trần Lượng nghe nói có lý, mới bàn với Lôi Minh:
- Này nhị ca! Mình đừng thèm dể ý đến hắn nữa! Để hắn đi đâu mặc ý.
Lôi Minh cũng gật đầu đồng ý.
Ba vị anh hùng ở trong bóng tối ngầm quan sát, kế nghe Hoa Vân Long nói với Ngô Khôn:
- Này Ngô đại ca! Xin anh cho tôi một ít lộ phí, tôi đến Điền đại ca nương nấu ít ngày. Chỉ cần có hai vị đại ca giúp đỡ, tôi không còn lo sợ nữa!
- Cũng được! Bay đâu, hãy vào mở kho lấy bạc đem ra cho ta.
Quản gia là Ngô Báo đốt đèn, cầm chìa khóa đi ra khỏi đại sảnh. Ba vị anh hùng ở trong tối nghe nói trong nhà của Ngô Khôn còn có cái kho, bèn bàn nhau cùng theo dõi Ngô Báo. Phần Ngô Báo xách đèn lồng ra khỏi đại sảnh, đi về hướng Đông, thẳng đến ngôi nhà hai tầng, ngoặt về phía cửa ngách ở hướng Đông. Qua khỏi cửa ngách có một phòng canh, qua phòng canh đó lại có một phòng được canh gác cẩn thận. Ngô Báo lên tiếng:
- Chào các anh em!
Những người canh gác lên tiếng hỏi:
- Quản gia đến đây có việc gì thế?
- Vâng lịnh trang chủ, tôi đến mở kho lấy tiền để đưa cho bạn của trang chủ mới đến.
Người canh cửa là Vương Nhị, hỏi:
- Người mới đến là ai vậy?
- Càn khôn đạo thử Hoa Vân Long nhị thái gia ở Tây Xuyên đấy!
- Quản gia cứ đi đi.
Ngô Báo đi đến thềm của phòng phía Bắc, đặt lồng đèn trên đất rồi cầm chìa khóa mở cửa. Cửa mở xong, quay đầu nhìn lại thì lồng đèn đâu mất. Ngô Bảo nghĩ bụng: "Chắc là Vương Nhị giỡn chơi với mình đây". Nghĩ xong, lại bước ra cửa phòng canh, thì thấy lồng đèn nằm trước cửa phòng canh nhưng đã tắt. Ngô Báo hỏi:
- Này Vương Nhị! Ai chơi giấu lồng đèn của tôi vậy?
Mấy người canh đều nói:
- Đâu có! Chúng tôi đều ở trong phòng này mà! Có ai lấy đèn của anh đâu.
- Các anh không cần phải chối! Không lấy đèn sao nó chạy lại nằm ở trước phòng mấy anh?
Nói xong, đốt đèn lại rồi cầm về phòng phía Bắc. Hắn đâu ngờ trong thời gian đó Lôi Minh, Trần Lượng và Liễu Thụy đã lẻn vào phòng rồi. Ba người vào trong phòng nhìn thấy rương lớn, rương nhỏ chất đầy, đương định mở rương ra lấy bạc thì nghe tiếng chân Ngô Báo bước vào. Ba người lật đật chun xuống ẩn thân dưới đít rương ở phía Đông phòng. Ngô Báo đi vào mở rương lấy ra hai phong bạc rồi quay quả đi ra đóng cửa khóa lại. Ba vị anh hùng cũng đến mở rương, mỗi người cầm hai phong bạc nhét vào túi dự định đi ra nào, dè cửa đã khóa lại. Họ lấy tay sờ thử, thì song cửa đều bằng sắt và vách tường đều bằng những lá sắt bao bọc. Lôi Minh, Trần Lượng mò mẫm xong rồi nói:
- Cái này bậy thiệt! Làm sao ra đây?

http://tieulun.hopto.org

Liễu Thụy trong lúc gấp rút liền nảy ra một kế, nói:
- Không hề chi! Rồi giả tiếng mèo ngao tha thiết.
Những người canh cửa nghe tiếng mèo, bèn nói:
- Quản gia hồi nãy đi ra nhốt lại con mèo ở trỏng rồi.
Ngô Báo nghe bèn quay trở lại lại:
- Con mèo bông chết tiệt này đáng ghét quá! Mày theo tao làm gì?
Nói rồi hắn lấy chìa khóa mở cửa ra, lấy đèn rọi trong phòng kiếm con mèo có hay không. Ngô Báo rọi ở gian phía Tây, ba vị anh hùng bèn từ phía Đông lẻn ra cửa, trổ lên nóc nhà. Liễu Thụy lại giả tiếng mèo kêu một lần nữa, những người canh cửa nói:
- Mèo đã ra, lên nóc nhà rồi!
Ngô Báo nghe nói mới đi ra khóa cửa lại, rồi trở về đại sảnh giao bạc cho Hoa Vân Long. Tên giặc này lập tức cáo từ. ngô Khôn đưa ra đến ngoài cổng, nói:
- Hoa nhị đệ! Chú đi qua đó ít ngày rồi về, ngu huynh ở đây chờ chú nhé!
Hoa Vân Long cáo từ đi rồi, Ngô Khôn thủng thẳng đi vào nhà. Vừa bước vào cửa lớn thì bị Liễu Thụy núp sau cánh cửa bất thình lình nhảy ra cho một dao kết thúc tính mạng của tên giặc. Gia nhân ồ ào xô đến thì Liễu Thụy đã quăng mình lên nóc nhà đi mất. Ngày kế, gia nhân lên báo với quan đến khám nghiệm và bắt hung thủ. Sau khi Liễu Thụy giết tên ác côn rồi, ba vị anh hùng bèn trở về khách điếm nghỉ ngơi.
Sáng sớm hôm sau. Liễu Thụy hỏi:
- Hai vị huynh trưởng định đi đâu?
Lôi Minh và Trần Lượng đáp
- Chúng tôi về phủ Khúc Châu để làm một việc cho Tế Công.
Liễu Thụy nói:
- Phần tôi lại muốn đi thăm mấy người bạn, hôm nay chúng ta chia tay ở đây, ngày khác sẽ gặp lại. ười trả tiền phòng rồi ra khỏi khách điếm. Lôi Minh và Trần lượng thuận theo đường lớn thẳng đến phủ Khúc Châu. Vừa đến phía bên ngoài thôn Đông tại Ngũ Lý Bia thì thấy có một vị đại hán đứng trước cửa ngôi miếu ở phía Bắc đường. Đại hán này mình mặc áo màu xanh xám, hình sắc khô gầy, đứng không muốn vững, miệng không ngớt than thở:
- Trời Thần Phật không có mắt, trời đất không có tai! Không ngờ tôi phải rơi vào cảnh huống như thế này!
Lôi Minh dòm thấy liền nói:
- Té ra là anh ta!
Hai vị anh hùng lật đật chạy tới nói:
- Nhị ca! Sao anh tả tơi thề này?
- Hai thằng đầu trâu mặt ngựa này lại đây bắt tao hả?
Lôi Minh hỏi:
- Bộ anh điên hả? Chúng tôi là Lôi Minh, Trần Lượng đây mà!
Vị đại hán ấy lại nói:
- Tụi bây không phải là đầu trâu mặt ngựa thì chắc đồng tử cầm phan vàng đến rước ta về tây phương đấy ư?
Trần Lượng nói:
- Nhị ca! Anh thật không nhận ra chúng tôi ư? Chúng tôi là Lôi Minh, Trần Lượng đây mà!
Lúc này đại hán trong lòng định tĩnh, mới nói:
- Té ra là hai hiền đệ Lôi Minh và Trần Lượng đây mà! Thiệt đau đớn chết ta đi thôi!
Nói xong, đại hán ngã gục xuống hôn mê, không còn động đậy nữa. Trần Lượng lật đật chạy vào gõ cửa ở một nhà đầu thôn. Một lão từ trong nhà đi ra hỏi:
- Tôn gía tìm ai?
Trần Lượng nói:
- Thưa lão trượng, làm ơn cho tôi mượn một cái bát và xin một ít nước uống. Ngoài cửa miếu kia có một anh bạn bị bệnh nặng lắm. Tôi cần nó để hòa nước cho anh ấy uống.
- À ra thế! Vị đại hán ấy là bạn của tôn giá ư? Anh ta ở ngoài cửa thôn chúng tôi bị bệnh mấy ngày rồi. Hai ngày đầu tôi có cho anh ấy một ít cháo; mấy hôm nay thấy bệnh tình nặng quá chúng tôi

http://tieulun.hopto.org

không dám cho ăn nữa. Xin tôn giá đợi giây lát, tôi sẽ mang nước ra ngay.
Nói xong quày quả đi vào, giây lát cầm ra một chén nước đưa cho Trần Lượng. Trần Lượng đem nước về, lấy viên thuốc của Tế Điên đưa cho hòa tan rồi đổ vào miệng đại hán ấy. Giây lát nghe trong bụng anh ta sôi ục ục, khí dẫn huyết chạy, huyết dẫn khí đi, ngay lúc ấy lục phủ ngũ tạng mát mẻ trở lại. Đại hán cảm nghe bịnh hỏa tiêu đâu mất, lật đật ngồi dậy nói:
- Lôi, Trần hai vị hiền đệ từ đâu đến đây?
Trần Lượng đáp:
- Quách nhị ca mạnh rồi!
Người này chẳng phải ai xa lạ, họ Quách tên Thuận, ngoại hiệu là Tiểu côn lôn, người ta gọi là Dạ hành quỷ. Năm xưa cũng là một trong 36 người bạn cùng kết bái ở huyện Ngọc Sơn. Anh ta tự mình chấm dứt cuộc đời lục lâm rồi đến lễ Đông phương thái duyệt Lão tiên ông làm thầy. Xuất gia làm đạo sĩ đi vân du bốn phương để chuộc lại oan nghiệt của mình ngày trước, nào ngờ đến Ngũ Lý Bia này phải bệnh. Tự mình đi ra ngoài hóa duyên, trong tay không có tiền để ở khách điếm, đành phải tạm đỡ ở cửa quán. Hai ngày đầu, trong thôn còn có người cho ăn chút đỉnh, mấy ngày sau bệnh nặng thêm, người ta không dám cho ăn nữa vì sợ anh ta chết mà mang họa. Hôm nay được Lôi Minh, Trần Lượng trị cho hết bệnh, Quách Thuận, mới hỏi:
- Hai vị hiền đệ từ đâu đến đây?
Trần Lượng đáp:
- Tế Công ở huyện Thường Sơn đặc phái bọn tôi đến cứu anh. Hiện Tế Công có một phong thơ gởi cho anh đây, người bảo anh chiếu theo đó mà thi hành.
Quách Thuận nhận thơ mở ra xem, rồi day về hướng Bắc dập đầu tạ Ơn Tế Công cứu mạng và hỏi:
- Này hai vị hiền đệ! Mấy chú có dư lộ phí không?
Trần Lượng đáp:
- Có đây!
Quách Thuận nói:
- Tôi phải đi Lâm An lo việc cho Tế Công đây.
Trần Lượng, Lôi Minh bèn đưa cho Quách Thuận một phong bạc. Quách Thuận nhân bạc, nói:
- Hai vị nhọc mệt vì tôi quá! Hôm nào chúng ta sẽ gặp lại.
Nói rồi cáo từ đi thẳng.
Phần Lôi Minh, Trần Lượng đi về phủ Khúc Châu. Đến ngã tư nội thành, qua một khúc quanh phía Bắc, thấy bên đường có một tửu điếm, hai người bén rèm bước vào. Thấy tửu điếm có lầu, hai người bèn đi thẳng lên. Trên lầu rất sạch sẽ, hai người tìm một cái bàn vừa ý ngồi xuống. Phổ ky chạy đến hỏi:
- Có phải hai vị đại gia đến uống rượu không?
Trần Lượng đáp: - Ừ, phải!
Phổ ky nói:
- Hai vị muốn uống rượu, xin mời xuống dưới lầu.
Trần Lượng hỏi:
- Tại sao bữa nay trên lầu không bán rượu chứ?
- Bữa nay trên lầu này tam thái gia ở địa phương chúng tôi đã bao rồi. Xin mời hai vị xuống lầu uống rượu cho.
Lôi Minh nghe nói trợn mắt la lớn:
- Mặc kệ tam thái gia đó! Hôm nay nhị thái gia này muốn ngồi trên lầu uống rượu thôi.
- Xin đại gia đừng nóng! Làm việc gì phải có trước có sau. Tỷ như lão nhân gia đến đây dặn trước, chúng tôi cũng không dám dành cho người khác đâu!
Trần Lượng khuyên can:
- Nhị ca đừng có thô lỗ! Chúng mình xuống lầu uống rượu cũng vậy thôi mà!
Chừng đó Lôi Minh mới cùng Trần Lượng bước xuống lầu. Đến hậu đường tìm một chiếc bàn ngồi xuống. Phổ ky lật đật chạy đến hỏi:
- Hai vị đại gia cần món chi?
- Ở đây tiệm chú bán những gì?
- Chúng tôi ở đây bán mùa nào thức ấy. Chưng, nấu, chiên, xào, dĩa lớn, dĩa nhỏ, dĩa vừa, món ăn

http://tieulun.hopto.org

miền Nam miền Bắc, điểm tâm, buổi trưa, sơn hào hải vị thượng đẳng đều có đủ, cần gì có nấy. Hai vị đại gia tùy tiện yêu cầu.
Trần Lượng nói:
- Chú đem cho ta bốn món đủ thứ chiên xào chưng nấu và hai hồ rượu nữ trinh lâu năm. Thức ăn chỉ cần ngon miệng, không ngại đắt rẻ đâu!
- Phổ ky nói: - Phải đấy! Rồi gọi với vào trong.
Giây lát cơm rượu đem lên đầy đủ. Trần Lượng mới hỏi:
- Này phổ ky, xin hỏi chú họ gì?
- Tôi họ Lưu. Xin nhị vị đại gia tận tình thưởng thức cho!
Trần Lượng nói:
- Ta xin hỏi thăm chú một việc: Vị tam thái gia mời khách trên lầu có phải là anh em với quan Tri huyện Tây An của mấy chú em không, mà chú gọi là Tam thái gia như vậy?
- Không phải đâu!
Nếu không phải thì chắc là một vị tuổi cao đức trọng, hay một người có tính tốt nên ai nấy mới gọi là thái gia như thế?
- Cũng không phải nữa!
- Vậy ntại sao gọi ông ta là tam Thái gia?
- Hai vị đại gia không phải là người địa phương này nên không biết đó thôi! Để tôi chạy ra xem họ có không đã, rồi sẽ nói cho hai vị đại gia biết.
Nói rồi phổ ky bước ra ngoài ngó dáo dác một hồi, thấy không có ai mới bước vào nói:
- Tôi xin nói cho hai đại gia rõ!
Trần Lượng hối thúc: - Nói đi, nói đi!
Phổ ky nói nhỏ nhỏ với Lôi Minh, Trần Lượng một hồi. Hai vị anh hùng nghe xong, khí uất lên tận cổ, mặt nóng phừng phừng.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 109

Ngũ Lý Bia bệnh Tiểu côn lôn
Phủ Khúc châu khéo gặp Kim sí điêu

Lôi Minh, Trần Lượng muốn tìm hiểu tam thái gia là ai, thì được phổ ky cho biết:
- Hai vị thái gia muốn hỏi, tôi xin nói cho hai vị biết. Vị tam thái gia này chính là tên ác bá ở địa phương chúng tôi. Hắn ta kết giao với quan trưởng, làm khuấy động nha môn, dân địc phương này ai cũng ghét mà không dám động đến hắn vì trong nhà hắn có nuôi thủ hạ đến 180 tên.
Trần Lượng hỏi:
- Tam thái gia này họ gì?
- Họ Dương tên Khánh, ngoại hiệu là Kim sí điêu.
- Bọn họ chắc có ba anh em ruột. Còn có đại thái gia và nhị thái gia nữa phải không?
- Không phải đâu! Nghe nói anh em họ đều khác họ cả. Đại thái gia là Trấn sơn báo Điền Quốc Bổn, nhị gia là Kê tử nhãn Khưu Thành.
Lôi Minh, Trần Lượng lúc đó mới vỡ lẽ. Hai người đương uống rượu thì thấy từ bên ngoài một vị quản gia chiếc mũ đội lệch, áo choàng hở cúc, tiến vào hỏi:
- Này chưởng quỹ! Thức ăn xong chưa? Một lát nữa Tam thái gia đến đấy!
Chưởng quỹ đáp:
- Xong rồi mời tam thái gia cứ đến.
Lôi Minh, Trần Lượng bước ra xem hình dáng của tên ác bá như thế nào. Giây lát một tên ác nô bước vào nói:
- Tam thái gia đến!
Phổ ky lật đật hô lớn với mọi người:
- Xin các thực khách đứng dậy, Tam thái gia đến.
Nghe tiếng hô, mọi người ngồi ăn đều đứng cả dậy. Phổ ky lật đật chạy đến nói với Lôi Minh, Trần Lượng:
- Xin hai vị anh hùng đứng dậy cho! Tam thái gia đã đến!
Trần Lượng nói:
- Tam thái gia đến, chúng ta đứng làm gì? Tam thái gia có trả tiền cơm rượu cho ta không?
- Không trả!
- Đã không trả thì chúng ta đứng làm gì?
- Với tôi thì được! Còn với hai vị muốn không đứng dậy chắc không được đâu.
Lôi Minh nói:
- Từ khi ta sanh ra đến giờ, cứ tìm hoài mà không được. Ngày hôm nay ta lại muốn thấy cái không được đó ra làm sao cho biết.
Phổ ky sợ có chuyện xảy ra, mới kêu các thực khách ở phía ngoài đứng dậy để che hai người. Lôi Minh, Trần Lượng lại muốn dòm thấy tên ác bá ra sao, mà không đứng dậy, ngước đầu cũng không thấy, nên đành phải đứng dậy nốt. Từ bên ngoài đi vào ba người. Hai người đi đầu bịt khăn lam bốn góc, mặc áo khoác màu lam, đi quan hài đế mỏng, đều là quan nhân. Hai người này chính là Đao bút tiên sinh ở huyện nhạ Một người họ Tào, một người họ Lự Đi sau cùng chính là tam thái gia. Vị này mình cao 7 thước, đầu đội khăn viên ngoại tiêu diêu màu lam, mình mặc áo rộng, thêu hoa cùng màu, chân mang giày đế mỏng, phục sức văn chẳng ra văn, võ chẳng ra võ, trạc hơn 30 mươi tuổi, gương mặt nhọn hoắc vàng xỉn, cặp chân mày mỏng nằm trên đôi mắt ba góc lấp lánh, lộ vẻ cường tráng nhưng ngầm ẩn quỷ kế đa đoan, biểu hiện dáng vẻ không lương thiện. Lôi Minh dòm thấy bèn nói với trần Lượng:
- Lão tam này! Té ra là tên tiểu tử ấy! Trước kia nó cũng là tên giặc ở Tây Xuyên, không biết bây giờ làm cách nào mà nó giàu có và thế lực như vậy?
Trần Lượng thấy bọn ác bá lên hết trên lầu bèn kêu phổ ky lại hỏi:
- Vị Tam thái gia ấy đến, tại sao mọi người phải đứng dậy như thế? Chả lẽ mọi người đều sợ Ông ta hết sao?
- Xin nói cho đại gia biết, ông ta có bà con với Tần thừa tướng, đừng nói là dân đen, mà ngay cả quan tri huyện ở địa phương cũng không dám động đến ông tạ Nếu có điều gì không vừa ý, ông ta

http://tieulun.hopto.org

chỉ cần gởi cho Thừa tướng một phong thơ thì quan Tri phủ bị đổi đi tức khắc.
Trần Lượng nghe xong mới hiểu ra, rồi hỏi:
- Vị Tam thái gia này ở đâu vậy?
- Từ tiệm của chúng tôi đây, đi về hướng Bắc, đến ngã tư rồi quẹo về hướng Đông, đến một ngõ hẻm ở phía Bắc đường, gặp một cái cổng lớn hình chữ Bát, đó là chỗ của ông tạ Trong đó có nhiều nhà cửa cao lớn.
Trần Lượng nghe xong gật gù. Ăn uống xong, trả tiền cơm rượu rồi ra khỏi tửu quán đi về phía Bắc. Đến ngã tư, quẹo về hướng Đông, quả nhiên thấy có một cái cổng lớn ở phía Bắc con đường. Hai vị anh hùng dọ xem đường lối xong xuôi bèn tìm một khách điếm day mặt về hướng Đông ở trên đường lớn trong thành. Khách điếm này tên là Úc Khôi Lão điếm. Hai người mới vào khách điếm, tìm một cái phòng day về hướng tây trên viện phía Bắc. Phổ ky lật đật lấy nước rửa mặt pha trà.
Trần Lượng nói với Lôi Minh:
- Này nhị ca! Tôi xem tên ác bá này đại khái là không từ việc ác nào. Để tối hôm nay bọn mình đi dò xét thử xem.
Lôi Minh gật đầu đồng ý. Hai người chờ đến canh hai, trong tiệm đều ngủ hết, mới thay đồ dạ hành từ trong phòng đi ra, đóng cửa lại, vẽ dấu hiệu, rồi mới dùng thuật phi thiềm tẩu bích, trong chớp mắt đi đến trang viện của tên ác bá để dọ thám. Đến một ngôi nhà lớn 5 gian ở phía Bắc, 5 gian ở phía Nam, hai bên đều có 5 gian phối phòng, ở hành lang phòng phía Bắc đều có treo bốn cái lồng đèn lụa, ánh sáng lờ mờ càng làm nổi bật ánh sáng rực rỡ từ trong phòng chiếu ra. Lôi Minh, Trần Lượng ở trên mái nhà phía sau của phòng Đông nhìn xuống, thấy trong phòng có hai gia nhân đang lau chùi bàn ghế, một tên gia nhân nói:
- Gia chủ chúng ta có một người bạn mới tới.
Tên gia nhân kia hỏi: - Ai vậy?
- Cản khôn đạo thử Hoa Vân Long nhị thái gia đấy! Lát nữa trang chủ cho mời Hoa nhị thái gia ăn cơm ở đây.
Lôi Minh, Trần Lượng rình nghe rõ hết. Lát sau, thấy từ bên cửa góc phòng phía Tây có ánh đèn dọi sáng và hai tên gia nhân đi ra tay cầm lồng đèn, theo sau là bốn người nữa. Người đi đầu chính là Hoa Vân Long. Người thứ hai mình cao chín thước, tam đình nở rộng, đầu đội khăn tráng sĩ sáu múi màu vàng, bên trên gắn 6 cái kiếng nhỏ, xung quanh có thêu hoa nhỏ, mình mặc áo tiễn tụ bào tay nhỏ bằng đoạn xanh, lưng cột dây loan đái 5 màu để lộ áo chẽn màu xanh đậm, chân mang giầy đế mỏng để lộ đôi vớ anh hùng màu xanh nhạt có thêu 3 đóa hoa phú quý, mặt như dồi phấn, dưới đôi lông mày kiếm là một cặp mắt lộ, đôi tai có lông đen càng làm nổi bật hai má có nhiều vết nhăn, một bộ râu quai nón đâm tua tủa từ mang tai đến dưới cằm. Người này chính là Trấn sơn báo Điền Quốc Bổn. Người thứ ba mặc áo trắng mà gương mặt đen, chính là Kê tử nhãn Khưu Thành. Người thứ tư mặc áo lam nhạt, chính là Kim sí điêu Dương Khánh.
Bốn người này cùng vào Bắc thượng phòng chia nhau ngồi xuống, kế nghe Điền Quốc Bổn nói:
- Hoa nhị đệ, từ ngày chúng ta chia tay thấm thoát 4 năm, ngu huynh lúc nào cũng nhớ đến hoa nhị đệ. Những việc làm nhỏ nhặt ở Lâm An ấy, nếu nhị đệ chịu khó đến đây sớm thì ngu huynh viết cho Tần Thừa tướng một bức thư thâu hồi Hải bộ công văn, kêu Hòa thượng trở về, thì vụ án đã kết thúc từ lâu rồi. Tại nhị đệ không đến, ngu huynh đâu có biết việc ấy như thế nào.
Hoa Vân Long đáp:
- Huynh trưởng ở đây mà em đâu có biết! Gần đây nghe Truy hồn thái tuế Ngô Khôn đại ca nói, em mới biết huynh trưởng ở đây. Em có hai món đồ xin đưa huynh trưởng cất giùm nhé!
- Vật gì thế?
- Em lấy được ở phủ Thừa tướng cái vòng bạch ngọc trong suốt lung linh kỳ ảo và chiếc mão phụng quan có gắn 13 hạt bảo châu. Hai vật này giá trị liên thành, quý vô giá! Nhưng không bán chỗ nào được.
- Này hiền đệ! Chú cứ cất đi, đợi ngày sinh nhật của ngu huynh, lúc đó có nhiều bè bạn lục lâm, trước mặt mọi người chú hãy tặng cho tạ Việc ấy cũng để cho họ thấy được anh em chúng ta quen biết đã nhiều năm, cũng không uổng công ta thường khen tặng chú! Ta thường đối với bạn bè đề cao chú võ nghệ siêu quần, làm những việc kinh thiên động địa! Chú cứ ở lại đây đi, ta sẽ gởi cho Thừa tướng một phong thơ, bảo đảm với chú rằng việc lôi thôi đó sẽ chấm dứt.

http://tieulun.hopto.org

- Huynh trưởng làm sao có liên hệ mật thiết với Tần Thừa tướng thế?
- Hiền đệ không biết chớ, ta với Tần Thừa tướng có quan hệ thân thích. Việc mọn của chú mà sá gì! Nói cho chú biết, vị Tri phủ tiền nhiệm không hợp ý ta, ta viết cho Thừa tướng một phong thơ thì viên tri phủ ấy bị đổi đi tức khắc. Còn bây giờ viên tri phủ họ Trương này, từ khi đáo nhiệm, ta đến thăm hắn một lần, hắn chẳng những không tiếp ta mà lại nói những lời không tình lý, ta đã viết cho Tần Thừa tướng một bức thư rồi. Ta với Thừa tướng là chỗ thân thích, nên được thư hồi âm bảo ta điều tra những lỗi xấu của viên Tri phủ này rồi báo lại với Thừa tướng để xử lý. Ta đã báo có một cái hang ngầm, mà nói thiệt với hiền đệ, ở đây ta không làm thì ai dám làm chứ? Chính ra, cái hang ấy là do ta làm đấy! Mấy người bạn lục lâm tối nay sẽ đến hư trương thanh thế. Ta viết một tờ đơn đem giao cho bọn nha môn của Tri phủ bảo họ làm bộ tìm trên mặt đất. Họ nếu tìm không ra, ta sẽ chỉ cho họ đào lên. Ta còn nghĩ ra một kế này: Tên già giữ hoa viên ở phía sau cũng là người vô dụng, này Khưu nhị đệ! Chú hãy thiến cái bầu của tên ấy đi, đem làm lễ ra mắt quan Tri phủ.
Kê tử nhãn Khưu Thành gật đầu đi ra.
Ngay lúc đó, gia nhân vào bẩm báo:
- Hiện có Tạo nguyệt bồng Trình Chí Viễn và Tây lộ hồ Hạ Đông Phong về tới.
Điền Quốc Bổn bảo gia nhân mời vào. Gia nhân đi ra một lát, đưa hai người vào phòng. Một người mặc áo trắng, một người mặc áo lam nhạt bước vào đại sảnh. Hai bên chào hỏi nhau xong, Điền Quốc Bổn nói:
- Trình hiền đệ, Hạ hiền đệ! Hai chú về đó à? Liệt huynh cảm phiền hai hiền đệ đến chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ ở Lâm An giết ráo Phương trượng, Tri khách, Giám tư... các chức sắc trong chùa, có được không?
Trình Chí Viễn, Hạ Đông Phong nói:
- Chuyện đó dễ ợt! Để chúng tôi đi ngay.
Điền Quốc Bổn nói:
- Vậy thì được! Để ta cấp lộ phí cho hai chú đi nhé!
Hai người vừa bước ra thì Kê tử nhãn Khưu Thành tay xách một cái đầu người máu còn chảy ròng ròng, bước vào đại sảnh nói:
- Thưa huynh trưởng! Anh xem tôi giết xong rồi đây!
Điến Quốc Bổn nói:
- Chú gói lại cẩn thận rồi đem biếu quan Tri phủ.
Lôi Minh, Trần Lượng rình nghe rõ hết, nhưng không biết hắn ta biếu quan Tri phủ bằng cách nào.
Trần Lượng nói:
- Nhị ca! Chúng mình đi theo hắn đi!
Lôi Minh gật đầu.
Khưu Thành gói đầu lâu lại rồi thi triển thuật phi thiềm tẩu bích chạy về hướng Tam đường ở nha môn Tri phủ, treo cái đầu lâu trên đòn tay rồi bỏ đi. Lôi Minh, Trần Lượng thấy vậy mới đếm từ Đông sang Tây, bao đầu lâu treo đúng ở đòn tay thứ 17. Lôi Minh nói:
- Này lão tam! Chúng mình đem đầu lâu về treo ở trước cửa nhà Điền Quốc Bổn chơi.
Trần Lượng nói
- Không cần đâu! Sư phụ bảo chúng ta phải ghi nhớ nằm lòng là thấy việc gì thì thấy, chớ đừng nên xía vào chuyện tầm ruồng! Thôi chúng mình về đi.
Hai người bèn trở về phòng trọ. Ngày kế, quan Tri phủ thức dậy, thấy trên đòn tay xà nhà treo lủng lẳng một cái bao, bèn kêu người đếm thử từ Đông sang Tây đúng ở đòn tay thứ 17. Đem xuống mở ra xem, trong gói là đầu lâu của người đàn ông, quan Tri phủ sợ đến mặt mày thất sắc.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 110

Kê tử nhãn đưa lễ vật đầu người
Trương Thái thú phái Ban đầu bắt giặc

Quan Tri phủ Trương Hữu Đức bảo người mở bao treo trên xà nhà ra xem, thấy là một đầu người liền nổ giận, lập tức sai người mời Tri huyện Tây An là Tăng đại lão gia đến. Tri huyện đến chào quan Thái thú rồi hỏi:

- Đại nhân cho người gọi ty chức đến, có điều chi dạy bảo?

- Tối hôm qua, trong nha môn huyện đường có kẻ giặc treo một cái bao ở đòn tay Tam đường, trong bao là một cái đầu người còn rỉ máu. Tên giặc này thật là lớn mật. Xin quý huyện gấp rút phái người đi bắt hung thủ và điều tra xem người bị giết là ai, thi thể bị chôn giấu ở đâu?

Quan Tri huyện nghe nói, lật đật thưa:

- Phải đấy! Xin đại nhân bớt nóng giận, ty chức sẽ phái người đi tìm bắt hung thủ ngay!

- Qúy huyện nên gấp rút lo việc này cho, phần bản phủ cũng phái người đi tập nã.

Quan Tri huyện gật đầu cáo từ trở về nha môn lập tức kêu bọn khoái ban là Lưu Xuân Thái, Lý Trùng Phước đến bảo:

- Tri phủ lão gia ra lệnh: "Các ngươi nên mau đi bắt giặc cho ta! Bắt được ta sẽ thưởng 50 lượng bạc; còn bắt không được ta sẽ trách phạt nặng các ngươi đấy nhé!".

Lưu Xuân Thái, Lý Tùng Phước gật đầu vâng lệnh, lập tức nhóm họp bọn thủ hạ mắt sáng tai nhanh cùng với ban đầu của phủ nha hội họp ở quán rượu phía Tây ở ngã tư đường để thương lượng việc lên án. Các vị quan nhơn đến tụ họp ở hậu đường của tửu điếm, các thủ hạ mới hỏi:

- Đây là án gì vậy?

Lưu Xuân Thái đáp:

- Hồi hôm ở Tam đường nha môn Tri phủ có kẻ treo một cái bọc đầu người trên cây đòn tay thứ 17 đếm từ Đông sang Tây. Tri phủ lão gia nói: - Nếu biện được án thì thưởng cho 50 lượng bạc, còn biện không được thì xử phạt nặng.

Các thủ hạ nghe nói đều chau mày đáp:

- Cái án này không dễ gì đâu!

Mọi người đương luận nghị lăng xăng, thì nghe ở cửa quán rượu có tiếng nói:

- Cái bao đó chính ông treo ở đòn thứ 17 đếm từ Tây sang Đông mà!

Lại có người nói:

- Chớ không phải ông bảo tôi treo sao?

Các quan nhơn nghe nói ngạc nhiên quay lại, thì thấy từ bên ngoài bước vào một ông Hòa thượng kiếc cùng với hai người đều mặc đồ trắng, bốn chiếc giày bốn kiểu: 1 chiếc tăng hài há miệng, 1 chiếc sơn đông màu đen, 1 chiếc mũi nhọn, 1 chiếc dép đầu cong. Các Ban đầu nhìn thấy 3 người gồm 1 Tăng, 2 tục, tiếng nói khác miền, bèn sinh nghị Vị tăng nhơn mới đến chẳng phải ai xa lạ mà chính là Tế Điên Hòa thượng dẫn theo hai vị Ban đầu Sài, Đỗ. Tế Điên sau khi sai Lôi Minh, Trần Lượng từ huyện Thường Sơn đi rồi bèn trở về nhà Triệu viên ngoại. Hai vị Ban đầu Sài, Đỗ đương lo ngay ngáy, thì vừa lúc Tế Điên trở về. Triệu viên ngoại hỏi:

- Bạch Thyánh tăng! Ngài đi đâu vậy?

- Ta đương ngồi đi tiêu, thấy một người đi đường để tiền từ trong áo rơi ra. Ta đi theo lượm tiền, theo lượm tới 8 dặm mới lâu vậy.

- Chắc Thánh tăng lượm được nhiều lắm!

Ta lượm bao nhiêu bỏ vào túi bấy nhiêu. Lượm xong mò lại túi, thì quên cột dây lưng nên chẳng còn đồng nào!

Viên ngoại nghe nói cũng mắc tức cười, liền bảo gia nhân dọn rượu lên đãi và lưu thầy trò Tế Điên ở lại một ngày. Ngày hôm sau, Tế Điên định cáo từ, Triệu viên ngoa.i còn muốn giữ thêm nữa, nói:

- Thánh tăng ở thêm mấy ngày nữa có hề chi!

- Ta thiệt có việc mà!

Viên ngoại lấy ra 50 lượng bạc, nói:

- Xin Thánh tăng đem cái này theo dọc đường uống rượu.

- Không cần, không cần đâu! Đem tiền theo chỉ cho nặng!

http://tieulun.hopto.org

Sài đầu nói:
- Sư phó không chịu đem tiền theo, lát nữa chúng ta ăn cơm ở trọ không tiền rồi làm sao? Theo tôi, nên lấy tiền.
Tế Điên nói:
- Cầm tiền thì ông cầm nhé! Lấy cái bao bỏ vào gói cẩn thận.
Sài đầu gói tiền xong, Tế Điên hỏi:
- Mấy ông muốn bắt Hoa Vân Long, mà mấy ông có tài gì không nè?
Sài đầu nói:
- Tôi có tài phi thiềm tẩu bích.
Tế Điên nói:
- Mấy ông đem gói tiền này treo ở đòn tay 17 đếm từ Tây qua Đông. Nếu treo được, ta sẽ dẫn mấy ông đi bắt Hoa Vân Long.
Sài đầu nói:
- Cái đó có khó chi!
- Lập tức cầm gói tiền tung mình lên, một tay móc vào sườn nhà, một tay treo gói tiền lên đòn tay,
Sài đầu nói:
- Sư phó! Người xem có phải là đúng ở đòn tay thứ 17 không?
Tế Điên nói:
- Ừ, mình đi nhé!
Sài đầu nói:
- Lấy gói tiền xuống chớ!
Tế Điên nói:
- Đừng làm chuyện xấu hổ vậy! Người ta có giao tình với ta rất hậu, lấy tiền người ta coi sao được? Thôi mình đi nè!
Sài đầu nghĩ: "Ông không sợ đói, bộ chúng tôi sợ sao?". Tức giận không thèm nói nữa. Tế Điên cáo từ. Triệu viên ngoại đưa ra tới cổng. Tế Điên bèn dẫn hai vị Ban đầu ra khỏi Triệu gia trang, thẳng đến phủ Khúc Châu. Đi đến trước hai quán rượu, Tế Điên nói:
- Chúng mình vào đây uống chút rượu nhé!
Sài đầu hỏi:
- Vô quán uống rượu có tiền không?
Tế Điên nói:
- Chính ông đã treo gói tiền đó ở trên đòn tay thứ 17 kể từ Tây sang Đông rồi mà còn hỏi ta làm gì?
Sài đầu nói:
- Chớ không phải ông biểu tôi treo sao!
Tế Điên nói:
- Ta bảo ông treo à? Đó là oan hồn không tan, thần sai quỷ khiến mới bảo ông treo như vậy.
Sài đầu nói:
- Cái gì mà thần sai quỷ khiến?
Tế Điên nói;
- Thôi vô đi!
Nói rồi bước vào quán rượu ngồi xuống kêu thức ăn.
Lúc ấy, những quan nhơn ở phủ Tây An và ở phủ nha đều nhìn về Tế Điên. Ăn được tám phần no nê, Tế Điên lại nói:
- Ông đem cái gói treo ở đòn tay thứ 17, lát nữa chắc không đi được đâu!
Sài đầu nói:
- Chớ không phải ông biểu tôi treo à?
Lưu Xuân Thái càng nghe càng đúng, mới bước lại hỏi:
- Này anh bạn! Cái gói treo trên đòn tay thứ 17 đếm từ Tây sang Đông có phải của anh treo không?
Sài đầu đáp:
- Chính tôi treo đấy!
Lưu Xuân Thái nói:
- Phải rồi, án mạng này do anh gây ra đây!

http://tieulun.hopto.org

Sài đầu vừa định phân trần, Tế Điên nói hớt:
- Không cần phải nói! Án mạng hả? Mình khỏi trả tiền cơm.
Lưu Xuân Thái nói:
- Tiền cơm để tôi trả cho.
Sài đầu cũng không thèm nói, vì biết rằng Tế Điên lập mẹo ăn không của người ta một bữa cơm. Ăn uống xong xuôi, tính tiền, thì ra Hòa thượng ăn hết 10 lượng lẻ 3 tiền. Lưu Xuân Thái nói:
- Để đó tôi trả, mời ba vị đi theo tôi nhé!
Tế Điên đáp:
- Được!
Mọi người cùng ra khỏi quán rượu, đến nha môn Tri phủ. Lưu Xuân Thái hỏi:
- Này anh bạn! Anh hãy nói đi, cái đầu người treo ở đòn tay thứ 17 nơi Tam đường là của ai bị giết vậy? Thi thể người đó bây giờ ở đâu?
Sài đầu nghe nói, hỏi:
- Cái gì là đầu người, không phải là đầu người? Tôi có biết gì đâu?
Lưu Xuân thái nói:
- Hồi nãy ở quán rượu không phải anh nói sao? Cái gói treo ở đòn tay thứ 17 đếm từ Tây sang Đông là của anh treo đó mà!
- Đúng vậy! Tôi nói cho anh biết, tôi họ Sài, tên là Sài Nguyên Lộc, còn anh kia là Đỗ Chấn Anh. Chúng tôi là mã khoái ở phủ Lâm An, còn vị Hòa thượng này là Tế Công. Chúng tôi vâng lịnh dụ của Tần Thừa tướng và Triệu Thái thú đi biện án, bắt Càn khôn đạo thử Hoa Vân Long. Hôm qua chúng tôi ở Triệu gia trang, sáng nay Tế Công hỏi chúng có tài năng gì mà định đi bắt Hoa Vân Long. Tôi nói: Biết phi thiềm tẩu bích. Tế Công mới kêu tôi gói 50 lượng bạc rồi đem treo lên cây đòn tay thứ 17 đếm từ Tây sang Đông có được không? Gói ấy là của tôi treo, nhưng là gói tiền. nếu anh không tin thì xem Hải bộ công văn tôi đem theo đây nè!
Lưu Xuân Thái nghe nói nghĩ thầm: "Chà chà! Bữa cơm đó coi như tiêu rồi!". Lật đật chạy vào bẩm báo. Quan Tri phủ hồi ở trong kinh có gặp Tế Điên, biết là một bậc Cao tăng, bèn dặn bảo gia nhân mời Tế Điên vào thư phòng. Tế Điên vào gặp quan Tri phủ, hai bên chào hỏi xong, quan Tri phủ hỏi:
- Bạch Thánh tăng! Ngài từ đâu đến đây?
- Ta nhận lời ủy thác của Tần Thừa tướng đem hai vị Ban đầu đi bắt Càn khôn đạo thử Hoa Vân Long. Tên giặc này lấy trộm vòng ngọc và mão phụng quan của Thừa tướng, giết người ở Thái Sơn lầu, tại am Ô Trúc vì gian dâm không thành mà giết thiếu phụ. Hiện nay hắn đang trốn tại địa phương của lão gia.
- Ở đâu vậy?
- Ở nhà của Trấn sơn báo Điền Quốc Bổn.
- À ra thế! Từ khi tôi đến trấn nhiệm, các quan thuộc hạ nói với tôi: Địa phương này có một côn đồ thế lực rất mạnh là Điền Quốc Bổn. Hắn là thân thích của Thừa tướng, quan Tri phủ tiến nhiệm bị hắn ton tót mà phải bị đổi đi. Khi tôi mới đáo nhiệm, hắn có đến xin ra mắt một lần, tôi hỏi hắn là ai, được trả lời là dân ở địa phương. Tôi nói hắn là lê dân bách tính, không có quan chức chi, không lý nào vô cớ lại đến ra mắt. Vì vậy mà tôi không tiếp hắn. Sau đó trong nhà hắn báo lên có đường hầm chứa chấp khí giới, tôi cũng không biết là thiệt hay giả. Mới tối hôm qua đây, vô cớ mà trên đòn tay ở phòng Tam đường treo lủng lẳng một cái bao đầu người. Tôi nghĩ trong đó chắc có duyên cớ gì đây?
Tế Điên nói;
- Không hề chi! Chỉ cần lão gia bắt được Điền Quốc bổn thì vụ án sẽ xong ngay Nhưng có một điều là lão gia phái quan nhơn đi bắt sẽ bắt không được hắn đâu! Nhà của Điến Quốc Bổn san sát rất nhiều, bên ngoài hễ có báo hiệu thì như vẹt cỏ động rắn, bọn giặc sẽ chạy trốn hết. Lão gia hãy ngôi kiệu đi thăm hắn, Hòa thượng ta sẽ làm giả Ban đầu của lão gia, làm phép giữ bọn hắn lại mới có thể bắt được.
- Thánh tăng giả làm Ban đầu được à?
- Được chớ! Lão gia bảo đem y phục Ban đầu ra đây để ta mặc vào là được.
Quan huyện lập tức bảo đem nước ra cho Tế Điên rửa mặt. Rửa mặt xong, Tế Điên trở thành một

http://tieulun.hopto.org

người ngũ quan thanh tú, những vết đốm trên mặt không còn nữa. Đoạn gói Tăng bào lại, đội khăn đoạn đen, mặc áo chẽn đen vào, cởi giày cỏ ra mang giày đế mỏng. Giả trang xong rồi, quan huyện nhìn thấy không khác vị Ban đầu chút nào. Lão gia cũng thay đổi quan phục, lên kiệu ra đi. Bọn Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh, Lưu Xuân Thái, Lý Tòng Phước và rất nhiều quan nhơn đi theo.
Quan huyện ngồi kiệu có đội dẹp đường và cờ xí võng lọng thanh la mở đường đi thẳng tới cổng nhà Điến Quốc Bổn. Bọn gia nhân vào báo tin. Lúc đó Điền Quốc Bổn đang ở đại sảnh nói chuyện với Khưu Thành, Dương Khánh và Hoa Vân Long, nghe gia nhân bẩm báo:
- Hiện có quan Tri phủ đến thăm.
Điền Quốc Bổn nghe báo, ngạc nhiên nói:
- Này các hiền đệ! Trước đây ta đến thăm quan Tri phủ mà ông ta không chịu tiếp, hôm nay vô cớ ông ấy đến thăm ta, e trong đó có điều gì man trá đây!
Khưu Thành nói:
- Huynh trưởng không cần phải đa nghi! Đại khái là trước đây quan Tri phủ không biết huynh trưởng có thân thích với Thừa tướng nên không chịu tiếp. Hôm nay, ông ấy đến đây là để tạ lỗi đó!
Điền Quốc Bổn nghe nói cũng có lý, bèn nói:
- Hai vị hiền đệ hãy tạm lánh qua bên Đông Tây phối phòng nhé! Nếu có động tĩnh gì, hai chú hãy ra tay trợ giúp. Còn Hoa nhị đệ hãy ra hoa viên kêu dọn rượu thịt để chú nhâm nhi, chờ ta gặp Tri phủ xem sao!
Mọi người gật đầu tản đi. Điền Quốc Bổn bấy giờ mới ra cửa tiếp quan tri phủ.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 111

Tri phủ định kế thăm tặc nhân
Tế Công khéo bắt Hoa Vân Long

Trấn sơn báo Điền Quốc Bổn nghe có quan Tri phủ đến thăm, lập tức đi ra nghênh tiếp. Ra đến ngoài cổng thấy quan Tri phủ ngồi trên một chiếc kiệu lớn có đông quan nhơn tùy tùng. Điến Quốc Bổn bước tới trước kiệu, nói:

- Công tổ đại nhơn giá lâm, thảo dân Điền Quốc Bổn nghinh tiếp chậm trễ, mong đại nhân thứ tội cho!

Quan Tri phủ Trương Hữu Đức lập tức bảo hạ kiệu và khoát rèm bước xuống, nói:

- Đã lâu ngưỡng mộ đại danh của Điền viên ngoại, hôm nay mới được hân hạnh gặp gỡ. Viên ngoại cần gì phải khiêm nhường thái quá!

- Xin rước đại nhân vào.

Quan Tri phủ đi vào bên trong, Tế Điên cũng chen đi theo sau, còn các vị Ban đầu đều đứng ở ngoài cổng. Tế Điên cùng quan Tri phủ vào đến đại sảnh, Điền Quốc Bổn nói:

- Xin rước đại nhân ngồi.

Quan Tri phủ ngồi xuống xong, Điến Quốc Bổn không tị hiềm, cũng ngồi xuống và sai bảo thủ hạ dâng trà tiếp đãi. Điền Quốc bổn nói:

- Hôm nay đại nhân giá lâm có điều chi sai bảo chăng?

Quan Tri phủ đáp:

- Bản phủ đã lâu nghe danh viên ngoại, hôm nay đặc biệt đến viếng thăm để chuyện trò một bữa!

Đang nói tới đó, thấy Tế Điên đứng ở phía sau quan Tri phủ dực mình vào giá quạt, hai mắt lim dim dường như muốn ngủ, Điền Quốc Bổn nói:

- Vị quản gia của đại nhân chắc hồi hôm thức khuya nên thân thể mỏi mệt, vậy có thể ra bên ngoài nghỉ ngơi một lát!

Tế Điên mượn câu nói ấy, mở mắt đi ra ngoài, quan Tri phủ cũng không ngăn lại. Tế Điên đi ra khỏi đại sảnh, thẳng đến hoa viên, tới chỗ cửa nghách ghé mắt nhìn, bên trong hoa viên rất ngăn nắp, nhà mát giải lao, gác nhà thủy tạ đầy đủ, lại có ba gian hoa sảnh ở phía Bắc. Càn khôn đạo thử Hoa Vân Long đang đứng trước hoa sảnh nhìn về phía cửa nghách. Thật ra tên giặc này đang ngồi trước bàn tiệc trong hoa sảnh, vì lo lắng nên uống rượu không vô, sau cùng, trong lòng hồi hộp, hắn không biết quan Tri phủ vô cớ đến thăm là có ý gì! Hắn nghĩ: "Phải chăng là ông ấy đến bắt tả" Càng nghĩ càng lo sợ, hắn đứng dậy bước ra hoa sảnh nhìn về cửa ngách. Thấy Tế Điên trong y phục Ban đầu, mặt mũi đã rửa sạch sẽ, Hoa Vân Long nhìn không ra, bèn gật đầu kêu Tế Điên lại, định hỏi xem quan Tri phủ đến với bao nhiêu người và đến với mục đích chị Hoa Vân Long kêu:

- Nhị gia ơi! Lại đây.

Tế Điên cũng không thèm nói. Hoa Vân Long lại nghĩ: "Thằng cha này không điếc chắc là câm", tức giận không thèm kêu nữa, bỏ vào trong hoa sảnh. Tế Điên bước theo, đến trước cửa hoa sảnh, lấy hai tay chặn cửa, nói:

- Này Hoa Vân Long! Mi chạy đằng nào cho biết!

Hoa Vân Long nghe nói đúng là tiếng của Tế Điên, hắn sợ đến nỗi hồn bất phụ thể, nói:

- Sư phó ơi! Lão nhân gia sao cứ theo bắt tôi hoài vậy?

- Ta không định bắt mi! Nếu muốn bắt mi, thì ta tóm mi ở trong vách đôi của Mã Tịnh tại Tiểu Nguyệt Đồn kia đấy! Còn ở Bồng Lai quán, khi Lục Thông túm chặt chân mi lại, ta cũng bắt được nữa cơ mà!

Hoa Vân Long nghĩ bụng: "Phải đấy! Bây giờ sao lại bắt mình?". Tế Điên nói:

- Điền Quốc Bổn đưa thơ đến nha môn Tri phủ kêu ta đến bắt mi.

Hoa Vân Long nghe nói nổi giận:

- Được! thằng chó đẻ Điến Quốc Bổn thiệt là lòng người dạ thú mà!

Tế Điên nói:

- Mi tới số rồi!

Liền lấy tay chỉ một cái, dùng định thân pháp giữ cứng Hoa Vân Long lại, đoạn trở ra ngoài, đến cổng hai, kêu Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh vào hoa viên. Rồi nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hoa Vân Long đây nè, vô bắt đi. Mấy ông trói cho kỹ nhé!
Sài, Đỗ hai người mừng như bắt được vàng, chạy vào hoa sảnh thấy đúng là Hoa Vân Long, bèn rút dây sắt trói nghiến hắn lại. Tế Điên thò tay vào bọc Hoa Vân Long móc ra, đúng là vòng bạch ngọc trong suốt lung linh kỳ ảo và mão phụng quan gắn 13 hột châu, đem giao cho Sài Nguyên Lộc. Tế Điên nói:
- Hãy đưa nó ra bắt Điền Quốc Bổn luôn!
Điền Quốc Bổn vốn là tên đại bợm, ngồi không chia của ở Tây Xuyên. Hắn thấy mình vàng bạc đã đầy đủ, mà bọn lục lâm thủ hạ ra bên ngoài gây án cũng nhiều, hắn sợ e một người phạm án gây liên lụy đến anh em, trong đó có hắn, bèn dắt díu quyến thuộc trốn đến phủ Khúc Châu ở ẩn. Trong tay hắn có sẵn của tiền, bèn mua đất sắm nhà, cùng với Khưu Thành và Dương Khánh ẩn tích tại đây. Trước kia hắn cũng đóng vai thường dân tuân giữ luật pháp, về sau, nhân anh em của Tần Thừa tướng là Hoa thái tuế Vương Thắng Tiên đến phủ này. Điến Quốc Bổn đến ra mắt Vương Thắng Tiên, trước khi đi, dọ hỏi những người giữ cửa xem Vương Thắng Tiên ưa thích những đồ vật chị Thấy Thắng Tiên đối với các loại cổ ngoạn, tự họa, vàng ngọc đều không ưa thích, chỉ khoái có gái đẹp, Điền Quôc Bổn bèn nghĩ ra một kế "Mỹ nữ yên phần". Hắn bỏ ra ba ngàn lượng bạc mua một nàng ca kỹ mười phần xinh đẹp tên là Ngọc Lan. Điền Quốc Bổn kêu Ngọc Lan đến bảo:
- Này Ngọc Lan! Ta định đưa nàng đến chỗ này là gả nàng cho em Tần Thừa tướng, không biết ý nàng như thế nào?
- Viên ngoại có điều chi xin cứ dạy bảo cho!
- Ngày mai ta mời Vương Thắng Tiên đến nhà dùng cơm, nàng trang điểm với những dồ trang phục người nhà, cố ý đến đại sảnh tìm ta để Vương Thắng Tiên nhìn thấy nàng. Ông ấy nếu có hỏi, ta sẽ nói nàng là em gái ta đang thời kỳ góa bụa. Nếu ông muốn, ta sẽ gả nàng cho ông ấy, nàng nhờ đó cũng được hưởng vinh hoa, giàu sang gấp nhiều lần hơn ở đây. Phần ta cũng được tiếng quan hệ bà con.
Ngọc Lan gật đầu đồng ý. Hôm sau, Điến Quốc Bổn mời Vương Thắng Tiên đến dùng cơm, lúc đang uống rượu chuyện trò nơi đại sảnh, thì Ngọc Lan trang điểm thật khéo, bước đến cửa đại sảnh hỏi:
- Viên ngoại có trong này không?
Nói rồi vén rèm ra, cố ý nói:
- Ối chào! Mấy con a đầu này thiệt dễ ghét! Trong nhà có khách mà không báo cho ta biết.
Nói rồi mắt hạnh liếc ngang, liếc Vương Thắng Tiên một cái rồi bỏ rèm xuống trở về nhà sau.
Vương Thắng Tiên lúc đó hai mắt ngó chăm chăm, mới hỏi:
- Này Điến viên ngoại! Người mới ra đó là ai vậy?
Điền Quốc Bổn cố ý đằng hắng một tiếng, nói:
- Cô ấy là em tôi, mới đến chưa đầy một tháng. Tội nghiệp, chồng đã quá cố. Hiện giờ đang ở chơi trong nhà tôi.
- Viên ngoại sao không tìm mối gả cô ấy đi?
- Chưa gặp người hợp ý nên tôi cũng không dám đề nghị.
Vương Thắng Tiên cũng không tiện hỏi tiếp, ăn uống xong cáo từ ra về. Về đến công quán, Vương Thắng Tiên nói với mọi người:
- Từ khi sanh ra đến nay, ta chưa gặp người nào đẹp! Hôm nay đến nhà Điến Quốc Bổn, thấy em gái ông ta, thật là Tây Thi tái thế!
Gia nhân là Vương Hoài trung nói:
- Thưa Thái tuế! Để tôi đi nói với Điền viên ngoại làm mai cho cô ấy tục huyền với lão gia, đại khái là được thôi!
Vương Thắng Tiên nói:
- Được! Ngươi nếu dàn xếp việc này ổn thỏa, ta thưởng cho ngươi 200 lượng.
- Lão gia nhớ lời là được rồi!
Nói xong, Vương Hoài Trung lập tức đến nhà Điến Quốc Bổn đưa ra việc cầu thân của Vương Thắng Tiên. Điền Quốc Bổn cũng mừng vì đúng với điều mong muốn, bèn đem Ngọc lan gả cho Vương Thắng Tiên. Sau việc đó, Điền Quốc Bổn ỷ thế kết thân với em Tần Thừa tướng mà kết giao với quan trưởng, làm đảo lộn nha môn, lật lọng công lý, tung hoành đủ kiểu. Quan Tri phủ tiền

http://tieulun.hopto.org

nhiệm là người thanh liêm, không hợp với hắn, nên hắn gởi một phong thơ cho Vương Thắng Tiên, Vương Thắng Tiên vào gặp Tần Thừa tướng tâu rồi thế nào mà quan Tri phủ bị điều đi nơi khác. Quan Tri phủ Trương Hữu Đức này lại cũng không hợp với hắn. Hắn lại gởi cho Vương Thắng Tiên một phong thợ Vương Thắng Tiên lại đến ra mắt Thừa tướng, Thừa tướng hỏi:
- Thân thích của chú là thế nào vậy? Mệnh quan của Hoàng thượng đều không hợp với hắn tả Đâu có thể cho hắn điều khiển được!
Vương Thắng Tiên bị tắc nghẹn không trả lời được, bèn viết thư hồi âm cho Điền Quốc Bổn, bảo hãy tra xét những cái không hay của quan Tri phủ gởi về rồi sẽ giúp hắn sau. Điền Quốc Bổn lần trước báo cáo là có hầm ngầm, lần này lại phái Khưu Thành đem treo đầu người, định cho quan Tri phủ mất tiếng thanh liêm. Nào ngờ: "Lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt!" đối với tên giặc tội ác tầy trời. Hôm nay, đương ngồi trong đại sảnh tiếp chuyện quan Tri phủ, thấy hai vị Ban đầu Sài, Đỗ trói Hoa vân Long đi với Tế Điên tới đại sảnh, Điến Quốc Bổn nổi giận măng lớn:
- Kẻ nào cả gan dám ở trong nhà ta biện án hử?
Tên giặc đứng rột dậy, định rút dao động thủ. Tế Điên lấy tay chỉ một cái, trồng cứng Điến Quốc Bổn lại. Lưu Xuân Thái bước tới rút dây sắt trói nghiến tên giặc. Kê tử nhãn Khưu Thành, Kim sí điêu Dương Khánh nghe tiếng chộn rộn, nhảy ra rút dao chống cự, bị Tế Điên dùng phép định thân trồng cứng và sai trói lại tất cả.
Quan Tri phủ ra lệnh trở về nha môn. Lập tức bọn giặc bị áp giải về đến phủ đường. Quan tri phủ thăng đường, truyền đem những đơn tố cáo ra trình. Giây lát có hơn 20 người đưa đơn tố cáo Điến Quốc Bổn, có người tố cáo hắn cướp giựt vợ con, có người tố cáo hắn cho vay siết ruộng đất, và nhiều tội ác khác. Ngay lúc đó, quan huyện Tây An sai người mời Tế Điên về nha môn uống rượu. Sau khi Tế Điên đi rồi, quan tri phủ lần lượt hỏi cung các tên giặc và tạm giam lại đó chờ Tế Điên về sẽ giải đi. Lúc đó, trên đường phố phủ Khúc Châu, mọi người đều xôn xao bàn tán tin đồn Tế Công ở chùa Linh Ẩn bắt được Hoa Vân Long, Điền Quốc Bổn, nhị thái gia và tam thái gia rồi. Tin đồn này lan ra làm kinh động đến hai tên giang dương đại đạo, một người tên là Truy vân yến tử Diêu Điện Quang, một người tên là Qúa độ lưu tinh Lôi Thiên Hóa. Hai tên giặc này ở trong nhóm 36 người bạn kết nghĩa tại huyện Ngọc sơn, lúc này đang ở phủ Khúc Châu, nghe tin Hoa Vân Long bị Tế Điên Hòa thượng bắt đưa về nha môn Tri phủ, Diêu Điện Quang nói:
- Này Lôi hiền đệ! Chúng ta là bạn kết nghĩa với Hoa Vân Long, chẳng biết tin này thì thôi, còn đã biết, chẳng lẽ chúng ta làm ngở Chúng ta hoặc là phá lao cướp ngực, hoặc là giết Tế Điên Hòa thượng để báo cừu cho Hoa nhị đệ rồi tìm cách cứu Hoa Vân Long ra.
Lôi Thiên Hóa nói:
- Huynh trưởng nói có lý đấy! Chúng mình hãy đi dò xét thử!
Hai người từ trong khách điếm đi ra, tản bộ trên đường phố. Lúc bấy giờ chiều tối, đã lên đèn, họ thấy phía trước đi lại có hai người hầu đi theo một ông Hòa thượng kiếc. người hầu nói:
- Bạch sư phó! Ngài có muốn uống rượu không?
- Ta không uống đâu! Ta chính là Tế Điên Hòa thượng bắt Hoa Vân Long đây. Nếu có ai không phục cứ ra đối đầu với ta!
Diêu Điên Quang nghe nói là Tế Điên Hòa thượng, bèn thò tay vào túi định rút dao ra báo cừu cho Hoa Vân Long.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 112

Dân bá tánh đầu đơn thưa Quốc Bổn
Hai lục lâm hành thích Tế Điên Thiền sư

Nghe Hòa thượng tự xưng mình là Tế Điên bắt Hoa Vân Long, Diêu Định Quang định rút dao ra động thủ, nhưng lại nghĩ: "Đừng vội lỗ mãng! Hoa Vân Long đã bị Hòa thượng này bắt, chắc ông ta có tài ghê gớm lắm! Hai đứa mình cự địch chưa chắc thắng được ông ta, chi bằng mình ngầm dò xét xem ông ấy ở chỗ nào rồi tối nay hành thích ổng chắc ý hơn. người ta nói: "Thương ngay dễ tránh, tên lén khó phòng".

Tế Điên buột miệng nói:

- Phải đấy! Cứ theo dò Hòa thượng ta đi! Bữa nay ta ở trong phòng phía Tây của nha môn quan phủ, nếu không phục thì cứ đến đó mà tìm.

Hai tên giặc nghĩ thầm: "Lạ thiệt! Bọn ta tính trong lòng sao Hòa thượng này nói ra vanh vách vậy kìa? Hòa thượng này chắc là ghê gớm lắm!".

Thấy Tế Điên bước vào trong phủ nha, Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa dò xét đường đi nước bước xong bèn trở về khách điếm kiếm cơm rượu ăn uống rồi đi ngủ dưỡng sức. Chờ đến canh hai, hai người thay y phục dạ hành từ trong cửa sổ dùng thuật phi thiềm tẩu bích chạy đến nha môn Tri phủ. Đến nhà phía Tây, hai người nhìn vào, qua ánh đèn quả nhiên thấy Tế Điên đang nằm trong giường. Diêu Điện Quang nói:

- Chú canh cửa để ta vào giết ông ấy.

Lôi Thiên Hóa gật đầu ở lại canh cửa. Diêu Điện Quang vừa mới vén rèm bước vào, Tế Điên xoay mình ngồi dậy nói:

- Cái thằng phải gió này, mi chạy đi đâu hử?

Tên giặc sợ quá, quay đầu bỏ chạy. Tế Điên chạy theo bén gót. Hai tên giặc chạy ra khỏi phủ nha, Tế Điên cũng chạy đuổi theo sau. Chúng chạy đến nửa đêm, Tế Điên cũng rượt theo không bỏ. Trời vừa sáng, chúng chạy ra khỏi thành, nghe phía sau không có tiếng dép đuổi theo mới tạm yên tâm. Thấy trước mặt có một cụm rừng bên chân núi, chúng định vào đó nghỉ ngơi giây lát, nào ngờ vừa bước vào mé rừng, nghe Tế Điên hỏi:

- Mới tới hả?

Chúng sợ quá định chạy đi nữa thì Tế Điên lấy tay chỉ một cái hai người hét cục cựa. Tế Điên nói:

- Ta không thèm đánh, ta cũng không thèm mắng tụi bay làm chị Ta cho bồ cạp đốt chết tụi bay cho biết!

Nói tới đó thì bên sườn núi có tiếng niệm "Vô lượng Phật" vang lên. Tế Điên nhìn lại, người đến là một vị lão đạo sĩ đầu đội mũ đạo sĩ như ný, mình mặc đạo bào bằng đoạn lam, lưng thắt dây tơ đeo lủng lẳng thanh bảo kiếm bên hông, vớ trắng vân hài rất gọn ghẽ, đặc biệt gương mặt giống như trẻ nít. Vị đại sĩ này họ Chữ tên là Đạo Duyên, ngoại hiệu là Thần đồng tử ở Tỵ Tu quán trên Thiết Ngưu Lãnh. Sư phụ Ông ta là Quảng pháp chân nhân Thẩm Diệu Lượng chính là đồ đệ của Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh ở Vân Hà quán trên núi Vạn Tòng. Chữ Đạo Duyên là đồ tôn của Lý Hàm Linh. Ông ta tu ở Tỵ Tu quán, mỗi ngày lúc sáng sớm đi tản bộ bên ngoài mượn chánh khí của trời đất để bồi dưỡng tinh thần. Hôm nay đi dạo tới đây, Diêu Điện Quang và lôi Thiên Hóa nhìn thấy, lật đật hô hoán lên:

- Xin đạo nhơn cứu tôi với!

Chữ Đạo Duyên định thần nhìn kỹ, hỏi:

- Ta tại sao phải cứu các người? Các người là ai vậy?

Diêu Điện Quang nói:

- Bọn tôi là người của huyện Ngọc Sơn, nhơn vì anh em kết nghĩa với chúng tôi bị Ông Hòa thượng này bắt. Chúng tôi muốn báo thù cho bạn nào dè lại bị Ông Hòa thượng này trồng cứng định cho bồ cạp đốt chúng tôi. Xin đạo gia cứu mạng cho!

Chữ Đạo Duyên hỏi:

- Đã là người của huyện Ngọc Sơn, vậy hai người có biết Dạ hành quỷ Tiểu côn lôn Quách Thuận chăng?

- Quách Thuận với chúng tôi là anh em kết nghĩa, chứ đâu phải người nào xa lạ!

http://tieulun.hopto.org

- Thế thì được! Vậy chớ Hòa thượng này là ai vậy?
- Là Tế Điên.
Chữ Đạo Duyên "a" lên một tiếng, nói:
- Té ra là Tế Điên tăng. Sơn nhân ta đang tìm hắn để bắt đây. Sao mà đúng lúc quá vậy! Ta nghe đồn Tế Điên Hòa thượng bắt Mạnh Thanh Nguyên ở huyện thường Sơn, dùng lửa đốt Trương Diệu Hưng, giết chết Khương Thiên Thoại, mấy lần gây thù với Tam Thanh giáo. Hôm nay, Tế Điên nhà ngươi đến nộp mạng thật đúng lúc!
Tế Điên nói:
- Tên đạo sĩ lộn sòng này, mi định làm gì thế hử?
- Hay cho Tế Điên! Mi không biết Tổ sư gia đây lợi hại tới bực nào ư? Hãy quỳ xuống và kêu ta ba tiếng "Tổ sư gia", ta sẽ tha mạng chết cho mi.
- Hay cho lão đạo! Mi dù có quỳ xuống dập đầu kêu ta ba tiếng Tổ tông gia, ta cũng không tha chết cho mi đâu.
Lão dạo sĩ nghe nói khí uất lên tận cổ, rút kiếm ra nhắm ngay đầu Hòa thượng chém xuống. Tế Điên tràn mình tránh khỏi, luồn phía sau lão đạo xô mạnh một cái. Lão đạo ngoái đầu hươ kiếm đâm Hòa thượng một nhát, Tế Điên chạy quanh tránh khỏi, vừa đẩy vừa kéo, vừa nhéo, vừa xô mà lão đạo không làm gì được. Lão đạo giận quá, nói:
- Hay cho Tế Điên, mi thật lớn gan! Để sơn nhân dùng pháp bửu lấy tính mạng ngươi đây.
Nói xong thò tay vào túi lấy ra một vật tên là Khấu tiên chung. Món pháp bửu này chính là của sư phụ Ông ấy ban cho, bất luận là yêu tinh gì hễ chạm vào đó đều hiện nguyên hình. Lão đạo sĩ ném lên trên không, trong miệng đọc lâm râm thần chú, chuông có thể lớn hay nhỏ mà rơi xuống chụp ngay Hòa thượng nhốt lại. Chữ Đạo Duyên thấy vậy, cười nói:
- Ta tưởng đâu Tế Điên có nhiều tài cao phép lạ, nào ngờ chỉ là một tên tục tử phàm phu!
Nói rồi định bước tới giải cứu cho Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa thì nghe phía sau có người nói:
- Hay cho lão đạo! Mi dám can thiệp vào chuyện của ta ư?
Lão đạo ngoái lại thì đúng là Tế Điên, bèn nghĩ thầm: "Tên điên tăng này mình đã nhốt trong chuông, làm sao nó chui ra được?". Lão đạo liền móc trong túi ra một sợi Khổn tiên thằng, nói:
- Này Hòa thượng! Cho Mi biết lợi hại của ta!
Tế Điên dòm thấy lật đật nói:
- Ấy chết, không xong rồi! Chữ đạo gia, xin tha cho.
- Này Hòa thượng! Ông vô cớ khi dễ Tam Thanh giáo, ta đâu có thể tha mạng cho ông được?
Nói rồi cầm Khổn tiên thằng quăng lên, Tế Điên không né tránh liền bị Khổn tiên thằng trói lại chặt cứng. Khổn tiên thằng này cũng là một báu vật mà bất cứ yêu tinh gì bị trói lại đều hiện nguyên hình tất. Chữ Đạo Duyên thấy Tế Điên bị trói liền cười ha hả, nói:
- Này Hòa thượng! Ông kêu ta ba tiếng "Tổ sư gia" đi ta sẽ mở thả cho ông. Bằng không ta ném ông xuống khe núi chết quách cho rảnh.
- Ta kêu ông ba tiếng "Tử tôn" thì có.
Lão đạo nghe tức giận càng hông, liền nhấc bổng Hòa thượng ném xuống khe núi. Tế Điên ngay lúc đó nắm chặt cổ áo lão đạo. rẹt một tiếng, chiếc đạo bào bị lôi tét phân nửa, cùng Tế Điên rơi xuống vực sâu trăm trượng. Lão đạo thấy Hòa thượng bị rơi xuống vực, tự mình ho lên một tiếng, than thở: : "Sư phụ mình bảo đừng nên vô cớ hại người mà hôm nay mình lại gây oan nghiệt đây!"
Đứng ngơ ngẩn một hồi lâu, đinh ninh Hòa thượng rớt xuống vực đã chết, lão đạo mới quay lại cứu Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa, rồi nói:
- Ta đã ném Hòa thượng xuống khe núi chết rồi, thôi hai người đi đi!
Bọn Diêu Điện Quang cảm tạ lão đạo rồi bỏ đi. Lão đạo nghĩ bụng: "Hôm nay không cần phải về miếu ăn cơm làm chi, ta ra ngoài thị trấn tìm một tiệm cơm mua một trái lựu, nửa cân bánh, một chén canh mộc nhĩ để ăn cũng được rồi". Tính rồi bèn ra khỏi thôn, thấy có quán rượu bên kia đường, tên phổ ky đứng trước cửa quán rượu lấy tay ngoắc lão đạo nói:
- Lại đây!
Lão đạo ngoái đầu nhìn ra sau không thấy ai, cũng không biết phổ ky gọi người nào, nhưng cũng đến quán rượu tìm một cái bàn ngồi xuống. Phổ ky nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đạo gia mới đến à?
Lão đạo cũng đáp: - Ừ, mới đến!
Phổ ky cũng không hỏi lão đạo cần món chi, chỉ lau quét rồi bưng ra một bầu rượu, một đĩa hột lựu, một tô canh mộc nhĩ, nửa cân bánh. Lão đạo nghĩ thầm: "Lạ chưa? Thiệt là" nghĩ áo có áo, nghĩ ăn có ăn!". Rồi hỏi:
- Này Phổ ky! Làm sao chú biết ta cần muốn ăn mấy món này?
- Thế mà biết chứ!
- Ừ phải, mấy chú bán kiểu này chắc là phát tài đa!
Giây lát lão đạo ăn uống xong, phổ ky tính tiền nói:
- Tất cả là 3 điếu hai trăm tám.
Lão đạo hỏi:
- Dĩa lựu bao nhiêu tiền?
- Hai trăm tư.
- Tại sao tính tới ba điếu hai trăm tám dữ vậy?
- Ông ăn bốn trăm tám. Sư phụ Ông ăn hai điếu tám bảo tính chung với ông một thể.
- Ai là sư phụ tả Ông ở đâu rồi?
- Là ông Hòa thượng kiếc. Đã đi rồi! Ăn hai điếu tám. Nếu không phải chúng tôi cũng không cho ông ấy đi đâu. Ông ấy để lại nửa mảnh đạo bào bằng đoạn lam, lại còn một sợi dây tơ và dặn: Bảo ông trả tiền rồi đưa sợi dây tơ này cho ông.
Lão đạo tức đến nỗi mắt nổ đom đóm, nói:
- Nói bậy nói bạ! Ông ấy là Hòa thượng ta là lão đạo, làm sao ông ấy là thầy ta được?
- Hồi nãy Hòa thượng nói: Ông làm đạo sĩ có chuyện buồn, muốn làm Hòa thượng mới nhận ổng làm sư phụ. Ông ấy bảo ông phải đi theo gấp, nếu để trễ ông ấy không nhận đâu. nếu ông không trả hai điếu tám tiền ăn, chúng tôi sẽ giữ chỗ dây tơ và đoạn áo rách này cũng bán được bằng ấy tiền.
Lão đạo có ý không bằng lòng, nhưng lại sợ ráp mảnh khác vào cái áo sẽ không trùng màu lại còn tốn nhiều tiền hơn. Lão đạo không còn cách nào khác đành phải trả ba điếu hai trăm tám tiền cơm.
Trả xong bước ra, muốn đuổi theo Hòa thượng quyết sống mái một phen. Lão đạo định rượt theo ngay, thì phía trước có một người đi tới hỏi:
- Phải đạo gia họ Chữ không?
- Phải đấy!
- Hồi nãy tôi gặp một ông Hòa thượng, ông ta tự xưng là sư phụ của ông, bảo tôi nhắn dùm ông bảo ông đi theo gấp, nếu trễ ông ấy không bằng lòng đâu!
- Nói tầm bậy tầm bạ! Có sư phụ của ông á!
- Này lão đạo! Ông thiệt không biết điều tí nào. Hòa thượng nhờ tôi nhắn lại ông, tôi có lòng tốt nói cho ông biết, sao ông lại mắng tôi?
Lão đạo không thèm đáp lại, giận đến hai mắt đỏ ngầu, tức tốc rượt theo Hòa thượng. Rượt một thôi đường, thấy trước mắt có một cái giếng, mấy người đang đứng trên bờ giếng múc nước, lão đạo đương khát, muốn uống tí nước, bèn lân la đến gần và nói:
- Ố chào! Xin cho miếng nước uống với.
Mấy người múc nước hỏi:
- Có phải đạo gia là Chữ Đạo Duyên không?
- Chính tôi!
- Hồi nãy có sư phụ Ông tới nói để dành cho ông ít nước, sợ Ông khát lộn ruột mà chết.
- Ai là sư phụ tôi đâu?
- Ông Hòa thượng kiếc ấy mà!
- Sư phụ của mấy ông thì có!
- Này lão đạo! Ông mở miệng ra là nói điều bất tường không à! Thôi, ông đừng uống nước làm chi!
- Không uống thì không uống chớ!
Lão đạo tức giận muốn phát điên, băng mình tiếp tục rượt theo. Chạy đến đầu làng, lão đạo định chạy vào, thì thấy từ trong cổng làng đi ra hơn 20 người, người nào cũng chau mày trợn mắt có vẻ giận dữ. Lão đạo cũng không để ý, tiếp tục chạy tới, nào dè vừa gặp mấy người ấy, họ bèn vây chặt, không nói không rằng nắm lão đạo lại đánh túi bụi.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 113

Tế Điên đấu phép với Chữ Đạo Duyên
Thần đồng chế phục Thẩm Diệu Lượng

Thần đồng tử Chữ Đạo Duyên đang rượt theo Tế Điên, thì từ trong thôn đi ra hơn 20 người níu giữ đạo sĩ lại áp đánh. Ông ta không biết bởi lý do gì?

Thực ra Tế Điên đã đến thôn ấy rồi vào một quán trà, trước số người đông đảo đang uống trà, Tế Điên la lớn:

- Các vị Ơi, cứu tôi với!

- Cái gì vậy? Mọi người nhao nhao hỏi.

- Ngoài thôn này có một lão đạo sĩ đang cầm kiếm hóa phép làm sa mù. Ông ta bảo: "Để cho người trong thôn mắc bệnh phải nhờ ông ta trị cho mới hết". Ý ông ta muốn quyên 3.000 lượng bạc đấy. Tôi khuyên ông ta, ông ta cho rằng tôi phá hư việc của ông ấy nên rút kiếm định giết tôi.

Mọi người nghe nói đồng thanh bảo:

- Đâu có thể có chuyện này được! Chúng ta bắt lão đạo chôn sống cho rồi.

Nói xong, mọi người ùa ra khỏi thôn, quả nhiên thấy có một lão đạo sĩ tay cầm bảo kiếm, hai mắt trợn ngược, bèn xúm nhau níu lại định đánh. Chữ Đạo duyên la lên:

- Các vị sao lại đánh tôi?

- Ông đến làm phép hóa mù để hại người trong thôn chúng tôi, không đánh sao được?

- Ai nói với các vị như thế?

- Chính Hòa thượng nói đấy!

- Phải rồi! Tôi với ông Hòa thượng ấy có cừu thù, các vị đừng nghe lời ông nói. Tôi là người ở Tỵ Tu quán trên Thiết Ngưu Lãnh, tên là Thần đồng tử Chữ Đạo Duyên đây. Tôi đang muốn tìm Hòa thượng mà không biết ông ta ở đâu, để cùng nhau đối chất.

Mọi người cùng kéo nhau về quán trà thì không thấy Tế Điên ở đó nữa. Có người hỏi:

- Hòa thượng đi đâu nhỉ?

Trong bọn có người nói:

- Hòa thượng đến nhà Điền nhị gia ở cách vách đây để thăm bệnh điên rồi.

Lão đạo sĩ nghe nói giận không bắt được Hòa thượng bằm 1.000 nhát dao cho nát cho hả cơn tức, bèn lật đật chạy đến cửa nhà họ Điền kêu lớn:

- Tế Điên tăng mau ra đây! Sơn nhân cùng mi sống mái một trận.

Nguyên sau khi mọi người chạy đi kiếm lão đạo sĩ, Tế Điên ngồi lại ở quán trà, nói:

- Hòa thượng ta có nghề trị bệnh, bất cứ bệnh phong cùi gì ta điều trị được tất.

Có người ngồi gần chạy lại nói:

- Đại sư phó, Điền nhị gia của chúng tôi mắc bệnh điên đã lâu, hễ gặp ai đánh nấy, hiện bị xiềng ở nhà sau, sư phó có trị được không?

- Có gì mà không được.

- Thế thì xin mời Hòa thượng!

Người ấy nói xong bèn đưa Tế Điên vào bên trong. Tế Điên hỏi

- Người điên đó ở đâu?

- Bị trói ở sau nhà này.

Tế Điên bảo đem chìa khóa lại, rồi đến phía sau mở khóa ra. Người điên từ bên trong chạy thẳng ra trước cổng, nhằm lúc lão đạo sĩ đang réo tên Tế Điên thách đấu. Người điên chạy tới túm lấy ông ta đánh túi bụi, vật lão đạo sĩ xuống vừa đánh vừa đá liên hồi, đánh xong còn vạch miệng lão đạo sĩ đái vào. Bấy giờ mọi người mới kéo người điên ra được. Tế Điên nói:

- Ta có một viên thuốc, lát nữa cho ông ấy uống thì khỏi ngay thôi!

Nói rồi Tế Điên cầm cái gì đó đi ra. Bên ngoài, mọi người đang khuyên lão đạo sĩ:

- Thôi, Ngài về đi! Ông ấy điên mà chấp nhất làm chi!

Lão đạo sĩ ngước đầu nhìn lên, thấy Tế Điên đang đứng một bên cười cười, bèn nộ khí xung thiên, nói:

- Hay cho Hòa thượng! Ông chạy đi dâu?

Tế Điên quay mình bỏ chạy, lão đạo sĩ lật đật đuổi theo, ra tới đầu thôn thì không còn thấy đâu nữa.

http://tieulun.hopto.org

Lão đạo sĩ nghe có tiếng bước chân phía sau ba gian miếu Thổ địa trước mặt, bèn đi vòng ra phía sau để xem thử. Chữ Đạo Duyên thấy trước mặt mình một vị đạo sĩ đầu đội mão đạo sĩ màu vàng nhạt, mình mặc đạo bào cùng màu, chân đi vớ trắng vân hài, mặt như cổng nguyệt ba thu với chòm râu quai nón trắng như tuyết, sau lưng đeo Phân quang kiếm. Lão đạo sĩ này chính là Quảng pháp chơn nhơn Thẩm Diệu Lượng, sư phó của Chữ Đạo Duyên. Chữ Đạo Duyên lật đật chạy đến quỳ xuống dập đầu lia lịa, nói:
- Kính bạch sư phó! Đệ tử xin ra mắt sư phó.
Ông ta không nói một lời. Chữ Đạo Duyên lại dập đầu, nói:
- Kính bạch sư phó, đệ tử xin ra mắt.
Ông ta càng dập đầu, lão đạo sĩ kia vẫn làm thinh. Chữ Đạo Duyên cũng không biết tại sao sư phó mình cứ nhắm mắt mà chẳng thèm để ý đến ông ta như vậy.
Vừa dập đầu lia lịa, Chữ Đạo Duyên lòng càng thêm buồn bực, bỗng Tế Điên từ đâu bước tới nói:
- Chữ Đạo Duyên! Ông đạo hạnh dường ấy mà lại nhè ổ trứng gà lạy cả trăm lạy như thế hử? Ngày mai gặp ổ trứng vịt chắc ông lạy hai trăm cái chứ gì!
Chữ Đạo Duyên nghe nói nhìn lại, vạch lớp rơm ra đúng là ổ trứng gà, bèn giận đến mặt mày tái sanh, đưa tay rút kiếm thì Tế Điên không còn ở đấy nữa. Chữ Đạo Duyên sục sạo cả buổi vẫn không gặp. Trời đã tối, ông ta lật đật trở về Tam Thanh miếu của sư thúc mình là Lý Diệu Thanh. Về đến Tam Thanh miếu, Lý Diệu Thanh hỏi:
- Đạo Duyên từ đâu đến đây thế?
Đạo Duyên đem chuyện vừa qua thuật lại. Lý Diệu Thanh nghe xong, nói:
- Không hề chi! Ngày mai ta cùng ông đi kiếm Tế Điên.
Chữ Đạo Duyên đang cơn tức giận cũng không nói thêm lời nào. Lý Diệu Thanh bảo ông ta ăn cơm, ông ta cũng không chịu ăn, tự mình ôm cục giận đi ngủ luôn. Hôm sau Lý Diệu Thanh còn chưa thức dậy, Chữ Đạo Thanh đã đi ra khỏi miếu quyết tìm Tế Điên sống mái một trận. Ra khỏi miếu không xa, Chữ Đạo Duyên thấy trước mặt mình một vị lão đạo sĩ, đầu đội khăn đạo sĩ màu vàng nhạt, mình mặc đạo bào cùng màu, lưng đeo Phân quang kiếm. Chữ Đạo Duyên xem thấy, trong bụng chắc mẩm là Tế Điên dùng ổ trứng vịt để đùa mình, nào ngờ đó là Thẩm Diệu Lượng thiệt.
Nguyên Thẩm Diệu Lượng đang đi hóa duyên, định khuyến hóa được 1.000 lượng bạc để sửa miếu, và lập thệ rằng: - Nếu sử dụng số bạc hóa duyên này vào chuyện sai trái sẽ bị thiên lôi đánh chết. Hiện tại ông ta đã xài hết hơn 200 lượng, sợ bị mắc vào lời thề, nên tìm đến Lý Diệu Thanh mượn đỡ số bạc để bù vào chỗ thiếu hụt kia. Hôm nay đang vận chẩn cước phong, bỗng thấy Chữ Đạo Duyên đằng kia đi lại, Thẩm Diệu Lượng hỏi:
- Đồ đệ đi đâu đó?
Chữ Đạo Duyên trợn mắt nói:
- Đồ ổ trứng vịt! Bay định gạt ta hả!
Thẩm Diệu Lượng thấy vậy mới hỏi:
- Chữ Đạo Duyên! Mi có điên không?
Chữ Đạo Duyên rút kiếm ra định chém. Thẩm Diệu Lượng lấy tay chỉ một cái, dùng định thân pháp trồng cứng Chữ Đạo Duyên lại và hét:
- Đồ nghiệt chướng! Mi định giết ta hả?
Nói rồi rút Phân quang kiếm định giết Chữ Đạo Duyên. Chừng đó Chữ Đạo Duyên mới biết rõ đây thực là sư phó của mình chứ không phải ổ trứng vịt, vội nói:
- Sư phó đừng giết con , con có việc xin thưa.
Thẩm Diệu Lượng nói:
- Đồ nghiệt chướng! Tại sao mi lại gọi ta là ổ trứng vịt hử? Nói mau!
Chữ Đạo Duyên lúc đó mới đem nguồn cơn kể rõ. Thẩm Diệu Lượng nghe xong mới nói:
- À ra thế! Bây giờ ta với con cùng đến miếu sư thúc của con đã, có việc gì sau sẽ liệu!
Chữ Đạo Duyên bèn theo Thẩm Diệu Lượng trở về Tam Thanh quán. Gặp Lý Diệu Thanh, Thẩm diệu Lượng nói:
- Này hiền đệ! Sư điệt của chú kết thù oán với Tế Điên Hòa thượng, bị Ông ta làm nhục, chú đã biết mà làm sao không chịu khuyên giải Đạo Duyên một lời nào hết vậy?
Lý Diệu Thanh nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hôm qua cháu nó có đến đây, sáng nay tôi chưa dậy mà nó đã đi mất, đâu chờ tôi khuyên bảo! Việc này anh đừng vội trách tôi.
Đương nói tới đó thì bên ngoài có tiếng kêu lớn:
- Ới Thẩm Diệu Lượng, Lý Diệu Thanh! Mau ra đây.
Thẩm Diệu Lượng nghe kêu, định chắc là Tế Điên Hòa thượng đã đến, bèn lật đật cùng nhau chạy ra xem, thì thấy trước cửa đứng sẵn một người đầu tóc rối bù, vận quần áo lam. Thẩm Diệu Lượng định hỏi: - Chú là ai? Người ấy trợn mắt lắt tay điểm mặt:
- Hay cho Thẩm Diệu Lượng! Lớn mật dữ a! Mi hóa duyên để sửa miếu, dám thề giữa trời đất là không hề xài vào số tiền đó, mà nay dám tiêu pha hơn 200 lượng. Ngô thần sẽ kêu Thiên lôi đánh chết mi cho rảnh.
Thẩm Diệu Lượng nghe nói, nghĩ bụng: "Việc của ta làm sao người khác biết được kìa?". Nghe lời nói đó xong, Thẩm Diệu Lượng sợ quá, lật đật quỳ xuống đất van xin lia lịa:
- Xin Tổ sư gia từ bi tha thứ cho! Đệ tử sẽ cố gắng sớm lo trả lại đủ số.
Lý Diệu Thanh cũng cho là thần linh hiển thánh, lật đật quỳ xuống nói:
- Lão nhân gia là vị Tổ sư gia nào, xin cho biết?
Người kia cười ha hả, nói:
- Lý đạo gia! Ông không nhận ra tôi sao? Tôi là lão Ngô bán đậu hũ ở thôn này đây mà!
Lý Diệu Thanh bấy giờ mới vỡ lẽ, nói:
- Này lão Ngô! Tại sao ông giả dạng thần tiên kỳ vậy?
- Không phải tự tôi muốn đến đây đâu! Ấy là có một ông Hòa thượng kiếc hóa duyên được 500 tiền thuê tôi đấy! Ông ta dặn tôi phải nói như vậy.
Nói tới đó bỗng ngước đầu lên thấy có một vị Hòa thượng từ xa đi lại, lão Ngô nói:
- Hình như ông Hòa thượng ấy đến kìa!
Thẩm Diệu Lượng nhìn ra là một ông thầy đi ăn xin, quần áo rách rưới không sót một chỗ, bèn hỏi:
- Đó có phải là Tế Điên Hòa thượng không kìa?
Chữ Đạo Duyên nói: - Không phải đâu.
- Để ta hỏi hắn xem.
Khi Hòa thượng tới gần, Thẩm Diệu Lượng hỏi:
- Này Điên tăng! Sao ngươi dám khi dể đồ đệ ta quá vậy? Thiệt là đáng giận! Ngươi phải nói cho ra lẽ, sơn nhân ta sẽ tha tội chết cho, bằng không hôm nay ta nhất định sẽ kết thúc tánh mạng ngươi cho rồi.
Hòa thượng cười hà hà, nói:
- Thẩm Diệu Lượng! Ông chớ nói phách, bộ không biết Hòa thượng ta lợi hại tới bậc nào à?
- Này Điên tăng! Thể theo đức hiếu sinh, ta bắt mi lại trước đã.
Nói xong rút Phân quang kiếm ra nhắm ngay Hòa thượng chém xuống. Hòa thượng né mình tránh khỏi, thân thể linh hoạt xoay quanh lão đạo sĩ, thỉnh thoảng vỗ, níu, xô, đẩy, chọt lia lịa. Lão đạo sĩ tức quá, miệng lâm râm đọc chú, bỗng nhiên nổi lên một trận gió biến ra hai Thẩm Diệu Lượng giống hệt nhau ráp lại, một ông chém Hòa thượng một ông ôm. Hòa thượng nói:
- Cái thằng cha này không gõ vô sọ không chịu thôi mà!
Lão đạo sĩ thấy chém không được Hòa thượng bèn lại niệm chú, hai hóa thành bốn Thẩm Diệu Lượng ráp lại vây quanh Tế Điên. Tế Điên chạy lung tung vây không được. Lão đạo sĩ lại biến thành 8, 8 thành 16, 16 thành 32 Thẩm Diệu Lượng đều tay cầm bảo kiếm. Tế Điên thấy vậy nói:
- Chuyến này ngặt dữ đa!
Nói rồi nhảy ra ngoài chạy thẳng.
Thẩm Diệu Lượng thâu phép lật đật đuổi theo, thì Hòa thượng chớp mắt đã chạy đi xa rồi. Tế Điên chạy tới một tòa thôn trấn, ở phía Tây đường có một vị lão đạo sĩ đang ngồi uống rượu. Vị lão đạo sĩ này đội mũ đạo sĩ chín khía, mình mặc áo đạo bào bằng đoạn lam nổi bật cổ áo màu xanh, vớ trắng vân hài, mặt như ngọc tía, mày rô mắt to, râu quai nón bạc phếu phất phơ trước ngực. Trên bàn có để một cái bao ngay ngắn chứng tỏ rằng cũng vừa mới đến. Vị đạo sĩ này là người ở Châu Giang tại Đại Gia bảo, họ Trịnh tên là Huyền Tu, hôm nay đi qua đây ghé lại dùng cơm.
Tế Điên bước lên lầu nhìn thấy lão đạo sĩ bèn hỏi:
- Đạo gia mới đến hả?

http://tieulun.hopto.org

- Vâng! Đại sư phó mới đến à?
- Đạo gia này, bên chỗ đây ngồi ăn được chứ?
- Được, được xin mời!
Tế Điên tìm một cái bàn ngồi xuống. Phổ ky chạy đến lau dọn bàn ghế. Tế Điên đảo mắt nhìn, dự định đùa cợt Trịnh Huyền Tu một trận.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 114

Trịnh Huyền Tu quán rượu gặp Hòa thượng
Thẩm Diệu Lượng nghe ca biết Thánh tăng

Tế Điên bước vào tửu lầu tìm một chiếc bàn ngồi xuống. Phổ ky dọn chén đũa ra, lão đạo sĩ hỏi:
- Này phổ ky! Ở đây có bán đồ chay không? Tôi ăn chay.
- Thưa có!
Tế Điên nói: - Ta ăn mặn hè!
- Mặn chay có hết mà! Phổ ky nói:
- Chú đem cho đạo gia một miếng tầu hũ rán trước đi! Tế Điên nói – Ta kính lão đạo đó!
Lão đạo nghĩ bụng: "Hòa thượng này không quen với mình, lại kính đồ chay cho ta, ta phải kính lại mới được:. Bèn lật đật gọi phổ ky:
- Chú đem cho sư phó một món chiên nhé! Ta kính Ngài đó.
Phổ ky dạ ran, giây lát thức đem lên đủ. Tế Điên muốn uống rượu, bèn kêu phổ ky:
- Đem cho lão đạo sĩ một đĩa giá chua, ta kính Ngài.
Lão đại sĩ lại kêu cho Tế Điên một chén vò viên; Tế Điên kêu cho lão đạo sĩ một đĩa đậu hũ xào, lão đạo kêu lại một đĩa thịt dê; Tế Điên kêu một tô canh cải trắng, lão đạo kêu lại một đĩa thịt ram. Hai người kêu qua kêu lại tặng nhau. Tế Điên kêu phổ ky lại nói:
- Lát nữa đạo gia ăn hết bao nhiêu tiền, để ta trả cho nhé!
- Vâng ạ!
Lão đạo sĩ nghe nói thế, khi ăn xong kêu phổ ky tính tiền và bảo:
- Hòa thượng ăn hết bao nhiêu tiền để ta trả cho nhé!
Tế Điên lật đật nói:
- Đạo gia đừng làm thế! Để tôi trả cho.
Lão đại sĩ nói rồi bèn mở túi ra, trong túi có 200 lượng bạc. Tế Điên nói:
- Để tôi trả cho!
Nói xong lấy tay cướp lấy chiếc túi của lão đạo sĩ cầm đi xuống lầu. Lão đạo sĩ cho rằng Hòa thượng có tính mau mắn, đi xuống lầu để trả tiền nên không giật túi lại. Lão đạo sĩ đợi một hồi lâu không thấy Tế Điên trở lên, mới kêu phổ ky xuống xem thử. Phổ ky trở lên trả lời:
- Hòa thượng đã đi từ nãy rồi!
Lão đạo sĩ nghĩ thầm: "Hòa thượng này là tên lường gạt, lấy mất 200 lượng của ta mà cũng không trả tiền cơm nữa". Nay mắn lão đại sĩ còn một ít bạc vụn trong túi, bèn lất ra trả tiền cơm, rồi xuống lầu đuổi theo Hòa thượng. Đi tới đầu thôn, lão đạo thấy Hòa thượng đang ngồi tại cổng thôn mở bao bạc ra và tự nói lẩm nhẩm: - Cái này là Cao bạch, cái này là Thành sắc, cái này là Thái hồ, không biết có tốt hay không?
Lão đạo sĩ Trịnh Huyền Tu thấy vậy mới nói:
- Hay cho ông Hòa thượng! Ông cướp bạc của tôi còn nói thành sắc này thành sắc nọ hử?
Nói rồi chạy tới đánh lia lịa. Tế Điên bèn đếm: 1 đấm, 2 đấm... Lão đạo sĩ đánh đến 5 đấm, Tế Điên bèn nói:
- Để ta đấm lại ông chớ!
Nói xong giằng lão đạo sĩ xuống đánh 5 đấm. Tế Điên đứng dậy nói:
- Ông đánh lại ta!
Lão đạo sĩ lại đánh. Tế Điên lại giằng lão đạo sĩ xuống đánh 5 đấm. Người ta thấy vậy bu lại xem, nhưng chẳng ai can ra. Có người nói:
- Hai vị này đánh nhau coi cũng được quá! Mỗi người đánh 5 đấm.
Người khác nói:
- Hòa thượng công bằng hơn! Đánh lão đạo 5 đấm rồi tự mình nằm xuống bảo lão đạo đánh; còn lão đạo không công bằng chút nào, phải đợi Hòa thượng đè xuống mới chịu nằm.
Lão đạo sĩ nghe nói giận quá, trả lời:
- Ta mà không công bằng à? Ông ấy ăn của ta một bữa cơm, lại giựt của ta 200 lượng bạc chạy đi, mà ta lại không công bằng à?
Mọi người muốn khuyên giải thì đằng kia Thẩm Diệu Lượng, Lý Diệu Thanh, Chữ Đạo Duyên

http://tieulun.hopto.org

chạy tới. Thẩm Diệu Lượng nói:
- Này Hòa thượng! Tôi đang tìm ông thì gặp ông ở đây! Tôi hỏi ông nè, tại sao ông khinh dể đồ đệ tôi quá vậy?
- Cái đó là tự đồ đệ của ông vô cớ xía vô chuyện của người. Ta bảo cho ông biết: này Thẩm Diệu Lượng! Cả đến ông, ta cũng không coi ra gì nữa mà!
- Này Hòa thượng! Ông có bao nhiêu lai lịch mà dám nói lớn lối như vậy?
- Có bao nhiêu lai lịch hử? Hãy nghe mấy câu ta nói đây:
Xưa kia anh kiệt bốn phương đồn,
Giết vợ tìm vào học đạo tôn,
Làm Linh ban tặng Phân quang kiếm,
Mới nhập Tam Thanh cổ đạo môn.
Thẩm Diệu Lượng nghe Tế Điên đọc mấy câu, rất đỗi kinh ngạc! Thật ra Thẩm Diệu Lượng trước kia là người Giang Tây, sống về nghề bảo tiêu tên là Thẩm Quốc Đống, oai danh vang dội khắp nơi, thường đi bảo tiêu xạ Vợ Ở nhà là Tào thị và con, hai người sống qua ngày. Ngày kia, Thẩm Quốc Đống rảnh việc ở nhà bèn đi ra tiệm uống trà, nghe ở bàn bên có hai người nói chuyện phiếm. Họ nói:
- Việc trên thế gian này khó mà nói cho hết! Bậc đại trượng phu khó khỏi vợ không hiền, con không hiếu. Như Thẩm Quốc Đống là bậc anh hùng đi bảo tiêu xa, vợ Ở nhà lại làm chuyện lén lút xấu hổ; đáng tiếc Thẩm Quốc Đống anh hùng như vậy mà vợ làm mất hết danh tiếng!
Người kia nói:
- Sao mà anh biết?
Người nọ đáp:
- Tôi có người bà con ở gần nhà của Thẩm Quốc Đống. Tôi thường đến đó chơi. Nghe nói vợ của Thẩm Quốc Đống thật là vô liêm sỉ! Việc này nếu để Thẩm Quốc Đống biết được thì mất mạng như không.
Người kia nói:
- Cũng không chắc gì ông ấy biết. Có ai dám nói ra đâu!
Thẩm Quốc Đống ngồi một bên nghe thấy hết, nhưng cố làm như không biết gì, vả lại cũng không biết hai người đó là ai. Còn hai người này chỉ nghe tên Thẩm Quốc Đống mà chưa thấy mặt bao giờ. Thẩm Quốc Đống nghe việc ấy xong, trở về nhà, cũng không đề cập chuyện ấy. Ngày kia, Thẩm Quốc Đống nói định đi ra ngoài, Tào thị hỏi:
- Anh đi bao lâu mới trở về nhà?
- Có việc gấp phải mất hơn hai tháng mới về.
Thẩm Quốc Đống đi ra khỏi nhà, bèn đến một trấn nhỏ cách nhà khoảng ba dặm, tìm một quán trọ ngụ đỡ. Tối lại, khi sang canh, tự mình cắp dao ngầm trở về nhà dò xét, không thấy động tĩnh chi, bèn về quán ngủ lại. Tối hôm sau vào khoảng canh hai, Thẩm Quốc Đống lại trở về nhà dò xét, thì nghe trong nhà có tiếng gái trai cười giỡn. Thẩm Quốc Đống đến bên cửa sổ xoi lỗ giấy nhìn vào: vợ hắn ăn mặc chải chuốt, trang sức đẹp đẽ. Trên giường đặt một chiếc bàn thấp, trên bàn rượu thịt đầy đủ, ngồi một bên là một vị văn sinh công tử đẹp đẽ ưa nhìn. Thẩm Quốc Đống nhận ra là Tôn công tử ở sát nhà mình tên là Tổ Nghĩa, hiệu Tú Phong. Vị này vốn dòng dõi nhà quan, cha ông đã từng làm chức Giáo học, nhưng vì tổ tiên không đức hạnh mới sanh ra hạng con cháu lưu đãng, thông gian với Tào thị như thế! Kế nghe Tào thị nói:
- Hai ngày nay hắn ta ở trong nhà, tôi sợ công tử đến, hai đàng chạm mặt e có nhiều điều bất tiện! May mà hắn lại đi, dễ chừng đến hơn hai tháng.
Vị công tử kia nói:
- Nàng ơi! Hai hôm nay ta thiệt là sách vở biếng xem, cơm nước nuốt không trôi, chỉ hận mình không được cùng nàng vui chung một chỗ. Được như vậy mới toại lòng ta!
- Công tử có muốn cùng nhau làm vợ chồng lâu dài chăng?
- Làm chồng vợ lâu dài là thế nào?
- Công tử mua cho em một gói thuốc độc, đợi hắn về, em dọn tiệc tẩy trần, bỏ thuốc độc vào trong rượu thuốc chết hắn đi. Như vậy chúng ta há chẳng phải là làm chồng vợ lâu dài sao?
Thẩm Quốc Đống nghe tới đó trong lòng khó chịu, tự nghĩ rằng: “Chí thân không ai bằng cha con,

http://tieulun.hopto.org

gần gũi không ai hơn vợ chồng, mà bây giờ thiệt là: Chồng vợ đồng giường, lòng xa trăm dặm!". Rồi xông vào nhà giết chết hai kẻ gian dâm ấy. Thẩm Quốc Đống định đầu cáo với quan huyện để chịu án cho xong, nhưng lại nghĩ: "Người ta sống trên đời giống như một giấc mộng dài! Công danh giàu có, vợ đẹp con khôn chỉ toàn là giả, rốt cuộc đều không. Chi bằng xuất gia là khỏe nhất!". Nghĩ như vậy rồi, Thẩm Quốc Đống bèn đến lạy Tử hà chơn nhơn Lý Hàm Linh làm thầy, được ban tên là Diệu Lượng và một thanh Phân quang kiếm để hộ thân. Hiện tại Thẩm Diệu Lượng đã hơn 90 tuổi, chuyện ngày xưa của ông ta không ai biết, mà hôm nay bốn câu thơ của Hòa thượng lại trúng vanh vách sự việc cũ. Hòa thượng độ chừng hơn 20 tuổi, làm sao biết được chuyện mấy mươi năm trước?

Thẩm Diệu Lượng ngạc nhiên một hồi lâu mới nói:

- Này Hòa thượng! Làm sao ông biết được chuyện quá khứ của ta?

Tế Điên đem 200 lượng bạc ra trả cho Trịnh Huyền Tu rồi nói:

- Để Hòa thượng ta cho ông thấy lai lịch của ta nhé!

Nói rồi lấy tay sờ lên thiên linh một cái, lộ ra Phật quang, linh quang, kim quang. Thẩm Diệu lượng nhìn thấy đúng là vị Tri Giác La Hán. Lão đạo sĩ lật đật cúi đầu, miệng niệm "Vô lượng Phật". Tế Điên cười hà hà, quay đầu cất bước, vừa đi vừa hát:

Sống tuổi 70 được bao người?
Bỏ đi bé bỏng lúc nhiều mươi,
Khoảng giữa thời gian đà mấy chốc.
Lộn xem sầu não với vui tươi!
Trăng quá Trung thu, trăng chẳng sáng.
Hoa quá Thanh minh, hoa kém tươi.
Bên hoa dưới nguyệt vui ca giọng,
Chén vàng cạn chuốc mãi đầy vơi.
Trên đời tiền của dùng nào hết,
Triều nội quan to được mấy người?
Quan to, của lắm, tâm thêm bận,
Chỉ tội đầu xanh sớm bạc thôi!
Xuân Hạ Thu Đông tày mháy mắt,
Gà báo canh khuya, chuông hoàng hôn.
Hãy xem trước mắt nhân gian,
Mỗi năm một bận cỏ hoang viếng mồ.
Mộ hoang cao thấp lô xô,
Mỗi năm già nửa cỏ khô mọc tràn.

Tế Điên hát sơn ca xong, đi đến phủ Khúc Châu. Quan Tri phủ là Trương Hữu Đức nhìn thấy, nói:

- Bạch Thánh tăng! Ngài đi đâu đó? Tôi đương phái người đi khắp nơi tìm Thánh tăng đây!

- Ta được bạn bè mời rượu mà đến đây. Lão gia tìm Hòa thượng ta có việc gì?

- Tôi đã lấy cung hai tên Hoa Vân Long và Điền Quốc Bổn xong rồi, bọn chúng đều thú nhận cả; chờ Thánh tăng đến để tôi sai một người cùng đưa bọn giặc về Lâm An.

- Được đấy!

Quan Tri phủ phái hai vị Đầu mục mang theo 10 tên quân, đem bọn giặc đóng trăn lại, dùng thuyền đưa đi. Tế Điên và hai Ban đầu Sài, Đỗ nói lời cáo từ. Quan tri phủ đưa đến bờ sông rồi mới trở về. Lập tức thuyền nhổ neo, Tế Điên nói:

- Này hai vị Ban đầu! Chắc là hai vị mừng rồi đó! Giải mấy tên giặc Lâm An, hai vị lên nha môn lãnh 1.200 lượng bạc thưởng, mỗi vị được 600 lượng.

Sài đầu , Đỗ đầu cũng vui vẻ nói:

- Bọn tôi được như vậy là nhờ ơn sư phó thành toàn cho!

Thuyền vẫn phăng phăng đi tới, mọi người nói cười vui vẻ. Một ngày kia đi đến Tiểu Long khẩu, nào ngờ từ dưới nước xông lên bốn tên giang dương đại đạo muốn cướp tù xa.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 115

Kim Mao hải mã náo sa thuyền
Tế Điên khéo cứu Phùng Ngươn Khánh

Tế Điên cùng hai vị Ban đầu Sài, Đỗ áp giải bốn tên giặc bằng thuyền hướng về kinh độ Một ngày kia, đến Tiểu Long Khẩu, Tế Điên bỗng linh cơ máy động, liền toán biết dưới nước sẽ có bọn giặc đến. Tế Điên nói:

- Ngồi trên thuyền buồn quá! Ta có chủ ý như vầy: Mình câu cá công đạo nhé!

Mọi người xúm lại hỏi:

- Cá công đạo là như thế nào?

- Ta bắt cá không cần lưới, cũng không cần lưỡi câu. Các ông kiếm cho ta một sợi dây thật lớn, ta buộc vào đó một cái túi rồi thả xuống nước. Ta ở trên này niệm chú, cá dưới nước tự động chui vào túi hè! Ta muốn bắt một con cá hơn 100 cân để chúng ta nhậu chơi, các người có chịu không?

- Chịu quá đi chớ!

Mọi người kiếm một sợi dây lớn. Tế Điên bèn cột vào đó một cái túi và dằn bằng một cục đá rồi thả xuống nước. Tế Điên bảo:

- Cứ chèo tới, chèo tới.

Ai nấy đều không tin. Tế Điên hô:

- Bắt được rồi! Mấy người kéo lên đi.

Mọi người xúm lại kéo lên, quả nhiên cảm thấy rất nặng. Kéo ra khỏi nước, dòm lại không phải là cá, mà là một con người. Người này đầu đội mũ da cá rẽ nước, mặc áo lội nước, cả chiếc quần cũng thoa dầu da cá, mặt vằng ệch, hơn 30 mươi tuổi, Tế Điên kêu người trói hắn lại và nói:

- Còn nữa! Lại thả túi xuống.

Quả nhiên không lâu lại kéo lên một người mặt trắng, cũng là tay chuyên lội nước. Hai người này từ đâu đến? Trước đây, Diêu Điên Quang và Lôi Thiên Hóa chạy đi, hai người này đến núi Lăng Dương ước hẹn, hẹn được bốn người: một người tên là Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng, một người tên là Hỏa nhãn giang trư Tôn Đắc Minh, một người tên là Thủy dạ xoa Hàn Long, một người tên là Lãng lý toàn Hàn Khánh. Họ biết rằng các quan nhơn áp giải Hoa Vân Long sẽ đi bằng đường thủy, nên kêu bọn giặc đón chờ ở Tiểu Long Khẩu để cướp tù. Họ dò biết thuyền đã tới, Tôn Đắc Lượng và Tôn Đắc Minh đến trước lội theo đáy thuyền, nhưng không tự chủ được, lại chui vào túi, bị Tế Điên kêu kéo lên trói lại. Tế Điên nói

- Tụi bay là cái thá gì? Lớn mật dữ ả Họ tên là gì? Tới đây định làm chi?

Tôn Đắc Lượng, Tôn Đắc Minh mỗi người đều xưng tên họ, và nói:

- Hai đứa tôi nhất thời mờ tối, bị bạn bè xui sử mà đến, xin sư phó từ bi tha cho! Hai đứa tôi xin nhận lão nhân gia làm thầy.

- Ta muốn thả hai đứa bây, mà bây có trở lại không?

Tôn Đắc Lượng nói:

- Không dám trở lại nữa!

- Ta có việc cần hai đứa bây, mà bây có chịu làm không?

- Sư phó cần dùng đến hai chúng tôi, dù cho muôn chết cũng không từ!

- Bây đã nói như vậy, ta sẽ thả hai đứa ra. Bây kêu hai đứa kia cũng đừng tới nữa nhé! Ta không bắt tụi nó đâu.

Hai người được thả, dập đầu lễ tạ Tế Điên. Tế Điên kề tai nói nhỏ: Như vầy... như vầy... Hai người gật đầu, rồi nhảy xuống nước đi mất.

Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh thấy vậy mới nói:

- Nếu không phải là sư phó, hai đứa tôi làm sao biết được trong nước có người!

- Hai ông yên tâm đi, sẽ không có việc gì nữa đâu!

Ngày kia, thuyền còn cách Lâm An không bao xa, Tế Điên nói:

- Ta muốn đi trước đây!

Sài Nguyên Lộc nói:

- Sư phó đừng có đi! Thảng như sư phó đi rồi, lại có chuyện bất trắc xảy ra thì chúng tôi phải làm sao đây?

http://tieulun.hopto.org

- Không hề chi! Không có việc gì bất trắc đâu. Ta nói không có thì hai ông hãy yên tâm đi; giả sử nếu có đi nữa thì kể như Hòa thượng ta nói sai đi.
Nói rồi Tế Điên lên bờ, thi triển nghiệm pháp đến cửa Tiền Đường. Vừa vào đến cửa, Tế Điên thấy Tri huyện Tiền Đường đang ngồi kiệu, phía trước có thanh la mở đường, phía sau có rất nhiều quan nhơn dẫn theo một người tội tay chân bị trói chặt. Tế Điên ngước mắt xem, miệng niệm:
- A Di Đà Phật! Việc này Hòa thượng ta đâu thể bỏ qua! Nếu không can thiệp, người tốt bị đánh sẽ nhận bừa và bị chết ở chợ Chấn Dương như không! Hòa thượng ta đâu thể không ngó đến.
Nói rồi, Tế Điên bèn bước tới hỏi:
- Các vị Đô đầu! Có án mạng gì thế?
Có một quan nhơn dòm thấy, biết Tế Điên, bèn đáp:
- Tế sư phó ơi! Xin nói cho người biết: Hắn là tên cướp đường tham tài hại mạng người đấy!
Tế Điên nói:
- Trong này có oan uổng đây, xin thả người ta ra đi!
Mọi người hỏi:
- Chủ chốt là ai?
- Chủ chốt là ta đây.
- Chủ chốt là Hòa thượng hả? Đâu có được.
Nói tới đó thì thấy cha mẹ vợ con của người tội bu lại kêu khóc rất thảm thiết. Người tội ấy là ai? Tại sao bị bắt như thế? Anh ta họ Phùng, có tên đôi là Ngươn Khánh, nhà ở hẻm thứ hai phía Đông thành Lâm An. Nhà có cha mẹ, vợ và con nhỏ, sống bằng nghề thợ bạc, rất khéo léo và thành thật. Anh ta có người sư đệ họ Lưu, tên Văn Ngọc, đang mở tiệm thợ bạc ở phủ Trấn Giang, nhân vì buôn bán bề bộn, dùng người không xứng, mới viết thơ mời Phùng Ngươn Khánh đến coi sóc việc mua bán giúp. Phùng Ngươn Khánh thật tâm làm việc không từ khó nhọc, giúp đỡ đàn em của mình trong việc mua bán. Qua 4, 5 năm, đem số tiền lời trả hết những chỗ vay mượn. Lưu Văn Ngọc đối xử với Phùng Ngươn Khánh như tình anh em, rất là cảm khích. Thấy Phùng Ngươn Khánh tận tụy trong công việc mới đem tiền lời chia cho Phùng Ngươn Khánh một nửa khi mỗi năm Phùng Ngươn Khánh về thăm nhà một lần. Không dè Phùng Ngươn Khánh lao lực lâu ngày sanh ra bệnh nặng, không thể duy trì nổi, mới nói với Lưu Văn Ngọc:
- Tôi muốn về nhà nghỉ ngơi dưỡng bệnh, mạnh rồi sẽ trở lại.
Lưu Văn Ngọc thấy sư huynh bệnh thể rất nặng cũng không ngăn cản, bèn cho 50 lượng bạc về nhà dưỡng bệnh, chính Phùng Ngươn Khánh cũng có riêng 20 lượng cùng đem về. Thuê một chiếc thuyền trở về Lâm An. Đến Lâm An thì trời đã tối. Người quản thuyền không cho Phùng Ngươn Khánh lên bờ, nói:
- Trời tối rồi, mai hãy lên bờ.
Phùng Ngươn Khánh hận mình chẳng thể về nhà ngay nên tự tay xách hành lý đồ đạc bước lên bờ đi về phía cửa Đông ngoại thành. Vì anh ta lâu nay mắc bệnh nên đi không nổi, cách nhà còn hai dặm, bèn tính dừng lại nghỉ đỡ. Nào ngờ vừa ngồi xuống nghỉ liền chợp mắt ngủ quên đi. Trời đã sang canh hai, canh phu đi qua dòm thấy mới đánh thức Phùng Ngươn Khánh dậy và hỏi:
- Tại sao anh ngủ ở đây? Chỗ này thường hay bị cướp lắm đấy!
- Nhà này ở hẻm thứ hai thành này. Tôi từ phủ Trấn Giang mắc bệnh trở về vừa xuống thuyền bèn đi về đây, mệt quá muốn nghỉ đỡ, không dè lại ngủ quên.
- Anh mau về nhà đi!
Phùng Ngươn Khánh vừa định đi, canh phu lại rọi đèn ra phía trước, thì thấy một thây chết người đàn ông trên cổ có một nhát dao mới tàng ràng. Canh phu lật đật níu Phùng Ngươn Khánh lại nói:
- Anh cả gan giết người rồi giả bộ ngủ hả? Đừng có đi!
- Tôi đâu biết gì!
- Thế là không xong rồi! Anh không được đi đấy!
Anh canh phu níu Phùng Ngươn Khánh lôi đến quan địa phương. Phùng Nguyên Khánh lập tức bị đưa đến nha môn. Quan huyện mới đáo nhiệm huyện Tiền Đường họ Đoàn tên là Bất Thanh, nghe quan địa phương bẩm báo lập tức thăng đường, bảo đưa Phùng Ngươn Khánh ra xét xử. Phùng Ngươn Khánh thưa:
- Khải bẩm lão gia! Tiểu nhơn họ Phùng, tên là Ngươn Khánh, nhà ở hẻm thứ hai bên góc thành

http://tieulun.hopto.org

Đông, làm nghề thợ bạc, đi buôn bán ở phủ Trấn Giang, vì bệnh nên ngồi thuyền về nhà. Tối nay lên thuyền về nhà, đi đến rừng cây, mệt quá đi không nổi, ngồi nghỉ giây lát bỗng chợp mắt ngủ quên. Canh phu đánh thức tôi dậy. Mở mắt ra thấy có một tử thi ở gần, tôi đâu có biết là ai giết họ.
Quan huyện truyền:
- Nó nói hoàn toàn không đúng, kéo nó ra đánh một trận, đánh xong rồi hỏi tiếp!
Phùng Ngươn Khánh vẫn khai là không biết, lập tức bị lôi ra đánh đòn. Ngày kế, quan Tri huyện đi khám nghiệm tử thi có người nhận biết tử thi, bảo rằng:
- Người bị giết có họ hàng với chưởng quỹ tiệm Thiên Hòa nơi đường lớn của huyện Tiền Đường. Hôm qua, anh ta đến tiệm gạo ngoài cửa Tế Thông lấy 70 lượng bạc, suốt đêm không thấy trở về, không biết bị ai giết chết mà số bạc cũng không còn.
Quan Tri huyện đi khám nghiệm tử thi trở về, lục trong túi của Phùng Ngươn Khánh ra, quả nhiên có 70 lượng bạc. Quan huyện nghĩ thầm: "Không có ai khác vào đây! Chắc là tên này tham tài hại mạng người đây mà", bèn dùng cực hình tra khảo. Phùng Ngươn Khánh chịu đòn không nổi mới nghĩ rằng: "Việc này tình ngay mà lý gian, chắc là oan gia đời trước đối đầu với mình", mới nói:
- Lão gia không cần phải khảo tra nữa! Chính tôi giết đấy!
Quan huyện hỏi: - Con dao ở đâu?
- Con dao mang theo mình.
Quan huyện bảo cung khai đầy đủ, thế là thành án. Trình văn thơ lên phủ, quan Tri phủ là Triệu Phụng Sơn - một vị quan sáng suốt - thấy khẩu cung có vẻ hoảng hốt, lời lẽ chi li, cho rằng án này biện không đúng, bèn bác bỏ văn thơ của Tri huyện. Triệu Phụng Sơn phê rằng:
- Phải đưa lên phủ để thẩm vấn lại.
Hôm nay quan Tri huyện ngồi kiệu đưa vụ án và áp giải tội nhơn lên phủ. Cha mẹ vợ con của Phùng Ngươn Khánh đều đi theo. Nẹ anh ta nói:
- Con ơi! Sao con làm chi việc thế này?
Phùng Ngươn Khánh tằng hắng một tiếng, nói:
- Ba má ơi! Cha mẹ cả đời nuôi dưỡng con mà con không thể dưỡng nuôi cha mẹ cho đến cùng! Con đâu bao giờ làm chuyện bại hoại như thế! Đây là việc tình ngay lý gian, có miệng mà khó tỏ bày, phải chịu trọng hình như thế này. Lúc đưa con đến chợ Vân Dương, gia đình xin mua cho con một cỗ quan tài, rồi nhặt đầu con đem về là được rồi!
Cha mẹ vợ con anh ta nghe mấy lời đó lòng như dao cắt, nước mắt chảy như mưa. Trong cảnh náo nhiệt đó, mọi người ai nấy cũng thương tâm! Ngay lúc đó, Tế Điên ở đâu bước tới nói:
- Anh ta oan ức quá! Mấy người thả ảnh ra đi!
Quan nhơn nói:
- Ai dám thả anh ta rả Ông đi gặp Tri phủ bảo thả. Chúng tôi không có lớn mật như vậy đâu.
Có người nhận biết Tế Điên bèn nói:
- Ngài định cứu anh ta thì lên gặp quan Tri phủ đi!
- Ừ, ta sẽ lên gặp Tri phủ đây!
Nói rồi Tế Điên đi thẳng tới nha môn Tri phủ, nói lớn:
- Khổ quá!
Quan nhơn hỏi:
- Ông tìm ai?
Tế Điên nói:
- Chú vô bẩm với lão gia của mấy chú là có Tế Điên ở chùa Linh Ẩn đến nhé!
Quan nhơn nghe nói đâu dám chậm trễ, lật đật vào bẩm báo. Quan Tri phủ Triệu Phụng Sơn trước đây theo lệnh của Tần tướng phủ, mời Tế Điên đem hai Ban đầu đi bắt Hoa Vân Long, tới nay đã hai tháng mà chẳng thấy có tin tức gì, trong lòng còn đang lo lắng. Hôm nay bỗng nghe tin Tế Điên trở về, lật đật ra lệnh mời vào. Quan nhơn ra mời, Tế Điên bèn đi thẳng vào phủ đường. Quan phủ xuống thềm tiếp đón, hai tay ôm quyền nói:
- Thánh tăng đi đường dãi nắng dầm sương, chắc là vất vả lắm!
- Khéo nói, khéo nói thiệt!
Nói rồi cùng quan phủ bước vào thư phòng. kẻ hầu vừa dâng trà thì có một quan nhơn vào bẩm:
- Hiện có đại lão gia ở huyện Tiền Đường đưa hung phạm là Phùng Ngươn Khánh tới.

http://tieulun.hopto.org

- Bảo họ chờ giây lát, ta mắc tiếp khách.
Tế Điên nói:
- Lão gia thăng đường đi! Hòa thượng ta đặc biệt vì chuyện này mà tới đây đó!
- Hai vị Ban Đầu của tôi đâu rồi? Sư phó có bắt được Hoa vân Long không?
- Họ theo sau, sắp về tới. Chuyện đó sẽ nói sau. Bây giờ lão gia hãy thăng đường xét vụ án đi. Hòa thượng ta muốn dự nghe hỏi cung thử!
Quan Tri phủ lập tức truyền chuẩn bị thăng đường. Quan Tri huyện bước tới hành lễ nói:
- Ty chức đưa phạm nhân Phùng Ngươn Khánh đến để đại nhân hỏi cung lại.
Quan Tri phủ cho dọn một chiếc bàn để Tri huyện ngồi một bên. Quan Tri huyện dòm sang thấy một ông Hòa thượng kiếc cũng ngồi một bên quan Tri phủ, bèn nghĩ thầm: "Ta là mệnh quan của triều đình, là cha mẹ của dân ngồi đây là phải. Còn Hòa thượng kiếc kia để ngồi trên đại diện như vầy coi không được tí nào". Ông ta nghĩ vậy nên có ý không vui, chớ đâu biết Tế Điên chính là thế tăng của Tần Thừa tướng!
Lúc đó, quan phủ sai đưa Phùng Ngươn Khánh ra trước công đường và hỏi:
- Này Phùng Ngươn Khánh! Ở Đông Thọ Lâm tham tài hại mạng người có phải do ngươi không?
Phùng Ngươn Khánh đáp:
- Lão gia không cần phải hỏi nữa, tôi đã nhận tội là được rồi mà!
- Ngươi hãy khai thiệt đi! Tại sao lại giết người như thế?
- Tiểu nhân thiệt là oan uổng! Quan huyện lão gia dùng cực hình tra tấn, tiểu nhân chịu không nổi nên đành nhận bừa đó thôi!
Nói câu ấy xong, Phùng Ngươn Khánh bèn đem những việc oan ức bị khảo tra thuật lại. Quan Tri phủ nghĩ thầm: "Hiện giờ có Tế Công là vị Phật sống ở đây, tại sao mình không thỉnh cầu Ngài phân giải hộ?". Nghĩ rồi bèn nói:
- Bạch Thánh tăng! Lão nhân gia thấy việc này phải xử như thế nào?
Tế Điên nghe nói chỉ cười ha hả.
Thật là:

Gấp cứu lương dân trừ khuất khúc,
Tóm ngay hung thủ hỏi căn do.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 116

Triệu Thái thú đoán thông kỳ án
Tế Điên sư mở hòm khám hai thây

Quan Triệu Thái thú thẩm vấn Phùng Ngươn Khánh, rồi hỏi Tế Điên phải làm sao? Tế Điên đáp:
- Nếu lão gia hỏi, thì ta nói Phùng Ngươn Khánh bị Oan khuất mà!
- Thánh tăng đã nói Phùng Ngươn Khánh bị Oan khuất, vậy hung thủ là ai?
- Hung thủ dễ tìm thôi. Hoà thượng ta ra một lát là tóm ngay.
- Xin Thánh tăng từ bi, từ bi cho.
- Lão gia phái hai người đi với ta nhé!

Quan Tri phủ liền phái Lôi Tư Viễn, Mã An Kiệt cùng đi biện án với Tế Điên. Hai người theo Tế Điên ra khỏi nha môn. Tế Điên nói:
- Ta bảo mấy ông trói ai thì cứ trói lại, kêu mấy ông bắt ai thì cứ bắt ngay nhé!
- Cái đó tự nhiên rồi!

Lôi đầu, Mã đầu đáp rồi cùng đi trước. Đầu kia có một người đi lại, mình mặc áo tang, tay xách giỏ rau. Tế Điên bước tới hỏi:
- Chú đi đâu đó?
- Tôi đi mua rau.
- Chú để tang ai vậy?
- Tôi để tang mẹ tôi.

Tế Điên nói:
- Lôi đầu lại đây trói ông ta lại.

Lôi đầu lật đật bước tới trói nghiến người mặc áo tang lại. Người ấy hỏi:
- Tại sao lại trói tôi?

Tế Điên đáp:
- Mẹ chú chết, tại sao chú không rước thầy tụng kinh thí cô hồn?
- Tôi không có tiền.
- Không được! Chúng ta phải lên quan mới được. Lôi đầu hãy dẫn người này lên nha môn đi!

Lôi đầu nghe Tế Điên nói chắc như thật, không biết ý Hòa thượng là sao, cũng không dám trái lịnh. Đương lúc dẫn người ấy đi, Mã An Kiệt mới hỏi:
- Bạn ơi! Bạn họ gì?
- Tôi họ Từ, gọi là Từ Trung, nhà ở hẻm thứ tư tại góc thành phía Đông và chuyên nghề nấu bếp.
- Mẹ anh làm sao chết vậy?
- Mắc bệnh lâu, bị đàm chặn nghẹt mà chết.

Tế Điên nói:
Chú không nói thiệt, hãy lột áo giày tang chú ấy ra rồi đưa về nha môn cho lão gia tra xét.
Về đến nha môn, người ấy bị lột áo giày tang và đưa vào trong trình bẩm với quan huyện. Quan huyện lập tức thăng đường, dạy đem Từ trung ra xét hỏi; có tế Điên ngồi một bên chứng kiến. Quan huyện hỏi:
- Ngươi tên họ là chi?
- Tiểu dân họ Từ tên Trung.
- Mẹ ngươi làm sao chết vậy?
- Bị đàm chặc nghẹt mà chết.

Quan phủ nói:
- Tình tiết vụ này như thế nào?
- Nó hại chết mẹ nó đó! Tế Điên nói:

Quan Tri huyện nghe ngạc nhiên, truyền lệnh:
- Từ Trung! Ngươi phải khai thiệt vụ này.
- Bẩm lão gia! Mẹ tôi chết vì bệnh thiệt mà.

Tế Điên vọt miệng nói:
- Lão gia đi khám nghiệm tử thi thì sẽ biết ngay.

Quan Tri phủ lập tức truyền cho Hình phòng, Ngỗ tác cùng với bọn nha dịch đi khám nghiệm tử thị

http://tieulun.hopto.org

Quan Tri phủ ngồi kiệu, áp giải Từ trung theo. Tế Điên cũng đi theo đền nhà Từ Trung. Các quan nhơn địa phương ở gần đó đếu nói:
- Lão gia chỉ làm rối thêm thôi! Rõ ràng là mẹ Từ Trung bị bệnh chết, mọi người giúp đỡ anh ta tẩm liệm đây mà!
Quan Tri phủ sai mở nắp quan tài ra. Từ Trung nói:
- Lãi gia muốn mở nắp quan tài để khám nghiệm, nếu tìm không ra thương tích thì sẽ làm sao đây?
- Cái thằng lộn sòng này! Tế Công là Phật sống, đã bảo mẹ ngươi chết có duyên cớ thì chắc chắn là có duyên cớ rồi! Bây đâu! Mở nắp quan tài cho ta khám nghiệm.
Lập tức, quan nhơn mở nắp quan tài. Hình phòng, Ngỗ tác bước lại khám nghiệm, thấy thây của lão thái thái không có dấu vết chi, quả là người chết vì bệnh. Cả Hình phòng và Ngỗ tác đều ngây người ngạc nhiên, nghĩ bụng: "Lão gia chúng ta vô cớ đòi mở nắp quan tài, chuyện này chỉ có nước lấy khăn che mặt vẫn không hết xấu hổ!". Quan Tri phủ hỏi Ngỗ tác:
- Tử thi có bị thương không?
Ngỗ tác ngây người ra, lắc đầu. Quan Tri phủ cũng cả kinh! Tế Điên hơi cười cười, nói:
- Từ Trung! Chú không chịu nói thiệt sao?
- Mẹ tôi chết vì bệnh thiệt mà! Lão gia vô cớ muốn mở nắp quan tài để khám nghiệm, tôi bây giờ phải làm sao đây?
Tế Điên liền bước tới cho một đá vào đầu quan tài, đầu quan tài bị tét ra, từ trong đó lăn ra một chiếc đầu người đàn ông. Quan Tri phủ xem thấy bỗng nhiên nổi giận, hỏi:
- Đầu người này ở đâu ra thế?
Tế Điên đáp:
- Xin lão gia cứ hỏi anh ta thì rõ.
Từ Trung sợ đến mặt mũi tái xanh, đáp:
- Lão gia muốn hỏi tôi xin trả lời: Chiếc đầu người này không phải là của người ngoài, mà của chính em trai tôi tên là Từ Nhị Hỗn. Em tôi làm tạp dịch ở tiệm vàng nơi ngõ Tiền Đường, một ngày kia hắn trở về muộn, cầm theo 70 lượng bạc. Hai chúng tôi cùng nhau uống rượu, và hắn uống quá nhiều. Tôi hỏi hắn:
- Bạc này ở đâu chú có vật?
- Không phải là anh em thân thiết, tôi không nói đâu! Hắn đáp. Chưởng quỹ tiệm vàng của hắn tối hôm kia đến tiệm gạo ở cửa Thông tế lấy tiền, hắn biết được bèn cắp theo một con dao chờ sẵn ở Đông Thọ Lâm. Giết chết Hàm chưởng quỹ xong, hắn đem số bạc ấy về nhà. Tôi nghe hắn nói, sợ việc làm tầy trời đó sẽ liên lụy đến mình, bèn phục rượu cho hắn say rồi giết chết hắn. Mẹ chúng tôi nhơn bị bệnh chết bất ngờ, tôi mới đem chiếc đầu của em tôi giấu dưới đáy quan tài của mẹ, còn thi thể hắn tôi đem giấu trong hang động. Tôi cho là việc làm này người không biết, quỷ không hay, nào ngờ hôm nay bị lão gia tra xét! Đó là tình thiệt, tôi đã khai trình.
Quan Tri phủ nói:
- Bạch Thánh tăng! Việc này phải làm sao đây?
- Cho mời chủ tiệm vàng Thiên Hòa đến để kết thúc vụ án, bảo cho biết: cha hắn bị Từ Nhị Hỗn làm tạp dịch ở tiệm vàng giết chết.
Quan Tri phủ truyền cho chủ tiệm vàng đến, và nói rõ Từ Nhị Hỗn đã chết, bảo hắn kết thúc vụ án ngay tại phủ đường. Quan Tri phủ sai người áp tải Từ trung về lấy tang vật, lại cho chôn thi thể mẹ hắn, rồi sung Từ Trung vào quân số đi ra biên cảnh. Lão gia cùng Tế Điên trở về nha môn, kêu Phùng Ngươi Khánh lên cho biết anh ta vốn bị Oan khuất và được thả ra ngay Sự việc này làm ầm ĩ cả thành Lâm An. Nếu không phải Tế Công trưởng lão thì ai có thể biện được vụ án kỳ xảo này?
Quan Tri phủ sau khi thả Phùng Ngươn Khánh, bèn dâng văn thư lên tướng phủ. Xét vì, Đoàn Quốc Thanh – Tri huyện Tiền Đường – coi thường nhơn mạng, xét vì hồ đồ, không xứng chức vụ, phụng chỉ cách chức quan tri huyện, rồi mời Tế Công lại uống rượu và hỏi:
- Bạch Thánh tăng! Ngài bắt Hoa Vân Long như thế nào?
Tế Điên bèn đem những sự việc đã qua thuật lại. Giây lát có người vào bẩm:
- Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh đã giải phạm nhân về đến.
Quan Tri phủ lập tức thăng đường, gởi một phong thư phúc đáp cho quan phủ Khúc Châu, thưởng cho các quan nhơn ở Khúc Châu áp tải 20 lượng bạc, và dạy họ trở về. Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn

http://tieulun.hopto.org

Anh bước đến giao trình:
- Bắt giữ Hoa vân Long và bọn chứa chấp: Điền Quốc Bổn, Đặng Thành, Dương Khánh. Thâu hồi tang vật gồm: đôi bạch ngọc lung linh trong suốt, mũ phụng quan đính 13 hạt minh châu.
Quan Tri phủ xem kỹ tang vật thấy tất cả còn nguyên vẹn, bèn truyền lịnh đem giải tội phạm ra trước công đường và hỏi:
- Ai là Hoa Vân Long?
Bốn tên giặc đều tự xưng tên. Tri phủ lại hỏi:
- Này Hoa Vân Long! Ở am Ô Trúc, vì gian dâm không thành giết chết thiếu phụ; tại Thái Sơn lầu, giữa ban ngày giết chết Tần Lộc; ở phủ Tần tướng lấy trộm ngọc chúc Phụng quan rồi đề thi lên vách, tất cả đều do tay ngươi phải không?
- Vâng, chính tôi làm.
Quan tri phủ hỏi:
- Điền Quốc Bổn, Khưu Thành, Dương Khánh! Các ngươi chứa chấp Hoa Vân Long phải không?
Điền Quốc Bổn nghĩ thầm: "Mình cung khai đầy đủ cũng không hề chi! Chỉ cần thân thích của mình biết, không giết mình là được". Nghĩ rồi bèn cung khai tất cả. Quan Tri phủ ra lệnh:
- Tạm giam bọn giặc đóng trăn nhốt vào khám hết!
Tế Điên nói với quan Tri phủ:
- Ta xin cáo từ về thăm chùa. Ngày mai khi Tần tướng đích thân thẩm tra bọn giặc, ta sẽ đến.
- Như vậy cũng được. Xin mời Thánh tăng!
Tế Điên cáo từ ra khỏi nha môn đi về phía Lãnh Tuyền Đình thì gặp ngay Dạ hành quỷ Tiểu côn lôn Quách Thuận. Quách Thuận lật đật chạy đến dập đầu thi lễ. Tế Điên nói:
- Này Quách Thuận! Đừng làm thế! Trước đây ta có sai Lôi Minh và Trần Lượng đem cho ngươi một phong thư, ngươi có xem chưa?
- Trước đây nhờ ơn sư phó cứu mạng. Đọc thơ xong tôi đến Lâm An ngay. Ban ngày ở khách điếm, tối lại lên chùa Linh Ẩn, náu mình trên nóc Đại Hùng bửu điện. Một hôm có hai tên giặc là Tạo nguyệt bổng Trình Trí Viễn, Tây lộ hổ Hạ Đông Phong đến chùa định hành thích, và chúng bị tôi đuổi chạy đi rồi!
- Được! Bây giờ ngươi định đi đâu?
- Đi về thăm sư phó của tôi.
- Gặp sư phó, ngươi nói ta gởi lời thăm nhé!
- Vâng!
Rồi cáo từ đi thẳng. Tế Điên về đến trước chùa Linh Ẩn. Thầy giữ cửa thấy Tế Điên bèn nói:
- Tế sư phụ đã trở về rồi à?
- Kính chào chư vị! Tế Điên nói, để tôi ra phía sau thăm Lão hòa thượng.
Nói rồi vào sau chùa ra mắt lão Hòa thượng, xong trở về phòng mình ngơi nghỉ.
Ngày kế, Tần tướng phủ cho người đến thỉnh, Tế Điên lập tức đến Tần tướng phủ. Vừa thấy mặt, Tần tướng nói:
- Thánh tăng đi chuyến này sương gió cực khổ dữ đa! Tôi có ý làm một tiệc rượu mời Thánh tăng đến tẩy trần.
- Tướng gia lâu nay vẫn khoẻ hỉ?
- Vâng vâng, xin cám ơn Thánh tăng!
Nói xong mời vào thư phòng cùng ngôi xuống tiệc rượu dọn sẵn. Uống được vài chén, thì bên ngoài có gia nhân vào bẩm:
- Bẩm tướng gia! Quan Tri Phủ áp giải bọn trộm ngọc chúc phụng quan đến phía ngoài tướng phủ để chờ tướng gia thẩm sát.
Tần tướng lập tức cho mời quan Thái thú vào. Quan Tri phủ vào đến thư phòng thi lễ tướng gia xong, đem ngọc chúc phụng quan trình lên. Tần tướng trông thấy rất lấy làm vui vẻ:
- Bảo bối mất rồi nay được lại, không phải là việc quá may mắn sao?
Ngay lúc đó bọn giặc bị đưa vào. Tần tướng hỏi Hoa Vân Long trước. Hắn đều khai nhận hết. Tần tướng mới hỏi:
- Bài thơ trên vách tường có phải chính ngươi viết hay không?
- Vâng chính tôi.

http://tieulun.hopto.org

Tần tướng còn sợ bắt lầm, bèn sai đem giấy bút cho Hoa Vân Long viết lại bài thơ trước mặt mình. Tần tướng nhìn bút tích rất phù hợp bèn dạy quan Tri phủ mang bọn giặc về nha môn nhốt vào ngục. Tần tướng ra lệnh:
- Bọn giặc không kể thủ hay tòng phạm đều đem chém đầu hết.
Ngay cả Dã kê lựu tử Lưu Xương, Thiết thối viên hầu Lưu Thông cũng đem ra chém ở những cây cột dựng cao ngoài cửa Tiền Đường. Tin này loan ra làm xôn xao cả thành Lâm An. Người ta rủ nhau đi xem chen chân không lọt. Nào ngờ tin Hoa Vân Long sắp bị chém lọt vào tai hai tên giang dương đại đạo vừa mới đến Lâm An. Hai người này cũng là trong nhóm 36 anh em kết bái ở huyện Ngọc Sơn. Một người tên là Kim diện quỷ Tiêu Lượng, một người tên là Luật lệnh quỷ Hà Thanh. Từ các tỉnh phía Bắc trở về, ngang qua Lâm An, nghe Hoa Vân Long sắp bị chém, Tiêu Lượng và Hà Thanh cũng không biết Hoa Vân Long phạm tội gì? Dù có biết đi nữa họ cũng bất kể, vì họ nghĩ rằng: "Chúng ta với Hoa Vân Long có tình kết bái, bây giờ anh ta bị bắt ở Lâm An, chẳng lẽ chúng ta khoanh tay làm ngở". Tiêu Lượng bàn tính cùng Hà Thanh xong, hai người cắp theo cương đao, nhắm hướng phía ngoài cửa Tiền Đường đi riết tới, định cướp pháp trường.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 117

Phụng đường dụ, chém cả bọn Vân Long
Nghe hung tin, hai quỷ náo pháp trường

Khi tới pháp trường, Kim diện quỷ Tiêu Lượng và Luật lịnh quỷ Hà Thanh nghe người ta bảo:
- Trời sáng ra, sai sự mới tiến hành.
Dòm thấy trước mặt có một quán rượu, hai người vén rèm bước vào, trong quán thực khách khá đông. Phổ ky dòm thấy cả hai có dáng vẻ khác thường. Kim diện quỷ Tiêu Lượng đội mũ đỏ, tiễn tụ bào màu tía, lưng thắt dây tơ, chân mang giày đế mỏng, ngoài khoác hờ chiếc áo anh hùng rộng bằng đoạn màu lam, có thêu mấy đóa mẫu đơn tuyệt đẹp, mày to mắt lớn. Luật lịnh quỷ với gương mặt màu vàng nhạt, mặc áo chẽn màu thúy lam, đều có vẻ khác người. Phổ ky lật đật chạy đến lau dọn bàn mời hai người ngồi và dọn cơm rượu lên. Khi ăn, hai người nghe thực khách kế bên bàn tán lăng xăng:
- Tên Hoa Vân Long này ở Lâm An gây chuyện trời long đất lở, nào là giết người ở am Ô Trúc, giết người ở Thái Sơn lầu, trộm phụng quan ngọc chúc ở Tần tướng phủ. Nếu không phải Tế Công Hòa thượng mang người đi bắt thì mã khoái đừng hòng rớ tới lông chân tên giang dương đại đạo này.
Nghe Hoa Vân Long bị Hòa thượng bắt, Tiêu Lượng và Hà Thanh rủ rỉ bàn nhau:
- Hôm nay trước hết cướp pháp trường cứu Hoa nhị ca ra, rồi chúng mình sẽ tìm ông Hòa thượng đó giết quách báo thù cho Hoa nhị ca luôn thể.
Mới bàn tới đó, hai người thấy từ bên ngoài một Hòa thượng kiếc đi vào. Trong thực khách có người la:
- Ai như Tế sư phó tới kìa?
Người khác hỏi:
- Thánh tăng tới rồi sao?
Tế Điên nói;
- Xin các vị chớ làm ồn! Ta chính là Hòa thượng bắt Hoa Vân Long đây. Bắt Hoa vân Long chính là tạ Nếu ai không phục thì cứ đến tìm ta!
Tiêu Lượng, Hà Thanh thấy Tế Điên, trong bụng nghĩ thầm: "Té ra ông Hòa thượng kiếc này bắt Hoa nhị ca của ta đây mà! Hôm nay chúng ta cướp pháp trường trước rồi đi theo ông ta xem ở chùa nào, tối lại mình tính ông là xong".
Tế Điên đảo mắt một vòng, rồi bước tới chiếc bàn kế hai người ngồi xuống kêu rượu thịt ăn nhậu.
Không bao lâu, những người bên ngoài la ó ồn cả lên:
- Sai sự đến rồi!
Từ phương Bắc, một đoàn xe chở tù đi lại, cứ hai quan nhân đẩy một chiếc xe. Xe đầu là Trấn sơn báo Điền Quốc Bổn, hai tay bị trói chặt, lưng giắt một chiếc thẻ. Điền Quốc Bổn nói rất rành mạch:
- Tại hạ là Điền Quốc Bổn. Diêm vương ra lịnh canh ba chết, ai dám chần chờ đến canh năm? Sống có nơi, chết có chỗ, ta là anh hùng đường đường chánh chánh, hào kiệt liệt liệt oanh oanh, chết có sợ gì? Tuy nhiên thân bị phép nước, đành phải chịu thôi!
Thiết thối viên hầuVương Thông ngồi ở xe thứ hai, mở miệng mắng lớn:
- Ta họ Vương tên Thông. Ta không phải là hung phạm giết người hay cường đạo trộm ngựa. Ta chỉ vì muốn báo cừu cho thế huynh, định giết Tri phủ Dương Tái Điền, chẳng mat nhỡ việc không thành nên thân bị phép vua như thế này! Ta dù chết cũng trọn tình bằng hữu. Sau khi chết rồi thành âm hồn ta theo bắt sống Dương Tái Điền mới thôi!
Trên xe thứ ba là Dã kê lựu tử Lưu Xương, tên này gục đầu yếu xìu, tự nghĩ: "Mình vô duyên vô cớ bị Hoa Vân Long lôi kéo, bất kể thủ phạm tòng phạm, bị chung một xuồng! Chính mình bây giờ không còn lòng dạ nào hết".
Đặng Thành ở xe thứ tư, Dương Khánh ở xe thứ năm cũng yếu xìu như bong bóng xì hơi như Lưu Xương.
Hoa Vân Long ở xe thứ sáu, dòm quanh một lượt, cười nhạt tự nói:
- Các vị hãy nghe cho kỹ: Tại hạ chính là Càn khôn đạo thử Hoa Vân Long đây! Ta từ khi sanh ra đến nay giết người có đến hàng trăm. Cái gì ngon đều ăn qua, cái gì đẹp đều đã mặc, bậc đại trượng phu sống có gì vui Thì chết có sợ gì? Ta hôm nay thân chịu quốc pháp, sống hơn 20 năm như thế

http://tieulun.hopto.org

này là quá trưởng thành rồi. Ở nơi kia, các bạn ta đều là chí thân, được sống làm người một chỗ, chết đi cùng làm quỷ một nơi có sao đâu! Các vị khôn hơn ta hãy kêu bọn họ cùng đi với ta cho vui! Mọi người ồn ào như ong vỡ chợ, lúc đó trong quán rượu mấy người ưa nhiệt náo cũng lật đật chạy ra xem. Kim diện quỷ Tiêu Lượng, Luật lịnh quỷ Hà Thanh nghe sai sự đã đến bèn rút dao ra, báo hại phổ ky sợ quá lật đật chui xuống gầm bàn hô hoán:
- Chưởng quỹ ơi, cứu mạng!
Tiêu Lượng vừa rút dao ra đưa lên, còn Hà Thanh chưa kịp rút dao ra thì Tế Điên dùng tay chỉ một cái, miệng niệm "Án sắc lịnh hích" trồng cứng hai người lại. Tế Điên bên bàn kia đứng dậy, bên này hai người vẫn không nhúc nhích. Kế nghe bên ngoài hô lớn:
- Dao ngọt thiệt!
Đầu Hoa Vân Long rớt xuống. Đám đông giải tán. Tế Điên bước ra ngoài nói:
- Chưởng quỹ ơi! Ghi sổ cho ta nhé!
- Được, được, để tôi ghi sổ cho sư phụ. Đồ đệ của sư phụ có dặn: Bất luận tiền nhiều ít, sư phụ không cần trả, đến quý ba Dương đại gia sẽ trả một lần.
- Chưởng quỹ nè! Ta xin ông một món, ông cho không?
- Hòa thượng cần thứ nào?
- Ta xin các ông một trái dưa đèo nhé!
- Hòa thượng cứ cầm về đi!
Tế Điên ôm một trái dưa đèo bước ra khỏi quán, vừa đi vừa hát khúc sơn ca:

Tiếc thay người đời chẳng biết "Không",
Mê hoa đắm rượu tỏ anh hùng,
Nhọc nhằn rốt cuộc về chầu Tổ,
Số hết đến kỳ giũ tay không.
Khéo léo nào hơn mèo bắt chuột,
Thời gian thấm thoát tợ tên bay,
Thảng như lực kiệt tinh thần hết,
Thây chết đành vùi chốn huyệt sâu.
Suy đi nghĩ lại tỏ tường,
Nam kha giấc mộng cũng ngần ấy thôi!
Gấp vội vội, Tây lại Đông,
Loạn cào cào, vinh với nhục,
Tơ lơ mơ, vùn vụt đã năm canh.
Trăm năm cuộc thế xoay vần,
Lên voi xuống chó nhọc nhằn, mộng thôi!
Tỉnh ra nào có ai đâu,
Vui buồn cảnh mộng chỉ toàn rỗng không.
Nói chi đến hoàng hậu sang giàu,
Nói chi đến quan to cực phẩm,
Nói chi đến vương hầu nghiệp cả,
Nói chi đến ngũ bá công cao,
Nói chi đến Tô Tần khéo thuyết,
Nói chi đến Hạng Võ anh hùng!
Ta ở đây đứng chẳng cần yên,
Ngồi nằm tự ý,
Mở mắt say nhận rõ lẽ cùng thông.
Nhìn thấy bản lai diện mục,
Thấu suốt tự tại dung thông
Hồng trần cuồn cuộn, đất trời thỉ chung.
Chỉ cần ngũ uẩn giai không,
Khứ lai tự tại, thong dong tháng ngày.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Lượng, Hà Thanh bấy giờ mới nhúc nhích được, hãy còn chưa tỉnh ngộ, muốn giết Tế Điên. Hai người lật đật trả tiền rượu, rồi theo dõi phía sau. Tế Điên đi một mạch về thẳng chùa Linh Ẩn. Thầy giữ cửa hỏi:
- Lão Tế mới về đó hả?
- Xin chào các vị.
Tế Điên đứng lại trước cửa mà chẳng chịu vào trong, lại nói:
- Ta ở phòng phía Tây nơi trái phía Tây của Đại Hùng bửu điện, từ phía Bắc đếm lại cách một căn, ta ở tại đó. Ai muốn thanh toán hay muốn giết Hòa thượng ta thì cứ việc đến đó.
Thầy giữ cửa nói:
- Cái ông này bữa nay nói nửa điên nửa khùng gì vậy? Ai mà cừu thù với ông đâu nào?
Tế Điên không đáp nói:
- Nói cho hai đứa bay nghe rõ ràng rồi đấy!
Tiêu Lượng, Hà Thanh nghe nói thế, nghĩ bụng: "Thế thì hay quá! Tối nay mình khỏi đi kiếm cho mất công!".
Hai người thấy Tế Điên bước vào chùa bèn tìm một quán rượu ăn uống no say lại tìm một quán trọ nghỉ ngơi, chờ đến trống đổ canh hai mới lấy đồ dạ hành ra. Mình mặc áo tam xoa thông khẩu dạ hành, khắp mình quấn quanh dây gút, trước ngực mang túi bát bửu, bên trong gồm thiên lý hỏa, đèn tự sáng, chìa khóa, quần bằng đoạn màu đen, vớ màu lam, đùi vẽ hoa rằn ri, chân mang giày đế mỏng, dao cắm trong bao da màu. Hai người ra khỏi nhà trọ thi triển thuật phi thiềm tẩu bích thẳng đến chùa Linh Ẩn. Vào trong chùa tìm đến chái nhà Tây nhìn xuống. Các nơi đều ngủ cả, chỉ có phòng phía Tây cách đầu phía Bắc một gian là còn đèn sáng. Hai người đền bên cửa sổ xoi lỗ nhìn vào. Chỉ thấy trong phòng có một chiếc giường và một cái bàn, ngoài ra không có gì cả. Trên tường có treo một hũ sành màu vàng đựng nửa hũ dầu, đang cháy ngọn leo lét. Trong chùa có quy củ: Mỗi đêm một người được quản dầu cấp cho hai muỗng canh dầu. Hôm nay Tế Điên xin thêm, quản dầu không chịu cấp. Tế Điên nói:
- Ta không ở chùa hơn hai tháng, ông tính sổ ngày cấp gộp lại cho ta đi!
Quản dầu không biết nói sao, bèn đong thêm cho Tế Điên hai muỗng dầu nữa. Hai người dòm thấy Tế Điên tay cầm bầu rượu, miệng nói lẩm bẩm:
- Sống có chỗ, chết có nơi, tối hôm qua ta mộng thấy chẳng lành, mộng thấy gáo dừa bị chúc xuống. Hôm nay không chừng có tên giặc nào đó đến giết ta cũng nên!
Tiêu Lượng, Hà Thanh vẫn không hiểu ý. Giây lát thấy Tế Điên kê đầu lên quả dưa đèo nằm ngủ, Tiêu Lượng nói:
- Chú canh nghe, để ta giết ổng!
Hà Thanh gật đầu. Tiêu Lượng vừa định mở cửa, nghe Tế Điên la:
- Đồ chết dầm! Mày lớn mật dữ a!
Tiêu Lượng sợ hết hồn! Kế nghe Tế Điên la:
- Mày muốn cắn ta hả? Cái con chuột cống này!
Tiêu Lượng nghe nói biết Tế Điên nói với con chuột. Đợi một lát lâu, nghe Tế Điên ngủ rồi, Tiêu Lượng lại định mở cửa, nghe Tế Điên la:
- Đồ quỷ này, mày muốn chết hả? Mày định hại ta à?
Tiêu Lượng tim đập thình thình. Kế nghe Tế Điên nói:
- Hay cho con bò cạp này, suýt chút nữa ta hết ngủ. Muốn ngủ mà ngủ cũng không được vì tụi mày!
Tiêu Lượng nghĩ thầm: "Nói sao mà đúng lúc quá!". Không biết làm sao, Tiêu Lượng lại phải chờ đến trống điểm canh ba, nghe Tế Điên ngáy lên như sấm bèn bước vào phòng, trước hết thổi tắt ngọn đèn đang cháy leo lét đi, đoạn trải miếng giấy dầu ra trên đất rồi đưa tay mò mẫm. Tiêu Lượng mò trúng chiếc đầu tóc ngắn bèn phụp một cái, chặt đứt lìa rồi bỏ vào tấm giấy dầu gói lại. Đoạn tót ra ngoài cùng với Hà Thanh lên nóc trở về nhà trọ. Tiêu Lượng nói:
- Chúng ta đi tìm anh Dương Minh để nói cho ảnh biết phải trái mới được! Hoa Vân Long cùng 36 anh em kết bái là do anh Dương Minh gởi lục lâm thiếp, truyền lục lâm tiễn để mọi người quen biết nhau. Bây giờ Hoa Vân Long phạm tội ở Lâm An, tại sao anh ấy không đếm xỉa gì hết?
- Phải đấy! Hà Thanh nói:
Hai người bắt đầu lên đường, đói ăn khát uống, ngày đi đêm nghỉ. Ngày kia hai người đến thôn Như

http://tieulun.hopto.org

Ý, Phụng Hoàng Lãnh, huyện Ngọc Sơn, tỉnh Giang Tây. Tới trước cổng nhà Oai trấn bát phương Dương Minh, hai người ngước nhìn, đồng "a" lên một tiếng, nhớ lại...

http://tieulun.hopto.org

Hồi 118

Xách thủ cấp tìm kiếm Dương Minh
Thấy ma quái hai người bị hại

Tiêu Lượng, Hà Thanh đến trước cổng nhà dương Minh thấy treo đèn kết hoa rực rỡ, Tiêu Lượng bỗng nhớ lại, nói:
- Hà hiền đệ này! Chúng mình đến đúng lúc quá! Hôm nay chính là ngày lễ sinh nhật của Dương bá mẫu đây, mà ta quên mất! Đáng lẽ hôm nay phải đến chúc thọ người mới phải.
- Phải đấy!
Hà Thanh đáp, rồi hai người bước vào cổng. Gia nhơn nhìn thấy, nói:
- Té ra là Tiêu đại gia và Hà đại gia! Hai vị nên vào mau đi. Trong sảnh đến đông đủ rồi, chỉ còn chờ hai vị đấy!
Tiêu Lượng, Hà Thanh đi vào bên trong nhìn thấy đủ mặt cả các bạn: Truy vân yến tử Diêu Điện Quang, Qúa độ lưu tinh Lôi Thiên Hóa, Thiên lý thối Dương Thuận, Thiên lý độc hành Dương Đắc Thụy, Phi thiên quỷ Thạch Thành Thụy, Phi thiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng, Lập địa ôn thần Mã Giao Hùng, Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng, Hỏa nhãn giang trư Tôn Đắc Minh, Quỷ dạ xoa Hàn Long, Lãng lý toản Hàn Khánh, Thiết diện dạ xoa Mã Tịnh, Trích tinh bộ đầu Đái Thụy, Thuận thủy lôi châu Đào Nhơn, Đăng bình độ thủy Đào Phương, Đạp tuyết vô ngân Liễu Thụy, cả ngàn người đều có mặt ở khách sảnh. Thấy Kim diện quỷ Tiêu Lượng, Luật lịnh quỷ Hà Thanh bước vào, mọi người đều bước tới chào mừng. Dương Minh nói:
- Hai vị hiền đệ đến rồi! Ta sợ rằng hai chú đến không kịp, nào ngờ vẫn không quên.
Tiêu Lượng nói:
- Để hai đứa tôi vào chúc mừng lão thái thái.
Dương Minh nói:
- Hai hiền đệ có mặt là tốt rồi! Cứ ngồi đây uống rượu đi, lát nữa ta sẽ nói giùm hai hiền đệ là được.
Tiêu Lượng, Hà Thanh đều ngồi xuống dự tiệc. Dương Minh nói:
- Hôm nay 36 anh em chúng ta không thể về đông đủ hết; có người chết, có người đi ra ngoài, có người chẳng biết đi đâu, tính lại thiếu hết mấy vị.
Mọi người cùng nói:
- Đó là lẽ tự nhiên rồi!
Phi thiên quỷ Thạch thành Thụy mới hỏi Tiêu Lượng từ đâu đến đây? Tiêu Lượng đáp:
- Từ kinh đô.
- Ở kinh đô có tin tức gì hay không?
- Có tin là Hoa Vân Long bị giết.
Dương Minh nghe nói chắp tay:
- Cám ơn trời, cám ơn đất!
Tiêu Lượng hỏi:
- Này Dương đại ca! Hoa Vân Long là do anh giới thiệu kết bái với 36 bạn hữu. Nếu anh ta không tốt, anh còn che chở làm chi Hiện tại anh ta chết ở Lâm An vì chịu quốc pháp, sao anh lại nói cám ơn trời đất?
- Này Tiêu Hiền đệ! Em có biết hành vi của Hoa Vân Long là như thế nào không?
- Tôi không biết.
Dương Minh mới đem việc Hoa Vân long đại náo ở Lâm An: Tại am Ô Trúc nhơn gian dâm không thành mà giết chết liệt phụ trinh tiết, giết người ở Thái Sơn lầu, trộm ngọc chúc Phụng quan của Tần tướng phủ, hái hoa ở Triệu Gia lầu ra sao, nơi rừng liễu ném phiêu tiêu hại ba bạn ra sao, đêm tối vào Bồng Lai quán ra sao, những lời nói sau khi ném phiêu hại ba bạn... , tất cả đều thuật lại đầy đủ. Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng nghe đến việc của Hoa Vân Long, hận mình không thể ăn tươi nuốt sống Hoa Vân Long cho hả.
Tiêu Lượng, Hà Thanh nghe rồi mới nói:
- Không xong rồi! Hai đứa tôi làm chuyện bậy bạ quá!
Dương Minh hỏi:
- Hai em làm việc gì mà bậy bạ?

http://tieulun.hopto.org

- Đại ca có biết Tế Điên tăng không?
- Biết chớ!
- Hai đứa tôi chẳng biết rõ ràng, đã giết Hòa thượng báo thù cho Hoa Vân Long rồi!
- Tế Công là vị Phật sống làm sao em có thể giết được?
- Anh không tin, đầu người tôi còn để trong bao giấy dầu nè, để tôi đưa ra xem.
- Em mở ra cho ta xem thử!
Tiêu Lượng lập tức mở gói giấy ra và rất đỗi kinh ngạc. Té ra không phải đầu người, mà là nửa trái dưa đèo, bên trên có bốn câu thơ:

Nực cười Hà Thanh với Tiêu Lượng
Lầm lẫn dưa đèo với Hòa thượng
Cả hai ra sức làm việc quấy
Khó khỏi rồi đây gặp tai ương!

Mọi người nhìn thấy rộ nhau cười lớn. Mã Tịnh nói:
- Tế Công là vị Phật sống, ở nhà tôi bắt yêu tại chùa Tỳ Lô, mấy anh làm sao mà giết ổng được? Còn lời của Tế công rất là ứng nghiệm. Nói hai anh có tai nạn thì hai anh mau đi trốn đi!
Tiêu Lượng nói:
- Hai đứa tôi trở về nhà lánh nạn ít ngày, rồi sau đó lên chùa Linh Ẩn để tạ tội.
Ai nấy đồng nói:
- Nói như vậy phải đa!
Mọi người ở chơi nhà Dương Minh hai ngày, hôm sau ai về nhà nấy. Tiêu Lượng, Hà Thanh theo Mã Tịnh về Tiểu Nguyệt Đồn vào lúc xế chiều, nhìn thấy nhà nhà đều đóng cửa kín mít, phố xá vắng hoe, khác hơn thường lệ. Mã Tịnh nói:
- Sao lạ vậy? Chắc có duyên cớ gì đây?
Ba người đến trước nhà Mã Tịnh kêu cửa. Bên trong, Hà thị bước ra hỏi:
- Ai đó?
Mã Tịnh đáp:
- Ta đây!
Hà thị nghe tiếng, mở cửa nói:
- Anh về thiệt đúng lúc quá! Tiểu Nguyệt Đồn bây giờ ở không được rồi! Chắc không xong quá!
- Tại sao vậy?
- Khi anh đi rồi, hàng đêm sau khi trống đổ canh một, từ hướng Tây một trận gió cuốn đến, không biết là ma, là quái hay quỹ? Tiếng kêu "ồ ồ, ào ào" suông vào cửa nhà ai, cười lên một tiếng thì chắc chắn hôm sau nhà ấy có người chết. Hôm nay là ngày thứ bảy, việc đó xảy ra sáu ngày, có sáu người chết. Mã đại gia ở phía Tây nhà mình đã chết rồi, ngày thứ hai Lý đại gia ở cách vách cũng chết. Cho nên nhà nhà đều sợ quá, gần trưa cũng chưa dám mở cửa, cả đến phố xá cũng đóng im ỉm không dám bán buôn chi.
Hà Thanh nghe rồi bèn nói:
- Tôi không tin việc này đâu! Ra ngoài hành hiệp tác nghĩa tôi có thấy ma quỷ gì đâu. Tối nay tôi sẽ chờ nó.
Tiêu Lượng nói:
- Phải đó, tối nay bất kể là thứ gì, chúng ta hãy cầm dao chém nó.
Mã Tịnh nói:
- Hai anh đừng nên làm thêm lắm chuyện.
- Không sao đâu mà! Hà Thanh nói:
Ba người nói xong cùng ngồi lại ăn cơm chiều. Sau khi trống báo canh một thì từ hướng chánh Tây một trận gió ào đến, ồ ồ ạc ạc dựng cả tóc gáy. Hà Thanh, Tiêu Lượng hai người cắp dao nhảy ra ngoài thì thấy từ hướng Tây một vầng khói trắng dài hơn một trượng, cũng nhìn không ra là giống gì! Tiêu Lượng, Hà Thanh cùng hét lên một lượt:
- Yêu quái cả gan lớn mật! Hai ta kết thúc tánh mạng mi đây!
Nói rồi rút dao chém tới.

http://tieulun.hopto.org

Khói trắng nhắm hai người phang vào. Hai người sợ quá chạy tuốt vào nhà nằm lăn ra đất, hôn mê bất tỉnh luôn. Khói trắng đó đến trước cửa nhà Mã Tịnh cười lên một tiếng rồi đi. Mã Tịnh thấy hai người nằm lăn ra đất tợ xác chết, kêu không đáp, gọi không thưa. Trời sáng rõ, nghe bên kia đường có tiếng khóc, thì ra Lưu thị gia nhà ở đối diện chết rồi. Mã Tịnh lòng đương lo lắng thì nghe tiếng gõ cửa, lật đật chạy ra xem, thì ra đó là Lôi Minh và Trần Lượng. Mã Tịnh hỏi:
- Nhị vị hiền đệ Ở đâu đến đây?
- Hai tôi từ phủ Khúc Châu đi lên nhà Dương đại cạ Khi Tế Công bắt được Hoa Vân Long, hai đứa tôi đang ở phủ Khúc Châu. Chừng đến nhà Dương đại ca, hai đứa tôi nghe nói Tiêu Lượng, Hà Thanh đắc tội với Tế Công. Dương đại ca bảo chúng tôi đi Lâm An giúp Tiêu Lượng, Hà Thanh năn nỉ Ngài xá tội cho!
Mã Tịnh nói:
- Hai vị hiền đệ đến đây vừa đúng lúc! Tiêu Lượng, Hà Thanh bị yêu quái suông phải. Hai vị hiền đệ chịu cực một phen đi thỉnh Tế Công về đây. Một là cứu trừ tai họa cho dân địa phương, hai nữa xin Ngài mở lòng từ bi cứu chữa cho Tiêu Lượng, Hà Thanh khỏi chết.
Lôi Minh hỏi:
- Sự việc như thế nào?
Mã Tịnh dắt hai người vào trong rồi đem trận gió ồ ồ ào ào thuật qua một lượt. Lôi Minh, Trần Lượng nghe xong, nhìn thấy Tiêu Lượng, Hà Thanh quả nhiên nằm ngay đơ như xác chết, bèn cáo từ Mã Tịnh, thuật đường đi đến Lâm An thành.
Về phần Tế Điên, sau khi bọn giặc Hoa Vân Long bị chém rồi, Tế Điên vẫn ở lại trong chùa. Rảnh rỗi, ra tìm mấy người đồ đệ Ở gần đó uống rượu chơi. Một hôm, có một lão đạo sĩ đến chùa tìm Tế Điên. Lão đạo này mình cao tám thước, đầu đội đạo quan cửu lương bằng đoạn màu xanh, lưng thắt dây tơ màu vàng chanh, vớ trắng vân hài, sau lưng ló lên chuôi bảo kiếm đựng trong bao da cá màu xanh, tay cầm phất trần, mặt màu vàng nhạt, mi dài mắt sáng, mũi cao, miệng hình chữ Tứ với ba chòm râu đen phất phơ trước ngực, đúng là Thái bạch Lý Kim Tinh xuất thế, nghi biểu khác phàm. Vị đạo sĩ này tu ở Huyền Diệu quán trên núi Tứ minh, họ Tôn, tên là Đạo Toàn, chính là đại sư huynh của Chữ Đạo Duyên. Nhơn vì Chữ Đạo Duyên mấy hôm trước trở về miếu mắc bệnh, vì tức giận lại bị thương hàn. Tôn Đạo Toàn đến thăm, mới hỏi:
- Sư đệ bệnh gì thế?
- Tôi mắc bệnh vì giận Tế Điên Hòa thượng đây!
Nói xong bèn đem những việc vừa qua thuật lại. Tôn Đạo Toàn nói:
- Không hề chi! Để ta đi kiếm tế Điên giết quách báo thù cho sư đệ là xong.
- Nếu sư huynh dám làm như vậy thì bệnh tôi sẽ hết ngay thôi!
- Ta đi đây!
Nói rồi từ giã đi ngay.
Ngày kia, Tôn Đạo Toàn tới Lâm An, ngụ Ở một khách điếm nơi cửa Tiền Đường. Hôm sau đến chùa Linh Ẩn, hỏi thầy giữ cửa:
- Tế Điên có ở trong chùa không?
- Ông kiếm Tế Điên hả? Không biết ông ấy có đi ra ngoài chơi hay không? Nếu đi ra ngoài chơi thì không chừng đỗi gì, hoặc 5 ngày, 3 ngày, một tháng, nửa tháng mới về. Nếu ở chùa thì thế nào lát nữa cũng có ra, đợi có người nào ra ông hỏi thử xem!
Lão đạo sĩ đợi một lát thì thấy từ trong đi ra một ông Hòa thượng kiếc, tăng y rách nát, tay ngắn thiếu bâu, chiếc mũ đội về bên trái. Lão đạo sĩ hỏi:
- Ông có phải là Tế Điên không?
- Không phải đâu! Anh em chúng ta có bốn người: Hồ Điên, Loạn Điên, Hỗn Điên và Tế Điên. Ta đây là Hồ Điên.
- Ông kêu giùm Tế Điên cho ta một chút.
- Ta đương thèm rượu, ông đưa tiền đây ta sẽ kêu giùm cho.
Lão đạo sĩ bèn móc túi đưa cho Hòa thượng hai tiền, Hòa thượng đi vào. Đợi một lát lâu thì thấy bên trong đi ra có một ông Hòa thượng kiếc nữa. Lão đại sĩ hỏi:
- Ông có kêu Tế Điên giùm tôi chưa mà sao không thấy ông ấy ra?
- Ta đâu có biết, chắc ông nhìn lầm người rồi đa! Ta tên là Hỗn Điên, bộ Ông không thấy chiếc mũ

http://tieulun.hopto.org

của ta lệch ở phía nào sao?
Lão đạo sĩ dòm lại thấy chiếc mũ lệch ở phía trước đầu, bèn nói:
- Ông không phải là Hồ Điên à?
- Ta không phải mà! Hồ Điên là đại sư huynh của tạ Ông ấy uống rượu xong thì đi ngủ rồi.
- Hỗn Điên! ông đi kêu Tế Điên giùm ta đi.
- Ta đâu có đi làm công không! Ông muốn kêu thì chịu tiền rượu cho ta đi chớ!
Lão đạo sĩ lại móc đưa ra hai tiền. Hòa thượng cầm tiền đi vào. Lão đạo sĩ chờ mãi cho đến mặt trời xế qua, bên trong mới lững thững đi ra một ông Hòa thượng kiếc. Lão đạo sĩ nhìn không ra ông nào mới hỏi:
- Ông là Hồ Điên hay Hỗn Điên?
- Ta là Loạn Điên đây. Ông tìm ai vậy?
- Tôi tìm Tế Điên.
- Để ta đi kêu giùm cho, mà ông phải chịu tiền rượu cho ta mới được!
- Như vậy ông không phải là Hỗn Điên sao?
- Bộ Ông không thấy chiếc mũ của ta đây sao?
Lão đạo sĩ nhìn kỹ lại thì thấy chiếc mũ đội lệch ra phía sau, đành móc đưa ra hai tiền nữa. Chờ mãi cho đến tối đen cũng không thấy ai đi ra. Lão đạo sĩ tức giận trở về khách điếm. Hôm nay lại đến nữa, đứng ở trước cổng chùa kêu Tế Điên mà mắng.
Đương mắng chửi, thì Lôi Minh và Trần lượng đi trờ tới. Lôi Minh nói:
- A cái thằng chó này, sao mi dám chửi sư phụ ta?
Lão đạo sĩ nghe nói, liền hỏi:
- Mi là đồ đệ Tế Điên hử?
- Đích thị!
- Được! Ta kiếm Tế Điên không ra thì gặp mi đây!
Nói rồi chỉ tay một cái, dùng định thân pháp trồng cứng Lôi Minh, Trần Lượng lại. Lão đạo sĩ đưa tay rút kiếm định kết thúc tính mạng hai vị anh hùng.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 119

Báo thù em, lên Linh Ẩn tìm Tế Công
Dùng ban vận pháp dời tiền giúp hiếu phụ

Tôn Đạo Toàn rút kiếm định giết Lôi Minh, Trần Lượng, thì nghe trong chùa có tiếng nói:
- Ha ha! Thằng cha lộn giống này, ông định ăn hiếp đồ đệ ta hử? Để ta ra phân tài cao thấp với ông mới được!
Lão đạo sĩ nhìn lại, từ trong chùa đi ra một ông Hòa thượng kiếc, tăng y rách nát, tay ngắn thiếu bâu, lưng cột dây thung, khật khà khật khưỡng, tóc trên đầu dài hơn hai tấc, mặt dính bùn tèm lem, quần rách lòi cả hai chân, mang đôi dép cỏ. Thật là: Ba phần không giống người, bảy phần hình như quỷ. Lão đạo sĩ hỏi:
- Ông là tế Điên hử?
- Chính ta đây! Oan có đầu, trái có chủ, ông đừng có ăn hiếp đồ đệ ta không được đâu!
Tế Điên bèn làm phép giải cho Lôi Minh, Trần Lượng. Hai người nói:
- Bạch sư phụ! Hai con từ Tiểu Nguyệt Đồn đến tìm sư phụ đây!
- Hai con không cần phải nói, ta biết cả rồi! Hai con trở về đó trước đi, ta nói chuyện với lão đạo này ít câu rồi sẽ đến sau.
Tế Điên nói:
- Này lão đạo! Chúng ta tìm một chỗ vắng nói chuyện đi!
- Thế thì tốt!
Tế Điên quay đầu bước đi. Lão đạo sĩ lật đật theo sau. Trong chớp mắt không thấy Hòa thượng đâu. Lão đạo sĩ tìm khắp nơi cũng không thấy, không biết làm sao đành phải trở về khách điếm. Lão đạo sĩ lại nghĩ rằng: "Tiền mang theo đã hết rồi! Phải nghĩ cách kiếm ra tiền để chi trả tiền ăn uống, tiền ở trọ, rồi sẽ đi kiếm Hòa thượng sau!".
Lão đạo sĩ bèn ra phố mua hai cân bánh in, trở về quán trọ lượm hết táo và đậu ra rồi vò thành viên, dùng màu vàng áo bên ngoài, lấy thuốc xông lên cho có vẻ thuốc rồi cất vào túi. Lão đạo sĩ đến cửa Tiền Đường tìm thuê một chiếc bàn giá mỗi ngày 100 tiền để đổi thuốc. lão đạo đặt một cái hộp gỗ lên bàn rồi rao lớn rằng:
- Bần đạo là Mai hoa đạo nhơn, tu ở Mai Hoa lãnh trên núi Mai Hoa, đang ngồi tu trong động bỗng tâm cơ máy động, bấm tay toán biết rằng địa phương này lâm nạn, bèn vội vàng lướt mây cỡi gió đến đây thí thuốc cứu người. Các vị cần thuốc, chẳng kể là có tiền nhiều hay ít, cứ bỏ vào hộp của bần đạo đây thì sẽ được thuốc.
Lão đạo sĩ rao một lát thì có rất nhiều người bu quanh đông nghẹt, trong đó có người hiếu sự, cầm 200 tiền bỏ vào hộp; lão đạo sĩ đậy hộp lại, nhắc tay ra, miệng niệm :Vô lượng thọ Phật!". Chừng dở hộp ra: tiền không thấy nữa mà có một viên thuốc nằm sẵn. Lão đạo sĩ nói:
- Thưa các vị! Viên thuốc này là của Thái Thượng Lão Quân ban cho đó! Nó có thể trị chứng hư lao bách tổn, ngũ lao thất thương, thai tiền sản hậu của đàn bà, ngũ tích lục tụ của đàn ông, nam phụ lão ấu, lớn nhỏ, mắc bệnh gì uống vào là hết ngay Qúy vị cứ đem thuốc này về nấu trong nồi đất với nước âm dương, thêm vào đó chút đường, uống vào là hiệu nghiệm như thần.
Mọi người nhìn thấy tiền bỏ vào hộp biến mất, có thuốc hiện ra, thiệt là việc thần tiên kỳ diệu! Người ta ở trên đời, gặp những việc ít thấy bèn cho là kỳ quái. Việc lão đạo sĩ hoán đổi, đó là ông ta dùng phép ban vận: đem tiền bỏ vào túi, rồi đem thuốc đổi vào hộp, chớ có chi lạ! Mọi người thấy việc mới mẻ ấy bèn bàn tán xôn xao. Lão đạo sĩ nói:
- Qúy vị đừng thấy cái hộp này nhỏ tí ti mà coi thường! Nó có thể chứa được tam sơn, ngũ nhạc. Qúy vị nếu không tin thử bỏ tiền vào xem, bỏ 1 điếu không thấy, bỏ 800 cũng vậy.
Lão đạo sĩ đang cao hứng khoe khoang việc thí thuốc đổi tiền, thì đằng kia Tế Điên đi lại. Tế Điên từ đằng xa nhìn thấy, nghĩ thầm: "Lão đạo lộn sòng này! Lại ở đây gạt người ta lấy tiền chớ! Lấy bánh in vò viên đổi tiền của thiên hạ!".
Tế Điên lại thấy từ đằng xa có người trải một tờ giấy trên đất, trên viết lời cáo bạch:
- Kính thưa các vị quân tử bốn phương được rõ: Tiểu phụ họ Ngô, làm dâu nhà họ Trương, chồng đi buôn bán ở xa, bà gia trong nhà bị bệnh mất, cần áo quần quan quách tẩn liệm, mà trong tay tiểu phụ không có một văn. Mọi việc chi dùng không biết tính sao, chỉ có nước mong cầu các bậc quân

http://tieulun.hopto.org

tử ở tứ phương đem lòng trắc ẩn tùy sức giúp đỡ. Nhiều người vừa giúp, tích tiểu thành đa, để cho việc mai táng bà gia tiểu phụ hoàn thành, khỏi phải thi hài bộc lộ, gia đình tiểu phụ cám đức không cùng!
Tế Điên đến gần nhìn kỹ, thấy có rất nhiều người vây quanh, nhưng không ai cho tiền cả. Tế Điên nói:
- Mấy người cho cô ấy vài trăm đi, đó cũng là việc tốt mà!
Có người đứng bên móc ra 500 điếu, nói:
- Này Hòa thượng! Ông đừng nói còn dễ nghe hơn! Ông cứ cho cô ấy mất trăm, ta sẽ cho mấy trăm như vậy.
- Ta cho cô ấy, ông có dám thi đua với ta không?
- Nếu so với rách nát của ông thì ta không dám đâu! Ta cho cô ấy 1 điếu đây.
- Ta cũng cho một điếu. Tế Điên nói:
Nói rồi thò tay vào bọc, miệng niệm : Án sắc lịnh hích", rút ra 500 tiền, ước chừng 1 điếu, đưa cả cho thiếu phụ. Người kia nói:
- Ta lại cho 500 nữa!
Tế Điên lại thò tay vào túi, miệng niệm "Án sắc lịnh hích", rút ra 300 điếu, lại thò tay vào rút ra 200 điếu nữa. Đây là sâu tiền bằng đồng, xỏ bằng dây đỏ. Tế Điên vừa mới móc ra thì kế bên có người thấy được "a" lên một tiếng. Chuyện là thế này: Có người họ Trương tên Đại, mắc bệnh tê, có 200 đồng tiền đồng, hôm nay cùng với em kết nghĩa là Lý Nhị ra phố chơi. Trương Đại chột bụng muốn đi cầu, bèn đưa 200 tiền cho Lý Nhị giữ giùm. Lý Nhị thấy lão đạo sĩ thí thuốc lạ kỳ, anh ta muốn đổi thuốc, lại không có tiền, bèn lấy 200 tiền bỏ vào trong hộp đạo sĩ, đổi được viên thuốc. Trương Đại đi cầu xong, bèn hỏi số tiền khi nãy. Lý Nhị nói:
- Tôi đưa lão đạo sĩ, đổi được 1 viên thuốc, về nhà tôi sẽ trả lại anh.
Trương Đại nói: Xài hết thì thôi!
Hai người kéo nhau đến chỗ ồn ào này, xem Hòa thượng cho tiền. Thấy Hòa thượng móc ra một xâu tiền, Trương Đại bỗng nhớ ra đó là xâu tiền của mình, bèn hỏi Lý nhị:
- Lý Nhị! Sao xâu tiền kia lại chạy vào trong túi Hòa thượng vậy?
- Thiệt kỳ quá!
Hai người bèn chạy đến chỗ lão đạo sĩ, thấy có một người cầm 500 tiền ra đổi thuốc. Đem tiền bỏ vào hộp, lão đạo sĩ bèn niệm: "Vô lượng thọ Phật". Giở hộp ra tiền không có nữa. Hai người đó lại chạy về chỗ này để xem hai ông tiên làm phép, thấy tế Điên thò tay vào túi, miệng lẩm bẩm: "Án sắc lịnh hích", rút ra 500 tiền, đúng y số tiền mà lão đạo sĩ vừa mới đổi thuốc. Hai người này cũng không biết sự việc là thế nào, lại chạy đến chỗ lão đạo sĩ, thấy có một người đổi thuốc, lấy ra 800 tiền bỏ vào hộp, khi lão đạo sĩ giở hộp ra, số tiền biến mất. Hai người này lật đật chạy về chỗ Tế Điên xem thử, thấy Hòa thượng thò tay vào "Án sắc lịnh hích", quả nhiên lôi ra 800 tiền. Mọi người đứng xung quanh cũng không biết hai người ấy chạy tới chạy lui để làm gì?
Chiều lại, lão đạo sĩ nghĩ rằng: "Chắc tiền vô cũng kha khá! Thôi trở về cho xong". Bèn nói:
- Thưa quý vị! Ngày mai chúng ta sẽ gặp lại. Hôm nay sơn nhân không thí thuốc nữa!
Mọi người đều giải tán. Lão đạo sĩ thò tay mò vào bọc, tiền thâu được không còn một đồng nào cả! Lão đạo sĩ ngạc nhiên nói:
- Lạ dữ a!
Trương Đại, Lý Nhị cười, nói:
- Không có hả?
- Hay a! Chắc là hai chú này lấy của ta chứ gì?
- Chúng tôi không có lại gần ông làm sao lấy được?
- Tại sao mấy chú biết ta không có tiền?
- Hai đứa tôi theo dõi từ sáng đến giờ, thấy tiền của ông đều chạy vào tay thí xả quan tài của Hòa thượng kiếc hết. Ở đây ông bỏ vô 500 tiền, thì đằng kia Hòa thượng móc ra cũng 500 tiền y bon!
- Hòa thượng đó ở đâu?
- Ở đằng kia kìa!
Lão đạo sĩ nghĩ bụng: "Đây chắc là Tế Điên rồi! Ta phải kiếm ông ta thí mạng mới được". Lão đạo sĩ vừa định chạy đi, thì có hai người chạy lại nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đạo gia khoan đi, hãy trả tiền thuê bàn đã!
- Ta một tiền cũng không có.
- Vậy thì đâu có được! Hãy thế chân cái phất trần quý của ông lại đây. Ta cho ông thế chân, rồi ngày mai cầm 100 tiền lại lấy phất trần.
Lão đạo sĩ không có cách gì hơn, đành phải thế phất trần, giận đến râu tóc dựng ngược, muốn kiếm Tế Điên sống mái một trận. Lật đật chạy đi tìm, nhưng tung tích Hòa thượng không thấy nữa! Tế Điên dùng ban vận pháp lấy bao nhiêu tiền của lão đạo sĩ đều đem cho thiếu phụ hết, cộng với tiền mọi người cho được tất cả hơn 200 điếu. Tế Điên nói:
- Đại nương ơi! Hãy đem tiền này về mua quan tài chôn cất bà cụ cho tử tế đi! Chồng nàng chắc nửa tháng nữa sẽ về đó.
Trương Ngô thị dập đầu tạ Ơn Hòa thượng rồi trở vế nhà. Tế Điên tiếp tục đi đến trước, ngước xem thấy oán khí ngất trời, bèn buột miệng nói;
- A Di Đà Phật! Việc này đâu lẽ bỏ qua! Hòa thượng ta việc này chưa xong, lại gặp phải một việc khác.
Bên đường phía Tây trước mặt Tế Điên là một tiệm rượu mới mở, bảng đề là Song Nghĩa lầu. Ngoài cổng treo đầy hoa đỏ, trên vách treo đầy bảng đỏ chữ vàng; nào là:

Tài lộc xum xuê,
Lợi khắp tam giang
Lên như mặt trời,
Sáng mãi như trăng...

Tất cả đều là lời chúc mừng của bè bạn đưa đến. Tế Điên vén rèm bước vào, thấy thực khách ngồi đầy, chen nhau không lọt, không còn chỗ trống.
Tại sao quán rượu này người ta lại ăn đông như thế? Chỉ vì người nghèo ham của rẻ, hôm nay quán mới khai trương, giảm một nửa giá. Món ăn 120 bán chỉ 60, món 240 chỉ bán 120, cho nên người ta mới đến ăn đông như vậy.
Tế Điên nhìn thấy có một anh chàng béo phệ mới đến, anh ta ngồi rồi lại lấy chân gác lên cái ghế khác thành ra một mình ngồi hai ghế. Tế Điên đi tới chẳng nói chẳng rằng, ngồi lên cái chân của anh tạ Anh chàng béo phệ nói:
- Cái ông Hòa thượng này, đau không chịu nổi mà!
Tế Điên nói:
- Ta cảm thấy quá êm ái, có gì đau đâu nà!
Phổ ky lật đật chạy tới nói:
- Hai vị này ngồi đúng chỗ đi!
Anh chàng béo phệ không biết làm sao, đành rút chân lại. Tế Điên liền ngồingay ghế trống. Phổ ky nói:
- Đại sư phó kêu thức ăn thì chờ một lát. Vị khách phì lũ này cũng vừa mới đến kêu một đĩa vò viên nướng mà phải đợi nãy giờ đấy!
- Không gấp gì! Ta cũng kêu một đĩa vò viên nướng nữa. Chú đem cho ta một hồ rượu để uống trước, chừng có thức ăn ta sẽ ăn sau.
- Thế thì được.
Nói rồi kêu một hồ rượu để Tế Điên ngồi nhâm nhị Giây lát vò viên đem lên, đó là đĩa kêu trước của anh béo phệ. Chừng ngang qua bàn, Tế Điên bốc một viên bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến. Phổ ky nói:
- Dĩa này là của ông béo phệ kia kêu chớ không phải của Hòa thượng đâu.
Tế Điên nói:
- Của ông ta kêu hả, thôi trả lại cho ông ta.
Nói rồi nhổ toẹt ra, nhổ luôn cả đờm rãi, nước miếng tùm lum lên đĩa. Anh chàng béo phệ kia thấy vậy, nói:
- Tôi không kêu dĩa đó đâu.
Phổ ky nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ông béo không gấp, tôi sẽ gọi cho ông dĩa khác.
Giây lát dĩa vò viên kia bưng lên. Phổ ky nói:
- Dĩa vò viên này là của Hòa thượng kêu đây này.
Tế Điên nói:
- Của ta kêu thì ta ăn.
Nói rồi chộp lấy ăn luôn.
Anh chàng béo phệ tức giận không làm gì được, bèn tránh xa Hòa thượng, kiếm một bàn khác ngồi.
Tế Điên ăn xong hai dĩa vò viên bèn kêu phổ ky tính tiền. La Hán gia thi triển Phật pháp, đại hiển thần thông muốn đùa chưởng quỹ chơi, nào ngờ lại lòi ra một trường nhân mạng thị phi!

http://tieulun.hopto.org

Hồi 120

Nơi Song Nghĩa lầu, bọn giặc gạt người
Mượn phép hoàn hồn cợt đùa lão đạo

Tại Song Nghĩa lầu, Tế Điên ăn uống xong bèn kêu phổ ky tính tiền. Phổ ky tính xong, nói:
- Cộng tất cả là 720 văn.
Tế Điên nói:
- Có là bao, thêm vô 80 cho đủ 800 văn nhé!
- Cám ơn đại sư phó.
- Ngươi ghi sổ cho ta nhé!
- Thế thì đâu có được! Hôm nay tiệm mới khai trương, không thể bán thiếu. Đã giảm phân nửa giá rồi, tất cả đều phải trả bằng tiền mặt mới được.
- Chú không dám ghi sổ hả? Chúng ta phải lên quan mới được.
Phổ ky nghe nói lên quan bèn nghĩ: "Mình cần chi phải phí lời với ổng? Cứ bảo cho chưởng quỹ biết để ông ta quyết định có cho thiếu hay không". Nghĩ rồi phổ ky đến nói với chưởng quỹ:
- Chưởng quỹ ơi! Vị đại sư phó kia ăn hết 800 tiền, ông đòi ghi sổ. Ông nói: Không cho ghi sổ thiếu ông kiện lên quan.
Chưởng quỹ ngước mắt nhìn thấy ông Hòa thượng nghèo khổ hết chỗ nói, bèn bảo:
- Này phổ ky, chú không cần tranh cãi với ông Hòa thượng đó làm gì. Ông ta nghèo quá mà! Ta đã từng sống trong nghèo khổ nên biết cái khó của người nghèo. Chú bảo với ông talà muốn ghi sổ cứ ghi.
Phổ ky đi ra, nói:
- Đại sư phó! Chưởng quỹ chúng tôi bằng lòng cho ông ghi sổ rồi đó.
- Có ghi sổ thì hãy ghi 2 điếu nhé! Thối lại ta 1 điếu 2 để ta cầm theo tiêu vặt. Bữa nay ta quên mang theo tiền lẻ.
Phổ ky nói:
- Chưởng quỹ nè! Ông có nghe Hòa thượng nói không?
Chưởng quỹ tằng hắng một tiếng, nói:
- Hôm qua mình còn chưa có cơm, hôm nay mình mở tiệm này buôn bán tốn kém đến mấy muôn lượng; kể ra trời có để mắt, hôm nay mình mới có ngày vui vẻ như thế này. Cũng được, Hòa thượng là người xuất gia, ta cho ông 1 điếu 2. Chú nói với đại sư phó rằng: Cái đó coi như ta cúng chùa nhé!
Phổ ky liền lấy 1 điếu 2 đưa cho Tế Điên. Tế Điên nói:
- Ta kêu thêm một bầu rượu với một đĩa nhắm nữa!
Phổ ky nói:
- Chẳng phải hồi nãy ông vừa ăn xong, lại kêu nữa à?
Phổ ky lại lấy rượu và đồ nhắm đem ra, Tế Điên ngồi ăn uống hết. Trong đám thực khách có những người vô lại, thấy Hòa thượng ăn rồi còn đòi tiền, không đưa đòi kéo lên quan. Chưởng quỹ chịu đưa ông ta tiền, chắc là sợ lên quan lắm! Có hai người ăn uống xong kêu phổ ky tính tiền, ăn hết 2 điếu, kêu thối lại 3 điếu, tức là ghi sổ 5 điếu. Chưởng quỹ cũng thối lại cho họ. Tục ngữ có câu: "Cửa lành khó mở, cửa lành cũng khó đóng". Ba người ngồi kế bên ăn hết 3 điếu rưỡi, coi như 4 điếu, bảo ghi sổ 10 điếu, rồi đòi thối 6 điếu.
Chưởng quỹ nghe nói nổ giận, bèn nói lớn:
- Thưa các vị! Tôi mở ra quán cơm này, hôm qua không ăn cơm, hôm nay buôn bán được mấy vạn lượng, số tiền đó đâu phải tôi là kẻ cướp đường giựt dọc, khoét vách ăn hàng, cũng không phải là trộm làm bạc giả. Vừa rồi Hòa thượng đòi thối tiền, tôi biết cái khó của người nghèo, hơn nữa ông là người xuất gia, tôi phải nên thí xả cho ông. Các vị lại bắt chước theo Hòa thượng, ăn 2 điếu đòi thối 3 điếu, tôi nghĩ chúng ta đều là bà con lối xóm, không nên làm như vậy. Đến cái quán nhỏ của chúng tôi mà nói ăn 4 điếu đòi thối 6 điếu! Tới chỗ khác các vị có dám làm như vậy không? Tôi không phải sợ lên quan đâu! Tôi vốn xuất thân từ người nghèo, đến chỗ này cũng hơn một năm rồi. Các vị đừng hiếp đáp tôi chớ! Tôi cũng không để ai hiếp đáp mình đâu! Vị nào muốn thối hử? Bước ra nói nghe coi!

http://tieulun.hopto.org

Mọi người nghe nói đều trố mắt ngạc nhiên! Đương lúc ấy, tấm rèm lay động, một người bước vào nói:
- Chưởng quỹ nè! Hứa cho 200 lượng bạc sao không chịu đưa tôi?
Chưởng quỹ dòm lại: Người này đội mũ lệch, mang chiếc áo choàng lớn, hơn 50 tuổi, mặt vàng ệch, đôi chân mày ngắn trên cặp mắt tròn nhỏ, chiếc mũi quặp thòng dưới chiếc trán nhăn nhíu, mấy cọng râu vàng lơ thơ chỗ nơi một cọng. Người này họ Dao tên Biến, tự là Hoang Sơn. Bình thường đi ra ngoài kiếm chuyện gạt người, gây sự lung tung. Hôm nay nghe nói chưởng quỹ Song Nghĩa lầu sợ đến cửa quan, ăn cơm lại thối tiền, tên Dao Hoang Sơn này muốn đến đây để gạt chưởng quỹ. Hắn bước vào cửa liền nói:
- Chưởng quỹ nè! Hứa cho tôi 200 lượng bạc sao không chịu đưa?
Chưởng quỹ nghe nói, khí uất đến tận cổ, liền bước tời chỗ Dao Hoang Sơn cho hắn một bạt tai, nào ngờ bị bạt tai đó Dao Hoang Sơn té nhào tắt thở luôn. Những người uống rượu trong quán nhốn nháo cả lên. Vị chưởng quỹ này họ Lý tên Hưng. Xưa kia làm phổ ky cho tiệm cơm, tánh tình siêng năng cần kiệm, lại thêm tuổi trẻ sức mạnh, rất chu toàn nhiệm vụ. Làm công mấy năm, trong tay để dành được mấy trăm điếu tiền. Có người thấy anh ta có tiền bèn nói:
- Này Lý Hưng! Sao chú không nghĩ đến chuyện lập gia đình để có con cái nuôi dưỡng chớ!
- Tôi cũng có ý muốn đây, ngặt không người nói giúp.
Lập tức có người đứng ra làm mai mối cho cô nương con bà góa phụ già. Hai bên thỏa thuận xong bèn chọn ngày rước dâu. Cưới vợ xong, bà mẹ vợ không người săn sóc đành theo con nương náu với rể. Hai năm sau, gia đình anh thêm hai đứa con nít. Chi tiêu trong gia đình đều trông cậy vào đôi tay của anh tạ Phải nuôi bốn miệng ăn, thu chẳng bù chi! Vừa hay có vị thực khách họ Triệu là một vị tài chủ, thấy Lý Hưng tánh tình hòa nhã mà lâm cảnh túng thiếu như vậy, mới hỏi:
- Này Lý Hưng, chú làm công như vậy mà có đủ nuôi gia đình không?
- Làm sao mà đủ được! ông có cách gì không?
- Để tôi giúp chú! Tôi đưa cho chú 500 lượng bạc, chú tìm miếng đất tốt để mở một quán cơm nhỏ, có được không?
Lý Hưng rất bằng lòng, vì có buôn bán tay nghề càng tinh hơn. Anh lấy 500 lượng bạc làm vốn mở một quán cơm rượu nhỏ ngoài cửa Tiền Đường. Nào hay thời vận bất tề, bán càng ngày càng thua lỗ. Triệu lão đầu thấy Lý Hưng buôn bán không được, một hôm nói:
- Lý Hưng, chú không cần phải lo lắng quá! Chú buôn bán thua lỗ, tôi cũng không đòi tiền lại đâu. Tôi đưa tiền là giúp chú làm ăn đó thôi. Chú bán khá lên tôi cũng không đòi. Chú sập tiệm tôi cũng không để ý.
Lý Hưng không còn cách nào hơn, phải cho phổ ky nghỉ hết, chỉ để lại một chú nhỏ rồi tự mình làm chưởng quỹ, phía sau lấy làm nhà ở, ngày ngày cố gắng duy trì. Một hôm có mấy người cỡi ngựa, đến trước cửa xuống ngựa hỏi:
- Ở đây có chỗ nào sạch sẽ không?
- Vâng, có! Lá Hưng đáp.
Nghe đáp, mấy người ấy xuống ngựa vào quán, giây lát, mấy cỗ kiệu cũng tới nữa. Mấy người ngồi kiệu đều mũ cao áo rộng rất đẹp đẽ. Mọi người kêu dọn cơm rượu lên rồi mang vàng ra cân. Vàng đem cân đều là hiệu móng ngựa, mỗi thỏi nặng 10 lượng. Cân rồi chia mỗi phần 300 lượng, có phần 200 lượng. Chia xong họ không ăn uống gì, lại bảo:
- Cảm phiền chưởng quỹ dẹp đi! Chưởng quỹ bận rộn với chúng tôi quá! Biếu chưởng quỹ 5 lượng bạc đây.
Lý Hưng nói: - Xin cám ơn quý vị đại gia.
Họ đi rồi Lý Hưng nghĩ bụng: "Đương lúc không tiền mà được 5 lượng bạc này, có thể mua thêm một số hàng hóa, cầm chừng được mấy bữa". Nghĩ bụng xong, đứng dậy đi lau bàn ghế, thấy trên bàn còn có một túi bạc, Lý Hưng mở ra xem thấy bên trong có một đính 10 lượng bạc, 20 đính vàng hiệu móng ngựa. Lý Hưng cầm đem vào nhà nghĩ bụng: "Cái này là của mấy người hồi nãy bỏ quên".
Vợ Lý Hưng là Vương thị, hỏi:
- Cái gì vậy?
- Mấy thực khách hồi nãy bỏ quên 20 đính vàng.

http://tieulun.hopto.org

Vương thị nhìn thấy, nói:
- Đó chắc là tài thần đấy! Chúng ta hôm nay phát tài rồi. Anh mau đi mua nhang đèn cúng tạ tài thần đi!
- Làm cái gì kỳ vậy? Cái này có phải của mình đâu? Nếu mình giữ lại sẽ báo mình khổ sở đến chết đấy! Ai đến kiếm, sẽ trả lại cho người ta.
- Nghèo mà còn giở giọng đạo đức! Của tới tay mà không chịu lấy, còn đòi trả lại cho người tạ Thế thì đâu có được!
- Tính như vậy không được đâu! Thôi đem cất, ai có tìm trả lại người ta.
Vợ chồng vì việc này mà sinh ra cãi lộn mãi. Ngày hôm đó không có ai đến tìm. Mãi đến trưa ngày hôm sau có một người cưỡi ngựa từ ngoài bước vào, dáng dấp là người phương xa đến, hỏi:
- Này chưởng quỹ! Quản gia đại nhân chúng tôi hôm qua ăn cơm ở đây có bỏ quên túi bạc lại đây hay không? Đại nhân chúng tôi bảo đến đây hỏi ông thử!
- Ai bỏ quên cái gì nào? Chú nói tôi nghe thử!
- Hôm qua ăn cơm ở đây là bốn vị quản gia của tần tướng phủ. Nhơn vì đi làm phần mộ cho Tướng gia, còn thừa lại 1.200 lượng vàng. Đại đô quản là Tần Nhị, Nhị đô quản là Tần Thuận, Tam đô quản là Tần Chí, Tứ đô quản là Tần Minh, mỗi vị chia 200 lượng, chia phần các a hoàn và vú em 200 lượng, phần các tam gia 200 lượng. Hôm qua trở về thiếu đi một phần, đó là túi bạc gấm màu lam, gồm có 20 đính vàng mỗi đính 10 lượng. Quản gia đại nhân kêu tôi đi hỏi xem có bỏ quên lại đây không?
Lý Hưng lật đật vào nhà trong lấy túi bạc đem ra, nói:
- Chú xem có đúng cái này không?
- Đúng đấy! Chú thiệt là người không mê của! Xin nói cho chú biết: Quản gia đại nhân chúng tôi không biết đích xác là đánh rơi ở tiệm của chú, mà có đánh rơi cũng chẳng ăn thua gì! Bây giờ tôi với chú mỗi người chia nhau 10 đính có được không Chú cũng phát tài mà tôi cũng có lợi.
- Cái đó không được đâu! Nếu tôi muốn lấy tôi nói không có, thế là một mình tôi giữ trọn rồi!
- Cái này là tôi nói đùa với chú đó thôi!
- Để tôi đi với chú gặp quản gia, đưa cái này cho người.
Nói rồi cùng người ấy đến nhà Tần An gặp bốn vị đại gia. Lý Hưng nhìn kỹ, đúng là mấy vị đến ăn cơm ngày hôm qua, bèn lấy túi bạc trao trả lại họ. Tần An nói:
- Ngươi thiệt là người thấy tiền không mờ mắt! Đây, ta cho ngươi 1 đính vàng để uống rượu.
Lý Hưng nói:
- Thưa quản gia đại nhân! Nếu không có việc trả lại tiền, là tôi thích nó. Còn có việc trả này là tôi không thích mà!
- Thế thì tốt! Nếu người không chịu lấy thì cứ về nhà đi.
Lý Hưng tay không trở về nhà. Về đến nhà thấy Vương thị đang khóc, bèn hỏi hỏi:
- Tại sao nàng khóc?
Tôi cùng anh sống cực khổ bảy, tám năm nay, có được vàng, anh không chịu lấy lại đưa trả người ta.
- Ta nói thiệt cho nàng biết: "Cỏ hoang khó béo được ngực gầy, Hoạnh tài không giàu nổi thằng kiếc". Nếu ta giữ số vàng đó chắc là tiêu mạng sớm thôi!
Vì việc này mà hai người gây gổ suốt mấy ngày. Hơn một tháng sau, thấy tiệm bán vải bên kia đường đóng cửa, nơi đó che che đục đục, dựng lên 25 căn nhà và một số lầu ba từng, nói là sẽ mở tiệm cơm, nhà cửa tô vẽ sơn phết rất đẹp đẽ, tất cả đều làm bằng cây gỗ tốt. Lý Hưng nghĩ thầm: "Bậy giữ a! Tiệm cơm lớn này mở ra thì tiệm cơm nhỏ của mình càng ế ẩm mất!". Tiệm cơm lớn đã xây cất xong, để bảng hiệu là Song Nghĩa lầu. Bảng cao hoành trướng đều đầy đủ để chờ hôm sau khai trương. Tối hôm đó, bỗng có một chiếc kiệu đưa đến, có một vị nhị gia cầm phong thơ ến tiệm của Lý Hưng, hỏi:
- Vị nào họ Lý?
- Họ Lý là tôi đây! Lý Hưng trả lời.
- Chú thay đổi quần áo rồi lên ngồi kiệu. Bốn vị quản gia đại nhân chúng tôi mời chú đến gặp.
- Tôi không đi!
- Không muốn đi cũng phải đi.

http://tieulun.hopto.org

- Muốn tôi đi thì tôi đi vậy.
- Chú ngồi kiệu nhé!
- Tôi chưa ngồi kiệu bao giờ.
Bảo thay quần áo, Lý Hưng cũng không thay, cùng với vị nhị gia ấy đến Song Nghĩa lầu. Bước vào đại sảnh, Lý Hưng thấy bốn vị quản gia: Tần An, Tần Thuận, Tần Chí, Tần Minh đều có mặt đông đủ. Lý Hưng hỏi:
- Bốn vị quản gia tìm tôi có việc chi?
Tần An nói:
- Hiện nay có một người muốn làm quan, nhờ chúng tôi xin với Tướng gia và cho chúng tôi 50.000 lượng vàng này, mới nghĩ đến chú là người bạn tốt, bèn mở Song Nghĩa lầu này cho chú. Tiền mặt bằng là 8.000 lượng, sửa sang xây cất là 12.000 lượng luôn cả phòng nhà cho phổ ky, kho chứa; chén đĩa đều là đồ sứ Giang Tây, cộng chung là 10.000 lượng; còn thừa 20.000 lượng để làm quỹ buôn bán. Bốn anh em chúng tôi đều đưa hết cho chú. Phòng nhà, buôn bán đều kể là của chú, vì anh em chúng tôi ưa thích lòng tốt của chú! Hôm nay chúng tôi thành thật bàn giao, nếu như về sau chúng tôi có nghèo khổ, không lẽ chú bỏ qua sao?
Lý Hưng không trả lời là không chịu. Lập tức bốn vị quản gia sai dự bị tam sanh làm lễ kết bái. Theo thứ tự tuổi tác, Lý Hưng là người nhỏ nhất, và cũng dẫn Vương thị ra mắt. Hôm nay mới khai trương, những lễ vật đưa đến đều là những người quen biết của bốn vị quản gia, cả đến những nhà buôn, những quan chức lớn nhỏ tại địa phương đều đưa lễ đến mừng. Họ đến mừng với dụng ý làm quen với bốn vị quản gia, khi có việc nhờ đến Thừa tướng phải được các vị quản gia này giúp đỡ trước. Trên lầu đầy các thân hữu tiếp rước những người đến chúc mừng. Dưới lầu dành cho các thực khách. Vì vậy hôm nay Hòa thượng đòi tiền thối, Lý Hưng mới nói:
- Hôm qua tôi không cơm ăn, hôm nay có vốn tự lập mở ra tiệm buôn bán lớn này.
Nào ngờ đường oan gia vốn hẹp, Dao Hoang Sơn tới đây nói gạt, bị Lý Hưng một bạt tai ngã ra chết tốt. Các thực khách đều nhốn nháo cả lên. Lý Hưng nghĩa thầm: "Đây là tại mình mạng nhỏ phước kém mới không được hưởng của này đó mà". Nghĩ rồi chuẩn bị lên quan chịu tội. Lúc ấy, bốn vị quản gia trên lầu đã được thông tin mới kêu Lý Hưng lên lầu hỏi thăm. Lý Hưng nói:
- Chỉ tại hắn ta đến gạt tôi đòi 200 lượng bạc, tôi đánh hắn ta một bạt tai, hắn ngã ra chết tốt.
Tần An nói:
- Không hề gì đâu! Hiền đệ cứ an tâm. Ta sẽ dàn xếp cho chú không phải thường bồi gì hết.
Nói xong bảo người gọi Lôi đầu đến. Lý Hưng nhìn thấy vị Lôi đầu này khoảng trên 50 tuổi, mặt vuông, dáng vẻ khác thường. Vị này đứng đầu tám ban của huyện Tiền Đường, hôm nay cũng đến chức mừng. Tần An giới thiệu với Lý Hưng để hai người quen biết. Tần An nói:
- Lôi nhị ca! Về việc này anh có cách gì không? Bất luận tốn kém bao nhiêu, bốn anh em tôi đều cáng đáng hết.
- Phải đó!
Nói rồi bươm bả xuống lầu tìm quan nhân địa phương. Tìm gặp vị này, Lôi đầu nói:
- A, có phải là chú Lưu không kìa!
Lưu Tam nói:
- Lôi đầu! Lâu lắm mới thấy mặt anh đó nghe!
Lôi đầu đưa Lưu Tam đến chỗ vắng vẻ, nói:
- Lưu Tam! Chú lo việc này cho người ta đi! Chú đến đó nói như vầy: - Mi đừng gạt người ta nữa! Trước đây mi gạt tiệm tiền, ta tha cho mi rồi. Bây giờ mi đừng có giả bộ nữa! Chú đem tử thi bỏ ngoài đại lộ, một mặt báo là có thây người đàn ông vô danh, để thừa lại không cứu, quan trên không xét là được! Ta sẽ nói chưởng quỹ tặng cho chú 200 hoặc 300 điếu xài chơi. Chú giúp ta việc đó nhé!
Lưu Tam nói:
- Này Lôi đầu! Anh nói việc đó mà nghe được à! Ba trăm điếu tiền mà bảo tôi đem tử thi đi, việc đó tôi làm không được đâu! Nếu nói vì tình bằng hữu thì có gì phải nói! Còn có 200, 300 điếu tiền, tôi không bán dễ dàng như vậy đâu!
- Như vậy là được rồi! Chỉ cần chú nghĩ đến tình bạn bè. Từ đây về sau nếu chú có việc gì cần đến tôi, tôi sẽ hết lòng với chú. Ráng giúp giùm tôi việc này nhé!

http://tieulun.hopto.org

Lưu Tam bước lại trước tử thi, nói:
- Mi đừng làm bộ giả chết! Lần trước mi gạt tiệm tiền, ta tha cho mi rồi. Hôm nay nhà người ta mới khai trương, mi đừng quấy rầy nữa. Thôi đi với ta!
Nói rồi bước lại xốc lên lôi đi. Các thực khách đều biết hắn ta đã chết. Đang xốc đi thì nghe bên ngoài có tiếng khóc:
- Cậu ơi cậu! Cậu chết chi mà tức tửi thế này? Cháu phải báo thù cho cậu mới được!
Mọi người nhìn ra thấy có một người mới đến, bộ dáng như thế nào có bài tán miêu tả:

Đội đầu khăn bốn góc,
lạ kỳ chẳng giống ai.
Mình mặc áo vải xanh,
chẳng khác chui từ hầm mỏ.
Đôi chân mày vảnh,
rõ ràng biểu lộ nét gian tà.
Hai con mắt ngựa,
ẩn chứa bao nhiêu mầm họa.
Tai nhỏ lại thêm môi mỏng,
lòng dạ của kẻ phi nhân.
Mũi vẹo kèm theo cổ ngắn,
đúng là tướng của phường gian.
Gặp tiền lật đật làm giấy mượn,
Làm như thiên hạ dốt xài tiền.
Gặp bữa không mời nhào vô đại.
Giống kẻ chết đói bảy mươi đời.
Xui người kiện tụng làm sinh kế,
Gạt gẫm tán gia, nghề kinh doanh.

Người này họ Sử tên Đơn, tự Bất Đắc, ngoại hiệu là Thiết công kệ Thường ngày chỉ lo gạt thiên hạ để kiếm sống. Hôm nay đến Song Nghĩa lầu nghe có việc đánh chết người bèn lật đật chạy đến. Hắn thấy Dao Hoang Sơn là người đồng bọn, bèn nghĩ cách gạt người bằng cách nhận Hoang Sơn làm cậu. Trước sự việc này, Lưu Tam đâu dám đem đi. Lôi đầu bước tới ngăn Sử Đơn lại, nói:
- Chú đi với ta lại đây, ta có việc này cần bàn với chú.
Hai người bước vào Nhã đường. Bên ngoài người ta bu lại xem xác chết thì có một đạo nhân đi tới. Người đó chính là Hoàng diện đạo nhân Tôn Đạo Toàn định kiếm Tế Điên để đấu phép.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 121

Người thiện tâm chung cuộc được thiện báo
Bọn gian hiểm khi người bị người khi

Sử Đơn đương khóc thì từ đầu kia một vị Ban đầu già họ Lôi tên Ngọc đi lại. Vị này là Tổng Ban đầu của 8 ban thuộc huyện Tiền Đường, nhận ra kẻ khóc chính là Sử Bất Đắc, kẻ chuyên xúi người đâm đơn kiện cáo, gạt gẫm người để sinh nhai. Lôi Ban đầu kéo Sử Bất Đắc vào trong nói:
- Sử gia này, đừng khóc nữa! Người chết đó là gì của chú?
- Người chết là cậu của tôi. Lôi đầu đừng can thiệp vào vụ này, tôi phải báo thù cho cậu tôi mới được!
- Sử gia đừng có nóng vội! Chuyện gì cũng có lẽ thiệt của nó. Chưởng quỹ của tiệm cơm này đâu có đánh ông ta, chính ông ta đại khái là uất hơi, bị ngăn ngang, thở không được mà chết. Tại sao lại bảo chưởng quỹ phải mua cho ông ta một cỗ quan tài? Thôi thì đưa cho chú vài ba trăm lượng để chú coi ngày giờ tẩm liệm chôn cất, đốt giấy vàng bạc cho ông ta cẩn thận là được rồi!
Nào ngờ tên tiểu tử Sử Bất Đắc hầu quan như ăn cơm bữa ấy lại tính như vầy: "Mình đừng trả lời ngay Nếu mình ưng thuận bây giờ, đem Dao Hoang Sơn về tẩn liệm, chôn cất xong họ không đưa tiền, ta làm cách nào đây? Ta cũng không thể lại tố cáo họ được mà ngay cả tánh mạng của mình không chắc yên với họ! Bây giờ ta phải cắn răng chịu ép đưa họ lên quan. Qua một lần quan xử, thế nào họ cũng phải lòi tiền. Có tiền trong tay, mình nói chuyện bằng hữu mới được."
Nghĩ như vậy rồi, Sử Bất Đắc mới nói:
- Lôi đầu này! Anh đừng xen vô việc này nói chuyện tiền nhiều tiền ít với tôi làm chị Tôi đâu phải đem bán mạng cậu lấy tiền! Tôi chỉ đòi bồi thường nhân mạng của cậu tôi mà thôi.
Lôi đầu khuyên giải cách nào hắn cũng không bằng lòng. Nào ngờ lúc đó có một đạo sĩ đằng kia đi lại. Đạo sĩ ấy chính là Hoàng diện đạo Tôn Đạo Toàn. Lão đạo sĩ này bị Tế Điên làm phép Ban vận lấy hết tiền bán thuốc bánh in cho người khác, giận quá chạy đi kiếm Hòa Thượng đánh cho một trận. Vừa đến đây nghe mọi người xì xầm bàn tán: "Một bạt tai của chưởng quỹ có thể làm chết người đấy! Ghê thật!"
Tôn Đạo Toàn nghe nói bèn bước vào, hỏi:
- Ai là chưởng quỹ?
- Chính tôi! Ông hỏi tôi có việc chi?
- Tôi có thể làm cho người chết sống lại, đứng lên đi chỗ khác rồi mới chết tiếp. Như vậy bớt cho ông việc phải lên quan, ông có chịu thì dọn đãi ta một bữa cơm mà tôi còn hậu tạ ngài nữa.
- Này nhé!
Nói rồi rút kiếm ra, miệng lâm râm niệm thần chú, lập tức bắt hồn lại, tia sáng trên kiếm chiếu thẳng. Lão đạo sắp cho hồn nhập xác, bỗng tia sáng lệch đi, xác chết bất động như cũ. Lão đạo nghĩ thầm: "Lạ thiệt! Nếu không có mạo nữ thì chắc là có hiện tượng kỳ lạ đó?"
Lão đạo niệm chú một lần nữa, bắt hồn sắp sửa nhập xác thì tia sáng lại lệch đi. Ba lần đều y như vậy làm đạo sĩ để ý, ngoái đầu lại xem, thì ra đứng đàng sau là một ông Hòa thượng kiếc đang phá phép của mình. Lão đạo sĩ nhìn đúng là Tế Điên, chẳng nói chẳng rằng nhắm ngay mặt Tế Điên thổ "phì" một cái. Tế Điên la:
- Ôi chao, nó giết chết ta rồi!
La xong, Tế Điên ngã xuống, chân giật giật, miệng sùi bọt mép, hết thở luôn. Mọi người nhốn nháo cả lên, nói:
- Không xong, lão đạo sĩ lại giết chết một người nữa rồi!
Quan nhơn địa phương lấy dây sắt trói lão đạo sĩ lại. Lão đạo sĩ chỉ niệm:
- Vô lượng Phật, Vô lượng Phật! Thiệt lạ quá, thiệt lạ quá!
Nói rồi áp giải lão đạo sĩ đi. Ngay lúc đó, thây chết của Dao Hoang Sơn bắt đầu cử động. Mọi người nói:
- A, người chết hồi nãy sống lại rồi kìa!
Sử Bất Đắc đang ở bên trong, nghe la kinh hãi nghĩ thầm: "Dao Hoang Sơn đâu phải là cậu ta! Nếu anh ta sống dậy nói không phải là cháu, làm sao vả miệng anh ta cho kịp?".
- Nghĩ rồi lật đật cùng Lôi đầu chạy theo xác chết đang bước đi. Lôi đầu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Sử Bất Đắc, chú mau kêu cậu chú ngừng lại đi, ông ta sắp đi mau kìa!
Sử Bất Đắc nghĩ thầm: "Mi đừng có sống, nếu mi sống, ta hết phát tài còn chi! Lần này phải đánh cho mạnh thêm mới được".
Sử Bất Đắc chạy đến nhắm ngay lưng chỗ trái tim của Dao Hoang Sơn lấy sức tống cho một quả. Lôi đầu nhìn thấy, nói:
- Sử Bất Đắc, chú làm gì kỳ vậy? Ông ta vừa tỉnh dậy, sao chú nhè ngay tim của ông ta mà nện? Nếu ông ta chết là do chú mưu hại đó nghe. Mau đỡ ông ta dậy đi!
Sử Bắt Đắc không biết làm sao, đành phải chạy lại đỡ Dao Hoang Sơn dậy, miệng kêu "cậu, cậu" mấy tiếng. Dao Hoang Sơn mở miệng nói:
- Cái thằng chết dầm này, mày là cháu tao mà cứ theo phá việc của cậu mày hoài. Trước đây tao gạt tiệm cầm đồ bị mày phá, lần này cũng lại mày nữa!
Ai nấy nghe Dao Hoang Sơn nói tiếng không giống như khi xưa mà lại giống tiếng nói của ông Hòa thượng kiếc. Lôi đầu lúc đó mới nói:
- Sử Bất Đắc, thì ra các người rủ nhau đến gạt người mà! Chú còn chưa chịu cõng cậu chú đi hay sao? Không cõng đi tôi còng chú lại đó nhé!
Sử Bất Đắc nghĩ thầm: "May mắn, Dao Hoang Sơn không nói mình không phải cháu hắn, là được rồi!"
Không còn cách nào hơn, Sử Bất Đắc đành phải cõng Dao Hoang Sơn đi ra. Lôi đầu sai hai quan nhơn cùng đi theo xem hắn có đem bỏ ở nhà ai không. Sử Bất Đắc cõng thây đi, nhưng hắn không có nhà. Em dâu hắn mở một quán cô đầu ở bờ sông. Hắn cõng Dao Hoang Sơn vào thẳng trong viện. Em dâu hắn nói:
- Trong nhà đang có khách, anh cõng tử thi đi đâu vậy?
- Đừng la, đừng la!
- Sử Bất Đắc nói:
- không phải người ngoài đâu, đó là cậu mình đó!
Nói rồi đi thẳng vào trong thả Dao Hoang Sơn trên giường, lại kêu cậu ơi, cậu hỡi! Không thấy Dao Hoang Sơn ư hử gì cả. Té ra đã chết rồi! Em dâu hắn nói:
- Cái ông dịch vật này, chọc tôi giận bắt chết đi! Mỗi ngày cho anh 500 tiền ăn nhậu rồi còn rước thêm thây ma về báo tôi nữa. Tôi bảo anh đem liệng nó đi cho rồi!
Sử Bất Đắc lật đật mời Nhị đại gia là Cẩu Âm Dương ở sát vách nhà sang, nói:
- Nhị đại gia ơi, cứu tôi với! Giúp ý kiến việc này giùm tôi.
Sử Bất Đắc mới đem chuyện gạt người nói lại. Cẩu Âm Dương nói:
- Thằng nhỏ này cứ gạt người ta mãi, ta nói cũng không chịu nghe! Giờ đây mày phải đi mua một chiếc quan tài, mặc áo sô và nói là để tang cậu. Nếu không như vậy thì mạng mày lên cửa quan như chơi.
- Tôi làm sao có tiền để mua quan tài?
- Ta có ý kiến như vầy: Mày đem bán con em dâu là đủ tiền ma chay hà!
Sử Bất Đắc không cách nào hơn, đành bán cô em dâu để lo việc tang ma cho ông chú giả. Âu cũng là lẽ báo ứng tuần hoàn.
Sau khi Sử Bất Đắc cõng Dao Hoang Sơn đi rồi, các thực khách ở Song Nghĩa lầu mới bàn tán:
- Lý chưởng quỹ vận khí còn đỏ nên mới không gặp việc gì đấy. Còn ông Hòa thượng đó cũng lạ thiệt! Bị Ông đạo sĩ thổi một cái nằm thẳng cẳng luôn!
Một người nói:
- Tôi có thấy thổi hồi nào đâu?
Người ấy bước tới nhìn, thấy Hòa thượng nhếnh mép cười một cái, báo hại anh ta sợ hết cả vía, nói:
- Ôi, sợ bắt chết đi!
- Cái gì vậy? Người kế bên hỏi.
- Hòa thượng nhếnh mép cười với tôi.
- Đừng nói xàm! Hòa thượng chết rồi làm sao cười được?
- Thiệt mà!
Đương nói tới đó, mọi người thấy Hòa thượng lồm cồm ngồi dậy chạy đi. Quan nhơn đương dắt lão đạo sĩ bị trói về nha môn, Tế Điên chạy tới nói:

http://tieulun.hopto.org

- Các vị đừng trói lão đạo sĩ, Hòa thượng ta có chết đâu nào?
Quan nhơn trông thấy nói:
- Thế là Hòa thượng còn sống mà!
Nói rồi liền mở dây trói thả lão đạo sĩ. Lão đạo sĩ thấy mặt Tế Điên liền nói:
- Hay cho Hòa thượng! Sơn nhân ta đâu thể để yên cho ngươi?
- Tại sao ông cứ theo gây thù oán với Hòa thượng ta hoài vậy?
- Sư đệ ta là Chữ Đạo Duyên bị Ông chọc tức mà sanh bịnh, ta phải báo thù cho sư đệ ta mới được.
- Chữ Đạo Duyên là tự Ông ấy chuốc lấy thôi, chớ Hòa thượng ta với ông ấy có thù oán chi đâu? Tại ông ấy vô cớ lại giúp đỡ hai tên giặc không quen không biết, muốn khoe tài giỏi đối địch lại với ta thì làm sao ta dung tha ông ấy cho được? Đại khái ông chưa biết lai lịch Hòa thượng ta là ai, để Hòa thượng ta cho ông biết nhé!
Tế Điên nói rồi lấy tay sờ lên thiên linh cái, nơi đó hiển lộ ba đạo Phật quang, linh quang, kim quang chói lòa. Lão đạo sĩ sợ quá, lật đật quỳ xuống lạy như tế sao:
- Té ra Ngài là Thánh tăng đắc đạo, đệ tử ngu muội không biết. Xin Thánh tăng từ bi tha cho, đệ tử xin nhận lão nhân làm thầy.
- Ngươi muốn nhận ta làm thầy, phải biết quy củ này nhé: Ta muốn uống rượu ăn thịt, ngươi phải đi cho ta.
- Con xin hứa.
- Thế thì theo ta.
Hai người cùng đi về chùa Linh Ẩn. Thầy giữ cổng nhìn thấy, lấy làm lạ:
- Lão đạo sĩ này tìm Đạo Tế mấy ngày để gây sự, hôm nay sao lại làm lành với ông ta như vậy?
Tế Điên nói:
- Này Tôn Đạo Toàn, con hãy làm lễ ra mắt đi, đây là sư thúc của con đó.
Tôn Đạo Toàn lập tức thi lễ vị thầy giữ cổng và gọi là sư thúc. Tế Điên lại nói:
- Sư đệ hãy đáp ứng đi.
Thầy giữ cổng lật đật đáp ứng. Tế Điên nói:
- Qúy vị mỗi người cho một điếu tiền về lễ ra mắt nhé!
Thầy giữ cổng nói:
- Tôi không có tiền.
- Không có tiền thì bước tránh ra đi. Đồ đệ cùng ta đi vào chùa nhé!
Vừa vào trong chùa gặp ngay Giám tự Quảng Lượng, Tế Điên bảo:
- Đồ đệ, con hãy ra mắt đi. Đây là đại sư gia của con đó!
Quảng Lượng nói:
- Tôi không có tiền đâu. Thôi, đi ra mắt chỗ khác đi!
Tế Điên dẫn lão đạo sĩ đi thẳng vào chánh điện, đánh trống chuông, tập hợp đại chúng trong chùa lại, nói:
- Thưa các vị sư huynh, sư đệ! Tôi vừa mới thâu một đứa đồ đệ tên là Ngộ Chơn đây.
Chúng tăng đồng nói:
- Xin chúc mừng!
Tế Điên hỏi:
- Đại chúng các vị không có ai đưa lễ vật sao?
Mọi người nói:
- Thầy đã có sự vui mừng, chúng tôi sẽ đưa lễ vật chứ!
Tế Điên nói:
- Đồ nhi nè, thầy dạy con. Nếu con không có tiền, mà ở trong chùa này gặp phòng nào không có người, có món gì con cứ chộp lấy đi. Nếu các vị sư thúc, đại sư gia bắt gặp, cũng còn có ta, không ai nói gì đâu. Thưa các vị, tôi dạy học trò như vậy có đúng không nào?
Đại chúng đều nói:
- Tốt! Nhưng trong bụng lại nghĩ:"Một mình ông ăn trộm cũng đủ quá rồi, nay lại đèo thêm thằng ăn cướp nữa!"
Tế Điên nói xong kêu đồ đệ đi mua rượu thịt. Lão đạo sĩ tự mình hết lòng theo sư phó để học pháp thuật. Ngày đầu đem cầm chiếc mũ để đong rượu mua thịt; ngày thứ hai đem cầm áo bào, tiêu hết,

http://tieulun.hopto.org

lại cầm đạo bào; cuối cùng lão đạo sĩ cầm luôn chiếc quần dài, coi như toàn bộ tài sản hết sạch. Tế Điên nói:
- Không tiền thì con đi chỗ khác đi! Ta thâu đồ đệ đều có tiền hết, không cần con nữa!
Lão đạo sĩ nói:
- Con không đi, con đợi ở đây hà!
- Con đợi cái gì nào?
- Con đợi gió Tây bắc thổi đến lạnh chết cóng cho rồi!
- Để ta dạy con niệm chú. Niệm như thế này: "Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hích!". Con quỳ xuống mà học.
- Cái đó thì con có thể niệm được.
Đương lúc lão đạo sĩ quỳ xuống, miệng niệm "Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hích!", thì từ dưới đất bay lên một cục gạch nhỏ trúng ngay đầu lão đạo sĩ một cái cốc.
- Thưa sư phó, đó là cái gì vậy?
- Đây là tại thần chú thúc giục đó! Để ta dạy con, con thấy cục gạch phải dập đầu nói:
Cục gạch ở trên, lão đạo xin chào,
Tôi không niệm chú, ông đừng phang tôi.
- Con chắc điên mất! Con không luyện chú nữa!
- Con nếu muốn phát tài phải canh chừng, gặp người nào ở ngoài đi vào chùa kêu lớn một tiếng, đó là người đem tài lộc cho con đó!
Lão đạo sĩ bèn ở trong chánh điện nhìn chăm chăm ra ngoài chờ đợi. Quả nhiên một lát sau, từ bên ngoài có tiếng hô lớn và hai người đi vào.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 122

Châu viên ngoại phái người thỉnh Thánh Tăng
Hồ Tú Chương bày tỏ khổ gia hương

Tôn Đạo Toàn đang ở trong chánh điện dòm ra canh chừng, thấy từ bên ngoài đi vào hai người ăn mặc áo xanh, hỏi lớn:
- Tế Công trưởng lão có ở nhà không?
Tế Điên từ bên trong đi ra, hỏi: - Ai vậy?
Hai người đó thấy Tế Điên, lật đật bước tới thi lễ và hỏi:
- Bạch Thánh Tăng, lão gia nhân lâu nay có mạnh giỏi không?
- Hai vị danh tánh là chi?
Hai người ấy đáp:
- Bạch Thánh Tăng! Lão gia nhân nhiều việc, hay quên quá! Viên ngoại chúng tôi ở đường Thái Bình, họ Châu tên Cảnh, tự là Vọng Liêm, người ta gọi là Châu Bán Thành. Lão gia không phải vác tượng Vi Đà đến nhà chúng tôi để bắt yêu quái sao? Chúng tôi là Châu Phước, Châu Lộc đây mà!
- À ra thế! Bây giờ hai người tìm Hòa thượng ta có việc chi?
Châu Phước nói:
- Viên ngoại chúng tôi có một người bạn họ Hồ, gọi là Hồ Tú Chương, người ở Bạch Thủy Hồ nơi phủ Thiệu Hưng, đến kinh đô thuê của viên ngoại chúng tôi một cái nhà để mở tiệm hàng lụa, nhưng buôn bán bị thua lỗ, định đóng cửa. Viên ngoại chúng tôi qua lại với ông ta rất thân mật, mới cho ta mượn 3.000 lượng bạc để chỉnh đốn lại cửa hàng và tìm mướn người làm công khác. Năm sau buôn bán khá hơn, trả hết số bạc mượn từ trước, lại còn có tiền dư Hiện tại Hồ Tú Chương nhận được tin nhà, những người ở xung quanh Bạch Thủy Hồ đều bị yêu tinh náo loạn. Mỗi ngày yêu tinh đòi ăn thịt một đồng nam và một đồng nữ, nhà Hồ Tú Chương có con nhỏ bị yêu tinh ăn mất rồi. Hôm qua ông ta đến tìm viên ngoại chúng tôi nói ra việc muốn trở về nhà và ủy thác viên ngoại chúng tôi coi sóc giùm tiệm hàng lụa. Nói rồi bậc khóc lên! Viên ngoại chúng tôi nhớ đến lão gia nhân là bậc Thánh Tăng Phật Pháp vô biên, mới sai chúng tôi đi thỉnh lão gia nhân đến nhà viên ngoại chúng tôi, xin Thánh Tăng hãy đại phát từ bi đến BạchThủy Hồ hàng phục yêu quái để cứu độ chúng sanh.
Tế Điên nghe nói, bảo:
- Hàng yêu bắt quái, ta có thể làm được, mà không có thể đi đến đó!
Châu Phước, Châu Lộc vội hỏi:
- Thánh Tăng tại sao không đi được?
- Ta bây giờ có thâu một tên đồ đệ, nó rắn mắt lắm! Ta đi khỏi, nếu nó không khoét cửa người ta thì cũng trét dầu lên đầu người khác; còn không như thế, nó lại bĩnh ra cùng nhà người ta.
Châu Phước hỏi:
- Người học trò này bao nhiêu tuổi?
- Mới 9 tuổi.
- Còn nhỏ thôi, hiện ở đâu? Cho tôi xem thử!
- Ở trong đại tiện kia kìa.
Châu Phước, Châu Lộc bước vào đại tiện xem, thì thấy có một lão đạo sĩ mình trần như nhộng, ba chòm râu đen phất phơ trước ngực. Châu Phước hỏi:
- Này đạo gia! Ông có phải là đồ đệ của Tế Công không?
- Vâng đúng thế!
- Ông bao nhiêu tuổi?
- Tôi 59 tuổi. Hai ông đừng nghe lời sư phó tôi nói nhé! Lão nhân gia toàn nói chuyện bắt quàng không à! Tôi đâu có giở cửa ai, có bĩnh bậy bạ đâu nào! Các ông cứ bảo sư phó đi đi.
Châu Phước và Châu Lộc đi ra nói:
- Sư phó, lão nhân gia toàn nói chuyện tầm ruồng không! Thôi mình đi cho rồi.
- Không được! Ta không yên lòng chút nào. Các ngươi phải kêu đồ đệ ta cùng đi, ta mới đi!
- Sợ e đạo gia không chịu đi chớ!
- Nó không đi thì hai người trói lại dẫn đi.

http://tieulun.hopto.org

Châu Phước gật đầu ưng thuận. Hai vị quản gia bước vào đại điện, nói:
- Đạo gia, mình cùng đi nhé!
Đạo sĩ nói:
- Tôi trần như nhộng thế này làm sao đi được?
Châu Phước, Châu Lộc áp lại kéo. Tế Điên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm "Án sắc lịnh hích", lão đạo sĩ không tự chủ được, theo tay Châu Phước, Châu Lộc lôi ra cổng chùa. Tế Điên theo sau cùng đi với họ. Người trên đường phố thấy vậy đều cho là kỳ lạ, hai người kéo tay một lão đạo sĩ mình trần trùng trục, đằng sau lại có một ông Hòa thượng kiếc đi theo. Châu Phước, Châu Lộc kéo lão đạo sĩ đi thẳng về nhà họ Châu ở đường Thái Bình. Lúc này Châu viên ngoại và Hồ Chí Chương đang ngồi ở thư phòng. Thấy Châu Phước, Châu Lộc kéo tay một lão đạo sĩ trần như nhộng, mới hỏi:
- Châu Phước, ngươi kéo ai vậy?
- Đây là đồ đệ của Tế Công trưởng lão.
Vừa nói tới đó thì Tế Điên từ ngoài bước vào, Châu viên ngoại lật đật chắp tay thi lễ, nói:
- Lâu quá mới gặp Thánh Tăng!
- Không sao, không sao!
Châu Bán Thành kêu Hồ Tú Chương đến, nói:
- Để ta giới thiệu với chú: Đây là Phật sống Tế Công, và đây là Hồ Tú Chương, bạn thân thiết của con.
Tế Điên nhìn qua một lượt, thấy Hồ Tú Chương trang phục theo lối văn sinh, mặc áo thúy lam, trạc ngoài 30 tuổi, rất nho nhã. Hồ Tú Chương bước tới vái chào Hòa thượng và nói:
- Đã lâu ngưỡng mộ đại danh Thánh Tăng, nay may mắn được gặp, thật là phước đức ba đời nhà con. Con nghe Châu đại ca nói: Lão nhân gia thật là Phật Pháp vô biên! Hiện tại ở Bạch Thủy Hồ bị yêu tinh nhiễu loạn, mỗi ngày yêu tinh đòi ăn một bé trai và một bé gái nhỏ. Hiện tại nhà gởi thơ bảo con phải về gấp. Cầu xin Thánh Tăng đại phát từ bi đến phủ Thiệu Hưng một phen để trừ yêu quái, cứu nạn cho lên dân.
- Hàng ma bắt quái gì cũng đi được ráo. Nhưng, Hòa thượng ta muốn đi mà, một là không có tiền lộ phí, hai nữa là đứa đồ đệ rắn mắt của ta để lại không yên lòng tí nào.
- Thánh tăng khỏi phải lo! Lộ phí con có sẵn đây, bảo lệnh đồ đệ đi theo là được rồi.
- Ừ thì đi. Ngộ Chơn đi với thầy!
Lão đạo sĩ nói:
- Làm sao đi cùng được? Con trần như nhộng thế này làm sao đi được?
Hồ Tú Chương nói:
- Cái đó có khó gì! Để tôi bảo người đi mua quần áo cho thầy ngay nhé?
- Khỏi cần phải mua! Quần áo của tôi đều đem cầm ở cửa Tiền Đường để mua rượu thịt cho sư phụ hết rồi. Cứ đem tiền đến đó chuộc lại là xong.
- Thầy có giữ phiếu không?
Lão đạo sĩ móc phiếu đưa ra và nói:
- Xin viên ngoại chịu tốn thêm 100 tiền nữa. Tôi có cầm một cái phất trần ở chỗ cho mướn bàn ngoài cửa Tiền Đường. Đem 100 tiền đến đó chuộc về là đủ.
Châu viên ngoại lập tức sai người đi đến tiệm cầm đồ chuộc về. Chẳng bao lâu, quần áo và phất trần của lão đạo sĩ đều đem về đủ. Lão đạo sĩ vận y phục vào, rõ ràng là bậc tiên phong đạo cốt!
"Coi người ở áo, coi ngựa ở yên!". Lời tục nói không sai!
Tế Điên nói:
- Chúng ta đi Bạch Thủy Hồ nhé! Nhưng phải ghé qua Tiểu Nguyệt Đồn trước vì có đứa đồ đệ mới mời ta bắt yêu ở đó; xong rồi ta sẽ tới Bạch Thủy Hồ sau.
- Vậy cũng được! Hồ Tú Chương nói.
Tế Điên liền dẫn Tôn Đạo Toàn cùng Hồ Tú Chương từ biệt khởi hành. Châu viên ngoại đưa ra tận cửa. Ba người theo đường lớn mà đi. Ngày kia đến trước nhà Mã Tịnh ở Tiểu Nguyệt Đồn, Tế Điên gõ cửa.
Bên trong, Mã Tịnh, Lôi Minh và Trần Lượng đang nhắc chuyện Tế Điên sẽ đến sau, thì nghe có tiếng gõ cửa. Mã Tịnh ra mở cửa, thấy Tế Điên lật đật thi lễ và nói:

http://tieulun.hopto.org

- Sư phó tới rồi à? Hiện giờ Tiêu Lượng và Hà Thanh hôn mê bất tỉnh đã hơn 20 ngày rồi, cơm nước chưa hề đụng đến, nằm bất động giống như người chết, chỉ còn chút hơi nóng trên ngực mà thôi. Xin lão nhân gia từ bi cứu mạng cho họ.
Tế Điên nói:
- Có chuyện gì vào trong hãy nói.
Mọi người cùng đi vào bên trong. Tế Điên kêu:
- Lôi Minh, Trần Lượng lại đây coi! Đây là đồ đệ ta mới thâu, tên là Ngộ Chơn. Hai con mau lại chào sư huynh đi!
Lại giới thiệu Hồ Tú Chương để hai bên quen biết. Tế Điên hỏi:
- Mã Tịnh! Yêu tinh quấy rối như thế nào?
- Không xong rồi sư phó ơi! Hôm đi thỉnh sư phó thì ở Tiểu Nguyệt Đồn mới chết có 6,7 người. Bây giờ mỗi ngày chết một người, bắt đầu từ phía Tây tính lại, cứ mỗi nhà hao một người mà chết đã hơn 20 người rồi. Hôm qua nhà họ Trương ở phía Tây sát vách vừa có người chết, hôm nay tới phiên người của nhà này đây! Mỗi ngày cứ sau canh một, từ hướng Tây có một trận gió thổi tới, cái đó mùa trắng cao chừng một trượng, nhìn không rõ là vật gì? Quái vật đó tới đâu nghe phát ra tiếng ồ ồ ào ào tới đó, đụng cửa nhà ai cười nhạt một tiếng thì chắc chắn thế nào cũng có người chết.
Tế Điên nói:
- Té ra là như vậy. không hề chi! Hôm nay Hòa thượng ta muốn xem cái ồ ồ ào ào đó là cái giống gì cho biết!
Mã Tịnh nói:
- Bạch sư phó! Xin từ bi cứu tỉnh Tiêu Lượng và Hà Thanh trước cho.
- Cái đó dễ mà!
Tế Điên nói rồi thò tay vào túi móc ra hai viên thuốc cho Mã Tịnh bảo đem hòa nước âm dương rồi cạy miệng hai người đổ vào. Giây lát trong bụng Tiêu Lượng, Hà Thanh có tiếng sôi chạy ồ ồ lụp bụp, tâm trí phục hồi, liền nghiêng mình ngồi dậy khỏe mạnh như xưa, phưởng phất dường như chiêm bao mới tỉnh. Mã Tịnh nói:
- Hai vị hiền đệ bị yêu tinh phun độc, té nằm mê man trên đất, nhân sự bất biết đã hơn 20 ngày; hôm nay mai có Tế Công là vị Phật sống đến cho mỗi người một viên tiên đơn diệu dược, uống vào mới khỏi! Hai em sau không mau dập đầu lại tạ Hòa thượng đi!
Tiêu Lượng Hà Thanh chừng đó mới vỡ lẽ, vội chạy đến dập đầu thi lễ Hòa thượng và nói:
- Hai đứa tôi trước đây mắc tội với Thánh Tăng, Ngài chẳng những không bắt tội mà còn cứu chúng tôi nữa. Ơn cứu mạng này hai chúng tôi thật khắc cốt ghi lòng, chỉ biết dập đầu lạy tạ lão nhân gia mà thôi!
Tế Điên nói:
- Không cần phải dập đầu! Thôi đứng dậy đi. Đây mới là chuyện nhỏ thôi mà!
Hai người đứng dậy xong, Tế Điên nói:
- Tất cả đều không cần thiết. Chỉ có uống rượu là đại sự thôi! Trời đã tối rồi, hãy uống rượu đi. Ăn uống no say rồi có việc gì hãy tính sau.
Mã Tịnh lập tức đáp ứng, cho lau bàn dọn dẹp ghế bưng cơm rượu lên. Tế Điên liền ngồi ở giữa, mọi người chia ra ngồi hai bên. Tế Điên vừa ngồi uống vừa ăn cho đến canh một. Sau canh một, từ hướng chánh Tây có tiếng gió thổi mạnh. Mã Tịnh la:
- Sư phó ơi! Yêu tinh đến rồi đó!
Nói chưa dứt lời thì bên ngoài có gió rú, cuốn theo tiếng ồ ồ ào ào nghe rợn tóc gáy. Tế Điên lúc đó mới đứng dậy bước ra ngoài, dáng đi loạng choạng, bước không muốn vững. Tế Điên nói:
- Để ta coi mày là thứ gì cho biết!
Nói rồi bước ra cửa. Vừa ra tới cổng thì thấy từ hướng chánh Tây có một cột khí trắng cao hơn một trượng xông thẳng đến trước cổng nhà Mã Tịnh. Nếu hôm nay Tế Điên không đến kịp thì nhà Mã Tịnh phải có người chết. Phàm việc tai kiếp cũng có số của nó. Tới số rồi thì khó mà tránh khỏi. Tế Điên thấy nó đến bèn nói:
- Đồ chết bầm này, mi dám hưng yêu tác quái hử?
Nói rồi lột mũ ra nhắm vật ấy đập xuống một cái. Vật ấy té nhào xuống đất. Tế Điên hô:
- Bắt được rồi!

http://tieulun.hopto.org

Mã Tịnh, Tiêu Lượng, Hà Thanh, cả đến Tôn Đạo Toàn cùng đổ ra xem.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 123

Bạch Thủy Hồ thỉnh Tế Công bắt yêu
Tiểu Nguyệt Đồn, La Hán thi diệu pháp

Mọi người chạy ra xem thì thấy vật ấy hình dáng người nhưng toàn là xương sọ người ráp lại, khoảng chừng 180 cái, tay trái cầm Câu hồn thâu mạng bài, tay mặt cầm Khủng lung cốt. Quái vật tên là Bách cốt nhân ma, do một tên yêu đạo luyện thành, có thể sai đi bắt hồn người tạ Nguyên ủy là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong. Ông ta muốn bắt 500 âm hồn để luyện một tòa Âm hồn trận, bèn sai năm lão đạo sĩ đi ra bắt 500 hồn người. Năm lão đạo sĩ ấy là:

1. Tiền điện chân nhân Trường Lạc Thiên.
2. Hậu điện chân nhân Lý Lạc Sơn.
3. Tả điện chân nhân Trịnh Hoa Xuyên.
4. Hữu điện chân nhân Lý Hoa Sơn.
5. Thất tinh chân nhân Lưu Nguyên Tố.

Mỗi vị đi ra bắt 100 âm hồn. Lưu Nguyên Tố chiếm cứ ngôi Tam Hoàng miếu ở phía chánh Tây của Tiểu Nguyệt Đồn. Ông ta tìm trong đám mả hoang 100 đầu lâu bị chết, tập trung một chỗ rồi dùng bùa chú thôi thúc luyện thành Bách cốt nhân ma, cứ mỗi đêm sau canh một, ông ta đặt một chiếc bàn hương án trong viện, trên ghế để sẵn một hồ lô, và cài vào tay Bách cốt nhân ma một cây cờ Chiêu hồn thủ mạng bài, sai đi ra Tiểu Nguyệt Đồn bắt lấy một âm hồn mang về. Lão đạo sĩ nhốt hồn bị bắt đó trong hồ lô, dự định 100 ngày bắt đủ số Tiểu Nguyệt Đồn bị chết 100 người, nào ngờ hôm nay bị Tế Điên bắt Cốt ma lại.

Tế Điên theo dấu chạy đến Tam Hoàng miếu tính bắt lão đạo sĩ, ai dè lão đạo sĩ cũng có chút tài nghề. Hôm nay ông ta đang làm phép ở trong điện, thấy ngọn đèn biến thành xanh liền biết có người phá pháp thuật của mình. Lại nhìn về hướng chánh Đông thấy kim quang sáng rỡ, thụy khí ngút trời, ông ta lật đật chụp lấy hồ lô vận chẩn cước phong chạy về Tường Vân quán. Từ đó kết thù với Tế Điên. Khi Tế Điên đến miếu Tam Hoàng thì lão đạo sĩ đã trốn mất, bèn trở lại Tiểu Nguyệt Đồn kêu bọn Mã Tịnh chất củi thiêu Bách cốt nhân ma đi, rồi nói:

- Thế là xong! Từ nay Tiểu Nguyệt Đồn an nhiên vô sự.

Mã Tịnh cảm tạ Tế Điên, ngày kế Tiến Điên cáo từ. Lôi Minh, Trần Lượng nói:

- Bạch sư phó! Lão nhân gia đi Bạch Thủy Hồ bắt yêu, cho chúng con đi với.
- Ừ, thì đi.

Nói rồi dẫn bọn Tôn Đạo Toàn, Hồ Tú Chương... ra khỏi Tiểu Nguyệt Đồn, theo đường lớn đi về phía Bạch Thủy Hồ. Ngày kia đi đến địa phận Tiêu Sơn thấy trong rừng cây bên đường có hai người đang nghỉ chân trong đó. Một người trang phục theo lối văn sinh công tử, đầu đội khăn văn sinh màu thúy lam bỏ thòng hai dải, mình mặc áo choàng văn sinh cùng màu, lưng thắt dây tơ, vớ trắng cổ cao trên đôi dép đế dày, tuổi trạc 30, mặt mày trắng trẻo, nghi biểu hơn người. Ông già đi theo phục sức theo lối gia nhân, đội mũ xanh, áo choàng màu xanh thẳm, tuổi độ hơn 50, râu tóc đã bạc. Tế Điên nhìn ra chính là người nhà của mình, bèn bảo Tôn Đạo Toàn, Hồ Tú Chương cứ đi trước sẽ gặp nhau ở Bạch Thủy Hồ. Tôn Đạo Toàn hỏi:

- Sư phó đi đâu vậy?
- Ta có chút việc, sẽ đến đó sau.

Hai người bèn tiếp tục đi tới trước, phần Tế Điên dừng lại thủng thỉnh bước về phía rừng, gặp vị văn sinh công tử liền đánh tiếng chào hỏi:

- Xin chào thí chủ!

Vị văn sinh công tử này không phải ai xa lạ, mà chính là anh họ của Tế Điên. Anh ta vâng lịnh cha đi tìm em họ mình là Lý Tu Duyên. Người này họ Vương tên Toàn, người thôn Vĩnh Ninh, huyện Thiên Thai, phủ Thai Châu, chính là con của Vương An Sĩ, cậu của Tế Điên. Nguyên, Lý Tu Duyên từ lúc nhỏ cha mẹ đã định hôn sự với Lưu Tố Tố con gái của Lưu Bá Vạn ở Lưu gia trang. Vị cô nương này từ khi lọt lòng mẹ chỉ toàn ăn chay mà không có một chút thịt cá nào để vào miệng. Sau khi Lý Tu Duyên bỏ nhà ra đi ít lâu, cha mẹ cô cũng qua đời, chỉ còn trơ trọi một mình, bèn nương náu với cậu là Đổng viên ngoại. Con gái của Đổng viên ngoại lại là dâu của Vương An Sĩ, vì thế thân càng thêm thân. Lưu Tố Tố càng lớn, Đổng viên ngoại càng hối thúc Vương An Sĩ tìm Lý Tu

http://tieulun.hopto.org

Duyên về để hoàn thành hôn sự. Vương An Sĩ cũng chẳng biết Lý Tu Duyên đang trôi giạt phương nào! Người ta đồn đại mỗi người một cách, có người nói Lý Tu Duyên tự mình ra đi, cũng có người nói Vương Sĩ An đuổi cháu mình đi. Một hôm Vương An Sĩ kêu con mình là Vương Toàn và gia nhân là Lý Phúc đi tìm Lý Tu Duyên, đem theo nhiều vàng bạc, ngầm giấu châu báu để dự bị một chuyến đi xạ Hễ một ngày tìm được thì một ngày trở về, hai ngày tìm được thì hai ngày trở về, một năm tìm được thì một năm trở về, còn tìm không được thì đừng trở về nữa. Vương viên ngoại làm như vậy để người ta khỏi nói là chính mình đuổi cháu đi. Vương Toàn chỉ còn cách tuân theo lịnh cha, dắt theo lão quản gia là Lý Phúc rời khỏi nhà đi khắp nơi tìm kiếm. Đi qua các quận huyện có dán lời bố cáo thuê người tìm kiếm từ trước để hỏi thăm, có người nói Lý Tu Duyên đã xuất gia rồi, cũng không biết hiện giờ ở đâu.
Hôm nay Vương Toàn và Lý Phúc đi đến địa phận huyện Tiêu Sơn này, cảm thấy mệt mỏi quá, Vương Toàn nói:
- Ái chà, này lão quản gia! Thầy trò chúng ta ra ngoài chuyến này mang sương đội nguyệt để tìm chú em ta, không biết bao giờ mới trở về nhà nhỉ? Tôi cảm thấy mệt mỏi quá rồi?
Lý Phúc nói:
- Công tử không cần phải nóng nảy, phàm việc gì tự nó có số của nó, chúng ta hãy nghỉ ngơi giây lát rồi đi nữa.
Nói rồi bèn vào trong rừng liễu, kiếm chỗ đất trống, Lý Phúc trải nệm ra đất, hai thầy trò ngồi nghỉ.
Hai người đang ngồi nghỉ thì Tế Điên bước lại gần chào hỏi:
- Xin chào thí chủ! Qúy tánh của thí chủ là chi?
- Tôi họ Vương.
Tế Điên đã nhận ra Vương Toàn là anh họ của mình, còn Vương Toàn thì hoàn toàn mù tịt. Chẳng những Vương Toàn không dám nhìn mà ngay cả lão quản gia Lý Phúc cũng không nhớ ra. Ông ta trước kia là lão bộc của Lý Tu Duyên mà không nhận ra chủ của mình. Bởi Tế Điên ngày xưa, lúc còn ở nhà mang hình thức bạch diện thư sinh, trang phục theo lối văn sinh công tử; còn bây giờ đi ra ngoài bị gió táp mưa sa, mặt mày bùn đất tèm lem, đầu tóc để dài cả tấc, lại là người xuất gia nữa, bản lai diện mục cũ hoàn toàn bị che lấp, thế nên lúc đó Vương Toàn, Lý Phúc đều nhìn không ra. Tế Điên lại hỏi:
- Thí chủ là người ở huyện thôn nào? Tế Điên đã biết rõ nhưng cố hỏi.
- Tôi là người dân ở thôn Vĩnh Ninh, huyện Thiên Thai, phủ Thai Châu.
- Tôi cũng là người ở huyện Thiên Thai, phủ Thai Châu đây. Vậy chúng ta là người đồng hương mà! Thí chủ có tiền thí xả cho Hòa thượng ta vài tiền để uống rượu chơi!
Vương Toàn nghe nói, nghĩ bụng: "Ông ta là người xuất gia mà sao chẳng kiêng cữ gì hết?." Nghĩ xong thò tay vào túi móc hai tiền đưa cho Tế Điên. Tế Điên nhận tiền rồi nói:
- Thí chủ cho hai tiền này tôi thiệt khó xài quá. Uống rượu không hết mà ăn cơm thì không đủ! Thí chủ nếu muốn cho thì xin cho tiền một bữa cơm nữa.
- Vậy cũng được!
Nói rồi Vương Toàn móc ra hai tiền nữa cho Tế Điên. Tế Điên nhận tiền rồi nói:
- Thí chủ cho tôi số tiền này tôi lại càng khó xài.
- Tại sao cho tiền ông mà làm cho ông khó xài?
- Không phải sao? Uống rượu ăn cơm không hết, còn chuộc quần áo thì không đủ. Thí chủ làm phước thì làm phước cho trọn, xin cho thêm một ít tiền nữa để tôi chuộc quần áo về.
Vương Toàn nghĩ bụng: "Một, hai điếu tiền có là bao! Mình cho ổng kể như cúng chùa vậy". Nghĩ rồi lại lấy cho Tế Điên hai tiền nữa. Tế Điên nhận tiền, nói:
- Thí chủ cho tôi số tiền này tôi lại càng khó xài nữa! Ăn cơm, chuộc áo quần đã đủ rồi, mà lộ phí về nhà lại không có.
Vương Toàn còn chưa trả lời, gia nhân Lý Phúc bực quá nói:
- Này Hòa Thượng, ông thiệt là không biết tự ái chút nào! Người ta cho tiền ông mà ông bảo là khó xài, ông còn kể đủ kể thiếu. Ông thiệt là người được đằng chân lân đằng đầu mà!
Tế Điên mỉm cười nói:
- Hòa thượng ta không phải cốt xin tiền, mà chủ ý muốn xem tướng mạo. Để ta xem tướng ông nhé! Ta thấy ấn đường của thí chủ phát tối, vậy đất này không nên ở lâu. Nghe lời khuyên của Hòa

http://tieulun.hopto.org

thượng ta, nên sớm đi đi. Đó là phép xu cát tị hung đấy! Nghe cùng không nghe mặc ý của thí chủ. Hòa thượng ta đi đây!
Nói xong câu đó, Tế Điên khật khà khật khưỡng, chân đi lạng quạng, bước thấp bước cao đi ra khỏi rừng. Sau khi Tế Điên đi rồi, lão quãn gia Lý Phúc nói:
- Công tử đừng nên tin mấy lời đó làm chi! Ở đây gần bên đường lớn, có việc gì đâu mà sợ. Công tử nói đến việc đọc sách thì ông ta bàn luận với công tử về Đức Khổng Tử nói:" Học mà luôn luôn tập theo chẳng là vui lắm sao!". Công tử nói đến việc luyện võ thì ông ta có thể bàn chuyện kiếm cung tên ngựa; công tử nói về sơn nam, ông ta cũng nói đến sơn nam; công tử nói đến hải bắc, thì ông ta cũng nói hải bắc. Tóm lại, ông ta nói chuyện đồng hương chỉ là gạt gẫm kiếm tiền mà thôi. Công tử chưa đi ra ngoài thường, nên những việc ở ngoài công tử làm sao thấy biết hết được!
Vương Toàn nói:
- Ông ta là người xuất gia, cho ông ta một, hai điếu tiền có là bao! Chúng ta đừng nên để ý đến chuyện gì khác có phải đỡ phiền hà không?
Thầy trò nói chuyện một hồi lâu, Lý Phúc cảm thấy đau bụng, nói:
- Công tử hãy ngồi đây coi chừng đồ đạc, tôi đi ra ngoài một chút.
- Ông đi đi!
Lý Phúc dòm thấy phía Nam có một đám lau, bèn đi về hướng đó. Vương Toàn đợi một hồi lâu, thấy Lý Phúc đi cầu xong trở về cầm theo một cái bọc. Vương Toàn hỏi:
- Cái bọc gì vậy?
- Công tử xem đây, tôi đi cầu mới lượm được.
- Ông mau đem trả lại chỗ cũ cho người ta! Nếu là người có tiền, chính người ấy đánh rơi thì không hề gì! Nếu làm giùm cho người khác, hoặc là kẻ gia nhân đánh rơi mà chúng ta cầm đem đi, có phải là hại tánh mạng người ta không?
- Để tôi mở ra xem cái gì trong đó, rồi đem trả cho người ta.
Lý Phúc nói rồi mở bao ra, thấy một cái đầu thiếu phụ máu tươi còn ri rỉ. Lý Phúc cả kinh! Vương Toàn nói:
- Ông mau đem lại chỗ cũ đi.
Nói câu đó chưa xong thì phía Bắc có mười mấy công sai ập tới, nói:
- Hết chối nhé! Bọn ngươi là kẻ giết người rồi ở đây xem đầu người ta! Chúng ta tìm mãi không thấy, hôm nay mới gặp.
Nói rồi lấy dây sắt trói nghiến hai thầy trò Vương Toàn và Lý Phúc lại. Lý Phúc nói:
- Cái đầu người này là tôi lượm được mà!
Quan nhơn nói:
- Tới nha môn rồi sẽ nói chuyện.
Nói rồi kéo thầy trò Vương Toàn và Lý Phúc về huyện Tiêu Sơn.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 124

Vâng lệnh cha, chủ tớ rời cố hương
Anh em họ đối mặt nhìn không biết

Nguyên tại huyện Tiêu Sơn vừa xảy ra vụ án thây ma không đầu ở Lương Quan Đồn ngoài cửa Tây. Có một người bán thịt tên là Lưu Hỷ, trong nhà chỉ có hai vợ chồng sống qua ngày. Lưu Hỷ bán thịt ở một xóm tại cửa Đông. Hôm đó nhằm ngày rằm tháng bảy, khoảng xế chiều, Lưu Hỷ ra xóm ngoài cửa Đông thâu tiền, đi qua cổng nha môn huyện Tiêu Sơn, gặp quan nhơn của huyện là Lưu Tam. Anh này là người hay nói đùa nên có ngoại hiệu là Tiếu thoại Lưu Tam. Lưu Tam mới hỏi Lưu Hỷ đi đâu, Lưu Hỷ đáp:

- Tôi ra các thôn xóm ngoài cửa Đông thu tiền.

Lưu Tam hỏi:

- Trời tối rồi đó, bộ tối nay anh không về nhà sao?
- Tôi ở lại thôn xóm ngoài cửa Đông, ngày mai tôi mới về.

Lưu Tam là người ưa nói đùa, bèn nói:

- Lưu Hỷ nè, tối nay anh không về, tôi tới nhà ngủ với vợ anh đó nghe!
- Anh dám đi không? Lại đó vợ tôi nó chửi mắng cho anh mang xấu!
- Nó dám chửi tôi à? Tôi làm thịt nó.

Nói xong Lưu Hỷ đi tiếp. Hôm sau Lưu Hỷ trở về nhà, vợ hắn bị giết mà cái đầu bị mất tiêu. Lưu Hỷ bèn lên huyện Tiêu Sơn kêu oan, tố cáo Lưu Tam nhân gian díu với vợ Lưu Hỷ không được bèn giết đi. Quan huyện họ Trương tên Giáp Tam rất thanh liêm, là người xuất thân từ lưỡng bảng, lập tức thăng đường, đem Lưu Tam ra và hỏi Lưu Hỷ. Lưu Hỷ bèn đem lời của Lưu Tam đã nói hôm qua thuật lại, hôm nay trở về quả nhiên vợ mình bị giết. Quan huyện hỏi:

- Này Lưu Tam, tại sao lại giết vợ Lưu Hỷ thế?

Lưu Tam sợ mất vía, liền thưa:

- Bẩm lão gia! Lời hôm qua là lời chơi với Lưu Hỷ. Vợ của Lưu Hỷ bị ai giết, hạ dịch thật không biết. Hôm qua hạ dịch trực tại nha môn giữ gìn sai sự, suốt đêm không hề ra khỏi nha môn.

Quan huyện không tin, hỏi lại các quan nhơn, mọi người đều xác nhận là Lưu Tam suốt đêm qua ở lại nha môn không đi đâu hết. Quan huyện mới sai hai vị Ban đầu là Vương Hùng và Lý Báo, kỳ hạn ba ngày phải tìm cho ra hung thủ. Tìm được sẽ được trọng thưởng, còn tìm không được sẽ trách phạt không tha Vương Hùng, Lý Báo lãnh mệnh mang thủ hạ đi tìm, nhưng tung tích hung thủ vẫn không tìm ra. Hết hạn, họ đến trình diện, quan huyện truyền đánh mỗi người 40 bảng. Lại cho hạn ba ngày nữa. Qúa hạn không tìm được, quan huyện lại cho đánh, hôm nay là ngày thứ 12, nếu tìm không ra lại bị đánh nữa! Vương Hùng, Lý Báo dẫn thủ hạ ra đi vừa đến rừng đại liễu thì gặp Lý Phúc đang mở bọc ra, mọi người nhìn thấy trong bọc là đầu thiếu phụ, máu tươi còn ri rỉ, bèn nói:

- May quá rồi, hôm nay không bị đánh nữa!

Nói xong áp lại trói nghiến Vương Toàn và Lý Phúc dẫn về nha môn. Về đến nha môn, Vương Hùng, Lý Báo trình ngay Quan huyện lập tức thăng đường, dạy đem Vương Toàn, Lý Phúc ra xét xử. Quan huyện thoạt nhìn, đoán biết trong đó có duyên cớ chi đây! Phàm làm quan phải nghe tiếng xét rõ lý, thấy mặt nhận ra sắc. Quan huyện thấy Vương Toàn là thư sinh nhu nhược, còn Lý Phúc chỉ là một lão bộc, bèn hỏi:

- Hai người ở phía dưới kia tên họ là chi?

Vương Toàn thưa:

- Bẩm lão phụ đài ở trên, sinh viên là Vương Toàn xin kính lễ.

Lý Phúc cũng nói:

- Bẩm lão đại gia ở trên, tiểu nhơn là Lý Phúc xin dập đầu ra mắt.

Quan huyện hỏi:

- Này Vương Toàn, ngươi là người ở đâu?
- Sinh viên là người thôn Vĩnh Ninh, huyện Thiên Thai, phủ Thai Châu, vâng lịnh cha mang gia nhân là Lý Phúc đi tìm người em họ.
- Này Vương Toàn, ngươi là người huyện Thiên Thai, tại sao đến địa phương của ta giết vợ của tên bán thịt Lưu Hỷ ở Lương Quan Đồn thế?

http://tieulun.hopto.org

- Bẩm lão phụ đài! Sinh viên chưa giết người bao giờ! Việc này hoàn toàn không biết.
- Người không giết người tại sao đầu người lại ở trong tay ngươi?
- Thật ra, đó là gia nhân Lý Phúc đi cầu trong đám lau lượm được. Xin lão phụ đài anh minh soi xét cho!
Quan huyện vỗ kỉnh đường một cái chát, nói:
- Ăn nói bậy bạ không! Hỏi miệng trơn mi không chịu khai hả? Bây đâu! Bày côn kẹp ra đây!
Quan huyện làm bộ ra oai như thế, các quan nhân thủ hạ dạ rân. Côn kẹp vừa mới sắp ra, bỗng nhiên trước đại đường có một trận gió xoáy, cát bay mù mịt mở mắt không ra. Trận gió qua đi, quan huyện nhìn lại thấy trên án thư có một tờ giấy, bên trên có bài thơ:
Đường thần hiển thánh pháp vô biên
Huyện quan may mắn gặp thiện duyên
Hai kẻ dưới kia nào phạm tội
Mau bắt hung thủ rõ căn nguyên.
Quan huyện xem rồi "a" lên một tiếng, ngồi trầm ngâm giây lát mới bảo thủ hạ đem Vương Toàn và Lý Phúc tạm giam lại, cho ăn uống tử tế. Quan huyện truyền lịnh bãi hầu lui vào nhà trong, về đến thư phòng, thủ hạ chuẩn bị dọn cơm chiều. Ăn cơm xong, quan huyện trở về thư phòng uống trà, dưới ngọn đèn, lòng suy tới nghĩ lui về vụ án: Vương Toàn là người đọc sách, Lý Phúc có vẻ là một lão bộc thành thật, quyết không phải là kẻ gây tội ác! Bỗng nhiên ở đại đường nổi lên một trận gió lạ, rồi không biết tờ thư ở đâu lại xuất hiện trên án. Càng nghĩ càng lấy làm lạ! Tự mình trù trừ không thôi, bất giác chống tay lên ghế mà ngủ. Vừa mới chợp mắt thì thấy từ ngoài bước vào một vị Hòa thượng kiếc, tóc dài hơn hai tấc, mặt dính đất tèm lem, tăng y rách nát, tay sắn sứt bâu, lưng thắt dây nhung, khật khà khật khưỡng, hai chân trần mang đôi dép cỏ. Quan huyện hỏi: - Ai đó?
Hòa thượng đáp: - Ta!
- Ông là ai?
Hòa thượng đáp:

Ta là Linh Ẩn Tế Điên say
Đi Bạch Thủy Hồ ngang chốn này
Lão gia muốn xử không đầu án
Phải tạ bần Tăng tiệc rượu đầy.

Quan huyện nói:
- Rượu thì có sẵn, mà ông có biết hung thủ là ai không?
Hòa thượng quay mình đi ra. Quan huyện kêu:
- Trở lại đã!
Đang nằm mộng, hét lớn tiếng vọt ra khỏi miệng, lúc đó hai gia nhân Trương Phúc, Trương Lộc đứng hầu ở bên, thấy quan huyện đương ngủ, Trương Phúc thì thầm với Trương Lộc:
- Hôm qua tôi đổ hột với tụi nó, thua hết mấy điếu. Lão gia ngủ, anh ở đây hầu nhé, tôi ra ngoài kiếm tụi nó gỡ lại.
Trương Lộc nói: - Anh có đi thì đi mau rồi về!
Trương Phúc vừa dợm bước ra, thì nghe quan huyện mớ: "Trở lại!". Quan huyện mớ là kêu Hòa thượng trở lại, nhưng Trương Phúc lại tưởng lầm là quan huyện nghe biết mình định đi đổ hột nên gọi trở lại, bèn lật đật nói:
- Dạ tiểu nhân không có đi!
Quan huyện tỉnh giấc, những việc trong mộng nhớ như in, bèn kêu Trương Lộc đem giấy viết, nghiên mực lại. Trương Lộc vâng lời đem mực giấy viết đến, quan huyện chép lại bốn câu thơ Hòa thượng nói trong mộng, rồi đọc tới đọc lui, trong lòng rất phiền muộn! Xem tới xem lui một hồi, quan huyện mệt mỏi, dựa vào án thư thiếp đi. Vừa chợp mắt, quan huyện lại thấy Hòa thượng từ ngoài đủng đa đủng đỉnh bước vào. Quan huyện lại hỏi:
- Này Hòa thượng, hồi nãy ông nói gì tôi không hiểu. Tôi xin hỏi ông: Ông có biết hung thủ sát nhân là ai không? Ông cứ bảo cho tôi biết, chắc chắn ông không mất một chầu rượu đâu!
- Lão gia muốn hỏi, thì đây ta là:

http://tieulun.hopto.org

Tây Hồ Linh Ẩn,
Tế Điên nói Ngang,
Nhân đi Bạch Thủy,
Qúa bước Tiêu San,
Vương Toàn, Lý Phúc,
Mắc phải hàm oan,
Hung thủ giết người,
Hiện ở Tây quan,
Cùng với nguyên cáo,
Đồng loạt, chẳng đồng hàng,
Truy cứu Lưu Hỷ,
Phá án dễ dàng.

Hòa thượng nói xong quay đầu bỏ đi. Quan huyện nói:
- Ông nói ra tôi càng không hiểu! Ông trở lại đi!
Hòa thượng bỏ đi không thèm ngoảnh lại, quan huyện tức thì sực tỉnh. Cầm viết chép lại 12 câu thơ vừa rồi thì bên ngoài trống đổ canh hai. Quan huyện thì thầm: "Điềm mộng này thiệt lạ quá! Nghĩ mà phát sợ!"
Ngồi thơ thẩn một lúc lâu lại chợp mắt mơ mơ hồ hồ ngủ lại. Tại thấy ông Hòa thượng kiếc lúc nãy bước vào. Quan huyện hỏi:
- Này Hòa thượng, vậy chớ hung thủ giết người là ai? Ông nói cho tôi nghe đi!
Hòa thượng hơi mỉm cười, nói:
- Lão gia thiệt muốn biết hung thủ hử? Thì đây:
Dây nhung đứt lìa,
Đá lớn khó xô
Chưa mưa tới trước
Cầm dao thấy máu.
Hòa thượng nói rồi bỏ đi một nước. Quan huyện mở mắt ra, té ra một giấc mộng, kế nghe trên thành trống điểm canh bạ Quan huyện viết bốn câu thơ đó lên giấy đọc lại. Quan huyện Trương Giáp Tam vốn xuất thân từ khoa bảng, đầy bụng kinh luân, hàng hàng châu ngọc, bèn nghĩ bốn câu thơ này là kệ, nên suy đoán: "Dây nhung đứt lìa là Đoạn; đá lớn khó xô tức là Sơn (núi); chưa mưa tới trước, gió bao giờ cũng tới trước mưa, chắc chắn là Phong (gió); cầm dao thấy máu là giết. Ráp bốn chữ lại là Đoạn Sơn Phong giết". Quan huyện lại nghĩ: "Đây là âm giống mà chữ không đồng, hung thủ chắc chắn là Đoàn Sơn Phong".
Quan huyện nghĩ tới nghĩ lui một hồi lâu, đến chừng canh khuya mới đi nghỉ. Sáng hôm sau, rửa mặt uống trà xong, quan huyện truyền tráng tạo ra lịnh thăng đường và hỏi mọi người:
- Ở địa phương này có ai là Đoàn Sơn Phong không?
Có một thơ lại đứng kế bên thưa:
- Bẩm lão gia, huyện ta có một tên đồ tể mở cửa hàng thịt tên là Đoàn Sơn Phong.
Quan tri huyện nghe nói, lập tức sai Vương Hùng, Lý Báo:
- Mau đi trói Đoàn Sơn Phong dẫn về cho ta.
Vương Hùng, Lý Báo nghe lịnh, mặt xanh như tàu lá, lật đật dập đầu trình thưa:
- Bẩm lão gia thương tình! Hạ dịch không tài nào bắt nổi Đoàn Sơn Phong!
- Tại sao thế?
- Bẩm lão gia, Đoàn Sơn Phong có tài nát ghế, vỡ đá. Khối đá lớn bị hắn một chưởng nát ra như cám. Còn ghế ngồi chắc quý bậc nào, hắn ngồi lên vận kình, chiếc ghế ấy vỡ vụn ngay Đoàn Sơn Phong thiệt là tài năng xuất chúng, võ nghệ cao cường! Hạ dịch không tài nào bắt nổi. Xin lão gia thương tình cho!
Quan tri huyện nghe nói, tức giận vỗ kỉnh đường một cái chát, nói:
-Người làm quan phải xét tình hội lý, người biện án phải lập thế bắt giặc. Ta phái các ngươi đi biện án thì các ngươi phải làm cách nào xong cho ta!

http://tieulun.hopto.org

Vương Hùng, Lý Báo nghe nói như thế chỉ biết cúi đầu nín thinh. Chừng ngước lên thì quan huyện đã bãi hầu lui về hậu đường, đi quá bình phong rồi. Hai người bèn kéo nhau xuống Ban phòng bàn tính. Vương Hùng nói:
- Làm sao bây giờ? Đừng nói hai đứa chúng ta, mà cho dẫu 20 người cũng bắt không được Đoàn Sơn Phong nữa là!
Lý Báo bỗng nhớ ra một người, muốn bắt Đoàn Sơn Phong dễ như bỡn.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 125

Lượm đầu người, chủ tớ đến cửa quan
Cứu anh họ cho quan huyện nằm mộng

Vương Hùng, Lý Bảo biết Đoàn Sơn Phong võ nghệ xuất chúng, mình đi bắt chẳng những không được mà còn nguy hiểm đến tính mạng nữa! Lý Báo nói:
- Tôi không phải là đối thủ của Đoàn Sơn Phong, Vương đầu anh cũng không hơn gì. Nhưng có một người là đối thủ của hắn.
- Ai vậy? Vương Hùng hỏi.
Tôi quên mất! Năm đó không phải là Đơn tiên trại Uất trì Lưu Văn Thông tỉ thí ở võ trường thắng Đoàn Sơn Phong một chưởng đó sao? Chúng ta là bạn bè tri kỷ với Lưu đại ca, sao không tìm anh ấy để nhờ giúp đỡ? Chắc anh ấy không từ chối đâu!
- Có lý, có lý đấy!
Hai người lật đật đi ra khỏi nha môn, quẹo qua phía Đông đến một cửa lầu ở đường phía Bắc, đó là cửa nhà của Lưu Văn Thông. Hai người bước tới gõ cửa, Lưu Văn Thông vừa mới ngủ dậy, đang súc miệng, nghe gõ cửa liền bước ra. Thấy Vương Hùng, Lý Báo, Lưu Văn Thông hỏi:
- Hai vị hiền đệ Ở đâu lại đây?
- Chúng tôi từ nha môn tới.
Lưu Văn Thông chỉ tay mời vào nhà. Vô tới sảnh đường, ngồi xuống xong, Vương Hùng hỏi:
- Huynh trưởng không đi đâu chơi sao?
- Tôi vừa mới ở ngoài trở về mấy hôm nay Hai vị hiền đệ tại sao bữa nay rảnh rỗi mà đi chơi vậy?
- Hai đứa tôi đến tìm anh đây! Nhân vì vợ của Lưu Hỷ bán thịt ở Lương Quan Đồn bị giết, quan huyện mới phái tôi đi bắt Đoàn Sơn Phong. Hai đứa tôi thật tình bắt không nổi hắn mới cầu huynh trưởng giúp cho một tay để bắt Đoàn Sơn Phong đây!
- Đoàn Sơn Phong quả là võ nghệ siêu phàm, tôi cũng không bắt được anh ta đâu!
Huynh trưởng bất tất phải thối thác. Năm xưa huynh trưởng đã thắng Đoàn Sơn Phong một chưởng ở võ trường kia mà! Trừ ngoài huynh trưởng ra, ở huyện Tiêu Sơn này không có ai là đối thủ của hắn cả!
Hai vị hiền đệ đừng nhắc tới việc một chưởng năm kia nữa, nhắc tới việc đó càng làm tôi cảm thấy hổ thẹn thêm! Năm xưa có một người mãi võ ở ngoài cửa Tây, tôi thấy người này không phải là mãi võ lịch duyệt trong giang hồ, mà là được danh nhân chỉ giáo, đại khái là vì nghèo mà tạm xoay sở đó thôi! Tôi muốn giúp đỡ ông ta có thêm chút ít tiền, không ngờ Đoàn Sơn Phong cũng tới đó tỉ thí với tôi. Hai bên chạm quyền, tôi biết ngay võ nghệ của Đoàn Sơn Phong hơn tôi một bậc. Tôi nghĩ rằng: "Nếu thua anh ta keo này thì hãng bảo tiêu của mình sẽ ế mất!". Tôi mới nói:- Anh bạn họ Đoàn ơi! Tôi với anh lâu nay không thù oán, tôi làm việc này để bảo tiêu kiếm ăn thôi! Tôi nói mấy lời đó, Đoàn Sơn Phong kể như là bằng hữu, bèn né qua, cố ý nhường cho tôi một chưởng và nói:- Anh thật xứng đáng là Đơn tiên trại Uất trì.
Anh ta đi rồi, tôi tự biết rằng mình được anh ta nhường, nên ngày kế đi tìm anh ta để cảm tạ việc vừa qua, và hai người nhân đó kết làm bằng hữu, thường qua lại thân mật. Tôi với anh ấy là bè bạn, hai anh em cũng là bè bạn với tôi. Nếu là người khác đi bắt Đoàn Sơn Phong, tôi biết được sẽ đưa tin cho anh ấy mới phải. Nhưng đây là hai anh em muốn bắt anh ấy, tôi không thể đưa tin, mà cũng không thể giúp hai anh em bắt anh ấy được.
Vương Hùng, Lý Báo năn nỉ đôi ba lần mà Lưu Văn Thông vẫn không đồng ý. Vương Hùng Lý Báo không còn cách nào khác hơn, bèn vào bên trong gặp mẹ Lưu Văn Thông. Hai người bước vào vái chào Lưu thái thái. Lưu thái thái hỏi:
- Hai con ở đâu mà đến đây sớm vậy?
Vương Hùng nói:
- Tại bá mẫu không biết đó, hiện nay ở nha môn đang có một nghịch án.
Nghịch án gì thế?
- Quan huyện sai hai con đi bắt Đoàn Sơn Phong mà hắn tài năng xuất chúng, hai con bắt hắn không được!
- Nội huyện Tiêu Sơn này không ai có tài hơn được Đoàn Sơn Phong sao? Hai con không đến mời

http://tieulun.hopto.org

họ giúp đỡ?
- Người khác thì không được, chỉ có đại ca chúng con mới đủ sức thôi.
- Con không nói chuyện này với anh con sao?
- Con nói rồi, nhưng anh con nói Đoàn Sơn Phong là bạn thân, anh không chịu giúp chúng con.
- Con kêu anh con vào đây ta bảo.
Vương Hùng lập tức ra ngoài kêu Lưu Văn Thông vào. Lưu Văn Thông hỏi mẹ:
- Thưa, mẹ kêu con vào dạy bảo điều chi?
Lão thái thái nói:
- Hai em con đến đây nhờ con giúp đỡ bắt Đoàn Sơn Phong tại sao con không giúp?
- Tại mẹ không biết, Đoàn Sơn Phong cũng là bạn thân với con. Vả lại anh ấy tài năng xuất chúng, con cũng e rằng bị anh ấy hại thôi! Thảng như con bị thương rồi, con không có anh em chi cả, ai hầu hạ mẹ?
- Con nói không đúng chút nào! Đáng lẽ con không nên giao thiệp với bọn phỉ loại đó! Địa phương ta có bọn phỉ ác đó, con phải diệt trừ sớm đi mới phải! Mẹ bảo con đi giúp họ bắt Đoàn Sơn Phong, con có đi không nào?
Lưu Văn Thông vốn là người con hiếu, lật đật nói:
- Mẹ bảo con đi, con đâu dám cải lịnh.
- Con đã đồng ý rồi thì hãy cùng Vương Hùng, Lý Báo thương lượng kế hoạch hành động.
Ba người mới đưa nhau ra nhà ngoài. Lưu Văn Thông nói:
- Hai hiền đệ đi bắt bằng cách nào? Giả sử bắt không được thì một là đánh cỏ động rắn, hai là chúng ta còn bị hắn đả thương nữa.
Vương Hùng hỏi:
- Theo ý huynh trưởng thì phải làm sao?
- Theo ý tôi, hai em nên trở về nha môn ra mắt lão gia, xin lão gia điều cho 200 quan binh giữ dinh, 100 khoái thủ của nha môn. Còn riêng hai em nên đến Khánh Phong lầu đưa tin, bảo chưởng quỹ ngày mai không tiếp khách trên lầu. Còn tôi sẽ gạt Đoàn Sơn Phong lên Khánh Phong lầu uống rượu, phục cho hắn say khướt, chúng ta kêu 300 người mai phục ở bốn bên tiệm rượu đó, chừng nghe tôi đánh vỡ chén làm hiệu, mọi người ập vào bắt hắn. Nếu tôi không khua chén, các ngươi đừng có vọng động nhé! Nếu bắt không được để hắn chạy đi thì đừng mong gì bắt lại, nên phải hết sức ra lệnh cho quan binh nghiêm mật, đừng để việc này tiết lộ ra ngoài!
Vương Hùng nói:-Thế thì được!
Hai người cáo từ trở về nha môn ra mắt quan huyện. Quan huyện hỏi:
- Hai ngươi có bắt được Đoàn Sơn Phong không?
Vương Hùng nói:
- Không có! Xin lão gia đưa cho quan thủ thành một phong thư ra lịnh điều 200 quan binh thủ dinh và truyền một 100 khoái thủ ở nha môn, không nói là bắt ai cả, ngày mai phải mai phục bốn phía Khánh Phong lầu. Hạ dịch sẽ mời một người bạn làm bảo phiêu giúp sức bắt Đoàn Sơn Phong.
- Chỉ có một tên Đoàn Sơn Phong mà sao bày lắm chuyện thế?
- Thật ra Đoàn Sơn Phong võ nghệ rất cao cường, nếu không định kế, e bắt hắn không được.
- Cũng được! Quan huyện nói.
Vương Hùng và Lý Báo cùng đi đến Khánh Phong lầu. Gặp chưởng quỹ, Vương Hùng hỏi:
- Này chưởng quỹ, tiệm cơm này một ngày bán được bao nhiêu tiền?
- Mỗi ngày bán hơn 100 điếu tiền.
- Ngày mai, trên lầu các ngươi không bán cơm rượu cho ai nhé! Một ngày mất bao nhiêu tiền chúng ta chiếu theo số sẽ trả đủ. Ngày mai mượn lầu này để biện án. Những người cùng Đơn tiên trại Uất trì đến đều là sai sự cả. Ông phải dặncác phổ ky ngàn muôn lần chớ tiết lộ tin này ra ngoài nhé! Nếu tiết lộ tin này, vụ án sẽ trở thành trọng đại thì ông không khỏi lên quan đâu.
Chưởng quỹ nói:
- Hai vị đầu mục cứ yên tâm. Không ai tiết lộ tin này đâu.
Vương Hùng, Lý Báo cắt đặt công việc đã xong xuôi, mới đến nhà Lưu Văn Thông báo lại là mọi việc bố trí đã xong. Lưu Văn Thông nói:
- Thôi, hai chú hãy về đi!

http://tieulun.hopto.org

Sáng hôm sau, Lưu Văn Thông thức dậy, thay đổi y phục, ngầm dắt theo đơn tiên, từ nhà đi thẳng đến Tây quan, vừa đúng lúc Đoàn Sơn Phong vừa mở cửa tiệm, mọi người đang bu quanh. Có một Hòa thượng kiếc đang quậy phá ở đó. Ông Hòa thượng không phải ai lạ mà chính là Tế Điên. Ông ta thấy các quan nhơn ở trong rừng đài liễu trói Vương Toàn, Lý Phúc dẫn đi rồi, cũng theo vào cửa Nam. Vừa vào thành, thấy có tiệm bán chỉ ở đường phía Đông. Chưởng quỹ họ Lý tên Đắc Thủy đang đứng trước cửa tiệm. Một người trên đùi có một mụt ghẻ mắt người đang phơi nắng trước cửa. Tế Điên nhìn thấy, miệng niệm "Nam mô A Di Đà Phật".
Nguyên người có ghẻ mặt người này họ Lý, kêu là Lý Tam Đức, chuyên sống bằng nghề phổ ky, tánh tình rất hòa nhã. Trong nhà còn đủ cha mẹ, lại có vợ và con dại, mà chỉ trông cậy vào nghề làm công của Tam Đức để sống qua ngày. Ở ngoài cửa phía Nam có một tòa Đoàn Gia Trà lầu bán kèm cơm rượu nhưng vắng khách lỗ lã, Đoàn chưởng quỹ muốn đóng cửa dẹp tiệm. Có người nói:
- Anh đừng đóng cửa! Anh kêu Lý Tam Đức vào làm phổ ky đi. Người này tánh tình hòa nhã lại giỏi dắn, quen biết cũng nhiều. Tiệm này nhờ có anh ta sẽ buôn bán khá hơn cho mà coi!
Chưởng quỹ nghe lời bèn kêu Lý Tam Đức vào làm phổ ky. Việc buôn bán càng ngày càng khá nhờ có Tam Đức tánh tình vui vẻ hòa nhã. Được hơn hai năm, tiệm cơm bắt đầu có lãi, chưởng quỹ càng có biệt nhãn đối với Tam Đức hơn, những ngày lễ tết trong năm đều có quà tặng, ngày thường cũng được ưu đãi hơn, nhờ thế gia đình Lý Tam Đức cũng để sống qua ngày. Bỗng nhiên trên đùi Lý Tam Đức mọc lên mục ghẻ mặt người nhưng chẳng dám xin nghỉ vì các miệng ăn ở nhà đều trông cậy vào anh tạ Chưởng quỹ thấy Lý Tam Đức đi cà nhắc khập khiễng thật khó giữ lại. Một hôm, chưởng quỹ nói:
- Lý Tam Đức, anh nên nghỉ làm đi! Lý Đức nghe nói, thất kinh đáp:
- Chưởng quỹ ơi, nếu ông đuổi việc tôi, tôi bị nghỉ việc thì bốn, năm miệng ăn của gia đình tôi không biết sống ra sao!
- Không phải là tôi đuổi việc anh, mà tôi thấy anh bây giờ không còn làm việc được nữa. Công việc buôn bán của chúng tôi đây khá lên là cũng nhờ anh. Bây giờ anh chỉ cần ngỉ dưỡng bệnh. Có ai lãnh trị hết bệnh cho anh, tốn bao nhiêu điều tôi cũng cho hết.
Lý Tam Đức nghỉ thầm: "Chưởng quỹ đối với mình tốt quá". Bèn trở về nhà dưỡng bệnh. Nhưng bệnh mỗi lúc càng nặng thêm, không có tiền, sai con đến tiệm lấy. Một hôm đứa bé lãnh tiền như thường lệ, nghe trong đám phổ ky có người bàn tán:
- Chúng ta làm từ sang tới tối chỉ được một phần tiền công. Còn người ta chơi không ở nhà lãnh tiền.
Thằng bé trở về nói lại. Lý Tam Đức tức giận, chống gậy đi lên tiệm để gặp các phổ ky, nói:
- Trước đây tôi không đắc tội với các anh, hiện nay tôi bị mụt ghẻ oan nghiệt này, chưởng quỹ thương tình mới đối xử như thế. Tại sao con tôi đến lấy tiền, các anh lại bàn ra tán vào?
Mấy người phổ ky nói:
- Không có ai bàn tán gì đâu, anh đừng có nghe lời thằng nhỏ, nên trở về dưỡng bệnh đi!
Nghe mọi người khuyên giải, Lý Tam Đức trở về nhà, đi đến cửa tiệm chỉ thêu, chưởng quỹ cửa tiệm này là Từ Đắc Thủy vốn quen biết, hỏi:
- Lý lão tam! Bệnh chú chưa hết sao?
- Thôi đừng nhắc tới nữa, bệnh tôi thiệt khó lành, nó thuộc loại âm sang, không biết tôi làm chuyện tổn đức gì mà như thế này! Tôi chết đi rồi, cả nhà không biết sống làm sao?
- Chú tìm người trị bệnh đi. Không có tiền tốn mấy điếu tôi cũng cho, chỉ cần chú hết bệnh là được!
Ông ta biết rõ là bệnh không dễ gì trị, muốn nói để cho qua chuyện thôi. Nào ngờ Phật sống Tế Điên lại đến. La Hán gia thi triển pháp Phật muốn cứu giúp Lý Tam Đức và đùa cợt Từ Đắc Thủy chơi.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 126

Phụng lệnh quan, vây bắt Đoàn Sơn Phong
Mời bạn thân kế phục Khánh Phong lầu

Từ Đắc Thủy nói cho qua chuyện xong, thì bên ngoài có một Hòa thượng bước vào hỏi Lý Tam Đức:
- Này bạn, mụt ghẻ trên đùi bạn là ghẻ gì thế?
- Đó là ghẻ mặt người.
- Bạn có muốn nó lành hay không nè?
- Muốn chớ sao lại không! Chỉ sợ không hết thôi.
Từ Đắc Thủy nói:
- Này Hòa thượng, ông không nói đùa chớ? Nếu ông có thể trị hết mụt ghẻ đó, tiền thuốc dầu ba bốn điếu tôi cũng chịu bỏ ra hết.
- Ông có chắc chịu tiền thuốc không?
- Chỉ cần mụt ghẻ đó lành là tôi sẽ bỏ ra ngay!
- Ta cũng chẳng cần ba bốn điếu đâu, ông chỉ đưa ta hai điếu là ta có thể trị lành bệnh được rồi. Phiền ông lấy một tờ giấy viết hiệu tiệm và ký tên lên đó. Khi ông viết, ta đi kiếm một ít thuốc, chừng đó, ông đóng dấu vào, ta ra tiệm bổ thuốc.
Từ Đắc Thủy nghĩ thầm:"Mụt ghẻ độc này làm sao mà trị hết được!". Nghĩ rồi đi lấy một tờ giấy đóng dấu lên đó rồi đưa cho Tế Điên. Tế Điên bảo đưa viết, viết một hồi lâu, không ai biết là viết những gì trên đó. Viết xong, Tế Điên hỏi Từ Đắc Thủy:
- Ta trị hết bệnh cho anh này, ông có chịu đưa hai điếu tiền không?
- Tôi đưa mà!
Tế Điên lần lưng móc một cục thuốc ra nhai nhai rồi thoa lên mụt ghẻ của Lý Tam Đức, thì thấy thịt tươm mủ, nước vàng tươm chảy ra ngoài. Khi nước vàng chảy hết, Tế Điên lấy tay sờ lên mụt ghẻ, miệng niệm: "Án ma ni bát di hồng! Án sắc lịnh hích! Hết đi nhé!". Lập tức mụt ghẻ liền mặt, da trở lại như xưa. Lý Tam Đức đứng dậy đi như thường. Mọi người đều nhất tề khen ngợi:
- Thật là linh đơn diệu dược, thần tiên có khác.
Tế Điên nói:
- Này Từ chưởng quỹ, ông đưa hai điếu tiền đi!
Từ Đắc Thủy cũng ngạc nhiên! Ông ta cốt ý nói chơi, không ngờ chơi lại thành thiệt phải mất tiền. Thấy Tế Điên đòi tiền, ông ta nói:
- Ừ được, đại sư phó, ông thiệt muốn đòi tiền tôi hả?
- Ông nói đẩy đưa, không chịu đưa tiền cho ta, đâu có được! Ta có tờ giấy này có chữ ký của ông.
Tế Điên nói rồi cầm tờ giấy đưa lên, bên trên viết là:
Người trị bệnh ghẻ Tạm Đức Lý
Nài Hòa thượng ta thần dược thí
Tiền thuốc định giá hai điếu chẵn
Bảo trả tiền Từ Đắc Thủy.
Tế Điên nói:
- Ông không chịu đưa tiền thì mình kéo nhau lên quan vậy.
Từ Đắc Thủy không còn cách nào hơn là móc đưa ra hai điếu. Lý Tam Đức nói:
- Thưa đại sư phó, lão nhân gia cứu mạng tôi cũng là cứu cả gia đình tôi nữa! Mời lão nhân gia đi cùng tôi về tiệm cơm rượu Đoàn gia để tôi tạ Ơn người!
- Được, ta đang muốn uống rượu đây.
Nói rồi đi cùng Lý Tam Đức đến tiệm cơm rượu Đoàn gia. Lý Tam Đức kêu:
- Chưởng quỹ ơi, tôi hết bệnh rồi nè!
- Chú làm sao hết bệnh vậy?
- Vị đại sư phó đây trị hết bệnh cho tôi đó! Này chưởng quỹ, cho dọn cơm rượu đãi đại sư phó, hết bao nhiêu tiền để tôi trả. Bây giờ tôi về nhà trước cho cha mẹ tôi thấy mà yên tâm. Đừng cho đại sư phó đi đâu nhé!
Mọi người nói:- được mà!

http://tieulun.hopto.org

Lý Tam Đức đi về nhà mình, còn Tế Điên ở lại ăn uống tì tì, rồi đòi đi cầu, thẳng đến đại đường huyện Tiêu Sơn thi triển diệu pháp để lại mấy chữ rồi trở lại tiệm cơm tiếp tục ăn nhậu. Tối lại Tế Điên thi triển phép Phật cho quan huyện nằm mộng. Hôm sau Lý Tam Đức không cho Hòa thượng đi, cầm lại một bữa nữa. Ngày thứ ba cũng không cho Hòa thượng đi, ăn cơm cũng không cho trả tiền. Tế Điên thức dậy sớm, để lại tiệm cơm một điếu rưỡi, còn 500 tiền cầm theo. Các phổ ky nói:
- Đại sư phó đừng đi! Lý Tam Đức có dặn đừng để sư phó đi đấy!
- Không đi đâu, ta ra ngoài đi cầu một lát thôi mà!
Nói rồi Tế Điên bước ra khỏi tiệm cơm rượu, thẳng đến tiệm bán thịt của Đoàn Sơn Phong ở Tây quan, bước vào nói:
- Khổ quá, khổ quá!
Người chưởng đao (người cầm dao chặt thịt) dòm thấy một Hòa thượng áo quần rách nát quá cỡ, bụng nghĩ thầm: "Ông Hòa thượng này chắc mua chừng 10 tiền thịt về tẩm bổ đây mà". Bèn nói:
- Hòa thượng muốn mua thứ chi?
- Mua 500 tiền thịt.
- Ông muốn mua thịt mỡ hay thịt nạc?
- Đại chưởng quỹ cứ tính giùm chọ Ta lại không thường ăn thịt, thứ nào ngon là được.
Chưởng đao nghĩ thầm: "Mới sáng ra mở hàng được như vầy, khoái quá!". Bán nới một tí, chặt một dao ba cân bốn lượng, nhiều hơn tiền mua hai lượng.
Tế Điên cầm xâu thịt đi ra, vừa ra khỏi cửa năm bước quay trở vào nói:
- Này chưởng quỹ, ông coi đó, chỗ thịt này toàn gân không hà, ta quên nói, không thường ăn thịt phải ăn thứ có béo béo mới tốt. Ông đổi giùm ta nhé, càng béo càng tốt!
- Coi kìa, hồi nãy hỏi rồi, sao ông không nói!
- Ông đổi giùm ta đi mà!
Chưởng quỹ nghĩ thầm: "Ừ, đổi cũng được!". Nghĩ rồi bèn cắt một miếng thịt cũng đủ ba cân bốn lượng như vậy đưa ra. Tế Điên cầm xâu thịt đi ra cửa bốn bước bèn quay lại, nói:
- Chưởng quỹ ơi, chỗ thịt này bỏ vào nồi nấu tan thành mỡ hết. Ăn vào một miếng ớn đến tận cổ. Lời tục thường nói: "Ăn thịt láng cả miệng!". Ông đổi lại thứ thịt nạc giùm ta đi!
Chưởng quỹ thấy vậy tức giận nói:
- Mới sáng sớm làm như vầy, ông thiệt là cố phá chúng tôi!
- Ông làm ơn đổi giùm ta đi mà!
Chưởng đao không còn cách nào hơn, đành cắt đổi một cục thịt nạc khác ba cân một lượng, ít hơn tiền mua một lượng. Tế Điên cầm xâu thịt đi mau ra cửa, mới ba bước trở lại nói:
- Chưởng quỹ ơi, ông coi nè, chỗ thịt này nạc quá, bỏ vô nồi nấu không có chút mỡ nào, ăn vừa tanh lại vừa dính răng. Ông đổi giùm ta thứ thịt ba rọi trong mỡ có nạc giùm đi. Nếu không ta không chịu đi đâu!
Chưởng đao tức giận nhưng cố dằn xuống, ráng nhịn nhục, nghĩ rằng: "Hơi đâu mà đôi co với ổng". Lui cui đi đổi một miếng thịt ba rọi. Tế Điên cầm miếng thịt đi ra cửa, được một bước quay lại, nói:
- Chưởng quỹ nè, ông thấy đấy. Tôi quên mất, chùa chúng tôi ăn toàn chay, đâu có đầu bếp nấu thức ăn mặn mà tôi quên mất! Vậy ông làm ơn đổi cho thứ thịt luộc chín đi.
- Ông thiệt đến đây quậy phá chúng tôi mà! Tôi không đổi gì hết.
- Ông dám không đổi à?
Nói rồi cầm miếng thịt ném thẳng vào mặt chưởng đao. Chưởng đao nói:
- Hay cho ông Hòa thượng này, ta không mời, không ghẹo ông, mà ông dám đến đây chọc tạ Phổ ky đâu, áp ra đánh ổng cho ta!
Một câu hô lên, từ bên trong bảy tên phổ ky chạy ra vây Tế Điên vào giữa. Tế Điên lấy tay chỉ một cái, bảy tên phổ ky hoa cả mắt áp lại tay đấm, chân đá chưởng đao lia lịa. Chưởng đao la lên:
- Ta đây mà!
Bọn phổ ky la:
- Đánh cho ông ta tởn. Ông dám tới đây chọc phá chúng ta hử?
Chưởng đao la lớn:
- Ta là Vương Nhị đây mà!
Mấy phổ ky dòm kỹ lại là mình đánh chưởng đao Vương Nhị, còn ông Hòa thượng đứng kế bên

http://tieulun.hopto.org

cười hề hề. Các phổ ky nói:
- Đừng để cho Hòa thượng chạy!
Nói rồi áp lại vây Tế Điên. Tế Điên lấy tay chỉ một cái, Miệng niệm: "Án sắc lịch hích!". Tức thì bảy tên phổ ky đứa này nhìn đứa khác nổi giận, bèn xáp lại nhau. Một tên nói:
- Ta muốn đánh mày từ lâu rồi.
Sáu tên ráp lại thành ba cặp, còn thừa một tên chạy lại níu chưởng đao Vương Nhị đánh nhầu.
Mọi người ở hai bên phố không biết lý do tại sao mà các phổ ky trong tiệm đánh nhau dữ dội thế.
Tế Điên đứng một bên xem, hô: "Cắn lỗ tai nó", đằng kia cắn thiệt.
Tế Điên hô: "Véo mạnh nó", đằng kia nhéo thiệt! Mọi người chạy lại khuyên can, Lưu Văn Thông cũng vừa đến, nói:
- Thôi đừng đánh nhau nữa! Tại sao vậy?
Tế Điên cũng nói:
- Phải, thôi đừng đánh nhau nữa!
Họ mới dừng tay, ngỡ ngàng nhìn nhau. Tên này hỏi:
- Tại sao anh lại đánh tôi?
Hai bên nhìn nhau giận thầm. Lưu Văn Thông hỏi:
- Tại sao các vị làm thế?
Chưởng đao mới đem chuyện của Hòa thượng mua thịt kể lại. Lưu Văn Thông nói:
- Các vị hãy xem, ông là một Hòa thượng kiếc, cần gì phải đôi co với ông làm chị Thôi đem 500 tiền trả cho ông ấy đi!
Tế Điên nói:
- Ta không muốn gặp chú, rốt cuộc cũng phải gặp hà!
- Đại sư phó cũng muốn gặp tôi à?
- Gặp bây giờ, một lát còn gặp nữa.
- Còn gặp nữa à?
- Gặp trên lầu được không?
Lưu Văn Thông thầm nghĩ: "Cái ông Hòa thượng này thiệt là lạ!". Thấy Hòa thượng đã đi xa, Lưu Văn Thông mới hỏi:
- Chưởng quỹ của mấy người ở đâu?
Phổ ky đều đáp:
- Còn ngủ chưa dậy.
Mới nói tới đó, Đoàn Sơn Phong từ trong đã đi ra. Đúng là còn ngủ, nhưng nghe có ông Hòa thượng đang quậy phá, Đoàn Sơn Phong lật đật thức dậy chạy ra bảo:
- Đừng để cho ông Hòa thượng đi!
Lưu Văn Thông thấy vậy mới nói:
- Đại ca, mình không cần đôi co với người xuất gia làm gì, để ông ta đi đi!
Thấy Lưu Văn Thông, Đoàn Sơn Phong hỏi:
- Hôm nay sao hiền đệ đến sớm vậy?
- Thưa huynh trưởng, hôm nay em đến mời huynh trưởng đây.
- Mời anh việc gì thế?
- Hôm nay là sinh nhật của em.
- À, té ra là ngày chào đời của hiền đệ mà anh quên mất!
- Hôm nay em đặc biệt mời huynh trưởng để tâm sự, giải tỏa những điều chất chứa trong lòng. Từ khi sanh ra đến giờ, kết giao được với mấy bạn bè đều là việc bình thường, chỉ có huynh mới là tình tri kỷ.

Anh em ruột thịt hàng ngàn có
Việc gấp tìm nhau một mống không.

- Trừ ra anh em chúng ta mới đúng là tri kỷ thôi. Lời tục nói không sai:

Muôn lượng vàng ròng dễ kiếm,

http://tieulun.hopto.org

Một người tri kỷ khó tìm.

- Được, Hai anh em chúng ta đi uống rượu đi! Hiền đệ nói huyện Tiêu Sơn chúng ta, quán rượu nào đẹp nhất?
Lưu Văn Thông là người tinh ý, sợ nói ra Khánh Phong lầu, Đoàn Sơn Phong sẽ nghi mất, bèn nói:
- Tùy ý huynh trưởng, đi tới chỗ nào cũng được!
- Khánh Phong lầu là một đại tửu lầu đẹp nhất ở huyện Tiêu Sơn, mình tới đó được không?
Được lắm chớ!
Địa điểm này rất thích hợp với Lưu Văn Thông. Đoàn Sơn Phong vào trong thay đổi y phục, rửa mặt, mang tiền cùng Lưu Văn Thông đi đến Khánh Phong lầu.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 127

Thi diệu pháp cợt đùa giúp nghĩa sĩ
Nói tâm sự rúng động lòng tặc nhân

Đoàn Sơn Phong cùng Lưu Văn Thông từ quán thịt đi ra thẳng đến Khánh Phong lầu. Vừa tiến vào thành thì thấy trên đường phố từng tốp ba người, hai người quan binh đều mang quân trang khí giới hẳn hoi. Các quan binh này đều quen biết với Đoàn Sơn Phong và Lưu Văn Thông cả, nên hỏi:

- Lưu gia, Đoàn gia, hai vị đi đâu đây?

Đoàn Sơn Phong đáp:

- Chúng tôi đi loanh quanh chơi. Các vị có sai sự gì thế?

Các quan binh đều nói:

- Chúng tôi vâng lệnh là cứ chờ sẵn ở đây, cũng không biết là lệnh gì. Nghe nói có việc trọng yếu liên quan đến mật án.

Quan binh cũng không biết là đến để bắt Đoàn Sơn Phong. Quan huyện chỉ gởi thư cho quan thủ dinh là phải phái 200 lính đóng ở hai bên Khánh Phong lầu, nghe theo sự điều khiển của Vương Hùng và Lý Báo, cho nên họ không biết là phải. Lưu Văn Thông đã biết rõ ràng, nhưng vẫn cùng Đoàn Sơn Phong bước vào quán, lên lầu ngồi. Trên lầu thực khách vắng hoẹ Chưởng quỹ đã dặn phổ ky hôm nay không tiếp khách trên lầu vì nha môn mượn lầu biện án, cho nên phổ ky đâu dám bày bàn. Lưu Văn Thông và Đoàn Sơn Phong ngồi xuống xong, phổ ky mới biết bèn lau dọn bàn ghế, đem trái cây tươi ngon lên trước, kế đó mới tới cơm rượu. Hai người vừa uống kêu thức ăn thì nghe nơi cầu thang có tiếng la lớn:

- Ta ăn cơm trả tiền, cái thằng lông đỏ này sao không cho ta lên.

Phổ ky nhìn kỹ thì ra đó là một Hòa thượng kiếc. Nguyên Tế Điên quậy phá ở cửa hàng thịt xong, thấy Lưu Văn Thông và Đoàn Sơn Phong bước vào Khánh Phong lầu, cũng lót tót đi theo vào. Vừa bước vào quán, Tế Điên nghe phổ ky nói:

- Đại sư phó này, hôm nay không bán trên lầu, ở đó có người bao rồi.

Tế Điên nói:

- Ta muốn ăn một bữa cơm, nhờ hôm nay có thêm được ít tiền, định bụng là sẽ không phải ăn cơm ở dưới lầu; nếu không như vầy ta nào dám tới quán rượu! Trên lầu là các ông tai to mặt lớn, món ăn một trăm sáu, trên lầu bán tới hai trăm tư, Hòa thượng cũng ăn không nổi.

Phổ ky nghĩ bụng: "Ăn ở dưới lầu có sao đâu!". Bèn để Hòa thượng bước vào. Phổ ky vừa quay mặt đi, Tế Điên te te bước lên lầu, nói:

- Cái thằng lông đỏ này không cho ta lên lầu chớ!

Lên trên lầu, Tế Điên kiếm một chiếc bàn vừa ý ngồi xuống. Phổ ky lên trên lầu kề tai Tế Điên nói nhỏ:

- Đại sư phó này!

Tế Điên hỏi lớn:-Cái gì vậy?

Bị mắc có Lưu Văn Thông và Đoàn Sơn Phong, phổ ky không dám nói rõ. Chưởng quỹ cũng sợ Đoàn Sơn Phong thấy biết được nên lật đật kêu phổ ky lại, dặn:

- Đại sư phó cần ăn uống thứ chi cứ dọn cho ông ấy.

Phổ ky lúc đó mới hỏi:

- Đại sư phó cần ăn cơm rượu nào?

- Ở đây có thứ rượu nào?

- Có rượu trắng, Trần Thiệu, Mai khôi lộ, Ngũ gia bì, Trạng nguyên hồng, Nhơn trần liên hoa, Bạch hà diệp thanh, Nhân sâm lộ.

- Đem cho ta hai bầu Mai hoa lộc nhé!

Không có Mai hoa lộc, chỉ có Mai khôi lộ thôi.

- Đúng nói đó! Ở đây có món gì ngon nào?

- Chiên, xào, chưng, nấu, ram, tiềm, buổi sáng ăn sơ sơ, trưa lại các món hải vị thượng đẳng đều có đủ.

- Vậy thì lấy miếng thịt xắt cứa cứa rồi bỏ vô chảo xào cho ta một dĩa.

- Thịt miếng xào hĩ?

http://tieulun.hopto.org

- Ừ!
Giây lát phổ ky đưa lên, Tế Điên dòm thấy, nói:
- Không phải cái này, sao mà cắt hết vậy thì đâu gọi là khứa.
- Vậy thì xắt nhuyễn xào rồi. Thôi, Hòa thượng ăn giùm đi.
- Món này bao nhiêu tiền?
- Một trăm sáu mươi.
- Chú đưa lại ta 80 tiền nhé!
- Tiệm cơm đâu có chuyện bớt tiền lại.
- Chú phải đem cho đúng chớ, chú đem cái gì bảo ta ăn cái đó sao?
Lưu Văn Thông ngồi ở bàn kia nghe nói như thế, bảo:
- Thôi, đem món thịt miếng xào đó cho chúng ta, chú đem thứ Hòa thượng kêu cho người.
Phổ ky đem dĩa thịt xào cho Lưu Văn Thông, rồi kêu cho Hòa thượng dĩa thịt xắt nhuyễn xào. Tế Điên thấy dĩa thức ăn, nói:
- Không được, bảo khứa như thế này lại xắt như thế kia! Vậy là món thịt đinh xào tương gừng rồi. Ta không muốn cái này.
Phổ ky chỉ có nước đem thịt xắt nhuyễn xào bán cho người khác, rồi kêu cho Hòa thượng món thịt đinh xào tương gừng. Tế Điên thấy đem lại bèn nói:
- Chú thiệt là phá ta không! Ta không ưa thịt tương gừng đó đâu.
- Vậy rốt lại Hòa thượng muốn kêu thứ chi?
- Chú không đợi ta nói xong mà. Đem thịt thái ra hết rồi quết lại cho nhừ.
- Đó là thứ bò viên rồi. Hòa thượng muốn thứ nào? Viên nướng, nhúng dấm, xuyên hoàn, tứ hỉ hay hải sâm? Nói cho rõ đi!
Viên nướng thì bao nhiêu tiền? Viên nhúng dấm bao nhiêu tiền?
Viên nướng 200, viên nhúng dấm 240.
- Tại sao nhúng dấm lại mắc hơn thứ nướng?
- Nhúng dấm có tẩm thêm muối.
- Chú kêu cho ta một dĩa viên nướng, thêm vào một ít muối được không?
- Không được đâu! Vậy là Hòa thượng kêu thịt viên nướng hỉ?
Giây lát thịt vò viên nướng đem lên. Tế Điên nói:
- Ta chỉ kêu một viên mà sao chú lại đem chi 11 viên thế này?
- Cái này là một dĩa đây mà. Đại sư phó chịu khó lựa ra, tôi khỏi tốn công một chút.
- Ta muốn ăn một viên lớn để thưởng thức hương vị của nó mà chú làm không đúng chút nào; còn cái này nữa, ta muốn uống cho say rồi khua ly rượu loong coong chơi!
Nghe câu nói đó, Lưu Văn Thông sợ hết hồn, nghĩ thầm: "Mình tính khua chén rượu làm hiệu lịnh. Nếu Đoàn Sơn Phong chưa say rượu mà ông ta khua chén, quan binh áp tới, chắc chắn bắt không được Đoàn Sơn Phong rồi!"
Đằng kia, phổ ky nói với Hòa thượng:
- Xin đại sư phó đừng có khua chén.
- Ta định khua chén chơi, nếu có ai không muốn, năn nỉ Hòa thượng ta, đừng chọc Hòa thượng ta thì ta không khua.
- Có ai chọc giận Hòa thượng đâu nào?
Lưu Văn Thông nghĩ thầm: "Cái ông Hòa thượng này thật là lạ!". Liền nói:
- Đại sư phó đừng quậy đừng phá phổ ky nữa, một lát ăn cơm xong bao nhiêu tiền tôi xin trả.
Đoàn Sơn Phong nói:
- Hơi đâu mà hiền đệ lại để ý ông ta!
Lưu Văn Thông nói:
- Tôi thấy Hòa thượng này hay chọc ghẹo người ta lắm đa!
Hai người nói tới đó càng uống càng thích thú. Rượu rót ly nào sạch ly đó, chén nào cạn chén đó mà Đoàn Sơn Phong vẫn không say Lưu Văn Thông nghĩ thầm: "Thường ngày Đoàn Sơn phong đâu có mạnh rượu như vậy? Sao hôm nay uống mãi mà không say kìa? Phải say mới bắt được hắn chớ!".
Đằng kia Hòa thượng tự nói lẩm nhẩm:

http://tieulun.hopto.org

- Người ta muốn uống rượu không say là có chủ ý; phải nhắc lại một việc bận tâm cho nó trong lòng sanh bối rối, chừng đó rượu mới say.
Lưu Văn Thông nghe vậy, nghĩ bụng: "Ừ phải! Câu nói đó nghe có lý đa". Bèn nói:
- Đoàn đại ca, em coi anh như là người anh của em vậy, em có việc gì không hề dối gạt anh; còn anh, anh không coi em như là em, nên có việc lại dấu em, thiệt không phải chút nào!
Đoàn Sơn Phong nói:
- Hiền đệ nói sai rồi! Anh có điều gì dấu hiền đệ đâu?
- Việc làm của đại ca, tưởng đâu em không biết, nhưng sự thực làm sao lấy giấy gói lửa được?
- Anh có làm gì đâu nào?
- Việc làm ở Lương Quan Đồn đấy mà!
Đoàn Sơn Phong nghe nói câu đó, mặt lập tức đỏ hồng, rượu đã xông lên. Vụ án ở Lương Quan Đồn chính là do hắn gây ra. Đoàn Sơn Phong nguyên quán người phủ Hàng Châu, tỉnh Hồ Nam, trước kia là một tay giang dương đại đạo trong chốn lục lâm, giỏi thuật phi thiềm tẩu bích, trốn đến huyện Tiêu Sơn mở một cửa hàng thịt. Trong tay hắn có vốn sẵn, không có gian quyến, một thân một mình lại siêng năng làm việc, nên không ai biết là hắn xuất thân từ lục lâm. Một hôm Đoàn Sơn Phong đi thâu tiền ở một làng tại Tây quan, đi đến Lương Quan Đồn, thấy có một người đàn bà mua chỉ thêu ở trước cửa nhà. Đoàn Sơn Phong thấy người đàn bà này mười phần xinh đẹp, từ đầu đến chân không chê vào đâu được. Đối diện nhà người đàn bà là tiệm tạp hóa, Đoàn Sơn Phong đến tiệm tạp hóa ấy. Gặp người quen làm chưởng quỹ hỏi:
- Đoàn chưởng quỹ, ông đi đâu đây?
- Tôi đi thâu tiền, tôi xin hỏi thăm một việc: người đàn bà mua chỉ kia là vợ của ai vậy?
- Ông không biết sao? Đó là người nhà của Lưu Hỷ bán thịt đồng nghề với ông đấy!
Đoàn Sơn Phong nghe nói ngạc nhiên:
- Ái chà chà, Lưu Hỷ thiệt là phước ba đời! mặt mày như ma lem mà có được vợ đẹp quá chừng chừng!
- Cái đó làm sao nói được. Ai cũng có số mạng hết!
Đoàn Sơn Phong hỏi kỹ xong, trở về tiệm mình, kêu phổ ky hỏi:
- Lưu Hỷ mua thịt có thiếu nợ chúng ta không?
- Lưu Hỷ không mua thiếu, mua hàng trả tiền mặt, cũng không gối đầu.
- Lưu Hỷ đến mua thịt, cầm ông lại để ta nói chuyện một chút.
Phổ ky vâng lời. Sáng hôm sau Lưu Hỷ đến, phổ ky báo lại với Đoàn Sơn Phong. Hắn ta bước ra hỏi:
- Này Lưu Hỷ, mỗi ngày anh bán được bao nhiêu tiền?
- Bán hơn 20 cân thịt thôi.
- Trong nhà anh có mấy người? Bán như vậy có đủ ăn không?
- Nhà tôi người không nhiều, chỉ có hai miệng ăn thôi. Mỗi ngày bán với vốn hai điếu tiền tạm đủ. Tôi cũng không dám mua chịu.
- Nếu có đủ hàng, một ngày anh bán được bao nhiêu?
- Nếu có đủ hàng, tôi có thể bán được 5, 60 cân, như thế cũng có lời ra, mà tôi không có vốn.
- Không hề chi! Tôi bán thịt cho anh 1000 cân thịt, anh cứ lo bán, rồi vài tháng trả tôi một lần. Tôi thấy anh là người rất thành thật, không đến nỗi quỵt nợ. Anh thấy thế nào?
- Thế thì càng tốt.
Đoàn Sơn Phong bỏ ra vốn như thế cốt để kết bạn với Lưu Hỷ. Nào ngờ Lưu Hỷ là người quá thành thật, cũng không nói việc đó cho trong nhà biết. Một hôm đến rằm tháng bảy, Đoàn Sơn Phong hỏi:
- Này Lưu Hỷ, anh phân phối thịt lâu nay có đòi nợ được không?
- Khó đòi lắm! Tối nay tôi lên xóm Đông thâu tiền, chắc không về nhà kịp.
Đoàn Sơn Phong nghe Lưu Hỷ nói tối nay không về nhà kịp, nên tối lại hắn dắt theo cương đao và 50 lượng bạc mò tới nhà Lưu Hỷ. Hắn nhảy tường vào, thấy Vương thị đang thêu dưới đèn, trong nhà lặng lẽ không người, ba gian Bắc phòng cửa đều đóng chặt. Đoàn Sơn Phong xô cửa bước vào, Vương thị hỏi:
- Ai đó?
Đoàn Sơn Phong nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ta họ Đoàn, gọi là Đoàn Sơn Phong, đã lâu ngưỡng mộ dung nhan xinh đẹp của tiểu nương, hôm nay đặc biệt đến đây, xin tiểu nương ban cho tình hoan lạc! Ta có mang theo đây 50 lượng bạc để tặng tiểu nương, gọi là bày tỏ chút tình.
- Vương thị là người hiền thục, nói:
- Này, ông đừng ăn nói bậy bạ nhé! May mắn hôm nay chồng tôi đi khỏi, ông nên mau ra khỏi đây đi, tôi sẽ không nói gì hết. Nếu ông không nghe lời, tôi la lên thì ông khó sống đó!
- Mi dám la hả? Hãy coi đây!
Nói xong hắn rút đao xoẹt một cái. Vương thịt sợ quá, la thất thanh:-Bớ người ta, cứu!
Đoàn Sơn Phong sợ bên hàng phố nghe được, ở đây đều là chỗ quen biết, nên vội đưa đao lên kết thúc tánh mạng thiếu phụ, rồi đem đầu người gối lại ném vào trong một hẻm nhỏ. Ở đó lại có ông già đang đi cầu, thấy bọc giấy ném tới, bèn nói:
- Chắc là thần tài cho mình đây!
Nói rồi kêu bà già đốt đèn lên xem, sợ hãi đến rụng rời! Ông ta vội gói lại, ném trong đám lau bên đầm, báo hại Lý Phúc lượm ra xem mà mang họa. Đoàn Sơn Phong cho rằng việc này không ai biết! Hôm nay nghe Lưu Văn Thông nhắc đến việc ở Lương Quan Đồn nên sợ đến tái mặt.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 128

Các quan binh ra sức bắt giặc
Lý Văn Long vô cớ bị lầm

Nghe Lưu Văn Thông nhắc lại việc ở Lương Quan Đồn, Đoàn Sơn Phong lập tức mặt đỏ phừng vì rượu, tự nghĩ: "Việc này không ai hay biết, nghe nói Lưu Hỷ đem lời nói chơi của Lưu Tam báo cáo mà Lưu Tam cũng không hề hấn chị Tội gì mình phải thừa nhận chớ?". Nghĩ rồi bèn nói:
- Này Lưu hiền đệ, Việc ở Lương Quan Đồn của ta là việc gì?
- Muốn người đừng biết trừ phi mình đừng làm. Anh ở Lương Quan Đồn giết vợ của Lưu Hỷ, bộ tưởng không ai biết sao?
- Chú ăn nói bậy bạ không! Nếu biết thì chú làm sao?
- Hiện giờ có người muốn bắt anh, tôi đưa tin cho anh biết cho trọn tình bằng hữu.
- Trừ phi chú dẫn người ta tới bắt ta, ta mới ngán!
Ở bàn bên kia, Tế Điên la:
- Đúng phải đánh nhau thôi!
Nói rồi cầm chén rượu khua loong coong. Lập tức dưới lầu Vương Hùng, Lý Báo và các quan binh đều hô:
- Bắt nó, bắt nó!
Vương Hùng, Lý Báo vừa lên đến cầu thang lầu, Tế Điên dùng định thân pháp giữ cứng họ lại. Đoàn Sơn Phong thấy tình thế không xong bèn đá chiếc bàn lật ngang, nắm lấy chân bàn nhắm ngay Lưu Văn Thông đánh tới. Lưu VănThông vội rút đơn tiên tử trong áo choàng ra đón đỡ. Phổ ky thấy vậy chạy trốn, quên mất là cầu thang nên ngã lăn long lóc xuống lầu. Tế Điên kêu lớn:
- Không xong rồi đa!
Rồi đội bàn bát tiên chạy nhầu. Đoàn Sơn Phong cầm chân bàn bát tiên đánh với Lưu Văn Thông, Tế Điên đội bàn nhào tới, bèn đánh trúng ngay bàn bát tiên, Lưu Văn Thông thừa dịp cầm roi đánh ngay Đoàn Sơn Phong, Tế Điên cứ bám theo riết bất kể. Đoàn Sơn Phong thấy bốn phía la hét:
- Bắt Đoàn Sơn Phong! Đừng để chạy thoát.
Đoàn Sơn Phong nghĩ bụng: "Trong 36 chước, chạy là hơn hết!". Nghĩ rồi bèn né người chạy lại chui qua cửa sổ nhảy xuống lầu. Lưu Văn Thông không biết thuật phi thiềm tẩu bích, la:
- Muốn chạy hả?
Tế Điên la:
- Chạy không được đâu!
Đoàn Sơn Phong nhảy qua cửa sổ xuống lầu, Tế Điên cũng lật đật nhảy xuống theo, trúng ngay trên người Đoàn Sơn Phong, đè hắn té ngửa, quan binh vây lại bắt hắn trói chặt. Tế Điên nói:
- Ngươi ôm lưng ta, đụng phải đùi ta đau điếng đây nè!
Nói rồi đứng dậy bỏ đi mất. Lúc đó Vương Hùng, Lý Báo mới cục cựa được, cùng với Lưu Văn Thông chạy xuống lầu đưa Đoàn Sơn Phong về nha môn. Về đến huyện Tiêu Sơn, quan huyện lập tức thăng đường. Vương Hùng, Lý Báo một lát sau dẫn Đoàn Sơn Phong vào. Quan huyện hỏi:
- Làm sao mà bắt được thế?
Vương Hùng cũng không dấu diếm, nói rồi đi mời Lưu Văn Thông giúp đỡ như thế nào, gặp ông Hòa thượng kiếc giúp đỡ như thế nào, tình thật trình lại. Quan huyện hỏi:
- Ông Hòa thượng đó hình dáng ra sao?
Nghe Vương Hùng tả lại, quan huyện càng hiểu rõ. Lập tức truyền đưa Đoàn Sơn Phong vào. Quan huyện hỏi:
- Đoàn Sơn Phong, tại sao mi giết vợ Lưu hỷ ở Lương Quan Đồn thế?
Đoàn Sơn thưa:
- Bẩm lão gia, tiểu nhơn đâu có biết gì!
Quan huyện nổi giận phừng phừng, nói:
- Đại khái là hỏi miệng trơn ngươi không chịu cung khai, phải chờ nếm mùi kềm kẹp đây mà!
Quan huyện lập tức sai đem kềm kẹp bày ra. Ba cây gậy là tổ của năm hình phạt được đem ra trước đại đường. Đoàn Sơn Phong thấy hình cụ, lật đật nói:
- Xin lão gia chớ có động hình, tôi xin cung khai tất cả: Vợ Lưu Hỷ nhơn vì không thuận ý gian

http://tieulun.hopto.org

dâm nên bị tôi giết chết. Xin lão gia ra ơn xét giảm cho.
Quan huyện nghe xong, gật gật đầu, truyền đem Đoàn Sơn Phong đóng trăn giam vào ngục. Lại kêu Lưu Văn Thông lên để cho biết mặt và dặn Lý Báo, Vương Hùng đem 100 lượng bạc thưởng cho Lưu Văn Thông. Lưu Văn Thông không nhận. Vương Hùng, Lý Báo nói:
- Huynh trưởng đừng từ chối, lão gia thưởng cho anh đó!
Lưu Văn Thông nói:
- Số đó nên làm vầy nhé! Đem 20 lượng chia cho các vị quan binh, công họ cực khổ trong việc này, 20 lượng chia cho các khoái thủ của nha môn, phần hai chú mỗi người 20 lượng, còn lại 20 lượng đưa cho các cai ngục giam giữ Đoàn Sơn Phong, dặn họ đừng hành hạ anh ấy để ta trọn đạo hữu với nhau.
- Thế thì được! Vương Hùng nói.
Đang nói tới đó, bỗng nghe quan huyện đòi Vương Hùng, Lý Báo vào truyền lịnh:
- Hai người hãy mau đi tìm gấp ông Hòa thượng kiếc giúp đỡ vụ án này cho tạ Tìm được, ta thưởng mỗi người 10 lượng bạc, còn tìm không ra ta sẽ phạt mỗi người 40 bảng đấy.
Vương Hùng, Lý Báo lãnh lịnh lui ra, nghĩ bụng: "Tìm ở đâu bây giờ?". Tuy vậy cũng tức tốc sai thủ hạ đi tìm ông Hòa thượng kiếc. Giây lát sau, thủ hạ trói về ba, bốn ông Hòa thượng nghèo đều là những người đi hóa duyên, có người cầm mõ, có người cầm trống, đủ thứ! Vương Hùng thấy vậy nói:
- Không phải mấy ông này đâu! Thả người ta ra!
Hét xong, Vương Hùng, Lý Báo cùng nhau đi tìm ông Hòa thượng kiếc. Tế Điên đi đâu? Nguyên sau khi giúp Lưu Văn Thông bắt Đoàn Sơn Phong xong bèn bỏ đi. Đang đi tới trước, bỗng thấy trước mặt có một cỗ kiệu hoa đi về phía Tây, bèn án linh quan vỗ tay ba cái, miệng niệm "A Di Đà Phật", và nói:
- Gặp việc này Hòa thượng ta đâu thể bỏ qua!
(Trong sách gọi tiết mục này là "Xảo đoán thùy kim phiến", nghĩa là: Khéo đoán quạt vàng rơi).
Tế Điên đang đi, thấy trước mặt có một vị văn sinh công tử nét mặt buồn hiu đang ôm một đứa bé. Trên đầu quấn một chiếc khăn văn sinh cháy lỗ chỗ, dải thêu còn thừa một nửa, áo choàng văn sinh trên mình vá chằm vá đụp năm bảy chỗ. Xem bộ tướng người này mỗi bước vung tay tơ hồ như bụng chứa hai bồ, học suốt năm xe. Nguyên người này họ Lý tên Văn Long, nguyên là thần đồng của huyện Tiêu Sơn, 14 tuổi đã vào nhà Giám học, nhà rất hào phú. Cha mẹ mất sớm, cưới vợ họ Trịnh cũng là con gái dòng quan. Cũng vì cha mẹ đều mất cả nên nhà cậu mợ cho gả sớm. Nàng này từ nhỏ đã từng học hỏi, biết chút ít chữ nghĩa, tâm tánh rất hiền. Sau khi về nhà chồng, gặp Lý Văn Long là người chỉ biết đọc sách mà chẳng biết kinh doanh, ngồi không ăn mãi núi cũng phải tiêu. Gia đình suy sụp, mỗi ngày một thêm! Đến chừng trên không miếng ngói che thân, dưới không miếng đất cắm dùi, ăn bữa no lo bữa đói mà Trịnh thị không chút oán than! Không cách gì để sống, Lý Văn Long đi ra bán chữ, có được mấy đồng tiền vợ chồng mua được ít gạo, hàng ngày ăn cháo với dưa muối qua bữa, khổ không thể tả.
Hai vợ chồng sanh được một đứa con, năm nay đã ba tuổi mà mới a a học nói, cũng chưa ăn cơm được. Một hôm Lý Văn Long đi ra đã nữa ngày mà không bán được một tiền nào cả, trong nhà gạo không còn một hột, củi không có một bó, chờ tiền về ăn cơm. Lý Văn Long nghĩ bụng: "Tiệm bán gạo trên đường lớn mới khai trương, mình đưa mình một liễn đối, được vài điếu tiền có thể cơm gạo bữa nay". Nghĩ rồi Lý Văn Long đến trước tiệm gạo nói:
- Kính chào ông chưởng quỹ! Hôm nay mừng ngày khai trương, tôi xin đưa đến một đôi liễn đối.
Chưởng quỹ lật đật nói:
- Tiên sinh đừng viết! Để tôi đưa tiên sinh một văn tiền uống trà.
- Chưởng quỹ nè! Một văn tiền tôi làm sao lấy được?
- Nè, tiên sinh đừng coi thường một văn đấy nhé! Mua một cân lương thực, chưa chắc kiếm được một văn đâu nghe!
Lý Văn Long nghe nói thẹn đỏ mặt, không cầm tiền, đi về một nước. Về đến nhà, Lý Văn Long nói với vợ:
Hôm nay bán không có tiền, nàng hãy sang nhà bà Vương ở cách vách mượn 2, 3 trăm tiền về ăn no một bữa, ngày mai ta bán được tiền sẽ hoàn lại cho bà ta.

http://tieulun.hopto.org

Trịnh thị đến nhà bà Vương nói:
- Thưa cô, cô có tiền cho cháu mượn 2, 3 trăm văn, bữa nay chồng cháu bán không có tiền, ngày mai có tiền cháu xin trả lại cô.
Con ơi, từ trước tới nay con chưa hề mượn tiền cô, hôm nay đúng lúc trong nhà một tiền cũng không có, lát nữa con của cô về đưa tiền, cô sẽ con mượn.
Trịnh thị trở về nhà, nói:
- Quan nhơn ơi, cô Vương không có tiền.
Lý Văn Long nghe nói, sặc lên một tiếng, than:
- Anh hùng chí lớn đội đá vá trời, không thể tránh được cái nợ đói lạnh! Người ta sống trên đời, đều là bị hại và ba bịnh này. Anh hùng đến nước đó, cũng phải là anh hùng!
Đương than thở như vậy, Lý Văn Long bỗng nghe có tiếng gõ cửa, bèn bước ra xem, thấy trước mặt mình một người phục sức kiểu người buôn bán. Người ấy nói:
- Tôi là người ở tiệm bán lụa Đức Mậu tại đường lớn, ông chủ chúng tôi muốn viết thư cho bạn. Thơ cho người làm quan phải có văn chương mới được, mà trong tiệm chúng tôi không ai viết được. Biết tiên sinh là bậc cao tài, đặc biệt xin tiên sinh hươi bút một phen. Đại khái là ông chủ chúng tôi muốn đưa tiên sinh vài ba lượng bút phí, không biết tiên sinh có rảnh để giúp cho không?
Lý Văn Long đáp lia lịa:
- Có rảnh, có rảnh chớ! Xin tôn giá chờ một lát để tôi vào lấy túi đựng bút.
Vào trong, Lý Văn Long nói với vợ:
- Nàng ơi, nàng hãy ở nhà đợi ta đến tiệm lụa viết thư cho họ, ta đi một lát đem tiền về chúng ta ăn cơm.
Trịnh thị đóng cửa. Lý Văn Long theo người ấy đến tiệm lụa Đức Mậu. Vừa đến tiệm, mọi người cùng nói:
- Tiên sinh à, xin mời ngồi! Ông chủ chúng tôi một lát sẽ ra.
Lý Văn Long ngồi xuống, người nhà đem trà mời. Lý Văn Long thấy trà quá đậm mà mình không có chi trong bụng nên không dám uống, sợ uống vào hư hỏa bốc lên, cơn đói càng cồn cào khó chịu. Đợi tới đợi lui mãi, mặt trời đã ngã về Tây mà ông chủ vẫn chưa đến sốt cả ruột, mới hỏi người làm:
- Sao quý chủ nhân bây giờ chưa thấy đến?
- Một lát sẽ đến mà!
Lại chờ đợi nữa! Đợi đến trời tối. Mọi người trong tiệm ăn cơm tối, mời Lý Văn Long cùng ăn. Lý Văn Long nói:
- Mời quý vị cứ dùng!
Rồi nhìn mọi người ăn uống. Đợi mãi cho đến khi ông chủ đến chuyện vãn thù tiếp bạn bè; chừng bạn bè về rồi, ông chủ mới ra nói:
- Nhọc lòng tiên sinh quá! Trước đây tôi định viết thơ, nhưng vừa rồi anh bạn đưa tin đến, nên không cần phải viết nữa. Để đốt đèn đưa tiên sinh về, ngày khác xin lại cám ơn.
Lý Văn Long nhịn đói cả ngày mà thơ cũng không được viết, chẳng lẽ làm khó dễ người tả Không còn cách nào hơn là cầm đèn lủi thủi trở về nhà. Nghe gõ cửa, Trịnh thị chạy ra mở cửa, nói:
- Quan nhơn đã về đó à? Tôi chờ quan nhơn về ăn cơm đây.
Lý Văn Long nghe nói, ngạc nhiên:
- Hồi nãy không có một hột gạo mà sao bây giờ lại có cơm?
- Hồi nãy quan nhơn đi rồi, cô Vương đem cho mượn 300 tiền, tôi nấu ngay một nồi cháo.
- Thế thì tốt, tốt quá!
Nói rồi đi vào trong nhà dùng bữa. Trịnh thị hỏi:
- Quan nhơn đi viết thư như thế nào?
- Vận khí của mình đến hồi xui xẻo! Ta đợi đến đỏ đèn mà người ta mới báo là không viết thơ.
Nói xong cúi xuống ăn uống. Ăn xong ra phía sau định đi cầu, vừa ngồi nghe ở sau có người vỗ cửa và nói:
- Nàng ơi, có ta đến đây! Không phải là nàng nói chồng mình đi viết thơ cho người ta sao? Ta đến đây thăm thử. Nàng hãy mau mở cửa đi!
Lý Văn Long nghe nói giận quá đứng rột dậy, mở cửa hét:
- Hay cho thằng ăn trộm này!

http://tieulun.hopto.org

Người kia quay đầu bỏ chạy mất, trong tay áo rơi ra một vật. Lý Văn Long lượm đem về nhà, mở ra xem, giận đến xám mặt lại.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 129

Thấy thơ rơi lập chí bỏ vợ hiền
Tế Thiền sư khéo cứu người liệt phụ

Lý Văn Long lượm vật đó lên đem vào nhà xem kỹ là một gói giấy nhỏ, mở ra xem bên trong có một đôi hoa tai bằng vàng đỏ và ba tờ giấy danh thiếp. Lý Văn Long mở tờ thiếp thứ nhất thấy đề một bài thơ thất ngôn tứ tuyệt:

Khó cắt khó lìa nỗi vấn vương
Dịp may đưa đến vẹn trăm đường
Học sinh sớm tối hằng mong mỏi
Gặp mặt hoa tai cốt tặng nường.

Lý Văn Long đọc đến mặt giận tái xanh, tiếp đọc đến bài thứ hai cũng là một bài thơ thất ngôn tứ tuyệt:

Ngày trước học sinh hẹn dịp may
Tấm lòng đáp ứng quả không sai
Khấn nguyện lòng thành cùng nguyệt lão
Nên duyên chồng vợ tháng năm dài.

Lý Văn Long càng đọc càng giận, đọc đến tờ thứ ba, làm theo lối Tây giang nguyệt:

Trước tặng vòng xuyên quạt nho?
Tỏ bày tấc dạ tâm thành
Chỉ mong người thương giữ kín
Đừng để chồng thấy sinh phiền
Ước hẹn dịp mai đưa đến
Cửa sau vẽ phấn vòng tròn
Yêu nhau xóm giềng gần gũi
Chắc chắn vợ chồng nên duyên.

Lý Văn Long xem rồi giận đến nỗi ba thi hồn nhảy dựng, năm hào khí lên mây, tự nghĩ thầm: "Hay cho con tiện tỳ này, nó dám làm chuyện động trời như thế ư? Té ra nó tư thông với trai đây mà!". Rồi Lý Văn Long tự nghĩ: "Trong tờ thiếp có nói trước đây có tặng cây quạt nhỏ, sao mình không tìm nó thử xem!". Trong nhà chỉ có một cái rương rách, cũng không có vật gì cất giấu được. Lý Văn Long bèn đến mở rương ra, Trịnh thị hỏi:
- Quan nhơn mở rương tìm vật chi trong đó?
- Ta tìm đồ vật.
Nói rồi giở rương ra. Quả nhiên trong đó có một chiếc vòng vàng đỏ, một cây quạt nhỏ xuyên bằng vàng. Lý Văn Long cầm vòng và quạt ném lên bàn, hỏi Trịnh thị:
- Những thứ này ở đâu ra vậy?
Trịnh thị thấy mấy thứ này cũng chưng hửng, đáp:
- Tôi đâu có biết!
- Được, trong nhà ta gạo ăn bữa nào lo bữa đó, những thứ này ở đâu rả Nàng không biết, vậy những thứ đó sao lại chui vào rương được? Ha ha ha! Họ Lý nhà ta từ hồi nào tới giờ là dòng dõi trong sạch, môn đệ thư hương, đâu có thể sống chung với kẻ mặt dày mày dạn không biết xấu hổ như cô được!
Nói rồi bỏ đi thẳng ra cửa Tây. Cửa thành đóng chặt, quân giữ thành nhận ra Lý Văn Long hỏi:
- Lý tiên sinh, trời tối đen như vầy mà đi đâu vậy? Tôi định tìm tiên sinh để nhờ viết cho hai bên cây quạt.
- Viết trên quạt là chuyện dễ, cảm phiền anh mở cửa thành giùm, tôi ra ngoài tìm người có chút

http://tieulun.hopto.org

việc.
Người giữ thành lập tức mở cửa, Lý Văn Long đi đến đường số hai, gõ cửa một nhà, té ra đó là nhà của Mã thị, mợ của Trịnh thị. Trước kia Trịnh thị Ở nhà này do cậu mợ gả. Hiện cậu đã qua đời, Mã thị Ở góa với đứa con nhỏ là Lại Tử. Nghe tiếng gõ cửa, Lại Tử chạy ra mở cửa kêu lên:
- Anh rể về rồi!
Lý Văn Long tức giận "hừm" lên một tiếng rồi đi thẳng vào nhà trong. Mã thị hỏi:
Này dượng hai, đến đây khuya lắc như vầy là có chuyện gì thế?
- Xin mời bà đến nhà tôi. Có một chuyện rất quan trọng!
- Khỏi phải nói, vợ chồng con cái lại cãi vã nhau rồi! Theo mợ thấy, các con đừng cải vã nhau tốt hơn. Sống trong cảnh quá cực khổ này đừng để cho người ta đàm tiếu rằng mình cắng đắng nhau vì nghèo.
- Không phải như vậy đâu. Mợ đến nhà con sẽ rõ.
Mã thị không cách nào hơn phải theo về nhà Lý Văn Long. Đến nhà thấy Trịnh thị đang khóc ngất chết đi sống lại. Lý Văn Long nói:
- Bây giờ bà đem cháu bà về đi. Nhà tôi không cần cô ấy nữa!
Mã thị nói:
- Tại sao thế? Cãi vã sơ sơ có gì lắm đâu? Cần gì phải tức giận như thế ấy?
- Cô ấy phạm tội thất xuất thì tôi đâu có từ làm chi! Bà hãy xem chiếc vòng này. Cô ấy tư thông với người ta mà có đấy. Bà hãy mang cô ấy về đi.
Mã thị nói với Trịnh thị:
- Cháu ơi, hãy đến nhà mợ Ở vài hôm. Chừng chồng cháu hết giận, mợ sẽ đưa cháu về lại.
Mã thị khuyên giải mãi, Trịnh thị mới chịu nghe lời bồng con theo về. Lý Văn Long giật đứa bé lại, nói:
- Này Trịnh thị, cô ấy lần này muốn lấy ai thì lấy: Trương, Vương, Lý, Triệu gì cũng được. Còn đứa bé này là con của Lý Văn Long ta, ta phải giữ lại.
Trịnh thị thấy con mình bị giữ lại, lòng đau như dao cắt. Lý Văn Long hối thúc đi mau. Mã thị đành dắt Trịnh thị về nhà. Đứa bé hãy còn bú sữa, vắng mẹ kêu khóc như rị Mã thị đưa Trịnh thị về nhà xong, hôm sau Trịnh thị khóc lóc nhờ Mã thị đến khuyên giải Lý Văn Long giùm. Thực ra Trịnh thị quả tình không biết những đồ vật ấy từ đâu mà có. Mã thị đến nhà Lý Văn Long gọi cửa. Lý Văn Long không mở cửa mà hỏi:
- Ai đó?
Mã thị nói:
- Dượng nó còn giận sao? Ta đến để khuyên giải dượng nó đây. Đứa bé hãy còn bú sữa, thiếu mẹ tội nghiệp nó. Để ta đưa mẹ nó trở về nhà nhé!
- Bà hãy ra khỏi đây ngay Ai là rể của nhà bà? Tôi không biết bà là ai cả!
Mã thị tức giận nói:
- Hay cho Lý Văn Long, ngươi thiệt là người không biết tự ái lại hay giận lây đến người khác. Bộ tưởng ta đến năn nỉ ngươi đây nhỉ?
Mã thị nói xong trở về nhà nói với Trịnh thị:
- Lý Văn Long không chịu mở cửa, mà còn nói những lời thất kính, ta không thể lại đến nhà hắn năn nỉ được! Con ơi, con cứ ở đây đi! Ta ở đây mai vá kiếm ăn, có con ăn cháo rau qua bữa cũng được. Ý con định thế nào ta cũng không cần biết! Lần gả trước là do cậu con định. Sau này tự ý tái giá là tự ý con. Còn con không muốn ở với ta, nương nhờ người khác thì mặc con chọn lựa.
Trịnh thị nghe nói buông tiếng khóc lớn, lại nhớ đến con. Đứa bé cũng nhớ mẹ nó. Lý Văn Long thấy con khát sữa nhớ mẹ, mà trong tay không có một văn nào cả, nghe bên ngoài có tiếng rao bán bánh nướng, bèn đi ra nói:
- Anh bán bánh nướng ơi! Con tôi đang khóc quá, anh có thể bán chịu cho tôi một cái bánh nướng, hôm sau tôi sẽ trả tiền anh.
Người bán bánh nướng tằng hắng một tiếng rồi nói:
- Tiên sinh chẳng biết đấy thôi. Tôi không có vốn nên không thể bán chịu. Tiên sinh từ trước đến giờ chưa mua thiếu tôi lần nào, cũng được, tôi cho đứa bé một cái để ăn, trả tiền hay không trả cũng không hề gì!

http://tieulun.hopto.org

Lý Văn Long cầm cái bánh nướng nhai nhỏ rồi mớm cho đứa bé. Liên tiếp ba ngày, Lý Văn Long vừa giận vừa buồn, cơm cháo không hề qua miệng, đứa bé cũng đói lả! Ở chái Đông, có một nhà hàng xóm họ Vương, cũng có hai vợ chồng, người chồng là Vương Thụy về nhà, mới hỏi vợ là Trần thị:
- Lý tiên sinh ở cách vách nhà mình tại sao lại thôi vợ thế?
- Anh mà biết cái gì!
- Chẳng những ta biết chuyện đó, mà còn nghe nói vợ của Lý tiên sinh đang ở nhà bà mợ đã thỏa thuận với người làm mai mối chịu tục huyền với Biện Hổ viên ngoại, con của Binh bộ Thượng thơ Biện đại nhân, tối nay sẽ rước dâu. Nàng qua hỏi Lý tiên sinh có phải vì việc này mà thôi vợ hay không?
Trần thị liền đến nhà Lý Văn Long gõ cửa. Lý Văn Long mở cửa, hỏi:
- Tẩu tẩu đến đây có việc chi?
- Đại ca của tiên sinh bảo tôi đến hỏi thăm tiên sinh tại sao lại từ vợ thế?
Lý Văn Long tằng hắng một tiếng, nói:
- Một hai câu khó nói hết! Đại khái là cô ấy phạm một tội trong thất xuất.
Trần thị nhìn đứa bé thấy èo uột chẳng ra hình người, mới nói:
- Thế này là không được rồi! Đứa bé này phải chăm sóc cơm cháo cho nó chớ! Tôi đưa cho tiên sinh 200 tiền đây, hãy mua thuốc cho cháu uống và mua bánh in khô cho cháu ăn. Để tôi coi nhà cho, tiên sinh đi mua đi!
Lý Văn Long không còn cách nào hơn, bèn bồng đứa bé đi ra mua bánh in. Vừa ra tới cửa gặp Tế Điên tới gần, nói:
- Cái chú rể này thiệt là lớn mật dữ a! Chú dám hiếp đáp cháu gái chúng ta là người thiệt thà, rồi vô cớ thôi vợ mình hè! Cái gì bảo là phạm thất xuất chớ? Chính mắt chú thấy hử? Ta không cùng chú lên quan không được mà! Chú ở đây đợi ta, để ta đi cáo quan cho chú biết!
Lý Văn Long nghĩ bụng: "Khi khổng khi không lại gặp cái ông này! Hồi nào tới giờ mình đâu có biết ổng?".
Thấy Hòa thượng điên điên khùng khùng, Lý Văn Long trong lòng bực tức không yên. Hòa thượng nói:
- Cái thằng chết tiệt này, ta vừa mới đi du phương bên ngoài trở về lại xảy ra chuyện này. Chú xem đứa cháu ngoan của ta đây cũng không ra hình dáng nào hết! Ta phải cho nó uống một tí thuốc mới được.
Hòa thượng nói rồi móc ra một ít thuốc nhét vào trong miệng đứa bé và nói:
- Lý Văn Long, chú hãy ở nhà đợi lên quan đấy nhé!
Nói xong câu đó, Hòa thượng bỏ đi. Lý Văn Long đứng được một lát, cũng không hỏi Hòa thượng là ai. Tế Điên đi đến trước, thì gặp ngay Vương Hùng và Lý Báo, hai người vâng lịnh đi ra kiếm Hòa thượng kiếc. Vương Hùng, Lý Báo gặp Hòa thượng mới bàn cùng nhau:
- Chúng ta đi đến nếu nói có lịnh quan huyện đòi, chắc Hòa thượng không dám đi đâu. Chi bằng ta gạt ổng, bắt trói lại, về đến nha môn thả ra là xong việc.
Lý Báo đáp:-Phải đấy!
Vương Hùng thấy Hòa thượng từ kia đi lại gần, bèn hò nhau, lấy dây sắt trói Hòa thượng lại. Hòa thượng hỏi:
- Ủa, sao lại trói ta?
Vương Hùng đáp:
- Hay cho Hòa thượng, ông quậy dữ lắm mà! Về nha môn rồi sẽ nói!
Đưa Tế Điên về nha môn, Vương Hùng, Lý Báo chẳng dám để Hòa thượng bị trói gặp quan huyện, mới nói:
- Này Hòa thượng! Ông năn nỉ bọn tôi đi, bọn tôi sẽ mở trói cho ông.
- Ngươi dám mở à? Các ngươi ỷ làm quan rồi gạt gẫm ta! Lão gia một là không có hiệu, hai là không có lịnh bắt. Hòa thượng ta đâu có làm gì phạm pháp, sao lại dám trói tả Các ngươi năn nỉ ta, ta cũng không cho mở, để đến gặp lão gia rồi biết!
- Bạch Thánh tăng, xin lão nhân gia đừng làm khó dễ chúng tôi nữa! Chúng tôi bậy bạ hết sức.
- Thôi, các ngươi muốn làm sao thì làm!

http://tieulun.hopto.org

Vương Hùng, Lý Báo mở trói cho Hòa thượng xong, mới đưa vào trong bẩm lại. Quan huyện đang ở đại đường, truyền mở thả Vương Toàn và Lý Phúc. Quan huyện nói:
- Hai người mai mắn gặp ta, nếu không thì nỗi oan khó giải tỏa! Bây giờ hai người hãy trở về đi. Đừng đi lang thang bên ngoài nữa!
Nói xong kêu người đem đồ đạc trả lại cho thầy trò Vương Toàn. Vừa nói tới đó thì Vương Hùng vào bẩm:
- Chúng tôi đã đưa Hòa thượng về tới.
Quan huyện truyền lịnh:
- Hãy mời vào!
La Hán gia lần này đến đại đường khéo léo đoán việc quạt vàng để giải cứu cho nghĩa phu tiết phụ.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 130

Tại công đường, quan huyện hỏi khẩu cung
Với thần trí, Tế Công đoán kim phiến

Sau khi được Vương Hùng bẩm cáo là có Hòa thượng đến, quan huyện mời vào ngay Tế Điên bước vào điện đường, quan huyện nhìn thấy Hòa thượng này giống hệt ông Hòa thượng kiếc mình thấy trong mộng không sai chút nào hết. Quan huyện lật đật đứng dậy ôm quyền nói:
- Thánh tăng có phải là Tế Điên ở chùa Linh Ẩn không?
- Lão gia quên rồi à? Chúng ta đã gặp nhau rồi, trong vụ Vương Toàn, Lý Phúc không giải tỏa được nỗi oan ấy!
- Phải, phải!
Tức tốc gọi gia nhân lấy ghế mời Hòa thượng ngồi, quan huyện hỏi:
- Thánh tăng từ đâu đến đây?
- Ta đi Bạch Thủy Hồ bắt yêu, tiện đường ghé qua đây.
- À ra thế! Thánh tăng đi Bạch Thủy Hồ, quan phủ Thiệu Hưng Cố Quốc Chương là chỗ quen biết với tôi, chúng tôi tuy là thuộc viên và thượng ty nhưng rất thân nhau không chia trên dưới. Thánh tăng nếu đi đến đó, tôi xin viết cho quan Tri phủ một phong thơ.
- Được! Xin hỏi lão nhân gia một câu nhé!
- Thánh tăng có việc gì xin cứ hỏi.
Lão gia làm quan ở địa phương này, tiếng tăm như thế nào?
- Bản huyện tự mình cũng không rõ. Thánh tăng có nghe lời đồn đại chi không?
- Tiếng tăm của lão gia rất tốt. Hai tay áo thanh liêm, yêu dân như con! Có một việc này, chẳng lẽ lão gia lại không xét xử?
- Việc gì thế? Xin Thánh tăng nói rõ giùm!
- Trong huyện ta có một sinh viên tên Lý Văn Long vô cớ thôi vợ, quan huyện chẳng lẽ chẳng xét!
Quan huyện Trương Giáp Thân ngạc nhiên nói:
- Không thấy có vụ án đó.
- Có mà!
Quan huyện lập tức đòi nhị gia trực thiếp lên hỏi:
- Có ai nộp cáo trạng tố cáo Lý Văn Long không?
Quan trực thiếp đáp:-Không có.
Quan huyện lại kêu quan coi về văn thư lên hỏi:
- Có ai nhờ viết cáo trạng tố cáo Lý Văn Long không?
- Bẩm, Không có.
Quan huyện lại truyền ban trị nhật lên hỏi:
- Có ai hàm oan tố cáo Lý Văn Long không?
- Bẩm, không có.
Quan huyện nói:
- Thánh tăng đã nghe thấy hết chưa? Sự việc này tôi khó mà phân xử được! Thư ký không đưa ra, thì quan không xét được; không người dâng cáo trạng thì làm sao tôi biện án đây?
Tế Điên nói:
- Có người tố cáo anh ta.
Quan huyện hỏi:
- Ai tố cáo anh ta?
Lão gia cứ truyền dẫn Lý Văn Long lên đây, anh ta nếu không phải vô cớ từ vợ thì lão gia cứ trị tội Hòa thượng tạ Lý Văn Long không phải là người ngoài, mà chính là bà con với Hòa thượng ta đó.
- Phải, phải đó!
Quan huyện lập tức sai Vương Hùng, Lý Báo đi bắt Lý Văn Long. Còn phần Lý Văn Long trở về nhà trong lòng buồn bực, nghĩ thầm: "Ở đâu có ông Hòa thượng khùng khùng như vậy kìa?". Còn đang suy nghĩ, bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa. Lý Văn Long bước ra mở cửa. Vương Hùng, Lý Báo nói:
- Lý tiên sinh, có người tố cáo ông đây.

http://tieulun.hopto.org

- Ai tố cáo tôi vậy?
- Ông Hòa thượng kiếc.
Lý Văn Long nghe nói lập tức vào bên trong lấy chiếc quạt xuyên vòng, hoa tai, tờ thiếp hoa tiên đem theo mình, bồng đứa nhỏ cùng Vương Hùng, Lý Báo đi đến nha môn. Lý Văn Long lên đến huyện đường thấy Hòa thượng kiếc ngồi ngang hàng với quan tri huyện, trong bụng nghĩ thầm: "Ta lên cửa quan phen này chắc là thua rồi!". Nghĩ rồi bèn bước tới, hô:
- Lão phụ đài ở trên, sinh viên Lý Văn Long xin ra mắt!
Quan tri huyện hỏi:
- Lý Văn Long, ngươi vô cớ thôi vợ, đã là người đóc sách biết pháp mà phạm pháp, đáng lãnh tội gì?
- Bẩm lão phụ đài, tôi thôi vợ có nguyên nhân, sao bảo là vô cớ? Nàng ta phạm tội thất xuất mới ra như thế!
- Có bằng chứng gì không?
- Bẩm lão gia, ngày hôm kia tôi đi cầu ở nhà sau. Kế nghe ở cửa sau có người kêu:-Nàng ơi hãy mở cửa. Tôi mở cửa ra nhưng tóm không được hắn, người ấy lanh chân chạy mất, từ trong áo rơi ra một gói nhỏ, tôi lượm đem về nhà xem thì là một đôi hoa tai, ba bài thơ tình. Tôi lục tìm ra quạt nhỏ xuyên vòng, nhân đó tôi mới đem vợ tôi là Trịnh thị trả về. Xin lão phụ đài xem thử đồ vật và mấy bài thơ này.
Nói xong lấy hoa tai, quạt nhỏ và mấy bài thơ đưa lên. Quan huyện xem xong đùng đùng nổi giận, nói:
- A, cái thằng này phải đánh mới được!Trước hết phải đánh hắn 200 giới xích cho ta!
Lý Văn Long lật đật hỏi:
- Xin lão phụ nói rõ chọ Sinh viên này phạm vào điều luật nào mà lão phụ đài đòi đánh như vậy?
- Đánh xong ta sẽ nói cho ngươi rõ.
Tế Điên nói:
- Xin lão phụ đài nể mặt tôi mà tha cho hắn một lần, tạm gác 200 giới xích mà nói cho hắn rõ.
Quan huyện hỏi:
- Lý Văn Long, bình thường hai vợ chồng ngươi có hòa thuận không?
- Bẩm, rất hòa thuận.
Bình thường vợ ngươi là người rất hiền thục phải không?
- Vâng, rất hiền thục.
Từ trước tới giờ vợ ngươi là người rất an phận, vợ chồng hòa thuận mà ngươi không biết sao? Việc này xảy ra là có người âm hiểm bày trò để ly gián vợ chồng ngươi đó. Phàm làm việc gì phải suy xét đôi ba phen! Vợ ngươi tư với người ta, ngươi có thấy tận mắt không?
Tế Điên nói:
- Xin lão gia sai người đến bắt Trịnh thị, Mã thị và Lại Tử đem cả về đây đi.
Quan huyện lập tức sai Vương Hùng, Lý Báo đi bắt họ dẫn về. Phần Trịnh thị từ hôm theo mợ về nhà rồi, hôm sau năn nỉ mợ đến nhà Lý Văn Long, Lý Văn Long chẳng những không mở cửa đón tiếp mà còn mắng đuổi về. Mã thị về nhà nói lại, Trịnh thị khóc chết đi sống lại. Mã thị nói:
- Ta cũng không tới đó nữa.
Ăn sáng xong, có một bà già chừng 60 tuổi đến nhà Mã thị, thấy Trịnh thị, bà ấy hỏi Mã thị:
- Cô nương đó là ai vậy?
- Đó là cháu gái tôi, đã gã cho Lý Văn Long rồi.
- Ái chà, cô nương này từ đầu đến chân chỗ nào cũng xinh đẹp hết mà lấy gã cùng đinh Lý Văn Long làm gì? Đáng tiếc thật!
- Hiện giờ Lý Văn Long không cần nó nữa, trả về nhà đây.
- Vậy cũng tốt, sớm chia tay với gã đó ngày nào bớt được khổ sở với gã ngày đó. Để tôi làm mai cho một mối nhé! Biện Hổ viên ngoại là công tử của binh bộ Thượng thơ vừa mới chết vợ, muốn tục huyền. Chỗ này nên duyên phận thì quần áo mặc cả rương, đồ trang sức đựng đầy hòm lớn, mặc sức mà sung sướng!
Trịnh thị nghe nói như vậy mới hỏi:
- Bà này năm nay được bao nhiêu tuổi?

http://tieulun.hopto.org

- Tôi 68 tuổi.
- Tốt, bà nên sống 68 năm nữa cho được 138 tuổi. Bà sống từng tuổi này đáng lẽ nên nói những lời đức hạnh không chia rẽ vợ chồng người ta mới phải chớ. Bà hãy mau đi đi!
Bà già ấy nghe Trịnh thị nói ngáy như thế vội rút lui ngay Một lát sau lại có một người đàn bà hơn 40 tuổi đến gặp Trịnh thị cũng gợi ra chuyện:
- Không nên sống với Lý Văn Long để chịu cực khổ. Tại cô không chịu xa hắn thôi, nếu chịu bước đi bước nữa thì cơm ăn áo mặc dư xài. Để tôi làm mai Biện Hổ viên ngoại cho cô, được không? Một khi đã thành vợ Ông ấy thì nhất hô bá ứng, đi ra toàn ngồi kiệu không thôi!
Trịnh thị lại đuổi họ đi. Liên tiếp bốn người đến đều bàn về việc làm mai cho Biện Hổ. Trịnh thị là người thông minh, mới nghĩ thầm: "Tới đây, bốn bà mai đều chỉ làm mối cho một mình Biện Hổ, nếu làm mối cho hai nhà còn có thể chấp nhận được! Còn ở đây chỉ làm mối cho một người, chắc trong đó có duyên cớ gì đây?"
Trịnh thị lại nghĩ: "Việc này chắc là Biện Hổ sai họ đến ly gián vợ chồng mình đây. Chi bằng ta hứa thuận, đòi hắn phải chi ra 500 lượng bạc để đưa cho chồng ta Lý Văn Long phấn chí học tập và nuôi dạy đứa bé. Đến khi rước dâu, ta dấu theo một con dao, dụ cho Biện Hổ thật thà khai hết, ta mới dùng dao giết chết Biện Hổ rồi tự mổ bụng để làm sáng danh trinh tiết và cũng để Lý Văn Long tỏ rõ tấm lòng chung thủy của ta".
Nghĩ như vậy, Trịnh thị nói với bà mai:
- Tôi ưng thuận, bà về đi! Nhưng có một điều kiện này là phải đưa trước cho tôi 500 lượng bạc, không có bạc đưa trước thì tôi không lên kiệu đâu nhé! Và phải tìm chồng trước của tôi là Lý Văn Long đến đây cho tôi gặp mặt một lần. Không làm đúng những điều này kể như việc không thành đâu nhé!
Bà mai nghe xong rồi nói:
- Mấy điều đó có khó gì. Để tôi sai người đi tìm Lý Văn Long chồng cô đến để cô gặp mặt. Tiền cô cần cũng có sẵn, chỉ cần cô bằng lòng, tôi sẽ đi nói lại. Cứ thế mà làm nhé!
Bà mai đi rồi, ngày hôm sau trở lại nói:
- Xong hết rồi, tối nay sẽ rước dâu. Trước đó có người mang tiền tới, rồi có kiệu rước sau.
Vừa nói tới đó thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Mã thị bảo Lại tử ra của mở xem đúng là hai vị công sai. Mã thị hỏi:
- Hai vị tìm ai?
Vương Hùng, Lý Báo nói:
- Có người tố giác các ngươi đó!
- Ai tố giác chúng tôi vậy?
- Lý Văn Long đấy!
- Hay dữ a! Lý Văn Long đã thôi vợ rồi mà còn ngược lại đi tố cáo chúng tôi nữa!
Vương Hùng nói:
- Lão gia có lịnh: Truyền Trịnh thị, Mã thị và Lại tử đều phải lên huyện hầu cả!
Mã thị nói:
- Ối chào, Lại tử của nhà tôi là một đứa khờ, có chọc ghẹo ai đâu nào?
- Lão gia có dạy rồi! Vương Hùng nói.
Mã thị không còn cách nào hơn đành phải nhờ người coi nhà, cùng với Trịnh thị dắt theo Lại tử đi đến công đường. Vương Hùng vào trước bẩm báo; quan huyện dặn:
- Hãy đưa Trịnh thị lên trước!
Trịnh thị bước vào quan đường, con của Lý Văn Long mới ba tuổi, vừa thấy mẹ ré lên khóc. Quan huyện hỏi:
- Nàng là Trịnh thị phải không?
- Vâng, tiểu phụ nhơn đến hầu.
Quan huyện nhìn thấy Trịnh thị ăn vận rất bình thường, bèn hỏi:
- Tại sao chồng nàng là Lý Văn Long lại từ nàng thế?
- Tiểu phụ nhơn không biết.
- Nàng có bằng lòng với Lý Văn Long không?
- Tiểu phụ nhơn dù không dám nói là mình biết đọc sách, hiểu lễ nghĩa, nhưng cũng biết: Trung

http://tieulun.hopto.org

thần không thờ hai chúa, liệt nữ không lấy hai chồng. Xin lão gia ban ân cho, tôi mong muốn ở với chồng tôi.
- Hai ngày nay ngươi ở nhà mợ, mợ ngươi có nói gì với ngươi không?
- Tôi nhờ mợ tôi đi khuyên giải giùm chồng tôi, mợ tôi bị chồng tôi mắng đuổi về mà mợ tôi cũng không để ý đến. Hôm qua liên tiếp có bốn người đàn bà đến làm mai mối, đều làm mối cho viên ngoại Biện Hổ. Tôi mới sanh lòng nghi! Đây chắc là Biện Hổ có chủ ý muốn ly gián vợ chồng tôi.
- Ngươi có đồng ý với người ta không?
- Tôi đã hứa với họ.
- Ngươi đã muốn ở với chồng ngươi, tại sao lại còn hứa với người ta?
- Tôi tính đòi họ 500 lượng bạc đem đưa cho Lý Văn Long, để chồng tôi ra sức học tập và nuôi dưỡng đứa bé này. Tôi tuy hứa như vậy nhưng chừng cưới về, tôi dấu theo con dao, dụ cho Biện Hổ thật tình khai hết, tôi sẽ giết hắn rồi mổ bụng mình. Lúc đó quan chức khám nghiệm mới rửa sạch tiếng xấu của tiểu phụ này.
Quan huyện nghe xong gật gật đầu rồi cho đem Trịnh thị xuống, đưa Mã thị lên. Quan huyện nhìn thấy Mã thị là một phụ nữ hơn 30 tuổi, cũng khá xinh đẹp lộ vẻ phong lưu, mới hỏi:
Này Mã thị, cháu ngươi bị đuổi về, sao ngươi không khuyên giải họ?
- Bẩm lão gia, tiểu phụ nhơn có đến nhà Lý Văn Long định khuyên giải, nhưng Lý Văn Long không mở cửa, lại mắng chửi đuổi tôi về. Tôi về nói với cháu: Lần trước cháu lấy chồng do cậu mợ gả, lần này là do cháu định đoạt lấy, ta cũng không để ý chi nữa! Bà mai đến làm mối và tự nó hứa với người ta, tiểu phụ nhơn cũng không kêu nó lấy chồng khác.
Quan huyện nghe nói, biết vụ án này không tìm ra mang mối, khó xử đây! Mới hỏi Tế Điên:
- Bạch Thánh tăng, phải làm sao đây?
- Đưa Mã thị xuống rồi đem Lại tử lên đây xem!
Quan huyện hỏi thằng bé:
- Này Lại tử! Hãy nói thiệt đi, ta sẽ cho quần áo mới, cho tiền mua thịt ăn!
Lại tử là một thằng khờ, trả lời:
- Tôi không biết.
Hỏi điều gì nói cũng trả lời: "Tôi không biết" cả.
Quan huyện thấy khó xử quá mới hỏi Tế Điên. Tế Điên day qua tai Vương Hùng nói nhỏ mấy câu. Vương Hùng gật gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 131

Tỏ tình thật, Trịnh thị tố Biện Hổ
Định diệu kế, La Hán bắt tặc nhân

Tế Điên kề tai Vương Hùng, Lý Báo nói nhỏ mấy câu, Vương Hùng quay mình đi thẳng ra ngoài. Lý Báo cầm một khối thịt ở trước đại đường dùng bảng đánh vào, giống như đánh người vậy. Các quan nhơn cũng hò hét ra oai:
- Đánh, đánh đi!
Bên ngoài, Mã thị nghe tiếng đánh mới hỏi:
- Đánh ai vậy?
Vương Hùng đáp:
- Đánh Lại tử con cô chứ ai!
Mã thị nghe nói lòng đau như dao cắt, chịu không nổi! Giây lát, Tế Điên bảo đem Lại tử giấu đi, rồi đưa Mã thị vào. Mã thị thấy con mình không có ở đó nữa, cũng không biết là bị nhốt ở đâu, bèn đến trước công đường quỳ xuống. Quan huyện vỗ kỉnh đường một cái chát, nói:
- Mã thị, ngươi thật là to gan lớn mật mới làm những chuyện ghê gớm như thế! Vừa rồi Lại tử đã khai hết những việc ngươi làm. Ngươi còn chưa chịu khai thiệt ư?
Mã thị còn đương ngạc nhiên, thì quan huyên lại nói:
- Không dùng hình phạt, ngươi không chịu nói mà! Con ngươi đã khai hết rồi mà ngươi còn dám giấu sao? Bây đâu, vả miệng nó cho ta!
Mã thị nghe vậy sắc mặt biến nhanh, lật đật nói:
- Lão gia không cần phải động hình, Lại tử đã nói rồi, tôi cũng xin nói.
- Ngươi hãy mau nói thiệt đi bản huyện sẽ không đánh ngươi.
- Bẩm lão gia, tiểu phụ nhơn ở giá thủ tiết mà không có tiền sinh sống, nhơn có viên ngoại Biện Hổ ở cùng phường, tôi thường giúp việc cho Biện viên ngoại, Biện viên ngoại thường cho nhà chúng tôi tiền, cho tiền tôi mua đồ trang sức, sắm quần áo, qua lại gần gũi, cùng tiểu phụ nhơn thông gian đã lâu. Một hôm, Biện viên ngoại đến nhà tôi nói rằng: Ở hẻm số 2 nội thành, gặp nơi góc tường phía Bắc ở nhà phía Tây đường một người phụ nữ khoảng hơn 20 tuổi, vóc dáng ưa nhìn, đem đổ nước dơ, ông ta cưỡi ngựa đi qua nhìn thấy, ông ta khen đẹp hết lời. Tôi nói: Ông đừng nói bậy bạ! Nó là cháu gái tôi đấy. Ông ta bảo tôi rước về nhà đi, để ông ta lập thêm phòng nữa. Tôi nói: Không được đâu! Cháu gái tôi là người trinh tiết liệt phụ. Sau đó, ông ta đưa tôi một đôi khoen vàng, một chiếc quạt xuyên vòng, bảo tôi đem dấu ở nhà cháu gái. Ông ta nói, nếu có thể chia cách vợ chồng nó, thì sẽ cho tôi 50 lượng bạc. Tôi cầm chiếc vòng đi, để lại một chiếc. Một hôm, tôi thấy cháu gái tôi đi ra ngoài, tôi bèn đem chiếc quạt xuyên vòng để trong rương nó. Việc này là do tôi làm. Những việc sao đó thì tôi không biết. Những việc khác đều do Biện Hổ làm cả. Một hôm, Lý Văn Long đến tìm tôi bảo tôi đem cháu tôi về nhà, tôi cũng không biết sự việc ấy tại làm sao. Đó là những việc trước tôi tình thật khai báo.
Quan huyện nghe nói bèn sai Vương Hùng, Lý Báo:
- Dẫn Biện Hổ về cho ta!
Tế Điên nói:
- Lão gia bắt không được đâu!
- Làm sao mà bắt không được?
- Lão gia thử nghĩ xem: Biện Hổ là con quan Binh bộ Thượng thơ, trong nhà thủ hạ rất đông, lại là nhà sân vườn lớn, quan nhơn một khi đến đó, hắn được tin sẽ luồn cửa sau chạy mất.
- Vậy theo ý Thánh tăng phải làm thế nào?
- Để ta mang Vương Hùng, Lý Báo và Lại tử đi bắt hắn. Ta có cách của ta.
- Được, xin phiền Thánh tăng một phen!
Tế Điên bèn dẫn Vương Hùng, Lý Báo, Lại tử ra khỏi nha môn. Tế Điên nói:
- Hai vị đầu mục và Lại tử cứ đến nhà họ đợi ta.
Vương, Lý hai người gật đầu ưng thuận, cùng Lại tử đến nhà Mã thị. Tế Điên đi thẳng đến cửa nhà Biện Hổ, nhìn thấy ở đó treo đèn kết hoa rất là náo nhiệt, bèn bước tới cửa, nói:
- Xin chào, xin chào!

http://tieulun.hopto.org

Người quản gia giữ cửa nói:
- Đại sư phó hãy đi mau đi! Ngày đại hỷ của viên ngoại chúng tôi mà sư phó đến làm gì?
- Ta đến để đọc bài chúc mừng đấy mà!
- Không có người xuất gia nào đọc bài mừng đám cưới cả! Ông mau đi đi cho!
- Chúng ta là người láng giềng, ông cho ta mấy điếu được không?
Quản gia nghe giọng nói của Hòa thượng, mới hỏi:
- Đại sư phó là người ở phủ Thai Châu phải không?
- Phải đấy!
- Tôi nghĩ đại sư phó là người đồng hương, thôi thì sư phó đọc đi! Đọc xong tôi vào lấy tiền đưa cho sư phó hai điếu.
- Làm phiền quản gia quá! Tôi đọc đây!

Treo đèn kết tuội khắp sân hồng
Gấm thêu trên cửa gấm thêm bông
Hòa thượng đến đây không việc khác
Đọc cho gia chủ Tạng kinh xong.

Quản gia nói:
- Hòa thượng đừng có đọc Tạng kinh nha! Nếu viên ngoại chúng tôi nghe thấy, lập tức đưa ông lên nha môn đó. Hòa thượng đọc lời chúc cát tường đi!
- Ta đọc đây:

Treo đèn kết tụi vẻ râm ran
Ngàn muôn chớ để nữ ngang hàng
Phúc thần, Hỷ thần đều có ca?
Diêm chúa đưa thơ mời tân lang.

Quản gia nghe đọc mới nói:
- Hòa thượng muốn bị đòn hả? Ông chúc lời tốt lành đi chớ!
- Ta không biết chúc, thôi, quản gia đưa tiền cho ta đi!
- Tôi nghĩ Hòa thượng là người đồng hương, nếu không tôi bẩm với viên ngoại là Hòa thượng mệt đấy nhé!
- Thôi, quản gia vào lấy tiền đi.
Quản gia vào bên trong đem ra hai điếu tiền, Tế Điên cầm lấy tiền đi đến nhà Mã thị Ở ngõ hẻm thứ hai phía Tây thành. Vương Hùng nói:
Bạch Thánh Tăng! Chúng ta làm sao bắt được Biện Hổ đây?
Tế Điên kêu: - Lại tử!
- Lại tử đáp lời. Tế Điên nói:
- Lại tử! Ngươi đến nhà Biện viên ngoại nói như thế này: Mẹ tôi bảo Biện viên ngoại không cần phải đợi đến tối mới rước dâu, ngủ nhiều, đêm dài ra mất; bây giờ đưa kiệu đến rước đi, nhớ mang theo 500 lượng bạc. Ngươi nói thêm: Mẹ tôi nói, khi tân nhơn xuống kiệu rồi, Biện viên ngoại hãy đích thân đưa tân nhơn một trái bình quả, đó là nghĩa bình bình an an đấy. Ngươi đừng nói ra việc quân lính đi theo, cứ nói như lời ta dặn.
Lại tử vốn là một đứa khờ, nói:- Ừ mà! Rồi đi ngay đến nhà Biện viên ngoại. Vừa đến cổng nhà Biện Hổ, gia nhân quen biết với nó, mới hỏi:
- Lại tử! Mày đến đây làm gì?
- Mẹ tôi nói: Biện viên ngoại chẳng cần phải đợi đến tối mới rước dâu, ngủ nhiều thành đêm dài mất! Bây giờ đưa kiệu đến rước đi.
- Phải đó!
Gia nhân nói rồi đưa Lại tử vào gặp viên ngoại. Biện Hổ hỏi:
- Lại tử! Mày đến đây làm chi?
- Mẹ tôi nói: Biện viên ngoại rước dâu ngay đi, nhớ đem tiền theo nhé! Khi tân nhơn xuống kiệu,

http://tieulun.hopto.org

viên ngoại phải đích thân đưa cho tân nhơn một trái bình quả, có nghĩa là bình bình an an đó!
- Phải đấy! Thôi mày về đi!
Lại tử lập tức trở về. Biện Hổ kêu người phù dâu nổi trống tấu nhạc rùm trời, ngồi kiệu hoa đi rước dâu. Đằng này Vương Hùng và Lý Báo mới hỏi Tế Điên:
- Hòa thượng ơi! Mình làm sao đây? Kiệu tới rồi, rước ai bây giờ?
- Thì ta lên kiệu, hai ông đi phò kiệu. Hai ông lấy trước 500 lượng bạc, mỗi người cầm 250 lượng, rồi Hòa thượng ta lên kiệu. Đến chừng xuống kiệu ta sẽ bắt nó. Nếu không như vậy làm sao bắt được?
Mới vừa nói tới đó thì kiệu đã đến trước cổng. Tế Điên đã cho đóng cổng trước rồi; bảo Vương Hùng và Lý Báo nói:
- Khi tân nhơn lên kiệu, kỵ 12 thuộc tướng, chẳng cần phải người phù dâu, vậy mấy người phù dâu hãy trở về đi.
Vương Hùng, Lý Báo bên trong cửa nói ra, bảo các bà phù dâu bên ngoài hãy trở về đi. Bên ngoài, mấy người đánh trống kêu mở cửa để khỏi sai giờ tốt. Tế Điên nói:
- Hãy thổi bài Đại Khai môn đi!
Bên ngoài thổi tiêu đánh trống. Tế Điên nói:
-Thổi bài Tiểu khai môn, thổi nửa bài thôi nhé!
- Tôi không biết.
- Thổi bài Hoa đắc thắng.
Bên ngoài lại thổi lại đánh trống. Tế Điên lại kêu:
- Thổi bài Tôn đại thánh.
- Tôi không biết.
Tế Điên nói:-Hãy đưa bao vào.
Bên ngoài cánh cửa đưa vào bao đỏ, bên trong có tiền. Tế Điên nói:
- Nhét một bao Nhất môn ngũ phúc, nhét hai bao Nhị tự bình an, nhét ba bao Tam dương khai thái. Lại còn bao Tán mãn thiên tinh nữa!
Tế Điên hô xong mới cho vào nhà. Vương Hùng mở cửa, kiệu hoa tiến vào, có quản gia đi theo, quen biết với Vương Hùng và Lý Báo, bèn nói:
- Hai vị đầu mục cũng bận rộn về việc này quá nhỉ!
- Phải thế chứ! Có mang theo 500 lượng bạc không? Không mang thì cô dâu không lên kiệu đâu nhé!
- Có mang theo đây!
- Vậy thì đưa chúng tôi đi!
Quản gia lấy bạc đưa cho hai vị Ban đầu. Kiệu hoa đỗ ngay trước cửa, Tế Điên lên kiệu ngồi; Vương Hùng, Lý Báo đi phò hai bên kiệu, thổi kèn đánh trống trở về nhà. Biện Hổ cầm một trái bình quả đưa vào trong kiệu, Tế Điên tiếp lấy đưa lên miệng ăn, còn đưa tay nắm chặt lấy tay Biện Hổ. Biện Hổ trong bụng nghĩ thầm: "Sao mà tay mỹ nhân lại to đến thế? Chắc là bị giặt quần áo mới ra nông nỗi!"
Mọi người trong nhà, từ vú em, phù dâu, a hoàn đều muốn thấy mặt người đẹp, chắc là "trên đời ít có, dưới thế không hai", lật đật bước tới vén kiệu lên, thì thấy ngồi lù lù một ông Hòa thượng kiếc. Ai nấy ôm bụng cười lăn. Tế Điên hét:
- Hay cho Biện Hổ, mi chạy đi đâu?
Vương Hùng bước tới rút dây sắt trói nghiến Biện Hổ lại. Các gia nhân muốn đến ngăn cản, bị Tế Điên dùng định thân pháp thân giữ cứng lại, rồi kéo Biện Hổ về công đường. Về đến công đường, quan huyện hỏi:
- Bên dưới có phải là Biện viên ngoại không?
Biện Hổ nói:
- Lão phụ đài!
- Này Biện Hổ!
- Này Trương Giáp Tam, quan Tri huyện!
- Hay cho tên ác bá!
- Hay cho lão tặc quan!

http://tieulun.hopto.org

Quan huyện đùng đùng nổi giận, mắng:
- Này Biện Hổ! Mi thật là gan, lại dám mục hạ vô quan trường, hò hét giữa công đường! Tại sao mi dám lập kế dối trá mưu hại phụ nữ nhà lành, thông gian với Mã thị? Hãy thành thật khai báo đi!
- Ta không biết!
- Đại khái, hỏi miệng trơn mi không chịu khai, vậy thì bây đâu, kéo xuống đánh hắn 40 bảng cho ta!
- Tạo ban lập tức đè Biện Hổ xuống đánh 40 đại bảng, đánh đến nổi da rách thịt lòi, máu tươi chảy ròng ròng. Đánh xong lão gia lại hỏi tiếp.
Biện Hổ vốn xuất thân là một công tử, từ trước đến nay chưa hề bị đau đớn như vậy, nên đâu thể ương ngạnh mãi, mới nói:
- Lão gia khỏi cần phải gia hình nữa! Tôi xin nói thật đây: Trước nay tôi thông gian với Mã thị, một hôm gặp Trịnh thị xinh đẹp quá, tôi hỏi Mã thị, mới biết đó là cháu của cô ta, và cô ta bảo người ấy là phụ nữ rất trinh tiết. Nhà tôi có một vị tiên sinh đang dạy học, họ Đồng, tên đôi là Giới Mị Ông ta mớm ý cho tôi, bảo tôi mua một đôi vòng, một chiếc quạt nhỏ, rồi kêu Mã thị đem dấu ở nhà Trịnh thị trước. Nhà tôi có mở một quán bán lụa, hôm ấy cố ý nói là mời Lý Văn Long đến viết thợ Đồng tiên sinh làm cho tôi hai bài thơ, một bài từ, kèm theo một đôi hoa tai, tôi cho người cầm đi đến nhà Lý Văn Long, cố ý cho Lý Văn Long biết để hắn thôi vợ, rồi tôi đưa người làm mai đến nói là xong việc. Những việc này là do Đồng tiên sinh mớm ý cả.
Quan Tri huyện lập tức ký ghi chép lời cung khai, rồi hỏi Biện Hổ:
- Này Biện Hổ, ngươi chịu đánh hay chịu phạt?
- Chịu đánh là sao? Chịu phạt là sao?
- Chịu đánh ư? Ta cách bỏ chức viên ngoại của ngươi, chiếu theo lệ mà đánh đủ số. Còn chịu phạt ư? Phạt ngươi 5.000 lượng bạc.
Biện Hổ tình nguyện chịu phạt. Quan huyện kêu đem Mã thị lên, dạy vả miệng 40 cái, và nói:
- Ta nghĩ ngươi là đàn bà không biết gì, mới dễ dãi cho ngươi. Lần sau sẽ phạt nặng, từ nay phải an phận nhé!
Quan huyện lại kêu Lý Văn Long lên, bảo thơ ký đọc lời cung khai cho nghe, và nói:
- Lý Văn Long, ngươi nghe rõ chưa? Vợ ngươi vốn là người liệt phụ trinh tiết, vô cớ mà bị hàm oan, ngươi hãy rước về nhà đi, bản huyện thưởng cho ngươi 5.000 lượng bạc đây, về nhà phấn chí học hành, lần sau như vậy sẽ phạt nặng.
Lý Văn Long dập đầu như tế sao, cảm ơn quan huyện. Biện Hổ giao bạc, Lý Văn Long lãnh bạc, rồi trở về nhà. Vụ án coi như kết thúc, chừng đó quan huyện mới nói:
- Mời Thánh Tăng ở lại đây vài hôm nhé!
- Còn có 500 lượng bạc kia, hãy thưởng cho Vương Hùng, Lý Báo hai người. Ngày mai Hòa thượng ta sẽ đi đến Bạch Thủy Hồ bắt yêu.
Quan huyện kêu dọn tiệc rượu khoản đãi Hòa thượng. Ăn uống tới tối mới nghỉ. Hôm sau, quan huyện nói:
- Tôi có một phong thơ gởi cho quan tri phủ Thiệu Hưng Cố Quốc Chương và phái Vương Hùng, Lý Báo đưa Thánh Tăng đi có được không?
- Được chớ! Tế Điên gật đầu đáp:
Quan tri huyện lập tức viết thơ, sai Vương Hùng, Lý Báo cầm thơ đi theo Tế Điên.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 132

Đưa Thánh Tăng bắt yêu Bạch Thủy Hồ
Giả Tế Công lọt vào Thiệu Hưng Phủ

Tế Điên cáo từ quan huyện Tiêu Sơn, cùng Vương Hùng, Lý Báo theo đường lớn đến thẳng Bạch Thủy Hồ, cứ đói ăn khát uống, đêm nghỉ ngày đi. Một hôm, vừa đến cửa Đông phủ Thiệu Hưng, thì thấy trên đường người ta đổ xô tấp nập, chen chân không lọt. Vương Hùng, Lý Báo mới hỏi những người đi đường:

- Việc gì mà tụ tập đông thế?

- Tế Công trưởng lão bắt yêu ở Bạch Thủy Hồ.

- Cái gì? Chúng tôi chưa tới mà làm sao biết Tế Công đi bắt yêu?

Mọi người đều bàn tán xôn xao, có người nói:

- Tôi vì coi việc bắt yêu mà buôn bán dẹp hết.

Đang nói tới đó thì đầu kia mọi người la lên:

- Đại nhân cùng Tế Công trưởng lão đã tới! Sẽ đến nghỉ tại miếu Mã Vương dùng làm công quán tạm, uống trà ăn cơm xong, giây lát sẽ lên đài bắt yêu.

Vương Hùng nhìn theo hướng mọi người nói, thấy đi đầu là roi bài côn kích, thanh la lộng quạt, theo sau là hai cỗ ngựa, bên trái là ngựa hồng, bên phải là ngựa bạch. Vị đại Hòa thượng cỡi trên lưng ngựa hồng đang nhảy xuống đất. Vị này mình cao hơn trượng, đầu lớn, tam đình mở rộng, cổ ngắn lại to, mặt đỏ hồng, khoác hoàng bào, trên cổ đeo xâu chuỗi 108 hột, sau lưng giắt giới đao, vớ trắng tăng hài vàng, đúng là dáng vẻ của bậc La Hán. Cưỡi trên ngựa bạch là quan tri phủ Cố Quốc Chương đầu đội mũ đen có giắt lông chim, mình mặc đại hồng mãn bào, lưng thắt ngọc đái. Có người đến cạnh, nói:

- Xem vị Tế Công trưởng lão kìa, thiệt là bậc La Hán có khác!

Có người nói:

- Vị này chắc không phảo Tế Điên Tăng đâu! Tế Điên Tăng là ông thầy điên, tóc trên đầu dài chừng hai tấc, mặt dính đất tèm lem, tăng y rách nát, tay vấn sứt bâu, lưng buộc dây nhung, khật khà khật khưỡng, hai chân trần mang đôi dép cỏ, rách rưới hết cỡ, say rượu bét nhè, mới phải là Tế Điên Tăng.

Nói rồi lấy tay chỉ Tế Điên, nói:

- Giống như vị đại sư phó này, mà có thể ông ta còn hơn nữa!

Tế Điên hỏi:

- Tệ hơn ta! Vậy chú có biết Tế Điên không?

Người kia buột miệng nói càn:

- Có chớ! Tôi quen biết Tế Điên đã lâu. Hồi mùa hè năm ngoái, tôi có ở mấy tháng tại Lâm An.

- Chớ không phải mùa hè năm ngoái chú đương buôn bán ở Dương Châu à? Làm sao chú lại có mặt ở Lâm An được?

Người kia nghe nói, ngạc nhiên hỏi:

- Tôi buôn bán ở Dương Châu làm sao ông biết được?

- Vậy mà ta biết chớ!

Đúng lúc đó, Vương Hùng, Lý Báo tới nói:

- Bạch Thánh Tăng! Ngài xem ở đây lại có một Tế Điên nữa kìa! Nếu Ngài muốn tỏ ra là Tế Điên thiệt, thì bọn tôi trình bức thư này lên; nếu Ngài muốn làm Tế Điên giả thì nên đừng dự vào làm chi!

- Ta cũng không biết mình là thiệt hay giả, còn hai ông thấy sao cũng được.

Đương nói tới đó thì ngựa đã đi ngang trước mặt. Tế Điên hét lên một tiếng:

- Hay cho con chó của Vương Bác Hầu này! Mi sẽ biết tay ta.

Vừa hét vừa nhảy xổ lại nắm hàm thiếc ngựa của Tế Điên giả cỡi níu lại. Vị Tế Điên giả này xuất hiện, cũng có một lý do (Ngoài cửa Đông có một đường sông tên là Một Lạo Hà, nhưng trong "Tế Công Toàn Truyện" lại viết là Bạch, và kêu là Bạch Thủy Hồ. Tác giả của sách này cũng không dám tự ý đưa ra ý kiến riêng để cải chánh, nên vẫn để là Bạch Thủy Hồ). Quan Tri phủ Thiệu Hưng Cố Quốc Chương đáo nhậm tại địa phương này không bao lâu thì nước trong hồ này bỗng nhiên bốc

http://tieulun.hopto.org

mùi thơm, các trẻ con ở quanh hồ đi đến đó nghe mùi thơm của nước hồ bốc lên bèn nhảy xuống hồ cả. Về sau, các thôn trang quanh hồ mới lập hương án, làm một buổi tế lễ ở bên hồ, chỉ thấy từ trong hồ xông lên hai luồng khí âm dương, nghe thấy tiếng nói mà không thấy tiếng người, rằng: "Mỗi ngày phải ăn thịt một đứa bé trai và một đứa bé gái. Nếu không đem nộp thì tất cả trẻ nít của phủ Thiệu Hưng đều bị ăn sạch".
Hơn 600 thôn trang đều cùng họp bàn, nhà ai có trẻ nít đều phải viết tên họ trên giấy rồi vo lại bỏ vào trong đấu. Mỗi ngày bốc thăm, bốc trúng tên con nhà ai thì trẻ con nhà đó phải nộp cho yêu tinh ăn thịt. Việc này bẩm lên quan, quan huyện cho viết bố cáo khắp nơi: Ai có thể bắt được yêu tinh, xin thưởng 100 lượng bạc.
Một hôm, bỗng nhiên trước cửa nha môn của tri phủ có tiếng niệm "A Di Đà Phật". Đó là một vị đại hòa thượng, mặt đỏ, mình cao khoảng một trượng, mặc áo vàng, tự xưng: "Bần đạo là Tế Điên Hòa thượng ở chùa Linh Ẩn, đương ngồi thiền trong chùa, bỗng nhiên tâm cơ máy động, bèn toán biết Bạch Thủy Hồ có yêu tinh hại người nên bần đạo cố ý cỡi mây đến đây để hàng yêu bắt quái cứu giúp dân chúng. Các ngươi hãy vào bẩm với quan Thái thú rằng có bần đạo đến nhé!". Các quan nhơn trở vào bẩm báo. Quan tri phủ lập tức bước ra nghinh tiếp, nói:
- Thánh Tăng giá lâm, mà đệ tử không hay để tiếp rước!
Nói rồi quỳ xuống hành lễ. Vị hòa thượng đó lật đật khoát tay, nói:
- Không cần phải hành lễ. Xin đi trước dẫn đường.
Vào đến thư phòng ngồi xuống, quan Tri phủ hỏi:
- Thánh Tăng từ chùa Linh Ẩn tới đây khởi hành từ lúc nào? Đi bao lâu mới tới?
Tế Điên giả nói:
- Bần tăng sáng sớm hôm nay cỡi mây mà đến, đặc biệt hàng trừ yêu quái.
- Thánh Tăng bắt yêu, vậy dùng những vật chi?
- Đại khái là không cần chi, nên dựng một pháp đài cao ở trên bờ hồ.
Quan Tri phủ một mặt sai người dựng pháp đài, một mặt hỏi hòa thượng ăn chay hay ăn mặn?
- Chay mặn gì cũng được!
Quan Tri phủ sai làm một công quán tạm ở miếu Mã Vương ngoài cửa Đông, rồi mời hòa thượng đến công quán dùng cơm. Dùng cơm xong thì pháp đài cũng dựng xong, lúc ấy quan Tri phủ cùng hòa thượng mới đến Bạch Thủy Hồ. Hòa thượng mới lên pháp đài thắp hương đảo cáo thầm các vị tiên linh quá vãng:
- Đệ tử vốn là người luyện khí ở Phi Long Sơn, nhơn vì ở Bạch Thủy Hồ có yêu tinh hại người, con không phải đến đây để hưng yêu tác quái, mà là bắt trừ yêu tinh để cứu giúp lê dân địa phương. Mong các vị thần linh bảo hộ cho.
Đảo cáo xong, họa ba đạo bùa dán lên giới đao, đốt đạo bùa linh ánh sáng lớn bằng cái bát. Hòa thượng trong miệng đọc:
- Đốt đạo bùa này ném xuống hồ, bắt yêu tinh phải hiện ra.
Hô xong ném đạo bùa xuống hồ, tức thì dưới hồ nước réo sôi ùng ục nghe như có tiếng bò rống, rồi nước rẽ làm hai, từ dưới hồ vọt lên hai luồng khí âm dương xông thẳng đến chỗ hòa thượng chụp xuống. Vị hòa thượng này không chậm trễ há miệng phun ra một luồng khí đen chọi lại với hai luồng khí âm dương nọ. Luồng khí đen này to bằng hột đào, còn luồng khí âm dương kia to chừng bằng chén uống trà. Luồng khí âm dương từ dưới hồ xông lên lần lần đè luồng khí đen thấp xuống. Nguyên, con yêu tinh dưới Bạch Thủy Hồ có 8 – 9.000 năm tu luyện; còn Tế Điên giả ấy chỉ có công phu khoảng 5.000 năm nên địch không lại. Mọi người đừng xem cũng không biết, chỉ thấy vị Hòa thượng mồ hôi tươm ra có hột rớt từng giọt trên pháp đài. Mặt trời đã ngã về Tây, bỗng nhiên mây tụ Ở hướng Tây bắc, sấm chớp đì đùng, luồng khí âm dương đó liền thâu lại. Vị Hòa thượng trên pháp đài mệt nhọc đến nỗi thân ướt đẫm mồ hôi, nói với quan Tri phủ:
- Thưa lão gia, hôm nay bần tăng không mang theo pháp bửu, để trở về lấy, ngày mai sẽ bắt yêu.
Quan Tri phủ hỏi:
- Thánh tăng trở về chùa Linh Ẩn xa 1.800 dặm mà đi về có kịp không?
- Bần tăng biết cỡi mây mà!
Nói xong câu đó, như một làn khói đen, Hòa thượng biến mất. Mọi người đều khen:
- Đó mới thật là thần tiên.

http://tieulun.hopto.org

Quan Tri phủ trở về nha môn. Hôm sau quả nhiên Hòa thượng đó lại tới. Ông ta nguyên không phải là đối thủ của yêu tinh ở Bạch Thủy Hồ, bèn trở về núi, muốn thỉnh một lão đạo có đạo hạnh, nào ngờ vị ấy không chịu đi giúp, ông ta nổi giận, hôm nay đến thí mạng với con yêu tinh Bạch Thủy Hồ. Khi gặp, quan Tri phủ cho rằng ông ta đã lấy bửu bối về, bèn xếp đạt chuẩn bị ăn cơm ở công quán tạm ngoài miếu Mã Vương. Hôm nay chưa đến giờ bắt yêu mà người xem đông nghẹt, chen chân không lọt. Quan Tri phủ cùng Tế Điên giả cỡi ngựa đến miếu Mã Vương. Đang đi, bỗng Tế Điên thiệt, hét lên một tiếng, chạy đến nắm hàm ngựa của Tế Điên giả lại.
Tế Điên thiệt nói:
- Hay cho tên này, mi dám đến đây bắt yêu hử?
Tế Điên giả nhìn lại, thì ra là một ông Hòa thượng kiếc điên điên khùng khùng. Ông ta đâu biết rằng La Hán gia đã bịt kín tam quang: Phật quang, Kim quang, và Linh quang rồi. Tế Điên giả nhìn thấy trước mặt mình là một kẻ phàm phu tục tử, lật đật hỏi:
- Vị pháp huynh đệ Ở đâu? Xin mời!
Tế Điên thiệt nói:
- Ông dám xưng huynh đệ với ta ư?
- Ta kính ông làm đàn anh, ông có chịu không?
- Ta chỉ sợ Ông không chịu thôi! Ông đi đâu đó?
- Ta đi bắt yêu.
- Thôi ông đi đi.
Nói rồi, Tế Điên thiệt thả hàm ngựa ra, Tế Điên giả cùng quan Tri phủ cỡi ngựa đến miếu Mã Vương. Vương Hùng, Lý Báo nhìn thấy Hòa thượng làm việc đầu voi đuôi chuột, những việc đã qua hình như là thiệt, cũng có lúc không đầu không đuôi. Vương Hùng, Lý Báo mới hỏi:
- Bạch Thánh Tăng! Lá thơ chúng tôi cầm đây có nên đưa hay không?
- Hai ông thấy làm sao được thì làm!
Vương Hùng, Lý Báo nghĩ thầm: "Nếu mình không đưa thơ, lại sợ lão gia nói: Bất cứ là Tế Điên thiệt hay Tế Điên giả, ta bảo đưa thơ sao ngươi không đưa? Nếu mình đưa thơ, lại sợ lão gia nói: Đã thấy có một Tế Điên rồi, sao hai người còn đưa thơ làm chi Thật rắc rối quá!". Nghĩ tới nghĩ lui, bèn quyết định đưa thợ Hai người mới cùng Tế Điên đi đến miếu Mã Vương. Vương Hùng, Lý Báo vào bên trong văn phòng, qua một hồi chen lấn rất cực nhọc. Vị coi bản án của phủ Thiệu Hưng họ Trương, gọi là Trương Văn Nguyên, trước đây từng giữ việc coi bản án ở huyện Tiêu Sơn nên có quen biết với Vương Hùng và Lý Báo. Gặp mặt hai người, Trương Văn Nguyên hỏi:
- Hai vị Ban đầu từ đâu đến đây? Có mạnh khỏe không?
Vương Hùng nói:
- Chúng tôi vâng lệnh quan huyện đến đưa cho quan Thái thú một phong thơ tiến cử một vị Tế Công trưởng lão bắt yêu ở Bạch Thủy Hồ.
Trương Văn Nguyên ngạc nhiên nói:
- Chúng tôi có một vị Tế Công trưởng lão rồi, làm sao lại có một vị Tế Công nữa? Vị ấy ở đâu?
- Ở ngoài cửa kia kìa!
Trương Văn Nguyên cùng ra cửa xem, thấy Hòa thượng một bệt dưới đất, dựa vách ngủ khò. Vương Hùng lấy tay chỉ Hòa thượng nói:
- Đây, Hòa thượng này đây!
Trương Văn Nguyên nhìn lại, tằng hắng một tiếng, nói:
- Theo tôi thấy thì hai vị không cần phải đưa thơ nữa! Vị Tế Công của chúng tôi ở đây mới thiệt là dáng vẻ La Hán; còn ông Hòa thượng này không khác ăn xin chút nào!
- Chúng tôi vâng lệnh lão gia đưa thơ, chẳng lẽ không đưa? Anh làm ơn bẩm lại giùm.
Trương Văn Nguyên không cách nào hơn, bèn vào trong bẩm lại. Quan tri phủ Cố Quốc Chương đang nói chuyện với Tế Điên giả, Trương Văn Nguyên đưa thơ vào. Quan Tri phủ xem thơ xong mỉm cười, nói:
- Bạch Thánh Tăng! Ngài xem trên thế gian này thiệt có bọn vô tri hết chỗ nói, dám mạo xưng tên họ của lão nhân gia chớ!
Tế Điên giả nghe nói, hỏi:
- Việc đó như thế nào?

http://tieulun.hopto.org

- Hiện có bạn tôi là Tri huyện Tiêu Sơn lại tiến cử một vị Tế Điên Hòa thượng nữa. Thiệt đáng tức cười quá!
Tế Điên giả nghe nói, trong bụng nghĩ thầm: “Có thể là Tế Điên thiệt đã đến rồi!”. Quan Tri phủ nói:
- Hãy mời vào xem thử!
Lập tức Trương Văn Nguyên bước ra tìm, thì không thấy Hòa thượng ở đấy nữa. Đang đi kiếm các nơi, bỗng nghe tiếng người nấu bếp ở nhà trù la:
Cái ông Hòa thượng kiếc này, tới đây ăn trộm đồ ăn hả? Cái này để dành cho Tế Công trưởng lão đó!
Trương Văn Nguyên nghe nói, chạy vào nhà bếp xem, thấy ông Hòa thượng kiếc đang uống trộm rượu, tay bốc thức ăn nhai nhồm nhoài. Trương Văn Nguyên nói:
Này Hòa thượng! Thái thú chúng tôi mời ông đó!
Tế Điên nghe nói, đáp lại một tiếng rồi bước lên nhà trên.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 133

Miếu Mã Vương, thiệt giả cùng gặp mặt
Báo tiên cừu, mời bạn thử gươm thiêng

Nghe quan phủ có lệnh mời, Tế Điên cùng Trương Văn Nguyên bước vào bên trong. Tế Điên giả hỏi:
- Pháp huynh mới tới à? Tên là gì?
- Ta là Tế Điên Tăng ở chùa Linh Ẩn đây. Ông tên là gì?
- Ta cũng là Tế Điên. Ông cũng là Tế Điên sao ở chùa ta không thấy ông?
- Cần gì thấy với không thấy! Lát nữa lên đài ai có tài bắt yêu được thì biết.
- Cũng được! Bây giờ chúng ta ăn uống trước đã. Làm quan xa ngàn dặm cũng chỉ vì cơm áo thôi. Nào, dọn rượu lên đi!
Quan Tri phủ bảo dọn rượu thịt lên. Tế Điên bốc một miếng lớn mời quan Tri phủ:
- Mời lão gia miếng này.
Quan Tri phủ dòm thấy bàn tay Tế Điên đất cát bám đầy giống như năm cục than, lật đật từ chối:
- Xin mời Hòa thượng!
Tế Điên cứ ăn nhồm nhoàm, uống rượu tì tì. Ăn uống xong quan phủ cùng hai Tế Điên thiệt, giả đi đến pháp đài. Người xem đông nghẹt. Tế Điên gia nói:
- Pháp huynh lên đài đi!
- Làm sao lên đây?
- Cứ thi triển pháp mà lên!
- Ta không biết, phải bắt thang mới lên được!
Tế Điên giả nhún chân một cái đã ở trên pháp đài, còn Tế Điên thiệt cố ý bò từ nấc thang mới lên tới. Tế Điên giả nói:
- Pháp huynh đảo cáo điều gì không?
- Đảo cáo thế nào?
- Tâm pháp huynh muốn gì thì đảo cáo điều đó.
Tế Điên lẩm nhẩm:

Ta nghèo,
Nghèo không ai lo,
Ta đói.

- Pháp huynh cứ niệm chú bắt yêu, thi triển pháp thuật, đừng có giả bộ nữa!
- Ta không biết.
Nói xong cắm nhang vào lư hương rồi quay mình tuột xuống pháp đài. Vừa xuống tới đất gặp ngay Hồ Tú Chương và Tôn Đạo Toàn. Hai người hỏi:
- Sư phụ sao không ở lại bắt yêu?
- Hai ông đến sớm dữ a! Chúng ta không xen vào. Lát nữa đây sẽ có người tài giỏi gấp mười bọn ta đến bắt yêu, vui đáo để.
Tế Điên lại hỏi Tôn Đạo Toàn:
- Hòa thượng ta dạy ông đọc chú, ông còn nhớ hay không?
- Bạch sư phó, chú gì nào?
- Án ma ni bát mê hồng. Án sắc lịnh hích!
- Cái đó thì con nhớ.
- Nhớ được thì tốt! Ông cầm bảo kiếm đứng bên mép hồ niệm câu chú này thì hồ nước sẽ không dâng cao được. Nếu không đọc, nước hồ sẽ dâng cao nhận chìm dân chúng ở đây hết.
Tôn Đạo Toàn gật đầu nghe lời, đến bên mép hồ niệm chú.
Ngay lúc đó, Tế Điên giả ở trên pháp đài thấy Tế Điên thiệt tuột xuống làm trò cười cho dân chúng xem cũng không thèm để ý đến nữa. Ông ta vẽ ba đạo bùa, đốt ném xuống hồ. Tức thì mặt hồ nước réo sôi ùng ục, tiếng vang như bò rống, sóng bủa ngất trời. Mặt nước bỗng rẽ hai, xông ra hai luồng khí âm dương bay thẳng đến pháp đài. Tế Điên giả lật đật há miệng phun ra luồng khói đen chặn

http://tieulun.hopto.org

luồng khí âm dương kia lại. Nhưng ông ta không phải là đối thủ của con yêu tinh dưới hồ nên luồng khí âm dương lần lần lấn tới, bắt buộc luồng khói đen phải lùi dần lùi dần.
Trong lúc Tế Điên giả đang gặp nguy cấp ấy, bỗng nghe có tiếng niệm:
- Vô lượng Phật!
Theo tiếng niệm Phật, hai vị đạo sĩ bước lên pháp đài. Vị đạo sĩ đi đầu tóc rẽ thành hai búi, mặc đạo bào bằng vải xanh, khăn đoạn quấn cổ cũng màu xanh, lưng buột nhung vàng, vớ trắng hài xanh, mặt như dao sắc, mày to mắt lớn, tai đầy lông đen, bộ râu quai nón dưới cằm giống như kim đồng, nhỏ tợ giây sắt, bên sườn đeo bảo kiếm, lưng thắt cây Càn khôn điên đảo mê lộ kỳ. Lão đạo sĩ đi phía sau đầu đội mũ cửu lương đạo sĩ màu xanh, mình mặc đạo bào bằng đoạn lam, khăn quấn cổ cũng màu xanh, lưng thắt dây tơ, vớ trắng vân hài, mặt trắng trẻo, tuấn phẩm hơn người, sau lưng đeo một thanh Chu Thiên Liệt Hỏa kiếm. Vị lão đạo sĩ mặt mày trắng trẻo đó chính là Thần đồng tử Chữ Đạo Duyên. Trước đây có kết thù với Tế Điên, sau khi chạy trở về đến Tỵ Tu quán trên Thiết Ngưu Lãnh mắc bệnh khí thương hàn. Sư huynh ông ta là Tôn Đạo Toàn không trả thù giùm, nhưng đi mãi mà không thấy về. Khi Chữ Đạo Duyên hết bệnh, nghe tin chẳng những Tôn Đạo Toàn không trả thù giùm mà còn nhận Tế Điên Hòa thượng làm thầy nữa. Chữ Đạo Duyên nghe tin đó càng tức giận hơn, ông ta tự cắp kiếm Chu Thiên Liệt Hỏa đi về Tam Thanh quán ở Song Tòng Lãnh. Trong miếu này có một lão đạo sĩ tên là Uyên ương đạo Trương Đạo Lăng rất thân với ông tạ Chữ Đạo Duyên biết trong miếu của Trương Đạo Lăng có một bảo vật trấn quán tên là Càn khôn điên đảo mê lộ kỳ. Bất luận là linh tinh cỡ nào, hễ gặp cờ này phất tới bắt buộc phải hiện nguyên hình, dù cho Đái lộ Tiên ông đi nữa mà gặp phải cờ này quét tới cũng phải ngã ngang bất tỉnh, nếu là phàm phu tục tử gặp phải cờ này thì ba hồn bảy vía cũng tan mất. Hôm đó, Chữ Đạo Duyên đến Tam Thanh quán gặp Trương Đạo Lăng, mới đem việc Tế Điên làm nhục thuật lại một hồi, hiện tại Tôn Đạo Toàn nhận Tế Điên là thầy làm điếm nhục Tam Thanh giáo ra sao. Rồi nói:
- Tôi đến đây để thỉnh cầu huynh trưởng có cây Càn khôn điên đảo mê lộ kỳ, anh có thể mang theo cùng tôi đến Lâm An kiếm Tế Điên báo thù được không?
- Việc này tôi không dám hứa. Càn khôn điên đảo mê lộ kỳ là vật báu trấn quán của tiền bối để lại. Lần trước Xà tinh đến lấy trộm mà cũng không trộm được, lần sau lại có Bích hổ tinh đến lén lấy nhưng cũng không thành. Hồi còn sanh tiền sư phụ tôi có dặn, nếu vô cớ không nên dùng cầu thả. Sư đệ nên thỉnh vị cao minh khác đi!
- Chúng ta là bạn tri kỷ, bất luận như thế nào huynh trưởng cũng phải báo thù cho tôi, không được phải được mà!
Trương Đạo Lăng thấy Chữ Đạo Duyên năn nỉ quá, không cách gì từ chối được, bèn nói:
- Thôi được, để ta đi với hiền đệ.
Nói rồi thỉnh Càn khôn điên đảo mê lộ kỳ cùng Chữ Đạo Duyên xuống núi. Ngày kia đến Lâm An, lên chùa Linh Ẩn tìm Tế Điên và được thầy giữ cửa cho biết:
- Tế Điên có người mời đi Bạch Thủy Hồ bắt yêu rồi.
Hai người lật đật quay về Bạch Thủy Hồ kiếm Tế Điên, cả Tôn Đạo Toàn nữa, gặp mặt cũng giết không thạ Hôm đó hai lão đạo sĩ vừa đến cổng Đông phủ Thiệu Hưng thì thấy người kéo đi coi đông nghẹt, chen chân không lọt và truyền miệng nhau:
- Tế Công trưởng lão bắt yêu ở Bạch Thủy Hồ.
Hai người đến gần pháp đài xem kỹ thì không phải là Tế Điên thiệt. Trương Đạo Lăng mới nói:
- Hiền đệ coi đó, ta tưởng đâu Tế Điên thiệt bắt yêu tinh, trên pháp đài cũng là yêu tinh nốt. Yêu tinh bắt yêu tinh, cái đó mới kỳ lạ đời!
- Này huynh trưởng, hôm nay chúng ta lên pháp đài giúp con yêu tinh này bắt con yêu tinh dưới hồ đi. Dịp này chúng ta phô trương tài năng chút đỉnh. Huynh trưởng hãy để bửu bối Mê hồ kỳ lại để dành bắt Tế Điên. Còn Chu Thiên Liệt Hỏa kiếm của tôi có thể thỉnh thiên hỏa, địa hỏa, nhơn hỏa, tam muội chơn hỏa. Đó là bửu bối của sư phụ tôi có thể bắt yêu được.
Hai người thương lượng xong, đến gần pháp đài hô:
- Tăng nhân trên đài đừng sợ, để sơn nhân giúp cho bắt yêu.
Nói rồi nhảy vọt lên pháp đài. Tế Điên giả ở trong trình trạng yếu thế, hận không có ai đến giúp để duy trì cục diện, vội nói:
- Xin nhị vị chân nhân đại phát lòng từ bi, bắt lấy yêu quái trừ hại cho dân lành.

http://tieulun.hopto.org

Chữ Đạo Duyên nói:
- Huynh trưởng hãy coi đây!
Nói xong lập tức họa ba đạo bùa dán vào Chu Thiên Liệt Hỏa kiếm, hét to:
- Đạo bùa của ta ném xuống hồ, bắt yêu quái phải hiện nguyên hình trồi lên.
Ông ta tự cho mình pháp thuật cao cường, thật ra không phải như vậy! Đốt bùa lên, ông ta lâm râm niệm chú, hô "sắc lịnh hích", ném đạo bùa ra. Nào ngờ bảo kiếm trong tay hình như có người giật lấy, tuột khỏi tay rơi ngay xuống hồ. Chữ Đạo Duyên nhảy dựng lên nói:
- Không xong, bảo kiếm mất tiêu rồi!
Trương Đạo Lăng nói:
- Ai bảo hiền đệ xía vào chuyện bá láp làm chi cho mất tiêu bảo kiếm. Thôi chúng mình đi kiếm Tế Điên đi!
Chữ Đạo Duyên không cách nào hơn bèn nhảy xuống pháp đài. Hai người khi tới hùng hổ bao nhiêu bây giờ trở về tiu nghỉu bấy nhiêu! Đang đi, bỗng thấy đối diện có hai người đi lại đều có dáng vẻ tráng sĩ. Một người đội mũ tía, tiễn tụ bào cùng màu, mình khoác áo choàng, gương mặt màu xanh lam, râu tóc như chu sạVị kia mình mặt áo thúy lam, tuấn phẩm hơn người. Đó chính là Lôi Minh và Trần Lượng. Họ từ Tiểu Nguyệt Đồn đi tìm Tế Điên, vừa đến đây gặp ngay hai lão đạo sĩ. Lôi Minh hỏi thăm:
- Hai vị Đạo gia cho hỏi thăm. Có phải hai vị từ Bạch Thủy Hồ đến không?
- Đúng thế!
- Hai vị có thấy Tế Điên bắt yêu ở Bạch Thủy Hồ hay không?
Chữ Đạo Duyên nghe nói, ngạc nhiên hỏi:
- Hai người hỏi thăm Tế Điên, bộ có quen biết với Tế Điên hả?
- Có quen chớ. Tế Điên là sư phụ của chúng tôi mà!
Chữ Đạo Duyên nghe nói, "a" lên một tiếng:
- Hai đứa bây là đồ đệ của Tế Điên, thiệt là hay quá! Ta đang kiếm Tế Điên mà không gặp, lại gặp hai đứa bây. Này Trương đạo huynh, anh đưa bảo kiếm cho tôi để tôi giết hai đứa này.
- Cần gì phải động thủ! Hiền đệ hãy xem Càn khôn điên đảo mê lộ kỳ của ta lợi hại đến mức nào!
Nói rồi lấy cờ cầm tay xổ ra, miệng lâm râm đọc chú. Lôi Minh, Trần Lượng hai người thấy trời đất quay cuồng, bèn buột miệng mắng lớn:
- Hay cho lão đạo lộn sòng kia, hai đại thái gia đây cùng các ông trước kia không oán, gần đây không cừu; oan có đầu, trái có chủ, mà hai ông vô cớ ám hại chúng tạ Ta phải giết hai tên lộn sòng này mới được!
Lôi Minh, Trần Lượng định rút dao động thủ, nào ngờ thân không tự chủ, đầu nhức mắt mờ, té ngã xuống đất không còn cục cựa được nữa. Trương Đạo Lăng cuốn cờ lại, cười hà hà, nói:
- Hiền đệ đã nhìn thấy chưa?
- Thấy rồi. Thiệt là bửu bối! Tìm không được Tế Điên, giết hai đứa đồ đệ của ông ta coi như báo thù được một nửa.
Nói rồi cầm bảo kiếm đưa cho Chữ Đạo Duyên. Chữ Đạo Duyên cầm kiếm dự định giết Lôi Minh và Trần Lượng, thì đâu có tiếng hét:
- Hay cho tên lộn sòng kia, vô cớ muốn giết đồ đệ của tạ Oan có đầu, trái có chủ, để Hòa thượng ta phân tài cao thấp với mi mới được.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 134

Bạch Thủy Hồ mất tiêu Liệt Hỏa kiếm
Giữa rừng tòng đấu thử Mê lộ kỳ

Chữ Đạo Duyên định giết Lôi Minh và Trần Lượng thì Tế Điên đến kịp. Chữ Đạo Duyên nói:
- Đạo huynh, Tế Điên đã đến kìa!
- Được để nó cho ta.
Nói rồi thò tay rút Càn khôn điên đảo mê hồn lộ kỳ ra, nói:
- Tế Điên, ngươi có biết sơn nhân là ai không?
Tế Điên nói:
- Này Chữ Đạo Duyên! Ngươi hãy đợi ta một lát. Oan có đầu, trái có chủ, ta có thù với ngươi, còn đồ đệ ta đâu có dính vào chuyện này! Để đồ đệ ta đi khỏi nơi đây rồi có chuyện gì ta hãy nói sau.
- Cũng được!
Tế Điên bước tới cứu Lôi Minh và Trần Lượng, cho mỗi người uống mộ viên thuốc tỉnh lại như thường. Lôi Minh, Trần Lượng hỏi:
- Bạch sư phụ! Lão nhân gia định đi đâu?
- Hai con đừng lọ Cứ đến Bạch Thủy Hồ chờ ta, lát nữa ta đến đó.
Hai người đi rồi, Tế Điên mới nói:
- Hai lão đạo sĩ này, các ngươi định làm gì ta?
- Này Hòa thượng, ngươi vô cớ hiếp đáp người Tam Thanh giáo, hôm nay sơn nhân đặc biệt đến tìm ngươi đây. Ngươi có biết bảo bối này của sơn nhân không?
- Ta biết thì sao nào?
- Ngươi nếu biết ta lợi hại, thì hãy quỳ xuống trước mặt ta kêu "Tổ sư gia" ba tiếng, ta sẽ tha chết cho Còn nếu không, ta sẽ cầm Càn khôn điên đảo mê lộ kỳ phất lên một cái kết thúc tính mạng ngươi cho rồi!
Tế Điên cười hà hà, nói:
- Ta kêu ngươi ba tiếng "tôn tử" thì có!
Trương Đạo Lăng nghe nói tức giận cành hông, rút Mê lộ kỳ ra, miệng niệm chú lâm râm, mắt thấy Tế Điên lăn qua ngã lại. Lão đạo sĩ hô "Sắc lịnh", Tế Điên té nhào trên mặt đất. Trương Đạo Lăng nhìn thấy, nói:
- Hiền đệ thấy chưa? Ta trị được Tế Điên rồi đó! Bây giờ ta giết hay hiền đệ giết nè?
- Để tôi giết hắn cho.
Nói rồi chạy lại, nghiến răng, nhắm ngay cổ Tế Điên chém một nhát kiếm, chỉ nghe bật một tiếng "cảng", cổ Hòa thượng lửa văng tung tóe. Chữ Đạo Duyên nói:
- Cổ Hòa thượng này cứng dữ ha!
Trương Đạo Lăng nói:
- Coi chừng không phải Hòa thượng đa!
Coi kỹ lại là nữa thớt trên của cối đá, còn Hòa thượng đâu không thấy. Trương Đạo Lăng nói:
- Không xong rồi! Đây là phép Ngũ hành nã di đại ban vận. Tài năng của Hòa thượng này không phải tầm thường. Bảo bối của ta còn không bắt được, thì đạo hạnh của ổng đâu vừa! Chúng mình không phải là đối thủ của ông ta đâu. Phải thỉnh người khác đến bắt ông ta mới được!
Chữ Đạo Duyên hỏi:
- Thỉnh ai bây giờ?
- Thỉnh thầy của hiền đệ là Tử chân nhân Lý Hàm Linh ấy!
- Không được đâu. Sư phụ tôi không dính vào chuyện này đâu.
- Nếu sư phụ hiền đệ giúp đỡ càng tốt. Nếu không, phải đi núi Bát Quái thỉnh Khảm ly chân nhân Lỗ Tu Chơn. Ông ta có một vật báu trấn quán tên là Càn khôn tý ngọ hỗn ngươn đại. Bất luận là yêu tinh gì, bị thâu vào túi ấy trong một giờ ba khắc sẽ hóa thành máu mủ hết; kim tiên ở đảo động nào lọt vào núi ấy cũng đều tiêu tan đạo hạnh, cả đến La Hán ở Tây phương lọt vào cũng tiêu mất kim quang nữa là!
Chữ Đạo Duyên nhớ ra mới nói "Cũng được", rồi hai người cùng đi lên núi Bát Quái. Phần Tế Điên mượn độn pháp rời khỏi đấu trường đi về Bạch Thủy Hồ. Vừa đến bờ hồ, Lôi Minh, Trần Lượng

http://tieulun.hopto.org

chạy đến thi lễ, nói:
- Mang ơn sư phụ cứu mạng! Nếu không có sư phụ, chắc hai con phải chết về hai tay đạo sĩ đó rồi.
- Không cần phải hành lễ làm chi!
Lôi Minh, Trần Lượng hỏi:
- Bạch sư phụ! Hòa thượng bắt yêu trên đài là ai vậy?
- Đó là Tế Điên giả.
Lôi Minh nói:
- Sao Tế Điên mà còn giả nữa?
- Cái đó tự nhiên thôi. Con xem kìa, không xong rồi! Tế Điên này chắc là chịu không nổi quá!
Lôi Minh và Trần Lượng nhìn mà chẳng biết, chỉ thấy luồng khí âm dương từ dưới hồ ép luồng khói đen chỉ còn mấy thước. Không bao lâu nữa luồng khói đen sẽ bị đè bẹp hẳn, luồng khí âm dương ập đến, cuốn ông ta lôi tuột xuống hồ, năm ngàn năm đạo hạnh cũng tiêu tan hết. Bây giờ trên pháp đài Tế Điên giả mồ hôi tuôn ra thành giọt rơi xuống pháp đài lộp độp. Tế Điên thấy vậy trong lòng bất nhẫn, buột miệng niệm "A Di Đà Phật", lấy trong lưng ra chiếc tăng mão đội lên rồi kêu:
- Lượng con, lại cài cái này cho ta!
Trần Lượng nghĩ: "Cái này kỳ thiệt, sao bỏ mất chữ Trần đi mà chỉ gọi Lượng con thôi?". Trần Lượng tuy nghĩ vậy nhưng cũng lật đật chạy tới cài nút tăng bào cho sư phụ. Tế Điên thắt dây nhung thật chặt và kêu:
- Lôi Minh, Trần Lượng! Hai con hãy qua cửa tiệm phía Tây đụt mưa đi! Hòa thượng ta có việc.
Lôi Minh, Trần Lượng lật đật sang đứng dưới mái hiên một cửa tiệm, còn Tế Điên mặt day về hướng Tây bắc cung kính cúi đầu ba lần rồi cũng đứng dưới mái hiên. Giây lát mây đùn từ hướng Tây bắc, kéo sang Đông nam, râm ran có tiếng sấm, mưa lớn rơi hạt bằng đồng tiền. Bỗng sét nổ một tiếng, luồng âm dương từ dưới hồ co lại tắt mất. Tế Điên giả trên đài cũng sợ sấm, vì cũng là yêu tinh, ông ta nghĩ: "Phải tìm một người nào có phước đức mới có thể lánh được sấm sét". Ông ta lại nghĩ: "Quan tri phủ Cố Quốc Chương là quan tứ phẩm của Hoàng thượng chắc là người có phước đức lớn".
Tế Điên giả đang định tìm quan Tri phủ, bỗng nhìn sang hướng Tây thấy ông Hòa thượng kiếc đang rờ đầu mình một cái thấu ra ba đạo hào quang. Ông ta thấy đó là thân tướng mình cao một trượng sáu, đầu như đấu gạo, mình mặc áo giáp vàng ánh, hai chân để trần đỏ rực, đúng là một vị Tri Giác La Hán. Tế Điên giả lật đật chạy đến trước Tế Điên thiệt, nói:
- Bạch Thánh tăng, cầu lão nhân gia cứu mạng cho!
Tế Điên giở tăng bào ra nói:
- Chun ngồi trong này, chắc chắn không sợ gì hết!
Ngay lúc đó, gió to mưa lớn đổ ập xuống, người đi xem rùng rùng kéo nhau đi trú mưa. Quan Tri phủ đi xuống pháp đài đụt mưa, thấy vị tăng trên pháp đài chạy xuống chun vào tăng bào của ông Hòa thượng kiếc, trong bụng cũng lấy làm kỳ. Ngay lúc đó một làn chớp nháng lên, tiếp theo một tiếng sét. Lần này thiên lôi đánh không trúng. Tế Điên án linh quang, nói:
- Hay cho đồ ngu này, thiệt là tác quái mà! Tế Điên giả, ngươi hãy ra đây, ta cần đến ngươi!
Tế Điên giả run rẩy nói:
- Bạch Thánh Tăng! Con không dám ra. Con sợ sét đánh lắm!
- Không sao đâu! Cứ lấy cái mũ của ta đội lên đầu là khỏi sợ chị Bây giờ con yêu tinh trong hồ bị sét đánh làm mê đi, nhưng trên đầu nó nhờ đội một cục nùi giẻ có nhúng đồ dơ của đàn bà nên Lôi thần không thể đánh trúng nó được. Ngươi hãy nhảy xuống hồ gỡ bỏ cục nùi giẻ đó đi thì Lôi thần sẽ đánh trúng nó.
Tế Điên giả mới lấy mũ của Tế Điên đội lên đầu rồi đi về phía bờ hồ nhảy ùm xuống nước. Quan Tri phủ xem thấy rõ ràng tất cả. Giây lát sét nổ một tiếng lớn rồi mưa nhỏ hột dần. Trong hồ nước sôi dữ dội, yêu tinh đã phơi bụng nổi trên mặt nước.
Mọi người bu lại xem: Con yêu này đầu giống như rồng mà không có hai mắt, có hai chân và dài hơn 30 trượng lại không có vảy. Con vật này tên là Ngạc ngư, đó là giống rồng. Con Ngạc ngư này trên trời dưới thế chỉ có một mình nó. Con này hãy còn nhỏ, nó có thể dài đến 500 dặm và là con vật này thật lợi hại vô kể! Tánh của loài rồng rất đa dâm, rập với loài bò sinh ra con gọi là Độc long (Đặc long), rập với ngựa sinh ra ngựa con gọi là Long câu; rập với lừa sinh con gọi là Kiền long;

http://tieulun.hopto.org

rập với dê sinh con gọi là Xương long; rập với heo sinh con gọi là Phấn long; rập với gà rừng sinh ra trứng; chui vào trong đất một năm đi được một thước, bốn mươi năm biến thành con thuồng luồng, một khi nó chui ra có thể làm cho núi lở đá nghiêng, đất bằng sụt lở thành hồ sâu 40 trượng, là loại phản bạn của Long Vương. Con Ngạc ngư này là đại hoạn của thiên hạ! Hôm nay nó bị Lôi thần đánh chết, thì mưa cũng ngưng lại.
Quan Tri phủ biết rằng đó là do thuật Hòa thượng kiếc thỉnh Lôi thần đến trợ giúp. Mưa tạnh, quan Tri phủ bước tới trước Tế Điên hành lễ và nói:
- Thánh Tăng thật là Phật pháp vô biên! Đệ tử rất là cảm niệm ân đức. Xin mời Thánh Tăng về nha môn tự sự.
- Này Thái thú đại nhân! Ngài hãy cho người khiêng con Ngạc ngư này về đi. Hai con mắt nó là hai hạt Tị thủy châu, mổ từ bao nội thận lấy ra. Đó là món báu vô giá đấy! Ở đầu các đốt xương của nó đều là hạt châu cả. Bộ vuốt của nó thật là ngọc thao khuyết. Đại nhân được con Ngạc ngư này lấy được những hạt châu đó thật là phú gia địch quốc!
Quan Tri phủ nghe nói vậy, vui mừng phi thường, bèn bảo sai dịch đem con ngựa của Tế Điên giả cỡi chuẩn bị đưa Thánh Tăng về nha môn. Lúc đó Hồ Tú Chương cũng vừa đi tới, nói:
- Bạch Thánh tăng, Ngài lên nha môn, con xin về và chờ Thánh tăng ở nhà.
Tế Điên gật đầu. Lôi Minh, Trần Lượng, Tôn Đạo Toàn cũng vừa đến cùng theo Tế Điên. Tế Điên lên ngựa cùng quan Tri phủ trở về nha môn. Vừa đến cửa Đông phủ Thiệu Hưng, bỗng ngựa của Tế Điên cỡi ré lên một tiếng cất vó chạy về hướng Tây bắc. Quan Tri phủ lật đật kêu mọi người chạy theo bắt ngựa lại. Các quan nhân hò hét đuổi theo nhưng không tài nào đuổi theo kịp. Ngựa Tế Điên cưỡi chạy như bay về hướng Bắc. Lôi Minh, Trần Lượng, Tôn Đạo Toàn lục tục đuổi theo sau. Ngựa chạy một mạch hơn 20 dặm. Tế Điên nói:
- A, cái tên này, mi giỡn với ta à!
Trước mắt là một khu rừng, bỗng từ trong đó có tiếng:
- A Di Đà Phật! Sư phụ đừng đi nữa. Đệ tử xin trả chiếc mũ lại cho sư phụ đây!
Tế Điên nhìn lại, chính là Tế Điên giả.
Tế Điên giả từ đâu xuất hiện? Thật ra cũng từ phủ Thiệu Hưng thôi. Phía Nam phủ Thiệu Hưng có một hòn núi tên là Cối Kê, dưới núi có một tiều phu tên là Lý Vân đang ở. Người này có chí học hành nhưng thời vận không may, gia cảnh lại nghèo túng nên không thể học đến nơi đến chốn được. Lý Vân còn mẹ già và thờ mẹ rất hiếu thảo, chỉ đốn củi sống qua ngày. Mỗi ngày anh ta gánh hai gánh củi, một gánh để đổi gạo, một gánh để nấu nướng. Một ngày kia quảy gánh vác búa đi lên núi đốn củi, vừa đến cửa núi thì thấy ở đó nằm lù lù một con đại mãng xà dài đến mấy chục trượng, hai mắt nó như hai cái chén sáng rực, há miệng đỏ lòm giống như chậu máu, Lý Vân sợ đến hồn vía lên mây, vội quăng cả gánh và búa, chạy thục mạng về nhà, tay chân còn run rẩy bẩy. Mẹ anh ta thấy vậy mới hỏi:
- Con ơi, sao thần sắc con lại như thế?
- Mẹ Ơi, sợ mất cả hồn vía đi! Con đang quảy gánh vác búa lên núi đốn củi, vừa đến cửa núi thì gặp con đại mãng xà to bằng cái lu, dài mười mấy trượng, hai mắt nó như hai ngọn đèn to bằng cái chén, há miệng đỏ như máu muốn ăn thịt con. Con sợ mất hồn vía, vội quăng cả gánh và búa, chạy thục mạng về đây.
Mẹ anh ta nghe nói vội an ủi:
- Mất gánh và búa là việc nhỏ, chỉ con được an toàn để sống với mẹ là được rồi!
Hôm nay Lý Vân lại đi đốn củi vì trong nhà không còn một hột gạo. Anh ta phải mượn người hàng xóm một cái gánh và một cây búa để lên núi Cối Kệ Vừa đến cửa núi lại thấy mãng xà vẫn nằm đó, anh ta sợ hãi quăng cả gánh và búa chạy lộn trở về.
Lão thái thái nhìn thấy Lý Vân sợ hãi xanh cả mặt, mới hỏi:
- Lý Vân? Tại sao con kinh hoảng dữ vậy?
- Con đại mãng xà vẫn còn ở đó.
- Thôi đừng đi nữa!
Lại cách một ngày, hôm nay trong nhà không có gạo ăn, không đi đành phải nhịn đói, Lý Vân lại nghĩ: “Mình quăng cả gánh và búa mượn của người ta ở chỗ ấy, làm sao mà trả người ta đây?”. Rồi lại nghĩ: “Phải liều mạng đi lên núi để lượm lại gánh và búa mà đốn củi”.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 135

Tế Điên thỉnh Lôi thần trừ yêu quái
Phi Long thành tâm lễ Thánh tăng

Lý Vân vì trong nhà hết gạo, không còn gì để nuôi mẹ, nên bắt buộc phải vào núi lượm lại hai đòn gánh và hai cái búa đã quẳng hôm nọ để đi đốn củi mà đại mang xà cũng không ăn thịt. Lý Vân cứ đi theo đường một bên mãng xà lên núi đốn củi và trở về, nhưng mãng xà vẫn nằm yên không động đậy. Về sau, một đồn mười, mười đồn trăm, việc này đến tai quan Tri huyện Cối Kệ Quan huyện lập đàn tế lễ, thắp hương cầu đảo:

- Đại mãng xà, nếu thật là bậc đạo đức chơn tu thì nên tìm một sơn động ở khuất xa mà tham tu để khỏi náo động đến dân chúng và dễ thành chánh quả hơn.

Mãng xà nghe nói, quả nhiên hóa một trận gió bay lên không, nhìn khắp bốn phía, thấy có một tòa sơn động, trong động có một yêu khí bốc lên. Mãng xà lắc mình biến ra một lão đạo sĩ đầu đội khăn cửu lương, mình mặc áo bào lam, vớ trắng vân hài, bước vào cửa động. Ở trong động này, một vị Hòa thượng đang ngồi ngay thẳng nhắm mắt tham tụ Lão đạo dĩ nói:

- Xin chào đạo huynh!

Vị Hòa thượng mới hỏi:

- Đạo huynh từ đâu đến thế?

- Tôi trước đây tham tu ở Thiền gia viện tại núi Hổ Khâu. Ở đó hiện có người có thế lực đang ở, bây giờ tôi không có đất dung thân. Sư huynh pháp hiệu là chỉ Hiện ở đây làm gì?

- Tôi tu luyện hơn 8.000 năm, cũng chưa lấy tên họ là gì. Đạo huynh được bao nhiêu năm công đức?

- Đạo hạnh tôi mới có 5.000 năm thôi! Dù mới có 5.000 năm, nhưng tôi cũng có làm được một ít việc công đức, thường ra bên ngoài cho nước phép trị bệnh, vì vậy thường hay xuống núi, ít ở trong động.

- Đạo huynh đã không chỗ ở, nếu thấy không có trở ngại thì hãy ở trong động này cùng tham tu với tôi cho có bạn.

- Như vậy cũng được!

Thế rồi đạo nhơn cùng Phi Long tăng, hai người ở chung một động tham tu luận đạo. Một hôm, Hòa thượng nói:

- Đạo huynh cứ ở trong động tịnh dưỡng đi nhé, tôi phải xuống núi làm việc công đức đây!

- Được, đạo huynh cứ đi đi! Tôi thì không biết làm công đức, tôi chỉ biết tham tinh bái đầu, không cầu có công, chỉ cầu không lỗi mà thôi!

Hòa thượng xuống núi trị bệnh cho nhân dân, nghe đồn yêu tinh ở Bạch Thủy Hồ rất lợi hại, bèn nghĩ rằng: "Quan Tri phủ niêm yết bố cáo, mời người bắt yêu. Ta nếu bắt được yêu tinh trừ họa cho dân chúng, cũng là một việc công đức". Ông ta lại nghĩ: "Nếu gặp quan Tri phủ, ta xưng là Phi Long tăng, chắc ông ấy sẽ không cung kính tạ Nghe nói đời này có Tế Điên tăng, danh vọng rất to lớn, chi bằng mình biến thành Tế Điên tăng chắc chắn sẽ được quan Tri phủ cung kính".

Ông ta chưa gặp Tế Điên bao giờ, lại nghĩ bụng: "Chắc Tế Điên có hình tướng La Hán to lớn đẹp đẽ". Ông ta mới biến ra một vị đại Hòa thượng mặt hồng hào, mặc áo rộng vàng, đi đến gặp quan Tri phủ, dĩ nhiên rất được cung kính. Nào ngờ đến chừng bắt yêu, ông ta không phải là đối thủ của con yêu tinh dưới hồ, ông ta nói với quan Tri huyện là trở về chùa lấy pháp bửu, mà thật ra trở về núi. Khi về đến núi gặp lão đạo mãng xà, thuật việc yêu tinh ở Bạch Thủy Hồ lợi hại và nói:

- Đạo huynh, hãy giúp tôi bắt con yêu tinh đó đi. Đó cũng là chuyện công đức mà!

- Tôi không đi đâu. Tôi không biết pháp thuận. Hai chúng ta đều là yêu tinh, chưa thành chánh quả, có lý nào yêu tinh lại đi bắt yêu tinh? Đạo huynh đi một mình đi. Tôi không muốn có công, chỉ cầu không lỗi là được!

Phi Long tăng nghĩ thầm: "Đạo huynh mãng xà này thiệt không biết nể tình gì hết! Cũng được, ta cũng không cần! Ngày mai ta đi một mình, bằng vào 5.000 năm đạo hạnh của ta không làm gì nó được, nhưng ta cũng quyết chí thí mạng với con yêu ở Bạch Thủy Hồ, ta không bắt được nó thì không trở về núi nữa. Thảng như trời cao có mắt, thương xót giúp ta, biết đâu ta chẳng thành công!".

http://tieulun.hopto.org

Ngày hôm sau, ông ta mới đến quyết đấu với con yêu tinh dưới hồ, vừa may gặp Tế Điên. Ông ta nghĩ thầm: "Tế Công lão nhân gia thiệt là bậc La Hán, sao ta không nhân cơ hội này nhận Thánh tăng làm thầy, nhờ đó mà học thêm chút ít pháp thuật?". Sau khi Tế Điên bảo ông ta đội Tăng mạo nhảy xuống hồ gỡ bỏ nùi giẻ dơ ở đầu Ngạc ngư để cho Lôi thần đánh trúng nó, Phi Long tăng ở trong tối ngầm theo dõi, thấy quan Tri phủ chuẩn bị ngựa và thỉnh Tế Điên về nha môn. Ông ta ngầm đánh con ngựa của Tế Điên cưỡi để chạy về hướng Bắc, rồi từ trong rừng bước ra nói:
- Thánh tăng chớ đi, đệ tử trả chiếc mũ của lão nhân gia đây. Cầu xin Thánh tăng đại phát lòng từ bi thâu đệ tử làm đồ đệ.
Tế Điên nhìn lại, té ra là Tế Điên giả, bèn cười hà hà, nói:
- Ngươi muốn lạy Hòa thượng ta làm thầy mà để ta thấy tướng giả của ngươi sao?
Sư phụ muốn thấy hình dáng thiệt của con thì xin hiện nguyên hình.
Nói rồi đưa trả chiếc mũ cho Tế Điên, rồi lắc mình một cái hiện lại nguyên hình. Tế Điên nhìn kỹ con vật trước mắt dài hơn 20 trượng, có 12 cái chân, cũng là đầu rồng. Nó cũng thuộc giống rồng, do rồng rập với loài rít mà sanh ra gọi là Phi Long, vì thế xưng là Phi Long tăng, Tế Điên xem rồi nói:
- Ngươi muốn nhận Hòa thượng ta làm thầy, nhưng ta không thể thâu ngươi được. Hòa thượng chúng ta đều là người cả, không có loài súc sinh lộn lạo được.
Phi Long tăng ngẩn ngừ một lát rồi ré lên, người có tiếng người, thú có tiếng thú, nài nỉ:
- Bạch Tháng tăng, xin từ bi, từ bi cho.
- Ngươi nếu muốn ta nhận cũng được! Ta dùng lửa đốt chết ngươi để ngươi đầu thai làm kiếp người, chừng lớn lên ta sẽ thâu làm đồ đệ.
- Lửa đốt nóng quá chịu không nổi.
- Nếu không chịu được ta lấy đá đập chết ngươi.
- Con tiếc 5.000 năm đạo hạnh nên không bỏ được.
- Nếu như vậy thì ta không thâu ngươi.
Phi Long tăng nghe nói, lắc mình một cái như làn khói biến mất. Bỗng nhiên con ngựa đang cưỡi lại kinh hãi ré lên. Tế Điên nói:
- Ôi, cái thằng này, ngươi muốn giỡn với ta à!
Nói xong gióng ngựa đi tới trước. Bỗng thấy trước ngựa xẹt một cái, hiện ra một Hòa thượng cũng đầu ngắn tóc dài hơn hai tấc, mặt dính đất tèm lem, tăng bào rách nát, tay vắn thiếu bâu, lưng buộc dây nhung, khật khà khật khưỡng, hai chân trần xỏ trên đôi dép cỏ, giống hệt như Tế Điên, bước tới gần, nói:
- Bạch sư phụ, con như vậy, sư phụ chịu thâu con chưa?
Tế Điên dòm thấy cũng vui, nói:
- Cũng được, Hòa thượng ta chịu thâu ngươi đấy! Ngươi hãy lại đây.
Ngươi đắc đạo ở phía Nam Thiệu Hưng, Xuất gia tại núi Cối Kê, thần thông rất quảng đại, cho thuốc giúp người nghèo. Tu hành ở Phi Long động, đạo đức 5.000 năm; lại cầu trước mặt bần đạo, được ban hiệu Ngộ Thiền.
Tiểu Hòa thượng lập tức dập đầu lễ Tế Công. Tế Điên nói:
- Đồ đệ hãy đi theo ta.
Hai thầy trò vừa mới quay trở lại, thì Lôi Minh, Trần Lượng, Tôn Đạo Toàn ba người vừa đuổi kịp tới. Nhìn từ xa, Lôi Minh nói với Trần Lượng:
- Lão tam coi kìa, sư phụ chúng ta phân thân ra đó.
Tôn Đạo Toàn nói:
- Không phải đâu! Ông Hòa thượng kiếc đứng bên Đông là Tế Điên giả mới biến ra đó, còn vị đứng phía Tây mới chính là sư phụ chúng ta.
Lôi Minh hỏi:
- Làm sao đạo huynh thấy biết được?
Ta lấy nước bùa rửa mắt mới thấy trên đầu ông ấy có luồng khí yêu tinh đen thui. Yêu tinh gì vậy?
- Nhìn không ra! Chỉ biết là yêu tinh thôi.
Nói tới đó thì mọi người đi tới gần. Tế Điên nói:
- Lôi Minh, Trần Lượng, Ngộ Chơn lại đây tham kiến sư huynh tụi con. Ta mới thâu nó làm đồ đệ,

http://tieulun.hopto.org

đặc tên là Ngộ Thiền đây.
Lôi Minh, Trần Lượng nói:
- Sư phụ thâu đồ đệ có người trước người sau, chúng con nhập môn trước, ông ấy nhập môn sau, tại sao bắt chúng con kêu bằng sư huynh được?
- Không luận là thâu trước hay thâu sau, nhưng đạo hạnh của nó lớn hơn tụi con. Hãy tới ra mắt đi.
Lôi Minh nói:
- So về thân thể, ông ấy lùn nhỏ hơn tụi con nhiều.
Lôi Minh, Trần Lượng bước tới muốn đo dáng cao thấp với Ngộ Thiền. Ngộ Thiền lật đật chạy tránh qua một bên. Tế Điên hỏi:
- Ngươi chạy đi đâu vậy?
Ngộ Thiền nói:
- Tại sư phụ không để ý chớ, thân thể con có nhiều món linh tinh lắm, sợ hai người này chộp lấy con, con làm sao né cho kịp?
Lôi Minh nói:
- Cha, sư huynh miệng lưỡi dữ há?
Tế Điên nói:
- Thôi đừng đùa nghịch nữa! Chúng ta đi nè.
Năm thầy trò cùng trở về nha môn quan Tri phủ. Tế Điên xuống ngựa, mọi người đi thẳng vào thư phòng. Quan Tri phủ Cố Quốc Chương nhìn thấy, ngạc nhiên hỏi:
- Vị kia có phải là Tế Công không?
Tế Điên nói:
- Đó là Ngộ Thiền, đồ đệ của ta, tại sửa đầu đổi mặt các vị không biết đó thôi!
Quan Tri phủ nói:
- Té ra là thiếu sư phụ. Vậy xin mời ngồi!
Lập tức mọi người đều ngồi xuống, gia nhân đem trà lên. Quan Tri phủ sai dọn hai bàn tiệc. Ngộ Thiền, Ngộ Chơn, Lôi Minh, Trần Lượng bốn người ngồi một bàn, còn Tri phủ tiếp đãi Tế Điên uống rượu nói chuyện. Lúc đương uống rượu thì có một gia nhân vào, cầm theo một phong thơ, thưa với quan Tri phủ:
- Thơ gia đình đại nhân gởi đến, báo có việc khẩn cấp, xin đại nhân mở ra đọc.
Quan Tri phủ cầm lá thơ xem qua, tằng hắng một tiếng, nói:
- Bạch Thánh tăng! Xin Ngài xem đây, mạng số của tôi là không khá rồi!
- Làm sao thế?
Hiện nay tôi còn một bà mẹ già tuổi đã hơn 70, bệnh rất trầm trọng! Thảng như mẹ tôi có mệnh hệ nào, tôi chắc chắn là phải cư tang thủ chế rồi!
Tế Điên án linh quang xong rồi nói:
- Không hề chi! Để Hòa thượng ta cho một vị thuốc, lão thái thái uống vào sống thêm ít năm nữa.
- Dù có uống cũng không uống được. Nhà tôi cách đây đến 1.800 dặm, xa xôi như vậy, đi về phải hơn một tháng, có thuốc cũng không kịp uống.
- Không sao đâu! Để Hòa thượng ta kêu đồ đệ đưa thuốc về nhà chọ Ngộ Thiền, con hãy lại đây.
- Bạch sư phụ dạy con! Ngộ Thiền nói.
- Ta sai ngươi đưa thuốc về nhà quan Thái thú, con đi mấy ngày trở về?
- Nhà của đại nhân có phải ở Sơn Đông không?
- Phải!
- Nếu không lạc đường thì khoảng hai tiếng đồng hồ con sẽ về kịp.
Quan Tri phủ nghe nói trong lòng không tin, bèn nói:
- Thiếu sư phụ nếu có thể đi về khoảng hai tiếng đồng hồ, thì để tội viết một phong thơ nhờ thiếu sư phụ cầm thuốc về nhà, và sẵn dịp cầm một xâu chuỗi ngọc đem về cho tôi.
- Cũng được!
Tế Điên móc một cục thuốc đưa cho Ngộ Thiền. Ngộ Thiền nói:
- Thưa sư phụ, con đi đây!
- Ừ, thôi ngươi đi đi!
Ngộ Thiền vừa bước ra khỏi cửa, quay mình trở lại nói:

http://tieulun.hopto.org

- Bạch sư phụ, con không đi đâu!
- Sao vậy?
- Sư phụ thấy đó, quan Tri phủ làm cao quá! Con đưa thuốc xa xôi như vậy mà ngay đến việc đưa ra cửa cũng không thèm đưa, hình như coi đó là bổn phận con phải làm. Thôi, con không đi đâu!
Quan Tri phủ nghe rồi, lật đật nói:
- Thiếu sư phụ, thôi đừng làm khó mà! Tại tôi sơ ý, xin mời thiếu sư phụ để tôi đưa ra cửa.
Ngộ Thiền mới chịu đi ra ngoài. Quan Tri phủ vừa ra khỏi cửa, nói:
- Xin nhọc sức thiếu sư phụ một chút.
Ngộ Thiền lắc đầu một cái, như luồng khói biến mất. Bỗng nghe ở cửa thứ hai có tiếng la: "Ôi chao", tiếp theo là tiếng rổn rảng của đồ vật bể. Tại sao lại như thế?
Nguyên do là gia nhân của quan Thái thú vừa mới xuống bếp bưng cái chảo dầu tính làm thức ăn để đưa lên, vừa đến cửa thứ hai thì thấy có một vị tiểu Hòa thượng lắc đầu biến mất như luồng khói. Anh ta sợ quá liền ném chảo dầu đi, ôm đầu chạy trốn. Quan Tri phủ giả bộ như không thấy, trở vào tiếp Tế Điên ăn uống như thường. Bỗng nhiên Tế Điên đứng rột dậy, kêu Lôi Minh và Trần Lượng đến chỗ vắng nói mấy câu. Lôi Minh, Trần Lượng nghe xong sợ quá, lật đật chạy đi.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 136

Tại phủ nha, Ngộ Thiền thi diệu pháp
Tào Nga giang, Lôi Trần dõi giặc thuyền

Tế Điên đương uống rượu, cảm thấy người hơi giật giật, bèn án linh quang biết rõ vội đứng dậy kêu Lôi Minh, Trần Lượng đến chỗ vắng, bảo:
- Này Lôi Minh, Trần Lượng! Hai con có phải đồ đệ của ta không?
- Sư phó nói điều chi lạ vậy?
- Ta đối xử với hai con có tốt không?
- Qúa tốt đi chớ!
- Ta cứu hai con mấy lần rồi?
- Đã cứu chúng con mấy lần, ơn sư phụ đối với chúng con thật là ơn tái tạo. Có điều chi, sư phụ cứ sai bảo chúng con.
- Bây giờ Hòa thượng ta có việc, hai con có chịu làm hết lòng không?
- Sư phụ dù có việc gì khó khăn đi nữa, hai con có muôn thác cũng không từ.
- Được, lần này ta tới Bạch Thủy Hồ có hai việc:
Thứ nhất là bắt yêu quái, thứ hai là muốn đến huyện Thiên Thai để thăm cậu mợ tạ Hiện tại cậu mợ ta đã sai anh ta là Vương Toàn cùng với lão quản gia đi tìm tạ Hôm nay anh ta cùng lão quản gia có thể bước lên thuyền giặc rồi. Đúng ngọ bữa nay tánh mạng của hai người đó sẽ gặp nguy hiểm, có thể chết như không. Hai con nếu là đồ đệ của ta nên tức tốc rời phủ Thiệu Hưng, thuận theo bờ sông đi về hướng Tây đến Tào Nga giang, thấy có một chiếc thuyền giặc đấy! Các con nhìn thấy dưới thuyền có một vị văn sinh công tử tuổi trẻ, đó là Vương Toàn, anh của ta; còn người già kia chính là lão quản gia Lý Phúc. Trên thuyền không có người khách nào khác, số còn lại đều là giặc cả. Hai con nên đi sớm đi! Đúng ngọ hôm nay tánh mạng hai người ấy dám tiêu tan lắm! Hai con nếu cứu không được bác Vương Toàn thì từ nay đừng thấy mặt ta, cũng đừng là đồ đệ của ta nữa!
Lôi Minh, Trần Lượng nghe mấy câu đó, không kịp cáo từ quan Tri phủ, co giò chạy bất kể. Chạy ra cửa nha môn, qua cửa Nam, hai người thuận theo bờ sông thi triển phép lục địa phi đăng chạy một mạch về hướng Tây. Hai người chạy suốt hơn 20 dặm, thấy sắp tới đứng bóng mới hơi chầm chậm một tí, rồi lại chạy tiếp hơn 20 dặm nữa mới đến Tào Nga giang.
Đến nơi, xa xa thấy có một chiếc thuyền nhỏ, từ phía sau buồng lái bước ra một người tay cầm cương đao chạy vọt tới trước thuyền. Hai người vừa đến gần, thì thấy một người từ trước khoang thuyền bước ra, tay xách một cái đầu người thiếu niên. Lôi Minh thấy vậy hét lên một tiếng: - Đồ hung ác! Bèn rún mình nhảy về phía thuyền. Nào ngờ thuyền cách bờ đến hơn 30 trượng, bước nhảy đó không tới thuyền, nên rơi tõm xuống sông. Trần Lượng nhìn thấy thế hai mắt đỏ hoe, tự nghĩ rằng: "Nhị ca chết rồi, mình làm sao sống nổi?". Mới chạy đến bên bờ thi triển pháp Giao tử xuyên vân tung ba lần, thân rớt trên thuyền. Chân vừa mới đạp xuống mạn thuyền, thì bị người trên thuyền cầm dao nhắm ngay đầu chém xuống.
Chiếc thuyền đó chính là thuyền giặc. Người thuê thuyền chẳng ai xa lạ mà chính là Vương Toàn và Lý Phúc. Sự việc là như vầy:
Vương Toàn, Lý Phúc sau khi trắng án ở huyện Tiêu Sơn, Vương Toàn còn muốn tiếp tục đi tìm biểu đệ Lý Tu Duyên nữa. Nhưng Lý Phúc nói:
Theo tôi nghĩ, công tử nên trở về nhà đi! Trước kia, lão viên ngoại dù nói một ngày tìm được thì một ngày về, một năm tìm được thì một năm mới về, còn tìm không được Lý công tử thì đừng trở về nhà. Dù thế, lão viên ngoại cũng không an tâm khi công tử đi xa! Công tử là người đọc sách chắc cũng rõ thánh nhân có câu: "Khi cha mẹ còn không nên đi xa, đi ắt phải có chỗ nơi nhất định". Còn Lý công tử chưa chắc là tìm được. Mấy năm nay không biết sống chết ra sao! Mấy năm nay khí trời mỗi ngày một lạnh. Đến mùa Đông khí trời càng lạnh gắt, chúng ta đi ra ngoài dãi dầu sương nắng, sớm dậy tối ngủ, lão nô đây chẳng hề chi, còn công tử thân thể yếu đuối, đâu có thể chịu nổi cực khổ như vầy mãi! Còn nói chi vô cớ đến cửa quan, tánh mạng coi như treo trên đường tơ kẽ tóc! Nếu không phải là trời xanh có mắt, thần Phật gia hộ, thì chủ tớ ta có oan khó tỏ, há chẳng phải là sa vào chỗ chết hay sao? Chi bằng chúng ta trở về nhà, như vậy bớt được lão viên ngoại để tâm lo lắng. Chờ đến mùa Xuân, khí trời ấm áp, hoa nở đầy đường, chủ tớ chúng ta lại lên đường tìm Lý

http://tieulun.hopto.org

công tử, công tử thấy thế nào?
Vương Toàn nghe nói nhớ lại khi ở quan đường không khỏi rùng mình gai ốc, bèn nói:
- Đã như thế thì chúng ta nên trở về nhà đi.
Hai chủ tớ theo đường lớn trở về, cứ đói ăn khát uống, ngày đi đêm nghĩ đỡ. Ngày mai xuống bến thuê một chiếc thuyền trở về, bớt được nỗi khổ đường sá mệt nhọc thức khuya dậy sớm, và khỏi phải lo bị nạn cướp đường.
Vương Toàn gật đầu đồng ý. Hai thầy trò mới đến tòa Vạn Thịnh khách điếm thuê một phòng. Phổ ky dẫn lên Bắc thượng phòng, đó là một phòng ba gian, tranh tối trang sáng. Lý Phúc trải giường nệm, hai thầy trò rửa mặt uống trà xong, nghỉ ngơi giây lát rồi kêu cơm rượu ăn uống. Lúc đương ăn uống, nghe bên ngoài có người hỏi:
- Này chưởng quỹ, khách đã ngồi ăn đủ chưa?
- Có mấy người mươi vị khách rồi.
Người kia bước vào trong viện, nói lớn:
- Các vị Ở đây có ai thuê thuyền không? Thuyền chúng tôi ở huyện Thiên Thai, có ai đáp thuyền đi cùng không? Thuyền chúng tôi là thuyền nhận chở hàng, ngày mai sẽ nhổ neo.
Vương Toàn và Lý Phúc nghe nói, muốn bước ra thương lượng việc thuê thuyền thì thấy cửa mở ra, một người bước vô phòng hỏi:
- Các vị khách ở phòng này định đi về đâu? Có thuê thuyền không?
Vương Toàn nhìn thấy người này khoảng hơn 20 tuổi, mặt mày trắng trẻo, trên đầu vấn tóc hình tim trâu, mình mặc áo chẽn bằng vải xanh, mang vớ màu lam, chân mang giày bố màu xanh cũ. Vương Toàn thấy người này rất quen thuộc, người ấy nhìn thấy Vương Toàn cũng rất ngạc nhiên, vội bước tới hỏi:
Xin hỏi, vị khách quan này họ là chi?
- Tôi họ Vương.
Người ấy "à" lên một tiếng, nói:
- Lão nhân gia có phải là người thôn Vĩnh Ninh, huyện Thiên Thai, phủ Thai Châu không?
- Đúng đấy!
Người kia vội bước tới thi lễ, nói:
- Té ra là công tử gia. Công tử không nhớ tiểu nhân sao?
Lý Phúc hỏi:
- Chú là ai?
- Lý bá phụ, ông thiệt là quý nhơn hay quên việc! Tiểu điệt ngày xưa là tiểu đồng của công tử tên là Tiến Phúc đây mà!
Vương Toàn cũng nhớ ra, bèn hỏi:
- Tiến Phúc, làm sao ngươi lại ở đây, và đang làm nghề gì?
Tiến Phúc tằng hắng một tiếng rồi nói:
- Công tử gia đừng nhắc đến làm chi! Chuyện này dài lắm, một vài câu khó nói hết!
Hồi nhỏ Tiến Phúc cũng là người sống cùng làng với Vương viên ngoại, nhưng vì bị hạn hán mất mùa, gia đình quá túng thiếu, cha mẹ hắn mới đem bán con cho nhà Vương An Sĩ để suốt đời làm đầy tớ. Vương An Sĩ mới cho Tiến Phúc vô hầu hạ Vương Toàn trong việc sách đèn, vừa để bầu bạn cho vui. Về sau Tiến Phúc được 18, 19 tuổi, trong tay cũng có chút đỉnh tiền bèn ra ngoài làm đủ thứ rượu chè bài bạc. Nhà Vương An Sĩ xưa nay rất hào phóng đối với gia nhân, nên tôi tớ đều có tiền cả. Tiến Phúc chẳng những rượu chè bài bạc, mà về sau trong nhà có một vú em coi về việc may vá độ chừng hơn 20 tuổi thông gian với Tiến Phúc có con. Tiến Phúc đưa cô này ra ngoài mướn phòng ở tạm. Như vậy kể như họ là người ngoài nhà, nhưng Tiến Phúc vẫn ở lại nhà viên ngoại để giúp việc. Phàm giấy không thể gói được lửa; muốn người ta không biết chỉ trừ phi mình đừng làm. Tiến Phúc lôi vú em ra khỏi nhà, bị viên ngoại biết được kêu thủ hạ trói lại đánh cho một trận, nói: - Nhà ta là nhà thư hương môn đệ, sống theo lễ nhạc, mi là kẻ nô tài lại dám làm việc thương thiên bại lý như vậy ư?
Nói rồi đánh Tiến Phúc một trận thừa sống thiếu chết. Mọi người xung quanh xúm lại năn nỉ, Vương viên ngoại vốn là người nhân từ, mới ra lệnh lập tức đuổi Tiến Phúc ra, và bắt đầu từ nay không cho bước vào cửa nữa! Lúc đó mọi người mới dám mở trói cho Tiến Phúc, lão viên ngoại

http://tieulun.hopto.org

bảo đi ngay, đồ đạc gì của hắn cho mang theo cả. Tiến Phúc khóc lóc ra mắt thiếu gia Vương Toàn, nói rằng lão viên ngoại đuổi mình đi. Vương Toàn nói:
- Ta cho ngươi 30 lượng bạc, ngươi cầm lấy xài đỡ đi, đợi mấy tháng sau lão viên ngoại bớt giận, mi hãy trở lại cầu xin, ta cũng năn nỉ giúp ngươi để ngươi trở lại.
Nhân vì việc ấy, Tiến Phúc từ nhà viên ngoại ra đi, thấm thoát đã mấy năm mà không thấy trở lại. Hôm nay, tại khách điếm nơi Tiểu Giang Khẩu này mới gặp lại. Vương Toàn hỏi:
- Tiến Phúc, bây giờ ngươi buôn bán ra sao?
- Công tử gia không biết đó chớ! Từ ngày viên ngoại đánh đập đuổi tôi ra khỏi nhà, tôi phải nhận tội ấy. Bây giờ tôi ở trên bến đò, vào nhóm tên là Tập Ban, chuyên rước mối khách đi thuyền, cứ một điếu thì tôi được 100 tiền. Mỗi ngày có 100 tiền ăn hết 100 tiền, có 200 tiền ăn hết 200.
- Ai bảo ngươi tự mình chẳng an phận làm chi! Nếu ở trong nhà ta, đến bây giờ cũng không đến nỗi nào. Nếu như vẫn làm thư đồng hầu hạ ta, rồi viên ngoại sẽ cưới vợ cho ngươi, ở trong nhà của lão viên ngoại, khỏi lo về việc ăn mặc. Hôm nay ngươi đã gặp ta, ta sẽ đưa ngươi trở về. Ngày mai ta sẽ soạn cho ngươi ít bộ quần áo để về đến nhà ngươi có thể thay đổi được.
- Công tử gia đưa tôi về nhà, chỉ sợ lão viên ngoại không bằng lòng thôi.
- Không hề chi! Để ta xin giùm ngươi, đại khái lão viên ngoại cũng không đến nỗi làm khó dễ ngươi lắm!
- Xin đội ơn công tử! Hiện giờ công tử đi đâu vậy? Bình thường công tử không hề ra cửa bao giờ mà!
Vương Toàn tằng hắng một tiếng rồi nói:
- Ta vâng lệnh viên ngoại mà đi đây! Viên ngoại bảo ta đi tìm biểu đệ Lý Tu Duyên, mang theo nhiều vàng ít bạc, giấu giếm thêm một ít bảo châu, tìm được ngày nào thì trở về ngày ấy, một năm tìm được thì một năm mới trở về, còn tìm không được thì không về nữa. Ở huyện Tiêu Sơn, ta bị vu vào vụ án không đầu, tánh mạng treo trên sợi tóc! Bây giờ trời đã trở mùa lạnh, ta định trở về nhà đây.
Tiến Phúc nghe nói trong bụng mừng thầm! Nhìn thấy đồ đạc của Vương Toàn đem theo không phải ít, bèn nghĩ: "Đại khái là vàng bạc châu báu và vật dụng rất nhiều, ta cần gì phải đi theo công tử về nhà làm một người đầy tớ giúp đỡ hầu hạ công tử mãi mãi? Sao ta không cấu kết với thuyền giặc mưu hại chủ tớ họ đi Đại khái họ ít nhất cũng có hai muôn lượng, ta cùng người trên thuyền chia hai, nếu hai muôn thì cũng được một muôn, nếu một muôn thì cũng có năm ngàn! Ta kiếm một chỗ nào đó cưới một con vợ, há chẳng phải là tiêu diêu tự tại lắm sao? Đại gia sẽ không câu nệ vào một tiểu tiết nào!". Nghĩ rồi bèn nói:
- Thưa công tử, để tôi đi tìm thuyền chọ Thuyền do tôi mướn chắc chắn là phải rẻ hơn người ta rồi!
- Được, ngươi đi đi!
Bước ra khỏi khách điếm, Tiến Phúc nghĩ bụng: "Nghe nói thuyền của bọn nhà họ Khương là hắc thuyền, một năm làm vài vụ, rất là sung túc. Ta hãy đi tìm họ để thương lượng".
Nghĩ rồi bèn đi xuống bến đò tìm kiếm, vừa hay gặp thuyền của khương đang đậu tại đó. Tiến Phúc bước lên thuyền hỏi thăm, nhằm lúc quản thuyền là Khương Thành đang ở trên thuyền. Tiến Phúc hỏi:
- Quản thuyền này, tôi muốn thương lượng với ông một chuyện, mong ông đừng nghĩ điều gì khác nhé! Tôi nghe nói các ông làm nghề không vốn phải không?
Khương Thành nói:
- Ông đừng nói bậy bạ chớ!
Ông nghe tôi nói đây này: Hiện tại tôi có một người chủ cũ, họ chủ tớ hai người, mang theo rất nhiều vàng bạc và đồ tế nhuyễn, ít nhất cũng có hơn một muôn lượng, có thể còn hơn thế nữa; chúng ta đi đến giữa đường giết chết họ đi, rồi mình chia số đó làm hai, mỗi bên một nữa; ông cũng được lợi, ta cũng phát tài, được vố này ta nghỉ luôn, ông thấy thế nào?

http://tieulun.hopto.org

Hồi 137

Tiểu Giang Khẩu chủ tớ gặp người quen
Tên ác nô kêu giặc hại chủ nhân

Quản thuyền Khương Thành nghe Tiến Phúc nói những điều kiện như trên, mới hỏi:
- Chủ nhân của chú hiện ở đâu?
- Hiện ngụ Ở Vạn Thịnh điếm. Nếu ông muốn, tôi sẽ đưa ông đến gặp mặt.
- Khương Thành có ngoại hiệu là Hỗn hải long, quen tánh hại người. Ông ta có ba người con tên là Khương Long, Khương Hổ, Khương Báo, và có một đứa cháu họ tên là Khương Bưu. Trên thuyền chỉ có năm người trong gia đình ông ta, gọi Khương gia ngũ hổ, chớ không có ai khác xen vào. Thường ngày ông ta không có buôn bán chi, chỉ chuyên môn rước khách lẻ loi hoặc hai ba người mà có nhiều hành lý hoặc bao túi to phồng, đưa họ đi nửa đường rồi giết quách thả xuống sông, tóm lất hành lý của họ. Hôm nay nghe Tiến Phúc nói, lẽ nào ông ta không thích?

Khương Thành nói:
- Tính như vậy là được rồi! Để ta cùng chú đi đến khách điếm gặp họ.

Tiến Phúc cùng Khương Thành đi đến Vạn Thịnh điếm gặp Vương Toàn và Lý Phúc. Tiến Phúc nói:
- Thưa công tử! Tôi đã thuê thuyền xong rồi. May gặp chiếc thuyền này người ta đi phủ Thai Châu, thuận tiện là chở hành hóa, không có chở ai, ngày mai nhổ neo. Tôi đưa vị quản thuyền đến gặp công tử đây!

Vương Toàn nhìn xem đó là một ông già, bèn hỏi:
- Đáp thuyền đi phủ Thai Châu, chúng tôi phải trả bao nhiêu?
- Đại gia chẳng cần nói giá tiền. Thuyền của chúng tôi là thuyền chở hàng, không có chở khách, ngày mai sẽ rời bến, có đi thêm một vài người cũng chẳng là bao. Khi đến nơi, đại gia muốn cho bao nhiêu cũng được. Đại gia thấy thế nào?

Vương Toàn nghĩ bụng: "Thế thì tốt quá" Bèn nói:
- Ông đã nói như thế, thì ngày mai chúng tôi sẽ quá giang thuyền của ông.

Rồi kêu Tiến Phúc:
- Ngươi không cần phải đi đâu nữa nhé!

Khương Thành nói:
- Xin đại gia hôm nay lên thuyền chọ Sáng sớm ngày mai chúng tôi sẽ rời bến.

Vương Toàn lòng muốn gấp về nhà, hận chẳng được về tức khắc, nên nghe nói như thế lật đật bảo tính tiền phòng, và kêu Tiến Phúc đi mua một ít thức ăn đem theo đi đường. Uống rượu xong, kêu Lý Phúc thu dọn đồ đạc đi theo Khương Thành cùng xuống bến đò. Giây lát Tiến Phúc cũng mang thức ăn và rượu về tới. Hôm sau, trời vừa rựng sáng, thuyền mở neo nhổ sào trương buồm ra đi.

Vương Toàn, Lý Phúc thức dậy, uống trà xong đi ra phía trước thuyền nhìn ngắm, thấy thế nước cuồn cuộn, sóng dồn nhấp nhô, Vương Toàn bảo Lý Phúc dọn thức ăn, uống rượu để giải buồn. Thuyền đang băng băng về phía trước, vừa đến địa phận Tào Nga giang trời sắp đứng bóng.

Ở địa phận này, đồng cỏ hoang vu không người qua lại, dưới sông cũng không có thuyền bè tới lui. Tiến Phúc từ sau lái cầm một con dao bước ra phía trước thuyền thộp ngực áo Vương Toàn, nói:
Này Vương Toàn, mi tưởng đại thái gia thật lòng muốn theo mi về nhà để làm đầy tớ chắc! Đừng có nằm mộng nghe con! Đại thái gia sẽ giết mi, đem chia hai vàng bạc châu báu với quản thuyền là xong chuyện. Mi cũng đáng tội chết! Cái gì ngon cũng đã ăn rồi, cái gì đẹp cũng đã mặc rồi, còn oan ức gì nữa!

Lý Phúc lúc đó hét lên một tiếng, té nằm chết giấc luôn. Vương Toàn sợ đến run bây bẩy, lập tức nói:
- Ngươi… ngươi… cái thằng nô tài này! Mi thiệt muốn phản ta hả?

Tiến Phúc cười ha hả, nói:
- Ta muốn phản đó!

Lập tức giơ cương đao lên, chỉ nghe soẹt một tiếng, ánh sáng lóe chớp, máu tươi phun có vòi, đầu người lăn long lóc trên ván thuyền. Vương Toàn không bị chết, mà đầu Tiến Phúc lại văng đi! Làm sao Tiến Phúc cầm dao giết người mà đầu hắn lại rơi lăn lóc như thế? Trong việc này có một đoạn duyên cớ: Phàm là người tốt ắt có báo ứng tốt. Lời thường có nói: Hại người trước hết là hại mình.

http://tieulun.hopto.org

Lời nói đó thiệt không sai chút nào! Tên tiểu tử Tiến Phúc cũng đáng chết thật. Vương Toàn dùng ơn lễ nghĩa đối xử với nó, lại còn muốn đem nó về nhà nuôi dưỡng trở lại; nó chẳng những không biết lấy ơn báo đáp, trái lại sanh tâm mưu hại. Đó cũng là việc báo ứng tuần hoàn, rõ ràng lắm rồi. Nguyên lúc nó đưa dao lên chưa kịp chém xuống, thì bị Khương Long lia ngang một dao kết thúc tánh mạng. Việc đó cũng bởi như thế này: Hỗn hải long Khương Thành tự nghĩ: "Tại sao chuyện làm ăn này lại phải chia cho hắn một nửa chứ? Chi bằng mình giết quách hắn đi cho xong! Một là bao nhiêu vàng bạc mình tóm gọn, hai nữa cũng bớt được một người phanh phui". Nghĩ xong mới kêu Khương Long giết Tiến Phúc đi. Tiến Phúc chỉ lo nói chuyện với Vương Toàn mà không để ý đến phía sau, khi Khương Long giết Tiến Phúc, Vương Toàn sợ quá bất tỉnh luôn. Khương Long xách đầu người đi ra phía trước thì đúng lúc Lôi Minh, Trần Lượng cũng vừa đến đó. Lôi Minh thấy từ xa có một người cầm dao từ phía sau lái đi ra trước, đó là Tiến Phúc, còn thấy đầu người bị xách đi ra, cũng chính là đầu của Tiến Phúc. Lôi Minh nhảy vọt về phía thuyền, nhưng không tới, bị lọt xuống sông. Trần Lượng vừa nhảy xuống, đặt chân lên thuyền chưa vững, thì bị Khương Long nhắm ngay đầu Trần Lượng chém một dao. Nếu Trần Lượng né qua thì sẽ lọt ngay xuống sông. Trần Lượng cúi đầu xuống, chân trước đạp lên thuyền, mượn sức nhún mình nhảy tót lên đầu thuyền. Khương Long lại chém thêm một dao, Trần Lương thân thể rất là linh hoạt, vội vàng né tránh, chừng đó mới rút dao ra trả đòn. Khương Long hô to lên một tiếng:

- Chữ hợp ơi! Gió to rồi! Mau bắt thằng này!

Hỗn hải long Khương Thành, Khương Hổ, Khương Bưu nhất tề xách dao xông ra vây chặt Trần Lượng. Trần Lượng nghĩ thầm: "Không xong rồi! Một người khó địch với bốn tên, hảo hán khó đánh với song quyền". Trên thuyền đã chật hẹp mà Trần Lượng lại không biết bơi lội, sợ té phải xuống nước.

Trong lúc nguy cấp đó, thấy ở trên mặt nước phía chánh Đông đi tới một vị Hòa thượng kiếc, tăng y rách nát, tay vắn thiếu bâu, lưng buộc dây nhung khật khà khật khưỡng, chân trần mang đôi dép cỏ, thất thơ thất thưởng đi trên nước như đi trên đất bằng. Khương Long, Khương Hổ thấy vậy ngạc nhiên quá sức! Trần Lượng nhìn thấy, lại định bụng là Tế Điên.

Thật ra người đến không phải là Tế Điên mà là Ngộ Thiền. Ngột Thiền từ đâu đến? Khi tả một lạc bút, khó đưa hai sự kiện một lần. Tế Điên sau khi sai Lôi Minh, Trần Lượng đi rồi, vẫn ở lại thư phòng ăn uống như thường. Quan Tri phủ hỏi:

- Bạch Thánh tăng, hai vị đồ đệ đi đâu vậy?
- Ta sai họ đi có chút việc.

Nói rồi cùng quan phủ uống rượu bàn luận sự đời. Một lát sau, cánh cửa gió mở ra, Ngộ Thiền từ bên ngoài bước vào nói:

- Sư phụ thấy con đi có nhanh không?
- Ừ, mau đó! Con đã đưa thuốc đến rồi à?
- Vâng, con đã đưa đến rồi! Con có đem về xâu chuỗi ngọc đây! Đại nhân xem thử coi có phải không?

Quan Tri phủ Cố Quốc Chương tiếp lấy nhìn xem, quả đúng là vật ở nhà, mới nói:

- Thiệt là thần tiên có khác! Thiếu sư phụ cực khổ quá!

Tế Điên nói:

- Đồ đệ, con khoan nghĩ đã, làm tiếp cho thầy việc này! Ta sai sư đệ con là Lôi Minh, Trần Lượng đi đến Tào Nga giang để cứu sư bá con là Vương Toàn và nghĩa bộc Lý Phúc. Con hãy đến tiếp cứu để đưa họ về đến nhà an toàn.
- Xin vâng!

Ngộ Thiền nói rồi quay mình chạy đi. Vừa đến trang viện gặp vị quản gia chạy tới níu lại nói:

- Này thiếu sư phụ, hồi nảy ông lắc đầu biến mất như làn khói, làm tôi sợ hết hồn ném bể cái chảo đi. Tôi chưa thấy được rõ ràng, vậy ông biến lại cho tôi xem có được không?
- Vậy thì ông đi cùng với tôi ra khỏi nha môn đi.

Quản gia cùng đi theo ra khỏi nha môn, Ngộ Thiền nói:

- Ở đây có nhiều người quá, ông theo tôi đến chỗ nào không có người ta, tôi sẽ cho ông xem!

Quản gia đi theo ra đến cửa phía Tây, nói:

- Thiếu sư phụ, ông biến đi!

http://tieulun.hopto.org

- Ông xem kìa phía sau có người chạy theo ông kìa!
Quản gia ngoái đầu nhìn lại, không thấy ai, ngoái lại nhìn Hòa thượng cũng đâu mất. Quản gia nghĩ thầm: "Cái ông Hòa thượng này thiệt quậy, xí gạt mình! Bảo mình đi theo ra tận cửa Tây mà không cho mình thấy!" Không còn cách nào hơn đành lủi thủi trở về. Ngột Thiền đi đến Tào Nga giang, đạp trên sóng nước mà đi. Ông ta vốn là rồng nên đi trên nước cũng giống như đi trên đất bằng. Khi đến nơi, nhìn kỹ, thấy Trần Lượng sắp sửa thua, Ngộ Thiền bèn há miệng phun ra, năm tên giặc đều bị té ngã hôn mê, tức thì lặn xuống nước xách Lôi Minh đem lên bờ sông xốc nước cho tỉnh lại. Kế mới lên thuyền, ôm Vương Toàn, Lý Phúc và cả đồ đạc đem lên bờ để chung với hai người. Lúc đó, Vương Toàn, Lý Phúc hãy còn chưa tỉnh. Trần Lượng định chắc là Tế Điên đến cứu mình, nên lật đật đến trước hành lễ, nói:
- Đa tạ sư phụ đến kịp thời cứu mạng! Nếu không tánh mạng bọn con đi đứt rồi.
Ngộ Thiền nói:
- Ta không phải là sư phụ. Ta là tiểu sư huynh Ngộ Thiền, sư phụ bảo phải gấp rút đến cứu các người. Mệnh lệnh của sư phụ, ta đâu dám chậm trễ! Sư phụ dặn hai sư đệ phải theo bảo hộ ngầm sư bá Vương Toàn về nhà cho được an toàn. Ta phải đốt thuyền giặc. Hôm nay ta mở hội Vu Lan đặc biệt, đốt thuyền thiệt và người thiệt đây.
Nói rồi Ngộ Thiền chất củi dẫn hỏa lên thuyền giặc rồi đốt thuyền. Lửa cháy ngất trời đốt năm tên giặc cháy đầu phỏng trán. Những tên giặc này tội ác đầy mình, không có một chút việc tốt nào đáng được nghi, nên trước hết cho gặp Hỏa Đức Tinh Quân. Thuyền đã cháy đến đáy, vỡ tan chìm xuống lòng nước, họ lại gặp Long Vương ở đáy nước, rồi lại gặp Diêm La ở âm phủ sau. Ngộ Thiền đốt thuyền giặc rồi trở về. Phần Trần Lượng thấy Lôi Minh từ từ ói nước ra tỉnh lại, mới hỏi:
- Nhị ca, anh khỏe chưa?
- Lão tam ơi, ta nhớ mình rớt xuống sông mà! Chú làm sao cứu được ta vậy? Còn chiếc thuyền đã ở đâu rồi?
- Không phải là tôi cứu đâu, mà là sư phụ phái tiểu huynh Ngộ Thiền đến cứu đó!
Bèn đem những việc vừa rồi kể lại cho Lôi Minh nghe. Lôi Minh chừng đó mới hiểu, lồm cồm đứng dậy, cởi đồ ra vắt cho ráo, phơi lên nhánh cây kế đó. Trần Lượng nói:
- Này nhị ca! Sư phụ bảo chúng ta phải theo ngầm bảo vệ sư bá Vương Toàn đấy.
Lôi Minh gật đầu đồng ý, bèn náu mình ở gốc cây phía xa để quan sát, thấy Vương Toàn và Lý Phúc bắt đầu tỉnh lại. Vương Toàn mở mắt ra nhìn thấy trời tối, sao mọc đầy trời. Nhìn lại thấy Lý Phúc cũng đang ở một bên, Vương Toàn nói:
- Chao ơi, này Lý Phúc! Chủ tớ chúng ta còn sống hay đã chết rồi?
Lý Phúc mở mắt ra nhìn thấy đồ đạc vẫn còn đầy đủ bên mình, mới nói:
- Thưa công tử, đây chắc thần linh hiện đến cứu tính mạng của chủ tớ chúng ta đó!
- Ta sợ bắt chết đi được! Tại sao chiếc thuyền đâu mất, thiệt là kỳ quái!
- Thưa công tử, ta nhân cơ hội này nên đi đi! Trong đêm tối, ở giữa cảnh hoang dã này, đường vắng người thưa, thảng như gặp việc không may như vừa rồi, cũng là điều đáng lo đấy!
Nói rồi hai người lật đật thu dọn đồ đạc, chủ tớ khởi hành. Lôi Minh lúc đó cũng mặc lại y phục xong, cùng Trần Lượng đi theo ở phía xa xa để ngầm bảo hộ, nhưng Vương Toàn, Lý Phúc vẫn không biết phía sau có người đi theo mình. Lôi Minh, Trần Lượng đi theo hai người vào trong núi gặp phải ngã ba đường. Chủ tớ Vương Toàn đi theo hướng nào mà mất tiêu không thấy dấu vết. Lôi Minh, Trần Lượng bèn tiến vào con đường giữa, nơi đó có núi cao chớn chở, càng đi đường càng lồi lõm, mặt trăng bị che khuất, cũng không thể nhìn rõ sự vật chị Ngọn lớn che khuất ngọn nhỏ, càng đi càng thêm lạc lối. Trần Lượng nói:
- Này nhị ca, thôi đừng đi nữa! Chúng ta hãy đứng lại nhìn rõ phương hướng đã!
Hai người đứng lại ở đỉnh lớn, cũng không nghe thấy một tiếng gà gáy chó sủa, bỗng nhiên nghe có tiếng chuông vang lại. Hai người theo tiếng chuông mà đi tìm đến gần, té ra là một ngôi miếu cổ. Nào ngờ hai vị anh hùng hôm nay đi nhằm vào núi Bát Quái, lại gặp cái họa chết người.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 138

Cứu mọi người, Ngộ Thiền đốt bọn giặc
Hai nghĩa sĩ lạc vào núi Bát Quái

Lôi Minh và Trần Lượng đang bị lạc đường, bỗng nghe có tiếng chuông âm vang lại, hai người lần theo tiếng chuông đi đến gần để xem, thì ra đó là một tòa cổ miếu lấp loáng khi ẩn khi hiện dưới ánh trăng, với biển đề: "Tòng Âm quán". Hai người đến bên cánh cửa ngách gọi cổng, thì nghe bên trong có tiếng đáp "Vô lượng Phật", và từ trong đi ra hai đạo đồng. Một đạo đồng nói với vị kia:
- Sư đệ đoán thử coi ai tới nè?
- Có lẽ là Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh ở Vân Hà quán, còn không thì Đông phương thái duyệt Lão tiên ông, cũng có thể là Bạch vân tiên trưởng thì chắc là Dã hạc chân nhân. Trừ phi những vị ấy ra, thì đâu có người nào lên miếu chúng ta nữa!
Nói xong mở cửa ra, hai đạo đồng ngạc nhiên nói:
- Hai tên phàm phu tục tử này đi đâu đây?
Lôi Minh, Trần Lượng lật đật nói:
- Xin cảm phiền hai vị tiên đồng! Hai chúng tôi vốn là người lạc đường, đi nhằm lên Bảo Sơn, cầu xin quán chủ mở rộng lòng cho chúng tôi tá túc một đêm.
Vị tiên đồng nhỏ háy mắt một cái, hỏi:
- Hai người tên họ là gì a?
Trần Lượng nói:
- Tôi họ Trần tên Lượng, còn anh bạn tôi họ Lôi tên Minh. Chúng tôi là bảo tiêu ở phủ Trấn Giang, từ phủ Triệu Hưng tới đây bị lạc đường.
- Hai vị chờ ở đây một lát, để tôi vào trong thưa lại, không chắc là Tổ sư gia có chịu cho hay không?
- Được, xin nhọc lòng hai vị thưa giùm.
Đạo đồng nhỏ đi vào, một lát sau trở ra nói:
- Tổ sư gia chúng tôi bảo hai vị vào.
Lôi Minh, Trần Lượng mới bước vào trong. Đạo đồng nhỏ đóng cửa lại. Hai người đi sâu vào trong viện thấy tòng, trúc xen hàng theo gió lắt lay Ngay chính giữa đại điện có một nguyệt đài, trên nguyệt đài có một lão đạo sĩ đang ngồi quán trăng. Hai bên chánh điện đều có đối điện, trong viện có một cái động thông thiên. Trần Lượng xem rồi nghĩ thầm: "Người sống ở trên đời khác nào giấc mộng lớn! Tranh danh đoạt lợi, hiếu thắng khoe tài, đều bị giàm danh khóa lợi buộc ràng! Hèn chi người ta nói:

Tướng quân đêm vắng vượt thành quan
Triều thần ngay ngáy suốt canh tàn
Trời trưa chùa núi Tăng còn ngu?
Danh lợi phồn hoa chẳng đổi nhàn.

"Không chi bằng vượt ngoài tam giới, không ở trong ngũ hành, bỏ nhà vào núi tham tu, chẳng là thanh nhả lắm ru!"
Trần Lượng xem xong, tiểu đạo lấy tay chỉ lão đạo sĩ, nói:
- Đây là Tổ sư gia của chúng tôi.
Trần Lượng và Lôi Minh đến gần xem, thấy vị lão đạo sĩ tóc như tuyết ba đông, bộ râu như sương thu tháng 9, mình mặc áo đạo bào màu đồng cổ, vớ trắng vân hài, đúng bực tiên phong đạo trưởng, đạo cao đức trọng, liền lật đật bước tới hành lễ, nói:
- Kính thưa tiên trưởng ở trên, đệ tử là Lôi Minh, Trần Lượng xin ra mắt tiên sư gia!
Vị đạo sĩ miệng niệm "Vô lượng Phật" rồi nói:
- Hai vị từ xa mới đến, xin ra hạc hiên ngơi nghĩ!
Nói rồi đứng dậy đưa Lôi Minh, Trần Lượng thẳng ra Đông phối phòng. Đạo đồng vén rèm, cầm đèn bước vào phòng. Lôi Minh, Trần Lượng nhìn thấy đồ đạc trong phòng không khỏi giật mình kinh ngạc. Trần Lượng nghĩ thầm: "Vị đạo trưởng này không yêu cũng là quái, không phải quỉ cũng

http://tieulun.hopto.org

là hồ ly, chứ chắc không phải là người!". Xem ra các thứ cần thiết trong phòng toàn là những đồ vật trên đời ít có. Các loại chén dĩa cổ ngoạn đều là loại san hô mã não, bích tê phỉ thúy giá trị liên thành mà hai người hồi trước tới giờ chưa thấy lần nào. Trần Lượng hỏi:
- Thưa đạo trưởng, đây là thiên đường hay là nhân gian vậy?
Lão đạo sĩ cười hà hà, nói:
- Đây là nhân gian chớ nào phải thiên đường đâu!
Vị lão đạo sĩ này nguyên là họ Lỗ. Ban đầu ông ta là dòng dõi Quốc công triều Tống, tự mình chán bỏ hồng trần, xuất gia làm đạo sĩ, lấy đạo hiệu là Tu Chơn, người ta tặng ngoại hiệu là Khảm ly chơn nhơn. Ông ta thích địa lý của ngọn núi nầy, và được quan phủ cấp phát tiền bạc để sửa lợp tòa miếu. Ngọn núi này tên là núi Bát Quái. Đó là công trình nửa thiên nhiên nửa nhân tạo. Người trần tục đừng hòng đặt chân tới, vì một khi bước vào là mê đường mất lối. Hôm nay Lôi Minh, Trần Lượng đi lạc vào núi Bát Quái, do thành tâm mới đến được, còn kẻ phàm phu tục tử không thể bước chân vào. Lỗ Tu Chơn ở trong núi nhiều năm, đem những đồ trần thiết ưa thích trong phủ của mình đưa cả lên miếu. Chính mình cũng là người ưa học đạo, có tiến bộ trên đường đạo đức, bình thường cũng không qua lại với người thế tục; những người thường đến với ông ta đều là bực thanh cao cả. Hôm nay Lôi Minh, Trần Lượng thấy những đồ quý giá trong chốn hoang vắng này, cho nên mới có sự kinh dị như thế. Lão đạo sĩ mời hai người ngồi rồi hỏi:
- Xin hỏi tôn tánh của hai vị là chi?
Lôi Minh Trần Lượng mỗi người xứng tên họ xong và nói:
- Chúng tôi là người sống về nghề bảo tiêu, còn chưa được lĩnh giáo quý tính danh của tiên trưởng, và không biết xưng hô như thế nào cho phải lẽ?
- Sơn nhân họ Lỗ, có tên kép là Tu Chơn. Hai vị hôm nay cùng sơn nhân có duyên gặp gỡ. Đại khái chắc hai vị chưa dùng cơm, trong miếu đây sẵn có đồ chay, hai vị không cần phải từ chối.
Trần Lượng thấy lão đạo sĩ đối với mình rất ân cần nên cũng không tiện từ chối, nói:
- Tổ sư gia đã có lòng từ bi hỏi đến, hai chúng tôi thật chưa dùng cơm.
- Thế thì tốt quá!
Lão đạo sĩ nói rồi sai đạo đồng đi chuẩn bị cơm rượu. Đạo đồng vâng dạ, lau dọn bàn ghế, chén dĩa, dọn lên. Lôi Minh, Trần Lượng nhìn thấy trong miếu thật là sang trọng. Chén dĩa toàn là đồ sứ Cửu Giang, trên mặt đều có ba chữ Tòng Âm quán. Trái cây tươi ngon, đồ chay thượng hảo. Hai người ngồi kế bên chủ tọa bồi tiếp, ăn uống vui vẻ. Lôi Minh Trần Lượng rất lấy làm cảm kích, nghĩ rằng: "Mình cùng với lão đạo sĩ chưa hề gặp mặt, chưa quen biết bao giờ, không phải là cốt nhục cũng chẳng phải bạn bè, mà được ưu đãi như vậy thật quá phần mong đợi".
Lôi minh, Trần Lượng vốn là người nhiệt tâm suy tính: "Cũng không nên ăn không của lão đạo sĩ. Trước khi đi chúng ta nên cúng lại một phần hương khói".
Đang ngồi ăn uống nói chuyện, bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa. Lão đạo sĩ kêu đạo đồng ra xem thử. Đạo đồng lập tức chạy ra mở cửa xem: Người tới không ai xa lạ, mà chính là Thần đồng tử Chữ Đạo Duyên cùng Uyên ương đạo Trương Đạo Lăng. Hai người này mấy ngày trước so tài với Tế Điên ở Bạch Thủy Hồ. Tế Điên thi triển pháp Ngủ hành nã di đại ban vận, thế cối xay vào rồi đi mất. Uyên ương đạo Trương Đạo Lăng mới thương lượng với Chữ Đạo Duyên phải tìm Khảm ly chân nhân, mời người xuống bắt Tế Điên Hòa thượng báo thù rửa hận mới hả lòng. Hôm nay hai người mới đến Tòng Âm quán. Tiểu đạo đồng gặp mặt mới hỏi:
Hai vị đến đây có việc chi?
Chữ Đạo Duyên nói:
- Xin chào hai tiểu sư huynh! Chúng tôi đến gặp Tổ sư gia để đưa tin, có việc rất khẩn cấp; xin nhị vị tiểu đạo huynh trở vào bên trong bẩm lại một tiếng là có chúng tôi muốn xin ra mắt Tổ sư gia.
- Tổ sư gia đang có khách.
- Ai ở trong đó vậy?
- Một người họ Lôi, một người họ Trần. Bọn họ nói là người bảo tiêu ở phủ Trấn Giang.
Chữ Đạo Duyên nghe xong, nói:
- Không xong rồi đấy! Tôi xin nói cho tiểu đạo huynh biết: Hai người đó đến không phải là vô cớ đâu, chỉ nhân vì trên trần thế xuất hiện một Tế Điên tăng, hắn ta hưng Tam Bảo, diệt Tam Thánh giáo! Hai tên họ Lôi và họ Trần đó chính là đồ đệ của Tế Điên Hòa thượng. Hai người này là bọn

http://tieulun.hopto.org

giang dương đại đạo, họ đến đây chắc không có ý tốt đâu, mà chắc là do Tế Điên sai đến đó! Họ biết trong miếu của Tổ sư gia có tiền bạc đồ vật quý giá rất nhiều, chắc là muốn đến cuỗm đi đó. Tiểu sư huynh nên vào bên trong bẩm lại một tiếng.
Đạo đồng xoay mình trở vào. Lỗ Tu Chơn hỏi:
- Ai kêu cửa vậy?
- Dạ thưa, Trương Đạo Lăng và Chữ Đạo Duyên.
Lôi Minh và Trần Lương nghe nói cả kinh! Vì biết rằng hai lão đạo sĩ này không phải là người tốt.
Lỗ Tu Chơn nói:
- Hai vị cứ thư thả ăn uống. Hai người mới đến này, luận về vai vế là hàng tiểu bối của tôi. Tôi với Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh qua lại rất thân. Họ là đồ đệ của Lý Hàm Linh đấy!
Lôi Minh, Trần Lượng nói:
- Hai đứa tôi gặp mặt hai người ấy có nhiều điều bất tiện, chi bằng tránh trước tốt hơn!
- Cũng được! Hai vị nếu không muốn gặp thì nên vào phòng trong mà ngồi.
Lôi Minh, Trần Lượng vội bước vào phòng phía Nam. Lỗ Tu Chơn bảo đạo đồng:
- Bảo hai người ấy vào đi!
Đạo đồng đi ra, giây lát cùng Chữ Đạo Duyên và Trương Đạo Lăng vào. Đến bên trong, hai vị lão đạo sĩ quỳ xuống hành lễ, nói:
- Tổ sư gia ở trên, bọn đệ tử là Chữ Đạo Duyên và Trương Đạo Lăng xin ra mắt.
Lỗ Tu Chơn hỏi:
- Hai người tới đây có việc chi?
Chữ Đạo Duyên thưa:
- Hai con tới đây đem cho Tổ sư gia một tin tốt: Trần thế hiện nay xuất hiện một tên Tế Điên tăng, hắn hưng Tam Bảo, diệt Tam Thánh, và nói Tam Thánh giáo chúng ta không có người, đều là hạng mang lông đội sừng cả, xương sống day ngang đưa lên trời, chẳng phải là tứ tạo sanh ra, vô cớ mà đối địch lại với Tam Thánh giáo. Cầu xin Tổ sư gia hạ sơn bắt Tế Điên tăng để Tam Thánh giáo chúng ta được mở mày mở mặt.
Lỗ Tu Chơn nghe xong, nói:
- Ta nghe nói Tế Điên tăng là vị cao tăng đắc đạo, đâu thể nói ra những lời như thế được. Chắc là hai tên nghiệt chướng này bày ra chuyện thị phi, rồi đặc điều nói bậy bạ đây.
Chữ Đạo Duyên nói:
- Đệ tử không dám trước mặt Tổ sư gia đặc điều nói dóc. Thật có việc đó mà. Cầu xin Tổ gia đại phát lòng từ bi cho.
- Đã như thế thì hai người đi tìm Tế Điên kêu đến cho ta hỏi thăm.
- Hai con tìm không ra! Hai con nếu gặp Tế Điên cũng không phải là đối thủ của ông tạ Vừa rồi hai con có nghe tiểu sư huynh nói: Ở trong miếu Tổ sư gia có một tên họ Lôi và một tên họ Trần là người phủ Trấn Giang, có phải vậy không?
- Đúng thế.
- Thưa Tổ sư gia, lão nhân gia ngàn muôn lần đừng cho họ là người có ý tốt! Hai người này nguyên là đồ đệ của Tế Điên đó. Họ tới đây chắc là do Tế Điên sai bảo đến. Họ biết trong miếu của Tổ sư gia có những đồ cổ ngoạn quý giá, trước hết họ sẽ cuỗm đi vì họ trước đây là giang dương đại đạo trong lục lâm. Thưa Tổ sư gia! Người đừng thả cho họ đi.
Khảm ly chân nhân nghe xong nói:
- Hai đứa mày nói bậy nói bạ không hà! Ta xem ra hai người này chẳng phải là hạng gian manh xảo hoạt. Họ chưa đi, hãy còn ở trong này.
- Tổ sư gia nói chúng con nói dóc. Nếu như không tin, hiện có bằng cớ đây, hai người này trên thân chắc chắn có dao và có y phục dạ hành. Nếu không có bao y phục dạ hành và dao thì kể như chúng con nói dóc, Tổ sư gia cứ bắt chúng con trị tội.
Lỗ Tu Chơn nghe nói cũng có lý, thiệt giả khó phân, mới nói:
Hai người đã nói như thế, ta phải kiểm tra họ xem. Nếu thiệt có phục dạ hành thì họ đừng mong ra khỏi Tòng Âm quán này. Nếu không có y phục dạ hành mà chỉ dao thôi thì không kể, vì họ là người bảo tiêu thì phải có binh khí hộ thân, chừng đó ta xử trị hai ngươi mới được.
- Phải đó!

http://tieulun.hopto.org

Lỗ Tu Chơn mới đứng dậy cùng hai đạo sĩ bước vào phòng phía Nam định bắt Lôi Minh và Trần Lượng.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 139

Núi Bát Quái, Lôi Trần gặp yêu đạo
Quán Tam Quan, Trương Đồng bày mưu gian

Lỗ Tu Chơn bước vào phòng định kiếm Lôi Minh và Trần Lượng nhưng không thấy tung tích của họ đâu cả. Vén màn giường lên, thấy góc tường bên Đông ở dưới giường bị khoét một lỗ lớn. Cầm đèn rọi xem, trên đất bên lỗ hổng có để lại một nén vàng ròng nặng chừng năm lượng. Vào triều Tống, vàng ròng và ngọc bích rất quý, mỗi lượng có thể đổi thành 50 lượng bạc. Sau khi Lôi Minh, Trần Lượng bước qua phòng phía Nam, biết rằng hai lão đạo sĩ là người hay sanh chuyện thị phi, mà động thủ thì không phải là đối thủ của họ, trước kia ở Bạch Thủy Hồ, suýt nữa họ bị hai đạo sĩ này giết chết. Hôm nay nếu gặp lại, chắc chắn họ không để yên.

Trần Lượng nghĩ bụng: "Ba mươi sáu chước, chạy quách là hơn!". Trần Lượng nói:

- Này nhị ca! Chúng ta đi như thế này, vị lão đạo sĩ ở trong miếu đối đãi với chúng ta quá hậu, mà chúng ta lại ăn không như vậy coi sao được! Chúng ta để lại một nén vàng để chứng tỏ tấm lòng của chúng ta mới được.

Vì thế cho nên mới có một nén vàng để lại trên đất. Lỗ Tu Chơn một khi thấy không có người mà chỉ có một nén vàng để lại bèn biết rõ mọi việc, lập tức nổi giận, nói:

Hai tên nghiệt chướng này! Rõ ràng là tụi bay bày chuyện thị phi mà! Ta không phải thấy của mà tối mắt, nghĩ chắc người ta là người tốt, khi đi chẳng những đồ đạc không thiếu món chi, mà còn để lại một nén vàng để tỏ rằng không muốn ăn không bữa cơm của tạ Hai tên nghiệt chướng này thiệt là đáng giận. Nếu không nể mặt đạo huynh Lý Hàm Linh thì hai đứa bây vô cớ đến quấy rầy ta, ta đâu thể tha thứ được! Bây phải cút đi cho khuất mắt tạ Đạo đồng, hãy tống cổ bọn này ra khỏi miếu cho ta!

Hai đạo sĩ đâu dám không đi, đành phải quay mình bước ra. Đạo đồng đi theo đóng cửa. Ra đến bên ngoài, Chữ Đạo Duyên nói:

Hai tôi hôm nay nhờ tiểu sư huynh giúp đỡ chọ Bây giờ cũng khuya rồi, xin cho hai chúng tôi nán lại phòng của tiểu huynh đệ, đừng cho Tổ sư gia hay Vừa sáng chúng tôi sẽ đi ngay, có được không?

- Cũng được! Cho hai vị ngồi nán lại phòng chúng tôi nửa đêm, nhưng đừng nói chuyện. Tổ sư gia mà biết được, hai vị trốn không được đâu.

Trương Đạo Lăng và Chữ Đạo Duyên gật đầu ưng thuận, bèn ngồi lại trong phòng của đạo đồng nửa đêm. Trời vừa sáng, hai người lật đật cáo từ ra khỏi Tòng Âm quán. Đang đi đến trước, bỗng hai người ngước đầu lên, thấy Lôi Minh, Trần Lượng đang ngồi ở sườn núi phía Nam.

Tại sao hai người lại chưa chịu đi Không phải là không đi. Từ đầu hôm bước ra khỏi quán, tính đi khỏi chỗ này, đi tới đi lui cứ quanh qua lộn lại chỗ cũ. Đi quá nửa đêm mà cũng không ra khỏi Tòng Âm quán. Chính ra núi Bát Quái này đường núi quanh co khúc khuỷu rất khó đi, khi hai người bước vào cũng bị lạc lối rồi. Thấy trời đã sáng Trần Lượng nói:

- Nhị ca, Chúng mình nghỉ giây lát đã! Sao mà đi hoài không ra chỗ này vậy kìa!

Hai người đang ngồi nghỉ thì thấy cửa ngách của Tòng Âm quán mở. Chữ Đạo Duyên và Trương Đạo Lăng bước ra. Lôi Minh nói:

- Chà, Không xong rồi! Hai thằng cha lộn sòng ấy tới rồi kìa!

Chữ Đạo Duyên nhìn thấy hai người, cười ha hả, nói:

- Đạo huynh, anh xem kìa, hai thằng tiểu bối kia chưa chịu đi, chắc là chúng hết muốn sống mà!
- Để bọn đó cho ta!

Trương Đạo Lăng nói rồi rút cây Càn khôn điên đảo mê lộ kỳ ra, bước tới nói:

- Hai tên tiểu bối này, bây chạy đi đâu?

Lôi Minh nổi giận, bước lên nói:

- Lão tam, bọn ta tiến lên băm vằm hai thằng lộn giống này cho rồi.

Trần Lượng nói:

- Hay cho lão đạo! Chúng ta cùng ông trước đây không oán, gần đây không thù, sao hai ông cứ theo làm khổ bọn này thế? Bọn ta hôm nay thí mạng với hai ông cho xong.

Lão đạo sĩ cười hà hà, lấy cây cờ xổ ra, miệng đọc chú lâm râm. Lôi Minh, Trần Lượng định rút dao

http://tieulun.hopto.org

nhảy tới động thủ, nào ngờ thân không tự chủ, mắt thấy trời đất quay cuồng, đầu óc hôn mê té ngã trên đất. Trương Đạo Lăng đưa kiếm cho Chữ Đạo Duyên. Chữ Đạo Duyên vừa định bước tới thì thấy ở phía sau hòn đá phía Tây có người đứng sẵn, không ai xa lạ chính là Tế Điên. Tế Điên cười ha hà, nói:
- Hay cho tên lộn sòng kia! Vô duyên vô cớ lại muốn giết đồ đệ của ta hử? Chúng ta phải so tài cao thấp với các ông mới được.
Lão đạo sĩ dòm thấy không phải đến một mình mà cả Ngộ Thiền, Ngộ Chơn cũng đến nữa.
Tế Điên đang ngồi uống rượu với quan Tri phủ ở nha môn Thiệu Hưng. Ngộ Thiền sau khi cứu Lôi Minh, Trần Lượng, Vương Toàn, Lý Phúc và đốt thuyền giặc xong mới trở về nha môn quan Tri phủ, vào thư phòng gặp Tế Điên. Tế Điên nói:
- Đồ đệ về rồi à?
- Vâng, con đã về.
Ngộ Thiền đem việc cứu người thuật lại. Tế Điên nói:
- Được, hãy uống rượu đi!
Ngộ Thiền bèn ngồi cùng bàn tiệc với Tôn Đạo Toàn. Ăn uống xong xuôi, quan Tri phủ Cố Quốc Chương nói:
- Bạch Thánh Tăng, người không cần phải đi nữa. Lão nhân gia hãy ở lại đây mấy ngày đã!
- Không đi cũng không được.
Gia nhân thu dọn bàn tiệc rồi dọn trà lên. Quan Tri phủ tiếp chuyện Hòa thượng bàn luận chuyện cổ kim. Tối lại dọn thêm hai bàn tiệc. Ăn tối xong, trời đã sang canh hai. Quan Tri phủ cáo từ lui về phía sau. Tế Điên kêu:
- Ngộ Thiền, Ngộ Chơn, ngày mai trời rựng sáng, chúng ta sẽ đi thẳng lên núi Bát Quái. Sư đệ Lôi Minh, Trần Lượng của các ngươi bị nạn, ta phải đi cứu mới được.
Ngộ Thiền, Ngộ Chơn nói: - Phải đó!
Đang lúc yên giấc, trời vừa rựng sáng. Tế Điên kêu:
- Chúng ta đi nè! Ai có tài gì cứ giở ra thi thố xem người nào đến núi Bát Quái trước cho biết.
Tôn Đạo Toàn nói:
- Tôi đi chậm, chim yếu phải bay trước. Tôi đi đây.
Tế Điên viết lại cho quan Tri phủ bốn chữ: "Tạm thời cáo biệt", rồi nói:
- Ngộ Thiền, coi ai đi mau hơn nè? Thầy trò ta hãy so tài xem!
Ngộ Thiền nghĩ thầm: "Mình chắc chắn phải mau hơn sư phụ rồi". Tức thời lắc đầu một cái như làn khói biến mất, đi gấp đến núi Bát Quái, dòm thấy Tế Điên ngồi sẵn ở đó tự bao giờ. Ngộ Thiền nói:
- Sư phụ làm sao đến trước vậy?
- Đạo hạnh của con còn thấp lắm!
Tôn Đạo Toàn hãy còn chưa tới, mặc dù đã đi trước. Tôn Đạo Toàn hươ ống tay áo, vận chẩn cước phong chạy miết, chạy mãi mồ hôi ướt đẫm mới đến được núi Bát Quán sau cùng. Ba thầy trò trước sau vừa mới đến thì thấy Trương Đạo Lăng đã phất cờ cho Lôi Minh, Trần Lượng té ngã rồi. Chữ Đạo Duyên định giết hai người, nghe tiếng Tế Điên cười nên dừng lại. Trương Đạo Lăng nhìn thấy Tế Điên, nói:
- Hay cho Điên tăng, trước đây mi thi triển Ngũ hành nã di đại bạn vận trốn đi. Hôm nay dám đến trước ta đòi chết hử?
Ngộ Thiền lắc đầu biến mất làm cho hai lão đạo sĩ sợ hết hồn. Tế Điên nói:
- Tên lộn sòng kia, hôm nay chúng ta tới đây thử xem ai "mạnh sống yếu chết, thiệt còn giả mất" cho biết.
Câu đó nói chưa xong thì Ngộ Thiền đã trở về, trong tay cầm một lá cờ, nói:
- Sư phụ xem nè Con đã lấy trộm cây cờ của tên đạo sĩ lộn sòng về đây.
Trương Đạo Lăng nghe nói vói tay ra sau mò thử, thì ra sau lưng mình là một cây côn gỗ, tức giận quá hét "a…a…" mấy tiếng. Tế Điên nói:
- Họ đem cờ này bắt ta, để ta lấy cờ này bắt họ.
Lão đạo sĩ nghĩ thầm: "Cờ đó của mình, ông ta cũng không thể sử dụng được, không biết đọc chú cũng vô dụng thôi". Nào ngờ, Tế Điên cầm cờ phất qua, miệng niệm "Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hịch!, tức thì hai đạo sĩ thấy trời đất quay cuồng, thân không tự chủ, ngã lăn ra đất không

http://tieulun.hopto.org

cử động được. Tế Điên bước lại cứu tỉnh Lôi Minh và Trần Lượng dậy. Hai người này ngồi dậy hành lễ cảm tạ sư phụ cứu mạng. Tế Điên nói:
- Lôi Minh, Trần Lượng, hai lão đạo sĩ này vô cớ hà hiếp hai con, bây giờ báo ứng họ đi! Hai con đừng làm cho họ chết, cứ thích ra sao thì làm như vậy!
Trần Lượng nói:
- Này nhị ca, mình lột quần áo của hai lão đạo sĩ này cho họ mang xấu chơi, có được không?
Lôi Minh gật đầu đồng ý, lập tức lột hết quần áo của hai lão đạo đạo sĩ, cả đến quần lót cũng cởi nốt. Trần Lượng nói:
Cái đầu của Chữ Đạo Duyên này thiệt đáng ghét! Nói rồi kéo Trương Đạo Lăng nằm trên mình Chữ Đạo Duyên. Hai lão đạo sĩ bấy giờ trần truồng như nhộng. Chữ Đạo Duyên nằm ở dưới, còn Trương Đạo Lăng nằm đè ở trên. Lôi Minh, Trần Lượng lấy áo quần của hai đạo sĩ bỏ vào trong bao gói lại cẩn thận. Xong mới hỏi Tế Điên:
- Bạch sư phụ, bây giờ chúng ta đi đâu?
Tế Điên nói:
- Này Ngộ Chơn, các con có biết lai lịch sanh quán của sư phụ chưa?
- Thưa, không biết.
- Ta gốc là người thôn Vĩnh Ninh, huyện Thiên Thai, phủ Thai Châu. Ta đi lần này, một là vì bắt yêu tinh ở Bạch Thủy Hồ, hai là muốn về thăm lại cậu mợ tạ Lần này biểu huynh ta là Vương Toàn đi tìm ta chắc đã trở về nhà rồi. Hiện tại gia đình họ bị âm nhơn ám hại, tánh mạnh đang hiểm nguy Ta phải đưa tiểu sư huynh con là Ngộ Chơn đi tìm Khảm ly chân nhân, có chút việc cần, phải đi gặp ông ta mới được. Về sau chính ta gặp đại nạn, phải nhờ ông ta giúp đỡ mới xong. Ngộ Chơn, con hãy lại đây!
Nói xong kề tai Ngộ Chơn dặn như vầy… như vầy, và bảo:
- Con hãy dẫn Lôi Minh và Trần Lượng đi gấp đi! Con làm xong việc đó, cũng không uổng tình thầy trò của ta bấy lâu!
Tôn Đạo Toàn nói:
- Con nhớ kỹ và tuân theo lời thầy dạy.
Nói xong dẫn Lôi Minh và Trần Lượng lập tức khởi hành thẳng đến thôn Vĩnh Ninh.
Vương An Sĩ bị ai hại thế? Nhân vì Vương An Sĩ sai con là Vương Toàn đi kiếm Lý Tu Duyên, trong nhà tuy của tiền trăm vạn nhưng không có người thân tín ngoài hai vợ chồng già. Vợ Vương An Sĩ có một đứa cháu ruột tên là Trương Sĩ Phương cũng là hành tài chủ trong vùng. Nhân khi cha mẹ chết rồi, hắn mặc sức chơi bài bạc, xài phá lung tung, nên sản nghiệp lần lần tiêu sạch, cả đến cửa nhà cũng bán nốt. Tòa Tam Thánh miếu ở ngoài thôn Vĩnh Ninh có một đạo sĩ họ Đổng, tên là Thái Thanh. Trước kia có qua lại quen biết với gia đình Trương Sĩ Phương, ông ta cũng không có chỗ ở, bèn tạm ngụ trong miếu. Còn Trương Sĩ Phương cũng không có việc gì làm, sống vất vơ rày đây mai đó, thường đến nhà Vương viên ngoại xin tiền. Lúc đầu hắn được cho mỗi lần cũng vài ba trăm lượng. Nhưng đến xin mãi, số tiền cho tuột xuống còn 10 lượng, 8 lượng. Bà viên ngoại rất thương cháu ruột nên thường lén cho hắn tiền. Một ngày kia, Trương Sĩ Phương nói với Đổng lão đạo:
- Tôi nghe người ta nói đạo sĩ các ông có thể hại người được. Để tôi bàn với ông nè, ông có muốn phát tài không?
- Hại người đâu có khó, mà hại ai vậy?
- Hại dượng tôi là Vương An Sĩ. Trong nhà ông ta có cả trăm muôn, hiện tại em họ tôi là Vương Toàn đi tìm em họ nó là Lý Tu Duyên không biết mấy năm mới trở về. Nhưng nhà của Lý Tu Duyên, gia tư cũng có mấy trăm vạn đều thuộc về Vương An Sĩ cả. Nếu ông hại dượng tôi được, lúc này trong nhà không có ai, cô tôi chắc chắn sẽ kêu tôi về lo việc tang lễ. Thế nào cũng còn mấy vạn lượng, tôi chắc chắn sẽ phát tài.
- Chú phát tài, còn ta hại người không công à? Ta không xin chú nhiều, chỉ cần 500 lượng bạc thôi, ta có thể bắt ông ấy chết trong vòng bảy ngày.
- Chỉ cần dượng tôi chết, tôi chắc chắn sẽ đưa ông 500 lượng ngay.
- Khẩu thuyết vô bằng. Chú phải viết cho tôi một tờ giấy mượn nợ tôi mới chịu.
- Viết thì viết!

http://tieulun.hopto.org

Lập tức Trương Sĩ Phương viết giấy nợ: Người đứng mượn là Trương Sĩ Phương, nhân thiếu tiền, có đến mượn của đạo sĩ Tam Thanh quán là Đổng Thái Thanh số bạc là 500 lượng, mỗi tháng trả lời ba phân. Sợ sau này không bằng chứng, Trương Sĩ Phương phải tự viết và lăn tay làm bằng. Viết giấy xong, Trương Sĩ Phương mới hỏi Đổng đạo nhân sẽ hại bằng cách nào. Lão đạo sĩ mới thi triển yêu thuật độc kế, hãm hại Vương viên ngoại.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 140

Trương Sĩ Phương gian tâm ếm ngày sanh
Đổng Thái Thanh yêu pháp bình bắt hồn

Trương Sĩ Phương viết giấy nợ xong hỏi lão đạo sĩ sẽ hại bằng cách nào? Lão đạo sĩ đáp:
- Chú chỉ cần cho ta biết tám chữ chỉ rõ ngày giờ tháng năm sanh của dượng chú, ta sẽ làm phép bắt hồn, trong bảy ngày ông ta sẽ chết.
- Dễ quá ha!
Nói rồi anh ta lập tức thẳng đến nhà Vương viên ngoại, ai nấy gặp mặt anh ta cũng có ý ghét.
Vương Phước nói:
- Vương Hiếu, chú thấy tên tiểu tử kia lại đến nữa kìa! Thiệt không xấu hổ chút nào! Không đến mượn tiền cũng chộp cái gì đó.
Trước mặt hắn, mọi người không dám xài xể vì hắn dù gì cũng là cháu ruột của bà viên ngoại. Thấy hắn đến gần, các gia nhân đều chào:
- Công tử mới đến hả?
- Ừ, ta mới đến.
Hắn đáp lại và đi thẳng vào trong. Hắn vừa vào trong, mọi người mới nói lén:
- Tên tiểu tử này không hề làm gì tốt cả, sớm tối chỉ rượu chè thịt chó thôi.
Vương An Sĩ đang ăn cơm. Gặp mặt hắn, Vương An Sĩ chau mày. Trương Sĩ Phương nói:
- Dượng vừa mới ăn cơm à!
Vương An Sĩ nói:
- Thằng bé này, mi còn đến đây làm chỉ Ta thấy mi vừa giận lại vừa đau. Thấy cha mẹ mi chết, ta buồn hết sức, nhưng lại giận là mi không chịu lo làm ăn gì cả, chỉ rong chơi lêu lổng suốt năm! Nếu mi chịu khó làm ăn thì mấy cửa tiệm của ta giao mi quản lý hết, cho mi làm nên sự nghiệp. Không ngờ mi là con chó lác, cất đầu không nổi!
Trương Sĩ Phương đâu thích nghe những lời như thế, bỏ đi tuốt vào trong kiếm Vương thái thái.
Vương thái thái gặp hắn nói:
- Thằng bé này lại tới nữa à? Chắc là không có tiền xài, đến xin tiền phải không? Ta chỉ có hai lượng bạc vụn cho cháu đây, cháu để dành mà ăn cơm. Ta cũng không dám cho nhiều. Cho nhiều rồi cháu xài bậy bạ hết.
Trương Sĩ Phương nhận bạc rồi nói:
- Thưa cô, cháu đến đây không phải cốt để xin tiền, cháu chỉ muốn hỏi thăm về ngày sanh của dượng mà thôi!
Vương thái thái nghe hắn nói vậy mới nói:
- Chà, cháu cũng muốn nhớ ngày sinh nhật của dượng cháu nữa à? Làm như thế chắc là không bị đối xử lạnh nhạt nữa đâu. Đến ngày sinh nhật của dượng, cháu nên đến chúc mừng nhé! Ngày sinh nhật của dượng cũng sắp tới rồi, đó là ngày 27 tháng 8.
- Sanh vào giờ nào?
- Giờ Ngọ.
Lão thái thái đâu ngờ mình trúng phải độc kế, tưởng đâu hắn là người nhà nên nói thiệt cả. Trương Sĩ Phương nghe xong, chíp trong bụng trở về Tam Thanh quán gặp Đổng Thái Thanh. Lão đạo sĩ hỏi:
- Thế nào? Chú có hỏi thăm được chưa?
- Tôi hỏi kỹ rồi. Dượng tôi sinh vào giờ Ngọ, ngày 27 tháng 8.
- Được, ta kê cho chú một cái toa để chú đi mua nhé! Chú có tiền không?
- Có, tôi có hai lượng bạc.
- Chú đi mua đồ về, thuận tiện chú tìm cho ta một nhánh đào nhé!
Trương Sĩ Phương chiếu theo toa mua sắm và tìm một nhánh đào đem về đưa cho lão đạo sĩ. Lão đạo sĩ ghép thành hình người, cũng có mắt mũi miệng tay chân đầy đủ, rồi viết tám chữ ghi rõ ngày giờ tháng năm sanh của Vương Sĩ An vào hình nộm. Đợi đến canh ba, sao mai mọc đầy trời, lão đạo sĩ mới bày một hương án trong viện, bỏ mũ đạo sĩ xuống, mở dải cột tóc cho tóc xõa ra, tay cầm bảo kiếm, để sẵn một bình bắt hồn kế bên. Lão đạo sĩ đốt đèn nến xong, vẽ ba đạo bùa lên tờ giấy

http://tieulun.hopto.org

vàng rồi dán lên mũi kiếm, kế lấy rau thơm nhúng nước vô căn rải lên lương thực ngũ cốc, miệng lâm râm đọc:
- Thái Thượng Lão Quân, cấp cấp như luật lệnh.
Tức thời Vương An Sĩ ba hồn bị bắt đi một hồn, bảy quách bị níu lấy hai phách nhốt vào trong bình bắt hồn, rồi dùng vải đỏ bịt kín, lấy chỉ ngũ sắc cột chặt, vẽ một đạo bùa dán ở trên miệng bình. Lão đạo sĩ ôm bình vào lòng rồi nói với Trương Sĩ Phương:
- Trương Sĩ Phương, sáng sớm mai chú hãy đến nhà Vương viên ngoại, phải trước khi ông ta thức dậy. Chú đem hình nộm bằng gỗ đào này vào, nếu ông ta ngủ trên lò sưởi thì chú giấu nó ở dưới đáy nệm; nếu ông ta ngủ say trên giường thì chú lấy sáp gắn nó ở dưới đít giường. Chắc chắn trong bảy ngày, ông ta phải chết.
- Thế thì được!
Nói xong, Trương Sĩ Phương cầm lấy hình nộm đi ngay. Sáng sớm hôm sau, hắn đến nhà Vương viên ngoại, xồng xộc đi thẳng vào trong nhà, đến ngay nhà ngủ của Vương An Sĩ, vén rèm bước vào. Hắn ta là con cháu nên không ai dám ngăn cản. Vương thái thái đã thức dậy, Vương viên ngoại hãy còn nằm ngủ. Trương Sĩ Phương bước vào trong hỏi:
- Dượng chưa thức à?
Vương thái thái nói:
- Cháu đừng nói lớn làm kinh động. Dượng con hồi hôm ngủ rất trễ. Việc nhà bề bộn phải lo toan nên khó ngủ. Thằng bé này đến sớm có việc chi thế?
- Không có việc chi, cháu chỉ đến thăm thôi mà!
Nói rồi nhìn lại thấy Vương An Sĩ ngủ trên giường rất tiện cho việc gắn hình nộm dưới đít giường. Gắn xong hắn trở về Tam Thanh quán, ba ngày không bước ra cửa. Đến sáng ngày thứ tư, hắn đến nhà Vương An Sĩ thăm thử, thấy Vương thái thái đang khóc bù lu lu loa. Trương Sĩ Phương đã biết nhưng làm bộ hỏi:
- Cô ơi, tại sao lại khóc thảm thiết thế?
- Con ơi, con đến đúng lúc, thăm dượng con một chút. Từ bữa con ghé thăm đến nay, dượng con nằm liệt, nhân sự bất biết, hôn mê bất tỉnh, cơm không ăn, nước không uống gì hết. Đã mời rất nhiều thầy thuốc mà không ai chịu kê toa. Họ đều lắc đầu nói tìm không ra bệnh gì! Em con là Vương Toàn hiện đi vắng, cô không biết phải làm sao đây!
Trương Sĩ Phương nghe nói, tinh thần càng phấn chấn nói:
- Thưa lão thái thái, bây giờ cô còn chưa giăng màn để lo hậu sự cho dượng à? Chúng ta chừng ấy người, chờ đến khi tắt thở mới quy định việc ma chay ư? Em con không có ở nhà, con đây cũng như em con vậy. Con phải giăng màn chuẩn bị hậu sự cho dượng con chớ! Cô đừng nghĩ quanh nghĩ quẩn gì. Dượng con cũng đã lớn tuổi, số đã hết rồi, phải mau mau giăng màn lo hậu sự mới được. Em con dầu có ở nhà cũng làm như vậy. Em con nay không có ở nhà, con là người thân nhất phải lo thôi. Dượng đã có quan tài chưa?
- Quan tài đã sắm sẵn rồi. Năm xưa ông ấy đã sắm sẵn hai cỗ thọ bằng cây ván tốt giá đến ba ngàn lượng, hiện gởi ở đằng miếu.
Đã có quan tài rồi cũng phải mời nhà đồ đến đây đưa chớ, đừng đợi nước tới trôn mới nhảy, thứ nhất là vội vàng quá không thể chu đáo được, thứ hai là người ta sẽ cười cho nhà đại tài chủ như vậy mà không ai biết xếp đặt. Lão thái thái cứ yên tâm, con là cháu ruột của cô, lo việc phải hơn kẻ ăn người làm chớ! Bọn họ làm việc chỉ nghĩ đến bòn tiền thôi. Còn việc con làm, sau này em con có về cũng không hổ thẹn với nó. Cô lấy tiền đưa cho con, con đi thương lượng với nhà đám, nhà đồ trước đã.
Vương phu nhân vốn không chủ ý, cũng không cãi lại mấy câu ngon ngọt, lập tức vào mở tủ, lấy bạc. Ngay lúc đó, gia nhân là Vương Đắc Lộc bước vào nói:
- Thưa thái thái, bệnh của viên ngoại đây nên rước thầy đến xem thử! Bên thôn Đông có một vị Trương tiên sinh, nghe nói là một danh y, nên mời ông ấy đến xem thử!
Vương thái thái còn chưa trả lời, thì Trương Sĩ Phương đã nói hớt:
- Các người là đồ lộn sòng! Lão viên ngoại đã là người sắp chết rồi, các ngươi còn muốn đem thứ nước đắng đó đổ vào người dượng ta, các người mới an tâm hử? Mời thầy lại bốc thuốc cho mất thêm tiền à? Thật không hiểu nổi mấy người! Có mau bước ra không?

http://tieulun.hopto.org

Vương Đắc Lộc nghe nói thế mắng thầm: "Tên tiểu tử này thiệt là đáng giận! Hắn muốn cho viên ngoại chết để bao lo đám tang đây mà".
Trong bụng chỉ dám mắng thầm chớ ngoài mặt không dám cải, dù sao thì hắn cũng là cháu ruột của Vương thái thái. Nào ngờ Vương Đắc Lộc vừa đi ra thì quản gia Vương Hiếu từ ngoài đi vào nói:
- Thưa thái thái, lão viên ngoại hình như bị tà nhập. Mình đi mời người bắt yêu thử xem!
Trương Sĩ Phương nghe mấy câu ấy, nói:
- Chú chỉ ăn nói bậy bạ không thôi! Chúng ta tối kỵ điều nói xàm mê hoặc. Chú có mau cút đi không!
Lão thái thái cầm 400 lượng bạc giao cho hắn. Trương Sĩ Phương lấy bạc quảy quả đi ra. Vương Hiếu nghĩ thầm: "Tên tiểu tử này không có lòng tốt đâu. Ta phải vạch mặt hắn để hắn thối lại một số tiền". Nghĩ rồi Vương Hiếu đi theo phía sau, ở xa xa dòm chừng thấy Trương Sĩ Phương tiến vào nhà đám Thiên Hòa ở đường phía sau. Lý chưởng quỹ của nhà đám thấy Trương Sĩ Phương cứ than thở, bèn hỏi:
- Trương công tử, chuyện gì thế?
Dượng tôi là Vương An Sĩ chắc phải chết! Tôi đến để đặt nhà đám trước. Cất cái rạp phủ cả trước sau, phải có phòng khách riêng, hai mặt dừng bằng chiếu nhuyễn mới, kết đầy hoa tươi, bốn phía đều có cửa sổ pha lê năm màu, nơi cửa thiên tĩnh có cất cái lầu cũng gắn hoa tươi, gắn vải màu, và có những tay trống. Ở bên trong tòa lầu có một cái thiên hoa đài kết bằng lụa ngũ sắc, làm một cửa vòng nguyệt có lan can. Trước bàn linh phải có cửa cuốn bằng pha lê toàn là những vật liệu mới cả. Rạp kéo dài suốt 49 ngày, cả luôn phổ kỵ phục vụ châm trà đốt giấy, tất cả tính là bao nhiêu?
Chưởng quỹ lấy bàn toán ra khảy lắc cắc một hồi rồi nói:
- Người khác đến đặt phải 600 lượng mới được. Còn công tử đặt, tôi chỉ tính 500 lượng thôi. Đó là hết giá rồi đó.
Trương Sĩ Phương cò kè mãi còn 400 lượng. Hai bên ngã giá mới kêu chưởng quỹ viết hóa đơn tăng lên thành 800 lượng. Chưởng quỹ viết hóa đơn xong, Trương Sĩ Phương nói:
- Ngày mai tôi sẽ đem cọc đến.
Nói rồi cầm hóa đơn về. Vương Hiếu thấy hắn bước ra mới đến tiệm nhà đám hỏi:
- Này chưởng quỹ, hồi nãy Trương Sĩ Phương đến mướn rạp gì thế?
Chưởng quỹ thuật lại những món đã đặt. Vương Hiếu hỏi:
- Hết bao nhiêu tiền?
- 800 lượng.
- Đừng nói ẩu nghe! Thái thái của tôi sai đi đặt rạp đây. Của nhà ai thì dùng theo ý thích của họ. Chú nói thiệt đi! Nếu không, chuyện thương lượng vừa rồi coi như không thành đa!
- Thực ra chỉ có 400 lượng bạc thôi. Hắn bảo tôi kê lên thành 800 lượng bạc đấy!
- Chú cứ viết hóa đơn đồ đạc y như vậy mà kết toán chỉ 400 lượng thôi, tôi bảo đảm là sẽ đặt ở tiệm chú.
Chưởng quỹ viết một cái hóa đơn đưa cho Vương Hiếu cầm đi. Cầm hóa đơn, Vương Hiếu bước ra thấy Trương Sĩ Phương đang đi vào nhà đồ Đức Nghĩa. Hắn cũng gặp chưởng quỹ nói đến việc Vương An Sĩ sắp chết, cần phải có những mẫu thêu mới, thêu ngũ phước bổng thọ, người khiêng phải mặc áo giáp giày vớ hắn hòi, dùng 8 đôi bài trắng, 60 đôi bài đỏ. Dọc theo quan lộ đều cắm phan lọng, phải là phan lọng toàn mới thêu, đủ cả hình roi, bài, tiêu, côn, khoái tử ôm dao. Nhất là ở các đình tạm nghỉ, toàn thêu hình loan giá, long kỳ long côn, linh kỳ mệnh tiễn. Đình phải là hương đình, thải đình, đủ hình Hạc lộc hồi xuân. Dùng 24 đôi lọng nhỏ, người cầm đều mặc áo sô, ba dàn nhạc, 10 cái trống tang đều cột dây bản nhỏ, đủ cả cờ la lọng quạt, che cả hồn kiệu, hồn ỷ và hồn xa bằng bảy chiếc dù lụa đỏ. Đầu quan tài phải gắn hình đồng tử Phúc Lộc Thọ, trước hộ sau vệ. Suốt 49 ngày cộng thêm giấy tiền vàng bạc nữa là bao nhiêu tiền?
Chưởng quỹ tính một hồi, nói:
- Phải 1.000 lượng.
Tính tới bớt lui, cuối cùng rút lại còn 800 lượng. Ngã giá xong xuôi, Trương Sĩ Phương bảo viết một cái hóa đơn 1.600 lượng. Hắn đi rồi, Vương Hiếu lại đến nhà đồ hỏi lại rõ ràng, và cũng như trước, cầm một cá hóa đơn 800 lượng đi ra. Trương Sĩ Phương về tới nhà, Vương Hiếu cũng lót tót về theo, cùng đến gặp Vương thái thái.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 141

Các gia nhân lòng trung bảo hộ chủ
Tôn Đạo Toàn vâng lệnh thầy cứu người

Trương Sĩ Phương đi thương lượng với nhà đám nhà đồ xong, cầm về hai hóa đơn nhưng không đặt tiền cọc. Bốn trăm lượng bạc hắn vẫn giữ trong người, trở về gặp Vương thái thái. Thái thái hỏi:
- Con ơi, con đi thương lượng giá với nhà đám nhà đồ xong chưa?
- Thưa cô, cô khỏi bận tâm, con làm việc gì chắc chắn là phải rực rỡ mới được. Nhà chúng ta cất rạp không thể để cho thiên hạ cười chê! Con tính là phải cất rạp cao ráo, đều lợp ngói. Trước sau có phòng khách, hai cái đều dừng chiếu nhuyễn, chẳng cho lổ đầu gỗ bằng cách trang trí những hoa tươi với cửa sổ bằng pha lê ở bốn phía. Thiên tĩnh ngũ sắc, trên cửa vào làm một cỗ lầu, gắn hoa tươi và trang trí lụa màu rực rỡ. Tòa thí thực bên trong làm một hoa tòa lớn gắn lụa ngũ sắc chung quanh. Cửa vòng cung có lan can. Cửa vòng trước bàn linh hình mặt trăng bằng pha lê gắn kèm những dải lụa. Xung quanh nguyệt đài có lan can bằng pha lệ Cái rạp này nếu để người khác đi đặt chắc phải đến 1.000 lượng, mà con đặt chỉ 800 lượng thôi, bớt được 200 lượng. Con sắp đặt công việc không để cho em con trở về mà ý oán trách.
Lão thái thái là phận đàn bà, làm sao biết được sự thật bên trong, nên chỉ nói:
- Có là bao, có là bao!
Vương Hiếu đúng kế bên đợi hắn nói xong mới hỏi:
- Trương công tử đặt ở nhà đám nào thế?
- Ta đặt ở nhà đám Thiên Hòa.
- Tôi cũng hỏi ở nhà đám Thiên Hòa các đồ vật y như công tử đặt không thiếu món nào hết mà giá chỉ có 400 lượng thôi. Xin hỏi công tử đặt nhà đồ bao nhiêu tiền?
- Ta đặt 1.600 lượng.
- Tôi cũng hỏi người ta có 800 lượng thôi. Đồ đạc mọi thứ giống y như công tử đã đặt.
Trương Sĩ Nguyên nghe nói ngạc nhiên, nghĩ thầm: "Tên tiểu tử này lanh lẹ thiệt". Nhưng cũng nói át:
- Cô đừng nghe bọn nó nói. Bọn nó tính hạ uy tín con đó. Tại tụi nó ưa đồ giả chớ không có chỗ nào rẻ như vậy đâu!
Lão thái thái nghe hắn nói như vậy, đằng hắng một tiếng rồi bảo:
Này Vương Hiếu, các người cần gì phải làm như vậy! Nó là cháu ruột của ta chẳng lẽ lại lận tiền như vậy sao? Thôi, các người hãy đi đi!
Vương Hiếu nghe thái thái bảo hắn chẳng thể gian lận tiền được, bèn nghĩ thầm: "Mình vì lòng tốt bỏ công ra mà thành công cốc thôi!", tức giận quày quả trở về. Các gia nhân ngồi bên góc cửa lớn, có người giận nói:
- Thằng tiểu tử Trương Sĩ Phương thiệt là lòng lang phổi chó mà!
Người thứ hai nói:
- Ta trông cho công tử chúng ta trở về để tên tiểu tử này xéo đi cho bọn ta đỡ phải cái nạn ông chủ thứ hai.
Ai nấy mỗi người nói một câu, bàn tán lăng xăng thì bên ngoài có tiếng:
- Vô lượng Phật, bần đạo học tiên. Bần đạo chính là Mai hoa chân nhân ở Mai Hoa Lãnh, núi Mai Hoa đây.
Mọi người nhìn ra thấy có một vị huyền môn đạo giáo, đầu đội khăn đạo sĩ cửu lương bằng đoạn màu xanh, mình mặc đạo bào bằng đoạn màu lam, lưng thắt dây tơ vàng chanh, vớ trắng vân hài, lưng đeo một bảo kiếm bọc bằng da cá, trên cán có tua nhung vàng, tay cầm cây phất trần bóng loáng, mặt màu vàng nhạt, mày nhỏ mắt sáng, mũi thẳng miệng vuông, ba chòm râu đen phất phơ trước ngực. Thật là tiên phong đạo cốt, nghi biểu khác phàm! Các gia nhân mới hỏi:
- Đạo gia đi đâu đây?
Bần đạo là Mai hoa chân nhân ở Mai Hoa Lãnh trên núi Mai Hoa, đang ngồi tĩnh tu trong động, bỗng nghe tâm huyết máy động, lần tay toán biết Vương thiện nhơn ở đây gặp nạn, nên bần đạo vội cưỡi mây cứu hộ. Các người hãy vào trong bẩm báo, là bần đạo làm việc này để chu toàn công đức phần mình, chớ không đòi hỏi một văn nào của gia chủ cả!

http://tieulun.hopto.org

Gia nhân nghe nói bàn hỏi:
- Đạo gia đến đây để cứu viên ngoại chúng tôi à?
- Đúng như vậy!
Vương Hiếu nghe nói rất mừng, vội chạy vào phi báo:
- Bà ơi có tin mừng!
Lão thái thái nghe nói, rầy:
- Cái thằng này! Viên ngoại sắp chết đến nơi mà mày lại nói có tin mừng! Tin mừng cái gí, ở đâu?
- Hiện bên ngoài có một vị đạo sĩ xưng là thần tiên ở núi Mai Hoa, bảo rằng ông ta có thể cứu được viên ngoại. Đó không phải là tin mừng sao?
Trương Sĩ Phương nghe nói, lật đật cản lại:
- Mấy người nghe đạo sĩ phỉnh gì thế? Chỉ toàn là lời nói gạt gẫm yêu ma để xin vài điếu tiền. Có tiền cũng không thèm cho họ. Mau bảo ông ta đi đi!
- Thưa bà! Lão đạo sĩ nói ông ta chỉ cốt làm phước chứ không đòi tiền.
Trương Sĩ Phương nói:
- Chú cứ nói bậy bạ hoài! Ông ta không đòi tiền chứ không phải chú tự mình bỏ vô bị Ông ta sao?
- Chính ông ấy nói không đòi tiền mà!
Vợ của Vương Toàn là Đổng thị đứng kế bên, nói:
- Này Vương Hiếu, chú ra mời lão đạo sĩ vào xem cho viên ngoại cũng tốt có sao đâu! Thảng như cứu được viên ngoại dù cho phải tốn 1.000 lượng hay 2.000 lượng mình cũng chịu chi hết. Còn như không cứu được mình cũng không mất cho ông đồng nào.
- Phải đó!
Vương Hiếu tán thành ngay và quày quả đi ra trước, nói:
- Thưa đạo gia, bà chủ chúng tôi xin mời ngài!
Lão đạo sĩ gật đầu, cùng Vương Hiếu đi vào nhà trong. Vị đạo sĩ này chính là Hoàng diện chân nhân Tôn Đạo Toàn vâng lệnh Tế Điên đưa Lôi Minh va Trần Lượng đến trước cứu Vương An Sĩ. Đến Hải Sanh kiều, ông ta bảo Lôi Minh, Trần Lượng ngồi ở quán rượu chờ đợi, rồi một mình đến cổng để được gia nhân đưa vào bên trong. Trương Sĩ Phương dòm thấy đạo sĩ bèn nói:
- Lão đạo sĩ mũi trâu này đến đây làm chỉ Không khéo trở thành oan gia đấy!
Tôn Đạo Toàn miệng niệm "Vô lượng Phật", nói:
- Bần đạo hiểu biết không giống như công tử, bần đạo muốn đến cứu Vương thiện nhơn.
- Ông không phải dùng lời yêu ma gạt gẫm mọi người. Ông có biết lão viên ngoại bị bệnh gì không?
- Tự nhiên sơn nhân phải biết chớ! Sơn nhân nói ra e có người khó đứng ở chỗ này, vì mắc cỡ chịu không nổi.
- Vậy chớ lão viên ngoại mắc bệnh gì?
- Vương Viên ngoại bị âm nhơn hãm hại.
- Ông đừng nói bậy bạ nhé! Lão viên ngoại làm một vị thiện nhơn, bình thường đối đãi với người rất trọng lậu, làm sao gia nhân lại có thể hại ông ấy được?
- Trái lại không phải do gia nhân hãm hại. Ta là người xuất gia lấy từ bi làm gốc, thiện niệm làm đầu, nói ra phải để đức nên không dám nói rõ. Lời thường có nói: "Nói ra phải để lại nửa câu; làm việc theo lễ phải nhường ba phần".
- Lão đạo này, ông thiệt là nói vu vợ Vậy ai hãm hai. lão viên ngoại chớ?
Lão đạo sĩ hơi mỉm cười, nói:
- Công tử thiệt muốn hỏi người hãm hại lão viên ngoại ư? Người ấy thân là đàn ông mà mang tâm tính độc ác của đàn bà, người rất thân trong nhà nhưng lại lấy họ ngoài.
Trương Sĩ Phương nghe mấy câu đó mặt mày biến sắc. Các gia nhân nghe nói, đều đoán là hắn tạ Người thân thích trong nhà mà lấy họ ngoài, không phải hắn thì là ai? Mọi người đều rõ cả, nhưng không dám nói ra, chỉ lấy mắt nhìn chăm chăm. Trương Sĩ Phương xấu hổ quá hóa giận, nói:
- Lão đạo sĩ này, ông không nên buột miệng nói càn như thế! Ông nói có âm nhơn lãm hại, vậy có bằng chứng gì không?
- Dĩ nhiên là có chứ! Công tử cứ gọi một gia ngân lại đây đi!
- Kêu gia nhân lại làm gì?
Vương Đắc Lộc chạy lại. Lão dạo sĩ nói:

http://tieulun.hopto.org

- Quản gia, chú đến dưới giường của lão viên ngoại, mò trên ván giường xem có hình người bằng gỗ đào hãy lấy ra.
Quả nhiên Vương Đắc Lộc đến bên giường đưa tay mò thử, nói:
- Đúng rồi, có cái gì đây!
Lập tức lôi ra xem. Đó là một hình người bằng gỗ đào có mặt mũi với tám chữ ghi rõ ngày giờ năm sinh của lão viên ngoại. Bấy giờ tiểu tử Trương Sĩ Phương thẹn quá, chuồn ra ngoài chạy tuốt về Tam Thanh quán gặp đạo sĩ Đổng Thái Thanh, hắn nói:
- Đổng đạo gia ơi! Cách làm của ông linh thiệt. Từ ngày đó dượng tôi nằm liệt luôn, hôn mê bất tỉnh không dậy nữa. Dượng tôi chưa chết mà tôi tính che rạp sửa soạn trước đây.
- Phải đúng bảy ngày nới chết thiệt, chưa đúng bảy ngày không được đâu.
- Linh thì có thiệt nhưng bây giờ hư hết rồi!
- Sao vậy?
- Hôm nay có một lão đạo sĩ tự xưng là Mai hoa chân nhân ở núi Mai Hoa. Ông ta bảo có thể trị bịnh cho Vương An Sĩ được và kêu gia nhân gỡ hình nộm gỗ đào ra. Ông ta còn nói người hại Vương viên ngoại là người đàn ông mà tánh hiểm độc của đàn bà, là người thân trong nà nhưng mang họ ngoài. Như vậy không phải tôi thì là ai? Ông ta đoán không ra tên họ của tôi nên tôi mới chạy về đây.
- Ta Nói cho chú biết, bất luận ông ta là ai cũng không thể cứu được đâu! Tối hôm nọ ta đã làm phép bắt Vương An Sĩ ba hồn thu một hồn, bảy phách giữ hai phách bỏ vào trong bình nhiếp hồn đây. Ông ấy đâu có thể mạnh được?
Trương Sĩ Phương nghe bảo như vậy mới nói:
- Tuy ông bắt hồn của Vương An Sĩ nhốt trong bình nhiếp hồn này, Tôi chắc thế nào Mai hoa chân nhân cũng đến kiếm ông để đòi bình nhiếp hồn cho coi.
- Ông ta không đến thì tốt, còn ông ấy dẫn xác tới đây ta sẽ thúc tánh mạng cho ông ấy là xong chuyện.
- Sợ Ông nói mà làm không được đó chớ! Tôi thấy lão đạo sĩ thật là tiên phong đạo cốt, mặt đạo bào màu la,m mặt mũi vàng tươi, ba chòm râu đen nhánh đẹp hơn ông nhiều, đại khái là tài năng cao hơn ông một bậc. Khi đến tìm ông đòi bình, ông không chịu đưa thì phải thế mạng thôi.
- Chú thiệt là chọc ta tức chết đi thôi!
Hai người đang nói tới đó thì bên ngài có tiếng "Vô Lượng Phật". Trương Sĩ Phương Nói:
- Phải chăng ông ấy đã đến?
Đổng Thái Thanh nghe nói, tức giận tràn hông, tự nghĩ: "Hay cho tên đạo sĩ này, dám đến phá hư việc của ta, lại còn dẫn xác đến cửa ta nữa! Ta phải cho mi biết thế nào là: "Ra tay trước vẫn hơn ra tay sau bị hại cho biết chừng!". Nghĩ rồi từ trên vách rút xuống cây bảo kiếm, cầm lăm lăm trong tay, hầm hầm bước ra trước. Mở cửa ra, định đưa kiếm đâm một nhát, nào ngờ nhìn lại người đến không phải là Mai hoa chân nhân, mà là một lão đạo sĩ mình cao tám thước, tam đình nở rộng, trên đầu quấn tóc hình tim trâu, mình mặc đạo bào xanh, lưng cột dây tơ, vớ trắng vân hài, bên sườn một cây bảo kiếm ló cán tua vàng trong bao da cá, vai quảy một chíc đòn gánh với hai bao ở hai đầu. Vị ấy mặt sắc như dao, chơn mày đôi trên cặp mắt to tròn, mũi thẳng miệng vuông, hai tai phủ đầy lông đen. Hàm râu quai nón ngắn cứng như đám kim thép đâm tua tủa. Đổng Thái Thanh định đâm một nhát, nhưng nhìn kỹ vội rụt kiếm lại, sợ hết cả hồn vía, lật đật bước tới hành lễ.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 142

Hai yêu đạo tham tài thi tà thuật
Hại hào kiệt lập kế trộm bình hồn

Đổng Thái Thanh cầm kiếm định đâm người mới tới, nhưng nhìn kỹ lại chẳng phải người nào khác mà chính là Trương Thái Tố, sư huynh của mình đi ra ngoài mới trở về. Đổng Thái Thanh bước tới hành lễ, Trương Thái Tố tức giận mắng:

- Hay cho sư đệ! Ta dạy ngươi học đạo được bao nhiêu tài nghệ, bây giờ ngươi lại cầm kiếm giết ta hử? Thiệt là quá sức rồi!
- Xin sư huynh chớ nóng giận, trong việc này có một đoạn ẩn tình.
- Ẩn tình gì thế?
- Sư huynh vào trong rồi đệ sẽ nói.

Trương Thái Tố bước vào bên trong, hỏi:

- Một đoạn sự tình gì thế?
- Này sư huynh, phương pháp hại người anh dạy tôi thiệt là linh ghệ Hiện tôi đã hại được một người.
- Ai vậy?
- HạI Vương An Sĩ ở thôn Vĩnh Minh.

Trương Thái Tố nghe rồi đùng đùng nổi giận, nói:

- Ngươi hại người khác ta không giận, lại nhè hại Vương Sĩ An chớ! Ta hỏi ngươi nè: Hai khoảng ruộng hương hỏa của miếu chúng ta ai cúng vậy?
- Vương An Sĩ.
- Sửa sang lại điện là tiền của ai?
- Vương An Sĩ.
- Sổ hóa duyên ai viết cho tả Một năm bốn mùa ai cúng đèn dầu? Lương thực chi dùng trong miếu ai cúng?
- Cũng Vương An Sĩ.
- Ngươi đã biết tất cả đều là của Vương An Sĩ cúng. Ông ta là thí chủ đứng hàng đầu của miếu chúng ta mà ngươi đi hại ông ấy thì còn lương tâm nữa không?
- Không phải tôi muốn hại ông ấy đâu! Đó là Trương Sĩ Phương bảo tôi hại ông ấy hắn trả tôi 500 lượng bạc đấy.

Trương Thái Tố nghe xong "a" lên một tiếng, nói:

- Đã có 500 lượng bạc, kể cũng được đi! Giết người lấy máu đào đổi bạc trắng đấy! Ta chỉ tưởng giết không thôi, chớ làm như vậy cũng được.

Trương Sĩ Phương nghe nói lúc đầu tưởng là không xong, chừng nói đến 500 lượng bạc, Trương Thái Tố khỏi ý tham, đổi giận làm vui, mới yên tâm. Trương Thái Tố nói:

- Ông hại được người ta, tại sao lại cầm kiếm muốn chém tôi vậy?

Đổng Thái Thanh nói:

- Hiện giờ có một người xưng là Mai hoa chân nhân gỡ hình nộm gỗ đào đi. Tôi tưởng là ông ta đến kiếm tôi để đòi bình nhiếp hồn, cho nên mới xách kiếm chạy ra chớ! Cái ông lão đạo sĩ ấy thiệt là quá hư công chuyện của mình hết trọi!
- Không hề chi! Ta dạy ông hại người bảy ngày mới chết. Ta sẽ làm phép bắt ông ta chết ngay bữa nay thôi. Này Trương Sĩ Phương, chú đi mua cho ta một ít vật dụng để tối nay ta làm cho Vương An Sĩ hết thở luôn. Trương Sĩ Phương, ngày mai chú lo việc tang ma là vừa!

Trương Sĩ Phương mừng quá, lập tức đi mua những đồ cần dùng ngay. Tối lại, đợi đến canh hai trăng tỏ đầy trời, Trương Thái Tố mới đặt một bàn hương án trong viện, lột mũ ra, để tóc xõa, tay cầm kiếm đốt hương đảo cáo:

- Tam thanh giáo chủ ở trên, xin bảo hộ đệ tử Trương Thái Tố hại được Vương An Sĩ để có 500 lượng bạc của Trương Sĩ Phương đền ơn. Con sẽ may áo choàng Tam Thanh giáo chủ để hoàn nguyện.

Ông ta cầu đảo như thế, chớ thực ra Tam Thanh giáo chủ đâu có vì cúng áo choàng mà giúp đỡ hại người, cũng đâu phải là thần tiên để ý đến việc này! Trương Thái Tố đảo cáo xong rồi đốt ba đạo

http://tieulun.hopto.org

bùa, dùng mũi kiếm hươi lên, miệng đọc lâm râm. Ba đạo bùa đốt xong, lão đạo sĩ dùng mũi kiếm chỉ lên hô: "Thái Thượng Lão Quân, cấp cấp như lệnh!", rồi giở nắp bình nhiếp hồn ra, tức thì có một trận gió lạnh buốt, kèm theo tiếng ò ò như bò rống, từ bên ngoài đưa vào bình như làn gió xoáy. Đó là hồn phách của Vương An Sĩ bị lão đạo sĩ thâu vào trong bình nhiếp hồn, rồi dùng lụa đỏ bịt lại, cột bằng chỉ ngũ sắc. Hai lão đạo sĩ cùng Trương Sĩ Phương bước sang Tây phối phòng. Trong nhà này sát vách có một cái bàn bát tiên, hai bên có ghế dựa. Hai lão đạo sĩ ngồi ở ghế dựa, để bình nhiếp hồn lên giữa bàn. Trương Thái Tố nói với Trương Sĩ Phương:
- Trương Sĩ Phương, chú không tin thì đi về xem thử, dượng chú bây giờ hết thở rồi! Ngày mai chú bắt đầu làm đám, có thể đưa bọn ta 500 lượng bạc được rồi; còn không đưa, ta thâu hồn chú vô đây luôn.
- Tôi lẽ nào lại không đưa.
Đang nói tới đó thì nghe phía sau Đông phối phòng có tiếng người la:
- Tôi muốn treo cổ đây!
Trương Thái Tố nghe la, nói:
- Này hiền đệ, ta nghe bên Đông có người la sắp sửa treo cổ, chúng ta đi xem thử, đâu có lý bỏ mặc người ta?
Đổng Thái Thanh nói:
- Đi xem thử! Tôi nghe tiếng đó hình như ở sau viện phía Đông.
Nói rồi hai lão đạo sĩ cùng Trương Sĩ Phương chạy ra, khép cửa lại, chạy vòng ra Đông phối phòng xem thử. Trong viện này nguyên có một gốc cây, trên cây lừng lững một cái áo choàng, thấy người ấy đầu đội khăn tráng sĩ sáu múi màu thúy lam, tiễn tụ bào cùng màu, chân mang giày đế mỏng, mặt mũi trắng trẻo, tuấn phẩm hơn người. Người ấy đang mở thắt lưng cột trên cây, miệng nói lẩm nhẩm:
- Hết rồi! Người ta sống có nơi, chết có chỗ. Diêm Vương ấn định canh ba chết, đâu để người rốn lại canh năm? Ta chết đây, ta chết đây, ta chết đây, mọi việc kể như xong!
Lão đạo sĩ thấy vậy, nói:
- Này bạn, bạn làm sao lại tới viện chúng tôi định treo cổ thế? Chúng tôi cùng bạn không oán thù, trước đây không quen biết, sao bạn lại làm như thế?
Người đó ngẩng đầu lên nhìn rồi nói:
- Đạo gia không nên lấy làm lạ, tôi thật không biết trong miếu có người, tôi tưởng miếu trống không thôi! Nếu tôi biết miếu có chủ, thì tôi dù gan lớn bằng trời cũng không dám đến quấy rầy quý vị.
Lão đạo sĩ nghe những lời rất thông tình lý của người ấy mới nói:
- Bạn ơi! Tại sao bạn lại muốn chết như vậy? Tôi thấy tôn giá đường đường nghi biểu khác người, đại khái không dám nói là tầm thường, nhưng vì sao bạn lại có ý nghĩ không hay ấy?
Người ấy đằng hắng một tiếng rồi nói:
- Đạo gia đã hỏi, tôi một lời khó nói hết! Tôi vốn là người Trấn Giang sống về nghề bảo tiêu. Lần này tôi đưa 20 vạn lượng bạc đi qua vùng trũng của mạn Đông này, chẳng ngờ gặp phải một ổ cường đạo, ước chừng 40 – 50 tên. Chúng chặn tôi lại muốn cướp xe hàng, tôi nói tên tiêu cục của chúng tôi, nhưng bọn giặc này bất kể đến. Chúng bảo: - Dù cho hoàng thượng đi qua đây cũng phải nộp tiền mãi lộ. Tôi bắt buộc phải động thủ. Chúng nhiều người thế đông, một mình tôi đâu thể địch lại! Hai mươi vạn lượng bạc bị chúng cướp sạch tôi càng nghĩ càng thấy khó xử! Muốn trở về ư? Không tránh khỏi tù tội! Khách họ đâu có chịu để yên, bắt tôi phải bồi thường, mà tôi tiền đâu để bồi thường cho họ? Tôi tính chỉ còn có nước chết mà thôi!
Đổng Thái Thanh hỏi:
- Trong nhà bạn có bao nhiêu người?
- Trong nhà tôi có mẹ già tóc bạc, cô vợ còn son trẻ, đứa con vị thành niên, ba người: mẹ già, vợ trẻ, con thơ.
- Trong bạn đã có mẹ già, vợ mọn như vậy, nếu bạn chết đi, thì người trong nhà biết trông cậy vào ai? Tôi khuyên bạn đừng nên nghĩ quẩn! Bạn hãy đến nha môn địa phương báo cáo để lưu ấn tích này lại rồi trở về, để chứng tỏ việc bạn mất cướp là có thật. Nếu khách không tin thì bảo họ đến nha môn địa phương đây mà điều tra kỹ vụ án này, khách họ cũng không thể bắt đền bạn được. Bạn nghĩ thế có đúng không? Bạn hãy đi mau đi! Tôi cũng không mời bạn vào miếu làm chi, vì hôm nay

http://tieulun.hopto.org

miếu chúng tôi có Phật sự.
Người ấy gật đầu, nói:
- May được đạo gia chỉ lối cho tôi, tôi hết lòng cảm tạ đạo gia.
Người ấy nói xong cúi đầu lễ thật sâu, rồi gỡ cái áo choàng trên cây xuống, lập tức nhảy qua tường mà đi. Lão đạo sĩ quay trở vào, vừa đến trong viện thì thấy ở Tây phối phòng có một người râu đỏ mặt chàm đương trộm bình nhiếp hồn. Lão đạo sĩ nhìn thấy, tức giận hét lên:
- Đồ nghiệt chướng to gan!
Tức thời đóng ngay cửa lại. Những người mới tới Tam Thanh quán không ai khác, mà chính là Lôi Minh và Trần Lượng. Hai người này đi đâu thế? Nguyên khi Tôn Đạo Toàn ở trong nhà Vương An Sĩ gỡ hình nộm bằng gỗ đào ra mà Vương viên ngoại vẫn chưa ngồi dậy được. Mọi người mới hỏi:
- Thưa tiên trưởng! Lão nhân gia thấy bịnh của chủ chúng tôi như thế nào?
- Viên ngoại của các ngươi không cần biết đến làm chi! Tối nay ta tìm được hồn về, viên ngoại sẽ tỉnh lại ngay.
- Bịnh của lão viên ngoại chúng tôi nếu được lão nhân gia cứu trị lành mạnh, chắc chắn người sẽ cảm tạ lắm!
- Tôi không cần cám ơn, làm việc này là để tạo công đức thôi! Tôi phải đi tìm hồn đây. Tối sẽ gặp lại.
Nói rồi Tôn Đạo Toàn đi ra khỏi nhà Vương viên ngoại, thẳng đến quán rượu ở Hải Sanh kiều, nơi đó Lôi Minh và Trần Lượng đang chờ sẵn. Gặp Tôn Đạo Toàn, Lôi Minh và Trần Lượng nói:
- Sư huynh uống rượu nhé!
Ba người uống rượu xong, Tôn Đạo Toàn kêu Lôi Minh và Trần Lượng ra khỏi quán, đến chỗ vắng, nói:
- Hai sư đệ, sư phụ có dặn tối nay hai sư đệ phải đến Tam Thanh quán ở phía Tây này. Sư phụ nói trên bàn trong phối phòng phía Tây của miếu này có một cái bình tên là Nhiếp hồn bình. Hồn sư tổ Vương An Sĩ của chúng ta bị mấy ông đạo sĩ của miếu này bắt nhốt vào trong bình đó. Hai sư đệ hãy đi trộm chiếc bình ấy về cứu viên ngoại. Phải hết sức cẩn thận mới được! Hai lão đạo sĩ không dễ gì tha thứ, họ đều biết yêu thuật tà pháp cả. Hai sư đệ phải để tâm lắm mới được!
Lôi Minh, Trần Lượng gật đầu, lập tức đi ngay Lôi Minh nói:
- Này tam đệ, hai đứa mình đi lấy trộm nè! Nhị ca sử dụng thuật phi thiềm tẩu bích, tài trộm lấy thần tình thì anh hơn tôi. Còn sử dụng tài ăn nói, gặp ai nên nói lời gì, cơ xảo linh hoạt, mắt nhạy bén thì anh phải nhường tôi. Nhị ca nè, anh trộm bình đi! Tôi sử dụng kế điệu hổ ly sơn dụ mấy đạo sĩ ra ngoài cho.
- Chú làm sao sử dụng kế điệu hổ ly sơn được?
- Tôi cũng không nhất định, thấy cần việc nào thì làm việc đó. Có thể là phóng hỏa, có thể là giả thần giả quỷ cũng nên.
Hai người nói tới đó thì đã tới trước cổng miếu. Trần Lượng nói:
- Nhị ca, anh ở phía Tây xem tôi ở phía Đông sử dụng kế điệu hổ ly sơn đây!
Trần Lượng nhảy lên tường xem thấy hai lão đạo sĩ đang ở trong phối phòng phía Tây, bên Đông của một gian hậu viên có một gốc cây. Trần Lượng la lên:
- Ta treo mình đây!
Lôi Minh thấy hai lão đạo sĩ đi ra, bèn từ nóc nhà nhảy xuống, vừa định tiến vào phối phòng phía Tây, nhưng lại sợ trong đó có người, vì hồi nãy quên hỏi Tôn Đạo Toàn miếu này có mấy đạo sĩ. Lôi Minh trong lòng còn do dự, nhưng lại sợ hai lão đạo sĩ trở lại bắt gặp, bèn đến bên Đông xem thử, thấy hai lão đạo sĩ đang nói chuyện với Trần Lượng. Lôi Minh trở lại vừa muốn xô cửa, lại sợ trong phòng có người, nghe ngóng một hồi mới dám xô cửa tiến vào. Hai lão đạo sĩ trở lại thấy Lôi Minh đang đưa tay ôm cái bình nhiếp hồn. Đổng Thái Thanh hét lên:
- Đồ nghiệt chướng to gan!
Lôi Minh ngoái đầu nhìn lại, thấy hai đạo sĩ đã về đến cửa rồi, bèn bỏ bình nhiếp hồn, rút dao định xông ra ngoài. Nào ngờ Trương Thái Tố lấy tay chỉ một cái, dùng định thân pháp trồng cứng Lôi Minh lại.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 143

Lôi Minh lanh trí giết Trương Thái Tố
Ngộ Thiền thổi khí cợt Đổng Thái Thanh

Trương Thái Tố dùng định thân pháp trồng cứng Lôi Minh lại mới nghiệm sự việc, bèn nói với Đổng Thái Thanh:
- Hiền đệ, thằng mặt trắng định treo cổ hồi nãy cùng phe với thằng này đấy; một đứa dùng kế điệu hổ ly sơn, còn một đứa ở lại trộm bình, có đúng không nào?
- Có lý đấy!
Đổng Thái Thanh nói rồi, lập tức kêu Trương Sĩ Phương lấy dây trói Lôi Minh lạu. Hai lão đạo sĩ ngồi xuống nói với Lôi Minh:
- Cái tên lớn mật này, mi dám tới đây lấy trộm bình nhiếp hồn của ta chớ! Mi họ gì? Ai sai mi đến đây? Cái thằng mặt trắng dùng kế điệu hổ ly sơn là ai? Hãy mau nói thiệt đi!
- Tôi tới một mình thôi! Cái thằng mặt trắng nào tôi đâu có biết?
- Ai kêu mi tới trộm bình nhiếp hồn của ta?
- Tôi tự đến lấy trộm thôi.
- Tại sao mi không lấy trộm cái khác mà lấy cái bình đó?
- Làm ăn trộm thấy cái gì thì lấy cái nấy. Tôi thích cái bình đó nên trộm lấy nó.
Trương Thái Tố nói:
- Cái thằng này đại khái là không chịu nói thiệt. Trương Sĩ Phương! Vào lấy dây và gậy ra cho tạ Ta không đánh nó, nó không chịu nói mà.
Trương Sĩ Phương lập tức vào bên trong lấy dây ra. Trương Thái Tố lột quần áo Lôi Minh ra, lấy dây nhúng nước cột rút lên. Lôi Minh buột miệng mắng lớn. Rẹt rẹt rẹt, mấy chục roi liên tiếp bổ vào người làm Lôi Minh khắp mình đều mang thương tích. Trần Lượng đứng bên ngoài chờ một hồi lâu không thấy Lôi Minh trở về mới lén vào trong dọ thử, thấy lão đạo sĩ đang đánh Lôi Minh lia lịa. Trần Lượng thấy nhị ca mình bị treo đánh như vậy lòng đau xót vô cùng! Muốn nhảy xuống cứu mà biết các đạo sĩ có yêu thuật tà pháp, mình không phải là đối thủ của họ; còn không nhảy xuống cứu, mắt thấy nhị ca bị hành hạ như vậy, lòng càng thêm bất nhẫn. Lòng đang rối bời, trực nhìn ra thấy phía sau đại điện có rất nhiều củi khô, Trần Lượng tức thì móc Tự lai hỏa châm vào đống củi khô ấy, giây lát cả đại điện đều bén lửa. Trương Sĩ Phương bỗng nhiên nhìn thấy bên ngoài sáng rực, lật đật chạy ra xem thì thấy đại điện bị cháy rồi. Trương Sĩ Phương vội la lên;
- Không xong, không xong! Đại điện bị bén lửa rồi!
Đổng Thái Thanh nghe la, trước hết cầm bình nhiếp hồn cùng Trương Thái Tố và Trương Sĩ Phương chạy ra phía sau hậu điện tìm cách cứu lửa. Trần Lượng bấy giờ mới bước vào cõng Lôi Minh ra, thẳng về Hải Sanh kiều. Ngoái lại xem thấy Tam Thanh quán bị lửa hoành hoành, bốc cao có ngọn. Trần Lượng về Hải Sanh kiều tìm gặp Tôn Đạo Toàn. Tôn Đạo Toàn hỏi:
- Hai sư đệ có trộm được bình nhiếp hồn không?
- Sư huynh ơi! Chẳng những bình nhiếp hồn trộm không được mà nhị ca còn bị lão đạo sĩ đánh đến nỗi thương tích đầy mình đây nè! Tôi phải dùng kế điệu hổ ly sơn mới cứu được nhị ca đó. Chúng ta phải tìm một nới nào để nhị ca nghỉ ngơi rồi mình thoa thuốc chỉ thống mới được!
- Bây giờ mình đến nhà Vương viên ngoại nhé!
Nói rồi Tôn Đạo Toàn dẫn Trần Lượng cõng Lôi Minh đến nhà họ Vương, bảo Trần Lượng đứng một bên chờ đợi, Tôn Đạo Toàn bước tới gọi cửa; quản gia Vương Hiếu nhìn thấy, nói:
- Tiên trưởng đến rồi à? Hay quá!
- Ta có hai đứa em đi phụ bắt hồn bị mệt, muốn mượn thư phòng của mấy chú nghĩ ngơi, mấy chú lén cho nghĩ nhờ được không?
- Được mà, để chúng tôi mở cửa, tiên trưởng và họ vào nghỉ.
Tôn Đạo Toàn cùng Trần Lượng cõng Lôi Minh vào trong cho Lôi Minh nằm nghỉ định thần lại rồi mới thả rèm, rịt thuốc Kim sang chỉ thống. Tôn Đạo Toàn ngồi ở phòng ngoài, giây lát gia nhân dâng trà và hỏi:
- Thưa Tổ sư gia, ngài tìm được hồn của viên ngoại chúng tôi chưa? Viên ngoại đã ngừng thở rồi.
- Chú vào bên trong thưa với thái thái là không hề chi đâu. Thái thái đừng có khóc, ta bảo đảm là

http://tieulun.hopto.org

viên ngoại không chết đâu!
Đang nói tới đó thì bên ngoài có tiếng ồn ào:
- Tam Thanh quán bị cháy rụi rồi.
Tôn Đạo Toàn thấy gia nhân chạy ra, mới nói:
- Hai sư đệ đừng nên chộn rộn, Tam Thanh quán bị cháy rụi rồi! Thế nào hai lão đạo sĩ ấy cũng đến đây tìm ta để thí mạng coi.
Trần Lượng nói:
- Vậy thì hết cách rồi! Tôi đâu có thể thấy nhị ca bị đánh nhừ tử như vậy! Họ nếu không đến thì tốt, còn nếu họ đến tìm thì ba chúng ta cùng liều mạng với họ.
- Việc đã đến như này, hai vị sư đệ cũng không cần phải lo cho tạ Hai lão đạo sĩ ấy đều biết tà thuật, hai vị sư đệ động thủ với họ chỉ có chết uổng mà thôi, chi bằng trốn đi là hay nhất. Còn phần ta đã có cách! Họ đến tìm ta, ta đi với họ là xong!
Bàn tính tới đó thì trời đã sáng tỏ. Bên ngoài có tiếng gọi cổng, gia nhân chạy ra xem thì là Đổng Thái Thanh và Trương Thái Tố. Hai lão đạo sĩ ấy thấy miếu mình bị lửa thiêu rụi không còn một miếng ngói, mới dậm chân nói:
- Trương Sĩ Phương, cũng tại vì chú mà miếu ta bị cháy rụi như vậy. Ta phải kiếm Mai hoa chân nhân để thí mạng với ông ấy mới được. Hai thằng này chắc là do Mai hoa chân nhân phái đến đây!
Trương Thái Tố nói:
- Ta biết Mai hoa chân nhân này rồi, ông ấy là vượn linh hóa thân. Chúng ta đi tìm ông ấy đi!
Nói rồi hai đạo sĩ cùng đến nhà Vương An Sĩ gọi cửa. Gia nhân mở cửa nhìn thấy quen, mới hỏi:
- Đổng đạo gia, Trương đạo gia, hai vị đi đâu, có việc gì mà đến đây sớm vậy?
Trương Thái Tố hỏi:
- Trong nhà này có Mai hoa chân nhân đến ở không?
- Có đấy!
- Chú kêu ông ta ra đây, nói là có chúng tôi đến tìm ông ấy có việc.
Gia nhân lập tức vào bên trong nói:
- Thưa tiên trưởng, hiện giờ bên ngoài có Đổng đạo gia và Trương đạo gia ở Tam Thanh quán đến tìm Ngài.
Tôn Đạo Toàn nói với Lôi Minh và Trần Lượng:
- Hai vị sư đệ hãy trốn đi nhé!
- Sư huynh, hai đứa tôi gây họa lại bỏ đi để liên lụy cho sư huynh coi sao được?
- Thôi, hai sự đệ đi đi. Sư huynh ra gặp họ.
Tôn Đạo Toàn bước ra cửa, Đổng Thái Thanh nhận ra là người quen mới nói:
- Té ra là đạo huynh!
Tôn Đạo Toàn nói:
- Hai vị đạo hữu muốn nói điều chi, chúng ta hãy tìm chỗ vắng vẻ sẽ nói. Sự việc của hai người nói qua nói lại, để cho người khác nghe họ sẽ cười chọ Chúng ta là người Tam Thanh giáo, việc của chúng ta nên tìm chỗ riêng nói tốt hơn.
Trương Thái Tố nói:
- Vậy thì hãy theo ta.
Ba vị đạo sĩ cùng nhau đi về hướng Hải Sanh kiều, nào ngờ bọn Lôi Minh, Trần Lượng đã nhảy tường ra ngoài ngầm theo dõi xa xa ba người. Đến Hải Sanh kiều, trời đã sáng rõ. Trương Thái Tố nói:
- Tôn Đạo Toàn, ông hãy nói đi!
- Chúng ta đi quá phía Bắc chút nữa, đến dưới núi Thiên Thai, chỗ ấy vắng vẻ sẽ nói chuyện.
- Ừ, thì đi!
Ba người lại tiếp tục đi đến chân núi Thiên Thai. Tôn Đạo Toàn hỏi:
- Hai vị đại hữu tìm tôi có việc chi?
Đổng Thái Thanh nói:
- Ông vô cớ phá hư việc của tôi, lại còn sai thằng mặt trắng, thằng mặt xanh đến đốt miếu của tôi nữa. Tôi đâu có thể tha ông được!
- Hai vị đạo hữu chớ nóng giận! Chúng ta đều là người Tam Thanh quán cả. Đạo hữu đưa bình

http://tieulun.hopto.org

nhiếp hồn cho tôi, tôi sẽ nói với Vương viên ngoại cất lại Tam Thanh miếu y như cũ đền cho đạo hữu. Còn hai thằng mặt xanh mặt trắng nào đó không cần nhắc đến nữa. Đạo hữu thấy có được không?
- Ông định xí xóa hả? Đâu có được! Bữa nay ta phải băm vằm ông ra mới hả được cơn giận của ta! Còn bình nhiếp hồn ư? Chính ta cũng nói với viên ngoại sửa miếu được, cần gì ông phải nói chớ?
- Hai đạo hữu đừng nổi nóng, có gì thư thả hãy nói.
Đổng Thái Thanh đâu có chịu nghe, đưa tay rút soạt bảo kiếm nhằm Tôn Đạo Toàn đâm một nhát. Tôn Đạo Toàn không trả đòn, chỉ tránh qua một bên, miệng cứ nhún nhường năn nỉ:
- Hai vị đạo hữu tha thứ cho tôi! Tôi xin dập đầu tạ lỗi với hai vị mà hai vị chưa bằng lòng sao?
Đổng Thái Thanh cứ theo đâm chém mãi. Trương Thái Tố đứng day mặt về hướng Nam theo dõi và mắng lớn:
- Không giết được ông, không hả được cơn giận của hai ta!
Ngay lúc đó, Lôi Minh và Trần Lượng từ hướng Đông đi vòng lên hướng Bắc ngồi núp sau tảng đá. Lôi Minh nhìn, nói:
- Này tam đệ, sư huynh chúng ta không chịu trả đòn, cứ tránh mãi. Hai thằng cha đạo sĩ này thiệt đáng giận! Ta lừa đi họ bất phòng, mình làm thịt bớt đi để trả mối thù của ta.
Nói rồi, Lôi Minh rút dao đi lần tới trước. Trương Thái Tố đứng day mặt về hướng Nam, Lôi Minh ở phía sau ông ta đi lại, bụng nghĩ thầm: "Nếu ông không ngoái đầu lại là ta làm thịt ông liền". Nào ngờ lão đạo sĩ tội ác đầy trời đã tới hồi lãnh quả báo nên không ngoái đầu lại, chỉ cố nhìn chăm chăm về phía Đổng Thái Thanh động thủ. Lôi Minh bước đến gần, bất thình lình lia dao tới trước, máu phun có vòi, đầu đạo sĩ lăn lóc dưới đất, Đổng Thái Thanh thấy sư huynh mình bị thằng mặt xanh giết chết mới hét lên:
- Hay cho Tôn Đạo Toàn, bọn bây một phe với nhau mà! Hè nhau giết sư huynh của tạ Hôm nay ta phải lấy tánh mạng của bọn bây mới được!
Lôi Minh, Trần Lượng nói:
- Ba người chúng ta lấy tính mạng ông thì có!
Đang nói tới đó thì thấy đầu của Trương Thái Tố bỗng nhiên từ dưới đất bay vọt lên cao hơn hai trượng nhắm ngay đầu của Đổng Thái Thanh đập xuống. Đổng Thái Thanh nói:
- Sư huynh, anh chết oan ức đừng có lộng quỷ phá nữa. Tôi tìm được kẻ thù của anh rồi, tôi sẽ báo thù nó cho anh.
Nói mấy lời đó xong, đầu người lại bay lên cao rồi lại nhắm ông ta đập xuống, liên tiếp mấy lần như vậy. Mọi người để ý nhìn kỹ thấy sau gộp đá phía Tây có một vị tiểu Hòa thượng, chính là Ngộ Thiền. Ngộ Thiền từ đâu đến đây? Nguyên Tế Điên dẫn Ngộ Thiền lên Tòng Lâm quán thăm Lỗ Tu Chơn. Lỗ Tu Chơn vốn là người chơn tu, khi nói chuyện biết Tế Điên là bậc cao tăng đắc đạo nên hai người nói chuyện rất tương đắc. Tế Điên lấy Càn khôn điên đảo mê lộ kỳ ra đưa cho Lỗ Tu Chơn, nói:
- Sau này tôi lên Từ Vân quán ở Thường Sơn viện gặp phải một đại nạn, nếu không nhờ đạo hữu cứu tôi thì không xong.
- Thánh tăng nếu cần dùng đến tôi cứ đưa tin, tôi sẽ đến ngay.
Hai bên càng nói càng thân thiết. Lỗ Tu Chơn bèn cầm thầy trò Tế Điên ở lại. Hôm sau trời vừa sáng, Tế Điên kêu:
- Ngộ Thiền, con đến chân núi Thiên Thai cứu ba sư đệ con.
Ngộ Thiền gật đầu, thẳng đến chân núi Thiên Thai, ẩn mình theo dõi, thấy Tôn Đạo Toàn cứ năn nỉ mãi. Sau thấy Lôi Minh giết Trương Thái Tố, Ngộ Thiền mới thổi cho đầu người bay bổng đánh Đổng Thái Thanh. Tôn Đạo Toàn dòm thấy mới nói:
- Tiểu sư huynh, mau lại đây!
Đổng Thái Thanh cũng dòm, nói:
- Hay cho yêu tinh này, mi dám vô lễ thế hử?
Ngộ Thiền phình bụng hớp một hơi thổi Đổng Thái Thanh bay bổng lên cao cách mặt đất hơn một trượng, rồi rút hơi lại cho lão đạo sĩ rớt bịch xuống. Đương lúc dồi Đổng Thái Thanh như vậy thì nghe bên sườn núi có tiếng "Vô lượng Phật" và tiếng ca:

http://tieulun.hopto.org

Nước sạch trong, nước sạch trong
Trước mắt mây bay hơn phú quý
Khe sâu nước chảy chẳng bụi hồng
Thị thị phi phi thây trối kê.
Hay hay dở dở kể như không
Ấy ai tâm sự nhiều vương vấn
Đầu non một khúc Cổ Thanh Phong.

Vị lão đạo sĩ ngâm khúc ca xong, mọi người nhìn kỹ sợ hết cả hồn vía!

http://tieulun.hopto.org

Hồi 144

Lão tiên ông nổi giận bắt Ngộ Thiền
Hai tráng sĩ đêm dò núi Thiên Thai

Ngộ Thiền đang thổi dồi Đồng Thái Thanh, bỗng nghe bên sườn núi có tiếng "Vô lượng Phật", tiếp theo một bài ca vang lên và một lão đạo sĩ xuất hiện. Vị này đầu đội khăn đạo sĩ bằng vãi cũ, mình mặc áo nạp rách, đôi vớ trắng cao cổ cột lên tới gối, mang dép đế dày, mặt như cổ nguyệt, tóc bạc mặt non với bộ râu quay nón bạc, thật đúng là bậc tiên phong đạo trưởng, trong tay xách một giỏ hoa, sau lưng đeo một Càn khôn ảo diệu đại hồ lộ Lão đạo sĩ mới đến chẳng phải ai khác mà chính là Đông phương thái duyệt Lão tiên ông Côn Lôn Tử ở Thượng Thanh cung trên núi Thiên Thai.
Đồng Thái Thanh vừa nhìn thấy lật đật bước tớI quỳ tham lễ:
- Tổ sư gia ở trên, đệ tử xin cúi đầu kính lễ.
Tôn Đạo Toàn cũng quỳ xuống. Ngộ Thiền cũng sợ không dám thổi nữa. Lô Minh, Trần Lượng mù tịt không biết lão đạo sĩ đó là ai. Vị lão đạo sĩ này ở trên núi Thiên Thai, đạo đức rất sâu xạ Tòa núi Thiên Thai này, sài lang hổ báo, rắn độc quái thú rất nhiều, hàng phàm phu tục tử khó mà lên được. Tôn Đạo Toàn, Đồng Thái Thanh nhận ra ông ta nên lật đật quỳ xuống hành lễ như vậy. Lão tiên ông nhìn thấy, hỏi:
- Tại sao hai ngươi lại đánh nhau như vậy? Hãy nói thiệt ra! Còn con yêu tinh này là ai vậy?
Tôn Đạo Tồn thưa:
- Bẩm Tổ sư gia, vị tiểu hòa thượng này là tiểu sư huynh con. Con lễ Tế Điên làm thầy để học thêm chút ít pháp thuật.
- Được, sơn nhân ta đang muốn tìm Tế Điên đây!
- Tại sao lão tiên ông lại muốn kiếm Tế Điên để đối nghịch?
Đó là như vậy: Mấy hôm trước, hai lão đạo sĩ Chữ Đạo Duyên và Trương Đạo Lăng bị Lôi Minh, Trần Lượng lột hết y phục. Hại lão đạo sĩ đến chừng tỉnh dậy dòm lại thấy trần truồng như nhộng. Chữ Đạo Duyên nói:
- Làm sao bây giờ? Nếu đi trên đường sẽ bị người ta thấy mất!
Trương Đạo Lăng nói:
- Chúng ta hãy đi tìm Tổ sư gia ở Thượng Thanh cung trên núi Thiên Thai đi!
Hai người ban ngày không dám đi, đợi đến lúc trời tối đen mới dám đi lên núi, nhưng không dám đi gần làng xóm. Đến Thượng Thanh cung, hai người gõ cửa. Đạo đồng từ bên trong đi ra mởi cửa thấy họ lõa lồ mới hỏi:
- Hai vị làm sao mà cả đến quần áo cũng không có nữa? Chắc là thua bạc người ta rồi phải không?
Chữ Đạo Duyên nói:
- Không phải đâu! Hai đứa tôi bị Tế Điên Hòa thượng hiếp đáp làm khổ đấy. Hai đứa tôi muốn lên gặp Tổ sư gia, cầu xin người trả thù giùm chúng tôi.
Nói tới đó đã vào tới bên trong, gặp Lão tiên ông. Lão tiên ông giận quá, hỏi:
- Hai cái thằng này, tại sao không biết xấu hổ? Cả đến quần cũng không có nữa?
Trương Đạo Lăng thưa:
- Tại Tổ sư gia không biết đấy thôi. Trên trần thế mới có một Tế Điên tăng, hưng Tam Bảo, diệt Tam Thanh. Hắn ta nói Tam Thanh giáo không có người, đều là súc sinh hết, toàn là thứ mang lông đội sừng, không phải là do tứ tạo sinh ra, xương sống chổng lên trời, xương ngang bọc tim. Y phục của hai con đều do hắn lột lấy hết. Cầu xin Tổ sư gia báo thù cho chúng con, cũng là làm nở mặt mày Tam Thanh giáo.
Lão tiên ông nghe xong, nói:
- Ta nghe nói Tế Điên Hòa thượng là bậc La Hán, làm sao lại nói những lời như thế được? Đạo đồng đi lấy hai bộ quần áo cho hai tên này mặc. Chừng nào gặp Tế Điên, ta sẽ hỏi lại ông ấy.
Chữ Đạo Duyên và Trương Đạo Lăng mặc y phục xong, ở lại trong miếu một ngày rồi mới đi. Hôm nay sáng sớm Lão tiên ông đang hái thuốc trên núi, nhìn thấy dưới núi có một cột yêu khí bốc lên thẳng đến khoảng đầu ngưu, cho nên mới xuống núi để xem thử. Khi hỏi Tôn Đạo Toàn, nghe ông ta nói mình bái Tế Điên làm thầy nên tiên ông mới nói: - Ta đang kiếm Tế Điên đây! Rồi lại hỏi:
- Hai đứa bây tại sao lại đánh nhau thế?

http://tieulun.hopto.org

Tôn Đạo Toàn thưa:
- Con vâng lệnh Tế Công đến cứu Vương An sĩ. Rồi đem việc Đổng Thái Thanh, Trương Thái Tố hai người bắt hồn nhốt vào bình ra sao thuật lại tỉ mỉ.
Đổng Thái Thanh nói:
- Thưa Tổ sư gia, Ngài xem Tôn Đạo Toàn vô cớ sai người đến đốt miếu chúng con, vừa rồi cái thằng mặt xanh kia lại giết sư huynh của con nữa!
Lão tiên ông nói:
- Đổng Thái Thanh, tên nghiệt chướng này, mi vô cớ không giữ bổn phận, tham của hại người! Trương Thái Tố chết là đáng kiếp! Mi hãy đem bình nhiếp hồn giao ra, không được động thủ nữa thì hôm nay sơn nhân để yên cho mi.
Đổng Thái Thanh đâu dám không đưa, lập tức lấy bình nhiếp hồn ra giao. Lão tiên ông nói:
- Này Tôn Đại Toàn, ngươi cầm bình nhiếp hồn này về cứu Vương An Sĩ, còn tên tiểu yêu tinh này là sư huynh của ngươi à? Để ta bắt nó đem về treo lên, ngươi hãy đưa tin cho sư phụ Tế Điên của ngươi, bảo ông ấy lên núi gặp tạ Ông ấy lên núi chậm ngày nào là ta còn treo tiểu yêu tinh này ngày đó. Chừng nào ông ấy đến, ta sẽ mở thả thằng tiểu yêu tinh này ra.
Tôn Đạo Toàn cũng không dám nhiều lời. Ngộ Thiền dù sợ cũng không dám chạy đi. Làm sao dám chạy đi cho được? Vì biết rằng Lão tiên ông đang đeo sau lưng một chiếc Càn khôn ảo diệu đại hồ lô, bất luận là yêu tinh tiên đạo gì, hễ thâu vào đó một giờ ba khắc sẽ hóa làm máu mủ hết! Lão tiên ông lập tức bắt Ngộ Thiền bỏ vào trong giỏ hoa xách lên núi.
Lôi Minh, Trần Lượng chứng kiến cảnh đó lòng lo như lửa đốt. Lôi Minh nói:
- Sư huynh, cái lão lộn sòng kia bắt sư huynh của chúng ta đi rồi, anh để mặc vậy sao?
- Hai vị sư đệ không biết đấy! Lão tiên ông ấy thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên, rớ vô không được đâu! Cả đến tiểu sư huynh chúng ta đạo hạnh dường ấy mà còn không dám chạy đi, ta càng không dám đụng tới ông ấy.
Lôi Minh, Trần Lượng nghe nói uất lên tận cổ, nói:
- Sư huynh ngán ông ấy chớ chúng tôi đâu có ngán. Tiểu sư huynh chúng ta bị Ông ấy bắt đi làm sao hai chúng tôi khoanh tay làm ngơ cho được?
- Hai vị sư đệ định làm gì nào?
- Chớ chẳng phải lão ở trong miếu trên núi này sao?
- Đúng thế!
- Hai đứa tôi phải chặt mổ lão này để trả thù cho tiểu sư huynh mới được.
- Hai vị sư đệ ngàn muôn lần đừng nên làm thí càn như vậy! Lão đạo sĩ ấy khống giống như các vị khác đâu. Hai vị sư đệ đâm đầu vào chỉ chết uổng mạng thôi. Theo ta thấy không nên đâm vào đó vẫn hơn.
- Anh nói không tính, chớ hai chúng tôi tính liều mạng với ông ấy đây!
Nói rồi hai người chạy nhầu lên núi. Tôn Đạo Toàn hai ba lần ngăn cả không được.
Hai người chạy theo dấu lão đạo sĩ, căng mắt ra nhìn mà không thấy lão đạo sĩ đâu cả. Hai người làm sao theo kịp được vì lão đạo sĩ vận chẩn cước phong! Hai người cố chạy theo, đường núi rất là quanh co gập gềnh, không bằng phẳng chút nào! Đang đi tới trước, bỗng gặp một đường khe rộng ước chừng năm trượng, sâu hun hút, ở giữa chỉ có một cây cầu độc mộc gác ngang, hai bên chẳng có con đường nào khác, nếu không bước lên cầu độc mộc này thì không thể qua được. Trần Lượng nhìn thấy cây cầu này quá củ kỹ, đều đã mục hết; lấy tay lắc thử thấy đầu kia chúc xuống dưới. Trần Lượng nói:
- Nhị ca, anh xem nếu không nhờ cây cầy này thì đâu có thể qua bên kia được? Nếu bước ra giữa cầu, nhỡ gãy một cái thì xương thịt nát như tương là cái chắc!
- Chúng ta phen này liều chết, chẳng phải là giết lão đạo để cứu tiểu sư huynh ra sao?
- Phải đấy!
Hai người lập tức thi triển phép Lục địa phi đằng bước qua cầu. May mắn không việc gì, mới thở phào đi tiếp tới phía trước. Đi được vài dặm bỗng thấy phía trước có một con mãnh hổ, hai mắt giống như hai lồng đèn, miệng há to như chậu máu, đuôi quất qua quất lại quét mấy cục đá nhỏ trên đất bay rào rào. Lôi Minh, Trần Lượng nhìn thấy sợ mất cả hồn vía. Lôi Minh nói:
- Lão tam ơi, chú xem con quỷ đòi mạng ở trước kìa! Nếu muốn trở lại đi qua chiếc cầu độc mộc đó

http://tieulun.hopto.org

không khéo rớt xuống cũng toi mạng, còn con mãnh hổ này rượt theo chắc gì chạy kịp nó?
Hai người tính:
- Thôi, liều chết may ra được sống!
Nói rồi cùng rút dao đi xăm xăm tới. Đi tới trước mãnh hổ, cọp đưa mũi ngửi ngửi, ngoắc đuôi rồi bỏ đi. Lôi Minh, Trần Lượng sợ mướt cả mồ hôi. Trần Lượng nói:
- Nhị ca, hai đứa mình không có mùi người ta nên cọp ngửi rồi ngoắc đuôi bỏ đi như thế!
- Thôi, chúng ta đi đi, bọn mình chắc không phải là thức ăn của nó đấy!
Nói rồi hai người tiếp tục đi tới, mắt thấy mặt trời đã lặn về Tây. Đang đi tới trước, trực nhìn lên đỉnh núi, trước mặt một con mãng xà dài hơn 30 trượng, to cỡ bằng cái lu, hai con mắt giống như hai dĩa đèn. Lôi Minh, Trần Lượng mới gặp con cọp sợ đến toát mồ hôi, sởn cả gai ốc, vừa ráo mồ hôi lấy lại tinh thần đôi chút, bây giờ lại gặp đại mãng xà này hai người sợ đến nỗi hồn bay ngàn dặm! Không đi trước cũng không được vì trên núi không có con đường nào khác. Trần Lượng nói:
- Nhị ca ơi, sống có chỗ, chết có nơi! Hồi nãy cọp không ăn thịt mình, con đại mãng xà này chắc cũng không hại người đâu! Mình cứ lặng lẽ xông tới đi.
Mới nói tới đó thì con đại mãng xà nổi một trận quái phong đi mất. Lôi Minh, Trần Lượng nói:
- Hú vía, hú vía! Hai đứa mình coi như được đẻ một lần nữa!
Hai người lại chầm chậm đi lên đến Thượng Thanh cung. Lúc đó vào khoảng canh hai, sao sáng đầy trời, ánh trăng nhàn nhạt, bóng núi lặng lẽ nghiêng nghiêng. Nhìn thấy nơi đây trước miếu sau ba tầng đại điên, địa thế không phải nhỏ. Cổng day về hướng Bắc, bên trên đắp chữ vàng "Hộ quốc Sắc tứ Thượng Thanh cung", hai bên có hai cửa phụ đều đóng kín. Ngoài cổng có hai cây phan, trong sân miếu có hai cột cờ. Lôi Minh, Trần Lượng xem rồi nhún mình nhảy lên tường vào trong quan sát. Chính giữa là năm gian đại điện có nguyệt đài, hai bên đều có phối điện. Viện giữa trồng tùng trúc đang lắc lư trước gió. Phía Đông đại điện có dựng bức bình phong bốn cánh, đó là viện ở tầng hai. Hai người nhảy tường vượt nóc giở thuật phi thiềm tẩu bích như đi trên đất bằng, chạy thẳng ra phía sau. Đứng trên nóc nhà nhìn xuống thấy bên chái Đông có ánh đèn. Ở viện này cũng có phòng tứ hợp, thượng phòng Bắc có năm gian, tòa phía Nam cũng có năm gian, Đông Tây phối phòng cũng đều có năm gian. Ở thượng phòng Bắc phát ra ánh đèn. Lôi Minh, Trần Lượng đến mái trước Bắc thượng phòng, sử dụng thức Trân châu đảo quyển liêm và Dạ xoa thám hải, móc chân ngoái đầu nhìn xem, thấy trong nhà trên bàn sát vách tường phía Bắc có một ít sách vở, trước bàn bát tiên có đặt một đĩa dầu, lão đạo sĩ ngồi trên ghế dựa bên trên bàn bát tiên coi sách dưới ánh đèn. Phòng này tranh tối tranh sáng, nhìn lên sàn nhà thấy Ngộ Thiền bị treo ngược tòn ten trên đó. Lôi Minh, Trần Lượng nhìn thấy khí uất tận cổ, lập tức đưa tay rút dao từ trên nóc nhà nhảy xuống, xông vào nhà vén rèm định giết lão đạo sĩ. Nào ngờ lão đại sĩ ngước đầu lên, nói:
- Hay cho bọn nghiệt chướng, cuồng đồ lớn mật!
Nói rồi lấy tay chỉ một cái, dùng định thân pháp trồng cứng Lôi Minh, Trần Lượng tức quá buột miệng mắng lớn. Lão đạo sĩ lập tức gọi:
- Bây đâu, trói hai tên tiểu bối này đem ra sau kết thúc tánh mạng nó cho rồi!

http://tieulun.hopto.org

Hồi 144

Lão tiên ông nổi giận bắt Ngộ Thiền
Hai tráng sĩ đêm dò núi Thiên Thai

Ngộ Thiền đang thổi dồi Đồng Thái Thanh, bỗng nghe bên sườn núi có tiếng "Vô lượng Phật", tiếp theo một bài ca vang lên và một lão đạo sĩ xuất hiện. Vị này đầu đội khăn đạo sĩ bằng vãi cũ, mình mặc áo nạp rách, đôi vớ trắng cao cổ cột lên tới gối, mang dép đế dày, mặt như cổ nguyệt, tóc bạc mặt non với bộ râu quay nón bạc, thật đúng là bậc tiên phong đạo trưởng, trong tay xách một giỏ hoa, sau lưng đeo một Càn khôn ảo diệu đại hồ lộ Lão đạo sĩ mới đến chẳng phải ai khác mà chính là Đông phương thái duyệt Lão tiên ông Côn Lôn Tử ở Thượng Thanh cung trên núi Thiên Thai.
Đồng Thái Thanh vừa nhìn thấy lật đật bước tớI quỳ tham lễ:
- Tổ sư gia ở trên, đệ tử xin cúi đầu kính lễ.
Tôn Đạo Toàn cũng quỳ xuống. Ngộ Thiền cũng sợ không dám thổi nữa. Lô Minh, Trần Lượng mù tịt không biết lão đạo sĩ đó là ai. Vị lão đạo sĩ này ở trên núi Thiên Thai, đạo đức rất sâu xạ Tòa núi Thiên Thai này, sài lang hổ báo, rắn độc quái thú rất nhiều, hàng phàm phu tục tử khó mà lên được. Tôn Đạo Toàn, Đồng Thái Thanh nhận ra ông ta nên lật đật quỳ xuống hành lễ như vậy. Lão tiên ông nhìn thấy, hỏi:
- Tại sao hai ngươi lại đánh nhau như vậy? Hãy nói thiệt ra! Còn con yêu tinh này là ai vậy?
Tôn Đạo Tồn thưa:
- Bẩm Tổ sư gia, vị tiểu hòa thượng này là tiểu sư huynh con. Con lễ Tế Điên làm thầy để học thêm chút ít pháp thuật.
- Được, sơn nhân ta đang muốn tìm Tế Điên đây!
- Tại sao lão tiên ông lại muốn kiếm Tế Điên để đối nghịch?
Đó là như vậy: Mấy hôm trước, hai lão đạo sĩ Chữ Đạo Duyên và Trương Đạo Lăng bị Lôi Minh, Trần Lượng lột hết y phục. Hại lão đạo sĩ đến chừng tỉnh dậy dòm lại thấy trần truồng như nhộng. Chữ Đạo Duyên nói:
- Làm sao bây giờ? Nếu đi trên đường sẽ bị người ta thấy mất!
Trương Đạo Lăng nói:
- Chúng ta hãy đi tìm Tổ sư gia ở Thượng Thanh cung trên núi Thiên Thai đi!
Hai người ban ngày không dám đi, đợi đến lúc trời tối đen mới dám đi lên núi, nhưng không dám đi gần làng xóm. Đến Thượng Thanh cung, hai người gõ cửa. Đạo đồng từ bên trong đi ra mởi cửa thấy họ lõa lồ mới hỏi:
- Hai vị làm sao mà cả đến quần áo cũng không có nữa? Chắc là thua bạc người ta rồi phải không?
Chữ Đạo Duyên nói:
- Không phải đâu! Hai đứa tôi bị Tế Điên Hòa thượng hiếp đáp làm khổ đấy. Hai đứa tôi muốn lên gặp Tổ sư gia, cầu xin người trả thù giùm chúng tôi.
Nói tới đó đã vào tới bên trong, gặp Lão tiên ông. Lão tiên ông giận quá, hỏi:
- Hai cái thằng này, tại sao không biết xấu hổ? Cả đến quần cũng không có nữa?
Trương Đạo Lăng thưa:
- Tại Tổ sư gia không biết đấy thôi. Trên trần thế mới có một Tế Điên tăng, hưng Tam Bảo, diệt Tam Thanh. Hắn ta nói Tam Thanh giáo không có người, đều là súc sinh hết, toàn là thứ mang lông đội sừng, không phải là do tứ tạo sinh ra, xương sống chổng lên trời, xương ngang bọc tim. Y phục của hai con đều do hắn lột lấy hết. Cầu xin Tổ sư gia báo thù cho chúng con, cũng là làm nở mặt mày Tam Thanh giáo.
Lão tiên ông nghe xong, nói:
- Ta nghe nói Tế Điên Hòa thượng là bậc La Hán, làm sao lại nói những lời như thế được? Đạo đồng đi lấy hai bộ quần áo cho hai tên này mặc. Chừng nào gặp Tế Điên, ta sẽ hỏi lại ông ấy.
Chữ Đạo Duyên và Trương Đạo Lăng mặc y phục xong, ở lại trong miếu một ngày rồi mới đi. Hôm nay sáng sớm Lão tiên ông đang hái thuốc trên núi, nhìn thấy dưới núi có một cột yêu khí bốc lên thẳng đến khoảng đầu ngưu, cho nên mới xuống núi để xem thử. Khi hỏi Tôn Đạo Toàn, nghe ông ta nói mình bái Tế Điên làm thầy nên tiên ông mới nói: - Ta đang kiếm Tế Điên đây! Rồi lại hỏi:
- Hai đứa bây tại sao lại đánh nhau thế?

http://tieulun.hopto.org

Tôn Đạo Toàn thưa:
- Con vâng lệnh Tế Công đến cứu Vương An sĩ. Rồi đem việc Đổng Thái Thanh, Trương Thái Tố hai người bắt hồn nhốt vào bình ra sao thuật lại tỉ mỉ.
Đổng Thái Thanh nói:
- Thưa Tổ sư gia, Ngài xem Tôn Đạo Toàn vô cớ sai người đến đốt miếu chúng con, vừa rồi cái thằng mặt xanh kia lại giết sư huynh của con nữa!
Lão tiên ông nói:
- Đổng Thái Thanh, tên nghiệt chướng này, mi vô cớ không giữ bổn phận, tham của hại người! Trương Thái Tố chết là đáng kiếp! Mi hãy đem bình nhiếp hồn giao ra, không được động thủ nữa thì hôm nay sơn nhân để yên cho mi.
Đổng Thái Thanh đâu dám không đưa, lập tức lấy bình nhiếp hồn ra giao. Lão tiên ông nói:
- Này Tôn Đại Toàn, ngươi cầm bình nhiếp hồn này về cứu Vương An Sĩ, còn tên tiểu yêu tinh này là sư huynh của ngươi à? Để ta bắt nó đem về treo lên, ngươi hãy đưa tin cho sư phụ Tế Điên của ngươi, bảo ông ấy lên núi gặp tạ Ông ấy lên núi chậm ngày nào là ta còn treo tiểu yêu tinh này ngày đó. Chừng nào ông ấy đến, ta sẽ mở thả thằng tiểu yêu tinh này ra.
Tôn Đạo Toàn cũng không dám nhiều lời. Ngộ Thiền dù sợ cũng không dám chạy đi. Làm sao dám chạy đi cho được? Vì biết rằng Lão tiên ông đang đeo sau lưng một chiếc Càn khôn ảo diệu đại hồ lô, bất luận là yêu tinh tiên đạo gì, hễ thâu vào đó một giờ ba khắc sẽ hóa làm máu mủ hết! Lão tiên ông lập tức bắt Ngộ Thiền bỏ vào trong giỏ hoa xách lên núi.
Lôi Minh, Trần Lượng chứng kiến cảnh đó lòng lo như lửa đốt. Lôi Minh nói:
- Sư huynh, cái lão lộn sòng kia bắt sư huynh của chúng ta đi rồi, anh để mặc vậy sao?
- Hai vị sư đệ không biết đấy! Lão tiên ông ấy thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên, rớ vô không được đâu! Cả đến tiểu sư huynh chúng ta đạo hạnh dường ấy mà còn không dám chạy đi, ta càng không dám đụng tới ông ấy.
Lôi Minh, Trần Lượng nghe nói uất lên tận cổ, nói:
- Sư huynh ngán ông ấy chớ chúng tôi đâu có ngán. Tiểu sư huynh chúng ta bị Ông ấy bắt đi làm sao hai chúng tôi khoanh tay làm ngơ cho được?
- Hai vị sư đệ định làm gì nào?
- Chớ chẳng phải lão ở trong miếu trên núi này sao?
- Đúng thế!
- Hai đứa tôi phải chặt mổ lão này để trả thù cho tiểu sư huynh mới được.
- Hai vị sư đệ ngàn muôn lần đừng nên làm thí càn như vậy! Lão đạo sĩ ấy khống giống như các vị khác đâu. Hai vị sư đệ đâm đầu vào chỉ chết uổng mạng thôi. Theo ta thấy không nên đâm vào đó vẫn hơn.
- Anh nói không tính, chớ hai chúng tôi tính liều mạng với ông ấy đây!
Nói rồi hai người chạy nhầu lên núi. Tôn Đạo Toàn hai ba lần ngăn cả không được.
Hai người chạy theo dấu lão đạo sĩ, căng mắt ra nhìn mà không thấy lão đạo sĩ đâu cả. Hai người làm sao theo kịp được vì lão đạo sĩ vận chẩn cước phong! Hai người cố chạy theo, đường núi rất là quanh co gập gềnh, không bằng phẳng chút nào! Đang đi tới trước, bỗng gặp một đường khe rộng ước chừng năm trượng, sâu hun hút, ở giữa chỉ có một cây cầu độc mộc gác ngang, hai bên chẳng có con đường nào khác, nếu không bước lên cầu độc mộc này thì không thể qua được. Trần Lượng nhìn thấy cây cầu này quá củ kỹ, đều đã mục hết; lấy tay lắc thử thấy đầu kia chúc xuống dưới. Trần Lượng nói:
- Nhị ca, anh xem nếu không nhờ cây cầy này thì đâu có thể qua bên kia được? Nếu bước ra giữa cầu, nhỡ gãy một cái thì xương thịt nát như tương là cái chắc!
- Chúng ta phen này liều chết, chẳng phải là giết lão đạo để cứu tiểu sư huynh ra sao?
- Phải đấy!
Hai người lập tức thi triển phép Lục địa phi đằng bước qua cầu. May mắn không việc gì, mới thở phào đi tiếp tới phía trước. Đi được vài dặm bỗng thấy phía trước có một con mãnh hổ, hai mắt giống như hai lồng đèn, miệng há to như chậu máu, đuôi quất qua quất lại quét mấy cục đá nhỏ trên đất bay rào rào. Lôi Minh, Trần Lượng nhìn thấy sợ mất cả hồn vía. Lôi Minh nói:
- Lão tam ơi, chú xem con quỷ đòi mạng ở trước kìa! Nếu muốn trở lại đi qua chiếc cầu độc mộc đó

http://tieulun.hopto.org

không khéo rớt xuống cũng toi mạng, còn con mãnh hổ này rượt theo chắc gì chạy kịp nó?
Hai người tính:
- Thôi, liều chết may ra được sống!
Nói rồi cùng rút dao đi xăm xăm tới. Đi tới trước mãnh hổ, cọp đưa mũi ngửi ngửi, ngoắc đuôi rồi bỏ đi. Lôi Minh, Trần Lượng sợ mướt cả mồ hôi. Trần Lượng nói:
- Nhị ca, hai đứa mình không có mùi người ta nên cọp ngửi rồi ngoắc đuôi bỏ đi như thế!
- Thôi, chúng ta đi đi, bọn mình chắc không phải là thức ăn của nó đấy!
Nói rồi hai người tiếp tục đi tới, mắt thấy mặt trời đã lặn về Tây. Đang đi tới trước, trực nhìn lên đỉnh núi, trước mặt một con mãng xà dài hơn 30 trượng, to cỡ bằng cái lu, hai con mắt giống như hai dĩa đèn. Lôi Minh, Trần Lượng mới gặp con cọp sợ đến toát mồ hôi, sởn cả gai ốc, vừa ráo mồ hôi lấy lại tinh thần đôi chút, bây giờ lại gặp đại mãng xà này hai người sợ đến nỗi hồn bay ngàn dặm! Không đi trước cũng không được vì trên núi không có con đường nào khác. Trần Lượng nói:
- Nhị ca ơi, sống có chỗ, chết có nơi! Hồi nãy cọp không ăn thịt mình, con đại mãng xà này chắc cũng không hại người đâu! Mình cứ lặng lẽ xông tới đi.
Mới nói tới đó thì con đại mãng xà nổi một trận quái phong đi mất. Lôi Minh, Trần Lượng nói:
- Hú vía, hú vía! Hai đứa mình coi như được đẻ một lần nữa!
Hai người lại chầm chậm đi lên đến Thượng Thanh cung. Lúc đó vào khoảng canh hai, sao sáng đầy trời, ánh trăng nhàn nhạt, bóng núi lặng lẽ nghiêng nghiêng. Nhìn thấy nơi đây trước miếu sau ba tầng đại điên, địa thế không phải nhỏ. Cổng day về hướng Bắc, bên trên đắp chữ vàng "Hộ quốc Sắc tứ Thượng Thanh cung", hai bên có hai cửa phụ đều đóng kín. Ngoài cổng có hai cây phan, trong sân miếu có hai cột cờ. Lôi Minh, Trần Lượng xem rồi nhún mình nhảy lên tường vào trong quan sát. Chính giữa là năm gian đại điện có nguyệt đài, hai bên đều có phối điện. Viện giữa trồng tùng trúc đang lắc lư trước gió. Phía Đông đại điện có dựng bức bình phong bốn cánh, đó là viện ở tầng hai. Hai người nhảy tường vượt nóc giở thuật phi thiềm tẩu bích như đi trên đất bằng, chạy thẳng ra phía sau. Đứng trên nóc nhà nhìn xuống thấy bên chái Đông có ánh đèn. Ở viện này cũng có phòng tứ hợp, thượng phòng Bắc có năm gian, tòa phía Nam cũng có năm gian, Đông Tây phối phòng cũng đều có năm gian. Ở thượng phòng Bắc phát ra ánh đèn. Lôi Minh, Trần Lượng đến mái trước Bắc thượng phòng, sử dụng thức Trân châu đảo quyển liêm và Dạ xoa thám hải, móc chân ngoái đầu nhìn xem, thấy trong nhà trên bàn sát vách tường phía Bắc có một ít sách vở, trước bàn bát tiên có đặt một đĩa dầu, lão đạo sĩ ngồi trên ghế dựa bên trên bàn bát tiên coi sách dưới ánh đèn. Phòng này tranh tối tranh sáng, nhìn lên sàn nhà thấy Ngộ Thiền bị treo ngược tòn ten trên đó. Lôi Minh, Trần Lượng nhìn thấy khí uất tận cổ, lập tức đưa tay rút dao từ trên nóc nhà nhảy xuống, xông vào nhà vén rèm định giết lão đạo sĩ. Nào ngờ lão đại sĩ ngước đầu lên, nói:
- Hay cho bọn nghiệt chướng, cuồng đồ lớn mật!
Nói rồi lấy tay chỉ một cái, dùng định thân pháp trồng cứng Lôi Minh, Trần Lượng tức quá buột miệng mắng lớn. Lão đạo sĩ lập tức gọi:
- Bây đâu, trói hai tên tiểu bối này đem ra sau kết thúc tánh mạng nó cho rồi!

http://tieulun.hopto.org

Hồi 145

Thôn Vĩnh Ninh làm phép cứu Vương An Sĩ
Hàn gia viện đuổi bắt Chương Hương Nương

Khi lão tiên ông kêu trói Lôi Minh và Trần Lượng đem ra sau kết thúc tánh mạng, thì có người ở một bên chạy đến xin:
- Thưa sư phụ, xin lão nhân gia đại phát lòng từ bi cho! Hai người này là anh em kết nghĩa và cũng là ân nhân cứu mạng của con. Xin Tổ sư gia nể mặt đệ tử mà tha cho họ! Hai vị hiền đệ cùng ta ra sau đi!
Lôi Minh, Trần Lượng nhìn người vừa nói câu đó chính là Dạ hành quỷ Tiểu côn lôn Quách Thuận. Lôi Minh, Trần Lượng đang mắng chửi. Quách Thuận nói:
- Hai vị hiền đệ đừng mắng chửi chớ!
Nói rồi lập tức đưa Lôi Minh, Trần Lượng ra sau. Lão tiên ông còn đang tức giận chưa nguôi. Trời bắt đầu sáng rõ, bỗng nghe bên ngoài có tiếng "Vô lượng Phật". Tiểu đồng chạy ra xem, người đến là Tôn Đạo Toàn. Tôn Đạo Toàn dưới chân núi Thiên Thai thấy Lôi Minh, Trần Lượng đuổi theo lão tiêng ông mà cản không được, không biết làm sao, bèn cầm nhiếp hồn trở về thôn Vĩnh Ninh. Tới nhà Vương An Sĩ gọi cửa, gia nhân ra mở cửa, hỏi:
- Đạo nhân đã tới à? Có tìm được hồn của viên ngoại chúng tôi không?
- Tìm được rồi!
Gia nhân lập tức đưa Tôn Đạo Toàn vào nhà trong, thấy Vương viên ngoại nằm giống như người chết. Tôn Đạo Toàn lấy bình nhiếp hồn ra, mở nắp niệm chú. Hồn Vương An Sĩ trở về nhập khiếu. Vương An Sĩ ho lên một tiếng, mở mắt ra nói:
- Ta mệt quá!
Mọi người nghe viên ngoại nói ra tiếng đều vui mừng. Vương thái thái hỏi:
- Này viên ngoại, trong mình ông có khỏe không?
- Ta đâu có bịnh, hình như vừa qua một giấc chiêm bao vậy.
Các gia nhân nói:
- Viên ngoại ơi, người nằm hôn mê bất tỉnh cả mấy ngày trời, nếu không nhờ tiên trưởng đây cứu giúp chắc là mê luôn quá!
- À ra thế!
Nói rồi viên ngoại lập tức ngồi dậy giống như người mạnh khỏe, muốn dập đầu cám ơn lão đạo sĩ. Tôn Đạo Toàn nói:
- Lão viên ngoại ngàn muôn lần chớ có dập đầu cảm tạ tôi làm chi khiến cho tôi tổn thọ.
Gia nhân trước hết đưa trà Quế Viên lên. Vương ngoại uống trà vào cảm thấy đói bụng. Trong sẵn có cháo yến sào, đem lên cho viên ngoại một bát. Lão viên ngoại mời chân nhân ra thư phòng ngồi. Viên ngoại cũng không dám hành lễ, thay áo xong ra tiếp ở thư phòng, kêu gia nhân dọn rượu thượng hạng lên. Mọi người đều cảm nhận lòng tốt của lão đạo sĩ nên dọn cơm lên ngay Lão viên ngoại bồi tiếp Tôn Đạo Toàn uống rượu chuyện trò. Lão đạo sĩ đang uống rượu, bỗng nhìn sang phía Đông thấy có một cột yêu khí bốc lên không, mới hỏi:
- Thưa viên ngoại, bên viện phía Đông là ai ở vậy?
- Trong viện đó là một người em kết nghĩa của tôi ở. Chú ấy họ Hàn tên Thành, là bạn thế giao của tôi.
- Trong nhà có bao nhiêu người?
- Trong nhà, ngoài hai vợ chồng chú ấy còn có đứa con tên Hàn Văn Mỹ và một con dâu. Đạo gia hỏi như vậy là có gì?
- Tôi thấy trong viện có một cột yêu khí bốc lên trời, ở đó chắc có yêu tinh.
- Không nghe trong nhà họ có yêu tinh quấy phá gì. Đâu, chân nhân xem thử giùm có yêu tinh hay không?
- Thế thì đúng là có thật rồi.
Vương An Sĩ nghe nói, nghĩ thầm: "Ta cùng Hàn viên ngoại rất thân, đã biết đâu lẽ làm ngơ", mới nói:
- Thưa đạo gia, ngài đã thấy biết rồi xin ngài mở lòng từ bi cùng tôi sang bên đó bắt trừ yêu tinh đi!

http://tieulun.hopto.org

Hàn viên ngoại ở viện kia là bạn chí thân của tôi chớ không phải người ngoài.
- Cũng được, để sơn nhân ta đi xem thử!
Lão viên ngoại lập tức cùng lão đạo sĩ đến nhà cách vách gọi cửa. Quản gia của Hàn viên ngoại ra mở cửa, hỏi:
- Vương viên ngoại, ngài có khỏe không?
- Tôi vẫn khỏe, Hàn viên ngoại có ở nhà không?
- Hiện có ở nhà.
- Chú vào trong nhà thưa lại giùm, ta muốn gặp viên ngoại có chút việc.
Gia nhân lập tức vào trong bẩm báo, Hàn Thành vội bước ra nghinh tiếp. Tôn Đạo Toàn nhìn thấy trước mặt mình: Hàn viên ngoại mình cao tám thước, tam đình nở rộng, đầu đội khăn viên ngoại màu lam có khảm viên ngọc đẹp ở phía trước. Ông vốn là võ cử nhân xuất thân nên ngoài mặc áo choàng bằng đoạn màu lam, lưng thắt dây tơ, vớ trắng dép thêu, mặt như ngọc tía, mày rậm rạp to với ba chòm râu phơ phất. Khi gặp Vương An Sĩ, Hàn viên ngoại vội thi lễ, nói:
- Huynh trưởng mấy hôm không khỏe, hôm nay đã khỏe chưa? Tiểu đệ có mấy lời thăm viếng.
- Chúng ta là tri kỷ, nói những lời khách sáo ấy làm chi.
- Vị đạo gia này là ai vậy?
- Vị này là Mai hoa chân nhân, bệnh của tôi nhờ vị này cứu khỏi đó.
Hàn Thành đưa tay mời khách vào thư phòng. Gia nhân dâng trà. Vương viên ngoại nói:
- Hôm nay tôi cùng đạo gia đến đây không có cớ gì khác. Vừa rồi tôi đang uống rượu ở thư phòng, chơn nhơn đây nhìn thấy yêu khí bốc lên trong nhà hiền đệ. Chúng ta là bạn tri kỷ. Tôi biết chẳng lẽ làm ngơ mới thỉnh chân nhân sang hàng trừ yêu quái cho nhà hiền đệ.
Hàn Thành nói với Tôn Đạo Toàn:
- Trong nhà tôi không có thấy yêu tinh nào quậy phá hết. Đạo gia làm sao thấy yêu tinh được?
- Tôi thấy cột yêu khí này là âm khí, chắc là nữ yêu. Đâu, viên ngoại gọi nữ quyến ra đây, kể cả a hoàn, vú em đều gọi ra nốt. Hễ không phải là người, tôi nhìn thấy biết liền.
- Phải đấy!
Hàn viên ngoại nói xong lập tức bảo gia nhân đưa tin vào nhà trong gọi thái thái, nàng dâu, a hoàn, vú em đều ra hết. Giây lát, nữ quyến ở nội trạch đều ra đủ. Lão đạo sĩ bước vào trong viện xem thấy có một người thiếu phụ độ hơn hai mươi tuổi, tư dung thùy mị, đẹp đẽ vô song, hai bên có hai a hoàn dìu đỡ. Tôn Đạo Toàn nhìn thấy thiếu phụ này chính là yêu tinh, mới rút kiếm ra, quát:
- Hay cho con yêu tinh, đã gặp sơn nhân mà còn giả mù sa mưa hử?
Người thiếu phụ ấy không nói không rằng gì. Tôn Đạo Toàn hét:
- Mi còn chưa chịu hiện nguyên hình sao?
Người thiếu phụ ấy cũng không nói tiếng nào. Tôn Đạo Toàn giơ kiếm lên bước tới định chém. Người thiếu phụ này chẳng ai xa lạ chính là con dâu của Hàn Thành. Tại sao nàng ấy lại là yêu tinh? Nguyên cớ là như vầy: Hàn Văn Mỹ con của Hàn Thành vốn là một thư sinh, xưa kia cùng Vương Toàn và Lý Tu Duyên là bạn học đồng song. Trong ba người, kể về tuổi tác thì Hàn Văn Mỹ lớn tuổi nhất, Vương Toàn kế đó, còn Lý Tu Duyên nhỏ tuổi nhất. Từ khi Lý Tu Duyên bỏ đi, Vương Toàn buồn lòng bỏ học, chỉ một mình Hàn Văn Mỹ cố công đèn sách. Bỗng nhiên vợ qua đời, Hàn Văn Mỹ không còn lòng dạ nào ở nhà đọc sách nữa, mà thường dắt thư đồng đi ngao sơn dạo thủy để giải sầu. Hàn Thành định cưới vợ khác cho con mà mấy chỗ không vừa ý, cao thì với không tới, còn thấp lại chê, cho nên cứ lần khân mãi. Một hôm Hàn Văn Mỹ dắt tiểu đồng đi du ngoạn đến phía Tây thôn Vĩnh Ninh cảm thấy miệng khô lưỡi ráo, bèn bảo:
- Tiểu đồng, thầy trò ta đi tới chỗ nào nghỉ một ít. Mi kiếm cho ta tách trà giải khác mới được.
Tiểu đồng thưa:
- Phía trước đây không phải là am Thanh Tịnh sao? Vị lão ni cô trong miếu không phải là sư phó của công tử sao? Chúng ta sao lại không vào trong miếu uống trà?
Hàn Văn Mỹ nghĩ lại cũng phải, lập tức cùng thư đồng đến miếu gọi cửa. Không bao lâu, từ bên trong đi ra một tiểu ni cô mở cửa, nói:
- Công tử đến à?
- Lão sư phó có nhà không? Hàn Văn Mỹ hỏi:
- Đang ở trong miếu, mời công tử vào bên trong ngồi.

http://tieulun.hopto.org

Hàn Văn Mỹ dắt thư đồng vào thẳng bên trong, đi đến chái nhà ở phía Tây. Nhà phía Tây này có ba căn. Tiểu ni cô đến thiền đường ở phía Bắc vén rèm lên, nói:
- Thưa sư phó, có Hàn công tử đến.
Lão ni ở trong phòng ấy pháp danh là Diệu Huệ, nghe nói có Hàn công tử đến, lật đật bước ra, nói:
- Công tử đã đến đấy à? Sao mà rảnh rang dữ a?
Hàn Văn Mỹ vội bước tới hành lễ, nói:
- Mấy lúc này sư phụ có mạnh khỏe không? Đệ tử xin kính lễ.
- Được, mời công tử ngồi.
Hàn Văn Mỹ ngồi xuống, lão ni cô kêu người giúp việc bưng trà ra. Chỉ nghe bên trong nhà có tiếng đáp lại âm thanh như là mật rót. Màn vém lên, từ đi trong đi ra một thiếu phụ còn để tóc tu hành. Hàn Văn Mỹ nhìn thấy chẳng khác nào tiên nga giáng thế. Nàng này bước tới châm trà, Hàn Văn Mỹ nghe người nàng tiết ra một mùi hương xạ thơm lừng. Thiếu phụ rót trà, chớp chớp thu ba, mắt hạnh nhìn nghiêng liếc nhìn Hàn Văn Mỹ một cái rồi quay vào trong. Hàn Văn Mỹ vừa gặp thiếu phụ ấy, tâm thần phiêu lãng, mới hỏi lãi ni cô:
- Người thiếu phụ ấy là ai vậy?
- Đó là đồ đệ tôi mới thâu, họ Chương tên Hương Nương. Cô ta là người ở phía Bắc thôn này. Chồng cô qua đời, nhà có bà gia ép cô cải giá. Cô không chịu cải giá, tình nguyện xuất giá, lạy tôi làm thầy và ở lại miếu này hầu hạ Phật Tổ.
Hàn Văn Mỹ nghe nói gật gật đầu, ngồi rốn lại giây lát rồi cáo từ. Ra khỏi miếu mà hồn còn vương vấn không thôi. Về đến nhà biếng ăn chán uống, nằm vật trên lò sưởi, nhắm mắt lại thấy như có nàng Chương Hương Nương ở trước mặt, tự mình mắc bịnh tương tự Hai vợ chồng viên ngoại chỉ có một đức con, nay thấy con mắc bịnh như vậy vội mời các danh y đến chữa trị. Các thầy thuốc bắt mạch tìm không ra bịnh mà bịnh mỗi ngày một lậm thêm! Hàn Thành nhớ lại: "Bệnh này rất lạ lùng!". Bèn kêu thư đồng lại vặn hỏi:
- Công tử mi đã đi những đâu? Nếu mi không nói thiệt, ta đánh chết không tha!
Thư đồng không dám chối quanh, bèn đem việc lên Thanh Tịnh am gặp Chương Hương Nương nói lại. Vợ chồng Hàn viên ngoại thương con quá, vội sai người đến Thanh Tịnh am rước lão ni cô xuống. Hàn thái thái nói:
- Sư phó nhìn thấy đệ tử sư phó bịnh trầm trọng không? Sư phó hãy cứu đồ đệ đi. Vợ chồng tôi chỉ có một mình nó thôi!
- Tôi làm sao cứu nó được?
- Trong miếu của sư phó nói có một người tên là Chương Hương Nương. Sư phó chỉ cần nói cô ta ưng thuận việc thành thân là bịnh nó hết ngay.
- Ối chào, người ta xin tôi xuất gia, tôi lại khuyên người ta đi cải giá. Đâu có thể làm chuyện như vậy được!
- Xin sư phó cố hết sức giúp giùm. Chỉ cần cô ta ưng thuận, tôi sẽ hậu tạ sư phó thật xứng đáng.
- Để tôi nói thử xem.
Nói rồi lão ni cô trở về miếu, đem việc đó nói lại với Chương Hương Nương. Lúc đầu nàng ta không đồng ý, sau cùng bằng lòng. Lão ni cô lập tức đưa tin cho Hàn gia hay Hàn Thành bèn định ngày đưa kiệu đến, giống như rước dâu vậy. Hàn Văn Mỹ nghe nói hai bên đã ưng thuận, bịnh lần lần mạnh lại. Khi cưới về rồi, vợ chồng gắn bó như keo sơn. Hai ông bà cũng thích cô dâu, vú em, a hoàn cũng vừa ý cô chủ mới. Nửa năm trôi qua mà nào ai biết đó là yêu tinh trá hình. Hôm nay vô cớ bị Tôn Đạo Toàn nhìn ra và rút kiếm bước tới định chém. Nào ngờ Hàn Thành giận quá, bất thình lình ở phía sau bước tới xáng Tô Đạo Toàn một bạt tai xiểng niểng, rồi nắm chặt xô tuốt ra ngoài cửa, nói:
- Lão đạo sĩ ở đâu vào nhà ta giở thói càn rỡ, nói đâu là yêu tinh! Ông có cút mau đi không?
Nói rồi đóng chặt cửa lại.
Tôn Đạo Toàn nghĩ lại thật là:

Thị phi chỉ tại lắm lời,
Phiền não bởi khoe tài giỏi.

http://tieulun.hopto.org

Tự mình cảm thấy mất mặt, chi bằng đi tìm sư phó, nhờ người bắt yêu tinh để gỡ lại sĩ diện. Nghĩ như vậy xong bèn đi về phía trước, nào ngờ khi ra khi ra khỏi cổng làng thì nghe phía sau có một trận quái phong thổi tới. Tôn Đạo Toàn đoán chắc là yêu tinh đuổi theo sau.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 146

Tôn Đạo Toàn bắt yêu bị hại
Tế Thiền sư kéo thuyền đền ơn

Tôn Đạo Toàn đang đi tới trước, bỗng nghe sau lưng có một trận quái phong ập tới trước, cuốn theo cát bay đá chạy tứ tung. Tôn Đạo Toàn nghe trong trận gió ấy có mùi hương lạ sực mũi bèn nghĩ bụng: "Không xong rồi! Con yêu tinh này đuổi theo mình, chắc nó muốn đối địch với mình đây". Đương nghĩ như vậy thì nghe phía sau có tiếng người nói:

- Hay cho Tôn Đạo Toàn, mi chạy đi đâu? Tiên cô nương trước kia cùng mi không oán, gần đây không thù, mi lại phá hư việc của ta, làm nát kim ngọc lương duyên của ta! Mấy năm nay tiên cô chưa ăn thịt người, hôm nay đại khai sát giới, ăn thịt ngươi một bửa mới được.

Tôn Đạo Toàn ngoái đầu nhìn lại, quả nhiên là thiếu phụ ấy đuổi theo thật, bèn rút kiếm ra chỉ, nói:

- Hay cho con yêu quái lớn mật, dám đối nghịch với sơn nhân chớ! Ta hôm nay kết thúc tánh mạng của mi đây.

- Chớ không phải tiên cô ta tìm mi, vì mi vô cớ phá hoại quỷ thai, làm hư việc của ta, ta đâu có tha mi được!

Tôn Đạo Toàn hươi kiếm chém tới, yêu tinh tràn mình tránh khỏi rồi vẫy tay vung lên một viên Hỗn nguyên như ý thạch, viên đá này có thể tùy ý lớn nhỏ, đang ở trên không giống như một tòa Thái Sơn nhắm ngay đầu Tôn Đạo Toàn đánh xuống. Tôn Đạo Toàn cũng có chút tài năng, được Quảng Pháp chơn nhơn Thẩm Diệu Lượng truyền cho, thấy viên đá đánh xuống đầu, lật đật niệm chú hộ thân, hươi kiếm chỉ một cái, hô "Sắc lịnh", lập tức viên đá tia ra một đạo hào quang rơi ngay xuống đất. Yêu tinh thấy vậy, nói:

- Hay cho Tôn Đạo Toàn, mi dám phá pháp bửu của tiên cô hử?

Lập tức vẫy tay một cái. Tôn Đạo Toàn nhìn thấy vô số loài trùng dài rắn dữ định áp lại cắn mình, biết đó là phép mà mắt, lập tức cắn chót lưỡi phun ra một cái, những loài trùng dài rắn dữ ấy hiện lại nguyên hình toàn là giấy. Yêu tinh bừng bừng nổi giận, mắng:

- Tôn Đạo Toàn, mi dám phá pháp thuật của tiên cô hử?

Nói xong phùng bụng há miệng phun ra một luồng hào quang, đó là nội đơn ba ngàn năm tu luyện của nó. Tôn Đạo Toàn lập tức cảm thấy thân thể tê rần, té ngã xuống đất. Yêu tinh cười hà hà, nói:

- Ta tưởng đâu mi có nhiều tài năng, té ra chỉ có bấy nhiêu đó! Hôm nay ta chén mi một bữa!

Nói rồi xách Tôn Đạo Toàn chạy về miếu Sơn Thần đem bỏ tuốt vào bên trong. Yêu tinh đóng cửa lại, tính hiện nguyên hình ăn thịt Tôn Đạo Toàn. Đương lúc đó ngoài cửa có tiếng cười hà hà, nói:

- Hay cho loài nghiệt chướng, to gan thiệt! Dám tính ăn đồ đệ của ta hả? Ra đây, Ta cho mi biết tài năng cao thấp!

Yêu tinh nghe nói bước ra ngoài xem, thấy người đến là một ông Hòa thượng kiếc.

Tế Điên ở núi Bát Quái, sau khi sai Ngộ Thiền đi rồi mới cáo từ Khảm ly chân nhân Lỗ Tu Chơn. Lỗ Tu Chơn nói:

- Thánh tăng đừng ngại cứ ở miếu này thêm mấy ngày nữa để chúng ta cùng luận đạo.

- Ta có việc gấp cần phải làm, chúng ta còn có ngày gặp lại mà!

Tế Điên rời núi Bát Quái đi tới trước, đến một bến đò nhỏ gặp Vương Toàn và Lý Phúc đang bước vào quán rượu, Tế Điên cũng vén rèm bước vào theo. Vương Toàn, Lý Phúc ngồi xuống định gọi một bàn rượu, Tế Điên bước lại nói với Vương Toàn:

- Bà con mới đến à?

Vương Toàn nhìn lại, thì ra là vị Hòa thượng kiếc mình đã gặp trong rừng ở huyện Tiêu Sơn ngày nọ. Vương Toàn nói:

- Đại sư phó, người cũng mới tới hả?

- Hai vị đi bao nhiêu ngày mà mới tới đây à?

- Thôi đừng nhắc tới làm chi! Chúng tôi bị vụ án lầm ở Kim Sơn kẹt lại mấy hôm.

- Bà con ơi, hãy đi về nhà đi! Đừng kiếm em họ nữa. Kiếm cũng không gặp đâu. Cứ về tới nhà, người em họ sẽ về tới ngay Về ngày nào thì người em họ sẽ về tới ngày đó.

- Phải, Phải! Đại sư phó ăn cơm chưa?

- Hình như chưa.

http://tieulun.hopto.org

- Sư phó ngồi lại cùng ăn cho vui nhé!
- Cảm tạ lòng tốt của công tử.
Vương Toàn lập tức gọi phổ ky lấy thêm chén đũa ly muỗng dọn lên. Tế Điên ngồi vào bàn. Phổ ky dọn các thứ trái tươi và thức ăn ngon lành lên. Tế Điên lấy tay bốc một miếng thức ăn. Lý Phúc thấy vậy không bằng lòng. Tế Điên bốc lên lại mời:
- Hai vị ăn món này nè!
Vương Toàn nhìn thấy Hòa thượng này thiệt là dơ, mặt đầy bùn đất. Vương Toàn thấy dơ ghét, nói:
- Thôi, Hòa thượng ăn đi, dĩa này dành hết cho Hòa thượng đó! Ta cảm thấy thật là "đắc kỳ sở tai!".
Vương Toàn ăn không vộ Lý Phúc cũng cảm thấy no ngang. Tế Điên cứ ăn nhồm nhoàm, lua húp bốc lủm lia lịa làm người dọn bàn cũng lấy mắt dòm lom lom. Người dọn bàn nghĩ thầm: "Dễ gì có một đại gia rộng rãi như vậy! Kêu một bàn tiệc mà ăn cũng không hết, đồ ăn còn thừa để cho Hòa thượng này bốc lủm hết". Vương Toàn thấy Hòa thượng ăn rồi kêu phổ ky tính tiền. Ngay lúc ấy từ bên ngoài có một người đi vào rao:
- Có ai muốn đáp thuyền không? Thuyền chúng tôi đi Hải Sanh kiều đây.
Lý Phúc nói:
- Thưa công tử, chúng ta đáp thuyền về nhé!
- Ông còn nhắc tới việc ngồi thuyền nữa à! Nói ra ta còn cảm thấy lạnh xương sống nữa là! Ông còn nhớ lúc ngồi thuyền ở Tào Nga giang không?
- Tào Nga giang là mình bao thuyền, còn đây là đáp thuyền thôi. Trên thuyền còn có nhiều khách khác nữa mà!
Nói xong, Lý Phúc hỏi quản thuyền:
- Thuyền của ông đã lên được bao nhiêu người rồi?
- Khoảng hơn hai mươi vị.
- Chúng tôi đi Hải Sanh kiều.
- Trên thuyền có chỗ nào nằm được không?
- Khoang trước sau đều đầy cả rồi, chỉ còn trên mui trống. Hai vị đi Hải Sanh kiều, ngồi trên mui tôi chỉ lấy 500 tiền thôi.
Tiền thì được rồi nhưng hôm nay nhổ neo chưa?
- Hôm nay rời bến đấy!
Lý Phúc mới tính tiền cơm rượu xong, nói:
- Thưa công tử, mình lên thuyền đi!
Vương Toàn không biết ý Hòa thượng nói sẽ gặp ở đâu, chủ tớ cùng quản thuyền ra khỏi quán rượu đến bến đò ở bờ song lên thuyền. Mọi người đi thuyền đều nói:
- Sau chưa nhổ neo?
Quản thuyền nói:
- Nhổ neo chớ! Thuyền chúng tôi còn nhờ hai người. Còn phải nhờ người kéo dây ngắn mới đi được.
Đương nói tới đó thì ông Hòa thượng kiếc thất tha thất thểu từ phía Đông đi lại. Quản thuyền kêu:
- Có ai đến kéo dây không?
Hòa thượng nói:
- Có tôi đây.
- Đại sư phụ, ông là người xuất gia mà kéo dây sao được?
- Được chớ, người xuất gia cũng ăn cơm, giống như người thế tục kiếm tiền để ăn cơm vậy.
- Thế thì được, đại sư phó kéo đi.
Nói rồi đưa dây kéo cho Hòa thượng, quản thuyền rút ván rời bến, Tế Điên tiếp nhận dây kéo như chạy. Thật ra Tế Điên kéo thuyền cốt để báo ơn ông anh họ Vương Toàn đã ra đi tìm mình phải dãi nắng dầm sương, sớm dậy tối ngủ chịu biết bao nhiêu điều cực khổ. Người ta kéo thuyền hò theo lệnh thuyền, còn Tế Điên vừa kéo thuyền vừa buột miệng hát:
Anh nói:

Chiếc thuyền này hai đầu cao
Chủ nhân ngồi thuyền lòng nao nao

http://tieulun.hopto.org

Đi nát giày sắt tìm kiếm mãi
Anh em gặp mặt chẳng nhìn nhau
Đến Thiên Thai mới biết rõ
Cốt nhục chí thân nhận được nào!
Tế Điên hát xong đi tới nữa, hát tiếp:
Nhớ năm xưa ta cạo tóc
Bỏ thân thể, đầu trọc lóc
Qui y Tam bảo làm con Phật
Kết am tranh nơi chốn tòng lâm
Vọng tưởng trừ, tư lự hết
Chân bị lụy, giả hồ đồ
Mặt chẳng lau, tay không rửa
Vô sự cười hề hề
Đi khắp nơi dạo giang hồ
Ưa ăn thịt khoái nhậu rượu
Sớm tối bất kể chả hương đèn.
Lộn lạo trong thế tục
Gió sương lạnh buốt mặc áo đơn
Khí trời nóng bức ninh áo trừ khư?
Tế khốn phải phò nguy.

Tế Điên vừa hát vừa đi tới trước, rồi lại hát:
Anh nói:

Chiếc thuyền này, hai đầu nhọn
Người gái quản thuyền khoái lưng thon
Bị vố năm rồi ôm con mọn
Cho đến bây giờ hết thấy ngon.

Quản thuyền la:
- Hòa thượng đừng nói giỡn chớ! Ông mở miệng nói cái gì đâu không hà!
- Ta chẳng thèm đâu!
Nói rồi Tế Điên bỏ dây kéo, chạy nhanh về phía trước. Quản thuyền nói:
- Mấy vị coi ông Hòa thượng kìa, thiệt là nửa khùng nửa điên, kéo thuyền nửa ngày trời, gần tới nơi rồi bỏ đi, cả đến tiền cũng không đòi lấy nữa!
Mọi người lăng xăng bàn tán mãi. Về phần Tế Điên bỏ đi thẳng đến miếu Sơn Thần, trước che kín Phật quang, linh quang, kim quang lại rồi đến cửa miếu xô vào nói:
- Hay cho loài nghiệt chướng, thiệt là lớn mật, dám ăn thịt đồ đệ của tạ Để ta kết thúc tánh mạng mi cho rảnh!
Yêu tinh đang định ăn thịt Tôn Đạo Toàn, bỗng nghe có tiếng người ngoài cửa bèn ngoái đầu lại xem, thì ra đó là ông Hòa thượng: đầu tóc dài hơn hai tấc, mặt mày tèm lem, tăng y rách nát, tay vấn thiếu bâu, lưng thắt dây nhung, khật khà khật khưỡng, chân trần xỏ trên đôi dép cỏ, bộ dạng ba phần chẳng giống người, bảy phần chẳng giống quỷ. Tế Điên đóng tam quan lại nên yêu tinh thấy là một kẻ phàm phu tục tử, tức thì nổi giận mắng:
- Hay cho tên Hòa thượng kiếc này, dám tới đây xía vào chuyện của tiên cô chớ! Chắc là muốn đâm đầu vào chỗ chết hả?
- Con chết tiệt này, mi vô cớ không giữ bổn phận, vấn vít với Hàn Văn Mỹ, lại còn ăn hiếp đồ đệ tạ Hôm nay ta phải đòi mạng mi mới được.
Yêu tinh há miệng phun ra một cột khí vàng định đánh ngã Tế Điên. Nào ngờ Tế Điên cười hà hà, nói:
- Hay cho đồ nghiệt chướng! Mi muốn phun độc khí hả? Chắc chưa biết lão nhân gia đây là ai chứ gì? Để ta cho mi xem!

http://tieulun.hopto.org

Tế Điên nói rồi sỡ lên đầu một cái để lộ Phật quang, linh quang, kim quang. Yêu tinh nhìn thấy trước mặt mình là một vị thân cao một trượng sáu, đầu như đấu gạo, mình mặc áo sát nách, hai chân trần để lộ hai bàn chân đỏ rực, chính là vị Tri Giác La Hán. Yêu tinh sợ quá lật đật quỳ xuống, kêu u u không ngớt. Người có tiếng người, thú có tiếng thú, nói:
- Bạch Thánh tăng, xin lão nhân gia tha mạng chọ Đó chẳng phải là tôi muốn hưng yêu tác quái hại người. Nhân vì Hàn Văn Mỹ nhìn thấy tôi, rồi cậy người mai mối, tôi mới chịu thành thân với anh tạ Xin Thánh tăng đại phát long từ bi tha cho tôi một phen.
- Mi hãy hiện nguyền hình cho ta xem!
Yêu tinh lập tức rùng mình hiện nguyên hình. Tế Điên nhìn thấy rõ ràng.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 147

Tế Điên thi pháp trị yêu phụ
La Hán về nhà thăm cậu mợ

Sau khi yêu tinh hiện nguyên hình, Tế Điên xem lại là một con hương chương (cheo thương). Con hương chương này là đồ đệ thứ ba của Ngọc diện Lão yêu hồ ở Thiên Mẫu cung sau núi Thiên Thai, nó có 3.500 năm đạo hạnh. Lão yêu hồ này là con gái của Ngũ Vân lão tổ ở Ngũ Vân động trên núi Ngũ Vân, tự xưng là Ngọc diện trường thọ tiên cô Con hương chương này thường đến am Thanh Tịnh nghe kinh. Về sau mới nghĩ: "Chi bằng mình lạy lão ni cô này làm thầy để học kinh với bà". Nghĩ rồi bèn lắc mình biến ra một nàng thiếu phụ xinh đẹp đến lạy lão ni cô Nó thưa rằng mình ở phía Bắc thôn Vĩnh Ninh, chồng đã qua đời, mẹ chồng ép cải giá không chịu, nên muốn lạy lão ni cô làm thầy, tình nguyện sớm hôm tụng niệm, khuya tối hương đèn hầu hạ Tam bảo. Nó tự xưng là họ Chương tên Hương Nương. Lão ni cô Diệu Huệ tin là thiệt, chớ đâu biết nó là yêu tinh, mới thâu nhận nó làm đồ đệ. Nào ngờ Hàn Văn Mỹ gặp nó để ý tương tư, cậy lão ni cô làm mai giùm. Lão ni cô sợ Hàn Văn Mỹ chết, vợ chồng Hàn Thành sẽ tuyệt tự, do hảo ý mới làm mối cho Hàn Văn Mỹ. Nay con hương chương gặp Tế Điên cầu xin tha mạng. Tế Điên nói:

- Mi muốn tha mạng cũng được đi. Mi làm cho ta việc này mới được.
- Chỉ cần Thánh tăng tha mạng, có việc gì xin Thánh tăng cứ sai bảo.
- Mi hãy kề tai nghe ta dặn như vầy… như vầy… rồi làm đúng y như vậy ta sẽ tha mạng cho.
- Thánh tăng dặn như thế nào, con sẽ làm như thế ấy.
- Mi đã hứa như thế thì hãy đi đi. Chúng ta sẽ gặp nhau ở đó.

Hương chương lập tức lắc mình biến đi mất. Tế Điên lúc đó mới cứu tỉnh Tôn Đạo Toàn lại. Tôn Đạo Toàn tỉnh lại, mở mắt ra thấy Tế Điên đứng một bên mình, liền lật đật trỗi dậy hành lễ sư phụ. Tế Điên nói:

- Ngươi thiệt là vô cớ xía vô chuyện tầm ruồng. Thiệt là: "Thị phi chỉ tại nhiều bép xép. Phiền não đều do lỗi khoe mình" mà. Không có bao nhiêu tài năng mà lại dám đi bắt yêu! Bắt yêu không được, suýt chút nữa bị yêu ăn thịt.

Tôn Đạo Toàn nói:

- May nhờ có sư phụ đến kịp cứu cho, nếu không, chắc mạng con đi đứt rồi!
- Ngươi bắt yêu để nhà người ta đánh đuổi ra thì còn mặt mũi nào thấy người ta nữa? Để ta nâng đỡ cho Ngươi phải giả dạng làm thần tiên mới được!
- Thưa sư phu, con phải giả dạng làm thần tiên như thế nào?
- Ngươi hãy ghé tai vào đây làm theo lời ta dặn như vầy… như vầy… là có thể giả dạng thần tiên được.

Tôn Đạo Toàn gật đầu đồng ý. Tế Điên nói:

- Ngươi đi đi, ta còn có việc của ta.

Tế Điên ra khỏi miếu Sơn Thần thẳng đến Hải Sanh kiều, ở phía Tây đường có một quán rượu hiệu là Phụng Minh Cự Lúc đầu quán rượu này do ba người Hàn Văn Mỹ, Vương Toàn và Lý Tu Duyên mỗi người bỏ ra 300 lượng để mở ra. Họ không lấy lời, chỉ cốt làm cho tiêu khiển thôi. Về sau Lý Tu Duyên bỏ đi, Vương Toàn cũng không đến quán coi ngó nữa. Hàn Văn Mỹ bị bệnh mới đem tiệm này giao cho gia nhân là Vương Lộc coi sóc. Xưa nay tính Vương Lộc không thích làm ăn, chỉ ham đánh bạc thôi. Hiện nay Vương Toàn đi tìm Lý Tu Duyên. Vương Lộc không có người kềm chế, tự ý muốn làm gì thì làm, có bao nhiêu tiềm thu được đều đánh bạc hết. Phía sau tiệm có một sòng bạc, phía trước là phòng chưởng quỹ. Phổ ky đều bỏ đi hết, chỉ còn một phổ ky nhỏ. Hôm đó Vương Lộc đang ngồi ở bàn chưởng quỹ, thấy từ ngoài đi vào một ông Hòa thượng kiếc. Hòa thượng nói:

- Ối chào, mệt quá! mệt quá!

Vương Lộc cũng không nhận ra là Lý Tu Duyên vì Tế Điên một là bỏ nhà đi đã mấy năm rồi, hai là dưới hình thức Hòa thượng, mặt mày lem luốc nên không nhìn ra là ai. Vương Lộc hỏi:

- Đại sư phó đến uống rượu hả?
- Uống rượu! cho hai bầu đi!

Vương Lộc đem hai bầu ra. Tế Điên uống xong lại kêu hai bầu nữa. Uống xong lại kêu bốn bầu

http://tieulun.hopto.org

nữa. Tế Điên đứng dậy định đi. Vương Lộc nói:
- Đại sư phó, làm sao mà đi vậy?
- Uống rượu đủ rồi, không đi làm sao được? Nếu chưa uống chắc chắn phải uống chớ!
- Sư phó đi hãy đưa tiền rượu đã!
- Đưa tiền cho chú nhậu hả?
- Đưa tiền rượu vừa uống đó! Sao sư phó không đưa tiền?
- Ta không có tiền. Ta không có tính uống rượu, tại chú viết là Hòa thượng kiếc uống rượu không mất tiền nên ta mới uống đó chớ!
- Có viết cái gì đâu nào?
Tế Điên lấy tay chỉ, nói:
- Chú xem kìa!
Vương Lộc nhìn ra thấy trên tường dán một tờ giấy đỏ, trên viết: "Ở tiệm này, Hòa thượng kiếc uống rượu không mất tiền", bèn nói:
- Cái này là ai chơi phá tôi đây!
- Chưởng quỹ nè, tiệm chú bán có khá không?
Vương Lộc tằng hắng một tiếng, nói:
- Đại sư phó đừng nhắc tới làm chi! Trước kia khi mới khai trương buôn bán khá lắm! Tại tôi đánh bạc nên bây giờ buôn bán ế ẩm như vầy.
- Hai chúng ta thiệt là đồng bịnh tương lân! Hòa thượng ta có 20 khoảng ruộng, hai ngôi chùa đều bị thua sạch hết. Ta cũng bị thua me đây. Hiện giờ ta học được cách coi hộp hay lắm. Người ta nói: "Đoán hộp giỏi không quần xỏ". Câu nói đó đúng thiệt! Sòng me nào gặp ta đều không cho ta đặt; họ cho ta 300 tiền để ta uống trà chơi! Ta chỉ ăn tiền xâu thôi!
Vương Lộc nghe nói, hỏi:
- Đại sư phó biết đánh me à?
- Biết chớ, bất luận hộp loại nào cũng không qua mắt được ta; hột đồng, hột gỗ, hột nhảy, hột bay, hột chuyền, hột chạy đều không qua mắt được ta; một khi ta đặt thì ăn ngay, giống như điếm tiền vậy. Vì vậy mà các sòng bạc không cho ta đặt, ta cũng không có cách nào hơn.
- Đàng sau nhà này có sòng me, Hòa thượng đặt cho tôi mấy cái trúng phóc để tôi đỏ một bửa nay đi, chẳng những tôi mời Hòa thượng uống rượu mà còn chịu tiền cho Hòa thượng thay đổi y phục nữa!
- Chú có tiền không?
- Có chớ! Tôi nói cho Hòa thượng biết, tôi vừa mới đi vay 24 điếu đây, phần gốc tám phân, còn lại 96 tiền, 10 điếu còn 8 điếu, 20 điếu còn được 16 điếu, mười ngày trả 2 điếu 4 tiền, 100 ngày trả đủ 24 điếu, nếu tính lại tiền gốc là lời đến 10 tiền. Không cách nào hơn, tôi đành phải mượn thôi! Đại sư phó, ông với tôi ra đằng sau đi. Ông chỉ cho tôi đặt trúng mấy điếu, tôi không để ông khổ đâu!
- Ừ, thì đi!
Tế Điên nói rồi cùng Vương Lộc ra sau xem. Phía sau có mấy mươi người đang vây quanh bàn để hột. Hộp vừa lắc xong, Tế Điên nói:
- Chưởng quỹ, chú đánh đi, hột đang ở cửa ba đó! Chú đặt vào cửa ba chắc chắn là đỏ rồi!
Vương Lộc nghĩ bụng: "Đâu có lẽ khéo trúng dữ vậy! Thảng như mình đặt, 16 điếu thua hết thì còn gì đánh nữa?". Nghĩ rồi không dám đặt. Tế Điên nói:
- Chú không đặt à? Con hột có thể ở số ba đó!
- Để xem thử, lần sau sẽ đặt mà!
Nói tới đó, hồ lì giở hộp ra quả nhiên là bạ Vương Lộc dậm chân, tiếc hùi hụi:
- Tiếc là không đặt! Phải hồi nãy mình nghe lời Hòa thượng đem 16 điếu tiền đặt hết vào ăn được 64 điếu 200 tiền.
Giây lát thấy hồ lì vừa để hộp xuống, Vương Lộc hỏi:
- Đại sư phó, ông đoán hột bây giờ thế nào?
- Hồi nãy ta kêu chú đặt cửa ba, chú không đặt, lần này cũng cửa ba nữa.
Vương Lộc trong bụng do dự, nói:
- Hồi nãy xổ ra ba, bây giờ chả lẽ lại ra ba nữa?
- Chú chịu nghe hay không chịu nghe nè?

http://tieulun.hopto.org

Vương Lộc nghĩ thầm: “Để coi thử rồi hãy nói”. Nào ngờ khi giỡ hộp cũng số ba nữa. Vương Lộc dậm chân dậm cẳng, nói:
- Cái này không biết nói sao? Hai lần giở hộp nếu đặt trúng tiền phải có hơn 100 điếu.
- Tại chú không chịu nghe lời ta.
- Tôi đâu có biết!
Nói xong hồ lì vừa để hộp xuống, Vương Lộc lại hỏi:
- Đại sư phó, lần này hột ở cửa nào?
- Hột ở cửa hai. Đó là kêu Hắc hổ hạ sơn!
Vương Lộc nghĩ thầm: “Hòa thượng đoán hai lần đều đỏ cả, lần này có thể là không trúng, chi bằng mình xem lại cho chắc”.
Tế Điên hỏi:
- Chú lại không đặt à?
- Đợi một chút, vội gì!
Mắt thấy hộp giở ra, đúng là số hai. Vương Lộc nghĩ thầm: “Mình là cái thái gì? Hòa thượng quả nhiên đoán hộp giỏi mà ta không nghe!”. Tế Điên nói:
- Chú cứ không chịu đặt, thôi ta đi đây!
- Thôi, đừng đi.
Vương Lộc cầm lại rồi nghĩ bụng: “Lần này đem 16 điếu tiền đặt hết, Hòa thượng kêu đặt cửa nào mình đặt cửa ấy”. Nghĩ rồi để mắt xem hồ lì vừa để hộp xuống, Vương Lộc hỏi:
- Đại sư phó, lần này tôi đặt cửa nào?
- Ta đoán là cửa bạ Chú có thích đặt hay không?
“Sướng rồi!”. Vương Lộc nghĩ thầm, lấy ngay 16 điếu đặt hết vào cửa số ba, trong bụng chắc mẻm.
Chừng hồ lì giở hộp ra thì không phải là cửa số bạ Vương Lộc trợn mắt, nói:
- Này Hòa thượng, ông thấy con hột sai cửa rồi, tôi thua sạch túi.
- Ai biểu chú không chịu đặt mấy lần trước làm chỉ Ta liên tiếp đoán ba lần trúng phóc hết mà chú không chịu đặt. Ta đâu có thể đoán trúng hoài!
Vương Lộc nghĩ bụng: “Đâu thiệt là không còn cách nào hơn, ta đành nuốt lời với Hòa thượng thôi. Hòa thượng ngay cả chiếc quần lành cũng không có nữa là”. Nghĩ rồi im hơi nén giận mà đi ra ngoài. Tế Điên cũng theo ra. Vừa đến bên ngoài thì gặp Vương Toàn, Lý Phúc vén rèm bước vào.
Tế Điên hỏi:
- Bà con mới đến à?
Vương Toàn nhìn thấy, nói:
- Hòa thượng cũng đến nữa à?
- Tốt hơn hết là bà con mau đi về nhà đi! Không nên nấn ná ở ngoài nữa. Nấn ná bên ngoài, bà con cũng không tìm được người em họ đâu. Bà con về đến nhà một ngày thì người em họ cũng về nhà một ngày; bà con hai ngày về nhà thì người em họ cũng hai ngày về tới. Bà con về nhà ngày nào thì người em họ cũng về tới ngày đó.
- Phải! Hòa thượng, ông làm gì ở đây?
- Ta uống bốn bầu rượu, không có tiền họ không cho đi. Bà con trả tiền cho ta nhé!
- Được, để tôi trả cho!
- Lý Phúc có vẻ không bằng lòng. Vương Lộc thấy chủ đã về bèn bước ra chào hỏi. Vương Toàn hỏi:
- Này Vương Lộc, ta hỏi ngươi nè, hai hôm nay lão viên ngoại có vui không? Nếu vui thì ta mới nên về.
Vương Toàn vốn là người con có hiếu, muốn hỏi thăm xem nếu Vương viên ngoại không vui thì tạm thời hãy khoan về nhà sợ cha nói, cho nên hỏi thăm trước. Vương Lộc đáp:
- Công tử hãy nên về nhà đi! Lão viên ngoại cơ hồ chết rồi đó! Nghe nói hôm nay mới khá. Nếu công tử về hôm qua còn lo lắng hơn nữa! Lão viên ngoại nằm liệt trên giường không còn thở chút nào, may nhờ một vị đạo sĩ cứu tỉnh lại!
Vương Toàn nghe nói, ngạc nhiên hỏi:
- Lão viên ngoại bệnh gì thế?
- Không phải bệnh, nghe nói là bị âm nhơn hãm hại, hình như việc này là Trương Sĩ Phương câu kết

http://tieulun.hopto.org

với Đổng đạo gia, Trương đạo gia ở Tam Thanh miếu, nhưng không biết hãm hại bằng cách nào? Công tử nên trở về mau đi!
- Người khác còn có thể nói, còn Trương Sĩ Phương thiệt là hết nói được! Bình thường ta vẫn cho tiền nó mà nó lại sanh lòng hãm hại như vậy, thiệt là đáng giận! Tế Điên nói:
- Thôi, bà con hãy nói chuyện, ta đi đây!
Nói rồi Tế Điên bước ra khỏi quán rượu đi thẳng về thôn Vĩnh Ninh để cậu cháu gặp mặt.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 148

Thăm cậu mợ, Tế Điên về làng cũ
Điếm Kỳ Mộng, Thánh tăng độ thiện nhơn

Tế Điên rời khỏi quán rượu đi thẳng về thôn Vĩnh Ninh trở lại làng xưa chốn cũ. Tế Điên nhìn lại, tằng hắng một tiếng, đi xa mấy năm mà quang cảnh quê nhà đã đổi khác. Chính nơi thỏ chạy đám cỏ hoang, chồn ngủ bên lá mục, đều là chỗ ngày xưa ca hát. Sương lạnh hoa vàng, khói mờ cỏ rậm, cũng là trường chinh chiến ngày xưa. Trẻ nít ngày nào bây giờ khôn lớn, bạn bè thuở trước tan tác một nơi. La Hán gia tiến về cửa thôn Tây, một tòa cửa lớn phía Bắc khóa kín chính là nhà cũ hồi nào. Ba tòa đại sảnh ở giữa là nhà của Vương An Sĩ, cách vách bên Đông là nhà Hàn viên ngoại, cách vách phía Tây là nhà Lý Tu Duyên. Từ khi Lý Tu Duyên đi rồi, viên ngoại cho người dọn trống hết rồi khóa kỹ. Tế Công bây giờ nhìn lại, vật cũ gợi tình xưa. Nhớ lại ngày nào cha mẹ, trong nhà nhất hô bá ứng, bây giờ còn trơ lại nhà không, tự mình một thân một bóng không khỏi chạnh lòng! Tế Điên ngước đầu nhìn lên thấy cậu mình là Vương An Sĩ đang đứng trong cửa nhìn ngẩn ngơ như có tâm sự gì. Tại sao Vương viên ngoại lại đứng trong cửa vào lúc đó? Nhân vì Hàn viên ngoại đánh lão đạo sĩ một bạt tai nắm lôi ra cửa, Vương viên ngoại cảm thấy quá hổ thẹn. Khi HànThành trở vào, Vương An Sĩ nói với Hàn Thành:

- Hàn hiền đệ, việc vừa rồi thật là lỗ mãng đấy! Lão đạo sĩ cùng tôi tới đây là do hảo ý mà hiền đệ lại đối xử thô lỗ quá!

- Tại huynh trưởng không biết thôi! Nó là con dâu của tôi mà ông đạo sĩ đó ở đâu vô duyên vô cớ lại cầm kiếm hăm dọa nói, thảng như nó sợ hết hồn rồi làm sao? Cháu anh là Hàn Văn Mỹ lại đang mắc bịnh nữa!

Vương viên ngoại cảm thấy khó nói, rất lấy làm tiếc về việc lo chuyện tào lao nên lập tức cáo từ. Về nhà hỏi bọn gia nhân lão đạo sĩ có trở lại không. Viên ngoại nghĩ rằng: "Lão đạo sĩ là người có ơn cứu mạng mình, vì việc này chắc là xấu hổ không trở lại nữa". Vương viên ngoại định tạ Ơn lão đạo sĩ mấy ngàn lượng bạc mà không biết lão đạo sĩ đi đâu. Chính ông cũng cảm thấy phiền muộn, lại muốn xin lỗi lão đạo sĩ, cho nên đứng trông cửa ngóng trông. Vương An Sĩ đang lúc ngẩn ngơ thì Tế Điên bước vào quỳ dưới đất, nói:

- Thưa cậu ở trên, cháu là Lý Tu Duyên xin hành lễ ra mắt.

Vương An sĩ nhìn thấy trước mặt mình là ông Hòa thượng kiếc, áo quần rách nát, Lão viên ngoại ngạc nhiên, cũng chưa nhận ra, mới lật đật kêu:

- Bây đâu, lấy ra hai điếu tiền cho vị đại sư phó này để ổng đi đi!

Vương viên ngoại mỗi ngày sớm tối ngóng trông Lý Tu Duyên, hận Lý Tu Duyên sao không về ngay tức khắc, tại sao gặp Lý Tu Duyên lại cho hai điếu tiền rồi bảo đi Đó là do viên ngoại nhìn không ra. Ngày xưa khi còn ở nhà, Lý Tu Duyên mặt mày trắng trẻo, ăn mặc theo lối công tử phú hào. Hiện giờ trước mặt mình là một Hòa thượng mặt dính bùn đất tèm lem, quần áo rách rưới thì làm sao viên ngoại nhìn ra cho được! Vương viên ngoại cho rằng Hòa thượng này biết tâm sự của ta nên ông cố ý bảo cho hai điếu tiền để Hòa thượng đi cho rồi. Tế Điên vẫn quỳ khống đứng dậy, nói:

- Cậu không cần phải cho tiền. Cháu thật là Lý Tu Duyên trở về nhà đây!

Vương viên ngoại nghe nói "a" lên một tiếng. Đương lúc còn đang ngạc nhiên thì Vương Toàn và Lý Phúc cũng vừa về tới. Vương Toàn thấy Hòa thượng này đang quỳ trước cha mình thì cũng không biết tại làm sao, bèn lật đật bước tới hành lễ, nói:

- Thưa cha ở trên, con xin kính chào.

Hồi ở Phụng Minh cư, Vương Toàn nghe Vương Lộc nói Vương viên ngoại suýt chết nên không an tâm, lật đật trở về nhà. thấy Vương viên ngoại đang ở trước của nên bước tới dập đầu hành lễ. Vương viên ngoại hỏi:

- À con, con mới về đó à! Con có tìm được em Lý Tu Duyên của con chưa?

- Con chưa tìm được em Lý Tu Duyên, ở huyện Tiên Sơn con bị án mạng oan khó giải bày, suýt mất tánh mạng. Vì vậy con mới trở về đây.

Vương an Sĩ gật gật đầu. Vương Toàn mới hỏi:

- Vị Hòa thượng này, chúng ta gặp một lần khi đi ra, sao bây giờ lại quỳ ở đây?

Tế Điên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Anh ơi, anh không nhận ra em sao? Em là Lý Tu Duyên trở về đây mà!
Lý Phúc nhìn lại rồi nói:
- Cái ông Hòa thượng này thiệt là nói bắt quàng, đã ăn của chúng ta một bữa cơm, bây giờ còn tới giả nhận là tiểu chủ của ta nữa. Công tử nhà ta thì ta phải nhận ra chứ!
Tế Điên nói:
- Anh Lý Phúc ơi, anh không nhận ra tôi à? Để tôi rửa mặt anh sẽ nhận ra ngay.
Vương An Sĩ nghe thế mới nói:
- Được, ngươi hãy vào nhà rửa mặt để ta xem.
Lập tức Tế Điên và mọi người cùng vào thư phòng. Lão viên ngoại kêu gia nhân đem nước rửa mặt lại. Gia nhân đem nước rửa mặt ra. Tế Điên rửa sạch hết bùn ghét trên mặt. Vương An Sĩ nhìn xem quả đúng là Lý Tu Duyên. Vương Toàn thấy vậy mới khóc, nói:
- Em ơi, hồi ở huyện Tiêu Sơn gặp nhau sao em không nói? Nếu em nói, ta đã đưa quần áo cho em thay đổi rồi, chớ cần gì phải nhọc nhằn khổ sở trên đường đi như vậy!
Lý Phúc thấy đúng là chủ mình mới nói:
- Lão nhân gia ngàn muôn lần đừng nên nổi nóng! Lão nô đây thiệt quá lỗ mãng, ăn nói quá xúc phạm, mong công tử rộng lòng tha thứ cho!
- Anh không cần phải hành lễ, không biết thì tôi không giận đâu!
Vương An Sĩ thấy cháu mình ở hoàn cảnh đó không khỏi thương tâm, cảm thấy xốn xang, bất giác lệ rơi lã chã, nói:
- Tu Duyên con ơi, tại sao con làm Hòa thượng như vậy? Không tiện nói thiệt, Tế Điên nói:
- Hôm đó ở nhà đi ra, con gặp một ông Hòa thượng kiếc hóa một ít tiền (duyên), ông ta khuyên con xuất gia. Ông ta nói làm Hòa thượng ăn cơm khắp thiên hạ, đi đến đâu cũng không cần lệ phí. Con nghe nói cũng hay nên theo ông xuất gia. Sau đó ông lấy hết y phục của con, gạt con bỏ đi mất. Con bực quá phát khùng luôn. Nhơn đó con cũng không nghĩ đến việc về nhà nữa. Hiện tại con ở bên ngoài hóa tiểu duyên, ngao du bốn phương, không câu không thúc, ở đâu cũng là nhà. Người ta thường nói: Một ngày chỉ có ba nắm gạo, chẳng làm thầy cúng ở nhân gian. Con nghĩ người xuất gia hay hơn người tại gia, vượt khỏi hồng trần, lặng ngắm nước mây, tiêu ngạo giang hồ, túy lúy càn khôn. Ngày tháng trong hồ rượu, vinh nhục chẳng để lòng, phước họa nào kể đến. Tuy ở chỗ vắng vẽ mà trong lòng vẫn an vui. Dù chỉ ăn tạm bợ mà tự tại chẳng ai bằng, như con đây:

Chỗ nào có duyên chỗ ấy vui,
Tùy thời tùy phận tùy thời an.

Vương viên ngoại nghe xong, nói:
- Cái thằng nhỏ này thiệt là nói tầm phào không! Trong nhà gia tài vạn ức, vinh hoa hưởng không hết, sang giàu xài bất tận, nếu con không bỏ đi thì đâu có rơi vào hoàn cảnh khốn khổ như vầy! Từ khi ra đời tới giờ, có bao giờ con mặc rách rưới như thế này? Hồi cha mẹ con còn sống, lúc còn nhỏ đã định duyên phận cho con xong. Hiện tại Lưu Tố Tố cô nương cha mẹ đã mất, đang ở với cậu là Đổng viên ngoại. Bên ấy cứ thúc ta đi tìm con về để làm lễ nghinh tân cho con. Việc ra đi của con là do tự ý con muốn, nhưng con đâu có biết là người ta nói ta vì tham mưu đoạt gia tài của con mà đuổi con đi khỏi nhà đấy. Con hãy mau cởi bỏ quách bộ đồ giẻ rách này! Này Vương Hiếu, mi hãy vào trong lấy y phục của công tử mi ra cho công tử đây thay này!
Lập tứ gia nhân vâng dạ vào trong lấy ra một bao quần áo. Tế Điên thay đổi y phục văn sinh công tử rồi đem chiếc mũ cũ và tăng bào của mình cuộn lại, nói:
- Thưa cậu, ngàn muôn lần chớ có quăng bỏ bộ y phục rách của con nhé! Quăng đi sẽ mắc tội lớn lắm! Chừng con hoàn tục rồi mới mặc luôn đồ thường phục được.
Vương viên ngoại nghe nói thế, bảo:
- Đã như thế thì hãy đem bộ y phục này vào trong cho thái thái cất giữ. Đợi ta chọn ngày lành tháng tốt sẽ lên chùa Quốc Thanh làm lễ hoàn tục cho nó.
Tế Điên gật đầu đồng ý. Lão viên ngoại sai bày tiệc rượu. Gia nhân vâng lời sửa soạn lau dọn bàn ghế thì vú em từ bên trong đi ra nói:
- Thưa lão viên ngoại, lão thái thái bảo kêu Lý công tử và công tử ở nhà vào cho thái thái gặp mặt.

http://tieulun.hopto.org

Vương An Sĩ nói:
- Được, con ơi, con và Lý Tu Duyên hãy vào trong gặp mẹ con đi!
Vương Toàn cùng Lý Tu Duyên đi vào nhà trong. Lão thái thái bấy lâu không gặp mặt con, lâu ngày không gặp mặt cháu nên có ý mong đợi. Vương Toàn bước tới làm lễ mẹ trước, Lý Tu Duyên mới làm lễ mợ sau. Vương thái thái nói:
- Lý Tu Duyên, con hãy ngồi bên cạnh mợ đây. Ta hỏi con, mấy năm nay con ra bên ngoài làm gì?
Lý Tu Duyên không tiện nói thiệt, cũng nói như là đã nói với viên ngoại cho lão thái thái nghe.
Đang nói được mấy câu thì gia nhân vào báo:
- Ngoài thư phòng tiệc đã dọn xong, lão viên ngoại chờ hai vị công tử ra uống rượu.
Lúc đó Vương Toàn và Lý Tu Duyên mới xin phép đứng dậy đi ra bên ngoài. Về đến thư phòng đã thấy lão viên ngoại ngồi chờ sẵn. Trong nhà đã dọn sẵn trái cây tươi ngon, thịt nguội xào nóng đều có đủ. Hôm nay Vương An Sĩ trong lòng rất sung sướng, con đã về nhà cháu cũng đã về, có thể cùng ngồi một bàn uống rượu, mặc sức chuyện trò. Lão viên ngoại ngồi ở đầu bàn, kêu Lý Tu Duyên ngồi bên phải, còn Vương Toàn ngồi bên trái, ba người ăn uống cùng bàn, cậu cháu cha con vừa ăn uống, vừa chuyện trò vui vẻ. Lão viên ngoại muốn hỏi cháu cặn kẽ mấy năm nay sinh sống ra sao, nào ngờ Lý Tu Duyên không muốn nói thiệt, không chịu nói ra lai lịch đạo đức của mình, trong lời nói đều có ngầm ý khuyên giải viên nggoại. Tế Điên tính độ thoát cậu mợ xuất gia tu hành, nào ngờ Vương An Sĩ tham luyến hồng trần, chấp mê không ngộ. Ba người ăn uống xong cơm tối, tiệc tan dọn trà lên. Vương viên ngoại kêu gia nhân đem mùng mền ra, hôm nay cùng ngủ lại thư phòng. Gia nhân giăng màn trải nệm xong, lão viên ngoại ngủ riêng một giường, Vương Toàn và Lý Tu Duyên ngủ chung một giường cho dễ bề tâm sự. Vương An Sĩ sợ con và cháu đi xa mệt nhọc, nói nhiều tổn thần nên giục đi ngủ sớm. Lão viên ngoại nói:
- Không cần phải nói nhiều, hôm nay ngủ sớm đi, ngày mai hãy nói tiếp.
Lão viên ngoại nói rồi hai mắt nhắm híp. Đang lúc mê mê ly ly hôn hôn trầm trầm, lão viên ngoại ngước đầu lên sợ mất hết hồn cả hồn vía!
Tế Điên muốn thi triển Phất pháp, đại hiển thần thông ngầm độ cậu mình.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 149

Yêu phụ hiến mình thức tỉnh Văn Mỹ
Chơn nhơn tặng thuốc cứu tỉnh Tu Duyên

Vương An Sĩ vừa mới nằm ngủ bỗng thấy bốn bề lửa cháy, sợ đến hồn bất phụ thể! Lại sợ con và cháu bị kẹt trong lửa mới lật đật kêu:

- Vương Toàn, Lý Tu Duyên mau chạy theo ta!

Vương Toàn và Lý Tu Duyên cùng chạy theo Vương An Sĩ. Đương chạy tới trước bỗng thấy sau lưng một con mãnh hổ lắc đầu đập đuôi, hả miệng lớn như chậu máu đuổi gấp theo sau. Ba người chạy riết, bỗng thấy trước mặt có con sông nhỏ cắt đường mà không có thuyền bè chi hết. Vương An Sĩ nghĩ thầm: "Điệu này chắc không xong! Mãnh hổ rượt tới chỉ có chết mà thôi!". Đang lúc quá gấp rút, bỗng thấy dưới sông vang lên một tiếng, từ dưới nước nhô lên một đài sen, ngồi trên đài sen là một vị lão tăng, mình mặc tăng y màu đồng xưa, trên cổ đeo xâu chuỗi 108 hạt, đang ngồi xếp bằng, hai tay để trên lòng. Vương An Sĩ nhìn thấy vội kêu:

- Xin Thánh tăng cứu mạng cho!

Vị Hòa thượng miệng niệm:

- Nam mô A Di Đà Phật! Thiện tai, thiện tai. Biển khổ không bờ, ngoài đầu là bến!

Nói xong, vị lão tăng ngắt một đóa sen thả trên mặt nước, lập tức đóa sen biến thành một chiếc thuyền. Vị Hòa thượng nói:

- Vương thiện nhân, các người hãy lên thuyền đi!

Vương An Sĩ muốn bước lên thuyền lại sợ mãnh hổ chạy đến ăn thịt con và cháu đi, mới vội kêu lên:

- Tu Duyên mau lên thuyền! Con ơi mau lên thuyền!

Vương Toàn và Lý Tu Duyên gật đầu, vừa bước lên thuyền thì mãnh hổ cũng vừa chạy tới nhăn nanh múa vuốt há miệng chực táp. Vương viên ngoại còn chưa kịp lên thuyền, sợ quá "a" lên một tiếng, giật mình tỉnh dậy. Mở mắt ra mình mẩy ướt đẫm mồ hôi vì sợ, té ra là một giấc giấc Nam Kha! Vương An Sĩ nghe trống ngực còn đập thình thịch, kế nghe Lý Tu Duyên la ú ớ:

- Cậu ơi, cậu, không xong rồi!

Vương An Sĩ hỏi:

- Tu Duyên, con la cái gì thế?

- Con nằm mộng ghê quá! Con thấy nhà chúng ta bị cháy, cậu lôi hai con chạy đi, lại bị con hổ rượt phía sau. Chúng ta đang chạy gặp phải con song chán ngang không qua được. Bỗng nhiên có một vị lão tăng ngồi trên đài sen, ngắn một đóa sen thả xuống mặt nước biển ra một chiếc thuyền. Vị lão tăng nói: "Biển khổ không bờ, ngoái đầu là bến!". Con với anh con vừa lên thuyền, thấy con cọp chạy đến táp cậu làm con sợ quá la lên tỉnh giấc.

Vương viên ngoại nói:

- Thiệt là kỳ lạ! Ta cũng vừa nằm mộng thấy y như vậy.

Lý Tu Duyên nói:

- Thưa cậu, theo con nghĩ, nên xuất gia là hơn! Con thấy xuất gia rảnh rang hơn tại gia nhiều. Người ta sống đến một trăm một tuổi rồi cũng phải chết đi, chi bằng tu phước gieo đức vẫn hơn, không tu kiếp này kiếp sau tu, để ra khỏi một thân oan nghiệt. Giống như cậu, mấy năm nay chịu nhiều cay đắng càng nên xuất gia mới phải!

- Cái thằng nhỏ này! Điên điên khùng khùng mới nói đến chuyện xuất gia đó. Ta ở trong nhà này nhất hô bá ứng, xuất gia có gì đẹp đâu nào? Con không nhớ sao, mấy năm nay con ra đi xuất gia chịu không biết bao nhiêu cảnh khổ sở nhọc nhằn, gió táp mưa sa ư! Còn về dòng dõi họ Lý chỉ có một mình con độc nhất, không có anh em chi cả, làm sao rạng rỡ tổ tông hiển đạt môn đình, phong thê ấm tử để tiếp nối lửa hương cho được! Mạnh tử nói: "Bất hiếu có ba, không con nối dõi là lớn nhất". Con đã đọc sách Khổng Mạnh, chắc rành lễ Châu Công. Nói như thế phải chăng là con đã quên hết rồi ư?

- Cậu nói lời đó sai rồi! Cậu há không biết "Một con đắc đạo, cửu huyền thăng thiên" hay sao?

Viên ngoại tằng hắng một tiếng, tức giận không nói nữa. Lại cảm thấy buồn ngủ, mộng thấy như trước. Ba lần như vậy. Đó là Tế Điên muốn độ thoát cho Vương An Sĩ ra khỏi biển khổ nhưng ba

http://tieulun.hopto.org

lần được nằm mộng cảnh giác mà ông không chịu tỉnh ngộ! Nghe bên ngoài trống đã sang canh ba, Vương viên ngoại nghĩ tới nghĩ lui một hồi rồi tiếp tục ngủ lại. Trời sáng ra, lão viên ngoại, Vương Toàn, Lý Tu Duyên đều thức dậy, gia nhân chuẩn bị nước rửa mặt, uống trà điểm tâm. Tế Điên hỏi:
- Thưa cậu, đại ca Hàn Văn Mỹ của con sao không thấy đến?
- Hàn đại ca của con hiện đang bị bịnh.
- Chúng ta nên đi thăm anh ấy đi! Mấy năm nay con không gặp mặt.
Vương viên ngoại nói:
- Được, chúng ta cùng đi đến đó.
Vương Toàn cũng đi theo. Ba người đến cổng nhà Hàn viên ngoại kêu cửa. Gia nhân bên trong đi ra thấy nói:
- Lão viên ngoại mới đến à?
- Ngươi vào bên trong thưa lại, có cháu ta là Lý Tu Duyên mới về nhà, đặc biệt đến thăm Hàn công tử.
Gia nhân đi vào trong, giây lát trở lại nói:
- Thưa viên ngoại, công tử chúng tôi xin mời.
Vương An Sĩ mới dẫn Lý Tu Duyên đi thẳng vào trong, đến phòng ngủ của Hàn Văn Mỹ đã thấy Hàn Thành có mặt ở đó rồi. Hai bên cùng chào hỏi nhau xong, Tế Điên thấy Hàn Văn Mỹ đối với Lý Tu Duyên không phải là người ngoài, hôm nay gặp nhau sau mấy năm xa cách, nên lật đật nói:
- Lý hiền đệ, Mấy năm nay đi đâu?
- Tôi ra bên ngoài hóa chút duyên.
- Hiền đệ hóa chút duyên mà có khá không?
- Hóa chút duyên cũng không lấy gì làm khá mà cũng chẳng không. Gặp đâu ăn đó thôi. Hàn đại ca! Anh sao không uống thuốc?
- Uống thuốc đã nhiều rồi mà cũng không thấy khá.
- Sẵn đây có một viên thuốc, tôi cho anh uống nhé!
- Thuốc gì vậy?
- Thân thối trừng nhãn hoàn.
- Này chú, chú đừng giỡn chơi chớ! Cho tôi uống thuốc gì mà duỗi chân (thân thối) trợn mắt (trừng nhãn) chớ?
- Tại anh không biết thôi, thuốc này uống vào duỗi chân trợn mắt là bệnh hết ngay. Thuốc này có thể trị bá chứng được! Viên thuốc không phải của tôi đâu, mà là tôi lấy trộm của Tế Điên Hòa thượng đấy.
Vương viên ngoại trợn mắt ngó Tế Điên một cái nhưng Tế Điên vẫn nói:
- Thuốc này thiệt là của tôi lấy trộm đấy, bất luận nam phụ lão ấu, bị tạp chứng gì hễ uống vào là khỏi ngay.
Hàn Văn Mỹ uống ngay viên thuốc, quả nhiên cảm thấy thần thanh khí sảnhg tức thì. Tế Điên hỏi:
- Bệnh của anh là bệnh gì, anh có biết không?
- Tôi không biết.
- Tôi biết bệnh của anh là hư lao.
- Này chú, chú đừng nên nói hồ đồ nghe.
- Chẳng những anh mắc bênh hư lao mà trong người anh còn có mang yêu khí nữa. Anh hay bị hoa mắt phải không?
- Chú nói điên khùng gì vậy?
- Tôi không điên chút nào! Hàn đại tẩu ở đâu cho tôi gặp một chút.
Ở phòng chái phía Tây ấy.
- Để tôi đi gặp chị ấy.
Tế Điên nói rồi bước đi, mọi người cùng đi theo. Tế Điên đến bên phòng chái phía Tây nhìn xem rồi nói:
- Phải chăng là nó? Đúng là yêu tinh.
Hàn Văn Mỹ nói:
- Chú này điên thiệt rồi. Chị dâu của chú sao bảo là yêu tinh? Đây là chỗ anh em, nếu là người khác nói bậy nói bạ như thế, tôi lập tức tống ra khỏi cửa ngay.

http://tieulun.hopto.org

Tế Điên không trả lời, cứ đi xăm xăm về phía vợ của Hàn Văn Mỹ, đánh thêm một bạt tai. Hàn Văn Mỹ thấy vậy sửa soạn làm dữ, thì thấy vợ hắn há miệng phun ngay Tế Điên một luồng khí đen. Tế Điên lập tức ngã té trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự, giống như người chết. Yêu tinh hiện ra nguyên hình là một con hương chương giống như con la nhỏ, cỡi gió chạy mất. Hàn Văn Mỹ rất ngạc nhiên, giờ mới rõ ràng: "Lâu nay mình ấp yêu con hương chương này, ngày ngày cùng nó chung chăn gối, cho đến bây giờ mình mới biết rõ!

Xưa nay ân ái, bây giờ thành không,
Ngày xưa phong lưu, hiện nay đâu còn?".

Chẳng lạ gì người ta nói: "Phù dung mặc ngọc chỉ là xương khô mang ngọc, Hồng nhan đẹp đẽ đều là dao bén giết người." Bấy giờ Hàn Văn Mỹ mới chịu tỉnh ngộ. Lúc đó, Vương viên ngoại thấy cháu mình bị yêu tinh phun té, gấp quá kêu lia lịa:
- Tu Duyên ơi, tỉnh lại con!
Kêu liên tiếp mấy tiếng không thấy ừ hử, Vương viên ngoại dậm chân, nói:
- Bây giờ phải làm sao đây?
Ông ta dòm tới dòm lui, giống như trông cháu trở về vậy. Tuy thấy nó chết mà kể như còn sống. Vương Toàn cũng lo lắng không kém! Vương viên ngoại nghĩ: "Nếu Lý Tu Duyên lần này chết thiệt, ta đem một phần gia nghiệp của nó để lo việc tang ma". Còn đương ngơ ngơ ngẩn ngẩn như người mất trí thì từ bên ngoài một gia nhân đi vào báo:
- Thưa viên ngoại, hiện giờ bên ngoài cửa mới đến một lão đạo sĩ, đó là Mai hoa chân nhân. Ông ta nói biết Lý công tử bị yêu phun độc khí nên có ý đến cứu trị. Ông ta có tiên đơn diệu dược có thể khởi tử hồi sinh được.
Vương viên ngoại nghe nói vội cho người ra mời vào. Vương viên ngoại thấy lão đạo sĩ từ bên ngoài đi vào bèn nói:
- Thưa tiên trưởng, xin lão nhân gia từ bi chữa trị cho.
Lão đạo sĩ móc ra một viên thuốc, bảo người lấy nước âm dương hòa tan để cho Lý Tu Duyên uống. Qua nhiên giây lát nghe trong bụng Lý công tử sôi ột ột mấy tiếng. Công tử mở mắt ra và lồm cồm ngồi dậy như thường. Tế Điên giả bộ như không quen biết Tôn Đạo Toàn. Vương viên ngoạn thấy Tôn Đạo Toàn cứu tỉnh Lý Tu Duyên mới nói:
- Thưa tiên trưởng, lão nhân gia đừng có đi. Trước đây người đã cứu mạng tôi, bây giờ lại cứu tánh mạng của cháu tôi nữa, tôi thật cảm ơn vô vàn! Trước hết xin mời tiên trưởng về nhà tôi, tôi có chút lễ mọn kính tặng tiên trưởng.
Hàn Thành lúc đó cũng biết dâu mình quả là yêu tinh, trước đây đánh lão đạo sĩ đuổi ra khỏi nhà thật là xấu hổ, vội bước lên xin lỗi:
- Trước đây tôi thiệt lỗ mãng, xúc phạm đến chân nhân, hôm nay xin chân nhân hỷ xả cho.
Lão đạo sĩ cười hà hà, nói:
- Thưa hai vị viên ngoại, chúng ta sau này có lúc sẽ gặp lại. Tôi còn có công vụ phải làm, tạm thời xin cáo từ.
Nói rồi Tôn Đạo Toàn vận chẩn cước phong bỏ đi.
Lão đạo sĩ vâng lệnh Tế Điên đi thẳng lên Thượng Thanh cung đưa tin cho Thái Duyệt lạo tiên ông. Vương viên ngoại thấy lão đạo sĩ đi rồi bèn dẫn Vương Toàn, Lý Tu Duyên trở về nhà mình, vừa bảo dọn rượu thì thấy Trương Sĩ Phương từ ngoài đi vào. Tên tiểu tử này từ khi Tam Thanh quán bị cháy, hắn đem 400 lượng bạc mà Vương thái thái giao cho đặt nhà đám nhà đồ đi đánh bạc thua sạch. Hắn tự nghĩ: "như vầy hãy còn thua ít". Lại nghe nói Vương Toàn và Lý Tu Duyên đã về, hắn thầm nghĩ: "Hai tên này mà về nhà thì cô ta đâu có để ta muốn làm gì thì làm được. Hai đứa này thiệt là phổng tay trên mình mà! Mình há không muốn tài sản đó thuộc về mình sao. Tại sao mình lại không phổng tay trên tụi nó?". Tên tiểu tử Trương Sĩ Phương thật là lòng lang dạ chó rất độc ác. Hắn ta nghĩ rằng hai người này một khi trở về thì cô hắn không còn cho tiền hắn nữa, chi bằng tìm cách hại họ đi, tương lai Vương An Sĩ chết rồi thì gia tài trăm vạn này sẽ về tay hắn. Nghĩ rồi hắn đến tiệm mua một trăm tiền thạch tín, một trăm tiền hồng phàn (phèn đỏ). Tiệm thuốc hỏi:
- Chú mua thứ thuốc độc này để làm gì?

http://tieulun.hopto.org

Hắn đáp:
- Để làm thuốc diệt chuột.
Thuốc trộn xong, hắn cầm đi thẳng đến nhà Vương An Sĩ, muốn lén bỏ thuốc độc ngầm hại Vương Toàn và Lý Tu Duyên.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 150

Mua thuốc độc ngầm hại người em họ
Điềm ác mộng khó độ kẻ hôn mê

Trương Sĩ Phương lén mang thạch tín, hồng phàn đến nhà Vương An Sĩ, khi gặp Vương viên ngoại, hắn nói:
- Thưa dượng, dượng có khỏe không? Con nghe hai em đã trở về nên đặc biệt tới thăm đây.
Vương An Sĩ không biết Trương Sĩ Phương cấu kết với hai lão đạo sĩ hại mình, lại cho hắn là người tốt. Tại sao như thế? Nhân vì Vương thái thái rất thương cháu ruột, khi Vương An Sĩ mạnh rồi, Vương thái thái kể nhiều điều tốt cho hắn, nói rằng khi ông bệnh, Trương Sĩ Phương thiệt là quá tốt, thấy em nó không có ở nhà mà ông bị bệnh, nó lo việc giăng màn tính hậu sự trước; lại đi đặt nhà đám nhà đồ, chạy tới chạy lui lăng xăng mấy bữa. Thấy ông mạnh lại mới đi về đó. Vương An Sĩ nghe vợ nói tin là thiệt, nói:
- Thằng bé này tại nó không lo làm ăn thôi chớ kỳ thật không đến nỗi không tốt.
Hôm nay Trương Sĩ Phương đến thăm, Vương An Sĩ rất vui, nói:
- Trương Sĩ Phương, con thấy hai em con đã về rồi đó. Từ nay nếu con cải tà quy chánh, ta lo nhân duyên của Lý Tu Duyên xong sẽ cưới vợ cho con.
Trương Sĩ Phương gặp Lý Tu Duyên hỏi:
- Này chú em, mấy năm nay chú đi đâu? Ta thiệt nhớ chú quá!
Tên tiểu tử này ngoài miệng nói ngọt xớt mà trong lòng lại toan tính: "Lát nữa thừa dịp họ bất phòng, mình bỏ thuốc vô bình trà, còn không nữa, mình bỏ vô rượu hay trong chén cơm để hai thằng ấy chết đi mình mới phát tài được". Trong lòng toan tính hại người mà bên ngoài hắn nói những lời nhân từ đạo đức!
Lý Tu Duyên nói:
- Trương đại ca, anh lại đây, một lát chúng ta cùng ăn cơm chung bàn nhé!
Vương An Sĩ nói:
- Được, ba anh em con ăn chung bàn đi, ta thấy vui đó.
Nói rồi kêu gia nhân dọn cơm rượu lên, Trương sĩ Phương ngồi giữa, Vương Toàn và Lý Tu Duyên ngồi hai bên. Vừa định uống rượu thì Lý Tu Duyên nói:
- Trương đại ca, anh coi tôi bây giờ cần có người ăn chung lắm, tôi rất sợ nên phải đề phòng. Bây giờ người tốt thì ít mà người xấu thì nhiều. Tôi rất sợ người ngoài miệng nói tốt mà trong lòng toan tính hại tôi. Mua 100 tiền thạch tiền thạch tín, 100 tiền hồng phàn, rình khi bất phòng bỏ vào chén cơm, còn không được thì bỏ vào ly rượu.
Trương Sĩ Phương nói:
- Chú em, chú nói khùng à? Ai dám hại chú đâu.
- Năm kia có người đồng bạn của chúng tôi cũng là hòa thượng kiếc, ông ta cùng ăn cơm chung với tôi lại bỏ thuốc độc, suýt chút nữa là tôi bị hại rồi. Từ dạo đó ăn cơm chung với ai, tôi hay để ý lắm; thật ra chúng ta là anh em với nhau, lẽ nào lại hại tôi sao? Trương đại ca, anh đừng giận! Trên mình anh có mang theo thạch tín không?
- Không có đâu!
- Có mang theo hồng phàn không?
- Cũng đâu có!
- Tôi cũng biết anh không thể làm như vậy, mà để ý vẫn tốt hơn!
Câu nói đó làm cho Trương Sĩ Phương tâm thần rúng động. Hắn sẵn có tịch thành ra càng nhột nhạt. Làm sao trên đời này lại có một trường hợp giống như vậy được. Hắn sợ quá, cũng không dán lòi ra. Một ngày hai bữa cơm hắn không dám bỏ thuốc. Trời đã tối, viên ngoại nói:
- Trương Sĩ Phương, nếu con không về thì ở đây ba anh em con ngủ ở thư phòng, ta ra phía sau nghỉ.
- Vậy cũng được, Trương Sĩ Phương nói.
Lão viên ngoại đi vào trong. Ba người ngủ lại thư phòng. Vương Toàn và Lý Tu Duyên ngủ một giường, Trương Sĩ Phương ngủ riêng một giường. Vương Toàn nằm xuống là ngủ ngay, Lý Tu Duyên cũng ngáy pho pho, chỉ có Trương Sĩ Phương nằm lăn qua lăn lại không ngủ được. Trong

http://tieulun.hopto.org

bụng hắn trù tính: "Ta phải tìm cách hại hai thằng này mới phát tài được." Nghĩ tới nghĩ lui đã chìm sâu vào giấc ngủ. Vừa mới thiếp ngủ thì thấy từ ngoài đi vào một ngườI chừng hơn 50 tuổi, mặt trắng râu đen, đầu đội mũ bằng vải xanh, mặc áo kép cùng màu lưng thắt dây to bản, mang giày đỏ két, đế mỏng, tay cầm truy hồn thủ mạng bài, đi theo sau là một con quỷ nhỏ, mặt như bùn xanh, hai chân mày đỏ, đầu tóc đỏ nốt, mình trần quấn quanh chiếc quần màu da cọp, tay cầm lang nha bổng, răng chơm chởm. Trương Sĩ Phương nhìn thấy sợ run lập cập! Vị công sai ấy nói:
- Trương Sĩ Phương, việc của ngươi làm ngươi có viết không? Hiện tại có người tố cáo ngươi, ngươi phải đi với ta.
Nói xong khua dây sắt rổn rảng, trói chặt Trương Sĩ Phương và lôi đi. Trương Sĩ Phương thấy mình đi trên đường cát vàng im ỉm không giống như đường đã đi. Đương đi thấy trước mặt có môt toà lầu, trên đề chữ "Âm Dương Giới". Trương Sĩ Phương lo lắng: "Không xong rồi! Chắc tới Âm tào Địa phủ đây!".
Qua khỏi tòa lầu không xa, thấy trước mặt có một toà thành trì rất là hiểm ác! Chỉ thấy âm phong thăm thẳm, mây đen mịt mù. Trong âm phong phưởng phất có tiếng khóc than, trong mây đen lảng vảng bóng hình li mị. Mang gông xiềng xích, chưa biết ngày nào thoát khỏi âm sơn! Cưa xẻ giã nhồi, không hay bao giờ xa rời địa ngục! Mục Liên mẫu tựa lan can dõi mắt trông con, vợ Giả Sung ngồi bên Nại Hà chờ chồng, Mã diện Ngưu đầu kéo lôi Tào Man vừa qua, Tang môn điếu khách trói dắt Vương Mãn lại đến.
Thật là:

Nhân gian chẳng thấy bọn gian dâm,
Địa phủ chất đầy người thọ tội.

Trương Sĩ Phương đang kinh hãi quá sức thì thấy một con quỷ lớn mình cao một trượng, tam đình nở rộng, mặt như gạch nám, lông mày đỏ tươi, con mắt đỏ lòm, tóc để xõa, mình đầy lông lá, tay cầm thiên xoa ba ngấn, bộ tướng rất hung ác, lớn tiếng hỏi:
- Mày là du hồn ở phương nào đến địa phương Phong Đô của tao, Hãy nói mau để khỏi bị bắt giữ.
Viên công sai ấy đáp:
- Xin chào quỷ vương huynh! Tôi vâng lịnh Diêm La Thiên tử bắt hồn quỷ Trương Sĩ Phương đến đây.
- Đã như thế thì thả cho mày đi qua.
Viên công sai lại kéo hắn đi tiếp, thấy trước mặt một tòa cửa lớn, hai bên vô số ác quỷ dữ tợn, trước cửa có một đôi liễn đối:
Bên này:
Dương thế gian hùng, thương thiên bại lý bởi do ngươi.
Bên kia:
Âm tào địa phủ, xưa qua nay lại có chừa ai?
Bảng ngang đề: Ngươi đến rồi ư?
Trương Sĩ Phương nhìn thấy mật rớt tim run! Tiến vào cửa lớn, bên trong phưởng phất giống như một tòa Kim An điện. Trên cột điện có một đôi liễn:
Chớ làm càng, ảo mộng sanh hoa, sờ sờ trước mắt thật cùng không, luống nhọc tâm cơ!
Đừng lớn mật, sắt nóng đồng sôi, mờ mịt tâm thần sợ hay không, nghĩ suy cặn kẽ!
Trên biển ngang đề: Thiện ác phân minh.
Trương Sĩ Phương ngước đần nhìn lên thấy Diên La Thiên tử ngồi chễm chệ ngay chính giữa, đầu đội mũ ngũ long tranh châu, đầu rồng day ra trước, mình mặc cổn lông bào màu vàng, ngọc đái thắt ngang lưng, chân dận quan hài. Diêm Vương mặt như dao sắt, ba chòm râu đen lòa xòa trước ngực. Thiệt là thiết diện vô tư, phán quan: Một vị cầm sổ thiện ác, một vị cầm sổ sinh tử. Hai vị phán quan đều đội mũ đen giắt lông trĩ, mình mặc đại hồng bào, cổ tròn tay rộng, lưng cột bảo đái bằng tê giác, chân mang giày đen đầu vuông. Hai bên đều có Ngưu đầu Mã diện, rất nhiều ác quỷ dữ tợn đứng dàn hầu. Vị công sai ấy hô:
- Diêm La Thiên tử ở trên, quỷ tốt vâng sắc chỉ bắt hồn quỷ Trương Sĩ Phương về đây.
Trương Sĩ Phương lúc đó không tự chủ được, tự động quỳ xuống. Diêm La Thiên tử ở trên nhìn

http://tieulun.hopto.org

xuống, nói:
Trương Sĩ Phương, ngươi đời trước có tích tụ phước đức nên đời này thác sanh làm con nhà giàu sang, hưởng phước an nhàn tự tại, không ngờ ngươi lại tự tung tự tác làm chuyện thương thiên nghịch lý, ra ngoài tìm hoa hỏi liễu, phá hoại phụ nữ nhà lành, làm tổn hao âm đức; ngươi lại mưu hại dượng ngươi là Vương An Sĩ, bây giờ định mưu hại em họ là Vương Toàn và Lý Tu Duyên nữa. Thật là tội ác đầy trời! quỷ tốt đâu! Hãy dẫn Trương Sĩ Phương đến các vua Tần Quảng Vương, Sở Giang Vương, Tống Đế Vương, Ngũ Quan Vương, Biện Thành Vương, Thái Sơn Vương, Đô Thị Vương, Bình Đẳng Vương, Chuyển Luân Vương, qua Tả ba tào, Hữu bốn tào, 74 ty, rồi sau đó dẫn nó đi thăm các cửa ngục cho biết mà chừa.
Quỷ tốt dạ rân, lập tức lôi Trương Sĩ Phương qua 10 điện Diêm La, rồi mới đến một sở, nơi đó hai con ác quỷ dữ tợn đang trói một người và cầm dao cắt lưỡi người ấy. Trương Sĩ Phương nhìn thấy, hỏi:
- Quỷ vương ơi, đây là tội gì thế?
- Người này hồi còn ở dương thế hay nói mách lẻo, khêu gợi chuyện thị phi, nói bạ. Sau khi chết phải vào địa ngục cắt lưỡi này.
Trương Sĩ Phương thấy ghê quá. Lại đi tới chỗ quỷ sứ đang mổ ngực móc tim tội nhân ra. Trương Sĩ Phương hỏi và quỷ tốt đáp:
- Người này hồi còn ở dương thế lòng quá ích kỷ, gian dâm, trộm cắp. Sau khi chết phải vào địa ngục moi tim.
Lại đi tới nữa, thấy một tòa núi dao, có mấy con quỷ lớn nâng bổng người tội ném trên núi dao ấy. Họ đều bị mũi dao đâm suốt cả người, máu tuôn xối xả. Trương Sĩ Phương hỏi:
- Mấy người này tại sao bị như thế?
- Đó là những đứa con bất hiếu, chửi mắng cha mẹ, oán trời trách đất, rủa gió hờn mưa. Sau khi chết phải vào địa ngục núi dao này.
Lại đi nữa, thấy một cây cột sắt cháy đỏ hừng hực, bắt một tội nhân đến ôm bị một con quỷ to đánh đập khổ sở. Trương Sĩ Phương hỏi và ngục tốt đáp:
- Người này hồi còn sống ở dương thế gian dâm vợ người làm mất danh tiết của họ. Sau khi chết xuống phải ôm cây cột lửa này.
Lại đi nữa, đến một tòa Hồ băng, người tội thân thể lõa lồ, nằm trên hồ băng giá buốt ấy. Trương Sĩ Phương hỏi và ngục tốt cho biết:
- Người này hồi còn sống ở dương thế cổ xướng những dâm thư, chuyên hát những dâm từ, dẫn dụ phụ nữ nhà lành hư thân mất tiết. Sau khi chết phải vào trong địa ngục băng lạnh này.
Lại đi nữa đến một ao huyết, rất nhiều người đàn bà đang uống máu dơ trong đó. Trương Sĩ Phương hỏi và được cho biết:
- Những người đàn bà sống ở dương thế không biết kính trọng cha mẹ, không tiếc ngũ cốc, không tin thần Phật, không kính trọng chồng. Sau khi chết phải vào đây uống máu dợ Đây là ao máu dơ.
Lại đi tới nữa không xa, thấy có một cái cân lớn đang móc ngang lưng một người. Hỏi ra mới biết người này khi sanh tiền chuyên dùng cân già cân non, hại người lợi mình, nên phải chịu quả báo này. Lại đi nữa gặp chỗ xay nghiền, chảo nấu dầu, chỗ ngàn dao muôn kiếm, chỗ lột da rút gân đủ thứ đủ loại. Đó là những chỗ dành cho người tội lúc sinh tiền giết người phóng hỏa, trộm cắp, tà dâm… Trương Sĩ Phương đi một hồi lâu đến chỗ cầu vàng và cầu bạc. Một ông già mặt mũi hiền từ, có Kim Đồng, Ngân Đồng cầm quạt đứng hầu. Mội người trong tay đều có cầm bàn toán, trong bàn toán có chỗ cắm quạt. Trương Sĩ Phương hỏi:
- Người này sao được thanh nhàn như thế?
- Người ấy trên dương thế hay bình sách, giảng cổ luận kim nói đạo đức, dạy nhân ái. Khắp độ kẻ mê muội, khuyên người làm lành. Sau khi chết được Kim Đồng, Ngân Đồng đưa qua cầu vàng cầu bạc siêu sanh về nhà quyền quý. Phàm ở dương thế đắp đường sửa cầu, phóng sanh, trai tăng thí gạo, mùa đông thí nước gừng, mùa hè thí trà mát, tế khổn phò nguy, kính trời đất, lễ thần minh, thờ tổ tiên, hiếu cha mẹ. Những người này sau khi chết được qua cầu vàng cầu bạc.
Trương Sĩ Phương gật đầu nghĩ: "Hèn chi người ta nói: Thiện ác rốt rồi đều phải trả, chỉ có đến mau với chậm thôi". Trương Sĩ Phương đi khắp các địa ngục, lại dẫn đến gặp một vị Diêm Vương. Diêm Vương truyền:

http://tieulun.hopto.org

- Đem Trương Sĩ Phương quăng vào vạc dầu chiên nó.
Quỷ tốt dạ rân, trước mắt thấy một chảo dầu lớn đang sôi sùng sục, khói bốc mịt mù, Trương Sĩ Phương bị nhấc bổng lên sắp quăng vào chảo, sợ quá thét lên một tiếng giật mình tỉnh lại.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 151

Đến địa phủ thấy tội nhân lòng ác không chừa
Gặp yêu quái khởi tà tâm tan thân mạng

Bị quỷ tốt ném vào vạc dầu sôi, Trương Sĩ Phương sợ quá hét lên một tiếng giựt mình tỉnh lại, mở mắt ra mới hay là mình vừa chiêm bao, đang nằm trên giường mà mồ hôi ra ướt cả mền nệm. Vừa mới định thần thì nghe bên kia Lý Tu Duyên la lên:
- Không xong rồi, đau lòng em quá Trương đại ca ơi!
Trương Sĩ Phương hỏi:
- Lý hiền đệ, em la cái gì vậy?
Em mới vừa nằm mộng, thấy có hai quan nhân đến trói dẫn anh xuống gặp Diêm Vương. Diêm Vương bảo quỷ tốt dẫn anh đi xem các địa ngục. Em cũng đi theo phía sau anh. Anh xem các địa ngục xong, Diêm Vương nói anh làm hại Vương viên ngoại, lại còn muốn hại bao nhiêu người nữa. Em thấy anh bị quăng vô vạc dầu sôi sùng sục, sợ quá em la lên một tiếng giật mình tỉnh lại.
Trương Sĩ Phương nghe xong nghĩ thầm: "Lạ thiệt, làm sao mình nằm mộng mà nó biết kìa?". Rồi lại nghĩ: "Nằm mộng là ở trong lòng thôi, làm gì có việc đó! Phải nghĩ cách giết hai thằng này mình mới phát tài được. Nếu không như vậy thì không xong!". Nghĩ tới nghĩ lui rồi ngũ nữa. Lại cũng nằm mộng như trước, nhưng lần này thấy mộng không bị quăng vào vạc dầu mà bị ném lên núi dao. Sợ quá giật mình tỉnh giấc, lại ướt đẫm cả mồ hôi! Ba lần như vậy, Trương Sĩ Phương sợ quá trống ngực đập thình thịch! Nghe bên ngoài trống điểm canh ba, Trương Sĩ Phương nghĩ bụng: "Thôi mình đừng ngũ ở đây nữa, căn nhà này xui quá! Ngủ nữa, mình phải sợ bắt chết đi!". Hắn nghĩ rồi, ngồi dậy nói:
- Hai vị hiền đệ ngủ đi nhé! Tôi có việc phải đi đây.
Vương Toàn cũng tỉnh dậy, nói:
- Trương đại ca, nửa đêm mà anh đi đâu vậy?
- Chú để mặc tôi. Tôi không ở đây nữa.
- Anh muốn thế thì gọi gia nhân mở cửa cho.
Trương Sĩ Phương mặc y phục xong, bước ra kêu gia nhân mở cửa. Mọi người vừa mới ngủ bị dựng dậy mở cửa, ai cũng rủa thầm hắn vì từ hồi nào đến giờ hắn không được lòng ai cả. Ra khỏi thôn Vĩnh Ninh, Trương Sĩ Phương thẳng đến Hài Sanh kiều, ngước mắt nhìn lên, mặt trăng đang lơ lửng trên không. Đương lúc tàn thu, mặt nước lặng lờ long lánh như gương. Gió Tây thổi lại, nhuộm màu vàng cả rừng cây. Nhìn xuống dưới cầu, dòng nước thu trong cuồn cuộn chảy về Đông. Đêm sâu yên tĩnh, gà chó lặng im. Đứng trên cầu, Trương Sĩ Phương tự hỏi: "Đêm khuya canh ba mình đi đâu nhỉ? Chi bằng đến viện Câu Lan nghỉ đỡ đêm nay". Mới tính như vậy, bỗng nghe trong rừng cây phía Bắc có tiếng đàn bà khóc nỉ non. Trương Sĩ Phương theo tiếng tìm đến gần xem thử. Quả nhiên đó là một thiếu phụ, tuổi cũng không quá hai mươi. Tiếng thở than như mật rót đầy vẻ bi ai. Trương Sĩ Phương tiếc cho ánh trăng không đủ tỏ để nhìn thấy vẻ nguyệt thẹn hoa nhường. Chiếc miệng nhỏ xíu hợp với đôi mày ngài mắt hạnh trên gương mặt ngọc phù dung, từ đầu đến chân không chỗ nào chê được. Trương Sĩ Phương nhìn thấy tức thì dâm tâm phát động. Hắn ta vốn là quỷ đói trong đám sắc, ma vương của loài hoa, vội vàng nói:
- Vị tiểu nương này, tại sao đêm khuya tăm tối mà lại khóc than ở đây?
Người thiếu ấy ngước mắt lên nhìn, nói:
- Thưa đại gia công tử, tiểu phụ học Chương, chỉ vì chồng không ra gì, cả gia tài đều đem nướng vào sòng bạc hết, đến nỗi nhà phải chạy ăn từng bữa. Như vậy chưa đủ, hôm nay chồng tiểu phụ cần tiền, mới bán tiểu phụ để ăn thua trong sòng bạc. Cho nên tối nay tiểu phụ lén trốn ra đây, định ngồi khóc lóc một hồi rồi treo mình kết liễu cuộc đời cho xong. Đại gia công tử nghĩ xem, rơi vào hoàn cảnh này còn sống mà làm gì?
Trương Sĩ Phương nghe nói có ý mừng thầm, cho đây là dịp thuận tiện, vội nói:
- Tiểu nương tử ơi, nàng đừng nghĩ quẩn như thế! Người ta chết rồi không thể sống lại được. Nàng đang còn tuổi trẻ thanh xuân, chết thật là quá uổng! Chi bằng nàng hãy theo ta có tốt hơn không?
- Ôi, tôi theo công tử đi đâu?
- Ta nói cho nàng biết, nàng thử hỏi thăm trên phố này xem. Ta họ Trương tên là Sĩ Phương, là ai tài

http://tieulun.hopto.org

chủ ở tại địa phương này, trong nhà cũng có nhà cửa điền sản đầy đủ, cửa hiệu buôn bán tơ lụa. Gần đây vợ ta vừa mới mất, không ai vừa ý nên chưa tục huyền. Không đi bước nữa không phải tại ta không muốn, mà vì muốn chính mắt mình thấy người ưng ý mới bằng lòng. Nếu nàng chịu đi cùng ta, chúng ta hai người quả là trai tài gái sắc đẹp đôi. Một khi nàng thành vợ của ta, y phục cả rương, đồ trang sức không biết bao nhiêu hộp, nhất hô bá ứng, nàng thấy thế nào?
- Công tử hiện ở đâu?
- Nàng đi với ta nhé!
Nói rồi đưa tay muốn kéo đi. Thiếu phụ ấy nói:
- Công tử xem có ai đến không?
Trương Sĩ Phương ngoái đầu nhìn lại không thấy có người nào, day lại cũng không thấy thiếu phụ đâu. Trương Sĩ Phương còn đương ngạc nhiên, thì một con hương chương nhảy xổ lại ngoạm ngay cổ kéo vật xuống ăn thịt. Nó ăn Trương Sĩ Phương còn chừa lại một đầu và một cái đùi. Té ra người thiếu phụ ấy chính là con hương chương biến ra. Nó vâng lệnh Tế Công chờ sẵn ở đây để ăn thịt Trương Sĩ Phương. Chính tên tiểu tử này tâm ý quá độc ác xấu xa, mới bị yêu tinh thanh toán như vậy.
Sáng hôm sau, Vương An Sĩ nghe nói Trương Sĩ Phương nửa đêm bỏ đi mới cho người đi tìm kiếm. Gia nhân về báo là chỉ gặp chiếc đầu và một cái đùi của Trương Sĩ Phương sót lại. Vương An Sĩ bảo gia nhân đi mua một cỗ quan tài về bỏ chiếc đầu và chân còn lại của hắn vào trong đem chôn trên gò mả lạng. Vương An Sĩ muốn cho Lý Tu Duyên hoàn tục rồi mới lo chuyện hôn nhân tiếp theo, bèn chọn ngày lành tháng tốt, sai gia nhân đưa tin đến Hòa thượng phương trượng chùa Quốc Thanh vì Lý Tu Duyên là đệ tử ký danh của chùa. Hôm đó lãi viên ngoại cùng Vương Toàn đưa Lý Tu Duyên lên chùa Quốc Thanh làm lễ nhảy tường hoàn tục. Viên ngoại kêu gia nhân chuẩn bị ba cỗ ngựa chở Lý Tu Duyên và đặt tăng mạo, tăng y rách nát lên đó, Các gai nhân đều cưỡi ngựa đi theo, Vừa mới ra khỏi đầu thôn Vĩnh Ninh, Tế Điên thi triển nghiệm pháp, con ngựa đang cỡi tách đoàn chạy nhanh tới trước vào thẳng trong rừng. Tế Điên nhảy xuống ngựa trút bỏ toàn bộ y phục văn sinh công tử, lấy tăng y cũ mặc vào rồi dùng tay chỉ một cái, đem ngựa treo lên cây, dùng phép ẩn thân giấu biến con ngựa đi, Tế Điên cất bước lần về phía trước, thấy từ hướng đối diện đi lại năm, sáu ông Hòa thượng kiếc. Họ bảo nhau:
Chúng mình phải đi nhanh may ra tối nay mới kịp. Hôm nay cháu gái của Đổng viên ngoại là Lưu Tố Tố con của Lưu Bá Vạn cúng Tăng thí gạo, mỗi người được 200 tiền và một cái bánh bao. Cô nương nguyên đã hứa gả cho Lý Tu Duyên, con của Lý Tiết đạt sứ. Nào ngờ Lý Tu Duyên từ năm 18 tuổi đã bỏ đi mất. Cô nương này hiện ở nhà cậu, Đổng viên ngoại muốn tìm mối khác cho cô, nhưng cố ấy nói: “Trung thần không thờ hai chúa, liệt nữ chẳng lấy hai chồng, đến chết không đổi ý”. Vị cô nương này là người tài giỏi, các thân hào nhân sĩ của huyện Thiên Thai chúng ta ai cũng khen ngợi cô. Đổng viên ngoại thúc ép cô dữ quá, bảo cô nương không cần phải chờ Lý Tu Duyên nữa, nên ưng mối khác đi. Cô nương không biết làm sao mới ra một câu đối, nói rằng nếu ai đối được thì ưng người đó. Cô nương ra câu đố khó quá nên mấy giám sinh ở phủ Thái Châu chúng ta không ai đối được, đúng là đụng đầu vào gai! Cô nương tánh hay làm phước, chúng ta đi lãnh bánh bao và tiền đi!
Tế Điên nghe họ nói chuyện, biết là họ nói về cô vợ chưa cưới của Lý Tu Duyên, nên bước tới nói:
- May quá, may quá! Chúng ta cùng đi nhé!
Các ông Hòa thượng kia dòm lại, hỏi:
- Ông cũng đi lãnh bánh bao ở Đổng gia trang à?
- Chớ sao!
Nói rồi nhìn kỹ trước mắt không xa là một vườn cây, đó là Đổng gia trang. Tiến vào cửa thôn, thấy cổng lớn ở phía Bắc đường cất một cái rạp rất lớn. Các tăng nhân vào cửa, thấy quản gia đang phát bánh và tiền. Tế Điên nói:
- Chúng tôi có bảy Hòa thượng tất cả. Chú đưa bảy cái bánh bao và một điếu tiền 400 tiền cho tôi, tôi sẽ chia lại cho các Hòa thượng kia.
Quản gia nghe nói bèn lấy bảy cái bánh bao và một điếu 400 tiền tổng cộng nặng khoản một cân mốt đưa cho Tế Điên. Tế Điên nói với Hòa thượng kia:
- Bánh bao thì mấy vị hãy cầm phần mình, còn tiền thì thư thả lát nữa lại đằng kia sẽ chia nhé!

http://tieulun.hopto.org

Nói rồi nhìn sang thấy cửa sổ mở hoác, bên trong có một chiếc bàn để sẵn bút mực nghiên đầy đủ. Kế bên dán một câu đối 11 chữ, đều có bộ Mịch trùm đầu, câu đối là: "Ký ngụ khách gia, lao thủ hàn song không tịch mịch". (Nương náu nơi này, nóng nảy não nề niềm nợ nặng). Tế Điên hỏi:
- Câu đối này để làm gì vậy?
Câu đối này của cô nương chúng tôi ra đó. Viên ngoại chúng tôi nói: Nếu có ông nào đối được vế sau thì coi như người nhà; nếu người tăng hay đạo đối được thì viên ngoại tôi sẽ cất một ngôi chùa hay ngôi miếu; hoặc là văn sinh công tử đối được, chỉ cần tuổi tác tương đương, viên ngoại sẽ tình nguyện gả cô nương cho người ấy. Nhưng câu đối ấy quá khó đến nỗi những người đọc sách ở xứ này đều thúc thủ.
Tế Điên nói:
- Để ta đối vế sau câu ấy có được không?
- Nếu ông có tài học có thể đối được về sau, viên ngoại tôi chắc chắn sẽ cất chùa cho ông đó.
Tế Điên cầm viết ngoáy lia lịa. Quản gia cầm đưa cho vú em bảo đem cho cô nương xem. Cô nương xem vế đối cứ tặc lưỡi khen hay, cho thiệt là kỳ văn, diệu văn, tuyệt văn! Thật ra vế trên không phải là dễ đối. Mười một chữ trên đều có bộ Mịch trùm đầu, còn về ý nghĩa thì cô nương nói về thân thế mình, cha mẹ mất sớm phải ở tạm nhà của cậu, khác nào việc "Ký ngụ gia" (tạm ngụ nhà người), còn "Lao thủ hàn song không tịch mịch" là nói con người lẻ loi của chính mình, ngồi một mình ở khuê phòng, trong lòng buồn bả, biết đến ngày nào mới được mở mặt mày!
Về phần vế dưới muốn coi như đắc cách, ngoài việc đối được ý tứ còn phải 11 chữ mang cùng bộ loại: hoặc toàn là bộ Mịch, hoặc ba chấm Thủy, hoặc đeo bộ Khẩu, hoặc Nhơn đơn nay Nhơn kép (xích); hoặc có Ngôn ở bên toàn dùng lời nói; còn vế sau của Tế Điên dùng toàn bộ Sước có nghĩa là "đi". Câu đối là: "Viễn ti mê đồ, thối hoàn liên kỉnh phản tiêu diêu" (Đường đời đày đọa, đến đâu đạo đức được đồng đi). Ý nghĩa 11 chữ này ám chỉ Lưu Tố Tố cô nương từ khi lọt lòng đến nay, chay tịnh từ bụng mẹ không ăn thịt cá bao giờ. Cô ta vốn là Liên Hoa La Hán chuyển thế lạc vào nữ thai. Hôm nay Tế Điên đến làm câu đối lại cốt ngầm độ người vợ chưa cưới. "Viễn tị mê đồ" có ý nói người ta sống ở đời như một giấc mộng to, không khác nào lạc trong đường mê. Xa lánh đường mê tức là phải lánh khỏi đường mê đó. "Thối hoàn liên kỉnh phản tiêu diêu" là nói chi bằng đi xuất gia là được tiêu diêu tự tại. Cô nương xem câu đối tắc khen hay, vội bảo:
- Mau kêu người ấy vào đây cho ta gặp mặt.
Gia nhân nói:
- Người đó là một ông Hòa thượng kiếc.
- Bất luận là tăng hay đạo ta cũng muốn gặp.
Gia nhân chạy ra ngoài tìm Hòa thượng thì không còn thấy tung tích đâu nữa. Tế Điên cầm một điếu 400 tiền thi triển nghiệm pháp chạy đi. Sáu ông Hòa thượng trong chớp mắt không để ý, thấy ông Hòa thượng đâu mất bèn lật đật rượt theo. Vừa chạy ra khỏi cửa làng thì thấy Tế Điên đang ngồi trên đất nghịch tiền, nói nhảm một mình:
- Tiền này ít quá, hai trăm tiền không đủ đếm!
Sáu ông Hòa thượng thấy vậy nổi giận áp lại vây chặt định đánh Tế Điên.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 152

Tu Duyên công tử chầu Bửu Duyệt
Tri Giác La Hán gặp Côn Lôn

Tế Điên đang điếm tiền, sáu ông Hòa thượng hóa tiểu duyên áp tới hỏi:
- Hay cho ông Hòa thượng, ông cầm tiền của chúng tôi quăng đi đâu mà còn lại chỉ mấy đồng này?
Ông Hòa thượng ấy chạy lại đánh một thoi. Tế Điên nói:
- Chúng ta một chọi một, đánh nhau nhé!
Sáu ông Hòa thượng vây lấy Tế Điên lại đánh. Ai muốn đánh Tế Điên một thoi, tất bị trả ngay một thoi. Sáu người đều không ai chiếm được phần hơn. Đang đánh nhau tưng bừng thì từ phía Bắc đi lại hai cỗ ngựa mà người cỡi chính là Vương Hiếu và Vương Phúc. Vương viên ngoại thấy ngựa của Lý Tu Duyên lồng lên chạy khan, lật đật sai gia nhân đuổi theo. Hai vị quản gia đang đi tìm kiếm, thấy Lý công tử lại mặc tăng y rách nát đang đánh nhau với sáu ông Hòa thượng. Vương Hiếu lật đật xuống ngựa, nói:
Đừng đánh, đừng đánh nữa!
Các vị Hòa thượng kiếc nói với Vương Hiếu:
- Chú đừng xía vô, ông ấy gạt lấy hết tiền của chúng tôi đó!
- Các ông đừng nói bậy, còn chưa chịu cút đi hả? Đây là công tử của chúng ta mà.
Mấy ông Hòa thượng nghe nói không dám đánh nữa. Vương Hiếu nói:
- Mấy vị muốn tạo phản mà! Chưa chịu cầm tiền đi sao?
Các vị Hòa thượng nghe nói thế, mỗi người cầm lấy 200 tiền lục tục rút lui êm. Vương Hiếu nói với Tế Điên:
- Thưa công tử, nãy giờ đi đâu?
- Ta cùng mấy ông Hòa thượng lên Đổng gia trang hóa duyên, lãnh một cái bánh bao và 200 tiền.
- Ôi công tử ơi, công tử không sợ người ta cười cho à? Nào có phải là ai xa lạ đâu! Đổng viên ngoại là chỗ thân thích với chúng ta mà! Còn ngựa của công tử đâu rồi?
- Ta treo ở trên cây bên kia kìa.
- Hồi nãy chúng tôi đi qua đó sao không thấy?
Tế Điên lấy ta chỉ, nói:
- Chớ không phải kia à?
Vương Hiếu, Vương Phúc ngoái lại nhìn, quả nhiên thấy ngựa bị cột trên cây, mới hè nhau lên cây mở ngực xuống. Tế Điên thót lên ngựa cùng gia đinh trở về. Vương viên ngoại hỏi:
- Con đi đâu vậy?
- Con đâu có đi đâu. Con đi hóa duyên thôi.
- Cái thằng bé này thiệt là bậy bạ quá! Đã muốn hoàn tục rồi mà còn không quên hóa duyên à? Từ nay không cho đi hóa duyên nữa!
Tế Điên gật đầu ưng thuận, mọi người giục ngựa lên sườn núi để đến chùa Quốc Thanh. Từ cổng chùa Quốc Thanh, từng cặp tăng nhân đứng xếp hàng dàn chào có đến mấy mươi đôi. Vương An Sĩ nhìn thấy, tưởng Phương trượng trong chùa biết Vương ngoại có tiền mới sắp đặt cung kính quá mức như vậy. Kỳ thật chẳng phải thế. Lão phương trượng năm xưa chùa Quốc Thanh hiệu là Tánh Không trưởng lão đã viên tịch. Vị đương gia Phương trượng Bảo Duyệt Hòa thượng là đệ tử của Tánh không trưởng lão năm xưa. Tánh Không trưởng lão là vị cao tăng đắc đạo, trước khi viên tịch, kêu đồ đệ là Bảo Duyệt đến trước mà dặn rằng:
- Năm đó tháng đó ngày đó có vị Tri Giác La Hán đến dâng hương, cần phải sắp xếp hàng lối, trang phục như thế… như thế… để tiếp đón.
Vì vậy, Hòa thượng Bảo Duyệt mới ghi nhớ trong lòng. Hôm nay, từ đại điện đi tới bên ngoài đều hai hàng 54 đôi là 108 vị Hòa thượng đều đắp y, tay cầm thủ lư hoặc khánh, miệng niệm hiệu để tiếp rước Tri Giác La Hán.
Vương An Sĩ đâu biết được ẩn tình này. Mọi người tới trước chùa xuống ngựa đi vào, Tế Điên nói:
- Á, mấy cái gáo dừa này trọc lóc!
Mấy vị Hòa thượng nghĩ thầm: "Cái ông Hòa thượng này thật dễ ghét! Ông ta nói bọn mình là gáo dừa trọc lóc mà ông ta cũng là Hòa thượng!".

http://tieulun.hopto.org

Chúng tăng đều là phàm phu tục tử làm sao biết được lai lịch Tế Điên! Đoàn của Vương viên ngoại tới chùa, Bảo Duyệt Hòa thượng bước ra đón tiếp, gặp Tế Điên bèn vái chào, Tế Điên cũng đáp lễ đúng phép. Lão viên ngoại đều không hiểu cách thức đó. Bảo Duyệt Hòa thượng hỏi:
- Lão viên ngoại mới đến à?
Vương An Sĩ hỏi:
- Phương trượng pháp hiệu là chi?
- Tôi là Bảo Duyệt.
Vương An Sĩ hôm nay đến chùa Quốc Thanh, trước hết cúng cho chúng tăng mỗi người một cái tràng, một đôi tăng hài và hai điếu tiền. Phương trượng mời lão viên ngoại vào thiền đường đãi trà.
Vương An Sĩ nói:
- Hôm nay tôi đặc biệt đến cho cháu tôi là Lý Tu Duyên làm lễ "Nhảy tường hoàn tục", xin lão Phương trượng từ bi cho!
Bảo Duyệt Hòa thượng gập đầu chấp thuận và dặn bảo các chức sự hãy tổ chức chu đáo. Mọi người đều lên đại điện dâng hương. Trước đại điện đặt một cái giá bảng tượng trưng cho tường. Bảo Duyệt Hòa thượng nói:
- Này lão viên ngoại, cháu của ngài nhảy tường, ta phải đánh nó một trăm thiền trượng rồi đuổi ra khỏi chùa.
Vương An Sĩ nghe như vậy, lật đật nói:
- Cháu tôi thân thể yếu ớt lắm, bị đánh một trăm thiền trượng làm sao chịu nổi?
- Không phải đánh bằng thiền trượng thiệt đâu! Chỉ lấy mười chiếc đũa thay cho thiền trượng, đánh một cái kể làm mười đó.
- Vậy thì được!
Bảo Duyệt Hòa thượng kêu:
- Tu Duyên, ta đánh chú, chú nhảy qua giá bảng ra khỏi cổng chùa kể như là xong đấy nhé!
Tế Điên gật đầu. Bảo Duyệt cầm bó đũa giơ lên đánh xuống, nói:
- Ngươi ngày mồng một không dâng hương, ngày rằm không lễ bái, điện trước không chịu quét, điện sau đất tùm lum, suốt ngày say túy lúy, thịt chó mang cả xâu, xuất gia không tròn phận, đưa trả ngươi về nhà. Hãy cởi bỏ y hậu, bước ra khỏi chùa ngay!
Nói xong bảo Lý Tu Duyên nhảy tường. Tế Điên nhảy qua bảng giá, cất bước chạy thẳng ra cổng chùa. Vương An Sĩ kêu:
- Đừng chạy, đừng chạy!
Câu nói ấy chưa xong thì nghe Lý Tu Duyên la:
Sao tôi đứng lại không được vậy nè!
Vương An Sĩ và mọi người lật đật đuổi theo ra bên ngoài, mắt thấy Lý Tu Duyên đang lơ lửng giữa vực thẳm hẻm núi ngàn trượng. Lão viên ngoại dậm chân than thở:
- Tu Duyên con ơi, không dè con lại chết ở đây!
Rồi cất tiếng khóc thảm thiết. Bảo Duyệt Hòa thượng nói:
- Lão viên ngoại không nên thương cảm thái quá! Lý Tu Duyên là người có lai lịch rất lớn đó.
- Hết rồi! Nó đã chết rồi, tôi về nhà đem một phần gia tài để lập đàn tụng kinh thí thực siêu độ cho nó mới được.
Vương Toàn nói:
- Cha không nên làm như thế! Con thấy em con là người có đạo đức, cũng có thể lần này về điểm hóa cho cha đó, chắc không chết đâu.
Bảo Duyệt Hòa thượng nói:
- Lời công tử nói có lý đấy. Xin viên ngoại cứ yên tâm về nhà đi.
Viên ngoại cứ một mực không nghe, trở về nhà muốn lập đàn siêu độ cho Lý Tu Duyên.
Thật ra Tế Điên giả bộ rớt xuống hẻm núi rồi dùng độn pháp lên thẳng Thượng Thanh cung kêu cửa. Bên trong một đạo đồng bước ra, thấy trước mặt mình là ông Hòa thượng kiếc: Tăng y rách nát, tay vấn sứt bâu, lưng thắt dây nhung, khật khà khật khưỡng, hai chân trần xỏ trên đôi dép cỏ, rách rưới hết chỗ nói. Tế Điên đã bịt kín tam quang lại, đạo đồng nói:
- Này, Hòa thượng, ông tìm ai?
Cảm phiền tiên đồng vào trong thưa lại giùm một tiếng là có Tế Điên tăng ở chùa Linh Ẩn bên Tây

http://tieulun.hopto.org

Hồ đến bái phỏng quán chủ.
Đạo đồng nghe nói "a" lên một tiếng, đáp:
- Ông là Tế Điên tăng đây sao? Đợi ở đây một lát.
- Được mà!
Đạo đồng vào trong bẩm báo. Lúc đó, lão tiên ông đang có khách. Khách nào thế? Đó là Ngọc diện trường thọ tiên cô ở Thiên Mẫu cung sau Thượng Thanh cung. Bà ta là con gái của Ngũ vân lão tổ ở Ngũ Vân động. Đang ngồi tỉnh tọa trong động bỗng thấy Thượng Thanh cung có một cột yêu khí xông lên trời, Ngọc diện yêu hồ nghĩ thầm: "Lẽ nào Thượng Thanh cung lại có thể có yêu tin được? Sao mình không đến đó xem thử là chuyện gì?". Khi đến Thượng Thanh cung, Lão tiên ông gọi bà ta là tiên cô, bà ta bèn dùng tiếng Lão tiên ông để gọi lại. Hai vị này thuộc loại đối binh bất kháng. Lão tiên ông biết cha bà ta là Ngũ vân lão tổ, cai quản cả quần yêu thuộc loại mang lông đội sừng, xương ngang xuyên tâm, chẳng phải do tứ tạo sanh ra, xương sống chổng lên trời đều thuộc quyền cai quản của ông tạ Ông ta có một lá phan tụ yêu, một khi treo lên thì yêu tinh trong thiên hạ đều về chầu cả. Vì thế tiên ông cũng không động chạm tới ông tạ Ngọc diện lão hồ cũng biết tiên ông đạo đức rất cao xa, báu vật trấn quán trong miếu có Càn khôn ảo diệu đại hồ lô, bất luận là yêu tinh gì, hễ lọt vào trong đó một giờ ba khắc sẽ hóa làm máu mủ hết. Vì thế bà ta cũng không dám động đến Lão tiên ông. Hôm nay lão tiên ông nghe nói có Ngọc diện tiên cô đến, lật đật xuống thềm đón tiếp, nói:
- Tiên cô đến thăm, có việc gì mà rảnh rang dữ thế?
- Tiên ông, tôi thấy trong miếu của ông có một yêu khí bốc lên trời, không biết là tại làm sao?
Theo tay Lão tiên ông chỉ, lão yêu hồ nhìn lên trần nhà thấy đang treo lủng lẳng một tiểu Hòa thượng, trên đầu có khí đen. Lão yêu hồ hỏi:
- Hòa thượng đó là ai vậy?
Trên trần thế có Tế Điên Hòa thượng, hưng Tam Bảo, diệt Tam Thánh, hiếp đáp môn hạ Tam Thanh giáo chúng tôi, như: đốt cháy Tường Vân quán, đốt chết Trương Triệu Hưng, đốt Yên Vân tháp, kêu thiên lôi đánh Hoa Thanh Phong, bắt nhốt Trương Diệu Nguyên, đùa cợt Chữ Đạo Duyên, Trương Đạo Linh. Con yêu tinh này là đồ đệ của Tế Điên đó. Tôi bắt hắn treo lên chờ Tế Điên đến. Tế Điên đến trễ một ngày là hắn bị treo một ngày, chừng nào Tế Điên tới tôi mới thả hắn ra. Để xem Tế Điên là nhân vật như thế nào cho biết.
Ngọc diện lão hồ nói:
- Này lão tiên ông, bao giờ Tế Điên tới, xin ngài đưa tin cho tôi biết. Đại đồ đệ của tôi cùng Châu công tử ở thành Lâm An có một đoạn kim ngọc lương duyên, vô cớ bị Ông ta đuổi về. Đồ đệ thứ ba của tôi là Chương Hương Nương ở nhà Hàn viên ngoại tại thôn Vĩnh Ninh cũng bị Ông ta đuổi đi. Tôi còn có đứa đồ đệ nhỏ bị Ông ta giết chết ở Tiểu Nguyệt Đồn. Tôi hỏi bọn đồ đệ tại sao tụi bây không đấu pháp với ông tạ Chúng trả lời là địch không lại ông tạ Chừng nào Tế Điên tới, tiên ông cho tôi hay tin, tôi sẽ thi một thuật nhỏ bắt ông ta để trả thù cho bọn đồ đệ của tôi.
- Được! Đã có tiên cô chịu để tâm đến, bao giờ Tế Điên tăng tới, tôi sẽ đưa thơ báo tin.
Đương nói tới đó thì đồng tử vào báo:
- Thư sư phó, Tế Điên tìm sư phó!
- Kỳ thực Tế Điên không nói như vậy mà chỉ nói đến bái phỏng quán chủ, nhưng đạo đồng lại đưa tin như vậy. Lão tiên ông cũng là bậc cao nhân, vội nói:
- Hãy mời vào.
Đạo đồng đi ra, không nói "Sư phụ có lời mời", mà lại nói:
- Sư phó tôi kêu ông vào đi!
Tế Điên cũng không tỏ vẻ sắc giận, nói:
- Cũng được, vào thì vào!
Nói rồi cất bước đi vào loạng choạng, chân thấp chân cao, ngã xiêu ngã tó thẳng vào bên trong.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 153

Ngọc diện hồ lên Thanh cung hỏi đạo
Tế Thiền sư nói Thiên Thai hội tiên

Lão tiên ông dặn bảo đạo đồng mời thỉnh Tế Điên vào, vì trong bụng nghĩ: "Để ta gặp Tế Điên xem là hạng người nào? Nếu là Đại lộ Kim tiên thì trên đầu có khí trắng, nếu là Tây phương La Hán thì trên đầu ắt có Phật quang, kim quang, linh quang; nếu lày yêu tinh chắc chắn có khí đen; nếu là phàm phu tục tử ta cũng xem thấy biết". Đang lúc suy nghĩ như thế thì thấy Tế Điên từ ngoài đi thẳng vào. Lão tiên ông xem thấy là một kẻ phàm phu tục tử, trong bụng nghĩ thầm: "Nghe tên không bằng mắt thấy, thấy mặt hơn là nghe tên. Chữ Đạo Duyên, Trương Đạo Linh quả là kẻ bất tài mới bị nhục về tay ông ta như thế, thực đáng tức cười quá!". Lão yêu hồ thấy Tế Điên cũng nghĩ giống như vậy: "Xem ra ông ta chỉ là một kẻ phàm phu tục tử mà sao bọn đồ đệ mình không dám chống lại ông ta kìa?". Tế Điên bước tới hạc hiên, ngước mắt lên quan sát. Tòa viện này là phòng chái phía Đông, phòng Bắc có năm gian đều mờ mờ tranh tối tranh sáng. Nơi hạc hiên ở Bắc thượng phòng, tấm rèm được cuốn cao lên, dựa tường phía Bắc là một cái bàn bên trên có rất nhiều kinh sách, trong đó có Đạo Đức kinh 5.000 lời của Lão Tử. Ở giữa treo Càn khôn ảo diệu đại hồ lộ Phía đàng kia là một bàn bát tiên với hai ghế dựa. Ngồi trên chiếc ghế ở đầu này là một vị đạo cô chừng 40 tuổi, da mặt sáng sạch toát ra vẻ trẻ trung và đẹp đẽ. Bà ta đầu đội mũ đạo sĩ bằng vãi xanh, mình mặc đạo bào màu lam để lộ cổ áo màu xanh, vớ trắng vân hài. Ngồi nơi đầu kia bàn là lão tiên ông. Tế Điên nhìn thấy, nói:

- Qúi hai ông bà mạnh khỏe hỉ?

Ngọc diện lão hồ nghe nói câu đó mặt đỏ rần. Lão tiên ông nghe nói, "a" lên một tiếng, hỏi:

- Có phải Tế Công ở chùa Linh Ẩn đến không?
- Đâu dám! Thưa tiên ông, tôi là Tế Điên.

Tiên ông kêu:

- Đạo Tế!
- Ôi hay quá, Thái duyệt!
- Điên tăng!
- Mao đạo!
- Điên tăng thật lớn mật!
- Mật nhỏ làm sao dám đến đây?

Lão yêu hồ nói:

- Ta tưởng Tế Điên Hòa thượng là thế nào ấy! Dè đâu là một ông thầy chùa ăn mày. Ngươi hãy xem lại mình kìa! Tăng y rách nát thiệt hết chỗ nói!

Tế Điên cười nói:

Đừng cười rách nát chiếc Tăng y,
Đâu biết Tăng y quá diệu kỳ,
Ba vạn sáu ngàn khung lỗ nhỏ,
Kèm theo sáu bốn miếng khảm ly,
Mở ra che kín trời cùng đất,
Thu vào tay áo của Tăng y,
Đông ấm, Hè lương, Xuân dễ chịu,
Mùa Thu trùng rệp lánh xa nghì,
Có người muốn hỏi bao nhiêu giá?
Vạn lượng vàng ròng khó rớ chi!

Lão tiên ông nghe khoe như vậy, cười hà hà, nói:

- Ông khoe Tăng y của ông có nhiều cái hay, vậy chớ ông biết cái áo bá nạp ta đang mặc đây chăng? Ta thường nói:

Bá nạp này chớ coi thường

http://tieulun.hopto.org

Chẳng phải lụa dệt chẳng phải the
Ngày Đông mặc vào ấm như bông
Ngày Hạ xỏ vào mát như quạt
Chẳng phải giặt, khỏi đổi thay
Cùng không nhuộm, cũng không hung
Cần chi màu đỏ màu xanh thẳm
Sợi dọc tám muôn bốn ngàn hàng
Vá chằm sáu trăm bảy mươi miếng
Càn tam liên, khôn lục đoạn
Ly trung hư, khảm trung mãn
Khoảng giữa giăng giăng tinh đẩu sáng
Ngoài biên thế giới rộng vô cùng.
Mặc vào từng tự cung Hàn Quảng
Mặc vào cũng dự yến Bàn Đào
Chớ chê bá nạp chẳng ra chi
Bay thẳng một lèo Linh Hư điện.

Tế Điên nghe nói khoe rồi nói:
- Chà, hay, hay quá! Ông bắt đồ đệ của ta, nhắn ta lên đây làm gì?
- Này Hòa thượng, ông nên biết rằng: "Thế sự như cuộc cờ, không dính mắc mới là cao thủ, thân này khác nào bình sành, thoát ra mới thấy được chơn không". Ông cũng nên biết: Một cây gậy trúc gánh cả gió trăng, gánh rồi cũng phải thay vai nghỉ, hai bàn tay không nắm cả cổ kim, nắm xong cũng phải thả ra mà!
- Được, đã như thế thì hai ta hôm nay sẽ phân tài "mạnh còn yếu chết, thiệt còn giả mất" mới được. Trước hết, ông hãy thả đồ đệ của ta ra đi, có chuyện gì chúng ta sẽ nói sau.
- Ừ, được.
Nói rồi lật tức thả Ngộ Thiền ra. Ngộ Thiền vỗ vỗ đầu nói:
- Sư phó, người thấy đó, đồ đệ của người không đến nỗi tồi tệ lắm! Con bị treo mấy ngày mà không than vãn tí nào!
- Được, có như vậy mới là đồ đệ của ta chớ!
Lão tiên ông nói:
- Này Điên tăng, hãy vào trong viện so tài cao thấp với ta.
- Cái lão lộn sòng kia, hãy a đây!
Lão tiên ông vừa muốn động thủ thì Ngọc diện trường thọ tiên cô nói:
- Tiên ông tạm thời hãy bớt giận đã. Tên vô danh tiểu tốt này, tiên ông cần gì phải ra tay! Giết gà đâu cần dao mổ trâu, để tôi bắt nó cho.
Nói xong lão yêu hồ rút kiếm ra, nhắm ngay đầu Tế Điên chém xuống. Tế Điên né mình tránh khỏi, thuận tay chộp một cái. Lão yêu hồ mặt đỏ đến mang tai, nói:
- Hay cho Điên tăng, thật là lớn mật dữ a! Tiên cô hôm nay phải bắt mi mới được.
- Mật lớn mới dám chéo cánh gà trên cột cờ chớ!
Lão yêu hồ đâm chém lia lịa. Tế Điên cũng thiệt lẹ, luồn qua lách lại, bước tới thối lui, véo bên trái, xô bên phải. Lão yêu hồ tức quá hét lên:
- Điên tăng, thiệt mi muốn chết mà. Để tiên cô dùng bửu pháp lấy tánh mạng mi cho mi biết tiên cô lợi hại tới bực nào!
Vừa nói vừa rút ra một sợ dây Khổn tiên thằng dài 9 tấc 9, ánh 3 tấc 3 phân làm tam tài. Sợi dây này còn gọi là Tử mẫu âm dương thằng. Khi luyện dây này, trước phải hại một phụ nữ mang thai bé trai. Mổ bụng người phụ nữ lấy thai ra rồi dùng sợ dây luyện nhúng máu huyết của cả hai mẹ con, thúc bùa chú vào rồi mượn chánh khí trời đất, tinh hoa nhật nguyệt, luyện đủ 49 ngày. Sợi dây này thảy lên có thể dài có thể ngắn, bất luận yêu tinh gì bị sợi dây trói lại sẽ hiện nguyên hình. Ngay cả Đại lộ Kim tiên bị trói lại cũng mất đi 500 năm đạo hạnh. Hôm nay lão yêu hồ rút sợi dây này ra khỏi bao, miệng niệm chú lâm râm và hô "Sắc lịnh", mắt thấy kim quang sang ngời nhắm ngay Hòa thượng xông tới. Tế Điên la:

http://tieulun.hopto.org

- Không xong, không xong rồi! Mau cứu tôi với, bớ người ta!
Tiếng la chưa dứt, Tế Điên bị sợ dây trói chặt té huỵch xuống đất. Tiên cô mỉm cười, nói:
- Ta tưởng đâu Tế Điên có tài năng pháp thuật ghê gớm, té ra là một kẻ bất tài! Ta cũng không thèm giết nó làm chi, bọn bây vác nó quăng ra ngoài khe núi ở phía sau đi. Này tiên ông, ngài xem tôi chỉ đưa ra một chút pháp thuật là bắt được hắn ngay hà!
- Lão tiên ông thấy vậy cười hà hà, nói:
- Chút pháp thuật đó mà nó còn chịu không nổi. Tụi bây vác ra sau núi ném đi!
Lúc đó Lôi Minh, Trần Lượng, Tôn Đạo Toàn đều ở phía sau, Ngộ Thiền đứng một bên dòm thấy sư phụ mình bị trói chặt, cảm thấy rất tức giận, nhưng nghĩ mình chẳng phải là đối thủ của hai vị ấy. Tuy chẳng dám mạo hiểm nhưng miệng không nhịn được bèn mắng ngay Ngọc diện trường thọ tiên cô nghe mắng, tức giận tran hông, nói:
- Ta không muốn giết Tế Điên làm gì, nhưng ngặt nỗi tụi bây mắng chửi, ta giết hắn cho rồi.
Nói xong giơ bảo kiếm lên định giết. Lão tiên ông lật đật cản lại, nói:
- Tiên cô đừng làm thế, miếu tôi là nơi thanh tịnh, nếu giết ông ấy ở đây, há chẳng làm hư cuộc đất này sao?
Đương nói tới đó thì thấy Tế Điên từ ngoài khệnh khạng đi vào. Lão tiên ông, lão yêu hồ nhìn thấy không khỏi ngạc nhiên! Nhìn lại kẻ bị trói không phải là Tế Điên mà là tiểu đồng đồ đệ thứ hai của lão tiên ông. Lão tiên ông lật đật mở dây ra thì tiểu đồng đã hết thở rồi. Lão tiên ông râu mày đều vểnh ngược, lấy viên thuốc đổ vào cứu tỉnh đồ đệ. Lão yêu hồ nói:
- Hay cho Tế Điên, mi thiệc chọc ta tức chết đi thôi!
- Ta chọc tức ngươi thì ngươi cứ chết đi!
Lão yêu hồ lập tức thò tay rút ngay một thứ bửu bối, miệng đọc lâm râm: từ nữa lưng trời có vô số độc xà quái thú, chồn cáo hồ ly ập tới mổ cắn Tế Điên. Tế Điên cười hà hà, lấy tay chỉ một cái, miệng niệm: "Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hích!". Tức thì một đạo hào quang phóng ra, bao nhiêu con thú ấy đều hóa thành giấy cả. Đó chỉ là phép mà mắt người thôi! Lão yêu hồ thấy vậy, giận nói:
- Hay cho Điên tăng, cả gan phá mất pháp bửu của ta! Thiệt là: Người không có lòng hại cọp mà cọp lại có ý hại người. Hôm nay đừng trách sơn cô độc ác, đó là tại mi muốn tìm lấy họa mà thôi!
Nói rồi trong miệng niệm lâm râm, vung tay lên, nghe rẹt một tiếng, một khối lửa bùng lên, đó là một cục đá, theo thế Thái Sơn áp đỉnh nhắm ngay đầu Hòa thượng rớt xuống. Cục đá ấy tên là Lôi hỏa thạch, lợi hại vô song! Bất luận tinh linh gì bị nó đánh trúng đều phải chết. Kim tiên ở đảo động nào bị cục đá này đánh phải cũng tiêu mất bạch quang. Tế Điên nhìn thấy, nói:
- Ôi, cái gì vậy?
Nói rồi lấy tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chơn ngôn: "Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hích!". Cục đá xẹt ra một đạo hoàng quang, hiện lại nguyên hình, bị Tế Điên đưa tay bắt lấy. Lão yêu hồ thấy Tế Điên liên tiếp phá ba món pháp bửu, không dằn được tức giận, mặt đỏ hồng. Lão tiên ông nói:
Tiên cô không cần đối địch với ông ta làm chi, để ta bắt ông ấy cho.
Nói rồi rút bửu kiếm ra nhắm ngay Tế Điên chém tới. Tế Điên tràn mình tránh khỏi. Lão tiên ông đem Bát tiên kiếm pháp ra thi triển. Thật là:

Lý thiết tiên sinh kiếm pháp cao
Động Tân ra thế xứng anh hào
Chung Ly mang kiếm thanh phong khách
Qúa Lão cưỡi lừa nhẹ phụng mao
Quốc cựu tới lui thần quỷ khiếp
Thái hòa bốn mặt chớp như sao
Tiên cô bày bố Bát tiên trận
Tương tử truy hồn dễ trốn nào.

Lão tiên ông thi triển Bát tiên kiếm pháp, Tế Điên cứ chạy quanh xà quần. Lão tiên ông chém mãi không trúng, trong bụng tức quá! Lúc này Trần Lượng, Lôi Minh, Tôn Đạo Toàn, Dạ hành quỷ Tiểu

http://tieulun.hopto.org

côn lôn Quách Thuận được tin đều ra phía trước xem. Quách Thuận nói:
- Làm sao bây giờ? Tăng, Đạo đều là sư phụ của tôi cả, phải can ra chớ!
Theo như Tôn Đạo Toàn tính toán thì mọi người hãy đến trước Lão tiên ông quỳ xuống, năn nỉ giảng hòa. Thấy Lão tiên ông còn đang giận dữ, tay còn run run. Lão tiên ông nói:
- Này Điên tăng, mi cậy tài chi của phàm phu tục tử mà dám đến đây ngông cuồng thế? Mi kêu ta ba tiếng "Tổ sư gia", ta sẽ tha cho khỏi chết!
- Này tên đạo sĩ lộn sòng kia, ngươi kêu Hòa thượng ta ba tiếng "Tổ tông đại Hòa thượng lão gia", ta cũng chưa tha cho ngươi sống nữa là!
Lão tiên ông nghe nói, tức giận cành hông, lập tức niệm chú lâm râm. Bỗng nhiên nổi lên một trận cuồng phong. Thật là:

Gió lớn lên, gió lớn lên
Tiếng như bò rống đến tai long
Phá núi rừng cây như chặt đốn
Che mặt trời, sát khí thẳng xông
Trời mờ mịt, đất rung rinh
Cuồn cuộn, cát bay đá bật tung
Thượng cổ từng nghe phong cổ quái
Hôm nay gấp mấy cổ quái phong.

Một trận cuồng phong nổi lên, Tế Điên và mọi người nhìn thấy quả thật là kinh người.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 154

Lão tiên ông đấu phép cùng Tế Điên
Thỉnh hồ lô kinh hoảng cả yêu hồ

Lão tiên ông niệm chú, cuồng phong nổi lên dữ dội. Tế Điên nhìn thấy lão đạo sĩ biết phép phân thân, lại biến ra một lão đạo tiên ông giống y hệt, tay cầm bửu kiếm, một ông cầm kiếm chém, một ông cầm kiếm đâm.

Tế Điên nói:

- Hay a! Lão đạo sĩ biết chia ổ, kêu xuống thêm một ông nữa đây.

Nói tới đó thì thấy hai ông đạo sĩ mỗi người bắt quyết niệm chú, hai ông biến thành bốn ông vây chặt Tế Điên vào giữa. Tế Điên lách mình chạy ra thật lẹ, mấy ông đạo sĩ chém không trúng. Bốn ông lại niệm chú thành tám ông, tám ông biến thành mười sáu, 16 thành 32, 32 thành 64. Phút chốc cả viện đầy chật lão đạo. Tế Điên luồn lách chạy lung tung, nói:

- Thiệt đáng lo quá đi!

Nói rồi bốc ngay một nắm đất vung lên, miệng niệm: "Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hích!". Một trận cuồng phong nổi lên biến ra vô số lão tiên cộ Mấy lão tiên cô ôm cứng các lão đạo sĩ chẳng chịu buông. Mấy lão đạo sĩ bị mấy lão tiên cô ôm chặt, miệng la ôi ối không thôi. Lão đạo sĩ thấy sự tình bất ổn, lật đật cắn chót lưỡi tươm máu phun ra thu hồi các lão đạo sĩ lại. Các lão tiên cô cũng biến mất. Ngọc diện lão yêu hồ giận đỏ cả mặt mày, muốn thí mạng với Hòa thượng. Lão tiên ông nói:

- Tiên cô đừng nói vội, hôm nay ta sẽ lấy tánh mạng của Điên tăng đây!

Nói rồi vào trong nhà lấy ra Càn khôn ảo diệu đại hồ lộ Lão yêu hồ biết hồ lô này rất lợi hại, bất luận yêu tinh cỡ nào bị thâu tóm vào trong đó một giờ ba khắc sẽ hóa làm máu mủ hết. Lão yêu hồ dù có 8.000 năm đạo hạnh cũng không chống nổi hồ lô ấy, lật đật thối lui vận yêu phong chạy trốn. Lão tiên ông cầm hồ lô trong tay, nâng lên nói:

- Điên tăng, ngươi có biết hồ lô này của ta không?

- Có gì không biết chớ! Đó là mẫu quảng cáo trong tiệm rượu của người ta, ông lấy trộm chứ gì! Ta thường uống rượu trong tiệm nghe nói ông muốn mua rượu chịu, tiệm rượu không chịu bán thiếu, ông nổi giận lấy trộm mẫu quảng cáo của người ta đó mà!

- Ngươi nói bậy nói bạ không hà! Ngươi có biết lai lịch hồ lô của ta không?

- Ta chẳng nói nó là hàng quảng cáo trong tiệm rượu sao?

- Ta nói cho người biết, chiếc hồ lô của ta đây: trồng dây năm Giáp, nở hoa tháng Giáp, ngày Giáp kết hồ lô, hái nhằm giờ Giáp, bên trong án ngũ hành, bên ngoài án theo tam tài, hút được vật tinh linh, giây lát tan thành tro bụi. Hồ lô của ta đã được bốn giáp tý, bất luận tinh linh nào lọt vào trong đó, trong một giờ ba khắc sẽ hóa thành máu mủ hết. Ngươi đừng khinh thường hồ lô ta nhỏ, nó có thể chứa cả tam sơn ngũ nhạc, vạn quốc cửu châu đấy.

- Còn có đều gì áo diện nữa không?

- Ta bắt ngươi bỏ vào trong đó thì trong sáu tiếng đồng hồ ngươi thành một đống máu mủ thôi.

- Hai ta không thù oán gì nhau, ông cần gì phải lấy tánh mạng ta như vậy? Ông nếu thâu ta vào trong đó, ta thấy khó chịu, ta kêu: "Đạo gia ơi, thả ta ra đi!". Ta la lên một tiếng thì ông thả ta ra có được không?

- Được chớ, chỉ cần ngươi biết ta lợi hại, chịu phục ta, ta sẽ thả ngươi ra.

- Vậy thì ông cứ việc.

Lão tiên ông lập tức giở nắp hồ lô, miệng lâm râm niệm chú, thì thấy từ trong đó tuôn ra một đạo hào quang, kim quang lẫn lộn, thụy khí nghìn điều. Luồng hào quang tỏa ra trùm lấy Tế Điên, Tế Điên bị hào quang che mất không còn thấy nữa. Lão tiên ông thâu đạo hào quang lại và đậy nắp hồ lộ Lão tiên ông kêu:

- Điên tăng! Thì nghe trong hồ lô Tế Điên đáp "ơi".

Lão tiên ông hỏi:

- Điên tăng, ngươi cảm thấy thế nào?

Nghe trong hồ lô có tiếng đáp:

- Vậy mà khỏe ghê! Ta có chỗ ở rồi, khoái quá!

http://tieulun.hopto.org

- Điên tăng, ngươi không chịu năn nỉ ta, giây lát sẽ hóa thành máu đấy nhé!
Ngay lúc đó, Dạ hành quỷ Tiểu côn lôn Quách Thuận, Tôn Đoạn Toàn, Lôi Minh, Trần Lượng, ngay cả Ngộ Thiền cũng đều quỳ trước Lão tiên ông van xin:
- Xin Tổ sư gia tha mạng chọ Sư phó chúng con có khùng khùng điên điên, xin người nới tay cho.
Quách Thuận nói:
- Tế Công cũng là sư phó của con. Trước đây sư phó con đã cứu tánh mạng con khỏi chết tại Ngũ Lý Bia ở Khúc Châu, xin sư phó nể mặt đệ tử mà thả Tế Công ra.
- Sơn nhân ta cùng ông ấy trước kia không thù gần đây không oán, tại vì ông ta hưng Tam Bảo, diệt Tam Thanh, hiếp đáp môn hạ Tam Thanh giáo thái quá! Ta làm như vậy để nở mặt nở mày Tam Thanh giáo đôi chút thôi. Ông ấy đã cứu đồ đệ ta thì được rồi, các ngươi hãy dậy đi. Sơn nhân ta không lấy tính mạng ông ấy là được.
Mọi người lóp ngóp đứng dậy. Lão tiên ông dự định thả Tế Điên ra thì thấy Tế Điên từ ngoài khệnh khạng đi vào. Mọi người nhìn thấy rất đổi ngạc nhiên. Lão tiên ông "a" lên một tiếng, nói:
- Ta nhốt ngươi trong hồ lô, làm sao ngươi ra được thế?
- Ta ở trong đó buồn quá nên mới bò ra đây?
Lão tiên ông nhìn lại: Nắp hồ lô còn đậy kín làm sao có thể ra được kìa? Hồ lô còn nặng chình chịch đây mà! Lão tiên ông bèn dở nắp lúc lắc hồ lô ra, thì ra trong đó là chiếc mũ rách của Hòa thượng. Tế Điên nói:
- Ông chớ coi thường chiếc mũ rách của ta nghe! Ông không chịu nổi một nhát của chiếc mũ này đánh xuống đâu!
Lão tiên ông nghĩ thầm: "Ta ngước lên biết thiên văn, cúi xuống thông địa lý mà sợ chiếc mũ rách của ông ta à?". Nghĩ rồi bèn nói:
- Này Hòa thượng! Chiếc mũ của ông có bao nhiêu lai lịch nào?
- Chẳng có lai lịch gì, chỉ có chút lợi hại thôi!
- Ta không tin, ông thử giở lợi hại của chiếc mũ cho ta xem nào?
- Được chớ!
Nói xong thảy chiếc mũ lên không, miệng niệm lục tự chơn ngôn: "Án ma ni bát mê hồng!". Lão đạo sĩ thấy chiếc mũ đang ở nửa chừng không tia ra hào quang muôn đạo, thụy khí ngàn trùng, kim quang vần vũ giống như tòa Thái Sơn nhắm ngay đầu Lão tiên ông ập xuống. Lão tiên ông thấy vậy, nói thầm: "Không xong rồi đa". Trong lòng rúng động: "Ông Hòa thượng này chắc có lai lịch ghê gớm! Cũng có thể là ông ta cố ý đùa cợt mình đây!". Lão đạo sĩ thấy chiếc mũ rớt xuống đầu, biết rằng nó rất lợi hại, lật đật miệng niệm chơn ngôn, tức thì huyệt thiên môn mở ra, từ Thiên linh cái ló ra một ông đạo nhỏ chừng hơn một thước, đưa hai tay ra muốn đón lấy chiếc mũ. Đó là điểm chơn đạo hạnh của ông ta, về sau nếu được thành công sẽ lên tiên cảnh, thoát ra khỏi túi thịt da này cũng bằng ngả Thiên linh đó. Nếu không như vậy, sanh ra lại làm đứa trẻ, chỗ Thiên linh cái nhúc nhích, đó là thiên môn, tới chừng hiểu biết việc đời, biết nói chuyện thì thiên môn mới đóng lại. Điểm chơn đạo hạnh của Lão tiên ông hôm nay mới hiển lộ, nếu bị chiếc mũ Tế Điên đánh trúng sẽ tiêu mất 500 năm đạo hạnh. Tế Điên nghĩ mình với Lão tiên ông không thù không oán, vả lại Lão tiên ông cũng là người tốt nên không nỡ làm hại ông ta, bèn lất tay ngoắc một cái thu chiếc mũ về, nói:
- Này tiên ông, ông đừng nghe theo lời của Chữ Đạo Duyên và Trương Đạo Linh làm chi! Chuyện đốt cháy Tường Vân quán chỉ vì Trương Diệu Hưng vô cớ thi triển Ngũ quỹ đình đầu pháp, Thất tiễn tỏa dương hầu để ác hóa Lương Vạn Thương; thiên lôi đánh chết Hoa Thanh Phong là tại ông ta luyện Ngũ quỷ âm phong kiếm và Tử mẫu âm hồn kiếm hại người, Mạnh Thanh Nguyên phải chịu tù tội vì giết người ở Mã Gia Hồ. Những chuyện ấy là tại họ ác tâm quá đỗi không thể giải trừ được! Hòa thượng ta lấy đức hiếu sinh làm trọng, đâu vô cớ giết hại sinh linh bao giờ! Chữ Đạo Duyên vì tuổi trẻ khờ khạo muốn đối địch với Hòa thượng ta nên báo ứng cho nó biết như vậy. Đại khái tiên ông chưa biết Hòa thượng ta là ai mà!
Nói rồi Tế Điên sờ lên Thiên linh cái lộ ra Phật quang, kim quang, linh quang. Bấy giờ Lão tiên ông nhìn thấy trước mắt mình một vị cao một trượng sáu, đầu như đấu gạo, gương mặt đỏ hồng, mình mặc áo cánh, hai chân trần để lộ cả đùi, rành rành là một Tri Giác La Hán.
Lão tiên ông nhìn thấy vội cúi đầu, miệng niệm "Vô lượng Phật", nói:
- Té ra là Thánh tăng, đệ tử không biết nên mới xúc phạm như vậy! Mong Thánh tăng vào ngồi

http://tieulun.hopto.org

trong nhà.
- Tiên ông không cần phải tạ tội. Chúng ta còn có nhiều dịp gần gũi nhau mà!
Lão tiên ông lập tức mời Tế Điên vào nhà trong, kêu đạo đồng dọn rượu mời. Tế Điên nói:
- Hãy khoan uống rượu đã. Ta cảm phiền tiên ông giúp ta một việc.
- Thánh tăng có cần điều chi, xin cứ dạy bảo.
- Hiện giờ nhà cậu ta là Vương An Sĩ định lập đàn trai đàn tụng kinh siêu độ cho tạ Ta có một phong thơ viết sẵn, nhờ tiên ông vận cước phong đi thẳng đến thôn Vĩnh Ninh giao cho cậu ta rồi trở về đây, chúng ta cùng uống rượu cũng chưa muộn.
- Vâng!
Tiên ông đáp rồI tiếp lấy phong thơ đi thẳng.
Phần Vương An Sĩ tư khi ở chùa Quốc Thanh trở về, muốn cất rạp làm lễ mời chư tăng chùa Quốc Thanh đến tụng kinh, rước 99 vị sư tổ chức ba đàn chẩn thí, 108 vị Hòa thượng tụng Lương Hoàng Sám. Ai khuyên cũng không nghe. Lão viên ngoại định phái gia nhân cất rạp che màn, mời các bạn bè, tổ chức rình rang lễ siêu độ cho Lý Tu Duyên, vớI ý định đem một phần gia nghiệp của Lý Tu Duyên dùng vào việc này. Đương lúc mọi người lăng xăng bận rộn thì bên ngoài có tiếng "Vô lượng Phật". Gia nhân nhìn ra thấy đứng trước cửa là một vị lão đạo sĩ mặt như cổ nguyệt ba thu, tóc như tuyết ba đông, tóc mai như sương tháng chín, một bộ râu bạc phau, mình mặc áo nạp rách, sau lưng đeo hồ lô lớn.
Gian nhân nhận biết hỏi:
- Đây có phải là vị thần tiên trên núi Thiên Thai không?
Tại địa phương này đều biết trên núi Thiên Thai có thần tiên, ở dưới núi nhìn lên thấy trên núi ẩn ẩn có cây có miếu mà không người nào lên được vì trước núi không có đường, vả lại trên núi có nhiều độc xà quái thú nên không ai dám bén mảng đến. Lão tiên ông thường xuống núi hái thuốc, ai ai cũng biết ông là thần tiên. Kỳ thật sau núi có đường lên núi dễ dàng, nhưng vì bóng che khuất nên không người biết. Lão tiên ông cũng không nói cho ai biết vì không muốn giao thiệp với hàng sĩ hoạn, để cho trên núi được yên tịnh. Hôm nay Lão tiên ông đến trước cửa, nói:
- Tôi là Côn Lôn Tử ở Thượng Thai cung trên núi Thiên Thai đây. Bần đạo hôm nay đặc biệt đưa đến Vương thiện nhơn một bức thư.
Gia nhân cầm phong thư đưa vào bên trong, nói:
- Bẩm viên ngoại, hiện có vị thần tiên ở núi Thiên Thai đến đưa thư.
Vương viên ngoại tiếp lấy thư mở ra xem, "a" lên một tiếng, mắt mở trừng trừng, miệng há hốc hồi lâu.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 155

Gởi bức thư, dùng lời hay khuyên cậu
Về Linh Ẩn, Quảng Lượng thỉnh Thánh tăng

Vương An Sĩ mở thư ra xem thấy đúng là nét chữ của Lý Tu Duyên, trên giấy viết bốn câu thơ:

Bất tất cầu kinh với lập đàn,
Tu Duyên chưa chết vẫn an khang,
ThờI gian thấm thoát đôi năm nữa,
Tu Duyên có dịp trở thăm làng.

Vương An Sĩ xem thư, "a" lên một tiếng lấy làm kinh dị! Lập tức bảo gia nhân mời ông lão đạo sĩ vào. Gia nhân chạy ra tìm không thấy bóng dáng đâu nữa. Lão tiên ông đã vận cước phong trở về miếu, nói:
- Việc của Thánh tăng dặn, đệ tử đã đưa thư xong rồi.
- Chà, chà, tiên ông không nên quá khiêm nhường như thế, sau này Hòa thượng ta còn có dịp phải nhờ đến sự giúp đỡ của tiên ông mới xong.
- Chỉ cần Thánh tăng đưa tin đến là đệ tử sẽ tới ngay.
Nói rồi bảo đạo đồng dọn rượu. Tiên ông bồi tiếp Tế Điên uống rượu, chuyện trò rất tương đắc. Tiên ông hỏi:
- Thánh tăng tính sẽ đi đâu nữa?
- Ta phải trở về chùa. Hiện giờ trong chùa ta có việc khẩn cấp, có người tìm ta, không trở về không được. Có một điều này, ta muốn mang các đồ đệ ta về hết, chỉ trừ tên tên đồ đệ này, nói là yêu tinh. Nếu về đến Lâm An gặp bọn quan lại có nhiều bất tiện.
- Vậy thì thế này, để đệ tử viết một phong thư sai nó đem đến chùa Tòng Tuyền ở núi Cửu Tòng coi chùa cho Trường Mi La Hán. Trường Mi La Hán Linh Không trưởng lão vốn là Vi Đà chuyển thế, tay cầm Hàng ma bảo sử, làm chưởng giáo trong sơn môn, bao nhiêu yêu tinh trong thiên hạ đều thuộc quyền Linh Không cai quản. Còn trong đạo môn thì thuộc về Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh ở Vạn Tòng sơn cai quản. Hai vị này mười năm đi kiểm tra các núi một lần, chắc vài hôm nữa sẽ đến đây. Thánh tăng cứ ở lại đây vài hôm, đợi hai vị ấy tới, đệ tử sẽ giới thiệu cho hai bên biết mặt.
- Ta thật có việc bận. Chúng ta sau này còn có dịp gặp lại. Xin phiền tiên ông viết một lá thư cho đồ đệ ta là Ngộ Thiền cầm đi.
Lão tiên ông viết ngay một lá thư, Tế Điên cầm đưa cho Ngộ Thiền. Ngộ Thiền lãnh thư lập tức cáo từ. Tế Điên bảo:
- Lôi Minh, Trần Lượng hai con cầm cái thiếp này.
Đoạn kề tai dặn: "Phải làm như vậy… như vậy…, đừng làm lỡ việc của ta nhé!".
Lôi Minh, Trần Lượng gật đầu vâng dạ. Tế Điên lại kêu:
- Ngộ Chơn, con hãy trở về miếu của con đi. Cứ ở yên chờ đợi ít lâu rồi đến chùa Linh Ẩn tìm ta.
Tôn Đạo Toàn gật đầu rồi cùng Lôi Minh, Trần Lượng từ biệt xuống núi. Tế Điên uống rượu với Lão tiên ông xong cũng từ biệt. Lão tiên ông đưa ra tận bên ngoài, Tế Điên nói lời từ biệt rồi dùng pháp, chớp mắt đã về tới chùa Linh Ẩn. Về đến cổng chùa, Tế Điên nói:
- Mệt quá, mệt quá, xin chào!
Vị tăng giữ cửa nhìn thấy, nói:
- Tế sư phó, ông về đấy à? Giám tử Quảng Lượng tìm ông mấy hôm, sai người đến các quán rượu và các nhà thí chủ quen biết hỏi thăm tùm lum hết. Ông mau mau vào trong gặp Giám tử đi!
- Cũng được!
Tế Điên nói rồi khật khà khật khưỡng đi vào chùa. Vừa vào đến bên trong, Quảng Lượng trông thấy, nói:
- Sư đệ mới về hả? Vào phòng ta đi!
- Sư huynh có khỏe không?
- Khỏe! Vào đây, vào đây!
Nói rồi lập tức kéo Tế Điên vào phòng. Quảng Lượng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Sư đệ, hèn lâu sư đệ không về thăm chùa, hôm nay ta đãi sư đệ đây. Ta biết sư đệ ăn mặn nên ta bảo dọn cho sư đệ một bàn toàn hải vị thượng đẳng. Sư đệ cứ ăn một mình, chúng ta ăn chay không ai bồi tiếp sư đệ đâu. Nào, còn mấy cân rượu Thiệu Hưng lâu năm nữa!
Nói rồi kêu dọn cho Tế Điên một bàn tiệc.Giây lát tiệc rượu đã dọn xong. Tế Điên cũng không giữ kẽ, ngồi ăn tự nhiên. Sau khi uống ba chén rượu. Tế Điên nói:
- Uống rượu của ai thì phải làm việc cho người đó; xài tiền của người, thì phải cứu tai nạn cho họ! Sư huynh hôm nay mời rượu tôi chắc là có chuyện gì đó hả? Thường ngày tôi ở trong chùa uống tí rượu, sư huynh bảo là phạm thanh quy phải phạt 40 hèo, đuổi ra khỏi sơn môn, việc đó cũng là sư huynh nói hết; còn bây giờ sư huynh làm chủ đãi tôi. Sư huynh biết phép mà phạm pháp thì tội nặng gấp đôi đấy nhé!
- Sư đệ đừng nói như vậy, hôm nay chẳng phải ta đãi sư đệ sao? Ngày thường hai ta có lời xung khắc nhau, bây giờ đừng tính nữa nhé! Chúng ta đâu phải người ngoài, sư đệ để bụng làm chi?
- Thôi, sư huynh đừng nói vòng vo nữa, mấy cái lẻ tẻ đó nhắc làm chi, có gì thì cứ nói thẳng ra đi!
- Sư đệ đã nói như thế thì đây!
Day ra ngoài kêu:
- Hai đứa bây vào đây, dập đầu lạy sư thúc nè.
Câu nói đó vừa xong thì từ bên ngoài đi vào hai vị tiểu hòa thượng dập đầu lễ Tế Điên rồi quỳ đó không đứng dậy. Tế Điên thấy hai ông hòa thượng này đều mặt vàng gầy đét. La Hán gia án linh quang biết rõ mọi việc. Hai ông hòa thượng nhỏ này tại sao lại đến đây? Nhân vì ngoài cửa Nam huyện Thạch Kháng có Vạn Duyên kiều. Cầu này đã lâu không được sửa chữa nên bị lở lói không thể đi qua được. Vạn Duyên kiều là một đường lớn, người qua lại rất đông, cầu sập rồi, cách một con sông, người không qua lại được. Về sau có người ở khúc sông này đưa đò. Người đi không, tốn 10 tiền, có gánh phải tốn 50 tiền; một cỗ xe phải 100 tiền; một chiếc kiệu phải 200 tiền. Một ngày đưa đò thâu mấy mươi điếu. Người đi đường chỉ tính được qua bên kia thôi, không nghĩ việc trở lại. Ngày tháng qua, họ dựa vào việc đưa đò gạt gẫm người tạ Có người đưa ra giá rẻ hơn. Người vì của mà chết, chim vì ăn mà tiêu đời; người khác ở bờ bên kia đưa đò giá rẻ bằng phân nửa bên này. Tự nhiên bên này ế ẩm, bèn không cho bên kia đưa nữa. Bên kia nói:
- Anh không đóng thuế anh được đưa, tôi cũng phải được đưa đò chớ!
Việc tranh cải đưa đến đánh nhau, hai bên đều kêu phe mình, đánh nhau cả đám và hai bên đều có người bị thương cả. Nội vụ đưa lên quan huyện Thạch Kháng. Quan Tri huyện thăng đường truyền đưa nguyên bị cáo lên xét hỏi. Hai người, một người họ Triệu là anh cả, một người họ Dương thứ bạ
Quan Tri huyện hỏi:
- Tại sao các người đánh nhau thế?
Triệu đại nói:
- Bẩm lão gia, nhân vì Vạn Duyên kiều bị hư lở, người ta không thể đi qua được. Tôi ở bên này đưa đò, anh ta bên kia cũng đưa đò giựt mối của tôi.
Dương Tam thưa:
- Bẩm lão gia, anh ấy đưa đò một người đi không phải trả 10 tiền, có gánh phải trả 50 tiền, một cổ xe phải 100 tiền, một chiếc kiêu phải 200 tiền, tôi đưa với giá rẻ hơn phân nửa nên người ta đi đò của tôi. Anh ta không cho tôi đưa đò nữa nên mới đánh như thế. Anh ta kêu người đánh người làm của tôi bị thương hết.
Quan Tri huyện nghe xong bèn nói:
- Hai cái tên này đều lộn sòng cả! Vạn Duyên kiều là đường cái quan, ai cho các người gạt người rồi sanh sự hả? Ta phạt bọn ngươi mỗi người 500 điếu tiền. Phải giao ngay để sung vào công quỹ sửa chữa cầu, rồi mới kết thúc vụ án. Không như thế, ta sẽ trọng phạt các ngươi.
Hai người này không còn cách nào hơn, mỗi người đành phải nộp 500 điếu tiền để kết thúc vụ án.
Quan Tri huyện truyền quan địa phương đến, hỏi:
- Vạn Duyên kiều có thể tu sửa được không?
Quan địa phương đáp:
- Bẩm lão gia, Vạn Duyên kiều này có từ đầu nhà Tống đến giờ. Công trình cầu này rất lớn, sức một người làm không nổi.
Quan Tri huyện nghe nói, lập tức ngồi kiệu đưa người đến Vạn Duyên kiều xem thử, thấy hai bên

http://tieulun.hopto.org

thành cầu gạch đá đều không có, lại dấu mới cạy gỡ. Quan Tri huyện hỏi địa phương:
- Gạch đá trên cầu đều mất đi đâu?
- Hạ dịch không biết bị ai trộm lấy.
Quan huyện trở về nha môn, lập tức sai người đi khắp nơi tra xét:
- Hễ thấy gạch đá của cầu Vạn Duyên ở nhà ai hãy về bẩm báo cho ta biết, ta sẽ phạt nặng họ.
Quan nhơn lãnh lịnh đi tra hỏi, thấy vách sau chùa Hải Triều có xây gạch đá của Vạn Duyên kiều. Quan nhơn thấy rõ ràng, lập tức về bẩm báo với quan huyện. Tri huyện liền ra trát bắt trói Hòa thượng chùa Hải Triều. Phương trượng chùa Hải Triều tên là Quảng Huệ có hai đồ đệ là Trí Thanh, Trí Tĩnh. Quan nhơn vào chùa Hải Triều trói cổ ba thầy trò dẫn về nha môn. Quan Tri huyện thăng đường dạy đưa các tăng nhơn vào. Quảng Huệ cùng Trí Thanh, Trí Tĩnh thượng đường, mỗi người xưng tên họ xong. Quan huyện hỏi Quảng Huệ:
- Ông đã là người xuất gia, đáng lẽ phải thờ vua giữ phép mới phải, lại vô cớ lấy trộm gạch đá cầu Vạn Duyên bán lấy tiền sửa vách. Ông chịu đánh hay chịu phạt? Nếu chịu đánh, ta sung chùa ông vào công quỹ rồi phạt nặng ông. Còn chịu phạt thì ông phải đi hóa duyên cho ta, hóa đủ một muôn lượng bạc để sửa cầu Vạn Duyên.
Quảng Huệ nói:
- Tăng nhơn xin chịu phạt hóa duyên.
- Các ông tình nguyện chịu phạt hóa duyên thì tốt.
Nói rồi lập tức phái bốn quan nhơn áp giải Quảng Huệ, Trí Thanh, Trí Tĩnh mỗi người mang năm cục gạch đi ngoài phố, bảo phải tay đánh đồng la, miệng nói:

Nói cho liệt vị được nghe liền,
Kẻ đánh đồng la xin hóa duyên.
Thí chủ muốn hỏi: Tại sao thế?
Thưa rằng: Trộm gạch chùa Vạn Duyên.

Bốn vị quan nhơn theo giám sát, không nói thì đánh. Mỗi ngày đi ra mang theo năm cục gạch, ai thấy cũng không chịu thí xả, đều nói:
- Có tiền cũng không thèm cho mấy thằng thầy chùa giặc ấy đâu!
Ba thầy trò gánh của nợ ấy thật chịu hết nổi. Quảng Huệ nói:
- Trí Thanh, Trí Tĩnh, hai con đến chùa Linh Ẩn tìm sư thúc của con hiện đương làm Giám tự nơi đó. Trong chùa này có một vị Phật sống Tế Điên, nói sư thúc con cầu xin Phật sống Tế Điên từ bi hóa duyên giúp chúng tạ Lão nhân gia danh vọng cao lớn, hai muôn lượng cũng hóa được dễ dàng.
Ba thầy trò dúi vào tay quan nhơn hai tiền để trình với quan huyện là ba thầy trò đều bịnh cả. Quan huyện cho phép được nghỉ vì bệnh. Trí Thanh, Trí Tĩnh bèn chạy thẳng đến chùa Linh Ẩn gặp Quảng Lượng, nói:
- Sư thúc ơi, không xong rồi. Thiệt là họa trời sập!
Quảng Lượng hỏi, Trí Thanh mới đem việc trộm gạch, hiện giờ bị tội phải hóa duyên ra sao thuật lại và nói:
- Sư phó con bảo con đến đây tìm sư thúc, nhờ sư thúc năn nỉ với Phật sống Tế Điên giúp chúng con hóa duyên. Lão nhân gia danh vọng to lớn chắc hóa duyên dễ dàng.
- Ông ta có thể có tài năng kỳ lạ cổ quái. Cả thành Lâm An này các thân hào phú hộ, trên từ Tể tướng dưới đến kẻ thứ dân, ai ai cũng kính phục ông tạ Ông ta cũng trị bịnh rất nhiều người. Ngặt nỗi đã lâu ông ta không về chùa. Ông ta có thể là ở một quán rượu nào đó, còn không, có thể là mấy nhà phú hộ trong thành Lâm An.
Nói rồi cho người đi tìm ngay Các quán rượu, các nơi Tế Điên thường lui tới đều có đến tìm mà không gặp. Tìm đến ngày thứ năm, bỗng nhiên Tế Điên trở về. Quảng Lượng đặt tiệc khoản đãi, yêu cầu Tế Công hóa duyên.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 156

Xét nghiệm cầu, bắt giữ tặc hòa thượng
Gặp huyện chủ, trùng tu Vạn Duyên kiều

Thấy Tế Điên trở về chùa, Quảng Lượng mừng quá, trước hết dọn cho Tế Điên một bàn rượu, rồi mới kêu Trí Thanh, Trí Tĩnh vào dập đầu lạy Tế Điên. Tế Điên nói:
- Này sư huynh, anh thấy không, hôm qua tôi nằm mộng.
- Mộng gì thế? Quảng Lượng hỏi.
- Tôi mộng thấy một ông tặc Hòa thượng, lại kéo theo hai đứa tặc đồ đệ, mỗi người mang trên lưng năm cục gạch, tay cầm đồng la, miệng la lớn:

Nói cho liệt vị được nghe liền,
Kẻ đánh đồng la xin hóa duyên.
Thí chủ muốn hỏi: Tại sao thế?
Thưa rằng: Trộm gạch chùa Vạn Duyên.

Có bốn quan nhơn đi kèm, không la thì đánh. Sư huynh thấy điềm mộng này có mới lạ không?
Quảng Lượng nghĩ thầm: "Lạ thiệt, làm sao ông ta biết được kìa?". Tuy nghĩ vậy, vẫn nói:
- Này sư đệ, chuyện nằm mộng ấy có thật đấy! Hai tiểu hòa thượng này là sư điệt của tôi, sư phó của chúng nó tên là Quảng Huệ đang làm trụ trì chùa Hải Huệ Ở Vạn Duyên kiều. Chỉ vì họ lấy đá gạch ở Vạn Duyên kiều mà bây giờ quan Tri huyện Thách Kháng bắt ba thầy trò trói lại và bảo họ mang gạch đi hóa một muôn lượng bạc để sửa cầu. Sư đệ nghĩ xem ai mà thí cho họ chớ? Bọn họ chịu hết nổi hình phạt này. Biết sư đệ là người có nhiều tài năng cho nên đến đây cầu sư đệ phát lòng từ bi cho! Sư đệ hãy giúp ta làm công đức, công đức này nhé!
Trí Thanh, Trí Tĩnh đồng nói:
- Thưa sư thúc, lão nhân gia nếu không hứa, chúng con sẽ quỳ mãi nơi đây.
Tế Điên nói:
- Thôi, các ngươi đứng dậy đi. Ta biết bữa tiệc này không thể ăn không rồi. Bữa tiệc này hôm nay đáng giá muôn lượng bạc đây.
Quảng Lượng nói:
- Sư đệ ráng từ bi giúp cho nhé!
- Ừ, được rồi, lát nữa chúng ta cùng đi.
Trí Thanh, Trí Tĩnh mới chịu đứng dậy, nói:
- Sư thúc đi những đâu?
- Hôm nay đi, lát nữa hóa duyên, ngày mai động công sửa cầu.
Trí Thanh, Trí Tĩnh nghĩ thầm: "Có phải nói đùa không đấy?". Nhưng miệng vẫn nói:
- Thế thì tốt quá!
Tế Điên uống rượu xong nói:
- Chúng ta đi nè!
Quảng Lượng nói:
- Sư đệ, chừng sư đệ về ta sẽ đến cám ơn sư đệ.
- Ơn nghĩa gì nào! Chuyện nhỏ đâu nhằm nhò.
Nói rồi cùng Trí Thanh, Trí Tĩnh bước ra khỏi chùa đi về phía trước. Tế Điên vừa đi vừa hát sơn ca:

Khuyên người đời, nên tu phước
Nhà tranh không dột trước tâm an
Áo vải lành lặn hơn là lụa
Nhà tranh không dột chả thua nhà giàu
Không cầu vinh, không chịu nhục
Bình sinh an phận tùy thế tục
Tránh khỏi nhân gian thị với phi
Gặp chỗ diễn trò ta ca hát

http://tieulun.hopto.org

Cũng không sang trọng chẳng quê mùa
Một lòng ngay thẳng không riêng rẽ
Suốt ngày an giấc đến gần trưa
Thức dậy điểm tâm tô canh nhạt
Cháo cũng được, rau cũng xong
Tự ca tự múa, không câu nệ.
Khách tới đãi nhau một chén trà
Khách đi khỏi, tha hồ ta nhảy nhót
Hoặc nói thi, hoặc bình họa
Nực cười nhân thế quá lăng xăng
Nam Bắc ruổi dong chỉ lợi danh
Vì ai cay đắng với nhục nhằn?
Thất tình sâu, chăn dắt kỹ
Hoa nở trong mưa, đuốc gió lay
Lắm kẻ đầu xanh đưa nhược lão
Nhiều người già lão khóc măng non
Vàng đầy kho, ngọc đầy nhà
Nào đâu tránh khỏi vô thường đến
Lâm nguy còn lại nắm tay không
Trơ trọi một mình không bạn hữu
Nấm mồ cao, quan tài đẹp
Thân này rồi sẽ phải đi thôi!
Trần thế chết đi không sống lại
Tội gì cực khổ với bon chen?
Ruộng ông Trương, nhà họ Lý
Ngày nay giàu có ngày mai không
Ruộng dâu hóa bể, bể nên đồng
Xưa nay thay đổi đều như vậy
Thời chưa đến chớ chau mày
Tám chữ cùng thông có chậm mau
Cam La mười hai thọ Ơn Tần
Thái Công tám mươi ăn lộc Châu
Cười A Phòng, luận kim cô?
Xưa nay hưng phế khác chi cuộc cờ
Dám khuyên người đời nên quay lại
Ta nay đã phá nẻo hồn mê.

Tế Điên vừa ca vừa đi tới trước. Trí Thanh, Trí Tĩnh cùng đi theo sau. Tế Điên nói:
- Hai ông đi mau một chút có được không?
- Dạ được chớ.
- Cặp đùi đó có phải của hai ông không?
- Sư thúc nói gì lạ vậy? Cặp đùi nó dính vào thân chúng con, làm sao không phải là của chúng con được?
- Ta cho các ông chạy rầm rầm nhé!
- Chạy rầm rầm là thế nào?
- Ta niệm chú cho các ông chạy như bay đó mà.
- Thì sư thúc niệm đi!
Tế Điên liền niệm chú lục tự chơn ngôn: "Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hích!". Hai người không tự chủ được, cảm thấy như có ai ở sau xô tới, đi như bay, dừng lại không được. Trí Thanh la lên:
- Sư thúc ơi, thâu phép lại đi! Rừng cây ở trước mắt kia, va vào đó chắc là bể gáo dừa quá!
Tế Điên ở sau la lên:

http://tieulun.hopto.org

- Không sao đâu! Án sắc lịnh hích! Quẹo qua là khỏi!
Quả nhiên tới rừng cây, Trí Thanh, Trí Tĩnh quẹo qua một chút là đi tuốt. Lại chạy tới nữa, Trí Thanh la:
- Không xong rồi! Con sông chắn ngang kìa, rớt xuống đó chắc chìm chết ngay.
- Không sao đâu! Bấm chân xuống đất vọt qua là khỏi thôi.
Nói xong đã đến trước con sông rộng ba bốn trượng, phưởng phất như có ai nâng chân bay qua vậy. Giây lát đã đến huyện Thạch Kháng. Hai người chân giở không được té nằm trên đất không dậy nổi. Tế Điên đến cho mỗi người một viên thuốc vào khỏe lại và nói:
- Hai ông về chùa trước cho sư phụ hay chớ đừng đi đâu nhé! Ta phải lên huyện nha kiếm quan Tri huyện nói chuyện, hỏi ông tại sao trói Hòa thượng chúng tả Trí Thanh, Trí Tĩnh, hai người lát nữa đến nha môn tìm ta nhé! Bữa nay, giây lát ta sẽ đi hóa duyên để ngày mai động công sửa Vạn Duyên kiều.
Trí Thanh, Trí Tĩnh gật đầu trở về chùa. Tế Điên đi thẳng đến huyện Thạch Kháng, xăm xăm đi thẳng vào nha môn. Vị Ban đầu trực nhật nhìn thấy người mới tới là ông Hòa thượng kiếc, lật đật cản lại, hỏi:
- Hòa thượng đi đâu?
- Ta vào trong này uống trà.
- Ông nhướng mắt mà coi, chỗ này là tiệm trà à?
- Không bán trà thì ta vào trong đó ăn cơm, mua một bầu rượu.
- Cái ông Hòa thượng này, thiệt ăn nói bậy bạ không! Ở đây cũng đâu có bán cơm rượu.
- Vậy thì bán cái gì?
- Cái gì cũng không bán, đây là nha môn mà.
- Nha môn là làm cái gì?
- Nha môn là để xử kiện thưa.
- Thì ta kiện thưa đây.
- Ông kiện thưa, mà ông tố cáo ai nào?
- Ta tố cáo chú chớ ai.
- Cái ông Hòa thượng này điên rồi. Ông lấy cớ gì để tố cáo tôi nè? Tôi có mắc mớ gì đến ông đâu?
- Ta không tố cáo chú thì không ai tố cáo được. Hai chúng ta phải đưa lên quan mới được.
- Đây là việc không có rồi đa.
- Làm sao mà không có được?
- Chuyện đó có thiệt mà!
Đương lúc cự cải thì bên trong có tiếng tằng hắng, nói:
- Ai ở bên ngoài ồn ào thế?
Mọi người nhìn lại, nói:
- Lão quản gia ra tới kìa!
Từ bên trong đi ra một ông già, tuổi quá 60, đầu đội khăn bốn góc, mình khoác áo choàng đoạn đen, vớ trắng vân hài rất lịch sự. Vị nhơn quan nói:
- Lão quản gia, ông xem đó. Cái ông Hòa thượng kiếc này vô cớ tới đây quậy phá đó!
Vị quản gia ngước đầu nhìn lên, nói:
- Té ra là Thánh tăng!
Nói rồi lật đật quỳ xuống dập đầu thi lễ Hòa thượng. Vị quan nhơn nhìn thấy kinh ngạc, nghĩ thầm: "Cái ông Hòa thượng này chắc có lai lịch chi đây. Chúng ta giữ cửa phải dập đầu chào ông mới được, mà cũng không biết Hòa thượng là ai?". Vị quản gia này họ Từ Trung, vị quan Tri huyện Thạch Kháng này họ Từ tên là Trí Bình. Trước đây, Thám nan thủ vật Triệu Bân đang đêm dọ thám Các Thiên lâu để trộm Bát quái thiên sư phù, may gặp Y Sĩ Hùng cứu tánh mạng chủ tớ Từ Trí Bình đưa đến gặp mặt Tế Điên. Sau, Từ Trí Bình liên tiếp trúng liền mấy khoa, được bổ làm Tri huyện và trấn nhậm tại huyện Thạch Kháng này. Vì thế hôm nay lão quản gia mới nhìn ra Tế Điên, vội bước tới thi lễ, nói:
- Bạch Thánh tăng, lão nhân gia từ đâu đến đây? Lão gia chúng tôi luôn luôn nhắc nhở đến Thánh tăng. Tại sao Thánh tăng không bảo chúng nó bẩm báo?
- Ta có kêu thông báo chứ, mà vị Ban đầu này đòi ta tiền vào cửa, ta còn thừa ba lượng bạc đưa hết

http://tieulun.hopto.org

cho anh tạ Anh ta không chịu, lại đòi mười lượng. Đã vậy còn không chịu trả lại, bảo ta đi đi. Do đó ta mới cự cãi với anh ta, kế ông ra tới.
Từ Trung nghe kể như vậy mới nói:
- Tụi bây thiệt là lớn mật, dám đòi tiền Thánh tăng chứ! Có lấy bạc trả lại không? Thường ngày tụi bây còn làm bao nhiêu việc tệ hại nữa?
Vị quan nhơn nói:
- Lão quản gia ơi, ông đừng nghe lời đại sư phó, tôi thiệt không có đòi tiền cửa mà.
Tế Điên nói:
- Rõ ràng là chú để trước bụng đó mà. Của tôi 3 lượng 4 miếng; chú nói không có, vậy chú mở thắt lưng ra giũ thử xem!
Từ Trung nói:
- Phải đấy! Trong mình ngươi có tiền không?
Vị quan nhơn này vừa mới làm giúp một việc lợi, được chia cho ba lượng bạc cất trước bụng. Gặp chuyện cự cãi này há miệng mắc quai, nói:
- Lão quản gia, trong lưng tôi hiện có tiền thật, nhưng đó là của tôi.
- Chú nói bậy bạ hoài! Có trả lại cho Thánh tăng không? Nếu không trả, tôi bẩm với lão gia cách chức chú đấy!
Vị quan nhơn sợ quá đành phải riu ríu móc tiền đưa ra, nói:
- Đại sư phó, tôi đưa cho ông đây.
Tế Điên cười hà hà, nói:
- Ta không cần đâu, ta cho chú nếm mùi chút chút thôi. Ai bảo chú hay xía việc người làm chỉ Chú muốn cản trở ta, ta cho chú biết mùi ngay Ta là Tế Điên tăng ở chùa Linh Ẩn đây. Ta còn đến nữa, chú đừng cản ta nhé!
- Vâng ạ! Vị quan nhơn trả lời.
Mọi người nghe nói Phật sống Tế Điên đến đều xúm lại bàn tán xôn xao. Tế Điên cùng Từ Trung đi vào bên trong. Từ Trí Bình nhìn thấy, lật đật bước tới hành lễ nói:
- Lâu quá mới gặp Thánh tăng! Hôm nay người từ đâu đến?
- Ta hôm nay đến gặp quan Tri huyện vì một việc.
- Bạch Thánh tăng, việc gì thế?
- Hòa thượng ở chùa Hải Triều là chỗ anh em với ta, xin lão nhân gia hãy thả ông ta đi. Ta sẽ đi hóa duyên sửa cầu Vạn Duyên cho.
- Vâng, đệ tử thiệt không biết Hòa thượng chùa Hải Triều là chỗ anh em với Thánh tăng. Nếu đệ tử có biết thì mật dù có lớn bằng trời cũng không dám trói các Hòa thượng ấy. Thánh tăng đã muốn hóa duyên sửa cầu Vạn Duyên, đệ tử có chủ ý.
- Quan huyện có chủ ý gì?
Từ Trí Bình nói như vầy… như vầy. Tế Điên nghe xong gật đầu cười ha hả.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 157

Thi Phật pháp, khéo độ Vương Thái Hòa
Nhơn nhà nghèo, lìa cố thổ kinh doanh

Tế Điên đến huyện Thạch Kháng đề ra việc hóa duyên sửa cầu Vạn Duyên, Từ Trí Bình nói:
- Thánh tăng đã nói đến hóa duyên, cần gì Thánh tăng phải đích thân đi hóa duyên? Ở địa phương này có mười nhà tài chủ thân sĩ, mình quyên mỗi nhà 1.000 lượng bạc sửa cầu là được rồi.
Tế Điên cười hà hà, nói:
- Lão gia không cần phải bận tâm, ta tử có phương cách.
Vừa nói tới đó thì có hai tiểu hòa thượng đến bên ngoài chờ Tế Điên. Quan Tri huyện lập tức truyền cho Quảng Huệ đến phóng thích ngay tại quan đường. Từ Trí Bình nói:
- Hiện có Tế Công xin cho các vị, bản huyện nể mặt Tế Công thả các người ra. Từ đây mỗi người hãy thủ phận giữ thanh quy Vạn Duyên kiều đã có Tế Công thay các vị hóa duyên, không cần đến các vị hóa duyên nữa. Thôi, các vị hãy về đi.
Tế Điên nói:
- Trí Thanh, Trí Tĩnh đừng về, ta còn có việc.
Hai vị hòa thượng nhỏ vâng dạ Ở lại. Quảng Huệ cảm tạ quan huyện rồi về chùa một mình. Tin đó bên ngoài đồn ầm lên, mọi người đều biết hiện có Phật sống Tế Công đến hóa duyên để sửa cầu Vạn Duyên. Quan huyện đang khoản đãi Tế Điên thì từ bên ngoài vị đương sai bước vào bẩm báo:
- Hiện có mười nhà thân sĩ đệ lên một tờ đơn, xin lão gia ghé mắt.
Thật ra bên ngoài nghe nói Tế Công đã đến. Người có tên, cây có bóng; mọi người truyền tin cho nhau, truyền đến tai mười nhà thân sĩ. Họ họp nhau cùng bàn định:
- Chúng ta ai cũng thấy biết vị Phật sống Tế Công này, lão nhân gia đã đến hóa duyên sửa cầu Vạn Duyên, chúng ta nên đóng góp mỗi người 1.000 lượng để sửa cầu ấy.
Mọi người thương nghị xong bèn thảo một lá đơn đến gặp quan Tri huyện. Vị đương sai nhận đơn đưa cho Từ Trí Bình xem. Từ Trí Bình nói:
- Bạch Thánh tăng, Ngài thấy đó, mười nhà thân sĩ nghe Ngài tới, họ tự động tình nguyện mỗi nhà xuất ra 1.000 lượng cúng cho Thánh tăng sửa cầu Vạn Duyên.
- Hòa thượng ta hóa duyên là hóa một muôn lượng mà chỉ hóa một nhà thôi chớ không hóa mười nhà. Quan hỏi xem có ai trong bọn họ một người bỏ ra một muôn không, Hòa thượng ta mới lấy!
- Bạch Thánh Tăng, Ngài đừng làm tội họ, Ở địa phương này chỉ có bọn họ là có tiền, ngoài họ ra, người khác không cúng nổi. Nếu Thánh tăng làm tội họ chắc không ai thí xả hết.
- Không hề chi! Lát nữa ta lên Hưng Long trang hóa duyên Vương Bá Vạn.
- Thánh tăng ngàn muôn lần đừng đi. Vương Bá Vạn đó đáng được khen là Vương thiện nhơn, mỗi khi gặp mùa Đông thí cháo, mùa Hè thí trà mát. Ông ta góp tiền lên Hoàng thượng được phong là Ngũ phẩm viên ngoại. Có một điều là ông ta rất ghét hòa thượng và đạo sị, không trai tăng, không thí đạo. Trước đây tôi đã xử mấy vụ đều là vì tăng đạo hóa duyên chẳng những ông ta không thí xả mà còn đánh họ nữa, làm nội vụ phải đưa đến nha môn. Tôi nghĩ ông ta là người tốt cũng không nên làm tội ông tạ Thánh tăng vạn lần đi không được đâu!
Tế Điên cười hà hà, nói:
- Lão gia khỏi phải lo, Hòa thượng ta hôm nay không đi không được! Ông ta đã không thí xả, Hòa thượng ta mới đến hóa duyên chớ. Ta hóa duyên một muôn lượng, ông ta không thể thí 999 lượng được. Hôm nay nếu ta không có thủ đoạn đó cũng không đến đây làm chị Để lão gia xem xem. Trí Thanh, Trí Tĩnh, hãy đi với tạ Lão gia, lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện.
Từ Trí Bình cản không được, Tế Điên dẫn hai vị hòa thượng nhỏ ra khỏi huyện Thạch Kháng thẳng đến Hưng Long trang. Vừa đến phía Đông đầu thôn, Tế Điên hỏi:
- Trí Thanh, Trí Tĩnh, hai ông có mang theo pháp khí không?
- Con có mang theo khánh. Trí Thanh nói.
- Con có mang theo mõ. Trí Tĩnh nói.
- Được, hãy đánh lên vừa đi vừa niệm!
- Niệm cái gì bây giờ?
- Chúng ta đọc bài thí thực cho các vong linh con em dọc đường.

http://tieulun.hopto.org

- Vậy thì được, Trí Thanh đáp, rồi vừa đi vừa đọc.
Người hai bên đường thấy vậy cho là khật khùng. Đi tới không xa, thấy phía Bắc đường có một tòa cổng lớn, trên cổng có ngựa đá, dưới cổng cũng có ngựa đá với tám gốc hòe long trảo, bên trên treo một bức vải vẽ 180 con lạ Đối diện là 8 chữ hình đắp nổi. Toà nhà này phòng ốc rất là cao lớn, tất cả đều đắp tô chỉ nổi, điêu khắc hoa như thật. Tế Điên bước tới trước cửa xem: ngay cửa là hình bàn cờ, đắp nổi bằng vôi vữa, đá trắng nổi vân rất đẹp mắt. Tế Điên vừa kêu "mệt quá" thì từ trong đi ra một vị quản gia chừng hơn 20 tuổi, nói:
- Hòa thượng, ông đi mau đi! Ông không thấy trên cửa chúng tôi có dán giấy là tăng đạo không có duyên sao? Viên ngoại chúng tôi có thể là người tốt, nhưng không trai tăng thí đạo. Trước đây có lão đạo sĩ không cho hóa duyên, ông lại đòi hóa duyên, viên ngoại chúng tôi đi ra cầm roi ngựa đánh cho ông ta một trận, lại phải đưa đến nha môn. Hôm nay may mắn viên ngoại chúng tôi không có ở ngoài này, ông muốn hóa một cổ hương tiền, tôi cho ông đây. Ông đi mau đi! Tôi nói đây là có lợi cho ông đó.
- Chú cho ta mà chú có biết ta muốn hóa bao nhiêu tiền không?
- Hòa thượng muốn hóa bao nhiêu?
- Ta hóa một muôn lượng để sửa cần Vạn Duyên. Hôm nay thí xả cho ta còn được, ngày mai thì không được nhé!
- Tôi không bảo Hòa thượng hóa, có thể là tốt đấy.
Trong lòng anh ta lại nghĩ: "Ông Hòa thượng này chắc là khùng rồi".
Nếu không cho ta hóa duyên thì chú cho ta mượn cây bút đi, ta viết lên vách đắp này ít chữ, hô lớn ba tiếng rồi ta đi ngay.
Thì đây!
Nói rồi quản gia lấy viết đưa ra, Tế Điên cầm lấy bút viết lên vách đắp mấy câu. Quản gia nói:
- Đáng tiếc cho bút pháp của Hòa thượng! Thiệt là đẹp quá.
- Cái đó tự nhiên rồi.
Tế Điên hô lớn:
- Hóa duyên đến đây ơ!
Thuận tay nén bút vào bên trong. Quản gia nói:
- Ông cứ la đi, viên ngoại chúng tôi nếu ra là được.
Tế Điên la xong ba tiếng rồi nói:
- Lát nữa viên ngoại các ông có ra, xin làm ơn nói giùm là có Tế Điên tăng ở chùa Linh Ẩn muốn hóa duyên một muôn lượng bạc để sửa cầu Vạn Duyên. Phải ngày hôm nay chứ ngày mai không được rồi. Nếu ông ta không chịu thí xả thì hãy nhắc lại lời ta là không bao lâu ông ta sẽ bị tai họa bất ngờ ghê gớm lắm. Hòa thượng ta đi đây!
Nói rồi Tế Điên bỏ đi. Quản gia cũng không hiểu ý đó. Nào ngờ Hòa thượng đi rồi thì Vương viên ngoại dắt bốn gia nhân từ trong đi ra. Nguyên viên ngoại đang ngồi trong thư phòng phía sau xem sách, nghe bên ngoài có tiếng la lớn:
- Hóa duyên đến đây ơ!
Liên tiếp nghe ba lần như vậy, Vương viên ngoại cảm thấy trong lòng bực bội, nghĩ thầm: "Kỳ vậy cà? Viện này là nhà năm lớp, bình thường ai rao bán bên ngoài đều không nghe được. Bây giờ bên ngoài có tiếng la "Hóa duyên đến đây", làm sao nghe rõ ràng thế?". Nghĩ rồi lập tức dắt bốn gia nhân đi ra. Vương viên ngoại hỏi:
- Ai làm ồn ở ngoài này thế?
Quản gia đương muốn kêu thợ hồ lấy vữa xóa mấy chữ trên vách đi cho viên ngoại khỏi thấy nhưng lại không có vữa. Viên ngoại đi ra nói:
- Ngươi không bảo cho ông ta sao? Ta đây không có duyên với tăng đạo mà!
- Tôi có bảo với ông ta, ông ta mượn tôi cây bút viết mấy chữ lên vách. Ông ta vặn viên ngoại đi ra, tôi nói lại giùm: Ông ta là Tế Điên tăng ở chùa Linh Ẩn muốn hóa duyên một muôn lượng bạc để sửa cầu Vạn Duyên. Ông ta nói viên ngoại có thí xả thì thí xả bữa nay chứ ngày mai ông ta không nhận; viên ngoại không chịu thí xả thì sẽ gặp một tai họa bất ngờ ghê gớm lắm.
Vương viên ngoại nghe nói, ngước đầu lên xem mấy chữ của Hòa thượng viết trên vách, nét bút còn ràng ràng. Vương viên ngoại "a" lên một tiếng, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Mau kêu ông Hòa thượng trở lại! Ta chịu cúng một muôn lượng bạc!
Quản gia cũng không biết tại sao, vội chạy đi kiếm Hòa thượng. Tại sao Vương viên ngoại nhìn thấy mấy chữ trên vách lại chịu thí xả một muôn lượng bạc? Trong đó có một đoạn duyên cớ như vầy: Vương viên ngoại này tên là Thái Hòa, vốn sanh trưởng tại Hưng Long trang này. Lúc nhỏ, gia đình rất giàu, cha mẹ đã đính ước cho con gái Hàn viên ngoại ở trang bên cùng tuổi với Vương Thái Hòa làm vợ. Không ngờ Vương Thái Hòa mạng vận khắc nghiệt: bảy tuổi cha mất, chín tuổi mẹ quy tiên, một phần gia tài bị người gạt lấy, gia cảnh mỗi năm mỗi sa sút. Đến năm 16 tuổi, trong nhà nghèo đến nỗi củi không có để chụm, gạo không được nửa lon. Nhà của anh ta bị người ta siết nợ bán lần lần chỉ còn lại hai gian nhà nát. Vương Thái Hòa đã được 16 tuổi, mới tự nghĩ: "Chẳng lẽ bó tay chờ chết hay sao? Phải kiếm nghề gì để có cơm ăn áo mặc mới được." Nghĩ tới nghĩ lui mãi mà không tìm ra cách chị Sau cùng gom góp những sách vỡ củ rách trong nhà bán đi mua bút mực giấy viết, gánh rương sách đi du học, đến các học quán để bán giấy viết bút mực. Gánh tới gánh lui, gánh tới địa phủ Tòng Giang, nơi đây học quán rất nhiều, nhân tâm hòa nhã, Vương Thái Hòa buôn bán ở đó được mối, lần lần khấm khá, từ khi Vương Thái Hòa đến bán, học sinh các học quán không mua giấy bút ở các chủ khác, chỉ đợi anh ta đến để mua bút mực giấy viết thôi, nhờ thế anh ta mỗi lúc một khá hơn lên. Vương Thái Hòa ở nhờ chùa Chuẩn Đề ngoài cửa Tây thành trong vòng hai, ba năm, tự mình gom góp được số vốn 5, 60 lượng bạc. Anh ta dù nhỏ tuổi, nhưng trong chuyện lập nghiệp không chuộng phù hoa, chỉ lo bổn phận. Một hôm Vương Thái Hòa thấy trên đường lớn của phủ Tòng Giang có rất nhiều người vây một vòng chật ních, chen chân không lọt, Vương Thái Hòa thấy trước mặt mình là một tấm vải che rạp màu lam, trên viết chữ trắng, đó là một đôi liễn:

"Một bút tợ dao, tách bạch Côn Sơn ra ngọc đá.
Hai mắt như chớp, rạch ròi biển cả cá riêng rồng".

Vương Thái Hòa chen vào bên trong xem thì thấy một lão đạo sĩ: mặt như cổ nguyệt, một bộ râu bạc phất phơ trước ngực, đầu đội mũ đạo sĩ màu lam, mình mặc đạo bào màu lam để lộ cổ áo màu xanh, vớ trắng vân hài, nhìn thấy vị lão đạo sĩ này hiển lộ tinh thần rất sung mãn, tóc như tuyết ba đông, tóc mai như sương tháng chín, thật là tiên phong đạo cốt! Ông ta xếp các quẻ, phía trên bày 6 hào, án theo quẻ đơn và quẻ kép, có 12 nguyên thần, tiếp 8 lần 8 là 64 quái, 384 hào, mỗi quẻ xấp theo hình dáng có phụ mẫu, huynh đệ, thê tử, quan quỷ… Kế nghe lão đạo sĩ nói:
- Sơn nhân cũng có thể đoán quẻ, cũng có thể xem tướng, hễ có lòng thành thì sẽ linh hiển, nhưng có một điều là phải thành thật hỏi tôi, hỏi cho chính mình hay cho người khác tiền quẻ cũng không lấy gì nhiều.
Mọi người có kẻ coi quẻ, có kẻ xem tướng, và ai cũng khen lão đạo đoán đúng cả. Vương Thái Hòa nghĩ bụng: "Mình cũng nhờ ông ấy xem tướng để biết đại vận suốt đời thế nào". Nghĩ rồi mới nói:
- Nhờ đạo gia xem tướng giùm tôi.
Lão đạo sĩ nhướng mắt rồi ngạc nhiên nói:
- Bần đạo nói thiệt, xin tôn giá đừng giận nhé.
- Quân tử hỏi họa không hỏi phước, xin đạo gia cứ nói đi!
Lão đạo sĩ mới nói từ đầu đến cuối mọi việc, Vương Thái Hòa không nghe còn khá, khi nghe rồi sợ đến nổi gương mặt tái xanh.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 158

Lý Hàm Linh xem tướng độ quần mê
Vương Thái Hòa tài sắc chẳng mê lòng

Lão đạo sĩ sau khi nghe Vương Thái Hòa bảo nói đi, bèn nói:
- Xem tướng mạo các hạ không giống với người ta: trán không có chủ cốt, cặp mắt láo liêng, chân mày thưa mỏng, chủ về anh em không nhờ cậy được; sơn căn thấp lõm, chủ về không giữ được tổ nghiệp; chuẩn đầu là thổ tinh, chủ về kho của, bên trái là giếng, bên phải là bếp, giếng và bếp quá trống trải, có của mà không có kho chứa, các hạ suốt đời không thể giữ của được; lằn đằng xà vào miệng, tương lai chủ về bị chết đói. Các hạ 7 tuổi mất cha, 9 tuổi mất mẹ, 16 tuổi phạm phải sao Dịch Mã, mấy năm nay bôn ba cực nhọc bên ngoài, may nhờ còn biết cần kiệm nên không đến đỗi nào. Từ nay về sau, mỗi ngày một khác đi. Tướng mạo của tôn giá, bần đạo không phải nói thêm nữa.

Vương Thái Hòa nghe lão đạo sĩ nói những việc đã qua không sai một điểm, đại khái những việc vị lai chắc cũng có trúng, bèn trả tiền quẻ, trở về chùa Chuẩn Đề, nghĩ thầm: "Mình rốt cuộc bị chết đói thì còn chạy đôn chạy đáo nhọc nhằn làm chỉ Chi bằng mình trở về nhà xin bãi hôn sự và nói nhạc phụ gả cô nương cho mối khác, mạng số mình đã không may như vậy, đừng để liên lụy đến người khác tốt hơn!". Càng nghĩ càng thấy buồn, chẳng khác nào bị muôn nhác dao khứa vào tim, không lòng dạ nào buôn bán được nữa, Vương Thái Hòa mới giao phòng lại cho chùa Chuẩn Đề rồi gánh rương sáp từ Tòng Giang trở về nhà. Hôm đó đi đến nửa đường, vốn là người không thích màu mè, đi đường xa cũng cảm thấy mệt nhọc, bèn đến một rừng cây bên đường nghỉ tạm.

Vừa vào rừng cây, nhìn thấy có một bao bằng đoạn màu vàng. Vương Thái Hòa thả gánh xuống, lượm bao ấy mở ra xem, thấy trong bao có một hộp gỗ cứng khóa kỹ lưỡng và một túi nhỏ bằng đoạn màu vàng, bên trong để chìa khóa. Vương Thái Hòa lấy chìa khóa mở ra xem. Bên trong hộp gỗ là 2 đôi vòng, mỗi đôi khoảng 8 lượng, kim giắt đầu mỗi chiếc 5, 6 lượng. Chiếc hộp có trá trị tổng cộng hơn 1.000 lượng bạc. Vương Thái Hòa nghĩ thầm: "Ta rốt cuộc rồi bị chết đói thì đừng làm hại đến người khác làm chị Nếu những thứ này là của chủ nhân làm rớt cũng không quan trọng lắm, thảng như đó là gia nhân giúp việc cho chủ, hoặc cầm giùm cho người mà đánh rơi thì sẽ có nguy hiểm đến tánh mạng. Chi bằng mình đợi ở đây, có ai đến tìm mình sẽ trả lại cho người ta". Nghĩ rồi gói lại cẩn thận, cất vào trong rương sách.

Vương Thái Hòa ngồi dưới đất chờ không bao lâu thì thấy từ phía Bắc, một người cỡi ngựa phi tới, ngựa này là ngựa ô nên chạy rất mau! Khi đã đến gần, ngựa dừng lại, người ấy lật đật nhảy xuống ngựa. Ngựa này trang phục theo lối tùy tùng, khoảng hơn 20 tuổi. Mồ hôi chảy ròng ròng trên gương mặt tái xanh vì nỗi kinh hoàng. Xuống ngựa xong, người này đến trước Vương Thái Hòa, ôm quyền thi lễ, nói:
- Tại hạ họ Tô gọi là Tô Hưng, là tùng nhân của Tô Bắc Sơn viên ngoại. Hôm nay vâng lệnh viên ngoại của chúng tôi đến nhà bà cô ở phủ Tòng Giang lấy một bao đồ, bên trong có 2 đôi vòng vàng, 2 cây giắt đầu. Khi đến đây, ngựa của tôi thấy ngã ba, sợ nhảy dựng lên làm rơi bao đồ xuống. Tôi cũng không xuống ngựa được, tới chừng kìm ngựa dừng lại, tôi mới trở lui tìm bao đồ nhưng không gặp người qua đường nào cả. Thưa tiên sinh, nếu tiên sinh có thấy bao đồ ấy thì xin cứu tôi với! Tôi nếu bị mất bao đồ này chắc phải chết thôi. Lão nhân gia nếu có lượm bao đồ, xin cho lại tôi là cứu tánh mạng tôi đó! Tương lai tôi không dám quên người!

Vương Thái Hòa gật gật đầu, mở rương sách lấy bao đồ ra, nói:
- Chú xem lại coi, mấy thứ này có đúng không?

Tô Hưng xem rồi nói:
- Tiên sinh thiệt là cha mẹ đẻ tôi lần thứ hai, đã cứu mạng sống của tôi! Nếu không có lại những thứ này chắc tôi phải chết. Đó cũng là do lão nhân gia là người tốt, ngàn vàng không tối mắt! Tôi chưa được lãnh giáo tên họ của tiên sinh.
- Tôi là Vương Thái Hòa, người ở Hưng Long trang, huyện Thạch Kháng.
- Lão nhân gia chừng nào đến thành Lâm An, ngàn muôn lần xin đến nhà Tô Bắc Sơn viên ngoại ở đường số 4, ngõ hẻm Thanh Trúc tìm tôi. Tôi tên là Tô Hưng.
- Vâng, tôi nhớ.

http://tieulun.hopto.org

Tô Hưng trong lòng cảm thấy quá áy náy, bèn lấy ra 5 lượng bạc, nói:
- Thưa tiên sinh, cái này thật là không dám nói là đền ơn tiên sinh, chỉ gọi là chút lòng thành để tiên sinh mua cân trà ngon để điểm tâm.
Vương Thái Hòa mỉm cười, nói:
- Chú đừng bày vẽ! Ta nếu muốn lấy bạc của chú thì lượm được gói đồ ta trả chú làm gì? Thôi, chú hãy cất bạc đi.
Tô Hưng thấy Vương Thái Hòa quyết ý không chịu nhận, chính mình cũng không biết phải làm sao, bèn nói:
- Thưa tiên sinh, tiên sinh đã không muốn, tôi cũng không dám nài ép, bao giờ đến Lâm An ngàn muôn lần nên nể mặt đến tìm tôi.
Nói rồi bò xuống đất dập đầu lạy tạ Vương Thái Hòa rồi mới cáo từ trở về. Vương Thái Hòa còn lại một mình, trong lòng càng thêm sầu muộn: "Lão đạo sĩ nói mình 7 tuổi mất cha, 9 tuổi mất mẹ, 16 tuổi phạm phải sao Dịch Mã, nói như thần tiên, chưa đến mà biết cả mọi việc!". Thật ra, lão đạo sĩ có vẻ đại lộ hoạt thần tiên ấy chính là Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh ở Vân Hà quán trên núi Vạn Tòng. Ông ta xuống núi không phải coi bói xem tướng kiếm tiên mà để phổ độ quần mê, giáo hóa chúng sanh, coi đoán việc như thấy trước mắt. Vương Thái Hòa làm sao biết lai lịch của lão đạo sĩ!
Hôm nay, sau khi Tô Hưng đi rồi, Vương Thái Hòa buồn bã gánh rương sách trở về. Hôm đó đang đi đến khúc vắng, xa không thấy xóm làng, gần không gặp quán trọ. Trời đang nắng ráo, bỗng nhiên mây đùn từ Tây bắc, mịt mù hướng Đông nam, gió to mưa lớn ập xuống, Vương Thái Hòa đành phải kiếm chỗ trú đỡ, thấy trước mặt có một tòa miếu hoang, tường vách lở lói hết, trong đó ba gian đại điện còn có thể đụt mưa được. Vương Thái Hòa đến gần, vừa muốn bước vào chánh điện thì thấy một cô gái chừng 17, 18 tuổi rất là xinh đẹp đang đụt mưa ở đó. Vương Thái Hòa nhìn thấy rất lấy làm ngạc nhiên, nhưng lại nghĩ: "Nam nữ thọ thọ bất thân, tuy là ở nơi vắng vẻ không người, ta đâu thể tránh sự hiềm nghi làm hư danh tiết của người ta! Chi bằng đứng ở ngoài hiên đại điện đụt mưa cho xong". Nghĩ rồi Vương Thái Hòa ngồi xổm ngoài hiên đại điện, cũng không nói với cô gái ấy tiếng nào. Ngờ đâu mưa càng lúc càng lớn, mãi cho tới canh năm mới ngưng, đất bằng ngập sâu mấy thước, may mắn là ở sơn đạo nước rút khá nhanh. Trời sáng đã không còn thấy nước nữa.
Vương Thái Hòa cất gánh lên vai định đi thì nghe cô gái hỏi:
Xin hỏi tôn tánh của quân tử là gì?
- Tôi họ Vương.
- Tôn giá là người tốt. Nô gia họ Mã tên là Mã Ngọc Dung, nhà ở Mã gia trang gần đây, mong nhờ tôn giá đưa giùm cho mấy bước.
- Cũng được, có hề chi!
Nói rồi đưa cô gái về Mã gia trang. Nhà cô này có cha mẹ anh em đủ cả. Cô gái này đang ở nhà cậu mợ, nhân cãi với mợ mấy câu, giận bỏ về nhà, về đến nửa đường gặp mưa phải trú lại. Vương Thái Hòa đưa cô gái về đến cửa định đi, cô gái vào nhà nói với cha mẹ việc trú mưa trong miếu gặp được Vương Thái Hòa là người tốt, không bước chân vào đại điện cũng không nói chuyện, hôm nay đưa cô về nhà. Nghe cô gái kể, cha mẹ cô lật đật chạy theo mời Vương Thái Hòa trở lại đặt tiệc khoản đãi. Cả nhà lớn nhỏ đều cảm kích. Cha cô gái hỏi:
- Qúy tánh của tôn giá là gì? Là người ở đâu? Hôm qua tiểu nữ ở nhà đằng cậu mợ nó, nhân vì cãi vả một vài câu, con gái tính quá nóng nảy, mợ nó không kêu trở lại, nên giữa đường gặp mưa phải đụt lại trong miếu. May gặp được tôn giá là người quân tử chánh trực, nếu gặp phải người xấu không biết sẽ làm sao!
- Tôi họ Vương, kêu là Vương Thái Hòa, nguyên là người ở Hưng Long trang. Về sau đừng để cô nương đi một mình, phải có ai đi theo cô tốt hơn.
Mã lão trượng nói:
- Vâng, phải phải! Vương tiên sinh ở lại thêm vài ngày nữa nhé!
- Tôi còn có việc bận.
Nói rồi cáo từ. Cha mẹ cô gái đưa tiễn cảm tạ không thôi. Vương Thái Hòa thuận theo đường lớn trở về. Hôm ấy về đến nhà thì đã có người nghèo khổ ở trong thôn đến ở. Khi Vương Thái Hòa về, tự nhiên người ấy phải nhường nhà lại. Để gánh sách xuống, Vương Thái Hòa cảm thấy quá buồn bã, ăn uống qua loa rồi đánh một giấc dài. Sáng hôm sau, anh ta đích thân đến nhà Hàn viên ngoại

http://tieulun.hopto.org

thối hôn. Hàn viên ngoại từ khi hắn còn nhỏ đã hứa gả con gái cho, bây giờ Hàn viên ngoại vẫn còn có tiền. Từ khi cha mẹ Vương Thái Hòa qua đời, gia cảnh hắn mỗi năm sa sút thêm, về sau nghe hắn nói ra ngoài buôn bán. Nhà Hàn viên ngoại có mấy khoảng ruộng, cũng có thể coi là tài chủ trong làng, không thể gả con gái cho ai khác được, đành phải đợi hắn. Cô gái đồng tuổi với Vương Thái Hòa lại là người hay nghĩ ngợi, cho rằng chính mình có mạng số không may, về sau về làm dâu nhà người lại càng thêm khổ sở! Ngày qua tháng lại, lòng lo lắng sinh ra bịnh mắt, đến nỗi mù luôn không thấy gì nữa. Vương Thái Hòa đâu biết việc ấy. Hôm nay gặp Hàn viên ngoại, sau vài câu nắng mưa mở đầu, Vương Thái Hòa mới nói:
- Tôi tính xin lão nhân gia đem cô nương gả chỗ khác! Mạng tôi cũng khổ rồi, đừng bắt tội cô nương cùng khổ vì tôi! Những sính lễ ngày xưa tôi không cần lấy lại.
Hàn viên ngoại nói:
- Đâu có được, hiện giờ con gái ta đã mù rồi. Con hãy chọn ngày giờ tốt đi, nếu không nó tàn tật ta cũng không gả cho ai được. Con nên mau mau rước nó về rồi chậm chậm sẽ tính. Nếu con buôn bán nhỏ cần hai ba trăm lượng bạc, ta có thể cho con được. Con chịu khó cần kiệm mà không có gạo ăn sao?
Vương Thái Hòa nghe cô nương đã mù mắt, bèn nghĩ thầm: "Không phải người một nhà làm sao bước qua cửa được? Tới chừng đi xin cơm, ta đi trước dẫn theo một người mù, chẳng là hay lắm sao?". Nghĩ rồi bèn nói:
- Thưa nhạc phụ, cô nương đã mù rồi, con không thể nói là không cần được. Xin nhạc phụ hoàn thành chọ Con cũng không có nhiều tiền để tổ chức rình rang. Tốt hơn là con thuê kiệu rước cô ấy về.
Vương Thái Hòa không còn cách nào hơn, chỉ có mấy lượng bạc về nhà giăng màn làm lễ, định ngày tốt rước vợ về. Lúc này hắn ta không có bà con thân thích nào để vãng lai trình báo. Hàn viên ngoại tính sau khi gả con vài tháng sẽ cho Vương Thái Hòa tiền để buôn bán. Dè đâu Vương Thái Hòa cưới vợ về chưa được nửa tháng, bỗng ngủ không được vì nhớ lại những việc đã qua! Nằm lăn qua trở lại căng cả mắt, thấy dưới đất có cục lửa lăn đến góc tường Nam rồi biến mất. Liên tiếp ba hôm như vậy, Vương Thái Hòa mới nói với vợ:
- Dưới đất có cục lửa lăn tới lăn lui mãi, không biết đó là ý nghĩa gì!
- Có thể là của chìm đấy! Vợ hắn nó:
- Cũng có thể lắm.
- Anh xem đúng chỗ nào rồi lấy cây trâm vàng cắm xuống đó làm dấu. Hôm sau đào lên coi thử.
Vương Thái Hòa quả nhiên lấy trâm vàng cắm xuống đó làm dấu, hôm sau lấy xẻng đào lên. Đào sâu chừng hai thước thì "cộp" một tiếng, Vương Thái Hòa nhìn kỹ lại, mắt mở trừng trừng!

http://tieulun.hopto.org

Hồi 159

Được vàng báu, tướng cũng theo phước đổi
Tìm mẹ cha lặn lội khắp chân trời

Khi Vương Thái Hòa lấy xẻng đào xuống hai thước nghe "cộp" một tiếng, nhìn lại là một phiến đá. Nạy phiến đá lên xem là một hố vàng bạc nguyên bảo. Vàng nguyên bảo đều là vàng móng ngựa 100 lượng vô một cọc, bạc nguyên bảo đều là bạc đại nguyên bảo 200 lượng một cọc.
Vương Thái Hòa lấy ra trước một cọc rồi lấp lại y như củ, cũng không dám tri hô lên. Hôm sau đến nhà nhạc phụ nói mình muốn sửa nhà. Hàn viên ngoại hỏi:
- Con có tiền không?
- Không có bao nhiêu, làm tạm ở đỡ.
Nói rồi mua hai tủ đựng bạc, tìm thợ mộc đến xem. Nền đất không phải nhỏ nên phải cất nhà ba tầng trước, hễ động công đến đâu dời vàng bạc đi đến đó. Sau khi lợp nhà xong, đếm vàng nguyên bảo được 600 cọc, mỗi cọc có thể đổi được 50. 000 lượng bạc, bạc nguyên bảo là 400 cọc, cộng chung là 1.000 cọc. Từ đó phát lên giàu sang, tính ra gia sản có hơn 300 muôn lượng bạc. Tại địa phương, Vương Thái Hòa mở nhà đổi bạc, tiệm bán tơ lụa, mua sắm ruộng đất nhà cửa. Ai nấy đều biết Vương Thái Hòa phát tài trở về nhưng không biết phát tài bằng cách nào. Vương Thái Hòa tự nghĩ: "Hồi đó tại phủ Tòng Giang, lão đạo sĩ xem bói cho ta bảo rằng ta phải chết đói. Hiện giờ ta có gia tư to lớn như vầy làm sao chết đói được? Lão đạo sĩ chắc lầm lẫn chung thân đại sự của ta rồi". Từ đó Vương Thái Hòa không tin phục hòa thượng và đạo sĩ nữa, cho rằng tăng đạo đều nói lời yêu ma mê hoặc mọi người. Vương Thái Hòa mỗi năm đến mùa Đông thí cháo, mùa Hè thí trà, cho áo quần bông mấy người nghèo khổ, những người già cả tàn tật đều được giúp đỡ, nhưng không chịu trai tăng thí đạo. Hôm nay tại sao kiếm Hòa thượng mời về cúng một muôn lượng bạc sửa cầu? Đó là vì ông ta nhìn thấy mấy chữ trên vách đắp, Tế Điên viết lên đó hai bài thơ tuyệt cú.
Bài đầu là:

Thuở trước Tòng Giang hỏi cát hung
Hàm Linh xem tướng bảo bần cùng
Trái lại hôm nay quá sang trọng
Đều bởi Tô Hưng, Mã Ngọc Dung.

Khi Vương Thái Hòa lấy xẻng đào xuống hai thước nghe "cộp" một tiếng, nhìn lại là một phiến đá. Nạy phiến đá lên xem là một hố vàng bạc nguyên bảo. Vàng nguyên bảo đều là vàng móng ngựa 100 lượng vô một cọc, bạc nguyên bảo đều là bạc đại nguyên bảo 200 lượng một cọc.

Vương Thái Hòa lấy ra trước một cọc rồi lấp lại y như củ, cũng không dám tri hô lên. Hôm sau đến nhà nhạc phụ nói mình muốn sửa nhà. Hàn viên ngoại hỏi:

- Con có tiền không?

- Không có bao nhiêu, làm tạm ở đỡ.

Nói rồi mua hai tủ đựng bạc, tìm thợ mộc đến xem. Nền đất không phải nhỏ nên phải cất nhà ba tầng trước, hễ động công đến đâu dời vàng bạc đi đến đó. Sau khi lợp nhà xong, đếm vàng nguyên bảo được 600 cọc, mỗi cọc có thể đổi được 50. 000 lượng bạc, bạc nguyên bảo là 400 cọc, cộng chung là 1.000 cọc. Từ đó phát lên giàu sang, tính ra gia sản có hơn 300 muôn lượng bạc. Tại địa phương, Vương Thái Hòa mở nhà đổi bạc, tiệm bán tơ lụa, mua sắm ruộng đất nhà cửa. Ai nấy đều biết Vương Thái Hòa phát tài trở về nhưng không biết phát tài bằng cách nào. Vương Thái Hòa tự nghĩ: "Hồi đó tại phủ Tòng Giang, lão đạo sĩ xem bói cho ta bảo rằng ta phải chết đói. Hiện giờ ta có gia tư to lớn như vầy làm sao chết đói được? Lão đạo sĩ chắc lầm lẫn chung thân đại sự của ta rồi". Từ đó Vương Thái Hòa không tin phục hòa thượng và đạo sĩ nữa, cho rằng tăng đạo đều nói lời yêu ma mê hoặc mọi người. Vương Thái Hòa mỗi năm đến mùa Đông thí cháo, mùa Hè thí trà,

http://tieulun.hopto.org

cho áo quần bông mấy người nghèo khổ, những người già cả tàn tật đều được giúp đỡ, nhưng không chịu trai tăng thí đạo. Hôm nay tại sao kiếm Hòa thượng mời về cúng một muôn lượng bạc sửa cầu? Đó là vì ông ta nhìn thấy mấy chữ trên vách đắp, Tế Điên viết lên đó hai bài thơ tuyệt cú.

Bài đầu là:

Thuở trước Tòng Giang hỏi cát hung
Hàm Linh xem tướng bảo bần cùng
Trái lại hôm nay quá sang trọng
Đều bởi Tô Hưng, Mã Ngọc Dung.

Bài thơ thứ hai:

Ba hôm tỉnh giấc giữa canh tàn
Một vầng lửa đỏ chạy sang Nam
Nạy lên phiến đá nhìn cho kỹ
Bốn sáu bạc vàng lượng đủ ngàn.

Vương Thái Hòa xem rồi ngẫm nghĩ: "Lạ thiệt, chuyện của mình không ai biết, ông Hòa thượng này là thần tiên chắc!". Vì thế mới kêu gia nhân lật đật đuổi theo. Quản gia chạy theo đến đầu thôn thì thấy Hòa thượng đang đi phía trước, bèn nói:
- Mời đại sư phó trở lại. Viên ngoại chúng tôi chịu thí xả một muôn lượng bạc.
Tế Điên mới quay gót trở lại. Vương Thái Hòa gặp mắt, nói:
- Xin mời Thánh tăng vào bên trong ngồi.
Tế Điên vào đến thư phòng, gia nhân dâng trà lên Vương Thái Hòa hỏi:
- Bạch Thánh tăng, việc của tôi làm sao Thánh tăng biết được?
- Ngươi làm sao giấu được tả Ngươi đừng nên hủy báng tăng đạo nhé! Ngươi nên biết có hai câu như thế này: "Tâm không tốt mạng cùng khổ nốt, đến chừng tâm tốt mạng cũng tốt, giàu sang cho đến rốt. Mạng tốt tâm không tốt, giữa đường bị yểu chiết". Nếu người ta làm việc âm chất có thể gặp hung hóa cát, gặp nạn thành an. Lúc kia lão đạo sĩ xem tướng cho ngươi, ngươi có đàng xà vào miệng chủ về chết đói. Nhờ người làm hai việc âm chất nên nét đằng xà biến thành nét thọ đái đấy!
Vương Thái Hòa bây giờ như nằm mơ mới tỉnh. Tế Điên nói:
- Nếu ngươi không tin, ta có cái này để cho người thấy. Ngươi đem một muôn lượng bạc làm việc công đức sửa cầu Vạn Duyên cho chùa Hải Triều, ngày mai tốt ngày khởi công đi. Ngươi bảo người mang bốn khối đá lại đây, ta viết lên đó bốn câu thơ, mỗi khối viết một câu đem gác lên thành cầu, phái hai gia nhân canh chừng. Khối thứ nhất để mọi người xem tự do, nhưng ai muốn xem khối thứ hai phải bỏ ra 200 lượng bạc, muốn xem khối thứ ba phải bỏ 300 lượng bạc, muốn xem khối đá thứ tư phải bỏ 500 lượng bạc. Một ngàn lượng bạc này giúp ngươi tiền rượu xây cầu, nhưng đừng nói ta viết mà nói thần tiên viết nhé!
Vương Thái Hòa nghĩ thầm: "Ai mà chịu bỏ ra 200 lượng bạc để xem một cục đá chớ? Ta dầu có tiền cũng không xài hoang như vậy". Tế Điên nói:
- Ngươi không tin à? Để rồi coi có người đòi xem không cho biết!
Vương Thái Hòa lập tức cho người đến chùa Hải Triều, sửa soạn chuẩn bị làm công quán, lại kêu gia nhân đem bốn khối đá đến cho Tế Điên viết rồi đem bốn khối đá ấy để trên thành cầu, kêu gia nhân canh chừng. Vương Thái Hòa cũng ở chung với Tế Điên tại chùa Hải Triều, không việc gì thì đánh cờ. Cầu Vạn Duyên tiến hành việc tu sửa. Hai gia nhân canh chừng bốn khối đá, nói:
- Thưa các vị đến xem đá, khối đá thứ nhất được xem tự do, muốn xem khối đá thứ hai phải bỏ ra 200 lượng bạc.
Trên đường phố náo động hẳn lên. Mọi người xúm lại xem. Trên khối đá viết câu thơ bảy chữ: "Không phải họ Cao vốn họ Lương". Ai nấy đều cho hai người này ra thai đố. Ai lại chịu bỏ 200 lượng để xem một cục đá? Mọi người bàn tán lăng xăng. Qua mười mấy ngày không ai hỏi tới. Người ta thấy khối đá thứ nhất cười rồi bỏ đi. Một hôm, Vương Thái Hòa nói:

http://tieulun.hopto.org

- Bạch Thánh tăng, lão nhân gia nói có người muốn xem cục đá sao không thấy?
- Người đừng nóng, không quá năm ngày nữa sẽ có người đòi xem mà!
Quả nhiên đến ngày thứ tư, có một vị văn sinh công tử đội khăn văn sinh màu thúy lam, mình mặc áo choàng văn sinh cùng màu, lưng thắt dây tơ, vớ trắng vân hài, gương mặt trắng trẻo, tuấn vũ hơn người, mang theo hai đứa thư đồng gánh theo rương sách và cầm kiếm. Vị văn sinh công tử ấy đến gần xem và hỏi:
- Cục đá này ai viết vậy?
Gia nhân đáp:
- Là thần tiên viết đấy.
- Vị thần tiên ấy ở đâu?
- Công tử không cần biết vị thần tiên ấy ở đâu. Muốn xem khối đá thứ hai thì bỏ ra 200 lượng bạc. Khối thứ nhất cho coi không.
- Tôi chịu bỏ ra 200 lượng bạc, chú giở khối thứ hai cho tôi xem.
Gia nhân lật đật chạy vào chùa Hải Triều báo với Viên ngoại rằng có người muốn xem khối đá. Vương Thái Hòa nghĩ thầm: "Thiệt là có những hạng người này sao? Chịu bỏ ra 200 lượng bạc để coi một cục đá?". Chính mình không tin, bèn bước ra xem thì thấy một vị phục sức theo lối văn sinh công tử. Vương Thái Hòa hỏi:
- Tôn giá muốn xem đá phải không?
- Đúng thế!
- Xem khối đá thứ hai phải bỏ ra 200 lượng bạc.
- Tôi chịu bỏ 200 lượng bạc.
Nói rồi mở rương sách lấy ra 4 lượng vàng tính ra là 200 lượng bạc, giao cho Vương Thái Hòa, Vương Thái Hòa sai gia nhân giở khối đá thứ hai ra. Các gia nhân đều không muốn giở. Vương Thái Hòa nói:
- Tụi bây đứa nào đến rinh, ta thưởng cho 2 lượng bạc.
Các gia nhân nghe nói như vậy, người này muốn rinh, người kia muốn rinh, ai nấy đều muốn đến rinh. Không đầy một khắc, khối đá được rinh ra. Vị văn sinh công tử ấy thấy khối đá thứ hai lại càng ngạc nhiên hơn.
Tại sao vị công tử này chịu bỏ ra 200 lượng bạc để xem khối đá thứ hai? Trong đó có một đoại sự tình. Trên khối đá thứ nhất viết: "Không phải họ Cao vốn họ Lương". Đúng ngay thân thế của công tử này. Cậu ta chính không phải họ Cao mà vốn họ Lương, là người của Lương Vương trang ở huyện Thạch Kháng. Khi cậu ta 5 tuổi nhằm lúc hai quân Kim, Tống đánh nhau, đại đội Hàn Ly Bất trở lại Giang Nam, mẹ con dắt nhau đi lánh nạn, gặp phải đội giặc, mẹ con lạc nhau, con không tìm được mẹ, đứng khóc ở bên đường. Từ đằng kia có một người đi lại, đầu đội mũ lệch, khoác hờ chiếc áo choàng, nói:
- Em nhỏ ơi, tại sao em khóc thế?
Đứa bé dù mới năm tuổi nhưng rất lanh lợi, nói rất rõ ràng.
- Tôi là người Lương Vương trang, tên là Hưng Lang. Mẹ tôi đưa tôi đi trốn không may gặp giặc nên mẹ con thất lạc, tôi tìm không gặp.
- Hãy đi với ta tìm mẹ. Ta là cậu của con đây.
Lương Hưng Lang tuy nhỏ nhưng không chịu lép, nói:
- Ông không phải là cậu tôi, chỉ là anh tôi thôi, anh mang tôi đi tìm mẹ đi!
- Thôi đi với ta.
Nói rồi kéo Hưng Lang đến huyện Cam Tuyền, ở lại tiệm Cao Gia Toàn. Nơi đây bình yên không giặc giã, gặp vị Cao chưởng quỹ, nhà hào phú đến trăm vạn mà không con, vợ chồng mở quán cơm cốt giúp đỡ các bạn nghèo. Chưởng quỹ hỏi:
- Đứa nhỏ mang theo là gì của chú?
Anh chàng bắt cóc con nít ấy nói:
- Tôi họ Lang, kêu là Lang Tán, nó là cháu tôi. Cha mẹ nó giặc bắt đi. Đứa nhỏ này rơi vào tay tôi, tôi định đem bán nó đi đó.
- Để ta xem nào.
Nói rồi kêu Hưng Lang vào phòng chưởng quỹ, cho ăn uống rồi hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Người ấy có phải là cậu của cháu không?
- Không phải, tôi không quen biết người đó. Mẹ tôi dẫn tôi đi trốn, kế gặp giặc mẹ tôi mất tiêu. Ông ấy nói là cậu tôi, tôi nói ông chỉ là anh tôi thôi. Ông ấy nói để dắt tôi đi tìm mẹ.
- Cao chưởng quỹ hỏi rõ ràng xong mới hỏi người bắt cóc:
- Chú muốn bán bao nhiêu?
- Bán 50 lượng bạc.
- 50 lượng bạc tôi đồng ý. Chú viết cho tôi tờ giấy đi!
- Tôi không biết chữ.
- Chú không biết chữ, để bảo thư ký viết thay Trong tiệm của chúng tôi có qui củ, viết như vậy 50 lượng phải bớt phân nửa, còn 25 lượng. Buôn bán trong tiệm phải nộp một phần ba tiền 50 là 15 lượng, bảo thư ký viết giấy tiền công là 10 lượng, cắt đứt hết hai bên không tìm nhau. Bây giờ chú đi đi, không có tiền đưa cho chú. Nếu không chịu, ta sẽ đưa chú lên nha môn, chiếu theo việc bắt cóc con người ta mà tính với chú.

Lương Tán nghe nói ngạc nhiên. Mọi người bàn đi tán lại, định cho hắn ít điếu làm lộ phí cho hắn đi. Cao chưởng quỹ tên là Cao Bá Vạn, người nhà xưng là viên ngoại, giữ Lương Hưng Lang ở lại, mướn vú già nuôi nấng, xin một cho mười, đổi tên là Cao Đắc Kế. Lớn lên rước thầy dạy học. Đến 16 tuổi cưới vợ cho, vợ chồng Dương viên ngoại chỉ có một đứa con gái. Qua 5, 6 năm, hai vợ chồng Dương viên ngoại nối nhau qua đời, hai phần gia tài đều về một mình Lương Hưng Lang hưởng trọn. Ngày kia, Lương Hưng Lang nói với vợ:

- Ta vốn là người ở Lương Vương trang, hiện giờ cha mẹ đã qua đời, ta muốn đi tìm hỏi cha mẹ ruột thất lạc nơi nào. Nếu như đã chết, ta đưa hài cốt trở về, nếu như còn sống ta rước về phụng dưỡng. Ta đi lần này đem theo vàng nhiều bạc ít, ngầm giắt châu báu giả dạng làm thư sinh du học, không định là mấy năm trở về, mọi việc trong nhà toàn giao phó cho nương tử.

Dương thị nói:

- Đó là một phần hiếu đạo của quan nhân, tôi cũng không dám ngăn cản. Xin quan nhân cứ đi đi!

Lương Hưng Lang bèn mang theo hai đứa thư đồng, gặp núi viếng núi, gặp chùa lễ chùa, cầu thần Phật bảo hộ cho mẹ con được gặp. Hôm nay đến Vạn Duyên kiều, nhìn thấy chữ viết trên khối đá, được La Hán gia chỉ dẫn đường mê cho hiếu tử.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 160

Lương Hưng Lang ngàn lượng xem ẩn thi
Tế Thiền sư Phật pháp chỉ hiếu tử

Lương Hưng Lang khi đến Vạn Duyên kiều nhìn trên khối đá thấy viết: "Không phải họ Cao vốn họ Lương", bèn nghĩ thầm: "Mình ra đi bao lâu nay mà không phăng được manh mối nào, cũng không biết Lương Vương trang ở đâu! Chắc là thần tiên mách bảo cho đây. Chỉ cần tìm được mẹ ta, tốn mấy ngàn lượng cũng chẳng hề gì". Vì thế mới lấy ra 4 lượng vàng tính thành 200 lượng bạc để được xem khối đá thứ hai. Vương viên ngoại bảo gia nhân trên đá viết là: "Khéo léo giả trang kiếm huyên đường". Lương Hương Lang xem rồi rõ ràng là nói về mình, bèn hỏi:

- Khối đá thứ ba có chữ không?
- Muốn xem khối thứ ba phải bỏ ra 300 lượng bạc.
- Tôi muốn xem khối thứ ba.

Nói rồi liền lấy ra 6 lượng vàng tính thành 300 lượng bạc giao cho Vương viên ngoại. Vương Thái Hòa nghĩ thầm: "Thiệt lạ! Vậy mà cũng có người bỏ tiền ra xem". Rồi bảo gia nhân khiêng ra khối đá thứ bạ Lương Hưng Lang nhìn thấy trên khối đá thứ ba viết là: "Hưng Lang muốn gặp bà mẹ đẻ". Lương Hưng Lang nhìn thấy như vậy lại càng đúng với mình hơn nữa, bèn nói:

- Ngươi đem nốt khối đá kia cho ta xem.

Gia nhân nói:

- Muốn đem khối đá thứ tư phải bỏ ra 500 lượng bạc.
- Ngươi có gạt người ta không đó?
- Không gạt đâu! Công tử thích xem thì xem, còn không thích thì thôi.

Lương Hưng Lang nghĩ thầm: "Mình bỏ ra 500 lượng rồi, lại phải bỏ ra 500 lượng nữa, chỉ cần biết được mẹ ta thất lạc ở đâu là được. Đừng nói chi 1.000 lượng, dù 2.000 lượng mình đâu có tiếc". Nghĩ rồi lại lấy 10 nén vàng ra. Vương Thái Hòa bảo gia nhân khiêng khối đá thứ tư ra xem. Trên khối đá viết: "Đi đến Lâm An hỏi Pháp Vương". Lương Hưng Lang xem thấy câu này, "a" lên một tiếng, cơ hồ đứng không vững. Tự mình suy nghĩ: "Không xong rồi, đây chắc có người biết tâm trạng ta từ nhà ra đi mới bố trí gạt ta lấy 1.000 lượng bạc đây". Nhưng rồi lại nghĩ: "Nhũ danh của ta không ai biết, đây thật là khiến người khó lường!". Nghĩ rồi bèn hỏi:

- Các vị Ở đây có ai biết Lâm An Pháp Vương là thế nào không? Có phải là địa danh hay tên người?

Ai nấy đều lắc đầu nói:

- Không biết.

Nghe nói như thế, Lương Hưng Lang càng cảm thấy lòng như dao cắt. Lúc ấy từ đâu đi tới một vị lão trượng, mọi người đồng nói:

- Công tử muốn hỏi ông già này đi. Ông ta được gọi là Phúc thần thánh nhân đấy, việc gì ông ta cũng biết cả.

Lương Hưng Lang lật đật bước tới thi lễ, nói:

- Thưa cụ, xin cho hỏi thăm, cụ có biết Lâm An Pháp Vương là ở đâu không?
- Công tử muốn hỏi Lâm An thì từ đây về phía Đông nam 20 dặm có một tòa Hưng Long trấn. Hãy đến đó hỏi thăm, ở đây không ai biết đâu.

Lương Hưng Lang nghe nói liền kêu thư đồng gánh cầm kiếm, rương sách đi ngay về hướng Đông nam. Đi ước 20 dặm, thấy trước mắt có tòa thị trấn, dưới gốc cây ngoài cửa thôn có hai cụ già đang đánh cờ. Một ông mặt trắng râu dài, một ông tướng mạo rất thanh kỳ cổ quái. Lương Hưng Lang bước tới hỏi:

- Xin hai vị lão nhân gia cho tôi hỏi thăm, có tên là Lâm An Pháp Vương hai vị có biết không?

Một ông già nghe nói, đáp:

- Lâm An thì ta biết. Trước khi nhà Kim và Tống chưa đánh nhau, Hưng Long trấn này tên là Lâm An trấn; về sau nhà Tống thiên hạ thái bình mới đổi là Hưng Long trấn. Còn tên Pháp Vương thì ta không biết.

Ông già kia mới nói:

- Này hiền đệ, chú không biết là phải. Ta lớn hơn chú mấy tuổi nên có biết. Hồi ta 12, 13 tuổi thì chú còn bé xíu làm sao nhớ được? Chùa ni cô Như Ý am ở đầu thôn này ta nhớ ngày trước gọi là

http://tieulun.hopto.org

Pháp Vương am, sau này đổi tên là Như Ý am. Muốn hỏi tên Pháp Vương, tôn giá cứ đến đó mà hỏi.
Cám ơn hai cụ già, Lương Hưng Lang lật đật dắt thư đồng đi về hướng cửa thôn. Phía Bắc đường có một cái miếu với bảng đề là Như Ý am. Nghe tiếng gõ cửa, từ bên trong một ni cô nhỏ ra mở cửa, hỏi:
- Thí chủ muốn tìm ai?
- Chúng tôi muốn đến dâng hương.
- Nơi chúng tôi là chùa ni.
- Dù chùa miếu nào tôi cũng chỉ xin dâng hương thôi!
Vị ni cô nhỏ bèn dẫn vào đại điện. Lương Hưng Lang đốt hương dâng lên xong mới nói:
- Thưa tiểu sư phó, xin dẫn tôi đi dạo quanh trong miếu có được không?
- Được chớ!
Vị ni cô nhỏ đồng ý và dẫn Lương Hưng Lang đi thăm các phòng trong viện. Miếu này ba tầng điện, hai bên có nhà chái rất là rộng rãi. Đi tới đi lui qua đến nhà chái phía Đông. Viện này có ba gian phòng Bắc, hai bên có phối phòng, ngoài cửa phòng Bắc treo một tấm bảng với ba chữ: Băng Tâm đường. Lương Hưng Lang nhìn thấy tấm bảng, biết ở viện này có người sương phụ thủ tiết. Còn đương đứng ngơ ngẩn thì thấy từ trên Bắc Phòng đi ra một bà cụ hơn 60 tuổi, tóc bạc như sương, mặc y phục bình thường. Lương Hưng Lang nhìn bà cụ này, không tự chủ được, trong lòng, buồn bã không cầm được nước mắt. Bà cụ già kia nhìn thấy người trước mặt đôi mắt mộng đỏ, lệ chảy chứa chan, do sự giao cảm của tình mẹ cũng thấy xốn xang nhưng không dám nhìn, mới hỏi:
- Tôn tánh của tiên sinh là gì?
- Tôi họ Lương, nhũ danh là Hưng Lang.
Bà cụ nghe rồi lòng như dao cắt, nói:
- Con ơi, mẹ tưởng rằng đời này mẹ con ta không được gặp nhau nữa, nào ngờ bây giờ mẹ được gặp lại con.
Lương Hưng Lang kêu lên một tiếng "Mẹ Ơi!", càng thảm thiết hơn.
Bà cụ, mẹ của Lương Hưng Lang, tại sao lại lạc vào miếu này? Phàm làm việc gì cũng có định số! Từ khi hai mẹ con thất lạc nhau, bà cụ không tìm được con, mới nghĩ thầm: "Ta còn sống làm chi nữa?" Nghĩ rồi định tự vận. May gặp một người hảo tâm huyên giải:
- Bà đừng chết, thảng như con bà còn sống, tương lai cũng có thể mẹ con gặp lại. Bà cũng nên tìm một cái ni am nào đó ở đỡ, rồi lần lần tìm hỏi tin tức của con bà.
Bà cụ nghe nói cũng phải, bèn xin vào ở am Pháp Vương. Miếu này cách Lương Vương trang ba dặm. Vị lão ni ở miếu này là người trung hậu, thấy hoàn cảnh của bà cụ Lương như thế mới nói:
- Bà nên ở đây với tôi, bao giờ có tin tức của con bà rồi hãy đi. Còn nếu không tin tức thì cứ ở lại miếu này tu hành cùng tôi.
Thế rồi bà cụ Lương ở lại miếu ấy sống cuộc đời khắc khổ, sớm hôm tụng niệm qua ngày. Về sau, những thôn trang phụ cận đều biết ở trong miếu có bà cụ Lương thủ tiết, mọi người mới đưa đến một tấm bảng ba chữ "Băng Tâm đường" để kính tặng. Bà cụ Lương suốt ngày ăn chay niệm Phật cầu nguyện thần linh hiển ứng cho mẹ con gặp mặt. Hôm nay quả nhiên Lương Hưng Lang đã đến. Hai mẹ con gặp mặt ôm nhau khóc ròng. Hưng Lang nói:
- Mẹ Ơi, mẹ đừng khóc nữa! Con bây giờ đã cưới vợ Ở huyện Cam Tuyền, cha mẹ nuôi đã nuôi con khôn lớn, bây giờ hai cụ đã qua đời, con mới tìm mẹ đây. Mong ơn thần nhơn chỉ bảo mới được gặp lại mẹ. Mẹ sanh con ra cực khổ mà con chưa có thể sớm thăm tối viếng lần nào, để mẹ phải cực khổ như thế này! Hôm nay con xin rước mẹ về để mẹ hưởng phước thanh nhàn tự tại với con.
Bà cụ nghe xong mới nói:
- Con ơi! Mẹ con ta hôm nay gặp nhau cũng là nhờ thần linh giúp đỡ, vì mẹ suốt ngày đốt hương cầu nguyện, chỉ mong cho mẹ con ta được gặp mặt. Bây giờ mẹ đã gặp con là mãn nguyện lắm rồi, con cũng không cần phải rước mẹ đi. Mẹ đã xuất gia thờ phụng Phật Tổ, không còn muốn trở lại thế tục nữa.
Lương Hưng Lang nghe nói, cố sức năn nỉ để rước bà cụ về. Nhưng bà cụ giữ ý không đổi. Lương Hưng Lang không còn cách nào hơn, bèn đem cả gia quyến về Hưng Long trấn, và cất cho bà cụ một ngôi chùa để tu hành tịnh dưỡng, phần Lương Hưng Lang cũng được luôn luôn đến trong chùa

http://tieulun.hopto.org

thăm hỏi. Ngày kia, Lương Hưng Lang nghĩ: "Để mình đến thử Vạn Duyên kiều xem thử mấy khối đá do ai viết. Ta phải hỏi ra lẽ mới được". Nghĩ rồi bèn dắt theo hai đứa thư đồng đến Vạn Duyên kiều. Vạn Duyên kiều sắp làm xong. Lương Hưng Lang hỏi thăm mới biết mấy chữ đó là do Tế Công Thiền Sư viết, Lương Hưng Lang muốn gặp mặt Phật sống Tế Điên. Ngay lúc ấy, Vương Thái Hòa cùng Tế Điên đến Vạn Duyên kiều để giám sát, có người chỉ dẫn:
- Vị Hòa thượng kiếc kia chính là Tế Điên trưởng lão trong chùa Linh Ẩn đấy!
Lương Hưng Lang vội bước tới hành lễ và nói:
- Thánh tăng ở trên, đệ tử xin ra mắt! Trước đây mong nhờ Thánh tăng chỉ bảo cho mới tìm được mẹ, đệ tử thật cảm ơn vô cùng!
- Ngươi đứng dậy đi, không cần phải hành lễ! Mẹ con ngươi đã gặp mặt rồi, ngươi phải hết lòng báo hiếu nhé! Thôi, ngươi hãy trở về đi.
Lương Hưng Lang còn muốn dâng tạ lễ vật cho Thánh tăng trưởng lão, nhưng Tế Điên nói:
- Không cần đâu! Hòa thượng ta thường nói: Một là không chứa của, hai là không chứa oán, ngủ cũng an giấc, đi cũng tự do.
Lương Hưng Lang không cách gì hơn đành cáo từ trở về. Vương Thái Hòa đương cùng Tế Điên giám sát công trình, bỗng thấy từ đằng kia, một trận gió trốt thổi lại. Tế Điên nói:
- Tới rồi, tới rồi!
Vương Thái Hòa nhìn xem, thấy theo trận gió trốt là một vị lão đạo sĩ tóc bỏ xõa, mình cao tám thước, mặt mũi vàng ệch, ba chòm râu đen nhánh phất phơ, mặc đạo bào bằng đoạn màu lam. Vương Thái Hòa nhìn rồi ngạc nhiên thấy lão đạo sĩ chạy nhanh tới trước cúi chào Tế Điên. Lão đạo sĩ mới đến không phải người nào khác, chính là Hoàng diện chân nhân Tôn Đạo Toàn. Tế Điên hỏi:
- Ngộ Chơn, con đến đây có việc gì thế?
- Từ khi chia tay ở núi Thiên Thai, con trở về miếu, sắp xếp mọi việc xong, đến chùa Linh Ẩn tìm lão nhân gia, nghe nói lão nhân gia đã đến sửa Vạn Duyên kiều, con bèn ở lại trong chùa chờ đợi; nào ngờ tại thành Lâm An lại xảy ra một tai họa tày trời. Quan Tri huyện Tiền Đường phái con đến thỉnh lão nhân gia trở về.
Tế Điên án linh quang đã biết trước rõ ràng, vẫn hỏi:
- Ở Lâm An xảy ra việc gì thế?
- Nhân vì quan tân nhiệm của huyên Tiền Đường là Triệu Văn Huy; ông ta vốn xuất thân từ lưỡng bảng, từ khi đáo nhiệm đến nay, hành sự rất thanh liêm, yêu dân như con đẻ. Nào ngờ trên mặt đất lại xuất hiện một nghịch án, em của Tần Thừa tướng là Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên vốn là một tên ác bá, không chừa một việc xấu nào. Hắn ta ỷ anh mình là quan Tể tướng đương triều không ai dám động đến hắn, nên Vương Thắng Tiên trong nhà có đến 30 người hầu thiếp như phu nhân. Có một người hầu thiếp được sủng ái là em gái Điền Quốc Bổn. Cô này nguyên là ca kỹ xuất thân, giỏi về đàn hát. Hôm ấy, Vương Thắng Tiên muốn đến hồ Tâm Đình ở Tây Hồ để thưởng nhạc uống rượu, mới kêu Điền thị dẫn a hoàn, vú em đi trước. Ba cỗ kiệu đang đi trên Tô Đê ở Tây Hồ, bỗng nhiên gặp một luồng gió trốt vây lấy kiệu xoắn đi mấy vòng, đến nỗi người kiêng kiệu mở mắt không ra, đến khi gió trốt qua đi, nhìn lại thì không thấy tung tích Điền thị đâu nữa! Những a hoàn, vú em trong kiệu nhỏ mỗi người bị một dao chết tốt. Mọi người sợ đến nỗi mắt mở trừng trừng, miệng há hốc.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 161

Dạo Tây Hồ, ác bá gặp yêu tinh
Xem kệ ngữ, lén thăm chùa Bạch Ngư

Việc ái thiếp của Vương Thắng Tiên bị gió trốt cuốn đi mất, a hoàn vú em bị giết chết mà không tìm được hung thủ và cũng không có đối chứng, có người báo với Vương Thắng Tiên. Nghe được việc này, Vương Thắng Tiên nổi giận ra hạn cho quan huyện Tuyền Đường ba ngày phải tìm ra vụ án.
Quan huyện Tiền Đường nghe tin này vội mang Hình phòng, Ngỗ tác đi khám tử thi, a hoàn vú em đều bị ngay yết hầu một dao chết tốt, ngoài ra không vết thương nào khác.
Quan huyện nghĩ: "Việc này rất lạ lùng". Trở về nha môn phái Triệu đầu, Trương đầu, Vương đầu, Lý đầu mau mau đi bắt hung thủ. Triệu đầu, Vương đầu vội quỳ xuống thưa:
- Kính bẩm lão gia, vụ án này xin lão gia ban ân cho, bọn hạ dịch biện không được. Xin lão gia nghĩ tình, nếu là người thì có thể trói được, còn đây là gió trốt thì làm sao mà bắt được?
- Trong gió trốt đó chắc phải có duyên cớ chớ? Các người phải có biện pháp gì bắt mới được. Hiện tại Vương đại nhân hạn cho ta ba ngày, nếu không tìm ra hung thủ, cả đến chức của bản huyện cũng khó giữ vững nữa là.
- Biện án lạ lùng chỉ có một người có thể làm được thôi!
- Ai vậy? Nói mau đi.
- Hiện Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn là vị Phật sống đương thời, thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên, biết rõ được việc quá khứ, vị lai. Lão gia nên đi đến chùa Linh Ẩn bái phỏng Tế Công nhờ người toán giùm mới có thể biện được vụ án này.
- Được!
Quan tri huyện nói rồi, lập tức truyền đem kiệu dẫn theo Triệu đầu, Vương đầu, Trương đầu, Lý đầu, Tôn đầu, Lưu đầu, Mã đầu cùng đi đến chùa Linh Ẩn. Đương sai đến hỏi thăm, vị canh giữ cửa nói:
- Tế Công không có ở trong chùa.
Chính là lúc Tôn Đạo Toàn đang ở trong chùa, ông ta từ núi Thiên Thai trở về miếu mình, thu xếp công việc xong, bèn trở về chùa Linh Ẩn tìm Tế Điên. Tế Điên còn chưa trở về nên Tôn Đạo Toàn ở lại chờ đợi. Hôm nay nghe nói có quan Tri huyện Tiền Đường đến bái phỏng Tế Điên nên Tôn Đạo Toàn bước ra xem, nói:
- Sư phó tôi lên cầu Vạn Duyên rồi, lão gia có việc gì thế?
- Tôn giá đây là thiếu sư phó phải không?
- Vâng.
- Thưa thiếu sư phó, xin người chịu khó mời Thánh tăng trở về có được không?
- Được chớ, lão gia có việc gì cần kíp thế?
Quan huyện mới đem câu chuyện phu nhân của Vương Thắng Tiên bị gió trốt cuốn đi, a hoàn vú em bị giết cả thuật lại. Tôn Đạo Toàn nói:
- Xin lão gia trở về nha môn đợi tin, tôi đi kiếm sư phó đây!
- Thiếu sư phó nên đi ngay đi, phải sáng mai trở về mới tốt, đi về phải mất 5, 6 trăm dặm đấy!
- Được mà! 1.000 dặm tôi có thể đi về kịp trong ngày.
Quan huyện bán tín bán nghi, trở về. Tôn Đạo Toàn vận chuẩn cước phong hai tiếng đồng hồ sau tới Vạn Duyên kiều, gặp Tế Điên, hành lễ rồi nói:
- Con vâng lệnh của Tri huyện Tiền Đường đến mời sư phó.
- Tri huyện Tiền Đường thỉnh ta có việc gì thế?
Tôn Đạo Toàn mới đem chuyện gió trốt giết người thuật lại từ đầu đến cuối. Tế Điên nói:
- Hiện giờ ta không thể về được, phải đợi Vạn Duyên kiều hoàn thành mới có thể trở về. Ta đưa con một phong thư, con đem về đưa cho quan Tri huyện Tiền Đường nói ông ấy theo lời ta dặn trong thư mà hành sự thì có thể bắt được hung thủ.
Tôn Đạo Toàn gật đầu ưng thuận. Tế Điên viết một bức thư giao cho Tôn Đạo Toàn, trên phong bì vẽ bầu rượu và bảy cái ly, đó là ký hiệu của Tế Điên. Tôn Đạo Toàn nhận lãnh phong thư từ biệt Tế Điên xong, vận cước phong trở về nha môn. Trực nhật vào trong bẩm báo, quan huyện cho mời vào. Tôn Đạo Toàn vào đến thư phòng, quan huyện nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thiếu sư phó đi mau thiệt! Đi về có mấy tiếng đồng hồ thôi.
- Tôi bị lạc đường một lúc, nếu không thì về còn sớm hơn.
- Thiếu sư phụ có gặp Thánh tăng không?
- Sư phó tôi tạm thời không về được, bảo tôi mang bức thư này về cho lão gia.
Nói rồi móc ra một phong thư đưa cho quan Tri huyện. Quan huyện thấy trên bì thư có một bầu rượu và bảy cái ly, bèn mở thư ra xem, thấy đề là:
- Vài lời gởi lão gia quan huyện Tiền Đường rõ: Bần tăng là người thế ngoại không thể tham dự biện lý việc quốc gia được. Lão gia nếu muốn bắt hung thủ hãy chiếu theo 8 câu thơ của bần đạo dưới đây mà hành sự thì có thể bắt được giặc. Những việc khác gặp mặt sẽ nói sau. Thư chẳng hết lời.
Bên dưới viết là:

Gặp phải việc này chớ nóng lòng
Hoa hoa thái tuế há nhiêu dong
Nếu hỏi sát nhơn danh cùng tánh
Ngày rằm tháng tám trăng nửa không.

Bên dưới lại có bốn câu:

Gặp phải việc này lòng chớ vội
Hoa hoa thái tuế chẳng hòng thôi
Muốn hỏi sát nhơn nơi trú xứ
Bạch Ngư giả dạng hỏi mới rồi.

Quan huyện xem xong, suy nghĩ hồi lâu rồi mới nói:
- Trong thư Thánh tăng dạy ta phải lén đi thăm hỏi, nhưng không biết Bạch Ngư là tên người hay tên đất? Hôm nay trời đã tối, ngày mai phiền thiếu sư phó giúp bản huyện tra hỏi việc này.
- Cũng được! Tôn Đạo Toàn đáp.
Quan huyện lưu Đạo Toàn lại, khoản đãi cơm rượu rồi lui về phòng an nghỉ. Hôm sau, điểm tâm xong, quan huyện thay đổi thường phục, dẫn gia nhân là Triệu Thăng lén đi tham phỏng. Một mặt sai tám vị Ban đầu là Triệu đại, Vương nhị, Trương tam, Lý tứ, Tôn ngũ, Lưu lục, Cảnh thất, Mã bát cùng Tôn Đạo Toàn ra ngoài tra xét. Quan huyện Triệu Văn Huy dẫn lão quản gia ra cửa cấm, chậm chậm đi về phía trước, trong dạ trù trừ: "Không biết Bạch Ngư là cái gì đây?".
Đi được ba bốn dặm, quan huyện cảm thấy mõi mệt, định tìm một chỗ nào nghỉ đỡ, uống một chén trà giải lao. Ngước đầu nhìn quanh, thấy ở sườn núi phía Bắc có rừng tòng rậm rạp, thấp thoáng màu vách đỏ, chắc ở đó là một ngôi chùa miếu lớn. Quan huyện nghĩ thầm: "Am quán chùa viện, đều là trà viên của khách qua đường, mình có thể đến đó nghỉ đỡ được". Nghĩ rồi, bèn nói:
- Này Triệu Thăng, chúng ta lên miếu trên núi kiếm một chén trà nóng đi.
Triệu Thăng gật đầu, chủ tớ lần theo con đường nhỏ lên sườn núi. Đến gần xem kỹ, trước miếu có một tòa Thạch Bi lầu, trên viết bốn chữ: Đồng tham tạo hóa. Sau Thạch Bi lầu là sơn môn, hai bên có hai cửa phụ đều đóng kín. Trên sơn môn đề: Sắc kiến cổ tích Bạch Ngư tự. Triệu Văn Huy nhìn thấy mấy chữ này trong lòng rúng động: "Tế Công Thiền sư viết bốn câu thơ:

Gặp phải việc này lòng chớ vội
Hoa hoa thái tuế chẳng hòng thôi
Muốn hỏi sát nhơn nơi trú xứ
Bạch Ngư giả dạng hỏi mới rồi.

Phải chăng chính là chùa Bạch Ngư này?".
Lại nhìn kỹ, bên ngoài của phụ phía Đông có con đường nhỏ cỏ không cao, chắc là lối thường ra vào, bèn bước tới cửa phía Đông gõ hiệu. Một lát sau nghe bên trong có tiếng:
- A Di Đà Phật.

http://tieulun.hopto.org

Người ra mở cửa là một chú sa si độ 18, 19 tuổi, mặc áo ngắn, vớ trắng vân hài, gương mặt trắng trẻo, mày thanh mắt sáng. Chú sa di ngước đầu nhìn khách rồi hỏi:
- Hai vị thí chủ đến đây có việc chi?
- Chúng tôi đến dâng hương.
- Xin mời thí chủ.
Triệu Văn Huy cùng gia nhân đi vào trong. Vị Hòa thượng nhỏ đóng cửa lại và đi trước dẫn đường vào đại điện. Triệu Văn Huy đốt hương vái lạy xong, chú sa di nói:
- Xin mời thí chủ vào ngồi nơi khách đường. Trong chùa này trước sau là năm từng điện.
Quan huyện từ đại điện đi qua phía Tây gặp bức bình phong bốn cánh, hai cánh mở hai cánh đóng. Tiến vào nhà ngang ở phía Tây là năm gian Bắc thượng phòng. Hai bên đều có ba gian phối phòng. Trong viện rất là u nhã. Chú sa di vén rèm ở Tây phối phòng lên, chủ tớ quan huyện bước vào nhìn thấy: một chiếc bàn bát tiên, trên đó rất nhiều kinh sách, với hai chiếc ghế dựa hai bên. Quan huyện tới ngồi ở ghế dựa. Chú sa di hỏi:
- Thí chủ họ chi?
- Tôi họ Triệu. Thưa tiểu sư phó, trong chùa ta có mấy vị đương gia?
- Có sư phụ tôi, sư thúc tôi và bốn huynh đệ tôi thôi, ngoài ra là những người thuê công. Thí chủ từ đâu đến đây?
- Chúng tôi là người phương xa, nhân qua đây ghé vào dâng hương vàn cảnh.
- Vâng vâng, thí chủ ngồi đây chốc lát, tôi đi đun trà.
Vị tiểu hòa thượng nói chuyện để lộ cái răng nanh, nói xong bỏ ra ngoài. Triệu Thăng thấy vị hòa thượng đi rồi bước vào trong viện xem thử. Giữa nam gian Bắc phòng có một hành lang rộng thông ra hậu viện. Nhà hai bên đều có rèm thả xuống. Triệu Thăng đi đến Bắc phòng vén rèm lên xem, nghe mùi hương lan xạ son phấn nức mũi, nhìn vào bên trong thấy: kê sát tường Bắc là một cái giường, màn che rũ xuống. Trong nhà có một cái bàn trang điểm, đủ cả gương soi và rất nhiều phấn sáp gương lược dành cho phụ nữ. Triệu Thăng nghĩ thầm: "Lạ thiệt, trong chùa hòa thượng sao lại có những đồ dùng như thế này?". Còn đương ngơ ngẩn hoang mang thì chú sa di từ đằng sau bưng trà đi lên, thấy Triệu Thăng ở đó nhìn trộm bèn nói:
- Ông làm gì ở đây?
- Tôi xem vậy mà!
- Ông đừng có đi lung tung như vậy, trong chùa chúng tôi thường có thái thái của quan phủ đến dâng hương, nếu ông gặp phải thì bất tiện lắm đó!
Chùa của hòa thượng các ông sao lại có những đồ phấn sáp gương lược? Sắm ra để làm gì thế?
- Sư phó chúng tôi thích nghe mùi phấn sáp gương lược nên mua để ngửi đó!
- Câu nói này không ổn rồi đa!
Hai người đương cải nhau, thì đằng sau một vị hòa thượng đi ra. Vị này mình cao chín thước, đầu to cổ ngắn, tóc xỏa tết thành một vòng kim cô, gương mặt mùa tía lồi lõm đầy mụt thịt, mày to mắt lớn, mình mặc tăng y bằng lụa màu lam, áo lót bằng lụa màu nguyệt bạch, vớ trắng vân hài, trong tay cầm cây phất trần lóng lánh, nói:
- Ai ở đây làm ồn lên thế?
Chú sa di nói:
- Thưa sư phó, những người này đến dâng hương, đi lung tung khắp nơi, con cản không được.
- Họ tới đây mấy người?
- Ở Tây phối phòng còn có một vị nữa.
Vị hòa thượng cười ha hả, nói:
- Ta tưởng là ai, té ra là quan huyện. Ta định chắc là ông đến là việc của Vương Thắng Tiên đây. Ta nói cho ông biết: Những việc đó là do ta làm đấy!
Quan Tri huyện nghe nói câu đó thất kinh, chắc mẻm trong bụng: "Hôm nay tới chùa này dữ nhiều lành ít". Nhưng không biết hung tăng này là ai?

http://tieulun.hopto.org

Hồi 162

Tôn Đạo Toàn hét đuổi yêu hòa thượng
Châu Đắc Sơn cùng khốn gặp người khi

Vị hòa thượng ở chùa Bạch Ngư gặp quan Tri huyện coi như chẳng ra gì, chẳng những không sợ mà còn cười ha hả nói:
- Quan huyện thái gia, ông đến đây chắc là vì vụ án của Vương Thắng Tiên, chớ gì? Vụ án đó do chính sái gia làm đó. Ông đến đây muốn làm gì ta?
Quan huyện thấy sự tình không ổn ấy, sợ đến xanh cả mặt, vội nói:
- Hòa thượng, ông nhìn lầm rồi, tôi đâu phải là quan huyện, tôi là khách thương đi đường mà!
Hung tăng cười ha hả, nói:
- Ông không cần chối, huyện Tiền Đường ta thường đi qua luôn.
- Hòa thượng, ông không nên nhận lầm người như thế. Tôi xin cáo từ về đây.
Nói rồi đứng dậy định đi ra ngoài. Hòa thượng nói:
- Đâu có thể đi được? Hôm nay ông tự dẫn xác đến chùa ta thì đừng hòng chạy trốn. Việc này kêu là: "Thiên đường có nẻo ông không đến, Địa ngục kín bưng muốn nhảy vào". Đồ đệ đâu? Trói tên tặc quan này lại cho ta!
Lập tức chú tiểu từ bên trong chạy ra trói huych cánh chõ huyện quan lại!
Vị hòa thượng ở chùa Bạch Ngư tên là Nguyệt Minh, ông ta có ba người sư đệ tên là Nguyệt Lãng, Nguyệt Không và Nguyệt Tịnh. Nguyệt Không và Nguyệt Tịnh không ở trong chùa, chỉ còn lại Nguyệt Lãng thôi. Hai vị hòa thượng này chính là bọn mê tửu sắc. Trong chùa có làm một hầm vách đôi để giấu mấy người phụ nữ đều là mua về ở xóm yên hoa. Hai vị này đều có yêu thuật tà pháp. Ngày kia họ đến Tây Hồ dạo chơi, gặp ái thiếp của Vương Thắng Tiên là Điền thị đang ngồi kiệu, mười phần xinh đẹp, hai vị hòa thượng này thấy được phát động dâm tâm, Nguyệt Minh nói:
- Này sư đệ, chú xem giai nhân này thật là tuyệt sắc, chúng mình hãy thi triển pháp thuật cướp quách nàng ta đi.
Tức thì đất bằng nổi trận quái phong lôi Điền thị từ trong kiệu ra vác chạy đi. A hoàn vú em thấy vậy sửa soạn la, bị hòa thượng rút giới đao ra giết chết. Đem Điền thị về chùa, hòa thượng nói:
- Nếu nàng không thuận nghe ta, ta sẽ giết chết.
Điền thị vốn xuất thânn từ ca kỹ, có gì mất mà chẳng thuận theo, hiến dâng đủ kiểu cho hai vị hòa thượng. Hai vị hòa thượng cứ tưởng việc này không ai biết, nào ngờ bị Tế Điên chỉ ngay ra. Hôm nay Nguyệt Minh thấy Tri huyện đến, vì ông ta thường thấy quan huyện thăng đường xử án để tự do ai muốn xem thì xem, nên biết mặt quan huyện. Nguyệt Minh nghĩ thầm: "Ông ta đã đến đây rồi, không thể nào thả ông ta về được. Chi bằng trảm thảo trừ căn để khỏi còn mầm sẽ mọc lại; thả cọp về rừng, mài giũa nanh vuốt, quyết định sẽ hại người".
Nghĩ rồi liền sai chú sa di bắt quan huyện trói lại. Triệu Thăng thấy vậy, nói:
- Hay cho ông hòa thượng, thiệt lớn mật dữ a! Bây đúng là tặc hòa thượng.
Nói xong lật đật bỏ chạy ra ngoài. Hòa thượng nói:
- Đừng để nó chạy, hãy bắt nó lại!
Câu ấy vừa nói xong thì cửa ngách bên ngoài đánh rầm một cái mở toang ra. Từ bên ngoài, Triệu đại, Vương nhị… tám vị Ban đầu nhảy xô vào. Tám vị Ban đầu này cũng lén đi tre xét, vừa mới tới cửa chùa thì nghe bên trong tiếng Triện Thăng la hét. Tám vị này phá cửa chạy vào, tay cầm thước sắt định động thủ. Hòa thượng lấy tay chỉ một cái, dùng định thân pháp trồng cứng họ lại và rút giới đao định kết thúc tánh mạng họ. Ngay lúc đó bên ngoài có tiếng hét vang:
- Hay cho đồ nghiệt chướng lớn mật! Ngay ban ngày mặt giữa trời quang mà dám giết người ở đây chớ! Hãy đợi sơn nhân ta đến rồi biết!
Hòa thượng nhìn thấy người đến chính là Tôn Đạo Toàn, bèn nghĩ thầm: "Sự tình này không xong rồi, chuyện bé xé thành to, trong 36 chước chạy trước là hơn!". Nghĩ rồi lật đật chạy vào trong, nói cho sư đệ là Nguyệt Lãng biết rồi dắt đồ đệ mở cửa sau chuồn mất. Tôn Đạo Toàn mắc lo cứu tám vị Ban đầu không thèm rượt theo. Lại mở trói cho quan huyện rồi đi tra xét các chỗ, tìm thấy từ trong vách đôi năm người phụ nữ, đồng đưa về cả nha môn. Khi tra hỏi năm người này thì một người trong đó là Điền thị, ái thiếp của Vương Thắng Tiên, còn bốn người kia đều là kỹ nữ. Tại đại

http://tieulun.hopto.org

đường truyền thả họ ngay, đem chùa Bạch Ngư sung vào cửa công, mời một vị tăng khác về trụ trì. Phần Điền thị, khi gặp Vương Thắng Tiên bảo rằng mình không thất tiết; kỳ thật ả ta đã hú hí với hòa thường hai đêm rồi. Âu đó cũng là báo ứng của Vương Thắng Tiên, hắn ta thường hay bá chiếm phụ nữ nhà lành, giờ đây ái thiếp của hắn bị người ta cướp đi! Điền thị là người hắn yêu quí nhất, bây giờ tìm lại được, hắn ta rất vui mừng, bảo quan huyện sau vụ án kiếm bắt các hòa thượng ấy. Về phần quan huyện, manh mối đã tìm ra, không bị quấy rầy nữa. Vụ án coi như đã kết thúc, Tôn Đạo Toàn cáo từ trở về chùa. Mấy ngày sau, Tế Điên cũng trở về chùa vì công trình sửa Vạn Duyên kiều đã kết thúc. Quan huyện nghe nói Tế Công đã về đang ở tại chùa mới sai người mời Tế Điên đến nha môn, đặt tiệc khoản đãi ăn uống vui vẻ. Tri huyện nói:
- Thánh tăng không có việc gì nên ở lại huyện nha chơi ít hôm.
- Ta phải đi đây, còn có việc gấp cần làm. Chúng ta lúc rảnh sẽ nói chuyện sau.
Tế Điên nói xong cáo từ ra khỏi nha môn. Vừa đến cửa Tiền Đường thấy gần cửa có một tiệm đậu hũ, trước cửa đông nghẹt người tạ Trong tiệm cối xay bể nát, thùng nước cũng ngã lăn, đậu tương vung vãi trên đất, đậu hũ cũng văng tung tóe. Trong sân có một người mặc áo vải xanh, lưng cột bao lụa, áo trong màu lam, vớ cũng màu lạm, chân vấn xà cạp, đi đôi giày ba kíp đầu nhỏ đuôi lớn. Người này đầu thỏ mắt rắn, lưng rùa vai rắn, đang hươ tay hươ chân miệng nói loạn xạ. Tế Điên án linh quang, nói:
- Chao ôi, A Di Đà Phật, ngươi nói việc này Hòa thượng ta đâu có thể không xen vào? Thật là: Việc này chưa xong lại tiếp theo việc khác!
Nguyên, chưởng quỹ của tiệm đậu hũ ấy học Châu, tên là Châu Đắc Sơn. Hai vợ chồng có đứa con tên là Châu Mậu. Ông ta vốn là người châu Tuần Điển. Nhân vì gặp năm mất mùa, kiếm sống rất khó khăn nên đến cửa Tiền Đường thành Lâm An mở một quán đậu hũ, nuôi một con lừa để kéo cối. Đậu hũ của ông ta cung cấp cho các quán cơm, các tiệm chao và bán lẻ đậu hũ. Việc buôn bán rất phát đạt. Được mấy năm, dành dụm được hơn mười lượng bạc. Ngờ đâu thời vận bất tề, cả nhà ba người đều bệnh cả. Người ta sống nhờ vào sự làm việc của bản thân, một khi không làm việc được nữa thì phải nhờ sự giúp thêm bên ngoài. Bệnh đã nữa năm, thuốc thang dưỡng bệnh chẳng những xài hết số tiền để dành mà còn thâm vốn hiện tại. May nhờ Châu Mậu còn đi đứng được, Châu Đắc Sơn bảo con đi thâu tiền thiếu về để chi dụng. Châu Mậu đi chưa nổi, phải cưỡi lừa ra đi. Nợ những chỗ khác còn có thể đòi được, chỉ có quán rượu trên Vạn Trân lầu thiếu hơn 20 điếu tiền, đến đòi mà lão không trả. Chủ quán rượu này họ Tôn, là người chẳng ra gì ở địa phương, ngoại hiệu là Ma diện hổ Tôn Thái Lai. Quản sự của Vạn Trân lầu là họ Liêu có tên đôi là Đình Qúi có ngoại hiệu là Mậu Hóa cũng không phải là người tốt. Hôm đó Châu Mậu cưỡi lừa đi đòi nợ, Liêu Đình Qúi thấy Châu Mậu cưỡi lừa đi khá mau, rất thích ý bèn nói:
- Này Châu Mậu, để ta cưỡi thử con lừa của chú có được không?
- Được chớ!
Liêu Đình Qúi cưỡi chạy thử, quả nhiên con lừa này chạy rất mau. Liêu Đình Qúi nói:
- Châu Mậu, nhà chú hiện giờ không còn xay đậu hũ nữa, hãy bán con lừa này cho ta đi!
- Tôi không bán.
- Ta trả thêm tiền cho chú.
- Bao nhiêu tôi cũng không bán. Tôi nói cho anh biết: Con lừa khác kéo cối xay hai đấu đậu, con lừa tôi có thể xay được bốn đấu đấy. Mai mốt cha tôi mạnh sẽ làm đậu hũ lại mà!
- Nhà chú làm đậu hũ mà có vốn không?
- Không có, đợi lúc khai trương rồi tính.
- Không hề chi, đến chừng khai trương, nhà chú không có vốn, ta cho mượn.
- Vậng.
Nói xong đến Vạn Trân lầu đòi cũng được tiền, đều chi vào việc ăn uống cả. Tới chừng Châu Đắc Sơn lành bệnh, muốn làm đậu hũ bán lại nhưng không có tiền, đến chỗ nào mượn cũng không được. Châu Mậu bỗng nhớ đến Liêu Đình Qúi đã nói, muốn buôn bán hắn cho mượn vốn. Châu Mậu nói việc đó với chạ Châu Đắc Sơn bảo:
- Con đi mượn đi!
Châu Mậu đi đến Vạn Trân lầu, nói:
- Liêu chưởng quỹ, bây giờ cha tôi khá rồi, muốn bán lại mà không có vốn; trước đây chưởng quỹ

http://tieulun.hopto.org

có nói nếu chúng tôi không có vốn thì cho mượn; hôm nay cha tôi bảo nhắc lại với chưởng quỹ và mượn 20 điếu tiền.
- Bây giờ không có tiền sẵn, để tội mượn cho chú, ngày mai chú đến lấy nhé!
Châu Mậu nghe nói, vui vẻ trở về. Hôm sau trở lại, Liêu Đình Qúi nói:
- Chú muốn mượn 20 điếu không được rồi, tôi chỉ cho mượn 10 điếu thôi, mỗi tháng một điếu tiền lời.
Châu Mâu nghe bảo, nhăn mặt nói:
- Tiền lời như vậy cao quá!
- Chú thấy tiền lời cao thì cứ mượn chỗ khác đi!
Châu Mậu không có cách gì hơn, bèn nói:
- Thôi đành vậy!
- Vậy thì 10 điếu lấy trước 9 điếu.
Châu Mậu cũng đống ý. Nhưng sau khi nhận giấy xem lại thì không phải là giấy lấy tiền mà là giấy hẹn, đến tháng sau mới lấy chín điếu. Châu Mậu hỏi:
- Tại sao tháng sau mới lấy tiền?
- Chú muốn vay nợ người ta, có giấy hẹn so với ngưòi không có vẫn mạnh hơn chớ.
- Chúng tôi không cần giấy hẹn, chỉ cần tiền mặt để mua đậu làm đậu hũ bán thôi.
- Nếu chú muốn lấy tiền mặt thì một điếu chỉ lấy 800 tiền thôi.
Châu Mậu đang cầm tiền, không cách nào hơn đành cầm 7 điếu 200 tiền về nhà. Châu Mậu cầm về nhà đếm lại, mỗi điếu thiếu 200 tiền, số tiền còn lại 5 điếu 800 tiền, lại còn tiền nhỏ nữa. Châu Đắc Sơn thấy món tiền ấy thở dài thậm thượt, đã nghèo còn mắc cái eo. Số tiền này chỉ mua được mấy đấu đậu bán sống qua ngày, chỉ lời được hơn một trăm tiền, mỗi tháng phải nộp một điếu tiền lời, đến ngày có người tới lấy, chậm một bữa cũng không được. Nếu không có nộp thì tiền lời đó sẽ nhập vào tiền gốc. Buôn bán nhỏ, mất phải 10 điếu vay thiếu hụt này, biết bao giờ trả hết? Hôm đó, Liêu Đình Qúi lại lấy tiền, nhằm lúc Châu Đắc Sơn không có. Liêu Đình Qúi không nghe chọ Châu Mậu nói:
- Liêu Đình Quí, anh chờ một hai bữa có sao đâu, thêm được một tiền này đã lời quá vốn mấy phần rồi.
Liêu Đình Qúi nghe thế, tức giận nói:
- Hồi chú tới mượn tiền sao không chịu nói? Tôi đâu có kiếm chú tới để cho mượn đâu mà chú nói như vậy?
Châu Mậu lại tranh cãi với hắn. Đình Qúi mở miệng chửi bới lung tung, ban đầu đấu mm, kế tiếp đấu võ. Châu Đắc Sơn chạy tới kéo ra, Liêu Đình Qúi níu lấy Châu Đắc Sơn đánh túi bụi. Châu Mậu thấy đánh cha mình, tức quá bèn chạy vào lấy búa nhắm lưng Liêu Đình Qúi để một nhát, trúng vai bị thương nhẹ. Liêu Đình Qúi nói:
- Hay cho Châu Mậu, mày dám lấy búa chém tao! Tao về đây, lát nữa sẽ biết!
Nói rồi bỏ về, một lát sau hắn dẫn tới hơn 20 người đều cầm dao thương gậy gộc kéo tới tiệm đậu hũ đè cha con Châu Đắc Sơn xuống đánh.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 163

Liêu Đình Quí ỷ thế hiếp người nghèo
Trần Thanh Viễn trợ quyền bị tức ngực

Liêu Đình Qúi dẫn tới mấy mươi tên phỉ đồ vác đao thương gậy gộc đến tiệm đậu hũ kéo cha con Châu Đắc Sơn đè xuống đánh. May nhờ những người hàng phố kéo tới khuyên can. Liêu Đình Qúi bảo bọn ấy đập phá hết đồ đạc, từ cối xay, thùng gỗ tất cả dụng cụ không chừa thứ chi, rồi mới bỏ đi.

Châu Đắc Sơn khắp người bị thương tích, thấy đồ đặc trong nhà bị phá sạch không còn hành nghề được nữa bèn nói:

- Con ơi, chúng ta sống hết được rồi! Đánh thì đánh không lại người ta, thưa lên quan thì chúng ta thân yếu thế cộ Ta lớn tuổi chừng này, chưa bị ai hà hiếp như thế bao giờ! Chúng ta sống không làm gì được hắn, để ta viết một tờ âm trạng chết đi xuống âm phủ đầu cáo hắn. Châu Mậu ơi! Chừng đó con hãy đến huyện Tiền Đường kêu oan để báo cừu cho tạ Bảo mẹ con đến phủ Ninh An tố cáo hắn. Mạng già của ta đây không thiết sống nữa!

Châu Mậu cũng muốn báo thù nên không cản trở chạ Hai cha con đang nói chuyện thì bên ngoài có một người đi vào. Châu Mậu nhìn ra là một người quen, cũng là người không ra gì ở địa phương này. Hắn ta vốn không việc gì mà chẳng làm: kính bọn dao búa, sợ người có tiền, lấn hiếp người già cả. Người này họ Mao, ngoại hiệu là Mao nhượng nhượng (Mao ầm ĩ). Hắn ta ở tại huyện Tiền Đường. Khi họ Liêu mang người tới, hắn không chịu tới, đến khi bọn họ đi rồi, hắn mới đến tiệm đậu hũ, nói:

- Hay a, ai dám tới đây phá tiệm đậu hũ vậy? Chuyện này xảy ra thiệt như tát vào mặt ta đấy. Bộ không biết họ Mao ta ở đây sao? Hồi nãy không có ta ở nhà, nếu có ở nhà, đố khỏi bị ta chém vài đứa.

Hắn đang khoa chân múa tay la lối ầm ĩ thì từ bên ngoài Tế Điên bước vào tát hắn một bạt tai. Mao nhượng nhượng la ầm ĩ:

- Hay cho ông Hòa thượng, ông dám đánh ta hả?
- Ta đánh là phải đấy, ai bảo người ở đây nói dóc làm chi?
- Hay cho ông Hòa thượng, chúng ta phải đưa việc này lên quan mới được.
- Ngươi ra đây.

Mao nhượng nhượng bước ra bị Tế Điên níu lại đánh cho ba thoi, hắn nói:

- Để tôi đánh ông chớ.

Nói rồi hươi quyền đánh lại. Tế Điên đếm: một nè, hai nè, ba nè, rồi nói:

- Bây giờ ta đánh người nè!

Nói rồi bước tránh ra, vật Mao nhượng nhượng xuống đánh ba thoi. Đánh xong ba thoi lại bảo:

- Bây giờ ngươi đánh ta đi!

Nói rồi chính mình nằm xuống cho hắn đánh. Mao nhượng nhượng muốn đánh hơn số đó nhưng bị Tế Điên vật xuống. Mọi người nhìn thấy như vậy cũng không ai khuyên can và đều nói Hòa thượng chơi thật công bằng, đánh Mao nhượng ba thoi xong, Hòa thượng kêu hắn đánh lại ba thoi; hắn đánh ba thoi xong liền bị Hòa thượng đè hắn xuống đánh. Mọi người đang chăm chú xem hai bên trao đổi ba thoi thì nghe có người ở một bên nói:

- Thôi đừng đánh, có tôi tới đây!

Ai nấy nhìn lại thấy người mới đến tướng tá rất đẹp, mình cao hơn chín thước, tam đình nở rộng, đầu đội khăn tráng sĩ sáu múi bằng đoạn màu đen bên trên có gắn sáu miếng kiếng, mình mặc tiễn tụ bào cùng màu, lưng buột dây loan đái, mang giày đến mỏng, bên ngoài khoác một áo choàng lớn anh hùng bằng đoạn đen trên thuê ba đóa hoa phú quý màu lam, mặt giống như giấy ô kim, mày ta mắt lớn, dưới cằm một bộ râu cước tua tủa trước ngực. Người này thiết diện thiên vương Trịnh Hùng. Trịnh Hùng sau khi chia tay với Tế Công ở Mã Gia Hồ huyện Thường Sơn, trở về nhà mình, không việc gì cũng lên huyện Tiền Đường chơi. Bởi Trịnh Hùng có một người bạn họ Trần Thanh Viễn là Tiêu đầu của Đông lộ bảo tiêu cục, tánh tình rất trung hậu, nhà cũng ở thành Lâm An này. Hôm ấy Trần Thanh Viễn rảnh việc dẫn gia nhân đi dạo chơi, đi đến ngoài cổng huyện Tiền Đường thấy một người mại võ múa quyền ở đó. Người xem đông chật rất là nhiệt náo. Trần Thanh Viễn

http://tieulun.hopto.org

nhìn thấy người mãi võ này đã được danh nhân truyền dạy nên quyền cước rất tinh thông. Đại khái là người này không quen đi lại trong giang hồ, cũng không biết nói tiếng lòng giang hồ, có thế nào nói thế ấy. Trước khi múa quyền, cất lời rao:
- Thưa quý vị, tại gia là người phương xa, không quen nghề mãi võ, chỉ nhân vì đi thăm bạn hữu tại quý địa phương không gặp mà tiền lộ phí đã tiêu dùng hết rồi. Hồi còn ở nhà, tại hạ có luyện qua một vài đường quê dốt, tại hạ cũng không biết hàng đệ tử của bậc danh sư ở đâu mà gởi thiếp đến hầu để bái phỏng. Các vị Ở đây có tiền giúp cho tiền, ai không tiền thì đứng trợ Oai, giúp đỡ kẻ không may.
Lẽ ra phải có một vài lời lẽ giang hồ rao nói rõ ràng mới phải.
Trần Thanh Viễn dòm thấy người mãi võ ấy không biết dùng tiếng giang hồ nào nên luyện mấy bài quyền mà không một ai bỏ tiền ra cả, bèn nghĩ: "Người quân tử đến chỗ nào cũng làm cho người được tốt đẹp. Ta hãy bước vào giúp anh ta múa một bài quyền, cho mấy điếu tiền, để giúp đỡ anh ta khá khá một chút". Nghĩ rồi mới kêu gia nhân là Trần Thuận, bảo:
Ngươi hãy vào tiệm tiền Hằng Nguyên bên trong cửa Tiền Đường lấy cho ta năm điếu tiền. Lát nữa sau khi ta giúp anh ta múa quyền xong, ngươi bứt xâu tiền ra thảy vào nhé, mãi võ có quy luật là không được ném cả xâu tiền vào.
Trần Thuận gật đầu, đi đến tiệm tiền lấy năm điếu về. Trần Thanh Viễn bước vào diễn trường nói:
- Này bạn, để tôi giúp bạn múa một bài quyền nhé!
Người mãi võ vội chấp tay nói:
- Xin hỏi: tử đệ thái gia họ gì?
- Tôi họ Trần. Nhận thấy bạn không phải là người chuyên mãi võ chốn giang hồ mà.
- Biết làm sao hơn! Tôi không còn cách nào khác. Bạn tìm không gặp, phải lâm vào cảnh túng quẫn! Tử đệ gia, ngài giúp tôi, là tôi phải tiếp quyền với ngài hay chỉ đứng một bên báo danh ngài với mọi người thôi?
- Bạn chẳng cần tiếp quyền. Ngay lúc đó từ bên ngoài một người bước vào, nói:
- Bạn hãy chờ tôi với, tôi cũng muốn tiếp một tay đây. Hai chúng ta cùng đấu quyền nhé!
- Cũng được.
Nói rồi nhìn lại, người này cao tám thước, đầu đội khăn trùm phấn lăng bằng đoạn, mình mặc tiễn tụ bào cùng màu, lưng thắt day loan đái, đi giày đế mỏng, ngoài khoác áo choàng anh hùng cùng màu phấn lăng trên thuê hoa mẩu đơn màu lam, mặt giống như thoa dầu, đầu đầy những nốt trái lộ vẽ gian trá. Trần Thanh Viễn vừa cùng người ấy chạm quyền bỗng cảm thấy trước ngực bị tức, lật đật bước ra khỏi vòng, nói:
- Này bạn, hãy dừng tay lại, tôi cảm thấy tức ngực quá!
- Nào ngờ tên tiểu tử ấy chẳng biết qui củ, cười ha hả, nói:
- Theo ta thấy, tài năng như ông chỉ có thể quét dọn giúp thôi.
Trần Thanh Viễn nghe thế, tức giận nói:
- Mi là cái thá gì mà dám đến làm nhục ta! Tại ta bị tức nghẹn mi không biết sao?
- Té ra mi là kẻ bất tài lại muốn đến chàng ràng hả?
Mọi người nhìn thấy hai bên sắp đánh nhau vội chạy tới khuyên can, có người lôi người kia đi. Trần Thanh Viễn kêu gia nhân đem năm điếu tiền cho người mãi võ và hỏi:
- Thưa quý vị, quý vị có biết người mới vừa rồi là ai, họ gì không? Tôi phải tìm hắn mới được! Tên này không biết lịch sự là gì hết.
Mọi người cũng khuyên giải:
- Xin đại gia nên trở về đi, không cần phải tìm hắn làm chi, cũng không biết hắn ở đâu nữa.
Mọi người đều không dám nói ra về hắn, Trần Thanh Viễn cũng không biết làm sao, ngực càng tức hơn, đành phải trở về nhà. Tìm gia nhân Trần Thuận, nhưng không thấy đâu đành thuê một cỗ xe về nhà, ngực càng khó chịu hơn. Giây lát Trần Thuận về tới, Trần Thanh Viễn hỏi:
- Trần Thuận, ngươi đi đâu vậy? Ta cùng người ta đánh nhau, ngươi sợ người ta đánh tới ngươi nên ngươi chạy trước phải không?
- Lão gia đừng hiểu lầm! Tiểu nhân thấy tên côn đồ mặt trắng bỏ đi mà lão gia lại không biết tên họ hắn nên ngầm theo dõi đó chớ.
- Được, ngươi có hỏi thăm rõ ràng chưa?

http://tieulun.hopto.org

- Tiểu nhân hỏi thăm rõ rồi. Tên đó là chủ của Vạn Trân lầu, tên là Tôn Thái Lai, ngoại hiệu là Ma diện hổ, hắn là phỉ côn đồ ở địa phương này, kết giao với quan trưởng khuấy động nha môn, hà hiếp người lương thiện, không từ điều xấu nào, rất nổi tiếng ở địa phương, không ai dám động đến hắn. Được, để ta hết bệnh rồi sẽ đi kiếm hắn! bệnh làm thở không được, Trần Thanh Viễn nhờ người xem mạch uống thuốc cũng chưa bớt. Hôm ấy Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng tới thăm, hai người là anh em kết nghĩa. Trần Thanh Viễn nói:
- Huynh trưởng tới đây hay quá! Anh nắn nắn giùm tôi, sao tôi khó thở quá!
- Tại sao lại khó thở?
- Anh đừng nhắc lại làm chi!
Trần Thanh Viễn mới đem việc trợ quyền ở diễn trường nói lại. Trịnh Hùng nói:
- Hiền đệ cứ lo dưỡng thương đi, ngu huynh sẽ báo thù cho chú. Tôn Thái Lai căn cứ vào vai vế của hắn mà dám coi thường chú em của ta à!
- Huynh trưởng không nên ra mặt đối đầu với hắn làm chị Huynh trưởng ở địa vị cao quí mà để cho hắn xúc phạm đến coi sao được. Để tôi mạnh lại sẽ tìm hắn sau.
- Tiểu đệ đừng lo, bởi không biết chú bị tức ngực, nếu biết ta mời Tế Công Phật sống ở chùa Linh Ẩn đến cho chú tí thuốc linh đơn uống vào sẽ khỏi ngay thôi. Mẹ của ta mù mắt bao nhiêu năm không thấy được mà Tế Công trị còn được, huống chi thứ bịnh lặt vặt này.
Gia nhân Trần Thuần hỏi:
- Thưa Trịnh đại quan nhân, người mà quan nhân vừa nhắc tới đó có phải là ông Hòa thượng kiếc ở chùa Linh Ẩn không?
- Phải đó.
- Hồi nãy tôi ra cổng Tiền Đường mua đồ, thấy ông Hòa thượng đang đánh nhau với Mao nhượng nhượng ở trước tiệm đậu hũ của lão Châu, mỗi bên đánh nhau ba thoi.
- Để ta đi xem thử. Hiền đệ Ở nhà đợi ta nhé! Ta phải đi đến Vạn Trân lầu tìm cái thằng đó mới được.
Trịnh Hùng nói rồi đứng dậy đi ra. Trần Thanh Viễn kêu gia nhân kéo lại mà không được. Trịnh Hùng đi thẳng đến cổng Tiền Đường gặp Tế Điên đang đánh nhau với Mao nhượng nhượng. Trịnh Hùng nói:
- Đừng đánh nữa! Thưa sư phó, tại sao lão nhân gia lại đánh với hắn?
Mao nhượng nhượng nghe Trịnh Hùng gọi ông Hòa thượng kiếc bằng sư phó, hắn sợ quá lật đật đứng dậy lủi chạy mất. Nguyên, Trịnh Hùng tiếng tăm vang dội thành Lâm An, nay thấy Trịnh Hùng bước tới hành lễ Tế Điên và nói:
- Sư phó sao lại đánh nhau với tên vô danh tiểu tốt như vậy?
- Ta tính đập bể cái nồi sắt rồi lượm một ít đem bán lấy tiền uống rượu.
- Sư phó muốn uống rượu, đệ tử có tiền đây!
- Một mình ta không đi uống rượu đâu.
- Sư phó đi đâu? đệ tử xin đi cùng.
- Ta lên Vạn Trân lầu.
- Đệ tử tính lên Vạn Trân lầu đây.
- Được.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 164

Vì bạn hữu giận tìm Ma diện hổ
Mời sư phó đại náo Vạn Trân lầu

Trịnh Hùng gặp Tế Điên, Tế Điên đòi lên Vạn Trân lầu uống rượu. Trịnh Hùng nói:
- Đệ tử cũng muốn lên Vạn Trân lầu đây.
- Được.
- Đệ tử lên Vạn Trân lầu không phải để uống rượu mà là kiếm Tôn Thái Lai báo cừu cho bạn. Sư phó muốn uống rượu thì đi tiệm khác đi.
- Ta cũng muốn kiếm Tôn Thái Lai đây.
- Nếu sư phó muốn đi tìm thì đệ tử không cản. Thôi, chúng ta cùng đi.
- Ngươi hãy đợi ta một chút.
Nói rồi Tế Điên bước thẳng tới tiệm đậu hũ, nói:
- Châu Đắc Sơn, ông đừng chết vội, cũng đừng viết âm trạng. Châu Mậu cũng không nên lên huyện Tiền Đường cáo báo làm chị Để Hòa thượng ta thay ngươi đến Vạn Trân lầu kiếm Liêu Đình Qúi giùm chọ Lát nữa đây họ sẽ kêu ông đến, ta bảo Liêu Đình Qúi xin lỗi ông; hắn đập phá đồ đạc gì của ông, ta bắt hắn đền cho đủ số. Ông chờ tin tức của Hòa thượng ta vài ba giờ, nếu không có thì chừng đó ông chết cũng chưa muộn.
Châu Đắc Sơn nghe nói thế cũng ngạc nhiên, hỏi:
- Đại sư phó xưng hô thế nào?
- Ta là Tế Điên tăng ở chùa Linh Ẩn đây.
Châu Đắc Sơn tai nghe mắt thấy rõ ràng, té ra người đứng trước mặt mình là Tế Công danh tiếng vang dậy khắp thành Lâm An không ai làm không biết. Châu Đắc Sơn nói:
- Thánh tăng đã có lòng từ bi cứu giúp, tôi xin chờ tin tức của Ngài.
- Phải vậy chớ.
Nói rồi cùng Trịnh Hùng đi thẳng ra cổng Tiền Đường. Đi một đoạn không xa, nhìn về phía Bắc chính là quán cơm rượu Vạn Trân lầu. Trịnh Hùng đi đến vén rèm bước vào, nhìn thấy phía Đông là phòng chưởng quỹ, phía Tây là bếp lò, bèn bước tới vỗ bàn chưởng quỹ, nói:
- A, Trịnh đại thái gia hôm nay muốn chiếu cố đến tiểu tử mi ở đây.
Ma diện hổ Tôn Thái Lai đang ở trong phòng chưởng quỹ, rầy la Liêu Đình Quí:
- Không nên ỷ thế của quán ta mà đập phá tiệm đậu hũ. Thảng như vì việc này xảy ra án mạng rồi phải làm sao? Hơn nữa, thành Lâm An này hang rồng ổ cọp, biết bao người qua lại, đi đường gặp chuyện bất bình can thiệp, cả đến ta lúc đó cũng phải xuống nước nhỏ, đâu dám vô cớ vây họa.
- Anh đừng trách tôi, đây là do Châu Mậu chém tôi trước, anh thấy sau vai tôi bị trọng thương đây này.
Đương nói tới đó thì nghe bên ngoài có người vỗ bàn, nói:
- Tôn Thái Lai, hôm nay Trịnh đại thái gia chiếu cố đến tiểu tử mi đây.
Tôn Thái Lai cách rèm nhìn ra, người nói đó chính là Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng. Tôn Thái Lai biết Trịnh Hùng là nhân vật đặc biệt tiếng tăm vang dội khắp thành Lâm An. Trịnh Hùng giao thiệp rất rộng, trên từ công khanh, dưới đến thứ dân không ai mà không biết. Bản tính của Trịnh Hùng rất thích kết bạn, xem tiền như đất, sống rất khẳng khái, trượng nghĩa sơ tài, tế khổn phò nguy Bất luận là ai đến gặp mặt xin giúp 10 điếu, 8 điếu, 30, 50, … đều không thất vọng. Cho nên ở thành Lâm An này xa gần đều biết. Tiếng tăm của Trịnh Hùng so với Tôn Thái Lai cách xa một trời một vực. Trịnh Hùng là người chánh trực, còn Tôn Thái Lai là tên ác bá, ngay mặt không ai dám động tới hắn nhưng sau lưng ai cũng chửi. Tư cách của Trịnh Hùng ai ai cũng ngưỡng mộ. Hôm nay Tôn Thái Lai thấy Trịnh Hùng đến, không khỏi ngạc nhiên, nói:
- Liêu Đình Quí, chú coi họa đến rồi kìa, Trịnh Hùng là nhân vật nổi tiếng ở địa phương, bữa nay quỷ tha ma bắt, hắn ta vỗ cửa mắng ta, ta nếu không ra thì mất mặt quá! Mười năm trước, hắn ta đến đây mắng chửa mà ta không ra mặt cũng không hề gì, thành Lâm An cũng không ai nhắc tới Tôn Thái Lai tạ Còn bây giờ nếu ta chém vè thì còn dùng tên tuổi gì được nữa? Nếu còn danh tự hiệu thì người ta sẽ nói: "Tôn Thái Lai, ông đừng lấp hiếm chúng tôi, Trịnh Hùng mà ông còn không dám đụng đến đó mà". Câu nói đó làm ta xấu hổ chết đi được. Chuyện này dàn xếp không

http://tieulun.hopto.org

được, ta phải đấu với Trịnh Hùng thôi. Liêu Đình Quí, chú đi ra đi, dùng lời nói khéo giữ hắn ta lại, đừng cho hắn đi, ta đi kiếm người giúp sức chớ một mình ta đánh không lợi hắn, ta hẹn người tới đánh gục hắn kéo nhau lên quan luôn.
Liêu Đình Q úi gật đầu bước ra, thấy Trịnh Hùng đang giận mặt hầm hầm, bèn nói:
- Trịnh đại gia, ngài đã đến rồi à? Tại sao lại giận dữ vậy? Ai mắc tội với lão nhân gia thế?
- Ta đến kiếm Ma diện hổ Tôn Thái Lai, bảo hắn ra đây gặp ta.
- Trịnh đại quan nhân bớt giận đã, chưởng quỹ chúng tôi không có ở nhà, ngài hãy lên lầu uống chén rượu đã, rồi có chuyện gì sẽ nói sau. Phổ ky đâu, đưa Trịnh đại gia lên lầu rồi kêu cho ngài hai bầu rượu và mấy đĩa đồ nhắm nhé! Xin mời Trịnh đại gia!
Phổ ky bước tới, nói:
- Xin mời Trịnh đại gia lên lầu ngồi.
Trịnh Hùng nghĩ thầm: "Oan có đầu, trái có chủ, ta kiếm Tôn Thái Lai mà hắn không có ở nhà, ta không nên làm khó dễ người khác, để ta lên lầu đợi hắn".
Nghĩ rồi bèn nói:
- Tôn Thái Lai đã không có ở nhà, ta lên lầu chờ hắn. Hắn về bảo hắn đến gặp ta nhé!
- Vâng ạ!
Trịnh Hùng bèn đi lên lầu. Tế Điên từ bên ngoài đi vào cũng vỗ bàn chưởng quỹ, nói:
- Tôn Thái Lai, hôm nay Hòa thượng lão gia chiếu cố đến tiểu tử mi đây.
Liêu Đình Qúi nghĩ bụng: "Thiệt là giậu đỗ bìm leo mà!". Dòm ra thấy Hòa thượng, hắn ta nhớ lại, ông ta chính là Hòa thượng ăn quỵt uống chực ngày nào đây mà! Nguyên, trước đâu Tế Điên biết Vạn Trân lầu là của bọn ác bá mở ra nên đến ăn không hai bữa cơm. Hôm đó Tế Điên đến Vạn Trân lầu ăn hết hơn 10 điếu tiền, bèn nói:
- Hãy đi với ta đến tiệm tiền lấy tiền nhé!
Liêu Đình Qúi bảo phổ ky đi theo. Ra khỏi cửa lầu quay lại thì Hòa thượng đâu mất. Phổ ky trở về nói, ngươi đi theo đâu mất rồi. Chưởng quỹ đánh phổ ky một bạt tai, mắng cho một trận. Hôm sau, Tế Điên lại đến, bước vào cửa, nói:
- Chưởng quỹ nè, hôm qua gặp bạn nên không lấy tiền đưa ông được. Hôm nay ta đến trả nợ Ông đây.
Ai nấy đều nghĩ: "Hòa thượng không phải là người ăn quỵt uống chực. Nếu ăn uống quỵt thì hôm nay không tới nữa!". Tế Điên lại ngồi xuống kêu rượu thịt, món nào ngon đều kêu hết, để đầy cả bàn. Ăn xong bảo phổ ky tính tiền, hai sổ gom làm một, cộng là 12 lượng 8 tiền. Tế Điên nói:
- Có bao nhiêu!
Nói rồi đến quầy chưởng quỹ, nói:
- Chưởng quỹ ơi, ta ăn hết 12 lượng 8 tiền, đi với ta đến tiệm tiền lấy nhé!
Liêu Đình Qúi nghĩ bụng: "Hôm qua bảo phổ ky đi lấy không được, hôm nay đừng cho phổ ky đi theo lấy nữa". Nghĩ thế bèn nói:
- Này Hòa thượng, hôm qua ông bảo đi theo ông đến tiệm tiền lấy tiền, rồi ông đi mất. Hôm nay lại đến tiệm tiền lấy tiền à?
- Hôm qua ta đâu có đi mất đâu, gặp bạn mắt nói chuyện, phổ ky đi trớt chớ!
- Để tôi đi với ông.
Liêu Đình Qúy nói rồi cùng Tế Điên bước ra khỏi tửu lầu, Tế Điên nói:
- Ông có thấy người ta bay chưa?
- Chưa thấy.
- Ông xem nè, đây là người bay đó.
Vừa nói vừa xô hắn cất chân chạy đi, Tế Điên vừa chạy vừa ngâm:

Rượu giống Thanh Tương thịt lại ngon,
Nhậu cho say khướt tếch bon bon,
Tội cho chưởng quỹ theo đòi nợ,
Chẳng cản chân thần, dạ héo hon.

Liêu Đình Qúi lật đật đuổi theo, nhưng chợp mắt không thấy Hòa thượng đâu nữa, bèn trở về tiệm,

http://tieulun.hopto.org

nói:
- Ông Hòa thượng lại chạy đi rồi, chừng nào gặp ông ấy níu lại đánh một trận mới được.
- Hôm nay Tế Điên một mình nhơn nhơn đi tới, vỗ bàn nói:
- Tôn Thái Lai, hôm nay Hòa thượng lão gia chiếu cố mi đây.
Liêu Đình Qúi nhìn thấy Tế Điên, tức giận nói:
- Hay cho ông Hòa thượng, ông ăn quỵt của ta hai bữa cơm rồi còn đến quậy phá nữa à? Thế thì được lắm!
Trịnh Hùng ngoái đầu nhìn lại, nói:
- Sư phó, lên lầu đi.
Liêu Đình Qúi nhìn thấy thế sợ quá, không dám nói gì thêm, bèn nói:
- Đại sư phó cùng đến với Trịnh đại gia à?
Trịnh Hùng nói:
- Đây là sư phó của ta.
Liêu Đình Qúy nói:
- Vâng, vâng! Rồi đi xuống chẳng dám nói nữa.
Tế Điên cùng Trịnh Hùng lên lầu kiếm ghế ngồi. Tế Điên nói:
- Này Trịnh Hùng, không phải ngươi kiếm Tôn Thái Lai để đánh cho hả giận sao?
- Phải đó.
- Muốn quậy thì quậy cho tới cỡ đi.
Trịnh Hùng cho lời nói đó là đúng, lập tức trợn mắt lên nói:
- Đuổi mấy người ăn uống trên lầu này xuống hết đi!
- Vâng, vâng!
Phổ ky sợ run người, lập cập nói. Lúc đó trên lầu có mấy chục người đương ăn uống, người nhát gan lật đật bỏ xuống, còn những người không sợ, nghe Trịnh Hùng hét đuổi xuống hết đều bất bình, nói:
- Tại sao phải đuổi xuống hết? Ta trả tiền uống rượu phải để ta ăn uống xong đã chớ! Bất kỳ là ai, nếu lôi ta xuống, ta sẽ níu đầu họ lại cho biết tay, nếu không như thế ta không xuống đâu.
Người ngồi đồng bàn với anh ta nói:
- Nhị ca, anh đừng nói như vậy! Anh không biết Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng ở Phụng Tiên đó sao? Ông ta thường ngày là người trọng nghĩa sơ tài, có ai cần chi đều đáp ứng, không hề đắc tội với người tốt. Đây chắc là tiệm cơm đắc tội với Trịnh gia đấy. Tôn Thái Lai vốn là một tên ác bá, Trịnh gia đến quán này la hét có can hệ gì đến chúng ta đâu? Chúng ta xưa nay cùng Trịnh gia không thù không oán, nếu anh nói như vậy, xảy ra đánh nhau có phải là chuốc lấy sự bất hòa không?
Nghe người kia nói thế, người nọ không dám cự nự nữa, bèn kêu tính tiền kéo nhau xuống lầu. Phút chốc, thực khách trên lầu đã đi sạch.
Trịnh Hùng kêu phổ ky dọn đồ nhắm, phổ ky lật đật bưng đĩa đồ nhắm lên. Trịnh Hùng cầm cái đĩa ném đi. Tế Điên nói:
- Ngươi ném sao ta không nghe tiếng? Ngươi ném lại coi nào?
Trịnh Hùng lại ném một cái nữa. Tế Điên nói:
- Này phổ ky, tiệm các ngươi bán thứ gì nào?
- Đồ nhắm cái nào cũng có.
- Chú đem cho mấy món vừa chiên xào chưng nấu lẫn lộn, đem mấy bầu rượu và bình đựng nước tiểu cho ta.
- Không được đâu! Ông kêu rượu thì được, còn bình đựng nước tiểu thì không dám đem đâu.
Trịnh Hùng nói:
- Đi lấy đi, nếu không lấy thì đem cái đầu mi lại đây.
Phổ ky tức giận xuống lầu, tới phòng chưởng quỹ, nói:
- Chưởng quỹ ơi, ông kiếm người khác làm đi, tôi không làm phổ ky nữa. Ông Hòa thượng kiếc đi với Trịnh Hùng kêu tôi đem bình nước tiểu, tôi không thể làm được, tôi sợ họ phá hư luật lệ đi.
Liêu Đình Qúi nghe nói, nổi giận la:
- Thiệt là quá lắm! Tên họ Trịnh này có gì ghê gớm đâu, chưởng quỹ đi kiếm người chưa về, không

http://tieulun.hopto.org

cần phải đợi chưởng quỹ, ta có chủ ý: Ngươi đến thí trường của chúng ta kêu các bạn lại đây kéo họ Trịnh xuống lầu dần cho hắn một trận rồi sẽ tính sau. Bất luận hắn là nhân vật tiếng tăm cở nào, thân phận ra sao, cũng đâu dám đưa chuyện này lên hoàng đế.
Phổ ky nghe lời, lập tức chạy thẳng đến thí trường, ở đó có hơn 20 người luyện quyền cước. Bình thường những người này đều cùng ăn uống với Tôn Thái Lai, hôm nay phổ ky đến nói:
- Các vị Ơi, tiệm của chúng ta hiện có một người đến quậy phá, chưởng quỹ kêu tôi đến mời các vị giúp sức kéo hắn xuống đánh một trận, phần ra cửa quan có chưởng quỹ chúng tôi lo, các vị không sợ gì!
Mấy người ấy nghe kêu như thế, bèn nói:
- Phải đó! Chúng ta phải ra oai giùm cho Tôn đại gia mới được.
Lập tức mỗi người cầm lấy đao thương côn trượng khí giới của mình chạy thẳng đến Vạn Trân lầu.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 165

Tôn Thái Lai nén giận mời tri kỷ
Mãnh anh hùng đánh nhầm Pháp Nguyên tăng

Thấy mọi người tay cầm đao thương côn trượng kéo nhau chạy tới Vạn Trân lầu, Liêu Đình Qúi nói:
- Các vị đã tới rồi à? Họ Trịnh đang ở trên lầu đó.
- Vâng!
Mọi người đáp xong kéo nhau lên lầu, nhìn thấy Trịnh Hùng đều ngạc nhiên. Những người này đều thọ Ơn Trịnh Hùng cả. Mỗi năm theo thời tiết rủi có kẹt đều chi đều kiếm Trịnh đại gia hết, vì họ biết Trịnh Hùng là người khẳng khái, ai đến mượn tiền, ít nhiều không câu nệ. Trịnh Hùng không để cho về không, thường giúp đỡ bọn họ. Hôm nay gặp Trịnh Hùng, họ đều tiu nghỉu, cả đến trợn mắt cũng không dám. Trịnh Hùng hỏi:
- Các vị đến đây làm gì thế?
- Trịnh gia, có phải ngài đến mắng chửi Tôn Thái Lai đó không?
- Vâng phải đấy.
- Nếu biết lão nhân gia thì chúng tôi cũng chẳng đến làm chị Trịnh đại gia tại sao tìm Tôn Thái Lai làm chi vậy? Chúng tôi xin khuyên can ngài.
- Không cần làm thế! Chuyện này các vị không xen vào được đâu.
- Chúng tôi muốn xen vào cũng không được. Giúp lão nhân gia thì thiệt cho hắn quá, trái lại cũng không thể giúp hắn chống lại với đại gia.
- Ta cũng không cần giúp đỡ. Các vị hãy đi đi!
Mọi người kéo nhau xuống lầu, nói:
Vụ này chúng tôi giúp không được, nói với chưỡng quỹ các người kiếm mời một cao minh khác.
Nói xong, họ tự giải tán. Liêu Đình Qúy thấy vậy mới nói:
- Cả bấy nhiêu người toàn là đầu voi đuôi chuột cả.
Hắn đâu biết rằng Trịnh Hùng giao thiệp rộng hơn Tôn Thái Lai nhiều.
Liêu Đình Qúy còn đương tức giận thì thấy Ma diện hổ Tôn Thái Lai trở về dắt theo một vị Hòa thượng trán trợt. Vị Hòa thượng này nguyên là người ở đảo Liên Hoa trên núi Lục An, kêu là Thần quyền la hán Pháp Nguyên. Ông ta đến Lâm An chơi, thường ăn cơm ở Vạn Trân lầu. Tôn Thái Lai lân la bắt chuyện, biết Hòa thượng có một bản lĩnh kinh người nên kết làm bằng hữu. Hai người rất thân với nhau, Tôn Thái Lai mời Hòa thượng về nhà mình ở. Hôm nay gặp chuyện này, Tôn Thái Lai nghĩ: "Nếu mời người khác, họ không đánh được Trịnh Hùng vì người hắn quen biết quá nhiều. Phải kiếm ai lạ mặt mới đánh hắn được".
Tôn Thái Lai biết Thần quyền la hán Pháp Nguyên bản lảnh cao cường mà võ nghệ lại xuất chúng, bèn trở về nhà gặp Pháp Nguyên, kiếm chuyện đặt điều nói dóc:
- Này Pháp sư huynh, cửa tiệm tôi chắc bán không được rồi đây.
- Tại sao vậy? Không có vốn có hề chị Ta có bạc đây, chú cứ lấy mà dùng.
- Không phải vậy, vốn thì có rồi. Hiện tại ở thành Lâm An này có một tên Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng. Hắn ta là ác bá ở địa phương, kết giao với quan trưởng, quấy động nha môn, áp bức người lương thiện. Hắn thường đến tiệm tôi ăn cơm, không trả tiền không nói chi, hắn còn nhăn mũi trợn mắt, ăn rồi đập dĩa chơi nữa. Hôm nay hắn lại đến, bước vào cửa, nói: - Tôn Thái Lai, Trịnh đại gia hôm nay chiếu cố đến tiểu tử mi đây! Phổ ky khuyên giải, hắn lại mở miệng mắng chửi lung tung. Tôi ở trong phòng chưởng quỹ không trả lời, nếu trả lời tức thì sẽ đánh nhau thôi. Có người khuyên hắn nên lên lầu uống rượu tôi mới về đây. Huynh nghĩ xem, tôi như vầy làm sao đánh nhau với hắn cho được?
Pháp sư nghe đặt điều như vậy bèn nói:
- Không hề chi, để tôi đi báo thù cho chú! Chú không tiện trở mặt với hắn thì cứ gọi hắn ra chỉ cho tôi, tôi sẽ phân tài cao thấp với hắn chọ Nếu tôi có đánh chết hắn, chú không cần phải lo lên quan. Chú cứ nói họ giành ăn uống sanh ra ẩu đả, chú nói không biết gì hết thì thần tiên cũng lần không ra. Còn phần tôi trở về đảo Liên Hoa ở núi Lục Yên, họ đâu có cách nào bắt hung thủ được.
- Được! Tôn Thái Lai nói.

http://tieulun.hopto.org

Pháp Nguyên cùng Thái Lai đi thẳng về Vạn Trân lầu. Tới nơi, Pháp Nguyên đứng ngoài cửa, nói:
- Chú kêu hắn ra đây.
Thấy Tôn Thái Lai lên lầu, Trịnh Hùng trợn hai mắt đỏ ngầu, nói:
- Tôn Thái Lai, ta đến kiếm mi đây.
- Được, mi đến kiếm ta, ngoài cửa cũng có người đang kiếm mi nè, ra đó đi!
- Được, ngươi chuẩn bị núi dao chảo dầu, họ Trịnh ta muốn đến tìm ngươi, nào có sợ gì.
Nói rồi Trịnh Hùng xuống lầu bước ra ngoài xem, thấy đứng trước mặt mình là một ông Hòa thượng trán trợt, mình cao chín thước, tam đình nở rộng, tóc để xõa, nịt một chiếc kim cô, mình mặc tăng y bằng đoạn màu lam làm nổi bậc bâu áo màu xanh, vớ trắng tăng hài xanh, mặt như màu chàm, đôi mi màu đỏ quạch trên đôi mắt vàng thau, hai chùm lông đen áp đầy hai tai, trông vẻ dữ tợn như ôn thần, mạnh như thái tuế, tay cầm một phất trần sáng lóe. Tôn Thái Lai lấy tay chỉ, nói:
- Vị Hòa thượng này tìm mi đó.
Trịnh Hùng biết đó là nanh vuốt của Tôn Thái Lai, mới nói:
- Ông là người xuất gia, ta với ông không quen biết nhau, trước đây không oán gần đây không thù, ông tìm ta để làm gì?
- Mi có phải là Thiết diện thiên vương không?
- Vâng, chính tôi. Ông là ai?
- Sái gia là Thần quyền la hán Pháp Nguyên. Ta tìm mi tại vì mi đến phá bĩnh việc buôn bán tại địa phương này, không việc ác nào không làm. Sái gia hôm nay đặc biệt đến để kết thúc tánh mạng của mi đây.
- Hay cho tăng nhơn, ông có tài cán bao nhiêu mà dám ngông cuồng huênh hoang như thế?
Nói xong cử quyền nhắm Pháp Nguyên đánh tới. Pháp Nguyên lật đật cử quyền đón đỡ, hai người thi thố hết tài năng đánh nhau một trận. Thật là kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ tương tài! Trịnh Hùng vốn có tài năng xuất chúng, gặp được danh nhân dạy dỗ; còn Pháp Nguyên cũng là người tinh thông quyền cước, bản lãnh cao cường. Hai người trao đổi quyền cước bất phân thắng bại. Người xem vây quanh mỗi lúc một nhiều, nhưng không ai dám nhảy vào khuyên can, vì họ đều biết rằng Trịnh Hùng là nhân vật nổi tiếng của địa phương, còn Ma diện hổ cũng là ác bá của nơi này, hai bên đều không dễ gì vây vào nhau. Trịnh Hùng đang đánh nhau với Pháp Nguyên chưa phân thắng bại, lúc đó Tế Điên ở trên lầu mở cửa sổ nhìn xuống, nói:
- Chà, không xong rồi! Đánh nhau rồi hả, mau can ra chớ!
Mấy phổ ky trong quán rượu đều nói:
- Các vị xem ông Hòa thượng ăn quỵt uống chực kìa, thiệt là đáng ghét!
Câu nói đó cũng không quan trọng, nhưng nhè gặp phải một đại hán khờ đứng trong đám đông coi đánh nhau, lại nghe được, bèn lầm cho Pháp Nguyên là ông Hòa thượng ăn quỵt uống chực. Đại hán khờ này đã hai ngày chưa ăn cơm, anh ta nghĩ bụng: "Cái ông mặt đen này chắc là chưởng quỹ của tiệm cơm, nhưng vì ông hòa thượng kia ăn quỵt uống chực mới đánh ông ta như thế. Ta phải giúp ông chưởng quỹ mặt đen đó đánh cho ông hòa thượng kia chạy đi, chưởng quỹ quán rượu thế nào cũng đãi mình một bữa cơm".
Nghĩ rồi bèn hươ cây thục đồng côn trong tay nhắm ngay Pháp Nguyên hòa thượng đánh xuống, làm Trịnh Hùng cũng phải ngạc nhiên. Nguyên vị mãnh hán này là người Châu Tuấn Điển, họ Ngưu tên Cái, ngoại hiệu là Xích phát ôn thần, con của Kim mao thái tuế Ngưu Hồng, nói theo sử sách thì hắn chính là cháu nhiều đời của Ngưu Cao trong truyện Trịnh Tinh Trung. Tánh tình rất hiền lành ngay thẳng, từ nhỏ được gia truyền một bản lãnh kinh người, sức mạnh vô cùng, nhưng lại rất khờ khạo. Gia tư hắn rất giàu có, nhưng vì khi cha chết, hắn là kẻ nhân sự bất biết nên gia tài sự nghiệp bị người ta phân chia lần hồi đến nỗi cơm không có mà ăn. Hắn cũng chẳng biết làm gì để kiếm sống, mỗi khi đói bụng, thấy người cùng phố dọn cơm hắn nhào lại ăn đại. Người ta thấy hắn có dáng vẻ người lớn bèn cho hắn ăn, nhưng lâu ngày chầy tháng, ai cung phụng cho hắn nổi? Mỗi khi ăn cơm, người ta đều đóng kín cửa lại, sợ Ngưu Cái tới. Nhưng đóng cửa cũng không xong, Ngưu Cái xô cửa vào giựt lấy để ăn. Vì hắn khỏe quá, ai cũng đành chịu, không dám động đến. Ở cùng phố có một người gọi là Ân Nhị Thái Gia, nói:
- Ngưu Cái nè, ngươi cứ ở nhà hoài hôm nay nhà này, ngày mai ăn nhà kia, coi sao tiện? Có sức lực như ngươi nên đến doanh trại đầu quân đi, một khi điểm binh diễn võ, chắc chắn sẽ được làm quan

http://tieulun.hopto.org

chức, há không sướng hơn sao? Ngưu Cái vốn là một thằng khờ, hỏi:
- Làm quan chức là chức gì?
- Đề đốc.
- Phải rồi, ta đi làm đề đốc.
- Ta cho ngươi một điếu tiền làm lộ phí, ngươi đi đi!
Ngưu Cái cầm một điếu tiền từ nhà ra đi, cứ đi đại tới trước chớ chẳng biết đi đâu. Hắn nghĩ: "Mình phải hỏi doanh trại ở đâu mới được". Nghĩ rồi, gặp một người đi đường, Ngưu Cái từ phía sau hét lớn:
- Ê, tiểu tử, đứng lại coi!
Người kia ngoái đầu nhìn lại, thấy Ngưu Cái mình cao hơn một trượng, mặt như bùn xanh, tóc đỏ như châu sa, tay cầm cây côn đồng cỡ bằng chén trà. Người đó sợ quá co giò chạy mất. Ngưu Cái thấy vậy nói:
- Hay cho tên tiểu tử này, không nói cho ta biết lại chạy đi chớ!
Hắn thấy một người khác lại kêu:
- Ê, tiểu tử, đứng lại coi!
Người này thấy hắn cũng chạy nốt. Gặp liên tiếp ba bốn người, hễ hỏi tới là chạy. Ngưu Cái bèn nghĩ ra một cách. Gặp một người đi đường, hắn ta bước tới thộp cổ người đó, nói:
- Ê, tiểu tử, đừng có chạy!
Người ấy sợ quá, nói:
- Làm cái gì vậy? Tôi có mắc mớ gì anh đâu?
- Ta hỏi ngươi nè, doanh trại ở đâu? Người hàng phố của ta nói, theo sức lực của ta như vậy đi đầu quân, mỗi khi điểm binh diễm võ, thế nào cũng làm đề đốc.
- Anh thả tôi ra, tôi sẽ nói.
- Ngươi đừng có chạy nhé!
- Ừ, không chạy.
Ngưu Cái mới thả người ấy ra. Người ấy biết hắn là một thằng khờ, mới nói:
- Anh muốn đi đầu quân thì lên kinh đô, nơi đó là chỗ của thiên tử ở, muốn kiếm danh thì ở triều, kiếm lợi thì ở chợ, anh muốn làm quan thì lên trên đó.
Kinh đô ở đâu?
- Ở Lâm An, anh đi về hướng Bắc này này!
Ngưu Cái lại chẳng hiểu biết chi, đi đường thấy quán vào ở, kêu cơm ăn. Hôm sau ăn rồi định đi, quán đòi tiền, Ngưu Cái nói:
- Lão gia không tiền, đợi làm quan sẽ trả.
Nói rồi cất chân chạy đi, người ta rượt theo không kịp. Hắn cứ mơ mơ hồ hồ như vậy, không biết Đông Tây Nam Bắc là gì, thời may cũng tới được Lâm An. Ngưu Cái hỏi thăm người ta đi đầu quân ở đâu, có người bảo:
- Anh lên nha môn mà đầu quân.
Ngưu Cái bèn đến nha môn huyện Tiền Đường, thấy ngoài cửa có rất nhiều đương sai đương ngồi, Ngưu Cái nói:
- Tôi đến đầu quân đây!
Trong các đương sai, có một người già hỏi hắn:
- Anh kiếm ai?
- Người hàng phố tối nói sức lực như tôi đi đầu quân, khi điễm quân diễn võ, chắc chắn tôi được làm quan.
Ông già nghe nói, biết hắn là một thằng khờ, bèn nói:
- Anh đến đầu quân mà hiện giờ không có quân vụ, anh phải kiếm người bảo lãnh, tôi sẽ giao cho anh phần sai sự trong quân doanh ăn một phần lương là để giúp anh đấy.
- Để tôi đi kiếm người bảo lãnh.
- Phải đấy!
- Ngưu Cái bỏ đi ra ngoài, gặp một người đi đường, chưa hề quen biết, hắn kêu:
- Ê, chú đừng đi, vô bảo lãnh cho tôi coi!
- Cái gì? Tôi bảo lãnh cho chú à?

http://tieulun.hopto.org

- Trong doanh trại giao cho tôi một việc ăn một phần lương để giúp đỡ tôi. Chú bảo lãnh cho tôi đi.
- Tôi không quen với chú mà!
- Kể như mình quen với nhau đi.
- Không được đâu.
- Không được thì ta đi tìm người khác vậy.

Hắn tìm mãi đến cửa Tiền Đường, thấy Trịnh Hùng vớI Pháp Nguyên đang đánh nhau. Nghe Phổ ky hô hòa thượng ăn uống quỵt, Ngưu Cái tưởng lầm Pháp Nguyên là hòa thượng ăn quỵt uống chực, còn Trịnh Hùng là chưởng quỹ của tiệm, Ngưu Cái nhảy vào xách thục đồng côn nhắm ngay Hòa thượng đập xuống.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 166

Ngưu Cái cùng đường đi mãi võ
Bệnh phù thần vô cớ bị kéo áo

Xích phát ôn thần Ngưu Cái xách côn đồng nhắm Pháp Nguyên đánh nhầu. Trịnh Hùng nhìn lại thấy Ngưu Cái mình cao hơn trượng, đầu đội khăn tráng sĩ sáu múi màu xanh, mình mặc tiễn tụ bào cùng màu, lưng buộc dây tơ, đi giày đế mỏng, mặt như bùn xanh, đôi lông mày chu sa đỏ chót, có vẻ vô cùng hung ác, trong tay sử dụng cây côn đồng lớn cỡ chén trà, nhắm ngay Pháp Nguyên đánh xuống. Pháp Nguyên hết hồn, lật đật nhảy ra ngoài vòng đấu, nghĩ thầm: "Trúng phải một côn này, gáo dừa nát ngứu chứ chẳng chơi". Nghĩ rồi lật đật rút chạy. Ngưu Cái chạy theo hét lên:

- Thằng cha gáo dừa chạy đi đâu?

Trước sự việc đó, Trịnh Hùng đến ngẩn ngơ không biết người đó là ai. Ma diện hổ Tôn Thái Lai tưởng đâu kiếm được người giúp sức đánh Trịnh Hùng, nào ngờ không thành. Còn đương ngơ ngác, kế thấy Tế Điên từ trên lầu chạy xuống càng làm hắn sợ hải hơn nữa. Tế Điên vừa xuống tới đất thì từ phía Bắc có bốn người bước vào, đó là bốn vị Ban đầu: Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh, Lôi Trí Viễn, Mã An Kiệt. Bốn người này từ huyện Tiền Đường đi biện án ở chỗ khác, tiện đường ghé vào, thì ra hai bên đều quen biết cả. Sài đầu hỏi:

- Trịnh đại quan nhân, ngài cãi lộn với ai vậy? Tế Công lão nhân gia, làm gì ở đây?

Tế Điên nói:

- Trịnh gia mở một tiệm đậu hũ ngoài cổng Tiền Đường này, bị Thái Lai đập đổ đạc bể hết, vậy mà chúng tôi tới kiếm ông ta, ông ta lại muốn gây sự đánh nhau đấy.

Đỗ Chấn Anh vội kéo Tôn Thái Lai ra ngoài, nói:

- Tôn Thái Lai, ông không biết vị Hòa thượng đó là thế tăng của Thừa tướng đường triều đó sao? Bộ Ông chọc đến ông ấy à? Theo tôi thấy tốt hơn là ông xuống nước nhận tội chịu thua đi.

- Tôi cũng không biết ông Hòa thượng ấy. Còn tiệm đậu hũ không phải tôi đập mà là Liêu Đình Qúi đập đấy. Tôi không biết đó là chỗ buôn bán của Trịnh gia.

Liêu Đình Qúi đập phá thì cũng như ông phá vậy. Thôi, ông chịu bồi thường đi.

- Các vị yên tâm, tôi xin nhận bồi thường.

Đỗ Chấn Anh nói:

- Bạch Thánh tăng, tôi xin đứng ra giảng hòa, đồ đạc ở tiệm đậu hũ bị đập phá bao nhiêu, bảo Tôn Thái Lai đền hết.

- Ta nói giảng hòa, chắc chắn là được lòng người rồi, cửa tiệm đậu hũ bị đập bể hết cũng không bắt đền, thùng nước thủng hết cũng không bắt đền, thùng đậu hũ tét hết cũng không bắt đền, nồi bị bể hết cũng không bắt đền, tất cả đồ đạc chén bát bể hết cũng không bắt đền, bao đậu hũ rách hết cũng không bắt đền.

Trịnh Hùng nói:

- Tại sao lại không bắt đền?

Tế Điên nói:

- Tôn Thái Lai, người phải bồi thường cái cối xay nhé? Cái cối xay đó bỏ ra 250 lượng bạc mua không được. Ta không đòi nhiều, ngươi chỉ đưa ra 250 lượng bạc là được rồi. Hòa thượng ta xen vào chuyện này, ai cũng trách ta hết. Trịnh Hùng cũng không bằng lòng ta, Tôn Thái Lai cũng không bằng lòng ta.

- Phải rồi, Sài đầu nói, các vị hai bên đừng có ai chê trách việc này.

Tôn Thái Lai nghĩ thầm: "Chuyện này không đến nỗi tệ, Hòa thượng còn lưu lại một chút nhơn tình, tính như vậy cũng được rồi. Ai nấy không chê trách gì, chỉ cần mình ráng bóp bụng chịu thôi". Nghĩ rồi bèn lấy ra 250 lượng bạc giao cho Hòa thượng.

Tế Điên nói:

- Trịnh gia nè, chúng ta đi thôi. Làm phiền quý vị Ban đầu quá!

Sài đầu, Đỗ đầu nói:

- Xin Thánh tăng cứ đi, chúng tôi cũng phải lo công việc của mình đây.

Tế Điên cùng Trịnh Hùng đi trở lại tiệm đậu hũ. Tế Điên nói với Châu Đắc Sơn:

- Châu Đắc Sơn, ông cũng đừng chết nhé! Ta làm thần làm thế với Ma diện hổ Tôn Thái Lai lấy 250

http://tieulun.hopto.org

lượng bạc giao hết cho ông. Cha con ông lo sắm lại đồ đạc hành nghề sống qua ngày.
Châu Đắc Sơn thấy vậy, dập đầu muôn vàn cảm tạ Hòa thượng lia lịa, cùng không đòi chết nữa, sắm sửa đồ đạc để hành nghề buôn bán lại. Như vậy Tế Điên coi như cứu được tánh mạng cả gia đình.
Trịnh Hùng nói:
- Thánh tăng về nhà đệ tử nhé!
Tế Điên mới cùng Trịnh Hùng đi về đường Phụng Sơn. Khi về đến nhà Trịnh Hùng thì đã lên đèn. Trịnh Hùng hối gia nhân dọn tiệc để đãi Hòa thượng cùng ăn uống vui vẻ. Trịnh Hùng mới hỏi:
- Bạch Thánh tăng, hôm nay đại hán mặt xanh sử dụng cây côn đồng, Thánh tăng có quen biết anh ta không?
- Ta không quen.
- Tôi xem thấy anh ta có vẻ là anh hùng, đánh tiếc không biết họ tên anh ta là gì, cũng không biết anh ta ở đâu?
- Ngươi muốn tìm để ngày mai ta dẫn đi sẽ gặp anh ta ngay.
- Được, Thánh tăng dẫn tôi đi kiếm mãnh hán ấy để tôi hỏi anh ta xem.
Nói rồi Tế Điên nhắm mắt lại ngủ ngang. Trịnh Hùng hỏi:
- Thánh tăng tại sao buồn ngủ dữ vậy? Chắc suốt đêm qua không ngủ phải không?
- Ta thích vừa ăn vừa ngủ, vừa ngủ vừa uống vậy mới khoái.
Trịnh Hùng cũng phải ngồi bồi tiếp uống đến trống điểm canh ba, bỗng thấy một người từ trên nóc nhà nhảy xuống, Trịnh Hùng nhìn lại, chính là Thần quyền la hán Pháp Nguyên, trong tay đang cầm ngọi giới đao. Nguyên, Pháp Nguyên bị Ngưu Cái đuổi chạy trối chết may mà thoát được nên rất căm giận về chuyện đó, tối nay muốn đến đâm chết Trịnh Hùng. Trịnh Hùng nhìn thấy sợ hãi, định lấy binh khí chống lại. Pháp Nguyên vừa mới đến cửa phòng, Tế Điên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm: “Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hích!”, dùng định thân pháp trồn cứng Pháp Nguyên lại.
Tế Điên nói:
- Hay cho Pháp Nguyên, ông thiệt là to gan lớn mật, dám đi hành thích người ta chớ! Ông là người xuất gia, vô cớ xía vào chuyện người ta làm chi Ma diện hổ Tôn Thái Lai chính là tên ác bá tại địa phương, hắn đàn áp người buôn bán lương thiện, ỷ mạnh hiếp yếu, ông còn trợ Trụ vi ngược, giúp hắn làm bậy sao? Hôm nay ta bắt được ông, nếu trình lên quan rằng ông đêm tối cầm dao nhảy tường vào nhà, hành hung gây ác thì ông nghĩ tội của ông đó có đánh đòn hay không hử? Hòa thượng là người tâm Phật, người xuất gia lấy từ bi làm gốc, ta nghĩ ông cũng là người xuất gia, nên Hòa thượng ta không nỡ làm hại ông. Hôm nay ta thả ông ra, có sửa đổi cũng do ông, không sửa đổi cũng do ông, tự Ông muốn làm gì thì làm.
Pháp Nguyên nói:
- Được rồi, Hòa thượng ở chùa nào vậy?
- Ta là Tế Điên tăng ở chùa Linh Ẩn đây.
- Được, ông thả tôi ra đi, sau này còn có lúc gặp lại.
Tế Điên giải định thân pháp, Pháp Nguyên trở về nhà Tôn Thái Lai, hôm sau bỏ về đảo Liên Hoa ở núi Lục Yên.
Còn Ngưu Cái đi đâu? Sau khi xách côn rượt theo Hòa thượng không kịp, bèn tính trở lại Vạn Trân lầu nhưng lại không nhớ đường cũ. Kiếm mãi không ra, đói bụng quá, nhìn thấy trước mặt có một tòa tửu điếm, hắn xách côn bước vào. Phổ ky nhìn thấy hỏi:
- Đại gia mới đến à?
- Ừ, mới đến.
Phổ ky bèn mời hắn sang gian phòng trống phía Đông, hắn cũng không biết gọi người hầu. Phổ ky hỏi:
- Đại gia có ăn cơm không?
- Không.
- Đại gia ăn thứ gì nào?
- Đem cho ta năm cân rượu.
Phổ ky nghe nói, cho ông này là bợm rượu đây, nói:
- Đại gia có cần gì nữa không?
- Cần năm cân rượu thịt với năm cân bột mì.

http://tieulun.hopto.org

- Năm cân bột mì ăn làm sao?
- Cầm cắn ăn.
- Cầm cắn ăn phải làm bánh nhé!
- Phải đó, làm bánh đi! Phải có năm cân dấm, năm cân tỏi nữa!
- Sao lại có dấm tỏi nhiều như vậy?
- Ít hơn một chút cũng được. Ngươi đem cho gia gia ăn.
- Đừng nói đùa chớ!
- Ta không đùa đâu.
Phổ ky biết hắn là một anh khờ cũng không để ý tới hắn, đem rượu thịt ra. Ngưu Cái ăn no một bữa, ăn rồi đi ngủ. Hôm sau, sáng ra lại ăn no một bữa nữa rồi mới đi. Phổ ky nói:
- Ông trả tiền chớ!
- Đợi lão gia làm quan rồi sẽ trả cho.
- Làm quan gì?
Làm đề đốc. Theo sức lực của ta đây đi đến doanh trại đầu quân, đánh nhau sẽ làm quan, mấy người cùng phố của ta nói thế.
- Ai nói ông làm quan gì thây kệ họ, ông hãy trả tiền trọ tiền cơm mới được.
- Ta không có tiền.
- Không tiền thì ông ăn làm chi?
- Tại đói.
Phổ ky thầm nghĩ: "Anh chàng này quá khờ, thấy điệu bộ bặm trợn, lại cầm gậy côn đồng, chắc là biết võ, đánh nhau chắc là đánh không lại rồi". Nghĩ rồi bèn nói:
- Ông biết múa quyền không?
- Biết chớ!
- Ông múa được, để tôi dẫn ra đường lớn múa quyền, được tiền ông trả tiền cơm cho chúng tôi, được không?
- Ừ được! Ta đi múa ở đâu?
- Để tôi dẫn ông đi.
Nói rồi phổ ky đi mua ngay một cục đất trắng, dẫn Ngưu Cái đến một ngã tư vẽ một vòng tròn trắng rồi nói:
- Ông múa trong vòng này đi.
Ngưu Cái cũng không biết nói tiếng lóng giang hồ, chỉ biết múa côn thôi. Múa côn xong lại đi quyền. Có người bu quanh vòng tròn, phổ ky nói thay cho Ngưu Cái:
- Người cùng ra phố mãi võ, hổ gầy hổ đón đường hại người. Vị đây cũng không phải là người quen thạo nghề mãi võ, ngụ lại trong quán chúng tôi không tiền trả. Chư vị xem luyện võ xong, có tiền giúp cho tiền, không tiền giúp cho người, đứng vỗ tay trợ Oai.
Nói xong Ngưu Cái lại múa một chặp. Phổ ky nói:
- Xin quí vị cho tiền cho.
Đợt đó được năm, sáu trăm tiền. Xin tiền lại múa nữa, múa hai ba đợt được một điếu năm, sáu trăm tiền. Phổ ky thấy đã đủ tiền cơm mới nói:
- Ông luyện thêm được tiền thêm cứ cất lấy, tôi không cần nữa. Bao nhiêu đây đủ cho tiền cơm rồi. Tôi về đây.
Nói rồi cầm tiền ra về. Ngưu Cái thấy vậy, nói:
- Hay cho cái bị thịt này, cầm tiền đi đâu vậy? Như vậy là quá rồi đó!
Đứng ngơ ngẩn giây lát, Ngưu Cái nói:
- Để tôi luyện thêm để có tiền một bữa cơm. Đủ tiền ăn cơm rồi tôi không luyện nữa.
Ai nấy thấy vậy cũng vui. Ngưu Cái lại luyện thêm hai lượt nữa, được năm, sáu trăm tiền. Vừa ngay lúc đó Bệnh phù thần Trần Hiếu và Mỹ nhiệm công Dương Mãnh có việc đi ngang qua Hai người này đi thêm bạn ở ngõ số 4 hẻm Thanh Trúc. Anh rể của Bắc lộ tiêu đầu Thiết đầu thái tuế Châu Khôn tên là Đậu Vĩnh Hàng, ngoại hiệu là Đả hổ anh hùng đến kinh đô nhắn tin với Châu Khôn nhờ Dương Mãnh, Trần Hiếu tìm việc cho, Trần Hiếu mướn một nhà ba gian ở hẻm Thanh Trúc cho vợ chồng Đậu Vĩnh Hàng ở trước rồi từ từ kiếm việc sau. Hôm đó Dương Mãnh, Trần Hiếu đi thăm Đậu Vĩnh Hàng, ngang qua chỗ này thấy Ngưu Cái đang múa quyền rất có nét, Dương Mãnh nói:

http://tieulun.hopto.org

- Huynh trưởng, anh xem anh bạn này bị không tiền mới làm vậy chớ không phải người chuyên nghề mãi võ đâu. Chúng ta đều là con nhà võ nên bước vào giúp anh ta một tay gọi là tế khổn phò nguy đó nhé!
- Được, Trần Hiếu nói, chú đi đi!
Dương Mãnh gạt mọi người ra bước vào vòng, ôm quyền nói:
- Này bạn, bạn diễn ở đây hay lắm!
Ngưu Cái nghe nói, nghĩ thầm: "Hồi nãy bị phổ ky lấy tiền mang đi, bây giờ hắn chắc cũng đến cướp tiền của mình nữa chớ gì!". Nghĩ rồi bước tới nắm cổ áo, còn tay kia chộp lấy chân của Dương Mãnh giở lên, hét lớn:
- Thằng bị thịt này, cút đi cho rảnh!
Nói rồi ném Dương Mãnh ra ngoài vòng. Dương Mãnh sử dụng thức Diều hâu bói nước, chân đứng vững xuống đất không hề gì. Mọi người đứng xem loạn cả lên, Dương Mãnh giận đỏ mặt, hét lớn:
- Hay cho tên tiểu bối này, mi dám ném tử đệ thái gia hử?
Hét rồi rút dao ra định sống chết với Ngưu Cái.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 167

Thiết thiên vương cảm nghĩa tình Ngưu Cái
Hắc diện báo hàm oan bị gia hình

Dương Mãnh bị Ngưu Cái ném ra khỏi vòng, mất mặt quá, rút dao định liều chết với Ngưu Cái. Trần Hiếu lật đật nắm kéo lại, nói:
- Hiền đệ không nên làm như vậy! Thứ nhất là anh ta có vẻ khờ khạo, thứ hai là bọn ta không tiện thử sức với anh tạ Người lớn không thấy lỗi của người nhỏ, trong lòng Tể tướng phải bao dung, cần gì phải làm như thế. Thôi, chúng ta đi đi.
Trần Hiếu nói rồi kéo Dương Mãnh bỏ đi. Ngưu Cái tức giận không thèm luyện võ nữa, cầm hơn 500 tiền đi về phía trước. Đang đói bụng, thấy một hàng bánh nướng, Ngưu Cái nói:
- Lấy cho ta mấy chiếc.
Người bán lấy một cọc 5 cái 10 thành ra 50 cái, Ngưu Cái bỏ vào tay áo tiễn tụ bào, thảy cho người bán bánh hơn 200 tiền rồi bỏ đi. Người bán bánh nói:
- Đại gia, tiền này chưa đủ.
- Ta có bao nhiêu đó, ngươi chịu không chịu thì thôi.
Nói xong chạy đi. Người bán bánh muốn đuổi theo nhưng không ai coi hàng. Ngưu Cái chạy một mạch về phía trước, gặp một tiệm bán thịt dê mới ra lò, Ngưu Cái nói:
- Cục này để tôi, cục kia để tôi.
Chưởng quỹ tiệm thịt dê gắp đưa cho anh tạ Ngưu Cái cầm 5 cục thịt thảy ra 300 tiền rồi đi. Người bán thịt dê nói chưa đủ, Ngưu Cái co giò chạy tuốt, người bán thịt dê đuổi theo không kịp. Ngưu Cái cầm bánh và thịt dê đến một ngõ kẻm, thấy trước nhà kia có một con ngựa đá, bèn đem bánh để trên đầu con ngựa đá, định ngồi xuống ăn, nào ngờ bánh rớt xuống đất, có một con chó nhìn thấy ngoạm lấy cái bánh nướng chạy đi. Ngưu Cái nói:
- Hay cho con chó này, tao chưa ăn mày dám giựt ăn hả? Tao đập chết mày mới được.
Nói rồi xách côn rượt theo, không kể đến số bánh nướng và mấy miếng thịt gác trên ngựa đá còn hay mất. Con chó bị rượt chạy lui chui tọt vào lỗ chó của nhà kia mất dạng. Ngưu Cái thấy vậy la lên:
- Hay cho con chó này, ta phải đi kiếm chủ mày bắt họ bồi thường cho tao mới được.
Nói rồi đứng ở trước cửa kêu lớn:
- Chủ chó đâu ra đây!
Kêu hai tiếng liên tiếp mà không có ai trả lời. Ngưu Cái bèn lấy côn đập cửa đùng đùng. Nhà ở trong cửa đó là nơi ở của Đả hổ anh hùng Đậu Vĩnh Hành. Dương Mãnh, Trần Hiếu vừa mới đến đang nói chuyện với Đậu Vĩnh Hàng về việc giúp đỡ ở diễn trường, gặp một người mãi võ không thông tình lý gì hết, thiệt là đáng giận. Đang nói tới đó thì nghe bên ngoài dộng cửa đùng đùng và tiếng la:
- Chủ chó đâu mau ra đây!
Dương Mãnh nói:
- Ai đập cửa vậy? Chúng ta ra xem thử!
Nói rồi ba người cùng đi ra mở cửa xem, thì ra chính là người mãi võ khi nãy. Trần Hiếu nghĩ thầm: "Cái này thì quá lắm, theo đến tận cửa đây mà!". Trần Hiếu lấy mắt ra hiệu, Đậu Vĩnh Hàng vòng lại phía sau lưng nắm tóc Ngưu Cái ghị xuống, Dương Mãnh nắm chặt hai tay Ngưu Cái, Trần Hiếu nắm cặp đùi, quật Ngưu Cái xuống. Ba người nắm một người, đè chặt Ngưu Cái ở dưới. Ngưu Cái chỉ la:
- Hay cho chủ chó, chẳng biết lễ nghĩa gì ráo, đằng kia ta còn bánh nướng và thịt dê nữa đấy!
Đậu Vĩnh Hàng nói:
- Chủ chó cái gì? Nói bậy bạ không. Trước hết trói hắn lại bỏ trong viện, tạm thời chúng ta ăn uống cái đã rồi sẽ hỏi hắn sau.
Ba người đóng cửa lại, đem cây côn dựng vào vách tường, rồi kéo vào nhà dọn tiệc ăn uống. Vừa uống được hai chén rượu nghe bên ngoài có người gọi:
- Mở cửa!
Dương Mãnh nghe tiếng Tế Điên mới nói:

http://tieulun.hopto.org

- Sư phó tới kìa.
- Đậu Vĩnh Hàng hỏi:
- Ai vậy?
Trần Hiếu nói:
- Đây không phải người ngoài, là sư phó của chúng tôi đấy. Chúng ta ra xem thử!
Ba người cùng ra bên ngoài mở cửa xem, quả nhiên Tế Điên đến với Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng.
Sáng này Tế Điên cùng Trịnh Hùng thức dậy sớm, ăn sáng xong, Tế Điên nói:
- Trịnh Hùng, để ta đưa ông đi kiếm đại hán mặt xanh tiếp ông hôm qua nhé.
- Phải đấy.
Trịnh Hùng nói rồi cùng Tế Điên đi đến ngõ hẽm này. Tế Điên gọi cửa, Dương Mãnh, Trần Hiếu cùng Đậu Vĩnh Hằng đi ra. Dương Mãnh, Trần Hiếu trước hết hành lễ với Tế Điên rồi mới day qua chào hỏi Trịnh Hùng. Trần Hiếu nói:
- Đậu hiền đệ, lại đây ta giới thiệu chọ Đây là Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn, sư phó của ta.
Đậu Vĩnh Hằng thấy Hòa thượng lam lũ quá mức, trong lòng không vui, ngặt vì có mặt Dương Mãnh, Trần Hiếu chẳng lẽ không hành lễ, nên chỉ xá sơ sơ thôi. Ngưu Cái bên trong dòm thấy Trịnh Hùng bèn kêu:
- Chưởng quỹ mặt đen ơi, mau cứu tôi với! Chủ chó chẳng biết lý sự gì hết, bắt trói tôi ở đây.
- Ai là chưởng quỹ mặt đen?
Trịnh Hùng hỏi và tiếp theo:
- Tại sao các anh lại trói anh ta như vậy?
Dương Mãnh nói:
- Tại anh ta vô cớ dộng cửa.
- Các vị nễ mặt tôi thả anh ta ra có được không?
Trần Hiếu nói:
- Chúng tôi không quen biết với anh ta, cũng không thù oán gì, có Trịnh gia xin thì chúng tôi thả.
Nói rồi mở thả cho Ngưu Cái. Tế Điên bảo:
- Trịnh Hùng ngươi hãy dẫn hắn đi.
- Sư phó không trở về nhà con sao? Trịnh Hùng hỏi:
- Ta không đi.
Trịnh Hùng bèn cáo từ, dẫn Ngưu Cái về nhà mình. Dương Mãnh hỏi:
- Sư phó định đi đâu?
- Trở về chùa.
Trần Hiếu nói:
- Mời sư phó vào trong nhà uống chén rượu rồi hãy đi.
- Không phải là nhà của ngươi ta không tiện vào.
- Nhà này cũng như nhà con vậy. Sư phó vào nghĩ ngơi chốc lát có ngại chi.
- Ừ, vào thì vào.
Nói rồi đi vào trong nhà. Đậu Vĩnh Hàng trong lòng không được vui, nghĩ thầm: “Dương đại ca, Trần đại ca mời Hòa thượng vào nhà làm chỉ Mình còn có gia quyến mà!”. Ngoài mặt không nói ra, vẫn cùng Hòa thượng đi vào nhà. Trần Hiếu nói:
- Sư phó uống rượu nhé, tiệc rượu có sẵn đây.
Tế Điên không khiêm nhường gì, ngồi xuống uống luôn. Ba người kia cũng ngồi vào tiệc. Tế Điên uống ba chén rượu, ho một tiếng. Trần Hiếu nói:
- Sư phó sao vậy?
- Hòa thượng ta cùng bạn tốt ngồi uống rượu, không có gì phải nói; cùng ngồi với kẻ Dương bát cao uống rượu không khoái chút nào.
- Sao kêu là Dương bát cao? Trần Hiếu hỏi:
- Kêu Dương bát không thì nghe không được nên kêu là Dương bát cao đó chớ.
- Con có phải là Dương bát cao không? Trần Hiếu hỏi:
- Không phải.
- Con có phải là Dương bát cao không vậy? Dương Mãnh hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Cũng không phải.
Trong ba người, hai người đã không phải rồi. Đậu Vĩnh Hàng nghe như vậy, tức giận nói:
- Nè Hòa thượng, ông thiệt là ăn nói bậy bạ không! Nếu không nể mặt hai anh Dương, Trần, tôi tống ông ra khỏi cửa rồi đấy nhé!
Dương Mãnh, Trần Hiếu lật đật khuyên can:
- Đậu hiền đệ, chú không biết, Tế Công khôi hài mà!
Tế Điên nói:
- Ta xem sắc diện của ông không tốt, ấn đường nổi gân xanh là điềm tai bay họa gởi khó biện minh. Đại khái là khó tránh khỏi định số. Vợ bị người ta cướp đi, gia tài phút chốt thành không. Vĩnh Hàng phải sớm trốn đi, chớ việc đến tức thì đấy.
Nói ra, Đậu Vĩnh Hàng càng run giận, mặt mày biến đổi. Tế Điên nói:
- Tới chừng gặp tai nạn nguy hiểm, ông chỉ cần kêu "Tế Điên Hòa thượng" ba tiếng liên tiếp sẽ có ứng cứu. Thôi, Hòa thượng ta đi đây!
Nói rồi Tế Điên đứng dậy đi thẳng. Dương Mãnh, Trần Hiếu thấy Tế Điên đi khỏi rồi mà Đậu Vĩnh Hàng cứ giận không nguôi, hai người cảm thấy tẻ nhạt quá, cũng cáo từ ra về. Dương Mãnh, Trần Hiếu đi rồi, Đậu Vĩnh Hàng trong lòng càng thêm buồn bực, chuồi lên giường ngủ vùi, liên tiếp ba ngày không ra khỏi cửa. Vợ là Châu thị quả là người hiền thục, sợ chồng buồn bực quá sanh bịnh, nói:
- Quan nhân đừng nên buồn bực. Buồn bực quá rồi sẽ ra sao? Còn nói đến việc làm cũng không gấp được. Thảng như buồn bực quá sanh bịnh càng khó xử nữa! Quan nhân hãy cầm mấy lượng bạc này đi giải buồn đi có được không?
Đậu Vĩnh Hàng thấy vợ khuyên như vậy, nghĩ là buồn bã không được việc gì, bèn thay đổi y phục, cầm theo ít bạc vụn tính đi kiếm Dương Mãnh, Trần Hiếu vào quán rượu nào đó nhậu một bữa. Vừa ra khỏi nhà không xa thì thấy đằng kia đi lại hai vị Ban đầu dẫn theo mười mấy người tùy tùng đều đội mũ vải xanh, mặc áo chẽn xanh, lưng thắt dây da, chân mang khoái hài đế mỏng, mỗi người cầm đơn đao và thước sắt giống như đi tra án vậy. Gặp Đậu Vĩnh Hàng, vị quan nhân hỏi:
- Xin lỗi ông, đây là ngõ số 4 hẻm Thanh Trúc phải không?
- Vâng, chính là đây.
- Có vị anh hùng đả hổ Hắc diện báo Đậu Vĩnh Hàng, nhà ở đâu?
- Các ông tìm Đậu Vĩnh Hàng có việc chi?
- Chúng tôi muốn hỏi thăm về người đó.
- Tại hạ chính là Đậu Vĩnh Hàng đây.
- A, tôn giá là Đậu Vĩnh Hàng, có phải tôn giá ở nhà Châu lão đầu phải không?
- Vâng, các ông tìm tôi có việc gì?
- Ông có một người bạn đánh người ở phủ Kinh lược sứ, bảo chúng tôi nhắn tin cho ông hay. Ông với tôi đến nha môn xem thử nhé!
- Ai mà đánh quan chức vậy kìa?
- Ông đến rồi sẽ biết.
Đậu Vĩnh Hàng nghĩ thầm: "Bạn bè mình thì nhiều, phải đến đó xem thử thì mới biết được". Nghĩ rồi cùng đi với họ. Xưa nay Đậu Vĩnh Hàng không làm điều gì sai pháp, trong lòng cũng không nghi ngại gì. Lời tục có câu: "Nói đúng phép, lòng không có điều gì lo nghĩ, chẳng sợ quỷ canh ba gọi cửa. Bụng không tịch, chẳng sợ lời nói cạnh". Vừa bước vào Kinh doanh điện soái phủ, vị quan nhân lấy mắt ra hiệu, mọi người áp lại vây chặt Đậu Vĩnh Hàng vào giữa và lấy dây sắt trói lại. Đậu Vĩnh Hàng ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao các vị lại trói tôi?
- Chuyện của ngươi làm mà ngươi không biết à? Vị quan nhân trả lời.
Đậu Vĩnh Hàng nghĩ thầm: "Mình chưa làm điều gì phạm pháp mà? Đây thiệt là đóng cửa ở trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống". Chính mình cũng không chống cự được, đành phải chờ quan thăng đường xét xử.
Vị quan nhân đi vào trong bẩm báo. Giây lát nghe bên trong vang lên một hồi trống lịnh. Ba hồi trống lịnh xong, quan Kinh doanh điện soái nhị phẩm Hình đình đại nhân thăng đường. Bốn mươi tên khoái thủ cầm dao vác búa đứng chờ sẵn ở đại đường. Tráng, Tạo, Khoái ba ban thét gọi đường

http://tieulun.hopto.org

uy xong, truyền đem sai sự vào. Có người kéo Đậu Vĩnh Hàng tới trước, quan nhân thét hỏi:
- Chuyện ở Bạch Sa Cương đón đường cướp bạc, giết chết quan giải quân lương, tên đầu đảng cướp giật tiền lương của triều đình là Hắc diện báo Đậu Vĩnh Hàng có phải là ngươi không?
Đậu Vĩnh Hàng nghe đến vụ này, sợ hãi hồn bay ngàn dặm, không biết tai bay họa gởi này từ đâu mà tới.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 168

Thấy người đẹp, ác nhân định diệu kế
Lục Bính Văn hiến sắc đẹp hại dân lành

Đậu Vĩnh Hàng bị đưa ra trước đại đường, sợ đến nỗi tay chân run rẩy, nhìn lên thấy ngồi bên trên là một vị đại nhân, đầu đội mũ sa đen nhị phẩm, mình mặc đại hồng mãng bào, ngọc đái quan hài rõ ràng, mặt trắng nhơn nhơn càng nổi bật ba chòm râu đen nhánh. Vị Hình đình Đại nhân này họ Lục, kêu là Lục Bính Văn. Thời nhà Tống, chức quan Kinh doanh điện soái hình đình tương đương với chức Cửu môn đề đốc thờ nhà Thanh, thống nhiếp cả văn võ, quản hạt cả hai doanh lục và bộ, đi tra xét bắt trộm cướp, đánh bạc, kẻ sống lang thang. Hình đại nhân truyền đem Đậu Vĩnh Hàng lên.
Đậu Vĩnh Hàng quỳ dưới đất, miệng hô:
- Đại nhân ở trên, tiểu nhân là Đậu Vĩnh Hàng xin dập đầu bái kiến.
Lục đại nhân ngồi trên vỗ kỉnh đường một cái chát, nói:
- Này Đậu Vĩnh Hàng, mi ở Bạch Sa Cương chặn đường cướp bạc, giết chết quan giải lương, cướp đi lương tiền như thế nào hãy thành thật khai báo đi! Khỏi phải viện ba lần sáu lượt tra hỏi, thịt da mi khỏi bị rách nát vì đòn bọng.
Đậu Vĩnh Hàng một mực dập đầu, kêu:
- Tiểu nhân là Đậu Vĩnh Hàng, nguyên quán người Đậu Gia Cương ở ngoài cửa Bắc phủ Thường Châu, trước đây sống về nghề săn bắn, về sau muốn kiếm việc làm ở hãnh bảo tiêu sinh sống, vợ chồng tiểu nhân mới dắt nhau đến Lâm An, ở ngụ tại ngõ số 4 hẻm Thanh Trúc. Tiểu nhân từ hồi nào tới giờ chưa làm gì phạm pháp, hôm nay đi ra thăm bạn, không biết tại sao bị quan nhân bắt về đây. Cầu xin đại nhân gương sáng treo cao, gia ân soi xét, để tiểu nhân khỏi bị Oan khuất này. Việc ở Bạch Sa Cương cướp của giết người như thế nào, tiểu nhân hoàn toàn không biết.
- Cái thằng cứng đầu này, đại khái nói ngọt mi không chịu nghe, nhẹ tay tra hỏi mi chẳng chịu cung khai mà. Bây đâu, đem bày côn kẹp ra đây.
- Xin đại nhân soi xét, nếu đại nhân dùng nghiêm hình khảo tra tiểu nhân, cho rằng tiểu nhân đốt đuốc cầm gậy cướp giựt thì có bằng chứng gì? Tiểu nhân thật oan uổng, xin đại nhân soi xét cho Cầu nguyện đại nhân công hầu vại đại, lộc vị thêm cao.
- Mi nói bản bộ viện xử mi oan uổng phải không? Bản viện từ khi làm quan tới giờ, trên không dối vua, dưới không hại dân, há lại lấn hiếp mi sao! Nếu không có bằng chứng, ta bắt mi làm chỉ Tại sao ta không bắt người khác? Để ta đưa chứng cứ ra xem mi có chịu nhận không cho biết?
Đại nhân lập tức ném giám bài ra, dặn bảo đem chứng cứ đến. Đậu Vĩnh Hàng nghe nói có chứng cứ, thất kinh lo sợ, nghĩ thầm: "Không xong! Thiệt có bằng chứng rồi à?". Lời tục có nói không sai: "Giặc cắn một miếng, thấu xương ba phân", lại nghĩ: "Mình không kết giao với phỉ đồ, cũng không có ai thù oán, tại sao có người làm chứng nhăng như vậy kìa?". Suy nghĩ như vậy không lâu, nghe có tiếng xích sắt rổn rảng, Đậu Vĩnh Hàng nhìn xem, hai người mới đến đều mặc áo quần tội nhân, cổ mang gông, tay chây bị xiềng trói, người đi trước mình cao chín thước, đầu to cổ ngắn, bụng to mặt như chàm xanh, tóc đỏ như chu sa, mày hung mắt ác, mái tóc nối liền với bộ râu quai nón; còn người đi sau, thân thể cũng cao lớn, trán đen thui, hai đạo chân mày kiếm trên đôi mắt ốc nhồi, mặt đầy những mụt thịt. Đậu Vĩnh Hàng nhìn thấy hai phạm nhân đều không quen biết. Hai người ấy vào trong đại đường quỳ xuống. Quan Hình đình hỏi:
- Hai người có quen biết với hắn không?
Người mặt xanh nói:
- Đậu đại ca, chuyện đánh cướp lương này anh làm mà! Nhớ lại hôm đó mình cùng gây án một chỗ, ăn một nơi, nghỉ một nhà để đi chia bạc, hiện giờ hai tôi bị bắt giam, cả đến lấy mắt nhìn anh cũng không thèm. Chúng tôi chịu đòn hết nổi rồi, đành phải khai thôi, cũng không có cách nào để anh ở ngoài vòng cho được! Hồi nào chúng ta đối xử với nhau tốt biết bao! Chúng ta là người sống cùng một nơi, chết làm quỷ một chỗ, cùng ăn cùng hưởng kể ra cũng đâu có oan uổng gì?
Hình đình đại nhân nói với Đậu Vĩnh Hàng:
- Mi còn chưa chịu cung khai sao?
- Bẩm đại nhân, tiểu nhân không quen biết hai người này!
- Vương Long, Vương Hổ, đại nhân nói, hai đứa bây hãy nói thiệt đi, tụi bây có quen biết với Đậu

http://tieulun.hopto.org

Vĩnh Hàng không?
- Bẩm đại nhân, Vương Long nói, chúng tôi cùng Đậu Vĩnh Hàng là anh em kết nghĩa. Việc ở Bạch Sa Cương chận đường cướp bạc giết chết quan giải lương là do Đậu Vĩnh Hàng chủ mưu, chúng tôi chỉ là tùng đảng thôi.
Lục đại nhân nói:
- Đậu Vĩnh Hàng, mi có nghe thấy chưa?
Tiểu nhân thiệt không quen biết họ, Đậu Vĩnh Hàng nói, những lời họ nói đều là bịa đặt cả, thiệt không có những việc như thế, xin đại nhân ra ơn cứu xét cho.
Lục đại nhân nói:
Bản viện từ khi làm quan tới giờ, trên không dối vua dưới không hại dân, há có việc lấn hiếp mi sao? Ta tự có cách riêng của tạ Hai người này là đã là anh em kết nghĩa với mi, đại khái mi bao nhiêu tuổi, sanh vào ngày nào, quên quán ở đâu, nhà có mấy người, họ chắc biết rõ. Đậu Vĩnh Hàng, mi lấy bút viết rõ năm sanh, quên quán, chỗ ở ra đi. Bản viện sẽ hỏi họ. Nếu họ nói không đúng, chắc chắn là đặt điều, ta sẽ phạt nặng họ, bản bộ viện sẽ thả mi ngay tại đây; nếu họ nói đúng với điều ngươi đã viết, chừng ấy bản viện sẽ chiếu theo luật mà xử phạt mi.
Đậu Vĩnh Hàng nghĩ thầm: "Làm cách này hay đấy! Đại khái hai người này đặt điều vu oan cho ta, chắc không biết được năm tháng ngày sinh của ta; ta viết ra, họ nói không đúng thì đại nhân sẽ thả ra ngay tức khắc". Nghĩ rồi bèn nói:
- Đại nhân đã gia ân, tiểu nhân xin viết ra, cầu xin đại nhân ban cho giấy bút.
- Được, mi muốn viết hãy viết đi! Này Vương Long, Vương Hổ, mi có biết ngày sinh năm sinh của Đậu Vĩnh Hàng không?
- Bẩm đại nhân, có biết.
- Để Đậu Vĩnh Hàng viết ra, tụi bay hãy nói.
Đương sai đưa giấy bút nghiên tới. Hình đình đại nhân nói:
- Đậu Vĩnh Hàng, mi hãy day lưng lại bọn chúng mà viết, đừng để cho họ thấy.
- Vâng.
Đậu Vĩnh Hàng đáp rồi quay lưng lại cầm bút viết:
- Đậu Vĩnh Hàng 28 tuổi, sanh vào giờ tý ngày rằm tháng ba, nguyên quán ở Đậu Gia Cương ngoài cửa Bắc phủ Thường Châu, trước đây làm nghề săn bắn, cưới vợ là Châu thị, năm nay 24 tuổi, hiện đến kinh đô tìm việc, ngụ Ở nhà Châu lão đầu ngõ số 4 hẻm Thanh Trúc, đồng viện là ngã ba phòng phía Bắc hai gian phòng phía Đông.
Viết xong, đưa cho đương sai trình lên Hình đình đại nhân. Đại nhân xem rồi mới hỏi Vương Long, Vương Hổ. Vương Hổ nói:
Đại nhân muốn hỏi về việc Đậu Vĩnh Hàng, tiểu nhân xin nói: Anh ta nguyên quán là người Đậu Gia Cương ngoài cửa Bắc phủ Thường Châu, trước đây làm nghề săn bắn, hiện giờ không sắn bắn nữa, đến thành Lâm An ở tại đường phía Bắc ngõ thứ tư của hẻm Thanh Trúc. Anh ta nay đã 28 tuổi, sanh vào giờ tý ngày rằm tháng ba, chị dâu của chúng tôi, tức vợ anh ta, họ Châu, năm nay 24 tuổi, sanh vào giờ mão ngày mùng 9 tháng 2, ở nhà vợ của Châu lão đầu, nơi hai gian phòng Đông phía Bắc. Ba gian Bắc phòng này một gian sáng, hai gian tối. Gian phía Đông là phòng ngủ, gian phía Tây là phòng khách, gian giữa có một bàn bát tiên với hai cái ghế dựa, phía trong nhà có cái là sưởi với hai cái rương, dưới đất có đặt một cái bàn xếp và một tủ tiền, bên Đông là nhà bếp.
Đậu Vĩnh Hàng nghe nói tất cả đều đúng, ngày giờ sanh của vợ mình cũng đúng, đồ đạc bài trí trong nhà cũng không sai chút nào, bèn nghĩ thầm: "Thiệt lạ! Hai người này chưa tới nhà mình lần nào, tại sao họ biết nhà mình rõ ràng như vậy?". Rồi lại nghĩ: "Vụ này chắc không xong rồi đây!".
Hình đình đại nhân nghe Vương Long, Vương Hổ nói như vậy mới hỏi Đậu Vĩnh Hàng:
- Vương Long, Vương Hổ nói như vậy có đúng không?
- Đúng thì cũng đúng, nhưng tiểu nhân thiệt tình oan uổng, cầu xin đại nhân xử đoán công bằng cho.
Hình đình đại nhân vỗ kỉnh đường một cái chát, nói:
- Đậu Vĩnh Hàng, mi còn dám nói quanh co hử? Đại khái nhẹ tay không hỏi việc mi không chịu cung khai, tên cứng đầu này mi quen thói làm giặc mà! Bây đâu, hãy dùng côn kẹp ra đây, kẹp nó cho ta, rồi sẽ hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Quan nhân nghe truyền dạ ran, ba cây bổng là một tổ ngũ hình, đem bỏ nó ra trước đại đường, thiệt là:

Lòng người như sắt chẳng phải sắt,
Quan pháp như lò đúng là lò.

Đậu Vĩnh Hàng sợ đến nỗi run rẩy lập cập, nói:
- Đại nhân, ngài phải xem trời xanh trên đầu chớ!
Lục Bính Văn đùng đùng nổi giận, nói:
- Đậu Vĩnh Hàng, mi còn dám bảo ta xem trời xanh trên đầu ư? Bản bộ viện xử ngươi oan uổng à? Hãy kẹp nó cho ta!
Quan nhân lập tức đưa Đậu Vĩnh Hàng vào bàn kẹp, lúc ấy Đậu Vĩnh Hàng đột nhiên nhớ lại mấy câu nói của Tế Điên: "Ấn đường nổi xanh, sắc diện bất chánh, sẽ bị tai bay họa gởi, dè đâu ta bị họa lớn như thế này. Quả nhiên Tế Công trưởng lão là vị Phật sống có tài thấy biết trước! Sự việc đến như thế này, Đậu Vĩnh Hàng ta mới biết. Nếu ta nghe lời Tế Công sớm trốn khỏi thành Lâm An thì đâu có mắc phải hung họa này!".
Chưởng hình đem kẹp tới tròng vào hai tay chân của Đậu Vĩnh Hàng. Lục đại nhân đưa tay ra hiệu, quan nhân nhìn thấy hình phạt tám thành, hai người một người giữ dây, một người kéo, Đậu Vĩnh Hàng cảm thấy kẹp đau buốt cả xương tủy, lúc đó mới nhớ lại lời Tế Công: - Khi có đại nạn kêu kêu ba tiếng liên tiếp "Tế Công Hòa thượng", ắt có cứu ứng. Đậu Vĩnh Hàng lúc đó đau như dao cắt ruột gan, tên xuyên tim phổi, trong miệng bèn cầu khẩn: "Đệ tử Đậu Vĩnh Hàng, trước đây không biết Tế Công là Phật sống, hiện nay đệ tử mắc phải đại nạn, Tế Công trưởng lão lão nhân gia thiệt có linh có thánh, xin đến giải cứu đệ tử, đệ tử bây giờ chịu hết nổi rồi!". Đậu Vĩnh Hàng trong miệng nói lẩm nhẩm cầu khẩn ba lần liên tiếp, các quan nhân cũng không biết anh ta nói những gì. Lời cầu khẩn chưa xong thì từ trên đại đường nổi lên một trận gió xoáy. Thật là:

Cuồng phong nổi dậy
Xô cây dẹp rừng,
Mặt sông sôi trào,
Biển sông như tung.
Nước réo sục sôi vang ầm ĩ,
Cây khô răng rắc vặn thân mình,
Vực sâu giận dữ tuôn mù khói,
Đá chạy cát bay đả thương người.

Một trận cuồng phong đó ghê gớm kinh người, trên đại điện xòe tay không thấy ngón, đối diện không thấy người, chỉ nghe tiếng ào ào vang động. Trận gió qua đi, Lục Bính Văn mở mắt ra xem thấy dưới đại đường gãy vỡ lung tung.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 169

Vương Thắng Tiên thấy sắc động lòng tà
Lục Ngưu Hầu vu trộm thi gian kế

Đậu Vĩnh Hàng phải đến cửa quan chịu bao điều oan khuất chính là gì vợ hắn quá đẹp mới xảy ra như vậy. Tại thành Lâm An có bốn tên ác bá. Tên thứ nhất là Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên, anh em với Tần Thừa tướng; tên thứ hai chính là Phong nguyệt công tử Mã Minh; tên thứ ba chính là Truy mạng quỷ Tần Hằng, con thứ hai của Tần Thừa tướng; tên thứ tư chính là La công tử, có ngại hiệu là Tịnh nhai gia. Hôm đó, Châu thị đang đứng trước cửa mua chỉ thêu, vừa hay gặp Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên dẫn theo rất nhiều ác nô cỡi ngựa đi ngang qua ngõ số 4 hẻm Thanh Trúc. Xưa nay Châu thị dung nhan rất đẹp đẽ, thuộc hàng thiên tư quốc sắc. Dù không dồi phấn thoa son, mặc áo vải thô tầm thường nhưng vẫn lộ ra vẻ đẹp ưa nhìn, đáng gọi là đôi mày liễu vút cong, môi nút trái đào, mắt hạnh trữ tình, má đào phơn phớt, gương mặt hoa lê trắng muốt, má nhụy hạnh nõn nà, khác nào Dao Trì tây tử, nguyệt điện Hằng Ngạ Vương Thắng Tiên nhìn thấy Châu thị rồi, tâm thần ngơ ngẩn, bèn hỏi thủ hạ:

- Người đàn bà đó là người nhà nào vậy?

Gia nhân là Vương Hoài Trung nói:

- Đại gia nên về trước đi, để tôi hỏi thăm cho.

Vương Thắng Tiên về đến nhà một lát, Vương Hoài Trung cũng về tới. Vương Thắng Tiên hỏi:

- Mi hỏi thăm tin tức đó chưa?

- Tiểu nhân đã hỏi thăm rồi, mà đại gia hãy dẹp ý nghĩ ấy đi!

- Sao vậy?

- Tiểu nhân hỏi ra người đàn bà đó là vợ của anh hùng đả hổ Hắc diện báo Đậu Vĩnh Hàng đấy. Tên Đậu Vĩnh Hàng ấy hai tay có sức mạnh ngàn cân, làm sao có thể cướp vợ hắn được?

- Ối chào! Ta thấy người đàn bà đó thiệt xinh đẹp quá chừng chừng! Đám thê thiếp hầu hạ ta đây so với nàng ấy thật là lục lục bình thường, cách xa một trời một vực. Ta gặp nàng ấy một lần mà hồn vía như đi đâu mất. Tụi bây ai nghĩ được cách gì đem người đẹp về được đây, ta thưởng cho 500 lượng bạc.

Bọn gia nhân thảy đều lắc đầu, nói:

- Chúng tôi thiệt vô phương.

Vương Thắng Tiên lơ lơ lửng lửng uống nhớ ăn mong, giống như người mất hồn vậy. Hai ba ngày lửng lơ như thế, bỗng gia nhân bẩm báo có quan Kinh doanh điện soái Lục Bính Văn đến thăm. Vương Thắng Tiên nghe nói có đệ tử của mình đến, lật đật bảo người mời vào. Vương Thắng Tiên đang giữ chức Đại lý tự chánh khanh, tại sao Lục Bính Văn lại bái hắn làm sư phụ? Chỉ vì hắn là anh em với Tần Thừa tướng, Lục Bính Văn có việc gì cần đến Thừa tướng phải nhờ đến hắn giúp đỡ, do đó mới bái hắn làm sư phụ. Hôm nay Vương Thắng Tiên đưa Lục Bính Văn vào thư phòng, Lục Bính Văn chào hỏi sư phụ xong, Vương Thắng Tiên hỏi:

- Hiền khế hôm nay sao rảnh rang thế?

- Hôm nay tôi đặc biệt đến vấn an sư phụ.

- Hai hôm nay ta trúng phải bệnh.

- Sư phụ không được khỏe à? Bệnh gì thế?

- Bệnh này khó nói với hiền khế lắm.

- Sư phụ có chuyện gì khó nói cứ nói, có ngại chi?

- Chẳng giấu gì hiền khế, ngày hôm kia ta cưỡi ngựa đi thăm bạn qua ngõ số 4 hẻm Thanh Trúc, gặp người đàn bà đẹp mê hồn, nàng là vợ của anh hùng đả hổ Hắc diện báo Đậu Vĩnh Hàng. Từ hôm đó trở về nhà, ta không ngờ mình mắc phải bệnh tương tư đêm nhớ ngày mong mãi. Hiền khế có cách nào rước người đẹp về đây, ta bảo đảm sẽ làm cho hiền khế sớm vượt mấy quan cấp đấy!

- Lão sư đài đã yêu thích, môn sinh phải cố gắng tìm cách làm vừa lòng. Xin sư phụ chờ tin.

Lục Bính Văn nói xong trở về nhà, bàn mưu tính kế giúp Vương Thắng Tiên mãi mà không ra, gia nhân là Lục Trung nói:

- Lão gia muốn làm việc này, tiểu nhân có một chủ ý.

- Lục Trung, nếu việc này mi làm được trót lọt, ta thưởng cho mi 200 lượng bạc.

http://tieulun.hopto.org

- Nếu chịu thưởng 200 lượng bạc, tôi sẽ làm chọ Đậu Vĩnh Hằng này tôi có biết nhưng tôi chưa gặp mặt, còn vợ hắn tôi đã gặp một lần. Thật là người đẹp đẽ vô song! Hắn ta ở nhà của vợ Châu lão đầu. Châu lão đầu là nghĩa phụ của tôi. Một hôm tôi đến nhà vợ chồng nghĩa phụ, vợ chồng Đậu Vĩnh Hàng đang tính số mạng của hắn, vợ hắn cũng bói cho mình một quẻ. Tôi nhớ ngày sinh của họ là: Đậu Vĩnh Hàng 28 tuổi, sinh vào giờ tý ngày rằm tháng ba, vợ hắn 24 tuổi, sinh vào giờ mẹo ngày chín tháng hai. Nghĩa mẫu tôi cũng coi một quẻ, tôi cũng coi một quẻ cho nên tôi biết cội nguồi của Đậu Vĩnh Hàng. Nếu lão gia cho tôi làm sai sự tra ngục, mua chuộc kẻ tặc đạo vu khống Đậu Vĩnh Hàng, chừng đó lão gia bắt hắn cho vào ngục là hay nhất.
- Được, ta sẽ phái ngươi làm quản ngục để lo việc này.
Lục Trung được giao cho chức quản ngục, sớm tối kiểm tra các tội phạm, thấy có hai tên đại đạo, Lục Trung gọi lại hỏi:
- Hai đứa bây tên họ là gì?
- Chúng tôi là hai anh em ruột, tên là Vương Long, Vương Hổ.
- Hai đứa bây bị án gì thế?
- Ở Bạch Sa Cương cướp bạc lương, giết quan áp tải.
- Hai đứa bây bị vụ án này chắc là khó sống quá.
- Chắc là như vậy.
- Trong nhà tụi bây còn có những ai?
- Còn một mẹ già, chúng tôi đều có vợ cả.
- Hai đứa bay tuổi còn nhỏ mà sao dám làm những việc tày đình như thế? Nếu tụi bay chết rồi, trong nhà mẹ già vợ dại phải làm sao? Ai lo cơm áo cho họ?
- Đến nước này phải chịu thôi, tại tôi đã làm việc nhầm lẫn này!
- Ta thấy các ngươi thật đáng thương, có lòng muốn cứu các ngươi mà không được, vì phương pháp của hoàng thượng không thể sửa được. Hai đứa bay có muốn sống hay không?
- Ai không muốn sống mà lại muốn chết bao giờ? Nếu các ông có cách nào cứu chúng tôi, hai tôi không bao giờ dám quên ơn.
- Ta muốn cứu tụi bay dễ thôi, hai đứa bay phải kéo người khác vào khai làm đầu lĩnh việc này thì tánh mạng tụi bay mới đảm bảo còn sống.
- Vậy thì chúng tôi chụi khai, mà khai ai bây giờ?
- Ta có kẻ thù đang ở ngõ số 4 hẻm Thanh Trúc tên là Hắc diện báo Đậu Vĩnh Hàng, hai đứa bay ra trước công đường cứ khai ra hắn là kẻ cầm đầu, ta đảm bảo tánh mạng tụi bay sẽ khỏi chết.
- Vậy thì được.
Thương lượng xong, chiều lại lên trước công đường, Vương Long khai:
- Bẩm đại nhân, ở Bạch Sa Cương cướp bạc, giết quan giải lương là do Hắc diện báo Đậu Vĩnh Hàng cầm đầu, anh ta xếp đặt cả.
Lục Bính Văn đã rõ cả, nhưng vẫn hỏi:
- Mi có nói thiệt không?
- Tiểu nhân không dám nói dối. Hắn hiện ở ngõ số 4 hẻm Thanh Trúc, xin đại nhân cho đòi hắn đến đối chứng.
Lục Bính Văn mới sai Mã Hùng đi bắt ngay Đậu Vĩnh Hàng điệu về. Hôm nay thượng đường tra hỏi, những điều Vương Long, Vương Hổ nói ra đều do Lục Trung cung cấp trước. Vì vậy Vương Long, Vương Hổ mới kể vanh vách cội nguồi của Đậu Vĩnh Hàng như vậy. Lục Bính Văn dùng kềm kẹp tra khảo Đậu Vĩnh Hàng, bỗng nhiên trên đại đường nổi lên một trận quái phong. Trận gió qua đi, xem lại thì thấy côn kẹp bị gãy làm ba khúc hết. Lục Bính Văn kêu đại kêu càn Vương Long, Vương Hổ khai bừa cho Đậu Vĩnh Hàng, rồi truyền đem Đậu Vĩnh Hàng đóng trăn trong ngục tối. Vương Long, Vương Hổ vào trong ngục dặn ngục tốt:
- Phải làm cho Đậu Vĩnh Hàng chết đi thì vụ án của hai ta mới nhẹ được. Chỉ cần hai ta được sống, ắt sẽ có lúc tạ ân trọng hậu.
Lao ngục nói:
- Vâng, anh đừng có lo.
Khi quan nhân đưa Đậu Vĩnh Hàng xuống ngục, lao đầu mới đưa Đậu Vĩnh Hàng vào bên trong. Đậu Vĩnh Hàng nhìn thấy trong nhà có một bàn bát tiên, trên bàn dọn sẵn bốn đĩa thức ăn, có bầu và

http://tieulun.hopto.org

chén rượu. Lao ngục nói:
- Đậu hiền đệ, chú uống rượu nhé! Chú không nhận ra tôi sao?
- Tôi thật đang tối mắt, xin hỏi quý danh tôn giá là gì?
- Tôi cũng là người phủ Thường Châu, chúng ta ở cùng phố với nhau, tôi họ Lưu gọi là Lưu Đắc Lâm. Tôi nhân vì giành mối, dùng tay chém chết người, lại đánh quan trị nhật, hiện nay tôi đang làm chức lao đầu trong ngục. Tôi biết chú bị hàm oan nhưng tôi không thể cứu chú được. Chú hãy yên tâm, tôi không thể để chú bị tội đâu.
Đậu Vĩnh Hàng chừng đó mới nhớ ra, nói:
- Té ra là Lưu huynh trưởng.
Hai người cùng ngồi uống rượu đàm tâm. Đậu Vĩnh Hàng may mắn gặp được người bạn cũ nên không bị thọ tội đày ải trong ngục. Lục Bính Văn sau khi đưa Đậu Vĩnh Hàng vào ngục rồi mới hỏi:
- Lục Trung, mi có cách gì gạt vợ hắn đem đi đưa đến cho Vương đại nhân không?
- Tôi đã có chủ ý.
Nói rồi lập tức kêu tên gia nhân lại, bảo:
- Mi hãy ra ngoài mướn một cỗ kiệu.
Đoạn kề tai dặn như vầy… như vầy… Tên gia nhân tên là Bạch Tận Trung, gập đầu đi ra mướn một chiếc kiệu nhỏ đi thẳng đến nhà Đậu Vĩnh Hàng ở ngõ số 4 hẻm Thanh Trúc, gõ cửa. Lúc đó, Châu lão đầu không có ở nhà, Châu lão thái ra mở cửa hỏi tìm ai. Bạch Tận Trung nói:
- Tôi là người của hai đại gia Dương Mãnh, Trần Hiếu sai đến. Hiện tại Đậu đại gia bị mắc phải việc quan. Dương gia, Trần gia đã đi hỏi tin tức để chạy chọt việc quan cho Đậu đại gia, lại sợ Đậu đại nhưng nhưng ở nhà không ai sắn sóc. Nếu đến chiếu cố việc nhà bên này thì lại không có thì giờ đến nha môn chạy chọt cho Đậu đại gia. Vì thế Dương gia bảo tôi đem kiệu rước Đậu đại nhưng nhưng đến nhà Trần gia, Dương gia thương lượng.
Châu lão bà nghe nói sợ quá, lật đật chạy vào trong nói:
- Đậu đại nhưng nhưng ơi, không xong rồi! Đậu đại gia cũng không biết vì sao lại mắc phải việc quan, đăng Dương gia, Trần gia cho người mang kiệu sang rước, nhưng nhưng có chịu đi hay không?
Châu thị nghe nói chồng mình mắc phải việc quan, hận không hỏi thăm ngay cho ra lẽ như thế nào! Lời tục nói không sai: "Chí thân không gì bằng cha con, gần gũi không ai bằng chồng vợ!". Nghe nói chồng mắc phải việc quan, lẽ nào lại không động lòng? Châu thị nghe nói Dương Mãnh, Trần Hiếu sai người đến rước, đâu có thể không đi! Lật đật thay áo vải lam quần vải xanh, khóa cửa lại nói với Châu lão bà:
Châu đại nương, xin coi chừng giùm nhé!
- Đậu đại nhưng nhưng đi đi, hỏi thăm được cũng tốt, chừng Châu lão đầu trở về tôi bảo ông ấy đi hỏi thăm cho rõ ràng rồi đến nhà Dương gia cho nhưng nhưng hay.
Châu thị ra đến bên ngoài còn nói khiêm tốn với Bạch Tận Trung:
- Nhọc lòng chú quá!
Bạch Tận Trung nói:
- Mời đại nhưng nhưng lên kiệu cho.
Châu thị bèn bước lên kiệu, nào ngờ Bạch Tận Trung đi trước dẫn đường, kiệu khiêng lên đi thẳng đến nhà Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên ở phường Tần Hòa. Trước lúc đó, Lục Bính Văn đã ngồi kiệu gặp Vương Thắng Tiên nói chuyện ở thư phòng. Lục Bính Văn nói:
- Xin chúc mừng sư phụ! Chuyện môn sinh đã làm trồng làm tréo bắt Đậu Vĩnh Hàng giam vào ngục về tội ăn cướp, lát nữa đây sẽ đưa người đẹp đến cho sư phụ.
Vương Thắng Tiên nói:
- Việc này hiền khế bỏ biết bao tâm lực! Ta thế nào cũng phải đền bù cho xứng đáng.
Vừa nói tới đó thì có gia nhân bẩm báo người đẹp đã về đưa tới. Vương Thắng Tiên lật đật đi vào trong viện, thấy kiệu vừa để xuống, bèn đi đến bên, đưa tay vèn rèm kiệu xem thử, báo hại Châu thị nhìn thấy vía lên mây.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 170

Trúng gian kế, lầm vào Hợp Hoan lầu
Nghe tin dữ, tìm thầy chùa Linh Ẩn

Thấy Vương Thắng Tiên vèn rèm kiệu lên xem, Châu thị rất đỗi ngạc nhiên, lật đật hỏi:
- Ơ, đây là đâu vậy?
- Hai người vú em ở một bên chạy lại, nói:
Đại nhưng nhưng muốn hỏi tôi xin bảo cho biết: Chồng của nàng đã dây vào việc quan, bị nhốt trong ngục rồi. Thái tuế gia chúng tôi đây họ Vương, là anh em với Tần Thừa tướng đương triều, hiện giữ chức Đại lý tự chánh đường, từ lâu ngưỡng mộ dung nhan xinh đẹp của nhưng nhưng mới đặc biệt rước nhưng nhưng về đây cùng thái gia chúng tôi hảo hợp bách niên giai lão. Hạng người như nhưng nhưng vào đây mặc sức mà hưởng vinh hoa phú quý. So sánh cuộc sống với Đậu Vĩnh Hàng thật là sang trọng gấp trăm ngàn lần!
Châu thị nghe nói câu đó, khác nào té từ lầu cao muôn trượng, ngồi thuyền trôi trên thác dốc, dù không phải là hàng môn đệ thư hương, Châu thị cũng vốn là con nhà căn bản, giữ đúng lễ nghi, lập tức nổi giận, toàn thân run rẩy, nói:
- Hay cho tên ác bá, mi đã làm quan chức của triều đình, đáng lẽ phải tu phước hành thiện, lại vô cớ mưu đoạt vợ con nhà lành, làm những chuyện thương thiên bại lý như vậy sao? Chồng của ta đã bị ngươi hãm hại rồi, tánh mạng ta đây không còn thiết sống nữa!
Nói rồi đưa tay cào lên mặt mình muốn đập đầu chết. Vương Thắng Tiên nhìn thấy Châu thị là người dung nhan xinh đẹp, tuyệt thế vô song, nay lại tự hủy hoại như thế, nên lật đật kêu vú em áp lại ngăn cản, rồi kéo vào lầu Hợp Hoan khuyên giải. Vú em nắm chặt tay Châu thị lại trói ghịt ra sau lưng. Châu thị thân thể vốn yếu đuối, đâu thể vùng vẫy được, các vú em khiêng Châu thị vào trong Hợp Hoan lầu ở hoa viên, rồi cho bốn năm người lanh lợi theo khuyên giải. Châu thị buột miệng mắng thậm tệ. Các vú em luân phiên nhau mỗi người nói một câu làm Châu thị tức giận mặt mày đổi sắc nói:
- Nhà ai mà không có vợ trẻ, con gái lớn? Vú em các ngươi tuổi cũng không còn nhỏ nữa, đáng lẽ phải nói những lời đức hạnh, các ngươi muốn làm đẹp lòng tên ác bá nên thấy ở đâu có vợ trẻ gái lớn thì đưa đến cho tên ác bá thành thân để hưởng phước phải không?
Các vú em nghe nói, đáp:
- Đại nương tử, nàng đừng mắng nhiếc chúng tôi như vậy. Thái gia bảo chúng tôi đến khuyên nàng, chúng tôi cũng thấy là phải! Nếu nàng không chịu nghe, chọc giận đến thái gia, nàng bị ăn một trận đòn roi ngựa chừng đó nàng cũng chịu thôi; còn nếu nàng có bị đánh chết thì đem thây vùi ở trong hoa viên, nàng cũng bị chết uổng thôi, ai sẽ báo cừu cho nàng?
- Ta tình nguyện chết, các ngươi đừng nói gì nữa!
Lại nói về Châu lão bà, thấy vợ Đậu Vĩnh Hàng đi rồi, bèn đóng cửa lại, giây lát Châu lão đầu uống trà trở về, Châu lão bà nói:
- Ông về đúng lúc, Đậu đại gia ở cùng phố chúng ta mắc phải việc quan rồi. Hồi nãy bên Trần gia và Dương gia sai người đem kiệu rước Đậu nhưng nhưng đi, cũng không biết Đậu đại gia tại sao lại mắc việc quan như thế.
Châu lão đầu nghe nói, ngạc nhiên hỏi:
- Trần gia Dương gia đích thân đến rước phải không?
- Không phải! Chỉ sai một gia nhân đến rước.
- Đã không phải là Trần gia, Dương gia đích thân đến đón, bà đáng lẽ không cho đi mới phải! Ở thành Lâm An có bốn tên ác bá thường thường bày mưu gạt gẫm phụ nữ nhà lành. Thảng như Đậu đại nhưng nhưng bị vào tròng của chúng, lại tuổi nhỏ, chúng ta sẽ thưa kiện ai đây? Bà già từng tuổi này mà không biết thận trọng gì cả!
- Tôi nghĩ rằng trước sự việc này, ông đến nhà Trần gia, Dương gia hỏi thăm thử xem!
Châu lão đầu lật đật đến nhà Dương Mãnh, Trần Hiếu gõ cửa. Hai người này nhà ở cùng một cửa, Dương Mãnh ở phía trước, Trần Hiếu ở phía sau. Dương Mãnh, Trần Hiếu đang ngồi nói chuyện bỗng nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa, hai người mở cửa, ra xem thì là Châu lão đầu. Trần Hiếu hỏi:
- Châu lão trượng, đến đây có việc gì thế?

http://tieulun.hopto.org

- Tôi đến đây hỏi xem hiện tại Đậu Vĩnh Hàng tại sao lại đến cửa quan?
- Chúng tôi không biết.
- Hai vị không biết à? Chao ôi, thế thì không xong rồi!
Châu lão đầu rên lên một tiếng rồi ngã ngang xuống đất, báo hại Dương Mãnh, Trần Hiếu sợ hết hồn, ráp lại đỡ Châu lão đầu lên. Dương Mãnh, Trần Hiếu nói:
- Lão trượng! Có việc gì thủng thẳng hãy nói, tại sao mà gấp rút quá vậy?
Một hồi lâu, Châu lão đầu tỉnh lạI, từ từ bớt mệt. Trần Hiếu nói:
- Lão trượng không cần phải gấp, từ từ rồi nói.
Châu lão đầu mới nói:
- Hỗi nãy tôi trở về nhà, nghe vợ tôi nói: Lúc ông đi uống trà không có ở nhà, có người mang kiệu tới, bảo rằng do hai vị sai đến, cho biết Đậu đại gia bị phải lên quan, muốn rước Đậu đại nhưng nhưng đi, và họ rước đi rồi! Khi tôi trở về nói với vợ tôi rằng: - Không phải hai vị đích thân đi rước, tại sao không cản Đậu đại nhưng nhưng lại đừng cho đi Tôi e sợ có điều gì không hay trong đó. Quả nhiên hai vị đây không biết, việc đó sẽ ra sao? Cũng không biết người ta khiêng Đậu đại nhưng nhưng đi đâu.
Dương Mãnh, Trần Hiếu nghe vậy cũng ngạc nhiên, nói:
- Châu lão trượng đừng nên quá gấp! Xin hãy trở về trước đi, để chúng tôi hỏi thử xem.
Châu lão đầu không còn cách gì hơn bèn cáo từ trở về. Trần Hiếu nói:
- Dương hiền đệ, chúng ta hãy đi hỏi thăm thử Đậu Vĩnh Hàng vì sao lại mắc kẹt ở nha môn như vậy? Trước việc này chúng ta đâu có thể làm ngơ! Đậu Vĩnh Hàng đã nhờ anh em ta giúp đỡ, nếu anh ta có bề gì thì chúng ta có lỗi với Thiết đầu thái tuế Châu Khôn đấy! Tốt hơn hết, anh em chúng ta nên đi tìm Tế Công cầu xin lão nhân gia tính toán giùm.
- Phải đấy!
Dương Mãnh tán đồng rồi cùng thay đổi y phục bước ra khỏi nhà định đi đến chùa Linh Ẩn tìm Tế Điên. Đang đi tới trước, thấy đàng kia đi lại một người đầu đội mũ lông có dải, mặc áo chẽn xanh, lưng thắt dây da to bản, mang khoái hài xanh, da mặt hơi vàng, mày to mắt lớn, râu hùm hàm én. Dương Mãnh, Trần Hiếu nhìn ra chính là đại Ban đầu ở phủ Kinh doanh điện soái. Người này họ Bạch tên Bình. Dương Mãnh, Trần Hiếu hỏi:
- Bạch Ban đầu đi đâu vậy?
- A, té ra là Dương gia, Trần gia, tôi đang muốn kiếm hai vị đây! Hôm nay trong lòng có chút bực bội, ba chúng ta cùng kéo nhau đi uống rượu nhé!
Dương Mãnh, Trần Hiếu nghĩ: “Càng hay! Đang muốn hỏi thăm tin tức kẹt ở nha môn của Đậu Vĩnh Hàng có thể hỏi ở Bạch đầu này”. Ba người cùng lên một tửu lầu. Phổ ky dòm lại đều là người quen, mới hỏi:
- Dương gia, Trần gia, Bạch gia, hôm nay sao quý vị gặp nhau một chỗ được như vậy? Ba vị uống rượu nào né?
Bạch Bình nói:
- Chú cứ đem cho ta 100 hồ rượu, thức nhắm thì để chúng ta tùy tiện gọi sau.
Trần Hiếu hỏi:
- Bạch đầu này, có chuyện gì mà kêu nhiều dữ vậy? Uống tới đâu kêu tới đó không được sao?
- Tôi xin nói cho hai vị biết, tôi chẳng muốn nói quanh co, hôm nay chúng ta say khướt một bữa rồi đem nỗi bực dọc trong lòng bày tỏ cho các anh này hay.
- Chuyện gì mà bực dọc dữ thế?
- Ôi! Đừng nhắc nữa! Chúng tôi làm đương sai trong sáu cánh cửa, đại khái có danh phận đôi chút, hai anh cũng đã nghe rồi, chẳng luận là vụ án khó cách mấy chúng tôi bắt tay vào là ra ngay.
- Những việc tài chính đó, chúng tôi đã biết rồi.
Hiện tại vụ án như vầy ở trước mắt tôi mà tôi không thể biện được. Trái lại kêu Mã Hùng, thằng thủ hạ của tôi đi biện án. Ngày xưa Mã Hùng là tiểu phổ ky của thủ hạ tôi, bây giờ nó lại ở trên tôi.
Dương Mãnh, Trần Hiếu hỏi:
- Kêu hắn đi biện án gì?
- Đó là vụ án ở Bạch Sa Cương, chặn đường cướp bạc, giết chết quan giải lương, thủ phạm là Đậu Vĩnh Hàng ở ngõ số 4 tại hẻm Thanh Trúc. Tôi không hiểu sao mà kêu Mã Hùng đi biện vụ án

http://tieulun.hopto.org

này… Khi sự thật phơi bày, Hình đình đại nhân thưởng cho hắn 200 lượng bạc. Vụ án này so ra tôi lép vế hơn hắn rồi đấy.
Dương Mãnh, Trần Hiếu nghe nói Đậu Vĩnh Hàng mắc phải việc quan như vậy, trong lòng lo lắng, hỏi:
- Sao biết Đậu Vĩnh Hàng làm việc đó?
- Có Vương Long, Vương Hổ khai ra anh ta.
- Thế thì phải rồi, Bạch đại ca đối với việc này cũng không nên phiền muộn làm chị Trường giang sóng sau xô sóng trước, bọn mới thay người cũ, huynh trưởng bao năm đã nổi danh rồi, cũng để cho ngườI khác mở mặt mở mày với chớ!
- Bây giờ một hơi cạn sạch bầu rượu nè!
Giây lát, Bạch đầu say mèm nằm gục tại bàn. Dương Mãnh, Trần Hiếu dặn phổ ky:
- Hãy đưa Bạch đầu sang nằm ở một nhã phòng, săn sóc cẩn thận! Chúng ta sẽ trở lại một lát sau.
- Vâng, phổ ky đáp.
Dương Mãnh, Trần Hiếu mới xuống lầu rủ nhau đi tìm Tế Công. Trần Hiếu nói:
- Dương hiều đệ, chú nghe thấy Đậu Vĩnh Hàng mắc phải việc quan rồi chớ? Theo tôi thấy thì Đậu hiều đệ quyết không làm việc thương luân bại lý này được. Đây chắc là mua chuộc bọn cướp khai quáng cho anh ta; còn không biết Đậu đại nhưng nhưng ai gạt rước đi đâu mất.
- Không gấp chi, tôi có chủ ý.
- Chú có chủ ý gì vậy?
- Chúng ta trở về nhà cắp dao theo đến phủ Kinh doanh điện soái, gặp một người giết một người, gặp hai người giết cả hai, phá ngục cướp lao cứu Đậu hiền đệ, lại tìm vợ của Đậu hiền đệ cứu luôn. Chúng ta chiếm một hòn núi lập sơn trại, xưng làm đại vương chẳng ổn lắm sao?
- Chú ăn nói bậy bạ không à! Tại thành Lâm An này, nội quân hộ thành cũng đã mấy mươi người rồi. Một khi chúng ta tạo phản thì ba bước một quan sảnh, năm bước một đồn trại, họ truyền tin nhau, phút chốc quân hộ thành ập đến, hai ta đành chịu trói thôi. Hơn nữa, mỗi chúng ta đều có gia quyến, đâu thể bỏ chạy một mình được.
- Đem cả gia quyến đi luôn.
- Thôi, chú đừng nói nữa, rủi có quan nhân nào nghe thấy, chưa chi chú bị bắt trước rồi.
Hai người nói đến đó, may mắn trên đường không có ai nghe thấy! Đi tới trước không xa lắm, họ thấy đầu kia đi lại một người, chân bước cao bước thấp, miệng nói lảm nhảm, dáng của người say rượu. Dương Mãnh, Trần Hiếu thấy là người quen. Người ấy nói:
- Dương gia, Trần gia, hai vị hiền đệ đừng đi. Chúng ta vào đây uống rượu nhé!
Hai người gập đầu ưng thuận.
Muốn đi tìm vợ của Đậu Vĩnh Hàng phải hỏi người này.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 171

Gặp bạn cũ dò được tin xác thực
Thấy nghĩa đệ nghe thuật chuyện bị hại

Dương Mãnh ra khỏi quán rượu không xa, gặp một người say rượu. Người này họ Hoàng tên Trung, là trưởng tùy lộ của quan, mấy năm trước đã theo hai quan Tri phủ đi trấn nhậm ở ngoài, trong tay có mấy đồng tiền đều tiên sạch cả. Người này tính tình thẳng thắn, lại hay kết giao, có bao nhiêu tiền bạc đều giao hết cho bạn. Hiện tại do giới thiệu của chủ cũ, anh ta được tiến cử giữ chức quản gia cho Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên. Anh ta ở thành Lâm An giao thiệp rất nhiều bạn bè, trên từ các phú hộ thân hào, buôn bán lớn nhỏ, dưới đến kẻ ăn xin nơi đường phố anh ta đều quen biết; với Dương Mãnh, Trần Hiếu, anh ta cũng có quan lại.

Hôm nay gặp Dương Mãnh, Trần Hiếu, Hoàng Trung nói:

- Hai vị đi uống rượu với tôi nhé! Hồi nãy tôi ngồi uống rượu một mình cả buổi chẳng thấy thú vị gì hết, trong lòng tôi đang có rất nhiều điều phiền muộn không tiện nói ra. Anh em chúng ta thường hay uống đua, hôm nay lại uống nữa nhé!

Dương Mãnh, Trần Hiếu tuy trong lòng đang có việc lo nhưng không tiện khước từ, nên cùng Hoàng Trung trở lại tửu lầu cũ. Phổ ky nhìn thấy, nói:

- Mới đưa Bạch Bình sang nằm ngủ ở nhã phòng đây, bây giờ hai vị này lại đưa một con ma men tới nữa!

Ba người ngồi xuống, phổ ky lau dọn bàn ghế, Hoàng Trung kêu:

Đem cho ta 300 bầu rượu. Phổ ky nghe nói nghĩ thầm: "Cái này thiệt là quá lắm! Vừa rồi Bạch đầu kêu 100 bầu rượu, vị này lại kêu 300 bầu". Tuy nghĩ như thế nhưng phổ ky cũng lật đật nói:

- Có, có chứ! Ông cứ uống từ từ đi, rượu hiện có sẵn nhưng không đủ bình, ông uống tớI đâu sẽ rót tới đó.
- Hoàng đại ca mắc mớ gì kêu tới 300 bầu lận? Hai tôi vừa mới uống cả buổi đây này.
- Hôm nay chúng mình cùng uống với nhau một bữa, ngày mai chắc sẽ không gặp tôi đâu.
- Huynh trưởng nói câu đó là có ý gì?
- Trên dương thế nhân gian này sẽ không có tôi rồi, tôi không muốn sống nữa.
- Huynh trưởng bị ai hiếp đáp? Hay có việc gì quá bực tức? Chỉ cần nói cho tôi biết. Hai anh em tôi lo cho, thay mặt huynh trưởng tính với họ. Bình thường chúng ta là tri kỷ mà.

Hai vị không cần phải lo, mà lo cũng không được đâu. Tôi bực bội quá rồi! Ngày xưa tôi theo quan đi phó nhậm bên ngoài, kiếm nhiều kiếm ít, cũng không có gì phải lọ Bây giờ ông chủ cũ của tôi tiến cử tôi vô làm việc trong nhà Đại lý tự chánh khanh Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên, tôi tức muốn bể bụng. Tôi là người dễ giận mà gặp tên tiểu tử Vương Thắng Tiên lại càng đáng ghét. Hắn thân làm quan lớn, lại là em của Thừa tướng mà không biết tự lượng, toàn làm những việc thương thiên bại lý không thôi. Hôm nay vô cớ vu oan giá họa cho Đậu Vĩnh Hàng người dân lương thiện là giặp cướp rồi giam vào ngục, lại gạt bắt vợ của Đậu Vĩnh Hàng đưa về nhà hắn. Người đàn bà ấy thật là trung trinh tiết phụ, khi xuống kiệu thấy mình bị gạt, cất tiếng chửi toáng lên. Vương Thắng Tiên kêu các vú em trói nàng ta lại, khiêng bỏ trong lầu Hợp Hoan, cho các vú em theo dỗ dành để chịu thành thân với hắn. Tôi thấy việc đó chịu không được! Tôi nghĩ ra rằng, mình đây sống một thân một mình, không con không cái, trăm năm rồi cũng xuống lỗ thôi. Tối nay tôi đi mua một con dao, đến lầu Hợp Hoan giết tiểu tử Vương Thắng Tiên đi để trừ hại cho mọi người rồi tôi cắt cổ tự vẫn luôn. Tôi đây trên không còn cha mẹ, dưới không có vợ con bận bịu, tôi chết đi mà danh tiếng vẫn còn, có lẽ vẫn hơn không.

Dương Mãnh, Trần Hiếu mừng thầm vì biết Châu thị hạ lạc nơi nào. Hoàng Trung lúc này uống đã say mèm, nói chuyện đã líu lưỡi, ngã ngang xuống đất bất tỉnh nhân sự, Dương Mãnh, Trần Hiếu kêu phổ ky:

- Đem vị này cho nghỉ tạm ở nhã phòng giây lát cho tỉnh rượu. Chúng ta đi lo chút việc, một lát sẽ trở lại.

Phổ ky nói:

- Dương gia, Trần gia, đừng đưa thêm một ma men nào đến nữa nhé! Tiệm chúng tôi có bốn nhã phòng, hai vị vừa rồi chiếm hết hai phòng, có thêm hai vị nữa chúng tôi hết buôn bán được!

http://tieulun.hopto.org

- Xin cảm phiền giùm, giây lát chúng tôi sẽ trở lại tính tiền rượu khá khá cho mà.
Nói rồi hai người xuống lầu. Trần Hiếu nói:
- Dương hiền đệ, chắc chắn vợ của Đậu hiền đệ bị Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên gạt bắt đi. Thảng như vợ của Đậu hiền đệ bị ác cưỡng gian, chúng ta có lỗi với Thiết đầu thái tuế Châu Khôn lắm đó nghe!
- Theo tôi, chúng ta về nhà cắp dao cướp ngục, cứu Đậu Vĩnh Hàng ra. Ba chúng ta nhất tề kéo đến nhà Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên giết thằng chó đẻ đó cứu Châu thị ra. Cả ba chúng ta cùng chạy đi là tốt nhất.
- Chú đừng nói bậy ngoài đường mà mang họa vào thân đấy! Thôi, chú đừng nói nữa!
Nói rồi kéo nhau ra cửa Tiền Đường. Vừa ra cửa Tiền Đường thấy một người đằng kia đi lại. Người này mình cao chín thước, tam đình nở rộng, đầu đội mũ vải xanh, mình mặc tiễn tụ bào bằng đoạn màu trắng, lưng buộc dây loan đái, mang giày đế mỏng để lộ đôi vớ anh hùng màu đen, mặt như lọ chảo, mày ta mắt lộ, đúng là bậc thiếu niên anh hùng. Người này tay trái xách một bao đại bát kiện, tay mặt cầm một bao đệm đựng thổ sản. Dương Mãnh nhìn kỹ chẳng phải người nào xa lạ chính là Bắc lộ tiêu đầu Châu Khôn. Châu Khôn bảo tiêu từ Bắc lộ đi qua đường này, khi cách thành Lâm Anh chừng hơn 20 dặm, Châu Khôn bảo thủ hạ áp tải đi trước, còn phần mình cầm một bao đồ thổ sản, lại mua thêm một bao đệm đồ điểm tâm, định đến thành Lâm An thăm chị và anh rể, sẵn dịp thăm Dương Mãnh, Trần Hiếu luôn. Nào ngờ mới đến cửa Tiền Đường, hai bên gặp nhau, Châu Khôn vội bước tới thi lễ, nói:
- Trần đại ca, Dương đại ca, mạnh giỏi luôn nhỉ? Lúc trước anh chị tôi đến kinh đô, cầm phong thơ của tôi gởi cho hai anh nhờ giúp đỡ chiếu cố giùm. Hiện giờ anh chị tôi ở đâu? Xin hai anh chỉ giúp để tôi đến thăm họ. Lát nữa đây chắc chắn tôi sẽ đến thỉnh an hai anh.
Trần Hiếu còn đương trù trừ chưa biết trả lời thế nào cho phải, Dương Mãnh vốn tính thật thà, nói:
- Châu hiền đệ, chú đến đây thì hay quá! Hay đứa tôi định cướp ngục phá lao mà còn thiếu người. Chú tới rồi thì giúp chúng tôi một tay.
Trần Hiếu lật đật bước tới xô Dương Mãnh qua một bên, nói:
- Chú điên rồi à?
Châu Khôn nghe nói, ngạc nhiên hỏi dồn:
- Thưa hai vị huynn trưởng, lại có việc gì xảy ra thế?
Dương Mãnh nói:
- Hai đứa tôi đang khó nghĩ vì việc anh rể và chị của chú bị nạn đây! Đậu Vĩnh Hàng bị người ta gán ghép cho tội trộm cướp bắt bỏ vào ngục rồi; còn chị của cậu bị em của Tần Thừa tướng là quan Đại lý tự chánh khanh Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên gạt cướp đem đi bỏ trong lầu Hợp Hoan ép thành thân với hắn. Không biết phải làm sao đây?
Châu Khôn nghe nói hét lên một tiếng, ném bổng hai bao đệm đi mất. Bao đệm điểm tâm bay tuốt vào nhà của hai vợ chồng già kiếm sống qua ngày. Bà già nói: - Thèm ăn đại bát kiện quá! Ông già nói: - Bà thấy đó, nhà ta cả đến củi còn không có, bà ăn đại bát kiện nấu nhừ, làm gì có tiền mà mua cho! Mới nói câu đó vừa xong thì nghe xoạt một tiếng, từ nửa lừng trời rớt xuống một bao đệm, lượm mở ra xem thì lại là bát kiện, bà già nói: - Đây là trời còn thương mình, ban cho món điểm tâm, mình thiệt là có phước quá! Đại khái là còn có mấy năm hưởng phước. Ông già nói: - Cái này mới thiệt là kỳ! Hai vợ chồng già vui mừng vô kể.
Còn bao thổ sản kia rơi sang một nhà khác. Nhà này hai vợ chồng nhỏ sống qua ngày, người chồng không có ở nhà, người vợ lại không chịu an phận, thường bên cửa trau tria, hấp dẫn bọn trai nhỏ tuổi. Hôm nay thấy bao đồ bay đến, cô ta nghĩ rằng: "Đây chắc là hai anh em nhà cách vách thảy cho tạ Hôm qua hắn cùng ta đá lông nheo, chắc chắn là của ta rồi!". Chuyện cô nàng nghĩ bậy bạ không cần nhắc tới.
Thiết đầu thái tuế Châu Khôn nghe nói anh rể mình bị phải việc quan, còn chị mình bị người ta gạt đưa đi, đâu có lý nào không động tâm? Lúc đó lửa giận ngút ngàn, giống như trặc chân từ lầu cao muôn trượng, ngồi thuyền đổ thác sông Dương Tử, ném hai bao đồ xong cất bước chạy đi. Đến cửa Tiền Đường, muốn kiếm nhà của Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên, gặp một giết một, gặp hai giết cả hai, dao bằm kiếm đâm chết hết, cứu chị mình mới nguôi cơn giận này. Đang chạy tới trước, hai mắt long sòng sọc, bỗng Châu Khôn nhớ lại tự kêu rồi trách thầm: "Châu Khôn ơi là Châu

http://tieulun.hopto.org

Khôn! Sao mi làm việc hồ đồ quá vậy? Trời không mây làm sao có mưa, trong tay không dao làm sao giết người? Mình không mang theo binh khí, phải đi mua một con dao rồi hãy đi".
Nghĩ rồi bèn đi tới trước, thấy trước mắt có một tiệm bán dao, Châu Khôn bước nhanh tới hỏi:
- Chưởng quỹ này, có dao tốt không?
Chưởng quỹ thấy Châu Khôn mắt long sòng sọc, mới hỏi:
- Ông mua dao làm chi?
- Vậy ông bán dao làm chi?
- Tôi bán dao để làm binh khí!
- Tôi cũng mua dao để làm binh khí, ông lấy cho tôi thứ rèn bằng thép. Dao càng bén càng tốt, một dao một đứa, giết người không phí sức nhé!
- Không có.
Châu Khôn đảo mắt nhìn quanh, nói:
- Ông dám nói không có à? Để tôi tự tìm ra, lấy ông làm vật khai đao nhé!
Chưởng quỹ sợ quá, lật đật nói:
- Có có có, đại gia đừng nóng, để tôi tìm cho.
- Mau lấy ra cho tôi, chỉ cần dao tốt, chẳng sợ chi tiền.
Chưởng quỹ lật đật vào bên trong xách ra một cây dao thuần thép. Châu Khôn nhìn thấy, hỏi:
- Còn có loại nào tốt hơn không?
- Cái này là thượng hạng rồi. Dao này có thể chém đinh chặt sắt như không. Không có con dao nào tốt hơn nó nữa đâu.
Châu Khôn nhìn thấy quả nhiên rất tốt, mới hỏi chưởng quỹ:
- Giá bao nhiêu tiền?
- Phải bốn lượng mới bán.
Châu Khôn không trả giá thò tay vào túi rút ra một nắm bạc vụn đưa cho chưởng quỹ đi cân lấy.
Chưởng quỹ đi thâu bạc rồi, Châu Khôn xách dao đi ra, nhưng rồi lại nghĩ thầm: "Ta cũng không biết nhà của Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên ác bá ở chỗ nào, mặt có sắc giận mà hỏi thăm, người ta sẽ tố cáo ta mất. Còn cầm dao đi cùng đường như vậy không phải là việc bình thường. Chi bằng trước hết giấu dao đi ngầm mang theo, định thần lại rồi sẽ hỏi người ta". Nghĩ rồi kiếm chỗ nghỉ ngơi tinh thần định tĩnh lại. Trời cũng đã sụp tối, Châu Khôn gặp người đi đường bèn hỏi:
- Xin anh cho hỏi, nhà của quan Đại lý tự chánh khanh Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên ở chỗ nào?
- Từ đây đi thẳng về phía Bắc đường có một tòa miếu đường đã Lang Hổ miếu, từ trước miếu này đi thẳng về phía Tây, đó là phường Tần Hòa. Cổng lớn đầu tiên là phủ Thừa tướng, cách đó mười mấy cổng về phía Tây có một tòa nhà lớn, đó là nhà của Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên.
Châu Khôn hỏi thăm đã rõ, tức thì đi thẳng đến phường Tần Hòa, muốn tìm nhà Vương Thắng Tiên giết cả gia quyến.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 172

Lầu Hợp Hoan, chị em đều bị khổn
Đường Phụng Sơn, thấy trò định kỳ mưu

Thiết đầu thái tuế Châu Khôn đã hỏi đường xong bèn theo đường lớn đi về phía Bắc, quả nhiên thấy một tòa Lang Hổ miếu, đi qua phía Tây mười mấy cổng nữa quả nhiên có cổng lớn ở phía Bắc đường. Ngoài cổng để sẵn một kiệu lớn với vài người tùng nhân và ngựa. Phía trong cửa treo đèn lớn, rất nhiều sai quan kiệu phu đang đứng chầu chực. Nguyên hôm nay quan Kinh doanh điện soái Lục Bính Văn không đi chầu, đến chúc mừng Vương Thắng Tiên. Thầy trò đang uống rượu mừng ở khách sảnh. Vương Thắng Tiên định hôm nay say khướt một bữa, tối lại động phòng hoa chúc với người đẹp. Châu Khôn từ ngoài đi vào cổng, gia nhân hỏi:

- Tìm ai vậy?
- Có phải đây là nhà của Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên không?
- Bộ muốn phản hả? Đây là nhà của Vương đại nhân đấy.

Châu Khôn nghe nói là nhà của Vương Thắng Tiên liền rút dao ra nhắm ngay tên gia nhân lia một nhát, đầu rơi long lóc xuống đất ngay. Gia nhân nhốn nháo cả lên. Châu Khôn xách dao chém loạn đả, đi thẳng vào nhà gặp ai chém nấy, giết một loạt mười mấy người. Châu Khôn mới nghĩ thầm: "Viện này quá lớn, không biết chị mình ở đâu, phải cứu chị mình ra gấp mới được!". Nghĩ rồi bèn níu một tên gia nhân, kề dao hỏi:

- Ta hỏi mi nè, người đàn bà là Châu thị bị Vương Thắng Tiên gạt đem về đây hiện đang ở đâu? Mi nói thật cho ta biết, ta không giết mi.

Tên gia nhân sợ quá, run lập cập nói:

- Xin đại thái gia tha mạng, tôi xin nói: Ra cửa ngách phía Tây, xuyên qua một tầng viện, qua phía Bắc là hoa viên, người ấy ở trên lầu của năm gian Hợp Hoan lầu ấy.

Châu Khôn nghe xong giết luôn tên gia nhân rồi đi thẳng qua cửa ngách phía Tây, xuyên qua một tòa viện, quả nhiên có một hoa viên, thấy phía Bắc có một tòa lâu đài năm gian, ánh đèn sáng trưng, bóng người thấp thoáng. Châu Khôn bước lên thang lầu xem thấy chị mình là Châu thị bị trói ghịt cánh khuỷu, bốn người vú em đang theo khuyên giải. Châu Khôn rút dao ra giết hết bốn người vú em đó rồi kêu:

- Chị Ơi, chạy đi với em!

Châu Khôn chạy tới cắt dây trói cho chị. Bấy giờ nghe dưới lầu có tiếng ồn ào và hô lớn:

- Bắt nó, đừng để chạy thoát!

Châu thị thấy tình hình ấy, bèn nói:

- Em ơi, hãy đưa dao đây cho chị cắt cổ mình cho rồi, còn em hãy trốn nhanh lên.
- Chị Ơi, chị không nên chết như vậy, để em cõng chị hay nhé!
- Em ơi, hãy dòm bên ngoài xem, người ta vây chặt cả rồi. Em hãy tìm cách đi. Chị nhất định không để lọt vào tay tên ác bá. Em nếu không trốn, cả đến em hắn cũng không tha.
- Chị Ơi, đừng chết!

Lại nhìn xuống lầu thấy người ta đông nghẹt dưới lầu, thấy đèn đuốc sáng rực như ban ngày, mỗi người đều cầm dao gậy kiếm kích. Nguyên khi Châu Khôn tiến vào cửa giết người thì có người báo cho Vương Thắng Tiên hay Vương Thắng Tiên truyền lệnh kêu bọn gia đinh coi nhà hộ viện, tất cả độ hơn 100 người cùng áp tới vây chặt Hợp Hoan lầu. Châu Khôn thấy trên lầu có một cây gài cửa bèn rút ra, đứng ở cửa lầu, nói:

- Ai không sợ chết thì lên đây.

Mọi người chỉ hò hét chứ không ai dám lên lầu. Vương Thắng Tiên cùng Lục Bính Văn cũng đến hoa viên xem, có rất nhiều người cùng vây quanh bảo vệ Vương Thắng Tiên ra lệnh:

- Ai bắt được hung thủ, ta thưởng cho 200 lượng bạc.

Người ta vì tham tiền mà chết, chim bởi tham ăn mà tiêu đời. Nghe mấy câu nói đó, những người có gan lớn thì xông lên trước. Vừa lên ba bốn bậc thang thì bị Châu Khôn điểm cho một côn tét đầu rớt xuống. Trong đám hộ viện có hai anh em cùng thương lượng:

- Anh em ta một người lên thang lầu, một người bò ở lan can, để cho anh ta hai đầu phó không được.

http://tieulun.hopto.org

Châu Khôn có chủ ý, thấy một người bò lên lan can chạy đến bên cửa sổ, một người chạy lên thang lầu. Châu Khôn đánh người lên thang lầu trước, rồi chạy lại giáng lên thiên linh cái của người bò lan can một côn rớt xuống lầu.
Ai nấy chỉ hò hét mà không dám tiến lên lầu. Châu Khôn hét lớn:
- Ai dám đến cản trở đại thái tuế hử?
Các gia đinh nghe nói nhao nhao lên:
- Đại thái tuế này lợi hại thật!
Trước tình hình đó, bên ngoài có tiếng ồn ào vang lên, vô số quan binh kéo đến. Nguyên Lục Bính Văn đã truyền lệnh cho 2 viên quan và 500 lính của nha môn, các quan chức bộ thành, thủ doanh, hai doanh lục bộ đều kéo đến bắt giặc. Mọi người kéo đến tính ra đến cả ngàn quân binh nha dịch, mỗi người cầm lồng đèn, thương dài dao lớn, kiếm ngắn búa to vây chặt bốn phía lầu Hợp Hoan, nước chảy không lọt. Ai nấy cũng chỉ hò hét lấy oai chứ không dám xông lên. Có người nói:
- Nhị ca, anh tiến lên phía này đi!
- Tôi đương làm quân sai, người kia nói, mỗi tháng trừ tiền đậu hủ còn lại ít tiền liều mạng không xong. Anh có tham công thì anh lên lầu đi. Anh thấy vị thái tuế kia không, tay cầm con dao sang quắc, lại còn cây gài cửa nữa, ai không sợ chết cứ nhào lên.
Mọi người tuy vây chặt, nhưng không ai dám tiến lên. Châu Khôn cũng gấp như lửa đốt, xuống không được làm sao cứu chị đỉ Đương lúc nguy cấp ấy, nghe bên ngoài có tiếng hét lớn:
- Các ngươi tránh đường, Thiên vương tới đây!
Một người mình cao chín thước, mặt xanh râu đỏ, trong tay cầm một cây côn sắt, từ phía sau quan binh đánh nhào tới. Những quan binh này ai cự là chết, chống lại là tiêu đời. Người đó đi tới đâu, máu rơi xương đứt thịt nát tới đó. Quan binh nhốn nháo cả lên, la:
- Thiên vương lợi hại thật!
Mọi người nhất tề dạt ra hai bên. Vị Thiên vương ấy mở một đường máu thẳng tới cầu thang Hợp Hoan lầu. Châu Khôn nhìn thấy trên mặt người này thoa chàm xanh, mang râu đỏ, lật đật hỏi:
- Anh là ai?
- Châu hiền đệ, người ấy đáp, ta đây mà!
Châu Khôn nghe tiếng quen, nhưng không nhận ra, lại hỏi:
- Ai vậy kìa?
Vào bên trong sẽ nói.
Vị Thiên vương mới đến là ai vậy? Nguyên sau khi Châu Khôn chia tay với Dương Mãnh, Trần Hiếu, hai người này không có cách nào cản Châu Khôn được, bèn đi đến chùa Linh Ẩn. Đến cổng chùa, Trần Hiếu nói lời chào hỏi xong, ông thầy giữ cửa hỏi:
- Qúi vị tìm ai?
Dương Mãnh, Trần Hiếu hỏi:
- Tế Công có ở nhà không?
- Hai vị tìm Tế Công à?
- Vâng.
- Thôi, đừng nhắc tới thì hơn. Ông Tế Điên này thiệt đáng giận! Sáng thức dậy đi mấy cả ngày, tới chừng chùa đóng cửa bỏ ông ta ở ngoài mà không được. Nhìn xuống núi xa 2 dặm không thấy ông ta đâu, tôi tính đóng cửa chùa lại ông ta không thể nào lên kịp, nào ngờ mới vừa đóng cửa ông ta thò một chân vào nói đừng đóng, còn tôi đây mà! Ngày nào cũng như ngày ấy, cũng không biết phải làm sao? Chừng nào đóng cửa, chừng đó ông ta về. Hôm nay hai vị đến là mai đó, từ sáng tới giờ ông ta không ra cửa, chỉ ở trong Đại Hùng bảo điện ôm sư tử thôi. Hai ông đến đó thử xem!
Dương Mãnh, Trần Hiếu lên Đại Hùng bảo điện, quả nhiên thấy Tế Điên đang ôm sư tử ở đó. Hai người lật đật bước tới hành lễ. Tế Điên hỏi:
- Hai người tới đây chi vậy?
- Sư phó lão nhân gia nói đúng quá!
- Ta nói đúng cái gì nào?
- Hiện tại Đậu Vĩnh Hàng bị nhốt ở cửa quan, vợ hắn bị Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên gạt đem đi. Cầu xin sư phó từ bi tìm cách cứu mạng hắn.
Tế Điên gật đầu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ta cứu hắn! Hai người kề tai nghe ta dặn như vầy… như vầy. Hai người cứ đi trước đi. Chúng ta không thấy chắc không tan, chắc chắn phải hợp rồi.
Dương Mãnh, Trần Hiếu gật đầu đáp ứng, cùng nhau trở về. Tế Điên mặc tăng bào bước ra khỏi chùa Linh Ẩn. Đi ra khỏi cửa Tiền Đường không xa, thấy phía trước có một người đi lại. Người này mình cao chín thước, mặt như giấy ô kim, mày tròn mắt lộ, chính là Thám nan thủ vật Triệu Bân. Gặp Tế Điên, Triệu Bân bước đến hành lễ, nói:
- Sư phó mạnh giỏi luôn hả?
- Triệu Bân nè, hôm nay con không cần phải đi bán trái cây nữa, ta nhờ con một chút việc.
- Sư phó có việc gì cứ nói ra. Hôm nay con có chuyện bực mình cũng không muốn bán nữa.
- Ta có một phong thư, con cầm đến đường Phụng Sơn giao cho tận tay Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng, chỗ mà ngày xưa con đem bán trái cây lần đầu đó, người chắc hẳn sẽ tiếp con, con hãy ở đó đợi ta.
Triệu Bân gật đầu ưng thuận. Tế Điên viết một phong thơ giao cho Triệu Bân. Triệu Bân xách giỏ trái cây đi đến đường Phụng Sơn, đến trước cổng nhà Trịnh Hùng gọi cửa. Gia nhân nhìn thấy, hỏi:
- Đây có phải là vị bán trái cây hồi đó không? Ông đến tìm ai vậy?
- Tôi vâng lệnh Tế Công ở chùa Linh Ẩn đem thơ đến cho Trịnh gia.
- Ông có quen với Tế Công hả?
- Tế Công là sư phó của tôi.
- A, ông họ gì?
- Tôi họ Triệu.
- Ông là đồ đệ của Tế Công, đại gia chúng tôi cũng là đồ đệ của Tế Công, vậy ông với đại gia chúng tôi là sư huynh sư đệ đấy. Ông vào phòng ở cửa này chờ một chút, để tôi vào bẩm báo.
Triệu Bân vào phòng ngồi đợi, gia nhân cầm thơ đi vào. Trịnh Hùng lúc đó đang nói chuyện với Ngưu Cái ở thư phòng. Hôm trước dẫn Ngưu Cái về nhà, Trịnh Hùng hỏi Ngưu Cái là người ở đâu, hắn đáp là người phủ Tuần Điển. Hỏi hắn họ gì, hắn đáp họ Ngưu; tên gì, đáp: tên Cái. Trịnh Hùng hỏi hắn những việc khác, hắn đáp không rõ ràng. Trịnh Hùng rất thích hắn mới giữ lại trong nhà, sớm tối rảnh việc dạy cho Ngưu Cái về nhân tình thế thái, nói năng lệ nghĩa. Ngưu Cái là người quá khờ nên có điều biết có điều chẳng biết. Hôm đó hai người đang ngồi ở thư phòng, gia nhân cầm thơ vào nói:
- Bên ngoài có một người họ Triệu nói là Tế Công ở chùa Linh Ẩn bảo đem thơ đến.
Nói rồi trình thơ lên. Trịnh Hùng mở thơ ra xem, trong lòng đã rõ, bèn kêu gia nhân mời Triệu Bân vào sảnh đường dọn cho anh ta mấy dĩa đồ nhắm và một bầu rượu. Nói là Tế Công bảo anh ta ở đây chờ, chậm làm canh hai Tế Công sẽ đến. Lại kêu gia nhân đi mua 100 tiền phèn xanh và một bộ râu quai nón màu đỏ dùng để diễn trò giao cho Triệu Bân, chờ Tế Điên đến sẽ dặn bảo sau. Lại dặn lấy côn sắc đưa cho anh tạ Gia nhân gật đầu đáp ứng, đi ra hỏi:
- Triệu gia, đại gia chúng tôi bảo mời ông vào sảnh đường uống rượu. Tế Công có dặn, bảo ông ở đây chờ, chậm lắm đến canh hai Tế Công sẽ tới.
Triệu Bân gật đầu theo vào thư phòng. Gia nhân lau quét bàn ghế, đem rượu thịt dọn lên. Triệu Bân ngồi vào rót uống một cách tự nhiên. Gia nhân đã mua phèn xanh, bộ râu hát bội về, và đem cây côn sắt giao cả cho Triệu Bân hỏi:
- Để làm gì vậy?
- Chờ Tế Công đến, rồi lão nhân gia sẽ dặn bảo sau.
Triệu Bân ngồi ở nhà Trịnh Hùng uống rượu chờ đợi. Giây lát trời đã lên đèn. Uống rượu xong thì trống canh đầu đã điểm. Bên ngoài Tế Điên mới tới, vác theo trên vai một bao đồ tổ bố. Triệu Bân hỏi:
- Sư phó vác cái gì trên vai thế?
Tế Điên mở bao ra, mọi người nhìn thấy thảy đều há hốc, mắt trợn trừng.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 173

Cải hình dung ngầm cứu người trinh tiết
Thi Phật pháp đốt rụi Hợp Hoan lầu

Tế Điên vào nhà Trịnh Hùng, bỏ bao xuống mở ra xem, thì ra đó là năm bộ quần áo, mũ vải xanh có dải cột, áo chẽn vải xanh, dây nịch da, khoái hài cổ vịt đế mỏng, cả đến quần luôn vớ đều có, đủ cả năm bộ. Triệu Bân nhìn thấy, hỏi:

- Sư phó, những bộ quần áo, giày mũ này ở đâu vậy?

- Ta đi lấy trộm đó.

Thật đúng là lấy trộm. Nguyên ở huyện Nhơn Hòa có một vị họ Tiêu ở ngoài cửa Tiền Đường, trong nhà chỉ có một người vợ là Tôn thị Ở, một nhà một cửa với ba gian Bắc phòng và một gian lầu lợp tranh. Tôn thị là người không đoan chính, thường tư thông với người. Khi Tiêu đầu đi biện án, các nha dịch ở nha môn Nhơn Hòa khi tan hầu hay kéo đến nhà Tiêu đầu cùng Tôn thị làm chuyện mờ ám. Hôm nay Tiêu đầu đi biện án không có ở nhà, bọn họ năm người kéo nhau đến nhà Tiêu đầu. Tôn thị nhìn thấy, hỏi:

- Các anh em đến đó hỉ?

- Vâng, chúng tôi đến đây.

Người mang theo rượu, người mua thức ăn cùng bày ra ăn nhậu, đùa cợt cười ầm cả lên. Uống rượu xong, họ nói:

- Tiêu đại nương này, chúng tôi đều không về, hôm nay Tiêu đại ca không có ở nhà, chúng tôi ở lại suốt đêm.

- Không về thì không về, mấy anh cứ ở lại cả có sao!

Năm người nghe nói như mở cờ trong bụng, lại có hơi say, bèn trút bỏ y phục ra, để mình trần nằm lăn ra trên phản. Năm người vừa mới nằm xuống thì nghe bên ngoài có tiếng gọi cửa:

- Mở cửa ra!

Tôn thị nghe kêu, nói:

- Chà không xong rồi! Chồng tôi về đó!

Năm người mất cả hồn vía, hỏi:

- Làm sao bây giờ?

- Mấy anh mau chạy qua nhà tranh trốn đi!

Năm người đó bỏ cả quần áo, lật đật chạy sang nhà tranh ẩn mình. Tôn thị vội quơ quần áo, giầy vớ, dây nịt của họ nhét vào trong bao rồi mới ra mở cửa. Cửa mở ra, nhìn tới nhìn lui chẳng thấy ai, Tôn thị trong lòng bực bội. Tìm một hồi lâu vẫn không thấy mới trở về trong nhà dòm lại bao quần áo của năm người đâu mất, bèn lật đật vào trong nhà tranh kêu họ ra, nói:

- Chồng tôi không có về nhà, quần áo của các anh sao đâu mất cả.

Năm người này nghe nói, ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao bây giờ?

- Các anh mau đi đi. Đợi tới trời sáng bạch làm sao đi được?

Năm người không còn cách nào khác, đành phải rút lui, men theo vách tường mà đi, sợ có người quen thấy được. Vừa hay lại có người đi đường, giơ đèn rọi xem, thấy năm người đang cố men theo vách tường, họ càng soi rõ thêm. Một người quen với họ hỏi:

- Mấy anh Ban đầu làm sao mình trần như nhộng vậy? Chắc là thua bạc hả?

Không phải đâu! Chúng tôi đi tắm, vừa mới cởi quần áo ra thì nhà tắm phát hỏa, chúng tôi sợ quá mới chạy ra đây.

Nhà tắm nào phát hỏa? Sao tôi không nghe tiếng thanh la báo động?

Có lẽ lửa dập tắt nhanh đấy.

Họ nói lấp lửng cho qua chuyện rồi ai nấy về nhà mình. Năm người này khoái đi chơi hoang mới bị báo ứng, quần áo họ bị Tế Điên lấy trộm hết. Tế Điên cầm năm bộ quần áo đến nhà Trịnh Hùng gặp Triệu Bân, bảo Triệu Bân cầm ba bộ quần áo, kề tai bảo phải làm như vầy… như vầy. Triệu Bân ghi nhớ mọi điều, đoạn lấp phèn xanh thoa lên mặt, đeo bộ râu đỏ vào, cầm lấy côn sắt thẳng đến phường Tần Hòa. Thẳng đến nhà của Vương Thắng Tiên đánh rắn vào. Côn gặp người thì đánh, miệng xưng "Thiên vương đến đây", mở một con đường lớn thẳng đến lầu Hợp Hoan. Châu Khôn

http://tieulun.hopto.org

hỏi:
- Ai?
- Ta là Thám nan thủ vật Triệu Bân đây!
Châu Khôn cũng quen biết với Triệu Bân từ trước nói:
- Triệu đại ca, anh đánh vào đó hả?
- Ta vâng lệnh Tế Công ở chùa Linh Ẩn đến cứu chị em chú. Ta mang ba bộ đồ quan nhơn, chú với chị chú hãy thay vào, ta cùng thay luôn. Tế Công dặn hễ thấy dưới lầu gió trốt thổi lên, chúng ta phải lập tức xuống lầu trà trộn vào đám người ở dưới trốn đi. Đó gọi là mắt cá lộn hạt châu đấy!
Châu Khôn lật đật kêu:
- Chị Ơi, hãy thay đồ nhanh lên.
Châu thị xỏ chân vào cột dây cẩn thận, lại lấy áo chẽn xanh mặc vào, lưng cột dây da to bản, trên đội mũ xanh có dải cột. Châu Khôn cũng thay đổi xong. Triệu Bân gỡ bỏ bộ râu quai nón, lột mũ tráng sĩ bỏ vào túi, thay đổi y phục quan nhân xong thì thấy dưới lầu nổi lên một trận gió trốt, ngửa tay không thấy chi, đối mặt không thấy người. Châu Khôn, Châu thị cùng Triệu Bân thừa lúc đó chạy xuống lầu. Triệu Bân đi trước, Châu thị đi giữa, Châu Khôn đi cuối cùng, xô vẹt mọi người đi nhầu về phía trước. Quan binh bị trận cuồng phong này mở mắt không ra làm sao nhìn rõ được? Ba người vượt qua khỏi vòng vây, chẳng dám chạy ra phía trước, nhắm cửa ngách nơi hoa viên chạy tới mở cửa ra ngoài. Châu Khôn than:
- Chao ôi, thiệt là sanh ra một lần nữa!
Câu nói đó chưa xong thì thấy đằng kia hai người đi lại. Hai người này đều đội mũ xanh cột dải, mặc áo chẽn xanh, thắt dây da to bản, chân mang khoái hài, lấy tay chỉ chỉ, nói:
- Có phải chim sợ cung, cá lọt lưới chạy trốn đây không nào?
Châu Khôn, Triệu Bân nhìn lại, hai người nói đó chẳng phải ai lạ mà chính là Dương Mãnh, Trần Hiếu.
Ở nhà Trịnh Hùng, sau khi sai Triệu Bân đi, Tế Điên bèn đến kiếm Dương Mãnh, Trần Hiếu đưa cho họ hai bộ đồ quan nhơn bảo họ mặc vào rồi đến cửa ngách phía sau hoa viên của Vương Thắng Tiên chờ Châu Khôn, Châu thị, Triệu Bân. Dặn Trần Hiếu mấy câu xong, Tế Điên đi thẳng đến phía sau hoa viên thi triển Phật pháp hóa ra một trận quái phong, Châu Khôn cùng Châu thị, Triệu Bân vừa lọt ra ngoài, Dương Mãnh, Trần Hiếu nhìn thấy đúng là Châu Khôn, lật đật chạy tới, nói:
- Châu hiền đệ, bị một mẽ kinh hãi dữ a! Tế Công bảo chúng tôi chờ các người ở đây, bảo Triệu hiền đệ cứ về nhà đi, khỏi cần phải lo nữa; Châu hiền đệ và chị bây giờ hãy về nhà tôi trước. Tế Công tới ngày mai mới cứu được Đậu Vĩnh Hàng.
Châu Khôn gật đầu, cùng chị theo Dương Mãnh, Trần Hiếu về nhà. Triệu Bân cũng đi về nhà mình. Tế Công đến sau hoa viên thi triển Phật pháp làm cho quan nhơn loạn cả lên. Người này nói với người kia: - Tại sao anh lại chỉ huy tôi? Người kia nói: - Tay tôi cầm đuốc, tay anh cầm lồng đèn, tôi phải hơn anh chớ! Người kia nói: - Tại sao anh kéo tôi? Người này lại nói: - Tại anh đạp tôi! Mọi người cải nhau loạn xị cả lên. Người này níu người kia, người kia đánh người nọ. Người nọ ném đuốc, người kia cũng vụt lồng đèn nốt. Lồng đèn vụt lên lầu, lửa phàm dẫn lửa thần bắt cháy. Trong phút chốc, Hợp Hoan lầu bèn lửa bốc cao. Thật là:

Phương Nam đúng là ly hỏa
Hôm nay giáng xuống nhân gian
Vô tình lửa dữ cháy lan
Ngốn sạch nhà to cung điện
Cuồn cuộn sáng lòa mặt đất
Ào ào đất chuyển trời rung
Khác nào diệm sơn bốc lửa
Người người hoảng sợ chạy tung.

Vương Thắng Tiên thấy lửa nổi lên, vội chạy lui lánh nạn, nghĩ là thái tuế, thiên vương và người đẹp đều bị cháy hết trong lầu. Thái tuế thiên vương cháy hết cũng không sao; chỉ tiếc cho người đẹp chết oan uổng, bèn lật đật kêu người cứu hỏa. Ngọn lửa bốc cao, mọi người dùng nước gì tưới vào

http://tieulun.hopto.org

cũng không tắt nổi. Trong chớp mắt, tòa Hợp Hoan lầu bị thiêu rụi, ngã sập. Trời đã tối, ngọn lửa cũng tàn luôn. Vương Thắng Tiên cho là mình gặp xui xẻo, rất nhiều gia nhân bị thái tuế giết, cũng có người bị thiên vương đập chết, việc này không dám báo cáo với Tần Thừa tướng, vì sợ Thừa tướng cứu xét nguyên so rồi trách cứ hắn. Vương Thắng Tiên không biết làm sao, đành cho mỗi người chết 50 lượng bạc, kêu thân nhân đem thây về chôn. Đó là: Tìm vui không thành mà lại quậy ra long trời lở đất! Hắn ta đáng bị lãnh ác báo như vậy!
Tế Điên ra đi từ sớm, mặt trời vừa ló dạng đã đến trước cửa nha môn Kinh doanh điện soái. Đối diện với nha môn có một quán rượu nhỏ, vừa mới nhóm bếp, có mấy người đến uống rượu. Họ đều là người buôn bán lặt vặt, đi ra để đến chợ sớm. Có những người bán thức ăn, cũng có người bán hàng, đều bước vào tiệm uống chút rượu. Tế Điên vén rèm bước vào, bên trong có người quen nói:
- Tế Công ở đâu mà lại đến sớm dữ à?
Có người nói:
- Mời Thánh tăng lại đằng kia uống rượu.
Tế Điên nói:
- Các vị đừng mời ta, hôm nay trong lòng ta đang tức giận, ta chờ Hình đình đại nhân tới, ta không thưa nó ta không chịu được!
- Tế Công, lão nhân gia là người xuất gia, kiện người ta làm chi?
- Thôi đừng nhắc tới nữa. Hôm qua chùa ta đi tụng một đám, đáng lẽ phải bảy người tụng ba xấp kinh, mà Hòa thượng ở chùa ta bận quá, đi không đủ số bảy, cho đi năm vị thiếu một còn bốn ông Hòa thượng. May mà kiếm được người mới cạo tóc điền vào cho đi. Tụng xong ba xấp kinh, nhà chủ nói: - Chúng tôi có nấu một nồi cơm để cho các Hòa thượng ăn, nhưng phải tụng thêm một đàn thí thực nữa. Mấy ông Hòa thượng ta đang đói như điên, nghe nói có cơm ngon canh ngọt thì tụng thêm một đàn thí thực có kể số gì! Nào ngờ tụng đàn thí thực xong, gia chủ ngoảnh mặt làm ngợ Họ nói: - Thầy chủ lễ giọng không ngọt. Rồi không chịu chi tiền, nói tới nói lui sanh ra cải lộn rồi đánh nhau. Gia chủ nhiều người, bốn ông Hòa thượng chùa ta đều bị đánh cả nhưng họ đánh ta không được.
Có người hỏi:
- Tế sư phụ, ông đánh người ta à?
- Đâu có, ta chạy đi mà! Nếu không chạy thì người ta cũng đánh thôi. Ta phải đi cáo báo mới được. Tụng kinh rồi lại đánh Hòa thượng. Chuyện này để vậy không được rồi!
Mọi người xúm lại khuyên:
- Tế Công, xin người bớt giận đi! Chuyện đó không quan trọng gì, không cần phải quỳ thưa với quan Hình đình đại nhân. Cáo báo việc quan không phải là điều tốt đâu.
Mới nói tới đó có người chạy lại xin:
- Bạch Thánh tăng, xin Ngài mở lòng từ bi cho! Cậu tôi bị chứng chân lạnh, đau nhức nằm không được, xin lão nhân gia từ bi cho một ít thuốc.
Kế lại có người nữa chạy tới, nói:
- Mẹ người em kết nghĩa của tôi bị suyễn đàm lên, chặn nghẹt, bệnh củ tái phát, cầu xin sư phó từ bi thí cho một ít thuốc.
Tế Điên nói:
- Bữa nay ta không thể vừa lòng quý vị được. Để bữa khác đi, bữa nay thì không được! Bữa nay lòng ta bực tức chịu không nổi, phải gặp Hình đình đại nhân tố cáo họ mới được.
Vừa nói tới đó thì bên ngoài có tiếng thét la inh ỏi:
- Ai không có việc gì hãy tránh xa, Hình đình đại nhân trở về!
Nguyên, Hình đình đại nhân khi ra đi phô trương thanh thế rất uy nghiêm, đi đầu có khoái tử vác bảng cầm roi dẹp đường, cả nhóm tiền hô hậu ủng đi thành một đoàn rất rầm rộ. Khi Hình đình đại nhân ngồi kiệu vừa đến, Tế Điên kêu lên một tiếng:
- Oan ức cho tôi quá!
Tế Điên nói rồi bước tới níu kiệu lại, sử dụng kình lực, nghe rắc một tiếng, chiếc kiệu gãy làm hai.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 174

Trước Hình đình, pháp thuật kinh gian đảng
Thỉnh Tế Công, Thần Phương mua lương tâm

Tế Điên la lên:
- Oan ức cho tôi quá, rồi chạy đến đưa tay níu kiệu lại. "Rắc" một tiếng, đòn khiêng kiệu bị gãy đôi, kiệu xô về phía trước, Hình đình đại nhân cơ hồ bị lọt ra ngoài. Ông ta ở trong kiệu bị ùa tới trước, chiếc mũ nhị phẩm rớt ra lăn tròn rơi đúng vào hủ nước tiểu. Kiệu không ngồi được, mũ sa cũng đội không được, Lục Bính Văn tức giận đùng đùng, hét bắt Hòa thượng trói lại, còn chính mình lội bộ về Ban phòng. Quan nhơn nói:
- Này Hòa thượng, ông lớn mật dữ a, dám bẻ nát kiệu của Hình đình đại nhân, lát nữa ông đây có nhiều điều vui lắm đấy!
- Ta cũng không biết tại sao mình mạnh như vậy! Tế Điên nói, làm cho đại nhân phải lọt ra ngoài! Lát nữa ông gặp đại nhân cũng nói như vậy, đừng nói khác nhé!
- Cái đó tự nhiên rồi.

Đương nói tới đó thì nghe tiếng hiệu lịnh vang lên báo hiệu đại nhân thăng đường. Lục Bính Văn tức giận quá, vào nha môn đổi mũ khác, lập tức truyền lệnh thăng đường, kêu đem Hòa thượng lên. Quan nhơn lập tức đưa lên. Lục Bính Văn dự tính là đưa Hòa thượng lên nạt nộ một hồi, đánh một trận cho hả tức. Nào ngờ đưa Hòa thượng lên, Lục Bính Văn chưa kịp nói thì có một gia nhân ở một bên kề tai nói nhỏ:
- Thưa đại nhân, ông Hòa thượng này đánh không được đâu. Ông ấy là Tế Công ở chùa Linh Ẩn, là thế tăng của Tần Thừa tướng đấy. Đại nhân đánh ông ta há chẳng phải là làm nhục Tần Thừa tướng hay sao?

Lục Bính Văn nghe nói, trong bụng nghĩ thầm:
- "Coi bộ Ông ta phóng đãng bất kể, dám có thể là thế tăng của sư bá mình lắm đa? Làm sao mà đánh được bây giờ?". Không biết làm sao, đánh không được làm sao hả giận, mới nói:
- Này Hòa thượng, ông là người xuất gia không nên làm việc lỗ mãng như vậy! Có việc gì oan uổng, thủng thỉnh hãy nói nhé!

Nếu Hòa thượng đáp:
- "Tôi cũng không phải cố ý, xin đại nhân đừng giận". Lục Bính Văn sẽ xuống đài nói:
- "Ông đã không cố ý, ta nghĩ ông là người xuất gia, không nỡ bắt tội ông. Thôi, ông đi đi, từ đây về sau nên an phận nhé!". Như vậy kể như xong rồi.

Nào ngờ Hòa thượng không nói như vậy mà lại nói:
- Hòa thượng ta thật là oan uổng. Tối hôm qua, chùa chúng ta lãnh một cái đám, mời bảy vị tụng ba xấp kinh, trong chùa ta bận quá, đi không đủ số, còn thừa lại bốn ông Hòa thượng thêm một ông cạo tóc nữa thành năm người. Tụng xong ba xấp kinh, nhà chủ nói:
- Chúng tôi có nấu một nồi cơm để cho các Hòa thượng ăn, nhưng phải tụng thêm một đàn thí thực nữa. Mấy ông Hòa thượng ta đang đói như điên, nghe nói có cơm ngon canh ngọt thì tụng thêm một đàn thí thực có kể số gì! Nào ngờ tụng đàn thí thực xong, gia chủ ngoảnh mặt làm ngơ. Họ nói:
- Thầy chủ lễ giọng không ngọt. Rồi không chịu chi tiền, lại còn đánh Hòa thượng chúng ta nữa. Ta đến kêu oan, cũng không biết do sức mạnh nào đó làm cho đại nhân rớt ra ngoài kiệu như vậy.

Lục Bính Văn nghe Hòa thượng nói những lời không giống như ý mình, trước mặt rất nhiều người nếu không đánh Hòa thượng, làm sao chịu được! Lục BínhVăn nghĩ thầm:
- "Ta đánh ông Hòa thượng trước rồi sẽ nói sau. Nếu Tần Thừa tướng có hỏi thì ta đến trước Tần tướng xin tội là xong, bảo là mình không biết vì ông ấy mà cách chức của mình". Nghĩ rồi vỗ kỉnh đường cái chát, nói:
- Tăng nhân, ông thiệt là lớn mật, cứ nói bậy nói bạ không thôi, làm quấy rối trọng địa nơi quan thự. Hãy lôi ông ta xuống đánh 40 bảng thật nặng cho ta.
- Vâng!

Chưởng hình vâng dạ, chạy lại kéo Hòa thượng, bảo:
- Đi!

Tế Điên la:

http://tieulun.hopto.org

- Ta sắp bị đánh đây!
Quan nhơn nói:
- Ông la làm chi?
- Ta phải la mới được.
Quan nhơn kéo Tế Điên xuống đại đường đè xuống đất, một người cưỡi lên cổ, một người đè dưới chân, chưởng hình giơ roi sắp đánh, bỗng trước đại đường nổi lên một trận quái phong, gió xoáy đến nỗi mọi người mở mắt không ra. Chưởng hình cũng nhắm híp đôi mắt lại. Ngay lúc đó nổi lên, Lục Bính Văn đang ngồi trên đại đường, bỗng thấy trong bụng căng phồng lên, căng lên giống như mặt trống, đến nỗi hai tay ông ra ôm không giáp bụng. Lục Bính Văn lúc đó mê đi, liên tiếp bảo:
- đừng đánh, đừng đánh! Quan nhơn dĩ nhiên phải dừng tay lại. Lục Bính Văn tự tay bứt râu của mình. Trong nháy mắt, hàm râu ba chòm chỉ còn lại một. Tùng nhơn ngó thấy, nói:
- Đại nhân, ngài làm gì kỳ vậy?
Nói rồi áp khiêng ông ta vào nhà trong. Phu nhơn, thiếu gia, tiểu thơ nhìn thấy kinh hãi, hỏi:
- Đại nhân, tại sao như vậy? Hồi nãy rất khỏe mạnh, trong giây lát bụng lại lớn dường này. Các ngươi mau đi rước thầy thuốc đi!
Gia nhơn lật đật chạy đi rước thầy họ Vương chỉ chuyên bán thuốc ở cách vách đến. Ông họ Vương này có biệt hiệu là Tam nguyên hội. Tại sao gọi là Tam nguyên hội? Tại vì ông ta trị lành ba người một lúc:
- một người đau răng, một người bị mụt ghẻ to, một người bị bệnh trĩ. Ba người sau khi được lành bệnh bèn hùn nhau làm một tấm biển, viết là "Tam nguyên hội". Vì vậy mà mọi người đều gọi ông ta là Tam nguyên hội. Vị Vương tiên sinh này xưa nay ít đọc Vương Thúc Hòa, chưa đọc tánh dược phú, không biết bắt mạch thế nào là phù trầm trì sát, dùng thuốc thế nào mà hàn nhiệt ôn lương, thế nào là lục phủ ngũ tạng, làm sao luận âm dương ngũ hành? Đại khái là không biết gì ráo, chỉ làm theo kiểu mơ mơ hồ hồ thôi. Hôm nay ông được mời vào trong nhà, Lục Bính Văn đang nằm trong màn thò tay ra ngoài để chuẩn mạch. Phu nhơn, tiểu thơ, a hoàn, vú em đều đứng vây chung quanh, mắc bệnh không tị hiềm thầy thuốc. Vương tiên sinh nghe bụng lớn, ông ta nghe lầm dì nhỏ đang chuyển bụng. Lục Bính Văn bàn tay 10 ngón thuôn nhỏ, Vương tiên sinh quên cả quy củ, đáng lý mới vào phải theo phép vọng văn vấn thiết, ông ta cũng không hỏi người bệnh là ai, đưa tay chẩn mạch. Mò mẫm một hồi lâu rồi nói:
- Không sao đâu, đây là sắp sanh, các người nên rước mụ đi!
Phu nhơn nghe nói, la lên:
- Mau đưa ông ta ra đi.
Vương tiên sinh nói:
- Tôi nói có tin mừng, phu nhơn không tin tôi sao?
- Đây là đại nhân chúng tôi mà! Phu nhơn nói.
Vương tiên sinh nghe nói như vậy cụt hứng, bị gia nhân dẫn đi ra. Phu nhân nói:
- Tụi bây không làm nên tích sự gì cả, nhè đi mời tên thầy thuốc chó về đây à? Mau đi mời danh y cho ta!
Gia nhân nói:
- Tại thành Lâm An có hai nhà danh y, một vị là Trại thúc hòa Lý Hoài Xuân, một vị là Chỉ hạng hoạt nhất Thang Vạn Phương.
Phu nhân và thiếu gia nói:
- Mời vị nào cũng được mà!
Gia nhân ra đi, giây lát mời Trại thúc hòa Lý Hoài Xuân đến. Ông ta chẩn mạch cho Hình đình đại nhân, nói:
- Đại nhân, chứng bụng lớn này thật là lạ! Tôi xem sáu bộ mật bình an, bên trong mười hai kinh mạch đều không có bệnh, chứng bụng lớn này tôi đoán không ra.
- Tiên sinh đoán không ra, vậy ai có thể đoán ra, nhờ tiên sinh chỉ giùm.
- Tôi đoán không ra thì Thang Vạn Phương cũng đoán không ra. Chỉ có một người có thể trị được, đưa tay tới đâu bệnh lành tới đó.
- Ai vậy?
- Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn. Trước đây, tôi thăm bệnh ở Tần tướng phủ, nhị công tử mắc

http://tieulun.hopto.org

chứng đại đầu ung, tôi cũng thấy mạch lý cũng không có bệnh, phải nhờ Tế Công trị mới hết. Nếu không thỉnh lão nhân gia đến thì người khác không trị được đâu.
Gia nhân đứng một bên nghe như vậy liền nói:
- Tế Điên tăng ở chùa Linh Ẩn bị trói ở phòng Ban đầu nơi nha môn kia kìa!
- À ra thế, Lý Hoài Xuân nói, mau đi thỉnh Ngài đi!
Phu nhơn hỏi:
- Tạo sao trói ông ta như thế?
Gia nhân đem việc khi nãy thuật lại. Phu nhân nói:
- Tụi bây mau đi thỉnh Hòa Thượng lên đây. Chỉ cần đại nhân hết bệnh là ta sẽ thả Hòa Thượng.
Gia nhân chạy đến Ban phòng. Hắn là người không biết nói khéo, bảo:
- Này Hòa Thượng, phu nhân chúng tôi kêu ông vào đấy!
Tế Điên nói:
- Phu nhân các người kêu ta, ta sợ rớt lưỡi lắm!
- Nói lời sao khó nghe quá! Hòa Thượng, ông đừng nói bậy. Phu nhân chúng tôi kêu ông vào là để trị bệnh cho đại nhân đó mà!
- Trị bệnh hả? Ngươi nói cho phu nhân ngươi biết, là ta chà hết.
Gia nhân nghe nói như vậy, la lên:
- Hay cho ông Hòa Thượng, ông thiệt muốn đánh đòn mà! Ta về thuật lại rồi ông biết!
Gia nhân vào bên trong, nói:
- Bẩm phu nhân, Hòa Thượng không đến, ông nói chà hết. Phu nhân nghe, nói:
- Sao vậy cà?
Lý Hoài Xuân ở kế bên nói:
- Phu nhân nên sai thiếu gia đích thân đi mời, gặp Hòa Thượng nói mấy câu khiêm tốn thì Hòa Thượng sẽ đi ngay.
- Được, phu nhân nói, thiếu gia, con cùng với gia nhân đi mời.
Thiếu gia vâng lời, cùng với gia nhân đi ra, nói:
- Bạch Thánh Tăng, xin lão nhân gia từ bi, từ bi. Thân phụ tôi mắc bệnh bụng lớn, xin Thánh tăng trị bệnh cho!
- Đã là thiếu gia có lời mời, Hòa Thượng ta mới xem thử, nhưng không biết có trị được hay không?
Tế Điên mới chịu đi và nhà trong, trước đó thiếu gia đã sai người mở dây sắt trói Hòa Thượng rồi.
Vị thiếu gia rất cung kính này vốn không phải con đẻ của Lục Bính Văn, mà chỉ là con nuôi thôi. Gia đình ông ta rất là tạp nhạp, vị phu nhân lúc trước vốn là kỹ nữ viện Câu Lan. Lục Bính Văn nguyên là người Tứ Xuyên, đem theo ba vạn tiền đến kinh đô ứng thí. Ông ta đến mua vui ở viện Câu Lan rồi quen biết với người kỹ nữ tên là Thúy Hồng. Lục Bính Văn không đi ứng thí, ba vạn tiền đem theo tiêu sạch vào việc vui chơi với Thúy Hồng đến nỗi không còn lộ phí để về nhà. May mà Thúy Hồng có lòng trắc ẩn, trước tình cảnh túng quẫn của Lục Bính Văn bèn giữ hắn lại viện Câu Lan làm người gác phòng, mua bán lặt vặt để sống. Thúy Hồng để dành được hơn hai vạn lượng bạc, bèn tự nghĩ:
- "Mai kia xuân sắc qua rồi, mình sẽ ra sao?". Nhìn thấy Lục Bính Văn là người có học, nàng ta thương lượng với mụ tào kê muốn theo Lục Bính Văn để hoàn lương. Nàng bỏ tiền ra mua một chức quan võ nhỏ, bù lại Thúy Hồng trở thành quan thái thái. Mụ tào kê trở thành nhạc mẫu lão thái thái, mua một bé gái thành là tiểu thơ, xin một cậu con trai thành ra công tử thiếu gia. Về sau Lục Bính Văn bái Vương Thắng Tiên làm sư phụ, con đường quan lộ rộng mở, lại biết chiều chuộng nên chưa đầy mười năm mà đã giữ chức Hình đình, Thúy Hồng chính là phu nhân.
Hôm nay thiếu gia mời Tế Điên vào tới, Lý Hoài Xuân lật đật đứng dậy, nói:
- Bạch Thánh Tăng, lão nhân gia chịu đến rồi à?
- Lý Hoài Xuân, ông cứ bới việc cho Hòa Thượng ra không hà!
- Bệnh này không nhờ sư phó trị thì người khác bó tay thôi.
Tế Điên cười ha hả, thi triển Phật pháp độ thoát Lục Bính Văn, thi triển thần thông giải cứu Đậu Vĩnh Hàng.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 175

Với Lương Tâm, giữa công đường tha hảo hán
Tìm bạn cũ, vợ chồng được đoàn viên

Tế Điên bước vào nhà trong thăm Lục Bính Văn. Phu nhơn, thiếu gia, tiểu thơ, đều nói:
- Bạch Thánh Tăng, xin Ngài mở lòng từ bi cho!
- Ta xem bệnh của đại nhân đây, Tế Điên nói, nếu nói ra chắc mọi người sẽ không tin.
Phu nhân nói:
- Xin Thánh tăng cứ nói, lẽ nào lại không tin!
- Bụng lớn của đại nhân là thai đấy!
Phu nhơn nghe nói rất ngạc nhiên, nghĩ thầm: "Lạ thiệt, vị tiên sinh kia nói là thai, bây giờ Hòa Thượng cũng nói là thai nữa". Nghĩ rồi lật đật nói:
- Bạch Thánh tăng, Ngài xem thai này phải làm sao?
- Cái này không như thai đâu thường đâu! Trong bụng đại nhân là âm dương quỷ thai, phải trục cái thai ấy ra khỏi mới tốt. Để Hòa thượng ta kê một cái toa đến tiệm của Lý Hoài Xuân mà hốt thuốc.
Lý Hoài Xuân nói:
- Phải đó, sư phụ kê toa đi.
Gia nhân lập tức đem bút mực giấy đến. Tế Điên day lưng viết rồi dán lại, giao cho gia nhân. Đại nhân cũng không biết Hòa Thượng viết những gì trong đó.
Gia nhân cầm toa đi đến tiệm của Lý Hoài Xuân, đưa toa cho chưởng quỹ, nói:
- Ông chủ các ngươi đang ở đằng nha môn đại nhân chúng tôi, đây là toa của Tế Công ở chùa Linh Ẩn cho, bảo tôi đến lấy thuốc.
Người làm công mở ra xem, thấy trên toa viết là:
Thiên lý lương tâm: 1 cái (phải đầy đủ)
Công đạo: toàn phần.
Tiệm thuốc xem xong, nói:
- Quản gia ơi, ông đem toa này về đi, tiệm của chúng tôi không có lương tâm.
- Tiệm thuốc của các ông không có lương tâm sao?
- Chẳng những chúng tôi không có lương tâm, mà cả tiệm thuốc này cũng không có lương tâm.
Quản gia không có cách gì hơn, bèn về nhà nói:
- Bẩm phu nhân, thuốc không hốt được.
Lý Hoài Xuân nói:
- Cái gì? Đằng tiệm thuốc tôi cái gì cũng có mà sao không hốt được?
Gia nhân nói:
- Tiệm thuốc của các ông không có lương tâm. Họ nói cả tiệm thuốc đều không có lương tâm, không có vị thuốc đó.
Lúc Bính Văn nói:
- Toa thuốc đâu, đem cho ta xem nào!
Gia nhân đem toa thuốc trình lên. Lục Bính Văn xem thấy đề là:
Thiên lý lương tâm: 1 cái (phải đầy đủ)
Công đạo: toàn phần.
Lục Bính Văn nói:
- Thuốc này không phải mất tiền mua, chính mình đã có sẵn lương tâm đây mà!
Tế Điên nói:
- Ông chỉ có lương tâm là được.
Lục Bính Văn nói:
- Truyền các Ban đầu chuẩn bị thăng đường.
Gia nhân nói:
- Đại nhân đau yếu như vầy, làm sao thăng đường cho được?
- Thăng đường, phải thăng đường! Ta đã làm một việc trái lương tâm, ta phải thăng đường mới được!
Ông ta mới nói câu đó xong, bụng tự nhiên tóp nhỏ lại. Lý Hoài Xuân nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đại nhân thăng đường biệc việc công, y sinh xin cáo từ, vì còn phải đi thăm bệnh chỗ khác.
Lục Bính Văn lập tức sai gia nhân truyền lịnh thăng đại đường, và dọn một chỗ ngồi kế bên cho Hòa Thượng. Lục Bính Văn sai cầm giám bài điệu Vương Long, Vương Hổ và Đậu Vĩnh Hàng ra. Thủ hạ nguyên biện là Mã Hùng vâng lịnh vào nhà lao đem Vương Long, Vương Hổ và Đậu Vĩnh Hàng ra trước đại đường. Ba người ra quỳ trước đại đường. Lục Bính Văn hỏi:
- Vương Long, Vương Hổ, ở Bạch Sa Cương đón đường cướp bạc lương, giết quan giải lương, có Đậu Vĩnh Hàng trong bọn bây không? Hai người hãy nói đúng lương tâm công đạo đi!
Vương Long, Vương Hổ nghĩ thầm: "Trước đây lời cung khai đều được mớm cho cả, bây giờ đại nhân lại hỏi; tình trạng vẫn y như cũ, ta làm sao nói khác đi!". Nghĩ rồi bèn nói:
- Thưa đại nhân, có Đậu Vĩnh Hàng.
Lục Bính Văn đùng đùng nổi giận, vỗ kỉnh đường cái chát, nói:
- Hai thằng lộn sòng này, kéo nó xuống đánh mỗi đứa 20 hèo cho ta.
Chưởng hình vâng lịnh, lập tức lôi Vương Long, Vương Hổ ra đánh. Đánh xong, Lục Bính Văn lại hỏi:
- Vương Long, Vương Hổ, hai đứa bây hãy nói thiệt, có Đậu Vĩnh Hàng trong vụ này không nè?
Vương Long, Vương Hổ lại nghĩ: "Đây chắc là Đậu Vĩnh Hàng đã chạy chọt rồi đại nhân mới gạn hỏi lại hai đứa mình. Phải đừng nói khác, một mực như cũ, đại khái là Đậu Vĩnh Hàng lãnh án thì hai ta mới mong bảo toàn tánh mạng". Nghĩ rồi bèn nói:
- Trong vụ đó thiệt có Đậu Vĩnh Hàng.
Lục Bính Văn nói:
- Hai cái thằng này thiệt là muốn ăn đòn mà! Đánh thêm nó 20 hèo nữa cho ta.
Lập tức hai người bị lôi ra đánh, đánh xong lại hỏi. Vương Long, Vương Hổ nghĩ thầm: "Cái này thiệt lạ! Trước đây chúng ta kéo Đậu Vĩnh Hàng vào lại không bị đánh, bây giờ tại sao lại bị đánh vậy kìa?". Hai người vẫn nói y như trước, Lục Bính Văn lại kêu đánh nữa. Đánh hai người tới lần thứ ba đến nỗi thịt rách máu rơi. Lục Bính Văn nói:
- Nếu hai đứa bây không nói đúng lương tâm, ta đánh hai đứa bây hoài cho đến chết. Rốt cuộc có Đậu Vĩnh Hàng trong vụ đó không?
Vương Long, Vương Hổ nghĩ thầm: "Cực hình này chịu hết nổi rồi! Nếu nói có chắc bị đánh nữa". Hai người không còn cách nào khác, đành phải nói:
- Bẩm đại nhân, vụ đó không có Đậu Vĩnh Hàng.
Lục Bính Văn nói:
- Có thế chứ, người ta nói ra phải có lương tâm. Bản bộ viện có lương tâm, ta biết Đậu Vĩnh Hàng là người tốt, chuyện hai người khai quáng không có Đậu Vĩnh Hàng trong đó. Bây đâu, hãy mở xiềng xích cho Đậu Vĩnh Hàng, ta sẽ thả hắn ngay tại đương trường.
Các quan nhân kế bên thấy đại nhân làm chuyện tầm phào vô cớ đó, thư biện vội bước đến, nói:
- Bẩm đại nhân, Đậu Vĩnh Hàng ở Bạch Sa Cương đánh cướp bạc lương, giết chết quan giải lương, coi như là phản nghịch; hơn nữa, đại nhân đã định án tâu lên hoàng thượng rồi. Đại khái là vụ án này đã phán quyết xong, chẳng bao lâu sẽ có ý chỉ đưa xuống. Đại nhân bây giờ thả Đậu Vĩnh Hàng, tới chừng đó phải làm sao xử trí?
Lục Bính Văn nói:
- Ngươi đừng có nói nhiều, ta có lương tâm, hoàng thượng cũng không bằng tạ Đại phàm, quan hiện tại không bằng cai quản việc đương làm, ta nếu thả Đậu Vĩnh Hàng, hoàng thượng cũng cai quản không được ta việc này.
Thư biện nghe nói những câu không giống ngày thường, bèn nói:
- Đại nhân nếu thả Đậu Vĩnh Hàng, thư biện làm không được rồi, vậy đại nhân hãy cách chức thư biện trước đi!
- Cách chức mi cho đỡ hỏng việc. Bây đâu, đưa giấy cách chức lại ta cách chức tên này trước.
Tức thì giấy cách chức được dán lên. Nguyên biện là Mã Hùng cũng đến dập đầu trước quan Hình đình, nói:
- Bẩm đại nhân, thả Đậu Vĩnh Hàng không được đâu.
- Sao vậy?
- Đại nhân nghĩ xem, Đậu Vĩnh Hàng mưu phản đại nghịch đã hỏi cung xong, đại nhân trình với

http://tieulun.hopto.org

Thừa tướng làm văn thư, Tần Thừa tướng dĩ nhiên đã biết. Đại nhân tha hắn đi rồi, Tần Thừa tướng muốn xét lại vụ án này, đại nhân phải làm sao?
- Đồ cức, Tần Thừa tướng không xía vô được chuyện của tạ Ông ta làm Thừa tướng, ta làm Hình đình, ông ta không can thiệp được vào việc của tạ Ta có lương tâm! Đậu Vĩnh Hàng là người tốt.
- Đại nhân nếu thả Đậu Vĩnh Hàng thì nên cách chức tôi đi.
- Cách thì cách! Bay đâu, đem sổ cách chức lại, cách chức Mã Hùng cho ta.
Các quan nhân thủ hạ sợ hết hồn, thoái lui hết. Hễ ai ngăn cản thì bị cách chức, mọi người đều không dám nói gì. Lục Bính Văn sai kẻ tả hữu mở xiềng cho Đậu Vĩnh Hàng. Quan nhân thủ hạ lập tức mở trói ngay Lục Bính Văn nói:
- Đậu Vĩnh Hàng, bản bộ viện biết ngươi là người tốt bị hàm oan, ta thả ngươi tại buổi hầu này.
Đầu Vĩnh Hàng trong lòng lo lắng, nghĩ thầm: "Tại sao có sự việc như vầy?". Ngước lên nhìn thấy có Tế Điên ngồi một bên, Đậu Vĩnh Hàng càng thêm chưng hửng. Tế Điên nói:
- Đồ trứng ung! Còn không chịu đi mau, một lát nó sáng trí lại, kêu người ta trói ngươi lại bây giờ!
Đậu Vĩnh Hàng mới vỡ lẽ, lật đật bước ra ngoài. Ra tới cổng, thấy các quan nhân ở đó đang xúm nhau bàn luận:
- Đại nhân chúng ta vô cớ thả Đậu Vĩnh Hàng thật là một chuyện quá mới mẻ.
- Các anh tin tôi đi! Người kia nói. Chức Hình đình này chắc ông ta ngồi không lâu đâu!
Đậu Vĩnh Hàng bước ra cổng nha môn thì thấy đằng kia đi lại hai cỗ ngựa, người cưỡi phục sức theo lối tùy tùng. Đến cổng Hình đình, họ dừng ngựa nhảy xuống. Hai người cưỡi ngựa chẳng ai xa lạ mà chính là Tần An, Tần Thuận, hai vị quản gia của Tần chính là Tần Thừa tướng. Nhân vì Lục Bính Văn bắt trói Tế Điên, trên đường phố đồn ầm cả lên, truyền đến phủ Tần tướng. Gia nhân Tần tướng phủ đều cảm niệm ân đức của Tế Điên. Trước đây, khi Tế Điên lần đầu tiên đến Tần tướng phủ, các gia nhân này mỗi tháng được thêm ba tiền công, đó là nhờ chủ ý của Tế Điên. Hôm nay nghe quan Hình đình bắt trói Tế Công chùa Linh Ẩn, có người bẩm với bốn vị quản gia đại nhân. Đại quản gia Tần An nghe được, bèn nói:
- Hay cho Lục Bính Văn lớn mật! Dám bắt trói thế tăng của Tướng gia chớ! Chuyện này rõ ràng là làm xấu mặt Tướng gia rồi đó.
Nói rồi lập tức bẩm báo với Thừa tướng. Tướng gia nghe nói, quá bất bình, kêu gia nhân:
- Ngươi cầm danh thiếp của ta đi ngay đến nha môn quan Hình đình nói rằng ta mời Tế Công đến ngay tức khắc.
Quản gia Tần An, Tần Thuận mới cầm danh thiếp lật đật đến nha môn Hình đình mời Tế Điên như thế.
Đậu Vĩnh Hàng sau khi ra khỏi đầm rồng hang hổ rồi, có ý muốn về nhà nhưng lại không dám. Gặp việc quan như thế này không biết ở nhà có bị rắc rối không? Bèn nghĩ lại: "Chi bằng hãy đến nhà Dương Mãnh, Trần Hiếu hỏi thăm trước rồi hãy tính". Nghĩ rồi mới đến ngõ cửa nhà Trần Hiếu.
Trần Hiếu, Dương Mãnh đang nói chuyện với Châu Khôn ở bên trong, nghe tiếng gõ cửa, Trần Hiếu bước ra mở cửa thấy Đậu Vĩnh Hàng, rất ngạc nhiên hỏi:
- Đậu hiền đệ làm sao về đây được?
- Lục Bính Văn thả tôi ngay tại buổi hầu. Vào bên trong tôi sẽ nói cho các huynh trưởng rõ.
- Chú về đây là phải, vợ chú hiện ở đây, em vợ chú là Châu Khôn cũng hiện có ở đây. Chú vào đi!
Đậu Vĩnh Hàng theo Trần Hiếu vào bên trong, Châu Khôn thấy, hỏi:
- Anh ơi, sao anh trở về được như vầy? Việc quan thế nào rồi?
Dương Mãnh trông thấy Đậu Vĩnh Hàng cũng vui lên, hai bên cùng chào hỏi vui vẻ. Đậu Vĩnh Hàng mới đem việc Lục Bính Văn thả mình ngay buổi hầu và cách chức quan nhân thư biện ra sao, trong lúc đó Tế Công ngồi có mặt ở đại đường, thuật lại một lượt. Mọi người mới vỡ lẽ, Đậu Vĩnh Hàng hỏi Châu Khôn:
- Sao chú lại ở đây?
Dương Mãnh, Trần Hiếu nói:
- Đậu hiền đệ, chú chưa biết à? Việc quan của chú là bị gia nhân người ta trồng tréo vu cáo chú trộm cướp mà bắt vào ngục, vợ của chú bị Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên gạt bắt đi đưa vào nhốt ở Hợp Hoan lầu…
Dương Mãnh, Trần Hiếu kể lại những việc đã qua, nào là đi tìm Tế Điên ra sao, Châu Khôn đến nhà

http://tieulun.hopto.org

Vương Thắng Tiên giết người ra sao, Tế Điên triển Phật pháp cứu mọi người ra và đốt Hợp Hoan lầu ra sao, mỗi mỗi thuật lại. Đậu Vĩnh Hàng nghe kể, sợ rợn tóc gáy, nói:
- Té ra có những việc kinh người như thế à!
Trần Hiếu nói:
- Trong vụ này không có Tế Công thì không xong đó nghe. Đậu hiền đệ hôm nay đã về đây rồi, cả nhà chúng ta hãy vui say một bữa. Để ta đi kiếm rượu và đồ nhắm đem về. Chúng mình say vùi một trận.
Trần Hiếu nói xong đi ra mua rượu thịt. Một lát sau Trần Hiếu trở về, rượu thịt không thấy cầm theo mà mặt mày lại thất sắc. Ai nấy ráp lại hỏi:
- Sao vậy? Sao Trần huynh trưởng không mua rượu thịt?
- Không xong rồi,Trần Hiếu nói, Kinh doanh điện soái truyền lịnh thủy bộ mười ba cửa phải đóng chặt, các ngõ hẽm đều cho quan binh án giữ, đi từng hộ tra xét tìm Đậu Vĩnh Hàng.
Mọi người nghe nói, sợ đến hồn phi phách tán.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 176

Lục Hình đình ra lệnh bắt cường tặc
Mỹ nhiệm công nghe tin cản quan binh

Mỹ nhiệm công Trần Hiếu đi ra mua đồ nhắm, thấy đường phố loạn cả lên, nghe nói quan Kinh doanh điện soái hạ lệnh cho mười ba cửa thủy bộ đều đóng chặt, xét từng hộ để bắt kẻ gian dương đại đạo trốn trại vượt ngục là Hắc diện báo Đậu Vĩnh Hàng. Tại sao có chuyện lạ như thế?
Sau khi quan Hình đình Lục Bính Văn thả Đậu Vĩnh Hàng đi ra, Tần tướng phủ sai quản gia mời Tế Công về rồi, Lục Bính Văn bỗng nhiên sáng suốt trở lại, nhìn lại ở đại đường, Vương Long, Vương Hổ còn quỳ ở dưới, bèn hỏi thủ hạ:
- Vương Long, Vương Hổ quỳ ở đó làm chỉ Ai kêu chúng ra như thế?
- Đại nhân không phải cách chức thư lại Mã Hùng và thả Đậu Vĩnh Hàng rồi sao?
- Ai thả Đậu Vĩnh Hàng ra vậy?
- Đại nhân kêu thả! Chớ chẳng phải việc mới vừa rồi mà đại nhân lại quên rồi à?
Lục Bính Văn nghĩ lại, phưởng phất trong lòng mơ hồ ù ù cạc cạc như trong mộng. Hơi nhớ lại việc, sợ hết cả hồn: Đậu Vĩnh Hàng đã thành án, tâu lên hoàng thượng, làm sao có thể thả được? Tức thời căn dặn bọn thuộc hạ:
- Mau truyền lệnh ta: Đóng chặt mười ba cửa thủy bộ, quan sảnh phải giữ gìn các địa phương của mình, hai nhà hai bên phải coi ngó một nhà ở giữa, quan từ tam phẩm trở xuống, bất luận là nhà nào, đều phải tra xét từng hộ một. Bảo họ đừng nói là Đậu Vĩnh Hàng được thả ra mà phải nói đại đạo Đậu Vĩnh Hàng vượt ngục trốn trại, như có ai che giấu thì mắc tội đồng lõa, người nào giao nộp Đậu Vĩnh Hàng sẽ được thưởng một ngàn lượng bạc.
Dụ lệnh truyền ra, mười ba cửa thủy bộ đều đóng chặt, các quan cai quản địa phương mình mang quan binh đi tra xét các nơi. Trần Hiếu nghe tin này, thức ăn cũng không kịp mua, lật đật về nhà nói cho Dương Mãnh, Châu Khôn và Đậu Vĩnh Hàng nghe.
Đậu Vĩnh Hàng nghe xong, đằng hắng một tiếng rồi nói:
- Hai vị huynh trưởng không nên kinh hãi như vậy. Đậu Vĩnh Hàng tôi, tình khuất mà mạng không khuất, thì không thể để liên lụy đến hai anh. Tôi sẽ nhảy tường phía sau đi đến nha môn Hình đình một mình đầu án, hai vị huynh trưởng tìm cách đưa vợ và em tôi đi trốn là được rồi. Hai vị huynh trưởng khỏi lo cho tôi.
Trần Hiếu nói:
- Làm như vậy đâu có được!
- Tôi lại có chủ ý, Dương Mãnh nói:
- Chú có chủ ý gì? Trần Hiếu hỏi:
- Tôi với Châu Khôn mỗi người cầm một ngọn dao thẳng đến nhà Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên gặp ai chém nấy; còn anh với Đậu Vĩnh Hàng hai người thẳng đến nha môn Hình đình, phụp cho mỗi người một dao cho rồi đời tên cẩu quan ấy đi, giết cho đến gà chó không còn một mống. Chúng ta đại phản ở thành Lâm An, giết xong cùng vượt thành tìm một ngọn núi nào đó ở xa xa chiếm lĩnh làm đại vương, dựng lên cờ hiệu, chiêu quân mãi mã, tích thảo tồn lương. Nếu quan binh có đến, chúng ta cũng không sợ, bớt được tức giận vì bọn cẩu quan này.
- Chú cứ nói bậy nói bạ không thôi! Trần Hiếu nạt, căn cứ vào sức của bốn anh em ta tạo phản thì làm được những gì? Chủ ý gì khác đi để chúng ta xem có được thì làm.
Đương nói đến đó thì nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, tiếp theo có tiếng gõ cửa. Dương Mãnh nói:
- Anh bị xét rồi đó! Để cho tôi khai đao trước cho.
- Đừng có lỗ mãng nghen! Để tôi đi ra nói chuyện với họ xem. Nếu có thể nói cho họ đi được thì càng tốt, thật thế là không được, nhưng đâu có thể nói là không được.
Nói rồi Trần Hiếu lật đật đi ra ngoài. Vừa mở cửa thấy đứng sẵn lố nhố các quan binh, có hai vị quan địa phương, một vị họ Hoàng, một vị họ Trần, đều mũ áo gọn ghẽ, dây loan đái thắt lưng, tiễn tụ bào, giày đế mỏng, dao đeo bên sườn. Trần Hiếu nhìn thấy hai vị quan đều là người quen, nhưng cố làm như không biết, hỏi:
- Hai vị đại lão gia đến đây có việc chi?
Hoàng lão gia nói:

http://tieulun.hopto.org

- Trần Hiếu, chúng mình đều là hàng xóm với nhau, thật ra chúng tôi cũng biết ông là người an phận qua ngày, hôm nay chúng tôi vâng lệnh quan Kinh doanh điện soái tra xét từng hộ tìm đại đạo trốn trại vượt ngục Đậu Vĩnh Hàng. Đây là việc công, không thiên không vị, ai cũng thế cả. Ông hãy tránh ra để chúng tôi vào xem thử!
Đây là vì quen biết với Trần Hiếu nên còn nể tình, nếu là người không cần phải nói như vậy, chỉ đem người ập tới, cho xét cũng xét, không cho xét cũng xét.
Trần Hiếu nghe như vậy, bèn nói:
- Hai vị lão gia khoan hãy vào, tôi có mấy lời này, thực ra tôi ở đây không phải ở một ngày một bữa. Bình thường tôi cũng không biết kết giao với bọn thổ phỉ, cũng không có những bạn bè vô lại đến nhà. Đại khái hai vị lão gia cũng thấy biết rồi. Hôm nay không phải là tôi không cho quý vị vào xét, vì trong nhà tôi còn có bà con thân thích ở, có hai đứa cháu gái bên nội, một đứa cháu gái bên ngoại đang ở, chúng đều là những cô nương 18, 19 tuổi, chưa ra khỏi khuê môn. Hai vị lão gia đưa quan binh tiến vào làm cho mấy cô nương thân thích của tôi xuất đầu lộ diện e có nhiều điều bất tiện!
- Xin hai vị lão gia nể mặt Trần Hiếu tôi, hai vị đưa người đến xét nhà khác; giây lát tôi đưa mấy vị cô nương đi rồi, quý vị sẽ trở lại xét sau.
Hai vị lão gia nghe nói, đáp:
- Cái đó không được! Đây là việc quan, phải chăng là ông dám chống lại không tuân lệnh trên?
- Tôi cũng không dám chống lại không tuân lệnh, xin hai vị lão gia thông cảm cho; ai bảo trong nhà tôi ngăn cản không tiện cho xét.
- Trần Hiếu, trong nhà ông có giấu Đậu Vĩnh Hàng không?
- Không có đâu!
- Trong nhà ông không có Đậu Vĩnh Hàng, chỉ có mấy cô nương cũng không hề gì, chúng tôi vào đó xem thử có ngại gì đâu!
Nói rồi muốn xô Trần Hiếu vẹt qua để tiến lên. Lúc đó Dương Mãnh cầm dao sẵn đứng chờ ở cửa thứ hai, nghĩ thầm: "Mấy tên bị thịt này bước vào, mình lấy nó làm vật khai đao mới được". Trong lúc Trần Hiếu đang nói chuyện giằng co với hai vị lão gia thì đằng kia ba cỗ kiệu nhỏ đi lại. Có một người cỡi ngựa đi kèm, tới cửa nhà Trần Hiếu nhảy xuống ngựa nói:
- Thưa Trần gia, chúng tôi đến rước cháu gái nội và cháu gái ngoại của ngài.
Trần Hiếu nghe nói, ngạc nhiên nghĩ thầm: "Ta nói nhà ta có cháu gái nội và cháu gái ngoại là buột miệng nói càng, làm sao thiệt có người đến rước kìa?".
Thấy lối phục sức của người trưởng tùy này lạ hoắc, nhưng cũng tùy cơ ứng biến, Trần Hiếu nói:
- Hai vị lão gia, các vị thấy tôi nói có đúng không? Trong nhà tôi thiệt có bà con ở, người ta đến rước đây. Xin hai vị chờ một lát, đợi khi chúng lên kiệu rồi, các ngài vào khám xét là xong.
- Thế thì được. Hai vị lão gia đáp.
Trần Hiếu cùng người trưởng tùy đưa ba cái kiệu vào trong nhà, Trần Hiếu hỏi:
- Tôn giá ở đâu đến đây?
- Tôi là người của Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng ở đường Phụng Sơn. Trịnh gia sai tôi đến rước Đậu Vĩnh Hàng. Có phong thơ gởi cho ngài đây.
Nói rồi móc thơ đưa ra, đó là thơ của Tế Công. Trần Hiếu mới vỡ lẽ, lật đật kêu Đậu Vĩnh Hàng, Châu Khôn cùng Châu thị ba người lên kiệu, phủ màn xuống để người đó đưa đi. Sau khi kiệu đi rồi, Trần Hiếu nói:
- Hoàng lão gia, Trần lão gia, hai vị hãy đưa người vào xét đi.
Hai vị lão gia mới đưa người vào xét. Mà xét ai? Dĩ nhiên là không gặp rồi. Hoàng lão gia nhớ lại sự việc, suy nghĩ một hồi lâu. Hai vị này đều là người tinh minh lão luyện, ở bên ngoại lão thông việc biện án, một khi thấy ba cỗ kiệu đến có vẽ khác thường, ban đầu Trần Hiếu không cho xét, nói lời quanh co, sắc mặt biến đổi. Sau khi ba cỗ kiệu đi rồi, sắc mặt Trần Hiếu dần dần trở lại bình thường, lời nói cũng mạnh mẽ thấu lý. Hai vị lão gia nghĩ rằng trong ba cỗ kiệu này chắc có duyên cớ chi đây. Họ liền phái một quan nhân đi theo dõi xem ba cỗ kiệu này khiêng về nhà nào rồi báo cáo cho quan địa phương chỗ ấy biết, bất luận là chỗ ấy đã khám xét hay chưa cũng cho người đến xét. Quan nhân vâng lệnh ngầm theo dõi phía sau, thấy ba cỗ kiệu khiêng đến đường Phụng Sơn, tiến vào một tòa cổng lớn ở phía Bắc đường. Quan nhân ngước nhìn chính là nhà của Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng đại quan nhân, lập tức đến quan địa phương ở đường Phụng Sơn báo cáo.

http://tieulun.hopto.org

Hai vị lão gia ở địa phương, một vị họ Bạch, một vị họ Dương. Quan nhân đến báo:
Hoàng lão gia và Trần lão gia của chúng tôi sai tôi đi theo ba cỗ kiệu từ nhà Dương Mãnh, Trần Hiếu ở đường Đông khiêng ra, khiêng đến nhà Trịnh đại quan nhân ở đường Phụng Sơn. Lão gia chúng tôi nói trong kiệu có điều khả nghi, bảo tôi đến cho lão gia hay để nhanh chóng đến tra xét.
- Bạch lão gia, Dương lão gia nghe nói, lập tức dẫn bản bộ quan binh đến trước cửa nhà Trịnh Hùng, nói lời phân trần:
- Chúng tôi vâng lệnh quan Kinh doanh điện soái, tra xét từng hộ để tìm bắt tên đại đạo trốn trại vượt ngục là Đậu Vĩnh Hàng, cảm phiền các vị quản gia vào thông báo lại là có chúng tôi đến tra xét.
Gia nhân và Trịnh Phúc vào bẩm báo. Nguyên trước đây, Trịnh Hùng được thơ của Tế Điên bảo hôm nay đem ba cỗ kiệu đến nhà Dương Mãnh, Trần Hiếu rước vợ chồng Đậu Vĩnh Hàng và Châu Khôn. Kiệu và người vừa vào tới thì gia nhân vào bẩm báo là có quan địa phương đưa binh đến tra xét. Trịnh Hùng nghe báo, ngạc nhiên nói:
- Làm sao bây giờ?
Lại nghĩ: "Tế Công kêu mình đi rước Đậu Vĩnh Hàng. Nếu bị xét gặp trong nhà mình đố tránh khỏi bị kết tội cố giấu giếm đây!". Sợ đến phát ngây nói không ra lời. Đậu Vĩnh Hàng nói:
- Trịnh đại quan nhân không cần phải lo thế! Tại mạng của tôi nó đen như vậy rồi thì đừng để liên lụy đến lão gia làm chi! Tôi sẽ nhảy tường ra ngoài đi trình diện là xong.
Trịnh Hùng nói:
- Làm như vậy đâu có được! Tế Công bảo tôi đi rước mấy vị về đây, tôi làm sao có thể để các vị vào tù cho được?
Gia nhân là Trịnh Phúc nói:
- Nô tài lên kiệu trở lại, rồi quan nhân cỡi ngựa đưa đi, bảo là đưa gia quyến ra ngoài thành, thế là xong!
Trịnh Hùng nghĩ: "Lời nói này có lý đa!". Lập tức một mặt kiên gia nhân chuẩn bị ngựa, một mặt bảo đem kiệu đến, kêu Châu Khôn, Châu thị và Đậu Vĩnh Hàng lên kiệu lại. Trịnh Hùng đưa kiệu ra khỏi nhà mới lên ngựa. Bạch lão gia và Dương lão gia hỏi:
- Trịnh lão quan nhân đi đâu đó?
- Tôi đưa gia quyến đi viếng mộ.
Nói rồi, Trịnh Hùng giục ngựa cùng ba chiếc kiệu ra đi. Gia nhân mời Bạch lão gia vào trong tra xét. Tra xét nào gặp ai! Bạch, Dương hai vị lão gia bèn nảy chủ ý: "Ba cỗ kiệu này vừa mới đến nhà Trịnh Hùng nghe nói có tra xét lại khiêng đi ra nói là đi viếng mộ, chắc là có gian trá chi đó". Lập tức sai một quan nhân đi theo, xem họ ra cửa nào rồi đưa tin cho quan giữ cửa, bảo phải xét kiệu, đừng để cho ra thành. Trịnh Hùng đưa ba chiếc kiệu sắp ra cửa Cấn Sơn. Nào ngờ ki đến cửa Cấn Sơn, bốn vị lão gia giữ cửa đưa quân giữ lại dò xét. Lúc này mấy chiếc kiệu muốn ra khỏi thành thiệt là khó hơn lên trời.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 177

Phật gia điểm hóa cứu anh hùng
Giữa đường lánh nạn gặp cướp núi

Nói về Trịnh Hùng đưa ba chiếc kiệu thẳng ra cửa Cấn Sơn, trong lòng lo đến phát run. Vừa đến cửa Cấn Sơn, thấy cửa thành đã đóng chặt, bốn vị lão gia đứng giữ cửa từ trong đi ra. Bốn vị lão gia này một vị họ Vương, một vị họ Mã, một vị họ Ngụy, một vị họ Triệu. Bốn vị lão gia này đều có quen biết với Trịnh Hùng cả. Bình thường Trịnh Hùng là người rất ưa kết bạn, giao thiệp rất rộng, trên từ công khanh dưới đến thứ dân, quen biết với ông ta rất nhiều. Hôm nay bốn vị lão gia này gặp Trịnh Hùng, nói:

- À, té ra là Trịnh gia. Ai ngồi trong kiệu đó? Và định đi đâu?

- Ngồi trong kiệu là nội quyến của tôi. Hôm nay là ngày tế tự, tôi muốn đi viếng mộ Ở ngoại thành, cảm phiền các vị lão gia mở cửa thành để chúng tôi đi ra.

- Trịnh lão gia, hôm nay không giống như mọi ngày đâu, bình thường cũng không đóng cửa để mặc sức thiên hạ ra vào. Hôm nay có lệnh của quan Kinh doanh điện soái đóng chặt cả mười ba cửa thủy bộ để xét bắt tên đại đạo vượt ngục trốn trại là Đậu Vĩnh Hàng. Việc này rất trọng đại, mấy chiếc kiệu của ông muốn ra cửa thành phải để chúng tôi vén rèm xem thử mới được. Kỳ thật chúng ta bình thường có giao tình, nhưng đây là việc công phải làm theo việc công.

- Các vị lão gia nói như thế không đúng, Trịnh Hùng tôi, đại khái các vị cũng biết, tôi bình thường không giao du với bọn phỉ loại, trong kiệu của tôi làm sao ẩn giấu bọn gian tế được? Trong kiệu này là đàn bà con nít, các vị đòi xem ở tại đường lớn như vầy có nhiều bất tiện.

- Trịnh Hùng, ông là người minh bạch, chúng tôi làm việc công. Việc quan trọng này, bỏ qua không được đâu! Ông muốn ra khỏi thành, không cho chúng tôi xét, chúng tôi để cho ông đi, lát nữa có người đòi như vậy thì chúng tôi phải làm sao? Cho ông đi được mà không cho người khác đi, há chẳng có sự thiên vị hay sao?

- Các vị đã không nhìn thấy không cho đi, thì tôi trở về nhà không đi nữa.

Bốn vị lão gia đang cãi lý với Trịnh Hùng, nào ngờ có vị quan nhân ở đường Phụng Sơn chạy đến nói:

- Bạch lão gia, chúng tôi đưa tin cho các vị biết, đừng thả cho ba cỗ kiệu này khỏi thành. Nguyên do ba cỗ kiệu này phát xuất từ nhà Dương Mãnh, Trần Hiếu ở đường Đông, khiêng đến nhà Trịnh Hùng lại đưa đi, trong đó chắc chắn có duyên cớ gì đó!

Bốn vị lão gia nghe báo xong, bèn nói:

- Này Trịnh Hùng, ông cho chúng tôi cũng xem, không cho xem chúng tôi cũng xem.

- Tôi không thể để cho phụ nữ nhỏ 16 tuổi đầu chường mặt ra đường phố được. Tôi không đi, tôi trở về nhà là được rồi.

- Ông trở về nhà, chúng tôi cũng phải xem.

- Thưa các vị, cái này là không đúng rồi đa! Tôi ra khỏi thành, các vị đòi xem, sợ mang theo gian tế; tôi trở về nhà, tại sao các vị cũng đòi xem?

- Này Trịnh Hùng, trong ba cỗ kiệu này là ai vậy?

Nguyên ngồi ở cỗ kiệu đầu là Châu Khôn, cỗ kiệu thứ hai là Đậu Vĩnh Hàng, cỗ thứ ba là Châu thị. Trịnh Hùng nói:

- Ở cỗ đầu là tệ tiện nội, cỗ thứ hai là cháu của tôi, cỗ thứ ba là cháu gái họ của tôi, đều là những thiếu phụ cô nương nhỏ tuổi cả.

- Có Đậu Vĩnh Hàng trong đó không?

- Tôi cũng không quen Đậu Vĩnh Hàng, làm sao có Đậu Vĩnh Hàng cho được?

- Đã không có Đậu Vĩnh Hàng, chúng tôi dòm xem đâu có ngại gì!

- Các vị thiệt là ỷ quan cậy thế, không cần tình lý gì hết.

Đương nói tới đó thì Tế Điên từ đầu kia thất tha thất thiểu đi lại.

Nguyên Tế Điên đang ở đại đường ở phủ Kinh doanh điện soái, được quản gia Tần tướng mời về Tần tướng phủ. Tần tướng thấy Tế Điên lật đật mời ngồi, nói:

- Thánh tăng, tại sao Hình đình Lục Bính Văn dám trói lão nhân gia thế?

- Tướng gia hỏi đến, Hòa thượng ta có điểm oan ức không rõ ràng. Hôm qua chùa chúng ta lãnh

http://tieulun.hopto.org

đám tụng ba xấp kinh, nhà đám dọm một nâm cơm nguội, bảo tụng thêm một thời thí thực. Năm ông Hòa Thượng tụng kinh xong, nhà chủ không chịu trả tiền, nói là giọng của thầy cả không ngọt, lại còn đánh các Hòa Thượng nữa. Bốn ông Hòa thượng kia đều bị đánh, chỉ có Hòa Thượng ta không bị đánh thôi. Ta muốn quỳ trước Hình đình để báo cáo họ, nào ngờ quan Hình đình không hiểu sự lý, bắt trói Hòa Thượng ta lại. Đến chừng lên đại đường, Lục đại nhân nổi khùng đem đại đạo Hắc diện báo Đậu Vĩnh Hàng thả ra.
Tần tướng nghe xong, nói:
- Đậu Vĩnh Hàng ở Bạch Sa Cương chặn đường cướp bạc lương, giết chết quan giải lương, giống như là phản nghịch, ta đã tâu rõ lên thánh thượng rồi, trình thỉnh xin xử giảo, làm sao ông ta dám thả kìa?
- Hiện giờ ông ta thả ra rồi. Đại nhân không tin thì cho người đi hỏi thăm thử xem!
- Được, nếu ông ta đã thả, ta xem chừng ý chỉ thánh thượng đưa xuống, ông ta sẽ làm sao? Nếu ông ta đã thả rồi thế nào cũng bị triệu vào hầu, tạm thời không cần phải để ý đến ông ta nữa. Bạch Thánh tăng, xin mời ở đây uống rượu nhé!
- Cũng được!
Tần tướng lập tức sai gia nhân lau bàn ghế, dọn rượu lên. Tế Điên uống vài ba chén đứng vậy muốn cáo từ. Thừa tướng nói:
- Thánh tăng có gì gấp đâu? Uống rượu rồi hãy đi!
- Ta đi xem nhiệt náo, hiện tại quan Hình đình đã thả Đậu Vĩnh Hàng, rồi lại phái người truyền đóng cửa chặt mười ba cửa thủy bộ xét từng hộ kiếm bắt đại đạo Đậu Vĩnh Hàng. Việc này có thể là mới mẽ đấy. Ông ta muốn tự mình làm đảo lộn mà!
Nói xong, Tế Điên đứng dậy cáo từ ra khỏi Tần tướng phủ, thẳng đến cửa Cấn Sơn. Trịnh Hùng lúc đó đang nói quanh co với các lão gia giữ cửa, sợ họ xét kiệu. Thấy Tế Điên đến, Trịnh Hùng lật đật nói:
- Tế Công đến rồi! Ngài là người xuất gia xin phân giải việc này cho.
Tế Điên hỏi:
- Chuyện gì vậy a?
Trịnh Hùng nói:
- Tôi đưa gia quyến muốn ra khỏi thành đi thăm mộ, các vị lão gia này đòi xét kiệu; tôi nghĩ ở ngoài đại lộ, phụ nữ tuổi nhỏ thò đầu ló mặt ra, có nhiều điều bất tiện nên nói là không được. Họ muốn xem trong kiệu có ai. Sư phụ nghĩ xem họ làm như vậy có phải là không nể tình nhau không? Có chỗ không đúng phải không?
- Không đúng rồi! Có lẽ Trịnh Hùng làm không đúng. Người ra làm việc công, ngươi không cho người ta xem, người khác đi đến đây cũng đều không cho xem, như vậy thì thử hỏi việc công sẽ làm như thế nào?
Các vị lão gia nghe như vậy bèn nói:
- Sư phó thật là sáng suốt.
Trịnh Hùng trong bụng nghĩ thầm: "Tế Công ơi, ông đùa với mình sao chớ! Ông kêu mình đi rước Đậu Vĩnh Hàng, bây giờ người ta đòi xét, ông lại nói những lời như thế. Đây có phải là ông cố ý cho ta nằm ấy đây mà!". Không cách nào khác, Trịnh Hùng bèn nói:
- Mấy vị cứ xem đi!
Các vị lão gia hỏi:
- Ngồi ở kiệu thứ nhất là ai vậy?
- Là tệ tiện nội.
Mọi người vén rèm lên xem thì là một ông già râu bạc, ngay đến Trịnh Hùng cũng phải ngạc nhiên! Mọi người hỏi:
- Này Trịnh Hùng, ông không phải nói là tiện nội của ông hay sao?
- Tại các ông nghe không rõ, đây là cha của tệ tiện nội.
- Còn ở chiếc kiệu thứ hai?
- Là cháu gái của tôi.
Mọi người vén rèm lên xem thì là một bà già. Mọi người hỏi:
- Đây là cháu gái của ông à?

http://tieulun.hopto.org

- Đây là bà nội của cháu gái tôi.
- Còn ở kiệu thứ ba?
- Đây là cháu gái họ.
Vén rèm lên xem thì là một bà ni cô già. Trịnh Hùng nói:
- Đây là sư phụ của cháu gái họ tôi.
- Trịnh Hùng, cái này ông có ý giỡn chơi, trong kiệu không có phụ nữ nhỏ tuổi, cũng không có Đậu Vĩnh Hàng. Ông cố ý đùa cợt chúng tôi mà! Hãy mở cửa thành cho nhóm Trịnh Hùng đi đi.
Lập tức cửa thành được mở ra. Ba cỗ kiệu cùng Hòa thượng đồng ra khỏi thành đi về phía nhà mồ của Trịnh Hùng. Tới nơi, Châu Khôn, Đậu Vĩnh Hàng, Châu thị đều xuống kiệu, bước tới hành lễ Tế Điên. Đậu Vĩnh Hàng nói:
- Bạch Thánh tăng, lão nhân gia thật là Phật pháp vô biên, cứu vớt đệ tử sống lại một lần nữa. Đậu Vĩnh Hàng tôi chỉ có nhất bộ nhất bái mới báo đáp được ơn dày của lão nhân gia ban bố.
Tế Điên nói:
- Trịnh Hùng, ngươi đưa cho ta ba con ngựa, một con dao đeo bên hông, bảo bọn họ trốn đi. Tương lai chúng ta còn có duyên gặp lại.
Đậu Vĩnh Hàng lại cám ơn Trịnh Hùng rồi mới cùng Châu Khôn, Châu thị cáo từ.
Trịnh Hùng hỏi:
- Hai vị định đi đâu?
Đậu Vĩnh Hàng nói:
- Tôi cũng không biết đi nơi nào!
Châu Khôn nói:
- Tôi định cùng anh chị tôi đi đến chỗ một người bạn để tạm lánh.
Nói rồi cung tay từ biệt.
Ba người lên ngựa, thuận theo đường lớn đi tới trước, cũng không nhất định là đi đâu. Trên đường đi, cứ đói ăn khát uống, ngày đi đêm nghỉ. Hôm đó, sắc trời đã tối, đang độ đỏ đèn, ba người cỡi ngựa đang đi tới trước, gặp một cửa núi. Bỗng nghe vang lên một hồi thanh la, từ trong núi xông ra hơi hai chục người đều bịt mặt, vận quần áo ngắn, mỗi người cầm trường thương, dao lớn, kiếm ngắn, búa to, chạy ra cản đường. Có người thét lớn:
- Núi này ta mở, cây này ta trồng, ai đi qua đây phải để lại tiền mãi lộ. Ú ớ cự cãi nửa câu, một dao một mạng đất chôn vùi.
Lại nói:
- Bầy dê non nhạn lẽ kia, tới đây mau để lại vàng bạc mãi lộ đi, sẽ được tha cho khỏi chết, nếu chẳng nghe lời trốn đi, khó hơn lên trời đấy.
Châu Khôn thấy bị chặn đường bèn lật đật thúc ngựa lên trước, nói:
- Xin có đôi lời cùng các bạn: Tại hạ họ Châu tên Khôn, nguyên là Bắc lộ tiên đầu, hôm nay cùng anh chị đi qua đường này, cảm phiền các vị trở về bẩm lại với trại chủ là Châu Khôn hôm nay không thể lên núi bái vọng được, tạm thời mượn đường đi quạ Hôm khác sẽ lại đến thỉnh an trại chủ.
Các lâu la nghe như vậy, nói:
- Té ra tôn giá là Tiêu đầu Châu Khôn ở Bắc lộ! Xin tôn giá chờ một lát, chúng tôi về bẩm lại với trại chủ một tiếng.
Nói rồi cho người chạy bay lên núi. Giây lát không lâu, từ trên núi một hồi thanh la nổi lên, hơn hai trăm người kéo xuống, lồng đèn và đuốc cầm sáng rực như ban ngày. Châu Khôn ngước nhìn thấy ba người đi trước. Người cưỡi ngựa hồng đi giữ, đầu đội khăn đoạn bảo lam, mình mặc tiễn tụ bào màu lam, mặt vàng như nghệ, lông đen áp tai, dao đeo bên sườn, thương cài sau lưng; người bên phải cưỡi ngựa màu đen, mặc áo choàng đen, gương mặt đen bóng, cũng kẹp một cây thương; người bên trái cưỡi một con ngựa bạch, mặc áo lụa trắng, mặt trắng, cũng cài một ngọn thương. Ba vị trại chủ đến gần, vỗ ngựa hỏi:
- Trước mặt chúng tôi là ai?
Châu Khôn nói:
- Tôi là Bắc tiêu đầu Thiết đầu thái tuế Châu khôn, hôm nay cùng anh chị tôi đi qua đây, muốn mượn đường một lần, hôm sau sẽ đến cảm tạ.

http://tieulun.hopto.org

Vị trại chủ mặt vàng hỏi:
- Lệnh thân là ai vậy?
- Anh rể tôi là đả hổ anh hùng Hắc diện báo Đậu Vĩnh Hàng.
Ba vị trại chủ nghe nói, "a" lên một tiếng, nói:
- Té ra là Đậu đại ca!
Nói rồi ba người lật đật nhảy xuống ngựa, bước tới hành lễ.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 178

Núi Thúy Vân, anh hùng làm thảo khấu
Lục Hình đình hiến gái đẹp gạt người

Nghe Châu Khôn nói anh rể mình là Đả hổ anh hùng Hắc diện báo Đậu Vĩnh Hàng, ba vị trại chủ lật đật xuống ngựa bước tới hành lễ, nói:
- Té ra là Đậu huynh trưởng, hèn lâu mới gặp.
Đậu Vĩnh Hàng nhìn lại ba vị trại chủ đều không quen, liền vội vàng đáp lễ, nói:
- Qúy tánh của ba vị trại chủ là chỉ Tôi thật là mới gặp lần đầu.
- Đậu đại ca là bậc quý nhơn hay quên, xin mời lên sơn trại rồi sẽ trình bày sau.
Đậu Vĩnh Hàng không lẽ không đi, bèn theo mọi người đi lên núi. Đến cổng trại nhìn thấy tòa đại trại này nhà cửa rất nhiều. Tiến vào cửa đại trại đầu, giao ngựa cho tùng nhân rồi vào thẳng Tụ nghĩa đường. Ngồi xuống xong, các thủ hạ dâng trà. Châu Khôn nói:
- Chưa được lãnh giáo tôn tánh của ba vị trại chủ.
Vị trại chủ mặt vàng nói:
- Chúng ta là người nhà trăm năm về trước. Tôi cũng họ Châu tên là Hổ, có ngoại hiệu nho nhỏ là Tiếu diện tỳ hưu. Còn đây là hai em kết nghĩa của tôi.
Nói rồi lấy tay chỉ người mặt đen nói:
- Chú ấy kêu là Thiết bối tử Cao Trân, còn chú mặt trắng kia gọi là Hắc mao sái Cao Thuận. Tòa núi này tên là Thúy Vân Phong. Đậu huynh trưởng, các vị từ đâu đến đây?
Châu Khôn nói:
- Thôi, đừng thắc mắc nữa! Anh rể tôi ngụ tại thành Lâm An, vô cớ gặp phải việc oan rất là oan khuất, may mắn gặp được một vị cao tăng cứu chúng tôi ra khỏi đầm rồng hang hổ. Tôi định cùng anh ấy đi đến nhà bạn, qua đường này gặp ba vị trại chủ ở đây. Không biết ba vị trại chủ làm thế nào mà quen biết anh rể tôi như thế?
Châu Hổ nói:
- Ba anh em chúng tôi đóng ở đây lâu rồi, vâng lệnh ủy phái chúng tôi ở đây. Từ lâu thanh danh Đậu huynh trưởng vang vội xa gần, hôm nay mới gặp mặt, thật là tam sanh hữu hạnh! Trước đây chúng tôi có cho người đi mời Đậu đại ca hai lần nhưng không tìm được chỗ ở, hôm nay may mắn gặp được ở đây. Đậu đại ca, Châu hiền đệ, hai vị đừng đi đâu nữa làm chi!
Đậu Vĩnh Hàng hỏi:
- Mấy vị chiếm cứ núi này, làm sao còn có cấp trên nữa?
- Chúng tôi chiếm cứ núi này cốt để chiêu tụ anh hùng trong thiên hạ, tương lai chúng tôi đều giữ chức Khai quốc đại tướng quân cả.
- Ba vị nguyên là tướng quân của Đại Tống ư?
- Không phải là quan chức của Đại Tống đâu. Tôi có một vị Tổ sư gia tên là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong. Ông ấy có một thứ bửu bối tên là Càn khôn tí ngọ hỗn ngươn bát. Lão nhân gia giỏi về tính toán, khóe biết về quá khứ vị lai. Ở giữa Bình Sa Giang tại Thường Châu có một tòa núi tên là Ngọa Ngưu Ky, trên núi có một cái miếu tên là Từ Vân quán. Hiện tại trong miếu đó có Tiền điện chân nhân, Hậu điện chân nhân, Tả điện chân nhân, Hữu điện chân nhân. Có hơn 500 vị lục lâm muốn thiết lập Huân Hương hội. Ai nấy đều dừng chân ở miếu đó. Đậu đại ca, anh đừng đi đâu, nên ở lại núi này đi. Chúng tôi sẽ gởi cho Tổ sư gia ở Từ Vân quán một phong thơ, chờ Tổ sư gia hồi âm, các anh sẽ giúp chúng tôi cùng hoàn thành đại nghiệp. Tương lai thế nào cũng được một chức hoặc nữa chức quan chớ chẳng không.
Đậu Vĩnh Hàng suy nghĩ: "Tạm thời không chỗ nào có thể đến được, chỉ nên hứa trước ở đây đã". Nghĩ rồi bèn ưng thuận. Châu Hổ liền sai người cho quét dọn riêng một căn nhà cho vợ chồng Đậu Vĩnh Hàng, có vú em hầu hạ. Châu Khôn cũng ở trên núi đó. Tiếu diện tỳ hưu sai người đem sang Từ Vân quán một phong thợ Suốt ngày, các vị trại chủ cùng vầy đoàn một chỗ. Thời gian thấm thoát, ngày tháng như thoi, một hôm mọi người đang nói chuyện ở đại sảnh, Đậu Vĩnh Hàng nhắc lại hồi ở Lâm An bị Vương Thắng Tiên làm nhục, thật là đáng giận! Châu Hổ nói:
- Không hề chi! Tương lai chúng ta thành công rồi thì có thể báo thù.
Đương nói tới đó thì bên ngoài một tên lâu la chạy vào phi báo:

http://tieulun.hopto.org

- Bẩm các vị trại chủ, dưới núi hiện có quan Kinh doanh điện soái Lục Bính Văn ở thành Lâm An đang trở về nhà, đi ngang qua dưới núi, chúng tôi chạy ra ngăn kiệu lại; ông ta đưa một tấm danh thiếp, nói là bái vọng trại chủ, mượn đường qua núi.
Tiếu diện tỳ hưu Châu Hổ nghe nói, bảo:
- Cao hiền đệ, mấy em ai biết Kinh doanh điện soái Lục Bính Văn?
Cao Trân, Cao Thuận đều lắc đầu không biết. Châu Hổ lại hỏi:
- Đậu huynh trưởng có quen biết không?
Đậu Vĩnh Hàng nghe đến tên Lục Bính Văn, giận đến nỗi sắc mặt tái xanh, nói:
- Ba vị trại chủ không biết, Lục Bính Văn với tôi có một mối thù sâu tợ biển. Tôi ở thành Lâm An bị hắn vu cáo đạo tặc bắt tôi bỏ ngục, gạt vợ tôi đem đi đưa cho Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên, hại cho cả nhà tôi tan nát. Nếu không nhờ Tế Công cứu cho thì chúng tôi đều bị chết trong tay hắn. Tế Công đã nói cho tôi biết trước, hắn là kẻ cừu thù của tôi. Hôm nay hắn đã đến đây, tôi đâu có thể để yên cho hắn? Ba vị trại chủ đã không quen biết với tên Lục Bính Văn này thì để cho tôi báo cừu rửa hận.
Nói rồi cầm lấy con dao, chạy bay ra ngoài.
Lục Bính Văn tại sao lại đến đây? Trong đó phải có một đoạn duyên cớ. Nhơn vì trước đây Lục Bính Văn thả Đậu Vĩnh Hàng ra, sau khi tỉnh trí lại bèn sai người xét bắt, nhưng không bắt được, ông ta tính thầm: "Việc này đã tâu lên hoàng thượng rồi, làm sao mà ém nhẹm được!". Nghĩ rồi lật đật ngồi kiệu đến nhà Vương Thắng Tiên và được mời vào thư phòng. Lục Bính Văn hành lễ Vương Thắng Tiên xong rồi nói:
- Lão gia, xin cứu môn sinh với. Bị rắc rối rồi!
- Hiền khế có việc gì thế? Chậm chậm hãy nói.
- Hiện giờ Đậu Vĩnh Hàng chặn đường cướp bạc ở Bạch Sa Cương đã trốn thoát rồi. Sự việc này đã tâu lên thánh thượng biết, cầu xin lão sư gia che chở giùm cho môn sinh với.
Vương Thắng Tiên nghe nhắc tới việc này, đùng đùng nổi giận, nói:
- Đậu Vĩnh Hàng là cừu nhân của ta, ngươi không biết sao? Hỏa thiêu lầu Hợp Hoan làm cho người đẹp của ta bị chết cháy trong đó, ta mất không cả về người lẫn của mà còn thả Đậu Vĩnh Hàng ra để nó cầm dao đến thí mạng ta à! Đến nước này ngươi còn bảo ta che chở cho ngươi, chừng nó đến kiếm ta báo cừu thì ai che chở cho tả Ngươi tự mình làm thì tự mình chịu lấy, ta cũng không có cách nào giúp ngươi được, ngươi hãy về đi.
Lục Bính Văn như đâm đầu vào cọc, không còn cách nào hơn, đành phải cáo từ. Ngồi trên kiệu trở về nha môn tìm cách chạy chọt sau. Đang ngồi trên kiệu đi tới trước, Lục Bính Văn bỗng thấy bên con đường lớn một người đẹp đang đứng, thật là thiên kiều bách mị, như hoa tự ngọc, Lục Bính Văn bỗng nhiên nảy sinh ý mới: "Vương Thắng Tiên rất thích người đẹp, muốn nhờ ông ta giúp, nếu không đưa người đẹp đến cho ông ta thì khó làm cho ông ta động lòng". Nghĩ rồi liền bảo dừng kiệu lại, hỏi:
- Người đứng bên đường là ai vậy?
Đương sai đáp:
- Không có ai, chỉ có mỗi người bán tranh thôi.
Lục Bính Văn định thần nhìn lại, thì ra đó là một bức họa đang treo, trên có vẽ hình một người đẹp, trông giống như thiệt. Đứng kế bức họa là người bán tranh, phục sức theo lối nho lưu tú tài, tuấn tú hơn người. Lục Bính Văn liền gọi người bán tranh đến gần hỏi:
- Bức tranh người đẹp đó bán bao nhiêu tiền?
- Đại nhân muốn mua, tôi không dám lấy đắt, chỉ cần đưa một trăm lượng bạc thôi, ít nữa tôi không bán.
- Một bức tranh giá gì mà nhiều thế?
- Bức tranh này đắt giá vì công phu rất nhiều. Món hàng này chỉ dành cho bậc thức giả minh công sành điệu. Bức tranh của tôi ngày âm u không vẽ, ngày mưa không vẽ, gió mạnh, đại hàn, nóng bức cũng không vẽ, mỗi khi gặp ngày trong sáng mới đem ra vẽ vài nét. Hơi có một chút không cao hứng thì cũng không vẽ. Bức họa này tôi vẽ mất hơn một năm mới thành, có thần như thế. Cho nên ít nữa không bán vậy.
- Qúy tánh tiên sinh là gì?

http://tieulun.hopto.org

- Tôi họ Mai, có tên đôi là Thành Ngọc.
- Tiên sinh là người ở đâu?
- Tôi nguyên là dân ở phủ Trấn Giang.
- Tiên sinh đến kinh đô làm gì?
- Nhân vì song thân đã qua đời, tôi đưa cô em lên kinh đô, ở tạm nhà thân thích; làm việc gì có hai nhà giúp đỡ qua lại cũng tiện. Hiện tại anh em tôi ở nhờ đằng ngõ thứ hai tại hẽm Thanh Trúc để vẽ tranh sống qua ngày.
Lục Bính Văn trong lòng bỗng nghĩ: "Mỗi khi vẽ một nét đều có ảnh hưởng đến ngũ quan của người, xem ra Mai Thành Ngọc tướng mạo thanh tú, đại khái em gái anh ta chắc phải đẹp lắm". Nghĩ rồi nói:
- Tiên sinh hãy cuốn bức họa này lại theo ta về nha môn.
Mai Thành Ngọc bèn cầm bức họa cùng theo về nha môn. Quan kinh doanh điện soái mời Mai Thành Ngọc vào thư phòng rồi hỏi:
- Tiên sinh, trong nhà được mấy người?
- Chỉ có hai anh em tôi thôi.
- Tiên sinh! Lệnh muội cũng biết vẽ nữa phải không?
- Cũng biết vẽ.
Lục Bính Văn lập tức kêu người cân 100 lượng bạc giao cho Mai Thành Ngọc. Lục Bính Văn nói:
- Tiên sinh nên nán lại ở đây hoặc có thể tôi còn muốn nhờ tiên sinh vẽ cho ít tấm bình phong.
Mai Thành Ngọc trong lòng rất vui vẽ, bèn chịu ở nán lại; rồi cáo từ ra về.
Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Bính Văn sai một bà vú em đem theo hai bao điểm tâm, dạy bà vú mấy câu rồi bảo ngồi lên một chiếc kiệu nhỏ thẳng đến ngõ thứ hai hẻm Thanh Trúc. Đến nơi hỏi thăm nhà của Mai tiên sinh vẽ tranh. Khi đã hỏi thăm rõ ràng bèn đến ngay cửa hạ kiệu, gọi cửa. Mai Thành Ngọc lúc đó cùng em là Bích Hoàn đang bàn luận ở trong nhà, nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa. Mai Thành Ngọc ra mở cửa xem thì thấy đó là một người vú em bèn hỏi:
- Bà tìm ai?
- Tôi là người của nha môn Kinh doanh điện soái đại nhân. Chỉ vì hôm qua đại nhân chúng tôi mua bức tranh của tiên sinh đem về, phu nhân chúng tôi xem thấy rất thích, bảo tôi đến nhà tìm tiên sinh để vẽ thêm mấy bức nữa. Tôi vào nhà tiên sinh quấy rầy một chút được không?
Mai Thành Ngọc nghĩ thầm: "Bà ta là vú em, mời vào nhà có hề chi!". Lập tức mời vào nhà bên trong, Bích Hoàn cô nương tự nhiên cũng gặp mặt. Bà vú em thấy vị cô nương này quả thật là mặt như thiên tiên. Lục Bính Văn phái vú em đến cốt xem mặt cô nương này, nếu như cô đẹp đẽ thì mời Mai Thành Ngọc đi, còn như mặt mày coi bình thường thì không luận đến nữa. Vú em thấy vị cô nương này quả là thiên kiều bá mị, mới nói:
- Đại nhân chúng tôi bảo tôi đến mời tiên sinh đến nha môn nói chuyện, ngài còn muốn vẽ một số tranh nữa, tôi không nhớ là bao nhiêu! Tiên sinh đích thân đến gặp đại nhân chúng tôi nói chuyện tốt hơn, sẵn dịp định giá cả luôn.
Mai Thành Ngọc nghĩ rằng: "Qúa tốt". Lập tức cùng theo vú em đi đến nha môn.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 179

Mai Thành Ngọc nguy khốn gặp anh họ
Điểm chó trắng cợt đùa kinh gian đảng

Mai Thành Ngọc cùng bà vú em đi đến nha môn quan Hình đình. Vú em vào trước bẩm báo, Lục Bính Văn mời ngay Mai Thành Ngọc vào thư phòng, giả bộ cung kính nói:
- Mời tiên sinh ngồi.
Mai Thành Ngọc nghĩ thầm: "Ta là một nhà nho nghèo. Hình đình đại nhân cung kính như thế, ta cảm thấy có điều khác lạ". Ngồi nói chuyện một lát, Lục Bính Văn hỏi:
- Tiên sinh năm nay được bao nhiêu niên kỷ?
- Tiên sinh năm nay 27 tuổi.
- Nghe nói trong nhà tiên sinh có một vị lịnh muội, mà không có vú em, đây thiệt là duyên trời vừa hợp, tôi xin bảo đảm với tiên sinh một đám cầu thân nhé! Hiện tại có quan Đại lý tự chánh khanh Hoa hoa thái tuế Vương đại nhân, vợ mới chết còn chưa tục huyền, tôi đảm bảo với tiên sinh, đám này rất tốt.
Mai Thành Ngọc đến Lâm An ở được mấy tháng, đã từng thấy từng nghe, biết Vương Thắng Tiên là tên ác bá tại địa phương, nên lật đật nói:
- Tiểu sinh là một nhà nho nghèo, đâu dám với cao, xin đại nhân không cần phải lo nghĩ.
- Tiên sinh, đừng nên chối từ. Đám cầu thân này tiên sinh muốn tìm cũng không ra đâu! Vương đại nhân là em của Tần Thừa tướng đương triều, ông ta lại là sư phụ của tôi, gả cho đám này, luận về thân thích, tương lai tiên sinh sẽ là cậu của tôi đấy.
Mai Thành Ngọc trong bụng nghĩ thầm: "Mình không nhận làm cậu hắn chắc là bị mắng quá!". Nghĩ rồi bèn nói:
- Xin đại nhân an tâm, tôi xin lãnh nhận thịnh tình; việc này tôi cũng không thể tự chủ được, phải trở về thương lượng cùng cô em mới xong.
- Không phải thương lượng, tiên sinh không muốn cũng phải muốn thôi. Đây, tiên sinh hãy cầm 200 lượng bạc này đem về làm của sính lễ, cũng không cần phải chưng dọn chi, lựa ngày tốt sẽ đến rước dâu. Tiên sinh cứ về chờ tin nhé! Việc này tôi đã làm chủ rồi đấy!
Mai Thành Ngọc không lấy bạc cũng không được vì có lệnh bảo anh ta phải lấy mà! Mai Thành Ngọc không còn cách nào khác, bèn cầm 200 lượng bạc trở về nhà. Vừa gặp cô nương, anh ta nói:
- Em ơi, mau gom góp đồ đạc tế nhuyễn rồi chúng ta trốn đi cho mau nhé! Ta đi thuê thuyền đây.
Cô nương nói:
- Ôi, anh gặp việc gì mà có vẻ vội vàng thế?
- Anh không cần nói cho em hay, không có thì giờ nữa, em nên mau thu xếp đi, anh đi thuê thuyền đây.
Nói rồi Mai Thành Ngọc từ trong nhà đi ra, nào ngờ vừa đến đầu ngõ phía Đông thấy có hai vị Ban đầu cùng với 10 người lính chực sẵn ở đó. Thấy Mai Thành Ngọc họ nói:
- Mai tiên sinh đi đâu vậy? Bọn tôi vâng lệnh quan Kinh doanh điện soái canh giữ ở đây. Tiên sinh định trốn đi hả? Đâu có được! Tiên sinh muốn đi cũng được, mà hãy để gia quyến lại.
Mai Thành Ngọc nghe nói, ngạc nhiên tự nghĩ: "Mình muốn trốn, nào ngờ Lục Bính Văn đã sai người canh giữ rồi!". Bèn quẹo qua hướng Tây. Ở đầu ngõ hướng Tây cũng gặp hai vị Ban đầu và mười người lính chực sẵn ở đó. Mai Thành Ngọc thấy vậy, trong lòng quá lo lắng: "Việc này phải làm sao đây?". Còn đương ngây người suy nghĩ thì đầu kia có một người đi lại hỏi:
- Hiền đệ, làm sao mà đứng ngây người như vậy?
Mai Thành Ngọc vừa thấy người này bèn nói:
- Biểu huynh ơi, anh đến thiệt là hay quá, em đang gặp một tai họa tày trời đây!
Người vừa mới đến không ai khác mà là Thám nan thủ vật Triệu Bân. Nguyên mẹ của Triệu Bân là cô của Mai Thành Ngọc, hai người này là anh em cô cậu. Triệu Bân thấy Mai Thành Ngọc có dáng vẻ quá sợ hãi như vậy mới hỏi:
- Hiền đệ có việc gì thế?
- Mời anh đến nhà, em sẽ nói sau.
Hai người cùng về nhà Mai Thành Ngọc. Triệu Bân hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Hiền đệ gặp việc gì vậy?
- Em vì bán tranh mà gánh cái họa này.
- Sao vậy?
Mai Thành Ngọc mới đem việc Lục Bính Văn ra lịnh cầu thân nói ra một lượt và bảo:
- Bây giờ muốn trốn cũng trốn không được. Hai đầu ngõ đều có quan binh chặn hết. Huynh trưởng có cao kiến gì bày cho em với.
Triệu Bân nghe rồi mắt long song sọc nói:
- Hay cho bọn chó đẻ này, hết cướp người lại hại người dám khi phụ em của ta chớ! Để ta xách dao tới phủ Kinh doanh điện soái gặp ai giết nấy, chém tận giết tuyệt rồi đến chỗ Vương Thắng Tiên giết hết cả nhà mới hả cơn giận của ta.
- Huynh trưởng nói như vậy không được đâu! Một mình anh đâu có thể tạo phản với bao nhiêu binh lính ở phủ Kinh doanh điện soái? Anh chỉ giết được một hai người rồi bị người ta bắt thì bậy bạ lắm đó. Vả lại anh không anh không em, chẳng những cứu không được em đây mà còn bị liên lụy đến mình, chừng đó cô ở nhà phải làm sao? Nghĩ như huynh trưởng không phải là kế an toàn đâu!
Triệu Bân nghe như vậy, yên lặng suy nghĩ một hồi rồi nói:
- Ta có dụng ý rồi.
- Huynh trưởng có cao kiến gì thế?
- Ta có vị sư phó. Đó là Tế Công Phật sống của chùa Linh Ẩn, lão nhân gia là người rành tướng số, biết rõ việc quá khứ vị lai. Anh em ta hãy mời Ngài đến tính việc này mới xong.
- Cũng được! Mai Thành Ngọc đáp.
Hai người vừa đi khỏi nhà không xa thì thấy Tế Điên bước thấp bước cao, ngã xiêu ngã tó, khật khà khật khưỡng đi lại. Triệu Bân vừa thấy liền nói:
- Chà hay quá, Tế Công lão nhân gia tới kìa!
Nói rồi lật đật bước tới hành lễ, nói:
- Sư phó ở trên, đệ tử xin kính lễ! Con định đi tìm lão nhân gia đây.
- Triệu Bân, con hãy đứng dậy đi, không cần phải hành lễ.
Triệu Bân nói:
- Hiền đệ, em hãy ra mắt đi! Đây là Tế Công, sư phó của anh đó.
Mai Thành Ngọc thấy Hòa thượng rách rưới quá mức trong lòng có vẻ coi thường, bước tới vái chào qua loa. Triệu Bân nói:
- Thưa sư phó, đây là Mai Thành Ngọc, biểu đệ của con.
- Con muốn tìm ta có việc gì?
- Sư phó đi với con đến nhà biểu đệ đây rồi sẽ nói.
- Cũng được!
Tế Điên đi theo Triệu Bân về nhà Mai Thành Ngọc. Đến nơi, mời Tế Điên ngồi xong, Triệu Bân nói:
- Bạch sư phó, xin người đại phát lòng từ bi chọ Em con gặp phải, một tai họa tày trời!
- Con không cần nói ta cũng biết rồi. Hai con mau đi vào nhà trong xem thử! Trong nhà loạn cả lên rồi đó.
Triệu Bân, Mai Thành Ngọc nghe nói có điều khác lạ, lật đật chạy vào nhà, thấy Bích Hoàn cô nương đang treo tòn ten trên dây thừng làm Mai Thành Ngọc và mọi người hoảng sợ mướt cả mồ hôi. Bích Hoàn cô nương mạng chưa tuyệt hẳn, may mà thời gian treo cổ chưa lâu. Mai Thành Ngọc lật đật đỡ em xuống cứu tỉnh, từ từ kêu gọi, cô nương mới lấy hơi lại được. Mai Thành Ngọc nói:
- Hiền muội ơi, em không nên nghĩ quẩn như vậy! Anh em ta chỉ có hai người, nếu em chết đi còn lại một mình ta trơ trọi, ta biết nương tựa vào ai? Bây giờ có biểu huynh mời được Phật sống Tế Công ở chùa Linh Ẩn tới đây, lão nhân gia chắc chắn sẽ cứu được chúng ta, hiền muội đừng nên nghĩ lo bậy bạ nữa.
Nói xong, nghĩ lại hoàn cảnh mình, Mai Thành Ngọc lệ tuôn lã chả. Tế Điên nói:
- Mai Thành Ngọc, Triệu Bân hãy ra đây!
- Sư phó, giờ phải làm sao?
- Mai Thành Ngọc, ngươi hãy đi ngay đến phủ Kinh doanh điện soái Lục Bính Văn, nói là đã thương lượng với em gái ngươi xong, đòi phải có 1.000 lượng bạc, một bộ trang sức bằng vàng

http://tieulun.hopto.org

thiệt, áo ngoài áo lót quần kép quần đơn đều phải là thứ lụa là thượng hạng, một mâm đủ cả sơn hào hải vị. Mọi thứ phải đem đến ngay để tối nay đưa kiệu đến rước người. Nếu không đủ cả mọi thứ yêu cầu sẽ không cho rước cô nương đâu.
Mai Thành Ngọc nói:
- Sư phó nói như vậy, nhỡ họ ưng thuận đem đồ đến và đưa kiệu đến rước dâu thì phải làm sao?
- Không hề gì. Ngươi cứ đi lo chuyện đó đi! Họ có đưa đồ đến, tự nhiên sẽ có người lên kiệu mà!
- Ai vậy?
- Ta thấy trong nhà này không phải có con chó trắng sao? Chừng đó cho nó lêu kiệu.
- Như vậy làm sao được?
- Ngươi đừng lo, ta bảo đảm được mà!
Triệu Bân nói:
- Sư phó bảo em đi thì em cứ đi đi, sư phó thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên, Ngài có cách của Ngài mà.
Mai Thành Ngọc nữa tin nữa ngờ, nhưng cũng nghe lời ra đi. Ra đến đầu ngõ, các quan nhân hỏi:
- Mai tiên sinh đi đâu đó?
- Tôi đến nha môn Kinh doanh điện soái gặp Lục đại nhân.
- Phải, tiên sinh cứ đi đi!
Mai Thành Ngọc đi thẳng đến nha môn Hình đình, gia nhân vào bẩm báo, Lục Bính Văn ra lệnh mời vào và đưa Mai Thành Ngọc vào thư phòng, hỏi:
- Tiên sinh đến đây có việc gì?
- Tôi về nhà thương lượng với em gái tôi, nó đã đồng ý, nhưng đòi 1.000 lượng bạc, một bộ đồ trang sức bằng vàng thiệt, bộ quần áo bằng lụa là thượng hạng, một mâm đủ cả sơn hào hải vị. Tất cả đều đem đến ngay đủ thì tối nay đại nhân đưa kiệu đến rước người. Nếu không đưa bạc cho tôi thì việc đó không thành đâu. Còn nói sau khi gả em rồi, ông ta là nhà hào phú, tôi lại không tiền, vai vế thân thích cũng không tròn được, không đưa cho tôi những đồ vật ấy thì việc đó khó bàn luận lắm!
Lục Bính Văn nghe vậy, trong bụng khoái tỉ, nói:
- Chỉ cần tiên sinh bằng lòng thì tiền bạc và đồ vật có sẵn đây. Tiên sinh cứ về đi, lát nữa tôi sẽ phái người đem bạc, quần áo, đồ trang sức, tiệc rượu đến ngay.
Mai Thành Ngọc cáo từ trở về nhà, nói:
- Sư phụ, Lục Bính Văn đều ưng thuận hết.
- Được!
Nói câu đó chưa xong thì Lục Bính Văn sai người đem bạc và đồ vật tới, Tế Điên nói:
- Dọn rượu lên, chúng ta cùng uống nào!
Mai Thành Ngọc nói:
- Sư phụ, lát nữa kiệu sẽ đến rước đấy!
- Ngươi đi mua trước cho ta bốn cái xiên để nướng, nửa cân thịt bò muối để ta cho chó trắng ăn lên kiệu coi nào!
Mai Thành Ngọc lập tức đi ra bên ngoài mua thịt bò nướng về. Tế Điên hỏi:
- Trong nhà có dây đỏ và son phấn không?
- Có.
- Đem ra đây!
Lập tức đem bốn cây xiên ra, mỗi cây xiên hai lượng thịt bò. Tế Điên nói:
Triệu Bân, con hãy ra cửa Tiền Đường thuê trước một chiếc thuyền, chuẩn bị sẵn sàng. Mai Thành Ngọc, ngươi hãy gom góp tất cả đồ tế nhuyễn trong nhà cho nhanh lên. Lát nữa ta đưa chó lên kiệu đi rồi, tức thì Triệu Bân con hãy đưa biểu đệ, biểu muội của con đi trốn nhé! Nếu không, chừng chó trắng hiện nguyên hình, họ nhất định sẽ đến bắt con đấy!
Triệu Bân gật đầu ưng thuận. Tế Điên bè vẩy tay gọi chó trắng lại, La Hán gia mới thi triển Phật pháp, đại hiển thần thông, điểm hóa cho con chó trắng biến làm người đẹp báo ứng Vương Thắng Tiên.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 180

Cưới người đẹp chó trắng náo động phòng
Bị cách chức giữa đường gặp cướp núi

Tế Điên vẫy gọi chó trắng lại, lấy bốn xiên thịt nướng cho chó trắng ăn. Chó trắng lắc đầu vẫy đuôi nhảy nhót vui mừng. Cho chó ăn xong, Tế Điên lấy dây đỏ cột tay chó cho sát xuống và cột miệng cho luôn, đoạn lấy son phấn tô lên, lấy quần áo cho mặc và giày đỏ tra vào chân chó trắng. Tế Điên niệm chân ngôn: "Án ma ni bát mê hồng!". Lấy tay rờ vào mặt chó trắng, nói:

Khắp người lông trắng mỏ đen,
Lắc đầu vẫy đuôi ra oai,
Ngày thì canh cửa đêm canh trộm,
Chủ nhân nghèo cũng chẳng ăn năn,
Chó lành chẳng hề sủa bậy,
Tối nay vào chốn hương khuê,
Bần đạo điểm hóa ngươi xinh đẹp,
Để đi báo ứng Thắng Tiên Vương.

Tế Điên dùng pháp thuật điểm hóa cho chó trắng xong, Triệu Bân, Mai Thành Ngọc nhìn lại, thấy chó trắng đã biến thành người đẹp thiên kiều bách mị, rất vui mừng. Triệu Bân lật đật ra cửa Tiền Đường thuê thuyền xong, trở về cùng Tế Điên tiếp tục bày tiệc. Uống cho đến lúc trời đã lên đèn, nghe bên ngoài tiếng trống vang lừng, kiệu hoa đã đến. Lục Bính Văn sau khi sai người đưa bạc và vật dụng đến nhà Mai Thành Ngọc xong liền cầm bức họa người đẹp đến nhà Vương Thắng Tiên, Lục Bính Văn nói:
- Xin chúc mừng lão sư.
Vương Thắng Tiên từ khi hỏa thiêu Hợp Hoan lầu, cứ đinh ninh người đẹp bị chết thiêu nên lòng càng nhớ tưởng mãi không một khắc nào quên. Hôm nay nghe Lục Bính Văn đến nói chúc mừng, bèn hỏi:
- Ta có gì mừng đâu nào?
- Môn sinh rước về cho lão sư một người đẹp, công việc đã xong xuôi. Vị cô nương này tự họa cho mình một bức chân dung. Lão sư gia xem bức họa này thử, thiệt giống như người không khác.
Vương Thắng Tiên mở bức họa người đẹp ra xem rồi nói:
- Trên đời sao có người đẹp như thế này?
- Hiện tại có đấy, môn sinh đã thu xếp ổn thỏa cho lão sư rồi. Đó là em gái của Mai Thành Ngọc ở ngõ thứ hai hẻm Thanh Trúc. Quy định là tối nay đem kiệu rước đưa đến cho lão sư thành thân, gặp mặt là biết liền thôi.
Vương Thắng Tiên vốn là tên bợm háo sắc, nghe nói như vậy chịu quá:
- Hiền khế cực khổ vì ta quá, ta thật hổ thẹn.
- Chỉ cần lão nhân gia che chở cho môn sinh về việc thả Đậu Vĩnh Hàng khỏi bị cách chức là được.
- Ôi, đó là việc nhỏ, dễ thôi, dễ thôi!
Nói rồi Vương Thắng Tiên bảo gia nhân dọn tiệc để cùng Lục Bính Văn đối ẩm, một mạch sai gia nhân tìm thuê một chiếc kiệu hoa để đi rước dâu. Hễ có tiền thì việc gì cũng xong. Trong chốc lát mọi việc đều sẵn sàng. Trống nhạ vang trời, kiệu hoa đi thẳng đến ngõ thứ hai ở hẻm Thanh Trúc. Tế Điên đã sắp đặt trước, thấy kiệu hoa đến bảo đóng chặt cửa không cho vào, ra lệnh thổi kèn đánh trống một chặp cho rôm rả! Bên ngoài kèn trống nổi lên inh ỏi. Tế Điên hô:
- Thổi bài mở cửa, công xích thượng liễu thanh nương, phát phấn điệp.
- Thổi xong đưa bao lì xì, phải đưa bao vô cho thật nhiều, Tế Điên mới cho kiệu vào. Lại bảo Mai Thành Ngọc nói:
- Khi tân nhân lên kiệu, rất kị người lạ mặt, kiệu phải đem vào sát cửa.
Kiệu phu dạ, khiêng kiệu vào tận cửa. Tế Điên bồng chó trắng để vào trong kiệu. Do pháp thuật của Tế Điên, chó trắng ngồi yên trong kiệu không phát ra được tiếng nào, kèn trống nổi lên inh ỏi, kiệu phu khiêng kiệu đi về nhà Vương Thắng Tiên. Tới nơi, vú em ra vèn rèm lên dìu chó trắng xuống

http://tieulun.hopto.org

kiệu. Vương Thắng Tiên nhìn thấy quả là người đẹp vô cùng, đôi chân mang giày nhỏ xíu. Tế cáo trời đất xong, Vương Thắng Tiên vui mừng quá mức, ngồi vào trong trướng mà trên bàn tiệc rượu đã dọn sẵn, mọi người xúm lại mời tân nhân ăn. Tân nhân không nói cũng không ăn. Ai nấy đều lại dòm mặt người đẹp. Do pháp thuật của Tế Điên, chó trắng muốn nhúc nhích cũng không được. Thấy cả nhà đều lạ mặt, nó tức giận lắm. Nó tức giận vì thấy đồ ăn đầy bàn mà không thể nào mở miệng được.
Đến chừng trống đổ canh hai, Lục Bính Văn nói:
- Xin mời lão sư vào động phòng! Lát nữa môn sinh cũng về, ngày mai sẽ đến chúc mừng!
Vương Thắng Tiên vào trong phòng nhìn lại, người đẹp ngồi đó mà không nói lời nào. Vú em muốn giúp tân nhân trút bỏ áo xiêm nên bước tới mở dây cột ra, mở luôn cột miệng của chó trắng. Vương Thắng Tiên lúc đó mới bảo:
- Các vú em hãy ra đi!
Mấy vú em đều lui ra hết. Vương Thắng Tiên vội vàng bước tới, nói"
- Người đẹp ơi, nàng không nên mắc cỡ! Đây là đạo lý của nhân gian, chúng ta sẽ là chồng vợ mà!
Nói rồi, tên tiểu tử này dâm tâm nổi dậy, bước tới ôm choàng chó trắng kê miệng định hôn. Chó trắng đang tức giận sẵn, nhằm ngay mặt Vương Thắng Tiên phập một cái, ngoạm sứt chiếc mũi của hắn. Lúc này chó trắng đã hiện lại nguyên hình, mang luôn cả áo xiêm chạy tuốt ra ngoài, Vương Thắng Tiên bị táp đau quá nằm lăn ra mà hét:
- Cẩu tinh, cẩu tinh.
Gia nhân nghe lạ quá, không ai dám bắt chó lại. Sau khi chó chạy đi rồi, chạy đến lượm chiếc mũi của Vương Thắng Tiên, thừa lúc máu nóng còn chảy đem gắn nó lại. Lại cho tìm Lục Bính Văn. Lục Bính Văn đã nghe biết tin đó, lật đật chạy về nha môn, sai người đi bắt Mai Thành Ngọc. Quan nhân tới nơi thì nơi đó chỉ còn nhà trống. Việc của Vương Thắng Tiên cũng không thể ém nhẹm được, ai nấy đều cho là Lục Bính Văn gian kế rắp tâm muốn hãm hại. Mọi người đem việc đó bẩm lại với Thừa tướng. Thừa tướng nghe xong, tức giận nói:
- Em ta là kẻ vô tri, Lục Bính Văn cố tình dẫn dụ hắn nên mới xảy ra việc đáng giận này.
Thừa tướng đem việc này tâu với vua và nói rằng:
- Lục Bính Văn tự ý thả đại đạo Đậu Vĩnh Hàng, bỏ bê công vụ, hành xử như kẻ lái chợ, nếu còn ở lại quan chức thì mặc ý tung hoành.
Hoàng thượng bèn ban chỉ dụ: Cách ngay chức tước của Lục Bính Văn, vĩnh viễn cũng không thâu dụng nữa. Lục Bính Văn dĩ nhiên là phải bị cách chức.
Khi còn tại chức Hình đình, hắn gom góp cũng được khoảng 8 đến 10 ngàn lạng bạc, hắn bèn cùng phu nhân, tiểu thơ, thiếu gia mướn xe, thuê kiệu từ Lâm An bồng bế nhau về Nam kinh. Một hôm, đoàn người ngựa đang đi ngang dưới núi Thúy Vân, bỗng có mấy mươi tên lâu la chạy ra cản đường. Một tên hét lên:
- Những tên dê non nhận lẽ trước mặt kia hãy đem vàng bạc nộp tiền mãi lộ, sẽ tha cho được sống. Bằng không nghe lời thì của người đều mất cả đấy!
Lục Bính Văn nghe nói, lật đật thúc ngựa đến trước, cầm một tấm danh thiếp, hỏi:
- Trại chủ của các người họ gì?
Lâu la đáp:
- Đại trại chủ chúng tôi là Tiếu diện tỳ hưu Châu Hổ.
- Cảm phiền các vị cầm tấm danh thiếp này báo lại là Kinh doanh điện soái Lục Bính Văn từ nhiệm trở về nhà, đặc biệt đi vòng đường đến vấn an trại chủ và mượn núi đi qua.
Lâu la cầm danh thiếp lên núi báo lại. Châu Hổ, Cao Thuận, Cao Trân ba vị trại chủ nhìn nhau bàn tán nhưng không ai biết mặt. Đậu Vĩnh Hàng nghe nói người mới đến là Lục Bính Văn, không dằn được cơn thịnh nộ đang sôi sục trong lòng, nói:
- Ba vị trại chủ đã không quen thì được rồi. Lục Bính Văn là kẻ thù của tôi, hãy để cho tôi hôm nay báo thù rửa hận.
Nói rồi, Đậu Vĩnh Hàng đứng dậy rút phắt con dao định chạy xuống núi. Tiếu diện tỳ hưu Châu Hổ nói:
- Đậu huynh đài hãy khoan đã. Anh cùng hắn có mối thù gì vậy, nói rõ cho chúng tôi nghe với.
Đậu Vĩnh Hàng mới đem việc ở Lâm An bị Lục Bính Văn làm hại ra sao, thuật lại từ đầu đến đuôi.

http://tieulun.hopto.org

Châu Hổ nói:
- Anh đã có cừu thù với hắn như vậy cũng không cần phải xuống núi giết hắn làm chị Hắn có chết đi kể như là đã xong đời, như vậy đâu gọi là báo thù. Tôi có chủ ý, không cần phải lấy tính mạng hắn, để tôi xuống núi mời hắn lên sơn trại dùng lời ngon ngọt an ủi hắn. Ba anh em sẽ nói đưa hắn đi một đoạn đường rồi áp giải hắn về Từ Vân quán, nơi ở của Tổ sư gia, đem vợ và con gái hắn cho Tổ sư gia thích cho ai thì chọ Nơi Tổ sư gia có Càn Khôn sở và Phụ nữ doanh. Cho Lục Bính Văn ở đó hầu hạ mọi người, lúc không có việc gì thì lôi hắn ra đánh một trận đầy ải hắn cho nhục nhả tả tơi. Như vậy còn hơn là bắt hắn chết. Sơn trại này nhờ hai anh coi sóc giùm. Lát nữa ba anh em tôi sẽ đưa hắn đi.
Đậu Vĩnh Hàng nghe nói cũng phải, hỏi Châu Hổ:
- Vậy tôi có cần gặp hắn không?
- Không cần gặp hắn làm gì, để tôi xuống núi gặp hắn thôi.
Nói rồi Châu Hổ, Cao Thuận, Cao Trân cùng kéo xuống núi, Lục Bính Văn ở dưới núi đang lo lắng, Châu Hổ đến gần, nói:
- Té ra đại nhân giá lâm, tiểu khả không đến sớm để tiếp rước, xin chân thành tạ lỗi!
Lục Bính Văn lật đật nói:
- Trại chủ ở trên, tôi là Lục Bính Văn xin ra mắt! Hôm nay xin mượn đường qua núi, hôm khác sẽ đến đáp tạ.
Châu Hổ nói:
- Đại nhân đã đến tệ sơn, xin mời lên sơn trại giây lát cho biết.
Lục Bính Văn nghe nói, trong bụng đã đánh lô tô, nhưng đâu dám nói không đi. Ba vị trại chủ lập tức cho lâu la áp tải người ngựa lên núi cùng Lục Bính Văn. Vào đến sơn trại, phân ngôi chủ khách tiếp đãi. Lục Bính Văn nói:
- Tôi chưa được lãnh giáo tôn tánh ba vị trại chủ.
Bọn Châu Hổ mỗi người tự xưng tên họ và sai lâu la dọn tiệc khoản đãi Lục Bính Văn. Châu Hổ hỏi:
- Đại nhân từ đâu đến đây?
- Tôi từ thành Lâm An muốn trở về huyện Thượng Nguyên ở Kim Lăng.
- Hôm nay chúng ta có duyên, lát nữa chúng tôi sẽ đưa đại nhân một đoạn.
- Không cần quý vị nhọc sức, các vị trại chủ khỏi phải làm thế!
- Đại nhân bất tất phải khiêm nhường, đây là ba anh em chúng tôi muốn đưa đi mà.
Ăn uống xong, ba vị trại chủ dắt theo 100 lâu la đưa Lục Bính Văn xuống Thúy Vân Phong thẳng đến Từ Vân quán ở phủ Thường Châu. Trên núi chỉ còn Đậu Vĩnh Hàng và Châu Khôn ở lại coi ngó sơn trại. Châu Khôn nói với Đậu Vĩnh Hàng:
- Anh ơi, Lục Bính Văn phen này sắp gặp báo ứng rồi. Kể ra hắn hại người trở lại hại mình! Bây giờ anh em ta phải làm sao đây!
- Bây giờ coi như chúng ta báo được thù, có điều chúng ta vốn là người dân lương thiện thủ phận bách tính. Bị dính vào việc này không biết gỡ sao cho ra. Bây giờ chúng ta chiếm núi rơi vào số phận thảo khấu, cuối cùng chúng ta phải tính kế khác mới xong.
Anh em ở trên núi năm, sáu ngày, một hôm có lâu la chạy lên núi bẩm báo:
- Hiện tại dưới núi có một người đang đứng trước sơn khẩu mắng chửi om sòm, đòi tiền mãi lộ. Nếu không chịu nộp thì rấn lên núi, gà chó giết hết không chừa một mống!
Đậu Vĩnh Hàng và Châu Khôn nghe báo, nói:
- Chuyện này lạ dữ đa! Lâu nay người ta chiếm núi xưng đại vương cốt để đón đường cướp của còn đằng này lại muốn lên núi đòi tiền đại vương, thiệt là khi dể ta quá mức!
Hai người vội lấy binh khí, thót lên ngựa dẫn lâu la chạy xuống núi.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 181

Túy Thiền sư đề chữ Trung Hiền Tử
Giả đạo cô mổ bụng trộm bào thai

Đậu Vĩnh Hàng và Châu Khôn nghe báo, tức giận hầm hầm, lật đật nhảy lên ngựa quyết chạy lên núi xem người ấy là ai. Nào ngờ vừa xuống đến chân núi, hai người vội xuống ngựa làm lễ. Té ra người ở dưới chân núi là Tế Điên Hòa thượng. Hai người bước tới thi lễ, nói:
- Té ra là Thánh tăng, lão nhân gia từ đâu đến đây?
- Ta từ thành Lâm An muốn đi huyện Giang Âm.
Đậu Vĩnh Hằng nói:
- Sư phụ, mời lão nhân gia lên núi một chút.
- Ta không lên núi đâu. Hai ngươi làm đại vương ở núi này hả ?
- Bọn tôi không còn đất sống, đành tạm ẩn thân trên núi này vậy.
- Đậu Vĩnh Hàng, hãy kề tai lại đây, ta dặn như vầy …như vầy…
Đậu Vĩnh Hàng gật đầu lia lịa, nói:
- Sư phụ, để con đưa sư phụ một ít tiền lộ phí.
- Ta không cần, có tiền hóa duyên rồi, ta phải đi đây!
Tế Điên nói rồi bỏ đi. Hôm đó, Tế Điên đến huyện Giang Âm, thấy có một thôn trang, ngoài cổng thôn có rất nhiều người tụ tập. Tế Điên vừa đi đến gần, trong đó có người nói:
- Có Hòa thượng đến rồi, chúng tôi xin lãnh giáo Hòa Thượng một việc. Mời đại sư phụ tới đây !
- Các vị có việc gì thế?
- Tòa thôn trang chúng tôi có bảy tám chục nóc gia, ba bốn lớp người mà không ai biết chữ, cả đến chữ đinh cũng không ai biết đọc. Mọi người nói: Chuyện này thật là lạ, có lẽ người trong cả toàn thôn chúng ta phạm lỗi gì đây chắc? Mời một thầy phong thủy đến xem, ông ta bảo rằng đó là do lỗi chúng tôi không thờ văn võ thánh nhân. Nếu thờ văn võ thánh nhân sẽ có được văn phong đấy. Thôn trang chúng tôi cùng nhau bàn bạc nên sửa sang một cái miếu, thờ Quan phu tử và Khổng thánh nhân. Chúng tôi rất lấy làm khó xử: Có người muốn gọi miếu Quan Công sao lại có thờ Khổng thánh nhân; còn nếu gọi là miếu Thánh nhân sao lại thờ Quan phu tử ? Cũng vì lẽ đó mà không biết đặt tên thế nào cho phải. Hòa thượng, ông cho dùm cái tên đi, đại khái chắc ông là người tài giỏi.
- Để tôi đặt cho! Đặt tên là "Trung Hiền Tử" nhé!
Mọi người đều nói:
- Hay quá! Hòa thượng cao minh thiệt! Ông biết viết chữ không? Nhờ ông viết lên tấm bảng này dùm có được không?
- Được chớ!
Lập tức đem viết đến. Tế Điên cầm viết viết ngay Viết xong bảng "Trung Hiền Tử", mọi người đều tấm tắc:
- Sư phụ, sẵn dịp viết cho một bức liễn luôn đi!
- Cũng được !
Nói rồi cầm viết quơ một loáng là xong ngay.
Vế trên:
Khổng phu tử, Quan phu tử, hai vị phu tử.
Vế dưới:
Làm xuân thu, xem xuân thu, một bộ xuân thu.
Mọi người xúm lại xem: "Thư pháp rất đẹp, chắc là văn lý lại càng hay". Ai nấy đều khen không tiếc lời, rồi họ đề nghị:
- Đại sư phó, nhân tiện viết một đôi câu đối ngoài cổng cho đủ bộ.
Tế Điên cầm viết viết ngay câu đối ở cổng là:
"Trời mưa tuy rộng, không thấm được cỏ vô căn.
Phật pháp cao xa, khó độ hạng người bất thiện"
Tế Điên viết xong, mọi người xúm lại hỏi:
- Vị đại sư phó này viết chữ đẹp như vậy mà sao quá nghèo khổ tả tơi như thế?

http://tieulun.hopto.org

- Thôi, các vị đừng nhắc tới làm chi! Tôi đang tức con vợ tôi đây.
- Sao mà giận cô ấy dữ vậy?
- Ta cưới con vợ về chưa được mười ngày, con vợ ta nó cuốn gói theo người khác mất ta tìm nó hơn nửa năm để bắt nó về nhà đây.
- Vậy là không gặp cô ấy rồi.
- Ta gặp chớ ! Nó về với ta được hơn một tháng, nó lại trốn theo hòa thượng lão đạo mất. Nó nói nó thích hòa thượng; con vợ ta lại đi theo đạo sĩ. Ta giận quá đi tìm nó khắp nơi. Lần này tìm được ta quyết không tha nó đâu.
- Vợ Ông đã bỏ ông rồi, ông còn tìm nó làm chỉ Ông bây giờ đã xuất gia rồi, hãy ở lại "Trung Hiền Tử" của chúng tôi đi. Chúng tôi sẽ cấp cho ông mấy chục mẫu ruộng hương quả để ông chi dùng. Ông ở lại miếu, dạy cho mấy đứa học trò rồi tu hành, có được hay không?
- Không được đâu. Ta phải đi tìm nó mới được.
Nói tới đây, Tế Điên ngước đầu nhìn lên nói:
- Thiệt tức cười chưa? Mới nhắc mà con vợ ta nó tới kìa!
Mọi người ngước mắt nhìn ra thì thấy từ đằng kia, một vị đạo cô đang đi lại. Vị này mặt trắng phù dung phơn phớt như hoa đào, trong tay cầm một cái bao nhỏ. Tế Điên chạy tới níu cô ta lại, nói:
- A, cái đồ chết bầm, mi chạy theo lão đạo, bây giờ làm đạo cô hả? Ta cưới mi về không được mấy ngày. Ta đi kiếm bao nhiêu ngày nay, bây giờ mới gặp đây!
Đạo cô nói:
-Ơ, các vị mau lại khuyên can giùm. Tôi vốn xuất gia từ nhỏ, đâu có dính dáng với người đàn ông nào. Ông Hòa thượng này điên rồi, nói tầm bậy tầm bạ không!
Mọi người lật đật chạy lại khuyên giải, nói:
-Chà, có chuyện gì vậy?
Tế Điên nói:
-Nó là vợ của tôi, chạy theo lão đạo sĩ, bây giờ làm đạo cô đó.
Đạo cô nói:
-Các vị có nghe thổ âm của Hòa thượng nói không? Ông ta nói giọng như thế đó, còn tôi nói giọng như thế này hay sao? Ông ta điên rồi mà!
Mọi người chạy lại nói :
- Đâu có được! Tế Điên nói.
Mọi người xúm lại gỡ tay Tế Điên ra để cho đạo cô đi. Tế Điên nói :
-Mấy người bắt tôi thả vợ tôi ra, mấy người phải đền con vợ khác cho tôi đã!
Ai nấy đều cho là Hòa thượng điên, mới nói :
- Để chúng tôi cho Hòa thượng mấy xâu tiền.
Họ hùn lại hai xâu tiền cho Tế Điên rồi nói:
- Đại sư phó hãy đi ăn điểm tâm cái gì đi.
Tế Điên cầm hai xâu tiền và nói :
- Để ta đi kiếm nó.
Nói rồi xách hai xâu tiền đi về phía trước. Đến một ngã tư trong thành Giang Âm, thấy ở phía Bắc đường có một bảng coi bói, ông thầy bói đang ngồi ngủ gật. Ông thầy bói này mạng vận không khá, từ sáng sớm tới giờ không có ai tới mở cửa hàng cả. Ông ta xếp quẻ bói ra mà không có ai đụng đến, đang trông muốn mòn con mắt mà không có ai ghé vào, ông ta đang ngủ gà ngủ gật thì nghe có người nói:
-Cho một cái đi!
Ông tưởng người ta đến coi quẻ, lật đật mở mắt ra nhìn kĩ lại thì không phải, người ta hỏi mua một trái hồng. Ông thầy bói tức giận nhắm mắt lại định ngủ tiếp. Mới vừa nhắm mắt thì Tế Điên bước lại gần, nói:
-Ối chào, coi quẻ đi. Coi quẻ bao nhiêu tiền?
Thầy bói ngước mặt lên, nói:
-Quẻ của tôi coi rất đúng. Mỗi quẻ là 12 tiền. Bớt cho ông hai tiền, còn trả mười tiền thôi.
-Tiền quẻ thì cũng không phải ít. Ông coi cho ta một quẻ đi. Coi trúng ta mời ông một bữa cơm, còn coi không trúng ta thưa ông lên quan đấy nhé!

http://tieulun.hopto.org

-Tôi coi cho ông trúng tôi cũng không cần ông mời cơm tôi, còn coi ông không trúng tôi cũng không theo ông lên quan đâu.
- Được, ông coi cho ta đi.
-Ông rút một cây thẻ đi!
-Không cần rút ta cũng biết cây Tý mà!
-Vậy đâu có được! Mười hai thẻ này là Tý Sửu Dần Mẹo Thìn Ngọ Mùi Thân Dậu Tuất Hợi. Ông nói Tý không không được, phải rút ra tôi mới đoán được.
-Ta rút ra cũng là Tý thôi.
-Thế thì không được !
-Thì ông xem đây.
Tế Điên nói rồi lấy tay rút thẻ. Thầy bói xem quả là quẻ Tý, bèn nói:
-Miệng của Hòa thượng này linh thiệt!
Thầy bói cầm hộp quẻ lên định lắc. Tế Điên nói :
-Ông không cần lắc, nó là quẻ đơn mà!
-Không lắc đâu có được, quẻ phải phân biệt đơn chiếc trùng giao chớ!
Thầy bói không tin, cầm hộp lắc một hồi văng ra quả nhiên là quẻ đơn. Tế Điên nói :
-Ông lắc ra sáu quẻ đơn cho coi.
-Sao lại toàn sáu quẻ đơn cả được.
-Ông không tin cứ lắc thử, chỉ nhọc công thôi!
Thầy bói lắc liên tiếp năm lần đều là quẻ đơn cả, tức giận không thèm lắc nữa. Bày lên sáu quẻ đơn, nói:
- Đây là quẻ lục xung, ly mà hợp. Hòa thượng, ông muốn cầu việc chi.
-Vợ ta nó bỏ đi mất, ta muốn đi tìm mà không biết có tìm được không?
-Theo quẻ ứng thì tìm được.
Tế Điên thảy hai điếu tiền tiền lên bàn, nói:
-Nếu tìm được con vợ, ta cho ông hai điếu tiền này, còn tìm không được con vợ, ta đòi ông bón điếu tiền đấy nhé! Ta tố cáo ông lên quan mới được.
Thầy bói sợ hết hồn nói:
-Ông đừng có cáo báo tôi, tôi cũng không lấy hai điếu này của ông đâu.
Tế Điên nói tới đó, ngước đầu lên nhìn thấy vị đạo cô đằng kia đi lại, bèn nói :
-Thầy bói linh thiệt! Con vợ ta nó tới kìa. Hai điếu tiền này ta cho ông hết đó!.
Tế Điên bước tới, níu đạo cô lại, nói:
-Cô đừng có đi nữa! Cô là vợ ta mà không chung ở với ta, lại cứ đi theo lão đạo sĩ, như vậy đâu có được!
Đạo cô nói :
-Cái ông Hòa thượng điên điên khùng khùng này, nói bậy nói bạ hoài. Tôi với ông hồi nào tới giờ đâu có quen mà sao ông cứ làm khổ tôi hoài vậy?
-Hai ta phải lên quan mới được!
-Lên quan thì lên quan.
Nói tới đó thì từ đầu kia có hai vị Ban đầu đi lại, nói :
-Này Hòa thượng, hai vị muốn kéo nhau lên quan hả?
-Vâng, ta muốn thưa lên quan đây.
Hai vị Ban đầu rút dây sắt ra trói ngay đạo cô lại. Đạo cô nói :
-Hai vị Ban đầu, các ông làm không đúng rồi đấy, tôi cùng với Hòa thượng kéo nhau lên quan, tại sao chỉ trói tôi mà không trói Hòa thượng?
-Lão gia chúng tôi ở đây có quy củ là nếu có đạo cô xích mích với Hòa thượng rủ nhau lên quan thì phải trói đạo cô lại chớ không trói Hòa thượng.
Đạo cô nghe nói như vậy mới không cãi nữa. Sự thật trong có một đoạn sự tình. Nhân vì tại địa phương huyện Giang Âm có xảy ra hai vụ án mạng, nên quan huyện mới phái các sai nhân đi bắt các đạo cô.
Tại huyện Giang Âm có một vị Ban đầu họ Hoàng tên Nhân, ông ta có một người em tên là Hoàng Nghĩa, mở một tiệm bán đồ trang sức. Hai anh em ở nhà riêng. Một hôm Hoàng Nhân phải đi xuống

http://tieulun.hopto.org

làng biện án, trong nhà chỉ còn một mình vợ là Ngô Thị Ở ba gian Bắc phòng rộng thênh thang. Hoàng Nhân phải đi biện án đến bốn năm ngày mới trở về, trước khi đi, kiếm em mình là Hoàng Nghĩa, nói:
-Anh phải đi xuống làng biện án đến bốn năm ngày mới về được, ngày mai chú đem cho chị hai điếu tiền để chi dùng hàng ngày nhé! Chừng nào về, anh sẽ trả lại cho chú.
-Anh cứ đi đi! Hoàng Nghĩa nói.
Sau khi Hoàng Nhân đi rồi, hôm sau Hoàng Nghĩa đem hai điếu tiền đến giao cho chị dâu. Đến nhà Hoàng Nhân, Hoàng Nghĩa thấy trong nhà chị dâu có một vị đạo cô khoảng hơn 20 tuổi mặt trắng phù dung đang ngồi, bèn nói :
-Này chị, anh tôi không có nhà, chị Ở nhà một mình mời ba cô, sáu bà như vầy có gì tốt đâu?
Ngô Thị nói :
-Chú muốn xen vào chuyện này à? Cô ta đâu phải là đàn ông? Cả đến anh chú có ở nhà cũng không xen vào chuyện của tôi được mà!
Hoàng Nghĩa không tiện nói cặn kẽ, bèn để lại cho chị hai điếu tiền rồi về nhà. Đêm đó, Hoàng Nghĩa nhớ lại: “Chắc là có chuyện gì rồi. Anh ta không có ở nhà, ta phải đi thăm xem”. Lập tức đi đến nhà chị dâu gọi cửa. Gọi đến khô cả họng mà không có ai trả lời. hai bên hàng xóm đều đổ xô ra cùng với Hoàng Nghĩa xô cửa ra xem thử. Vào đến trong nhà, Hoàng Nghĩa sợ quá hét lên một tiếng.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 182

Ngô Thị bị hại, lệnh truyền bắt giặc
Thiền sư cợt đùa, thẩm tra Thôi Ngọc

Hoàng Nghĩa cùng mấy người hàng xóm vào nhà xem thấy Ngô Thị bị đóng đinh trên tường, lòng bàn tay đóng một cây đinh lớn, trên đùi đóng một cây đinh lớn, bụng bị mổ toang, ruột gan đổ đầy. Ngô thị mang thai sáu tháng, thai nhi bị người ta lấy đi rồi.

Hoàng Nghĩa nhìn thấy như vậy, lật đật đến nhà môn huyện Giang Âm kêu oan. Quan Tri huyện họ Cao lập tức thăng đường, kêu Hoàng Nghĩa lên hỏi. Hoàng Nghĩa thưa :

-Bẩm lão gia, anh tôi là Hoàng Nhân, phụng lệnh lão gia xuống hương thôn biện án, dặn tôi ở nhà chiếu cố đến chị dâu. Hôm qua tôi đem cho chị dâu tôi hai điếu tiền, sáng nay tới thăm. Thấy chị tôi bị đóng đinh trên tường, bụng bị mổ toang, không biết bị ai hãm hại như vậy. Cầu xin lão gia bắt hung thủ cho.

Quan huyện hạ lệnh khám nghiệm tử thị Ẩn bà nói :

-Nạn nhân bị người ta lấy trộm thai nhi và tử hà sa rồi.

Trước việc này, quan huyện cho là khó, vì không biết bắt hung thủ ở đâu. Mấy hôm sau, Hoàng Nhân trở về nhà nghe nói vợ mình bị hại bèn làm một tờ trình, nói:

-Ngày thường vợ tôi có bất hòa với Hoàng Nghĩa, đây chắc là Hoàng Nghĩa làm hại.

Quan huyện truyền bắt Hoàng Nghĩa lại hỏi:

-Anh ngươi nói ngươi hại chị dâu. Anh ngươi không có ở nhà, ngươi đến thăm mấy lần? Sự tình như thế nào hãy khai thật đi!

Hoàng Nghĩa thưa :

-Bẩm lão gia, anh tôi đi rồi, hôm sau tôi đến nhà đưa cho cho chị dâu hai điếu tiền, thấy trong nhà có một đạo cô chừng 20 tuổi. Tôi nói chị tôi đừng mời ba cô sáu bà vào trong nhà, chị tôi lại không bằng lòng, tôi trở về tiệm mà thấy trong lòng không yên. Hôm sau tôi đến gọi cửa không mở, vào trong nhà xem lại thì chị tôi bị người ta hại rồi.

Quan huyện nghe nói có đạo cô ở trong nhà, bỗng nhiên vỡ lẽ. Hai hôm trước ở Thập lý trang ngoài cửa Tây có một vụ án. Trong nhà chỉ có hai vợ chồng, người chồng đi ra ngoài buôn bán, trong nhà chỉ có người vợ. Một hôm cầm một vị đạo cô ở lại đêm, hôm sau bị mổ bụng lấy mất bào thai. Hai bên hàng xóm người ta thấy nàng ta giữ lại một đạo cô, tới chừng nàng ta chết, vị đạo cô biến đâu mất. Vụ án kia được báo lên quan sở tại, hãy còn chưa tìm được hung thủ. Vụ án này cũng có đạo cô, quan huyện lập tức phái mã khoái đi tìm bắt đạo cộ Hai vị Ban đầu vâng lệnh đi bắt đạo cô, nên thấy Hòa thượng níu đạo cô lại bèn bước tới trói đạo cô tức khắc. Nếu Hòa thượng không níu đạo cô đòi thưa lên quan, hai vị Ban đầu cũng trói đạo cô lại. Hai vị Ban đầu này một vị họ Lý, một vị họ Trần, trói vị đạo cô lại dẫn riết về nha môn. Tế Điên cũng đi theo về nha môn huyện Giang Âm. Ban đầu vào trong bẩm báo với quan huyện:

-Có một ông Hòa thượng lắc níu một đạo cô, hạ dịch bắt trói đạo cô lại đưa về đây.

Quan huyện nghe nói trong lòng rung động, lập tức cho truyền thăng đường đưa Hòa thượng và đạo cô lên. Hòa thượng vào đến đại đường, quan huyện nhìn thấy lật đật đứng dậy, nói:

-Té ra là Thánh tăng, Phật quang giá lâm!

Nói rồi bước tới hành lễ. Các quan nhân thấy vậy nói thầm với nhau: "Tại sao lão gia chúng ta lại đi hành lễ ông Hòa thượng kiếc như vậy kìa?"

Quan huyện không phải ai lạ mà chính là Cao Quốc Thái. Lúc trước Tế Điên ở huyện Dư Hàng cứu Cao Quốc Thái và Lý Tứ Minh. Sau đó Cao Quốc Thái ở nhà của Lương Vạn Thương học tập và trúng liên tiếp mấy khoa được bổ làm Tri huyện nên hôm nay mới gặp Tế Điên như thế. Cao Quốc Thái hành lễ Tế Điên xong, kêu tả hữu đem ghế mời Tế Điên ngồi. Tế Điên ngồi xuống xong, Cao Quốc Thái hỏi :

-Thánh tăng sao lại níu kéo đạo cô như vậy?

-Ta có 50 lượng bị đánh rơi, đạo cô lượm được mà không chịu trả cho ta, ta níu đòi mà cô ta không đưa, vì vậy mà ta phải đưa lên quan đây.

Quan huyện nghe nói như vậy liền sai tả hữu đưa đạo cô lên quỳ xuống trước đại đường, Quan huyện hỏi:

http://tieulun.hopto.org

-Ngươi là người ở đâu? Họ gì? Tên là gì?.
Đạo cô thưa:
-Tiểu đạo là người phủ Dương Châu. Tôi họ Tri, tên là Tri Nhất Đường, xuất gia từ nhỏ, ra ngoài vân du học đạo.
-Tại sao ngươi gạt lấy tiền của Thánh tăng?
-Tôi đâu có quen biết ông ấy. Hòa thượng nói tầm bậy tầm bạ đó.
Tế Điên nói:
-Lão gia cho người xét trên người cô ta thì biết.
Lão gia liền cho quan mai mò xét đạo cô ngay tại đại đường. Trên người đạo cô hoàn toàn không có vật gì cả. Tế Điên hỏi:
-Có mò cùng hết chưa?
Quan mai mò đến hạ bộ của đại cô rút ra một cái bọc, mới trình quan huyện:
-Bẩm lão gia, hắn không phải đạo cô mà là đàn ông.
Quan huyện nghe nói, nổi giận đùng đùng, mắng:
-Tên lộn sòng này! Mi là đàn ông tại sao lại giả làm đạo cổ Đại khái phải có duyên cớ chi đây? Mi phải khai thiệt đi để khỏi bị khổ sở vì thịt da rách nát.
Đạo cô nói:
-Bẩm lão gia, tôi nguyên là mã khoái ở phủ Dương Châu, nhân vì địa phương chúng tôi có hai tên nữ tặc vượt ngục trốn trại, tôi phải cải trang thành đạo cô kiếm bắt chúng nó.
-Ngươi là mã khoái đi biện án, vậy có Hải bộ công văn không?
-Không có
- Đại khái nhẹ tay tra hỏi ngươi chẳng cung khai mà. Bây đâu, đem côn kẹp lại đây!
Quan mai bèn mở bọc ra xem, bên trong lớp giấy dầu là ba vật giống như bánh máu, có một cái tựa như hình người, giống như mới cắt. Quan mai nói:
-Bẩm lão gia, đây là ba thai nhi, tính ra vừa mẹ và con là sáu mạng người.
Quan huyện hỏi:
-Mi lấy những thứ này ở đâu?
-Tôi lượm được nhưng không mở ra nên không biết đó là vật gì.
-Ngươi lượm được, tại sao giấu kĩ trong người thế? Đại khái là ngươi không chịu nói thiệt phải không?
Nói rồi quan huyện sai kẹp đạo cô lại nhưng đạo cô vẫn nín thin. Xem lại thì đạo cô đã ngủ khì. Cao Quốc Thái hỏi:
-Bạch Thánh tăng, việc này phải làm sao?
-Không hề chi.
Nói rồi Tế Điên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chơn ngôn: “Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hích!”
Tên giặc tức thì cảm thấy bị kẹp đau đớn quá chịu không nổi, mồ hô chả ra có giọt, buộc phải la lên:
-Lão gia không cần phải động hình nữa, tiểu nhân xin khai đây! Tiểu nhân nguyên là họ Thôi kêu là Thôi Ngọc, ngoại hiệu là Ngọc diện hồ lỵ Tôi vâng lệnh Xính phát linh quang Thiệu Hoa Phong tổ sư gia ở Từ Vân quán tại Thường Châu sai đi lấy thai nhi và tử hà sa đem về phối hợp với Hãn mông dược xông hương. Tôi phải giả làm đạo cô để cho phụ nữ không tỵ hiềm mới dễ hành động. Việc này xin tình thiệt khai ngay.
Quan huyện hỏi:
-Từ vân quán có mấy người?
-Có Tiền điện chân nhân, Hậu điện chân nhân, Tả điện chân nhân, Hữu điện chân nhân và hơn 500 vị lục lâm đều tụ họp ở đó.
Quan huyện sai ghi lời cung của Thôi Ngọc rồi đóng trăn giam vào ngục. Tế Điên nói:
-Lấy đồ dơ bịt miệng nó, chừng cho ăn cơm mới mở ra, nếu không làm như vậy, nó có tà thuật sẽ trốn mất đấy.
Quan huyện gật đầu sai tả hữu làm đúng như lời Hòa thượng dạy rồi truyền bãi hầu, mời Hòa thượng vào thơ phòng. Cao Quốc Thái nói:
-Hiện ở đây còn một vụ án, cầu xin Thánh tăng chỉ cho một con đường sáng.

http://tieulun.hopto.org

-Việc gì thế?
-Ở Bát Lý Phố ngoài cửa Tây thành có hai vụ án, tôi xuống khám nghiệm thấy cửa nẻo đều đóng chặt mà có hai người bị giết. Đồ đạc vẫn còn nguyên vẹn, chỉ mất có 100 lượng vàng. Tôi không tìm ra cách chi cả làm sao mà biện án.
-Không hề chị Để ta thỉnh hai người đi biện án này thế cho lão gia.
-Thánh tăng mời ai vậy?
-Ta mời ông Vi Đà chùa chúng ta, bảo ông ấy biện án cho lão gia.
-Làm sao được?
- Được chớ, trước đây ta đã mời ông Vi Đà đến trộm Ngũ lôi bát quái thiên sư phù ở Tần tướng phủ, tối nay bày hương án trong viện ta mời là đến ngay Có điều là các người không được dòm lén, nếu còn dòm lén thì đui con mắt thì đừng có trách.
-Vậy thì được.
Cao Quốc Thái nói rồi sai gia nhân chuẩn bị hương đèn ngựa giấy sẵn sàng và dọn tiệc ở thư phòng cùng Tế Điên đối ẩm. Uống rượu cho đến hết canh một, bên ngoài hương án đã thắp sẵn, Cao Quốc Thái hỏi:
-Bạch Thánh tăng, Ngài thỉnh được chưa?
-Thỉnh được chớ, lão gia hãy ở trong nhà đừng ra ngoài nhé!
-Vâng!
Tế Điên đi đến trong viện đốt hương đèn lên, hô lớn:
-Không phải ai lạ, ta là Tế Điên ở chùa Linh Ẩn, Vi Đà chưa đến còn đợi chừng nào?
Tế Điên hô liên tiếp ba lần như vậy thì nghe trên nóc nhà có tiếng hô lớn:
-Ngô thần đã đến!
Sau tiếng hô có hai người phăng phăng rào rào đi đến nói:
-Thánh tăng La Hán triệu Ngô thần đến dạy bảo điều chi?
-Ở Bát Lý Phố cửa nhà đóng chặt mà hai mạng người bị giết, mất đi một trăm lượng vàng. Nhờ tôn thần đi bắt hung thủ giùm.
Bên trên có tiếng đáp:
-Ngô thần xin tuân pháp chỉ.
Nói rồi tiếng nói im lặng. Cao Quốc Thái trong nhà nghe rõ mồn một, trong bụng nghĩ: "Vi Đà đến mau thiệt!".
Hai vị tiên vừa đến chính là Lôi Minh và Trần Lượng. Hồi ở núi Thiên Thai, sau khi đấu phép với lão tiên ông xong, Tế Điên kêu Tôn Đạo Toàn về miếu, Ngộ Thiền theo hầu Linh Không trưởng lão ở núi Cửu Tòng, lại giao cho Lôi Minh, Trần Lượng một phong thơ, dặn ngày đó tháng đó giờ đó hãy đến huyện Giang Âm nằm phục trên nóc nhà thứ hai chờ gọi và giả làm thần tiên đáp ứng. Lôi Minh, Trần Lượng đã đến huyện Giang Âm mấy hôm, và ở trong khách điếm chờ đợi. Mỗi ngày, tối lại đều đến nha môn huyện Giang Âm chờ sẵn. Hôm nay nghe có Tế Điên kêu họ đi đến Bát Lý Phố biện án bèn ứng tiếng đáp: "Xin tuân pháp chỉ ".
Hai người ra khỏi nha môn, Lôi Minh nói với Trần Lượng:
-Lão tam, vụ án này mình phải làm sao đây?
Hai ngày nay, hai người đã nghe nói đến vụ án mạng ở Bát Lý Phố, cửa nẻo đóng chặt mà trong nhà hai người bị giết. Lôi Minh và Trần Lượng cũng không biết ai giết. Hôm nay Tế Điên bảo đi biện án, Lôi Minh không có chủ ý gì hết. Trần Lượng nói:
-Phải đi thăm dò tình của giặc, trước hết vào ổ của chúng. Chúng ta hãy đến Bát Lý Phố dò xét thử xem.
Lôi Minh nói: - Cũng được.
Hai người thẳng ra cửa Tây, thuận theo đường ngựa lên thành, lấy dây có móc móc lên đầu thành, theo dây tuột xuống, cuốn dây bỏ vào túi, rồi thi triển Lục đia. phi đăng đi nhanh về phía trước.
Thấy có một rừng cây ở trước mặt, hai người vừa mới bước vào thì nghe một tiếng quái lạ hét lên:
- Ngô thần đã đến đây!
Lôi thần và Trần Lượng ngước đầu nhìn, sợ muốn rớt mật.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 183

Nhân kì án, Tế Công mời thần
Gặp quỷ lớn, Lôi Trấn hỏi giặc

Lôi Minh, Thần Lượng nghe trong rừng có tiếng hô:
- Ngô Thần đã đến đây!
Hai người căng mắt nhìn vào trong rừng, thấy trong đó có một vị thần quá to, mình cao sáu trượng, đầu như đấu gạo, trên đầu có giắt long chim phượng, mặt mày văn vện, áo quần ngũ sắc, cặp mắt giống như hai ngọn đèn, từ trong miệng tuôn ra một cột khói đen thui vần xây trên nửa lừng không tan. Lôi Minh, Trần Lượng kinh hãi quá. Lôi Minh nói:
- Đây là cái gì vậy kìa?
Hai người sửa soạn chạy đi. Trần Lượng nói:
-Nhị ca khoan hãy chạy đã. Anh em ta ở trong lục lâm bao nhiêu năm mà chưa từng gặp việc này. Bên đại đạo, rất nhiều kẻ giả thần giả quỷ. Nếu thiệt là thần thì cũng không thể hại được người, nếu quả là yêu tinh quỷ quái thì chúng ta chạy cũng không khỏi. Chúng ta bặm gan hỏi thử xem!
- Đúng!
Lôi Minh đồng ý và hai người cùng rút dao ra lớn tiếng quát:
Trước mắt ta là thần thì hãy về miếu! Nếu là quỷ thì hãy về mồ! Anh em ta cũng là người lục lâm, không làm việc thương thiên bại lý, chúng ta cùng mi xưa không oán, nay không cừu, đừng nhát ta mất công.
-Té ra là Lôi Minh, Trần Lượng.
Nói xong câu đó lặng lẽ rút lui vào trong rừng. Lôi Minh, Trần Lượng trong bụng nghĩ thầm: "Lạ thiệt, sao hắn biết được hai đứa mình là Lôi Minh, Trần Lượng kìa!"
Hai người đứng ngơ ngác tại đó không bao lâu thì thấy một người từ trong rừng đi ra. Người này đầu đội khăn tráng sĩ màu xanh, mặc áo cùng màu, nói:
-Té ra là Lôi gia với Trần gia.
Lôi Minh, Trần Lượng nhìn kỹ, đó chính là tên tiểu phổ ky của giới lục lâm, họ Vương, tên Tam Hổ, ngoại hiệu Vân trung hỏa. Lôi Minh, Trần Lượng nói:
-À, thì ra là Vương Tam Hổ, ngươi làm cái gì vậy?
-Tôi bất đắc dĩ phải làm như vậy. Nhà tôi ở huyện Giang Âm này, trong nhà có bà mẹ già hơn 70 tuổi bị bệnh nặng mà không có tiền để sinh sống. Tôi ở đây giả làm thần nhưng không hề nhát khách đi lẻ, vì sợ người ta chết bất tử. Tôi thấy có hai ba người mới xuất hiện, cũng không làm hại họ, chỉ cần có chút tiền bạc áo quần thôi. Không ngờ hôm nay lại gặp hai vị.
Lôi Minh, Trần Lượng nói:
-Chúng ta muốn hỏi thăm ngươi một việc, ngươi là người địa phương này chắc biết. Ở Bát Lý Phố, cửa nẻo đóng kín mà hai mạng người bị giết, mất đi 100 lượng vàng. Vụ án đó ai làm, ngươi có biết không?
-Vụ này tôi có biết. Hai vị không biết à? Người gây ra vụ án cũng là người Tây Xuyên, anh em kết nghĩa với hai vị đó mà!
- Trong số anh em kết nghĩa với chúng ta đâu có ai tài như vậy. Ngươi nói người đó là ai?
-Người đó là anh em kết nghĩa của Càn khôn đạo thử Hoa Vân Long, tên là Quỷ đầu đao Trịnh Thiên Thọ. Hồi đó ông ta đưa Hoa Vân Long ra trình diện không có cùng hai vị liên minh sao?
Lôi Minh hỏi:
-Ngươi biết hiện giờ Trịnh Thiên Thọ Ở đâu không?
-Ở phía Tây này có một nơi tên là Bồn Để Khanh, ở đó có một ngôi chùa gọi là Đại Bi Phật viện. Trong chùa có hai vị hòa thượng, một vị tên là Thiết diện phật Nguyệt Không, một vị tên là Đậu nhi hòa thượng Phách hoa tăng Nguyệt Tịnh. Họ tuy là hòa thượng nhưng vào phe với lão đạo sĩ ở Từ Vân quán tại Thường Châu. Chùa này chính là hạ viện của Từ Vân quán, Trịnh Thiên Thọ cũng ở trong chùa đó. Nghe nói bọn họ đều biết tà thuật cả, vẽ cửa trên vách là đi qua được.
-Ngươi dẫn bọn ta đến xem thử, ngươi chỉ cho ta biết chỗ là được.
-Cũng được!
Vương Hổ đáp, rồi vào trong rừng lấy bao đồ theo và dẫn Lôi Minh, Trần Lượng đi tới trước. Lôi

http://tieulun.hopto.org

Minh hỏi:
-Hồi nãy ngươi làm sao có hình dáng to quá thế?
-Tôi chống mấy thanh tre giả làm đầu người, có một ống đồng đựng phân chó sói khô, đốt lên thì theo cửa miệng hình nộm khói bay ra không tan.
-À ra thế! Lôi Minh nói.
Ba người nói chuyện tới đó thì đến Bồn Để Khanh, Vương Tam Hổ lấy tay chỉ, nói:
- Đó là cái chùa ấy.
Lôi Minh, Trần Lượng nói:
- Để bọn ta vào trong dọ thử, ngươi ở bên ngoài đợi ta nhé!
-Vâng!
Lôi Minh, Trần Lượng vừa đến vòng rào chùa thì phóng mình lên nóc nhà, núp trên mái nhá cửa Đông phối phòng nhìn xuống. Nhờ ánh trăng tỏ nên thấy rất rõ ràng. Ở trước chính diện có một nguyệt đài, trên nguyệt đài có một cái bàn băng ngà, trên bàn để sẵn ấm trà và mấy cái chén. Ngồi bên bàn là vị hòa thượng đầu hói mặt đen, trên mình khoác một tăng y màu xanh, xem ra dáng vẻ rất phì nộn. Vị hòa thượng gọi lớn:
-Bay đâu?
Từ phối phòng đi ra hai vị Hòa thượng nhỏ mặt mày đều hiện tướng hung ác, đến trước nguyệt đài, hỏi:
-Sư phó gọi chúng con có việc gì?
Vị Hòa thượng đầu hói nói ấy nói:
Việc sáng ngày hôm nay, Trịnh đại thúc về, tụi bay đừng nói cho ông ta biết nhé! Ông ta mà biết có tiền là ông ta xài hết. Bất luận là nhiều ít, hễ đến tay ông ta, đánh vài ván bạc là xong ngay Ta hận ông ta điều ấy lắm!
Hai vị Hòa thượng nhỏ nói:
-Sư phó nói hận ông ta rồi, sao không đuổi quách ông ta đi, đừng cho ở nữa?
-Hai thằng nhỏ này, tụi bay mà biết cái gì? Chỉ nói bậy nói bạ không thôi! Hãy đi kiếm chữ Thanh, hớt bỏ trái bầu của nó đi rồi dập lại. Chừng Trịnh đại thúc về đừng nói nhé!
Hai tiểu Hòa thượng gật đầu vâng dạ rồi vào trong xách dao đi thẳng ra phía sau. Lôi Minh, Trần Lượng nấp trong tối nghe nói biết là có chuyện giết người, hai người ở trên nóc nhà ngầm theo dõi họ. Ngôi nhà này là điện ba tầng, hai vị Hòa thượng đi ra phía sau, một vị nói:
-Sư huynh nè, anh thấy chúng mình có tức không? Chia của thì không mà việc phạm pháp lại bảo làm! Giết người thì bảo chúng ta đi nhưng bạc thì một lượng cũng không chia nữa!
Vị Hòa thượng nhỏ kia nói:
-Sư dệ đừng có trách cứ như vậy! Chùa chúng ta thường hại người mà! Tháng rồi không giết mấy người à? Lát nữa chúng ta cũng đâu có được chia tiền!
Lôi Minh, Trần Lượng nghe nói không sót một lời. Vào đến tầng viện thứ ba, Lôi Minh, Trần Lượng như chim ưng xớt thỏ, từ đằng sau nhảy tới, mỗi người chộp lấy cổ một Hòa thượng nhỏ lại, rút dao kề cổ họ, nói:
-Hai người la lên là ta giết ngay!
Hai Hòa thượng nhỏ nói:
-Tôi không la đâu! Xin hai đại thái gia tha mạng cho.
-Tụi bay cầm dao định giết ai vậy?
-Có một vị công tử họ Tăng, gọi là Tăng Tam Phẩm, ở Tăng gia trang cách đây 50 dặm. Hôm nay ông ta ghé chùa chúng tôi xin uống trà. Sư phó chúng tôi thấy dưới yên ngựa của ông ta có nhiều bạc nên đánh thuốc cho ông ta mê đi rồi trói lại bỏ vào trong Bắc thượng phòng bên chái Đông, bảo hai tôi đi giết.
Lôi Minh hỏi:
-Cái nệm yên ngựa của công tử đó ở đâu?
Ở trong chuồng ngựa bên hoa viên kia, yên ngựa cũng còn nguyên ở đó. Bên trong có hơn 300 lượng bạc, sư phó tôi sợ người biết nên đem giấu ở nhà chái phía Tây.
Lôi Minh, Trần Lượng hỏi rõ ràng bèn xuống tay giết ngay hai tên Hòa thượng nhỏ. Hai người đi lên Bắc thượng phòng ở nhà chái bên Đông, đốt đèn sáng rọi kiếm, thấy trên giường một vị văn sĩ

http://tieulun.hopto.org

công tử bị trói chặt đang hôn mê bất tỉnh. Trần Lượng trước hết mở dây trói vị ấy rồi tìm một hoa sen đỏ, cầm chén lấy một chén nước đổ vào miệng công tử ấy. Giây lát vị công tử tỉnh lại, Trần Lượng nói:
Công tử đừng có la, hai tôi đến cứu công tử đây. Công tử bị trong miếu này hại đó. Công tử họ gì?
-Tôi họ Tăng, kêu là Tăng Tam Phẩm, tôi là người của Tăng Gia Tập, hôm nay đến chùa này xin chén trà giải khát. Tôi cũng không hiểu sao mình hồ đồ thế này.
Trần Lượng nói:
- Công tử hãy mau đi theo chúng tôi. Chúng tôi tìm đồ đạc của công tử rồi đưa công tử đi trốn.
Tăng Tam Phẩm lúc đó đã hoạt động lại được bình thường, cùng với Lôi Minh, Trần Lượng đi qua hoa viên ở gần chái Tây để tìm kiếm. Quả nhiên ngựa và yên ngựa đều có ở đó. Trần Lượng nói:
- Công tử xem những thứ này có phải là của mình không?
- Tăng Tam Phẩm kiểm lại, bạc đều đủ cả. Lôi Minh, Trần Lượng dẫn công tử mở cửa góc hoa viên dắt ngựa ra, lại vòng ra phía trước kiếm Vương Tam Hổ. Trần Lượng nói:
- Ngươi chưa đi thì hay quá!
Vương Tam Hổ nói:
- Hai vị vào trong chùa thế nào rồi? Có gặp được Trịnh Thiên Thọ không? Sao đi lâu quá vậy, làm tôi sốt cả ruột!
- Không gặp được Trịnh Thiên Thọ, chúng ta đã giết hai vị hòa thượng nhỏ để cứu vị công tử này đây. Vương Tam Hổ, chúng ta cho ngươi 10 lượng bạc, ngươi cầm về nuôi mẹ. Ngươi đưa vị Tăng công tử này về Tăng Gia Tập nhé!
- Vâng được mà! Xin cám ơn, chúng ta đi đây!
- Không cần cám ơn, chúng ta đi đây!
Tăng Tam Phẩm nói:
- Tôn tánh đại danh của hai vị ân công là gì? Hai vị cứu tính mạng tôi, cả nhà chúng tôi cảm ơn lòng tốt của hai vị.
Trần Lượng nói:
- Tôi họ Trần tên Lượng, còn đây là Lôi Minh, nhị ca của tôi. Thôi, đừng nói nhiều nữa, hãy nhanh lên!
Sau khi Tăng Tam Phẩm và Vương Tam Hổ đi rồi, Lôi Minh nghĩ thầm: "Trước hết mình bắt tên trọc đó rồi sẽ bắt Trịnh Thiên Thọ sau". Lôi Minh là người thiệt thà, nghĩ như vậy cũng không nói cho Trần Lượng biết. Hai người thót lên mái nhà đi thám dọ.
Lúc đó, hòa thượng mặt đen trên nguyệt đài đang ngồi sốt ruột. Ông ta nghĩ thầm: "Hai đứa đồ đệ này thiệt là đáng giận, đi ra hèn lâu mà không trở lại, giết người gì mà lâu vậy? Ta cũng không biết chúng nó đi đâu?".
Trong lòng đang hồ nghi, bỗng thấy trên đất có hai bóng người. Nguyên Lôi Minh, Trần Lượng đang ở trên nóc nhà phòng Đông, ánh trăng rọi xuống tỏ như ban ngày. Hoà thượng ngước đầu lên nhìn, nói:
- Đứa nào lớn mật, dám leo lên nóc nhà của ta thế?
Lôi Minh là người miệng ngay lòng thẳng, thò tay rút dao ra, nói:
- A cái tên tù này, Lôi nhị gia lấy cái miệng chó của mi cho rảnh!
Thét xong, Lôi Minh nhảy xuống đất, hươ dao định chém… Nào ngờ vị hòa thượng đó biết tà thuật, lấy tay chỉ một cái, hô: "Sắc lịnh". Lôi Minh té nhào xuống đất. Trần Lượng nhìn thấy Lôi Minh té nhào xuống đất. Trần Lượng nhìn thấy Lôi Minh bị té, lập tức rút dao nhảy xuống, nói:
- Hay cho tên tặc hòa thượng này! Mi dám hại anh ta, ta đâu có để yên cho mi!
Nói rồi vừa định nhảy tới, Hòa Thượng lấy tay chỉ một cái, Trần Lượng cũng té nhào nốt. Hòa thượng nói:
- Đồ nghiệt chướng! Cái này là tụi bay muốn chết, đừng trách sái gia nhẫn tâm!
Nói rồi rút giới đao ra.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 184

Vương Tam Hổ tiết lộ viện Đại Bi
Lôi Minh khờ trí bắt Thiết diện Phật.

Hung tăng rút dao ra định giết Lôi Minh và Trần Lượng thì từ trên nóc nhà nhảy xuống một người mặt đỏ, mặc đồ dạ hành, nói:
- Việc gì thế? Khoan hạ thủ đã!
Trần Lượng nhìn lại là Quỷ đầu đao Trịnh Thiên Thọ. Trần Lượng có biết ông ta nhưng ông ta không thể biết Trần Lượng. Trần Lượng là người lanh lợi, chớp lấy ngay cơ hội, lật đật nói:
- Trịnh đại ca đó à!
Trịnh Thiên Thọ hỏi:
- Ai vậy?
- Tôi là Trần Lượng cùng Lôi Minh đây.
- Eo ôi, tưởng là ai chớ! Hai vị làm gì mà đến đây?
- Chúng tôi đi buôn bán.
- À, may phước cho các vị, tôi về kịp lúc đó nhé!
Nói rồi bước nhanh tới triệt bỏ nghiệm pháp, nâng Lôi Minh và Trần Lượng dậy, nói:
- Để tôi giới thiệu với hai hiền đệ: Vị này là Thiết diện phật Nguyệt Không hoà thượng đấy.
Lôi Minh, Trần Lượng vội bước tới thi lễ, Nguyệt Không hỏi Trịnh Thiên Thọ:
- Hiền đệ Ở đâu về đây?
- Sáng nay tôi nhìn thấy một người đàn bà quá đẹp. Tối lại tính đi hái hoa hưởng lạc nào ngờ tìm hoài không gặp. Chắc là tổ tiên nhà họ còn để phước dư lại cho con cháu khỏi bị thất tiết! Tôi tức giận trở về đây. Cũng may mà tôi về kịp, bằng không thì sư huynh mắc tội tày trời rồi. Hai người này trong 36 anh em kết nghĩa ở huyện Ngọc Sơn. Nếu sư huynh giết họ rồi, thử nghĩ những người ở Ngọc Sơn có để yên cho sư huynh không?
- Chuyện này cũng bất ngờ, ta cũng đâu có biết họ. Việc gây sự do họ chứ đâu phải tại tạ Vị Lôi đại gia này muốn động thủ với ta trước đấy.
- Thôi, không cần nói nữa, chúng ta với họ cùng là người một nhà cả. Lôi, Trần hai vị hiền đệ đã tới đây rồi, chúng ta cùng nhậu say một bữa nhé!
Nguyệt Không lập tức kêu tiểu đồ đệ chuẩn bị thức ăn làm một tiệc rượu. Nguyệt Không có bốn tên đồ đệ, hai tên kia ra phía sau giết người, đi ra nửa ngày mà chẳng thấy trở về. Hai tên tiểu đồ đệ kia phải ở lại lập tức vào trong bếp lo dọn cơm rượu lên. Vị hòa thượng nhỏ kia nói:
- Hai sư huynh chúng ta sao lâu quá không thấy về?
- Để ý đến họ làm gì? Lát nữa hai anh ấy về chắc là bị đánh đòn quá.
Hai ông hòa thượng nhỏ nói tới đó thì thức ăn vừa chín tới. Lúc đó, Lôi Minh xuống tới nhà bếp, nói:
- Các ngươi làm thức ăn gì thế?
- Đâu có làm gì nhiều đâu. Kể cả chay mặn có 12 đĩa.
Lôi Minh đảo mắt một vòng, rút bao thuốc mê trong lưng ra. Thuốc này là một dao giết chết Lưu Phụng lấy được, lấy hai lượng ra hại Tế Điên còn thừa lại mấy lượng. Lôi Minh cầm thuốc mê trong tay, giả đò bình phẩm lấy tay chỉ, nói:
-Món này là xào nè, món này hầm nè, thứ này chắc phải bỏ quá!
Hai vị tiểu hòa thượng cũng không để ý. Lôi Minh lại bỏ thuốc mê vào trong thức ăn, sáu đĩa có thuốc, sáu đĩa không. Lôi Minh nhớ kỹ rồi ra ngoài nói chuyện với Nguyệt Không và Trịnh Thiên Thọ. Lát sau hai hòa thượng nhỏ lau dọn bàn ghế, dọn rượu thịt lên trên Nguyệt đài, Lôi Minh đã nhớ kỹ các đĩa rồi nói:
-Lão tam ăn đĩa này đi, ta ăn đĩa này. Trịnh đại ca ăn đĩa kia đi, hòa thượng, sư huynh ăn đĩa đó đi. Chúng ta chia nhau ăn, đùng giành phần nhau. Ta khoái ăn món gì mà ta chọn.Hòa thượng cùng Trịnh Thiên Thọ đâu ngờ trong thức ăn có bất thường, cho Lôi Minh là người sảng khoái, không cần giữ ý tứ gì hết.
Nào ngờ Lôi Minh đẩy sáu đĩa có thuốc mê cho Trịnh Thiên Thọ và hòa thượng ăn, còn những đĩa không có thuốc mê dành cho mình và Trần Lượng. Trong giây lát, hòa thượng và Trịnh Thiên Thọ

http://tieulun.hopto.org

trúng phải thuốc mê ngã ngang.
Trần Lượng nói:
- Cái này sao kỳ vậy?
Lôi Minh cười hà hà, nói:
- Cho tên tù này trúng thuốc dược như vậy?
- Ta đi vào nhà bếp, lừa khi chúng không phòng bị ta bỏ thuốc mê vào, sáu dĩa không. Những dĩa mà chúng mình ăn không có thuốc đấy!
- Nhị ca, anh giỏi thiệt, tôi bội phục anh đấy!
Nói rồi trói hòa thượng Nguyệt Không và Quỷ đầu đao Trịnh Thiên Thọ trước, rồi trói hai ông hòa thượng nhỏ luôn. Lôi Minh nói:
- Đợi trời sáng cửa thành mở, ta giải mấy tên giặc này về huyện Giang Âm giao cho sư phụ là được rồi.
- Cũng được! Trần Lượng nói. Hai người lại ngồi vào bàn tiếp tục ăn nhậu hỉ hả cho đến sáng. Sáng ra, khi mặt trời mọc, Lôi Minh và Trần Lượng định giải mấy tên giặc lên huyện, bỗng thấy từ ngoài đi vào hai vị Ban đầu. Hai vị này đầu đội mũ lông trĩ, mình mặc áo chẽn vải xanh, lưng thắt dây da to bản, chân mang khoái hài đế mỏng, dắt theo mấy mươi người phục dịch, bước vào nói:
- Hai vị là họ Lôi và họ Trần pbải không?
Lôi Minh và Trần Lượng nghe hỏi, ngạc nhiên đáp:
- Phải đấy! Hai vị Ban đầu quý tánh là chi?
- Tôi họ Lý, anh này họ Trần, chúng tôi là quan nhân của huyện Giang Âm. Hai vị có phải là đồ đệ của Tế Công không? Tế Công sai chúng tôi đến đây, nói là hai vị Ở đây bắt được giặc, các ông nên giao cho chúng tôi đi, lát nữa Tế Công sẽ đến sau.
- Phải, ở đây chúng tôi bắt được hai tên là Thiết diện phật Nguyệt Không, Quỷ đầu đao Trịnh Thiên Thọ.
- Để chúng tôi áp giải bọn giặc cùng về nhé!
Thủ hạ của hai vị Ban đầu vực mấy tên giặc dậy, vừa kéo nhau ra khỏi chùa thì thấy từ đầu kia Tế Điên vác một ông hòa thượng đi lại.
Tế Điên hôm qua đi ở nha môn Tri phủ, sáng nay nói với Cao Quốc Thái là dẫn các Ban Đầu đi ra khỏi nha môn. Tế Điên nói:
- Các vị hãy đi nhanh đến Đại Bi Phật Viện ở Bồn Để Khanh đi, ở đó có hai đồ đệ của ta, một người họ Lôi, một người họ Trần. Họ đã bắt được giặc tại đó. Các người đến đó đợi ta, một lát ta sẽ tới. Ta còn phải đi biện một chút sai sự này đã.
Các quan nhân đi về hướng cửa Tây. Phía bên kia dường có một tòa tửu quán,Tế Điên bước vào kêu một dĩa đồ nhắm và hai bầu rượu, ở đó các thực khách đang bàn tán lăng xăng. Họ nói:
- Ở huyện Giang Âm chúng ta mới xảy ra một việc thật là mới lạ, vô cớ mà hơn hai mươi thiếu niên bị mất tích. Nếu là con nít bị mất tích thì nói là bị "mẹ mìn" bắt đi, còn đàng này toàn là người lớn cả, chẳng lẽ cũng bị mẹ mìn bắt đi sao? Trên đường phố đều nhốn nháo cả lên mấy hôm nay, nghe nói có mấy mươi nhà có người bị mất tích báo cáo lên quan địa phương, họ đi tìm kiếm khắp nơi. Trên đường phố đều nháo nhác đi tìm người cả, anh có thấy lạ không?
Mọi người đang bàn tán xôn xao thì từ bên ngoài có tiếng "A Di Đà Phật" vang lên. Tiếp theo là một vị hòa thượng chừng hơn 20 tuổi bước vào.Vị này mặt mày vàng nhạt, trong tay cầm một cái rá đựng đậu xanh, cứ trên mỗi bàn rải ba bốn mươi hột, đậu này chỉ cần quá 50 hột, ai ăn vào sẽ mê mụ người đi. Ông ta bắt cóc đều là tuổi trẻ có sức khỏe để đưa lên Từ Vân quán, vào đó thì đừng hòng ra khỏi được. Hôm nay hòa thượng lại đến quán rượu tính bắt cóc người, mới đem đậu xanh rải lên bàn như thế!
Tế Điên hỏi:
- Mới đến hả?
Nguyệt Tịnh nhìn lại thấy một ông Hòa thượng kiếc, mới nói.
- Đa tạ sư phụ, đến sớm vậy?
-Ta đến đây cả buổi rồi, ông cho ta một ít đậu xanh ăn chơi. Phải hơn 20 hột ăn mới đã, ít ơn ăn không thấm!
Đậu nhi hòa thượng nghe nói như vậy ngạc nhiên, liền bốc cho Tế Điên hơn 30 hột đậu xanh. Tế

http://tieulun.hopto.org

Điên nói:
- Chưa đủ!
Nói rồi tự động thò tay hốt một nắm. Đậu nhi hòa thượng nghĩ thầm: "Ông ta ăn vào sẽ mê mụ người đi! Ta bắt cóc thằng cha điên điên khùng khùng này làm gì vậy kìa? Cũng được, đợi khi ông ta mê mụ đi, ta dẫn ông ta ra ngoài thành, lừa chỗ vắng không người, ta xô ông ấy xuống sông chết quách là xong!".
Vừa nghĩ đến đó thì thấy Tế Điên bỏ đậu vô miệng nhai ráo chọi, vừa nhai vừa lẩm bẩm.
- Mấy hột đậu này sao không linh nghiệm gì hết? Ăn không quá 50 hột làm sao linh nghệm được? Ta ăn có cả trăm hột sao không thấy gì hết, ông đưa cho ta ăn một ít nữa coi.
Đậu nhi hòa thượng nghe nói mấy câu đó tim đập thình thình, sợ e bí mật của mình bị nói toẹt ra hết, nên lật đật hốt cho Tế Điên một nắm, bụng nghĩ thầm: "Chỉ cần cho ông ta mê mụ đi, bớt nói bậy bạ làm hư việc lớn của mình".
Tế Điên ăn mấy chục hột mà có thấy gì đâu. Ngươi cho ta một mớ nữa.
Đậu nhi hòa thượng lật đật hốt cho Tế Điên một nắm nữa. Mắt thấy Hòa thượng khùng ăn vào bỗng rung mình bây bẩy, mắt trợn ngược, không nói không rằng gì hết. Đậu nhi hòa thượng nghĩ thầm: "Chắc ông này mê mụ rồi", bèn vội vàng tính tiền cơm rượu trả cho Tế Điên, nói:
- Chưởng quỹ này, đây là ông Hòa thượng điên ở chùa chúng tạ Để ta tính tiền cơm rượu rồi đưa ông ta về, để ông khỏi nổi điên đánh chửi người.
-Vâng! Chưởng quỹ nói. Mọi người cũng không ai để ý.
Đậu nhi hòa thượng đi ra ngoài, Tế Điên không nói một lời cũng đứng dậy đi theo cửa Tây. Đậu nhi hòa thượng tính xô Hòa thượng điên xuống sông cho yên chuyện.
Đang đi bỗng Tế Điên ở sau hét lớn:
- Đứng lại!
Đậu nhi hòa thượng sợ hết cả hồn, lật đật đứng lại hỏi:
- Chớ không phải ông đã mê mụ đi rồi sao?
- Không có đâu! Tại ta muốn ông trả tiền cơm rượu cho ta đó chớ. Ông không phải là mẹ mìn sao?
- Làm sao ông biết?
- Ta là người chuyên môn bắt cóc đây mà.
- Làm sao ông bắt cóc được?
Tế Điên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm "Án sắc lịnh hích!", Đậu nhi hòa thượng mê mụ đi. Tế Điên đi đâu ông ta đi theo tới đó. Tế Điên cao hứng vác ông ta lên vai, đi trên đường phố. Người đi đường nhìn thấy nói:
- Hòa thượng đi hóa duyên có người đánh thanh la, có người mang chuỗi lớn, chớ chưa thấy ai vác hòa thượng đi hóa duyên bao giờ.
Tế Điên nói:
- Không biết thì đừng nói! Chùa chúng ta dọn nhà, hòa thượng lớn vác hòa thượng nhỏ đấy!
Ai nấy nghe nói thế đều cho là việc mới lạ. Tế Điên vác Phách hoa tăng đến Bồn Đề Khanh thì gặp bọn Lôi Minh, Trần Lượng. Các quan nhân đang áp giải bọn Trịnh Thiên Thọ và Nguyệt Không, Tế Điên cũng giao Nguyệt Tịnh cho họ giải về luôn. Lôi Minh, Trần Lượng bước tới hành lễ sư phụ. Mọi người cùng kéo nhau về nha môn huyện Giang Âm. Cao Quốc Thái lập tức thăng đường, mời Tế Điên ngồi một bên và truyền đem ba tên giặc ra xét hỏi. Nguyệt Không, Nguyệt Tịnh, Trịnh Thiên Thọ lúc bấy giờ mới tỉnh. Cao Quốc Thái vỗ kỉnh đường hỏi:
- Các ngươi tên họ là gì? Hãy mau khai thiệt!
Trịnh Thiên Thọ từ đầu đến cuối khai thiệt hết, báo hại Cao Quốc Thái sợ đến nỗi ngồi trợn mắt há hốc miệng.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 185

Giải cường đạo đồng đến phủ Thường ChâuVì bạn cũ mạo hiểm vào trại giặc

Cao Quốc Thái thăng đường hỏi cung, bọn giặc thấy mình đã ra trước công đường và Tế Điên ngồi kế bên thị thiền. Nghĩ rằng không khai cũng không được, Trịnh Thiên Thọ mới nói:
- Lão nhân gia không cần nổi cơn thịnh nộ, tôi xin nói thiệt. Tiểu nhân họ Trịnh tên là Trịnh Thiên Thọ. Tôi cùng với hòa thượng này đều là do Tổ sư gia của Từ Vân quán sai phái đến, ở đó để làm tai mắt cho họ.
Cao Quốc Thái hỏi:
- Từ Vân quán có những gì trong đó?
- Từ Vân quán có một đạo sĩ tên là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong, ông ta có một món bảo bối tên là Càn khôn tý ngọ hỗn ngươn bát. Trong miếu có Ngũ điện chân nhân, có 32 vị tiên trưởng hái thuốc, 32 vị tiên trưởng tuần núi, 32 vị chân nhân hậu bổ, có hội Huân Hương gồm 360 vị lục lâm, ở bên ngoài có 72 tòa hắc điếm, 500 hắc thuyền, chẳng bao lâu nữa Tổ sư gia sẽ khởi nghĩa, đoạt lấy giang sơn xã tắc nhà Tống.
Cao Quốc Thái nghe nói, ngạc nhiên hỏi:
- Vụ Bát Lý Phố ở ngoài cửa Tây, cửa nẻo đóng kín mà hai mạng người bị giết chết, cướp đi 100 lượng vàng, có phải do ngươi hay không?
- Vâng, chính là do tôi. Đêm đó tôi đi ăn trộm, họ thấy tôi bèn la lên nên tôi giết chết họ.
Cao Quốc Thái hỏi cung hai vị hòa thượng. Hai vị này cũng đều khai thiệt. Cao Quốc Thái ngay lúc đó ra dặn bảo đem ba tên giặc đóng trăn nhốt vào ngục. Tế Điên ngồi một bên nói:
Lão gia đừng nên nhốt họ vào trong ngục làm chi, mấy tên giặc này đều biết tà thuật hết, nếu chúng nó chạy đi rồi thì lão gia khó tránh khỏi phiền phức đấy. Hòa thượng ta vì vụ Từ Vân quán ở Thường Châu mà đến đây. Lão gia mau ngồi kiệu cùng với Hòa thượng ta giải họ đến phủ Trường Châu đi ngay cả đạo cô giả Thôi Ngọc cũng giải đi nốt, mới tránh khỏi lôi thôi đấy.
- Vâng nói phải lắm!
Cao Quốc Thái nói rồi lập tức truyền chuẩn hai cỗ kiệu, hai con ngựa cho Lôi Minh, Trần Lượng, quan nhân thủ hạ đều cầm binh khí, bốn bên giặc đều trói lại bỏ lên sàn xe, trước sau đều có người canh giữ. Cao Quốc Thái mời Tế Điên lên kiệu trước. Tế Điên bước lên kiệu thì chiếc kiệu thủng đáy. Cao Quốc Thái cũng không biết. Khi lên kiệu rồi người khiêng kiệu không thấy, cứ khiêng kiệu đi. Tế Điên ở trong kiệu cũng bước theo họ. Người đi ngoài đường dòm thấy đều nói:
- Cái này mới kì lạ! Bốn người khiêng kiệu làm sao có đến 10 chân?
Ai nấy đều la lên. Cao Quốc Thái ngồi trong kiệu nghe tiếng dép lẹp xẹp lẹp xẹp, lật đật bảo dừng lại xem thử. Thấy tế Điên ở trong kiệu thò hai chân ra, Cao Quốc Thái nói:
- Bạch Thánh tăng! Sao lại có sự việc như vậy?
- Thật khổ cho thân ta! Mang đôi giày đế dày của lão nhân chịu không nổi chắc là rách quá! Ta thấy không còn khoẻ hơn, đi mau quá thì đầu sau húc tới, đến đổ mồ hôi! Thôi, ta không ngồi kiệu nữa.
Cao Quốc Thái thấy Hòa thượng ngồi trong kiệu không đáy mới hỏi:
- Sao có chuyện kì cục như vậy? Mấy tên phu kiệu lộn song này!
Mấy kiệu phu đáp:
-Chúng tôi cũng không biết tại sao! Có điều là khiêng lên thấy nhẹ bổng.
Cao Quốc Thái nói:
- Mau đem con ngựa lại đổi cho Thánh tăng.
Lập tức có người đem ngựa đến, Tế Điên lên ngựa. Đại chúng áp giải bọn giặc đến phủ Thường Châu. Các quan nhân vào bẩm báo:
- Quan Tri huyện Giang Âm cùng Tế Công áp giải bốn tên phản nghịch đến ra mắt.
Quan Tri phủ nghe nói có Tế Công, lật đật dặn bảo thủ hạ mời vào. Vị Tri phủ này chính là Cố Quốc Chương mới từ phủ Thiệu Hương đổi về. Trước đây, khi Tế Điên bắt yêu quái ở Bạch Thủy Hồ, Cố Quốc Chương đã biết rồi, nên hôm nay nghe báo có Tế Công liền dặn mời vào. Cao Quốc Thái cùng Tế Điên dẫn Lôi Minh, Trần Lượng vào thẳng bên trong, hai bên chào hỏi xong, Cao Quốc Thái mới đem sự việc trình lên rõ ràng. Cố Quốc Chương nói:

http://tieulun.hopto.org

- Xin mời quý quan huyện trở về nha môn làm việc trước.
Cao Quốc Thái cáo từ trở về. Cố Quốc Chương hỏi:
-Thánh tăng có bốn vị đồ đệ, còn hai vị kia ở đâu?
-Hai vị đồ đệ kia không theo tạ Lão gia chuyển đến chỗ này, bần tăng ít lời chúc mừng.
-Thánh tăng nói chi những lời ấy? Đệ tử lúc nào cũng thường nhớ đến Thánh tăng mà!
- Lão gia đổi về phủ Thường Châu, tiếng tăm như thế nào?
- Chính đệ tử cũng không biết.
- Ở địa phương lão gia cai quản có vô số bọn tà giáo phản nghịch đang quy tụ, không bao lâu sẽ khởi sự, sao lão gia không lo mau dẹp đi Tương lai của chúng nổi lên rồi thì địa phương này bị tràn ngập trước đây.
- Đệ tử hoàn không biết. Ở đâu có phản nghịch thế xin Thánh tăng từ bi chỉ bảo cho.
- Ngọa Ngưu Kỵ Ở Bình Thủy giang về phía Tây phủ Thường Châu có ngôi Từ Vân quán. Nơi đó có một vị lão đạo tên là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong. Ông ta triệu tập vô số tặc nhân ra ngoài hại người và dòm ngó. Tương lai không lâu chúng sẽ tạo phản.
- Lời nói đó có thiệt không?
- Lão gia cứ kêu mấy tên tặc nhân hỏi sẻ biết rõ.
Cố Quốc Chương lập tức truyền thăng đường,dạy đem mấy tên giặc được đưa lên ngay công đường.
Cố Quốc Chương hỏi:
- Các ngươi là người ở đâu?
Bốn tên giặc đều khai danh tánh, Quỷ đầu đao Trịnh Thiên Thọ nói:
- Bẩm đại nhân, chúng tôi đều ở một chỗ, đều là do Tổ sư gia ở Từ Vân quán sai đến.
- Từ Vân quán có tất cả bao nhiêu người.
- Nếu nói người nhiều, khó có thể thuật hết. Còn người bản lĩnh có đến mấy trăm. Có Ngũ điện chân nhân, có 32 vị Lục lâm tiên trưởng, 32 vị Tuần sơn tiên trưởng, 32 vị Hậu bổ chân nhân, hơn 300 người lục lâm thuộc Huân Hương hội. Bên ngoài có 72 tòa hắc điếm, 500 chiếc hắc thuyền, người nhiều không đếm hết.
Cố Quốc Chương nghe nói, hỏi:
- Bạch Thánh tăng trước sự kiện thế giặc quá mạnh phải làm sao đây?
- Thái thú đừng lo! Hòa thượng ta đến là vì việc này đây!
Đang nói tới đó thì nghe bên ngoài có tiếng hô lớn: “Vô lượng thọ Phật”. Thủ hạ quan nhân vào bẩm báo:
- Bên ngoài có một lão đạo sĩ đến tìm Tế Công trưởng lão.
- Ai thế? Cố Quốc Chương hỏi.
Tế Điên nói:
- Muốn giải quyết việc Từ Vân quán phải hỏi nơi người này.
Người ấy là ai? Trước đây khi Tế Công bắt được Hoa Vân Long, có hai người thuộc nhóm bạn huyện Ngọc Sơn là Truy vân yến tử Diêu Điện Quang, Qúa độ lưu tinh Lôi Thiên Hoá định giữa đường cướp tù giải thoát cho Hoa Vân Long ở Lâm An gây quá nhiều tội ác, ném phiêu hại ba bạn, gây nhiều điều tệ hại. Diêu Điện Quang nói:
- Lôi hiền đệ, chúng ta không cần để ý đến việc này nữa!
Hai người hôm đó đi đến Bào gia trang, Lôi Thiên Hóa nói:
- Huynh trưởng, chúng ta ghé vào thăm Bào nhị ca đi!
Ở Bào gia trang này có một vị lục lâm tên là Oải nhạc phong Bào Lôi, cũng là một trong 36 anh em kết nghĩa ở huyện Ngọc Sơn. Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa hôm đó đến nhà Bào Lôi gọi cửa. Bên trong, lão quản gia là Bào Phúc có quen biết với hai người, bước tới hành lễ, nói:
- Té ra là Diêu gia và Lôi gia. Hai vị mạnh giỏi hỉ?
Diêu Điện Quang nói:
- Cho tôi hỏi thăm, đại gia của ngươi có ở nhà không?
- Thôi, hai vị đừng hỏi làm chi! Đại gia nhà tôi nhắc tới càng thêm buồn.
- Sao vậy?
- Hai vị không biết đấy, đại gia nhà tôi quy phục Từ Vân quán, giống như điên vậy, không chở về nhà nữa, làm lão thái thái nhớ quá sanh bệnh. Tôi đi tìm gặp đại gia tôi nói những lời không đâu vào

http://tieulun.hopto.org

đâu cả. Ông ấy bảo mình đã xuất gia rồi, chỉ muốn thành Phật làm Tổ thôi, không còn để ý chuyện nhà nữa. Khuyên mãi cũng không được, cả đến việc nhà ông ấy cũng bỏ mặc. Hiện giờ lão thái thái bệnh rất nặng vì nhớ đại gia tôi mà ra.
Nghe xong, Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa nói:
- Chuyện này mới lạ thiệt! Chúng ta phải vào thăm lão thái thái mới được.
- Phải đó! Quản gia đáp xong đưa ngay Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa vào bên trong.
Hai người thấy Bào lão thái thái bệnh nằm trên giường, bệnh thế rất trầm trọng, thân hình gầy tóp.
Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa nói:
- Thưa lão bá mẫu, lão nhân gia trong người thấy thế nào? Hai cháu đến thăm bá mẫu đây!
Lão thái thái mở mắt nhìn một hồi nhận ra đứa em kết nghĩa của con mình. Lão thái thái đôi mắt ngấn lệ, đằng hắng một tiếng, nói:
- Thân già này chắc là khó khỏi quá! Nhà ta không có đức hạnh nên Bào nhị ca của con mới quy phục theo kẻ khùng điên. Ở nhà, mẹ già vợ dại, nó đều không để ý đến. Các con xem như vậy có được không? Trước đây ta không có hai đứa, ba đứa con nào cả, chỉ có một thằng ngỗ nghịch đó mà thôi, mà nó bỏ phế cả gia đình. Dòng họ Bào nhà ta chắc là tuyệt hương lửa từ đây! Bệnh ta không khá được là vì thế!
Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa nghe những lời thê thảm ấy bèn nói:
- Bào nhị ca của chúng con bình thường là con người rất minh bạch, làm sao có thể làm được việc như vậy? Lão bá mẫu, xin đừng quá thương tâm, để chúng con đi tìm Bào nhị ca chọ Gặp Bào nhị ca, chúng con khuyên giải trở về nhà là được.
- Nếu hai con khuyên nó chịu trở về nhà, thì bệnh ta chắc có thế mạnh được. Ta sẽ đốt cây hương thiệt cao để tạ lễ.
- Xin bá mẫu an tâm, chúng con sẽ có cách. Bào Phúc, hãy nói cho chúng ta biết là đãi gia ngươi hiện nay đang ở đâu?
- Giữa Bình Thủy giang về hướng Tây của phủ Thường Châu có một hòn núi tên là Ngọa Ngưu Ky, trên núi đó có một tòa miếu tên là Từ Vân quán. Ở miếu đó có một vị đạo sĩ tên là Xích phát linh quan Thiệu Hoa Phong. Hai vị cứ đi đi, không biết có đến được nơi đó hay không. Còn nếu gặp được đại gia chúng tôi cũng chưa chắc là khuyên được ông tạ Ông ta bảo rằng bây giờ được phong là Trấn điện đại tướng quân rồi. Dù khuyên cách mấy cũng chỉ uổng công thôi.!
Diêu Điện Quang nói:
- Để coi, hai đứa ta ráng hết sức mình, nếu không được thì cũng đành chịu thôi.
Nói xong hai người cáo từ ra khỏi Bào gia trang. Hết lòng vì bạn, họ thuận theo đường lớn đi thẳng đến phủ Trường Châu. Hôm đó đang đi trên đường, thấy đằng kia đi lại một người đang cưỡi trên con ngựa bạch, yên ngựa còn mới toanh. Người này đội mũ bằng đoạn màu tím nhạt, y phục còn rất mới. Khi đến gần, người ấy xuống ngựa bước xuống hành lễ, nói:
- Té ra là Lôi gia và Diêu gia.
Bọn Diêu Điện Quang mở mắt nhìn, “a” lên một tiếng.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 186

Gặp tặc đảng, nghe kể Từ Vân quán
Vào hang hùm quyết ý tìm nghĩa huynh

Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa nhìn lại người vừa xuống ngựa chào mình chính là tiểu phổ ky chuyên dọn bàn cho giới lục lâm, họ Trương gọi là Trương Tam Lang, ngoại hiệu là Song câu hộ bối. Gặp hắn, Diêu Điện Quang nói:

- Trương Tam Lang, ngươi hôm nay phát tài ghê! Bây giờ ngươi ở đâu?
- Hiện giờ tôi ở Từ Vân quán, giữ chức đưa tin cho Ngũ lộ.
- Ngươi ở Từ Vân quán, để ta hỏi thăm một người, không biết ngươi có biết không?
- Không cần nói, tôi cũng biết hai vị hỏi thăm Oải nhạc phong Bào Lôi rồi. Có đúng không nào?
- Đúng thế! Làm sao ngươi đoán như vậy?
- Tôi biết hai vị là anh em kết nghĩa với Bào Lôi, tôi thường nghe Bào gia nhắc đến hai vị luôn.
- Anh ta lúc này ở Từ Vân quán, đang làm việc gì?
- Ông ấy bây giờ ở Từ Vân quán đang giữ chức phận cao lắm đấy! Từ Vân Quán phong ông ấy làm Trấn điện tướng quân. Hai vị muốn đi tìm ông ta, tôi xin nói cho hai vị biết là hai vị đừng nên đi ngả trước núi. Ngưu Đầu Phong ở trước núi có Trấn nam phương Ngũ phương thái tuế Tôn Khuê, đái lãnh bốn vị đại tướng chấn giữ. Hai vị đến đó không được đâu, mà tìm người cũng không được nốt. Phải đi ngả núi Ngọa Ngưu Ky mới được. Tòa núi này chiếm khoảng 6 dặm, phía Bắc rộng đến 12 dặm. Hai vị thuận theo Bình Thủy giang thẳng lên hướng Tây, qua cửa Đào Hoa, có một đám rừng lẻ, nơi đó để sẵn một chiếc thuyền nhỏ và bốn vị đầu mục chuyên phục vụ bọn lục lâm "chữ Hợp" chúng tạ Hai vị tới đó chum miệng huýt sáo một tiếng họ sẽ chèo sang ngay Hai vị lên thuyền không cần nói gì cả, họ sẽ đưa hai vị đến bến đò sau núi Ngọa Ngưu Kỵ Đi trên mặt nước 20 dặm, hai vị lên bộ muốn cho bao nhiêu tiền thì cho, họ cũng không nói nhiều ít, mà không cho cũng chả sao. Trên sườn núi có mấy gian nhà, hai vị muốn vào nghỉ mệt uống trà cũng được. Muốn lên núi phải thẳng qua hướng Nam, nhìn thấy bức tượng rào qua hơn một trượng sáu, không có cửa. Hai vị hãy nhảy lên đầu tường mà đi, đừng có nhảy xuống dưới nhé. Dưới đất tuy nhìn thấy là bằng thẳng nhưng ở đó đều chôn ngầm những khí giới bén nhọn cả. Hai vị đứng trên tường nhìn bên trong thấy có năm cái đỉnh, mỗi cái cách xa nhau 120 bước. Nhìn vào giữa đỉnh có một khối ngọc trắng như tươm nước, hai vị hãy lên khối ngọc trắng ấy, bước vào trong con đường nhỏ, đừng đi nhầm nhé, đi thẳng qua phía Nam có ba gian nhà nghỉ chân, trong đó có bàn và ghế dựa đủ cả nhưng không có ai trông coi. Hai vị chỉ cần ngồi xuống ghế là có người đến ngay vì dưới ghế đều có dây báo động. Các vị lục lâm muốn mua huân chương hay mông hán dược (thuốc mê) đều mua ở đây hết; hễ tìm người sẽ có người đến thông tin cho biết. Người ngoài cũng không biết, cũng vào không được đến đây. Người lạ hễ vào đây sẽ bị mai phục bắt giữ hết. Hai vị nhớ kĩ những điều tôi dặn mà đi tìm Bào Lôi. Lát nữa chúng ta sẽ gặp lại! Bây giờ tôi đi lo việc của tôi.

Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa nghe nói, nghĩ thầm: "Chỗ này nguy hiểm quá! May mà có người nói cho biết trước, nếu không nhắm mắt đi vào chỉ rước lấy họa má thôi!"

.Diêu Điện Quang hỏi:

-Trương Tam Lang, bây giờ ngươi ở đâu?

-Tôi là chức "Ngũ lộ thôi bài", truyền tin thức lương nuôi "chữ Hợp" của chúng tôi ở các nơi, đều do tôi xử lý.

- Thôi, ngươi hãy đi đi.

Trương Tam Lang lên ngựa đi tiếp. Diêu Điện Quang nói:

- Lôi hiền đệ, nghe nói Từ Vân quán thế lực to lớn như vầy chắc là họ muốn làm phản đây!
- Chúng ta đến đó xem thử, gặp được Bào nhị ca, chúng ta gắng sức khuyên can, khuyên được thì tốt, còn khuyên không được thì đành chịu thôi. Đó cũng là việc hết lòng vì bạn của chúng ta.

Hai người nói tới đó thì đã qua cửa Đào Hoa rồi, hỏi thăm đến cánh rừng lẻ, quả nhiên nhìn thấy một chiếc thuyền con đậu sẵn ở đó. Hai người huýt một tiếng sáo thì trong thuyền, bốn thủy thủ bước ra hỏi:

- Chữ Hợp phải không?

Diêu Điện Quang nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chữ Hợp.
- Mời lên thuyền.
Hai người bước lên, thuyền lập tức rời bến, thẳng về hướng Nam, đậu lại ở bến bên sườn núi Ngọa Ngưu Kỵ Diêu Điện Quang móc ra nắm bạc đưa cho họ, thủy thủ cầm lấy nhưng không khen chê nhiều ít. Hai người lên bờ theo đường lên núi. Đi tới trước ba dặm, thấy có một bức tường cao khoảng trượng rưỡi, trượng sáu. Hai người nhảy lên tường xem, đất bên trong rất là rộng rãi, quả nhiên có năm cái đỉnh. Hai người nhảy vào giữa đỉnh theo con đường nhỏ ở chính giữa đi được nửa dặm thì thấy có một ngôi nhà tạm nghỉ ba gian. Trong nhà có ba bộ bàn bát tiên với cả ghế ngồi nhưng chẳng có ai cả. Đến ngồi xuống ghế thì thấy nhà phía Nam của xuyên đường có Đông Tây phối phòng, từ phòng phía Tây đi ra một người đầu đội khăn tráng sĩ sáu mũi màu thúy lam, mình mặc tiễn tụ bào cùng màu, trạc độ hơn ba mươi, hai lông mày nhỏ trên đôi mắt ba góc, bước đến nhà tạm, hỏi:
- Hai vị mới đến hả?
Diêu Điện Quang nói:
- Xin chào, xin chào!
- Xin hỏi quý tánh hai vị?
Diêu Điện Quang nói:
- Tôi họ Diêu, người này họ Lôi. Chúng tôi chưa được lãnh giáo quý tánh của tôn giá?
-Tôi họ Cam, tên là Lộ Diễu. Tôn tự và đại hiệu của nhị vị là chi?
Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa mỗi người đều thông tên họ. Cam Lô Diễu nói:
- Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ! Hai vị tới đây để mua huân chương, thuốc mê hay có việc gì khác?
- Chúng tôi đến để tìm người, có một vị là Oải nhạc phong Bào Lôi không biết có ở đây không?
- Vâng, có!
- Cảm phiền tôn giá thông báo giùm một tiếng, nói rằng có chúng tôi đến tìm anh ấy.
- Vâng, xin hai vị chờ một lát, tôi sẽ đi thông báo cho.
Nói rồi quay mình bước đi thẳng đến mái hiên phòng Tây. Giây lát sau từ chái phòng Tây đi ra bốn tên đạo trạc độ 14, 15 tuổi, đều quấn tóc hình tim trâu cài trâm vàng, mặc đạo bào màu lam, trong tay cầm lư hương có cán, lại thấy có bốn người khiêng một chiếc ghế mà ngồi lên trên chính là Oải nhạc phong Bào Lôi. Bào Lôi thân hình ngũ đoản chỉ cao 5 thước thân hình mập mạp một khúc giống như chữ điền, đầu đội khăn tráng sĩ sáu múi bằng đoạn màu tím có gắn sáu kiếng nhỏ, mặt mày ửng tía, mày to mắt lộ, mình mặc tiễn tụ bào màu lam, lưng buộc dây loan đái màu vàng sẫm, đi giày đế mỏng, bên ngoài khoác chiếc áo choàng bằng đoạn màu tía có thêu hoa. Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa thấy Bào Lôi phục sức bệ vệ như vậy lật đật bước tới hành lễ, nói:
- Bào nhị ca, anh mạnh giỏi hỉ?
Bào Lôi không giống như lúc trước, thấy bạn cũ không có vẻ gì tỏ ra vồn vã, nói:
- Té ra là hai chú! Đến đây có việc gì?
Diêu Điện Quang nói:
- Nhị ca, hai đứa tôi từ Bào gia trang tới đây. Chúng tôi định ghé thăm huynh trưởng mà anh không có ở nhà, lão thái thái vì nhớ anh mà sanh bịnh nặng. Chúng tôi đến đây tìm và mời anh về nhà thăm lão thái thái.
- Hai người thiệt nói bậy quá! Ta đã xuất gia rồi đâu còn lý tới việc nhà nữa!
- Huynh trưởng, anh là người ở đâu ra đó, sao lại hồ đồ như thế này được?
Bác ở nhà là mẹ sanh ra anh lẽ nào anh không nghĩ tới?
- Ta dĩ nhiên xuất gia rồi, không bao lâu sẽ làm Phật thành Tổ, không để ý đến những việc tại gia của họ nữa.
- Huynh trưởng không về nhà để chị Ở nhà thủ tiết thành quả phụ sao? Hơn nữa, cũng không có người sớm hôm khi hữu sự!
- Ôi, đó là những việc vặt vãnh ở thế gian, kể số gì?
- Anh nói những lời đó có khùng không vậy? Chí thân không ai bằng cha con, gần gũi không ai bằng chồng vợ. Chị Ở nhà anh không kể đến, còn con anh anh cũng bỏ mặc nữa sao?
- Ôi, đó là quỷ đến đòi nợ, chớ con cái gì? Hai chú không biết đâu.
Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa nghe Bào Lôi nói những lời trái cựa ấy bèn nói:

http://tieulun.hopto.org

- Huynh trưởng, anh ở đây có gì tốt hơn đâu? Chỉ tự mình sinh ra nóng nảy bận rộn thôi! Theo chúng tôi thấy, anh không nên nghĩ điều gì xa vời mà nên về nhà tốt hơn. Nếu không, bác ở nhà nhớ anh bệnh càng ngày càng nặng đấy.
- Hai chú cứ nói bậy mãi. Ta chẳng bao lâu đây sẽ thành tiên đắc đạo, ai hơi đâu mà lo những việc đó chớ?
- Trên đời thần tiên tự có việc thần tiên, sao lại có kẻ phàm phu tục tử làm việc thần tiên được?
- Làm thần tiên được chớ! Không tin để ta dẫn hai chú đi xem.
- Cũng được! Hôm nay chúng tôi mở rộng tầm mắt thấy anh ở đây thành tiên ra sao cho biết!
Bào Lôi sai người đua Diêu điện Quang, Lôi Thiên Hóa sang tây phối phòng, cũng là thông lối. Bào Lôi vẫn ngồi trên ghế có bốn người khiêng, đi quanh quanh co co qua rất nhiều cửa, đến một viện sở là một phòng tứ hợp, vào ngay phòng phía Bắc ngồi xuống. Diêu Điện Quang hỏi:
- Chỗ này là thần tiên ở sao?
Bào Lôi móc ra hai viên thuốc, nói:
-Ta cho hai chú đây! Mỗi người uống một viên tiên đơn vào có thể hóa tục cốt ngay.
Diêu Điện Quang nói:
-Tôi không uống đâu.
Bào Lôi nói:
- Hai chú đã tới đây rồi, không cần phải đi nữa. Tổ sư gia đã nói trước rồi, bảo ta hẹn với anh em cánh Ngọc Sơn, hôm nay hai chú đến lại càng hay.
- Anh chẳng cần phải thế! Anh thấy ở đây tốt nhưng tôi không đồng ý, anh không chịu nghe lời khuyên thì chúng tôi đi đây.
- Hai chú làm sao đi được? Ở miếu này chỉ cho người ta đi đến chứ không cho người ta đi đâu. Lần trước Tần Nguyên Lượng đến đây tìm ta, ta không cho hắn đi, hắn nhất định đi, bị ta bắt lại. Ta nghĩ tình bạn bè nên không giết hắn chỉ nhốt vào trong ngục tối thôi, chừng nào hắn chịu quy phục ta mới thả hắn ra. Nếu hai chú không chịu tự thương mình, lát nữa đây ta cũng nhốt hai chú vào ngục tối như vậy.
Diêu Điện Quang, Lôi thiên Hóa nghe nói vậy tức giận cành hông, nói:
- Bào Lôi, anh là người quá vô tình! Hai tôi đến tìm anh là có ý tốt. Anh quy phục Từ Vân quán cả đến cha mẹ cũng không ngó ngành tới, như vậy làm con là bất hiếu, làm tôi là bất trung, đối với anh em là bất nghĩa, đối với bạn bè hẳn nhiên là bất tín! Anh lại bảo chúng tôi quy hàng ư? Phàm làm việc gì thì hai bên phải đồng ý mới được, tôi không thích quy hành mà!
Nói rồi hai người đứng dậy định đi. Bào Lôi hà hà cười lớn, nói:
- Không ai dẫn đường hai chú làm sao đi ra được?
Nói chưa xong, Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa nhảy đến định đoạt binh khí, nào ngờ chân vướng dây té nhào xuống. Bào Lôi ra lệnh thủ hạ trói họ lại. Hai người tức giận mắng lớn.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 187

Lục Diệu Thông có lòng cứu hảo hán
Tế trưởng lão đưa thơ mời anh hùng

Lôi Thiên Hóa và Diêu Điện Quang bị bắt tức giận mắng chửi om sòm. Bào Lôi bảo thủ hạ coi chừng họ rồi lập tức bẩm báo với Chánh điện chân nhân Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong. Nghe báo, Chánh điện chân nhân cùng Tiền điện chân nhân Thường Lạc Thiên, Hậu điện chân nhân Lý Lạc Tiên, Tả điện chân nhân Trịnh Hoa Xuyên, Hữu điện chân nhân Lý Hoa Sơn, năm vị chân nhân đồng ngự lên tòa, thủ hạ 1000 người đều đúng dàn hai bên. Thiệu Hoa Phong sai đem Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa ra trước. Hai người bị trói chặt, ngước mắt nhìn lên thấy năm vị chân nhân ngồi nghiêm chỉnh trước mặt, phía trước có 16 tên đạo đồng cầm lư hương vàng, hương bay ngào ngạt. Đứng hai bên có vô số lão đạo sĩ, cũng có những vị tục gia, cao cao thấp thấp, già trẻ mập ốm, xanh vàng trắng tía đỏ lam đều có mặt, lục lâm thảo khấu hải đảo đất liền ở bốn phương tám hướng đều có đủ. Chánh điện chân nhân Thiệu Hoa Phong miệng niệm "Vô Lượng Thọ Phật" rồi nói:

- Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa, hai người đừng quá chấp nê không chịu thức tỉnh, sơn nhân vâng lệnh điện văn của Phật Tổ, sắc chỉ của Ngọc Hoàng, giáng xuống trần gian để cứu lê dân khỏi nạn nước sôi lửa bỏng. Nước Đại Tống khí số đã hết rồi. Sơn nhân ứng trời thuận người làm việc. Hai người cùng sơn nhân ta có một đoạn tục duyên, nên Phật trời xui khiến hai người lâm phàm, bảo hộ sơn nhân cùng thành đại nghiệp. Tương lai sơn nhân quay mặt về Nam xưng cô, thì hai ngươi đều là những công thần khai quốc, đại tướng công cao.

Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa nghe nói như thế, tức giận mặt mày biến sắc, mở miệng mắng lớn:

- Hay cho tên yêu đạo! Ông đã là người xuất gia, đáng lẽ phải thờ vui giữ phận, vượt ngoài tam giới, chẳng ở trong ngũ hành, mảy trần không dính, vạn sự đều không, quét đất không làm tổn thương trùng dế, che đèn vì thương tiếc mạng bướm đêm. Người xuất gia lấy từ bi làm cửa, thiện niệm làm căn, vô cứ dùng yêu ngôn dối chúng, gạt gẫm ngu dân, ở lại đây chiếm núi chứa lương, quy tụ bọn loạn thần tặc tử, người người biết được đều muốn tru diệt hết! Đại thái gia đây là anh hùng đường đường chánh chánh, hào kiệt liệt liệt oanh oanh, há lại quy phục bọn phản nghịch các ngươi sao? Chẳng bao lâu đây binh triều kéo đến bắt sạch tụi bây, nghiền thây ra muôn đoạn, cuốc mả đào mồ tiên tổ, chết rồi còn để tiếng xấu muôn đời! Đại thái gia đây bị bọn mi bắt rồi, muốn giết muốn giam thì mặc ý!

Hai người mắng chửi một mạch, Thiệu Hoa Phong tức giận, "a, a" một hồi rồi nói:

- Này quý vị, việc này phải nên xử như thế nào đây?

Đứng lên có một người tên là Đơn đao thái tuế Châu Long nói:

- Thưa Tổ sư gia, để hai tên này nó cứ chửi Tổ sư gia mãi, sao không kết thúc tánh mạng chúng đi cho rồi!

Thiệu Hoa Phong lập tức sai thủ hạ đem họ ra phía sau bêu thủ cấp làm hiệu lệnh. Một lão đạo sĩ tên là Đổng Thái Thanh bước ra. Ông này trước kia muốn hại Vương An Sĩ không thành mà miếu mình lại bị cháy bèn chạy đến đầu Từ Vân quán. Thiệu Hoa Phong cho ông ta làm chức Hậu môn đạo quân chuyên giữ cửa sau Từ Vân quán. Hôm nay, Đổng Thanh nói:

Thưa Tổ sư gia, đem hai tên này giết há chẳng dễ dàng cho bọn nó lắm sao! Từ đây về sau hễ ai muốn chết, dám mắng Tổ sư gia là xong. Theo ý tôi thì nên giao hai tên đó cho tôi để tôi ra phía sau hành hình nó. Hơn nữa, hai thằng này ở nhóm 36 anh em kết nghĩa ở Ngọc Sơn, nó là anh em kết nghĩ của Lôi Minh, Trần Lượng. Sư huynh tôi là Trương Thái Tố bị chết về tay Lôi Minh, hôm nay tôi đem hai đúa này ra xử lăng trì, kể như báo thù cho sư huynh tôi đó.

Thiệu Hoa Phong nói:

- Đã như thế thì ta cho ông tùy tiện kết thúc tánh mạng chúng nó.

Đổng Thái thanh dặn bọn thủ hạ khiêng đi. Kế bên có một đạo sĩ bước ra nói:

- Đổng đạo huynh, dây chiếc buộc không chắc, cây lẻ không thành rừng. Tôi cũng có thù với bọn Ngọc Sơn nữa, để tôi giúp huynh xử bọn nó với.

Đổng Thái Thanh nhìn lại, người nói câu đó chính là Lưu Diệu Thông, Đổng Thái Thanh hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Lưu đạo huynh làm sao lại có cừu với bọn Ngọc Sơn thế?
- Sư huynh của tôi là Trương Diệu Hưng bị bọn họ đốt ở Đường Vân quán trên núi Ngũ Tiên. Sư phụ tôi là Hoa Thanh Phong bị Tế Điên Hòa thượng hãm hại, tôi đang muốn báo thù rửa hận đây.
- Được, hai chúng ta cùng đi kết thúc tánh mạng bọn nó.
Nói rồi, có người khiêng họ đi ra phía trước. Đổng Thái Thanh và Lưu Diệu Thông theo sau. Đến viện chái phía Tây, họ thả Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa xuống đất. Đổng Thái Thanh rút bảo kiếm ra, nói:
- Ta giết mi đây!
- Nói rồi bước tới, vừa đưa kiếm lên định giết Diêu Điện Quang, nhưng kiếm chưa kịp hạ thì Lưu Diệu Thông từ phía sau rút kiếm lia một phát, đầu của Đổng Thái Thanh rơi bịch xuống đất. Liền đó Lưu Diệu Thông dùng kiếm cắt dây trói cho Diêu Điên Quang, Lôi Thiên Hóa và nói:
-Hai vị mau chạy theo tôi!
Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa không biết Lưu Diệu Thông là ai, chỉ chạy theo sau lão đạo sĩ, nhảy lên bức tường thành chạy ra bờ sông sau núi. May mắn chiếc thuyền nhỏ vẫn còn đậu ở đó. Lưu Diệu Thông và bọn Diêu Điện Quang cùng nhảy xuống thuyền. Người lái thuyền cho là người của Từ Vân quán nên không tra hỏi. Lưu Diệu Thông hối thuyền đi cho mau. Diêu Điện Quang hỏi:
-Thưa Tổ sư gia, quý tánh của lão nhân gia là gì?
-Lúc này không có thì giờ, chừng nào lên bờ sẽ nói sau.
Thuyền nhỏ ghé bờ phía Bắc. Mọi người vừa lên bờ thì nghe phía Từ Vân quán nhốn nháo cả lên. Nguyên khi Lưu Diệu Thông giết Đổng Thái Thanh thì đã có người báo cho Thiệu Hoa Phong hay. Thiệu Hoa Phong liền phái Thất tinh chân nhân Lưu Nguyên Tổ, Bát quái chân nhân Tạ Thiên Cơ cấp tốc đuổi theo bắt cả bọn Lưu Diệu Thông trở lại. Hai vị đạo sĩ này đều có yêu thuật tà phép, chạy đuổi riết theo. Còn cách không xa lắm, hai đạo sĩ ấy cầm kiếm hét lớn:
- Lưu Diệu Thông chớ chạy!
Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa nói:
- Không xong rồi! Muốn chạy cũng không khỏi!
Lưu Diệu Thông nói:
-Hai ngươi hãy nhắm mắt lại!
Hai người lật đật nhắm mắt lại. Lưu Diệu Thông bèn nắm tay hai người vận chuẩn cước phong chạy nhầu tới trước. Tới chừng không nghe có tiếng đuổi theo, chắc là đã cách xa, không bị đuổi theo nữa, ba người mới dám dừng chân lại. Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa chừng đó mới quỳ xuống hành lễ Lưu Diệu Thông nói:
- May gặp Tổ sư gia, nhờ lão sư gia cứu mạng! Chưa lãnh giáo tiên trưởng xưng hô như thế nào?
- Tôi họ Lưu, gọi là Lưu Diệu Thông. Tôi nguyên ở Tường Vân quán trên núi Ngũ Tiên, chỉ vì sư huynh tôi là Trương Diệu Hưng, không lo tu chánh đạo, vô cớ hưng yêu hại người nên bị Tế Công đốt chết khi Ngài ở huyện Dư Hàng cứu Cao Quốc Thái trở về. Cả Tường Vân quán cũng bị thiêu nốt. Sư phụ tôi là Cửu cung chân nhân Hoa Thanh Phong cũng không phải là người tốt, muốn luyện Ngũ quỷ âm dương kiếm nên bị lôi thần đánh chết. Tôi cũng không dám làm ác, đi du phương bên ngoài, đến Từ Vân quán này quải đơn, chẳng dè gặp phải bọn phản tặc, chúng giữ tôi lại không cho đi. Hôm nay tôi thấy hai vị là người anh hung lại là bè bạn ở Ngọc Sơn, cho nên thừa cơ hội cứu hai vị ra. Tôi có một người bạn là Thánh thủ bạch viên Trần Lượng, hai vị có quen biết không?
- Trần Lượng là anh em kết nghĩa của chúng tôi, làm sao lại ông biết?
- Nói ra thì chúng ta không phải là người xa lạ. Ba chúng ta cùng tới phủ Thường Châu nhé!
Diêu Điện Quang, Lưu Thiên Hóa liền gật đầu đồng ý. Họ cùng đến phủ Thường Châu dự định tìm một quán trọ Ở đỡ ít ngày, nào ngờ vừa đến thành phủ Thường Châu nghe ngoài phố bàn tán lăng xăng rằng Tế Công trưởng lão ở nha môn Tri phủ bắt được mấy tên giặc ở Từ Vân quán, muốn giúp quan Tri phủ xử lý việc này. Đại khái là việc loạn này không phải nhỏ. Lưu Diệu Thông nghe nói, bảo:
- Thế thì hay quá! Té ra Tế Công đã đến rồi! Tôi nghĩ việc này Tế Công phải đến mới xong. Nếu lão nhân gia không đến thì không dẹp nổi. Hai vị, chúng ta cùng ra mắt Tế Công nhé!
- Được, chúng tôi trước đây vì muốn cứu Hoa Vân Long vô ý đắc tội với Tế Công. Lão nhân gia đã ở đây rồi, bây giờ chúng ta đến bái phỏng người đi!

http://tieulun.hopto.org

Nói rồi ba người cùng kéo nhau đến nha môn Tri phủ. Lưu Diệu Thông miệng niệm: "Vô lượng thọ Phật", nói:
- Cảm phiền các vị vào trong bẩm báo có ta là Lưu Diệu Thông cùng Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa đến bái phỏng Tế Công.
Đương sai vào trong bẩm báo, Tri phủ Cố Quốc Chương hỏi:
- Bạch Thánh tăng, ai đến tìm Ngài vậy?
Tế Điên nói:
- Lôi Minh, Trần Lượng! Hai con ra rước họ vào.
Lôi Minh, Trần Lượng ra ngoài xem thì ra đều quen cả, vội vàng hành lễ. Diêu Điện Quang nói:
- Trần, Lôi, hai vị hiền đệ Ở đây hay quá!
- Trần Lượng nói:
- Xin mời ba vị vào. Tế Công đang ngồi bên trong.
Mọi người cùng vào. Lưu Diệu Thông, Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa bước tới hành lễ Tế Điên rồi bước lại ra mắt Tri phủ. Lưu Diệu Thông nói:
- Thánh tăng tới đây hay quá! Hiện tại nơi đây loạn lắm rồi!
- Ngươi không cần nói, ta đã biết hết. Ba người tới đây tốt lắm, ta nhờ các người làm cho ít việc.
Ba người đồng nói:
- Sư phụ có việc gì xin hãy cứ sai bảo cho!
Tế Điên lấy giấy viết một lá thơ và cầm một cục thuốc đưa ra, nói:
- Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa, hai người trước hết đi đến đảo Liên Hoa trên núi Lục Dương mời Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng, Hỏa nhãn trư Tôn Đắc Minh, Thủy dạ xoa Hàn Long, Lãng ý toản Hàn Khánh, bảo họ đến gấp trước, giúp ta tính việc Từ Vân quán. Sau đó hai người cầm cục thuốc này chiếu theo lời dặn trong thơ mà hành sự.
Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa gật đầu, lập tức cáo từ. Quan Tri phủ Cố Quốc Chương nói:
-Hai vị tráng sĩ, sao không uống chén rượu rồi hãy đi.
- Đại nhân chẳng cần phải bận tâm, rồi sẽ gặp lại mà.
Hai người lại cáo từ ra đi, Tế Điên nói:
- Lưu Diệu Thông, ngươi nên đi gấp đến Tòng Âm quán trên núi Bát Quái mời Khảm Ly chân nhân Lỗ Tu Chơn đến đây. Việc này không có ông ấy thì không xong.
Nguyên Thiệu Hoa Phong lúc đầu là đồ đệ của Lỗ Tu Chơn, ông ta lấy trộm Càn khôn tý ngọ hỗn ngươn bát, đến Từ Vân quán, lại bái Mã Đạo Huyền làm thầy. Lưu Diệu Thông cũng tuân lệnh ra đi.
Cố Quốc Chương nói:
- Bọn giặc này thinh thế quá to, khó giải quyết lắm!
- Đợi bốn anh em Tôn Đắc Lượng đến, trước hết phá thuyền gian tặc cái đã. Thế giặc trên mặt nước rất mạnh, quan quân không quen thủy chiến, trước hết phá thuyền giặc rồi sau đấy mới điều động quan binh, ta giúp lão gia phá giặc Từ Vân quán.
Tế Điên ở lại nha môn mấy ngày, ít hôm sau có người vào bẩm báo:
- Bên ngoài có bốn người đến xin ra mắt Thánh tăng
Tế Điên cười hà hà, nói:
- Có mấy người này đến, việc phá Từ Vân quá dễ như trở bàn tay.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 188

Tứ hùng vâng lệnh thám Trường giang
Yêu đạo thi pháp bắt nghĩa sĩ

Tế Điên đang ở nha môn Tri phủ, bỗng có người bẩm báo:
- Bên ngoài có bốn người xin ra mắt Thánh Tăng.
Tế Điên bảo đưa họ vào.
Lát sau từ bên ngoài đi vào bốn vị anh hùng. Cố Quốc Chương nhìn thấy vị đi đầu mình cao hơn bảy thước, lưng nhỏ vai hẹp, đầu đội khăn tráng sĩ màu ngân hồng sáu múi gắn một kiếng nhỏ, phía trước có một đóa hồng nhung, bên mái tóc giắt một hoa Thũ Chánh Giới Dâm, mình mặc tiễn tụ bào màu ngân hồng, lưng thắt dây loan đái màu vàng đậm, đi giày đế mỏng, bên ngoài khoác áo anh hùng màu Tây Hồ, mặt màu vàng nhạt, mày to mắt lớn, sóng mũi thẳng ngay, dưới cằm không râu, đúng là thiếu niên anh hùng. Vị này chính là Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng.
Người thứ hai đầu đội khăn tráng sĩ múi màu tím nhạt, mỗi múi có gắn kiếng, cũng giắt Giới Dâm hoa mình mặc tiễn tụ bào tay hẹp màu tím nhạt, khắp áo viền kim tuyến, trên áo thêu ba đóa hoa mẫu đơn, lưng buộc dây loan đái dắt ngọc hoàn, đeo ngọc bội, đi giày đế mỏng, bên ngoài khoác áo choàng anh hung màu tím nhạt, thêu hoa khắp thân áo, mặt tợ mâm bạc đẹp như mỹ ngọc, đôi mày vểnh ngược trên đôi mắt lấp lánh. Vị này chính là Hỏa nhãn giang trư Tôn Đắc Minh.
Người thứ ba mặc áo thúy lam, cũng lộ vẻ tráng sĩ, gương mặt vàng nhạt, mày nhỏ mắt sáng. Người này là Thủy dạ xoa Hàn Long.
Người thứ tư mặc áo màu xanh đen, mình cao chín thước, giống như ngọn tháp đen giữa chừng trời, mày to mắt lộ, chính là Lãng lý toản Hàn Khánh.
Quan Tri phủ nhìn thấy bốn người thật là nghi biểu khác thường. Tế Điên nói:
- Bốn vị đến rồi à!
Bốn người vội bước tới hành lễ, nói:
- Thánh tăng, hèn lâu mới gặp.
- Bốn vị ngồi xuống đi!
Bốn người ra mắt quan Tri phủ và chào hỏi Lôi Minh, Trần Lượng xong đều ngồi xuống. Tế Điên nói:
-Bốn vị tới đây hay quá! Hòa thượng ta đặc biệt mời mấy vị tới có một việc cần nhờ đây.
Tôn Đắc Lượng nói:
-Bốn anh em tôi có nghe Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa nói, nhân vì việc ở Từ Vân quán mà Thánh tăng có sai bảo điều chi đây? Bảo anh em chúng tôi làm việc gì Thánh Tăng cứ nói, bọn chúng tôi muôn chết cũng không từ!
- Những việc khác thì không cần nhờ đến các người. Chỉ vì dưới Ngưu Đầu Phong trước Ngọa Ngưu Kỵ có 500 chiếc thuyền của bọn giặc. Các người nếu có thể "rẽ sóng phá lưới chắn, cổn long trừ xe đao" phá hủy hết thuyền bè của chúng, thì kể là một kỳ công không nhỏ. Việc này người khác làm không được, cảm phiền bốn vị làm giúp cho.
Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng cùng ba người kia gật đầu ưng thuận và nói:
- Thánh Tăng đã dạy, đây là việc nhỏ. Bốn anh em tôi xin cáo từ! Xin Thánh Tăng chờ tin tức.
Bốn người lập tức cáo từ ra khỏi nha môn Tri phủ, tìm một quán rượu ăn cơm, chờ đến trời tối, tính tiền cơm rượu rồi ra đi. Đến bờ sông, đi về phía Tây cách Ngọa Ngưu Kỵ không xa, bốn người lấy đồ nghề đi dưới nước ra, cởi quần áo mặc ban ngày, lấy giấy dầu gói lại, thoa dầu lên trên cột chặt bên lưng. Bốn người đều đội mũ da cá rẽ nước, áo nhật nguyệt liên tử cổ thủy, dầu thoa khắp tay chân. Sửa soạn xong, họ theo bờ lội xuống nước, thả nổi trên mặt nước mà đi, đến trước Ngưu Đầu Phong, ngước mắt nhìn lên tòa sơn khẩu ấy. Từ Bắc chạy xuống Nam, hai tòa Ngưu Đầu Sơn Đông Tây giống như sừng bò. Đông Tây có hai doanh trại thủy sư, chính giữa có một cầu nổi, tất cả đều được xây dựng theo hình bát quái, thầm hợp với ngũ hành. Tối lại đốt đèn lồng chia làm năm màu, án theo Giáp Ất mộc ở phương Đông thì lồng đèn màu lam, Canh Tân kim ở hướng Tây thì lồng đèn màu trắng, Bính Đinh hỏa ở hướng Nam thì lồng đèn màu đỏ, Nhâm Qúy thủy ở hướng Bắc thì lồng đèn màu đen, Mậu Kỷ thổ ở trung ương thì lồng đèn màu vàng. Nếu nghe bên trong có người qua lại, tuần canh phát thẻ làm hiệu, mõ lớn mõ nhỏ nhất tề nổi lên. Kim mao hải mã Tôn Đắc

http://tieulun.hopto.org

Lượng, Hỏa nhãn giang trư Tôn Đắc Lượng, Hỏa nhãn giang trư Tôn Đắc Minh, Thủy dạ xoa Hàn Long, Lãng lý toản Hàn Khánh bốn người quan sát hồi lâu thấy những chiếc thuyền giữ chặt từ chân núi chở ra. Nếu người từ trong núi đi ra cũng phải ngồi thuyền qua cổng lớn cầu nổi; người từ ngoài đi vào cũng phải ngồi thuyền qua chỗ đó. Bốn người trầm mình xuống mở mắt nhìn xem thấy ngay dưới thủy trại, chính giữa có lưới bảo hộ ngăn sông này; nếu chạm phải đao luân nhẹ thì bị thương, còn nặng thì mất mạng như chơi. Nếu không vào bằng con đường này thì không thể nào qua được. Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng nhìn thấy rõ ràng, trong tay sử dụng một khối cương đao xếp, có thể chém. Đinh chặt sắt như không. Tôn Đắc Lượng thấy chiếc lưới này làm toàn bằng dây nhung, đừng nói là người, ngay đến cá to cũng bị mắc lại. Tôn Đắc Lượng chầm chậm cắt lưới bảo hộ một lỗ lớn. Bốn người chui rẽ khỏi lưới, lộ nửa người khỏi mặt nước để nhìn, bám theo thuyền đi về phía trước.

Tôn Đắc Lượng nói:

- Ba vị hiền đệ này, hôm nay Tế Công sai bọn ta làm một việc nhỏ chớ không sai bảo việc gì thêm. Trước đây ta định cướp sai thuyền bị lão nhân gia bắt được, Thánh Tăng có đức hiếu sinh thả ta ra. Như vậy đối với ta ân nặng như núi. Bây giờ anh em chúng ta phá hết cả thuyền giặc đi, đó chỉ là việc nhỏ thôi đâu có xứng đáng! Một là làm, hai là thôi. Hôm nay chúng ta bỏ công đến đây, đã đến hang ổ của giặc rồi phải lấy đầu của Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong đem về trình với Tế Công trưởng lão, mới không bõ công khó nhọc của ta.

Bọn Tôn Đắc Minh gật đầu, nói:

-Chúng tã gặp việc nào làm việc đó cho rồi.

Bốn người trong tối dò xét, nghe lén trên các thuyền nói chuyện. Ngước đầu lên nhìn thấy chính giữa có một chiếc thuyền lớn, bên trên treo lồng đèn và viết chữ "Tôn" thật lớn. Bốn người định chắc là trung quân. Đến gần nhìn qua cửa sổ thuyền thấy dưới ánh đèn sáng trưng, một người ngồi giữa đầu đội khăn tráng sĩ sáu múi bằng đoạn tía thêu hoa, gương mặt đỏ tía với đầy mụt thịt, mày hung mắt ác, lông che kín tai. Ngồi kế bên là một người đầu đội mũ tráng sĩ màu xanh, mặc tiễn tụ bào đen, mặt đen, mày rậm mắt to, râu tóc muối tiêu. Hai người đang nói chuyện.

Người mặt đỏ tía chính là Trấn nam Ngũ phương thái tuế Tôn Khuê, còn người mặt đen kia là Trịnh giang thái tuế Châu Điện Minh. Châu Điện Minh nói:

- Tôn đại ca, hôm nay Tổ sư gia truyền lệnh dụ xuống, anh có biết không?

- Dụ gì thế?

- Ngay cửa nha môn phủ Thường Châu có một tòa quán Ngũ Phước Cư, là của Từ Vân quán chúng ta tổ chức. Nha môn phủ Thường Châu có việc gì, tửu quán sẽ đưa tin cho Tổ sư gia chúng ta biết. Hôm nay có người đưa tin là có mấy người "chữ Hợp" của chúng ta bị huyện Giang Âm bắt. Tế Điên ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ sang phủ Thường Châu. Nói Tổ sư gia sớm chuẩn bị, e Tế Điên muốn đối địch cừu thù với chúng tạ Tổ sư gia bảo chúng ta phải ngày đêm gia tâm để ý, nếu có động tịnh gì báo gấp cho Tổ sư gia biết.

- Hiền đệ sao hay lo quá, tòa Từ Vân quán ở Ngọa Ngưu Ky chúng ta khác nào tường đồng vách sắt, thiên la địa võng, một người cố thủ, muôn người khó quạ Hai mặt thủy bộ, nhân tài dày đặc. Tổ sư gia lại có món pháp bửu "Càn khôn tý ngọ hỗn ngươn bát" có thể ngăn cản mấy vạn quan binh. Còn các vị chân nhân, đều là thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên, dù cho quan binh có đến đi nữa đều là hạng phàm phu tục tử, đâu có kể gì, trừ phi có thiên hinh thiên tướng lâm phàm. Muốn phá Từ Vân quán thế khó bằng lên trời.

- Lời của huynh trưởng nói có lý, nhưng có điều này, phàm làm việc gì không nên quá chểnh mảng, cẩn thận vẫn hơn. Há không biết Thái Sơn tuy cao, trên Thái Sơn còn có trời; biển cả tuy sâu, dưới biển cả còn có đất; ngoài người còn có người, ngoài trời còn có trời, khi làm việc mật phải lớn mà tâm phải nhỏ, trí phải tròn mà hành động phải chu đáo, thấy chồn cheo coi như hổ dữ, mới chắc chắn khỏi lo.

Nghe rõ ràng cả, Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng kéo ba người kia đến chỗ vắng, nói:

- Ba vị đừng bắt họ làm gì, quất cỏ là động rắn thôi. Hạng đó đều là vô danh tiểu bối, giết chúng không nhằm nhò gì. Hôm nay bọn ta đến đây không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Cứ sợ đầu đuôi mãi làm sao thành công được? Chúng ta cứ vào thẳng Từ Vân quán giết chết Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong đi, đó cũng là vinh diệu lập công đầu.

http://tieulun.hopto.org

Bốn người quả là tài cao mật lớn, thả trên mặt nước đi về phía sườn núi phía Bắc. Lên bờ đi về phía Bắc 10 dặm, thấy trước mặt là cổng Từ Vân quán, vách tường cao trượng bảy, trượng tám, chu vi chiếm đến 36 mẫu đất. Họ nhìn thấy hai bên đều có cửa nhưng không dám đi thẳng vào. Từ góc Đông nam, đứng trên vách tường rào nhìn vào, bốn người thấy bên trong cửa nhà hàng trăm hàng ngàn gian. Họ đi trên nóc nhà thám dọ các nơi, thấy một viện lớn hai bên có hai dãy phòng đều là phòng riêng. Phòng Bắc phòng Nam cũng giống như vậy. Trong mỗi phòng đều có ánh đèn. Bốn người trên nóc nhà nhìn xuống thấy nơi đó toàn là đàn bà con gái từ 20 tuổi trở lên, 30 tuổi trở xuống, có tiếng ho hen càu nhàu, có tiếng buồn rầu rên rỉ, có tiếng khóc than kể lể. Có người nói:
-Tôi bị mẹ mìn bán hoa bắt cóc, cả nhà không gặp mặt.
Có người nói:
- Tôi bị đạo cô bắt cóc, mơ mơ hồ hồ không biết tại sao mình lại đến đây rồi như ở tù ra không được…
Năm sáu trăm phụ nữ đều mơ mơ hồ hồ không biết tại sao mình lại đến chốn này. Mỗi người than một tiếng, thật là thê thảm.
Bốn người lại tiếp tục đi dò xét chỗ khác. Đến một viện sở, đèn đuốc sáng trưng. Nơi Bắc thượng phòng treo bốn chiếc lồng đèn, ngồi ở giữa phòng là một vị lão đạo sĩ mặt đỏ tía, râu tóc đều bạc, khí độ phi phàm. Bốn tên đồng tử đứng hầu xung quanh. Bốn vị anh hùng định chắc là Thiệu Hoa Phong vì họ chưa gặp Thiệu Hoa Phong bao giờ, nhưng gan mật không nhỏ, mỗi vị binh khí cầm tay nhảy xuống đất định ập vào phòng cho vị lão đạo sĩ trở tay không kịp. Nào ngờ bốn người vừa nhảy xuống, vị lão đạo sĩ "a" lên một tiếng, nói:
-Lớn mật dữ a!
Nói rồi đứng dậy lấy tay chỉ một cái, hô "Sắc lịnh", trồng cứng bốn người và sai trói nghiến lại.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 189

Thiệu Hoa Phong thăng điện tra hào kiệt
Tiểu Ngộ Thiền nổi giận tìm yêu nhân

Bốn người thấy lão đạo sĩ mặt tía tưởng là Thiệu Hoa Phong nên rút dao nhảy vào bị Ông ta dùng pháp thuật bắt giữ. Kỳ thật lão đạo sĩ là tên vô danh tiểu tốt ở Từ Vân quán. Ông ta họ Đổng gọi Đổng Vân Thanh, ngoại hiệu là Diệu đạo chân nhân. Lúc đầu ông ta ở Long Vương miếu tại Trấn Ô, đến Từ Vân quán này nhận Thiệu Hoa Phong làm thầy, được phái cai quản ngoại vi doanh trại phụ nữ. Ông ta cũng biết pháp thuật chút ít nên mới bắt được bốn người võ nghệ mật lớn như vậy.
Sai thủ hạ trói bốn người lại rồi, lão đạo sĩ hỏi:
- Lớn mật giữ a! Bốn tên thích khách này, tụi bây từ đâu tới hử.
Tôn Đắc Lượng nói:
-Yêu đạo! Mi muốn biết ư? Đại thái gia là người ở Liên Hoa Ổ trên núi Lục Dương đây.
- Bốn đứa bây ở núi Lục Dương phải không? Đương gia ở núi Lục Dương cùng Tổ sư gia chúng ta là anh em kết nghĩa, giao tình rất thân. Ta hỏi ngươi: Đương gia ở núi Lục Dương tên gì nè?
- Là Hoa diện như lai Pháp Hồng.
- Phải rồi, bốn đứa bây đã là người ở núi Lục Dương, vậy đến đây làm gì? Toan tính như thế nào đây?
Tôn Đắc Lượng vốn là người trực tính, nói:
- Này yêu đạo, ta nói cho mi biết, ta cũng không cần đến chuyện giao tình, chúng ta tuy ở núi Lục Dương mà ở Liên Hoa Ổ, khác biệt với Pháp Hồng. Chúng ta vâng lệnh Tế Công trưởng lão đến trước giết bọn đạo sĩ lộn sòng các ngươi đây! Mi có phải là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong không?
Sơn nhân đây là Diệu đạo chân nhân Đổng Vân Thanh, té ra bọn tiểu bối này tới thích khách trước đây mà. Được, được lắm! Bây đâu! Hãy canh giữ cẩn thận bốn tên này, đợi trời sáng ta bẩm lại Tổ sư gia để mặc tình người phát lạt.
Nói rồi sai người canh giữ bốn vị anh hùng thật cẩn thận. Đến khi trời sáng, Đổng Vân Thanh sai người khiêng họ đến bẩm báo với Thiệu Hoa Phong. Tức khắt Chánh điện chân nhân thăng điện, dặn đem bọn thích khách vào. Bốn người này ngước mắt nhìn lên thấy Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong đầu đội mũ đạo sĩ hoa sen màu vàng đậm, mình mặc đạo bào cùng màu, trên đó có thêu Càn tam liên, Khôn lục đoạn, Ly trung hư, Khảm trung mãn, ngay giữa là một Thái cực đồ. Lão đạo sĩ tóc đỏ râu đỏ, mặt màu xanh chàm, ác như ôn thần, mạnh như Thái tuế.
Bốn người này mở miệng mắng lớn. Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong nói:
- Bốn tên chuột nhắt này, đừng có hỗn láo như thế! Bọn bây họ tên gì? Người ở đâu? Tại sao đến đây hành thích? Mau khai thiệt đi! Tổ sư gia đây cùng bọn ngươi trước nay không oán, gần đây không cừu, chưa gặp mặt quen biết. Vậy ai sai tụi bây đến đây? Chỉ cần tụi bây nói thiệt ra, Tổ sư gia lấy đức hiếu sinh tha cho khỏi chết!
Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng tức thì trợn mắt nói:
- Này yêu đạo, mi muốn hỏi đại thái gia nhà mi hử? Ta đây đi không đổi tên, ngồi không thay họ, ta là người ở Liên Hoa Ổ trên núi Lục Dương. Đây là anh kết nghĩa của ta tên Hỏa nhãn giang chư Tôn Đắc Minh, kia là hai em kết nghĩa của ta tên là Thủy dạ xoa Hàn Long và Lãng lý toản Hàn Khánh. Bọn ta tới đây chỉ vì các ngươi gây quá nhiều tội ác, sai bọn giặc đi các nơi bắt cóc người, lập các tặc thuyền hắc điếm hãm hại khách thương, lữ hành, làm bại danh tiết phụ nữ, chia rẽ cốt nhục nhà ngươi, giết sinh linh, làm nhiều điều phi pháp, Tế Công trưởng lão sai bọn ta đến kết thúc tánh mạng bọn bây để trừ hại cho dân bốn phương. Bọn loạn thần tặc tử tụi bây ai ai mà không tru diệt? Bọn ta đã bị tụi bay bắt rồi, các đại thái gia đây là anh hùng đường đường chánh chánh, hào kiệt liệt liệt oanh oanh, kẻ đại trượng phu sống không lấy làm vui thì chết nào có sợ gì! Đây này này, mau đem giết đại thái gia chúng bay đi, bọn ta chết cũng không oán hận, chớ nếu bắt chúng ta cầm tù, đừng trách chúng ta không mắng chưởi.
Thiệu Hoa Phong nghe nói tức giận cành hông, lập tức sai đem bốn người ra sau giết làm hiệu lịnh. Bọn thủ hạ dạ rân. Có một người bước ra nói:
-Tổ sư gia đem giết họ há chẳng dễ cho họ lắm sao? Bọn họ đã tới đây hành thích tình đồng phản

http://tieulun.hopto.org

nghịch, phải đem lăn trì họ mới được.
- Cũng được! Thiệu Hoa Phong nói. Đã như thế thì ta phái ngươi kết thúc tánh mạng bọn họ cho rồi.
Kim Mao hải mã Tôn Đắc Lượng nhìn lại người vừa nói câu đó chính là Thiết bối tử Cao Chân. Hai bên trước đây có quen biết, Tôn Đắc Lượng nghĩ thầm "tên tiểu tử này thiệt tiểu nhân đắc chí chó ghẻ xin lông"; Lập tức mở miệng mắng lớn.
Lúc trước Lục Bính Văn mượn đường qua núi ở Thúy Vân Long, bị bọn thiết bối tử Cao Chân, hắt mao sái Cao Thuận, tiểu diện tỳ hưu Châu Hổ giả đò đưa một đoạn đường rồi áp giải cả gia quyến về từ Vân quán. Lục Bính Văn thế là chịu quả báo nhãn tiền: con gái hắn bị Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong bắt làm tỳ thiếp, vợ hắn bị Càn pháp chân nhân Triệu Vĩnh Minh chiếm đoạt, chính Lục Bích Văn bị đưa vào tù phạm cho người sai khiến. Hắn ta làm chức Hình đình, vơ vét hơn 10 vạn lượng bạc, cũng bị Từ Vân quán thu hết. Lục Bính Văn vô cớ hại người nhưng không hại được mà chính mình người của sạch không, sống dở chết dở, ở tù trong phạm doanh để thọ tội.
Tiểu diện tỳ hưu Châu Hổ và Cao Trân đến Từ Vân quán rồi không về nữa. Hôm nay Thiết bối tử đưa ra ý kiến đó, được Thiệu Hoa Phong sai đi kết thúc tánh mạng bọn Kim mao hải mã bốn người, bỗng nhiên từ bên ngoài, một lão đạo sĩ chạy vào báo:
- Bẩm Tổ sư gia, hiện bên ngoài có một hòa thượng kiếc, tự xưng là Tế Điên tăng, đứng tại sơn môn mở miệng mắng lớn, kêu đính dang Tổ sư gia ra, chúng tôi cũng chưa gặp hòa thượng này lần nào, không biết từ đâu tới?
Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong nghe báo nói:
- Được, bốn tên này là người của Tế Điên sai đến, ta nghĩ là Tế Điên chắc đến đây. Ta đang muốn biết Tế Điên là người nào? Cũng muốn bắt hắn hỏi xem tại sao hắn lại muốn đối địch với tả Bây đâu, trước hết hãy tạm giam bốn tên này lại, chờ bắt được Tế Điên, đem ra giết một lần.
Cao Trân dạ ran một tiếng, lập tức đem bốn người giao cho quản doanh tội phạm. Quản lý doanh tội phạm là một người tại gia tên Nghĩa hiệp thái tuế Lưu Dũng rồi trở về bẩm lại cho Thiệu Hoa Phong hay Thiệu Hoa Phong nói:
- Để ta đi ra bắt tên Tế Điên tăng…
Nói chưa hết câu, kế bên có người tiếp lời:
Tổ sư gia tạm bớt trận lôi đình! Bọn vô danh tiểu tốt đó, cần gì Tổ sư gia nhọc sức. Bọn tôi đi bắt nó dễ như trở bàn tay không tốn một chút sức nào.
Thiệu Hoa Phong nhìn lại, người nói câu đó là Càn pháp chân nhân Triệu Vĩnh Minh, Diệu đạo chân nhân Đổng Vân Thanh. Thiệu Hoa Phong nói:
- Hai vị chân nhân muốn đi cũng được, cần phải cẩn thận một chút.
Hai vị chân nhân lập tức cùng Tả môn chân nhân bước ra ngoài. Triệu Vĩnh Minh nói:
- Tế Điên tăng ở đâu, dám tới đây chịu chết hử?
Nói tới đó thì đã ra tới cửa, nhìn lại chẳng thấy ai. Triệu Vĩnh Minh hỏi:
-Tế Điên tăng đâu rồi?
Tả môn chân nhân nói:
- Hồi nãy mới đứng đây mắng chửi om sòm, tôi mới chạy vào bẩm báo, bây giờ không biết đã đi đâu? Có lẽ biết hai vị chân nhân ra, hắn không dám gặp mặt nên trốn rồi.
Triệu Vĩnh Minh nói:
- Cũng được, nếu hắn đã chạy trốn rồi, cứ để cho hắn đi. Nếu như hắn trở lại, ta sẽ kết thúc tánh mạng hắn.
Hai đạo sĩ nói xong, quay mình định đi vào thì nghe phía sau có tiếng la:
- Ê! Mấy tên đạo sĩ lộn sòng kia quay lại coi! Hòa thượng ta có đi đâu nào?
Hai vị đạo sĩ ngoái đầu dòm lại thấy đứng ngoài cổng miếu một ông Hòa thượng kiếc, tóc trên đầu dài hai ba tấc, mặt mày bùn đất, Tăng y rách nát, tay ngắn sứt bâu, lưng buộc dây nhung, khật khà khật khưỡng, hai chân trần trên đôi dép rách, trên đầu có một luồng khói đen. Hai lão đạo sĩ tằng hắng một tiếng rồi nói:
- Ta tưởng Tế Điên tăng là người ghê gớm lắm, té ra là một yêu tinh.
- Thực sự vị Hòa thượng đó không phải là Tế Điên thiền sư mà là Tiểu Ngộ Thiền. Tiểu Ngộ Thiền từ khi Tế Điên đấu phép với Côn Lôn Tử, Lão tiên ông giao Tiểu Ngộ Thiền một phong thơ bảo đến chùa Tòng Tuyền ở núi Cửu Tòng giữ chùa cho Trường Mi La Hán Linh Không trưởng lão. Tế Điên

http://tieulun.hopto.org

không chịu dẫn Ngộ Thiền về Lâm An vì sợ hắn là yêu tinh, dưới sự cai khiển của Thiên tử e có điều bất tiện. Tế Điên cũng biết Ngộ Thiền tâm địa rất tốt, về sau sẽ thành chánh quả, đứng vào hàng 500 vị tiểu La Hán.
Ngộ Thiền ở núi Cửu Tòng hầu hạ Trường Mi La Hán, học tập quy củ nhà thiền, tụng kinh niệm Phật, tu đạo học pháp. Một hôm bỗng nhiên Ngộ Thiền nói với Trường Mi La Hán:
- Con muốn đi Lâm An thăm sư phụ con.
Trường Mi La Hán tằng hắng một tiếng rồi nói:
- Con không nên đi tốt hơn.
- Con muốn đi.
- Nếu con đi thăm thì hiện giờ Tế Công đang ở nhà môn phủ Thường Châu, con hãy đi tới đó. Bần tăng cũng không cản con.
Khi Ngộ Thiền sắp ra cửa, Linh Không trường lão nói:
- Âu cũng là số kiếp, bần tăng cũng không thể nào cản lại, làm việc nghịch ý trời được!
Ngộ Thiền cũng không để ý câu nói đó, sờ vào đầu biến đi, đến nha môn phủ Thường Châu gặp Tế Điên. Tế Điên tằng hắng một tiếng, chau mày hỏi:
- Con đến đây làm chi?
- Con nhớ sư phụ quá, về đây thăm sư phụ. Quan Tri phủ Cố Quốc Chương mau miệng nói:
- Tiểu sư phụ về tới đây thiệt là hay đa! Tế Công đang gặp sự khó nghĩ đây.
- Chuyện gì thế?
- Hiện giờ đã bắt được mấy chục tên giặc là dư đảng của Từ Vân quán. Hiện tại Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong ở Từ Vân quán thế lực rất mạnh, vừa rồi Thánh tăng mời được bốn người giỏi bơi lội đi đến Từ Vân quán phá mấy chiếc thuyền giặc trước nhưng chưa thấy trở về. Ta định cấp tốc điều đông quan binh đi phá Từ Vân quán, nhưng lại sợ không thành công. Thánh tăng cũng đang khó nghĩ về chuyện này đây!
Ngộ Thiền nghe nói:
- Sư phụ không cần lo, để con đi tìm họ, tóm lấy bọn đạo sĩ lộn sòng cho.
Tế Điên nói:
- Con đừng đi…
Nói chưa hết câu, Tế Điên giữ lại không được, Tiểu Ngộ Thiền đã rờ đầu biến mất.
La Hán gia có tài đoán biết trước, nói:
- Phàm việc gì đã có định trước, thì số kiếp phải như vậy thôi!
Tiểu Ngộ Thiền lần này đi Từ Vân quán, nào ngờ vướng phải họa sát thân, báo hại Tế Điên phải gánh lấy phân nửa đại nạn!

http://tieulun.hopto.org

Hồi 190

Ngộ Thiền tăng thi pháp cứu tứ hùng
Xích phát đạo triển pháp bắt hòa thượng

Tiểu Ngộ Thiền rờ đầu biến mất, đến Từ Vân quán, đứng trước cổng chửi mắng om sòm:
- Mau kêu Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong, lão đạo lộn sòng ấy ra đây! Nói là có Tế Điên hòa thượng lão gia đến.
Lão đạo giữ cửa lật đật chạy vào bẩm báo. Triệu Vĩnh Minh, Đổng Vân Thanh bước ra xem thì không thấy hòa thượng nào cả. Tiểu Ngộ Thiền thật sự không chạy đi mà lẻn vào Từ Vân quán xem thử, thấy bọn Kim mao hải mã đang bị trói và Ngĩa hiệp thái bảo Lưu Dũng đang canh chừng. Tiểu Ngộ Thiền biết bốn người này là do Tế Điên sai đến bèn hả miệng phun một cái, Nghĩa hiệp thái bảo ngã ngang, liền mở dây thả bốn người ra. Bảo họ nhắm mắt lại, Ngộ Thiền đem họ ra bờ sông, Tôn Đắc Lượng nói:
- Bạch Thánh tăng, nếu lão nhân gia không đến, tánh mạng của bọn tôi kể như đi đứt rồi!
- Ta không phải là Tế Điên, Ngộ Thiền nói, ta là đồ đệ của Tế Điên, tên là Ngộ Thiền. Bốn anh em mau trở về phủ Thường Châu đi, sư phụ ta hiện còn ở đó. Bốn anh em đâu phải là đối thủ của bọn yêu ma này, đối địch với chúng há chẳng chết uổng sao? Chuyện này đã có ta lo liệu.
Nói rồi Ngộ Thiền quay mình rờ đầu biến mất trở lại cổng miếu. Triệu Vĩnh Minh, Đổng Vân Thanh đi ra không thấy có Hòa thượng, vừa quay trở vào thì Ngộ Thiền ở đằng sau gọi giật lại:
- Hòa thượng lão nhân gia đâu có đi, bọn đạo sĩ lộn sòng kia trở lại coi!
Triệu Vĩnh Minh, Đổng Vân Thanh quay đầu nhìn lại, thấy trước mặt mình là một Hòa thượng kiếc, trên đầu có khí đen, đoán chắc là yêu nhân. Hai vị đạo sĩ đều coi không ra gì, nói:
- Hay cho yêu tăng, mi thật là lớn mật, lại dám đến đây rố ráo nữa hả? Để sơn nhân bắt ngươi đây!
- Mi có phải là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong không?
Triệu Vĩnh Minh nói:
- Mi muốn hỏi sơn nhân là ai hả? Ta là Càn pháp chân nhân Triệu Vĩnh Minh đây, vô danh tiểu tốt như mi cần gì phải đến Tổ sư gia của ta chớ?
Đổng Vân Thanh cũng xưng tên họ mình, hai lão đạo sĩ đều rút kiếm ra xông tới trước. Ngộ Thiền hớp một hơi thổi khí đen ra làm hai lão đạo sĩ đều ngã lăn xuống đất. May có người thấy kịp khiêng hai vị vào trong, bẩm lại với Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong. Ngũ điện chân nhân nhìn thấy lấy làm lạ, nói:
- Cái này là sao vậy?
Tả môn nhân nói:
- Bị Ông Hòa thượng kiếc kia thổi té đấy!
Thiệu Hoa Phong miệng niệm "Vô lượng thọ Phật", nói:
- Hay cho loài nghiệt súc, mi thiệt lớn gan! Để chính ta đi bắt nó...
Nói câu đó chưa dứt thì thấy kho Giáp mã binh bén lửa bắt cháy. Nguyên Thiệu Hoa Phong ở trong miếu này có hai kho tên là "Giáp mã binh khố" là lão đạo đem người giấy, ngực giấy, đao thương giấy dùng phù chú luyện thành. Đợi đến lúc tạo phản, lão đạo dùng chú thúc vào có thể làm cho thiên hôn địa ám, mặt trời thiếu sáng, mười vạn người ngựa giấy có thể xông lên giết người. Ngoài ra còn có một tòa "Âm binh khố' là sai người đi thu nhặt những âm hồn chưa tới số. Trước đây Thất tinh đạo nhân Lưu Nguyên Tố ở Tiểu Nguyệt Đồn hại hết mấy mươi người, lại có Tiền điện chân nhân Trường Lạc Thiên, Hậu điện chân nhân Lý Lạc Sơn, cùng Tả điện chân nhân Trịnh Hoa Xuyên, Hữu điện chân nhân Lý Hoa Sơn, năm vị đạo nhân này thu bắt về 500 âm hồn, nhốt vào trong hỏa hồ lô, có dán bùa ếm. Khi sử dụng, chỉ cần giở nắp hồ lô ra, đọc chú thôi thúc, có thể làm cho thiên hôn địa ám, âm phong ào ào, quỷ khóc thần kêu, biến thành một tòa Âm phong trận. Hai tòa kho này là do một vị lão đạo sĩ tên là Xích phát đạo nhân Lục Mãnh canh giữ. Tiểu Ngộ Thiền sau khi thổi Triệu Vĩnh Minh, Đổng Vân Thanh ngã rồi, có người khiêng vào trong, Tiểu Ngộ Thiền theo sau tiến vào thấy có một lão đạo sĩ mặt tía tóc đỏ đang canh giữ hai nhà khọ Thấy Tiểu Ngộ Thiền nhảy xuống, Xích phát chân nhân hỏi:
- Ai đấy?
Vừa muốn niệm chú, Xích phát đạo nhân bị Ngộ Thiền thổi cho một cái ngã quay Ngộ Thiền tức

http://tieulun.hopto.org

khắc đốt ngay "Giáp mã binh khố", giây lát khói lửa bốc cao. Thiệu Hoa Phong thấy lửa bốc lên đốt cháy "Giáp mã binh khố" liền thét đạo đồng đem ngay một chén nước trà. Thiệu Hoa Phong quả nhiên là thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên, miệng niệm chú thuật, hất chén trà lên không trung, tức thì một trận mưa lớn xối xuống dập tắt ngọn lửa ngay Thiệu Hoa Phong tức giận hét ồm ồm trong miệng như sấm, muốn kiếm tung tích của tiểu hòa thượng nhưng không thấy. Lại có người báo rằng, bốn tên bị bắt đã biến mất tích, còn Nghĩa hiệp thái bảo bị hôn mê, nhân sự bất biết. Thiệu Hoa Phong có thứ "Bách thảo đoạt mạng kim đan" lập tức cho Lưu Dũng một viên, cả đến Triệu Vĩnh Minh, Đồng Vân Thanh mỗi người đều được đổ cho một viên thuốc cứu tỉnh lại. Thiệu Hoa Phong nói:
- Hay cho yêu tăng! Sơn nhân ta thề không đội trời chung với ngươi đấy!
Nói tới đó, có người bước vào bẩm:
- Hiện có ông Hòa thượng kiếc đang đứng chửi bới ngoài cổng.
Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong nghe báo tức giận đến nỗi mặt tái xanh, lập tức bảo các chân nhân:
- Các vị hãy theo ta.
Mọi người cùng bước ra cửa, thấy trước cổng đứng sẵn một ông Hòa thượng kiếc, trên đầu có khói đen. Thiệu Hoa Phong nói:
- Hay cho loài nghiệt chướng! Còn dám đến đây khuấy rối miếu ta hả? Mi thật là đến đây kiếm cái chết mà!
Tiểu Ngộ Thiền nghe nói ngước nhìn, thấy trước mặt mình là một lão đạo sĩ có trên trăm tuổi, lại thấy Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong đầu đội mũ đạo sĩ hoa sen màu vàng sẫm, mình mặc đạo bào màu vàng nhạt, trên có thêu hình bát quái: Càn tam liên, Khôn lục đoạn... và Thái cực đồ ở giữa, lưng thắt dây tơ màu vàng hạnh, vớ trắng vân hài, sau lưng mang một bảo kiếm được bọc trong bao da cá màu lục, đầu buộc tua nhung vàng, trong tay phe phẩy một cây phát trần cán vàng lóng lánh. Tiểu Ngộ Thiền nói:
- Bọn bay là giặc phản nghịch, thiệt đáng giận! Hôm nay Hòa thượng gia gia hốt trọn ổ các ngươi về cho đương quan trị tội đây.
Thiệu Hoa Phong nghe nói định bước tới, Thất tinh chân nhân Lưu Nguyên Tố ở kế bên nói:
- Tổ sư gia đừng nóng giận! Thứ tiểu yêu ma vô danh đó, cần gì lão nhân gia phải đi bắt? Để bọn đệ tử ra sức thay người. Cắt cổ gà đâu cần phải dùng dao mổ trâu? Để tôi bắt nó dễ như trở bàn tay cho coi!
Thiệu Hoa Phong nói:
- Ngươi phải cẩn thận mới được.
Lưu Nguyên Tố mỉm cười nói:
- Đây chỉ là việc nhỏ thôi mà!
Nói rồi rút bảo kiếm bước tới trước, nói:
- Người đến có phải là Tế Điên tăng không?
- Không phải đâu! Bắt bọn hồ bầy chó như tụi bây cần gì lão nhân gia phải đích thân đi chớ? Ta là Ngộ Thiền, đệ tử của Tế Công đây. Nhân vì bọn bay vô cớ hưng yêu hại người, bắt cóc người các nơi, thiết lập tặc thuyền hắc điếm, mắc tội với trời làm sao cầu đảo nổi? Hòa thượng lão gia hôm nay đặc biệt đến bắt mi, giết người ác tức là thiện niệm. Mi có phải là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong không?
- Tổ sư gia ngươi là Thất tinh chân nhân Lưu Nguyên Tố đây. Bắt mi cần gì Tổ sư gia chúng ta nhọc sức.
Nói rồi hươi kiếm nhắm đầu đối phương đâm tới. Ngộ Thiền tràn mình tránh khỏi, Đông một kiếm, Tây một kiếm, Hòa thượng nhảy quá mau đều tránh khỏi cả. Lưu Nguyên Tố nói:
- Hay cho Hòa thượng, thiệt tức chết ta đi thôi!
Ngộ Thiền nói:
- Mi tức chết thì cứ chết đi!
- Để sơn nhân dùng pháp bửu bắt mi.
- Được, mi cứ đem bửu bối ra cho ta xem.
Lưu Nguyên Tố rút từ bọc ra một vật, miệng đọc lâm râm ba tiếng, đoạn hô "Sắc lịnh", tức thì đất

http://tieulun.hopto.org

bằng nổi lên một trận quái phong, một con mãnh hổ vằn vện lắc đầu đập đuôi nhảy đến muốn táp Ngộ Thiền. Ngộ Thiền liền thổi một hơi. Bị trúng phải khí đen, lão đạo sĩ la:
- Lợi hại quá!
Nói rồi quay mình bỏ chạy. Lập tức toán thân đạo sĩ sưng phù lên, chạy đến trước Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong thì té quỵ. Thiệu Hoa Phong lấy ngay một viên kim đơn cho Lưu Nguyên Tố uống mới tan độc khí hết đau nhức. Bát quái chân nhân Tạ Thiên cơ nói:
- Yêu tăng lớn mật dữ a! Sao dám đả thương đồng bọn của tả Sơn nhân dùng bắt bửu bắt mi đây!
Nói rồi rút "Khấu tiên cảnh" đưa lên. Vật này rất là lợi hại, bất luận là yêu tinh gì có bao nhiêu đạo hạnh, hễ giơ kiếng là phải hiện nguyên hình. Lão đạo sĩ thấy Ngộ Thiền là yêu tinh, trên đầu có khói đen, cho nên giơ "Khấu tiên cảnh" lên. Nào ngờ Ngộ Thiền không giống như các yêu tinh khác, vì đã được Tế Điên truyền thọ, hơn nữa, khi ở chung với Linh Không trưởng lão tại chùa Tòng Tuyền ở núi Cửu Tòng lại được học tập các diệu pháp, lúc này Ngộ Thiền tài năng rất cao siêu. Có câu thơ rằng:

Chim theo loan phượng bay xa tít
Người bạn Thánh hiền phẩm giá cao.

Gần mực thì đen, gần son dính đỏ, lời nói đó không sai. Khấu tiên cảnh của Bát quái nhân Tạ Thiên Cơ rơi xuống, mắt thấy tiểu hòa thượng bị đè xuống dưới. Bát quái chân nhân Tạ Thiên Cơ cười ha hả, nói:
- Liệt vị thấy chưa? Tôi tưởng con yêu tinh này có quá nhiều tài năng, nhưng theo tôi thấy, nó chỉ là một tên vô danh tiểu bối, bị khâu tiên cảnh của tôi chụp xuống đè bẹp rồi.
Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong nói:
- Tạ đạo huynh, khoan khoa trương vội, theo tôi thấy trong này chắc có điều gì đó. Hồi nãy, khi Khấu tiên cảnh rơi xuống, tôi thấy có luồng khói đen bốc lên, e rằng chưa chắc bắt tên hòa thượng ấy được. Huynh thử giở kiếng ra xem!
- Không phải như vậy đâu. Tôi thấy hắn bị đè rồi mà! Đừng nói là tên yêu tinh nhỏ nhít đó, bất luận là kẻ đạo hạnh cao bao nhiêu cũng chạy không thoát nữa là.
Nói rồi lập tức dở Khấu tiên cảnh lên. Mọi người dòm thấy ai cũng ngạc nhiên. Người bị đè không phải là tiểu hòa thượng mà là tiểu đạo đồng của Thiệu Hoa Phong. Tạ Thiên Cơ hét lên một tiếng, nói:
- Thiệt là quái đạo! Tại sao lại đè phải tiểu đạo đồng?
Nói chưa dứt câu thì thấy tiểu hòa thượng đứng ở trước mặt, nói:
- Hòa thượng lão gia đâu có thể bị bọn đạo sĩ lộn sòng tụi bây bắt được!
Tạ Thiên Cơ nhìn thấy, khí uất tận cổ, hét lên:
- Hay cho yêu tăng, để coi ngày hôm nay mi chạy đi đâu?
Nói rồi rút bảo kiếm định chém. Tiểu Ngộ Thiền há miệng nhắm ngay lão đạo sĩ phun một luồng khói đen. Tạ Thiên Cơ lập tức cả người sưng đỏ, miệng la: "Lợi hại thất!", lật đật chạy đến trước Thiệu Hoa Phong.
Thiệu Hoa Phong vội lấy ra một viên kim đơn cho Tạ Thiên Cơ uống mới ngăn được đau nhức.
Thiệu Hoa Phong nói:
- Các người bắt không được yêu tăng này đâu, để sơn nhân đi bắt nó mới được!
Nói rồi, Thiệu Hoa Phong rút kiếm bước tới, nói:
- Hay cho loài nghiệt súc! Mi thiệt lớn gan dám đến đây khoe khoang chớ. Để sơn nhân đến bắt mi đây!
Tiểu Ngộ Thiền hỏi:
- Mi có phải là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong hay không?
- Đúng vậy! Ta chính là Tổ sư gia của mi đây.
- Ta đang muốn bắt mi đây. Mi là kẻ đứng đầu gây tội ác, bắt mi để trừ hại cho bá tánh bốn phương đấy.
Thiệu Hoa Phong lập tức dùng bảo kiếm nhắm ngay Tiểu Ngộ Thiền chém tới. Ngộ Thiền né mình tránh khỏi, há miệng phun khói đen. Ngờ đâu Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong là người có

http://tieulun.hopto.org

bản lãnh, trong miệng đã đọc chú hộ thân nên không còn sợ khí đen nữa. Ngộ Thiền phun liên tiếp mấy hơi mà Thiệu Hoa Phong không hề hấn chị Lão đạo sĩ dùng bảo kiếm chém lia lịa nhưng không trúng hòa thượng. Thiệu Hoa Phong tức giận cành hông, thét gọi tiểu đạo đồng:
- Mau đem Càn khôn tý ngọ hỗn ngươn bát ra cho ta!
Lão đạo nhờ vào món pháp bảo này làm vật "trấn quán". Càn khôn tý ngọ hỗn ngươn bát này đã trải qua bốn giáp tý, bên trong có chân hỏa ngũ hành. Bất luận là yêu tinh loại nào bị thâu vào trong bát, nội trong sáu tiếng đồng hồ sẽ bị hóa làm máu mủ hết. Dù là La Hán ở Tây phương cũng bị đốt cháy kim quang không về Già Lam được. Lão đạo sĩ thyét bảo đạo đồng:
- Mau đem Càn không tý ngọ hỗn ngươn bát cho ta.
Ngộ Thiền cũng lớn mật không ít, cũng không biết lợi hại của Càn không tý ngọ hỗn ngươn bát ra sao. Nào ngờ Thiệu Hoa Phong lâm râm đọc chú rồi giở nắp bát ra. Năm đạo hoa quang xanh vàng đỏ trắng đen cuốn hút Ngộ Thiền vào Hỗn ngươn bát. Lão đạo sĩ đậy nắp bát lại, nói:
- Nghiệp súc, mi tự tìm đến cái chết, đừng oán sơn nhân nhé! Trong sáu tiếng đồng hồ nữa mi sẽ hóa hết làm máu mủ là xong.
Mọi người khen:
- Tổ sư gia thiệt là Phật pháp vô biên!
Thiệu Hoa Phong lầy bùa dán lên nắp Hỗn ngươn bát. Đại khái Ngộ Thiền muốn trốn, khó hơn lên trời.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 191

Lỗ Tu Chơn mạo hiểm vào Từ Vân
Khảm ly chân nhân trí thả Ngộ Thiền

Sau khi Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong thâu Ngộ Thiền vào trong Càn khôn tý ngọ hỗn ngươn bát rồi, mọi người trở vào trong. Thiệu Hoa Phong thăng điện, lấy bùa dán lên cẩn thận, nói:
- Trong sáu tiếng đồng hồ nữa, nó sẽ biến thành máu mủ hết. Đây là tụi nó tìm cái chết mà thôi.
Mọi người đều khen:
- Tổ sư gia thật là pháp lực vô biên.
Đương nói tới đó thì Tả môn chân nhân Trần Bổn Lượng từ bên ngoài chạy vào báo:
- Bẩm Tổ sư gia, bên ngoài hiện có Khảm ly chân nhân ở Tòng Âm quán trên núi Bát Quái muốn đến gặp mặt.
Lỗ Tu Chơn từ đâu đến? Nguyên trước đây, Tế Công sai Lưu Diệu Thông cầm một phong thơ đi lên Tòng Âm quán mời Lỗ Tu Chơn . Lưu Diệu Thông mang thơ đến cổng Tòng Âm quán gọi cửa. Bên trong một tiểu đạo đồng đi ra , Lưu Diệu Thông nói:
- Xin chào đạo huynh.
- Ông đến đây có việc chi?
- Tôi tên là Lưu Diệu Thông, vâng lệnh Tế Công thiền sư đến ra mắt chân nhân trình một việc khẩn cấp.
- Ông ở đây chờ một lát, tôi đi vào bẩm lại.
Vào bên trong gặp Lỗ Tu Chơn, đạo đồng nói:
- Bẩm Tổ sư gia, hiện có Lưu Diệu Thông vâng lệnh Tế Công đến xin ra mắt.
Lỗ Tu Chơn nói:
- Bảo ông ta vào đây.
Tiểu đạo đồng đi ra ngoài bảo:
- Tổ sư gia bảo mời ngài vào.
Lưu Diệu Thông nhìn thấy trong nhà rất yên tĩnh u nhã, Lỗ Tu Chơn đang ngồi trên ghế, đầu đội mũ đạo sĩ bằng vải xanh, mình mặc đạo bào màu lam, lưng buộc dây tơ trắng màu hạnh vàng, vớ trắng vân hài, mặt như cổ nguyệt ba thu, tóc bạc như tuyết ba đông, mày như sương tháng chín, một bộ râu trắng như bạc, Lưu Diệu thông bước tới hành lễ, nói:
- Tổ sư gia ở trên, đệ tử là Lưu Diệu Thông xin tham kiến Tổ sư gia.
Lỗ Tu Chơn hỏi:
- Ông tới đây có việc chi?
- Tôi vâng lệnh Tế Công thiền sư đem một phong thư đến cho Tổ sư gia. Nhân vì xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong ở Từ Vân quán dùng lời yêu gạt chúng, khởi ý tạo phản, chiêu tập bọn giang dương đại đạo trong chốn lục lâm, bán thuốc xông mê, sai bộ hạ ra bên ngoài bắt cóc hại người, có 72 tòa hắc điếm, 500 chiếc hắc thuyền, Tế Công từ phủ Thường Châu sai tôi đem thư đến đây.
Rồi lấy phong thư trình lên. Lỗ Tu Chơn mở thư ra xem, mặt trên không có chữ, chỉ có hình một bầu rượu và bảy cái chung. Mặt dưới viết là:

- Đạo Tế ở chùa Linh Ẩn gởi đến Lỗ Chân Nhân nhã giám:
Ngày trước một lần từ biệt, mỗi người một hướng đất Bắc trời Nam, cùng nhau nhung nhớ! Phần nghĩ chân nhân ngồi giữ ở núi sâu, thanh tu nơi cổ quán mới là người đạo cao đức trọng, chỉ mong tiên giá tới lui yên ổn, miếu vũ tịnh thanh, luôn luôn toàn vẹn.
Kính thưa: Lệnh đồ Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong hiện ở Từ Vân quán, chiêu tập bọn giặc cướp chốn lục lâm, dùng lời yêu gạt chúng, khởi ý tạo phản, dưới tay có tặc thuyền, hắc điếm, bán ra thuốc mê, sai người đi khắp nơi bắt cóc hãm hại lương dân, tội ác không gì bằng! Bần tăng là người thế ngoại, chúng ta đều không nên xen vào việc người trần thế. Không ngờ lệnh đồ tung lời đồn đại giết hại sinh linh, thế lực quá lớn. Giết người ác tức là thiện niệm. Nay tiểu đồ Ngộ Thiền bị Thiệu Hoa Phong hãm hại nhốt trong Càn khôntý ngọ hỗn ngươn bát. Cầu mong chân nhân hạc giá quang lâm cứu giúp cho, được thư xin chớ diên trì, thì là công đức vô lượng vậy thay!

http://tieulun.hopto.org

Việc khác sẽ nói sau. Gặp mặt sẽ xin bái tạ.

Lỗ Tu Chơn xem thư xong gật gật đầu, nói:
- Tế Công trước đây có nói với ta việc này. Lưu Diệu Thông, ngươi hãy giữ miếu cho ta, ta có việc phải đi gấp đây mà mấy tên tiểu đồng không thể quán xuyến được!
Lưu Thông nói:
- Xin Tổ sư gia cứ đi đi, để tôi giữ miếu cho.
Lỗ Tu Chơn tức thì xuống núi Bát Quái, vận chẩn cước phong trong chớp mắt đã đến nha môn phủ Thường Châu, bảo quan giữ cửa vào trong thông báo. Lúc đó Tế Điên đang nói chuyện với quan Tri phủ ở thư phòng bèn vội bảo người mời vào. Lỗ Tu Chơn theo quan chức bước vào. Tế Điên nói:
- Chân nhân mới đến hả?
- Hèn lâu mới gặp lại!
- Cố đại nhân, tôi xin giới thiệu với ngài: Đây là Khảm ly chân nhân Lỗ Tu Chơn ở núi Bát Quái.
Quan Tri phủ Cố Quốc Chương cùng lão đạo sĩ thi lễ nhau xong, Lỗ Tu Chơn nói với Tế Điên:
- Thánh tăng vừa rồi sai Lưu Diệu Thông đưa thư đến, những việc đó tôi đã biết rồi. Thánh tăng còn dặn điều gì không?
Tế Điên có tài "biết những gì chưa đến", nói:
- Hiện tại tiểu đồ đã bị Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong thâu vào trong Càn khôn tý ngọ hỗn ngươn bát rồi, chân nhân phải đi gấp đến đó giải cứu mới được. Nếu đi chậm, chắc tính mạng của tiểu đồ tiêu luôn quá!
Lỗ Tu Chơn lập tức cáo từ ra khỏi nha môn tri phủ vận chẩn cước phong đến cổng Từ Vân quán, miệng niệm "Vô lượng Phật" và nói:
- Cảm phiền các người vào trong báo lại là có Lỗ Tu Chơn ở núi Bát Quái đến thăm.
Tả môn đạo nhân vào bẩm báo, Thiệu Hoa Phong nói:
- Té ra là Lỗ Tu Chơn đã đến! trước đây khi ta ở núi Bát Quái, ông là thầy ta, bây giờ ta đã theo thầy khác rồi đâu còn là thầy trò nữa, với lại không bao lâu ta sẽ được giang sơn nước Đại Tống, lên ngôi cửu ngũ thì trước hết không luận về thầy trò mà phải lấy lễ vua tôi đãi mới được.
Mọi người có mặt đều nói:
- Tổ sư gia nói thiệt có lý!
Thiệu Hoa Phong nói:
- Hãy mời vào, ta không tiện đi ra tiếp rước ông ta, để cho ông ta tự đi vào đi!
Tả môn chân nhân Trần Bổn Lượng lập tức đi ra ngoài, nói:
- Tổ sư gia chúng tôi có lời mời vào!
Lỗ Tu Chơn đi thẳng vào trong đại điện, ngước nhìn lên thấy Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong đang ngồi yên trước mặt mình, hai bên có đủ cả đạo sĩ, tăng nhân, tục gia, đủ hàng cao thấp, mập gầy già trẻ, lớn bé lố nhố cả trăm người. Lỗ Tu Chơn bước lên đại điện, Thiệu Hoa Phong vẫn ngồi yên không rời tòa, chỉ ôm quyền nói:
- Chân nhân đến đó à? Mời ngồi vào một bên đây! Ông và tôi trước đây kể là thầy trò, bây giờ đây không bao lâu tôi sẽ thăng đại điện vị Ở ngôi cửu ngũ, trước hết phải luận lễ vua tôi là trọng. Hơn nữa, tôi đã bái Mã Đạo Huyền làm thầy rồi thì chúng ta không còn là thấy trò nữa.
Lỗ Tu Chơn cũng không tỏ sắc giận, ngồi xuống một bên, nói:
- Ta từ lâu đã có ý ngưỡng mộ Ông, nghe nói thanh thế của ông ở đây rất lớn quả không sai, ta đặc biệt đến thăm ông chớ không có việc gì khác.
- Tôi về sau day mặt về Nam bái tướng sẽ phong ông làm Hộ Quốc Tiên Sư.
- À ta nghe nói ông có một thứ bửu bối tên là Càn khôn tý ngọ hỗn ngươn bát, ông lấy ra cho ta xem thử. Ngày xưa nó là vật báu trấn quán của Tòng Âm quán trên núi Bát quái, nhưng ta chưa thử nghiệm lần nào. Ông đem ra cho ta xem thử thế lực của nó như thế nào. Ta không có ý gì khác đâu, ông khỏi phải lo.
Thiệu Hoa Phong nghĩ rằng đưa cho ông ta xem đâu có hề gì, bèn nói:
- Ông muốn xem cũng được, hiện giờ trong Hỗn ngươn bát có nhốt người đấy!
Lỗ Tu Chơn cố làm như không biết, hỏi:
- Nhốt ai vậy?

http://tieulun.hopto.org

- Nhốt tên đồ đệ của Tế Điên Hòa thượng. Nó là một tên yêu tinh, trong sáu giờ sẽ hóa thành máu mủ hết. Nó vô cớ đến đây đối địch với ta, đó là muốn tìm đến cái chết. Chân nhân muốn xem nhưng đừng có giở nắp, giở nắp nó sẽ chạy mất đấy.
- Để ta xem nó ra sao?
Thiệu Hoa Phong kêu:
- Đồng tử, hãy cầm Càn khôn tý ngọ hỗn ngươn bát ra đây.
Đồng tử đem Hỗn ngươn bát đến đưa cho Lỗ Tu Chơn. Lỗ Tu Chơn nhìn thấy, nói:
- Té ra là cái này, lại còn lấy bùa dán lên nữa! Như vầy có gì là đẹp đâu?
- Bên trong bát có tam muội chân hỏa, bất luận là yêu tinh nào hễ lọt vào trong đó chỉ trong sáu giờ là hóa thành máu mủ hết. Ngay như Tây phương La Hán lọt vào trong đó cũng bị đốt tan kim quang nữa là!
Nghe nói như vậy xong, Lỗ Tu Chơn mở nắp bát ra, từ bên trong một làn khói đen bay ra, Tiểu Ngộ Thiền đã nhảy ra mất. Thiệu Hoa Phong nói:
- Sao ông thả con yêu đó ra chi vậy?
- Tại ta vô ý nên con yêu quái tí tẹo đó mới lỏm ra chạy được. Chắc là nó không chết mới chạy ra dễ dàng như vậy. Chừng nào nó trở lại nữa chúng ta sẽ bắt có sao đâu!
Thiệu Hoa Phong nghe vậy đột nhiên nổi giận, nói:
- Hay cho Lỗ Tu Chơn, rõ ràng là ông do Tế Điên sai đến thả đồ đệ ra đây mà! Ông không nói giúp đỡ ta mà lại đi giúp kẻ ngoài. Hôm nay ông đã tới Từ Vân quán rồi thì đừng mong ta thả ông ra.
Lỗ Tu Chơn nói:
- Ông chớ đa nghi, ta đâu có quen biết Tế Điên Hòa thượng bao giờ!
Nói rồi đứng dậy bỏ đi ra ngoài. Thiệu Hoa Phong nói:
- Ông cầm bửu bối của ta đi đâu vậy?
Lỗ Tu Chơn không ngoái đầu lại, một mạch đi thẳng ra bên ngoài. Thiệu Hoa Phong lật đật bước xuống ghế chạy đuổi theo , ra tới ngoài cổng thì không còn thấy tung tích Lỗ Tu Chơn đâu nữa. Lỗ Tu Chơn đã mượn độn quang đi mất và luôn tiện thu hồi cả Càn khôn tý ngọ hỗn ngươn bát.
Thiệu Hoa Phong thấy Lỗ Tu chơn lấy mất bát báu của mình cũng đứng ngẩn ngơ một hồi. Mọi người chạy đuổi theo ra tới nơi, hỏi:
- Thưa Tổ sư gia, thế nào rồi?
- Hay cho Lỗ Tu Chơn gạt lấy mất bửu bối của ta.
- Chắc là Tế Điên sai ông ta đến đây mà!
Mọi người nói:
- Tổ sư gia bị mất đi bảo bối thật là bị bất hạnh, thảng như Tế Điên Hòa thượng đến thì sao địch lại ông ta?
- Đó là chuyện nhỏ thôi! Ta còn có mấy người bạn nữa. Ở Thánh giáo đường trên núi Vạn Hoa có Bát ma đều giỏi về học thuật bàng môn, muốn bắt Tế Điên Hòa thượng dễ như trở bàn tay không tốn chút hơi sức nào. Lại còn có Hoa diện như lai Pháp Hồng ở núi Lục dương nữa.
Mọi người nói:
- Tổ sư gia đi mời họ đi.
Thiệu Hoa Phong quay vào lập tức thăng tòa. Bỗng nhiên bên ngoài có Song câu hộ bối Trương Tam Lang đi thám dọ về bẩm báo, đem những việc tai nghe mắt thấy về tình hình bên ngoài thuật lại làm cho Thiệu Hoa Phong mày râu đều dựng ngược, tức tốc sai người đang đêm vào phủ Thường Châu hành thích.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 192

Hoàng Thiên Hóa hành thích bị bắt
Cố Quốc Chương điều binh tiễu giặc

Song câu hộ bối Trương Tam Lang gặp Thiệu Hoa Phong báo:
- Hiện tại phủ Thường Châu đang điều động quan binh định đến đánh phá Từ Vân quán, xin Tổ sư gia sớm chuẩn bị.
Thiệu Hoa Phong nghe báo tức giận càng hông, nói:
- Việc này do Tế Điên bày trò đây. Ai đi đến phủ Thường Châu giết quan Tri phủ và luôn cả Tế Điên, kể là một kỳ công đấy. Có ai dám đi không?
Mọi người nghe hỏi đều lấy mắt nhìn nhau, không ai dám ứng tiếng đáp. Thiệu Hoa Phong nói:
- Cả một đám người như vậy mà chẳng ai dám đi à?
Câu nói vừa xong thì ở bên ngoài có người ứng tiếng nói:
- Tổ sư gia đừng nóng vội! Việc này để tôi đi cho.
Thiệu Hoa Phong nhìn lại, người nói câu đó chính là Đô thiên đạo trưởng Hoàng Thiên Hóa, bèn nói:
- Hoàng đạo huynh có gan mật như vậy sao?
Hoàng Thiên Hóa nói:
- Đối với một việc nhỏ mọn này, không cứ một mình ta, tơ mảnh không thành sợi, cây lẻ không nên rừng, một người thì chết, hai người thì sống, có ai muốn đi cùng ta không?
Mọi người đều nín thinh nhìn nhau không trả lời.
Hoàng Thiên Hóa nói:
- Các vị đều sợ dao tránh kiếm, tham sống sợ chết phải không? Các vị đã không dám đi thì ta đi một mình vậy.
Thiệu Hoa Phong nói:
- Hoàng đạo huynh có đi thì để sơn nhân ta kính người ba chén rượu gọi là trợ gan anh hùng.
Hoàng Thiên Hóa nói:
- Tổ sư gia khỏi cần đãi rượu trước, đợi tôi lúc trở về lấy đầu của Tri phủ và Tế Điên rồi sẽ uống để hiển anh danh của tôi.
- Được, xin đạo huynh cứ đi! Chúng tôi dõi mắt theo sanh kỳ tiết kỳ, ngóng chờ tin đẹp. Cầu mong đạo huynh đến đó, cờ vung đắc thắng, mã đáo thành công!
Hoàng Thiên Hóa lập tức cáo từ hạ sơn, đi ngay đến phủ Thường Châu.
Sau khi Tế Điên nhờ Lỗ Tu Chơn đi cứu Tiểu Ngộ Thiền rồi, thì lát sau có người vào bẩm báo ngoài cửa có Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng, Hỏa nhãn giang trư Tôn Đắc Minh, Thủy dạ xoa Hàn Long, Lãng lý toản Hàn Khánh, bốn người xin ra mắt. Tế Điên bảo kêu họ vào. Bốn người vào đến thư phòng gặp Tế Điên, Tôn Đắc Lượng nói:
- Chúng tôi vâng lệnh Thánh tăng thẳng đến Từ Vân quán phá thuyền giặc, bốn chúng tôi bị tâm tánh cao ngạo định đi bắt Thiệu Hoa Phong không ngờ bị bắt vì yêu thuật của giặc. May nhờ thiếu sư phó Ngộ Thiền cứu chúng tôi ra khỏi nơi đầm rồng hang cọp đó và bảo trở về đây. Thánh tăng còn có việc gì dùng đến bốn anh em chúng tôi nữa không?
- Còn có một việc xin phiền mấy vị đây.
Tôn Đắc Lượng nói:
- Thánh tăng đã có lời dạy bảo, việc nào chúng tôi làm được, dù muôn chết cũng không từ.
- Ta có một cẩm nang. Ngươi hãy kề tai nghe ta dặn làm như vầy... như vầy... , cứ chiếu theo cẩm nang mà hành sự. Bốn người hãy đi ngay đến chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ nhé!
Bốn người gật đầu đáp ứng. Tế Điên kêu quan Tri phủ đưa 50 lạng bạc cho họ làm lộ phí. Bốn người cáo từ ra đi. Giây lát sau Tiểu Ngộ Thiền cũng về tới. Tế Điên nói:
- Ta không cho con đi mà con chẳng nghe lời.
Ngộ Thiền nói:
- Con không ngờ yêu đạo lợi hại như vậy. Nếu không nhờ Lỗ Tu Chơn đến cứu, chắc mạng con đi đứt quá!
- Ta ở đây không cần ngươi, ngươi hãy đi về bên chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ đi! Hãy kề tai nghe ta

http://tieulun.hopto.org

dặn như vầy... như vầy... Hãy nhớ kỹ trong lòng. Ta đã sai bọn Tôn Đắc Lượng bốn người đi rồi, sợ e họ làm không khéo.Con hãy đi đến đó đi, rồi rằm tháng sau hãy trở về, không được trái lời ta dặn.
Tiểu Ngộ Thiền gật đầu. Đương nói tới đó thì có người vào báo là Lỗ Tu Chơn đã về. Tế Điên cho người đi ra mời Lỗ Tu Chơn vào. Lỗ Tu Chơn nói:
- Việc Thánh tăng nhờ tôi đã làm xong. Thiếu sư phó đã về chưa?
- Đã về rồi. Tế Điên đáp.
Tiểu Ngộ Thiền bước tới đáp tạ Lỗ Tu Chơn về ơn cứu mạng. Tế Điên bảo:
- Ngộ Thiền, con hãy đi đi!
Ngộ Thiền cáo từ đi rồi, Tế Điên nói:
- Chắc còn phải nhờ chân nhân chịu nhiều mệt nhọc nữa đa!
Lỗ Tu Chơn nói:
- Thánh tăng có cần dùng gì tôi nữa chăng?
- Chân nhân tạm thời về núi nghỉ ngơi đã.
Lỗ Tu Chơn cáo từ ra về. Quan Tri phủ nói:
- Bạch Thánh tăng, thế giặc hiện giờ quá lớn, Thánh tăng nghĩ xem phải làm thế nào đây? Tôi đã hội Binh mã Đô giám, sai ông ta điều quan binh đi biện án rồi, không biết sự thể ra làm sao?
- Đại nhân không nên nóng vội, chầm chậm rồi sẽ tính.
Quan Tri phủ thấy trời đã tối, liền sai dọn tiệc rượu ở thư phòng bồi tiếp Tế Điên. Ăn uống cho đến quá canh hai, bỗng nhiên Tế Điên bắt rùng mình, bèn án linh quang rõ biết tất cả, miệng niệm "A di Đà Phật, thiện tai, thiện tai!".
Quan Tri phủ Cố Quốc Chương hỏi:
- Bạch Thánh tăng, việc gì thế?
- Không có chi, để ta hóa phép biến ra một trò vui cho lão gia xem nhé!
- Trò gì vậy? Cố Quốc Chương hỏi:
- Ta biến ra trò "Đất bằng bắt quỷ" cho lão gia xem.
Thực ra lúc đó Đô thiên đạo trưởng Hoàng Thiên Hóa đã đến từ nãy giờ. Lão đạo sĩ nằm mọp trên nóc nhà dò xét, nhìn xuống thấy một ông Hòa thượng kiếc, áo quần rách rưới quá cỡ, đầu tóc dài hơn hai tấc, mặt mày bùn đất tèm lem thấy mà ghê, coi chẳng giống ai! Hoàng Thiên Hóa nghĩ thầm: "Đây chính là Tế Điên tăng đây. Mình tưởng đâu ông ta cổ có ba đầu, vai mọc sáu tay, chân dài vai rộng, đi hỏng mặt đất chớ? Thiệt là nghe tên không bằng thấy mặt, thấy mặt chắc hơn nghe tên. Té ra là một ông thầy chùa ăn mày! Theo ta thấy đại khái ông ta chẳng có tài năng chi".
Trong bụng nghĩ như vậy bỗng nghe Tế Điên nói muốn biến ra một trò vui. Hoàng Thiên Hóa nghĩ thầm: "Mình cần gì phải đợi ông ta ngủ mới hành thích? Cứ nhảy ngay xuống rút dao ra chém chết ông ta là xong". Hoàng Thiên Hóa còn đương tính tới tính lui, chủ ý chưa định, thì Tế Điên ở trong nhà lấy tay chỉ một cái, miệng niệm: "Án ma ni bát mê hồng, án sắc lịnh hích!". Hoàng Thiên Hóa nghe phưởng phất như có người xô ông ta từ nóc nhà rớt đánh bịch xuống đất làm quan Tri phủ sợ dựng tóc gáy. Bọn thủ hạ hô "Có giặc", lập tức xô đến trói lão đạo sĩ lại dẫn vào phòng. Tế Điên la:
- Đồ chết tiệt kia, ông thiệt là lớn mật dữ đa! Đến đây làm gì? Hãy khai thiệt đi!
Hoàng Thiên Hóa nói:
- Được rồi, ta đã bị bọn mi bắt được, ta bảo cho mi biết, ta là Đô thiên đạo trưởng Hoàng Thiên Hóa vâng lịnh Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong đến đây trước là hành thích giết quan Tri phủ và Tế Điên, không ngờ bị bọn mi bắt được. Đây là sự thiệt, còn giết mổ hay làm gì mặc ý bọn mi.
Tế Điên nói:
- Đại nhân, trước hết sai người đóng trăn giam hắn vào ngục đã.
Quan Tri phủ lập tức sai thủ hạ đem Hoàng Thiên Hóa giam vào ngục. Ngay lúc đó bỗng có quan sai bẩm báo:
- Hôm nay có quan Binh mã Đô giám Lục đại nhân phái vị Thừa tín lang Dương Trung mang theo 100 quân ngồi trên hai chiếc thuyền nhỏ đến Từ Vân quán biện án. Không ngờ thuyền đến dưới Ngưu Đầu Phong bọn giặc bầy trận thế, tướng giặc là Tịnh giang thái tuế Châu Điện Minh đái lãnh vô số thủy binh lâu la đem đục xuống nước đục thủng một chiếc thuyền nhỏ. Thừa tín lang Dương lão gia bị chết trận, 100 quan binh bị chìm xuống nước chết hết 53 tên, trốn thoát trở về 47 tên, còn chiếc thuyền kia bị hư hại nặng.

http://tieulun.hopto.org

Quan Tri phủ Cố Quốc Chương nge báo cả kinh, nói:
- Có như vậy à? Bọn giặc dám chống cự với quan binh tình đồng phản nghịch. Từ Vân quán đúng là phản rồi! Bạch Thánh tăng, lão nhân gia có cao kiến gì không? Bản phủ định điều binh thuyền ở địa phương hội hợp cùng Binh mã Đô giám tiễu trừ bọn giặc, cầu xin Thánh tăng giúp đỡ phá Từ vân quán.
- Ta giúp đỡ phá thì cũng được. Nhưng theo ý ta thì phải điều động thủy binh chiến thuyền vì tặc nhân ở Ngưu Đầu Phong có thủy binh lâu lạ Các binh sĩ lục quân không quen thủy chiến, đem đi chỉ chết uổng mạng mà thôi. Hơn nữa, lão đạo sĩ có yêu thuật tà pháp, phải trang bị đội binh thụt ống đồng, tìm vật ô uế của phụ nữ, lại lấy máu chó mực, roi ngựa bạch mới có thể phá được yêu thuật của giặc.
Quan Tri phủ nói:
- Những thứ khác dễ kiếm, chỉ có nước dơ của phụ nữ khó tìm mà thôi.
- Dễ ợt! Chỉ cần có tiền là mua được tất! Đại nhân xuất ra 200 lượng bạc, cứ 10 lượng một ống, bảo thủ hạ mua 20 ống đem về đây.
Cố Quốc Chương gật đầu đồng ý bảo thủ hạ đem 200 lượng bạc đi muạ Quả nhiên có tiền đi mua thì có người bán, trong vòng hai ngày, hai mươi ống nước dơ của phụ nữ đã đem về đủ. Tế Điên bảo Cố Quốc Chương ra lệnh cho Binh mã Đô giám Lục Trung điều động 1.000 thủy quân giỏi chinh chiến và 20 chiến thuyền. Tế Điên dạy cho quan binh thụt ống đồng, cứ hai người khiêng một ống đồng, hai người cầm khí giới theo ủng hộ, hai người cầm ống thụt, một người cầm cờ lệnh, tất cả bảy người thành một phân đội. Tế Điên diễn tập cho đội binh thụt ống đồng xong. Ngày kia binh thuyền tập hợp đầy đủ. Tế Điên cùng quan Tri phủ Cố Quốc Chương, Binh mã Đô giám Lục Trung đái lãnh Lôi Minh, Trần Lượng, 200 khoái thủ nha môn, cộng tất cả 1.200 người lên chiến thuyền giương cờ thẳng đến Ngưu Đầu Phong. Tế Điên dặn bảo sai những binh lính giỏi nghề lặn lội phải bảo hộ đáy thuyền trước. Binh thuyền đến Ngưu Đầu Phong còn cách không xa thì thấy ở Ngưu Đầu Phong ba tiếng pháo nổ, trống đánh vang trời, chiến thuyền của giặc dàn hàng ngang xông tới.
Nguyên trước đó đã có người báo cho Thủy sư doanh trại hay Trấn nam phương Ngũ phương thái tuế Tôn Khuê đang nói chuyện trong trướng với Tịnh giang thái tuế Châu Điện Minh. Châu Điện Minh nói:
- Tôn đại ca, mấy hôm nay không nghe tin tức gì thêm. Trước đây Ngũ lộ đô đốc thôi bài Song câu hộ bối Trương Tam Lang trở về báo rằng phủ Thường Châu muốn đánh Từ Vân quán. Hôm nọ có hai chiếc thuyền nhỏ trên chở 180 quân binh và một viên quan võ nhỏ đến đây bị chúng tôi đục thủng một chiếc thuyền, làm bị thương mấy chục tên. Tôi nghĩ chắc phủ Thường Châu không bỏ qua chuyện này đâu. Chắc là quan binh sẽ đến nữa, Tổ sư gia dặn chúng ta phải đề phòng cẩn thận không nên lơ là. Không dè mấy hôm nay lại êm ru, thiệt khiến người khó lường.
Trấn nam phương Ngũ phương thái tuế Tôn Khuê nói:
- Hiền đệ thấy tương lai như thế nào? Tổ sư gia chúng ta có nên sự nghiệp không?
- Theo tôi thấy, Tổ sư gia thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên, lại còn mấy vị chân nhân nữa đều là những bực tinh thông pháp thuật, quan binh có đến đây chỉ là chết uổng mạng mà thôi.
- Ta nghĩ quan binh mấy hôm nay không động tĩnh, chắc là có duyên cớ chi đây. Nếu đến thì không tốt, tốt nhất là không đến.
Đương nói tới đó, bỗng từ bên ngoài có người bước vào bẩm báo:
- Hiện có 20 binh thuyền của phủ Thường Châu trên có quan binh vô số, đao thương như rừng nhắm hướng Ngươn Đầu Phong thẳng đến, còn cách không xa, xin Đô đốc sớm chuẩn bị.
Tôn Khuê nói:
- Mi thấy thế nào?
Nói xong sắp sửa đội ngũ, nổi lên một hồi thanh la, sắp đội ngũ chỉnh tề, binh thuyền xông ra Ngươn Đầu Phong, muốn cùng quan binh tử chiến.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 193

Lôi, Trần ra sức giết thủy khấu
Yêu đạo thi pháp đánh quan binh

Ngũ phương thái tuế Tôn Khuê nghe báo có quan binh tiến đánh Ngọa Ngưu Ky, lập tức phân phối thủ hạ thủy binh lâu la, điều động đội ngũ lên 50 chiến thuyền dàn thành hàng ngang, giong cờ phất phới. Ngay chính giữa, một cột cờ lớn cao hơn ba trượng, trên đầu cột tròn, hình một con nhạn lửa đang vỗ cánh, dây chằng hình rít buộc những linh đồng lắc lư loong coong theo gió. Lá cờ trắng chữ đen rành rành bốn chữ "Tam quân Tư lệnh'. Ngay chính giữa cờ chễm chệ một chữ "Tôn" thật lớn, phía sau một chữ "soái" lồ lộ. Tôn Khuê tay cầm câu liêm thương ba nhánh, đầu đội mũ da cá rẽ nước có niềng nhật nguyệt, áo quần lội nước bằng vải dầu, mặt như ngịc tía, trong tía hửng hồng, mày to mắt lớn, dưới cằm một bộ râu quai nón hoa râm lòa xòa trước ngực, thiệt là oai phong lẫm lẫm, tướng mạo đường đường. Trên thuyền quan quân đối diện, đội ngũ chỉnh tề, ngay chính giữa một cây cờ lớn trên đề chữ "Lục" thật tọ Phía sau là quan Tri phủ Cố Quốc Chương, phía trước là ông Hòa thượng kiếc. Ngũ phương thái tuế hỏi thủ hạ:

- Có ai tới trước bắt lấy quan Tri phủ Cố Quốc Chương kết thúc tánh mạng hắn cho ta không?

Nói chưa xong, ở bên ngoài có người ứng tiếng:

- Để tôi đi cho!

Tôn Khuê nhìn lại, người ấy chính là Phiên lãng quỷ Vương Liên, trong tay cầm cây câu liêm thương ba nghạnh, nhảy ra trước thuyền. Vương Liên đứng trước mũi thuyền nói to:

- Tên tiểu bối nào muốn chết ra đây!

Binh mã Đô giám Lục Trung nhìn thấy tên giặc này mình cao tám thước, tam đình nở rộng, trên đầu đội mũ da cá rẽ nước có vòng nhật nguyệt, mình mặc bộ áo quần lội nước bằng vải dầu, mặt như thoa dầu, cặp chân mày kiếm trên đôi mắt ba góc, chiếc mũi chim ưng nối liền với vầng trán đầy vết nhăn, hung tựa ôn thần, mạnh như thái tuế, với cây câu liêm thương ba nghạnh trên tay, Lục Trung hỏi:

- Các ngươi ai ra trước bắt tên giặc này lập công đầu coi nào?

Vị Thừa tín võ công lang tên là Vương Văn Ngọc ở kế bên nói:

- Đại nhân không cần ra sức, để ti chức ra cho.

Vương Văn Ngọc vừa định rút dao nhảy ra thì Tế Điên nói:

- Khoan đã! Những tên giặc này là hạng giang dương đại đạo, võ nghệ xuất chúng, bản lãnh cao cường, Vương lão gia đi ra cũng chưa chắc bắt được chúng đâu, còn e có điều thất thố nữa.

Lục Trung nói:

- Theo ý Thánh tăng thì phải làm sao? Bọn giặc này dám đường đường đánh trống, chánh chánh giong cờ chống cự quan binh, để vậy được à?

Tế Điên nói:

- Trần Lượng, con hãy đi ra kết thúc tính mạng của tên giặc này để phấn khởi lòng quân.

Thánh thủ bạch viên tuân lệnh, lập tức rút đơn đao bước ra trước thuyền. Phiên lãng quỷ Vương Liên đang dương dương đắc ý, bỗng thấy từ trong đội quân bước ra một người mình cao bảy thước, lưng nhỏ vai hẹp, đầu đội khăn tráng sĩ sáu múi màu thúy lam, phía trước có hình lá tì cô, bên mái tóc giắt một đóa hoa Thủ Chánh Giới Dâm, mình mặc tiễn tụ bào, lưng buộc dây loan đái, đi giày đế mỏng, mặt đẹp như ngọc, mày to mắt lớn, tay cầm cương đao bước ra trước đầu thuyền. Vương Liên cầm câu liêm thương điểm điểm, hỏi:

- Tên tiểu bối mới đến kia là ai? Mi dám đến chịu chết hử?

- Mi muốn hỏi đại thái gia à? Ta họ Trần tên Lượng, trác hiệu là Thánh thủ bạch viên đây. Còn mi là ai?

- Ta họ Vương tên Liên , trác hiệu Phiên lãng quỷ đây, Mi biết ta lợi hại còn bước ra đây. Bộ hết muốn sống hả?

Trần Lượng cười hà hà, nói:

- Bọn phản nghịch vô tri tụi bây thiệt là mê muội quá lắm. Nước Đại Tống từ khi trị quốc đến nay Quân vương đúng phép nhà vui vẻ, thiên hạ vô tư khắp chốn đồng. Các người đều là dân nước Tống, chẳng giữ phận mình, nghe tin theo lời yêu ma hoặc chúng của yêu đạo, hiệp bầy vầy đảng,

http://tieulun.hopto.org

phản loạn quốc gia! Hoàng thượng bớt hình phạt, giảm thuế má, mùa màng sung túc, muôn dân ấm no, quân chánh thần trung, có bao giờ hiếp đáp chúng bây đâu? Vô cớ các ngươi giết hại sinh linh, tàn độc bách tính, trên làm cho trời giận, dưới gây cho người hờn. Loạn thần tặc tử như các ngươi ai mà không muốn tru diệt! Ngươi há không biết một ngày làm giặc, mang tiếng suốt đời. Trên thì hại cha hại mẹ, dưới thì hại vợ hại con. Bị quan bắt cầm tù, cuốc mả ba đời, họa diệt chín họ, chết rồi để tiếng xấu nghìn năm. Các ngươi nếu biết thời vụ kéo nhau ra quy hàng thì quan Tri phủ đây vì đức hiếu sinh tha cho khỏi chết. Còn như ngang ngược chống đối, thì cả Từ Vân quán như hòn đạn bé xíu, thủ hạ thống lãng chẳng qua là sức kiến tạo của đạo quân ô hợp làm sao cản được sức mạnh sấm sét của cây ngã đá lăn. Hiện tại Giám đô Tri phủ thống lãnh thiên binh đến đây, các ngươi hãy mau mau quy hàng để khỏi chết uổng!
Vương Liên nghe nói thế, khí uất tận cổ, gầm lên như sấm, nói:
- Tiểu tử đừng có phách lối! Ngươi há không biết thiên hạ là thiên hạ của mọi người, đâu phải của riêng ai! Người có đức thì giữ được, không đức thì mất đi là lẽ thường. Thắng làm vua, thua làm giặc, chó sủa vua Nghiêu, ai có chủ nấy! Để xem ngươi có bao nhiêu tài năng cho biết.
Trần Lượng nghe nói tức giận cành hông, hươ đao nhắm ngay đầu kẻ địch chém xuống. Vương Liên lập tức vũ động cây liêm thương chống đỡ. Trần Lượng sử đao nhắm ngay tim đâm tới. Vương Liên tràn mình né khỏi, bước lên nghênh chiến. Hai người thi thố tài năng, động thủ trước mũi thuyền. Trần Lượng nghĩ: "Hôm nay trước mặt quan Tri phủ Cố Quốc Chương và cả ngàn quan binh, mình phải ra sức hiển lộng thần oai lập công đầu mới được".
Hai người đánh nhau bất phân thắng bại, bỗng Trần Lượng biến đổi nhiều chiêu thức, mỗi nhát dao một trầm trọng độc hiểm thêm, đối phương lần lần chỉ có người nói lớn:
- Có ta đến đây!
Nói rồi xách câu liêm quảy nhảy ra trước thuyền, định tiếp tay với Vương Liên. Bên này Lôi Minh nhìn thấy tên giặc mới ra gương mặt vàng ệch, lông mày ngắn trên đôi mắt lé. Tên này đầu cũng đội mũ da cá rẽ trước có niềng nhật nguyệt, mình mặc bộ đồ lội nước. Lôi Minh rút dao cầm tay hét lớn:
- Hay cho tên tù này! Tính hai chọi một hử? Ta đến bắt ngươi đây!
Tên giặc nhìn thấy Lôi Minh hàm râu quai nón đỏ càng làm nổi bật gương mặt xanh chàm. Mắt có con ngươi đôi, càng thêm dễ sợ. Tên giặc không nghĩ tới việc giúp Vương Liên nữa, quay câu liêm quảy lại, hỏi:
- Ngươi mới đến là ai?
Lôi Minh đáp:
- Đại thái gia nhà ngươi họ Lôi tên Minh, người ta gọi là Phong lý vân yên đây. Còn tiểu tử mi họ tên gì? Lôi đại thái gia không bao giờ giết loài quỷ vô danh đâu!
- Mi muốn hỏi ư? Đại thái gia tên là Hồ Phương, người ta xưng là Phá lãng quỷ đây.
- Tiểu tử mi là quỷ, hôm nay đại thái gia cho mi làm quỷ thiệt!
Nói rồi hươ đao nhắm ngay đầu kẻ địch chém tới, Hồ Phương lật đật dùng câu liêm quảy đón đỡ, luận về tài năng thì Lôi Minh, Trần Lượng hơn họ gấp trăm lần, bọn Hồ Phương đâu có thể là đối thũ! Đấu được bốn, năm hiệp, Hồ Phương bị Lôi Minh một dao ngay yết hầu té xuống nước mất tăm. Phiên lãng quỷ Vương Liên thấy Hồ Phương bị giết chết, trong lòng hoảng sợ tay chân luống cuống, bị Trần lượng một đao, kết thúc tánh mạng. Ngũ phương thái tuế Tôn Khuê thấy hai vien tướng thủ hạ bị giết về tay Lôi Minh, Trần Lượng, nổi giận la hét om sòm, lệnh kỳ trong tay phất lên, tức thì 50 tên lâu la chuyên lội nước, cầm đục nhẩy xuống nước định đục thủng đáy thuyền quan binh, nào ngờ Tế Điên đã sớm dự phòng, dưới đáy thuyền đã có sẵn 100 thủy binh, chuyên đánh dưới nước canh giữ. Mỗi người cầm binh khí giữ đáy thuyền, dùng thương đâm ngay Đến tên nào đâm ngay tên đó. Ngũ phương thái tuế Tôn Khuê nhìn thấy mặt nước sôi cuộn, tử thi trồi lên, mang theo màu đỏ của máu, đại khái biết chắc là sự tình không như ý, liền cầm cây nga mi trích bằng thuần thép xông tới trước mũi thuyền, nhắm ngay tim Lôi Minh đâm tới. Lôi Minh lật đật quay đao đón đỡ. Trần Lượng vừa muốn tiếp tay với Lôi Minh, thì bên kia Tịnh giang thái tuế Châu Điện minh múa đao cản lại. Bốn người đánh nhau xây quần giống như đèn kéo quân thiệt là kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài.
Bốn người không phân cao thấp đánh vùi một trận, Tế Điên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Lục đại nhân, ngài hãy truyền lệnh cho quan binh nhất tề tiến lên đi!
Lục Trung lúc đó mới phất cờ lệnh. Những quan binh này đều luyện tập đã lâu, đội ngũ thật chỉnh tề, theo cờ lệnh hô lên một tiếng, đều rút binh khí xông lên trước. Quân giặc tuy nhiều, nhưng đội ngũ tạp loạn, những tên giặc này đều là những bọn du dân không nghề nghiệp, lại không được luyện tập nhiều, có việc gì thì cũng theo thế cáo mượn oai hùm đánh thắng chớ không đánh lui. Quân giặc đông người xếp thành một vòng tròn thương đao múa lộn xộn, tuy đông nhưng dễ loạn. Trong chớp mắt họ bị giết bị thương mấy chục người. Hạ đội thấy tiền đội bị sát thương bèn sanh loạn, có người nhảy xuống sông, cũng có người biết lội nhảy xuống nước trốn. Trấn nam phương Ngũ phương thái tuế Tôn Khuê và Tịnh giang thái tuế Châu Điện Minh thấy sự việc diễn ra bất ổn, Tôn Khuê nói:
- Chữ Hợp ơi! Gió lớn rồi, mau "theo nước chảy" đi!
Châu Điện Minh nghĩ rằng: "Đã đến nước này, địch không lại phải chạy trốn thôi". Nghĩ rồi chém trần Lượng một thế hư chiêu, rồi quay đầu nhảy xuống nước mất tăm. Tôn Khuê cũng nhảy xuống nước trốn mất. Lôi Minh, Trần Lượng không biết lội. Thấy kẻ địch nhảy xuống nước trốn rồi, bèn trở lại bản đội. Trong chớp mắt, bọn giặc chạy tứ tán, các chiến thuyền đều bị quan binh cướp lấy. Tế Điên bảo cho thuyền tiến vào cửa núi, cập thuyền bên sườn núi. Lụa Trung đái lãnh quân xuống thuyền, sắp sửa lên núi thì nghe trên núi thanh la vang dội. Mọi người ngước nhìn lên thấy từ trong Từ vân quán đi ra cả trăm lão đạo sĩ.
Nguyên Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong đang ở thăng tòa đại điện bỗng có tiểu đầu mục ở Ngưu Đầu Phong chạy đến báo:
- Bẩm Tổ sư gia, không xong rồi! Hiện nay quan Tri phủ Thường Châu đái lãnh vô số binh mã ngồi trên 20 chiếc thuyền thẳng vào cửa đang đánh nhau với Thủy quân đô đốc Tôn Khuệ Xin Tổ sư gia sớm dự phòng.
Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong nghe báo đùng đùng nổi giận, nói:
- Các vị chân nhân hãy theo ta xuống núi cùng bọn họ tử chiến một phen!
Các vị đại sĩ dương dương đắc ý, mỗi người tay cầm bửu kiếm kéo nhau xuống núi. Họ ra khỏi Từ Vân quán thì quan quân đã bắt đầu kéo lên núi. Thiệu Hoa Phong nói:
- Được, tụi vô tri lớn mật dám đâm đầu vào chỗ chết. Để sơn nhân kết thúc tánh mạng của chúng cho rồi.
Nói chưa dứt lời thì Thất tinh chân nhân Lưu Nguyên Tố đứng một bên nói:
- Tổ sư gia tạm bớt cơn lôi đình, sá gì bọn vô danh tiểu tốt ấy mà Tổ sư gia phải thân hành đối địch. Để tôi bắt chúng dễ như bỡn!
Nói xong Lưu Nguyên Tố miệng niệm chú lâm râm, đoạn hô "Sắc lịnh", tức thì bỗng nhiên nổi lên một trận cuồng phong, cát bay đá chạy nhắm về phía quan binh. Thiệt là thiên hôn địa ám. Quan binh mở mắt không ra vội kêu lên;
- Không xong rồi! Yêu thuật tà pháp dữ quá! Tế Công mau đến đây!
Tế Điên cười hề hề...

http://tieulun.hopto.org

Hồi 194

Binh thụt ống dương oai phá yêu thuật
Tế trưởng lão mạo hiểm bắt tặc nhân

Nghe quan binh bị trận cuồng phong yêu thuật mở mắt không ra kêu cứu, Tế Điên lập tức miệng niệm lục tự chân ngôn "Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hích!", lấy tay chỉ một cái, gió liền ngưng ngay Thất tinh chân nhân dòm lại thấy một ông Hòa thượng kiếc, sợ quá quay đầu chạy lộn về. Bát quái chân nhân Tạ thiên Cơ la lên:
- Vô lượng Phật, hiền đệ tránh qua một bên, để ta bắt nó.
Nói rồi đưa tay rúy kiếm xông tới trước, nói:
- Kẻ mới tới đó có phải là Tế Điên không?
- Chính ta là Tế Điên đây.
- Mi không biết Tổ sư gia của mi lợi hại à? Nếu mi thức thời thì hãy quỳ xuống dập đầu kêu ta ba tiếng "Tổ sư gia", sơn nhân ta lấy một phần đức hiếu sinh, tha cho khỏi chết! Nếu không, ta sẽ kết thúc tính mạng mi đấy.
- Hay cho lão đạo lộn sòng kia! Mi dập đầu lạy và gọi Hòa thượng ta ba tiếng "Tổ tông gia", ta cũng không tha cho mi nữa là!
Bát quái chân nhân Tạ Thiên Cơ thấy Tế Điên là một kẻ phàm phu tục tử, ông ta làm sao thấy được chân tướng, vì Tế Điên đã che mất Phật quang, linh quang, kim quang rồi. Lão đạo sĩ hươi kiếm nhắm ngay Tế Điên chém xuống. Tế Điên né qua vói tay kéo lão đạo sĩ một cái, ông ta quày kiếm chém một nhát nhưng không trúng. Tế Điên lúc kéo, lúc xô, lúc đẩy. Lão đạo sĩ tức quá, miệng niệm lâm râm, tức thì một trận quái phong nổi lên, từ trên hư không vô số độc xà quái mãng thỏ nai hồ ly đổ xô về phía quan binh giương nanh múa vút chực cắn làm cho quan binh sợ hãi lật đật tháo lui. Tế Điên lấy tay chỉ, miệng niệm lục tự chân ngôn "Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hích!". Lập tức từ trong tay phóng ra một luồng hào quang, những con vật kinh khiếp ấy đều hiện nguyên hình bằng giấy rơi lả tả xuống đất.
Bát quái nhân thấy sự tình bất ổn, vội chạy ngược về, nói:
- Thưa Tổ sư gia, bọn tôi pháp lực qúa kém, địch không lại Hòa thượng, xin Tổ sư gia triển khai giúp pháp thuật ra bắt Hòa thượng đi!
Thiệu Hoa Phong thấy vậy, gầm lên một tiếng, rút bửu kiếm bước ra tới trước, hét:
- Hay cho Tế Điên, sơn nhân ta cùng mi xưa kia không oán, gần đây không cừu, mi vô cớ lại đối địch với tạ Hôm nay Tổ sư gia sẽ bắt mi băm thành trăm khúc mới hả được cái giận của ta.
- Hay cho đồ nghiệt súc, mi có phải là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong không?
- Ta chính là Tổ sư gia của mi đây.
- Chính ta muốn bắt mi đây! Mi là người xuất gia đáng lẽ phải thờ vua giữ phận, vượt ngoài ba cõi, chẳng ở trong ngũ hành, một trần không nhiễm, vạn lự đều không, quét đất chẳng nỡ hại mạng trùng dế, che đèn để khỏi uổng mạng phi ngạ Đáng nhẽ phải trừ tham sân ác dục, mi lại vô cớ dùng lời yêu ma gạt chúng, sát hại sinh linh, chiêu tập giang dương đại đạo chốn lục lâm, bán hương xông thuốc mê, di hại bốn phương, sai người đi khắp nơi bắt cóc, làm bại hoại gái nhà lành, phân ly gia đình cốt nhục, trên thì trời giận, dưới thì người hờn. Trời làm tai nghiệt có thể tránh được, chính mình gây ngược ắt khó sống còn! Hòa thượng ta đâu muốn xen vào việc đời, chỉ vì mi độc ác cùng cực. Diệt ác tức là tu thiện niệm, Hòa thượng ta mới đến đây trừ khử kẻ tội ác đầy trời, chấp mê không bỏ, cưỡng dục hoành hành như mi.
Lão đạo sĩ nghe nói giận đến ứa gan, mắt long sòng sọc, rút bửu kiếm nhắm ngay đầu Tế Điên chém xuống. Tế Điên tràn mình thánh khỏi, chạy loanh quanh thoạt trước thoạt sau. Tế Điên thân thể linh hoạt, lão đạo sĩ chém mãi không trúng, giận quá nhảy sang một bên, nói:
- Hay cho Tế Điên, mi chọc ta tức chết đi thôi! Để sơn nhân dùng bửu bối bắt mi.
- Mi cứ đem bửu bối ra cho ta xem!
Lão đạo sĩ móc từ sau lưng ra một cái hồ lô, bên trong có 500 âm hồn của những người chưa tới số mà trước đây các lão đạo sĩ luyện bách cốt nhân ma hại người bắt về. Hôm nay lão đạo gấp quá, trong miệng niệm chú lâm râm, giở nắp hồ lô, thả 500 âm binh ra. Tức thời thiên hôn địa ám, mặt trời không ánh sáng, quỷ khóc thần kêu, áp về phía quan binh. Tế Điên lật đật bảo quan binh đưa

http://tieulun.hopto.org

đội thụt ống đồng đến. Quan binh lập tức sử dụng ống thụt đồng. Nước dơ thụt ra phá hết tà thuật, trong chớp mắt âm binh tứ tán hóa làm tro bay Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong thấy Tế Điên phá mất Âm binh trận của mình, tức thì cả kinh định niệm chú giữ lại. Tế Điên lại kêu quan binh thụt ngay nước dơ về phía các đạo sĩ. Cả mình dính đầy nước dơ, các đạo sĩ niệm chú không còn linh nghiệm nữa, vội kêu lên:
- Tổ sư gia ơi, không xong rồi!
Thiệu Hoa Phong hô:
- Hãy chạy theo ta!
Các đạo sĩ quay đầu rùng rùng chạy về Từ vân quán. Tế Điên hô:
- Đuổi theo!
Quan binh tức thời đuổi thẳng đến ngoài cửa Từ Vân quán. Tế Điên dặn các quan binh vây chặt ba phía Đông Tây Nam. Lục Trung truyền lệnh vây miếu, nhưng quan binh dù có hơn ngàn người mà địa thế Từ vân quán quá rộng, binh sĩ không thể vây giáp được, đành phải đóng ở phía trước. Tế Điên nói:
- Lục đại nhân, Cố đại nhân, hãy theo tôi vào miếu.
Hai vị đái lãnh bọn thân tùng tiến vài miếu xem. Miếu này chánh Bắc là năm gian đại điện, có nguyệt đài, hai bên đều có phối điện, ở hai bên đại điện có hai cái đình bát giác, bên trong có hình dáng giống như hai miệng giếng. Tế Điên vào cái đình phía Đông đi xuống để xem thử, mọi người nói:
- Chắc chắn là bọn yêu đạo chạy trốn từ giếng này, có thể là địa đạo cũng nên.
Nói chưa dứt lời thì thấy từ trong miệng giếng thò ra một cánh tay lớn độ 5, 6 thước, cánh tay lông lá đen sì đưa ra chộp óc Tế Điên. Kế nghe Tế Điên la:
- Mi muốn đòi mạng Hòa thượng ta hả?
Cánh tay ấy nắm kéo Hòa thượng lôi tuột xuống giếng. Tri phủ Cố Quốc Chương và mọi người sợ mất hồn, nói:
- Bậy bạ thiệt! Chắc phen này Tế Điên tiêu rồi!
Lúc đó bọn Lôi Minh, Trần Lượng thấy vậy không khác nào muôn dao xẻ lòng, giáo đâm ngũ tạng, loạn tiễn nát tim. Lôi Minh vốn là người trực tính trung hậu, nghĩ thầm: "Sư phó đối với bọn mình ơn dày như núi, mấy lần cứu tánh mạng bọn ta, bây giờ bị bàn tay lớn bắt lôi vào trong giếng, không biết sống chết ra sao, cái mạng của ta đây không cần gì nữa, phải nhảy xuống xem bên trong sự tình thế nào cho biết?"
Lôi Minh nghĩ rồi cất bước chạy vào đình, co giò nhảy xuống giếng. Trần Lượng nhìn thấy vội chạy tới níu không kịp, trong lòng buồn bã tự nghĩ: "Nhị ca đã nhảy xuống rồi! Trên đời này ai cũng biết hễ có Lôi Minh là có Trần Lượng, hễ có Trần Lượng là có Lôi Minh. Hai ta sống cùng ở một nơi, chết xuống cùng làm quỷ một chỗ".
Nghĩ rồi chạy tới trước. Quan Tri phủ Cố Quốc Chương cố ngăn lại, chưa kịp nói ra đã thấy Trần Lượng chạy đi trước. Cố Quốc Chương tự nghĩ: "Tế Điên, Lôi Minh, Trần Lượng đại khái chắc là tiêu mạng rồi. Nếu lão đạo sĩ đi ra nữa thì ai đối địch đây?".
Quan binh lúc đó không ai còn lòng dạ nào chiến đấu nữa. Cố Quốc Chương tự nghĩ: "Phận làm con phải hết lòng hiếu thảo, làm quan phải một dạ trung lương; đã thọ bổng lộc của quốc gia lý ưng phải báo đền ơn vua, đem thân đền nợ nước, vì quan chức mà quên mình, chi bằng ta cũng nhảy xuống, một khi chết rồi muôn sự kể như không!".
Đang nghĩ tới đó thì bên đại điện có tiếng hô lớn:
- Vô lượng Phật! Thiện tai! thiện tai! Bọn bay: "Thiên đường có nẻo không tìm tới, Địa ngục kín bưng cứ lủi vào!".
Các quan binh ngước đầu dòm lên thì thấy từ phía sau đi ra một lão đạo sĩ đầu đội khăn đạo sĩ cửu lương bằng đoạn xanh, mình mặc đạo bào bằng đoạn màu lam, khắp áo thêu hình bát quái: Càn tam liên, Khôn lục đoạn, Ly trung hư, Khảm trung mãn... , giữa bát quái là Thái cực đồ. Vị này mặt đỏ tía, mày hung mắt ác làm cho quan quân nhìn thấy sợ đến hồn bất phụ thể.
Lão đạo sĩ này ở đâu xuất hiện thế?
Nguyên Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong và các yêu đạo bị đội quân ống đồng thụt nước dơ vào mình lật đật chạy ra phía sau. Thiệu Hoa Phong nói:

http://tieulun.hopto.org

- Cái này là không được rồi! Hay cho Tế Điên! Dám thi triển kế độc hại này phá mất pháp thuật của tạ Các vị cùng ta tắm rửa sạch sẽ rồi tính. Sơn nhân đâu để cho Tế Điên làm mưa làm gió như vậy được?
Mọi người vội vàng chạy đi tắm rửa sạch sẽ. Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong nói:
- Các vị, ai đi thám dọ tình hình thử xem?
Càn pháp chân nhân Triệu Vĩnh Minh nói:
- Để tôi đi cho.
Thiệu Hoa Phong nói:
- Ông kề tai tôi dặn: làm như vầy, như vầy...
Triệu Vĩnh Minh gật đầu ưng thuận và hỏi:
- Có ai chịu đi thám dọ với tôi không?
- Để tôi đi với! Hắc hổ chân nhân Lục Thiên Lâm kế bên bước ra xin đi.
Lập tức hai người bước ra ngoài. Vừa đến lớp cửa thứ hai, có hai tùng nhân hỏi:
- Chân nhân đi đâu vậy? Vừa rồi Hòa thượng bị bàn tay bắt xuống đây rồi, cả hai tên họ Lôi họ Trần cũng nhảy xuống giếng trong đình nốt!
Lục Thiên Lâm nghe nói, bảo:
- Thế thì buồn cười thật! Để ta đến xem thử.
Lão đạo sĩ vừa mới bước ra ngoài đứng ở đại điện nhìn ra. Không bao lâu, từ trong giếng văng ra một cánh tay máu còn chảy ròng ròng, rõ ràng là mới bị chặt. Lão đạo sĩ ở chánh điện nhìn thấy rõ ràng bèn vỗ tay cười lớn. Binh mã Đô giám Lục Trung và Tri phủ Cố Quốc Chương cũng đều thấy rõ, sợ đền xanh cả mặt. Tri phủ cố Quốc Chương nói:
- Chắc là không xong rồi! Đại khái Tế Công bị bọn giặc hại rồi, chúng chặt cánh tay quăng lên đó.
Binh mã Đô giám Lục đại nhân nói:
- Cố đại nhân xem lại đi! Cánh tay đó không phải của Tế Công đâu.
- Quan Đô giám làm sao biết được?
- Nếu là cánh tay của Tế Công tất phải có bùn đất, mà nước da đâu có trắng trẻo như vậy.
Cố Quốc Chương nghĩ lại cũng có lý bèn nói:
- Nếu không phải của Tế Công thì chắc là của Lôi Minh, Trần Lượng! Đáng tiếc hai vị anh hùng hiệp nghĩa, một là không vì danh, hai là không vì lợi, trong một sớm bị chết về tay yêu đạo!
Đương lúc than thở bỗng thấy trong giếng quăng ra một cái một cái đùi lớn, cũng còn máu tươi chảy ròng ròng, trông phát khiếp! Lão đạo Hắc hổ chân nhân Lục Thiên Lâm nhìn hồi lâu, bỗng cất tiếng cười như điên, nói:
- Hay cho tên Tri phủ lớn mật này, dám đút đầu vào đây chịu chết chớ! Sơn nhân ta hôm nay kết thúc tánh mạng cả bọn bây cho rồi!
Nói rồi lão đạo sĩ rút kiếm xông ra trước, trong miệng niệm chú lâm râm. Cố Quốc Chương nhìn thấy sự tình không ổn, lật đật thét gọi:
- Các ngươi mau thụt ống đồng...
Câu nói chưa xong thì nghe ở cửa nghách phía Tây có tiếng nói lớn:
- Eo ôi, A Di Đà Phật! Hay cho tên nghiệt súc, lại dám đến đây tác quái hưng yêu hử? Để ta đến bắt ngươi đây!
Quan binh ngước đầu nhìn xem thì thấy Tế Điên thất tha thất thưởng, bước thấp bước cao đi ra trước đại điện. Mọi người ngạc nhiên há hốc mồm, chẳng biết La Hán gia từ đâu tới...

http://tieulun.hopto.org

Hồi 195

Tế Công mang binh vây Từ Vân quán
Yêu đạo dẫn quân giặc vượt Trường giang

Hắc hổ chân nhân Lục Thiên lâm vừa định niệm chú đối địch với quân binh, lại thấy Tế Điên đi tới. Lão đạo sĩ sợ quá quay đầu bỏ chạy. Chạy đến phía sau xem lại thì Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong và mọi người đâu mất cả. Lục Thiên Lâm nghĩ thầm: "Điệu này hỏng bét! Ai nấy mượn mình làm tấm bia để họ trốn mất, ta cũng chuồn luôn mới xong! Sợi chiết không thành dây, cây lẻ không nên rừng! Còn lại một mình ta thì làm gì được?".
Lão đạo sĩ lật đật chạy về phía Ngưu Bối Đà ở hậu sơn để trốn.
Xích phát ling quang Thiệu Hoa Phong đi đâu?
Nguyên mọi người cùng thương nghị, thấy việc đã không ổn. Đại khái hôm nay Từ Vân quán không thể giữ được rồi. Thiệu Hoa Phong nghiến răng nghĩ thầm: "Tế Điên Hòa thượng vô cớ đối địch ta, làm cho tòa miếu này giống như tường đồng vách sắt bị hủy hoại, khiến cho ta lên trời không chốn, xuống đất không nơi". Thiệu Hoa Phong nói:
- Các vị, hiện tại Tế Điên Hòa thượng khuấy rối miếu ta, ta đâu có thể để cho hắn yên được? Ta từ đây thẳng đến thành Lâm An, vào chùa Linh Ẩn, gặp ai giết nấy, đâm đâm chém chém không chừa một mống, rồi phóng hỏa đốt chùa luôn mới hả được hận của tạ Các vị có ai muốn đi theo ta không? Nếu ai không muốn đi thì hãy đến viện Di Lặc tại Tiên Nhân Phong chỗ Thông Thiên Pháp Lôi hòa thượng mà đợi tạ Chưa gặp thì không được đi đâu nhé!
Câu nói vừa xong thì có: "Tiền điện chân nhân Thường Lạc Thiên, Hậu điện chân nhân Lý Lạc Sơn, Tả điện chân nhân Trịnh Hoa Xuyên, Hữu điện chân nhân Lý Hoa sơn, Thất tinh chân nhân Lưu Nguyên Tố, Bát quái chân nhân Tạ Thiên Cơ, Cản pháp chân nhân Triệu Vĩnh Minh, Cấn pháp chân nhân Lưu Vĩnh Thanh, Càn Khảm Cấn ChấnKhôn Ly Tôn Đoài, tám vị chân nhân, cả đến Hắc mao sái Cao Thuận, Thiết bối tử Cao Trân, những người này cùng theo Thiệu Hoa Phong. Mê hồn Thái Tuế Điền Chương đái lãnh Đơn đao thái tuế Châu Long, Tiếu diện tỳ hưu Châu Hổ và những người Huân Hương hội đi riêng. Nhóm Thái dược chân nhân, Tuần sơn chân nhân đi một chỗ. Họ chia ra làm ba bốn nhóm ra khỏi Từ Vân quán. Mọi người chạy ra Ngưu Bối Đà ở hậu sơn lên thuyền qua Bình Thủy giang đến Cô Thọ Cương thì trời đã tối. Người dẫn đường thiệu Hoa phong nói:
- Tạm thời hãy tìm chỗ nghỉ ngơi đã.
Cô Thọ Cương này có một tòa hắc điếm của Từ Vân quán. Thiệu Hoa Phong dẫn mọi người lên điếm. Nơi đây bọn giặc chia nhau chạy tứ tán. Có người chạy riêng, trong đó có Oải nhạc phong Bào Lôi. Bào Lôi lúc này chạy một mình, lơ lơ lửng lửng mất hồn mất vía, cứ theo bờ sông chạy về hướng Đông xa đến mấy dặm. Cảm thấy miệng khô lưỡi ráo, bỗng thấy trước mặt một làng nhỏ có quán trà, Bào Lôi đang muốn uống trà bèn bước tới gần. Trong quán đã có hai người ngồi sẵn, chính là Tuy vân yến tử Diêu Điện Quang và quá độ Lưu tinh Lôi Thiên Hóa. Hai người này vâng lệnh Tế Điên hôm nay đến đây chờ Bào Lôi, và pha sẵn một bình trà có để viên thuốc của Tế Điên trong đó.
Bào Lôi bước lại gần, Diêu Điện Quang đứng dậy nói:
- Bào nhị ca, anh mới đến hả?
Bào Lôi gặp hai người này, lập tức trợn mắt nói:
- Hai tên tiểu tử này, đang làm gì ở đây? Trước đây ta bảo hai ngươi quy thuận Từ Vân quán, chẳng những không nghe mà còn đả thương một người của chúng ta nữa. Hôm nay tụi bay lại ở chỗ này!
Diêu Điện Quang nói:
- Thôi đừng trợn mắt nữa, anh uống trà đi rồi có chuyện gì hãy nói sau.
Bào Lôi khát quá cầm luôn chén trà uống một hơi. Bào Lôi uống xong mồ hôi ra khắp mình, trong lòng hoát nhiên tỉnh lại, nói:
- Nhị vị hiền đệ, từ đâu đến đây?
Diêu Điện Quang và lôi Thiên Hóa nói:
- Chúng tôi biết anh từ đâu đến, nhưng anh chẳng biết mình đến từ đâu phải không?
Bào Lôi trong lòng mơ mơ hồ hồ, phưởng phất như vừa qua một cơn đại mộng, nói:
- Eo ôi, trong nhà ta không biết còn ai không?
Diêu Điện Quang nói:

http://tieulun.hopto.org

- Sao lại không có! Trước đây hai đứa chúng tôi đến Từ Vân quán là vâng lệnh bá mẫu đi tìm anh đó. Anh muốn giết hai đứa tôi mà anh quên rồi sao?
Bào Lôi từ từ nhớ ra rồi nói:
- Ta mù mù mịt mịt, nhớ lại là ta đến Từ Vân quán, Thiệu Hoa Phong cho ta uống một viên thuốc, trong lòng ta bỗng mê đi, dòm thấy các người là ta nổi giận, nếu chịu quy phục Từ Vân quán thì ta mới vui, thiệt là kỳ lạ!
Diêu Điện Quang nói:
- Hiện có Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn sai hai đứa tôi đến rước anh. Trong trà có thuốc anh uống mới tỉnh lại đó. Hiện giờ ở nhà lão thái thái đang trông chờ anh, trông đến phát bệnh đấy. Anh với hai đứa tôi hãy về nhà thăm để cho thái thái an lòng. Xong rồi chúng ta hãy kiếm Tế Công để cảm tạ Người.
Bào Lôi lúc đó mới gật đầu, cùng Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa đồng trở về Bào gia trang.
Lại nói Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong cùng mọi người lên hắc điếm ở Cô Thọ Cương, trong lòng cứ lo lắng không yên. Thiệu Hoa Phong nói:
- Các vị, có ai về Từ vân quán dọ thử xem quan binh đã đi chưa?
Cấn pháp chân nhân Lưu Vĩnh Thanh nói:
- Để tôi đi dọ thử. Tổ sư gia cứ ở đây chờ tin tức.
Thiệu Hoa phong nói:
- Lưu chân nhân hãy cẩn thận nhé!
Lưu Vĩnh Thanh lập tức rời khỏi khách điếm, vận chẩn cước phong về Từ Vân quán thám dọ nhằm lúc quan binh đang lục xét thả người. Tế Điên kêu quan binh thả những người bị bắt ở Càn khôn sở và Phụ nữ doanh ra, hỏi rõ quê quán ở đâu rồi đưa về.
Tế Điên vào trong giếng làm sao ra được? Nguyên ở đình bát giác có cánh tay lớn thò ra là có cơ quan. Trên mặt đình có những nút nhọn, dẫm phải nút nhọn, cánh tay lớn liền thò ra nhắm ngay người chộp lấy lôi xuống, dưới huyệt có sẵn tám người dưới địc đạo chuyên bắt người. Tế Điên dùng định thân pháp trồng cứng họ lại. Lôi Minh, Trần Lượng vừa nhảy xuống thấy Tế Điên đang đứng trong địa đạo. Tế Điên nói:
- Tám tên này hại người rất nhiều, hai con hãy kết thúc tính mạng chúng đi.
Lôi Minh, Trần Lượng giết tám người xong chặt cánh tay và đùi thảy lên. Cố Quốc Chương tính là Lôi Minh, Trần Lượng bị hại rồi. Kỳ thật không phải là của Lôi Minh, Trần Lượng. Giết tám người xong, Tế Điên bảo với Lôi Minh, Trần Lượng:
- Hai con vào trong địa đạo xem thử, còn có một người cần phải cứu ra.
Lôi Minh, Trần Lượng theo địa đạo đi tìm đến nửa dặm gặp một người vừa ho vừa than thở. Lôi Minh, Trần Lượng đi về phía đó, Tế Điên cũng đi theo sau. Khi đến gần nhìn thấy người ấy mình cao tám thước, tam đình mở rộng, đầu đội khăn tráng sĩ sáu múi bằng đoạn màu xanh, mình mặc tiễn tụ bào cùng màu, lưng thắt dây loan đái, quần ống hẹp, đi giầy đế mỏng, mặt như ngọc tía, mày to mắt sáng. Người này chẳng ai khác mà chính là Phi thiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng. Lôi Minh, Trần Lượng nhìn thấy, nói;
- Tần đại ca, anh ở đây à? Mau đi với chúng tôi!
Tần Nguyên Lượng nói:
- Lôi, Trần hai hiền đệ từ đâu đến thế?
Chúng tôi vâng lệnh Tế Công giúp quan Tri phủ Thường Châu mang quân đến tiễu trừ Từ Vân quán. Tế Công biết anh bị nạn nên bảo chúng tôi đến cứu. Anh làm sao lại ở đây thế?
- Ôi, hai hiền đệ đừng nhắc tới làm chi! Ta do hảo ý đến Bào gia trang thăm Oải nhạc phong Bào Lôi, nghe nói hắn ta đã quy phục Từ Vân quán rồi. Mẫu thân hắn vì nhớ mà thành bệnh. Ta đến đây tìm Bào Lôi khuyên hắn trở về nhà. Chẳng những hắn không nghe theo mà còn khuyên ta quy phục Từ Vân quán. Ta không nghe theo, hắn bắt ta trói lại giải đến trước Thiệu Hoa Phong. Bọn họ đưa một viên thuốc bảo ta uống, ta không uống, họ đòi đem ta đi giết. Về sau cũng không biết vì sao họ không giết lại đem ta giam xuống địa lao này càng khổ sở hơn, sống mà cũng như chết vậy. Có bốn người canh chừng ta, cho ta ăn uống tử tế nhưng không ra được. Mỗi ngày họ đều khuyên ta nên uống viên thuốc đó sẽ hóa bỏ cốt phàm, thành Phật làm Tổ. Ai đến Từ Vân quán không thể đi ra được vì phải uống viên thuốc đó; nếu không uống thì bị cầm tù mãi mãi không thả ra. Lòng ta thật

http://tieulun.hopto.org

nóng nẩy như lửa đốt! Ta đến đây đã hơn nửa tháng trời rồi, hôm nay mấy người canh ta đều bỏ đi cả, ta muốn đi ra mà chẳng biết đường. Hai hiền đệ từ đâu đến đây thế?
Đương nói tới đó thì Tế Điên đến gần, Lôi Minh nói:
- Tần đại ca, tôi xin giới thiệu với anh đây là Tế Công trưởng lão.
Tần Nguyên Lượng lật đật bước tới thi lễ, nói:
- Bạch Thánh tăng! Lão nhân gia đến cứu con, như sanh con lần nữa, con thật cảm khích muôn vàn!
Tế Điên nói:
- Không cần hành lễ, hãy đi với ta!
Ba người đi theo Tế Điên trong địa đạo tra xét các nơi cứu được mấy chục người bị nạn. Tế Điên đưa họ ra trước cổng Từ Vân quán, hỏi rõ lai lịch rồi kêu quan binh dùng thuyền đưa họ qua Bình Thủy giang. Một mặt Tế Điên phái quan binh tra xét các nơi của Từ Vân quán, tìm thấy vô số vàng bạc vật quý.
Tế Điên hỏi:
- Lôi Minh, Trần Lượng, hai con định đi đâu?
- Nếu sư phó không cần chúng con nữa, thì chuíng con xin về thăm nhà.
- Hai con đi về nhà phải nhớ một điều này: Trên đường đi, ngàn muôn lần không được ghé vào chuyện của người. Nhớ cẩn thận đấy! Hai con nếu không nghe lời, nếu có xảy ra tai nạn, Hòa thượng ta cứu không được đâu nghe!
Lôi Minh, Trần Lượng nói:
- Vâng, hai con cũng không ghé vào chuyện người khác.
- Ta dặn bọn ngươi rồi đấy!
Tần Nguyên Lượng nói;
- Tôi cũng muốn về nhà. Hôm khác sẽ đến đáp tạ Ơn cứu mạng của lão nhân gia.
- Đó là chuyện nhỏ, ba người muốn đi có lộ phí không?
Lôi Minh, Trần Lượng nói:
- Lộ phí cũng có đây. Sư phó không cần phải bận tâm.
Tri phủ Cố Quốc Chương nói:
- Ba vị tráng sĩ muốn đi à?
Bèn dặn thủ hạ:
- Đem cho ba vị tráng sĩ mỗi người 50 lượng bạc.
Ba người không chịu nhận. Tế Điên nói:
- Đại nhân đã thưởng cho các ngươi thì các ngươi cứ nhận đi.
Ba người nhận bạc xong, xin cáo từ. Quan binh đưa thuyền qua bờ Nam. Lên bờ, Tần Nguyên Lượng cám ơn Lôi Minh, Trần Lượng rồi cáo từ về nhà. Còn Lôi Minh, Trần Lượng đi suốt đêm, sáng ra mới dừng nghỉ. Đến một địa phương tên là Ngũ Lý Bia, nơi đó có một tòa Vạn thành điếm là chỗ các đạt quan bảo tiêu hay trú ngụ. Lôi Minh nói:
- Lão tam, chúng mình hãy đi vào điếm ăn chút gì và nghỉ ngơi cho khỏe rồi đi tiếp.
Trần Lượng gật đầu. Hai người bước vào trong tiệm. Dè đâu đường hẹp gặp nhau, lại sanh ra một trường đại họa.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 196

Ngũ Lý Bia, Lôi Trần gâp yêu đạo
Từ Vân quán, Tế Công cứu vạn dân

Sau khi rời khỏi Từ Vân quán, Lôi Minh, Trần Lượng đi suốt cả đêm đến Ngũ Lý Bia cảm thấy thân thể mệt mỏi, bụng đói cồn cào. Trước mắt là một tòa tửu điếm nguyên là quán rượu mà các vị bảo tiêu hay ghé vào. Lôi Minh, Trần Lượng bước vào quán, phổ ky là Vương Tam có quen biết với Lôi Minh, Trần lượng là đồng bạn của Oai trấn bát phương Dương Minh, bèn hỏi:
- Lôi gia, Trần gia, hai vị ít thấy quá!
Lôi Minh, Trần Lượng đáp:
- Ừ, ít thấy.
- Hai vị dặn một gian thượng phòng phải không?
- Vâng.
Phổ ky bèn dẫn họ lên Bắc thượng phòng, ở đó là ba gian một sáng hai tối, đồ đạc thật đơn giản. Bên trong phòng có bàn bát tiên và mấy ghế dựa, sát cửa sổ là giường treo màn đầy đủ, trên giường có ghế nhỏ. Phổ ky đem nước rửa mặt và nước trà lên rồi hỏi:
- Hai vị ăn món gì nào?
- Ngươi cho ta hai bầu rượu và sáu món nhắm chiên xào hầm nấu.
- Vâng ạ!
Phổ ky đáp rồi quay mình ra đi. Giây lát trở vào lau dọn bàn ghế rồi đem thức nhắm và rượu lên. Lôi Minh nói:
- Vương phổ ky này, chú uống với ta một chén đi!
- Xin thôi! Hai vị từ đâu đến đây?
- Chúng tôi từ Bình Thủy giang đến.
- Hai vị từ Bình Thủy giang đến mà có biết Từ vân quán ra sao không?
- Các ngươi cũng biết việc Từ Vân quán nữa sao?
- Chúng tôi cũng nghe nói Từ vân quán có mấy lão đạo sĩ dùng lời yêu ma hoặc chúng. Nghe nói quan Tri phủ Thường Châu điều quân đi đánh giặc, không biết tin đó có đúng không?
- Hiện tại có Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn đái lãnh quan binh đến phá Từ vân quán.
- Thế thì phải rồi.
Phổ ky nói xong quay mình bỏ đi, còn lại bọn Lôi Minh ngồi uống tì tì. Lôi Minh nói;
- Lão tam này, chúng ta đừng dây vào chuyện tào lao nhé! Nếu không phải Tế Công thì việc yêu đạo này đừng hòng gỡ ra.
Trần lượng nói:
- Chúng ta nếu không nhờ Tế Công cũng không xía vào nổi chuyện tào lao ấy đâu. Thêm một việc không bằng ít đi một việc! Thật là:

Thị phi vì bởi lắm lời
Não phiền chỉ tại dở hơi khoe mình!

Việc này kể như kết thúc rồi!
Hai người đương nói tới đó thì nghe bên ngoài có tiếng nói lớn:
- Vô lượng Phật! Điếm chủ ơi, còn phòng không?
Phổ ky đáp có. Lôi Minh, Trần Lượng nghe tiếng rất quen bèn lén nhìn ra ngoài, thấy người mới đến chẳng ai khác mà là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong, Tiền điện chân nhân, Hậu điện chân nhân, Tả điện chân nhân, Hữu điện chân nhân, Thất tinh chân nhân, Bát quái chân nhân. Những chân nhân ấy bỗng đâu có mặt làm cho Lôi Minh, Trần Lượng sợ đến hồn vía lên mây.
Tối hôm đó, Thiệu Hoa Phong vào ở trong điếm nơi Cô thọ Cương, sai Cấn pháp chân nhân Lưu Vĩnh Thanh đi thám dọ thì thấy quan binh vây chặt Từ Vân quán và đang thả người. Lưu Vĩnh Thanh trở về nói:
- Bẩm Tổ sư gia, hiện giờ quan binh chưa đi.
Thiệu Hoa Phong nói:

http://tieulun.hopto.org

- Được, sáng sớm mai chúng ta khởi hành. Trước hết đến chùa Linh Ẩn, gặp tên trọc nào giết hết tên trọc đó rồi phóng hỏa đốt chùa, xong trở về điện Di Lặc tìm Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi, mọi người tề tựu vào một chỗ, điều động 500 chiếc thuyền trở về, người của 72 hắc đều tụ đủ, trước hết giết Tế Điên Hòa thượng rồi sau mới cùng Tri phủ Thường Châu quyết tử một phen. Giết quan Tri phủ xong, ta tự lập làm Thường Châu vương. Các ngươi ai nấy phải giúp ta một tay mới được.
Các lão đạo sĩ đều gật đầu đồng ý. Ngủ lại trong điếm một đêm, trời vừa sáng mọi người cùng khởi hành, muốn thẳng tới thành Lâm An. Đến Ngũ Lý Bia, mọi người cảm thấy đói bụng muốn ăn cơm, thấy Vạn Thành là một tiệm lớn bèn bước vào. Thiệu Hoa Phong hỏi:
- Phổ ky này, ở đây có phòng nào rộng không?
Phổ ky nói:
- Ở thượng phòng vừa rồi có hai người mới thuệ Các vị đợi một lát, để tôi lên thượng phòng nói hai vị khách dời qua phòng khác cũng được.
- Vậy thì tốt! Thiệu Hoa Phong nói.
Phổ ky lập tức lên thượng phòng xem thì thấy không còn tung tích Lôi Minh, Trần Lượng đâu nữa.
Lôi Minh, Trần Lượng đâu?
Hai người này sau khi dòm trộm thấy Thiệu Hoa Phong và các yêu đạo kéo đến, sợ xanh cả mặt, nghĩ thầm: "Cái này thiệt là oan gia đối đầu, nếu để mấy lão đạo thấy thì chắc là tiêu mạng quá!".
Hai người sợ quá nhưng không có chỗ để trốn bèn bỏ màn chui xuống núp dưới gầm giường. Họ nghĩ: "Chỉ cần lão đạo sĩ không thấy mình, đợi họ ăn cơm xong rồi mình sẽ chui ra. Thảng như họ phát giác, cũng không có cách nào khác là đành liều mạng thôi. Muôn sự đều có định số, sống có nơi, chết có chỗ".
Hai người vừa chui trốn xong, phổ ky bước vào, không nhìn thấy họ bèn nói:
Cái này mới lạ thiệt! Làm sao lại không ai cả? Phải chăng họ là hai tên bợm, không có tiền trả cơm rượu rồi trốn đi chăng? Sao không thấy họ đi rả Họ là người hay là quỷ?
Phổ ky đứng ngây người ra một hồi rồi nói:
- Xin mời các đạo gia vào đây. Hai người ở thượng phòng không thấy nữa.
Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong và mọi người tiến vào phòng, nói:
- Sao kỳ vậy?
Phổ ky nói:
- Hai người này cả đến tiền cơm cũng không trả không biết đi hồi nào.
Thiệu Hoa Phong nói:
- Họ đi rồi thì thôi. Ngươi dọn cho ta hai bàn cơm. Chúng ta ăn rồi phải lên đường gấp.
Phổ ky gật đầu quay mình đi ra. Thiệu Hoa Phong và mọi người không ngờ là Lôi Minh, Trần lượng đang trốn dưới gầm giường. Giây lát phổ ky dọn bàn lên, các lão đạo sĩ ngồi vào bàn uống rượu.
Thiệu Hoa Phong trong lòng nóng nảy, nói:
- Các vị chân nhân, hôm nay chúng ta ăn cho mau. Ta hận không thể tức khắc đến ngay thành Lâm An để băm vằm mất tên hòa thượng chùa Linh Ẩn, giết xong phóng lửa đốt luôn chùa mới hả cơn tức giận của tạ Sau đó ta đến Thường Châu giết tên Tri phủ tự lập làm Thường Châu vương. Các ngươi giúp ta một tay Ta đưọa giang sơn xã tắc, cùng các ngươi an hưởng vinh hoa phú quý.
Đang nói cao hứng, bỗng nghe bên ngoài có tiếng:
- A Di Đà Phật! trong quán các ngươi có mười mấy tên đạo sĩ đang ăn cơm phải không?
- Vâng, đúng vậy! Phổ ky đáp.
Các lão đạo sĩ nghe đúng là giọng của Tế Điên, đều sợ xanh máu mặt. Thiệu Hoa Phong nói:
- Các vị Ơi, không xong rồi! Tế Điên Hòa thượng đến đó. Đáng giận cho Lỗ Tu Chơn, nếu ông không gạt lấy cái bát Càn khôn tý ngọ hỗn ngươn của ta thì ta đâu đến nỗi không phải là đối thủ của Tế Điên Hòa thượng?
Lúc đó Lôi Minh, Trần Lượng trốn dưới sàn nghe nói cũng mừng thầm.
Người mới đến chẳng ai khác mà chính là Tế Điên Hòa thượng. Tế Điên lục soát trong Từ Vân quán có bao nhiêu nạn nhân bị bắt đều thả ra hết. Tìm thấy vàng bạc và đồ tế nhuyễn của quân giặc rất nhiều, Tri phủ Cố Quốc Chương đem bạc chia cho người bị nạn gần đến phân nửa.
Suốt đêm cho đến sáng, mặt trời ló dạng, Tế Điên nói:
Lục đại nhân hãy dẫn binh trở về, khóa cửa quán này lại. Cố đại nhân cũng trở về nha môn biện sự

http://tieulun.hopto.org

đi. Phần Hòa thượng ta dẫn thủ hạ của ngài là mã khoái Ban đầu Hà lan Khánh, đào Vạn Xuân đi đến Đái gia bảo bắt các yêu đạo hoàn án.
Tri phủ nói:
- Thánh tăng đã có lòng từ bi như vậy là tốt lắm rồi!
Lập tức kêu Hà Lan Khánh, Đào vạn Xuân đi theo Thánh tăng biện án, mang theo 100 lượng bạc làm lộ phí. Hai vị Ban đầu gật đầu ưng thuận. Tế Điên nói:
- Chúng ta sẽ gặp nhau sau.
Nói rồi cáo từ lên thuyền qua bờ nam Bình Thủy giang. Tế Điên dẫn Hà Lan Khánh, Đào Vạn Xuân đi tới Ngũ Lý Bia, và nói:
- Xin chào, xin chào! Trong quán các ngươi có mười mấy vị đạo sĩ ở đây không?
Phổ ky tưởng đâu Hòa thượng đồng bọn với lão đạo sĩ nên lật đật nói:
- Vâng, có! Đang ở trong nhà! Để tôi đưa sư phó vào.
- Được, Tế Điên nói:
Phổ ky đi trước nói;
- Các vị đạo sĩ ơi, có một ông Hòa thượng tìm các vị đạo gia đây.
Phổ ky nói xong không nghe trên phòng co ai trả lời. Chừng lên đến thượng phòng vén rèm nhìn vào thì mấy vị đạo sĩ không thấy mà hai vị hồi nãy, một vị mặt chàm, một vị mặt trắng đang ngồi ăn uống. Phổ ky ngạc nhiên đứng ngẩn ra, nói:
- Cái này sao mà kỳ vậy? Các vị đạo sĩ đâu rồi?
Lôi Minh nói:
- Họ tuồn ngõ sau đi mất rồi!
- Hồi nãy hai vị đi đâu?
- Lão đạo sĩ là kẻ thù của bọn ta, nên bọn ta núp dưới giường để theo dõi họ.
Mới nói tới đó thì Tế Điên từ ngoài cùng hai vị Ban đầu bước vào. Lôi Minh, Trần Lượng lật đật đến hành lễ sư phó. Phổ ky nói:
- Các vị lão đạo sĩ đi rồi, hai vị trả tiền hai bàn cơm này nhé?
Lôi Minh nói:
- Chúng ta căn cứ vào đâu mà phải trả cho họ chớ? Hồi nãy chúng ta kêu sáu đĩa thức ăn đều bị họ chén sạch, chỗ này là chỗ thừa của họ. Ai kêu thì người đó trả tiền hà!
- Thế thì không được rồi!
Đương nói tới đó thì chưởng quỹ bước vào hỏi:
- Cái gì thế?
Phổ ky thuật lại chuyện vừa rồi. Chưởng quỹ nghe xong, hỏi:
- Mấy lão đạo tại sao lại chạy đi Còn vị đại sư phó này là ai?
Lôi Minh nói;
- Đây là Tế Công của chùa Linh Ẩn. Mấy lão đạo vừa rồi đều là bọn giặc lọt lưới đó!
Chưởng quỹ nghe nói, bảo:
- Đã là Tế Công Phật sống thì có hề gì đâu? Ăn bao nhiêu tiền ta cũng đãi hết. Này phổ ky, hãy đem thêm rượu và thức nhắm cho Tế Công. Thánh tăng ở lại đây ăn hai năm, ta cũng không lấy tiền mà!
Chưởng quỹ cung kính mời Hòa thượng, nhưng Tế Công lại nói:
- Không hề chi, để ta trả tiền cho.
Nói rồi ngồi xuống, hai vị Ban đầu cũng ngồi xuống theo. Cả năm người cùng ăn uống vui vẻ. Ăn uống xong, Tế Điên chiếu theo số luôn cả mấy món Lôi Minh, Trần Lượng kêu trước đều lấy bạc trả hết.
Trần Lượng hỏi:
- Bây giờ sư phó đi đâu?
- Ta đi Đái gia bảo. hai con nên đi về nhà đi. Ngàn muôn lần đừng nên ghé chuyện tào lao, đưa tay ra là họa, rụt tay lại là phước. Các việc thấy trước mắt chỉ ghi nhớ trong lòng. Nếu không nghe lời Hòa thượng ta, chuốc lấy tai họa, Hòa thượng ta cứu không nổi đấy!
Trần Lượng nói:
- Sư phụ không cần phải căn dặn, hai con cũng không ghé vào chuyện tào lao đâu.
Nói rồi hai người cáo từ ra khỏi tiệm Vạn Thành theo đường lớn mà đi. Trần Lượng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nhị ca, chúng mình nên về nhà đi, thứ nhất là em gái tôi phải gả chồng.
Xưa nay trong nhà của Trần Lượng có chú thím mở tiệm bán vải ở huyện Đơn Dương, phủ Trấn Giang mà không ai biết Trần Lượng là lục lâm. Từ nhỏ Trần Lượng được chú thím nuôi nấng thành người, nhưng lại thích ra ngoài phiêu lãng giang hồ, hành hiệp tác nghĩa, đánh bạn cùng với Lôi Minh cách mười mấy dặm đường.
Hai người đang đi tới trước, đến một tòa thôn trang, bỗng thấy một ông già níu lấy đứa con nít chừng 12, 13 tuổi mà đánh dữ dội. Xem ra tình cảnh đó không phải là cha con, cũng không phải là ông cháu. Lôi Minh lấy làm lạ, chạy lại hỏi thăm. Nào ngờ hỏi ra lại sinh lắm chuyện.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 197

Triệu gia trang, anh hùng thấy việc lạ
Thất tinh quán, La Hán bắt yêu ma

Trên đường về nhà, đến một thôn trang, hai người gặp một ông già đánh đứa nhỏ dữ dội, đứa nhỏ chửi toáng lên, Lôi Minh nói với Trần Lượng:
- Này lão tam,cái ông già này tuổi tác chừng ấy sao đối xử với thằng bé như vậy? Để ta đến hỏi thử xem!
Lôi Minh đến gần, hỏi:
- Cụ Ơi, thằng bé này là gì của cụ mà cụ đánh đập nó dữ vậy?
- Hai vị muốn hỏi thằng bé này ư? Thật ra nó không là gì của tôi cả. Thật đáng giận!
- Đã không là gì của cụ sao chừng ấy tuổi mà đi đánh đập trẻ nít như thế?
Tôi nói cho hai vị rõ để hai vị cân nhắc. Tôi họ Triệu, kêu là Triệu Hiếu Thiện, chỗ của tôi ở là Triệu gia trang. Thằng bé này tên là Nhị ca, họ Trần. Mẹ nó làm dâu nhà họ Tôn, không có thân thuộc gì với tôi cả. Nhân vì mẹ con nó chạy lánh nạn đến thôn trang này. Tôi thấy tình cảnh mẹ con nó đáng thương, một người đàn bà trẻ tuổi nách theo một đứa con nhỏ lưu lạc xứ người, cả đến chỗ ở cũng không có. Trước cửa nhà tôi có ba gian trống, tôi cho mẹ con nó ở chẳng lấy tiền. Mẹ nó coi như an phận, ngày ngày đi may thuê cho một tài chủ ở trấn Thất Tinh để sống qua ngày, cứ sáng đi tối lại về. Vì gia đình tài chủ có đứa con nhỏ, mẹ nó sợ hai đứa bé đánh nhau nên không dắt nó theo. Ngày hôm qua mẹ nó trở về nằm trên giường không nói câu nào rồi chết. Hôm nay tôi nghe nói chuyện này bèn nghĩ là đã chết rồi thì còn cách nào hơn là đi mua một cỗ quan tài đưa đi chôn vì rằng mẹ nó đang ở trong nhà của tôi. Ngờ đâu thằng bé này không cho đem chôn. Nó bảo mẹ nó không có bệnh, phải để mẹ nó ở lại làm bạn. hai vị nghĩ xem, cất căn nhà để cho một tử thi chiếm sao? Trên thế gian này có lý nào một người chết không đem chôn? Tôi muốn đem chôn mà thằng bé này mở miệng mắng chửi không cho đem chôn. Bị nó mắng, tôi tức giận mới đánh nó đấy.
Lôi Minh nói:
- Thằng bé này, mi thật là khờ quá! Mẹ mi đã chết thiệt rồi, đâu lẽ không đem chôn?
Đứa bé nói:
- Mẹ tôi không có bệnh, tôi không cho đem chôn. Tôi muốn để mẹ tôi lại làm bạn với tôi hà!
- Thằng bé này có vẻ quậy ghê! Mi mau kêu người ta chôn mẹ mi cho rồi! Không hề chi, nếu mi không có ai coi sóc thì chúng ta sẽ dắt mi theo. Ta xem mi cũng chịu khó lắm!
Triệu trưởng lão nói:
- Hai vị hãy đem nó theo đi!
Đứa bé nghe nói càng khóc càng quậy dữ. Triệu Hiếu Thiện nói:
- Xin hỏi quý tính của hai vị?
Lôi Minh, Trần Lượng đều nói tên họ mình. Triệu Hiếu Thiện nói:
- Xin mời hai vị cùng tôi đến xem thử. Nó nói mẹ nó không có bệnh không chết. Chúng ta cùng đến xem mẹ nó chết hay chưa?
Lôi Minh, Trần Lượng đi theo trưởng lão tiến về cửa Tây môn. Triệu Hiếu Thiện nói:
- Tôi ở nhà cửa lớn phía Bắc đường này, hơi xéo về phía Nam đường là quảng trường viện của tôi.
Lôi Minh, Trần Lượng nhìn thấy phía Nam con đường là một khoảng đất trống, có một căn nhà ba gian được xây kín bằng dậu rào thưa. Mọi người cùng tiến vào nhà, thấy kê sát tường Đông là một cái sạp, trên sạp có người thiếu phụ nằm, dĩ nhiên là chết rồi, bèn nói:
- Con ơi, mẹ con đã chết thiệt rồi, rõ ràng không bị ai hại cả, con không đem chôn thì làm sao được?
Đương nói tới đó thì bên ngoài có tiếng nói:
- Ối chào, A Di Đà Phật! Thiện tai, thiện tai! Ngươi nói không dính vào chuyện tào lao, Hòa thượng ta đâu có lẽ không xen vào?
Lôi Minh, Trần Lượng nghe nói đúng là tiếng của Tế Điên, lật đật chạy ra xem. Đúng là Tế Điên cùng hai vị Ban đầu Hà Lan Khánh và Đào Vạn Xuân từ ngoài đi vào. Lôi Minh, Trần Lượng nói:
- Này, Triệu trưởng lão, có Tế Công ở chùa Linh Ẩn đến rồi đó!
Triệu Hiếu Thiện cũng nghe đồn, biết Tế Công là một người tiếng tăm to lớn nên lật đật mời vào.
Lôi Minh, Trần Lượng hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Sư phó từ đâu đến đây?
Ta đã dặn hai con đừng xía vào chuyện tào lao mà hai con không nghe! Vừa rồi ta ra khỏi tiệm, định đi Đái gia bảo mà bắt rùng mình, biết rằng hai con sắp mang họa, đâu lẽ không đuổi theo? Nếu không đuổi theo chắc hai con bị họa lớn lắm đấy!
- Thưa sư phó, tai họa gì lớn dữ vậy?
- Tai họa gì à? Ta hỏi con về việc người thiếu phụ này là thế nào?
Lôi Minh nói:
- Triệu lão trượng, ông nói việc đó cho Thánh tăng nghe đi!
Triệu lão trượng bèn đem mọi việc nói lại cho Tế Điên nghe và nói thêm:
- Cô ấy chết mà thằng bé này không cho chôn.
Tế Điên hỏi:
- Đó là người chết sao?
Triệu Hiếu Thiện nói:
- Làm sao lại không phải?
- Ông lại xem thử!
Nói rồi Tế Điên lấy tay chỉ tử thi, miệng niệm: "Án ma ni bát mê hồng, Án sắc lịnh hích!".
Lôi Minh, Trần Lượng, Triệu lão trượng bước tới xem, Tế Điên xóa phép mờ mắt đi. Mọi người nhìn thấy nằm trên giường không phải là người thiệt mà là người giấy, thì không khỏi ngạc nhiên. Tại sao lại thế?
Nguyên phía Bắc thôn này có một cái miếu tên là Thất Tinh miếu. Trong miếu có một lão đạo sĩ tên là Ngô Pháp Thông, trác hiệu Quảng pháp chân nhân, cũng là đệ tử ký danh của Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong. Bình thường lão đạo sĩ này không việc ác nào không dám làm, trong miếu có vách đôi, ông ta mua ở xóm yên hoa hai người phụ nữ giấu trong vách đôi đó để suốt ngày hưởng lạc. Ngô Pháp Thông kiếm đâu được bộ tà thư nên ông ta cũng luyện được một số tà thuật. Lão đạo sĩ đứng trong miếu nhìn ra thấy Tôn thị sáng đi lên trấn Thất Tinh làm việc, chiếu tối lại trở về, ngày nào cũng đi ngang trước miếu ông tạ Lão đạo sĩ nhìn thấy Tôn thị quả là nhan sắc đẹp đẽ, tuy ăn mặc bình thường nhưng vóc dáng hơn người, đáng gọi là: mày cong như lá liễu, môi đỏ tựa anh đào, mắt hạnh gợi tình, má lúm đồng tiền xinh xắn. lão đạo ta vốn là ma vương trong loài hoa, quỷ đói trong đám sắc, ngày kia thấy Tôn thị đi qua trước miếu, mới hỏi thăm người ta rằng người con gái ấy là con dâu nhà ai vậy? Có người nói:
- Đạo gia không biết à? Nàng ấy nguyên là dân tị nạn đến Triệu gia trang, ở các nhà trong của Triệu Hiếu Thiện đấy. Mỗi ngày nàng ta đều lên nhà họ Lý ở trấn thất Tinh may vá sống qua ngày.
Lão đạo sĩ nghe xong bèn nghĩ: "Nếu ta dùng phép thuật bắt nàng này vào trong miếu thì được rồi. Mất người đàn bà này rồi ắt có người đi tìm, ta làm sao dấu kín chuyện này được khỏi sanh chuyện thị phỉ".
Lão đạo bèn lấy giấy dán một hình người, giống hệt như người sống, rồi thúc bùa vào đó có thể làm người giả ấy đi được. Hôm đó lão đạo đứng chờ ở cổng miếu thấy Tôn thị đi qua bèn niệm chú :Sắc lịnh hích". Tôn thị bắt rùng mình, đôi mắt trợn ngược, tự động đi thẳng vào miếu. Lão đạo sĩ nhốt Tôn thị vào phòng hao lớp vách, bảo bốn kỷ nữ theo dụ dỗ, một mặt dán bùa vào hình nộm, dùng chú thúc vào khiến hình nộm về nhà nằm xuống, dùng nghiệm pháp mà mắt mọi người thấy như là thật. Lão đạo sĩ ở trong miếu đốt một cây tín hương, nếu người ta chôn hình nộm thì ông ta cũng biết, nếu có người phá pháp thuật, tín hương tắt đi ông ta cũng biết. Hôm nay Tế Điên phá mất pháp thuật làm cho Lôi Minh, Trần Lượng và Triệu Hiếu Thiện nhìn thấy là hình nộm. Triệu Hiếu Thiện hỏi:
- Việc này phải làm sao đây?
Tế Điên nói:
- Ông không cần phải hỏi. Lát nữa ông xem, sẽ có người đến cho coi!
Lôi Minh, Trần Lượng hỏi:
- Thưa sư phó, đây là duyên cớ gì mà sư phó chịu nhúng tay vào như thế?
- Ta đã đến, đâu lẽ không nhúng tay? Nếu ta không nhúng tay thì mất đi một nhân mạng hay sao? Hòa thượng ta diệt người ác tức là thiện niệm. Chúng ta hãy chờ xem!
Triệu Hiếu Thiện nói:

http://tieulun.hopto.org

- Xin mời Thánh tăng đến nhà tôi.
- Cũng được! Tế Điên đáp.
Cả Lôi Minh, Trần Lượng cũng đến nhà Triệu Hiếu Thiện. Ngôi nhà này năm gian, day hướng Nam là phòng khách, trong nhà bài trí rất u nhã. Mọi người ngồi xuống xong, thủ hạ dâng trà. Triệu Hiếu Thiện hỏi Tế Điên:
- Thánh tăng dùng chay hay mặn? Đã đến nhà tôi thì không cần phải khách sáo. Ở đây chay mặn đều có sẵn.
- Hòa thượng ta chay mặn đều dùng cả.
Triệu Hiếu Thiện lập tức kêu gia nhân chuẩn bị cơm rượu. Trong nhà mọi thứ đều có sẵn, trong giây lát gia nhân lau dọn bàn ghế dọn cơm rượu lên. Mọi người ngồi vào bàn ăn uống vui vẻ. Ăn uống cho đến sau canh một, bỗng nhiên cát bay đá chạy, tiếng như bò rống khiến người kinh hồn, lông tóc dựng ngược, gió giông làm đèn đuốc trong nhà tắt ngấm. Tế Điên nói:
- Tới rồi đó!
Mọi người sợ mất cả hồn vía.
Khi Tế Điên phá tan phép mà mắt, lão đạo sĩ trong miếu biết ngay, nổi giận nói:
Tên nào quả thật lớn gan dám phá pháp thuật làm hư việc lớn của ta! Ta đâu có để cho nó yên!
Ngô Pháp Thông ở trong miếu đã luyện thành "Bách cốt thần ma". Ngày thường ông ta đến gò mả hoang lượm xương không củ người. Việc đó không phải dễ dàng gì, lượm tới lượm lui, năm này tháng nọ mới đủ số. Cũng có xương sọ, xương tay, xương dùi đủ thứ. Tất cả gom lại một chỗ, rồi dùng máu ở chót lưỡi và đầu ngón tay giữa nhỏ vào, mượn khí âm dương, mưa thắm móc nhuần và thọ lấy tinh hoa của trời đất. Lão đạo lại dùng bùa chú thúc vào để luyện thành Bách cốt thần mạ Nơi đại điện có một cỗ quan tài trống, lão giấu các bộ xương khô trong đó. Khi dùng cứ thúc bùa chú vào, đưa bảo kiếm cho nó sai nó ra đi, nếu không giết được người thì không quay về. Cái thứ này chuyên hại người, trước kia ở Tiểu Nguyệt Đồn kêu ồ ồ ào ào chính là loại Bách cốt thần ma này. Hôm nay lão đạo sĩ Ngô Pháp Thông biết phá mất phép mà mắt thấy giả thành thiệt, ông ta tức giận, đến tối lại trăng sao đầy trời mới ở viện chuẩn bị nhang đèn vàng mã, ngũ cốc lương thực, giấy vàng châu sa nghiên bút mới, nước vô căn, rau thơm. Lão đạo sĩ mặc áo ngũ sắc, bỏ tóc xõa, tay cầm báu kiếm, vẽ ba đạo bùa, một khi niệm chú thúc bách cốt thần ma nổi dậy, rồi đưa nó một thanh kiếm. Thứ Bách cốt này mang theo một trận âm phong thẳng đến nhà Triệu Hiếu Thiện. Lôi Minh, Trần Lượng và mọi người nhìn ra chỉ thấy một làn gió xoáy, trong gió có một cột trắng cao hơn một trượng, xem không rõ vật gì. Tế Điên nói:
- Đến đó hả? Đồ nghiệt súc!
Nói rồi lấy ngay chiếc mũ ném lên không, linh quang muôn đạo túa ra, đè Bách cốt thần ma xuống đất. Tế Điên nói:
- Các ngươi hãy xem đi!
Mọi người nhìn kỹ, thì thấy đó là những đốt xương khộ Tế Điên bảo:
- Triệu Hiếu Thiện, ông kêu người đốt nó đi.
Lập tức đem củi đốt lên, trong xương có dấu máu, có mùi tanh bay ra. Triệu Hiếu Thiện hỏi:
- Bây giờ phải làm sao?
- Hãy đi theo ta! Tế Điên nói:
Lôi Minh, Trần Lượng cùng đi theo Tế Điên đến Thất Tinh quán bắt lão đạo sĩ Ngô Pháp Thông, giải cứu nạn phụ.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 198

Đái gia bảo, yêu ma tác quái
Bát Chá miếu, đạo sĩ bắt yêu

Lão đạo sĩ Ngô Pháp Thông đang ở trong viện làm phép mà mắt không thấy Bách cốt thần ma trở về, bảy ngọn đèn trên bàn cũng tắt ngấm. Lão yêu đạo biết có người phá mất pháp thuật của mình. Còn đương ngạc nhiên thì nghe có tiếng hét lớn:

- Hay cho đồ nghiệt súc! Mi dám hưng yêu tác quái vô cớ hại người à? Hòa thượng ta đâu có thể tha cho mi được!

Lão đạo sĩ ngước đầu nhìn lên thấy người mới đến là ông Hòa thượng kiếc, tóc dài hơn hai tấc, mặt mày bùn đất tèm lem, tăng y rách nát, tay ngắn thiếu bâu, lưng thắt dây tơ, khật khà khật khưỡng, hai chân trần mang đôi dép cỏ, đi bước thấp bước cao, ba phần chẳng giống người, bảy phần chẳng giống quỷ. Dẫn theo một tên mặt xanh, một tên mặt trắng, một lão già khọm. Lão đạo sĩ thấy Hòa thượng là một kẻ phàm phu tục tử, vì La Hán gia đã bịt kín tam quang rồi. Ngô Pháp Thông thấy mặt liền hỏi:

- Mi là ai? Dám to gan lớn mật dữ a?

- Ta chính là lão nhân gia đây! Tế Điên đáp.

Lão đạo sĩ định co giò chạy trốn. Tế Điên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chơn ngôn: "Án ma ni bát mê hồng, Án sắc lịnh hích!", dùng định thân pháp giữ chặt ông ta lại. Tế Điên bảo:

- Lôi Minh, Trần Lượng, hai con hãy hớt trái bầu của hắn đi! Hắn đã hại vô số người rồi, để lại chỉ di hại cho người sau thôi! Hòa thượng ta giết kẻ ác tức là tu thiện niệm.

Lôi Minh lập tức rút dao ra kết thúc tánh mạng của lão đạo sĩ. Tế Điên nói:

- Trong đại điện có một cỗ quan tài trống, đem thây lão đạo sĩ vào trong đó. Ngày mai Triệu Hiếu Thiện kêu người đem chôn là xong, còn ngôi miếu này để ông làm gia miếu nhé!

Triệu Hiếu Thiện gật đầu đồng ý. Tế Điên dẫn mọi người đến mở phòng vách đôi, bên trong có bốn người kỹ nữ, cả Tôn thị cũng ở trong đó. Tế Điên nói;

- Bốn người đàn bà này mau thu xếp đồ đạc của mình để sáng về quê Còn Triệu Hiếu Thiện hãy đưa Tôn thị về cho mẹ con đoàn tụ.

Đợi đến khi trời sáng bốn phụ nữ đi về quê rồi, mọi người đưa Tôn thị về Triệu gia trang. Tế Điên nói:

- Lôi Minh, Trần Lượng, hai con đi về nhà đi, nhớ là bớt xen vào việc không đâu nghe! Hòa thượng ta cũng phải đi Đái gia bảo bắt Thiệu Hoa Phong đây.

Triệu Hiếu Thiện cảm tạ Tế Điên. Lôi Minh, Trần Lượng cũng cáo từ chia tay Tế Điên dẫn Hà Lan Khánh, Đào Vạn Xuân từ triệu gia trang thẳng đến Đái gia bảo. Đi chừng 450 dặm, Đái gia bảo cũng thuộc về Thường Châu quản lý. Tế Điên cùng hai vị Ban đầu vừa đến Đái gia bảo thì thấy từ đầu kia đi lại chiêng trống rùm trời, tám người đang khiêng một cái đình vẽ hoa, trong đó đang ngồi một đứa bé 12, 13 tuổi, có hơn 20 người đi hộ tống. Hà Lan Khánh, Đào Vạn Xuân nhìn thấy việc lạ đó, nghĩ thầm: "Thằng bé này có gì khác đâu nào?".

Hà Lan Khánh thấy có một ông cụ đứng bên đường đang than vắn thở dài bèn bước tới xá thật sâu, hỏi:

- Xin hỏi lão trượng, đứa bé này có gì đặc biệt mà mọi người vây quanh dùng đình khiêng như thế?

Ông lão đằng hắng một tiếng, hỏi:

- Tôn gía không phải là người địa phương này phải không?

- Vâng, đúng vậy!

- Tại tôn giá không biết đấy! Ở phía Bắc thôn của chúng tôi có một ngôi miếu, nhân vì trước đây thần Bát Chá quậy trong thôn quá xá, không phải hại người mà hại về lửa. Các vị trưởng thôn đến miếu Bát Chá dâng hương, thần Bát Chá phán rằng: "Mỗi ngày phải dâng cho thần một đứa con nít, thần ăn đủ 100 ngày sẽ đi, nếu không chịu cung cấp thì thần sẽ giết cả làng". Thôn trang chúng tôi tổng cộng có hơn hai ngàn hộ, các trưởng tộc cùng nhau thương lượng, nhà ai có con nít đều phải dâng cho thần Bát Chá, bỏ tiền ra mua cũng không ai chịu bán. Mọi người nói: Đó là đại nạn của thôn chúng tôi. Rồi cùng nhau đi đến quyết định: Nhà nào có con nít thì viết lên một tờ giấy, vo lại, bỏ trong đấu. Lắc đấu văng ra tên đứa nào thì đứa đó phải nộp cho thần, không thiên không vị ai

http://tieulun.hopto.org

hết. Mỗi ngày đưa ra một đứa, hôm nay họ Lưu, con nhà bán tạp hóa, nhà họ chỉ có một đứa trẻ này thôi. Cả nhà đều là người tốt, thiệt đáng gọi là "Nhạo thiện hiếu thí, cấp công hiếu nghĩa" (ưa điều thiện, ham bố thí; trọng việc công, ưa điều nghĩa). Ai nấy đều nói là nhà ấy không nên gặp báo này, dè đâu tên của đứa bé nhà ấy bị lắc văng ra. Bị lắc văng ra chả lẽ không đưa đi Thật là quá thảm!
Hà Lan Khánh nghe xong, nói:
- Có như vậy à?
Đoạn quay lại nói với Tế Điên:
- Tế Công, lão nhân gia can thiệp vào chuyện này có được không? Bắt yêu tinh để cứu lê dân một phương, kể như là người làm một công đức lớn vậy!
- Ta không xía vào đâu!
- Thánh tăng có đủ tài năng, tại sao không chịu can thiệp?
- Ta không xía vào tại vì lát nữa đây có người tài năng hơn chúng ta đến can thiệp vào việc của người ta, chẳng cần chúng ta phải xía vào. Không tin các ngươi hãy dòm kia.
Đương nói tới đó thì đằng trước có tiếng nói:
- Vô lượng Phật!
Hà Lan Khánh nghe tiếng ngước đầu lên xem, thấy trước mặt mình là một đạo sĩ, đầu đội khăn đạo sĩ cửu lương bằng đoạn xanh, mình mặc đạo bào màu lam càng làm rõ cổ áo màu xanh, lưng buộc dây tơ vàng hạnh, vớ trắng vân hài, mặt như bồn bạc, mày chia tám nét, mắt như sao sáng, mũi thẳng môi son, nghi biểu khắc phàm. Trong tay cầm phất trần lóng lánh, bên sườn đeo thanh bảo kiếm cài trong bao da cá trên đầu buộc tua nhung vàng. Lão đạo sĩ mới đến chẳng ai khác mà chính là Thần đồng tử Chữ Đạo Duyên.
Trước đây, Chữ Đạo Duyên cùng Uyên ương đạo trưởng Trương Đạo Linh đưa tin lên cho lão tiên ông ở Thượng Thanh cung mỗi người trở về miếu của mình. Chữ Đạo Duyên trở về Tị Tu quán ở Thiết Ngưu Lãnh, tự nghĩ rằng: "Thiệt tức quá đi mất! Không kiếm Tế Điên trả thù thì không chịu được. Ngặt nỗi mình không phải là đối thủ của Tế Điên".
Chữ Đạo Duyên bỗng nghĩ ra một kế: "Tại sao ta không đến Vân Hà quán ở Vạn Tòng sơn tìm Tổ sư gia của ta là Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh? Trong miếu người có một bửu bối trấn quán tên là Bát bửu vân quang trang tiên đại. Thứ bửu bối này bất luận là yêu tinh gì, gặp phải tức hiện nguyên hình. Nếu chụp phải người, tức khắc linh quang chiếu ra chiếu tiêu ba hồn bảy vía; nếu là Đại kộ Kim tiên cũng bị chiếu tiêu mất bạch quang". Nghĩ rồi liền lật đật tới Vạn Tòng sơn.
Đến cổng gọi cửa, đạo đồng ra mở, nhìn thấy nói:
- Sư huynh mới tới à?
- Tổ sư gia có nhà không?
- Đang ở trong ấy.
Chữ Đạo Duyên vào bên trong ra mắt Tử hà chân nhân, quỳ xuống hành lễ. Lý Hàm Linh hỏi:
- Con đến có việc chi?
- Cũng không có việc chi, con đến thăm Tổ sư gia.
- Con ăn cơm chưa, đi ăn cơm đi!
Lý Hàm Linh nói như thế thôicũng không có ý cầm Chữ Đạo Duyên lại. Lúc trước C
Chữ Đạo Duyên làm đạo đồng ở miếu này rất quen thuộc. Ông ta ở lại miếu hai hôm. Một hôm nhân lúc đêm khuya, ông ta lấy trộm Bát bửu vân quang trang tiên đại, ra đi chạy xuống núi, đi các nơi kiếm Tế Điên. Hôm nay đi đến Đái gia bảo thấy có người đang khiêng cái đình sơn màu, bên trong có một đứa trẻ đang ngồi. Chữ Đạo Duyên hỏi:
- Việc gì vậy? Thằng bé này có gì đặc biệt đâu mà khiêng như vậy?
Mọi người trả lời:
- Tại đạo gia không biết đấy! Chúng tôi ở đây bị Bát Chá thần quậy dữ lắm, mỗi ngày đòi ăn một đứa bé. Hôm nay là ngày thứ 29, ông ta đã ăn hết 28 đứa trẻ rồi đó. Bát Chá thần nói phải ăn đủ 100 ngày mới chịu đi. Đây là tai kiếp mà thôn chúng tôi gặp phải! Đứa bé này là con của nhà Lưu thiện nhân. Nhà này chỉ có một đứa con, mọi người trong nhà đều là hiền đức. Gặp ác báo này thật là trời không có mắt.
Chữ Đạo Duyên nghe nói, trong lòng nghĩ thầm: "Đây chắc là yêu tinh. Ta có Bát bửu vân quang trang tiên đại, tại sao ta không bắt yêu tinh trừ hại cho một phương, cũng kể là một việc công đức!".

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ rồi bèn nói:
- Này quí vị, các vị khỏi đưa đứa bé này đi, để tôi đi bắt Bát Chá thần cho, có được không? Hôm nay mấy vị cứ đem tôi dâng cho thần, để tôi đợi thần ấy.
Lưu thiện nhân nghe nói rất mừng, vì phải dâng con cho thần ba người anh khóc đến mắt đỏ hoẹ Nay nghe lão đạo sĩ nói có thể bắt được Bát Chá thần, Lưu thiện nhân vội chạy đến nói:
- Thưa đạo gia, lão nhân gia nếu có thể trừ được Bát Chá thần, cần bao nhiêu tiền tôi xin cung cấp hết.
- Tôi đâu có cần tiền, làm để có công đức thôi.
- Vậy thì cần tốt.
Lập tức kêu người khiêng đình trở về và mọi người cùng lão đạo sĩ đi đến miếu Bát Chá. Lưu thiện nhân hỏi:
- Chưa được lãnh giáo tôn tánh của đạo trưởng? Và ngài tham tu ở động miếu nào?
- Sơn nhân ở Tị Tu quán trên Thiết Ngưu lãnh, họ Chữ tên Đạo Duyên, trác hiệu là Thần đồng tử.
- Thưa tiên trưởng, lão nhân gia thiệt bắt được thần Bát Chá, chắc chắn tôi xin hậu tạ. Cả địa phương này đều cảm niệm lòng tốt của ngài. Tiên trưởng cần vật chi, tôi xin chuẩn bị cho ngài!
- Tôi không cần món chi hết, chỉ đợi bắt yêu thôi. Các người có ai lớn mật, hãy ở nơi phối phòng chờ đợi. Các người hãy xem tôi dùng pháp bửu bắt lấy yêu quái và kết thúc tánh mạng nó.
Người không quan tâm, không ai dám liều mạng ở lại xem lão đạo sĩ bắt yêu, thảng như lão đạo bắt không được yêu tinh sẽ bị yêu tinh làm hại mất. Mọi người đều đi cả, chỉ còn lại ba anh em nhà họ Lưu. Họ trước hết dọn cơm chay cho lão đạo sĩ ăn. Ăn cơm xong, ba anh em họ Lưu núp ở phối phòng chờ đợi, khoét một lỗ ở cửa sổ nhìn ra ngoài.
Phần Chữ Đạo Duyên ngồi ngay trên bàn cúng trước đại điện. Từ trong đãy rút Bát bửu vân quang trang tiên đại chực sẵn. Chờ một hồi lâu, nghe bên ngoài một trận cuồng phong nổi dậy, cát bay đá chạy thẳng về miếu Bát Chá. Trong gió có tiếng hô lớn:
- Ngô thần đã tới!
Chữ Đạo Duyên nhìn ra ngoài thấy trong gió đáp xuống một lão đạo sĩ mặt như bùn xanh, một đôi tròng mắt vàng rực, hai đạo lông mày đỏ khé, lông áp tai đỏ, cả bộ râu cũng đỏ nốt. Đầu đội mũ đạo sĩ màu vàng sậm, mình mặc đạo bào cùng màu, lưng buộc dây tơ, vớ trắng vân hài. Lão đạo sĩ này vừa nhảy vào trong viện, "a" lên một tiếng, nói:
- Sao lại có mùi người lạ? Ai mà cả gan dữ a! Dám đến đại điện của Ngô thần như thế?
Chữ Đạo Duyên thấy rồi bèn dùng bửu bối bắt yêu.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 199

Thủ pháp bửu lầm thâu đạo đồng
Hiển kim quang quy phục Đạo Duyên

Chữ Đạo Duyên thấy yêu tinh đến bèn lấy Bát bửu vân quang trang tiên đại quăng lên, trong miệng niệm chú lâm râm. Thiệt là hào quang muôn đạo, thụy khí ngàn tia, yêu tinh thót lên như luồng khói chạy mất. Chữ Đạo Duyên rốt cuộc chưa bắt được yêu tinh, lượm Bát bửu vân quang trang tiên đại lên, chờ cho đến sáng rõ mà yêu tinh chưa trở lại. Anh em nhà họ Lưu ở bên phối phòng xem thấy rõ ràng, bước tới thi kễ đạo sĩ. Chữ Đạo Duyên hỏi:

- Mấy người thấy chưa?

Lưu thiện nhân nói:

- Thưa tiên trưởng, lão nhân gia thật là thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, đuổi yêu tinh chạy đi rồi. Có một điều là đạo gia đừng nên đi. Nếu đạo gia đi khỏi, yêu tinh trở lại thì thôn trang chúng tôi bị nó làm hại to mất!

- Tôi không đi đâu. Tôi ở lại đây ba hôm, nếu yêu tinh trở lại tôi sẽ bắt nó. nếu ba ngày mà nó không trở lại chắc là nó đi luôn rồi, chừng đó tôi sẽ đi.

- Được, tiên trưởng không cần ở lại miếu này làm chi! Chúng tôi sẽ đưa tiên trưởng đến Tam Thanh quán ở phía Bắc thôn này. Ở miếu ấy có một lão đạo tên là Thiết bút chân nhân Trịnh Huyền Tụ Hai vị đạo gia ở chung cùng nhau đàm đạo. Trong miếu cũng có người hầu hạ.

- Trịnh Huyền Tu tôi có quen, ông cùng sư phó tôi là Thẩm Diệu Lượng rất thân, để tôi đến thăm ông ta.

- Đạo gia đã quen biết thì càng hay.

Nói rồi cùng Chữ Đạo Duyên đi đến Tam Thanh quán gọi cửa. Bên trong đạo đồng ra mở cửa, thấy là người quen bèn hỏi:

- Đạo gia từ đâu tới?

- Có Tổ sư gia ở nhà không?

- Tổ sư gia đang tiếp khách.

- Khách nào vậy?

- Tế Công ở chùa Linh Ẩn dẫn theo hai vị Ban đầu đến đây từ chiều hôm qua.

- Buồn cười thiệt! Ta đang kiếm Tế Điên để báo cừu mà kiếm không ra. Hôm nay gặp hắn ở đây thì hay quá!

Hôm qua Tế Điên thấy Chữ Đạo Duyên cản cái đình hoa lại, bèn dẫn Hà Lan Khánh, Đào vạn Xuân vào quán rượu kêu cơm rượu ra ăn. Ăn xong trả tiền rồi cùng hai vị Ban đầu đi thẳng đến Tam Thanh quán. Vừa đến cửa miếu thấy Trịnh Huyền Tu đang đứng ở trước, Tế Điên nói:

- Trịnh đạo gia, ông mạnh giỏi hỉ?

Trịnh Huyền Tu gặp Tế Điên rất mừng! Nhớ lại trước đây khi Tế Điên cợt đùaThần đồng tử Chữ Đạo Duyên, tại tửu lầu gạt lấy bạc của Trịnh Huyền Tu, rồi ở cửa thôn chê bạc non bạc già. Trịnh Huyền Tu định đánh nhau với Tế Điên, kế gặp Thẩm Diệu Lượng, Tế Điên hiển lộ kim quang, Trịnh Huyền Tu mới biết. Tế Điên là bậc cao tăng đắc đạo. Hôm nay gặp lại, Trịnh Huyền Tu vội vàng đến hành lễ, nói:

- Thánh tăng, lâu quá! Hôm nay Ngài đi đâu thế?

- Ta đến thăm ông đây.

- Vô lượng Phật! Xin mời Thánh tăng vào trong miếu.

- Cũng được! xin quấy rầy ông.

Nói rồi dẫn hai vị Ban đầu vào nơi hạc hiên, thấy miếu này rất thanh nhã. Tế Điên ngồi xuống xong có đạo đồng dâng trà. Trịnh Huyền Tu nói chuyện với Tế Điên rất là tương đắc. Nguyên Tế Điên là người bụng đầy chữ nghĩa, văn chương lão thông, lời nói như gấm dệt, ý tưởng như ngọc châu. Hai người càng nói càng thêm hứng thú. Trịnh Huyền Tu rất bội phục Tế Điên, cầm lại dùng cơm và nghỉ lại. Sáng nay thức dậy uống trà điểm tâm xong, vừa định dùng cơm thì nghe có tiếng gõ cửa. Đạo đồng ra mở cửa gặp Chữ Đạo Duyên. Nghe đạo đồng nói "Tế Công đang ở bên trong", Chữ Đạo Duyên nói:

- Chuyến này ta có thể báo cừu được rồi!

http://tieulun.hopto.org

Nói rồi đi thẳng vào trong. Tế Điên thấy Chữ Đạo Duyên đi vào, nói:
- Không xong rồi! Kẻ thù của ta đã tới kia!
Trịnh Huyền Tu lật đật đứng dậy, nói:
- Chữ Đạo Duyên, ông mới đến à? Hôm nay có Tế Công ở đây, tôi định đứng ra giải hòa cho hai bên đây.
Chữ Đạo Duyên nói:
- Đâu có được! Bất luận ai nói, tôi cũng mặc kệ. Ông ta, khi dề và làm nhục tôi, tôi phải báo thù mới được!
Nói rồi lập tức thò tay vào bọc rút Bát bửu vân quang trang tiên đại ra, nói:
- Hôm nay tôi phải nhốt Tế Điên vào túi này cho ông ta biết tôi lợi hại như thế nào!
Trịnh Huyền Tu nói:
- Không nên đâu! Ông hãy nghe lời tôi!
Tế Điên nói:
- Được rồi, Chữ Đạo Duyên, ông hãy tha cho ta đi!
Cả đến Hà Lan Khánh, Đào vạn Xuân cũng ráp lại năn nỉ. Nhưng Chữ Đạo Duyên một mực nói:
- Không được!
Lập tức thảy Bát bửu vân quang trang tiên đại lên, mắt thấy Tế Điên bị hút vào trong túi. Chữ Đạo Duyên lượm Trang tiên đại lên định quăng xuống đất, tính quăng chết Tế Điên luôn, bị Trịnh Huyền Tu giựt lại, nói:
- Chữ Đạo Duyên, ông không nên đâu. Người xuất gia lấy từ bi làm gốc, thiện niệm làm đầu, không nên vô cớ hại tánh mạng người. Ông cùng Tế Công không có cừu thù gì lắm, nhốt trong đó như vậy là được rồi.
Nói rồi Trịnh Huyền Tu cầm chiếc túi dốc ngược ra xem. Mọi người nhìn thấy bị thâu vào trong túi không phải là Tế Điên mà là đạo đồng, đệ tử lớn của Trịnh Huyền Tụ Dĩ nhiên là đạo đồng đã cứng đờ, hôn mê bất tỉnh rồi. Trịnh Huyền Tu nói:
- Chữ Đạo Duyên, sao ông thâu đồ đệ tôi chi vậy?
- Tôi cũng đâu có biết tại sao lại như vậy? Rõ ràng là tôi thâu Tế Điên vào mà.
Đương nói tới đó thì thấy Tế Điên từ ngoài đi vào, ngả nghiêng ngả ngửa, bước thấp bước cao, nói:
- Hay cho cái tên này, ngươi thiệt muốn đối địch với ta hử? Lại đây, lại đây! Chúng ta sẽ phân tài cao thấp!
Chữ Đạo Duyên nhìn thấy uất lên tận cổ, lại muốn chụp lấy Bát bửu vân quang trang tiên đại lên sử dụng, nhưng bị Tế Điên lượm trước rồi. Tế Điên nói:
- Để ta thâu ngươi vào nhé!
Trịnh Huyền Tu lật đật can:
- Xin Thánh tăng nể mặt tôi đi!
Tế Điên nói;
- Chữ Đạo Duyên, ngươi không cần phải không phục. Đại khái ngươi chưa biết ta là ai mà. Để ta cho ngươi thấy nhé!
Tế Điên nói rồi dùng tay sờ lên đầu một cái, lộ ra ba đạo Phật quang, linh quang, kim quang. Chữ Đạo Duyên nhìn kỹ thấy Tế Điên mình cao một trượng sáu, đầu như đấu gạo, mặt màu gạch cua, mình mặc áo chẹt để hai chân trần, chính là vị Tri Giác La Hán, Chữ Đạo Duyên sợ quá phục xuống nhận tội, quỳ trên đất, nói:
-Thánh tăng nếu không cho biết, đệ tử có mắt như mù, chẳng biết được lão nhân gia, cầu xin Thánh tăng từ bi tha lỗi.
Tế Điên cười ha hả nói:
- Ngươi đã biết ta rồi, thôi hãy đứng dậy đi! Có gì vào nhà hãy nói.
Mọi người lúc đó kéo nhau vào nhà ngồi xuống. Tế Điên nói:
- Ta cũng không cần bửu bối của ngươi đâu, ta trả cho ngươi đây. Ngươi cũng là người tốt. Ta với ngươi đến miếu Bát Chá bắt yêu đi. Hôm nay yêu tinh kéo viện binh tới đó.Thử xem chúng ta ai bắt được yêu nào.
- Hay đó! Chữ Đạo Duyên đáp.
Mọi người ở Tam Thanh quán, Trịnh Huyền Tu chuẩn bị tiệc chay, ai nấy ăn uống cho đến xế. Lưu

http://tieulun.hopto.org

thiện nhân mời Tế Điên và lão đạo sĩ trở về miếu Bát Chá bắt yêu. Ở tại miếu Bát Chá đã chuẩn bị một bữa cơm rượu thật ngon. Tế Điên cùng Chữ Đạo Duyên, Lưu thiện nhân đến miếu Bát Chá ăn xong bữa cơm chiều, bảo Lưu thiện nhân vẫn ở phối phòng chờ xem nhiệt náo. Tế Điên và Chữ Đạo Duyên ngồi ở đại điện chờ sẵn. Chờ đến quá canh hai, bỗng nhiên bên ngoài cuồng phong nổi dậy. Thiệt là:

Cuồng phong nổi dậy
Cây rừng lắt lay
Biển cả sôi sùng sục
Trường giang sóng vỗ tung
Sông nước réo ầm ầm
Rừng cây kêu răng rắc
Vực sâu muôn trượng nước ầm vang
Đá chạy cát bay gây thương tích!

Tế Điên cùng Chữ Đạo Duyên bước ra ngoài xem thấy trong gió, ngoài vị mặt xanh tóc đỏ bữa trước lại tới còn có vị lão đạo sĩ mặt đen đi theo cùng bước vào đại điện. Tế Điên hỏi:
- Chữ Đạo Duyên, ngươi bắt nó hay ta?
- Hôm trước con yêu mặt xanh này tôi bắt không được, bữa nay có đứa đến tôi càng không bắt được nữa! Thôi thì Thánh tăng đại thi Phật pháp bắt nó đi.
- Hãy coi ta đây!
Tế Điên nói rồi lột mũ xuống ném ra ngoài. Tức thì hào quang muôn đạo, thụy khí nghìn tia phóng ra. Lão đạo sĩ mặt đen thấy vậy hóa khói chạy trốn mất. Lão đạo sĩ mặt xanh định chạy đi, bị chiếc mũ của Tế Điên chụp đè xuống, yêu tinh lập tức hiện nguyên hình. Tế Điên kêu:
- Các người hãy ra xem yêu tinh đây!
Lưu thiện nhân và mọi người cùng chạy ra xem thấy chiếc mũ của Tế Điên đè một con cáo xanh lớn. Chữ Đạo Duyên lập tức rút bảo kiếm chặt đầu con cáo xanh ấy. Con cáo này đã có 1.500 đạo hạnh nhưng chẳng tập theo chánh đạo, cứ đi hại người. Hôm nay cũng là thiên kiếp của nó. Hôm qua Chữ Đạo Duyên dùng Bát bửu vân quang trang tiên đại làm nó hoảng sợ chạy đi. Đạo hạnh con tinh cáo này còn ít nên sợ bị Trang tiên đại thâu vào, mới rủ thêm một lão đạo sĩ mặt đen nữa. Lão này nguyên là gấu chó thành tinh có hơn 3.500 đạo hạnh, lại không hại người. Con tinh cáo rủ nó đến định đối địch với Chữ Đạo Duyên, nào ngờ hôm nay gặp phải La Hán gia. Tế Điên có tài biết trước việc chưa đến, con tinh gấu chó này không có hại người nên Tế Điên với đức hiếu sinh không làm thương tổn nó mà chỉ bắt tinh cáo xanh lại để trừ khử thôi. Lưu thiện nhân nhìn thấy con cáo xanh bị bắt và lão đạo sĩ giết nó rồi mới bước tới cảm tạ Tế Điên.
Trời sáng rõ, Tế Điên nói:
- Lưu thiện nhân hãy trở về nhà đi!
Chữ Đạo Duyên nói:
- Bạch Thánh tăng, xin lão nhân gia tù bi từ bi cho đệ tử tình nguyện xuất gia, nhận lão nhân gia làm thầy.
- Ngươi đã có ý nguyện thì về miếu trước để thu xếp cho xong rồi hãy đến chùa Linh Ẩn tìm tạ Để ta gặp thầy ngươi là Thẩm Diệu Lượng nói qua một tiếng. Ta còn ở lại Tam Thanh quán hai ngày nữa để đợi Thiệu Hoa Phong. Đại khái bọn họ chắc phải đi qua đây.
Chữ Đạo Duyên gật đầu đồng ý, rồi cáo từ ra đi. Mấy anh em họ Lưu muốn đưa tiền cho Tế Điên nhưng Tế Điên không nhận. Tế Điên cùng hai vị Ban đầu trở lại Tam Thanh quán ở chơi hai ngày. Hôm đó bỗng nhiên Tế Điên rùng mình, bèn án linh quang, nói:
- Cha chả, không xong rồi! Ta phải đi mau mới được.
- Việc gì thế?
Tế Điên không kịp trả lời, dẫn hai vị Ban đầu Hà Lan Khánh và Đào Vạn Xuân đi một mạch ra khỏi Tam Thanh quán.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 200

Các yêu đạo xúm đốt chùa Linh Ẩn
Ác Cao Trân quen buột miệng rêu rao

Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong từ Vạn Thành điếm ở Ngũ Lý Bia chạy đi dẫn theo Ngũ điện chân nhân, Thất tinh chân nhân, Bát quái chân nhân, Hắc mao sái Cao Thuận, Thiết bối tử Cao Trân, thuận theo đường lớn thẳng đến thành Lâm An. Khi đến Lâm An, tối lại họ kéo đến chùa Linh Ẩn. Trong đêm tối dò xét, họ thấy trong chùa lặng trang, trống rỗng, không có tiếng người nói chó sủa gì cả. Chúng tăng đều an nghỉ hết. Thiệu Hoa Phong nói:

- Các vị hãy chất củi cỏ để phóng hỏa. Hôm nay đốt chùa Linh Ẩn để báo thù cho ta, rồi bắt Tế Điên kết thúc tánh mạng hắn, mới hả được nỗi tức giận trong lòng ta.

Các đạo sĩ gật đầu, chạy ra Vân Tòng quán cách chùa Linh Ẩn chín dặm vác về nhiều củi và cỏ chất đống hai bên Đại Hùng bửu điện, bỗng nhiên trong đại điện có tiếng hét lớn:

- Hay cho mấy tên đạo sĩ lộn sòng này, lớn mật dữ a! Phen này tụi bay chạy đâu cho biết? Để Hòa thượng ta bắt bọn bay đây!

Các đạo sĩ nghe giọng của Tế Điên, lại nghe bốn bên đại điện có tiếng hô vang:

- Hay cho đạo sĩ! Chúng ta đợi ở đây lâu rồi, mau bắt yêu đạo, đừng cho chạy thoát!

Các đạo sĩ nghe la hồn bay ngàn dặm, quay đầu chạy tuốt. Chạy khỏi chùa, Thiệu Hoa Phong nói:

- Không xong rồi! Té ra Tế Điên đang ở trong chùa, chúng ta phải chạy mau! Hắn ta đã trở về chùa rồi thì chúng ta phải mau đi về Thường Châu cướp lao phá ngục, cứu người chúng ta ra, giết quan Tri phủ rồi đến viện Di Lặc, hội họp các thủ hạ đông đủ, ta tự lập làm Thường Châu vương.

Mọi người sợ quá cố sức chạy vì sợ Tế Điên rượt theo sau. Sự thật lúc nãy trong chùa không có Tế Điên mà là Tiểu Ngộ Thiền. Bốn phía nóc nhà là bọn Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng, Hỏa nhãn giang tru Tôn Đắc Minh, Thủy dạ xoa Hàn Long, Lãng lý toản Hàn Khánh, trước đây họ Ở phủ Thường Châu vâng lịnh Tế Điên đến giữ chùa Linh Ẩn. Bốn người ở bốn góc đại điện, chia làm bốn mặt hư trương thanh thế, khi la lên các đạo sĩ chẳng biết là bao nhiêu người nên sợ quá đành kéo nhau chạy đi. Hôm sau bốn vị anh hùng Tôn Đắc Lượng v.v... từ tạ ra về, còn Tiểu Ngộ Thiền thì vẫn ở lại giữ chùa.

Phần các đạo sĩ đêm đó ra khỏi chùa Linh Ẩn, chạy tứ tán bất kể Đông Tây Nam Bắc, chỉ có Thiết bối tử Cao Trân sợ mê đi, muốn chạy về phủ Thường Châu đánh lẽ chạy về hướng Nam lại chạy sang hướng Bắc. Chạy được 30 dặm, mệt đến mồ hôi ướt đẫm cả người, Cao Trân ngừng bước nhìn lại phương hướng, muốn đi về phủ Thường Châu phải đi về hướng Nam, đi theo đường cũ mỗi lúc một xạ Định quay trở lại hướng Nam để đuổi theo Thiệu Hoa Phong, chắc là không kịp rồi. Quay trở lại, đi và về cũng mất hơn 70 dặm thì làm sao đuổi kịp? Đại khái là nhóm Thiệu Hoa Phong chắc lên viện Di Lặc, mình lên viện Di Lặc sẽ gặp họ. Cao Trân nghĩ như vậy rồi, trời sáng bèn kiếm quán rượu ăn uống rồi theo đường lớn mà đi. Cứ như vậy, ngày đi đêm nghỉ, đói ăn khát uống. Một hôm đến địa phận phủ Thường Châu, còn cách viện Di Lặc vài ba chục dặm, Cao Trân đang cắm đầu xăm xăm đi tới, thì nghe có tiếng người nói:

- Đi đâu đó, tiểu tử?

Nghe hỏi, Cao Trân sửa soạn chạy, ngước đầu nhìn lên thì thấy trước mặt mình một người mình cao hơn tám thước, tam đình nở rộng, đầu đội khăn tráng sĩ sáu múi màu xanh trên có gắn sáu miếng kính, mình mặc tiễn tụ bào cùng màu, lưng buộc dây loan đái, áo chẽn màu thúy lam, mang giầy đế mỏng, mặt như bùn xanh, lại giống như da bí đao. Cặp chân mày đỏ trên đôi mắt con ngươi đôi. Lông áp tai màu đỏ liên kết với bộ râu quai nón cũng đỏ lòm. Thanh cương đao thấp thoáng bên hông dưới chiếc áo cừu anh hùng màu đậu xanh. Cao Trân nhìn thấy nhận ra người này chính là Lập địc ôn thần Mã Diêu Hùng. Xưa nay Cao Trân rất sợ Mã Diêu Hùng. Biết Mã Diêu Hùng là người thật thà, bất chấp đạo lý, Cao Trân vội bước tới hành lễ, nói:

- Té ra là Mã đại ca!

- Tiểu tử, mi đi đâu vậy?

Cao Trân nghĩ thầm: "Nếu mình nói thiệt là đi phủ Thường Châu, anh ta sẽ cật vấn mình không cho mình đi, chi bằng nói dối anh ta mới được". Tên tiểu tử này đảo mắt một vòng, tùy cơ ứng biến, buột miệng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Tôi đang tìm anh đây, không ngờ chưa tìm mà gặp.
- Mi tìm ta có việc gì?
- Tôi cho anh hay một tin là bạn anh Phi thiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng bị người ta hại rồi, chết một cách rất khổ sở.
- Bị ai hại thế?
- Bị Lôi Minh, Trần Lượng hai người làm hại, chết một cách thê thảm, mắt bị móc mất, bụng bị xé banh.
Cao Trân biết Mã Diêu Hùng là người thật thà, ắt sẽ tìm Lôi Minh, Trần Lượng để thí mạng. Trước đây phá Từ Vân quán có Lôi Minh và Trần Lượng, ta cho bọn họ đối địch với nhau, ai thích ai thì cứ giết. Một khi tức giận đi tìm thì ta mới đi được. Nào ngờ Mã Diêu Hùng nghe nói, hỏi vặn lại:
- Tiểu tử mi nói đó có thiệt không? Mi có thấy Lôi Minh, Trần Lượng hại không?
- Chính tôi thấy mà!
- Được Lôi Minh, Trần Lượng đã hại Tần đại ca của ta, ta phải đi tìm họ! Mi đi đâu đó?
- Tôi không có việc gì.
- Vậy thì theo ta!
- Đi đâu vậy?
- Đi với ta kiếm Lôi Minh và Trần Lượng để hỏi cho ra nhẽ. Nếu Lôi Minh, Trần Lượng không giết Tần đại ca của ta thì tiểu tử mi bày chuyện cho anh em ta chống đối nhau, ta lấy tánh mạng mi đó.
- Tôi không đi, tôi có việc riêng.
Mã Diêu Hùng trợn mắt nói:
- Tiểu tử, mi nếu không chịu đi với ta, ta sẽ bửa óc mi ra. Mi có đi không?
Cao Trân đâu có dám cãi, lật đật nói:
- Đi chớ!
Mã Diêu Hùng muốn đi lên phía Bắc. Cao Trân hỏi:
- Lên phía Bắc làm gì?
- Tìm Lôi Minh, Trần Lượng.
- Tìm Lôi Minh, Trần Lượng phải xuống phía Nam, hai người đó ở phủ Thường Châu kìa. Để tôi dẫn anh đi tìm.
- Được.
Hai người đi về hướng Nam. Cao Trân nghĩ thầm: "Ta gạt hắn đi đến viện Di Lặc mới dễ dàng bắt hắn được". Đang đi về phía trước thấy có một tòa tửu quán, Cao Trân nghĩ thầm: "Ta phải đưa hắn vào viện Di lặc, thảng như hắn không chịu đi thì ta phải làm sao đây? Nếu hắn động thủ thì ta đâu phải là đối thủ! Tại sao mình không mời hắn uống rượu, phục rượu hắn rồi dẫn hắn về viện Di Lặc?". Nghĩ rồi bèn nói:
- Mã đại ca, chúng ta uống tí rượu, ăn cái gì đó rồi hãy đi nhé?
Mã Diêu Hùng gật đầu. Hai người thấy bên kia đường có một tòa tửu quán, bèn vén rèm bước vào, tìm một chiếc bàn ngồi xuống. Phổ ky chạy đến lau quét bàn ghế, hỏi:
- Hai vị đại gia cần rượu và thức ăn chi?
Cao Trân nói:
- Đem trước cho ta bốn bầu rượu trắng, bốn đĩa thức ăn chiên xào hầm rán.
- Vâng! Phổ ky đáp.
Giây lát, rượu và thức ăn dọn lên. Cao Trân rót rượu cho Mã Diêu Hùng đầy tràn. Hai người cùng uống rượu. Mã Diêu Hùng nói:
- Lời của tiểu tử mi, ta không tin! Việc Lôi Minh, Trần Lượng hại Tần Nguyên Lượng có phải chính mắt mi trông thấy không? Tại sao vậy? Chúng ta cùng Lôi Minh, Trần Lượng là anh em kết nghĩa, ta nghi việc đó chắc không thể có!
-Tôi không nói dóc đâu! Lôi Minh, Trần Lượng có việc đó tại vì chia của không đều cho Tần Nguyên Lượng mà xảy ra.
- Chúng ta tìm Lôi Minh, Trần Lượng hỏi xem, nếu không có việc này ta chẻ đầu mi ra đấy; nếu có việc đó ta thưởng cho mi 100 lượng bạc.
Đương nói tới đó, vừa hay từ ngoài bước vào ba người. Người đi đầu mình cao tám thước, tam đình nở rộng, đầu đội mũ tráng sĩ sáu múi, mình mặc tiễn tụ bào bằng đoạn tía, lưng buộc dây loan đái,

http://tieulun.hopto.org

quần chẹt, mang giày đế mỏng, bên ngoài khoác một áo choàng anh hùng bằng đoạn màu lam, mặt như gan dê sống, mày to mắt sáng, râu ba chòm đen nhánh phất phơ trước ngực. Người đến chẳng ai khác là Phi thiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng. Theo sau một người râu đỏ mặt xanh chính là Lôi Minh. Theo sau nữa là một người mặc áo thúy lam, tuấn phẩm hơn người, chính là Thánh thủ bạch viên Trần Lượng. Thiết bối tử thấy vậy sợ quá, hồn vía lên mây.
Ba người này từ đâu tới?
Nguyên Lôi Minh, Trần Lượng về phủ Trấn giang đến nhà Trần Lượng. Nào ngờ chú của Trần Lượng không có ở nhà, ông ta đi kết toán sổ sách. Lão quản gia Trần An thấy Trần Lượng trở về với Lôi Minh bèn hỏi:
- Thiếu đại gia, mấy lúc nay đi những đâu?
- Ta đến Lâm An dạo chơi một chuyến, đến chùa Linh Ẩn vái Tế Công làm thầy, muốn xin xuất gia.
- Thiếu đại gia thiệt là quá lắm! Cậu thường vắng nhà, người trong nhà cũng không nói với ai là cậu sống bằng nghề lục lâm. Nay lại còn muốn xuất gia nữa, muốn cánh họ Trần dứt tuyệt lửa hương sao? Mạnh Tử nói: "Bất hiếu có ba, vô hậu là lớn nhất". Cậu lại không ba anh bốn em, thì ai mà tiếp nối hương lửa? Người sanh ra, trên đời phải làm rạng rỡ tổ tông, gia môn hiển đạt, vinh thê ấm tử mới là chánh lý. Vô cớ cậu lại muốn xuất gia, cái đó thiệt là bậy dữ đa!
Trần Lượng nói:
- Ngươi há không nghe: "Một con đắc đạo, chín họ lên trời" hay sao?
- Lời nói đó không đúng đâu!
Quản gia tìm đủ mọi cách để khuyên can, cả đến em gái Trần Lượng thấy anh mình không đồng ý cũng không bằng lòng. Trần Lượng không nghe theo, bèn thương lượng với Lôi Minh:
- Chúng mình lên Lâm An tìm Tế Công đi. Tôi ở nhà bực bội quá chịu không được!
- Cũng được! lôi Minh nói:
Hai người từ nhà ra đi thuận theo đường lớn về phía Lâm An. Hôm đó đang đi trên đường, gặp Tần Nguyên Lượng. Tần Nguyên Lượng cũng là người ở huyện Đơn Dương, phủ Trấn Giang, sau khi trở về nhà, cảm niệm ơn cứu mạng của Tế Công, muốn đến Lâm An tìm Tế Công để cảm tạ. Ba người gặp nhau chào hỏi xong, Trần Lượng hỏi:
- Tần đại ca, anh đi đâu đó?
- Ta muốn đến Lâm An kiếm Tế Công để cảm tạ.
- Được đấy, thôi chúng ta cùng đi! Hai đứa tôi cũng đi kiếm Tế Công đây.
Ba người cùng đi một đường. Hôm nay đến tửu điếm này, họ cảm thấy đói bụng. Tần Nguyên Lượng nói:
- Lôi, Trần hai hiền đệ, chúng ta vào uống tí rượu ăn cơm rồi hãy đi!
Ba người bước thẳng vào quán, nào ngờ gặp Lập địa ôn thần và Cao Trân ở đó. Cao Trân thấy Lôi Minh, Trần Lượng và Tần Nguyên Lượng cùng bước vào, sợ quá, quăng mình ra cửa sổ chạy trốn. Mã Diêu Hùng thấy vậy, tức giận lồng lên nói:
- Tiểu tử này, mi dám ly dán bọn ta hử?
Nào ngờ bốn người đuổi theo Cao Trân lại vướng phải họa sát nhân.

http://tieulun.hopto.org

Tế Công Hoạt Phật

Hồi 201

Mã Diêu Hùng tức giận giết Cao Trân
Thiệu Hoa Phong nơi Thường Châu cướp ngục

Thiết bối tử Cao Trân thấy ba người Tần Nguyên Lượng, Lôi Minh, Trần Lượng cùng bước vào quán, sợ quá, lật đật chui cửa sổ chạy trốn. Lập địa ôn thần Mã Diêu Hùng hét lên một tiếng đứng dậy hỏa tốc đuổi theo. Ba người mới tới chẳng biết tại sao cũng chạy theo nốt. Cả quán rượu loạn xị cả lên, chưởng quỹ cũng không dám ngăn lại, cứ lầm tưởng bọn Lôi Minh là những công sai đi biện án, còn bọn Cao Trân là giặc cướp. Ai nấy cứ đoán mò tưởng bậy, bàn tán loạn cả lên.

Bọn Lôi Minh, Trần Lượng và Tần Nguyên Lượng đuổi theo sau, thấy Cao Trân chạy thục mạng ở trước, gấp rút như chó mất chủ, cá bị lọt lưới, cắm đầu chạy một mạch không dám ngoái lại. Phía sau, Mã Diêu Hùng vừa rượt theo vừa la:

- Cái thằng tù này, mày nói gạt chia rẽ bọn tao, tao đâu tha cho mày? Bữa nay mày lên trời tao cũng theo tới điện Long Tiêu, mày xuống đất tao cũng theo xuống tới Thủy tinh, đâu để mày chạy trốn được?

Phi thiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng chạy theo sau la lên:

- Mã hiền đệ, tại sao lại rượt Cao Trân như vậy?

Mã Diêu Hùng nói:

- Ba anh em hãy theo tôi, tên tiểu tử này bầy đặt chuyện thị phị Hắn nói: Lôi Minh, Trần Lượng giết anh đó. Tôi suýt bị nó gạt đây.

Lôi Minh, Trần Lượng nghe vậy, tức giận tràn hông, nói:

- Rượt theo nó, đừng để nó chạy thoát! Cao Trân là dư đảng của Từ Vân quán đấy.

Bốn người lật đật đuổi theo Cao Trân đang chạy phía trước. Họ chũng không biết cao Trân định chạy đi đâu. Mã Diêu Hùng quyết giết Cao Trân, cố đuổi kịp Cao Trân mới nghe. Đuổi một mạch đến năm sáu dặm, thấy Cao Trân chun vào một hẻm núi, mọi người cũng rượt theo bén gót. Cao Trân chạy thẳng lên sườn phía Bắc, trên sườn núi có một tòa miếu lớn. Cổng lớn ở ngay chính giữa, hai bên có hai cửa góc, phía trước có hai lầu chuông và trống, phía sau có Tàng kinh lâu, đại khái đại điện có bốn, năm tầng. Thấy Cao Trân chạy vào cửa góc phía Đông, Mã Diêu Hùng cũng đuổi theo vào cửa góc phía Đông. Cao Trân muốn chạy qua Đông đối diện, không may trượt chân té quỵ Ở góc thềm. Mã Diêu hùng nhanh như tên bắn chém ngay sau lưng Cao Trân một phát, máu văng tung tóe, rồi đời tên ác tặc. Lôi Minh, Trần Lượng, Tần Nguyên Lượng cũng vừa chạy tới, hỏi:

- Mã hiền đệ thế nào rồi?

- Thằng tù này bị tôi chém chết rồi.

Câu nói chưa dứt thì từ Đông phối phòng có tiếng nói lớn: "A Di Đà Phật". Mọi người hướng mắt nhìn, từ đó đi ra một vị hòa thượng trán hói, mình cao tám thước, tam đình nở rộng, đầu to cổ ngắn, tóc để xõa đánh một đạo kim cô, mặt đen như đít chảo, mày to mắt lớn, mình mặc tăng y màu xanh, mang vớ trắng tăng hài, đi ra và nói:

- Thí chủ làm gì thế? Chùa ta là đất sạch, tại sao giết người ở chùa ta?

Tần Nguyên Lượng nói:

- Thôi, Hòa thượng đừng để ý việc này làm chi! Hắn là tên giặc, để chúng tôi đem hắn liệng xuống khe núi là xong.

- Ở trong chùa ta không có lý nào ta không để ý đến? Qúy tánh của các vị là gì? Người chết là ai?

Lôi Minh, Trần Lượng mỗi người xưng tên họ, Tần Nguyên Lượng và Mã Diêu Hùng cũng đều thông báo họ tên và nói:

- Tên giặc này là Thiết bối tử Cao Trân, hắn là kẻ lọt lưới ở Từ Vân quán đấy!

- A, hắn là tên giặc ở Từ Vân quán đấy hả? Vậy phá Từ Vân quán có các ngươi không?

Lôi Minh, Trần Lượng nói: - Có chúng tôi.

- Tôi cũng có nữa! Tần Nguyên Lượng tiếp.

Đương nói tới đó thì bên trong có người đi ra, chính là Hắc mao sái Cao Thuận, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đương gia đừng để bọn họ chạy đi. Đánh phá Từ Vân quán có bọn họ trong đó. Anh tôi bị họ giết rồi, tôi đâu để yên cho họ được!
Hòa thượng cười ha hả, nói:
- Không cần đến ngươi, mấy tên tép riu này thiệt là: "Thiên đường có nẻo không tìm đến, Địa ngục kín bưng cứ lủi vào". Tự bọn nó muốn tìm chỗ chết mà.
Mấy người nghe Hòa thượng nói như thế, hét lên:
- Hay cho bọn lừa trọc này; mi muốn xía vô chuyện thiên hạ ư? Để ta chém mi trước.
Hòa thượng lấy tay chỉ một cái, miệng hô "Sắc lịnh", tức thì bốn vị anh hùng bị trồng cứng. Ngôi miếu này chính là Di Lặc viện. Cao Trân tính chạy về đây trốn thì không sợ gì nữa. Không ngờ khi chạy về đến chùa lại trật chân té, mới bị giết chết. đó cũng là do tên giặc tội ác đầy mình mới bị báo ứng như thế. Vị hòa thượng này chính là Thông thiên Hòa thượng Pháp Lôi. Trước đó, bọn Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong, Ngũ điện chân nhân, Bát quái chân nhân, các yêu đạo kéo nhau từ chùa Linh Ẩn trở về. Mê hồn thái tuế Điền Chương dẫn bọn giặc Huân Hương cũng đã đến viện Di lặc. Bọn giặc đã tựu đủ đang đứng ở sau viện. Hôm nay thấy Thông thiên Hòa thượng trồng cứng bốn người, Cao Thuận nói:
- Để tôi đến giết chúng nó, trả thù cho anh tôi.
Nói rồi quay vào trong định lấy dao ra, bỗng nghe bên ngoài có tiếng hét lớn:
- Hay cho loài nghiệt súc, bọn bay lại muốn hại người nữa hử? Hòa thượng ta đến bắt bọn bay đây.
Cao Thuận dòm thấy Tế Điên, sợ mất cả hồn vía, nói:
- Không xong rồi, Tế Điên Hòa thượng đến đó.
Tế Điên từ Tam Thanh quán đi ra dẫn theo Hà Lan Khánh, Đào Vạn Xuân rồi đi riết đến viện Di lặc. Vừa mới đến viện Di lặc gặp lúc Cao Thuận và Pháp Lôi định giết bốn người này. Tế Điên hét lớn làm Cao Thuận và Pháp Lôi sợ quá chạy tuốt ra sau. Tế Điên cười ha hả, nói:
- Hay cho Pháp Lôi, ngươi cứ chạy đi, Hòa thượng ta chẳng thèm rượt theo làm chị Mười tám ngày sau chúng ta sẽ gặp ở huyện Đơn Dương nhé.
Pháp Lôi cứ cắm đầu chạy, chẳng nghe nói gì, cùng Cao Thuận chạy tuốt ra sau cho các yêu đạo hay:
- Tế Điên Hòa thượng tới rồi!
Bọn giặc nghe báo , hồn vía lên mây, lật đật rùng rùng chạy trốn. Tế Điên cũng chẳng rượt theo. La hán gia vốn là người tâm Phật, có đức hiếu sinh, muốn độ thoát chúng yêu ma đổi ác làm lành, rồi sẽ thả cho họ đi. Nào ngờ bọn họ chấp mê chẳng ngộ, thói ác không chừa. Vừa trốn khỏi viện Di Lặc, Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong nói:
- Này các vị, tên Tế Điên tăng thật là oan gia đối đầu với chúng tạ Chúng ta đi đâu, hắn theo tới đó. Sơn nhân ta hoặc là không làm, hoặc là làm tới. Hắn ta hiện ở đây, bây giờ chúng ta kéo nhau về Thường Châu cướp lao phá ngục, giết quan Tri phủ tự lập Thường Châu vương. Các vị giúp ta một tay để hoàn thành đại cuộc này.
Mọi người cùng đáp:
- Xin theo lời phân phái của Tổ sư gia.
Thiệu Hoa Phong nói:
- Ta dẫn Ngũ điện chân nhân vào thành từ cửa Đông, Thất tinh chân nhân Lưu Nguyên Tố, Bát quái chân nhân Tạ Thiên Cơ dẫn Càn Khảm Cấn Chấn Khôn Ly Tốn Đoài, tám vị chân nhân vào thành từ cửa Tây, Mê hồn thái tuế Điền chương, Đơn đao thái tuế Châu Long, Tiếu diện tỳ hưu Châu Hổ, Hắc mao sái Cao Thuận dẫn 1.000 người đi vào thành từ cửa Nam. Mọi người cùng họp ở nha môn phủ Thường Châu.
Mọi người gật đầu đồng ý, tìm một quán cơm ăn bữa cơm chiều. Chờ đến sau canh một, mọi người chia làm ba mặt tiến thẳng đến phủ Thường Châu. Khi đến chân thành, các yêu đạo vận chẩn cước phong giữ tay áo bay lên thành. Còn các vị lục lâm đều lấy dây móc ra, thảy móc lên tường thành rồi phăng dây leo lên. Giữ thành dù ệnlià có quan binh, nhưng làm sao địch lại Cả ngàn tên giặc ùa đến, ba phía đều là bóng giặc, từ đường ngựa chạy xuống thành, múa loạn binh đao, thẳng đến nha môn phủ Thường Châu.
Quan Tri phủ Cố Quốc Chương sớm đã được tin này. Quan Tri phủ Cố Quốc Chương sau khi lục soát Từ Vân quán bèn phái quan quân niêm phong quán đó lại. Binh mã Đô giám Lục Trung cũng

http://tieulun.hopto.org

trở về nha môn. Quan Tri phủ trở về nha môn phủ Thường Châu liền thăng đường ngay, đem các tên giặc đang nhốt trong ngục như : Ngọc diện hồ ly Thôi Ngọc, Phách hoa tăng Đậu nhi hòa thượng Nguyệt Tịnh, Thiết diện phật Nguyệt Không, Quỷ đầu đao Trịnh Thiên Thọ, năm tên giặc đều bị điệu ra trước đại đường quan Tri phủ hỏi cung. Bọn Trịnh Thiên Thọ thảy đều khai nhận cả. Từ Vân quán có bao nhiêu người, bao nhiêu tặc điếm, bao nhiêu hắc thuyền. Thiệu Hoa Phong khởi ý tạo phản thế nào từ đâu tới đuôi khai hết.
Nghe họ cung khai xong, quan Tri phủ ra lệnh giam họ vào ngục thất, một mặt viết văn thư trình lên Thượng viện nha biết. Hiện Thượng viện nha có văn thư trả lời:
- Các tên giặc bắt được, không luận là thủ phạm hay tòng phạm đều xử trảm, định ngày hành quyết.
Tối hôm nay, quan Tri phủ đang ngồi ở thư phòng xem sách dưới đèn, mỗi ngày sớm tối đều cắt quan binh đi tuần nơi nhà ngục vì vụ án này rất quan trọng mà bọn giặc lọt lưới rất nhiều, sợ e chúng đến phá lao cướp ngục. Nha môn quan Tri phủ có hai vị quản gia hộ viện cũng là anh em bà con, một người tên là Vương Thuận, một người tên là Vương Thái. Hai vị này võ nghệ rất cao cường, mười tám ban võ nghệ đao thương kiếm kích, búa câu liêm xà mâu thảy đều lão thông. Cố Quốc Chương làm Tri phủ lưu dụng hai người này ở lại giúp việc. Hôm nay mới trống canh hai, bỗng nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, Cố Quốc Chương ngạc nhiên kêu thủ hạ ra xem là việc gì. Bỗng từ bên ngoài một sai nhân vào báo:
- Bẩm lão gia, không xong rồi; hiện ở các cửa thành Đông, Nam và Tây, vô số quân giặc kéo đến dùng đao thương búa kiếm đạ thương vô số quan binh giữ thành. Đại khái chắc là họ kéo đến nha môn đấy, xin đại nhân hãy sớm chuẩn bị.
Tri phủ Cố Quốc Chương nghe xong, ra lệnh quan binh tức khắc tập hợp, dự bị đội quân thụt ống đồng đối phó, truyền cho Vương Thái, Vương Thuận bảo vệ hộ viện. Ngay lúc đó có người chạy đến cấp báo:
- Bẩm đại nhân, hiện có vô số lão đạo sĩ đến cướp lao phá ngục. Bốn vị lão gia canh giữ đã bị trọng thương, quân giặc đã giết vô số quan binh.
Quan Tri phủ nghe nói rất ngạc nhiên, may có đội thụt ống đồng đến kịp. Đội ống đồng vừa đến cửa nha môn thì trên nóc nhà đầy các lão đạo sĩ. Xích phát linh quang đứng trên nóc nhà, la lớn:
- Tặc quân hãy nghe đây! Hiện Tổ sư gia bọn bây đến để kết thúc tính mạng bọn bây đây!
Cố Quốc Chương thét gọi:
- Mau thụt ống về phía họ đi!
Đội ống đồng nhắm ngay các lão đạo sĩ thụt tới. Các lão đạo sĩ sắp sửa niệm chú, bị thụt nước dơ dính đầy người, chú không còn linh nghiệm nữa. Thiệu Hoa Phong nói;
- Các vị có ai tiến lên giết tên cẩu quan trước không?
Hắc hổ chân nhân Lục Thiên lâm nói:
- Để tôi đi cho!
Nói rồi xách kiếm nhảy về phía quan Tri phủ, may có Vương Thuận, Vương Thái rút dao cản lại. Các lão đạo sĩ hôm nay dương dương đắc ý, tung hoành như thể không người. Bỗng nghe bên ngoài có tiếng hét lớn:
- Hay cho bọn nghiệt súc, coi bay chạy đi đâu?
Người hét đó chính là Tế Công trưởng lão đến bắt bọn giặc.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 202

Chém đại đạo, Tế Thiền sư hộ quyết
Vì tìm tiêu, Truy vân yên ra oai

Bọn Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong đang định giết quan Tri phủ, cướp ngục phá lao thì Tế Điên về tới. Tế Điên ở viện Di Lặc đuổi bọn giặc chạy đi rồi nhưng không đuổi theo, ở lại giải định thân pháp cho Lôi Minh, Trần Lượng, Tần Nguyên Lượng và Mã Diêu Hùng. Bốn người đứng dậy tạ Ơn Tế Điên. Tế Điên hỏi:

- Lôi Minh, Trần Lượng hai con về nhà, không ở nhà lại đi đâu vậy?

- Hai con muốn đến lâm An kiếm sư phụ, nửa đường gặp tần Nguyên Lượng. Anh ấy cũng đến lâm An để cám ơn sư phụ.

Tế Điên nói:

- Tần Nguyên Lượng, ngươi cũng không cần đi nữa, cũng không cần phải cám ơn tạ Lôi Minh, Trần Lượng hãy về nhà đi. Cần nhất là đừng ghé vào việc không đâu. Lúc nãy ấn đường của hai con phát tốt, sắc diện không tốt, hai con nên trở về nhà để xu cát tị hung. Nếu ghé vào việc không đâu, vướng phải đại họa thì Hòa thượng ta không có thì giờ rảnh để can thiệp đâu. Hãy nhớ lấy, cẩn thận đấy.

Lôi Minh, Trần Lượng tgật đầu vâng dạ và bốn người cáo từ ra đi. Tế Điên dẫn Hà Lan Khánh, Đào Vạn Xuân ra khỏi viện Di Lạc thẳng về phủ Thường Châu, đang đi nửa đường bỗng thấy phía trước đi lại mấy người cưỡi la và hai người cưỡi ngựa là Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng và Xích phát ôn thần Ngươu Cái.

Gặp Tế Điên, hai người lật đật xuống ngựa bước tới hành lễ. Trịnh Hùng nói:

- Sư phó mạnh giỏi hỉ?

- Ngươi đi đâu vậy?

- Chú tôi là Tổng trấn ở Hùng Quan, tôi mua một ít thổ sản đi thăm chú. Sư phó đi đâu đó?

- Ta có việc gấp. Thôi ngươi đi đi!

Từ biệt Trịnh Hùng, Tế Điên mang hai vị Ban đầu trở về, ngang qua Túy Vân Phong. Tế Điên đến dưới núi, lâu la canh đường chặn lại xét hỏi. Tế Điên nói:

- Các ngươi lên núi bẩm báo với Đậu Vĩnh Hàng và Châu Khôn biết, kêu họ xuống đây. Nói có ta là Tế Điên tăng ở chùa Linh Ẩn đợi họ Ở đây nói chút chuyện.

Lâu la về báo lại, Đậu Vĩnh Hàng và Châu Khôn lật đật xuống núi hành lễ Tế Điên. Châu Khôn nói:

- Mời sư phó lên núi ngồi chơi một lát.

- Ta có việc. Ta dặn hai ngươi là khi bọn Xích phát linh quang có đến, hai ngươi chớ nên lưu họ Ở lại. Ở cửa núi này, ngươi hãy đào sẵn mấy cái hầm lớn. Kề tai nghe dặn như vầy... như vầy... Hòa thượng ta nếu bắt được bọn họ, sẽ cứu bọn ngươi bằng cách lấy công chuộc tội.

Hai người gật đầu. Tế Điên đi một mình, thi triển phép Phật tiến vào cửa thành, đi về phía nha môn phủ Thường Châu đúng ngay lúc các yêu đạo định cướp lao phá ngục. Tế Điên hét lên một tiếng, bọn giặc sợ hết hồn bỏ chạy tứ tán. Tế Điên cũng không đuổi theo, chỉ có Hắc hổ chân nhân Lục Thiên Lâm chạy không kịp bị bắt lại. Quan Tri phủ gặp lại Tế Điên, vui mừng quá sức, lật đật nói:

- Thánh tăng trở về thật là hay quá; nếu không, các yêu đạo hôm nay sẽ mặc sức tung hoành.

Nói rồi mời Tế Điên vào nhà trong. Vừa ngồi xuống xong thì quan binh đưa Lục Thiên Lâm vào. Lục Thiên Lâm đem việc Thiệu Hoa Phong thương lượng với bọn giặc đến đây để cướp lao phá ngục ra sao đều cung khai hết. Quan phủ truyền đem Lục Thiên Lâm đóng trăn giam trong nhà lao rồi truyền dọn rượu đãi Tế Điên.

Quan phủ hỏi:

- Thánh tăng đi trước có một mình à?

- Hà Lan Khánh, Đào Vạn Xuân hôm nay ở ngoài thành, ngày mai mới trở về. Không cần phải nhờ bọn họ, Hòa thượng ta đi bắt Thiệu Hoa Phong một mình được rồi.

- Ngày mai xin Thánh tăng đừng đi đâu. Tôi muốn đem bọn giặc hành quyết trước. Nếu không như thế, ngủ nhiều lắm chiêm bao. Ngày mai đem ra chém, sợ e bọn giặc có dư đảng đến cướp pháp trường. Cầu xin sư phó hộ quyết cho.

- Cũng được!

Hôm sau Hà Lan Khánh và Đào Vạn Xuân cũng về tới. Quan phủ bèn truyền lịnh dụ dựng mấy cây

http://tieulun.hopto.org

cọc chém ngoài cửa Tây. Quan Tri phủ cùng Tế Điên đái lãnh một trăm quan binh áp giải tội phạm đến pháp trường. Phủ Thường Châu người xem náo nhiệt chen chân không lọt. Bọn Ngọc diện hồ ly Thôi Ngọc, Quỷ đầu đao Trịnh Thiên Thọ, Thiết diện phật Nguyệt Không, Đậu nhi hòa thượng Phách hoa tăng Nguyệt Tịnh, Đô thiên đạo trưởng Hoàng Thiên Hóa, cả đến Hắc hổ chân nhân Lục Thiên Lâm cũng đều bị điệu ra pháp trường hành quyết, bêu thủ cấp làm hiệu lịnh. Xong, mọi người mới trở về nha môn phủ. Hôm sau Tế Điên cáo từ, quan Tri phủ đưa ra bên ngoài nói:
- Mong Thánh tăng sớm gặp lại, việc này làm người cực khổ quá!
Tế Điên một mạch bước thấp bước cao đi tới trước. Tới một thị trấn kia, thấy phía Bắc đường có một quán cơm, Tế Điên bước vào, tìm một chiếc bàn trống ngồi xuống kêu hai bầu rượu, hai đĩa thức ăn. Tế Điên vừa uống xong mấy hớp rượu thì thấy bên ngoài có một cỗ ngựa đi đến. Trên ngựa, người cưỡi ngựa đầu đội khăn xếp bằng đoạn màu phấn lăng, mình mặc tiễn tụ bào cùng màu, ló ra thanh đơn đao đeo cạnh sườn, đi giày đế mỏng. Người này trạc hơn 30 tuổi, gương mặt vàng nhạt, mày to mắt lớn, đến trước cửa quán nhảy xuống cột ngựa rồi bước vào bên trong tìm một chiếc bàn ngồi xuống. Người ấy kêu rượu thịt, dường như trong lòng có điều gì lo lắng lắm. Tế Điên bước tới hỏi:
- Xin hỏi, quý tanh của bằng hữu là chi?
- Tại hạ họ Huỳnh tên Vân.
- Tôn giá có phải là Nam lộ tiêu đầu Truy vân yến tử Huỳnh Vân không?
- Đâu dám, đâu dám, chính là tại hạ.
- Tôi xin hỏi thăm ông về mấy người bạn.
- Ai vậy?
- Oai trấn bát phương Dương Minh, Phong lý vân yên Lôi Minh, Thánh thủ bạch viên Trần Lượng. Ba người này tôn giá có biết không?
- Đâu phải là người ngoài, họ đều là anh em kết nghĩa của tôi. Xin chưa lãnh giáo danh hiệu của đại sư phó.
- Ta là Tế Điên tăng ở chùa Linh Ẩn.
- Té ra là Thánh tăng! Đệ tử từ lâu ngưỡng mộ, hôm nay mới gặp tiên nhan, thật là phước đức ba đời.
Nói rồi lập tức đứng dậy hành lễ. Tế Điên nói:
- Thôi đừng hành lễ, ông đi đâu vậy?
- Thôi đừng nhắc tới vẫn hơn. Tôi đi lên Liên Hoa Ổ ở núi Lục Dương. Chỉ vì thủ hạ phổ ky của tôi là Đỗ Bưu gây họa. Mấy bữa trước tôi sai Đỗ Bưu áp tải mấy vạn lượng bạc hàng tiêu. Xưa nay Đỗ Bưu tâm ý không chín chắn, ưa nói khoác lác, tự cao tự đại, coi người chẳng ra chi, chỉ biết có mình, không biết có người, lại không có thực tài. Hắn đi qua núi Lục Dương, hai tên họ Đặng ở núi Lục Dương giữ hắn lại. Nghe nói hai tên này, một tên là Đặng Nguyên Cát, một tên là Đặng Vạn Xuyên. Kỳ thật họ chẳng phải là giặc cướp mà là người của Đào Hoa Ổ. Trong chùa có bốn vị hòa thượng đều giữ việc ở bảo tiêu đường thủy tên là Hoa diện như lai Pháp Hồng, Thần quyền la hán Pháp Duyên, Thiết diện thái tuế Pháp Tịnh, Trại đạt ma Pháp Không, bốn vị này lâu nay có tên tuổi. Xét ra ở núi Lục Dương tôi cũng có mấy người bạn đều rất thân như mấy anh em Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng, tuy họ không ở trên núi thì cũng ở nhà gần đó, chỉ cần nói đó là hàng của tôi thì quyết không bị giữ lại. Chỉ trách là Đỗ Bưu vô trí, bây giờ hàng bị mất rồi, anh ta trở về báo lại, bị tôi mắng cho mấy câu, anh ta tức mình cũng chết rồi. Gia đình anh ta lại không nghe cho, đòi thưa lên quan, việc này phải làm sao đây? Mười vạn tiến cũng bị mất, khách hàng cũng không nghe, tôi phải đi đòi lại mới được!
- Thế thì để ta đi với ông nhé?
- Thánh tăng không có việc gì, đi với tôi cũng tốt. Vậy chúng ta cùng đi đi.
- Ừ, thì đi.
Huỳnh Vân trả tiền cơm rượu rồi cùng Tế Điên ra khỏi quán cơm, đi thẳng đến núi Lục Dương. Phàm việc này dẫn đến việc kia. Ngày tiêu hàng bị chặn lại chính là ngày bọn Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng, Hoa? nhãn giang trư Tôn Đắc Minh, Hàn Long, Hàn Khánh đều vâng lịnh Tế Điên cùng Ngộ Thiền đi giữ chùa Linh Ẩn, không có ở Lục Dương. Vạn lý phi lai Lục Thông một hôm đi tuần núi thấy dưới có mấy con la chở đồ và hai người cưỡi ngựa chính là Thiệt diện thiên vương

http://tieulun.hopto.org

Trịnh Hùng cùng Xích phát ôn thần Ngưu Cái đi lên trấn Hùng Quan ngang qua đó.
Lục Thông gặp Ngưu Cái điệu bộ hùng tráng, bèn rất khoái, mới đến hỏi Ngưu Cái:
- Ê, tiểu tử, mi họ gì?
- Tao họ Ngưu tên Cái. Còn tiểu tử mi tên gì? Tiểu tử mi đi đâu vậy?
- Tao với Trịnh gia lên trấn Hùng Quan.
- Tao thiệt khoái tiểu tử mi lắm.
- Ừ, tao cũng thấy tiểu tử mi vừa ý lắm.
- Phải, hai đứa mình kết bạn đi.
- Ừ thì kết bạn.
Trịnh Hùng nhìn thấy hai người thiệt cũng ngộ, kêu nhau bằng tiểu tử mà không có ý giận. Lục Thông nói:
- Tiểu tử mi lên núi ở chơi với ta vài ngày đi.
- Không được đâu, ta có việc.
- Nếu không lên được để ta đưa mi đi nhé.
- Tiểu tử tốt bụng này, mi đi với ta đi.
Lục Thông bèn theo đưa Ngưu Cái đi khỏi Lục Dương Sơn. Vừa hay Đỗ Bưu áp tải tiêu hàng đi qua Theo đúng quy củ bảo tiêu, mỗi khi đi qua một tiêu cục, đáng lẽ phải đệ nạp danh thiếp bái vọng, đi đến chào hỏi trưởng tiêu cục. Nào ngờ, Đỗ Bưu, tên "cầm hàng chạy thẳng" là kẻ ngông cuồng ngạo vô trí, đi qua núi Lục Dương chẳng những không gởi danh thiếp cũng không xuống ngựa, dương dương đắc ý. Đặng Nguyên Cát, Đặng Vạn Xuyên là phổ ky hạng bét của Đào Hoa Ổ, lại hay xen vào việc không đâu, cũng có một chút tài nghệ mà mật lớn. Hai người đang đi tản bộ xuống núi, thấy Đỗ Bưu áp giải hàng đi ngang mà không xuống ngựa và đệ danh thiếp. Hai người này bước tới hét lớn:
- Ê, đứng lại coi, mi là thằng rừng bảo tiêu ở đâu đến đây? Mi không biết quy luật áp tải hả? Mi bước lên đường của chúng ta mà ngựa cũng không chịu xuống hử? Mi tên họ là gì?
- Ta họ Đỗ, gọi là Đỗ Bưu. Còn các ngươi họ gì?
Bọn Đặng Nguyên Cát đều xưng tên họ và hỏi:
- Mi áp tải cho tiêu cục nào thế?
- Ta áp tải cho Nam lộ tiêu đầu Truy vân yến tử Huỳnh Vân.
Đặng Nguyên Cát nghe xong, bảo:
- Được, mi là phổ ky của Huỳnh Vân, thì hôm nay để lại hàng cho chúng ta rồi về kêu Huỳnh Vân mới bạn thân đến đây gặp chúng ta nhé!
Đỗ Bưu nghe vậy tức giận cành hông, nói:
- Tụi bây cậy vào cái gì để giữ hàng của ta?
Đặng Nguyên Cát nói:
- Ta cậy vào thanh đao này đây. Mi đánh bại được tao thì tao để cho xe ngươi đi qua.
Đỗ Bưu lại càng giận dữ, lập tức rút dao động thủ. Nào ngờ bị hai người chém một dao, Đỗ Bưu chạy trở về, tiêu hàng bị mất luôn. Về đến huyện Thường Sơn thuật lại việc vừa rồi, Huỳnh Vân không thể không đích thân đi đòi hàng lại. Riêng Đỗ Bưu vì quá tức giận chết luôn, gia đình anh ta đâu có để yên. Huỳnh Vân chuẩn bị một con ngựa thẳng đến núi Lục Dương, gặp Tế Điên trong quán cơm. Tế Điên đòi đi theo và hai người cùng lên núi. Huỳnh Vân vốn định không động thủ, nào ngờ hôm nay gặp Đặng Nguyên Cát và Đặng Vạn Xuyên lại xảy ra một trường ác đấu một mất một còn.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 203

Núi Lục Dương, Tế Công đấu Pháp Hồng
Thi pháp báu, La Hán giả đò chết

Truy vân yến tử cùng Tế Điên đi đến núi Lục Dương, ngước mắt lên thấy núi mọc theo hướng Bắc Nam. Tiến vào cửa núi thấy dưới chân sườn núi có một nhà năm gian dùng làm chỗ làm việc.
Huỳnh Vân đến núi Lục Dương theo đúng lệ chào hỏi, cũng vừa hay Đặng Nguyên Cát và Đặng Vạn Xuyên đang có mặt ở đó. Đặng Nguyên Cát thấy Huỳnh Vân tướng mạo khác phàm, mới hỏi:
- Tôn giá muốn tìm ai?
Huỳnh Vân giữ hòa khí, nói:
- Tại hạ họ Huỳnh tên Vân, là trưởng tiêu đầu Nam lộ. Trước đây phổ ky tại hạ là Đỗ Bưu áp tải hàng tiêu qua quý địa. Hắn ta là người mới vào nghề không rành quy củ bảo tiêu. Nghe nói vì nói năng thất thố đắc tội với hai vị Đặng gia ở núi này nên xe hàng bị giữ lại. Hôm nay tôi đến đây thứ nhất là để tạ tội, thứ hai là muốn bái vọng các đương gia ở núi này.
Huỳnh Vân không định động thủ vì nghĩ rằng núi Lục Dương có mấy người bạn thân, không nên trở mặt. Nào ngờ Đặng Ngyên Cát và Đặng Vạn Xuyên không thông tình lý, nghe Huỳnh Vân nói mấy câu đó, bèn nghĩ: "Nếu cho Huỳnh Vân đem về rồi, ta kể như mất không. Còn nếu mình áp đảo được Huỳnh Vân thì từ nay mình sẽ nổi tiếng chứ chẳng không".
Nghĩ rồi Đặng Nguyên Cát trợn mắt nói:
- Ông là Truy vân yến tử Huỳnh Vân hử? Đến đây thì hay lắm! Phổ ky của ông không biết tình lý gì hết. Ta chính là Đặng Nguyên Cát đây. Ta giữ tiêu hàng lại đó. Ông muốn làm gì cũng không được đâu. Ông phải kêu bạn bè tới đây, còn nếu không, phải quỳ lạy chúng ta ba lạy nhận chịu thua, ta sẽ trả hàng lại chọ Nếu không thì đừng hòng.
Huỳnh Vân nghe nói những lời trịch thượng đến nỗi hòn đất cũng nổi giận như thế, bèn nghĩ rằng: "Nếu không có bạn bè ở núi Lục Dương này, ta đâu có xử nhũn như thế để ngươi lên mặt!". Càng nghĩ càng tức. Nghĩ rồi bèn trầm giọng nói:
- Này họ Đặng, đừng có tưởng bở, không phải họ Huỳnh ta sợ ngươi đâu! Hơn 20 năm ta đi khắp Đông Tây Nam Bắc mà chưa có ai dám giữ hàng của ta lại. Ta nghĩ rằng ở núi Lục Dương này có các anh em Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng, Hàn Long, Hàn Khánh, Vạn lý phi lai Lục Thông đều là bạn bè của ta nên ta không trở mặt đấy. Hai ngươi thật là chẳng biết thời vụ gì cả, lại nói ta chẳng biết giao tình.
Đặng Nguyên Cát nói:
- Ngươi còn dám nói như thế à?
- Có gì mà không dám, hai ngươi mà kể số gì!
Đặng Nguyên Cát, Đặng Vạn Xuyên là những kẻ như bò nghé mới sanh không sợ cọp, mới mọc sừng lại sợ sói, tự cho mình là tài nghệ ghê gớm, mới cười ha hả, nói:
- Họ Huỳnh kia, ngươi dám lớn mật không coi bọn ta ra gì hả? Lại đây, chúng ta cùng sống mái một trận để phân mạnh sống yếu chết, thiệt còn giả mất.
Nói rồi bước ra bên ngoài, hai người rút đơn đao ra, Huỳnh Vân cũng rút dao ra ứng chiến. Đặng Nguyên Cát nhắm ngay đầu Huỳnh Vân mà cjém tới. Huỳnh Vân sử dụng thế "Đáy biển mò trăng", đưa đao lên đón đỡ. Đặng Vân Xuyên từ phía sau nhắm ngay hậu tâm Huỳnh Vân đâm tới. Huỳnh Vân bước lên một bước né khỏi. Dao của Đặng Vân Xuyên đâm vào quãng không lật đật biến đổi chiêu số. Huỳnh Vân tay gấp mắt nhanh, quơ ngang một dao tiến lên một bước đá ngã nhào Đặng Vân Xuyên. Đặng Nguyên Cát thấy vậy giận quá, nắm ngay cổ Huỳnh Vân chém tới. Huỳnh Vân cử dao đón đỡ. Đặng Nguyên Cát vừa mới thu dao chưa kịp biến chiêu đã bị Huỳnh Vân tiến lên một bước xả xuống một dao trúng vai của Đặng Nguyên Cát, máu tuôn xối xả. Hai người lật đật chạy khỏi vòng chiến, nói:
- Họ Huỳnh kia, mi có gan đừng chạy nhé!
- Hôm nay đại thái gia muốn kết thúc tánh mạng của tụi bay đó. Tụi bay kêu đồng đảng của chúng bay ra đây cho ông xem nào. Ta đâu có chạy!
- Nếu mi chạy, ta kể mi là chuột nhắt.
Nói rồi hai người chạy lên núi, thẳng vào bên trong. Lúc đó Hoa diện như lai Pháp Hồng đang nói

http://tieulun.hopto.org

chuyện với Pháp Duyên, Pháp Không ở đại sảnh. Đặng Nguyên Cát, Đặng Vạn Xuyên chạy vào nói:
- Đương gia ơi, chúng ta ăn tiêu hàng đó không được rồi! Người đồng hành của chúng ta không cho chúng ta ăn.
Pháp Hồng nghe nói, hỏi:
- Chuyện gì vậy?
Thực ra, bọn Đặng Nguyên Cát bắt giữ tiêu hàng của Huỳnh Vân, Pháp Hồng không biết, nên nghe nói thế mới hỏi:
- Chuyện gì vậy?
Đặng Nguyên Cát nói:
-Hôm trước có phổ ky của Nam lộ tiêu đầu áp tải hàng đi qua dưới núi, hắn không chịu xuống ngựa trình danh thiếp. Hai đứa tôi cãi nhau với hắn, bữa nay Huỳnh Vân đến cửa núi chửi mắng rồi chém tôi một dao và nói: - Kêu thủ lĩnh mày ra đây! Hắn kêu tên các vị lão nhân gia mắng chửi những lời tục tĩu khó học lại.
Pháp Hồng nghe nói, ngạc nhiên bảo:
- Ta bảo tiêu đường thủy một dãy Trường Giang, hắc bạch hai đạo ai mà không biết tạ Ta với Huỳnh Vân nghe tên mà chưa gặp mặt, xưa nay không oán, gần đây không cừu. Hắn cũng là bảo tiêu, vô cớ làm sao đến mắng tả Việc này chắc là không được rồi đa!
Đặng Vạn Xuyên nói:
- Hiện giờ hắn đang mắng chửi ở dưới núi, không tin thì cứ ra đó xem.
Pháp Hồng lập tức dẫn ba vị sư đệ: Thần quyền thái tuế Pháp Tịnh, Thiết đầu thái tuế Pháp Duyên, Trại đại ma Pháp Không, các thủ hạ trên núi, cả đến phổ ky của tiêu cục, tất cả hơn 100 người.
Mọi người kéo xuống núi, quả nhiên thấy Huỳnh Vân đang mắng chửim ở đó. Pháp Hồng nói:
- Hay cho Huỳnh Vân, mi dám đến đây chịu chết hả? Ở núi Lục Dương, từ trước đến nay chưa ai dám mắng ta đấy nhé!
Huỳnh Vân chưa gặp Pháp Hồng, nghe nói, ngước đầu nhìn lên thấy Pháp Hồng mình cao tám thước, tam đình nở rộng, đầu lớn cổ to, tóc xõa đánh thành một vòng kim cô, mặt như máu tươi có những nốt trắng, dữ như ôn thần, mạnh như thái tuế, mày to mắt lớn, mặc tăng y màu lam, lưng giắt giới dao. Người thứ hai đầu cạo chính là Pháp Duyên, mắt xanh râu đỏ, càng lộ vẻ hung ác. Pháp Tịnh mặt đen giống như giấy ô kim, mày to mắt lớn. Còn Pháp Không mặt như ngọc tía.
Bốn vị hòa thượng này thật là oai phong lẫm lẫm. Huỳnh Vân nói:
- Hay cho lũ ác tăng, bọn bay thật là vô lễ! Phổ ky của các ngươi cướp lấy tiêu hàng của ta, ngươi lại còn không biết điều. Hôm nay Huỳnh đại thái gia sống mái với ngươi một trận mới được.
Huỳnh Vân nói rồi rút dao tiến lên . Pháp Hồng nói:
- Hay cho tên tiểu tử, ngươi dám đứng huênh hoang trước mặt ta chớ? Đại khái ngươi chưa biết tài của sái gia mà. Ta cần gì ra sức bắt mị Coi sái gia dùng pháp bửu bắt mi đây.
Nói rồi thò tay vào bọc rút ra món pháp bửu "Tý ngọ tam tài thần hỏa khảm ly chiếu đảm cảnh" của sư phụ truyền cho Sư phụ của Pháp Hồng đang ở Long Vương miếu tại Trấn Ổ phía sau núi Lục Dương. Sư phụ Ông ta là Kim Phong hòa thượng, tự xưng là Kim Phong La Hán, biết việc 500 năm trước, 500 năm sau, thông cả quá khứ vị lai, ban cho Pháp Hồng món bửu bối đó để phòng thân, thảng như gặp người cao hơn mình, bằng vào võ nghệ không thắng được thì dùng món bửu bối này. Chiếc gương bửu bối này bên trong có chân hỏa tam tài thiên địa nhân, chiếu rọi làm tan đi ba hồn bảy vía người đối diện. Hôm nay Pháp Hồng đem Tý ngọ tam tài thần hỏa khảm ly chiếu đảm cảnh ra, Huỳnh Vân đâu có biết món pháp bửu đó lợi hại ra sao. Chỉ thấy Pháp Hồng miệng lâm râm niệm chú, móc kiếng chiếu ra. Huỳnh Vân cảm thấy mơ mơ hồ hồ, trong gương ấy ánh sáng lóe ra chói chang như mặt trời, lập tức toàn thân run rẩy, ngã ngang xuống đất, nhân sự bất biết.
Pháp Hồng tự nghĩ: "Mình với hắn không có cừu hận gì, chỉ cần bắt hắn lên núi làm nhục hắn một trận cho hắn biết ta lợi hại tới bực nào để hắn khỏi xem thường núi Lục Dương ta là được rồi". Nghĩ rồi bèn sai thủ hạ vừa khiêng lên núi thì Tế Điên từ sau gộp đá đứng dậy hét lớn:
- Hay cho đồ nghiệt súc! Tụi bay thiệt là không biết điều, dám vô cớ hiếp đáp người hử? Đã giữ hàng tiêu của người ta còn cậy khỏe hiếp yếu nữa. Các ngươi tới đây thử xem coi ai hơn nào?
Pháp Hồng nghe thế, tức giận tràn hông, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Mi là ai mà cả gan dám đối địch với ta thay cho Huỳnh vân như thế?
- Mi cũng chưa nhận ra lão nhân gia là ai à? Ta nói cho mi biết, ta là Tế Điên ở chùa Linh Ẩn đây!
Pháp Hồng nghe nói, "a" lên một tiếng, nói:
- Nghe ra Tế Điên trưởng lão là một vị Phật sống hiện thời, là một vị La Hán đạo cao đức trọng chớ đâu có lèng xèng như vậy được. Mi giả bộ xưng Tế Điên, chắc là không phải đâu.
- Mi nếu không tin cứ bước tới thử xem.
Thiết đầu thái tuế Pháp Duyên đứng kế bên, nói:
- Sư huynh đừng thả tên Hòa thượng kiếc này. Hắn là kẻ thù của tôi đó.
Pháp Hồng nói:
- Làm sao chú biết ông ta?
Trước đây ở nhà Ma diện hổ Tôn Thái Lai tại thành Lâm An, có tên Trịnh Hùng đại náo Vạn Trân lầu. Tôn Thái Lai nhờ tôi giúp sức. Ngay lúc đó một đại hán nhảy tới rượt tôi chạy tuốt. Tối lại tôi tới nhà Trịnh Hùng hành thích, bị Ông ta bắt được, làm nhục một trận. Hôm nay sư huynh để tôi báo thù.
- Té ra là vậy!
Hoa diện như lai nói rồi rút trong bọc ra bửu bối Tý ngọ tam tài thần hỏa khảm ly chiếu đảm cảnh rọi lên, Tế Điên giả bộ "a ôi" một tiếng rồi ngã ngang xuống đất, Pháp Hồng cười ha hả, nói:
- Ta nghe Tế Điên Hòa thượng thần thông quảng đại, nghe tên không bằng thấy mặt, thấy mặt hơn nghe tên nhiều. Theo ta thấy, ông ta cũng không phải là hạng phàm phu tục tử vô tướng bất tài đâu. Bay đâu, khiêng hai người này về chùa cho ta!
Lập tức bọn thủ hạ khiêng Tế Điên cùng Huỳnh Vân về chùa Bửu Quang trên núi. Về đến bên trong, bốn vị hòa thượng vừa ngồi xong, bọn thủ hạ cũng đặt Tế Điên và Huỳnh Vân ở trước đại sảnh. Pháp Hồng xem thấy Tế Điên đã hết thở rồi. Ngay lúc ấy Vạn lý phi lai Lục Thông trở về tới. Vừa bước vào, Lục Thông nhìn thấy Tế Điên, liền la lên:
- Đây là Tế Điên Hòa thượng sư phó, của ta mà! Ai hại người chết như thế?
Hoa diện như lai Pháp Hồng nói:
- Lục hiền đệ, ông ta là sư phó của hiền đệ à?
- Ông ấy là sư phó của tạ Ai làm hại ông ấy hả?
- Cái đó là ông ấy tự tìm đến cái chết mà thôi. Ta dùng bửu bối trị Ông ấy đó.
Lục Thông giận Pháp Hồng lắm, nhưng không dám làm quá, nói:
- Sư phó ta đã hết thở rồi, ta phải đi mua quan tài liệm ông ấy và đưa ông về chùa Linh Ẩn. Các ngươi ai hại chết ông ấy phải bồi thường cho ta, nếu không, sẽ không được đâu đấy.
Pháp Hồng nói:
- Hiền đệ đừng nói bậy, ta kêu ông ấy sống dậy là sống ngay thôi.
Đương nói tới đó thì tử bên ngoài có người vào bẩm báo:
- Thưa đương gia, hiện có Xích phát linh quang Thiệu Hoa phong ở Từ Vân quán cùng với vị Tiền điện chân nhân Trường Lạc Thiên muốn đến ra mắt.
Hoa diện như lai Pháp Hồng nghe nói bèn dặn kẻ tả hữu mời vào.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 204

Hiển thần thông rượt đuổi Thiệu Hoa Phong
Đấu Kim Phong, kim quang phục Tăng đạo

Lục Thông thấy Tế Điên chết rồi không thèm trả lời Pháp Hồng, bỗng có người bẩm báo là có Thiệu Hoa Phong đến, Pháp Hồng lập tức sai người mời vào và đích thân dẫn chúng ra ngoài đón tiếp.

Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong cùng bọn giặc cướp lao phá ngục ở phủ Thường Châu bị thấy bại nên kéo nhau bỏ chạy đến Tàng Trân Ổ. Ngôi miếu này là của đồ đệ Bát ma tên là Truy hồn thị giả Đặng Liên Phương. Bọn Thiệu Hoa Phong chạy đến Tàng Trân Ổ, không may nhằm lúc Đặng Liên Phong đi vắng, Thiệu Hoa Phong kiểm điểm lại nhân số thì có Ngũ điện chân nhân, Bát quái chân nhân, các chúng lục lâm đều đầy đủ cả, nhưng không thấy Hắc hổ chân nhân Lục Thiên lâm. Thiệu Hoa Phong nói:

- Này các anh em, Tế Điên Hòa thượng cứ theo đối địch với ta mãi, chúng ta chạy đi đâu, ông ta đuổi theo tới đó, ép bức ta quá mức. Ta thề báo thù ông ta được mới thôi. Các vị hãy ở đây chờ ta, để ta đến Liên Hoa Ổ ở núi Lục Dương mời em kết nghĩa của ta là Hoa diện như lai Pháp Hồng, lại thỉnh luôn sư phụ Ông ấy là Kim Phong hòa thượng. Hơn nữa, sư phụ ta là Mã Đạo Huyền cũng ở Lữ Công đường phía sau núi Lục Dương, ta đến mời các vị ấy cùng giúp sức với ta tạo phản ở phủ Thường Châu, giết quan cướp ấn, ta tự lập mình làm Thường Châu vương, rồi mới đi bắt Tế Điên Hòa thượng để báo cừu rửa hận. Có ai đi với ta không?

Tiền điện chân nhân Trường Lạc Thiên đứng kế bên, nói:

- Để tôi đi với Tổ sư gia nhé!
- Được, các vị Ở đây chờ tin tức của ta.

Mọi người gật đầu, Thiệu Hoa Phong cùng Trường Lạc Thiên ra khỏi Tàng Trân Ổ, vận chẩn cước phong thẳng đến núi Lục Dương. Nghe thông báo, Pháp Hồng lật đật dẫn mọi người ra cổng đón rước. Gặp Thiệu Hoa Phong, Pháp Hồng vội hành lễ, nói:

- Thiệu đại ca, anh vẫn mạnh khỏe hỉ?
- Hiền đệ Ơi, không xong rồi! Ta gần như chết đi sống lại lần nữa, suýt không gặp mặt hiền đệ đấy.
- Sao vậy?
- Bây giờ ta lên trời không lối, xuống đất không đường. Từ Vân quán cũng bị phá tiêu rồi, nhân vì ta cho người đi lấy bào thai con nít và tử hà sa mà bị huyện Giang Âm phá án. Tên Tế Điên Hòa thượng bắt thủ hạ của ta là Ngọc diện hồ ly Thôi Ngọc, sau đó lại bắt Quỷ đầu đao Trịnh Thiên Thọ giải đến phủ Thường Châu. Tế Điên Hòa thượng trước đó sai Khảm ly chân nhân Lỗ Tu Chơn ở núi Bát Quái đến gạt ta lấy mất Tý ngọ hỗn ngươn bát rồi hắn dẫn quan binh phủ Thường châu đến tra xét và sung công quỹ Từ Vân quán của tạ Ta muốn đến chùa Linh Ẩn để báo thù, không ngờ Tế Điên Hòa thượng lại về chùa Linh Ẩn trước. Ta trở lại phủ Thường Châu, định cướp lao phá ngục, Tế Điên lại đuổi theo đến phủ Thường châu. Ta bây giờ thiệt không còn đất để dung thân nữa!
- Tế Điên Hòa thượng mới bị tôi bắt đây nè!
- Thiệt vậy sao?
- Chớ không thiệt à! Ông ta vô cớ đến đây giúp Huỳnh Vân đối địch với tôi, bị tôi dùng Tý ngọ tam tài thần hỏa khảm ly chiếu đảm cảnh rọi trúng, không tin thì anh lại xem!
- Đã như thế thì dễ dàng quá! Coi như báo thù dùm ta rồi!

Nói xong, mọi người đi vào trong. Lục Thông đương vác Tế Điên đi ra ngoài, Thiệu Hoa Phong nhìn thấy, đưa tay rút kiếm định chém. Pháp Hồng lật đật cản lại, nói:

- Huynh trưởng đừng làm thế! Sư phó tôi có dặn không nên làm hại người. Bửu bối tôi chỉ được phép trị người chứ không được hại người. Chúng ta là người xuất gia, cũng không nên giết hại mạng người làm chi!
- Hiền đệ đừng cản ta, ta với hắn thù sâu tợ biển, không giết hắn thì đâu có được!
- Huynh trưởng muốn lấy tính mạng hắn thì cũng được. Tôi kêu hắn chết thì hắn phải chết, trừ phi tôi niệm chú thì hắn mới sống lại được. Tôi nghe theo lời huynh trưởng, không gọi hắn sống dậy là được rồi. Huynh trưởng bảo đem hắn liệng xuống núi là xong!
- Cũng được! Hiền đệ muốn như thế thì càng hay.

http://tieulun.hopto.org

- Xin mời huynh trưởng vào trong ngồi.
Mọi người vào nhà ngồi xuống, Pháp Hồng hỏi:
- Huynh trưởng từ đâu đến đây?
- Ta từ Tàng Trân Ổ đến. Cái tên Tế Điên Hòa thượng cứ đuổi theo làm khổ ta mãi!
- Tôi thấy Tế Điên Hòa thượng cũng không có tài cán chị Huynh trưởng sao mà sợ hắn quá vậy?
- Không phải đâu! Ông ta tài năng ghê gớm lắm đấy. Tại chú không biết đó thôi!
- Huynh trưởng nói ông ta tài năng ghê gớm, sao bây giờ bị tôi trị đây? Huynh trưởng cũng không tốt lành gì. Tôi nghe người ta nói: Huynh trưởng ở Từ Vân quán bán huân hương, thuốc mê, chiêu tập bọn giặc trong giới lục lâm. Chúng ta đã xuất gia rồi cần gì phải làm như thế? Anh còn định làm gì nữa đây? Tôi không có rảnh, nếu có rảnh tôi đã sớm khuyên nhắc anh thì đâu đến nỗi phải tan tác thế này!
- Ta nói cho hiền đệ biết, ta muốn đại phản phủ Thường Châu để tự lập làm Thường Châu vương. Ta đến đây để hẹn với hiền đệ, nhờ hiền đệ giúp ta để hoàn thành đại sự. Ta còn muốn mời sư phó của hiền đệ là Kim Phong hòa thượng và sư phụ của ta là Mã Đạo Huyền cùng giúp ta một tay.
- Huynh trưởng đừng có nói bậy thế! Sư phụ tôi mà giúp anh tạo phản à? Tôi cũng không thể giúp anh được. Sư phụ tôi đã sớm dạy tôi không được hại người, đã xuất gia rồi phải vượt thoát khỏi tam giới, không ở trong ngũ hành, tu không thành đời này đời sau tu tiếp, để xong cái thân oan nghiệt này. Anh hãy nghe lời tôi khuyên, bỏ hết các việc đi, tìm một nơi núi sâu hang vắng nào đó để tham tu chánh vụ có phải hơn không?
- Hiền đệ nói sai rồi! Tương lai ta có phần lên ngôi cửu ngũ mà!
Đương nói tới đó, nghe bên phòng trái phía Đông náo loạn cả lên. Pháp Hồng ngạc nhiên hỏi:
- Chuyện gì thế?
Thủ hạ bẩm báo:
- Dưới nhà có ông Hòa thượng kiếc lấy những rượu thịt để dành ăn hết ráo.
Thiệu Hoa Phong nghe nói đã bắt đầu chột dạ, kế nghe bên ngoài có tiếng la lớn:
- Nè Thiệu Hoa Phong đến rồi đấy à? Hòa thượng ta đợi sẵn đã lâu rồi!
Thiệu Hoa Phong nghe nói, sợ thấu tim gan phèo phổi, sợ đến sởn óc rùng mình, lật đật cùng Trường Lạc Thiên nhảy qua cửa sau chạy trốn. Hoa diện như lai Pháp Hồng dòm lại, người đến chính là Tế Điên. Pháp Hồng trong miệng lẩm bẩm: “Lạ thiệt! Lạ thiệt!”.
Tế Điên nói:
- Có gì lạ đâu! Ta chỉ giả bộ để xem Tý ngọ tam tài thần hỏa khảm ly chiếu đảm cảnh của người có bao nhiêu là ảo diệu, ta vào trong đó kiếm cùng khắp hết mà không thấy chi mới bước ra đây.
Pháp Hồng nhìn thấy, tức giận cành hông, nói:
- Hay cho Tế Điên, mi đừng có chạy!
Nói rồi thò tay vào bọc định rút gương ra chiếu, mò hoài không thấy bửu bối, ngờ đâu bửu bối đã bị Tế Điên dùng Bang vận pháp lấy mất rồi. Pháp Hồng nghĩ thầm: “Lạ thiệt! Hồi nãy mới dùng bửu bối trị chết hắn ta rồi, làm sao bây giờ hắn sống lại được kìa?”. Pháp Hồng đâu có biết là Tế Điên cố ý giả chết, Lục Thông vác Tế Điên ra sau viện thả xuống rồi đi kiếm quan tài, Tế Điên bò dậy đi thẳng về phía trước. Trước hết đi thẳng vào nhà bếp trộm thức ăn, chén một bữa no nê Tới chừng nhà bếp phát hiện la lên, Tế Điên mới chạy ra phía trước. Pháp Hồng định lấy Chiếu đảm cảnh rọi bắt Tế Điên, ai dè mò hoài trong túi không thấy. Còn đương ngạc nhiên thì Tế Điên cười ha hả, nói:
- Ở trong tay ta đây nè! Để ta rọi lại ngươi đây nhé!
Pháp Hồng, Pháp Duyên, Pháp Không, Pháp Tịnh sợ quá, quay đầu chạy tuốt. Chạy ra cửa sau, Pháp Hồng nói:
- Chúng ta đi kiếm sư phụ mới được.
Bốn người lập tức chạy về miếu Long Vươngở Trấn Ổ, chạy đến miếu gõ cửa, đồng tử chạy ra mở cửa. Pháp Hồng hỏi:
- Sư đệ, sư phụ có ở trong không?
- Không có! Sư phụ đi lên Lữ công đường kiếm Mã lão đạo đánh cờ rồi.
Bọn Pháp Hồng lập tức chạy lên Lữ công đường gõ cửa. Đạo đồng bước ra mở cửa. Pháp Hồng hỏi:
- Kim Phong La Hán có ở đây không?
- Đang đánh cờ với Tổ sư gia chúng tôi đấy.

http://tieulun.hopto.org

Bốn người cùng đạo đồng bước vào bên trong, nhìn thấy Kim Phong hòa thượng đang đánh cờ với Mã Đạo Huyền, một tăng một đạo mỗi người ngồi một bên bàn cờ, dáng vẻ rất thanh cao tiêu sái. Bọn Pháp Hồng bước tới hành lễ, Kim Phong hòa thượng hỏi:
- Các con đến đây có việc chi?
Pháp Hồng thưa:
- Chúng con bị Tế Điên Hòa thượng đuổi chạy vì không phải là đối thủ của ông tạ Xin sư phụ lão nhân gia đi cứu chúng con.
- Tại sao thế?
Pháp Hồng mới đem sự việc vừa rồi thuật lại. Kim Phong hòa thượng nói:
- Được để ta đi xem Tế Điên Hòa thượng là nhân vật như thế nào cho biết!
Mã Đạo Huyền nói:
- Chúng ta cùng đi một thể.
Hai vị tăng, đạo lập tức dẹp bàn cờ, cùng bọn Pháp Hồng đi ra khỏi Lữ công đường, thẳng đến chùa Bửu Quang.
Sau khi bọn Pháp Hồng chạy đi rồi, Tế Điên bèn cứu tỉnh Huỳnh Vân và bảo hãy đem tiêu hàng về đi, đừng lo gì cho mình cả. Huỳnh Vân cám ơn Tế Điên, mang hàng trở về. Vạn lý phi lai Lục Thông vác quan tài trở về thấy Tế Điên còn sống, lật đật bước tới hành lễ, nói:
- A! Sư phụ không có chết!
- Ừ, không chết! Tế Điên nói.
- Sư phụ nè, chúng mình cùng đi uống rượu đi!
- Được.
Lập tức dọn cơm rượu lên, Lục Thông bồi tiếp Tế Điên uống rượu và hỏi:
- Bọn Pháp Hồng đi đâu rồi?
- Bọn họ chạy đi cầu viện, lát nữa sẽ về.
- Đi cầu viện ai vậy?
- Đi kiếm sư phụ họ là Kim Phong hòa thượng.
- Ái chà, vị hòa thượng đó quả lợi hại. Tôi luyện được "Kim chung chạo" cũng do hòa thượng ấy dạy đó!
- Lợi hại cũng chả làm sao.
Hai người vừa nói tới đó thì bên ngoài có tiếng "A Di Đà Phật" âm thanh vang dội, tiếp theo là tiếng "Vô lượng Phật". Lục Thông nói:
- Không xong rồi đa!
Tế Điên bước ra bên ngoài xem thấy mới đến là một tăng, một đạo sĩ. Đi đầu là một vị tăng nhân, mình cao hơn chín thước, tướng mạo rất khôi ngô, đầu ngắn cổ to, chiếc đầu to lớn, vai ngang lưng rộng, bụng to eo tròn, đầu tóc bỏ xõa đánh thành một vòng kim cô, mặt như giấy ô kim, trong đen lộ màu sáng, mày to mắt lớn, mũi thẳng miệng rộng, mình mặc một tăng bào màu vàng, lưng buộc dây tơ, vớ trắng tăng hài, sau lưng đeo một ngọn giới đao, tay cầm phất trần. Đi sau là một lão đạo sĩ, cũng mình cao tám thước, đầu vấn búi tóc tim trâu, mình mặc đạo bào màu đồng sậm, lưng buộc dây tơ, vớ trắng vân hài, mặt như cổ nguyệt ba thu, tóc như tuyết ba đông, tóc mai tựa sương tháng chín, một râu bạc thật là tiên phong đạo cốt, trong tay cầm chiếc phất trần, lưng giắt bửu kiếm.
Hai người thấy Tế Điên là một Hòa thượng kiếc, rách rưới hết cỡ. Kim Phong hòa thượng hỏi:
- Có phải là Tế Điên không?
Pháp Hồng nói:
- Chính là ông ta đó!
Hai vị tăng, đạo cười ha hả, xem Tế Điên là kẻ phàm phu tục tử, bèn nghĩ thầm: "Nghe tên không bằng thấy mặt, thấy mặt chắc hơn nghe tên". Tế Điên nói:
- Hay cho Pháp Hồng, ngươi đi kêu viện binh tới cũng khá đấy chớ! Hòa thượng ta cũng muốn thử xem, coi ai được ai hơn cho biết!
Kim Phong hòa thượng nói:
- Tế Điên tăng, ngươi chưa biết sái gia à? Ta chính là 1 trong 18 vị đại La Hán ở Tây phương giáng trần, vì muốn cứu độ quần mê, giáo hóa chúng sanh mà đến. Ngươi dám đến trước ta nói lời ngạo mạn hả?

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi thiệt làm nhục các vị La Hán chúng ta, bộ ngươi tưởng ta không biết ngươi là ai à? Để ta nói một câu đố cho ngươi đoán xem nhé! Ngươi vốn là:

Có đầu lại có đuôi
Lại thêm bốn cái cẳng;
Bị người rượt bắt trói
Nhảy xuống nước chạy nhăng.
Bốn câu này ngươi có biết đoán không?

Kim Phong nói:
- Ta không biết, để sái gia đến bắt ngươi đây!
Mã Đạo Huyền nói:
- Sá gì tên tiểu bối vô danh này, để tôi bắt nó chọ Cần gì hòa thượng phải ra sức!
Nói rồi rút bửu kiếm ra định bắt Tế Điên.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 205

Thâu Ngộ Duyên phái bắt Thiệu Hoa Phong
Gặp nghĩa đệ thở than việc bị hại

Mã Đạo Huyền rút trong túi ra một món bửu bối tên là "Chấn hồn bài", lắc leng keng một tiếng, bất luận là bao nhiêu người, nghe tiếng rung ấy cũng bị tiêu mất ba hồn bảy vía. Hôm nay lão đạo sĩ vừa rút bửu bối ra, bọn Pháp Hồng biết món bửu bối ấy lợi hại nên rủ nhau chạy trốn. Lão đạo sĩ cầm tiên bài rung lên nghe có tiếng leng keng, nào ngờ Tế Điên đầu vẫn thẳng đơ đứng sừng sững.
Tế Điên nói:
- Bửu bối ông không khá rồi, đổi thứ khác đi! Thứ đó không làm ta sợ đâu.
Mã Đạo Huyền nghe vậy tức giận cành hông, nói:
- Hay cho Điên tăng, chọc ta tức chết đi thôi!
Nói rồi lập tức rút ra một món bảo bối, tên là "Tị quan thần hỏa tráo" hình dáng như cái lồng bắt dế. Người nào lọt vào đó, bị tam tài chân hỏa bên trong thiêu đốt khiến cho người ấy bị da phồng thịt cháy. Hôm nay vừa thảy lồng lên, lão đạo sĩ miệng lâm râm niệm chú, tức thì rẹt một tiếng, một đạo kim quang phóng ngay đến Tế Điên.
Tế Điên cười hà hà, lấy tay chỉ một cái, chiếc lồng đó quay lại phóng về phía lão đạo sĩ. Mã Đạo Huyền trong miệng lại niệm chú lấy tay chỉ một cái, chiếc lồng bay trở lại phía Tế Điên. Tế Điên lại lấy tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chân ngôn "Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hích!", chiếc lồng ấy lại bay ngược trở về chụp xuống lão đạo sĩ. Kim phong hòa thượng nhìn thấy, tức giận tràn hông, thấy lão đạo sĩ đem bửu bối chụp người nhưng chụp không được trái lại bị chụp phải, Kim Phong hòa thượng lập tức bước đến giở "Tị quang thần hỏa tráo" ra, thấy lão đạo sĩ áo quần đều bị cháy hết, nếu không niệm chú hộ thân thì cả người cũng bị cháy luôn. Lão đạo sĩ mặt đỏ đến mang tai.
Kim Phong hòa thượng nói:
- Để tôi bắt hắn.
Tế Điên nói:
- Ngươi cũng uổng công thôi!
Kim Phong hòa thượng lập tức há miệng phun ra một đạo hắc khí, đó là nội đơn hơn 9.000 năm tu luyện của ông ta, định đem ra phun ngã Tế Điên, nào ngờ lại không được. Tế Điên nói:
- A, cái tên này, mi cũng biết phun khí nữa hỉ? Mi phun lửa ta cũng chả sợ đâu.
Kim Phong hòa thượng nghĩ thầm: "Lạ thiệt, tuy hắn là phàm phu tục tử mà cũng có chút lợi hại đó chớ!". Nghĩ rồi lập tức rút ra một sợi "Khổn tiên thằng" quăng lên không trung. Một vầng kim quang nhắm Tế Điên sa xuống. Chỉ nghe Tế Điên miệng la bài hãi:
- Không xong rồi, bớ người ta, mau cứu tôi với!
Trước mắt thấy Khổn tiên thằng đang trói chặt Tế Điên lại. Kim Phong hòa thượng cười ha hả nói:
- Ta tưởng Tế Điên có tài năng ghê gớm lắm, té ra chỉ có bấy nhiêu thôi!
Bọn Pháp Hồng chạy tới, nói:
- Sư phó bắt được Tế Điên rồi à?
Kim Phong hòa thượng nói:
- Hắn bị ta dùng "Khổn tiên thằng" bắt trói rồi. Ta giao hắn cho các con đó. Không được hại tánh mạng hắn, chỉ làm nhục hắn thôi để hắn biết ta lợi hại là được rồi!
Pháp Hồng nói:
- Sư phó đừng mừng vội. Con e Tế Điên thần thông quảng đại, chưa chắc gì bắt được ông ta đâu. Coi chừng bắt lầm người khác cũng nên!
Câu đó nói xong, nhìn lại thì người bị trói không phải là Tế Điên mà là Mã Đạo Huyền. Kim Phong hòa thượng thấy vậy cả kinh, nói:
- Không xong rồi! Phép này gọi là Ngũ hành nã di đại ban vận, đại khái Tế Điên tài năng ghê gớm lắm đấy!
Nói xong lật đật bước tới cởi trói cho Mã Đạo huyền.
Lão đạo sĩ hỏi Kim Phong hòa thượng:
- Tại sao ông lại trói tôi?

http://tieulun.hopto.org

- Tôi cũng đâu có biết!
Mới nói tới đó thì Tế Điên từ ngoài bước vào, cười ha hả nói:
- Mấy ông còn thứ bảo bối nào nữa không? Các ông nếu không có thì ta có đây.
Tế Điên nói xong lột chiếc dép cỏ ra nhắm ngay Kim Phong hòa thượng ném tới. Kim Phong hòa thượng né mình tránh qua, Tế Điên lấy tay chỉ một cái, hô: - Chạy theo! Chiếc dép cỏ nhắm ngay mặt Kim Phong đánh một cái. Tế Điên đưa tay ngoắc, hô: - Trở về! Chiếc dép lập tức trở lại.
Tế Điên nói:
- Ta còn món pháp bửu nữa.
Nói rồi lột chiếc mũ ra thảy lên không, tức thì kim quang tua tủa, thụy khí nghìn trùng. Kim Phong hòa thượng cảm thấy không xong, định rút bài chuồn nhưng không kịp nữa, nghe như bị Thái Sơn ập xuống, một tiếng như trời long đất lở vang lên, Kim Phong hòa thượng đã hiện nguyên hình là con kỳ đà lớn bằng cái bàn kêu u u mấy tiếng. Ông ta chính là con kỳ đà tu luyện 9.000 năm đạo hạnh hóa thân. Tế Điên nói:
- Pháp Hồng, ngươi thấy sư phụ của ngươi chưa?
Bọn Pháp Hồng đều ngạc nhiên. Tế Điên nói:
- Đại khái các ngươi cũng không biết lai lịch của ta, để ta cho các ngươi thấy.
Tế Điên nói rồi lấy tay sờ lên đầu lộ ra Phật quang, kim quang, linh quang. Mọi người nhìn lại thấy Tế Điên cao một trượng sáu, đầu như đấu gạo, mặt đỏ gạch cua, mình mặc áo cánh lộ ra hai đùi, thật là vị Tri Giác La Hán. Mã Đạo Huyền miệng niệm "Vô lượng Phật". Mọi người đều quỳ xuống dập đầu lạy như tế sao, cầu xin Thánh tăng tha mạng. Tế Điên biết Kim Phong hòa thượng có 9.000 năm đạo hạnh lại không hại người, bèn thâu chiếc mũ lại. Kim Phong hòa thượng tức thì hóa ra trận gió biến hình như cũ, dập đầu đảnh lễ Tế Điên.
Kim Phong hòa thượng chánhnói:
- Bạch Thánh tăng, xin lão nhân gia từ bi, từ bi thâu con làm đồ đệ!
Tế Điên nói:
- Không được đâu! Trong hàng hòa thượng chúng ta không có Vương Bát làm hòa thượng.
- Thành Phật làm Tổ, từ xưa đến nay loài nào xuất thân cũng có. Cầu xin Thánh tăng mở lòng từ bi thâu nạp con.
Tế Điên nghe nói bèn cất tiếng:
- A Di Đà Phật! Thiện tai, thiện tai! Con đã có ý muốn nhận Hòa thượng ta làm thầy ư? Được, được lắm!
Nói rồi lấy tay vỗ lên thiên linh cái của Kim Phong hòa thượng rồi nói:

Thật tâm đến với ta,
Bần tăng kết thiện duyên,
Tu hành Liên Hoa đảo,
Công hạnh mấy ngàn niên,
Tham luyện quy chánh đạo,
Xuất gia tại Lục Dương,
Bái ta làm sư phụ,
Đặt tên đúng Ngộ Duyên!

Được ban tên xong, Kim Phong hòa thượng Ngộ Duyên hành lễ Tế Công.
Tế Điên nói:
- Mã Đạo Huyền, ta nhờ ông làm cho chút việc: Ông cùng Ngộ Duyên đi bắt Thiệu Hoa Phong về cho tạ Ngộ Duyên, ông không đi, ta không nhân ông làm đệ tử. Mã Đạo Huyền, ông cũng nên đi giúp đỡ một tay Thiệu Hoa Phong là đồ đệ của ông hiện đang ở Tàng Trân Ổ, tụ tập chúng lục lâm, muốn đại phản phủ Thường Châu. Hai người hãy đi bắt ông ấy về. Giết người ác tức là tu thiện niệm đấy!
Mã Đạo Huyền và Kim Phong hòa thượng nói:
- Xin tuân lệnh sư phụ.
Rồi kêu bọn Hồng Phát chuẩn bị tiệc rượu đãi Tế Điên và chờ tin tức. Mọi người đều vâng dạ. Một

http://tieulun.hopto.org

tăng , một đạo lập tức khởi hành đến Tàng Trân Ổ.
Về phần Thiệu Hoa Phong cùng Trường Lạc Thiên nghe tiếng Tế Điên sợ quá chạy ngả sau trốn khỏi chùa Bửu Quang chạy vòng ra trước núi. Trường Lạc Thiên hỏi:
- Tổ sư gia, bây giờ chúng ta đi đâu vậy?
- Chúng ta chạy tới đâu, Tế Điên rượt theo tới đó. Ông ta thiệt là đối đầu của sơn nhân ta mà! Chúng ta hãy trở về Tàng Trân Ổ, ta đi thỉnh Bát ma Tổ sư gia ở Thánh giáo đường trên núi Vạn Hoa về, sống mái với Tế Điên một trận, bắt được hắn, ta mới hết khí tức trong lồng ngực này. Ta trước hết đem hắn ra phanh thây trăm đoạn rồi kéo đến đốt sạch chùa Linh Ẩn. Muốn đại phản Thường Châu mà Tế Điên còn sống là không thể làm được.
Thiệu Hoa Phong vừa nói vừa đi tới trước nhưng lại sợ Tế Điên Rượt đuổi theo sau.
Đang đi xuống núi Lục Dương, họ thấy từ phía trước mặt hai luồng gió trốt đi lại, cuốn theo cát bụi mù trời cao ước hai ba trượng. Trường Lạc Thiên nhìn thấy, nói:
- Tổ sư gia, Ngài xem hai luồng gió trốt kia là thần hay quỷ? Là yêu hay quái? Pháp lực tôi yếu kém nhìn không ra.
Thiệu Hoa phong nhướng mắt lên nhìn, nói:
- Đó không phải là yêu cũng chẳng phải quái, mà chính là bè bạn của tạ Họ đến thật đúng lúc đấy!
- Ai vậy?
- Ngươi hãy xem đây!
Thiệu Hoa Phong nói rồi trong miệng dọc lẩm bẩm, phun ra một luồng pháp khí, lập tức gió trốt dừng lại lộ ra hai người. Người đi trước mình cao tám thước, đầu đội khăn tiêu diêu bốn góc bằng đoạn tía, mình mặc tiễn tụ bào cùng màu, khắp người chạy dây kim tuyến, bên trên áo thêu hoa kim mẫu đơn, lưng buộc dây loan đái, quần ngắn, mang giầy đế mỏng lộ ra đôi vớ tía thêu hoa, mặt như ngọc tía, cặp chân mày rậm trên đôi mắt thau, lông áp tai màu đen, dưới cằm một bộ râu quai cước, mỗi sợi râu lộ thịt như một đám kim đồng, trong tay cầm một phất bạc. Người đi sau đầu đội khăn tiêu diêu bốn góc bằng đoạn màu lam, mình mặc tiễn tụ bào bằng đoạn cùng màu, lưng buộc dây loan đái, ngoài mang áo choàng màu thúy lam có thêu hoa sen vàng, mặt như màu giấy trắng không chút huyết sắc, cặp chân mày nhỏ trên đôi mắt bqa góc, chiếc mũi chim ưng đặt dưới chiếc trán nhăn. Người đi đầu tên là Truy hồn thị giả Đặng Liên Phương, người đi sau tên là Thần thuật sĩ Hàn Kỳ. Hai người này chính là đồ đệ của Bát ma ở Thánh giáo đường trên núi Vạn Hoa. Đặng Liên Phương là học trò của Điếu tẩu Dương Minh Viễn, còn Hàn Kỳ là học trò của Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong.
Hai người này vâng lệnh Bát ma đến Doanh châu ở Đông Hải để lấy cỏ linh chị Bát ma mỗi người đều có một sợi "Tử mẫu âm hồn điều" lợi hại vô kể. Ngay cả Tây Phương Đại lộ Kim tiên bị nó trói phải thì kim quang cũng tiêu mất, Hàn Kỳ lấy trộm "Tử mẫu âm hồn" của thầy đi đến đây thì gặp Thiệu Hoa Phong. Thấy Thiệu Hoa Phong, Hàn Kỳ bước tới thi lễ. Nguyên Thiệu Hoa Phong và Đặng Liên Phương với Hoa diện như lai Pháp Hồng là anh em kết nghĩa. Thiệu Hoa Phong là anh cả, Pháp Hồng là anh kế, Đặng Liên Phương là em út. Hôm nay gặp nhau, Đặng Liên Phương bước tới thi lễ và hỏi:
- Đại ca vẫn mạnh giỏi hỉ?
- Hiền đệ đừng nhắc làm chi! Ta bây giờ khổ không có đất dung thân đây.
- Sao vậy?
- Tại vì ta sai người đi trộm bào thai con nít và tử hà sa nên hắn bị phạm án ở huyện Giang Âm. Có tên Tế Điên Hòa thượng cứ theo đối địch với ta mãi. Ông ta sai Lỗ Tu Chơn đến gạt ta lấy mất "Càn khôn tý ngọ hỗn ngươn bát", lại dẫn quan binh phủ Thường Châu đánh phá Từ Vân quán của tạ Ta đến chùa Linh Ẩn định kế trả thù, hắn lại chực sẵn ở chùa Linh Ẩn. Ta trở về phủ Thường Châu định cướp ngục phá lao, hắn lại đuổi theo ta đến phủ Thường Châu. Ta đến Tàng Trân Ổ tìm chú mà chú không có ở nhà. Ta đến tìm nhị ca của chú để mời chú ấy giúp ta đại phản phủ Thường Châu, ngờ đâu Tế Điên duổi theo đến đó! Này hiền đệ, chú đi đâu đó?
- Tôi vâng lệnh sư phó đến Doanh Châu ở Đông Hải tìm cỏ linh chi.
- Chú khoan đi đã. Đợi chú trở về chắc ta chết mất mấy kiếp rồi.
- Thế thì chúng ta cùng về Tàng Trân Ổ đi. Tôi sẽ bắt Tế Điên cho đại ca báo thù rửa hận cái trước đã.

http://tieulun.hopto.org

- Như vậy quá tốt đi!
Bốn người vận chẩn cước phong trở về Tàng Trân Ổ. Đến nơi thấy trong miếu rất nhiều người. Mọi người đều đến hành lễ Thiệu Hoa Phong và Đặng Liên Phương. Ai nấy vừa vào trong ngồi xong thì bên ngoài có người vào báo:
- Ngoài cửa có hai vị Hòa thượng đứng trước cổng mắng chửi om sòm.
Mọi người nghe báo đều kinh ngạc, chẳng biết Hòa thượng đó là ai.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 206

Các yêu đạo tụ hội Tàng Trân Ổ
Thần thuật sĩ ma pháp thắng Kim Phong

Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong cùng Truy hồn sứ giả Đặng Liên Phương, Thần thuật sĩ Hàn Kỳ về đến Tàng Trân Ổ, bọn giặc nhìn thấy rất vui, nói:
- Thật đúng lúc!
Mọi người bước tới chào hỏi nhau xong, Thiệu Hoa Phong nói:
- Thưa các vị, đây là em kết nghĩa của tôi tên là Đặng Liên Phương. Chú ấy là đồ đệ của Bát ma Tổ sư gia Thiên hà điếu tẩu Dương Minh Viễn ở Thánh giáo đường trên núi Vạn Hoa. Còn vị này là Hàn Kỳ, chính là đồ đệ của Nhân ma Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong. Họ muốn bắt Tế Điên dễ như trở bàn tay, không phải phí sức lực.
Thần thuật sĩ Hàn Kỳ nói:
- Thiệu đại ca, tôi nói cho anh biết, tôi được của sư phụ tôi một sợi "Tử mẫu âm dương điều". Dù cho Đại lộ Kim tiên hay Tây phương La Hán gì cũng đều bị nó trói tuốt hết. Sợi Tử mẫu âm dương điều này không giống với mấy thứ kia. Qua mấy mươi giáp tý, người khác nếu có cũng không phải thiệt.
Đương nói tới đó thì có người chạy vào bẩm báo:
- Bên ngoài có một ông Hòa thượng đứng dựa vào cổng miếu mắng lớn, kêu đích danh Tổ sư gia gặp mặt.
Thiệu Hoa Phong nghe báo, nói:
- Chắc là Tế Điên đến rồi đa!
Bọn thủ hạ nói:
- Không phải đâu! Ông Hòa thượng này mày lớn mặt đen.
- Để ta ra xem thử!
Nói vừa xong, Tuần sơn tiên trưởng Lý Văn Thông đứng kế bên nói:
- Đạo trưởng khoan đi đã! Sá gì bọn tiểu bối vô danh ấy mà lão nhân gia phải nhọc công! Cắt gà cần gì phải dao mổ trâu. Để đệ tử đây thay nhọc cho Tổ sư gia đi bắt hắn cho.
- Đạo trưởng nên cẩn thận mới được!
- Chắc không hề chi mà!
Nói xong khệnh khạng bước ra cửa. Tòa Tàng Trân Ổ này xây dựng theo hướng Nam Bắc, cửa núi trước miếu có một khoảng trống rất rộng rãi có thể làm chiến trường, thao binh diễn trận rất tốt. Lý Vân Thông bước ra nhìn thấy trước mặt mình đứng sẵn một tăng, một đạo, chính là Kim Phong hòa thượng Ngộ Duyên và Mã Đạo Huyền. Lý Văn Thông nói:
- Té ra là Kim Phong hòa thượng, ông đến đây có việc gì?
- Ta vâng lệnh sư phó của ta đến đây để bắt lũ yêu ma chúng bay.
- Sư phó của ông là ai?
- Sư phó của ta là Tế Công trưởng lão.
Lý Văn Thông tằng hắng một tiếng, nói:
- Ông làm sao bậy bạ quá, đi theo Tế Điên chi vậy? Theo tôi thấy, ông nên trở về đi, đừng xía vô chuyện thiên hạ làm gì. Sơn nhân ta lấy từ bi làm gốc, thiện niệm làm đầu, còn để lại một chút đức háo sanh nên mới không hại tính mạng ông đó. Nếu ông không nghe lời tử tế của ta thì đừng trách ta sẽ bắt ông. Chừng đó ăn năn không kịp đâu!
Kim Phong hòa thượng cười hà hà, nói:
- Hay cho đồ nghiệt chướng! Thử xem ngươi có bao nhiêu tài năng mà dám khoe khoang trước mặt ta như thế? Hòa thượng ta kết thúc tánh mạng ngươi đây. Giết kẻ ác chính là thiện niệm đó!
Lão đạo sĩ nghe nói, tức giận phừng phừng, đưa tay rút phắt thanh bửu kiếm, bước tới phía Đông Nam đứng vào hướng Tốn vi phong, dùng bửu kiếm rạch trên mặt đất, miệng đọc thần chú lâm râm, tức thì cuồng phong nổi dậy, cát chạy đá bay, hướng về phía Kim Phong hòa thượng ập đến. Kim Phong hòa thượng Ngộ Duyên cười hà hà, đưa tay vào bọc móc ra một món bửu bối tên là "Tị phong châu" thảy lên trên không, tức thì gió ngừng bụi lắng. Lý Vân Thông thấy vậy cả kinh. Kim Phong hòa thượng thâu Tị phong châu về, lại lấy ra một trái châu màu đỏ như lửa, miệng niệm chú

http://tieulun.hopto.org

lâm râm, nhắm ngay Lý Văn Thông đánh tới. Tức thì phát ra tiếng xì xì, một vừng lửa đỏ phà tới đốt Lý Văn Thông thịt da nám xém hết. Trái châu đó tên là Lôi hỏa châu. Kim Phong hòa thượng đốt lão đạo xong, thâu bửu bối cất vào trong túi.
Ngay lúc đó, có người báo vào Tàng Trân Ô:
- Bẩm Tổ sư gia, không xong rồi! Vừa rồi Lý đạo gia đi ra hỏi hòa thượng, ông ta cho biết mình là Kim Phong hòa thượng. Lý đạo gia thi triển pháp thuật, cuồng phong nổi lên, cát bay gió chạy. Vị hòa thượng đó rút ra một món bửu bối ném lên tức thời gió im cát ngừng. Hòa thượng lấy ra một trái châu màu đỏ như lửa, tức thì một luồng sáng xì xì bay ra đốt Lý đạo gia thịt da cháy nám cả.
Thiệu Hoa Phong nghe nói tức giận hét lên như sấm, có người đứng kế bên nói:
- Sư phó đừng giận làm chi, để con đi bắt hòa thượng trả thù Lý đại ca cho.
Thiệu Hoa Phong nhìn lại, người nói câu đó chính là đồ đệ thứ hai tên là Diệu đạo chân nhân Ngô Tháp Hưng. Lão đạo sĩ này cùng với Ngô Pháp Thông ở Thất Tinh quán trước kia là anh em, làm thủ hạ của Thiệu Hoa Phong, mặc ý tung hoành, cũng biết được ít tà thuật. Nói xong rút bửu kiếm bước ra ngoài cổng thấy kim Phonghòa thượng đang mắng nhiếc ở đó.
Ngô Pháp Hưng nói:
- Hay cho hòa thượng, ông thiệt to gan mà! Nay cho ông biết mùi Tổ sư gia lợi hại đây!
- Ông là ai?
- Ta nói cho ông biết, Tổ sư gia của ông đây họ Ngô tên là Pháp Hưng, người ta gọi là Diệu đạo chân nhân. Hôm nay ông đến đây khác nào bươm bướm bay vào đèn, tự tìm lấy cái chết. Thiệt là: "Thiên đường có nẻo không tìm đến, Địa ngục kín bưng cứ lủi vào". Đừng trách sơn nhân ta sao chẳng kết thúc tánh mạng ông!
Nói rồi rút trong túi ra một sợi "Khổn tiên thằng" thảy lên không, miệng đọc chú lâm râm và hô "Sắc lịnh". Rẹt một cái, một đạo kim quang bay thẳng đến Kim Phong hòa thượng. Hòa thượng há miệng phun ra một luồng khí đen, đó chính là nội đơn của hơn 9.000 năm tu luyện. Lập tức Khổn tiên thằng rớt ngay xuống đất. Hòa thượng thò tay rút trái châu ra. Chỉ nghe xì một tiếng, luồng lửa phụt ra đốt chết Ngô Pháp Hưng ngay Tên tiểu tử này không việc ác nào chẳng làm nên hôm nay bị ác báo như thế! Lại có người báo vào trong miếu. Thiệu Hoa Phong nghe tin đồ đệ mình bị chết, giận đến nỗi tam thi thần nhảy dựng, ngũ linh hào khí bay cao, nói:
- Được, được lắm! Để sơn nhân ta ra sống mái với ngươi một trận.
Thần thuật sĩ Hàn Kỳ đứng kế bên nói:
- Thiệu đại ca chẳng cần phải kêu, hãy coi bửu bối của tôi đây. Chúng ta hãy cùng ra ngoài đó đi!
Mọi người cùng theo ra phía trước, Thiệu Hoa Phong nói:
- Kim Phong hòa thượng, ông dám hại đồ đệ của ta hử? Sơn nhân ta đâu để cho ông yên được?
Mã Đạo Huyền đứng kế bên nói:
Thiệu Hoa Phong, ông là đồ đệ của ta, ông không nên tự ý làm càn như thế. Đã là người xuất gia nên sớm tối tu tập, sớm chiều một lư hương, hầu hạ Tam Thanh giáo chủ, quyết không nên kết gia với bọn lục lâm ở chốn hồng trần giết trai cướp gái, nhóm chúng phản loạn quốc gia. Đại Tống từ khi lập quốc đến nay, quân vương sáng suốt nhà nhà thịnh, trời đất vô tư chỗ chỗ đồng. Hoàng thượng hồng phúc đầy trời, tà không thể xâm phạm chánh được đâu, ông chớ chấp nê chẳng ngộ. Dĩ nhiên là xuất gia rồi nên tu tạo phước thiện để tránh oan nghiệt một đời, kiếp này chưa trọn, tu tiếp ở kiếp sau. Ông nên nghe theo lời khuyên của sơn nhân, tự mình biết quấy chữa lỗi, theo ta về núi ẩn tụ Còn nếu không nghe theo, tự mình cưỡng chống ngang ngược thì: - Trời làm oan nghiệt còn có thể tránh được, còn mình làm tội nghiệt sẽ không sống được đâu.
Thiệu Hoa Phong chẳng những không nghe mà còn trợn mắt nói:
- Mã Đạo Huyền, ông đừng xía vào chuyện của người mà mở miệng nói nhăng nói cuội với ta như thế! Ta vì tưởng tình thầy trò chớ không ta cũng bắt luôn cả ông và kết thúc tánh mạng không chừa. Ông có mau cút đi không?
Mã Đạo Huyền miệng niệm:
- Vô lượng Phật! Thiện tai, thiện tai! Thiệu Hoa Phong, ông thiệt là kẻ không cha không chúa. Người sống trên đời phải biết ba cương, bốn đại, năm thường chớ. Ba cương là: Vua là giềng mối của bầy tôi, cha là giềng mối của con, chồng là giềng mối của vợ. Bốn đại là: Trời, đất, cha mẹ và thầy. Thọ Ơn che chở của trời đất, ơn đất nước quốc gia, ơn sanh dưỡng của cha mẹ, ơn giáo huấn

http://tieulun.hopto.org

của sư phó. Năm thường là: Nhân, nghĩa, lễ, trí, tín. Làm người con mà bất hiếu thì làm tôi nhất định sẽ bất trung, kết bạn hẳn nhiên bất tín. Thầy trò tình như cha con, ngươi lại dám sách mé kêu tên ta, trợn ngược mắt nhìn tạ Thế là hết, hết rồi!
- Dù ông có mượn lưỡi Tô Tần, Trương Nghị, Lục Giả, Tiêu Hà nói cho hoa trời rơi khắp, đất mọc bông sen, biển khô đá nứt cũng khó đổi được lòng dạ sắt đá của tạ Ta cùng với Tế Điên cừu sâu tợ biển, hắn ta vô cớ lấn hiếp ta, hại ta đến nỗi lên trời không nơi chứa, xuống đất không chỗ dung thân. Ta đâu có thể để yên cho hắn được! Mã Đạo Huyền, ông đừng có nhiều lời. Ta bắt ông trước đây!
Kim Phong hòa thượng nghe vậy tức giận tràn hông nói:
- Thiệu Hoa Phong, ngươi hãy lại đây! Sái gia sẽ cùng ngươi phân tài, mạnh được yếu thua, thiệt còn giả mất!
Thiệu Hoa Phong hãy còn chưa trả lời, Thần thuật sĩ Hàn Kỳ ở một bên sớm có chủ ý:
Ta phải cho hắn biết "ra tay trước ưu tiên, ra tay sau bị thiệt mới được". Nghĩ rồi liền rút Tử mẫu âm dương điều ra, nhắm về phía Kim Phong hòa thượng thảy đến, trong miệng niệm chú lâm râm, hô "Sắc lịnh", Kim Phong hòa thượng nhìn thấy Tử mẫu âm dương điều bay về phía mình, thiệt là hào quang muôn đạo, thụy khí ngàn tia, giống như núi Thái Sơn ập tới. Kim Phong hòa thượng biết là không xong, vội niệm chú hộ thân nhưng không kịp nữa. Đừng nói về lai lịch của Kim Phong hòa thượng, mà ngay cả Đại lộ Kim tiên bị trói cũng tiêu tan cả bạch khí, Tây phương La Hán bị Tử mẫu âm dương điều trói phải, kim quang cũng tiêu luôn. Bất luận là yêu tinh nào bị nó trói lại đều phải hiện nguyên hình ngay Sợi dây này chính là bửu bối của Bát mạ Bát ma mỗi người đều có một sợi. Thần thuật sĩ Hàn Kỳ có được là do lấy trộm của thầy hắn. Hôm nay Ngộ Duyên nhìn thấy định chạy đi nhưng bị kim quang chụp lại đâu có thể chạy trốn được! Bỗng nghe nổ vang một tiếng như trời long đất lở, Kim Phong hòa thượng hiện lại nguyên hình. Mọi người xem lại là con kỳ đà rất lớn. Thần thuật sĩ Hàn Kỳ nói:
- Các vị có thấy hay chưa? Đừng nói là ông ta, cho dù La Hán ở Tây phương cũng khó trốn khỏi nữa là!
Mọi người thấy vậy vỗ tay tán thưởng, cười lớn, nói:
- Té ra lão nhân gia thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên thật! Thì ra đồ đệ của Tế Điên là như vầy.
Thần thuật sĩ nói:
- Thiệu đại ca, tôi bắt được hắn rồi đó, tùy ý anh phát lạc. Ý anh định thế nào? Hoặc giết hoặc mổ hoặc đốt tùy ý!
Thiệu Hoa Phong nói:
- Hắn đã dùng lửa đốt chết đồ đệ của ta, ta cũng đốt chết hắn mới hả cơn giận trong lòng. Đại khái là giết chết hắn, Tế Điên Hòa thượng mới mau đến đây.
Hàn Kỳ cười ha hả nói:
- Tế Điên nếu không đến đây thì thôi, nếu hắn đến ta cho các người xem một chút thuật mọn là bắt hắn ngay.
Đang nói tới đó, bỗng nghe bên sườn núi có tiếng hét vang:
- Hay cho Đặng Liên Phương, Hàn Kỳ! Bọn bây cả gan dám hại người hử? Chờ ta đến sẽ biết!
Mọi người nhìn về phía tiếng nói, thấy bay đến một người đầu đội khăn võ sinh công tử bằng đoạn màu phấn lăng thêu hoa ngũ sắc, mình mặc tiễn tụ bào cùng màu có chạy kim tuyến cùng khắp, lưng buộc dây loan đái lộ áo chẽn màu vàng, mang giày đế mỏng, bên ngoài choàng một áo cừu anh hùng bằng đoạn cũng màu phấn lăng trên thêu ba giỏ hoa phú quý, lưng giắt một bảo kiếm, tay cầm phất tiêu, mặt như ngọc trắng, mày tợ núi xuân, mắt như nước mùa thu, mũi thẳng dọc dừa, môi giống thoa son. Mọi người nhìn thấy đều cả kinh.*
Hồi Thứ 207
Phi thiên quỷ lạc vào núi Vạn Hoa
Thạch Thành Thụy ở rể nhà Nhân ma
Vị võ sinh công tử mới tới đó chính là rể của Nhân ma Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong, người này họ Thạch tên Thành Thụy, ngoại hiệu là Phi thiên quỷ, nguyên quán người Trấn Giang, cũng là một trong 36 người bạn kết nghĩa ở Ngọc Sơn. Người này học nghệ rất cao, trường quyền đoản

http://tieulun.hopto.org

kiếm, đao thương côn bổng thảy đều tinh thông, lại rành thuật phi thiềm tẩu bích. Bẩm sinh có tánh thích du sơn ngoạn thủy. Ở đâu nghe đồn có danh sơn thắng cảnh, không chính mắt trông thấy thì lòng không yên. Ngày kia anh ta quẩy túi lương khô đi dạo núi, nhìn thấy núi liền núi, đồi tiếp đồi, kéo dài không biết cơ man nào mà kể. Thạch Thành Thụy nghĩ: "Phải tìm xem dãy núi này bắt nguồn từ đâu?". Dùng thuật phi hành đi ròng rã hơn mười ngày vẫn còn kẹt lại trong núi. Ngọn cao dòm xuống ngọn thấp, đỉnh trước tiếp nối đỉnh sau. Bao nhiêu lương khô mang theo đã sử dụng hết mà vẫn chưa thấy cửa núi để ra. Không còn lương khô đành phải ăn trái cây rễ củ trong núi đỡ lòng. Đi được mấy ngày, cảm thấy thân thể mỏi nhừ như sắp nhuốm bệnh, Thạch Thành Thụy nghĩ thầm: "Không xong rồi đa! Nếu mắc bệnh không đi về được phải chết ở trong núi này làm oan quỷ tha hương, cô hồn xứ lạ, thi thể bị cọp tha sói xé, thê thảm biết bao!".
Nghĩ xong buồn quá, đi không muốn nổi nữa. Trước mặt một đường khe nước chảy róc rách trong veo, Thạch Thành Thụy bò xuống uống ngụm nước bèn cảm thấy chẳng những hết khát mà tinh thần thêm sảng khái. Lại men về phía trước thấy rất nhiều cây ăn trái. Những trái trên cây hình dáng như quả táo, Thạch Thành Thụy hái xuống nhắm thử, mùi vị quả là thơm ngon, nhất là cảm thấy ở thân thể bệnh giảm đi quá nửa. Trong lòng Thạch Thành Thụy thầm mừng: "Lạ thiệt! Không biết cái gì ở chốn này?"
Lại đi đến trước, thấy cây ăn quả mỗi lúc một nhiều, trái lê trên cây lớn bằng cái bát, trái táo cũng lớn như thế. Thạch Thành Thụy nghĩ: "Trái cây này của nhà nào vậy kìa?". Còn đương quan sát thì thấy ở đằng kia một người con gái tay cầm giỏ hoa đang hái táo. Cô gái này mười phần đẹp đẽ, quần áo rất sang trọng. Thạch Thành Thụy nấp sau gốc cây theo dõi một hồi lâu, thấy cô gái hái một số quả trên cây bỏ vào trong giỏ nhưng giỏ không có vẻ đầy. Thạch Thành Thụy nghĩ thầm: "Lạ thiệt, giỏ hoa nhỏ như thế sao mà đựng được nhiều quả vậy?".
Còn đương ngạc nhiên thì bỗng cô gái quay đầu lại nhìn thấy, kêu lên:
- Chao ôi, sao lại có kẻ phàm phu đến dòm lén ở đây?
Thạch Thành Thụy ngạc nhiên chưa kịp đáp, thì cô gái lấy tay vẫy một cái, Thạch Thành Thụy cảm thấy mơ mơ hồ hồ đi theo sau cô gái đến một trang viện. Vào trong nhà, cô gái phất tay một cái, Thạch Thành Thụy mới sáng suốt trở lại. Chàng nhận thấy mình đang ở trong một ngôi nhà vàng ngọc sáng choang, vật dụng bài trí toàn thứ đắt tiền thế gian ít có, và ngồi trước mặt mình là một cô gái đẹp như hoa tợ ngọc. Thạch Thành Thụy nói:
- Ôi chao, đây là đâu thế?
Cô gái đáp:
- Đây là Ngọc Phủ cung khuyết, kẻ phàm phu tục tử không thể đến được.
Thực ra nơi đây chính thuộc núi Vạn Hoa tên là Ẩn Mạ Trong Bát ma, chỉ có Nhân ma Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong là có gia đình và có một đức con gái. Cô này tên là Ngân Bình tiểu thơ, rất tinh thông pháp thuật. Nơi đây chính là nhà ở của Vương Cửu Phong, và cô gái này là Ngân Bình tiểu thợ Cô gái hỏi Thạch Thành Thụy:
- Xin hỏi tôn tánh của ông là chỉ?
- Tôi là Thạch Thành Thụy, đi du sơn ngoạn cảnh lạc đến chỗ này. Đây là chốn thiên đường hay là ở nhân gian?
- Đây là Ngọc Phủ cung khuyết, phụ thân tôi là Ma sư gia.
Đương nói tới đó thì bên ngoài có tiếng bước chân, và có tiếng hỏi:
- Con ơi, con có ở trong nhà không?
Ngân Bình tiểu thơ nói:
- Cha ơi, cha hãy vào đây!
Thạch Thành Thụy nhìn ra, thấy từ bên ngoài bước vào một ông già, đầu đội khăn tiêu diêu bốn góc màu vàng thẫm, mình mặc áo choàng tiêu diêu màu vàng nhạt, vớ trắng vân hài, mặt như phủ ngọc, tóc như tuyết ba đông, râu và tóc mai như sương tháng chín, đầy vẻ tiên phong đạo cốt.
Người mới đến chính là Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong. Bước vào trong nhà thấy Thạch Thành Thụy, Vương Cửu Phong hỏi Ngân Bình:
- Con ơi, người này là ai vậy?
- Hồi nãy con vào núi Tiên quả hái trái cây, thấy anh ta đang ở trong đó, con mới đưa về đây.
- Thế thì được rồi! Qúy tánh của tôn giá là gì?

http://tieulun.hopto.org

Thạch Thành Thụy nói tên họ mình. Vương Cửu Phong nói:
- Mời tôn giá cùng tôi ra phía trước nói chuyện.
Thạch Thành Thụy mới theo ra thư phòng ở phía trước ngồi xuống. Vương Cửu Long hỏi?
- Tôn giá người ở đâu? Tại sao lại đến chỗ này?
- Tôi là người dân ở phủ Trấn Giang, nhân vì dạo núi nên đi lạc đến chỗ này. Địa phương này tên là chi?
- Đây là núi Vạn Hoa, chỗ tôi ở kêu là Ẩn Ma thôn, ở phía Bắc của tòa núi này là núi Ẩn Ma có thứ trái cây mỗi một ngàn năm mới hái một lần. Tôi ở đây giữ núi, công việc này trước kia do đồ đệ tôi trông coi, bây giờ nó không có ở đây. Thứ trái này nếu phàm phu tục tử ăn một trái có thể no được một tháng, ăn lâu có thể bỏ được thức ăn đun nấu, người có bệnh ăn vào có thể tiêu trừ được bách bệnh.
Phải rồi! Tôi mấy bữa trước đi dạo núi, không có thức ăn, bao nhiêu lương khô đem theo đều dùng hết, ăn cả đến rễ tòng hết mấy ngày, cảm thấy phát bệnh. Vừa rồi ăn được một trái cảm thấy quá thơm ngon, tinh thần sảng khoái, trược khí tiêu mất cả. Chưa được lãnh giáo lão trược xưng họ là chi?
- Tôi họ Vương, tên kép là Cửu Phong, người ta gọi là Quế lâm tiều phụ Ở địa phương của tôi, kẻ phàm phu tục tử không dễ gì đến được. Trong nhà tôn giá có được bao nhiêu người?
- Nhà tôi có mẹ già và cô vợ mọn.
Vương Cửu Phong gật dầu, nói:
- Thế thì càng hay! Ngươi đã đến đây đúng là có một đoạn tục duyên với con gái tạ Ngươi không phải đi đâu nữa. Ta gả con gái ta cho ngươi là được rồi!
Xưa nay Vương Cửu Phong chỉ có một mụn con gái cưng như châu ngọc trên tay, nhắm lên cao thì không thành, cúi xuống thấp thì không chịu, gả cho hạng phàm phu tục tử ông ta không ưng ý: đối với gia đình làm quan to thì người ta không chịu kết thân vì ông ta là yêu ma ngoại đạo, hứa gả cho thần tiên thì thần tiên không muốn lấy vợ, vì thế khó tìm được sui gia, cho nên con gái ông vẫn phòng không chờ đợi.
Hôm sau Vương Cửu Phong nói chuyện với Thạch Thành Thụy, thấy chàng ta là một trang võ sĩ, phẩm mạo đoan chính, cho nên muốn đem con gái gả cho chàng tạ Thạch Thành Thụy nghĩ thầm: "Có phải mình mơ chăng? Sao mà có chuyện dễ dàng như thế?". Muốn đi cũng không biết đường ra, đành phải ưng thuận. Quả nhiên Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong bảo con gái là Ngân Bình cùng Thạch Thành Thụy lạy trời đất, động phòng hoa chúc, và Thạch Thành Thụy bèn ở lại đó.
Ngày tháng trôi xuôi, Thạch Thành Thụy bỗng nhiên cảm thấy nhớ nhà, trong nhà còn có mẹ già vợ dại, làng cũ khó quên, dù không có con mọn để nhớ nghĩ, nhưng rốt cuộc lòng vẫn hướng về, muốn về cũng không về được, chưa khỏi khơi động lòng sầu hiện lên đôi mắt. Ngân Bình tiểu thơ nhìn thấy nói:
- Quan nhân ơi! Vì sao anh buồn thế? Ở đây nhất hô bá ứng, muốn ăn cái gì có cái nấy, mọi việc đều vừa lòng, còn có chi mà phải buồn lòng ư?
- Ôi, ở chỗ chúng ta buồn quá, phải tìm vài người bạn thân uống rượu chuyện trò hoặc đàn hoặc hát, hoặc bình văn hoặc luận võ, trong lòng mới sảng khoái đôi chút. Còn ở đây ngoài nàng ra chỉ có ta, không có gì để nói cả!
- Anh muốn cùng bạn bè vui chơi ư? Cái đó dễ mà! Bay đâu? Đi mời Biên tiên sinh và Trịnh tiên sinh đến đây!
Bọn thủ hạ dạ rân. Một lát sau từ bên ngoài đi vào hai người. Người đi đầu đội khăn tiêu diêu bốn góc, mặc áo choàng lụa màu lam, vớ trắng vân hài, hơn 30 tuổi, gương mặt trắng sạch rất là nho nhã. Người đi sau cũng trang phục như vậy, mặt màu vàng nhạt, độ hơn 20 tuổi. Hai người vào bên trong ôm quyền nói:
- Xin trình diện với Quận mã! Hai chúng tôi muốn sớm đến thỉnh an Quận mã nhưng không dám tự tiện lỗ mãng, sợ e làm quấy rầy. Hôm nay Quận mã muốn tiêu khiển, bọn tôi xin đến bồi tiếp.
Thạch Thành Thụy nói:
- Xin mời ngồi, quý danh của hai vị là chi?
Người đi đầu nói:
- Tôi họ Biên tự Học Văn. Còn vị này họ Trịnh tên Trân, tự Ẩn Ngôn. Hai chúng tôi ở trong nhà Ma

http://tieulun.hopto.org

sư gia coi việc biên chép sổ sách và thư từ vãng lai.
Thạch Thành Thụy nói chuyện với hai người, ý muốn đánh cờ thì hai người bồi tiếp đánh cờ, nói chuyện đàn hát thì hai người cũng biết đàn hát, nói chuyện luyện võ thì hai người bồi tiếp côn quyền, nói tới thứ nào thì hai người cũng điều biết thứ đó. Qua lại được một tháng, Thạch Thành Thụy lại thấy buồn, hai người cũng không đến nữa. Ngân Bình tiểu thơ nói:
- Quận mã đừng buồn, anh thích cái gì thì cứ bảo cho biết!
- Tôi muốn chúng ta đến con đường náo nhiệt, ngựa xe qua lại dập dìu, muốn nghe hát thì nghe hát. Còn chỗ ch úng ta là núi đồi vắng chỉ toàn cây cối, ít thấy bóng người, tới lui chỉ có một mình nàng thôi.
Ngân Bình phì cười:
- Cái đó dễ thôi, sao anh không nói sớm! Để tôi đưa anh đi dạo phố. Ở đó cũng có rạp hát, chúng mình cùng đi xem hát nhé!
Lập tức hai vợ chồng dắt tay nhau đi tới phía chánh Bắc của Hoa viên. Ở đó có ngôi lầu ba gian, Ngân Bình cùng Thạch Thành Thụy lên lầu mở cửa sau ra xem. Thạch Thành Thụy thấy bên ngoài là một con đường dài rất là náo nhiệt, phố xá buôn bán, xe ngựa bộ hành qua lại nhộn nhịp, già trẻ trai gái chen chúc tới lui. Bên phía chánh Tây có một ngôi nhà, nơi đó chiêng trống rùm trời, quảng cáo sắp hát tuồng mới. Thạch Thành Thụy nhìn thấy, trong lòng rất vui, nghĩ thầm: "Ta không biết có con đường náo nhiệt như vậy, nếu biết ta đến từ lâu rồi".
Ngân Bình nói:
- Quận mã, anh đi xem hát nhé!
- Ở đây kêu bằng gì?
- Đây gọi là Hải Thị Thận lâu.
Ngước lên nhìn, tuồng đang diễn là "Tứ lang thăm mẹ". Bên trên, Dương Tứ Lang vừa dắt con vừa hát: "U Châu nhớ mẹ vấn vương lòng". Hát xong lại diễn tiếp tuồng "Thu Hồ cợt vợ". Hát:

Thu Hồ cưỡi ngựa ruổi thăm quê
Lóc cóc vó câu gõ nhịp kề
Yên gấm vững vàng nhìn phía trước...

Thạch Thành Thụy nghĩ thầm: "Từ xưa đến nay, mẹ con chồng vợ đều có đoàn viên, người ta vinh diệu đều trở về nhà, còn ta muốn về nhà mà không được". Nghĩ tới đó buồn quá không muốn nghe hát nữa. Hai vợ chồng trở về nhà. Hôm sau, Thạch Thành Thụy nghĩ thầm: "Sao mình không tới đường ở Hải Thị Thận lâu dọ thử xem còn cách nhà mình bao xả Ta lại có tiền, lén trở về nhà thử". Nghĩ rồi bèn lật đật ra hoa viên, đến bên nhà lầu leo lên tường nhìn xem. Thạch Thành Thụy "a" lên một tiếng thất kinh.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 207

Phi thiên quỷ lạc vào núi Vạn Hoa
Thạch Thành Thụy ở rể nhà Nhân ma

Vị võ sinh công tử mới tới đó chính là rể của Nhân ma Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong, người này họ Thạch tên Thành Thụy, ngoại hiệu là Phi thiên quỷ, nguyên quán người Trấn Giang, cũng là một trong 36 người bạn kết nghĩa ở Ngọc Sơn. Người này học nghệ rất cao, trường quyền đoản kiếm, đao thương côn bổng thảy đều tinh thông, lại rành thuật phi thiềm tẩu bích. Bẩm sinh có tánh thích du sơn ngoạn thủy. Ở đâu nghe đồn có danh sơn thắng cảnh, không chính mắt trông thấy thì lòng không yên. Ngày kia anh ta quẩy túi lương khô đi dạo núi, nhìn thấy núi liền núi, đồi tiếp đồi, kéo dài không biết cơ man nào mà kể. Thạch Thành Thụy nghĩ: "Phải tìm xem dãy núi này bắt nguồn từ đâu?". Dùng thuật phi hành đi ròng rã hơn mười ngày vẫn còn kẹt lại trong núi. Ngọn cao dòm xuống ngọn thấp, đỉnh trước tiếp nối đỉnh sau. Bao nhiêu lương khô mang theo đã sử dụng hết mà vẫn chưa thấy cửa núi để ra. Không còn lương khô đành phải ăn trái cây rễ củ trong núi đỡ lòng. Đi được mấy ngày, cảm thấy thân thể mỏi nhừ như sắp nhuốm bệnh, Thạch Thành Thụy nghĩ thầm: "Không xong rồi đa! Nếu mắc bệnh không đi về được phải chết ở trong núi này làm oan quỷ tha hương, cô hồn xứ lạ, thi thể bị cọp tha sói xé, thê thảm biết bao!".

Nghĩ xong buồn quá, đi không muốn nổi nữa. Trước mặt một đường khe nước chảy róc rách trong veo, Thạch Thành Thụy bò xuống uống ngụm nước bèn cảm thấy chẳng những hết khát mà tinh thần thêm sảng khái. Lại men về phía trước thấy rất nhiều cây ăn trái. Những trái trên cây hình dáng như quả táo, Thạch Thành Thụy hái xuống nhắm thử, mùi vị quả là thơm ngon, nhất là cảm thấy ở thân thể bệnh giảm đi quá nửa. Trong lòng Thạch Thành Thụy thầm mừng: "Lạ thiệt! Không biết cái gì ở chốn này?"

Lại đi đến trước, thấy cây ăn quả mỗi lúc một nhiều, trái lê trên cây lớn bằng cái bát, trái táo cũng lớn như thế. Thạch Thành Thụy nghĩ: "Trái cây này của nhà nào vậy kìa?". Còn đương quan sát thì thấy ở đằng kia một người con gái tay cầm giỏ hoa đang hái táo. Cô gái này mười phần đẹp đẽ, quần áo rất sang trọng. Thạch Thành Thụy nấp sau gốc cây theo dõi một hồi lâu, thấy cô gái hái một số quả trên cây bỏ vào trong giỏ nhưng giỏ không có vẻ đầy. Thạch Thành Thụy nghĩ thầm: "Lạ thiệt, giỏ hoa nhỏ như thế sao mà đựng được nhiều quả vậy?".

Còn đương ngạc nhiên thì bỗng cô gái quay đầu lại nhìn thấy, kêu lên:

- Chao ôi, sao lại có kẻ phàm phu đến dòm lén ở đây?

Thạch Thành Thụy ngạc nhiên chưa kịp đáp, thì cô gái lấy tay vẫy một cái, Thạch Thành Thụy cảm thấy mơ mơ hồ hồ đi theo sau cô gái đến một trang viện. Vào trong nhà, cô gái phất tay một cái, Thạch Thành Thụy mới sáng suốt trở lại. Chàng nhận thấy mình đang ở trong một ngôi nhà vàng ngọc sáng choang, vật dụng bài trí toàn thứ đắt tiền thế gian ít có, và ngồi trước mặt mình là một cô gái đẹp như hoa tợ ngọc. Thạch Thành Thụy nói:

- Ôi chao, đây là đâu thế?

Cô gái đáp:

- Đây là Ngọc Phủ cung khuyết, kẻ phàm phu tục tử không thể đến được.

Thực ra nơi đây chính thuộc núi Vạn Hoa tên là Ẩn Mạ Trong Bát ma, chỉ có Nhân ma Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong là có gia đình và có một đức con gái. Cô này tên là Ngân Bình tiểu thơ, rất tinh thông pháp thuật. Nơi đây chính là nhà ở của Vương Cửu Phong, và cô gái này là Ngân Bình tiểu thợ Cô gái hỏi Thạch Thành Thụy:

- Xin hỏi tôn tánh của ông là chi?

- Tôi là Thạch Thành Thụy, đi du sơn ngoạn cảnh lạc đến chỗ này. Đây là chốn thiên đường hay là ở nhân gian?

- Đây là Ngọc Phủ cung khuyết, phụ thân tôi là Ma sư gia.

Đương nói tới đó thì bên ngoài có tiếng bước chân, và có tiếng hỏi:

- Con ơi, con có ở trong nhà không?

Ngân Bình tiểu thơ nói:

- Cha ơi, cha hãy vào đây!

Thạch Thành Thụy nhìn ra, thấy từ bên ngoài bước vào một ông già, đầu đội khăn tiêu diêu bốn góc

http://tieulun.hopto.org

màu vàng thẫm, mình mặc áo choàng tiêu diêu màu vàng nhạt, vớ trắng vân hài, mặt như phủ ngọc, tóc như tuyết ba đông, râu và tóc mai như sương tháng chín, đầy vẻ tiên phong đạo cốt.
Người mới đến chính là Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong. Bước vào trong nhà thấy Thạch Thành Thụy, Vương Cửu Phong hỏi Ngân Bình:
- Con ơi, người này là ai vậy?
- Hồi nãy con vào núi Tiên quả hái trái cây, thấy anh ta đang ở trong đó, con mới đưa về đây.
- Thế thì được rồi! Qúy tánh của tôn giá là gì?
Thạch Thành Thụy nói tên họ mình. Vương Cửu Phong nói:
- Mời tôn giá cùng tôi ra phía trước nói chuyện.
Thạch Thành Thụy mới theo ra thư phòng ở phía trước ngồi xuống. Vương Cửu Long hỏi?
- Tôn giá người ở đâu? Tại sao lại đến chỗ này?
- Tôi là người dân ở phủ Trấn Giang, nhân vì dạo núi nên đi lạc đến chỗ này. Địa phương này tên là chi?
- Đây là núi Vạn Hoa, chỗ tôi ở kêu là Ẩn Ma thôn, ở phía Bắc của tòa núi này là núi Ẩn Ma có thứ trái cây mỗi một ngàn năm mới hái một lần. Tôi ở đây giữ núi, công việc này trước kia do đồ đệ tôi trông coi, bây giờ nó không có ở đây. Thứ trái này nếu phàm phu tục tử ăn một trái có thể no được một tháng, ăn lâu có thể bỏ được thức ăn đun nấu, người có bệnh ăn vào có thể tiêu trừ được bách bệnh.
Phải rồi! Tôi mấy bữa trước đi dạo núi, không có thức ăn, bao nhiêu lương khô đem theo đều dùng hết, ăn cả đến rễ tòng hết mấy ngày, cảm thấy phát bệnh. Vừa rồi ăn được một trái cảm thấy quá thơm ngon, tinh thần sảng khoái, trược khí tiêu mất cả. Chưa được lãnh giáo lão trược xưng họ là chi?
- Tôi họ Vương, tên kép là Cửu Phong, người ta gọi là Quế lâm tiều phụ Ở địa phương của tôi, kẻ phàm phu tục tử không dễ gì đến được. Trong nhà tôn giá có được bao nhiêu người?
- Nhà tôi có mẹ già và cô vợ mọn.
Vương Cửu Phong gật dầu, nói:
- Thế thì càng hay! Ngươi đã đến đây đúng là có một đoạn tục duyên với con gái tạ Ngươi không phải đi đâu nữa. Ta gả con gái ta cho ngươi là được rồi!
Xưa nay Vương Cửu Phong chỉ có một mụn con gái cưng như châu ngọc trên tay, nhắm lên cao thì không thành, cúi xuống thấp thì không chịu, gả cho hạng phàm phu tục tử ông ta không ưng ý: đối với gia đình làm quan to thì người ta không chịu kết thân vì ông ta là yêu ma ngoại đạo, hứa gả cho thần tiên thì thần tiên không muốn lấy vợ, vì thế khó tìm được sui gia, cho nên con gái ông vẫn phòng không chờ đợi.
Hôm sau Vương Cửu Phong nói chuyện với Thạch Thành Thụy, thấy chàng ta là một trang võ sĩ, phẩm mạo đoan chính, cho nên muốn đem con gái gả cho chàng tạ Thạch Thành Thụy nghĩ thầm: "Có phải mình mơ chăng? Sao mà có chuyện dễ dàng như thế?". Muốn đi cũng không biết đường ra, đành phải ưng thuận. Quả nhiên Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong bảo con gái là Ngân Bình cùng Thạch Thành Thụy lạy trời đất, động phòng hoa chúc, và Thạch Thành Thụy bèn ở lại đó.
Ngày tháng trôi xuôi, Thạch Thành Thụy bỗng nhiên cảm thấy nhớ nhà, trong nhà còn có mẹ già vợ dại, làng cũ khó quên, dù không có con mọn để nhớ nghĩ, nhưng rốt cuộc lòng vẫn hướng về, muốn về cũng không về được, chưa khỏi khơi động lòng sầu hiện lên đôi mắt. Ngân Bình tiểu thơ nhìn thấy nói:
- Quan nhân ơi! Vì sao anh buồn thế? Ở đây nhất hô bá ứng, muốn ăn cái gì có cái nấy, mọi việc đều vừa lòng, còn có chi mà phải buồn lòng ư?
- Ôi, ở chỗ chúng ta buồn quá, phải tìm vài người bạn thân uống rượu chuyện trò hoặc đàn hoặc hát, hoặc bình văn hoặc luận võ, trong lòng mới sảng khoái đôi chút. Còn ở đây ngoài nàng ra chỉ có ta, không có gì để nói cả!
- Anh muốn cùng bạn bè vui chơi ư? Cái đó dễ mà! Bay đâu? Đi mời Biên tiên sinh và Trịnh tiên sinh đến đây!
Bọn thủ hạ dạ rân. Một lát sau từ bên ngoài đi vào hai người. Người đi đầu đội khăn tiêu diêu bốn góc, mặc áo choàng lựa màu lam, vớ trắng vân hài, hơn 30 tuổi, gương mặt trắng sạch rất là nho nhã. Người đi sau cũng trang phục như vậy, mặt màu vàng nhạt, độ hơn 20 tuổi. Hai người vào bên

http://tieulun.hopto.org

trong ôm quyền nói:
- Xin trình diện với Quận mã! Hai chúng tôi muốn sớm đến thỉnh an Quận mã nhưng không dám tự tiện lỗ mãng, sợ e làm quấy rầy. Hôm nay Quận mã muốn tiêu khiển, bọn tôi xin đến bồi tiếp.
Thạch Thành Thụy nói:
- Xin mời ngồi, quý danh của hai vị là chi?
Người đi đấu nói:
- Tôi họ Biên tự Học Văn. Còn vị này họ Trịnh tên Trân, tự Ẩn Ngôn. Hai chúng tôi ở trong nhà Ma sư gia coi việc biên chép sổ sách và thư từ vãng lai.
Thạch Thành Thụy nói chuyện với hai người, ý muốn đánh cờ thì hai người bồi tiếp đánh cờ, nói chuyện đàn hát thì hai người cũng biết đàn hát, nói chuyện luyện võ thì hai người bồi tiếp côn quyền, nói tới thứ nào thì hai người cũng điều biết thứ đó. Qua lại được một tháng, Thạch Thành Thụy lại thấy buồn, hai người cũng không đến nữa. Ngân Bình tiểu thơ nói:
- Quận mã đừng buồn, anh thích cái gì thì cứ bảo cho biết!
- Tôi muốn chúng ta đến con đường náo nhiệt, ngựa xe qua lại dập dìu, muốn nghe hát thì nghe hát. Còn chỗ ch úng ta là núi đồi vắng chỉ toàn cây cối, ít thấy bóng người, tới lui chỉ có một mình nàng thôi.
Ngân Bình phì cười:
- Cái đó dễ thôi, sao anh không nói sớm! Để tôi đưa anh đi dạo phố. Ở đó cũng có rạp hát, chúng mình cùng đi xem hát nhé!
Lập tức hai vợ chồng dắt tay nhau đi tới phía chánh Bắc của Hoa viên. Ở đó có ngôi lầu ba gian, Ngân Bình cùng Thạch Thành Thụy lên lầu mở cửa sau ra xem. Thạch Thành Thụy thấy bên ngoài là một con đường dài rất là náo nhiệt, phố xá buôn bán, xe ngựa bộ hành qua lại nhộn nhịp, già trẻ trai gái chen chúc tới lui. Bên phía chánh Tây có một ngôi nhà, nơi đó chiêng trống rùm trời, quảng cáo sắp hát tuồng mới. Thạch Thành Thụy nhìn thấy, trong lòng rất vui, nghĩ thầm: "Ta không biết có con đường náo nhiệt như vậy, nếu biết ta đến từ lâu rồi".
Ngân Bình nói:
- Quận mã, anh đi xem hát nhé!
- Ở đây kêu bằng gì?
- Đây gọi là Hải Thị Thận lâu.
Ngước lên nhìn, tuồng đang diễn là "Tứ lang thăm mẹ". Bên trên, Dương Tứ Lang vừa dắt con vừa hát: "U Châu nhớ mẹ vấn vương lòng". Hát xong lại diễn tiếp tuồng "Thu Hồ cợt vợ". Hát:

Thu Hồ cưỡi ngựa ruổi thăm quê
Lóc cóc vó câu gõ nhịp kề
Yên gấm vững vàng nhìn phía trước...

Thạch Thành Thụy nghĩ thầm: "Từ xưa đến nay, mẹ con chồng vợ đều có đoàn viên, người ta vinh diệu đều trở về nhà, còn ta muốn về nhà mà không được". Nghĩ tới đó buồn quá không muốn nghe hát nữa. Hai vợ chồng trở về nhà. Hôm sau, Thạch Thành Thụy nghĩ thầm: "Sao mình không tới đường ở Hải Thị Thận lâu dọ thử xem còn cách nhà mình bao xả Ta lại có tiền, lén trở về nhà thử". Nghĩ rồi bèn lật đật ra hoa viên, đến bên nhà lầu leo lên tường nhìn xem. Thạch Thành Thụy "a" lên một tiếng thất kinh.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 208

Nhớ cố hương, chồng vợ tỏ khúc nôi
Điểm diệu pháp đùa cợt bạn đồng sàng

Thạch Thành Thụy muốn đến Hải Thị Thận lâu dạo chơi, bèn bước vào hoa viên, đứng trên bờ tường ngó sang, bên ngoài không có con đường náo nhiệt như bữa trước mà chỉ có núi hang đồi núi trống. Thấy rồi giật mình tự nghĩ: "Cái này lạ thiệt! Để mình lên lầu mở cửa sổ xem thử", bên ngoài cũng là núi hoang đồi vắng không một bóng người. Thạch Thành Thụy đứng đực một hồi lâu, không còn cách nào hơn nữa đành phải trở về phòng.

Ngân Bình tiểu thơ hỏi:

- Quận mã đi đâu vậy?
- Tôi lên lầu muốn đến Hải Thị Thận lâu chơi mà dè đâu lại không có. Tôi muốn xem hát như hôm qua.
- Cái đó khó gì! Trong nhà chúng ta cũng có diễn tuồng, tôi cùng anh đến đó xem.
- Tôi không tin.

Hai người lập tức đi vào hoa viên xem, bỗng nhiên thấy chiên trống rùm trời, ở đó đang diễn trò. Thạch Thành Thụy xem rồi rốt cuộc vẫn buồn nhớ nhà. Ngân Bình tiểu thơ chiều chuộng anh ta mọi cách. Thạch Thành Thụy muốn cái gì có cái nấy, muốn ăn thứ gì thì đều có thứ đó. Thạch Thành Thụy lại nghĩ: "Mình muốn cái gì được cái nấy, mình phải làm khó nàng ta mới được".

Một hôm Thạch Thành Thụy nói:

- Tôi muốn ăn một thứ.
- Anh muốn ăn thứ nào? Ngân Bình hỏi. Anh muốn ăn thứ nào cũng đều có sẵn cả.
- Ở đây không có đâu! Thứ đó phải ở chỗ của tôi mới có. Ở Chiết Giang có loại cá cháy, thịt nó ngon tuyệt mà ở các con sông khác không có.
- Cái đó dễ thôi. Ở sông Nguyệt Nha nơi hoa viên chúng ta cũng có mà.
- Nàng đừng nói chơi, thứ đó ở chỗ khác không có đâu.
- Không tin, anh với tôi cùng ra đó, tôi câu lên cho anh xem có phải không?
- Ừ, thì đi!

Hai người cùng bước ra hoa viên, Ngân Bình lấy cần câu móc mồi thả xuống. Không bao lâu, giựt lên một con cá, Thạch Thành Thụy xem lại đúng là con cá cháy, trong bụng nghĩ thầm: "Kể cũng lạ thiệt! Dù có cá đi nữa mà đại khái ở đây họ không có gừng màu tía để nấu chung với cá thì thịt nó đâu có ngon". Nghĩ rồi bèn nói:

- Nàng ơi, thứ cá này phải có gừng màu tía nấu chung với thịt mới thơm ngon được. Nhưng ở đây làm gì có thứ đó!
- Có chớ, trong bồn hoa nhà ta có trồng mấy bụi để dành nấu cá cháy đây mà!

Nói rồi thò tay nhổ lên, quả nhiên nhổ lên một bụi gừng màu tía. Thạch Thành Thụy trong lòng không vui, nhưng cũng bảo nhà bếp đem cá đi làm, quả nhiên thịt cá rất ngon. Thạch Thành Thụy nói:

- Nành ơi , tôi nghe sơn hải bát trân có gan rồng, tủy phụng, thai beo, tay gấu ăn rất ngon, tôi muốn ăn gan rồng có được không?
- Được chớ! Ngân Bình đáp:

Nói rồi lấy bút vẽ lên vách hình một con rồng. Thạch Thành Thụy nói:

- Rồng vẽ làm sao ăn được?

Ngân Bình tiểu thơ niệm chú lâm râm, lấy tay chỉ một cái, con rồng sống dậy, nhe nanh múa vuốt như muốn chạy. Ngân Bình tiểu thơ bước tới rút kiếm mổ bụng con rồng lấy ra lá gan, nấu cho Thạch Thành Thụy ăn. Chiều chuộng đủ cách nhưng Thạch Thành Thụy cũng chẳng vui. Ngân Bình tiểu thơ hỏi:

- Quận mã, tại sao anh không vui thế?
- Tôi nói thiệt với nàng, tôi đang nhớ nhà. Trong nhà còn có bà mẹ già, một cô vợ mọn, bây giờ không biết tin tức ra sao! Nghe diễn tuồng "Tứ lang thăm mẹ" và "Thu Hồ cợt vợ", thấy người ta ra đi còn có ngày về, còn tôi thì không thể trở về. Nghĩ tới nghĩ lui càng thấy phát rầu! không biết mẹ già vợ dại đang sống chết ra sao!

http://tieulun.hopto.org

- Anh muốn đi về nhà, để tôi đưa anh về có được không?
Thạch Thành Thụy nghe như vậy mừng quá đỗi, nói:
- Nếu nàng chịu đưa tôi về nhà, tôi về thăm nhà rồi trở lại mới yên tâm được.
- Đã như thế thì tôi đưa anh đi. Anh hãy nhắm mắt lại đi! Nhớ đừng mở mắt ra! Khi nào tai không còn nghe tiếng gió ù ù nữa hãy mở mắt ra thì anh về đến nhà.
- Thế thì được.
- Nói xong nhắm mắt lại, tức thì bên tai gió lướt vù vù, khi không nghe tiếng gió nữa, mở mắt ra xem thì đã đến thôn trang mình rồi, cách cổng nhà không xạ Thạch Thành Thụy trong lòng vui quá, lật đật đi về phía nhà mình gõ cửa. Bên trong, cô vợ bước ra mở cửa nhìn thấy, nói:
- Chàng đã về rồi ư? Mẫu thân ở nhà nhớ chàng mòn mỏi!
Thạch Thành Thụy nhìn thấy người bạn kết tóc của mình, trong lòng không khỏi cảm động, hỏi:
- Mẹ có khỏe không?
- Khỏe! Vợ là Lưu thị nói.
Thạch Thành Thụy lập tức bước vào bên trong nhà nhìn thấy mẹ mình đang ngồi trong đó, không có vẻ gì già lắm. Thạch Thành Thụy bước tới hành lễ, nói
- Mẹ Ơi, mẹ có mạnh khỏe không?
Lão thái thái nhìn thấy, nói :
- Con ơi, con đã về đấy à?
Lưu thị nói:
- Quan nhân ơi, hơn hai năm nay chàng đi đâu thế? Tại sao không chịu về nhà? Cả nhà lo lắng quá đỗi.
- Ôi đừng nhắc lại làm chi! Chuyện dài dòng lắm! Ta nhân vì thích du sơn ngoạn cảnh mới xảy ra cớ sự. Ta lạc vào trong núi mấy ngày, không có thứ gì để ăn, lại mắc phải bệnh, tứ chi bải hoải, bước đi không nổi. Ta tưởng mình phải chết trong núi, không trở về nhà được đó chớ. Ta gặp rất nhiều cây ăn quả, bèn hái xuống một trái ăn đỡ lòng, bỗng thấy tinh thần sảng khoái trở lại. Bỗng gặp một cô gái, rồi ta mê đi. Nàng ấy đưa ta về núi Ẩn Mạ Có một vị Ma sư gia tên là Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong, ông ta bảo ta với con gái ông có một đoạn lương duyên nên mới đem con gái của ông là Ngân Bình tiểu thơ gả cho tạ Ăn mặc không thiếu thứ chi, muốn gì có nấy, vợ chồng ta rất là thuận thảo, nàng đối với ta rất mực chiếu chuộng. Phần ta, ngày qua tháng lại lúc nào cũng nhớ đến mẹ ta đang mong đợi và nàng là vợ kết tóc với ta làm sao ta quên được? Ta muốn về nhà mà không đủ sức, cô vợ ta thật là tốt bụng, cô ấy dùng phép thuật đưa ta về đây. Mở mắt ra ta thấy cách nhà mình không xa nên mới về tới đây.
Vợ chàng hỏi:
- Té ra chàng đi ra đã có vợ khác rồi, chàng có còn muốn trở về nơi đó nữa không?
- Ta không muốn trở về nơi đó nữa. Còn muốn trở về cũng không được vì có biết đường xá đâu mà về.
- Người ta đối đãi với chàng quá tốt, một ngày chồng vợ ân nghĩa trăm năm, tại sao chẳng trở về?
- Ta không trở về đó nữa.
- Có thiệt chàng chẳng muốn về không?
- Chắc chắn mà!
Vợ chàng nghe nói cười khúc khích. Thạch Thành Thụy dòm lại thì không phải là ở nhà mình mà là ở trong nhà Ngân Bình tiểu thợ Mẹ chàng không thấy mà vợ chàng là Lưu thị cũng không thấy nốt. Những lời nói vừa rồi là của Ngân Bình tiểu thơ cả. Thạch Thành Thụy cũng ngạc nhiên vì mình không đi đâu cả. Ngân Bình tiểu thơ nói:
- Tôi thiệt muốn đưa anh về nhà, sợ anh về đến nhà rồi không chịu trở lên nữa.
- Sao nàng trách ta như vậy?
- Tại muốn thử lòng anh đó thôi.
- Nàng ơi, nàng không cần phải thử, tôi thiệt muốn trở về nhà. Về đến nhà tôi nghĩ lại cũng đi lên không được. Tôi làm sao trở lại được chớ?
Anh thiệt muốn trở về thì tôi sẽ đưa anh đi. Để tôi dạy anh một ít pháp thuật. Tôi cho anh một chiếc khăn tay, chừng nào anh muốn trở về, hoặc có lúc gặp nạn gấp, anh móc khăn lụa này ra, nhắm mắt lại, hai chân bước tới thì có thể trở về được.

http://tieulun.hopto.org

Ngân Bình tiểu thơ dạy Thạch Thành Thụy luyện cách vận chuyển cước phong, Ngũ hành nã di đại ban vận hộ thân chú. Pháp thuật dạy xong, Thạch Thành Thụy muốn đi, Ngân Bình tiểu thơ nước mắt ròng ròng, nói:
- Quận mã ơi, em muốn đưa anh đi. Đừng quên em , anh nhé!
- Nàng ơi, nên bảo trọng vạn an, tôi quyết không phải là kẻ tán tận thiên lương đâu. Chúng ta một ngày chồng vợ, ân nghĩa trăm năm, tôi đâu có thể tuyệt tình đoạn ý như vậy? Chỉ cần tôi được về nhà, chừng nào nhớ nàng tôi sẽ trở về. Bây giờ nàng đừng oán trách tôi.
- Em không trách anh đâu. Anh hãy nhắm mắt lại đi!
Thạch Thành Thụy nhắm mắt lại, quả nhiên bên tai gió lướt vù vù, thân mình phảng phất như bay bổng cưỡi trên đám mây. Khi tiếng gió ngừng, Ngân Bình tiểu thơ nói:
- Anh hãy mở mắt ra đi!
Thạch Thành Thụy mở mắt ra, dĩ nhiên đến địa phận tỉnh Chiết Giang. Ngân Bình tiểu thơ nói:
- Quận mã ơi, ở đây cách nhà không xa lắm, em có thể trở về được rồi. Em xin dặn anh nhớ kỹ là chiếc khăn lụa đó, muôn lần chớ đánh mất đấy nhé! Việc vợ chồng chúng ta sum họp hay không là tùy ở lòng anh đó.
Nói xong hai vợ chồng nắm tay nhau quyến luyến không rời. Ngân Bình tiểu thơ hai mắt lệ nhòa. Thạch Thành Thụy nói:
- Nàng ơi, nàng đi về nhà với tôi nhé!
- Thôi em không đi đâu. Em muốn trở về thôi.
Thạch Thành Thụy cũng không nỡ chia tay Người chớ đâu phải cỏ cây mà đến nỗi vô tình! Chí thân chẳng ai hơn cha mẹ, gần gũi chẳng ai bằng chồng vợ! Thạch Thành Thụy nói:
- Nàng ơi, nàng hãy về đi, ta quyết không phụ nàng là được rồi!
Ngân Bình tiểu thơ khóc không ra lời, vợ chồng gạt lệ từ biệt. Thành Thành Thụy thấy Ngân Bình tiểu thơ đi xa rồi, thở dài một tiếng mới cất bước đi về làng.
Về đến thôn trang thấy nhà nhà đóng cửa im lìm. Về đến nhà mình cũng thấy đóng cửa kín mít. Thạch Thành Thụy gõ cửa. Một lát sau Lưu thị đi ra mở cửa. Thạch Thành Thụy gõ cửa. Một lát sau Lưu thị đi ra mở cửa. Thạch Thành Thụy ngạc nhiên thấy Lưu thị đang mặc áo tang, bèn hỏi:
- Nương tử để tang ai vậy?
- Tôi để tang mẹ.
Nghe nói mẹ đã chết, Thạch Thành Thụy không khỏi cảm thấy chua xót, lệ tuôn lã chã. Lưu thị thấy chồng đã trở về, cũng mừng mừng tủi tủi khóc theo. Vợ chồng theo nhau vào bên trong cất tiếng khóc rống. Khóc than một hồi lâu, Lưu thị mới hỏi?
- Quan nhân, bấy lâu nay đi đâu?
Thạch Thành Thụy mới đem việc du sơn ngoạn thủy thuật lại một hồi rồi hỏi:
- Mẹ chết đã bao lâu rồi Và đau bệnh gì?
- Bệnh già tái phát, mẹ chết đã hơn một tháng rồi.
Hôm sau Thạch Thành Thụy đến phần mộ của mẹ cúng tế một hồi, lại khóc rống một trận. Thạch Thành Thụy ở nhà hơn một tháng, mọi việc giải quyết xong xuôi. Lưu thị mắc bệnh cũng chết. Thạch Thành Thụy không còn cách nào hơn là mua một cỗ quan tài làm ma chay và đưa vợ ra huyệt mộ. Chôn cất vợ xong, Thạch Thành Thụy buồn quá. Trong nhà chẳng còn ai càng vắng vẻ thêm. Thạch Thành Thụy định lên huyện Ngọc Sơn tìm thăm lại bạn bè cho bớt sầu muộn. Một hôm Thạch Thành Thụy đến trấn Sa Thị, cảm thấy thân thể mệt mỏi quá tìm một quán trọ nghỉ đỡ. Nào ngờ hôm sau bệnh càng trầm trọng hơn. Ở khách điếm bốn năm hôm, Thạch Thành Thụy đang buồn bực, bỗng phổ ky bước vào, nói:
- Thạch gia, bên ngoài có Tế Điên Hòa thượng đến tìm ông. Thạch Thành Thụy nghĩ thầm: "Ta dù chưa gặp vị Tế Công này, nhưng nghe bạn bè nói Ngài là một vị cao tăng đắc đạo". Bèn lật đật bảo phổ ky mời vào.
Tế Điên từ ngoài đi vào, Thạch thành Thụy hỏi:
- Thánh tăng từ đâu tới đây?
- Ta từ núi Lục Dương đến tìm ngươi nhờ chút việc. Hiện Kim Phong hòa thượng bị Thần thuật sĩ bắt giữ ở Tàng Trân Ô, không phải ngươi thì cứu không được ông ta.
- Tôi đương bị bệnh.

http://tieulun.hopto.org

- Để ta cho ngươi một viên thuốc.
Thạch Thành Thụy uống thuốc xong, lập tức thân thể khỏe mạnh như cũ. Tế Điên chỉ bảo đường đi rõ ràng, Thạch Thành Thụy mới thẳng đến Tàng Trân Ổ cứu Kim Phong hòa thượng.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 209

Bảo Hàn Kỳ mở thả Ngộ Duyên tăng
Đấu Tế Điên lén ném Âm hồn điều

Nhận lời ủy thác của Tế Điên, Phi thiên quỷ Thạch Thành Thụy lật đật đi đến Tàng Trân Ổ, chính nhằm lúc Thần thuật sĩ Hàn Kỳ dùng Tử mẫu âm hồn điều bắt trói Kim Phong hòa thượng, định kết thúc tánh mạng. Thạch Thành Thụy chạy tới hỏi:

- Đặng Liên Phương, Hàn kỳ, hai người phải thả Kim Phong hòa thượng thì mọi việc kể như không có gì nhé!

Hàn Kỳ dòm lại, đúng là rể của sư phó mình, nên lật đật hỏi:

- Quận mã đi đâu đây?

- Ngươi thả Kim Phong hòa thượng ra đi, ông ấy là người quen của ta đó.

Hàn Kỳ nghĩ thầm: "Nể mặt sư phó không nên mắc tội với Thạch Thành Thụy làm chi". Nghĩ rồi bèn nói:

- Quận mã đã quen lớn với Kim Phong hòa thượng, tôi vị tình Quận mã thả ông ta ra. Có sự quen lớn này cũng đỡ cho ông ta đó.

Nói xong thâu hồi Tử mẫu âm hồn điều lại. Chỉ thấy con kỳ đà bò đi một đoạn rồi hóa trận quái phong bay mất. Kim Phong hòa thượng bay đi rồi, Mã Đạo Huyền thấy ở lại cũng không ổn, bèn vận chẩn cước phong chạy theo.

Bọn giặc thấy vậy vỗ tay cười ầm ĩ. Thiệu Hoa Phong hỏi:

- Hàn Kỳ, vị công tử này là ai?

- Đây là rể của sư phó tôi.

Thạch Thành Thụy nói:

- Này Hàn Kỳ, ngươi ở đây làm nhiều điều quấy ác, việc đó không nên đâu! Nên nghe lời ta khuyên, hãy bỏ nơi đây đi đi!

- Này Quận mã, ông đừng xía vô chuyện người làm chị Ông đến đây làm việc đó là do lời yêu cầu của bạn bè, còn tôi, tôi cũng theo lời yêu cầu của bạn bè để bắt Tế Điên tăng báo cừu đây.

- Ta khuyên ngươi vì lòng tốt, ngươi nếu không nghe, mặc sức tung hoành, tạo ra tội ác bằng trời thì lành dữ rốt rồi chịu báo ứng, có điều tới chậm hoặc mau thôi. Đã có tội với trời thì không cầu đảo được nữa. Trời làm oan nghiệt có thể tránh được, tự mình gây oan nghiệt hết phương sống còn! Tế Điên thiền sư là một vị cao tăng đắc đạo, ngươi đi đối địch với Ngài chỉ chác họa vào thân mà lại còn mang tiếng cho Mai sư gia nữa!

- Ta nói cho ông biết, ông đừng có khua môi múa lưỡi, tôi nể mặt sư phó mới thả Kim Phong hòa thượng ra đó nghe. Còn về phần ông, tôi đâu có quen biết ông, bộ Ông tưởng tôi sợ Ông lắm sao? Tôi nể nang ông nhiều lắm rồi đó. Nếu ông nói một hồi nữa chắc là tôi phải lấy Tử mẫu âm hồn điều trói ông lại đừng trách.

Thạch Thành Thụy nghe nói, đùng đùng nổi giận, hét lớn:

- Hàn Kỳ, ngươi thiệt không biết điều, ta đến bắt ngươi đây.

Nói xong rút kiếm bước tới. Hàn Kỳ lật đật lấy Tử mẫu âm hồn điều ra, miệng lâm râm niệm chú. Sợi Tử mẫu âm hồn điều này là do hai khí âm dương chạy khắp, luyện thành Tả đạo tiên thiên số, La Hán Kim tiên cũng bị trói tuốt.

Thạch Thành Thụy thấy Tử mẫu âm hồn điều bay về phía mình, kim quang chói lọi, mới nghĩ thầm: "Mình mà bị nó trói phải chắc là tiêu đời rồi". Trong lúc nguy cấp, Thạch Thành Thụy nhớ lời dặn của Ngân Bình tiểu thơ khi đưa cho chiếc khăn lụa:

- Gặp lúc nguy cấp, mắt nhắm lại, giũ khăn lụa ra, bước tới một bước thì sẽ về núi Ẩn Ma ngay.

Nhớ lại, Thạch Thành Thụy lật đật thò tay vào túi rút khăn lụa ra, nhắm mắt lại giũ ngay Hàn Kỳ thấy trước mặt mình một vầng sáng lóe, Thạch Thành Thụy không còn thấy đâu nữa và Tử mẫu âm hồn điều rơi ngay xuống đất, Hàn Kỳ nói:

- Có vậy à? Thôi rồi, thôi rồi, ông ta đã chạy mất! Kể ra ông ta cũng có tài năng đáng kể lắm. Ông ta trốn đi cũng tiện. Nếu mình bắt được cũng không thể nào giết ông tạ Ông ta là rể của sư phó tôi, tôi đâu có thể làm nhục ông ta được.

Mọi người nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thôi chúng ta trở về đi.
Thiệu Hoa Phong nói:
- Tôi nghĩ Kim Hoa hòa thượng chạy đi thế nào cũng đưa tin cho Tế Điên . Đại khái sớm muộn gì Tế Điên cũng sẽ tới.
Hàn Kỳ cười ha hả nói:
- Thiệu đại ca, anh cứ yên tâm. Chúng ta đợi Tế Điên ba ngày, nếu hắn tới, tôi sẽ bắt hắn. Nếu hắn không tới, mình sẽ kéo nhau đi tìm hắn. Tôi nói thế nào thì làm thế ấy để cho các vị biết tài bắt người của tôi.
Đang nói tới đó thì ngoài cửa núi vọng vào tiếng "Vô lượng Phật" thật lớn. Mọi người nhìn kỹ thấy người mới đến là một vị vũ sĩ Hoàng quán thuộc Huyền môn đạo giáo, đầu đội mũ cửu lương bằng đoạn màu xanh, mình mặc đạo bào bằng đoạn lam, để lộ viền cổ màu xanh, lưng buộc dây tơ màu vàng nhạt, mày nhỏ mắt tròn, ba chòm râu đen phất phơ trước ngực, tay cầm phất tiêu, hông mang bửu kiếm. Vị đạo sĩ mới đến không ai khác mà chính là Lãng du tiên trưởng Lý Diệu Thanh, quán chủ của bản quán. Ông ta qua Bạch Vân Lãnh tìm Bạch vân tiên trưởng là dã hạc chân nhân để đánh cờ, hôm nay mới trở về. Thiệu Hoa Phong vừa thấy liền nói:
- Lý đạo huynh lâu nay ít gặp, chúng tôi ở đây quấy rầy mấy ngày rồi mà đạo huynh vẫn chưa về nhà.
Lý Diệu Thanh nói:
- Hiền đệ nói chi những lới như thế? Miếu của ta cũng như miếu của hiền đệ, cần gì phải nói tới hai chữ quấy rầy.
Mọi người cùng bước tới ra mắt. Thiệu Hoa Phong nói:
- Tôi xin nói cho đạo huynh biết. Từ Vân quán của tôi đã bị sung vào cửa quan rồi. Bây giờ tôi thành kẻ có nhà khó đến, có nước khó về.
- Sao vậy? Lý Diệu Thanh hỏi.
- Chỉ tại vì tôi sai người đi lấy trộm thai nhi và tử hà sa, bị phạm án ở huyện Giang Âm. Có tên Hòa thượng Tế Điên vô cớ lại đối địch với tôi. Tôi đến đây mời đạo huynh giúp tôi một tay đại phản phủ Thường Châu, tự lập nên Thường Châu vương, bắt lấy Tế Điên Hòa thượng để trả thù rửa hận.
- Chao ôi, không dễ dàng gì đâu! Tôi nghe nói Tế Điên Hòa thượng thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên. Các vị lão đạo có vai vế nổi tiếng của Tam Thanh giáo chúng ta đều bị Ông ấy chế phục cả. Có một điều ông ấy không tìm kiếm người tốt, những người ác làm chuyện sai quấy thì ông ta mới tìm tới.
- Cái gì gọi là người tốt người xấu chứ? Tôi mời hai vị đồ đệ của Bát ma Tổ sư ở Thánh giáo đường trên Vạn Hoa sơn đến, không bắt Tế Điên không được, để cho thiên hạ biết Tam Thanh giáo chúng ta không phải không người tài giỏi, cũng là để nở mặt mày Tam Thanh giáo.
- Các vị không ở trong miếu mà ở cả ngoài này là sao?
- Vừa rồi có sứ giả của Tế Điên là Kim Phong hòa thượng và Mã Đạo Huyền đến đây đối địch với chúng tôi. Tưởng đâu Kim Phong hòa thượng là một vị La Hán, ngờ đâu hắn là con kỳ đà lớn, bị Hàn hiền đệ đây dùng Tử mẫu âm hồn điều bắt trói, hiện lại nguyên hình. Chúng tôi định đem hắn đi giết, may có rể của Ma sư gia đến xin, chúng tôi mới thả hắn đi đó.
- Thế à, tôi nghe nói Tế Điên ghê gớm mà chưa thấy mặt.
Hàn Kỳ nói:
- Chừng nào bắt được Tế Điên cho đạo hữu thấy mặt.
Vừa nói tới đó, ở phía chính Nam có tiếng hét lớn:
- Hay cho bọn đạo sĩ lộn sòng này, có Hòa thượng ta đến đây. Bọn bây có bao nhiêu núi đao vạc dầu cứ giở ra xem!
Mọi người nhìn theo tiếng nói, thấy người mới đến là một ông Hòa thượng kiếc. La Hán gia đã bị bịt kín kim quang rồi, say rượu khùng khùng, bước thấp bước cao, lạng quạng từ cửa núi di vào.
Thiệu Hoa Phong nói:
- Hàn hiền đệ! Chú xem Tế Điên tăng đi tới rồi đó. Nếu không có hai chú ở đây thì nãy giờ bọn ta co giò chạy mất rồi. Ông ta lợi hại vô song đấy!
Hàn Kỳ cười ha hả nói:
- Tôi đi bắt hắn đây!

http://tieulun.hopto.org

Lãng du tiên trưởng Lý Diệu Thanh thấy Tế Điên chỉ là một kẻ phàm phu tầm thường, bèn hỏi:
- Thiệu đại ca, hắn có phải là Tế Điên không?
- Chính hắn đó! Thiệu Hoa Phong đáp:
- Sá gì tên thầy chùa ăn mày này, cần gì đến các vị phải bắt hắn. Tôi không phải nói phét, chớ khỏi cần các vị, tôi chỉ ra tí thuật mọn là tóm hắn được ngay, không tốn chút hơi sức nào, dễ như trở bàn tay Để cho các vị thấy pháp lực của tôi như thế nào.
Thiệu Hoa Phong nói:
- Lý đại ca có thể bắt được hắn thì hay biết mấy!
Lãng du tiên trưởng Lý Diệu Thanh chính mình cũng là người lớn mật tài cao, biết rành một số phép thuật, lập tức bước tới trước, thò tay vào bửu kiếm, điểm điểm hỏi:
- Kẻ mới đến có phải là Tế Điên tăng không?
- Phải đó, chính ta đây. Ông định làm gì ta nào?
- Ta nghe nói ông vô cớ hiếp đáp người của Tam Thanh giáo, đối địch với bọn tạ Hôm nay ta thử ông có bao nhiêu tài năng cho biết. Ông có biết sơn nhân ta là ai không?
- Ta biết ông là đạo sĩ lộn sòng. Ông họ gì tên gì nhỉ?
- Sơn nhân đây họ Lý tên Diệu Thanh, đạo hiệu là lãng du tiên trưởng. Ta chính là quán chủ của Tàng Trân Ổ đây. Sơn nhân ta biết việc 500 năm trước, 500 năm sau, khéo hiểu quá khứ, vị lai, rành việc hú gió kêu mây, rải đậu thành binh, dờnúi lấp biển, ngũ hành biến hóa. Cũng có tài dời đổi tinh tú, phép bắt quỷ thần, ngước mắt rõ thiên văn, cúi xuống rành địa lý, bạn gió mây, quán khí sắc, bày binh bố trận, dụ địch mai phục thảy đều tinh thông. Nếu ông biết ta lợi hại hãy nhận tội chịu thua, quỳ xuống dập đầu lạy sơn nhân kêu ba tiếng Tổ sư gia. Sơn nhân là người xuất gia lấy từ bi làm cửa, thiện niệm làm đầu, dành một chút hiếu sinh tha cho khỏi chết. Nếu ông không nghe theo lời, ta sẽ bắt ông tức khắc. Chừng đó ăn năn thì muộn đấy nhé!
Tế Điên cười hà hà, nói:
- Hay cho đồ nghiệt súc, mi đừng hòng nói những lời lếu láo như thế. Đại khái mi chưa biết lai lịch của Hòa thượng ta ra sao mà! Hôm nay mi có quỳ lạy trước Hòa thượng ta kêu ba tiếng Tổ tông gia ta cũng chẳng tha cho mi nữa là!
Lý Diệu Thanh nghe mấy câu đó, khí uất lên đến tận cổ, thò tay vào bọc rút ra một món bửu bối tên là "Đả tiên chuyên" thảy lên, miệng niệm lân râm. Cục đá này có thể lớn có thể nhỏ, đang ở giữa lừng giống như núi Thái Sơn nhắm ngay đầu Tế Điên ập xuống. Tế Điên cười hà hà, miệng niệm lục tự chơn ngôn: "Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hích", tức thì "Đả tiên chuyên" hiện ra một đạo hào quang, rớt ngay xuống đất. Tế Điên nói:
- Thứ này là bửu bối của ông hả? Xài không được đâu! Hòa thượng lão nhân gia đâu có sợ nó. Ông có thứ nào khá hơn không?
Lý Diệu Thanh nghe vậy tức giận tràn hông, nói:
- Hay cho Điên tăng, dám phá pháp thuật của ta hử? Coi ta bắt mi đây!
Nói rồi rút Khổn tiên sách từ trong bọc ra, thảy lên không, miệng niệm thần chú. Sợi giây theo gió dài ra nhắm ngay Tế Điên quăng đến. Tế Điên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chơn ngôn, Khổn tiên sách rớt ngay xuống đất, không khỏi làm cho Lý Diệu Thanh đứng đờ ra vì ngạc nhiên.
Đứng một bên, Thần thuật sĩ Hàn Kỳ mỉm cười, nói:
- Tế Điên tăng tuy là kẻ phàm phu tục tử, nhưng có chút lai lịch, các ông bắt không được hắn đâu.
Nói xong, thò tay rút ra Tử mẫu âm hồn điều, bước tới nói:
- Lý đạo huynh hãy tránh ra đi.
Lập tức Lý Diệu Thanh bước tránh qua một bên. Hàn Kỳ nói:
- Tế Điên, đây là mi tự tìm lấy cái chết, đừng trách ta bắt mi nhé!
Nói xong, thảy Tử mẫu âm hồn điều lên, miệng niệm thần chú.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 210

Lò bát quái, phép thuật luyện Hàn Kỳ
Mừng sinh nhật, giai nhân gặp bọn phỉ

Thần thuật sĩ thảy Tử mẫu âm hồn điều lên, miệng niệm chú lâm râm. Sợi Tử mẫu âm hồn điều này hai khí âm dương chạy khắp kim thân, luyện thành tả đạo tiên thiên số, dù cho La Hán Kim tiên cũng bị nó trói. Lập tức một đạo kim quang nhằm ngay Tế Điên ập tới. Thấy vậy Tế Điên la bài hãi:
- Không xong, không xong! Bớ người ta cứu tôi với!
Trong chớp mắt, Tế Điên bị trói gô trên đất. Các yêu đạo nhìn thấy vỗ tay cười rộ. Hàn Kỳ nói:
- Các vị thấy chưa? Tôi tưởng đâu Tế Điên tài năng ghê gớm lắm, té ra chỉ có bấy nhiêu thôi! Thiệt là nghe tên không bằng thấy mặt! Thiệu đại ca, tôi đã bắt được hắn rồi đó, mặc tình các anh muốn làm gì thì làm.
Thiệu Hoa Phong nói:
- Đem giết hắn là xong!
Có người nói:
- Đem giết hắn dễ dàng như vậy à? Phải phanh thây hắn mới được.
- Phải mổ bụng moi tim hắn ra.
- Lột da hắn.
Mỗi người một câu ồn cả lên. Hàn Kỳ nói:
- Ý kiến các` vị không hay, theo tôi thì nên khiêng hắn vào bên trong, bỏ vào "Hương trì tử", dùng lửa thiêu hóa kim thân chẳng hay hơn sao?
- Ừ, phải đó mọi người tán đồng.
Hàn Kỳ nói:
- Tế Điên, đây là ngươi tự tìm lấy cái chết, đừng trách ta sao quá ác độc!
- Mi thiệt muốn ta hử? Tế Điên hỏi.
- Thiệt chứ bộ giả à!
Nói xong, Hàn Kỳ dặn kẻ thủ hạ khiêng Tế Điên vào bên trong thảy vào "Hương trì tử". Hàn Kỳ kêu:
- Điên tăng!
- Có ta đây!
Tế Điên vụt miệng trả lời ngay. Tức thời rất nhiều củi cỏ thảy vào "Hương trì tử" đè ngập Tế Điên ở dưới. Châm lửa lên, trong chớp mắt ngọn lửa bốc cao, mọi người nghe bốc lên mùi tanh khét khó chịu.
Các lão đạo sĩ thấy Tế Điên bị đốt chết rồi, ai nấy đều vui mừng khác thường. Thiệu Hoa Phong nói:
- Thưa các vị, hôm nay Tế Điên bị đốt chết rồi, từ nay ta không còn sợ ai nữa. Các vị giúp tôi một tay đến thẳng phủ Thường Châu báo cừu rửa hận. Chúng ta từ nay mặc sức tung hoành, còn ai dám chống lại ta nữa?
Nói câu đó chưa xong thì nghe bên ngoài có tiếng người cười ha hả:
- Hay cho loài nghiệt súc! Tụi bay muốn đốt chết Hòa thượng ta đâu có dễ?
Mọi người căng mắt ra nhìn thấy Tế Điên từ bên ngoài khệnh khạng bước thấp bước cao đi vào, trong tay cầm Tử mẫu âm hồn điều. Ai nấy nhìn quanh thì không thấy Thần thuật sĩ Hàn Kỳ đâu cả. Các lão đạo sĩ và bọn giặc sợ mất cả hồn vía, ùn ùn kéo nhau ra cửa sau chạy trốn khỏi Tàng Trân Ổ.
Đặng Liên Phương nói:
- Các vị, chúng ta hãy chạy về Thánh giáo đường ở núi Vạn Hoa đưa tin cho Bát ma sư gia hay để họ báo thù cho Hàn Kỳ hiền đệ.
Bọn giặc chạy thẳng không thèm đáp lại, chỉ lo chạy trốn vì sợ Tế Điên rượt theo. Bọn giặc chạy tứ tán, vội vội vàng vàng như chó mất chủ, như cá lọt lưới, chúng hận mình không mọc thêm đôi cánh để chạy mau hơn nữa. Tế Điên đi khỏi cổng miếu bỗng rùng mình, án linh quang biết rõ mọi việc, bèn nói:
- A Di Đà Phật! Thiện tai! thiện tai! Ngươi bảo đừng xía vào, Hòa thượng ta đâu có lý không để mắt

http://tieulun.hopto.org

vào chứ? Thiệt là việc này không xong, tiếp một việc khác!
Nói xong Tế Điên lật đật đi về phía trước. La Hán gia có tài tiên tri, đoán biết giờ này Lôi Minh, Trần Lượng đang gặp nạn. Nguyên ở nhà Trần Lượng, ngoài chú thím ra còn có một người em gái là Ngọc Mai. Chú của Trần Lượng là Trần Quảng Thái, người rất trung hậu. Lâu nay Trần Lượng vắng nhà, gia đình chỉ nói Trần Lượng đi buôn bán qua ngày chớ không nói là làm lục lâm. Trước đây Trần Quảng Thái chỉ cho Trần Lượng ở trong lục lâm làm việc phi pháp, tìm hoa ghẹo liễu, sau này mới rõ Trần Lượng hành hiệp tác nghĩa, lấy của người giàu giúp đỡ cho kẻ nghèo khó. Tuy nhiên, dưới mắt Trần Quảng Thái, những hành động lục lâm ấy vẫn coi là giặc, khuyên mãi mà Trần Lượng không nghe. Trong nhà có nhà bảo sanh, có cửa tiệm, Trần gia bảo kể là một tài chủ trong vùng. Trần Quảng Thái đúng 60 tuổi, trong nhà tổ chức lễ sinh nhật, ở ngoài thôn dựng lên một rạp hát để mọi người xem hát vui chơi. Hôm đó rất nhiều bè bạn đến chúc mừng Trần Quảng Thái. Phụ nữ đều đến trước khán đài xem hát. Ngọc Mai dĩ nhiên phải lo việc tiếp đãi thân hữu và cũng ngồi trước đài xem hát. Ngọc Mai năm đó đã 22 tuổi, dung mạo đẹp đẽ, mày cong lá liễu, môi đỏ như ngậm anh đào, má lúm đồng tiền, mặt hoa má hạnh, khác nào Dao Trì tiên tử, Thường Nga nguyệt điện nào tày.
Từ nhỏ cha mẹ mất sớm, hai anh em nhờ chú thím nuôi dưỡng lớn khôn nên Ngọc Mai gọi chú thím là ba má. Trần Quảng Thái thương yêu nàng như ngọc. Nàng lại rất thông minh lanh lợi, biết tam tòng tứ đức, rõ thất trinh, rành cửu liệt, thường đọc sách thánh hiền, ưa xem gương liệt nữ. Cho đến bây giờ cô nương vẫn chưa thành gia thất, ấy cũng bởi cao không thành, thấp không ưng. Gia đình làm quan với không tới, nhà tiểu hộ tầm thường, Trần Quảng Thái không chịu gả. Bình thường không có việc gì cô nương không ra khỏi cửa, hôm nay nhân vì thừa tiếp thân hữu xem hát mới ngồi trước đài xem hát như thế. Dưới đài trai gái dập dìu, người trong thôn kéo nhau đi xem hát rất đông nhộn nhịp, chen chân không lọt. Vừa hay trong đám có một tên vô lại cũng đi xem hát. Mọi người đều nhìn lên đài, riêng hắn cứ nhìn chằm chằm về phía cô nương.
Nguyên tại địa phương này có một viên ngoại, xuất thân từ khố rách áo ôm, họ Bì tên Chữ Xương, ông ta có một cô em gái được chút nhan sắc. Cô này tên là Ấm Xương, thường lợi dụng sắc đẹp rủ rê các công tử lãng đãng thường ngủ lại đêm. Bì Chữ Xương giả vờ như không biết, cứ ra bên ngoài giao tiếp với người tử tế. Khi trở về nhà gặp cái gì ăn thì ăn, cái gì uống thì uống, có tiền thì xài, chớ không thắc mắc gì cả. Vừa hay có cơ hội cho ông ta phát tài, tại địa phương có vị Kim công tử, ông cha xưa từng làm quan Tri phủ, trong nhà có lắm của tiền. Kim công tử cặp xách với cô em gái ông ta với hình thức nửa mua nửa cưới, rước luôn về nhà và cho Bì Chữ Xương một nghìn lượng bạc. Bì Chữ Xương nổi lên giàu ngang. Ông ta sắm nhà cửa, thuê mướn tôi tớ, người hầu, vợ Ông ta trở thành đại nhưng nhưng. Ông ta có đứa con tên là Bì Lão Hổ, mọi người kêu hắn là đại gia. Sau đó vợ của Kim công tử qua đời, em gái của Bì Chữ Xương được tôn là vợ chánh thức, dĩ nhiên tiền của quyền hành do nàng ta liệu lý. Bì Chữ Xương lại càng được nhờ cậy. Em gái ông ta đem tiền của chồng ra chu cấp đầy đủ cho anh. Bì Chữ Xương có tiền rồi, một giàu lấp được ba xấu. Mọi người đều gọi ông ta là viên ngoại. Ông ta lại thích kết bạn, giao thiệp rất rộng. Bất luận là hạng người nào ông ta cũng quen biết. Tam giáo cửu lưu ông ta cũng có qua lại, có việc đến nha môn thì thư ban tạo lệ thảy đều là bạn hữu, vì thế ông ta hay ỷ thế lấn hiếp người.
Còn Bì Lão Hổ con ông ta kết bạn với bọn du đãng, rủ nhau ra bên ngoài tìm hoa mua liễu, cướp phụ nữ nhà lành, không chừa điều quấy nào. Có mấy tên a dua theo Bì Lão Hổ, kết bạn với hắn, một tên họ Du tên Thủ, một tên họ Hắc tên Nhàn, một tên họ Xa tên Chu, một tên họ Quản tên Thế Khoan. Mấy tên này đều là hạng không công rỗi nghề, cáo mượn oai hùm. Mỗi khi Bì Lão Hổ ra khỏi nhà bao giờ cũng có tám hay mười tên như vậy theo phụ trợ. Vì vậy tại địa phương không ai dám đụng đến hắn, thiệt ra nhà có lợi thế hắn cũng không dám vây vào. Hôm nay Bì Lão Hổ mang theo một số tay chân đi xem hát. Tiểu tử này vừa nhìn thấy Trần Ngọc Mai thì mắt cứ nhìn như dán vào cô tạ Tiểu tử hình dáng thiếu thước tấc, vai rút lưng khòm, đầu thỏ mắt rắn, đội chiếc mũ lệch, khoác áo choàng rộng dáng điệu trịch thượng, nói:
- Tụi bây!
Bọn chúng hỏi:
- Đại gia định làm gì thế?
- Ta xem thấy cô gái trên đài kia. Cô nàng đẹp dễ sợ, ta yêu quá chừng đi. Tụi bay cướp nó cho ta,

http://tieulun.hopto.org

bất kể con nhà ai, không chịu thì cứ kéo nhau lên quan.
Bọn Du Thủ, Hắc Nhàn, Xa Chu, Quản Thế Khoan nói:
- Đại gia ơi, đụng tới cô gái ấy không được đâu! Cô nàng là em gái của Trần Quảng Thái, chủ tiệm bán vải đó! Nghe nói cô ta có một người anh đang làm bảo tiêu đấy nhé! Hơn nữa, hôm nay là sinh nhật của Trần Quảng Thái, bạn bè đông vầy, làm sao có thể cướp đi được? Luận về thế lợi, mình chưa chắc đụng tới nhà người ta được đâu. Đại gia hãy dẹp bỏ ý định đó đi.
Bì Lão Hổ nói:
- Nhưng ta yêu nàng quá chừng mà!
- Yêu cũng không được đâu. Thôi, chúng mình về đi!
Bọn họ cùng Bì Lão Hổ kéo nhau về nhà. Nào ngờ Bì Lão Hổ từ khi thấy mặt Trần Ngọc Mai rồi thì như kẻ mất hồn. Về đến nhà, uống mơ ăn tưởng, không thiết ăn uống gì cả. Hắn đã mắc bệnh tương tư, kéo dài tới hai ba ngày, càng lúc càng nặng thêm. Bì Chữ Xương thấy con mình mắc bệnh, lo lắng quá, mới hỏi bọn thủ du:
- Tụi bây đi chơi với con ta, mà có biết tại sao nó mắc bệnh như thế không?
Quản Thế Khoan nói:
- Lão viên ngoại muốn hỏi về bệnh của công tử đại gia ư? Nhân vì hôm kia Trần Quảng Thái mở gánh hát, công tử xem thấy con gái Trần Quảng Thái ngồi trên đài hình dung đẹp đẽ, công tử nhìn không chớp mắt rồi về mắc bệnh đấy.
Bì Chữ Xương nghe xong nói:
- À ra thế! Chuyện đó dễ mà. Để ta cho người gặp Trần Quảng Thái đề cập chuyện này với ông tạ Đại khái là gia đình tài chủ của nhà ta so với ông ta cũng chẳng thua gì. Ông ta cũng chẳng mong muốn gì hơn. Chỉ cần ông ta chịu gả con gái cho con ta, ta chọn ngày lành đi cưới thì đòi sính lễ bao nhiêu cũng được.
Quản Thế Khoan nói:
- Ông đã nói như thế, để tôi đến nhà Trần Quảng Thái cầu thân. Xong việc về sẽ báo lại.
- Cũng được, ngươi cứ đi đi!
Quản Thế Khoan lập tức đến cổng nhà Trần Quảng Thái gọi cửa chào hỏi. Lão quản gia là Trần Phước có quen với hắn tạ Quản Thế Khoan nói:
- Tôi muốn gặp viên ngoại của các người nói một chút việc.
Lão quản gia đi vào trong thưa bẩm:
- Quản Thế Khoan muốn gặp viên ngoại.
Trần Quảng Thái nghe nói, hỏi:
- Anh ta đến nói gì, kêu anh ta vào đây.
Quản Thế khoan vào bên trong thi lễ. Trần Quảng Thái hỏi:
- Chú đến đây có việc chi?
- Tôi đến cầu thân với lệnh ái thiên kim.
- Cầu thân cho nhà ai?
- Cầu thân cho công tử Bì viên ngoại. Chỗ này rất môn đăng hộ đối. Bì công tử lại là người văn võ song toàn, kinh luân đầy bụng. Luận về võ thì cung đao kiếm mã xạ tiền đều hay, tương lai chắc sẽ thành công lớn.
Trần Quảng Thái vốn là người miệng ngay lòng thẳng, nói:
- Chú cứ nói bậy nói bạ không! Nhà ta là nhà làm ăn đàng hoàng mà đem con gái gả cho đám ấy được sao? Ta sợ cái mùi hôi tanh của họ dính vào ta lắm!
Đâu ngờ câu nói không quan trọng kéo theo tai họa tày trời.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 211

Bì Chữ Xương giúp nghịch tử hành hung
Trần Quảng Thái huyện Đơn Dương gặp nạn

Nói những lời trên xong, Trần Quảng Thái hạ một câu thẳng thừng:
- Thôi chú về đi! Bảo với Bì chữ Xương chớ có đèo bòng!
Quản Thế Khoan như húc đầu vào tường, đành lủi thủi trở về. Bì Chữ Xương hỏi:
- Ta chờ chú mày đi cầu thân, việc ấy như thế nào?
- Lão gia đừng nhắc đến vẫn hơn. Tôi đi cầu thân, Trần Quảng Thái chẳng những không chấp nhận mà còn buông nhiều câu cay độc mắng nhiếc viên ngoại. Tôi không dám nhắc lại, sợ e lão nhân gia càng thêm bực bội.
Tên tiểu tử này thêm mắm dặm muối làm cho việc càng thêm tệ hại hơn. Bì Chữ Xương nghe kể đùng đùng nổi giận, nghiến răng nói:
- Hay cho Trần Quảng Thái, mi dám vô lễ với ta! Vô cớ mắng ta thậm tệ, ta đâu để cho mi yên? Ta phải đầy ải con gái mi mới được. Ta phải làm cho mi thân hành đến hạ mình xin lỗi, tự nguyện đem con gái dâng cho ta mới thỏa lòng. Bọn bây có cao kiến gì không?
Quản Thế Khoan nói:
- Lão viên ngoại muốn báo thù ông ta, tôi có chủ ý này. Có phải viên ngoại quen thân với vị đương gia trong chùa ở ngoài thôn không? Vị hòa thượng ở chùa đó có tài ghê gớm lắm đấy. Viên ngoại cứ mời ông ta đến thương lượng tìm cách bắt con gái của Trần Quảng Thái về cho động phòng với công tử nhà tạ Một khi ván đã đóng thuyền thì Trần Quảng Thái có nước bó tay thôi. Ông ta muốn thưa lên quan, mình chịu khó đi hầu là xong chuyện.
Bì Chữ Xương nghe nói, khen:
- Ý kiến đó hay thiệt! Vậy ngươi đi mời Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi đi!
Ngôi chùa nhỏ ở ngoài thôn chính là hạ viện của Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi. Từ khi trốn khỏi viện Di lặc, Pháp Lôi chạy về ngôi chùa nhỏ này ẩn nấu. Bì Chữ Xương đang định cho người đi mời thì vừa hay có gia nhân vào báo:
- Hiện có Thông thiên hòa thượng đến thăm.
Bì Chữ Xương lật đật bảo gia nhân:
- Ra mời hòa thượng vào!
Pháp Lôi vào phòng khách, hai bên chào hỏi xong, Bì Chữ Xương nói với Pháp Lôi:
- Tôi đang định mời mà hòa thượng lại đến, thật kịp lúc quá! Hiện tôi có việc khó xử đây!
- Bì đại ca, anh có việc gì ghê gớm thế? Anh cứ nói đi, tôi sẽ giúp anh, dù khó cách mấy, tôi cũng không từ!
- Chúng ta là anh em tri kỷ, tôi cũng dám giấu chú việc này. Cũng bởi cháu trai của chú một hôm nhìn thấy con gái của Trần Quảng Thái xinh đẹp quá chừng nên đâm ra ốm tương tự Tôi cho người đến cầu thân. Trần Quảng Thái chẳng những không bằng lòng mà còn buông ra những lời khó nghe. Tôi thiệt có miệng mà không nói ra lời, định cướp con gái hắn ta đem về cho thành thân với cháu nó rồi sau đó chịu ra hầu quan vậy. Nghe nói Trần Quảng Thái có một đứa cháu trai tên là Trần Lượng tài nghệ rất giỏi đang đi bảo tiêu, chắc hiện không có ở nhà. Tôi muốn nhờ hiền đệ cướp con gái của Trần Quảng Thái giùm, một là gỡ sĩ diện cho tôi, hai là cứu tánh mạng của cháu.
Pháp Lôi nghe nói xong, đáp:
- Anh muốn cướp người rất dễ, đó là chuyện nhỏ thôi! Hiện trong chùa tôi có hai người bạn gốc Tây Xuyên, một người tên Trại vân long Hoàng Khánh, còn người kia tên Tiểu táng môn Tạ Quảng. Hai người này đều có võ nghệ xuất chúng, bản lãnh cao cường, nên mời hai người này đến giúp đỡ mới được.
- Thế thì còn gì bằng!
Nói rồi Bì Chữ Xương lật đật sai người đến chùa mời, nói là Pháp sư phó mời Tạ gia và Hoàng gia đến nhà tạ Bọn thủ hạ vâng lời ra đi đến ngôi chùa ở ngoài thôn gọi cửa. Tiểu sa di đi ra hỏi:
- Ông tìm ai?
- Tôi là người của Bì viên ngoại. Pháp sư phó bảo tôi đến mời Tạ gia và Hoàng gia đến nhà Bì viên ngoại có việc cần.

http://tieulun.hopto.org

Tiểu sa di đi vào báo lại, Trại vân long Hoàng Khánh và Tiểu táng môn Tạ Quảng cùng theo về. Về đến nơi, thủ hạ vào trước bẩm báo. Bì Chữ Xương thấy hai người mới đến, người đi trước cao hơn bảy thước, lưng nhỏ vai ngang, đầu đội khăn phấn lăng bằng đoạn, phía trước trán niềng vàng, mình mặc tiễn tụ bào màu phấn lăng thêu hoa cùng khắp, lưng buộc dây loan đái, dưới chiếc quần ngắn lộ đôi giầy đế mỏng. Mặt hoa phấn dầu, trong trắng lộ xanh, với những chấm tàn nhang lỗ chỗ. Hai đạo chân mày nhỏ trên đôi mắt ba góc. Chiếc mũi chim ưng càng làm nổi bật bờ trán nhăn rúm, bên ngoài khoác áo choàng anh hùng bằng lông trên thêu ba đóa hoa mẫu đơn. Người này chính là Trại vân long Hoàng Khánh.
Còn người đi sau mặc áo chẽn xanh, gương mặt đỏ sậm, hai đạo chân mày đưa đám xụ xuống trên đôi mắt điểu khách, tròng mắt đen ngời sáng lấp lánh, mắt trắng khi nhìn lộ hẳn ra ngoài khuôn thật không khác gì con quỷ điểu tử. Người này chính là Tiểu táng môn Tạ Quảng. Bì Chữ Xương lật đật bước tới trước thi lễ. Pháp Lôi nói:
- Nhị vị hiền đệ, tôi xin giới thiệu với hai vị, đây là Bì viên ngoại.
Nói xong, hai bên chào nhau rồi kéo vào trong phân ngôi chủ khách cùng ngồi xuống. Hoàng Khánh, Tạ Quảng hỏi:
- Pháp huynh cho kêu hai anh em tôi đến có việc chi?
- Hôm nay tôi đặc biệt mời hai vị hiền đệ đến nhờ giúp đỡ.
- Việc gì thế?
Thông thiên hòa thượng bèn đem việc cướp cô dâu nói qua một lượt. Tạ Quảng, Hoàng Khánh nói:
- Ối, chuyện đó nhỏ mà! Hai tôi xin hiệp sức giúp đỡ.
Pháp Lôi nói:
- Bì đại ca, trước hết anh cho người đưa đến nhà Trần Quảng Thái 100 lượng bạc, hai cây đoạn hoa, cố ép ông ta giữ lại và nói tối nay sẽ có kiệu hoa đến rước dâu.
Bì Chữ Xương hỏi gia nhân:
- Tụi bay đứa nào đi lo việc này?
Xa Chu và Quản Thế Khoan nói:
- Để hai đứa tôi đi cho!
Bì Chữ Xương lấy ngay 100 lượng bạc, hai cây đoạn hoa đưa ra. Quản Thế Khoan, Xa Chu cầm lấy đi đến nhà Trần Quảng Thái, bảo quản gia vào bẩm lại. Trần Quảng Thái nói:
- Hai cái tên này đến đây làm gì kìa? Bảo chúng đến đây ta hỏi!
Quản gia đưa bọn Quản Thế Khoan vào thư phòng, Trần Quảng Thái hỏi:
- Quản Thế Khoan, chú còn đến đây làm gì nữa?
- Tôi đến đưa sính lễ gồm 100 lượng bạc và hai cây đoạn hoa. Viên ngoại tôi nói Tôi nay sẽ có kiệu hoa đến đón dâu.
Trần Quảng Thái nghe nói, ngạc nhiên hỏi:
- Ai nhận lời các ngươi hồi nào mà hôm nay đưa sính lễ đến? Chú cứ nói bậy nói bạ không thôi, mau đem đồ về đi!
- Không phải là chính miệng lão viên ngoại đã nói hay sao? Số yêu cầu là 100 lượng bạc, hai cây đoạn hoa, bây giờ đã đem đến đủ số rồi đấy. Tại sao viên ngoại lại không nhận? Nếu viên ngoại không đồng ý, tối nay cũng rước dâu thôi. Viên ngoại cứ tin tôi đi!
Nói xong, hai tên bỏ 100 lượng bạc và hai cây đoạn hoa rồi ra ngoài đi một nước. Trần Quảng Thái nghe nói tối nay đến rước dâu, giận đến đỏ mặt tía tai, nói:
- Bì Chữ Xương thiệt là đứa ngang ngược, giữa ban ngày ban mặt, thanh thiên bạch nhật như vầy mà dám vô lễ như thế chứ! Rõ ràng là nó muốn cướp đoạt phụ nữ nhà dân đây mà. Ta phải đi thưa nó mới được.
Nói rồi đi vào bên trong nói với vợ, bảo kẻ tùy tùng thắng ngựa. Lão gia nhân Trần Phước và Trần Quảng Thái cùng ngồi ngựa đi thẳng đến nha môn huyện Đơn Dương, ngờ đâu có người báo cho Bì Chữ Xương biết trước rằng Trần Quảng Thái đã lên ngựa đi đến Đơn Dương tố cáo hắn tạ Bì Chữ Xương nghe báo như vậy bèn bảo Pháp Lôi:
- Pháp sư huynh, anh cùng hai vị hãy ở nhà đợi tôi, tôi phải đến huyện Đơn Dương dàn xếp vụ này mới được.
Dặn dò xong, Bì Chữ Xương bảo gia nhân dọn tiệc rượu đãi bọn Pháp Lôi, còn phần mình mang

http://tieulun.hopto.org

theo 500 lượng bạc, chuẩn bị hai con khoái mã và cùng một tên ác nô men theo đường tắt đi đến huyện Đơn Dương. Ngựa vừa nhanh lại đi theo đường tắt nên Bì Chữ Xương đến huyện Đơn Dương một hồi lâu mà Trần Quảng Thái chưa đến. Bì Chữ Xương đến nha môn, nhảy xuống ngựa chào hỏi. Các Ban đầu ở nha môn đều là chỗ quen biết, hỏi:
- Bì viên ngoại, hôm nay đến đây có việc gì?
- Tôi đến đây tìm thầy Cầu, phiền quý vị thông báo giùm.
Tại nha môn có một vị chuyên trách về hình sự của dân họ Cầu, gọi là Cầu Tử Hiền, là chỗ quen thân với Bì Chữ Xương. Hôm nay bỗng có trực ban lên báo:
- Hiện có Bì Chữ Xương viên ngoại ở Trần gia bảo đến xin gặp.
Cầu Tử Hiền nghe báo lật đật bảo mời vào. Bì Chữ Xương vào bên trong gặp Cầu tiên sinh, hai bên chào hỏi. Cầu tiên sinh hỏi:
- Bì viên ngoại, hôm nay sao rảnh được mà đến đây thế?
- Tôi hôm nay đến đây nhờ lão huynh một chút việc. Lát nữa có một người họ Trần, ông là Trần Quảng Thái chủ tiệm vải đến đây cáo báo tôi. Tôi chỉ yêu cầu anh giữ hộ Ông ta lại ba ngày. Sau ba ngày, tôi xin ra hầu quan với ông ấy. Tiện đây tôi gửi anh 500 lượng bạc để xài vặt. Xong việc này rồi tôi không dám quên ơn.
- Cái đó dễ thôi. Việc này ở trong tầm tay tôi mà! Ông ta đến, tôi cứ giữ lại ba ngày không cho gặp quan là được. Viên ngoại cứ về đi, việc này để tôi tính.
Bì Chữ Xương lập tức cáo từ. Cầu Tử Hiền bước ra chỗ thụ án gặp người trực nhật, dặn:
- Hồi nãy có một người bạn gặp tôi nói có một người họ Trần sẽ đến kêu oan, nhờ tôi giữ ông ta lại ba ngày và đưa cho tôi 100 lượng bạc, tôi không muốn ăn một mình. Nghĩ ra chúng ta đều cơm sai sự Ở nha môn nên tôi chia cho các anh 50 lượng. Lát nữa đây họ Trần có đến kêu oan, ngàn muôn lần đừng để cho ông ấy đánh trống kêu oan, viện cớ ông ta đến náo loạn nơi trọng địa cửa quan, vọng nói điều quấy quá rồi bắt giữ ông ta lại.
Người thụ án nói:
- Đã là việc tiên sinh nhận lời giúp đỡ bạn bè, dù không cho chúng tôi tiền mà có lời tiên sinh dặn thì chúng tôi cứ làm theo thôi.
- Vâng, thế thì tốt quá!
- Đang nói tới đó thì từ bên ngoài Trần Quảng Thái cũng vừa tới cổng. Lão ta vừa xuống ngựa miệng đã lầm rầm kêu khổ:
- Oan uổng ơi là oan uổng! Thanh thiên đại lão gia ơi, cho tiểu nhân minh oan!
Trần Quảng Thái vừa bước lại định đánh trống minh oan thì vị Ban đầu trị nhật bước tới níu lại, nói:
- Cái ông già này, vô cớ đến đây quấy nhiễu công đường, lính đâu, bắt giữ ông này lại cho ta!
Lập tức họ lôi Trần Quảng Thái vào ban phòng. Trần Quảng Thái nói:
- Tôi tới đây cáo báo Bì Chữ Xương, ông ta muốn cưỡng đoạt con gái tôi. Ông ta nhờ người đến cầu thân, tôi không bằng lòng, ông bỏ đại lụa và bạc lại, nói tối nay cho kiệu đến cướp dâu. Vì vậy tôi tới đây tố cáo hắn. Tại sao các vị lại ngăn cản không cho tôi thân oan?
Các quan nhân nói:
- Tôi không biết ông là ai, cũng không thể thả ông được. Đợi chừng lão gia chúng tôi thăng đường mới thả cho ông ra.
Trần Quảng Thái nhảy dựng gấp như bị phỏng lửa, cố phân trần mọi cách cũng không được thả ra. Lão gia nhân sợ quá, chạy lộn trở về nhà, báo lại với Trần thái thái:
- Không xong rồi, không xong rồi! Lão viên ngoại đến công đường kêu oan, không ngờ các quan ở nha môn bắt giữ viên ngoại lại. Sợ quá tôi không dám vào. Đại khái là các quan nhân ở đó bị Bì Chữ Xương mua chuộc rồi, họ tính giữ viên ngoại lại để tối nay đến cướp cô nương. Lão thái thái mau tìm cách đối phó đi.
Lão thái thái và cô nương nghe báo khóc rống lên. Ngọc Mai nói:
- Mẹ chẳng cần phải lo nghĩ làm chị Con cũng không thể để rơi vào tay bọn ác bá đó. Chi bằng con chết đi thì mọi việc kể như giải quyết xong.
Đang nói tới đó thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, lão quản gia chạy ra mở cửa "a" lên một tiếng mừng rỡ!

http://tieulun.hopto.org

Hồi 212

Nghe tin dữ Lôi Trần tìm ác bá
Vu đại đạo hãm hại hai anh hùng

Lão quản gia ra mở cửa, nhìn thấy người đến không phải ai xa lạ mà chính là Lôi Minh, Trần Lượng.

Hai người này từ đâu tới?

Trước đây, khi Tế Công ở viện Di Lặc đuổi chạy Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi, Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong, cả ngàn bọn giặc, cứu bọn Lôi Minh, Trần Lượng, Phi tiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng, Lập địa ôn thần Mã Diêu Hùng bốn người và bảo Tần Nguyên Lượng không cần lên chùa Linh Ẩn làm chị Lại bảo Lôi Minh, Trần Lượng phải về nhà gấp. Sau khi Tế Điên dẫn Hà Lan Khánh, Đào Vạn Xuân đi rồi, Tần Nguyên Lượng và Mã Diêu Hùng cũng đi nốt, Lôi Minh, Trần Lượng mới kéo nhau về nhà. Hôm nay lão quản gia thấy thiếu chủ đã trở về, trong lòng lấy làm sung sướng, nói:

- Đại gia về rồi, hay quá! Trong nhà có ý trông không biết chừng nào đại gia trở về. Hiện trong nhà đang gặp một họa tày trời đây!

Lôi Minh, Trần Lượng nghe nói, ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Xin mời hai vị vào trong rồi sẽ nói.

Trần Lượng cùng Lôi Minh đi vào sảnh đường, lão quản gia rót trà mời họ. Trần Lượng hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Chú nói ra xem nào!

- Chỉ tại hôm sinh nhật của lão viên ngoại có tổ chức một buổi hát ở ngoài thôn. Tên Bì Lão Hổ mất dạy ở thôn này thấy cô nương quá xinh đẹp nên mê mẩn. Bì Chữ Xương kêu Quản Thế Khoan đến làm mai. Lão viên ngoại là người lời ngay tâm thẳng trả lời không đồng ý, bảo rằng: Bì Chữ Xương có nguồn gốc không rõ ràng. Ngờ đâu Quản Thế Khoan trở về bỗng nhiên hôm nay trở lại cầm theo 100 lượng bạc và hai cây đoạn hoa bỏ đại đó nói là sính lễ, dù bằng lòng hay không tối nay cũng đến rước dâu. Lão viên ngoại cùng tiểu nhân ngồi ngựa lên huyện Đơn Dương tố cáo hắn. Không ngờ Bì Chữ Xương chạy chọt trước nên các quan nhân trên nha môn không cần hỏi nếp tẻ chi, cứ bắt giữ viên ngoại lại. Đại khái là tối hôm nay họ muốn đến cướp người. Tôi chạy về nói cho bà biết. Bà chỉ khóc ròng, còn cô nương thì muốn tìm cái chết. Cả nhà đang lúng túng không biết làm sao thì may quá đại gia trở về tới.

Trần Lượng nghe nói tức giận đến nỗi ba thi thần nhảy dựng, năm linh hào khí bay cao. Còn chưa kịp nói thì Lôi Minh trợn mắt tròn xoe, nói:

- Hay cho tên tù này!

Nói rồi cung tay đấm lên bàn một cái, tách trà bị bể nát làm Trần quản gia sợ hết hồn. Lôi Minh nói:

- Hay cho tên tiểu tử này, nhè thái gia mà chọc chớ! Lão Hổ vuốt râu nhè anh em ta mà ghẹo chớ! Được, được, được! Này lão tam, chúng mình đi kiếm nó giết chết cái mạng chó của nó mới hả cơn giận của ta.

Trần Lượng nói:

- Trần Phước, chú vào bên trong thưa lại với bà và cô nương là không cần phải sợ, có ta về đây. Ta và Lôi Minh ca đi kiếm hắn đây.

Nói xong Lôi Minh, Trần Lượng ra khỏi nhà, thẳng đến nhà Bì Chữ Xương. Lôi Minh kêu lớn:

- Ê, Bì Chữ Xương ra đây! Mi thừa lúc anh em ta vắng nhà mà dám hiếp đáp gia đình ta chớ. Mi thiệt là ăn tim hùm gan báo mới nhè thái tuế mà chọc giận, muốn vuốt râu hùm mà lại sờ trúng mắt chớ. Mi bộ không nghe danh đại thái gia sao mà đến chọc giận hả?

Trần Lượng cũng ở trước cửa chỉ chỏ mắng chửi om sòm. Lúc đó có người chạy vào bẩm báo. Bì Chữ Xương mới ở huyện Đơn Dương về đến, đang ngồi ở thư phòng nói chuyện với Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi, Trại vân long Hoàng Khánh, Tiểu táng môn Tạ Quảng. Bên ngoài có tên thủ hạ chạy vào báo:

Viên ngoại ơi, không xong rồi! Có cháu Trần Quảng Thái là Trần Lượng cùng với một người tên là Lôi Minh đến trước cửa nhà ta mắng chửi om sòm, kêu đích danh viên ngoại ra mà chửi.

Quản Thế Khoan ở một bên nói xen:

http://tieulun.hopto.org

- Thưa viên ngoại, việc này hỏng to! Hai người này đụng tới không được đâu! Nghe nói họ giết người không kịp nháy mắt. Vậy mình phải làm sao đây?
Bì Chữ Xương nghe nói sợ xanh cả mặt. Pháp Lôi nói:
- Hai người này chẳng dễ gì đụng đến họ, viên ngoại đừng nên ra ngoài tốt hơn, tôi đã có chủ ý.
Quản Thế Khoan kề tai nghe dặn... như vầy... như vầy... Hãy đi mau đi!
Quản Thế Khoan gật đầu đồng ý, lật đật bước ra ngoài, thấy Lôi Minh, Trần Lượng đang mắng chửi huyên thuyên. Quản Thế Khoan cười hì hì, bước tới nói:
- Hai vị đại thái gia thôi đừng mắng chửi nữa.
Lôi Minh, Trần Lượng nói:
- Chú mau kêu tên họ Bì ra đây gặp ta!
- Viên ngoại chúng tôi hiện không có ở nhà. Hai vị đại thúc hãy bớt giận, nghe tôi phân tỏ vài lời.
- Chú họ gì?
- Tôi họ Quản. Chúng ta đều là người cùng phường kể ra cũng không xa lạ gì nhau. Trần đại thúc đừng có mắng chửi nữa. Việc này đại thúc chỉ nghe ở một phía mới nổi nóng như vậy chứ Bì viên ngoại chúng tôi đâu có nhờ ai đến cầu thân. Hồi nãy viên ngoại chúng tôi cũng có nghe việc này, chắc là kẻ tiểu nhân nào đó muốn quấy động thị phi, vu không cho viên ngoại chúng tôi là muốn cướp dâu. Viên ngoại chúng tôi muốn tìm biết xem ai là người đem sính lễ đến nhà đại thúc. Tìm được người đó rồi dù cho lão nhân gia bên đại thúc có bỏ qua chớ viên ngoạchúng tôi không bỏ qua đâu. Đây chắc có kẻ thù oán với hai nhà Trần và Bì muốn tìm cách ly gián để cho hai bên chống đối nhau chơi đấy. Hai vị đại thúc hãy về trước đi, viên ngoại chúng tôi thiệt không có ở nhà. Nghe nói Trần lão viên ngoại lên huyện Đơn Dương không trở về, viên ngoại chúng tôi nhờ người đi nói giúp để Trần lão viên ngoại được trở về. Viên ngoại chúng tôi muốn gặp Trần lão viên ngoại để hỏi cho ra lẽ ai là người gây ra việc này. Hai vị đại thúc hãy về chờ tin, viên ngoại chúng tôi trở về nhà thế nào cũng qua gặp đại thúc.
Trần Lượng nghe xong, nói với Lôi Minh:
- Nhị ca, ở đây họ không dám nhận, chúng ta nên trở về nhà trước, xem chú tôi đã về hay chưa rồi sẽ tính.
Trần Lượng và Lôi Minh trở về nhà gặp bà thím thuật lại những việc vừa rồi. Lão thái thái thấy Trần Lượng đã về cũng yên tâm một phần. Tối hôm đó, không có kiệu nào đến cướp người, Trần Quảng Thái cũng không thấy trở về. Lôi Minh, Trần Lượng nghỉ ở nhà trước vẫn để tâm đề phòng nhưng không có việc gì xảy ra. Sáng sớm hôm sau thức dậy rửa mặt uống nước trà xong, Trần Lượng định sai người đến huyện Đơn Dương dọ hỏi, bỗng nghe có tiếng gõ cửa bên ngoài. Trần Lượng và Lôi Minh bước ra xem. Bên ngoài đứng sẵn hai vị Ban đầu ở huyện Đơn Dương, một vị họ Lưu, một vị họ Đỗ, bảy tám tên tùy tùng và một cỗ xe. Trần Lượng nhìn ra người quen mới hỏi:
- Hai vị Ban đầu đến đây có việc chi?
Đỗ đầu, Lưu đầu nói;
- Hai vị có ở nhà thì hay quá! Các vị đã phạm tội rồi, mời các vị theo tôi lên nha môn. Chúng ta đều là chỗ quen biết, nể mặt nhau tôi không làm khó dễ hai vị, xin mời hai vị lên xe cho.
Lôi Minh, Trần Lượng nghe thấy câu đó không khỏi ngạc nhiên, hỏi:
- Tôi phạm tội gì nào?
Lưu đầu nói:
- Việc của hai vị làm sao hỏi chúng tôi. Giấy làm sao gói được lửa? Hai vị muốn nói gì cứ lên xe đã, đến nha môn sẽ nói sau.
Lôi Minh, Trần Lượng cũng chẳng biết là việc gì, chẳng thể không đi được. Ngay lúc đó kêu quản gia vào trong cho thái thái hay, hai người lên xe cùng đến huyện Đơn Dương. Khi hai người xuống xe vào đến Ban phòng, Lưu đầu, Đỗ đầu nói:
- Hai vị cảm phiền một chút nhé!
Nói xong kêu người lấy dây trói nghiến Lôi Minh, Trần Lượng lại rồi cắt người canh giữ. Các quan nhân đi vào một lát rồi dẫn Lôi Minh, Trần Lượng đến dinh quan Tri huyện. Lệnh truyền ba ban Tráng, Tạo, Khoái chuẩn bị hầu, quan huyện sẽ thăng đường thẩm vấn. Truyền đem sai sự ra trước, các nguyên biện cầm dây xích dẫn Lôi Minh, Trần Lượng ra trước công đường. Kế có tiếng hô:
- Nơi Thất Lý Phố chặn đường của ngự nhiệm quan trưởng, làm bị thương ba người, cướp đi áo

http://tieulun.hopto.org

quần, đồ trang sức và tiền bạc, kẻ đứng đầu là Lôi Minh và Trần Lượng, hãy đưa vào!
Hai người nghe hô, sợ đến hồn bay ngàn dặm.
Vào công đường, hai người quỳ xuống báo danh:
- Tiểu nhân là Lôi Minh, tiểu nhân là Trần Lượng xin dập đầu bái kiến lão gia.
Quan Tri huyện bên trên vỗ kỉnh đường thét hỏi:
- Này Lôi Minh, Trần Lượng! Hai người ở tại địa phương ta, nơi Thất Lý Phố ngoài cửa Tây chận đường quan trưởng đi trấn nhiệm, đả thương ba người, cướp lấy quần áo, đồ trang sức và tiền bạc. Đồng bọn có bao nhiêu người, hãy khai báo mau!
Lôi Minh, Trần Lượng bò tới nửa bước, dập đầu hành lễ. Trần Lượng thưa:
- Kính bẩm lão gia, tôi ở Trần gia bảo, suốt mấy đời nay, gia truyền nghề buôn bán. Chúng tôi là hai anh em kết nghĩa sống về nghề bảo tiêu, mới từ xa trở về đây, đâu có làm điều gì phạm pháp? Địa phương của lão gia có vụ án đốt đèn cầm gậy cướp của giết hại người, hai chúng tôi hoàn toàn không rõ biết. Cầu xin lão gia thi ân cứu xét.
Quan Tri huyện nạt lớn:
- Hai tên này, đã lên công đường mà còn già hàm chối cãi hả? Chờ cho bản huyện xét hỏi năm lần bảy lượt, tra khảo bằng cực hình, thịt da rách nát, chừng đó mới nhận tội thì đã muộn màng rồi! Đồng bọn của tụi bay có bao nhiêu người? Cứ khai thật ra đi!
Lôi Minh, Trần Lượng nói:
- Tiểu nhân thật tình oan uổng, cầu xin đại lão gia đèn trời soi xét.
Quan huyện nổi giận, thét:
- Hai tên này thiệt là giảo hoạt đây, dám ở trước bản huyện chối bây bẩy chớ! Đại khái là nhẹ tay hỏi tội bây chẳng chịu khai mà! Bây đâu, kéo chúng ra đánh mỗi đứa 40 hèo cho ta!
Trần Lượng nói:
- Xin lão gia tạm dứt cơn thịnh nộ, tạm khoan gia hình, tiểu nhân xin có lời trình thưa.
Bọn quan môn khoái mã ở nha môn vốn là chỗ quen biết. Họ biết Trần Lượng là người lục lâm trong mấy nhóm tại địa phương này. Họ biết rõ Trần Lượng tại địa phương này không hề gây án, hiện tại vâng theo trát của quan huyện phải bắt gấp Lôi Minh, Trần Lượng mà thôi. Mã khoái ở một bên nói:
- Hai người nói thật ra đi, lão gia khỏi phải động hình.
Trần Lượng nói:
-Xin lão gia đèn trời soi xét chọ Tiểu nhân ở Trần gia bảo tại huyện Đơn Dương từ bao lâu nay, chú tôi mở tiệm vải ở địa phương này, các quan nhân dưới quyền của lão gia cũng biết rõ điều này. Còn Lôi Minh đây là người ở Long Tuyền Vụ, cùng tôi kết bạn từ nhỏ. Hai tôi hiện đang làm bảo tiêu, hôm qua mới trở về nhà, sáng nay lão gia sai người đến bắt trói chúng tôi và bảo là chúng tôi cướp của hại người ở Thất Lý Phố. Việc đó chúng tôi thiệt sự là không biết. Nếu lão gia muốn dùng nghiêm hình để tra khảo, hai tôi thọ hình không thấu, lão gia bắt hai tôi nhận mưu phản đại nghịch, hai tôi cũng đành nhận thôi. Nhưng lấy gì làm bằng? Lấy gì làm chứng? Lão gia đã làm quan thì mỗi mỗi phải rõ ràng mới được!
Quan Tri huyện nghe nói thế, bảo:
- Hai tên này còn nói quan huyện xử ép tụi bây chớ! Không cho tụi bây thấy chứng cớ, tụi bây còn già hàm chạy tội.
Nói rồi quan huyện phát lệnh bài sai sự. Giây lát nghe tiếng xích sắt khua vang, quan nhân đưa một phạm nhân đến. Trần Lượng nhìn thấy người này, giật mình phát run, chắc mềm phen này khó sống.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 213

Nhớ cừu xưa, tên giặc hại Lôi Trần
Lấy khẩu cung, hào kiệt bị quan hình

Nhìn thấy tên giặc bị điệu đến công đường, Trần Lượng cơ hồ muốn ngất xỉu, chắc mẻm phen này khó toàn tánh mạng. Tên giặc khai một tiếng, khác nào cắn một miếng cắm phập xương ba phân. Trần Lượng nhận ra tên giặc chính là Tống Bát Tiên.

Hồi trước Trần Lượng, Lôi Minh, Dương Minh vâng lệnh Tế Công đem thơ đến Mã Gia Hồ. Trần Lượng đang ngồi xổm đi cầu, Tống bát Tiên mạo xưng là Thánh thủ bạch viên Trần Lượng lén ám toán, bị Trần Lượng bắt được. Theo ý Lôi Minh, Trần Lượng lúc đó định giết hắn, nhưng Oai trấn bát phương là người quân tử, nhân hậu, chẳng những khuyên Trần Lượng đừng giết hắn mà còn cho hắn năm lượng bạc để làm vốn buôn bán. Nào ngờ tên tiểu tử này đã quen theo thói ác, tại Thất Lý Phố ở địa phương đốt đèn cầm gậy giết chết ba tên gia đinh, cướp đi áo quần đồ trang sức và tiền bạc. Đồng vụ bọn này có năm sáu tên, sau khi chia tang vật đều đi tứ tán cả. Chỉ có tên tiểu tử này không đi nên bị mã khoái của huyện Đơn Dương bắt được. Qua một lần thẩm tra trước công đường, hắn khai tuốt luốt hết.

Quan Tri huyện hỏi hắn:

- Đồng bọn có bao nhiêu người?

- Có Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi, Tiểu táng môn Tạ Quảng, Trại vân long Hoàng Khánh, và mấy người nữa đều là dân Tây Xuyên. Ở Thất Lý Phố đón đường quan nhậm chức, giết chết ba tên gia đinh, tang vật đem chia đều, bọn họ đều cao chạy xa bay, tôi cũng không biết đi hướng nào. Tôi được chia mấy mươi lượng bạc, liên tiếp thua mấy canh bạc sạch nhẵn.

Quan huyện nghe khai, trước hết truyền đem nhốt hắn vào ngục. Tống Bát Tiên lúc đầu cũng không định hại Lôi Minh, Trần Lượng. Chỉ tại Lôi Minh, Trần Lượng đứng ở trước cổng nhà Bì Chữ Xương mắng chửi om sòm, Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi kêu Quản Thế Khoan ra trước dùng lời ngon ngọt an ủi họ, dụng kế để cho Lôi Minh, Trần Lượng đừng đi. Pháp Lôi nói:

- Bì viên ngoại, hai người này không dễ đụng đến đâu! Lúc bình thường họ ra ngoài làm việc, thế nào lại không có gây cừu thù với người khác, họ cũng không để cho hai người này yên đâu!

Bì Chữ Xương nói:

- Hiền đệ có cao kiến gì không?

- Không hề chị Tôi có một kế tuyệt diệu lắm, có thể đưa hai người này đến chỗ chết lắm đó! Đánh họ thì phải một lang, hai độc, ba tuyệt kế. Lượng nhỏ chẳng phải quân tử, không độc đâu là trượng phủ Anh nếu không trị họ, họ cũng không tha anh đâu. Hậu hoạn sẽ lớn lắm đấy. Không cần nhiều, anh chỉ tung ra vài trăm lượng bạc có thể lấy tánh mạng họ như chơi.

Bì Chữ Xương nói:

- Mấy trăm lượng đã có sẵn đây. Mà làm cách nào?

Hiện nay ở trong ngục huyện Đơn dương đang giam tên Tống Bát Tiên. Tên này phạm tội ở Thất Lý Phố chận đường quan nhậm chức cướp của, giết chết ba tên gia đinh. Vụ án tôi có nhúng tay vào nhưng hắn không biết tôi còn có một ngôi chùa tại địa phương này. Anh đến lao ngục chi tiền ra để được vào thăm rồi mua chuộc Tống Bát Tiên, trước mặt quan huyện khai man cho Lôi Minh và Trần Lượng, chắc chắn thế nào họ cũng bị bắt giữ. Bị hình khảo tra, họ không chịu nổi đành phải nhận bừa thôi. Bọn họ thân thọ quốc pháp thì một là trừ được hậu hoạn, hai là nếu cướp con gái của TrầnQuảng Thái, không làm cách này thì không xong đâu. Khi gặp Tống Bát Tiên, đừng nhắc về việc gặp bọn tôi nhé!

Bì Chữ Xương nói:

- Phải đó, tôi phải đến huyện Đơn Dương ngay mới được.

Nói rồi lập tức vào nhà trong lấy theo 500 lượng bạc, sắp đặt hai cỗ xe ngựa cùng kẻ tùy tùng thẳng lên huyện Đơn Dương. Bì Chữ Xương vừa xuống ngựa, các quan nhận ra người quen bèn hỏi:

- Bì viên ngoại, ông đến đây có việc chi?

- Tôi vào ngục thăm một người bạn.

Bảo gia nhân giữ ngựa, Bì Chữ Xương đem theo 10 phong bạc bước tới cửa ngục kêu gọi. Viên quan ngục bước ra hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Ông tìm ai?
- Xin hỏi tôn giá họ gì?
- Tôi họ Tiền.
- Tôi có 200 lượng bạc xin gởi ông uống trà. Tôi muốn gặp Tống Bát Tiên nói vài câu, có được không?
Quản ngục nghe nói đến tiền mắt sáng rỡ, nói lia lịa:
- Được, được chớ!
Lập tức mở cửa ngục đưa Bì Chữ Xương vào phòng mình ngồi đợi Tống Bát Tiên tới rồi tránh đi chỗ khác. Tống Bát Tiên chưa hề quen biết với Bì Chữ Xương, bước vào phòng hỏi:
- Tôn giá tìm tôi phải không?
- Đúng thế, chú có phải là Tống Bát Tiên không?
- Vâng, chính tôi.
- Tôi họ Bì, đến nhờ chú một việc. Hiện giờ huyện nha kết thúc vụ án chưa?
- Chưa, mới có thẩm vấn một lần, còn chưa định án. Năm sáu người hành sự mà mới chỉ bắt được có một mình tôi thôi.
- Nếu như vậy thì càng hay Tôi có hai đứa cừu thù, khi chú ra nơi xét xử cứ một mực cung khai là bọn họ cầm đầu giúp chú. Tôi để lại cho chú 200 lượng bạc cho chú lót tay Ở hàng quán muốn ăn cái gì cứ gọi cái đó. Sau này tôi sẽ chi thêm 1.000 lượng bạc lo lót quan trường chạy tội cho chú.
Tống Bát Tiên xưa nay là kẻ nghèo khổ, trong tay không có tiền lại không có bè bạn, vào trong ngục cũng không ai săn sóc. Ăn một chén cơm tù cũng không đủ no, nghe Bì Chữ Xương nói bùi tai quá, vừa có tiền lại vừa có ăn, còn có người lo lót chạy tội cho nhẹ án, đại khái sống không được thì vui lúc nào được lúc nấy, trước hết không bị hành hạ là được rồi! Tống Bát Tiên trong lòng rất khoái, hỏi:
- Bì đại gia, ông muốn tôi vu cho ai?
- Tại Trần gia bảo ở địa phương này có Lôi Minh, Trần Lượng mở tiệm bán vải. Hiện giờ họ có ở nhà đấy!
- Hai tên Trần Lượng, Lôi Minh tôi có biết. Hơn nữa trước đây tôi và họ cũng có thù hiềm, có lần tôi bị Trần Lượng bắt giữ. Việc này ông cứ để tôi lo, chỉ cần ông để tâm đến tôi là được.
Bì Chữ Xương lập tức để lại cho Tống Bát Tiên 200 lượng bạc rồi ra khỏi ngục. Lại đến gặp vị trực đường, nhờ vị này tối hôm nay khi sắp xếp các vụ án, đưa vụ án Tống Bát Tiên ra xử trước, rồi đưa cho vị trực đường 50 lượng bạc. Quan huyện xử án, xử vụ nào trước vụ nào sau đều do vị trực đường này sắp xếp cả. Ông ta xếp ai trước thì xét người đó. Bì Chữ Xương thu xếp ở nha môn xong, đến tiệm cơm chuyên cung cấp tin tức cho Tống Bát Tiên, viết một lá thư đưa vào trong ngục. Bảo chưởng quỹ tiệm cơm biết trong ngục có Tống Bát Tiên ăn uống bao nhiêu tiền cứ đến ta mà lấy. Chưởng quỹ đồng ý vì biết Bì viên ngoại là một vị tài chủ rất sộp. Bì Chữ Xương thu xếp công việc xong trở về nhà.
Tối lại quan Tri huyện thăng đường, thấy vụ tra xét đầu tiên là vụ Tống Bát Tiên đón đường cướp của giết người ở Thất Lý Phố. Quan huyện truyền đưa Tống Bát Tiên lên. Nguyên biện đưa Tống Bát Tiên ra trước công đường, quan huyện hỏi:
- Tống Bát Tiên, ngươi ở Thất Lý Phố chận đường cướp của giết chết ba người, đồng bọn mi tất cả có mấy người?
Tống Bát Tiên nói:
- Tiểu nhân không dám công khai sợ lão gia nổi giận, bọn tôi tất cả là sáu người, ba người đều đã về Tây Xuyên rồi, còn lại hai người cầm đầu hiện ở Trần gia bảo tại địa phương này, một người là Thánh thủ bạch viên Trần Lượng, còn người kia là Phong lý vân yên Lôi Minh. Ban đầu hai người này đề xướng, bọn tôi a tòng, cướp được 800 lượng bạc, họ chia tôi 80 lượng còn hơn 700 lượng họ lấy hết. Đó là lời khai sự thật không một câu dối trá.
Quan Tri huyện nghe khai như thế mới ra trát đòi bắt trói ngay Lôi Minh, Trần Lượng giải về. Hôm nay trước công đường Lôi Minh, Trần Lượng hỏi quan Tri huyện lấy gì làm bằng chứng, quan huyện mới truyền dẫn Tống Bát Tiên ra đối chất.
Tống Bát Tiên ra trước công đường quỳ lạy, quan Tri huyện hỏi:
- Này Tống Bát Tiên, ngươi có biết hai người kia không?

http://tieulun.hopto.org

Tống Bát Tiên nói:
- Lôi đại ca, Trần đại ca, hai anh thú nhận việc này đi! Vụ này các anh khởi xướng đầu tiên. Đánh cướp nhà quan đi trấn nhiệm, giết chết ba tên gia đinh lấy được 800 lượng bạc, hai anh nói tôi là phổ ky không thể cho nhiều, chỉ lấy một phần thôi, còn lại chín phần các anh lấy hết. Hiện nay tôi bị bắt giữ, hai anh không thèm ngó ngàng tới, làm gì cũng không biết. Tôi bị bắt thọ hình, tính là chịu một mình thôi, không muốn kéo hai anh vào làm chị Ai bảo các anh vô tình? Thôi thì chúng ta cùng ăn một chỗ, cùng vui buồn một chỗ, vậy chúng ta cùng cung khai để lãnh án chung luôn!
Lôi Minh, Trần Lượng nghe Tống Bát Tiên nói, giận đến tím mặt. Quan huyện ngồi bên trên gõ kỉnh đường hét:
- Lôi Minh, Trần Lượng! Hai đứa bây còn chối quanh co chưa chịu khai ra à? Đợi bản huyện ba lần bảy lượt tra hỏi, chừng thịt da rách nát mới chịu cung chiêu hả?
Trần Lượng nói:
- Tống Bát Tiên, tên tiểu bối này ăn nói bậy bạ không thôi! Trước công đường có thần làm chứng, họ Trần ta có bao giờ cùng với mi làm việc trộm cướp đâu? Ai quen thân với mỉ Mi vô cớ ra ngoài gây án rồi đổ riệt cho họ Trần tạ Trước đây ta không nỡ giết mi, bởi lòng thương mà sanh họa hại này!
Tống Bát Tiên nói:
- Hai anh không cần chối cãi quanh nữa, tôi đã cung khai sự thật hết rồi, các anh không khai không được đâu!
Lôi Minh tức giận lắm đến nỗi ba thi thần nhảy dựng, năm linh khí bay cao, trợn mắt nghiến răng nói:
- Hay cho thằng tù này, hai đứa tao cùng với mi xưa kia không oán, gần đây không cừu, sao mi lại ngậm máu phun người như thế?
Quan Tri huyện thấy Lôi Minh, Trần Lượng tức giận la hét mới vỗ kỉnh đường, nói:
- A, hai tên Lôi Minh, Trần Lượng lớn mật này! Đây là công đường của bản huyện mà tụi bây đến la lối om sòm hả? Tụi bây chẳng coi luật pháp ra gì mới dám la lối trước công đường của tạ Bây đâu, lôi chúng xuống đánh một trận!
Trần Lượng nói:
- Xin lão gia tạm bớt giận, tiểu nhân có việc thưa trình.
- Có việc gì hãy nói mau! Quan huyện dục.
- Chúng tôi cùng Tống Bát Tiên có cừu thù. Trước đây, khi chúng tôi cùng bạn đem thơ lên Mã Gia Hồ, giữa đường đau bụng quá tôi phải đi cầu ở trong rừng. Tống Bát Tiên cầm dao lén từ đằng sau lưng định tới chém tôi, bị tôi ngó thấy và bắt được. Hỏi tên hắn, hắn mạo nhận tên tôi, tôi định đưa hắn lên quan trị tội, hắn năn nỉ quá tôi mới thả ra. Nào ngờ hắn nhớ lại cừu xưa, cướp đường bị bắt hắn lại khai quàng cho chúng tôi.
Quan huyện nói:
- Tên này ăn nói bậy bạ không! Bay đâu, lôi chúng đánh cho một trận.
Lập tức Lôi Minh, Trần Lượng bị kéo xuống, mỗi người bị đánh 40 bảng. Đánh xong, quan huyện hỏi cung tiếp. Lôi Minh, Trần Lượng một mực vẫn kêu oan. Quan huyện lại truyền dùng kìm kẹp gia hình rồi sẽ hỏi tiếp. Ba cây côn là tổ của năm hình, lòng người tợ sắt chẳng phải sắt, quan pháp như lò chính là lò!
Sau lệnh truyền, Lôi Minh, Trần Lượng bị đem đi kẹp. Sắp sửa động hình thì ngoài cửa nha môn có tiếng la lớn:
- Đại lão gia ôi, oan uổng lắm!

http://tieulun.hopto.org

Hồi 214

Tế Thiền sư, Đơn Dương cứu Lôi, Minh
Huyện Hải Triều, Tăng đạo gặp huyện chủ

Người nói "Đại lão gia ôi, oan uổng lắm!" chính là Tế Điên Hòa thượng.
Tế Điên Hòa thượng từ đâu đến thế? Nguyên khi ở Tàng Trân Ổ, Tế Điên đốt chết Thần thuật sĩ Hàn Kỳ trong lò Bát quái, Xích phát linh quang và bọn giặc sợ hãi chạy tứ tán. Tế Điên không rượt theo họ, và cảm nghe bắt rùng mình. Án linh quang biết bọn Lôi Minh, Trần Lượng đang gặp nạn, làm sao có thể bỏ qua không cứu? Từ Tàng Trân Ổ, Tế Điên theo đường lớn thẳng đến huyện Đơn Dương. Một hôm đi đến huyện Hải Triều, gặp dòng sông bắc ngang chiếc cầu Nam Bắc. Tế Điên đang đi đến tòa Trấn điếm thì có một người bước tới, nói:
- Hòa thượng khoan đi đã! Ở địa phương chúng tôi có tin tức này hay lắm!
- Tin tức gì thế?
- Địa phương chúng tôi đây tên là Thạch Phật trấn, vì bên đường Bắc ở cửa phía Nam thôn có một ngôi chùa Phật đá. Đã bao năm nay không tu sửa gì cả, cũng không có hòa thượng hay đạo sĩ đến ở. Ba hôm trước Phật đá hiển thánh, từ trong chùa, Phật đá tự động đi ra đứng trên cầu để người qua lại cho tiền. Bất luận là nhiều hay ít, nếu không cho tiền Phật đá không cho đi quạ Việc này làm nhiều người phát khiếp. Phật đá mà biết hóa duyên à? Ông nghĩ xem tin tức này có mới lạ không? Có hòa thượng, lão đạo hóa duyên, hoặc đánh trống, hoặc khua leng keng thì có, chứ chưa nghe nói Phật đá biết hóa duyên bao giờ!
Tế Điên nghe nói, án linh quang rõ biết hết, bèn hỏi:
- Nếu không cho tiền rồi qua cầu có được không?
- Không được đâu! Nhiều ít gì cũng phải cho, nếu không cho thì không qua được. Hiện tại các bô lão trong thôn chúng tôi đốt hương khấn nguyện với Phật đá, xin giúp đỡ hóa duyên sửa chữa và đừng hù dọa người ta nữa. Họ treo trên cổ Phật đá một cái túi vải vàng, trên viết: "Mộ hóa thập phương". Trên cầu để một cái thúng to, người qua lại bỏ tiền vào đó. Ba hôm nay số tiền lên cũng kha khá, không tin ông cứ đến đó thử xem.
Tế Điên đi thẳng tới trước, đến đầu phía Nam thôn xem thử, quả nhiên thấy có một chiếc cầu lớn, bên trên một ông Phật đá đứng sừng sững. Tế Điên thấy bên đường ở đầu thôn có một quán rượu bèn bước vào kêu cơm rượu, tự rót tự uống vừa nghe các thực khách bàn tán về việc Phật đá hóa duyên. Tế Điên ăn xong kêu tính tiền. Phổ ky cho biết tất cả là 360 tiền. Tế Điên nói:
- Ghi sổ cho ta đi!
Phổ ky nói:
- Không được, tiệm tôi không ghi sổ.
- Không chịu ghi sổ thì đi lấy cho ta.
- Lấy ở đâu?
- Lấy trong cái thúng lớn trước Phật đá trên cầu ấy.
- Ấy chết, không dám đâu. Ở địa phương chúng tôi có người không tin, đến đó chộp lấy tiền, lập tức có báo ứng ngay: nếu không nhức đầu đứng không vững thì cũng vẹo xương sống không dậy được.
- Để ta lấy tiền cho ngươi xem.
- Ừ được, tôi sẽ đi theo Hòa thượng.
Tế Điên bước ra khỏi quán đi thẳng lên cầu, đến trước thúng thò tay lấy ra 360 tiền đưa cho phổ ky Ai nấy thấy Hòa thượng không việc gì, bèn nói:
- Lạ thiệt, người ta chỉ lấy một tiền thôi mà bị báo ứng ngay Phật đá hóa duyên cho Hòa thượng xài, chuyện rõ trước mắt mới lạ kỳ chớ!
Đương bàn luận tới đó thì nghe phía Bắc có tiếng:
- Vô lượng Phật! Đạo Tế! Đây là thiện duyên của Phật Tổ mà ông dám loạn động à?
Mọi người nhìn thấy từ trong chùa đá đi ra một lão đạo sĩ. Vị này đầu đội đạo quan bằng vải xanh, lưng buộc dây tơ màu vàng hạnh, vớ trắng vân hài, mặt như cổ nguyệt ba thu, tóc như tuyết ba đông, tóc mai như sương tháng chín, một bộ râu quai nón bạc trắng phất phơ trước ngực, tay trái xách một giỏ hoa, tay phải cầm chiếc phất sái, sau lưng đeo Càn khôn ảo diệu đại hồ lô, người này chẳng phải ai khác mà là Đông phương thái duyệt Lão tiên ông Côn Lôn Tử ở Thượng Thanh cung

http://tieulun.hopto.org

trên núi Thiên thai.
Nguyên lão tiên ông lúc rảnh không làm chi, bèn xuống Thiên Thai, dạo chơi tam sơn ngũ nhạc. Trước hết, đền Lâm An tìm Tế Điên mà không thấy. Một hôm đến trấn Thạch Phật, nhìn thấy tòa Thạch Phật viện, tường vạch lở lói, điện vũ vẹo xiêu, bao năm không được tu bổ, cũng không có trụ trì. Lão tiên ông miệng niệm!
- Vô lượng Phật! Thiện tai, thiện tai!
Và tự nghĩ thầm: "Đồ đệ ta là Tiểu côn lôn Quách Thuận hiện chưa có miếu. Mình nên sửa lợp ngôi miếu này cho Quách Thuận, cũng vừa làm hạ viện cho Thượng Thanh cung thì còn gì bằng!".
Nhưng tính lại công trình quá to tát, độc lực khó thành. Có ý muốn hóa duyên tại địa phương mà coi lại dân cư nơi đây quá thưa thớt, không có thiện nam tín nữ phát tâm. Xem ra chiếc cầu này nối liền đại lộ, người qua lại rất nhiều. Lão tiên ông nghĩ thầm: "Chi bằng mình vào trong miếu thi triển pháp thuật, cho Phật đá đi hóa duyên mới có thể làm kinh động lòng người". Nghĩ rồi Lão tiên ông bèn ra phía sau miếu, đại điện rất rộng rãi, bèn ngồi ở đó bắt quyết niệm chú dùng phép Ban vận đưa Phật đá ra cầu đón đường mọi người. Lão tiên ông ngồi ở trong đại điện nhắm mắt dưỡng thần, bên ngoài có ai đi qua cầu, tiên ông ở trong đều biết. Lão tiên ông dự định hóa duyên 100 ngày có đủ số tiền sẽ bắt đầu động công. Hôm nay mới được ba ngày, nào ngờ Tế Công thiền sư lại tới, thò tay lấy tiền trong thúng. Lão tiên ông bên trong biết được mới ứng tiếng niệm "Vô lượng Phật" rồi bước ra ngoài, nói:
- Đạo Tế, đây là thiện duyên của Phật môn mà ông dám vọng động ư?
Tế Điên cười ha hả, nói:
- Chà lâu quá mới gặp!
Lão tiên ông liền bước tới cúi đầu chào hỏi:
- Thánh tăng từ đâu tới đây?
- Hòa thượng ta từ Thường Châu đến, chỉ nhơn vì Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong nhóm chúng phản nghịch, quan Tri phủ Thường Châu nhờ ta giúp đỡ bắt bọn giặc, Lão tiên ông trong vụ này công đức cũng không nhỏ.
- Thánh tăng đã đến đây, tôi xin Thánh tăng từ bi giúp tôi hóa duyên tu đạo, thật là công đức Thánh tăng không nhỏ.
- A Di Đà Phật, thiện tai, thiện tai! Tòa miếu này công trình quá lớn, độc lực khó thành. Tiên ông nhờ Hòa thượng ta hóa duyên để giúp ông tu sửa được dễ dàng mà Hòa thượng ta phải đi huyện Đơn dương, không có rảnh đây. Hay là ta với tiên ông cùng lên bản huyện nhờ quan huyện ở địa phương kêu gọi dùm các thân hào phú hộ tại đây giúp ông sửa miếu.
- Rồi đi như thế nào đây? Quan huyện địa phương đâu để ý đến việc đó được?
- Ta nói được là được mà!
Các người ưa nhiệt náo thấy lão đạo và Hòa thượng nói chuyện rất thân mật càng ngạc nhiên hơn.
Tế Điên hỏi:
- Xin lỗi quý vị, địa phương này thuộc về huyện nào?
- Thuộc về huyện Hải triều.
- Ở đây vị nào làm ơn gọi các bô lão trong thôn đến đây để ta giao thúng tiền này cho các bô lão cất để sửa chùa.
Có người đi tìm, giây lát có hơn mười vị bô lão trong thôn đến. Mọi người hỏi:
- Hòa thượng tìm chúng tôi có việc gì? Và ở chùa nào?
- Ta là Tế Điên tăng ở chùa Linh Ẩn. Còn vị này là Đông phương thái duyệt tiên ông ở Thượng Thanh cung trên núi Thiên Thai. Hai chúng tôi muốn sửa lại chùa Thạch Phật này, trước hết xin đem thúng tiền giao cho quý vị để chi dùng cho lễ động công.
Mọi người nghe nói, biết Tế Điên là bậc tiếng tăm đồn khắp, bèn nói:
- Té ra là Thánh tăng trưởng lão.
Nói xong ráp lại hành lễ Hòa thượng. Tế Điên đem thúng tiền giao cho các bô lão rồi mới cùng tiên ông đi thẳng đến nha môn huyện Hải Triều. Đến nơi, Tế Điên nói:
- Xin chào, xin chào quý vị!
Các đương sai hỏi:
- Đại sư phó đến đây có việc gì?

http://tieulun.hopto.org

- Cảm phiền quý vị vào bên trong thông báo cho huyện thái gia biết có ta là Tế Điên ở chùa Linh Ẩn muốn ra mắt.
Sai nhân vào trong bẩm báo, nhằm lúc quan huyện rảnh rang ở thư phòng. Sai nhân vào thỉnh an rồi báo:
- Bẩm lão gia, hiện có Tế Điên tăng ở chùa Linh Ẩn ở bên ngoài đến xin ra mắt!
Quan Tri huyện nghe nói có Tế Điên đến, vui mừng vô kể. Quan huyện này nguyên là người ở huyện Long Du, họ Trương tên Văn Khôi. Trước đây được Tế Công cứu tánh mạng, sau đó đi thi liên trúng tam trường được bổ nhiệm Tri huyện và đáo nhậm huyện Hải Triều hơn một năm nay Hôm nay nghe nói có Tế Điên đến, lật đật bước ra ngoài nghinh tiếp, nói:
- Bạch Thánh tăng! Lão nhân gia từ trước đến nay vẫn khỏe hỉ? Lâu quá không gặp được người! Đệ tử đang nghĩ nhớ đến lão nhân gia. Còn vị đạo gia này quý tánh là chi?
- Đây là Đông phương thái duyệt Lão tiên ông.
Trương Văn Khôi lật đật bước tới hành lễ và mời vào thư phòng. An tọa xong, gia nhân bưng trà lên hầu. Trương Văn Khôi hỏi Tế Điên:
- Bạch thánh tăng, người từ đâu đến đây?
- Ta từ phủ Thường Châu, nhân vì Từ Vân quán cấu kết với bọn giặc, Thái thú Thường Châu mời Hòa thượng ta đến giúp bắt giặc.
Đang nói tới đó thì có Tam ban Đô đầu của huyện bước vào. Người này họ An tên Thiên Thọ, rất có hiếu với mẹ. Mẹ anh ta bị bệnh nặng, uống thuốc nhiều thầy mà không thuyên giảm. Nay nghe có Tế Điên là bậc danh đức vang dội về diệu dược linh đơn cứu giúp mọi người, An Thiên Thọ bước tới thư phòng dập đầu hành lễ, nói:
- Cầu xin Thánh tăng trưởng lão đại phát từ tâm cho! mẹ con năm nay 65 tuổi, bình thường bị chứng đàm suyễn ho hen, nay lại tái phát rất là trầm trọng, nằm liệt trên giường năm, sáu ngày nay Cầu xin thánh tăng trường lão ban cho một ít thuốc để mẫu thân con uống. Xin dập đầu lạy tạ Thánh tăng.
- Không sao đâu, Tế Điên nói, để ta cho chú một viên thuốc đem về cho mẹ chú uống là khỏe ngay thôi.
Nói rồi, Tế Điên móc ra một cục thuốc đưa cho An Thiên Thọ, An Thiên Thọ mừng rỡ cảm tạ Hòa thượng rồi đi ra. Tế Điên nói với quan huyện:
- Lão gia này, hôm nay ta đến muốn nhờ lão gia giúp cho một việc.
- Chỉ cần việc đó tôi làm được, Thánh tăng dạy bảo tôi muôn chết không từ nan.
- Tại trấn Thạch Phật ở địa phương lão gia có ngôi chùa Thạch Phật, bao năm nay không được sửa chữa, vách tường lở lói, trính xiêng xiêu vẹo. Vị đạo gia này muốn sửa sang ngôi chùa đó mà công trình lớn quá, độc lực khó thành, muốn tự mình hóa duyên mà chưa chắc có thể hóa duyên đủ. Xin nhờ lão gia một việc công đức là mời thân hào phú hộ tại địa phương ra sức giúp đỡ đạo gia trùng tu viện Thạch Phật, đó cũng kể là làm một việc thiện.
- Thánh tăng đã dạy bảo như thế, việc đó sức tôi có thể làm được. Hiện nay đệ tử có một mối lo âu, cầu xin Thánh tăng giúp giải quyết cho.
- Việc gì thế?
Trương Văn Khôi mới đem sự việc kể lại một lượt và yêu cầu Hòa thượng đại thi pháp lực đuổi bắt yêu quái.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 215

Bắt yêu quái, pháp bảo thành kỳ công
Biện lễ ngay, Tế Công cứu đồ đệ

Tế Điên hỏi Trương Văn Khôi:
- Việc gì thế?
- Từ khi đáo nhiệm đến giờ, trong nha môn của đệ tử, tiểu muội bị yêu tinh quấy phá luôn. Từ trước tới nay đệ tử không hề tin dị đoan, loạn thần yêu quái. Đệ tử chỉ cho là tiểu muội bị điên loạn. về sau càng lúc càng dữ dội hơn. Hiện giờ tiểu muội hình dáng đổi khác, cũng không ăn uống chi, mỗi tối từ canh một đến canh hai yêu tinh lại đến, ở trong phòng tiểu muội nói chuyện, bên ngoài nghe rõ mồn một, làm cho mọi người sợ quá không ai dám ra sau cả. Cầu xin Thánh tăng từ bi bắt yêu an trạch đuổi quỷ trị bệnh cứu tánh mạng cho tiểu muội.
Tế Điên án linh quang rõ biết cả, bèn nói:
- Thôi được không sao đâu, tối nay cho dọn đồ đạc của cô nương và bảo cô nương sang phòng khác. Ta cùng lão đạo tối nay vào phòng đó chờ đợi yêu tinh.
- Thế thì tốt quá! Thánh tăng bắt yêu có cần dùng thứ gì không?
- Không dùng thứ gì cả.
Trương Văn khôi tức thì cho gia nhân đưa tin vào nhà trong, bảo cô nương dời sang phòng của lão thái thái. Trương Văn Khôi lại bảo lau dọn thư phòng chuẩn bị dọn tiệc rượu tại đó. Gia nhân vâng dạ lau dọn bàn ghế sắp đặt thức ăn, Trương Văn Khôi đích thân tiếp đãi Tăng Đạo, hai bên cùng ăn uống nói cười vui vẻ.
Lão tiên ông hỏi Tế Điên:
- Ngày mai Thánh tăng đi đâu?
- Ngày mai tôi phải đi đến huyện Đơn Dương gấp, bây giờ đồ đệ tôi là Lôi Minh, Trần Lượng đang mắc nạn ở đó. Tôi không đi không được. Việc của lão tiên ông sửa miếu để nhờ lão gia đây lo cho, nhờ lão gia đây chịu khó một chút là được thôi.
Trương Văn Khôi nói:
- Tiên trưởng cứ yên tâm, ngày mai tôi cho người gọi các thân hào nhân sĩ đến thương lượng để chung thành nghĩa cử.
Chuyện vãn ăn uống xong, trời đã lên đèn. Tế Điên hỏi:
- Phía sau đã dọn dẹp xong chưa? Hai chúng ta ra sau nhé! Để chúng ta bắt được yêu tinh cho các ngươi xem.
Trương Văn Khôi lập tức kêu gia nhân cầm đèn đi trước dẫn đường cùng ra phòng tiểu thơ ở phía sau. Đó là căn nhà tứ hợp, cô nương ở Bắc thượng phòng phía Đông. Trương Văn Khôi cùng hai vị tăng, đạo bước vào phòng. Tế Điên nói:
- Lão gia hãy di ra đi! Chừng nào tôi kêu, các vị hãy tới.
Trương Văn Khôi vừa quay mình đi ra thì Tế Công cùng lão đạo sĩ đều ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần. Chờ đến trống điểm canh hai, nghe bên ngoài có tiếng gió động. Tế Điên nói:
- Tới rồi đó.
Lão đạo sĩ nói:
- Không cần Thánh tăng phải bắt nó, thứ yêu ma cỏn con đó cần gì lão gia nhân phải nhọc sức, để tôi bắt nó cho.
- Cũng được!
Lão tiên ông lập tức lấy Càn khôn ảo diệu đại hồ lô cầm sẵn trên tay Kế nghe bên ngoài có tiếng hô:
- Ngô thần đã tới.
Tiếp theo một tiếng la:
- A, trong nhà có mùi người lạ, ai cả gan dám đến quấy rầy nhà của Ngô thần thế?
Lão tiên ông và Tế Điên nín thinh. Từ bên ngoài, yêu tinh sấn sả bước vào. Đó là một người dáng vẻ thư sinh công tử, đầu đội khăn văn sinh công tử bằng đoạn màu phấn lăng có thả hai dải trên thêu hoa loa kèn ẩn mây, trên thêu ba đóa lam hoa, lưng buộc dây tơ, vớ trắng cổ cao trên đôi giày đế dày, mặt như chậu bạc, đẹp như ngọc, mày thanh mắt đẹp sáng ngời.
Lão tiên ông nhìn thấy, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hay cho con yêu ma này lớn gan thiệt! Dám khuấy nhiễu chốn nhơn gian hử Sơn nhân bắt mi đây.
Lập tức nắp Càn khôn ảo diệu đại hồ lô được mở ra, phóng ra năm đạo hào quang. Con yêu tinh đó sửa soạn chạy trốn, nào ngờ chiếc Càn khôn ảo diệu đại hồ lô này, bất luận là yêu tinh đại đạo nào cũng khó chạy khỏi. Ngay lúc ấy hào quang cuốn lại, hút lấy yêu tinh vào trong. Lão tiên ông niệm chú lâm râm, nghiêng hồ lô trút yêu tinh ra. Yêu tinh đã hiện nguyên hình bị lão tiên ông dùng chú triệt giữ, không nhúc nhích được. Té ra là một con cá thu đen to xộn.
Con cá thu đen này có hơn 3.000 năm tu luyện. Nhân vì trước đây khi Trương Văn Khôi đi đáo nhậm, ngồi thuyền qua Tây Hồ, cũng tại cô nương xinh đẹp quá, ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài bỗng lọt vào mắt chàng cá thu đen yêu tinh kia. Hắn bèn hóa ra một văn sinh công tử cứ theo vấn vít bên cô nương mà không lo tu chánh vụ mới bị lão tiên ông bắt được như hôm nay Bắt được yêu tinh, tiên ông hô mọi người vào xem. Bên ngoài đã có người chạy vào báo với trương văn Khôi.
Mọi người chạy ra phía nhà sau xem kỹ yêu tinh chính là con cá thu đen lớn. Lão tiên ông nói:
- Con nghiệt súc này dám đến quấy phá nhân gian hử? Thiệt là đáng giận!
Nói rồi tay kiếm lia một nhát, cá thu bị đứt làm hai đoạn.
Tế Điên thấy lão tiên ông giết chết cá thu rồi, chỉ biết niệm:
- A Di Đà Phật, thiện tai, thiện tai!
La Hán gia biết rõ hôm nay lão tiên ông giết Hắc thu tinh rồi sau này thế nào cũng có Bát quái náo Lâm An để báo thù cho Hắc thu tinh chớ chẳng không. Đó là chuyện sau.
Lão tiên ông giết Hắc thu tinh rồi. Trương Văn Khôi bước tới hành lễ nói:
- Đội ơn lão tiên trưởng đã phát từ tâm giết chết yêu tinh chọ Từ nay tiểu muội chắc sẽ bình phục lại được.
Nói rồi hối gia nhân dọn tiệc khoản đãi. Trương Văn Khôi cùng Hòa thượng và Lão tiên ông ăn uống vui vẻ. Phút chốc trời đã vụt sáng, Tế Điên nói:
- Tôi có việc gấp xin cáo từ! Việc của Lão tiên ông xin lão gia để tâm lo lắng chọ Hôm khác Hòa thượng ta sẽ trở lại tạ Ơn.
Trương Văn Khôi nói:
- Thánh tăng cần gì phải nói khách sáo như vậy? Lão nhân gia có việc, đệ tử không dám cầm lại. Lúc nào rảnh rỗi, xin lão nhân gia đến nha môn đệ tử ở lại ít hôm.
- Được mà!
Lão tiên ông nói:
- Thánh tăng có việc xin cứ tự nhiên, hôm khác xin đến cảm tạ.
- Đâu dám! Tế Điên nói.
Nói xong cáo từ. Trương Văn Khôi và Lão tiên ông đưa ra đến tận ngoài cửa. Tế Điên vòng tay từ biệt, thuận theo đường lớn đi đến huyện Đơn Dương. Vừa đến cổng nha môn cũng đúng lúc quan Tri huyện ra lệnh kẹp Lôi Minh, Trần Lượng. Tế Điên ở bên ngoài hô lớn:
- Đại lão gia ơi, oan uổng lắm!
Quan huyện ngước nhìn lên, người đến chính là Tế Công thiền sự Lão gia lật đật đứng dậy, hai tay ôm quyền nói:
- Chào Thánh tăng mới đến!
Quan Tri huyện này họ Trịnh tên Nguyên Long, nguyên từ huyện Khai Hóa thăng bổ về huyện Đơn Dương. Tế Điên lúc trước bắt Khương Thiên Thoại ở chùa Thiết Phật tại huyện Khai Hóa nên quan huyện có biết Tế Công là người đạo cao đức trọng. Gặp Tế Công, quan huyện lật đật đứng dậy ôm quyền nói:
- Lâu quá mới gặp Thánh tăng! Lão nhân gia từ đâu đến đây?
- Lão gia hãy tạm gác việc này qua một bên, Hòa thượng ta có việc muốn nói với lão gia đây!
Quan huyện ra lệnh trước hết đưa bọn Tống Bát Tiên, Lôi Minh, Trần Lượng xuống ngục, bãi hầu và mời Tế Điên vào hoa sảnh uống trà. Trịnh Nguyên long hỏi:
- Thánh tăng từ đâu tới đây vậy?
- Hòa thượng ta đến đây không có việc gì khác mà là vì cứu đồ đệ ta mà thôi.
- Ai là đồ đệ của Thánh tăng?
- Chính là Lôi Minh và Trần Lượng đấy. Họ chính là kẻ làm bảo tiêu, vụ án này họ bị Oan ức lắm. Ở Thất Lý Phố, bọn giặc cướp đường đốt đèn cầm gây giết ba mạng người, Hòa thượng ta đều biết

http://tieulun.hopto.org

rõ cả. Hiện bọn đó còn ở lẩn quẩn tại địa phương lão gia đấy. nếu lão gia không tin, Hòa thượng ta dẫn người đi bắt cho xem.
- Thánh tăng đã làm việc đó là quá tốt rồi, đệ tử cầu mà không được nữa là!
- Lão gia làm quan tại địa phương này, thanh danh như thế nào?
- Đệ tử cũng không biết nữa.
- Lão gia là người công chính liêm minh, chỉ có thủ hạ lão gia là chuyên quyền tác tệ thái quá. Hiện có Trần Quảng Thái, chủ tiệm bán vải, mấy hôm trước đến dâng cáo trạng kêu oan, tại sao lão gia không phân trắng đen bắt giam ông ta lại mà không đưa ra xét hỏi?
- Không thấy có vụ đó. Cũng không thấy có người họ Trần nào đến kêu oan cả.
- Lão gia không tin thì kêu bọn thủ hạ lên hỏi xem?
Trịnh Nguyên Long lập tức truyền gọi bọn trực nhật, người chuyên án vào hỏi:
- Hiện tại có một người tên là Trần Quảng Thái đến dâng cáo trạng kêu oan, các ngươi ai bắt giữ mà không trình cho ta hay? Do ai làm, nói thiệt ra đi! Nếu không ta sẽ trọng phạt các ngươi đấy!
Các quan nh6n nghe nói lão gia đã biết có người tên là Trần Quảng Thái, không thể dấu diếm được, quan chuyên án là Trịnh Ngọc nói:
- Xin lão gia tạm bớt trận lôi đình, quả có một người tên Trần Quảng thái đến kêu oan, chỉ tại ông ta làm huyên náo công đường nên tiểu nhân mới giam ông ta lại.
Trịnh Nguyên Long nghe nói, nộ khí xung thiên, la lên:
- Ngươi toàn ăn nói bậy bạ không, thiệt là khả ố, đại khái là các ngươi đã làm không biết bao tệ đoan rồi!
Nói xong lập tức truyền chuẩn bị thăng đường. Tế Điên nói:
Lão gia thăng đường kêu Tống Bát Tiên lên hỏi thử xem, Lôi Minh, Trần Lượng vốn là người tốt, Tống Bát Tiên bị mua chuộc, khai quàng cho người tốt đó. Lôi Minh, Trần Lượng chưa từng phạm pháp, xin lão gia phân tích kỹ cho mới rõ trắng đen.
Quan Tri huyện lập tức thăng đường, dạy kêu Trần Quảng Thái. Bọn thủ hạ đưa Trần Quảng Thái lên quỳ trước công đường. Quan huyện nhìn xuống thấy Trần Quảng Thái là người thành thật. Phàm làm quan nghe tiếng xét lý, nhìn mặt biện sắc, thấy Trần Quảng Thái ngũ quan đoan chính, đầy vẻ thuần hậu. Thánh nhân có nói: "Người quân tử thành thật ở trong, hiển lộ ra bên ngoài". Lời nói đó không sai.
Quan Tri huyện hỏi:
- Ông họ gì? Tên là chỉ Tại sao lại đến đây kêu oan?
Trần Quảng Thái nói:
Tiểu nhân họ Trần gọi là Trần Quảng Thái, nhà bán tiệm vải. Tôi có một cháu gái nay đã 19 tuổi hãy còn chưa có đôi bạn. Hôm nọ nhà tôi có tổ chức hát mừng thọ. Có tên ác bá tại địa phương tên là Bì Chữ Xương thấy cháu gái tôi xinh đẹp, trước nhờ tên Quản Thế Khoan đến làm mai cho con ông ta. Gia đình tôi vốn là nhà có căn bản nên tôi không ưng thuận. Sau đó, ông ta kêu Quản Thế Khoan đến nhà tôi để đại hoa hồng lễ vật và nói tối nay sẽ đem kiệu đến rước người. Tôi nghĩ rằng đó là hành động cướp đoạt phụ nữ nhà lành, mới lật đật đến cửa lão gia kêu oan. Không ngờ bị quan nhân của lão gia bắt giữ tôi lại, xin lão gia soi xét nỗi oan tình!
Quan Tri huyện dạy đưa Trần Quảng Thái xuống và đưa Tống Bát tiên lên. Nguyên biện lập tức dẫn Tống bát Tiên lên. Quan huyện vỗ kỉnh đường, nói:
- Tống Bát Tiên, vụ đánh cướp ở Thất Lý Phố có Lôi Minh, Trần Lượng hay không?
Tống Bát Tiên đáp:
- Có!
Quan Tri huyện hét:
- Kéo nó xuống đánh một trận cho ta.
Lập tức Tống Bát Tiên bị lôi xuống đánh 40 bảng, đánh đến nỗi máu tuôn xối xả. Đánh xong, quan huyện lại hỏi:
- Tống Bát Tiên mi hãy nói thiệt! Vụ đó có Lôi Minh, Trần Lượng không?
- Có ạ! Tống bát Tiên đáp.
Quan huyện lập tức kêu đánh tiếp. Đánh đến ba lần, Tống Bát Tiên chịu hết nổi, đành nói:
- Xin lão gia bớt giận, tôi xin nói thật đây.

http://tieulun.hopto.org

- Nói đi! Quan huyện giục.
Tống Bát Tiên mới đem sự thật từ đầu tới đuôi kể lại. Lão gia nghe xong đùng đùng nổi giận, lập tức ra trát bắt ngay Bì Chữ Xương.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 216

Bắt Pháp Lôi mới rõ việc từ trước
Chém tặc nhân, Lôi Trần tạ ân sư

Tống Bát Tiên bị đòn chịu không nổi, mới nói:
- Xin lão gia đừng gia hình nữa. Vụ đó không có Lôi Minh, Trần Lượng nhúng tay vào.
Quan huyện hỏi:
- Đã không có Lôi Minh, Trần Lượng nhúng tay, tại sao mi lại khai gian cho người ta?
- Tôi đâu có muốn kéo Lôi Minh, Trần Lượng vào, chỉ tại Bì Chữ Xương cho tôi 200 lượng bạc bảo tôi khai quyết cho Lôi Minh, Trần Lượng.
Lão gia nghe nói mới vỡ lẽ. Đây chắc là vì muốn chiếm đoạt cháu gái Trần Quảng Thái mà trước mua chuộc tên giặc khai gian hãm hại Lôi Minh, Trần Lượng đây mà. Lão gia lập tức ra trát bắt gấp Bì Chữ Xương. Trị nhật ban lãnh đường dụ mang thủ hạ ra đi, giây lát bắt Bì Chữ Xương về tới, giải ngay lên. Trước công đường, Bì Chữ Xương chỉ cúi đầu chào quan Tri huyện. Trịnh Nguyên Long thấy vậy nổi giận:
- Bì Chữ Xương, mi thiệt là lớn mật dữ a! Tại địa phương của ta mà mi dám áp đặt hoa hồng sính lễ mua cướp phụ nữ nhà lành, mua chuộc bọn giặc khai gian cho người lương thiện. Việc của mi làm còn chưa chịu khai ra hử?
Bì Chữ Xương sợ run bây bẩy, lúc đó ăn năn thì đã muộn rồi. Lòng người dường sắt chẳng phải sắt, quan pháp như lò đúng là lò. Bì Chữ Xương tính kgông khai ra, nói:
- Lão gia ở trên soi xét, tiểu nhân buôn bán lặt vặt qua ngày, nào có dám mua chuộc cáo gian, mưu hại con gái nhà lành bao giờ? Xin lão gia ra ơn soi xét cho.
Quan Tri huyện tức giận xung thiên, nói:
- Bì Chữ Xương lớn mật dữ a! Trước mặt bàn huyện còn già hàm chối biến nữa chứ! Dùng kẹp kẹp nó cho ta!
Bì Chữ Xương nghĩ rằng không khai không xong, mới nói:
- Xin lão gia bớt giận. Tiểu nhân xin cung khai.
Nói rồi đem những sự tình đã qua khai nhận hết. Đương đường ghi chép lời khai. Quan huyện ra lịnh đem Bì Chữ Xương đóng trăn bỏ vào ngục, ra lịnh thả Trần Quảng Thái và lôi Minh, Trần Lượng trở về nhà an phận thủ thường. Bọn thư lại chuyên án tham gian bị biếm, kẻ đồng mưu tác tệ bị tước bỏ sai sự không còn lục dụng nữa. Lão gia tạm thời bãi hầu, cùng Tế Công trở lại thư phòng thì sắc trời đã tối, bèn dạy bàn tiệc rượu cùng Hòa thượng ăn uống vui vẻ.
Ăn uống cho quá canh hai, Tế Điên bỗng bắt rùng mình, La Hán gia án lịnh quang rõ biết cả, bèn nói:
- A Di Đà Phật, Thiện tai, thiện tai! Hay cho đồ chết tiệt này!
- Thưa Thánh tăng, quan huyện hỏi, có việc gì thế?
- Lão gia không biết à? Bây giờ chúng ta uống rượu không còn hứng thú nữa.
- Thánh tăng không vui ư? Để bảo bọn trẻ hát vài khúc để Thánh tăng giải muộn nhé! Hoặc là đoán quyền hành lịnh cũng được.
- Ta muốn biến một trò để các vị xem chơi.
- Ai có thể biến trò chơi được? Kêu bọn họ đi tìm xem!
- Ta có thể biến được đây
- Thánh tăng có thể biến trò chơi được à!
- Hãy xem ta biến đây!
- Tế Điên nói rồi lấy tay chỉ một cái, miệng niệm "Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hích!", tức thì có tiếng lột rột lảng cảng, từ nóc nhà rơi xuống một tên giặc kèm theo mấy viên ngói. Gia nhân lập tức hô:
- Có giặc!
Rồi áp tới trói nghiến tên giặc lại, báo hại Trịnh Nguyên Long bị một mẻ sợ hãi. Bọn thủ hạ nói:
- Bẩm lão gia, đã bắt được tên giặc rồi!
Tế Điên nói với quang huyện:
- Lão gia xem trò này biến ra có hay không?

http://tieulun.hopto.org

Trịnh Nguyên Long truyền thủ hạ dẫn tên giặc đến. Bọn thủ hạ dạ ran và đưa tên giặc vào. Quan huyện nhìn lại tên giặc là một tên hòa thượng đầu to mặt đen, mày rô mắt lớn lại lé xẹ, tóc dài đánh thành một đạo kim cô, mình mặc áo dạ hành, lưng giắt giới dao sáng chói. Hòa thượng bị bắt không ai khác mà chính là Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi.
Lúc các quan nhân ở huyện Đơn Dương đến bắt Bì Chữ Xương thì Pháp Lôi và Trại vân long Hoàng Khánh, Tiểu táng môn Tạ Quảng đang ở nhà. Thấy Bì Chữ Xương đã bị câu lưu rồi, Pháp Lôi mới nghĩ: "Đã là bạn bè, gặp phải việc này bó tay làm ngơ sao?". Nghĩ rồi mới nói với hai người kia:
- Tạ hiền đệ, Hoàng hiền đệ, hiện tại Bì viên ngoại đã bị quan bắt giữ rồi, trước việc này chẳng nhẽ bọn mình làm ngợ Hai vị hiền đệ có cao kiến gì để cứu Bì viên ngoại không?
Hai người kia nói:
- Hai đứa tôi không có ý kiến về việc này, ý huynh trưởng thế nào?
- Ta định tối nay lên nha môn huyện, một là không làm, hai là làm cho tới bến, giết quan Tri huyện trước rồi phá lao cướp ngục cứu Bì Chữ Xương ra, sau đó chúng mình cao bay xa chạy. Bây giờ ta đi trước, hai vị hiền đệ Ở đây chờ tin ta, chắc là nha môn Tri huyện cũng không có người tài giỏi. Thảng như ta đi chuyến này có điều gì thất thố thì hai vị hiền đệ hãy tìm cách cứu ta.
- Phải vậy chớ! Hai người kia đáp.
Ba người bàn bạc xong, ăn cơm tối ở nhà Bì Chữ Xương thì đã quá canh một. Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi giắt giới đao vào lưng thẳng đến nha môn Tri huyện, dùng thuật phi thiềm tẩu bích dò xét khắp nơi ở nha môn, thấy thư phòng còn đèn sáng, Pháp Lôi dùng thức Dạ xoa thám hải, móc chân vào đầu rèm thò đầu dòm vào trong. Hắn thấy Tế Điên đang ngồi cùng Tri huyện lấy tay chỉ ra ngoài một cái. Còn đang ngạc nhiên thì nghe Tế Điên nói:
- Muốn biến ra một trò chơi.
Nói rồi lấy tay chỉ ra ngoài. Pháp Lôi nghe hình như có ai xô mình xuống đất.
Ấy là Tế Điên đã dùng phép định thân trồng cứng hắn ta lại, muốn chạy cũng không được, bị bọn thủ hạ bắt trói đưa vào phòng. Tri huyện nói:
- Hay cho tên giặc lớn mật này, dám đến chỗ của bản huyện vào ban đêm để làm gì chớ?
Tế Điên nói:
Lão gia hãy hỏi hắn. Tên giặc này là một phe với bọn giặc tại Thất Lý Phố đón đường quan đáo nhiệm, giết chết ba nhân mạng, trong đó có hắn.
Quan Tri huyện hỏi:
- Tên giặc này, mi họ gì? Tên gì? Đến đây có việc chỉ Ở Thất Lý Phố đánh cướp nhà quan đáo nhiệm, giết chết ba tên gia đinh, đồng bọn có bao nhiêu tên? Hãy khai cho thật để khỏi bị gia hình.
Pháp Lôi nghe nói sợ xanh cả mặt, nghĩ rằng không nói cũng không được, bèn nói:
- Lão gia chẳng cần phải nổi giận, tôi tên là Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi, hiện ở miếu Nhị Lang, đến đây vì cứu Bì Chữ Xương, vụ đó ngoài Tóng Bát Tiên còn có hai người bạn nữa đã trốn.
Quan Tri huyện truyền đem Pháp Lôi đóng trăn giam vào ngục, sao bọn mã khoái Ban đầu tức tốc đến nhà Bì Chữ Xương bắt Trại vân long Hoàng Khánh và Tiểu táng môn Tạ Quảng. Bọn đầu lĩnh mã khoái lãnh đường dụ ra đi dắt theo hơn 20 tên phổ ky đến cổng nhà Bì Chữ Xương gọi cửa. Gia nhân ra mở cửa, mọi người đi thẳng vào trong viện, nhằm lúc tạ Quảng, Hoàng Khánh đang ở trong thư phòng. Mọi người hô lên "Bắt lấy nó", ngờ đâu Trại vân long Hoàng Khánh, Tiểu táng môn Tạ Quảng tay cầm khí giới nhằm quan binh chém tới. Các mã khoái tràn mình tránh qua, chúng thừa cơ hội thót lên nóc nhà chạy trốn. Các mã khoái không biết làm gì hơn đành trở về nha môn gặp quan tri huyện, bẩm:
- Chúng tôi vâng đường dụ của lão gia đến nhà Bì Chữ Xương bắt Hoàng Khánh và Tạ Quảng, nào ngờ bọn chúng chống lại, nhảy lên nóc nhà trốn mất.
Tri huyện nghe xong gật đầu.
Trời đã tối, quan huyện sai thủ hạ dọn dẹp thư phòng mời Tế Điên an nghỉ, còn mình trở về phòng riêng. Hôm sau làm công văn gửi lên Bộ rồi đem Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi ra xét xử. Bì Chữ Xương oa trữ giang dương đại đạo, mua chuộc bọn giặc khai gian cho người hiền cũng bị đem ra chém nốt. Xử lý mọi việc đã xong, Tế Điên bèn cáo từ. Tri huyện nói:
- Thánh tăng có việc gì mà vội thế? Xin ở lại chơi với đệ tử ít hôm nữa.

http://tieulun.hopto.org

- Ta còn phải qua Thường Châu và các nơi tìm bọn Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong. Hòa thượng ta nhận lời ấy thì cố làm cho trọn vẹn. Hôm khác gặp lại, lo gì?
Nói xong Tế Điên cáo từ, ra khỏi nha môn huyện Đơn Dương, theo đường lớn đi tới trước.
Một hôm Tế Điên thấy bên đường có một cửa hàng nước, bên trên chưng một bình trà to tổ bố với mấy chén trà, kế bên là một bếp lò đang nướng bánh có rắc mè trông rất ngon lành. Ngồi ở bàn bên cửa là vị lão đạo sĩ đầu đội đạo quan bằng vải xanh, mình mặc đạo bào bằng vải lam đã cũ, mặt mũi hiền từ, tóc râu đã muối tiêu. Vị đạo gia này họ Vương tên là Đạo Nguyên, đang sống nghèo khổ với hai đồ đệ Ở một miếu nhỏ tại phía Bắc thôn này. Miếu này không có đất hương hỏa, chỉ trông cậy vào việc hóa duyên để qua ngày thôi. Ông ta mới mở quán này mất hết 180 tiền để thêm vào tiền cơm nước hàng ngày.
Sáng nay mới dọn ra, chưa mở hàng, lão đạo còn đương rầu rĩ thì Tế Điên bước vào, nói:
- Xin chào, xin chào!
Lão đạo sĩ thấy vậy nói:
- Đại sư phó, mới đến hả?
- Ông dọn quán nước này để làm gì vậy?
- Để bán.
- Tại sao một người xuất gia lại đi buôn bán?
- Ôi, tôi không còn cách nào khác! Trong miếu nghèo khổ quá, tôi phải buôn bán chút đỉnh kiếm mỗi ngày vài mươi tiền sống đỡ.
- Qúy tánh của đạo gia là gì?
- Tôi họ Vương, kêu là Vương Đạo Nguyên. Xin cho biết đại sư phó ở chùa nào? Xưng gọi thượng hạ là chi?
- Tôi ở chùa Niêm Đàm (Dính đàm) tại Mao Phòng đại viện nơi đường hẻm Càn Thủy Dũng, thầy tôi là Bất Tịnh, còn tôi là Hảo tảng (Dơ lắm). Tôi đang khát muốn uống mà lại không có tiền, tôi uống không của ông một chén có được không?
Lão đạo sĩ là người tốt, lại nghĩ Hòa thượng cũng là người xuất gia, không tính là khai trương, một chén cũng có là bao, bèn nói:
- Đại sư phó, cứ uống đi!
Tế Điên cầm chén lên uống một hơi, nói:
- Trà này thế mà ngon, tôi uống thêm một chén nữa nhé?
Tế Điên lại uống thêm một chén nữa rồi nói:
- Đạo gia, tôi đói bụng quá! Ông bán chịu cho tôi cái bánh nướng rắc mè này đi.
Lão đạo nghĩ thầm: "Đại khái Hòa thượng này đói lắm rồi đây! Nếu không đời nào ông mở miệng nói với mình như vậy". Nghĩ rồi bèn nói:
- Đại sư phó cần gì phải mua chịu? Tôi một ngày không bán cũng chẳng sao! Chúng ta gặp nhau quả là có duyên rồi. Sư phó cứ ăn một cái đi, tôi không lấy tiền đâu.
- Đạo gia tốt quá!
Nói rồi cầm bánh ăn luôn. Ăn xong một cái, Tế Điên nói:
- Đạo gia ơi, tôi ăn một cái nữa nhé!
Lão đạo cũng không tiện nói đừng ăn, đành nói:
- Ăn đi!
Tế Điên lại ăn một chiếc. Ăn xong, Tế Điên nói:
- Ở đây hay thiệt, đói cho ăn, khát cho uống. Tôi không đi nữa, tôi muốn ở trong miếu này với ông có được không?
- Có gì mà không được, tôi cũng muốn thêm người đây.
- Để tôi giúp đạo gia dọn bàn ghế và chén trà nhé!
Khi cùng lão đạo thu dọn đồ đạc đi về phía Bắc đến ngôi miếu nhỏ, Tế Điên đi vào bên trong chẳng hỏi han gì cả, cứ để đồ đạc xuống, thường ngày bình trà để chỗ nào, Tế Điên để đúng y chỗ đó. Lão đạo sĩ trong bụng nói thầm: "Lạ thiệt!". Hai tên đạo đồng nói:
- Thưa sư phó, cháo chín rồi!
Lão đạo sĩ muốn ăn, lẽ nào không mời khách? Bèn hỏi:
- Hòa thượng, ông ăn cháo nhé!

http://tieulun.hopto.org

- Đâu dám từ chối!
Nói rồi bưng cháo ăn ngay Tiểu đạo đồng có ý không bằng lòng, nhưng không tiện nói. Ăn xong, Tế Điên ở lại đó. Sáng hôm sau, Vương Đạo Nguyên nói:
- Hòa thượng, ông với tôi đi lãnh bánh bao và lãnh tiền nhé!
Tế Điên muốn thi triển Phật pháp, trị bịnh hóa duyên, để giúp đỡ lão đạo sĩ.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 217

Gặp Vương đạo, Tế Công thi trắc ẩn
Trị bệnh câm, Thánh tăng kết thiện duyên

Sáng hôm sau, Vương Đạo Nguyên nói với Tế Điên:
- Hòa thượng, ông với tôi đi lãnh bánh bao và tiền nhé!
- Đi lãnh ở đâu?
- Nơi Triệu gia trang ở phía Bắc đây có một vị tên là Triệu Hiếu Thiện, mỗi khi đến ngày mồng một và ngày rằm đều trai tăng bố đạo cả. Mỗi người cho một cái bánh bao lớn và 100 đồng tiền. Ông cũng đi lãnh một phần nhé!
- Được chớ, Triệu thiện nhân này tại sao lại trai tăng thí đạo như thế?
- Ôi, đừng nhắc tới vẫn còn hơn! Triệu Hiếu Thiện này có một cậu con nay đã 12 tuổi rồi, trước đây cũng đọc sách nói năng thông minh lanh lợi là đằng khác, bỗng từ nửa năm nay không thấy có tai nạn hay bệnh hoạn chi mà tự nhiên câm tịt đi. Sư phó nghĩ việc này có lạ không? Kể ra Triệu Hiếu Thiện là người rất hiền lương, tại địa phương này là người đứng đầu trong việc tế khốn phò nguy Ai cần gì cũng được, mùa Đông thí áo bông, mùa Hè thí nước mát. Người tốt như vậy mà chẳng lẽ gặp quả báo ác? Trời không có mắt để cho con ông ta bị câm như vậy sao? Hiện nay Triệu thiện nhân cố gắng tích phước tu đức, trai tăng thí đạo chỉ mong cho đứa con được lành mạnh. Ở địa phương này, các danh y đều được mời trị cả nhưng không thấy có thuyên giảm.
- Đã như thế, tôi đi cùng đạo gia.

Lão đạo sĩ là người tốt, thấy Tế Điên rách rưới quá cỡ như vậy tính rằng rủ đi cho Hòa thượng lãnh một cái bánh bao để ăn và có được 100 tiền xài, chớ ông có biết lai lịch của La Hán gia ra sao? Tế Điên cùng lão đạo sĩ ra khỏi miếu đi đến Triệu gia trang. Vừa đến cổng Triệu gia trang, lão đạo sĩ thấy người ta đã thí xả xong rồi. Vương đạo Nguyên biết mình đã đến muộn, dù đến không kịp các gia nhân cũng để dành phần cho thầy trò ông ta, vì ông ở đây nhiều năm, ai cũng biết hoàn cảnh ông. Hôm nay lão đạo sĩ cùng Tế Điên đến Triệu gia trang gọi cổng, quản gia giữ cổng đi ra nói:
- Đạo gia ơi, ông đến trễ rồi! Chúng tôi vẫn để phần cho ông đây!
- Uổng thiệt! Uổng thiệt! Bây giờ có thêm một vị Hòa thượng, cầu xin quản gia cho thêm một phần nữa nhé!
- Cũng được!

Quản gia đáp rồi vào trong lấy ra bốn cái bánh bao và 400 tiền, đưa cho Hòa thượng một cái bánh bao và 100 tiền, phần còn lại đưa cho lão đạo sĩ. Tế Điên hỏi quản gia:
- Ta cũng một người, ông ấy cũng một người. Tại sao đưa cho ông ấy ba phần, đưa ta chỉ có một phần?
- Ở miếu ông ấy còn có hai đồ đệ mà.
- Trong chùa chúng tôi có cả mười ông hòa thượng, còn có hai đồ đệ nữa. Vậy cho tôi mười phần đi.
- Đâu có được! ông nói chùa ông có mười hòa thượng ai mà biết được? Miếu của Vương đạo gia ở gần nhà chúng tôi nên chúng tôi biết rõ miếu ông ấy có hai đồ đệ. Còn chùa ông ở đâu?
- Chùa của ta ở xa đây một tí.
- Chỉ có một mình ông đi hóa duyên à?
- Ta lại chẳng đi hóa duyên đâu. Ở thôn của các ngươi mời ta trị bệnh ta mới đến chớ. Ta đến mà chưa gặp người ấy.
- Ông cũng biết xem bệnh nữa à?
- Biết chớ, nội ngoại khoa, phương thang lớn nhỏ, ta đều rành cả. Ta chuyên trị bệnh câm.
- Chắc chắn mà!
- Nếu ông thiệt trị được bệnh câm thì để tôi vào trong thưa lại với trang chủ. Công tử chúng tôi bị bệnh câm, nếu ông trị lành, trang chủ tôi sẽ thập phần hậu tạ.
- Chú cứ vào thưa lại đi.

Quản gia lập tức đi vào trong. Vương Đạo Nguyên nói:
- Hòa thượng, ông chắc trị được bệnh câm sao?
- Không chắc! Nhưng trước hết kiếm được một bữa cơm rồi sẽ tính.

Vương Đạo Nguyên nghĩ thầm: “Như vậy cũng hay, hôm nay kiếm của mình một bữa cháo, bữa

http://tieulun.hopto.org

nay kiếm của người một bữa cơm". Đương nghĩ tới đó, thì quản gia đi ra, nói:
- Trang chủ chúng tôi xin mời!
Tế Điên nói:
- Đạo gia đi vào với tôi nhé!
Lão đạo chẳng lẽ không đi, bất đắc dĩ cùng Hòa thượng đi vào cửa lớn.
Đối diện cửa lớn có một bức vách chắn, quẹo qua phía Tây gặp bốn miếng bình phong với hai cánh mở hai cánh đóng, bên trên viết "Trại Trang Trung Chánh". Tiến qua bình phong đi về hướng Nam là năm gian phòng khách có cửa nghách hai bên và Đông Tây đều có phòng chái. Quản gia vén rèm phòng khách lên, Hòa thượng và lão đạo bước vào. Nơi đó là một gian nhà nửa tối nửa sáng, trước mặt hai người là một cái án lớn, trước án là một cái bàn bát tiên, hai bên có hai ghế dựa Thái sự Đồ đạc trần thiết trong phòng đều toàn là danh mộc, chạm khắc công phu đẹp đẽ. Trên tường treo tự thiếp của các danh nhân, nét bút tài hoa múa lộng. Những cổ ngoạn trang trí trên bàn đều là những vật quý từ thời Thượng Chu Tần Hán, chứng tỏ gia đình rất có thế lực.
Tế Điên cùng lão đạo sĩ ngồi xong, gia nhân đưa trà đến. Một lát sau bên ngoài có tiếng bước chân, quản gia nói:
- Trang chủ chúng tôi đến đó!
Nói vừa xong, bức rèn vén lên, từ ngoài một ông già đi vào. Vị này ngoài 50 tuổi, mình mặc áo dào màu lam, vớ trắng vân hài, mặt mũi hiền từ, bộ râu bạc dưới cằm càng làm tôn tinh thần gấp bội.
Ông già bước vào, tay ôm quyền, nói:
- Mời đại sư phó và đạo gia ngồi.
Tế Điên nói:
- Mời ngồi, mời ngồi! Tôn giá chính là Triệu thiện nhân đây nhỉ?
- Đâu dám, đâu dám! Tiểu lão họ Triệu. Vừa rồi nghe gia nhân nói đại sư phó có thể trị được bệnh câm. Tôi có cháu năm nay 12 tuổi. Từ nhỏ cháu rất thông minh, bỗng nhiên từ tháng hai trở đi không biết tại làm saomà cháu bị câm luôn. Đại sư phó nếu trị được cho cháu hết bệnh, lão hán xin đền ơn trọng hậu.
- Cái đó dễ mà! Tôn giá mang đứa bé ra đây cho Hòa thượng ta xem thử!
Triệu viên ngoại sai gia nhân tìm công tử đưa vào. Gia nhân lập tức đi ra, một lát sau đứa bé được đưa vào. Tế Điên nhìn thấy đứa bé mày thanh mắt sáng rất khảu khỉnh. Triệu viên ngoại bảo:
- Con hãy lại đây cho đại sư phó xem thử!
Tế Điên ôm đứa bé vào lòng, nói:
- Ta thấy ngươi mặt mày sáng sủa, vô duyên vô cớ mà phải bị câm. Hòa thượng ta càng nhìn càng tức giận.
Nói rồi bạt vào thằng bé một bạt tai. Buông ra, thằng bé chạy tuốt ra ngoài. Triệu viên ngoại thấy vậy hết hồn, dù sao nó cũng là một thằng bé, Hòa thượng mạnh tay như thế nhỡ có việc gì rồi phải làm sao?
Nào ngờ thằng bé chạy vào trong nhà cất tiếng khóc lớn nói:
- Hay cho ông Hòa thượng! Tôi đâu có mời ông, đâu có ghẹo ông mà ông đánh tôi!
Triệu viên ngoại nghe thiệt là lạ! Hơn nửa năm nay không thể nói được mà bây giờ bị Ông Hòa thượng đánh một bạt tai lại nói được ngay Lão viên ngoại bước tới hành lễ Hòa thượng va nói:
- Thánh tăng thật là Phật pháp vô biên! Xin lãnh giáo bảo sát Ngài ở đâu? Ngài xưng gọi thượng hạ như thế nào?
- Viên ngoại muốn hỏi ư? Ta là Tế Điên ở chùa Linh Ẩn đây.
- À ra thế! Té ra là Tế Công trưởng lão, tiểu lão tôi thật không biết!
Vương Đạo Nguyên nghe ra, trong lòng mới vỡ lẽ, nói:
- Té ra là Thánh tăng, tiểu đạo thất kính quá!
Triệu viên ngoại mới kêu công tử vào và bảo mau dập đầu hành lễ Thánh tăng. Đứa bé lập tức bước tới hành lễ Hòa thượng. Viên ngoại hỏi:
- Con ơi, cha hỏi con nè, tại sao bỗng nhiên con bị câm như thế?
- Đứa bé nói:
- Con hôm đó đến hoa viên chơi, thấy trên lầu có một ông già với hai cô nương lạ hoắc. Con hỏi: - Các ngươi ở đâu đến đây? Họ cũng không biết tại sao chỉ tay vào con một cái rồi con nói không

http://tieulun.hopto.org

được luôn.
Triệu viên ngoại nói:
- Có tình tiết như vậy à?
Tế Điên nói:
- Thì ra trên lầu nơi hoa viên của ông có hồ tiên ở. Thằng bé này đã gặp phải hồ tiên rồi. Bây giờ thì nó hết, nhưng sợ e sẽ tái phát. Tối nay Hòa thượng ta mời hồ tiên ra khuyên họ đi chỗ khác đừng ở trong nhà ông nữa, để cho vú em, a hoàn khỏi gặp mà sanh ra lôi thôi.
Triệu viên ngoại nói:
- Thánh tăng đã mở lòng từ bi giúp cho như thế thì còn gì bằng.
Nói rồi hối gia nhân quét dọn bàn ghế, trong giây lát chén đũa sẵn sàng, tiệc rượu bày lên. Lão viên ngoại mừng không kể xiết, lập tức cầm bầu rượu rót mời Hòa thượng và lão đạo sĩ rồi chính mình ngồi vào bồi tiếp ăn uống vui vẻ.
Ăn xong bữa cơm sáng, Triệu viên ngoại cầm Tế Điên và Vương Đạo Nguyên lại nói chuyện. Đến nửa bữa chiều, dọn một tiệc thịnh soạn đủ cả sơn hào hải vị. Tế Điên nói:
- Lão viên ngoại, ông bảo gia nhân sắp sẵn cho tôi một phần hương đèn và giấy tiền vàng mã, đặt trên một bàn ở hoa viên, lát nữa tôi sẽ ra mời hồ tiên.
Lão viên ngoại dặn bảo gia nhân chiếu theo lời dặn chuẩn bị sẵn sàng, rồi bồi tiếp cùng ăn uống. Tế Điên gắp miếng to, ăn uống nhồm nhoàm. Ăn xong bữa cơm tối, trời đã hết canh một. Tế Điên hỏi:
- Đồ vật đã chuẩn bị xong chưa?
- Đã chuẩn bị xong rồi. Gia nhân đáp.
Tế Điên nói với Vương Đạo Nguyên:
- Đạo gia đi với tôi nhé!
Vương Đạo Nguyên gật đầu ưng thuận. Triệu viên ngoại sai gia nhân cầm lồng đèn cùng Hòa thượng ra sau hoa viên. Mọi người đều đứng một bên. Tế Điên thấy để sẵn trên bàn hương đèn ngũ cúng, bèn bước tới đốt đèn thắp hương, trong miệng nói nho nhỏ:
- Ta đây không phải xa lạ mà là Tế Điên tăng ở chùa Linh Ẩn đây.
Tế Điên nói liên tiếp ba lần rồi hô lớn:
- Hồ tiên không đến còn đợi chừng nào?
Mọi người nhìn lại, trong chớp mắt cửa lầu mở ra, từ đó đi ra một ông già, tóc râu đều bạc. Triệu viên ngoại thấy rất ngạc nhiên. Biết rằng trên lầu này lâu nay không có người ở, sao hôm nay lại có người đi rả Kỳ lạ thật! Thấy ông già đó gặp Tế Điên bèn ôm quyền nói:
- Tánh tăng kêu tôi có việc chi?
- Ông là người tu hành, lẽ ra nên tìm một nơi thâm sơn vắng vẻ để tham tu ám luyện mới phải, cớ sao lại ở chốn hồng trần này làm chỉ Hơn nữa, Triệu viên ngoại đây vốn là một người tốt, ông cần chi phải đối xử với ông ấy như kẻ phàm phu tục tử như thế.?
Tại Thánh tăng chưa rõ. Nhân vì bọn vú em, a hoàn thường hay quấy rối chỗ ở của tôi, nếu đệ tử không náo loạn gia đình ấy thì làm sao yên được.
- Ta biết rồi, theo ta thì ông nên về nơi thâm sơn ẩn tu thì hơn.
- Thánh tăng đã dạy như thế, đệ tử xin tuân mạng.
- Có thế chứ!
Hồ tiên nói xong quay mình trở về. Tế Điên cùng mọi người trở ra nhà trước. Triệu viên ngoại nói:
- Thánh tăng từ bi giúp đỡ cho, tiểu lão thật cảm tạ vô vàn. Ngày mai tôi xin đưa Thánh tăng vài ngàn lượng bạc để thắp hương dùm tôi.
- Ta chẳng cần bạc. Ông nên lấy đất cúng cho Vương Đạo Nguyên hai khoảnh để làm hương hỏa. Miếu ông ta quá nghèo khổ. Ông cho ông ấy cũng như cho ta vậy.
- Thánh tăng đã dạy thế, đệ tử xin tuân lịnh.
Vương Đạo Nguyên nghe nói mừng quá, lật đật bước tới cảm tạ Tế Điên. Không ngờ hai bữa cháo mà đổi được hai khoảnh ruộng. Hôm sau, Tế Điên cáo từ, Triệu viên ngoại đưa ra khỏi cửa. Lão đạo sĩ cũng cáo từ về miếu. Tế Điên vòng tay từ biệt ra khỏi triệu gia trang, theo đường lớn đi về phía trước.
Đang đi bỗng có một luồng gió trốt thổi đến, Tế Điên án lịnh cơ biết rõ. người đến chính là Truy hồn thị giả Đặng Liên Phương, đương muốn kiếm Tế Điên để báo thù, nay gặp nhau giữa đường.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 218

Thiệu Hoa Phong trốn về Vạn Hoa Sơn
Đặng Liên Phương vì bạn kiếm Tế Công

Tế Điên đang đi bỗng gặp một trận gió trốt cuốn lại, bắt rùng mình, tinh linh biết rõ. Nhìn kỹ người đến chính là Đặng Liên Phương cùng với một người nữa.

Đặng Liên Phương gặp Tế Điên nói:

- Hay cho Tế Điên, ta kiếm ngươi như đạp băng lấy lửa, ép cát tìm dầu, kiếm khắp nơi mà không gặp. Nay gặp đây rồi xem ngươi chạy đi đâu?

Tế Điên nói:

- Ơ, ngươi không nói ta có biết đâu?
- Ta sẽ bắt ngươi để báo thù cho sư đệ mới được.

Đặng Liên Phương từ đâu tới?

Nhân vì trước đây tại Tàng Trân Ổ, Tế Điên triển khai pháp thuật đốt chết Hàn kỳ. Bọn Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong trốn khỏi Tàng Trân Ổ, chạy đi tứ tán. Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong không biết phải chạy đi đâu. Truy hồn thị giả Đặng Liên Phương hỏi:

- Thiệu đại ca, bây giờ anh muốn đi đâu?
- Hiền đệ Ơi, thôi đừng hỏi làm chi! Ta bây giờ không khác thằng khùng, đứng ngồi ngơ ngẩn, đầu óc lùng bùng, đói không biết, no không hay, lòng rối rắm khác nào kiến bò trong chén nóng, thiệt là lên trời không chốn, xuống đất không đường.
- Thiệu đại ca, nếu anh không có nơi nào để đi thì cùng tôi về Thánh giáo đường ở Vạn Hoa Sơn ra mắt các Ma sư gia, yêu cầu các vị hạ sơn bắt Tế Điên Hòa thượng trả thù cho Hàn Kỳ hiền đệ.

Xích phát linh quang thở dài:

- Hiền đệ Ơi, chúng ta là anh em tri kỷ, em giúp ta một tay, che chở cho ta mới chịu nổi. Hiền đệ xem tình cảnh ta thiệt là quá tơi tả, bạn bè bỏ đi tứ tán. Thiệt là: "Thời đến người chẳng đến, thời chẳng đến có ai đến nào?". Quả là ngàn lượng vàng ròng dễ kiếm, một người tri kỷ khó tìm. Chẳng những bây giờ ta không báo được cừu mà gặp Tế Điên một lần nữa chắc là bị bắt, bị tù, chín phần chết, một phần sống quá!
- Huynh trưởng bất tất phải nói mấy câu đó, hãy cùng tiểu đệ đến Thánh giáo đường trên Vạn Hoa Sơn đi. Chỉ cần nói Hàn Kỳ bị chết về tay Tế Điên thì các Ma sư gia tất sẽ báo cừu cho Hàn đệ, cần gì anh phải đi bắt Tế Điên.

Thiệu Hoa Phong không còn cách nào hơn, đành cùng Đặng Liên Phương vận chẩn cước phong về núi Vạn Hoa.

Lên đến núi mở mắt nhìn kỹ thấy Thánh giáo đường giống như một tòa tiên phủ, vàng ngọc sáng choang, lầu rồng gác phượng rất đẹp mắt. Trên ngọn núi này phàm phu tục tử không dễ gì lên được. Trên đỉnh núi cao dã thú từng bầy, người tục không thể đến. Đặng Liên Phương cùng Thiệu Hoa Phong lên đến cổng lớn gõ cửa. Một lát sau từ bên trong một đồng tử ra mở cửa. Đồng tử này độ 16 tuổi, tóc rẽ làm hai búi, mày thanh mắt sáng, mặt như ngọc trắng, mình mặc áo bào rộng màu lam, dưới chân vớ trắng, giày vô ưu, tay cầm phất trần, thật là tiên phong đạo cốt.

Gặp Đặng Liên Phương, đồng tử nói:

- Sư huynh, anh đi Doanh Châu ở Đông Hải hái cỏ Linh chi trở về đấy à? Mau thiệt!

Đặng Liên Phương nói:

- Anh hỏi em nè, Ma sư gia đều ở Thánh giáo đường cả chớ?
- Không đâu! Chỉ có một mình Chưởng giáo Tổ sư gia Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu ở tại Thánh giáo đường thôi.
- Được! ta phải đi gặp Tổ sư gia về việc cần thiết này mới được. Thiệu đại ca, anh cùng đi với tôi nhé!

Hai người nói xong đi vào bên trong. Thiệu Hoa Phong nhìn thấy trong viện tòng trúc thẳng hàng, thanh khí tươi mát thật là u nhã. Đại sảnh Bắc thượng phòng là Cửu Long sảnh chín gian, chính giữa có một biển lớn trên đề ba đại tự: "Thánh giáo đường". Hai bên có đôi liễn: "Tuân tiên thiên chi tạo hóa" và "Độ hậu thế chi ngu ngoan". Trong đại sảnh đặt hai dãy gồm bốn bàn bát tiên với tám chiếc ghế dựa. Trên ghế ở bàn bát tiên thứ hai tính từ hướng Đông đã có một người ngồi, thân

http://tieulun.hopto.org

hình to lớn, tam đình nở rộng, đầu đội khăn tiêu diêu bốn góc màu vàng sậm thòng hai dãi mũ thêu hoa cùng màu, chân mang dép vô ưu, sau lưng giắt lá "Hỗn ngươn ma hỏa phan", bên sườn lủng lẳng thanh Táng môn kiếm. Trên gương mặt màu vàng nhạt là cặp chân mày to với hai mắt lộ, lông đen áp tai, bộ râu quai nón đen kịt trông rất hung ác.
Thiệu Hoa Phong thấy rồi không dám tiến vào nữa, chỉ đứng lại ngoài cửa. Đặng Liên Phong vào trước, quỳ xuống hô:
- Chưởng giáo Tổ sư ở trên, đệ tử là Đặng Liên Phong xin lạy ra mắt.
Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu mở mắt ra hỏi:
- Đặng Liên Phương, ngươi cùng hàn Kỳ đi Doanh Châu nơi Đông Hải hái cỏ Linh chi mà hái có được không?
Đặng Liên Phương thưa:
- Tổ sư gia có chỗ không biết, đệ tử và sư đệ Hàn Kỳ vâng lệnh Tổ sư gia xuống núi, mới đi nửa đường gặp một người bạn cũ tên là Xích phát linh quanh Thiệu Hoa Phong, chính là người của Tam Thanh giáo, đang tu ở Từ Vân quán tại Ngọa Ngưu Ky, Bình Thủy Giang, phủ Thường Châu. Trên trần thế có Tế Điên Hòa thượng, có ý hưng Tam Bảo, diệt Tam Thanh, vô cớ mê hoặc quan phủ Thường Châu điều động quan binh đến bao vây Từ Vân quán. Tế Điên tăng rượt đuổi Thiệu Hoa Phong đến nỗi lên trời không đường, xuống đất không chỗ. Thiệu Hoa Phong gặp bọn đệ tử than thở hết lời và năn nỉ xin giúp đỡ một tay để báo thù. Lúc đó đệ tử và Hàn Kỳ mới động lòng cùng Thiệu Hoa Phong trở về Tàng Trân Ổ. Đến Tàng Trân Ổ, nào ngờ Tế Điên cũng tìm đến. Sư dệ con là Hàn Kỳ dùng Tử mẫu âm hồn điều trói Tế Điên lại không được mà còn bị Tế Điên trói lại đem đốt chết trong lò Bát quái và lấy Tử mẫu âm hồn điều đi luôn. Hiện giờ đệ tử cùng người bạn là Thiệu Hoa Phong cùng chạy về đây nên không thể đến Doanh Châu nơi Đông Hải hái cỏ Linh chi đem về được. Cầu xin Tổ sư gia hạ sơn bắt lấy Tế Điên trả thù cho sư đệ con.
Nghe đến câu đó, Linh Tiêu đùng đùng nổi giận nói:
- Hay cho Đặng Liên Phương, vô cớ đi làm chuyện tào lao, đem Vạn Hoa sơn ra bêu rếu để bị Tế Điên coi thường chớ ai đụng đến Thánh giáo đường của tạ Mi làm thương tổn uy danh của ta, thật là đáng giận! Kim Côn thị giả đâu?
Bên ngoài có tiếng đáp, tức thì tiến vào tám vị thuật sĩ chưởng hình, nói:
- Xin chờ lệnh của Tổ sư gia!
Linh Tiêu cư sĩ nói:
- Lôi Đặng Liên Phương xuống đánh 40 kim côn cho ta rồi phạt ra sau núi hái thuốc 100 ngày.
Kim côn thuật sĩ Thẩm Thụy lập tức lôi Đặng Liên Phương xuống đánh 40 côn. Đánh xong, Đặng Liên Phương phải tự mình đi ra sau núi. Xích phát linh quang đứng ở bên ngoài thấy vậy sợ hãi run lập cập, không biết phải làm sao, thì bên trong Linh Tiêu truyền dẫn Thiệu Hoa Phong vào. Thiệu Hoa Phong được dẫn vào lập tức dập đầu, nói:
- Chưởng giáo Tổ sư gia ở trên, đệ tử là Thiệu Hoa Phong dập đầu xin ra mắt.
Linh Tiêu nói:
- Hay cho tên nghiệt chướng! Mi ở Từ Vân quán hành hung tác ác, làm đủ trò bậy bạ. Mi tưởng ta không biết à? Bây giờ mi còn mê hoặc người khác giúp mi tạo phản. Sư điệt ta là Hàn Kỳ vì mi mà phải mất mạng. Ta cũng không thèm đánh mi làm chi đâu! Bây đâu! Đem Thiệu Hoa Phong lên núi đi! Đem ra sau núi treo 49 ngày. Sau đó ta hỏa thiêu mi là xong ngay.
Thiệu Hoa Phong nghe kể những hình phạt đó càng khó chịu hơn là bị quan binh bắt giữ, dù bị chặt mổ mà chết mau hơn. Sợ đến nỗi không nhúc nhích được. Thế rồi bị người ta trói lại, khiêng ra sau núi treo lên cây. Đặng Liên Phương nhìn thấy cũng không dám cứu.
Qua hai ngày, đến phiên Kim Côn thuật sĩ đi tuần tra ra sau núi. Anh ta vốn là họa trò của Linh Tiêu, thường là bạn thân của Đặng Liên Phương. Thẩm Thụy gặp Đặng Liên Phương bèn hỏi:
- Đặng đại ca, vết thương bị đòn nay đã đỡ chưa?
- Đỡ được một chút.
- Đặng đại ca, xưa nay anh cứ thích xen vào chuyện của người không thôi.
- Hiền đệ nói như vậy không đúng đâu. Ai không có ba người bạn tốt, vài người bạn thân? Thường ngày chúng ta đối xử như tay chân ruột thịt. Ví như tôi bị người ta hiếp đáp hiền đệ có bỏ mặc không?

http://tieulun.hopto.org

- Cái đó hẳn rồi, làm sao có thể khoanh tay làm ngơ được.
- Tôi muốn bàn với hiền đệ một việc.
- Chuyện gì thế? Anh cứ nói ra đi. nếu tôi làm được, chết cũng không từ.
- Tôi quyết muốn tìm Tế Điên Hòa thượng để báo thù rửa hận mới hả giận. Hiền đệ hãy giúp tôi một tay nhé!
- Thế thì tôi với anh lén xuống núi cùng tìm Tế Điên.
- Hiền đệ đi thế này không được đâu. Hàn Kỳ có Tử mẫu âm hồn điều còn chẳng phải là đối thủ, bị hắn ta đốt cháy chết thay Huống chi bọn mình tay không chân rỗi làm sao có thể đi được? Hiền đệ hãy lén lấy trộm món pháp bửu của sư gia đem theo tùy thân mới được.
- Làm sao mà lấy trộm?
- Hiền đệ Ơi, em hãy giúp tôi việc này để trừ khử Tế Điên đi, tôi quyết không quên ơn hiền đệ đâu. Tôi nghĩ ra rồi. Lục hợp đồng tử Tủng Hải Tổ sư gia có một viên "Lục hợp châu" để ở Hoa sảnh các, chính mắt tôi thấy Lục hợp đồng tử Tủng Hải Tổ sư gia không có mang theo. Lục hợp châu này khi dùng không cần phải niệm chú, đánh ra có một đạo kim quang phát nổ lên như sấm, trời long đất lở, bất luận yêu tinh nào bị đánh trúng phải hiện nguyên hình. Thật là lợi hại vô kể! Để tôi đi trộm nó về rồi chúng ta cùng lén xuống núi kiếm bắt Tế Điên dễ như trở bàn tay không phải tốn chút sức nào.
- Thế thì hay lắm! Hiền đệ nên đi ngay đi.

Thẩm Thụy lập tức về phía hoa sảnh, một lát sau cầm Lục hợp châu trở ra. Đặng Liên Phương nhìn thấy rất vui mừng. Hai người liền vận chẩn cước phong lẻn xuống núi. Trước hết đến phủ Thường Châu dò xét, có người cho biết:

- Tế Điên đã đi đến huyện Đơn Dương rồi.

Hai người lật đật đi huyện Đơn Dương tìm Tế Điên, vừa hay đi nửa đường thì gặp nhau. Gặp mặt cừu nhân, Đặng Liên Phương cặp mắt đỏ ngầu, nghiến răng trèo trẹo, nói;

- Hay cho Tế Điên, mi chạy đi đâu?
- Ta đi phủ Thường Châu đây.
- Mi khoan đi đã, ta đang tìm mi, giờ mới gặp.
- Gặp nhau để làm gì chớ?
- Làm gì à? Ta bắt mi lại, đốt chết mi để trả thù cho sư đệ Hàn Kỳ của ta.
- Được, nhà ngươi muốn phân tài cao thấp với Hòa thượng ta à? Vậy chúng ta hãy lên Phan Đào Lãnh đằng trước mặt kia đi, nơi đó thanh tịnh đấy!
- Được, mi dám đi không?

Nói xong họ kéo nhau đi về phía Phan Đào Lãnh. Sắp đến nơi, có một tiếng nói lớn rền vang như sấm:

- A Di Đà Phật, hay cho Điên tăng, phen này ngươi chạy đi đâu.

Tế Điên giật mình kinh ngạc.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 219

Phan Đào Lãnh đấu phép Lục đấu phép Lục đầu tăng
Kế thoát thân, kinh hãi Đặng Liên Phương

Tế Công thiền sư cùng Truy hồn thị giả Đặng Liên Phương, Kim côn thuật sĩ Thẩm Thụy vừa đến Phan Đào Lãnh thì nghe phía trước có tiếng la lên:

- Hay cho Điên tăng, mi chạy đi dâu? Sái gia đang tìm ngươi không khác nào dùi băng kiếm lửa, ép cát tìm dầu đây!

Đặng Liên Phương ngước đầu nhìn lên, thấy trước mặt mình là một vị Hòa thượng hình thù quỷ quái, mình cao hơn một trượng, tam đình nở rộng, trên đầu bện tóc thành một vòng kim cô, mặt như màu đồng xám, dưới hai đạo kim mi là cặp mắt vàng tròng đôi lộ hẳn ra ngoài, lông đỏ áp tai, đầy cằm bộ râu quai nón đỏ lòm, mình mặc áo bào màu xanh, tay cầm phất sa, lưng giắt giới dao, dữ như ôn thần, hình thù quỷ quái. Đặng Liên Phương nhìn thấy rất ngạc nhiên, hỏi:

- Hòa thượng, ông tới đây làm gì?
- Ta muốn bắt Tế Điên để báo cừu rửa hận.
- Hòa thượng không cần phải bắt ông ta, hai đứa tôi bắt ông ta giùm ông rồi.
- Hai đứa bây chưa bắt được ông ta đâu.
- Tôi quen biết ông. Đại khái ông chưa biết lai lịch tôi như thế nào mà!

Hòa thượng cười hà hà, nói:

- Sái gia biết truyện 500 năm trước, 500 năm sau, khéo hiểu việc quá khứ vị lai, làm sao mà ta chẳng biết ai? Dù chưa gặp nhưng lai lịch của mi đâu có thể qua mắt được tạ Mi chính là môn hạ của Bát ma ở Thánh giáo đường tại Vạn Hoa Sơn, mi tên là Đặng Liên Phương đây mà. Mi không biết sái gia đâu, mi cứ về hỏi sư phó mi về Lục Bào hòa thượng ở Phan Đào Lãnh thì sẽ biết ta là ai. Hai người muốn bắt Tế Điên thì có tài nghệ gì không?
- Chúng tôi có pháp bửu.
- Được mi có pháp bửu, ta nhường cho mi bắt trước. Nếu mi bắt không được, sái gia sẽ bắt hắn sau.

Đặng Liên Phương nghe nói lớn lối quá, chẳng biết hòa thượng này là ai. Thẩm Thụy nói:

- Tế Điên, mi có biết ta là ai không?
- Mi là con ma mà có gì ta không biết.

Thẩm Thụy nghe nói, đùng đùng nổi giận, hét lên:

- Hay cho Điên tăng, dám nói những lời hỗn xược thế hử? Để ta kết thúc tánh mạng mi đây.
- Mi muốn kết thúc tánh mạng ta hả! Dễ gì!

Thẩm Thụy lập tức móc Lục hợp châu ra, nhắm ngay Tế Điên ném tới. Chỉ thấy một đạo bạch quang chiếu ngay Hòa thượng. Kế nghe Tế Điên la:

- Không xong rồi! Cứu tôi với!

Câu nói chưa dứt thì Lục hợp châu nổ lên một tiếng như long trời lở đất. Tế Điên ngã nằm thẳng đơ, nhân sự bất biết. Thẩm Thụy cười ha hả, nói:

- Đặng đại ca, anh thấy chưa! Tôi tưởng đâu Tế Điên ghê gớm lắm, dè đâu lại là kẻ lục lục tầm thường, bị một quả Lục hợp châu đè bẹp ngay Chúng ta vác hắn về núi rồi chất củi đốt chết trả thù cho Hàn hiền đệ.

Đặng Liên Phương nói:

- Lục Bào hòa thượng, ông cũng nên trở về đi. Hai đứa tôi đem Tế Điên trở về núi đây. Kể như ông báo thù được rồi.

Lục Bào hòa thượng nói:

- Cũng được, thây kệ nó, hai đứa bây vác hắn đi đi!

Đặng Liên Phương mới vác Tế Điên cùng Thẩm Thụy vận chẩn cước phong chạy về Thánh giáo đường ở núi Vạn Hoa. Lúc đó Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu cùng Thiên hà điếu tẩu Dương Minh Viễn, Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phương, Lục hợp đồng tử Tủng Hải đang ngồi nói chuyện ở đại sảnh. Đặng Liên Phương và Thẩm Thụy về đến nơi, Lục hợp đồng tử Tủng hải hỏi:

- Hai đứa bây đi đâu về đó?

Đặng Liên Phương thưa:

- Thiệt không dám dấu chư vị Tổ gia, hai đứa con xuống núi kiếm bắt Tế Điên đem về báo cừu rửa

http://tieulun.hopto.org

hận.
Lục hợp đồng tử nói:
- Hai thằng nghiệt súc này, tụi bây quáng gà chỉ làm trò cười cho Tế Điên thôi! Chúng mày làm mất mặt người của Vạn Hoa sơn đây mà!
Đặng Liên Phương nói:
- Sao lại quáng gà?
- Mi xem thử có phải là vác Tế Điên Hòa thượng đó không?
Sau câu nói, Đặng Liên Phương và Thẩm Thụy xem lại thì cái mình vác về chỉ là một cục đá. Hai người tức giận đến nỗi mắt trợn trừng. Lục hợp đồng tử nói:
- Việc hai đứa bây muốn kiếm Tế Điên để báo thù hãy gác lại, đừng nóng vội. Tụi bây cũng bắt không được ông ta đâu. Để chúng ta sẽ bàn cách khác. Hãy đem Lục hợp châu trả lại đây, tụi bây không được dùng bậy bạ.
Thẩm Thụy không còn cách nào hơn đành lấy Lục hợp châu giao trả cho Lục hợp đồng tử Tủng Hải.
Mọi người đang nói tới đó bỗng có người chạy vào báo:
Thưa Ma sư gia! Ở ngoài cổng hiện có một ông Hòa thượng kiếc, vỗ cửa mắng lớn rằng: - Bảo Ma sư gia hãy đem Thiệu Hoa Phong ra thì mọi việc đều thôi, nếu không nghe theo thì giết thẳng đến Thánh giáo đường, cả gà chó cũng không chừa.
Các Ma sư gia nghe báo, tức giận thét lên như sấm:
- Hay cho Tế Điên, mi thiệt là lớn mật! Dám tìm đến Thánh giáo đường của chúng ta chớ! Nó dám vô lễ như thế, để ta ra bắt nó.
Nói rồi, các ma sư gia lập tức bước nhanh ra cổng. Tại sao lại có việc như thế? Sau khi Truy hồn thị giả Đặng Liên Phương vác cục đá do Tế Điên làm phép hoán đổi đi rồi, La Hán gia nấp lại sau gốc cây. Lục Bào hòa thượng thấy Đặng Liên Phương vác Tế Điên đi rồi, bèn cười ha hả nói một mình:
- Ta tưởng Tế Điên Hòa thượng cổ mọc ba đầu, mình có sáu tay, lợi hại ghê gớm lắm! Té ra nghe tên không bằng thấy mặt, thấy mặt còn hơn nghe tên, ông ta có gì ghê gớm đâu! Hôm nay để mặc họ, nếu ta muốn bắt Tế Điên cũng chẳng phải tốn chút sức nào.
Nói xong quay mình sửa soạn cất bước. Tế Điên từ phia sau thân cây bước ra, cười hà hà, nói:
- Đồ nghiệt súc, mi muốn bắt ta hử? Mi bắt thử coi!
Lục hòa thượng nhìn thấy, "a" lên một tiếng, ngạc nhiên nói:
- Hay cho Tế Điên!
Tế Điên cũng nói:
- Hay cho nghiệt súc!
Lục Bào hòa thượng há miệng phun ra về phía Tế Điên một luồng khí xanh lục. Tế Điên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm: "Án ma ni bát mê hồng!", tức thì luồng khí xanh lục tan ra bốn phía.
Lục Bào hòa thượng thấy vậy uất lên tận cổ, nói:
- Điên tăng, mi dám phá pháp bửu của ta hử? Để sái gia dùng pháp bửu lấy tánh mạng mi đây.
Nói rồi thò tay vào bọc lấy ra một hạt châu cỡ bằng quả trứng gọi là Như ý châu. Hạt châu này lợi hại vô kể, nếu đánh ra, bất luận yêu tinh nào cũng phải hiện nguyên hình. Nếu là phàm phu tục tử bị trúng phải thì ba hồn bẩy vía phải tiêu tan. Hạt châu nhắm ngay Tế Điên đánh tới. Tế Điên miệng niệm lục tự chân ngôn, đưa tay bắt lấy h5t Như ý đó. Lục Bào hòa thượng thấy vậy cả kinh. Tế Điên lột mũ xuống, nói:
- Hay cho nghiệt súc! Mi cũng chưa biết ta là ai mà! Để ta cho mi thấy.
Nói rồi lấy tay sờ lên đầu, hiển lộ Phật quang, kim quang, linh quang. Lục Bào hòa thượng nhìn thấy hồn phi phách tán. Tế Điên nói:
- Đồ nghiệt súc, mi hết bửu bối rồi, để Hòa thượng ta bắt mi.
Lục Bào hòa thượng nghe nói sợ quá, hóa ra trận quái phong trốn mất. Ông ta chạy trốn về Ngũ Vân động trên Ngũ Vân Sơn, mời Ngũ Vân Lão tổ dựng Yêu phan hội tụ quần yêu lập nên Ngũ Vân trận để đối địch với Tế Điên. Đó là chuyện sau này.
Lục Bào hòa thượng chạy trốn, Tế Điên chẳng thèm rượt theo, bèn đi thẳng đến phủ Thường Châu. Sai nhân thấy Tế Công lật đật chạy vào bẩm báo với Tri phủ Cố Quốc Chương. Cố Quốc Chương vội cho người mời vào. Quan Tri phủ xuống thềm, ôm quyền, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thánh tăng lâu quá không về, đệ tử đang nhớ mong, định phái người đi tìm mời Thánh tăng về. Không ngờ Thánh tăng lại về đến.
Tế Điên nói:
- Lão gia vẫn khỏe chứ?
- Nhờ trời vẫn khỏe.
Tế Điên và Tri phủ cùng vào văn phòng ngồi xuống uống trà. Tri phủ nói:
- Đệ tử đây hiện giờ không biết Thiệu Hoa Phong đang trốn tránh ở đâu? Đệ tử đang mong đợi Thánh tăng, nhân vì thượng cấp gởi văn thư thôi thúc bắt Thiệu Hoa Phong. Đệ tử đang lo lắng vì không biết tặc nhân đang hiện trốn nơi nào? Bọn thủ hạ khoái ban tử hiện đang cho dán cáo thị Ở bốn cửa thành truyền rao ai bắt được Thiệu Hoa Phong sẽ trọng thưởng.
- Cáo thị như thế nào? Cho ta xem thử!
Quan Tri phủ lấy tờ cáo thị đưa cho Tế Điên. Cáo thị viết là:
"Chức chánh phẩm họ Cố, tiền nhiệm chánh đường phủ Thiệu Hưng, được điều bổ chánh đường phủ Thường Châu, vì trừ gian diệt tà để cứu giúp dân sinh. Dưới ánh thiên quang khó dung li mị công hành; trong vòng cương hóa, đâu cho tà thuật li mị? Cho nên luật có khoản ghi, cấm tuyệt hành nghề đồng cốt, chính vì trừ hại cho dân. Gần đây bản phủ hết lòng trong bổn phận, nhưng gặp yêu đạo Thiệu Hoa Phong ở Từ Vân quán hưng yêu tác quái, làm hại dân lành. Hành động giống như hổ lang vì ỷ vào tà thuật, tâm khác nào rít độc, ai gặp phải thì nhà nát thân vong; lòng dạ tựa sài lang, ai chạm đến thì khó toàn mạng sống. Nếu không sớm trừ khử thế tất thành độc hại.
Thế nên nay công bố cho toàn thể quan dân quan quân đều biết, hoặc ai có thuật chém tà, hoặc ai có phép trừ yêu, hoặc ai thấy mình không khả năng, tiến cử người khác, hoặc nơi này không có người tài, mời thỉnh ở quận khác. Nếu trừ bỏ được hại cho dân, bản phủ không tiếc phần trọng thưởng. Mong rằng, mọi người hợp tác cùng làm, cẩn thận chớ đem lòng nghi sợ.
Cáo thi.
Ngày... tháng... năm...
(cho dán các nơi)
Tế Điên xem cái thị xong, cười hà hà, nói:
- Tờ cáo thị này dán lên chắc có người ra ứng nhận.
Tri huyện nói:
- Tôi nghĩ cũng phải. Chi bằng lạy cầu xin Thánh tăng chiếm cho một quẻ thử xem Thiệu Hoa Phong đang ở đâu? Xin Thánh tăng từ bi bắt yêu đạo giùm cho mới xong!
- Ta còn biết Thiệu Hoa Phong hiện ở Thánh giáo đường trên Vạn Hoa Sơn, Hòa thượng ta không đi thành ra làm một việc đầu voi đuôi chuột, còn nếu Hòa thượng ta đi thì ắt vương phải một trường ma nạn, âu cũng là số trời.
Vừa nói tới đó thì sai nhân đưa Tiểu Ngộ Thiền vào. Ngộ Thiền trước đây vâng lệnh Tế Điên cùng anh em Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng, Hàn Long, Hàn Khánh trấn giữ chùa Linh Ẩn đề phòng bọn yêu đạo đến đó ám hại chúng tăng. Quả nhiên bọn yêu đạo đến bị Ngộ Thiền đuổi chạy mất. Bọn Kim mao hải mã xong việc cáo từ về núi Lục Dương. Một mình Ngộ Thiền ở lại Linh Ẩn giữ chùa, đã lâu mà không thấy Tế Điên trở về, cũng không biết sự việc ở Thường Châu kết thúc chưa? Ngộ Thiền mới đem việc giữ miếu uỷ thác cho sư đệ là Ngộ Chơn và nói rằng mình phải đi tìm sư phụ, nói xong rờ lên đầu đến cổng nha môn Thường Châu ngay Đến nơi, Ngộ Thiền hỏi các đương sai và được họ đưa vào. Quan Tri phủ nói:
- Thiếu sư phụ đến đây rồi!
Ngộ Thiền bước tới hành lễ sư phụ rồi mới quay qua chào quan Tri phủ. Tế Điên hỏi:
- Ngộ Thiền, con đến đây làm gì?
- Con không yên lòng, đến gặp sư phó hỏi xem việc của Từ Vân quán đã xong chưa?
Quan Tri phủ nói:
Thôi đừng nhắc tới! Hiện Thiệu Hoa Phong bắt không được. Thánh tăng nói hắn trốn ở Thánh giáo đường trên Vạn Hoa sơn, không dễ gì đi bắt, thế mới là khó.
Ngộ Thiền nói:
- Cái đó có khó gì? Chẳng cần đến sư phó, để tôi đi lên núi Vạn Hoa bắt hắn cho.
Tế Điên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Con đừng đi, nếu con đi sẽ vây vào họa lớn đấy!
Ngộ Thiền không nghe, đứng lên đi. Tế Điên đưa tay giữ lại không kịp. Ngộ Thiền lấy tay rờ lên đầu thẳng đến Thánh giáo đường. Ngờ đâu lại gây ra một trường đại họa.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 220

Ngộ Thiền đại náo Vạn Hoa Sơn
Bát ma bắt giữ Phi Long tăng

Tiểu Ngộ Thiền rờ đầu ra khỏi phủ Thường Châu đến dưới núi Vạn Hoa, chân đạp trên đất, đứng ở trước cổng, mở miệng mắng om sòm:
- Hãy mau đưa Thiệu Hoa Phong ra đây thì mọi việc đều yên! Nếu không chịu đưa ra thì hòa thượng lão gia sẽ đánh thẳng lên núi, giết sạch bọn thiên ma ngoại đạo chúng bay. Đại khái là tụi bay không phải là do trời đất sanh ra mà!
Đương mắng chửi tới đó thì gặp Tuần sơn thị giả đi ngang qua, nói:
- Ông hòa thượng kiếc! Ông mắng ai om sòm ở đây thế?
Ngộ Thiền nói:
- Ngươi hãy mau đi nói cho Bát ma hãy đưa Thiệu Hoa Phong ra thì mọi việc đều ổn cả. Còn không, hòa thượng ta đánh thẳng lên núi, chém hết, giết hết không chừa một mống.
Tuần sơn thị giả nói:
- Này hòa thượng, ông là người ở đâu thế? Cả gan đến Vạn Hoa sơn nói năng vô lễ như vậy hử?
- Hay cho tiểu tử này, mi không biết hòa thượng lão gia là ai ư? Ngọc Hoàng thượng đế là anh kết nghĩa của ta, nhị lang Dương Tiễn ở chung với ta một chỗ, Kim Tra, Mộc Tra, Na Tra thấy ta còn phải vái chào đấy. Mi hãy vào kêu Bát ma ra đây, hòa thượng ta cũng không so tài cao thấp với mi làm gì!
Tuần sơn thị giả nghe hòa thượng nói lớn lối như vậy, lật đật chạy lên núi, thẳng vào Thánh giáo đường Bát ma Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu đang ngồi cùng với Thiên hà điếu tẩu Dương Minh Viễn, Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong, Lục hợp đồng tử Tủng Hải bàn chuyện kiếm Tế Điên để báo thù. Tuần sơn thị giả bước vào báo:
- Bẩm các vị Ma sư gia, dưới núi có một ông hòa thượng kiếc đang đứng trước cửa mắng lớn, kêu các vị Ma sư gia hãy đem nộp Thiệu Hoa Phong ra ngay thì muôn việc đều thôi, bằng không sẽ giết thẳng lên núi gà chó không chừa.
Bốn vị Ma sư gia nghe nói thế, tức giận la hét như sấm:
- Hay cho Tế Điên, cả gan dám đến trước cửa nhà chúng ta nói năng vô lễ như thế! Thiệt là khi ta quá lắm!
Đương nói tới đó thì Tiêu vân cư sĩ Chân Trường Nguyên, Bạch vân cư sĩ Sính Tú, Ban đảo càn khôn Đảng Yến, Đăng phiên vũ trụ Hồng Đào, bốn vị Ma sư kia cũng vừa về tới, hỏi:
- Việc gì thế?
Tuần sơn thị giả Thẩm Thụy thuật lại việc vừa qua Bát ma lập tức mỗi vị cầm Táng môn kiếm và giắt Hỗn ngươn ma hỏa phan, nhảy ra khỏi Thánh giáo đường, vận chẩn cước phong chạy xuống núi Vạn Hoa. Xuống tới nơi xem lại không thấy hòa thượng kiếc đâu cả. Các ma sư la hét om sòm:
- Hay cho Điên tăng, mi trốn đi đâu?
Tìm tới tìm lui một hồi, chẳng thấy tông tích hòa thượng kiếc đâu cả.
Thực ra Ngộ Thiền không phải là không biết Bát ma lợi hại. Dù biết danh tiếng của Bát ma nhưng chỉ nghe đồn chớ chưa gặp mặt, làm sao biết lợi hại thế nào? Ngộ Thiền khác nào nghé con không sợ cọp, chừng dài rồi lại sợ sói. Đừng nói chi Ngộ Thiền, mà cả đến Tế Công trưởng lão còn ngán động đến Bát ma nữa là!
Ngộ Thiền mắng chửi một hồi, thấy Tuần sơn thị giả đi vào bẩm báo, bèn nghĩ thầm: "Tại sao mình không lén rình xem Bát ma là nhân vật như thế nào, cũng đừng để cho họ nhìn thấy mình, thảng như mình đòi không được lại không phải là đối thủ của họ thì muộn mất!". Nghĩ rồi bèn lắc mình biến thành một con chim bay lên núi, lén dò xét họ. Thấy Bát ma người nào người nấy đầu thần mặt quỷ, hung ác vô kể, chỉ có Lục hợp đồng tử tóc thắt làm hai bím giống như đứa trẻ. Các Ma sư đều đội khăn tiêu diêu bốn góc, mình mặc áo choàng tiêu diêu, mỗi người đều tay cầm Táng môn kiếm.
Ngộ Thiền nghĩ thầm: "Điệu này chắc chắn là mình địch không lại bọn họ rồi, chi bằng mình vào trong miếu thám dọ thử". Vào tới trong miếu, Ngộ Thiền thấy Thiệu Hoa Phong đang bị treo tòng teng ở Đông lang, bèn đáp xuống, nói:
- Hay cho tên yêu đạo Thiêu Hoa Phong, trước đây hòa thượng lão gia suýt chết trong Càn khôn tý

http://tieulun.hopto.org

ngọ hỗn ngươn bát của ngươi rồi. Ta tưởng đâu đời này không thể báo thù được, dè đâu ngươi cũng có ngày hôm nay.
Nói xong bước tới há miệng cắn vào mũi Thiệu Hoa Phong một cái.Thiệu Hoa Phong bị cột treo lên không nhúc nhích được, máu tươi chạy ra có giọt, lão đạo sĩ đau quá kêu rú lên. Ngộ Thiền mở dây xuống xỏ cột vào hai ống chân Thiệu Hoa Phong kéo tới kéo tới. Thiệu Hoa Phong đau quá ngất đi, máu bắn tứ tung. Tiểu Ngộ Thiền đang lúc cao hứng thì Bát ma trở về. Thì ra Bát ma xuống núi tìm hòa thượng kiếc không gặp, Ngọa vân cư sĩ nói:
- Lạ thiệt, hắn đi đâu kìa?
Tuần sơn thị giả nói:
- Mới vừa đứng đây mắng chửi kia mà!
Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu lập tức chiếm một quẻ, nói:
- Hay cho nghiệt súc! Thiệt to gan dám lẻn lên núi chớ. Anh em ta hãy trở lên núi đi!
Mọi người lập tức vận chẩn cước phong lên núi, Bát ma chia làm bốn mặt: Thiên hà điếu tẩu Dương Minh Viễn, Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong hai người đi vào từ hướng Đông, Tiêu vân cư sĩ Châu Trường Nguyên, Bạch vân cư sĩ Sính Tú đi vào từ hướng Nam, Ban đảo càn khôn Đảng Yến, Đăng phiên vũ trụ Hồng Đào đi vào từ hướng Bắc, Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu, Lục hợp đồng tử Tủng Hải từ hướng Tây. Bước vào thấy Ngộ Thiền đang đùa cợt hành hạ Thiệu Hoa Phong như vậy, Bát ma nói:
- Hay cho đồ nghiệt súc, thiệt là lớn mật dữ a!
Tiểu Ngộ Thiền nhìn thấy họ về, ngạc nhiên nói:
- Hay cho một bầy ma lớn nhỏ, hòa thượng lão gia hôm nay cùng bọn mi phân tài cao thấp, thiệt còn giả mất đây.
Câu nói đó chưa xong thì Lục hợp đồng tử Tủng Hải thò tay vào túi móc ra Lụp hợp châu nhắm ngay Tiểu Ngộ Thiền đánh tới, chỉ thấy một đạo bạch quang phát ra, tiếp theo một tiếng nổ long trời lở đất. Lúc đó Ngộ Thiền cũng bỏ Thiệu Hoa Phong lại, Lục hợp châu nổ lên một tiếng, Ngộ Thiền hiện nguyên hình là con phi long 12 chân, hai cánh ngắn, nằm không động đậy được. Lục hợp đồng tử Tủng Hải nói:
- Thưa anh em, chúng ta phải xử trí nó như thế nào đây?
Chưởng giáo ma vương Linh Tiêu nói:
- Tên nghiệt súc này thật là đáng giận. Nó là ác đồ của Tế Điên đấy! Tế Điên đã dùng lò bát quái đốt chết học trò của chúng ta là Hàn Kỳ, chúng ta cũng không cần để nó lại làm gì, cứ đem nó đốt chết, như vậy kể như báo thù cho Hàn Kỳ.
Mọi người đều cho là phải. Bát ma mỗi người cầm một lá Hỗn ngươn ma hỏa phan định xổ ra thì nghe bên ngoài có tiếng "Vô lượng thọ" thật to và nói:
- Các vị Ma sư hãy khoan, có sơn nhân đến đây.
Các ma sư nhìn ra thấy vừa đến một vị vũ sĩ mũ vàng thuộc Huyền môn đạo giáo, đầu đội mũ đạo sĩ hoa sen màu vàng sậm, mình mặc đạo bào màu vàng nhạt, lưng buộc dây tơ, vớ trắng vân hài, mặt như cổ nguyệt ba thu, tóc như tuyết ba đông, tóc mai như sương tháng chín, dưới cằm một bộ râu bạc lòa xòa trước ngực, lưng đeo Phân quang kiếm. Vị đạo sĩ mới đến chính là Quảng pháp chân nhân Thẩm Diệu Lượng. Các Ma sư nhìn thấy người quen, mới nói:
- Thẩm đạo hữu, đến đây có việc chi?
- Tôi đến trước báo tin cho các vị rõ, sư phó tôi là Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh cùng Linh Không trưởng lão sắp đến kiểm tra núi.
Bát ma sợ Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh ở Vân Hà quán núi Vạn Tòng và Linh Không trưởng lão Trường Mi La Hán ở chùa Tòng Tuyền núi Cửu Tòng lắm. Bát ma nghe Thẩm Diệu Lượng nói xong, bèn nói:
- Chúng ta phải mau đi đón mới được.
Nói rồi họ lập tức cuốn Hỗn ngươn ma hỏa phan lại, cũng không thiết gì đốt chết Ngộ Thiền nữa. Trước hết họ lật tấm biển "Thánh giáo đường" lại. Mỗi khi gặp Tăng đạo kiểm tra núi bọn họ không dám treo ba chữ Thánh giáo đường mà lật lại phía sau với ba chữ đề "Dã nhân oa" (Ổ dã nhân). Bát ma lập tức kéo ra trước tiếp đón Tử hà chân nhân và Linh Không đạo trưởng. Thực ra bấy giờ chưa đến năm mà Tử hà chân nhân và Linh Không trưởng lão đi kiểm tra núi. Đây là do Thẩm Diệu

http://tieulun.hopto.org

Lượng nhận lời ủy thác của Tế Điên tung tin này để cứu Ngộ Thiền. Nguyên Ngộ Thiền vừa từ nha môn phủ Thường Châu chạy đi, Tế Điên níu lại không kịp. Tế Điên đuổi theo ra tới cổng nha môn thì không thấy Ngộ Thiền đâu nữa. Tế Điên nói:
- Chà, không xong rồi! Thằng bé này không chịu nghe lời, phen này 5.000 đạo hào quang của nó tiêu mất quá!
Tế Điên đang lo lắng thì nghe sau lưng có tiếng nói "Vô lượng Phật". Tế Điên ngoái đầu nhìn lại thì ra là Thẩm Diệu Lượng. Tế Điên nói:
- Thẩm đạo gia! Ông đến đây thật đúng lúc! Chắc là mạng của Ngộ Thiền được cứu sống!
Thẩm Diệu Lượng hỏi:
- Thánh tăng lâu nay ít gặp quá! Hiện giờ Ngài làm gì ở đây?
- Tôi đang gặp lúc khó xử đây! Nhân vì Từ Vân quán ở phủ Thường Châu có Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong. Ông ta gây không biết bao nhiêu tội ác, hãm hại dân lành, chiêu tập bọn giặc, hưng yêu hại người, chống trả lại quan binh. Hiện giờ quan Tri phủ phái người đi các nơi bắt ông tạ Thiệu Hoa Phong hiện ở trên núi Vạn Hoa. Chuyến này thế nào cũng vấy vào họa sát thân mà Hòa thượng ta cứu không được nó. Chuyện này không phải đạo gia thì không xong. Vậy xin nhờ đạo gia mở lòng từ bi chịu khó giùm một chút.
- Tôi đâu cự nổi Bát ma, làm sao có thể cứu được lịnh đồ?
- Ông đi mau đi, Hòa thượng ta ngày khác sẽ xin cảm tạ.
Thẩm Diêu Lượng vận chẩn cước phong đi ngay đến núi Vạn Hoa. Ông ta đi hơi chậm nên vừa đến Thánh giáo đường thì gặp lúc Ngộ Thiền sửa soạn bị đốt chết. Thẩm Diệu Lượng phải đặt điều phao tin láo:
- Tử hà, Linh Không hai vị sắp đến tuần tra núi.
Đó là do Tế Điên mớm ý. Bát ma nghe báo thề, lật đật ngừng lại và gấp rút chuẩn bị ra đón tiếp. Thẩm Diệu Lượng vội vàng bước tới vỗ vào Thiên linh cái của Ngộ Thiền một chưởng, miệng niệm chú quy hồn. Ngộ Thiền lập tức đứng dậy ngay Thẩm Diệu Lượng nói:
- Thằng bé này to gan thiệt! Sư phó ngươi kêu ta đến cứu ngươi đây. Ngươi hãy cùng ta trốn khỏi nơi đây cho mau!
Ngộ Thiền nói:
- Xin cảm ơn ngài.
Thẩm Diệu Lượng lập tức vận chẩn cước phong chạy đi. Ngộ Thiền vác Thiệu Hoa Phong định chạy đi, nhưng nghĩ lại: "Phải đốt Thánh giáo đường cho cháy tan rồi hãy đi". Nghĩ rồi Ngộ Thiền phóng hỏa đốt Thánh giáo đường, lửa cháy bốc lên mù trời, rồi mới vác Thiệu Hoa Phong, tay rờ đầu chạy trốn.
Về đến phủ Thường Châu, sai nhân nhìn thấy, chạy lại đỡ Thiệu Hoa Phong xuống. Tế Điên hỏi:
- Làm sao con trở về được?
Ngộ Thiền nói:
- Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá! Nhờ Thẩm Diệu Lượng niệm chú quy hồn cứu con, nếu không chắc là bị họ đốt chết rồi. Bọn thiên ma ngoại đạo đó thiệt là đáng giận, con quyết không để bọn chúng yên đâu!
Tế Điên tằng hắng một tiếng, nói:
- Thôi con ơi! Lần này con bật bạ lắm rồi đấy! Ta không cho con đi, con cũng cứ đi bướng! Cái đó là con không phải đi tìm mối họa hay sao? Lần này Bát ma kết thù oán với thầy, thôi con hãy đi đi! Đừng lo nghĩ gì nữa!
Ngộ Thiền nói:
- Con không đi, mà đi đâu kia chứ?
- Con hãy về chùa Tòng Tuyền trên núi Cửu Tòng nhé!
- Con dù bị họ bắt được nhưng con không chết. Con cũng không tha họ, con đã đốt tiêu Thánh giáo đường của họ rồi.
- Con ơi, con thiệt là lớn mật quá chừng. Con đốt tiêu Thánh giáo đường càng gây đại họa thêm cho thầy thôi!
- Sao mà đại họa?
Tế Công mới giảng giải rõ ràng. Càng nói, Ngộ Thiền càng há hốc miệng vì kinh hãi.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 221

Thẩm Diệu Lượng trí cứu Ngộ Thiền
Phủ Thường Châu đem chém yêu đạo

Nghe Ngộ Thiền nói mình đã đốt Thánh giáo đường, Tế Điên với tài vị bốc tiên tri, nói:
- Ngộ Thiền, con đã gây cho thầy một tai kiếp Ma hỏa rồi đó! Âu đó cũng là kiếp số đương nhiên. Ngộ Thiền con, con hãy mau đi đi! Lần này nếu không nghe lời ta thì coi như không phải là đồ đệ của ta nữa!

Ngộ Thiền nghe nói như vậy không còn cách nào hơn, không dám trái lời thầy, đành phải cáo từ trở về chùa Tòng Tuyền ở núi Cửu Tòng. Quan Tri phủ Cố Quốc Chương bấy giờ mới truyền lịnh thăng đường. Ba ban Tráng Khoái Tạo hò hét dương uy Cố Quốc Chương thăng lên tòa xong truyền tả hữu đem Thiệu Hoa Phong ra trước công đường. Tức thì Thiệu Hoa Phong được điệu ra phía trước. Lúc bấy giờ Thiệu Hoa Phong mới thấy buồn bã, ăn năn thì đã muộn. Quan Tri phủ vỗ kỉnh đường hỏi:
- Thiệu Hoa Phong, ông ở địa phương của ta mà chiêu dụ bọn giặc, sai người đi bắt cóc, hãm hại dân lành, chống cự quan nhân, dẫn người cướp lao phá ngục, tất cả những việc đã làm hãy khai thiệt đi, để khỏi thịt da rách nát!

Thiệu Hoa Phong tự nghĩ: "Đến nước này không khai cũng không được, chi bằng khai thiệt để khỏi bị cực hình", bèn nói:
- Đại nhân chẳng cần nổi giận, tôi xin khai hết, chỉ xin đại nhân một đặc ân là cho tôi được mau chết.

Quan Tri phủ gọi Chiêu phòng tiên sinh ghi chép lời khai của Thiệu Hoa Phong và sai đem Thiệu Hoa Phong đóng trăn giam vào ngục rồi bãi hầu, xuống thư phòng bồi tiếp Tế Điên uống rượu. Hôm sau làm văn thư đưa lên Thượng ty, tối lại trát ở trên đưa xuống, sức truyền đem Thiệu Hoa Phong ra xử tử lăng trì. Quan Tri phủ nói:
- Thánh tăng hãy khoan đi vội, ngày mai đem chém Thiệu Hoa Phong ở ngoài cửa Tây, cầu xin Thánh tăng hộ quyết cho, e rằng dư đảng của tặc nhân đến cướp pháp trường.
- Cũng được! Tế Điên đáp.

Ngày kế, quan Tri phủ điều động 200 quân giữ thành, các hộ giáp sai sự, rồi thỉnh Tế Điên cùng áp giải Thiệu Hoa Phong thẳng ra pháp trường ở ngoài cửa Tây. Nơi đó dựng sẵn một cái rạp giám trảm, bên trong đặt một bàn công án. Quan tri phủ và tế Điên cùng vào ngồi trong rạp, nhìn thấy người hiếu kỳ xô đẩy nhau chen chân không lọt. Vừa chém Thiệu Hoa Phong xong thì từ phía chánh Nam có hai người đi lại. Tế Điên dòm thấy nói:
- Chà không xong rồi! Kẻ thù của ta đã tới đó!

Quan Tri phủ nghe nói cả kinh tưởng rằng có người đến cướp pháp trường, ngước mắt nhìn lên thấy có hai người đến. Người đi trước đầu đội khăn bốn góc bằng đoạn màu lục lăng, mình mặc áo choàng tiêu diêu bằng đoạn cùng màu trên thêu hoa cùng khắp, dưới chân vớ trắng vân hài, mặt như cổ nguyệt ba thu, tóc như tuyết ba đông, tóc mai như sương tháng chín, bộ râu dưới cằm bạc phếu. Người đi sau mặc áo dài màu lam, râu tóc giống người đi trước. Họ chẳng phải ai khác, người đi đầu chính là Thiên hà điểu tẩu Dương Minh Viễn, người đi sau là Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong. Hôm Tiểu Ngộ Thiền phóng hỏa đốt Thánh giáo đường rồi chạy đi, Thẩm Diệu Lượng cũng chạy tuốt luốt. Bát ma xuống núi tìm chẳng thấy Tử hà chân nhân, Linh Không trưởng lão đâu cả. Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu rủ tay áo xủ một quẻ, nói:
- Không xong rồi, anh em ta phải trở về núi mau!

Mọi người về đến trên núi thì lửa đã ngất trời. Linh Tiêu vội dùng bửu kiếm chỉ lên hư không một cái, lập tức một trận mưa to đổ xuống dập tắt ngọn lửa ngay Linh Tiêu nói:
- Hay cho Tế Điên tăng! Còn dám sai ác đồ đến đốt cháy Thánh giáo đườngcủa ta nữa chớ! Ta quyết phải báo cừu rửa hận mới được!

Liền đó kêu lục đinh lục giáp chiếu theo mô hình cũ sửa lại y như trước. Linh Tiêu muốn hạ sơn tìm Tế Điên Hòa thượng thì Thiên hà điểu tẩu Dương Minh Viễn, Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong nói:
- Chưởng giáo đại ca! Không cần anh phải đích thân ra đi như thế, co chuyện gì thì để bọn đệ tử nó

http://tieulun.hopto.org

phục dịch chọ Giết gà cần gì phải dùng dao mổ trâu. Để hai tôi đi thay cho.
- Hai vị muốn đi cũng được! Linh Tiêu nói.
Thiên hà điểu tẩu, Quế lâm tiều phu mới từ Vạn Hoa sơn cỡi mây xuống núi, vừa đến phủ Thường Châu, gặp lúc Tế Điên thấy họ đến, lật đật bước tới nói:
- Hai vị mới tới hả?
Dương Minh Viễn dòm thấy, nói:
- Hay cho Tế Điên, ta tìm ông đây!
- Hai vị có chuyện gì thế? Để giết Thiệu Hoa Phong rồi, chúng ta về nha phủ Thường Châu nói chuyện nhé!
- Cũng được! Dương Minh Viễn đáp.
Giết Thiệu Hoa Phong xong, Tế Điên và hai người họ cùng quan Tri phủ trở về nha môn phủ Thường Châu. Tế Điên bảo quan Tri phủ sai thủ hạ dọn một tiệc rượu ở hoa sảnh. Tế Điên cùng Dương Minh Viễn, Vương Cửu Phong ngồi bàn tiệc. Rượu qua ba tuần, Tế Điên hỏi:
- Hai vị đến tìm tôi định làm gì đây?
Vương Cửu Phong nói:
- Chỉ vì đồ đệ ta bị Ông đốt chết, ông lại sai đồ đệ Ông đến đốt Thánh giáo đường của tạ Ta nay đến tìm ông để báo cừu. Chúng ta cũng không cần nói ở đây, ông phải theo hai ta lên núi Vạn Hoa, có chuyện gì sẽ nói sau. Nếu ông không chịu đi với bọn ta thì đừng trách bọn ta phải bắt ông đem đi.
- Trước hết hai vị đừng nóng vội. Hòa thượng ta hôm nay cũng không thể theo hai ông lên núi Vạn Hoa được. Hiện giờ ta còn chút việc, để ta làm xong việc ấy đã. Chúng ta sẽ hẹn gặp nhau vào ngày rằm tháng này tại chùa Kim Sơn nhé!
- Được đấy! Ta nghĩ ông cũng chạy không khỏi tạ Đã như thế thì ngày rằm tháng này gặp nhau ở chùa Kim Sơn. Hai ta cáo từ đây!
Tế Điên đưa họ ra khỏi nha môn, hai người cưỡi mây trở về. Tế Điên trở vào nha môn, Tri phủ Cố Quốc Chương hỏi:
- Thánh tăng ước hẹn ngày rằm gặp họ Ở chùa Kim Sơn để chi vậy?
Tế Điên tằng hắng một tiếng rồi nói:
- Lão gia chẳng cần phải hỏi, điều đó lão gia không biết đâu! Đó là phước không phải họa, nếu là họa tránh cũng không khỏi. Hòa thượng ta còn phải trở về chùa Linh Ẩn gặp Lão phương trượng để thỉnh an. Chúng ta sẽ gặp lại nhé!
- Thánh tăng muốn đi, tôi xin cảm tạ Ngài. Tôi có chút lộ phí cho Ngài đi đường.
- Ta chẳng cần lộ phí.
Nói rồi Tế Điên lập tức cáo từ. Quan Tri phủ đưa ra cửa nha môn rồi vòng tay từ biệt. Tế Điên vừa đi, thì ngoài cửa có Dạ hành quỷ Tiểu côn lôn Quách thuận đến phủ Thường Châu kiếm Tế Điên.
Quách Thuận từ Thượng Thanh cung núi Thiên Thai hạ sơn đi chiêm bái Kim Sơn, Chung Sơn, Tiêu Sơn, ngang qua phủ Thường Châu tìm các nhà buôn bán hóa trai. Nghe đâu tại đó bàn tán xôn xao về việc đem Thiệu Hoa Phong ra chém ở ngoài cửa thành Tây, có Tế Điên giám trảm. Nếu không có Tế Điên ở chùa Linh Ẩn thì ai bắt Thiệu Hoa Phong cho được? Tiểu côn lôn nghe nói Tế Công đang ở phủ Thường Châu, bèn nghĩ: “Sao mình không đi tìm thăm Tế Công?”. Nghĩ xong, Quách Thuận đi thẳng đến cổng phủ Thường Châu, cất tiếng niệm “Vô lượng Phật”, rồi nói:
- Xin phiền các vị Ban đầu vào bên trong bẩm giùm một tiếng, nói sơn nhân họ Quách tên Thuận, là người ở Thượng Thanh cung núi Thiên Thai đến xin bái phỏng Tế Công.
Các đương sai nghe xong, nói:
- Đạo gia ơi. Ông đến chậm rồi! Hôm nay Tế Công vừa mới về chùa Linh Ẩn.
- Thế thì tôi xin cáo từ.
Từ giã nơi đó, Quách Thuận đi đến chùa Kim Sơn ở phủ Trấn Giang. Hôm đó đến chùa Kim Sơn nhìn xuống dưới núi trước chùa buôn bán tấp nập. Dưới sông thuyền chài qua lại không ít, bọn người lên núi dâng hương, trai gái chen nhau mà đi. Tiểu côn lôn vừa đến ngoài cổng chùa, nghe bên trong chùa tiếng người náo động ồn ào cả lên. Quách Thuận nghe thấy càng ngạc nhiên hơn. Tại sao có sự việc như thế? Chùa Kim Sơn vốn là Một ngôi đại tòng lâm, trong chùa có 300 trạm đường tăng, Lão phương trượng là Nguyên Triệt trưởng lão, là sư huynh đệ với Nguyên Không trưởng lão ở chùa Linh Ẩn. Chùa này lộc cúng kính rất thạnh, thường có các phu nhân, tiểu thư của

http://tieulun.hopto.org

quý quan, trưởng giả đến dâng hương. Một hôm có một vị hòa thượng mình cao một trượng, tam đình nở rộng, mặt như dao sắt đen sì, mày to mắt lộ, bộ tướng hung ác vô cùng. Không biết ông ta từ đâu đến đi sồng sộc vào chùa. Vị tăng giữ cửa lật đật cản lại, nói:
- Hòa thượng, ông ở đâu vậy?
Hòa thượng mặt đen nói:
- Đồ nghiệt chướng, mi dám ngăn cản ta à? Cũng bởi tăng nhân trong chùa các ngươi chẳng giữ thanh quy, vô cớ sanh tâm hám lợi, sái gia đặc biệt đến quản giáo tụi bây. Ta là Vạn Niên Vĩnh Thọ đây! Tụi bây bất kỳ là ai ta cũng đánh.
Nói rồi lấy tay chỉ một cái, nói:
- Đánh nó cho ta.
Ông tăng giữ cửa sợ quá quay mình bỏ chạy nhưng không nhúc nhích được, hai người tự động tát vào má mình 10 cái rồi mới chạy đi được. Vị hòa thượng mặt đen ấy bước vào đại điện lấy tay chỉ một cái, cửa đại điện tức thì mở ra, ông ta bước vào trèo lên bàn thờ trước bàn thờ Phật ngồi chễm chệ. Vị tăng giữ cửa chạy vào thưa với thầy Giám tự rằng:
- Hiện bên ngoài có một vị hòa thượng mặt mũi đen sì đi vào chánh điện, chúng tôi cản lại, ông ta tự xưng là Vạn Niên Vĩnh Thọ, bảo tăng chúng trong chùa chúng ta không giữ đúng phép nên phải đánh. Ông ta lấy tay chỉ một cái, chúng tôi không đừng được tự động đánh mình 10 bạt tai, rồi ông ta vào ngồi trên bàn cúng ở chánh điện.
Giám tự tăng nghe nói bước ra bên ngoài xem, quả nhiên thấy trên bàn cúng đang ngồi chễm chệ một ông hòa thượng mặt đen sì sì, đôi mắt vàng thau lấp lánh. Giám tự tăng nói:
- Hay cho vị tăng nhân lớn mật này, dám vô cớ đến đất lành của Phật môn mà quấy nhiễu chớ! Ông ta là ai vậy?
Vị hòa thượng mặt đen đáp:
- Ta là Vạn Niên Vĩnh Thọ đây. Cũng bởi tại tụi bây sanh tâm hám lợi, hãm hại đàn con cháu của ta, ta đến đây để báo thù! Mi là tên ác tăng đáng đánh đòn đây!
Nói xong, lấy tay chỉ một cái, hô to:
- Đánh nó.
Giám tự tăng không đừng được tự động vả vào mặt mình bôm bốp, sợ quá quay lưng bỏ chạy vào bẩm với Nguyên Triệt trưởng lão phương trượng. Nguyên Triệt trưởng lão nghe nói, đáp:
- A Di Đà Phật! Thiện tai, thiện tai! Tên nghiệt súc này lớn mật dữ a! Để ta xem thử.
Lão phương trượng ra phía trước xem rồi nói:
- Vị tăng nhân này, tại sao vô cớ đến nơi đất lành cửa Phật mà quấy nhiễu thế?
Vị hòa thượng mặt đen nói:
- Ông là hòa thượng mà sanh tâm hám lợi, chẳng giữ thanh quy, chẳng an bổn phận, quấy hại sanh linh, ta cốt đến để đuổi ông ra khỏi chùa đây!
Nói rồi lấy tay chỉ một cái, hô "đánh", Lão phương trượng không tự chủ được, tự động đánh mình 20 bạt tai. Lão phương trượng mặt mũi bị đánh đỏ rần, quay về phía sau, cũng không biết hòa thượng mặt đen là ai và tại sao lại có một đoạn tình tiết như thế? Ngày nào Lão phương trượng cũng bị đánh ba lượt như vậy. Hôm nay đã đến ngày thứ bảy, Lão phương trượng lại bị đánh nữa! Tiểu côn lôn nhìn thấy vậy, nói:
- Vô lượng Phật! Vị tăng nhân phía trên kia sao lại thi triển pháp thuật đánh Lão hòa thượng như thế? Ông cũng là hòa thượng mà! Kia đây phải:

Tăng giúp Tăng, Phật pháp hưng
Đạo trọng đạo, huyền thêm huyền
Hoa hồng ngó trắng lá sen xanh
Tam giáo quy nguyên chỉ một nhà.

Ông đánh ông ta, ông cũng không phải tốt. Thôi nghe lời ta, nể mặt sơn nhân này mà tha cho ông ấy đi, không cần phải đối địch nhau nữa.
Hòa thượng mặt đen nói:
- Ông là lão đạo ở đâu, dám đến xía vào chuyện của người! Ông nhiều chuyện quá, ta xử ông như

http://tieulun.hopto.org

họ đấy!
Quách Thuận nghe nói, máu giận sôi lên, muốn trở mặt với hòa thượng kia ngay.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 222

Chùa Kim Sơn, Vĩnh Thọ thi diệu pháp
Tiểu côn lôn tức giận tìm Tế Công

Tiểu côn lôn Quách Thuận nghe hòa thượng mặt đen nói những lời không thông tình lý như vậy có ý muốn trở mặt, nhưng lại nghĩ: "Thị phi chỉ tại lắm lời, phiền não đều do khoe giỏi! Ta cần gì phải gây thù chuốc oán với ông tả". Nghĩ rồi bèn nói:

Hòa thượng! Ông không cần phải giận ta làm chi, ta chỉ khuyên can để ông được tốt hơn thôi. Hơn nữa, Lão phương trượng của chùa này là hạng phàm phu tục tử, ông cần gì phải hiếp đáp ông tả Nếu ông muốn tìm hòa thượng hãy tìm cho ra hòa thượng, chỉ sợ Ông không dám thôi!

- Hòa thượng nào mà ta chẳng dám tìm? Ông cứ nói đi!

Quách Thuận nghĩ thầm: "Hiện giờ Tế Công chắc trở về chùa rồi, ta bảo hắn đi tìm Tế Công để Ngài trị hắn một mẻ. Phen này cho hắn húc đầu vào đinh cho hắn hết ngạo mạn hoành hành". Nghĩ rồi bèn nói:

- Hòa thượng, ông có dám đến chùa Linh Ẩn tìm Tế Điên không?

Hòa thượng mặt đen cười ha hả, nói:

- Ông bảo ta đi tìm Tế Điên hả? Cái đó dễ thôi.

Nói xong bèn kêu lên:

- Bây đâu?

Tức thì từ bên ngoài đi vào một hòa thượng mặt đen nữa, cũng chẳng biết ở đâu đến mà mau như vậy. Vị hỏa thượng ấy bước vào nói lớn:

- Ta là Thiên Tải Trường Tu đây.

Nói xong đến trước đại điện, hỏi:

- Sư phó sai tôi có việc chi?

Vạn Niên Vĩnh Thọ nói:

- Đồ đệ, ta phái ngươi đi qua chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ bắt Tế Điên về cho ta.

Thiên Tải Trường Tu hòa thượng ứng tiếng đáp lại:

- Xin tuân pháp chỉ!

Nói xong lấy tay sờ vào đầu biến mất. Một lát sau đến cửa chùa Linh Ẩn, đi sồng sộc vào. Hai vị tăng giữ cửa hỏi:

- Ông tìm ai?

- Ta là Thiên Tải Trường Tu đây.

Hai vị tăng giữ cửa định ngăn lại, hòa thượng mặt đen lấy tay chỉ một cái, la:

- Đánh.

Tức thì vị tăng giữ cửa không tự chủ được, lất tay vả vào miệng, rồi chạy vào trong. Thiên Tải Trường Tu hòa thượng vào đến Đại Hùng bảo điện leo lên bàn cúng ngồi xuống. Vị tăng giữ cửa sợ quá chạy vào trong bẩm với Quảng Lượng nghe nói mật teo lại, không dám đi ra, vội chạy vào trong bẩm lại với Hòa thượng Nguyên Không trưởng lão. Quảng Lượng đến trước quỳ xuống hành lễ, nói:

- Bẩm Lão phương trượng, bên ngoài có một ông hòa thượng mặt đen tự xưng là Thiên Tải Trường Tu đánh ông tăng giữ cửa rồi vào ngồi trên bàn cúng ở chánh điện.

Lão phương trượng là vị Tỳ kheo tu chín đời, nói:

- Hay cho loài nghiệt súc lớn mật! Vô cớ mà đến quấy rối đất lành cửa Phật! Ông hãy kêu đồ đệ của Đạo Tế là Ngộ Chơn bắt nó.

Quảng Lượng lập tức đi tìm Tôn Đạo Toàn nói lại việc ấy. Tôn Đạo Toàn nói:

- Để tôi đi.

Rồi đến ngay Đại Hùng bảo điện xem thử, quả nhiên thấy có một hòa thượng mặt đen đang ngồi trên bàn cúng, trên đầu có cột khí đen. Tôn Đạo Toàn thấy rồi lật đật bước tới đưa kiếm nhắm ngay cổ hòa thượng chém tới một nhát. Hòa thượng mắt vẫn nhắm, không để ý đến nhát kiếm ấy. Hòa thượng vươn cổ ra chỉ thấy có một làn khói trắng trên đó mà thôi. Tôn Đạo Toàn nói:

- Hay cho đồ nghiệt súc, vô cớ đến quấy rối nơi đất lành cửa Phật, chưa chịu lui đi à?

- Hòa thượng mặt đen nhắm ngay Tôn Đạo Toàn phun ra một luồng khí đen, Tôn Đạo Toàn lật đật

http://tieulun.hopto.org

niệm chú hộ thân quay đầu chạy ra ngoài, nói:
- Lợi hại thiệt!
Câu nói chưa xong thì nghe ngoài sơn môn có tiếng "Vô lượng Phật". Tôn Đạo Toàn nhìn ra thì người mới đến chính là Thần đồng tử Chữ Đạo Duyên, Chữ Đạo Duyên hét lớn:
- Hay cho đồ nghiệt súc cả gan! Để sơn nhân đến bắt mi đây!
Nói rồi thò tay vào túi lấy ra Bát vân quang trang tiên đại nhắm ngay yêu tăng thảy tới, tay bắt ấn quyết, miệng niệm chú lâm râm, tức thì hòa thượng mặt đen bị thâu vào trong đây.
Chữ Đạo Duyên nói:
- Để trút đãy ra xem nó là giống gì cho biết!
Nói rồi dốc ngược túi trút ra. Mọi người nhìn thấy, vật hiện nguyên hình là con đà long lớn. Chữ Đạo Duyên nhìn thấy, nói:
- Mi thiệt là đến quấy rối làm khổ các hòa thượng thôi! Thực ra sư phó của nó cũng là một đại sư, tại sao lại đến chùa Kim Sơn quấy rối như vậy?
Trong đó cũng có một đoạn nguyên dọ Nguyên trước kia dưới núi trước chùa Kim Sơn không có con đường buôn bán ấy. Phương trượng chùa Kim Sơn nghĩ rằng chùa có 300 lạp đường tăng, rảnh rang không việc, hàng ngày cơm nước chi dùng tốn kém quá lớn, Lão phương trượng bỏ tiền của ra sửa lợp phòng nhà, cho người thuê buôn bán để cho khách dâng hương thêm vui vẻ. Lại đóng 40 chiếc thuyền chài cho người thuê đánh cá, mỗi ngày thu vào một lượng bạc, dưới núi buôn bán cá, trong chùa thâu thuế mỗi tháng cũng được thêm một số. Vạn Niên Vĩnh Thọ vâng lịnh Long Vương giữ cửa sông này. Mấy thuyền đánh cá đó suốt ngày làm thương tổn đến đàn con cháu không ít. Vì thế nó nổi giận mới đến chùa Kim Sơn đối chọi lại với Hòa thượng như thế. Nào ngờ bị Quách Thuận nói khích, hắn sai đồ đệ đến chùa Linh Ẩn quậy phá, dè đâu lại bị Chữ Đạo Duyên dùng Trang tiên đại thâu vào, phải hiện nguyên hình. Chữ Đạo Duyên không nỡ giết nó, mới nói:
- Nghiệt súc, mi vô cớ đến đây quậy phá, đáng lẽ ta kết thúc tánh mạng mi đấy. Sơn nhân ta lấy đức hiếu sinh tha cho mi đó. Thôi hãy mau đi đi.
Đà long từ từ bò ra cửa chùa rồi hóa gió đi mất. Đà long vừa đi xong thì Tế Điên bước thấp bước cao trở về. Sau khi ra khỏi nha môn phủ Thường Châu, Tế Điên thuận theo đường lớn đói ăn khát uống, ngày đi đêm nghỉ. Một hôm đến Kim gia trang, Tế Điên bỗng ngước đầu nhìn lên thấy cột khói yêu bốc thẳng lên trời. Tế Điên án linh quang, miệng niệm:
- Nam mô A Di Đà Phật! Thiện tai, thiện tai! Ngươi bảo đừng xen vào, Hòa thượng ta có lý nào lại không xen vào?
La Hán gia vốn là người tâm Phật, đã biết đến thì phải xen vào.
Tế Điên có tài tiên tri biết rằng ở đây có Kim Hiếu Thiện là một tài chủ lớn rất ưa làm việc thiện. Vô cớ mà đứa con bị mất tích, lão viên ngoại dán cáo trạng các nơi, nếu có ai đưa tin về con mình thì sẽ trọng thưởng. Hôm nay La Hán gia đi đến đây định hóa giải cho nhà hành thiện khiến họ được gặp hung thành may mắn. Tế Điên Hòa thượng đến gõ cửa nhà Kim Hiếu Thiên, gặp quản gia đi ra, Tế Điên nói:
- Xin chào, xin chào!
Quản gia hỏi:
- Hòa thượng, ông đến đây có việc gì?
- Xin phiền quản gia vào trong nói lại với Hòa thượng ta là Tế Điên tăng ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ đến đây bái phỏng.
Quản gia đằng hắng một tiếng, nói:
- Hòa thượng, ông nên đi chỗ khác đi. Nếu ông đến vào nửa tháng trước chắc được viên ngoại nhà tôi cũng thí cho ông nhiều, vì viên ngoại nhà tôi hay trai tăng thí đạo lắm, nên người ta mới gọi là Kim Hiếu Thiện ấy mà! Ông chắc là nghe tiếng viên ngoại tôi mà đến phải không? Hôm nay ông đến thật xui xẻo quá! Viên ngoại tôi đang gặp việc buồn đến nỗi cơm cháo đều bỏ cả. Ông có nghĩ rằng ông đến đây có khác nào đâm đầu vào tường đinh không?
- Có chuyện gì mà viên ngoại buồn dữ vậy?
- Nếu Hòa thượng có ý hỏi, tôi xin nói cho ông nghe: Việc này thiệt là mới lạ hết sức! Dưới gối viên ngoại chúng tôi chỉ có một vị công tử năm nay đã 18 tuổi, cậu nguyên lại là một văn sinh tú tài, đang đọc sách ở hoa viên phía Tây trong trang viện chúng tôi. Bỗng nhiên vô duyên vô cớ công tử

http://tieulun.hopto.org

chúng tôi bỏ đi đâu mất. Viên ngoại chúng tôi dán bố cáo khắp nơi, kiếm tìm khắp chốn mà vẫn bặt vô âm tín. Viên ngoại chúng tôi buồn hết chỗ nói. Nhà hiền lành như thế mà lẽ nào gặp phải việc ngược ngạo thế này sao? Tôi nghĩ là viên ngoại chúng tôi chắc không còn lòng dạ nào nghĩ đến việc khác.
Tế Điên nói:
- Không hề chi! Ta vì việc đó mà đến đây. Chú cứ vào thưa với viên ngoại là Hòa thượng ta biết công tử nhà ta đang ở đâu và bảo đảm sẽ tìm được công tử đem về.
- Lời nói đó có thiệt không?
- Thiệt mà!
Quản gia nửa tin nửa ngờ nhưng cũng lật đật chạy vào trong báo:
- Bẩm viên ngoại, bên ngoài có một ông Hòa thượng kiếc, tự xưng là Tế Điên ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ có ý muốn đến thăm lão viên ngoại. Ông ta nói là biết rõ công tử nhà ta hiện giờ ở đâu.
Lão viên ngoại đang lúc vô kế khả thi, chợt nghe tin đó, khác nào cầu mà chẳng được, lật đật bước ra phía ngoài. Ra đến bên ngoài nhìn thấy trước mặt mình một ông Hòa thượng rách rưới quá cỡ, nghèo khổ dơ dáy hết mức, mới nói:
- Thưa Hòa thượng, xin mời vào bên trong.
Tế Điên nhìn thấy lão viên ngoại mặt mũi hiền từ, đầu đội khăn tiêu diêu viên ngoại, mình mặc áo choàng viên ngoại màu lam, vớ trắng vân hài, mặt như cổ nguyệt ba thu, một bộ râu bạc trắng, càng tôn vẻ tinh thần gấp bội, đến ngồi ở sảnh đường phía Nam nhìn thấy trong phòng bài trí rất đẹp, quý giá khác thường, tất cả đều thuộc loại hoa lê tử đàn nam mộc, chạm trổ rất tinh vi, các tự họa của danh nhân, liễn đối hùng mạnh, bút vẽ bay bướm. Kim Hiếu Thiện nói:
- Xin mời Hòa thượng ngồi, tôi chưa được lãnh giáo quý bảo sát của Hòa thượng? Và Hòa thượng xưng hô thượng gì hạ gì?
- Ta ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ, trên chữ Đạo, dưới chữ Tế, người ta gọi đùa là Tế Điên tăng chính là ta.
Kim Hiếu Thiện nghe nói, biết Tế Công danh tiếng vang dội, lật đật đứng dậy thi lễ, nói:
- Té ra Ngài là Tế Công Phật sống trưởng lão đây mà! Thiệt là đúng lúc, cầu xin Thánh tăng mở lòng từ bi cứu con với! Con dưới gối chỉ có một thằng chó con, năm nay đã 18 tuổi, hãy chưa có đôi lứa, được trúng tuyển làm văn sinh, thường ngày chỉ biết đọc sách chớ không làm việc gì khác. Ở phía Bắc nhà này có một trang viện, nơi đó có mấy đứa thơ đồng hầu hạ. Bỗng một hôm thằng bé đi đâu mất, con phái người đi kiếm các nơi mà không gặp. Ngày thường nó đâu có trăng hoa bậy bạ, hiện tại cũng không. Con dán bố cáo khắp nơi mà cho đến bây giờ vẫn bặt vô âm tín. cầu xin Thánh tăng mở lòng từ bi xủ cho một quẻ xem tình tiết nó ra thế nào?
- Ông đừng nóng vội, ta bảo đảm từ canh ba đến canh năm đêm nay ta sẽ đưa con ông về nhà để cha con đoàn tụ. Trước hết ông hãy dọn tiệc rượu để chúng ta cùng chén cái đã!
Kim Hiếu Thiện nghe nói, lòng rất vui mừng, lật đật sai dọn tiệc rượu. Gia nhân lau bàn ghế dọn rượu lên. Lão viên ngoại bồi tiếp Hòa thượng ăn uống. Tế Điên đang ăn uống bỗng nhiên rùng mình, bèn nói:
- Cái đồ chết tiệt, lát nữa đây ta sẽ tìm tới mi mà!
Kim Hiếu Thiện hỏi:
- Thánh tăng đi tìm ở đâu?
- Ông không cần hỏi. Ta chắc chắn sẽ đưa thằng bé về mà!
Ăn uống xong,Tế Điên mới cáo từ.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 223

Kim công tử tâm mê yêu phụ đẹp
Tế trưởng lão từ bi cứu người hiền

Tế Điên từ nhà Kim Hiếu Thiện bước ra đi thẳng về hướng Bắc, xa khoảng 5 – 6 dặm, đến cửa của một tòa thạch động. Tế Điên kêu:
- Mở cửa, mở cửa!
Liên tiếp hai tiếng bên trong vẫn không có người đáp. Tòa thạch động này nguyên có một con tinh linh đang ở. Kim công tử đang dụng công học tập trong trang viên, cậu ta vốn là con mọt sách, chỉ biết đọc sách chớ chẳng thích điều chi cả. Mỗi ngày đọc sách xong lại ở trong hoa viên ngắm hoa, đi tản bộ cho hoạt động. Một hôm công tử đang đi tản bộ trong hoa viên, thấy sao sáng đầy trời, mặt trăng vằng vặc trên không, tự mình ra khỏi trang viện đi chơi loanh quanh, nhưng không dám đi xa Hôm đó bỗng nhiên tâm mê đi, đi thẳng về hướng Bắc xa hơn một dặm rồi dừng bước lại. Còn đang ngạc nhiên, cậu ta bỗng thấy từ đằng trước đi lại một người vú em khỏng 40 tuổi, đến gần hỏi:
- Kim công tử, gia chủ bảo tôi đến mời cậu.
Kim công tử nhìn lại, người vú em này mình không quen, nên vội vàng hỏi:
- Chủ nhân của bà là ai?
- Cậu đi với tôi, gặp mặt sẽ biết. Không phải người ngoài mà là bạn cũ. Họ đến đủ cả và đang đợi cậu đấy!
Kim công tử cố nhớ nhưng cũng không biết là ai, bèn cùng đi theo vú em. Đi tới trước không xa thì thấy có một tòa cửa lớn cao rộng, trong cửa có mây tên gia nhân, họ hỏi người vú em:
- Kim công tử đến đó phải không?
- Phải! Người vú em đáp.
Nói xong đưa Kim công tử vào bên trong. Kim công tử nhìn thấy nhà này thật là chỉnh tề ra vẻ nhà đại phú hộ, nên lòng rất bồn chồn. Người vú em đưa Kim công tử lên thượng phòng, vén rèm lên. Trong phòng này sát tường phía Bắc kê một chiếc bàn, trên đó bày những đồ chơi rất đẹp. Kế đó, một bàn bát tiên với ghế dựa hai bên. Trên ghế dựa một người nữ thiên kiều bá mị dáng điệu thập thành đang ngồi. Người này trên đầu tóc mây búi gọn hình rồng, nơi trái tai đong đưa bông lá trúc, môi thắm màu anh đào, mắt hạnh ẩn tình lai láng, má lúm đồng tiền trên gương mặt trái lệ Thật là Dao Trì tiên tử kém thua, Hằng Nga nguyệt điện nào tày? Trên thân mặc áo sa ngâm hồng chạy kim tuyến cùng khắp, trên đó thêu ba giỏ hoa, áo trong lam màu lồ lộ, phủ hờ trên chiếc quần bằng đoạn xanh trên thêu mấy đóa hoa vàng. Khăn choàng bằng sa màu xanh nhạt cũng thêu lấm tấm những hoa. Chân mang hài hoa sen nhỏ hơn hai tấc màu hồng lấp lánh bầy ong kim tuyến. Xà cạp quấn chân mày xanh càng lộ màu chân trắng hồng. Thiệt là từ đầu đến chân không chỗ nào chê được. Hai bên một hàng bốn đứa a hoàn. Kim công tử nhìn thấy rất ngạc nhiên. Người vú em nói:
- Đây là chủ nhân của tôi đó.
Người nữ ấy nói:
- Xin mời Kim công tử ngồi. Nô gia là con gái của Ngọc Hoàng thượng đế, tôi là Cửu Thiên tiên nữ, vâng lệnh Ngọc Hoàng thượng đế, có một đoạn nhân duyên cùng chàng nên mới mời chàng tới đây.
Kim công tử vốn là con mọt sách, nghe nói như thế, mơ mơ hồ hồ như ngây như dại, nói:
- Cô nương, nếu nàng có duyên kim ngọc với ta, để ta về thưa lại với cha ta đã.
- Công tử khỏi phải về thưa lại với cha làm gì, cứ ở lại với thiếp được rồi.
Nói rồi kêu vú em bày tiệc rượu ra, hai người cùng uống ăn vui vẻ. Rượu đến say khướt, hai người đều có tình luyến mộ nhau. Kim công tử vốn là một thư sinh, chưa hề biết qua việc trai gái, thấy cô nương mười phần sinh đẹp, người chớ đâu phải là gỗ đá mà có thể vô tình nên không dằn được lòng xuân. Còn phần cô gái mắt đẹp liếc ngang, thu ba lay động, thấy Kim công tử quả nhiên mặt như dồi phấn, má tợ hoa đào, mắt như trăng sáng, môi giống tô son, mũi thẳng nhô cao, răng ngọc mặt tươi, đúng là anh hùng tú lệ, khiến người bắt yêu. Cô nương đưa tay níu lấy công tử, hai người liếc mắt đưa tình, kia đây tay dắt má tựa tiến vào phòng trong. Vú em, a hoàn đã trải sẵn giường nệm, hai người lên giường, mở áo nới dải, cùng vào màn the thành chuyện trăm năm. Từ đó hai vợ chồng ngàn ân muôn ái. Kim công tử như ngây như dại, vui quá quên trở về. Suốt ngày hai vợ chồng ăn

http://tieulun.hopto.org

cùng mâm, ngủ cùng giường, nửa khắc không rời. Qua mấy ngày, Kim công tử bỗng nhớ nhà, tự nghĩ thầm: "Độ chừng chỗ này cách nhà ta không xạ Sao mình không về thăm cha mẹ rồi trở lại?". Nghĩ rồi, từ trong nhà đi ra, định trở về nhà, nhưng xem lại các cửa đều đóng chặt không thể ra được. Kim công tử mới hỏi thủ hạ tùng nhân:
- Tại sao ta không ra được? Ta định về thăm nhà một lát rồi trở lại mà!
Tùng nhân đáp:
- Nếu công tử muốn về nhà, hãy báo cho chủ nhân biết để đưa về. Công tử một mình vế không được đâu!
Hôm đó Kim công tử nói với chủ nhân:
- Nàng ơi, nàng cho ta về thăm nhà có được không?
- Được chớ, qua hai ngày nữa em sẽ đưa chàng về, chàng đừng có về gấp.
Kim công tử bị nàng ta làm mê hoặc, cũng không thể trở về nhà được. Hôm nay ở bên ngoài cửa động Tế Điên đến gọi: "Mở cửa ra, mở cửa ra" hai tiếng mà không có ai trả lời, bèn lấy tay chỉ một cái, cửa đá mở ra Tế Điên đi thẳng vào bên trong, nói:
- Xin lỗi, xin lỗi. Kim công tử có ở đây không? Cha cậu nhờ ta đi tìm cậu về.
Lúc đó Kim công tử đang ngồi uống rượu cùng cô gái, bỗng nghe bên ngoài có người nói, tiếng tăm lạ hoắc. Hai vợ chồng cùng bước ra xem thì gặp một Hòa thượng kiếc. Cô gái hỏi:
- Hay cho tăng nhân này! Ông tới đây làm gì
Tế Điên nói:
- Hay cho nghiệt súc! Mi vô cớ hưng yêu tác quái, mê hoặc công tử nhà người, trộm lấy chơn dương, chẳng biết tham tu chánh vụ, chia rẽ cha con nhà người. Mi hãy đem Kim công tử giao cho ta đưa về. Hòa thượng ta nương đức hiếu sinh tha cho mi khỏi chết. Bằng không nghe, Hòa thượng ta nhất định kết thúc tánh mạng của mi ngay.
Cô gái nghe vậy tức giận tràn hông, nói:
- Hay cho tên Hòa thượng kiếc! Ngươi dám đến đây phá bĩnh lương duyên kim ngọc của ta hử?
Nói rồi há miệng phun ra một luồng khí đen nhắm ngay Hòa thượng xông tới. Nó định dùng nội đơn hơn 3.000 năm phun ngã Hòa thượng. Ngờ đâu Tế Điên lấy tay chỉ một cái, luồng khói đen ấy tan mất. Cô gái thấy vậy, tức giận nói:
- Hay cho tên Hòa thượng kiếc, dám phá pháp khí của tiên cô chớ? Để ta dùng pháp bửu giết mi.
Nói rồi rút trong túi ra một bửu kiếm nhỏ dài không quá một tấc, muốn lớn muốn nhỏ đều được, quăng lên muốn chém Hòa thượng. Tế Điên lất tay chỉ một cái, bửu kiếm hóa thành đạo hoàng quang rơi xuống đất. Cô gái thấy vậy gấp quá, vội chạy vào nhà lấy ra một thanh bửu kiếm nhắm ngay đầu Hòa thượng chém tới, định liều sống chết với Hòa thượng. Tếế Điên nói:
- Hay cho nghiệt súc! Đại khái mi chưa biết ta là ai mà!
Nói rồi đưa tay lột mũ xuống nhắm ngay con yêu ném tới. Kim quang tỏa sáng, thu6y khí nghìn trùng chụp xuống con yêu, bắt hiện nguyên hình là con sói chuột vàng lớn. Nó đã có 3.500 năm đạo hạnh, ở trong hoa viên của Kim công tử, thấy công tử thường đi tản bộ trước hao dưới nguyệt bèn có lòng ái mộ. Hôm đó nó làm công tử mê mụ đi rồi dẫn về trong động này. Hôm nay bị Tế Điên bắt lại phải hiện nguyên hình. Tế Điên nói:
- Kim công tử, hãy xem đây này. Đây có phải là lệnh chánh phu nhân không?
Kim công tử bỗng hoát nhiên đại ngộ, ho lên một tiếng! Trước đây ân ái, đến giờ thành không! Ngày xưa phong lưu, ngày nay đâu còn? Phàm người sanh ra ở đời, chí thân không ai bằng cha con, gần gũi không ai bằng vợ chồng. Suy nghĩ kỹ:
Phù dung mặt trắng đều là đãy thịt gói xương,
Sắc đẹp mũ miều chỉ là dao bén giết người
Nghiên sành bút ngọc khó tả hết biển dục trường tình
Rát cổ lời hay khó giải được thâm tư loạn tưởng.
Lúc vui mê không kể gì thân xác, chừng tỉnh ngộ nhớ lại mẹ chạ Kim công tử lúc này mới thực sự tỉnh ngộ.
Sói chuột vàng kêu lên ngâu ngâu, "người có tiếng người, thú có tiếng thú" :
- Cầu xin Thánh tăng trưởng lão tha mạng.
Tế Điên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hòa thượng ta dành một phần đức hiếu sinh tha cho mi mà mi chịu sửa đổi không?
- Lần này tôi bị mất đi 500 năm đạo hạnh, từ đây về sau tôi không dám nữa.
- Mi đã chịu sửa đổi thì hãy tìm nơi núi sâu mà tu luyện đi. Hòa thượng ta tha cho mi!
Tế Điên nói rồi nhấc chiếc mũ lên, con sói chuột vàng hóa gió chạy thục mạng. Nó chạy thẳng lên núi Ngũ Vân tìm Ngũ Vân Lão Tổ, hạ văn thư dựng "Tụ yêu phan", xách động quần yêu lập Ngũ Vân trận để báo cừu ngày hôm nay Tế Điên thả yêu chuột đi rồi, mấy đứa a hoàn cũng là tiểu yêu biến tạ Tế Điên nói:
- Ta cũng không giết tụi bây làm chị Tụi bay đã hóa được làm người thì chũng có đạo hạnh mấy trăm năm, chẳng dễ gì được! Tụi bay từ nay phải lo tham tu chánh vụ, sau này mới có thể thành chánh quả, không nên học theo thói càn rỡ như thế.
Tế Điên giải tán bọn tiểu yêu xong mới dẫn Kim công tử ra khỏi động trở về Kim gia trang. Kim Hiếu Thiện thấy, nói:
- Thánh tăng thiệt là cứu mạng cả gia đình tôi.
Cha con gặp mặt, Kim Hiếu Thiện hỏi:
- Con ơi, con đi đâu vậy?
Kim công tử đem mọi việc thuật lại một lượt, Kim Hiếu Thiện nói:
- Thánh tăng quả là một vị Phật sống! Nếu không có lão nhân gia đến cứu nó, thằng bé chắc bị yêu tinh hại rồi! Vợ chồng tôi một lòng thương tưởng nó chắc sống không nổi. Kể như lão nhân gia đã cứu tánh mạng cho cả gia đình tôi!
Tế Điên nói:
- Có gì đâu, việc nhỏ thôi mà! Kể ra nhà ông có đức hạnh đấy. Ông bảo thằng bé cố công học tập, tương lai ắt sẽ tiến lên làm rạng danh dòng họ.
Kim Hiếu Thiện bảo con:
- Con ơi, con hãy ra nhà sau gặp mẹ con đi!
Kim công tử bấy giờ mới ra sau gặp mẹ. Kim Hiếu Thiện sai dọn tiệc rượu. Gia nhân gật đầu vâng dạ, lập tức cơm rượu dọn lên, Kim viên ngoại bồi tiếp Hòa thượng ăn uống. Ăn uống xong, Tế Điên ngủ lại khách sảnh. Hôm sau thức dậy, lão viên ngoại lại dọn tiệc khoản đãi Hòa thượng. Đang ăn, Tế Điên bỗng rùng mình, bèn án linh quang biết rõ cả. Tế Điên nói:
- Ta phải cáo từ vì có việc gấp!
Lão viên ngoại đưa tiền lộ phí, Tế Điên không nhận, lập tức ra khỏi Kim gia trang, thi triển nghiệm pháp đi nhanh về chùa Linh Ẩn.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 224

Về Linh Ẩn thầy trò gặp mặt
Bốn anh hùng vô cớ bị oan

Tế Điên vừa về đến chùa Linh Ẩn, nơi đó mới vừa thả Thiên Tải Trường Tụ Chữ Đạo Duyên đang cùng sư huynh Tôn Đạo Toàn bày tỏ nỗi niềm xa cách thì Tế Điên bên ngoài bước vào. Hai người vội bước tới hành lễ, nói:
- Sư phó mới về!
- Hai người hãy dậy đi! Tế Điên nói.
Chữ Đạo Duyên nói:
- Phải sư phó về sớm một bước thì gặp con đà long đang quấy phá ở đây, bị tôi dùng Trang tiên đại bắt lại. Tôi không nỡ hại nên thả nó đi rồi.
- Ta biết rồi! Tế Điên nói.
Tôn Đạo Toàn nói:
- Sư phó từ đâu về đây?
- Ta từ phủ Thường Châu về đây, ta lại có việc khẩn cấp nữa, hai con ở lại đây nhé. Ta vào thăm Lão phương trượng rồi lại phải đi nữa.
Chữ Đạo Duyên hỏi:
- Sư phó có việc gì khẩn yếu mà vội vàng thế?
Tế Điên đằng hắng một tiếng, nói:
- Thôi đừng nhắc tới. Chỉ tại tiểu sư huynh Ngộ Thiền các con đến núi Vạn Hoa bắt Thiệu Hoa Phong, phóng hóa đốt tiêu Thánh giáo đường, gây ra chuyện Bát ma đối địch với tạ Ta hẹn với Bát ma rằm tháng này gặp nhau ở chùa Kim Sơn. Bát ma chắc chắn đã bày Ma hỏa kim quang trận, Hòa thượng ta gặp một trường Hỏa ma này, không thể không đi. Ta phải gặp Lão hòa thượng có chút việc khẩn yếu, hai con ở đây giữ chùa cho ta, ngàn muôn lần chớ nên rời khỏi nơi này đấy nhé!
Tôn Đạo Toàn, Chữ Đạo Duyên hai người gật đầu vâng dạ. Tế Điên mới đi thẳng ra sau gặp Lão phương trượng, miệng nói:
- Sư phó ở trên, đệ tử là Đạo Tế tham kiến sư phó!
Lão phương trượng Nguyên Không nhìn thấy, miệng niệm:
- Nam mô A Di Đà Phật! Thiện tai, thiện tai! Đạo Tế đã về đó hử? Tốt quá! Thầy trò ta gặp mặt, ta có một việc này muốn uỷ thác cho ngươi.
Tế Điên gật đầu nói:
- Con đã biết, con về là vì việc đó, xin lão nhân gia cứ yên tâm. Hiện giờ con phải đi, con hẹn với Bát ma rằm tháng này gặp nhau tại chùa Kim Sơn. Về Ma nạn này chắc là thoát không khỏi, xong việc, ngày đó con sẽ về, quyết không lỡ việc đâu.
- Tốt lắm! Hiện giờ ở đây còn có một cái âm quả, ngươi cũng nên làm cho xong.
- Con biết rồi, con xin đi đây! Con phải đến thành Lâm An, luôn tiện thăm mấy người bạn.
Nói rồi Tế Điên quay quả đi ra ngoài, lại dặn bọn Tôn Đạo Toàn phải nên coi chùa cẩn thận, không nên đi xạ Chữ Đạo Duyên nói:
- Sư phó yên tâm, chẳng cần dậy đôi ba lần làm chi.
Tế Điên Mới ra khỏi chùa Linh Ẩn xuống núi đi vào thành Tiền Đường. Đang đi, Tế Điên bỗng thấy có rất nhiều quan quân trong xe, chính là Phong lý vân yên Lôi Minh, Thánh thủ bạch viên Trần Lượng, Phi thiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng, Lập địa ôn thần Mã Diêu Hùng. Họ đều bị xiềng tay chân cả, Tế Điên thấy rồi bắt rùng mình, đưa tay án linh quang biết rõ cả, miệng niệm:
- A Di Đà Phật! Thiện tai, thiện tai!
Tế Điên thấy vậy, lật đật nép qua một bên cho bốn người không thấy. Bốn người tại sao lại bị bắt? Trong đó tất cả có một duyên cớ. Thật là: Trời có hiện tượng gió mây bất chợt, người có việc họa phước bất ngờ.Nhân vì Hữu thừa tướng đương triều là La Bôn có một đứa con tên là La Thanh Viễn đang làm Tri phủ ở phủ Chiêu Thông tại Vân Nam. Hắn ta có hai nàng ái thiếp, một nàng tên là Vô song nữ Đỗ Thái Thu, một nàng tên là Trại dương phi Lý Lệ Nương. Hai nàng đều có sắc đẹp thiên kiều bá mị, vạn thú phong lưu. La Thanh Viễn yêu họ nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. hắn ta vốn là đồ đệ tửu sắc, từ khi đáo nhiệm ở phủ Chiêu Thông đến nay, ra sức bóc lột bòn rút.

http://tieulun.hopto.org

Làm được Tri phủ 6 năm, hết hạn, tiền kiếm được trong tay cũng đủ, nên cáo hưu. Cha hắn ta là Thừa tướng đương triều, dưới một người mà trên muôn người, cũng thuộc loại tham quan. Trong nhà không phải chỉ hắn ra làm quan, La Thanh Viễn muốn trở về nhà hưởng phúc nên đãi lãnh bọn thủ hạ, tùng nhân, vú em, a hoàn, tỳ thiếp kêu chất lên xe la xe lừa, giao cho bảo tiêu lãnh mệnh đem gia quyến trở về. Trên đường đi, đói ăn khát uống, sáng đi tối ngủ. Ngày kia đi đến Kim Sa Lãnh tại phủ Trấn Giang, ở trong khách điếm. Canh ba đêm đó, La Thanh Viễn cùng hai ái thiếp ăn uống xong, sửa soạn đi nghỉ. Bỗng từ nóc nhà nhảy xuống mấy tên giặc đều cầm cương đao, hô lớn:
- Ta là Phi thiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng, Lập địa ôn thần Mã Diêu Hùng, Phong lý vân yên Lôi Minh, Thánh thủ bạch viên Trần Lượng. Chúng ta ra ngoài hành hiệp tác nghĩa, giết tham quan, chém ác bá, dẹp ác an dân, trộm của bất nghĩa giúp nhà nghèo hèn. Chỉ vì mi ở phủ Chiêu Thông vơ vét bòn rút của dân, tiền bạc này cũng là đồ bất nghĩa nên bọn ta đến cướp lại đây.
Nói xong cướp hai nàng ái thiếp Trại dương phi Lý Lệ Nương, Vô song nữ Đỗ Thái Thu cõng đi mất. Gia đình và bảo tiêu ngăn chặn đều bị thương cả nên đành bó tay Họ cướp đi vàng bạc áo quần, đồ trang sức, châu ngọc và đồ tế nhuyễn rất nhiều. Hai nàng ái thiếp bị cướp mất, La Thanh Viễn lòng đau như xé tâm can, như điên như dại. Sai gia nhân đến phủ Trấn Giang trình báo việc cướp của cướp người và kêu quan Tri phủ gấp biện án. La Thanh Viễn bảo gia nhân ở lại đó giữ gìn, còn mình lên khoái mã chạy thẳng về kinh độ Về đến tướng phủ gặp phụ thân là La Bôn, La Thanh Viễn cất tiếng khóc lớn. la Bôn hỏi:
- Con ơi, chuyện gì thế? Chuyện gì mà bi lụy như thế này?
La Thanh Viễn mới đem chuyện hai nàng ái thiếp bị bắt đi trong đêm và bọn cướp tự xưng tên họ nói lại cho cha hay, và nói:
- Cha ơi, nếu không bảo Tri phủ Trấn Giang tìm hai ái thiếp trở về, chắc con không sống nổi.
La Thừa tướng nghe nói, giận đến nỗi mặt mày đổi sắc, nói:
- Được rồi! Hay cho bọn giặc! Thiệt là lớn mật. Dám giỡn mặt với ta hả?
Nói xong làm ngay công văn, sức truyền phủ Trấn Giang phải bắt giặc ngay để tìm hai nàng ái thiếp. Quan phủ Trấn Giang tiếp được văn thư, tự nghĩ: "Vụ án này biện không xong, chiếc mũ sa e khó giữ đa! Đâu nên chọc giận La Thừa tướng!". Quan Tri phủ gấp quá, dán cáo thị rằng:
" Hễ ai biết được bọn giặc bốn người Tần Nguyên Lượng ở đâu, đưa tin sẽ thưởng 200 lượng bạc, nếu ai bắt được đưa đến nộp quan sẽ thưởng 500 lượng bạc".
Phi thiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng và Lập địa ôn thần Mã Diêu Hùng từ vụ Ở viện Di Lặc trở về không ra ngoài nữa, tự xem mình tách rời khỏi giới lục lâm, định ở trong nhà an vui ngày tháng. Tần Nguyên Lượng có một người em vợ họ Miêu tên Phối, gia đình trước kia cũng khá giả. Từ khi cha mẹ chết, Miêu Phối ra ngoài ăn chơi cờ bạc đủ thứ, đến nỗi tiêu sạch cả gia tài sự nghiệp cha mẹ để lại. Sau đó kiếm Tần Nguyên Lượng mượn khi 30 lượng, khi 20 lượng. Tần Nguyên Lượng nghĩ tình bà con, mỗi lần cho mượn là mỗi lần khuyên nhắc. Sau đó hắn không dám mở miệng mượn nhiều, chỉ 10 lượng, 8 lượng thôi. Tần Nguyên Lượng cũng chọ Sau lại mượn nữa, khi thì 3 lượng, 2 lượng, sau rút lại còn 3 đuếu, 2 điếu tiền đem đi đánh bạc thua nốt, rồi cứ đến mượn mãi.
Phần Lôi Minh, Trần Lượng sau khi khỏi án oan về nhà, hôm đó đi kiếm Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng, bốn anh em đang xúm quanh một chỗ chuyện trò. Vừa hay Miêu Phối đến kiếm anh rể mượn tiền. Mã Diêu Hùng trước đây thay Tần Nguyên Lượng cho hắn mượn mấy mươi lượng bạc và nói với hắn:
- Cầm tiền này về lo buôn bán, đừng lại nữa nghe.
Hôm nay thấy Miêu Phối lại đến, Mã Diêu Hùng vốn là người trực tính, nói:
- Miêu Phối, chú thiệt là người không biết xấu hổ! Lần trước tôi cho chú 15 lượng, lần thứ hai 10 lượng, lần thứ ba 15 lượng, lần thứ tư 5 lượng. Chú nói: Từ nay về sau cải tà quy chánh. Sao bây giờ chú lại đến mượn tiền? Anh rể chú cung ứng tiền cho chú thua bạc à? Hôm nay tôi phải dạy chú một bài học mới được.
Tần Nguyên Lượng cũng muốn đánh hắn. Lôi Minh, Trần Lượng ở một bên khuyên giải. Nói tới nói lui rồi cũng cho hắn hai điếu tiền, bảo hắn đi đi. Nào đâu tên tiểu tử này lại sanh lòng tà, lấy cừu báo ân. Hắn nghĩ thầm: "Hiện nay phủ Trấn Giang đang dán cáo thị bắt bốn người Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng, Lôi Minh, Trần Lượng, nếu ai đưa tin sẽ thưởng 200 lượng. Sao mình không đưa tin để được thưởng 200 lượng nhỉ?". Tên tiểu tử này đâu kể gì đến việc thương luân bại

http://tieulun.hopto.org

lý, chỉ cần tiền đến tay là được. Hắn lập tức đến công phủ Trấn Giang, nói:
- Xin chào, vị nào trực ban đây?
Vị trực ban là Lưu Lai nói:
- Chuyện gì thế?
- Tôi đến đưa tin đây. Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng, Lôi Minh, Trần Lượng, tôi biết chỗ ở của họ.
- Chú nói có thiệt không?
- Làm sao mà giả được?
Trị nhật ban cho người canh giữ Miêu Phối rồi chạy vào báo lại. Đương lúc quan Tri phủ đang lo sốt vó về việc này, thì Lưu lai vào nói:
- Bẩm đại nhân, bên ngoài có một người đưa tin, nói rằng biết chỗ của bọn Tần Nguyên Lượng.
- Được!
Lão gia nói rồi truyền lập tức thăng đường, dặn đem người đưa tin lên. Miêu Phối đến trước công đường quỳ xuống. Quan phủ hỏi:
- Ngươi họ gì?
Tiểu nhân họ Miêu, gọi là Miêu Phối. Tôi biết Tần Nguyên Lượng , Mã Diêu Hùng, Lôi Minh, Trần Lượng bốn người gây án ở Kim Sa Lãnh. Tôi với Tần Nguyên Lượng là chỗ bà con, tôi với bọn họ bình thường không cừu, không oán, nhơn vì lão gia dán bố cáo, mắc tội để giặc trốn thoát. Vì thế tiểu nhân mới đến đây đưa tin.
- Được! Quan phủ nói. Ta chỉ cần ngươi nói thật là được. Hiện giờ chúng ở đâu? Ta phái người bắt chúng rồi sẽ thưởng ngươi 200 lượng bạc.
- Lão gia phái người đi bắt họ cần phải điều động nhiều quan binh. Bốn người này đang ở Tần gia trang nơi đường phía Bắc cửa lớn, sợ e người ít bắt không được.
Tên tiểu tử báo cáo bốn người này rồi, sợ e bọn Tần Nguyên Lượng biết được hắn bán họ, họ đâu tha hắn? Miêu Phối nghĩ: “Chi bằng một cay, hai độc, ba tuyệt chiêu. Cho bọn họ bị bắt, ta được thưởng 200 lượng bạc đem bao nhiêu người đẹp, ăn chơi thỏa thích!”. Nghĩ như vậy nên mới xin quan phủ phái nhiều người. Quan Tri phủ hỏi:
- Xin lão gia phái nhiều người!
- Tạo sao phải phái nhiều người?
- Bốn tên này võ nghệ cao cường, ít người quyết bắt không được đâu. Để sổng rồi khó bắt lại lắm!
- Được!
Quan phủ nói xong kêu tạm đem Miêu Phối giam lại, lập tức điều hai trăm quan binh giữ dinh, 100 khoái thủ tại nha môn. Đại ban đầu Trần Vĩnh, Lý Thái đái lãnh 300 người đến vây chặt cổng nhà Tần Nguyên Lượng. Quan binh đến gõ cửa, gia nhân bước ra hỏi:
- Tìm ai?
Trần đầu nói:
- Tìm Tần gia, Mã gia, Lôi gia, Trần gia, gặp mặt bốn vị đó rồi sẽ nói:
Gia nhân đi vào thưa lại. Bốn người hãy còn đang ngủ, thấy mình không làm điều gì hổ thẹn, lập tức đồng bước ra. Tần Nguyên Lượng hỏi:
- Các vị Ban đầu, có việc gì thế?
Trần Vĩnh nói:
- Việc làm của bốn anh phạm pháp rồi.
Bốn người ngạc nhiên, hỏi:
- Việc gì phạm pháp đâu?
Trần Vĩnh nói:
- Việc của các anh làm mà còn hỏi nữa à?
Nói xong hô rút dây sắt trói nghiến bốn người lại.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 225

Biện khúc nôi, Trung Lương động trắc ẩn
Phái Tiêu Sinh lén dò xét sự tình

Các Ban đầu phủ Trấn Giang áp tới bắt trói Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng, Lôi Minh, Trần Lượng lại. Họ cũng không dám chống cự, đành đi theo về nha môn phủ ở Trấn Giang. Đến nơi, họ bị giữ lại ở Ban phòng, Nguyên biện tiến vào hỏi cung, quan Tri phủ lập tức thăng đường. Tráng, Khoái, Tạo ba ban thét họ đường uy xong, quan Tri phủ truyền đem bọn giặc vào. Quan nhân áp giải bốn người vào trong và hô to:

- Vụ án tại khách điếm ở Kim Sa Lãnh, đốt đèn cầm gậy, cướp đoạt tài vật, giết chết gia nhân, cướp đi hầu thiếp của quan trường ngự nhiệm, đó là Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng, Lôi Minh, Trần Lượng bốn người đã dẫn tới.

Bốn người này nghe nói thế, sợ quá, mặt mày biến đổi, quỳ dưới sân. Quan Tri phủ vỗ kỉnh đường, hỏi:

- Bốn tên kia họ tên chi?

Bọn Tần Nguyên Lượng đều tự xưng tên họ. Quan tri phủ nói:

- Tần Nguyên Lượng, bọn ngươi trong quán trọ Ở Kim Sa Lãnh cướp đi hầu thiếp của La đại lão gia, giết chết gia đinh, cướp đi vàng bạc đồ vật, đồng lõa có mấy người? Hãy khai thiệt đi để bản huyện khỏi ba lần bảy lượt hỏi tra, đến chừng các ngươi thịt da rách nát khổ sở cũng phải khai nhận thôi.

Bọn Tần Nguyên Lượng bò lên nửa bước, cúi đầu nói:

- Xin lão gia ở trên soi xét, bọn tiểu nhân là người dân lương thiện thủ phận qua ngày, hàng ngày sống về nghề bảo tiêu. Lão gia nói việc đốt đèn cầm gậy giết người ở Kim Sa Lãnh, bọn tiểu nhân hoàn toàn không biết. Chúng tôi từ trước đến nay chưa làm điều gì phạm pháp cả. Cầu xin lão gia bút hạ phân minh, bọn tiểu nhân thật tình oan uổng.

- Bọn bay chắc đã quen tính làm giặc nên ở trước cổng đường bản phủ còn dám chối quanh chớ! Đại khái nhẹ tay hỏi việc, muôn việc đều không chứ gì? Bây đâu, kéo nó xuống đánh một trận cho ta!

Tần Nguyên Lượng nói:

- Xin lão gia tạm bớt trận lôi đình, bọn tiểu nhân có điều xin bẩm báo: Nói bọn tiểu nhân đốt đèn cầm gậy cướp của, lấy gì làm bằng chứng? Nếu lão gia dùng nghiêm hình tra khảo, bắt chúng tôi nhận tội mưu phản đại nghịch, chúng tôi chịu đòn không nổi bắt buộc phải khai nhận thôi. Cầu xin lão gia gương sáng treo cao cho chúng tôi nhờ.

Tri phủ nói:

- Các ngươi trong khách điếm cướp của, La lão gia báo cáo rằng: Tụi bây tự xưng tên họ, bây giờ tụi bây còn cãi chối nữa hả?

Trần Lượng nói:

- Xin lão gia xét kỹ cho, bọn tiểu nhân nếu quả tình gây án ở Kim Sa Lãnh, làm sao lại tự khai tên họ mình được? Xin lão gia thương tình, đây chắc là bọn giặc có cừu thù với bọn tôi nên mạo xưng tên họ để hại bạn tôi đó. Kẻ tiểu nhân ở phủ Trấn Giang bao nhiêu năm, lão gia không tin thử hỏi các quan nhân thuộc hạ sẽ rõ. Nếu chúng tôi có gây án tại địa phương thì các quan nhân thuộc hạ của lão gia đã bắt chúng tôi từ lâu rồi.

Quan Tri phủ nghe xong bèn nghĩ: "Việc này chi bằng gởi văn thư lên cho La tướng biết, chờ đợi văn thư phúc đáp rồi sẽ liệu". Nghĩ rồi bèn kêu đem bốn người đóng trăn bỏ vào ngục, một mặt thưởng cho Miêu Phối 200 lượng bạc rồi thả ra, mặt khác phái sư gia làm một văn thư đưa về kinh. Trong văn thư nói rõ là đã bắt được bốn người này nhưng chưa hỏi cung, xin đường dụ của Tướng gia. La thừa tướng nghĩ: "MMạc kệ bọn chúng có phải hay là không, cứ bảo Tri phủ áp giải bọn chúng về kinh, rồi cứ theo pháp mà hành quyết, tin này đồn âm lên để sau này bọn giặc không còn dám hiếp đáp con ta nữa". Nghĩ xong, lập tức làm văn thư bảo Tri phủ Trấn Giang áp giải bốn người về kinh ngay, giao cho Bộ Hình án theo luật pháp mà trị tội.

Quan Tri phủ tiếp được văn thư lập tức phái hai người giải sai, mười tên khoái thủ, đóng bốn cỗ xe tù, bỏ Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng, Lôi Minh, Trần Lượng vào trong rồi áp tải về Lâm An.

http://tieulun.hopto.org

Xe đang đi bỗng gặp Tế Điên. Tế Điên đứng tránh một bên quan sát hồi lâu rồi mới đi quạ Lôi Minh, Trần Lượng nhìn thấy, kêu:
- Sư phó, lão nhân gia đã đến rồi à? Có cách nào cứu chúng con với!
Tế Điên nói:
- Chà, các con bị nạn lớn này mà Hoà thượng ta tạm thời chưa rảnh được! Các con đừng sợ, đến Bộ Hình cứ nói như cũ, người tốt sẽ có tướng giúp.
Tế Điên nói rồi bỏ đi một nước. Các quan nhân áp giải bốn người tới Bộ Hình, đem văn thư sai sự trình lên. Trị nhật ban giữ sai sự lại và trình văn thư lên. Hình Bố chánh đường là Lục đại nhân xem qua, lập tức thăng đường. Quan nhân đưa bọn Lôi Minh lên. Lục đại nhân xét hỏi, bốn người cứ sự thật trả lời giống như trước. Lục đại nhân xem lại văn thư cùng khẩu cung của bốn người khai không phù hợp. Lục đại nhân này vốn là một vị quan thanh liêm, từ khi làm quan đến nay hai tay áo thanh phong bủa khắp, thương dân như con, hỏi bọn Lôi Minh, Trần Lượng:
- Vụ Ở Kim Sa Lãnh cướp hầu thiếp của La lão gia, giết chết gia đinh, đồng lõa có bao nhiêu tên?
Trần Lượng nói:
-Bẩm đại nhân, bọn tiểu nhân ở tại Trấn Giang bao nhiêu năm nay, sống làm người dân an phận, chưa làm điều gì phạm pháp cả. Vụ Ở Kim Sa Lãnh, bọn tiểu nhân hoàn toàn không biết. Cầu xin đại nhân lấy đức thanh liêm soi xét mà nghĩ lại. Nếu chúng tôi quả đi cướp của giết người thì đâu có tự xưng tên họ làm chi để di họa về sau? Đây chắc là bọn giặc nào đó có cừu thù với bọn tiểu nhân, bọn họ gây án xưng tên để hãm hại bọn tiểu nhân. Cầu xin đại nhân thẩm xét công minh cho bọn tiểu nhân được nhờ.
Lục đại nhân nghĩ: "Trong vụ này chắc có nguyên cớ chi đây". Lập tức sai đem bọn bốn người bỏ vào ngục rồi ngồi kiệu đi đến La tướng phủ. La Thừa tướng đi vắng. La Thanh Viễn mời Lục đại nhân vào ngồi nói chuyện. Lục đại nhân hỏi:
- Hiện tại phủ Trấn Giang giải bốn tên giặc, tôi hỏi cung họ, đại khái xem họ nói không thật. Thiếu đại nhân hồi bị đánh cướp ở Kim Sa Lãnh có còn nhớ hình dáng bọn giặc không?
La Thanh Viễn nói:
- Tôi cũng nhớ không rõ. Có một tên mặt đen mặc áo chẽn xanh đen, một tên mặt trắng mặc áo trắng, một tên mặt vàng, mấy tên kia tôi nhớ không rõ.
Lục đại nhân nghe xong, nói:
- Thế thì không đúng rồi! Bốn người này không có ai mặt đen cả. Tần Nguyên Lượng mặt đỏ, Mã Diêu Hùng mặt xanh, Lôi Minh mặt lam râu đỏ, Trần lượng mặt trắng. Đại khái mấy người này chắc bị Oan khuất.
La Thanh Viễn nói:
- Ai cần biết họ có oan khuất hay không? Bọn họ tình oan khuất mà mạng không oan khuất. Đại nhân cứ theo luật xử nặnghọ đi cho bọn giặc thấy đó mà kinh hồn. Nếu không như vậy thì quan viên tử đệ ít có ai dám ra ngoài làm quan, mà có tiền cũng không dám đem về nhà!
Lục đại nhân nghe những lời nói không thuận tình lý đó không tiện tranh cãi, chỉ cáo từ ra về. Về lại thư phòng, Lục đại nhân nghĩ về việc này mãi. Nếu đem nghiêm hình tra khảo bắt họ cung khai thì còn gì tánh mạng bốn người này. Làm quan đâu có thể làm việc mất âm đức như vậy được? Còn thả cũng không thể vô cớ thả được, việc quan làm sao giải quyết xong?
Càng nghĩ càng rối, suy tới nghĩ lui, cuối cùng nảy ra một ý, bèn lập tức bảo gia nhân đi mời hai vị khán gia hộ viện đến. Gia nhân vâng dạ đi gọi ngay, một lát sau hai vị sư phó hộ viện đến thư phòng. Hai vị hộ viện này nguyên là người ở núi Hạ Lan tại Giang Bắc, trong nhóm cửu kiệt bát hùng, võ nghệ rất giỏi, theo Lục đại nhân đã nhiều năm. Một người tên là Hoa Nguyên Chí, trác hiệu là Yến tử phong phi thối, còn người kia là Lạc cửu chân thần Võ Định Phương. Hai người đến thư phòng hành lễ, hỏi:
- Đại nhân cho gọi chúng tôi có việc chi?
- Hai vị giáo sư, ngày thường bổn bộ viện đối xử với hai vị như thế nào?
Hoa Nguyên Chí nói:
- Đại nhân đối xử với chúng tôi rất hậu. Đại nhân có việc gì cần dạy bảo, hai tôi muôn chết cũng không từ.
- Tức nhiên là như thế! Hiện giờ ta bắt được bốn tên sai sự, ở Kim Sa Lãnh đánh cướp hầu thiếp và

http://tieulun.hopto.org

vàng bạc của La công tử. Bọn giặc đó là Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng, Lôi Minh và Trần Lượng. Bốn người này ta thấy thật là oan khuất. La thừa tướng muốn giết họ mơ mơ hồ hồ, bản bộ viện không thể làm việc thất nhân tâm như vậy, mà thả thì không thả được. Lúc này cũng không thể đưa văn thư trở lại Trấn Giang kêu họ biện án được, vì họ đã giao người lên đây rồi. Nha môn ta chuyên coi về hình sự mà thủ hạ không người quen biện án. Ta phái hai ngươi đến phủ Trấn Giang để tìm ra manh mối. Nếu như tìm được đúng kẻ phạm tội, ta sẽ cấp cho hai ngươi một tờ công văn, bất kỳ ở châu phủ quận huyện nào cũng có thể tập hợp các quan viên văn võ tại địa phương giúp các ngươi bắt được giặc. Nếu như biện được vụ án này thì thứ nhất là cứu được bốn mạng người đó, hai là bản bộ đường cũng được nổi tiếng. Đó là một việc làm đức hạnh. Ta cấp cho hai ngươi 100 lượng bạc làm lộ phí, cảm phiền hai vị khổ nhọc một phen.
Hoa Nguyên Chí, Võ Định Phương nói:
- Đại nhân đã sai bảo như thế, chúng tôi xin tuân lịnh, ngày mai sẽ khởi hành.
Lục đại nhân lập tức thảo một tờ công văn dán lại cẩn thận. Hôm sau hai vị anh hùng lãnh lấy 100 lượng bạc, thay đổi y phục, giắt binh khí ra đi. Hoa Nguyên Chí mặc áo chẽn tráng sĩ màu lam thúy, Võ Định Phương mặc áo đoạn trắng cùng đem theo y phục dạ hành. Sau khi từ biệt Lục đại nhân, hai người ra khỏi kinh đô đi về hướng phủ Trấn Giang để tìm tông tích bọn giặc. Cứ đói ăn khát uống, ngày đi đêm nghỉ. Hôm đó đã đến địa phận phủ Trấn Giang, lỡ qua trấn điếm mà trời đã tối, trước mặt không thôn xóm, gần đó cũng chẳng quán trọ nào. Hai người đi bừa tới trước, vào một tòa cửa núi, thấy xa xa có một đám rừng tòng hình như có nhà người ở. Khi đến gần xem lại thì là một tòa cổ miếu rất lớn. Hai người nghĩ thầm: “Am quán chùa viện là trà viên cho khách lỡ đường. Tìm không được trấn điếm, có thể vào trong miếu tá túc một đêm, xin nhờ một bữa cơm, lúc ra đi gởi hậu tiền hương khói, có gì không được?”. Võ Định Phương nói:
- Đại ca, chúng mình vào trong miếu này xin tá túc một đêm đi!
- Cũng được! Hoa Nguyên Chí đáp.
Hai người mới tiến lại gõ cửa. Một lát sau, thấy từ bên trong đi ra một người trạc hơn 30 tuổi, hai đạo chân mày to trên đôi mắt tròn, chiếc mũi chim ưng cong quắp giữa hai má xương xẩu. Người này mặc quần áo trắng, vớ trắng giầy xanh, có vẻ như một tên hỏa công đạo. Hoa Nguyên Chí lật đật bước tới, ôm quyền nói:
- Xin chào, xin chào!
- Hai vị tìm ai? Người ấy hỏi.
- Hai tôi là người phương xa, hôm nay đi quá trấn điếm đến chỗ này, cũng không biết trong miếu chủ trì là hòa thượng hay lão đạo. Xin tôn giá vui lòng bẩm lại giùm. Hai tôi muốn xin nghỉ nhờ ở đây một tối, trong chùa có trai phạn xin cho chúng tôi một bữa đỡ dạ, ngày mai cúng hậu phần hương đèn.
- Thì ra hai vị là khách phương xa đến xin nghỉ nhờ. Việc này tôi không dám tự chủ, để tôi vào bên trong thưa lại với phương trượng đây.
- Được!
Người kia quay mình trở vào trong, một lát sau trở lại nói:
- Xin mời hai vị vào.
Hoa Nguyên Chí và Võ Định Phương đi theo vào trong. Dè đâu hôm nay hai người dấn thân vào đầm rồng hang cọp.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 226

Nhân dò án đêm vào chùa Tàng Trân
Biết gian kế mạo hiểm bắt bọn giặc

Hoa Nguyên Chí và Võ Định Phương được người ấy đưa từ đại điện sang hướng Tây quẹo qua lại đến một viện chái ở phía Tây. Viện này là phòng tứ hợp: Bắc thượng phòng có ba gian, Nam phòng có ba gian, mỗi Đông Tây phối phòng đều có ba gian. Hai vị anh hùng được đưa vào Bắc thượng phòng. Đây là gian nhà một tối hai sáng nhưng rất sạch sẽ. Hai người bước vào phòng, người kia đốt đèn lên và đem bình trà lại. Hoa Nguyên Chí hỏi người kia:

- Tôn giá họ chi?

- Tôi họ Tôn, kêu là Tôn Cửu Như Tôi chưa được lãnh giáo danh tánh của hai vị.

Hoa Nguyên Chí nói:

- Tôi họ Hoa. Trong chùa có mấy vị đương gia?

- Đó là một vị lão phương trượng, nhưng có chút bệnh dây dưa nên không thể ra gặp hai vị được.

Hoa Chí Nguyên nói:

- Không dám quấy rầy lão phương trượng. Trong chùa này nếu có thức ăn, xin cho chúng tôi một ít, ngày mai xin hậu tạ.

- Thí chủ nói chi những lời đó? Đây là đất của thập phương, thập phương đến, thập phương đi, tiền lương thập phương dùng vào việc của thập phương mà. Để tôi đi sửa soạn cho hai vị.

Nói rồi bỏ đi ra ngoài. Một lát lâu sau người ấy mới đem vào một mâm gồm bốn món ăn, một bầu rượu, một đĩa bún xào, một đĩa đậu hũ chiên, một đĩa cải xào, một đĩa đậu hũ chưng và đủ bộ chén muỗng, nói:

- Hai vị thí chủ chịu khó dùng tạm thứ này nhé! Trong chùa này không có thức ăn nào ngon hơn! Có bánh bao và cháo, hai vị muốn dùng thứ nào tùy ý.

Nói xong bỏ ra ngoài. Võ Định Phương cầm đũa lên định gắp, Hoa Nguyên Chí nói:

- Hiền đệ khoan ăn đã!

- Sao vậy? Võ Định Phương hỏi.

- Ta xem tên Tôn Cửu Như này vừa rồi nói chuyện mà tròng mắt cứ láo liêng, e trong này có điều gì dối trá đây. Hơn nữa, ngôi chùa này ở cheo leo không gần thôn xóm, cũng không gần đường cái. Những am miếu chùa viện như thế này có thể là hang ổ của bọn giặc cướp lắm. Mình đi ra chỗ lạ, không thể không lưu tâm. Ta xem hắn ăn nói lanh lợi, mắt cứ chớp lia, lòng không ngay mắt ngó không thẳng! Ta xem trong việc chắc có duyên cớ chi đây, hãy khoan ăn đã!

Nói xong câu đó không lâu thì Tôn Cửu Như từ bên ngoài đi vào, nói:

- Hai vị có cần rượu không?

Hoa Nguyên Chí rót rượu ra xem thì thấy rượu phát khói, sôi lên trong chén. Hoa Nguyên Chí càng thêm sanh nghi, nói:

- Tôn Cửu Như, chú uống một chén đi!

Tôn Cửu Như lắc đầu quầy quậy, nói:

- Tôi không biết uống.

Hoa Nguyên Chí thấy Tôn Cửu Như quay mình định đi ra, bèn bước tới thò tay ra níu lại, giống như chim ưng xớt mồi, bóp miệng Tôn Cửu Như đổ rượu vào, tức thì Tôn Cửu Như chân tay mềm nhũn, miệng há hốc, bất tỉnh nhân sự, té ngay xuống đất. Hoa Nguyên Chí nói:

- Hiền đệ, chú thấy thế nào?

Võ Định Phương nói:

- Nhờ có huynh trưởng cẩn thận mới được như vậy, hôm nay nếu là tôi chắc là bị trúng kế họ rồi. Huynh trưởng đã bắt giữ hắn rồi thì mình phải làm sao đây?

- Trước hết chúng ta hãy vào bên trong dò xét thử xem.

- Họ đã bầy độc kế hại chúng ta như thế, thì chùa này chắc là sào huyện của bọn giặc rồi. Chúng ta còn làm gì nữa mà không đi dò xét các nơi?

- Cũng được! Hoa Nguyên Chí Đáp.

Hai người mới trói Tôn Cửu Như lại, nhét giẻ vào miệng, kéo bỏ dưới giường, đoạn thổi tắt đèn khép cửa lại, nhảy lên nóc nhà đi thám dọ. Đến nhà phía Đông, họ thấy ở Bắc thượng phòng có ánh

http://tieulun.hopto.org

đèn nhấp nháy, hai người đến sau cửa sổ thấm ướt giấy xoi lỗ nhìn vào. Bên trong ngồi day mặt về hướng Nam là hai ông hòa thượng đầu hói, nhìn không rõ mặt. Một người ngồi bên phía Đông đầu đội khăn tráng sĩ sáu múi màu xanh tía, mình mặc áo xanh, mặt đen, hung ác vô kể. Một người ngồi ngay ở phía Tây mặc áo chẽn thúy lam, mặt trắng, mày nhỏ, mắt tròn. Một người ngồi ở phía Nam quay mặt về Bắc đầu đội khăn tráng sĩ màu tía, mặt như ngọc tía, hai đạo chân mày tán mỏng với đôi mắt điếu khách hai tròng lộ ra bên ngoài. Bọn Hoa Nguyên Chí trong tối nhìn thấy họ đang uống rượu. Bỗng nghe người mặt đen ở phía Đông nói:
- Hôm nay có hai thằng đến, chắc là con cháu "Ưng trảo" của tụi "Xí tử" đấy!
Người mặt trắng ngồi bên phía Tây nói:
- Bất kể tụi nó có phải hay không, cứ bắt chúng lại "hớt" trái "bầu" đi là xong, mặc kệ chúng oan ưng như thế nào!
Nghe tiếng hòa thượng nói:
- Sao Tôn Cửu Như đi lâu quá mà không trở lại? Chắc việc không thành rồi đạ Cao nhị đệ đi xem thử coi!
Người mặt đen đứng dậy đi ra ngoài. Hoa Nguyên Chí kéo Võ Định Phương cùng trổ thuật phi thiềm tẩu bích theo dõi phía sau. Hoa Nguyên chí nói;
- Hãy trước hết bắt tên giặc này điều tra đã.
Thấy tên giặc đi đến nhà chái phía Đông, Hoa Nguyên Chí nhảy tới đá tên này một cước, tên giặc té xuống ngay Hắn định la, Hoa Nguyên Chí thộp cổ tên giặc, rút dao kề lưng nói:
- Nếu mi la, ta sẽ giết tức thì! Nói thiệt ta sẽ tha chọ Tình hình trong chùa này ra sao?
Tên giặc sợ hồn bất phụ thể, nói:
- Xin đại thái gia đừng giết tôi, tôi xin nói thiệt.
Hoa Nguyên Chí nói:
- Mi hãy nói đi.
Tên giặc mới đem sự việc từ đầu tới đuôi thuật lại. Ngôi chùa này tên là tàng trân, lão phương trượng tên là Pháp Trường. Hai vị hòa thượng đó là đồ đệ của phương trượng, một vị tên là Nguyệt Minh, một vị tên là Nguyệt Lãng, là những người lọt lưới chùa Bạch Ngự Trước đây do họ bắt hầu thiếp của Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên nên chùa bị sung công quỹ. Họ chạy về thưa lại với sư phó chuyện chùa bị mất, lão hòa thượng khuyên dạy họ cả buổi trời. Về sau lão hòa thượng lên Tam Canh Cương, để ngôi chùa đó lại cho đồ đệ. Trước khi đi, lão hòa thượng dặn dò cẩn thận, bảo hai người hãy lo bổn phận. Nhưng hai người này là đồ đệ của tửu sắc đâu có thể chừa bỏ được? Ở trong chùa họ sửa làm vách hai lớp, đem hai phụ nữ cướp được suốt ngày hành lạc. Hôm đó có mấy người lục lâm đến. Họ là HHắc mao sái Cao Thuên, Hồng mao hống Ngụy Anh, Bạch kiếm lang Giả Hổ, Hận địa vô hoàn Lý Mãnh, Đê đầu khán tháp Trần Thanh, Trại vân long Hoàng Khánh, Tiểu táng môn Tạ Quảng. Những người này khi cùng Thiệu Hoa Phong chia tay ở Tàng Trân Ổ mạnh ai nấy chạy đi một ngả. Mấy người này chạy đến chùa Tàng Trân gặp Nguyệt Minh, Nguyệt Lãng là chỗ bạn bè cũ. Nguyệt Minh hỏi:
- Mấy vị từ đâu tới vậy?
- Thôi đừng nhắc tới nữa! Chúng tôi ở Từ Vân quán giúp Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong cùng mưu đồ đại sự, không ngờ bị quan binh vây chặt miếu, rồi bị Tế Điên Hòa thượng rượt đuổi đến nỗi lên trời không nẻo, xuống đất không đường. Biết hai vị đương gia ở đây, chúng tôi ghé lại xin tá túc ít ngày rồi sau sẽ tính.
Nguyệt Minh nói:
- Cái đó có ngại chi Các vị cứ ở đây, có gì ăn nấy mà!
Mọi người ở lại trong chùa nói chuyện mấy ngày. Hôm đó đang ngồi nói chuyện, Hắc mao sái Cao Thuận nói:
- Quan binh phủ Thường Châu tịch thu Từ Vân quán, Tế Điên giúp đỡ họ tôi không tức, đáng tức là bọn Lôi Minh, Trần Lượng, Tần Nguyên Lượng và Mã Diêu Hùng, họ cũng là người lục lâm lại đi giúp đỡ quan binh chống lại bọn lục lâm tạ Anh tôi là Cao Trân bị chết về tay bốn người này, sớm muộn gì tôi cũng trả thù họ.
Bạch kiếm lang Giả Hổ nói:
- Cao nhị ca, anh định báo cừu hại bọn Lôi Minh, Trần Lượng bốn người đó thì dễ thôi. Tôi có chủ

http://tieulun.hopto.org

ý đây: Hiện giờ chúng ta đang ở trong chùa báo cơm đương gia, để tôi đi ra ngoài dọ thám thử xem có món hàng gì kha khá sẽ đưa tin cho các anh em hay Chúng ta làm vụ án này xưng tên bốn người Lôi Minh, Trần Lượng để cho quan quân bắt họ. Chúng ta vừa có được của vừa báo được thù, các anh thấy được không nào?
Mọi người cùng tán thành, nói:
- Được lắm, Ý kiến của Giả hiền đệ cao minh thật.
Bạch kiếm lang Giả Hổ liền ra khỏi miếu đến bên ngoài dò xét. Hôm đó hắn nghe La Thanh Viễn đi trấn nhiệm ở phủ Chiêu Thông, Vân Nam, mang theo hai nàng thiếp rất đẹp, một người tên là Vô song nữ Đỗ Thái Thu, một người là Trại dương phi Lý Lệ Nương, kiệu khiêng xe kéo, vàng bạc đồ tế nhuyễn rất nhiều với sáu tên phiêu đinh đi hộ tống về nhà, đang ở Vạn Thành điếm trên Kim Sa Lãnh.
Giả Hổ nghe tin này rõ ràng mới trở về chùa Tàng Trân học lại. Hai tên hòa thượng vốn là bọn háo sắc, nghe báo như thế liền nói:
- Các vị, chúng ta đồng đi nhé!
Tối hôm đó, bọn giặc đều mang theo binh khí, thay y phục dạ hành cùng tiến lên Vạn Thành điếm trên Kim Sa Lãnh. Mỗi người đều trổ thuật phi thiềm tẩu bích chia nhau đi thám dọ. Tới viện chái phía Đông, họ thấy hai nàng thiếp đang cùng La Thanh Viễn uống rượu ở Bắc thượng phòng, quả nhiên sắc đẹp hoa nhường nguyệt thẹn, trăm thứ phong lưu. Lý Mãnh, Trần Thanh nhảy xuống trước, tiến vào phòng cướp người đẹp chạy đi. Cao Thuận dứ La Thanh Viễn một dao, nói:
- Ta là Phong lý vân yên Lôi Minh.
Lý Mãnh nói:
- Ta là Thánh thủ bạch viên Trần Lượng.
Hoàng Khánh nói:
- Ta là Phi thiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng.
Tạ Quảng nói:
Ta là Lập địa ôn thần Mã Diêu Hùng. Tại vì mi là một tên tham quan bóc lột xương máu địa phương, bọn ta hành hiệp tác nghĩa, đến cướp lại của mi đây!
Tiêu đinh nhảy lại ngăn trở bị chém chết hai tên, cướp đi vàng bạc châu báu rất nhiều. Bọn giặc cõng đi hai người đẹp, ăn hàng no nê rồi trở về.
Về đến chùa, thấy hai nàng đẹp quá, bọn giặc đều là đồ đệ tửu sắc nên giành nhau chí chóe. Người này cũng giành, người kia cũng giành. Nguyệt Minh, Nguyệt Lãng nói:
- Các vị đều không thể giành được! Ở trong chùa ta làm việc phi pháp, ta lãnh hết trách nhiệm. Hai ta mỗi người lãnh một cô mới phải.
- Bọn giặc không bằng lòng nhưng không dám trở mặt, vì hai hòa thượng đều biết pháp thuật cả. Vàng bạc và đồ tế nhuyễn, hòa thượng lựa ra một nửa để lại, còn một nửa chia ra, mọi người đều không vui. Vì tang vật chia không đồng nên Lý Mãnh, Trần Thành, Giả Hổ, Ngụy Anh bốn người bỏ đi. Bọn Cao Thuận, Hoàng Khánh, Tạ Quảng vì không chỗ dung thân nên đành ở lại trong chùa, họ cũng không nghe nói bọn Lôi Minh, Trần Lượng chết sống ra sao, chỉ nghe nói bị quan quân bắt giữ.
Hôm nay Hoa Nguyên Chí và Võ Định Phương đến, bọn giặc nghi không phải quan quân mà là bè bạn của Lôi Minh, Trần Lượng ở huyện Ngọc Sơn. Họ sai Tôn Cửu Như đánh thuốc mê để hại hai người này, ngờ đâu bị Hoa Nguyên Chí biết được, bắt Tôn Cửu Như trước rồi lại bắt luôn Cao Thuận.
Cao Thuận nói hết sự thật, hai vị anh hùng định bắt bọn giặc, dè đâu mắc phải một trường đại họa.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 227

Nguyệt Minh, Nguyệt Lãng thi yêu pháp
Tế Công, Ban đầu bắt giặc hung

Hắc mao sái Cao Thuận bị hai anh hùng bắt, không thể không nói sự thật, bèn nói:
- Xin hai vị đại thái gia tha mạng, muốn hỏi về chùa này tôi xin nói. Chùa này tên là chùa Tàng Trân. Hai vị hòa thượng một người tên là Nguyệt Minh, một người tên là Nguyệt Lãng, còn tôi là Hắc mao sái Cao Thuận. Trong chùa còn có một người tên là Trại vân long Hoàng Khánh và một người tên là Tiểu táng môn Tạ Quảng. Bọn tôi từ Từ Vân quán trốn đến đây.
Hoa Nguyên Chí hỏi:
- Về việc ở Kim Sa Lãnh giết chết tiêu đinh, cướp lấy của cải, bắt hai hầu thiếp của quan La Thanh Viễn là Đỗ Thái Thu và Lý Lệ Nương chắc bọn bây làm rồi mạo xưng là Lôi Minh, Trần Lượng phải không? Nói thiệt đi, ta tha cho khỏi chết.
Thưa vâng, chúng tôi kể luôn cả hòa thượng tất cả chín người làm. Hiện giờ bốn người bỏ đi rồi, do vì hai hòa thượng chiếm hầu thiếp đem giấu trong vách kẹp, còn vàng bạc họ lấy hết phân nửa. Phân chia không đồng đều như vậy làm cho bốn người tức giận: Một người tên là Hận địa vô hoàn Lý Mãnh, một người tên là Đê đầu khán tháp Trần Thanh, lại còn Hồng mao hống Ngụy Anh và Bạch kiểm lang Giả Hổ nữa. Hai vị đại thái gia nếu là người lục lâm xin tha cho tánh mạng, từ nay về sau ắt có một phần nhân tâm.
Hoa Nguyên Chí nghe xong trói Cao Thuận lại, nhét giẻ vào miệng, bỏ trong Bắc thượng phòng, bước ra khép cửa phòng lại, nói:
- Võ hiền đệ, hãy theo ta lên Đông viện bắt bốn người kia.
Võ Định Phương gật đầu đồng ý. Hai người cũng là hạng nghề cao mật lớn, lập tức rút vũ khí cầm tay thẳng lên Đông viện, đứng trước Bắc thượng phòng kêu lớn:
- Hay cho bọn giặc! Bọn bây mau ra đây! Đại thài gia của bọn bây là anh hùng đường đường, bọn bây thi triển quỷ kế làm sao gạt hai đại thái gia bọn bây được? Hôm nay bọn bây đừng hòng chạy trốn nhé!
Trong nhà, hai hòa thượng Nguyệt Minh, Nguyệt Lãng cùng Hoàng Khánh, Tạ Quảng đang uống rượu. Bốn tên giặc nghe thấy, đồng chạy bổ ra, thấy giữa sân đứng sẵn hai người: một người mặc áo chẽn thúy lam, một người mặc áo trắng, đều cầm cương đao, oai phong lẫm lẫm, tuấn phẩm hơn người.
Nguyệt Minh, Nguyệt Lãng nói:
- Hay cho bọn tiểu bối lớn mật! Dám đến chùa sái gia hò hét như thế hử? Mi không biết tải năng của sái gia mà! Hai đứa bây tên gì họ gì? Hãy nói nghe thử!
Hoa Nguyên Chí nói:
- Này tặc nhân! Mi muốn hỏi danh tánh đại thái gia ư? Ta họ Hoa tên là Hoa Nguyên Chí người ta gọi là Yến tử phong phi thối Hoa Nguyên Chí đây.
Võ Định Phương cũng xưng tên họ. Hai người định xốc tới. Nguyệt Minh, Nguyệt Lãng lập tức niệm chú, dùng tay chỉ một cái, hô "Sắc lịnh!", dùng định thân pháp trồng cứng Hoa Nguyên Chí và Võ Định Phương lại. Nguyệt Minh nói:
- Hai đứa bây tự tìm cái chết khác nào bướm đâm vào lửa. Bây đâu, trói hai đứa lại cho ta.
Trại vân long Hoàng Khánh nói:
- Đương gia cần gì phải trói nó. Để tôi cho tụi nó mỗi đứa một dao đưa xuống âm phủ là xong!
Nguyệt Minh, Nguyệt Lãng nói:
- Cũng được!
Trại vân long Hoàng Khánh lập tức rút dao ra định bước tới thì bên ngoài bốn phía có tiếng hô lớn:
- Bắt nó.
Bốn tên giặc cả kinh.
Tại sao lại có sự việc này? Phàm việc muốn người chẳng biết, trừ phi mình chẳng làm. Nhân vì Tế Công thấy bọn Lôi Minh bốn người bị áp giải trong tù xa thẳng đến Hình Bộ, bèn nghĩ: "Việc này đâu có thể xuôi tay làm ngở". Nhưng lại nghĩ: "Muốn biện án việc này phải làm như vầy... như vầy... mới xong". Nghĩ rồi Tế Điên đi thẳng tới trước, bỗng thấy một người dợm nhảy xuống sông

http://tieulun.hopto.org

tự tử. Người này chừng hơn 30 tuổi, gương mặt vàng nhạt, mặc áo chẹt màu trắng, vớ trắng giầy xanh, giống như người buôn bán. Anh ta sắp nhảy xuống sông. Tế Điên bước tới níu lại, hỏi:
- Này bạn, tại sao phải nhảy xuống sông như vậy? Nói cho ta nghe với nào!
Người kia đằng hắng một tiếng, nói:
- Đại sư phó, ông xen vô duyên chuyện này không được đâu! Tôi xin nói cho ông rõ. Tôi vốn họ Dương tên Văn Bân, mở một tiệm bán đồ lặt vặt ở ngoài cửa Tiền Đường hiệu là Xảo Nghệ Trai , chuyên cung cấp đồ dùng cho phủ Mạc Thừa tướng, tôi cũng phụ việc trong phủ nữa. Mạc Thừa tướng có một vị công tử tên là Mạc Văn Khôi rất khoái dế. Cậu ta có một con dế đá rất giỏi đặt là Trùng vương, phải bỏ ra 500 lượng mới mua được. Không may tôi lỡ tay làm ngã chum dế, dế nhảy ra chạy mất. Mạc công tử đánh tôi 40 côn rồi bắt tôi phải đền 1.000 lượng bạc, không đền không được. Đại sư phó nghĩ coi, tôi bán cả gia tài sự nghiệp cũng không đủ 1.000 lượng để bồi thường, chi bằng chết cho xong.
- Việc này có gì đâu! Chú đừng có chết, cứ trở về tiệm đợi tin tạ Chắc chắn là ta cứu được chú mà. Chú nghĩ như vậy có được không nào?
- Hòa thượng nói có thiệt không?
- Làm sao mà giả được.
- Đại sư phó quý danh thượng, hạ là gì? Hiện ở chùa nào?
- Ta là Tế Điên tăng ở chùa Linh Ẩn đây.
- À, té ra là Thánh tăng.
Dương Văn bân nghe nói, lật đật quỳ xuống cúi đầu hành lễ. Hắn ta biết Tế Công danh tiếng rất lớn, là vị Phật sống hiện đời, nói:
- Thánh tăng trưởng lão, xin Ngài cứu tôi với. Tôi còn một mẹ già vợ dại. Chỉ có một con đường đó thôi, tôi cũng không thể tìm cái chết!
- Thôi, chú hãy ở nhà chờ tin ta nhé!
Dương Văn Bân từ tạ trở về. Tế Điên đi đến một con đường lớn, bỏ ra 100 tiền mua ba con dế bỏ vào trong mũ đội lên đầu rồi thẳng đến một tửu quán lớn ở phía Bắc đường này. Tế Điên mạnh dạn bước vào quán rượu tìm một chiếc bàn ngồi xuống kêu cơm rược tự rót tự uống một mình.
Phía bên trong nhã tòa, Mạc công tử đang ăn uống ở đó, bên ngoài có mười mấy người chầu rìa đang săn sóc bầu dế. Họ định ăn cơm xong kéo lên Mạc tướng phủ cùng đá dế với nhị công tử Tần Hằng. Tế Điên đang uống rượu, dế trong mũ gáy ran. Mấy tên chầu rìa ở một bên hỏi:
- Hòa thượng, ông cũng mang dề theo à?
- Có chớ! Các ngươi đi đâu vậy?
- Chúng tôi ăn cơm xong, đi cùng mạc công tử lên Mạc tướng phủ đá dế.
- Mấy người có bao nhiêu dế?
- Có 49 con.
- Dế của các ngươi là dế đá hả? Ta nói điều này các ngươi đừng cho là lạ, dế của ta có thể đá với gà đấy.
- Có thiệt vậy à? Mọi người hỏi.
- Ta có ba con dế chúa, một tên là Kim đầu đại vương, một tên là Ngân đầu đại vương, một con tên là Ngũ thể đại tướng quân.
Mọi người trầm trồ nhao nhao lên. Bên trong, Mạc công tử đi ra, mấy người chầu rìa nói:
- Công tử, ông Hòa thượng này có ba con dế chúa. Ông ta bảo là có thể đấu với gà đấy.
Mạc công tử hỏi:
- Đại sư phó nói thiệt không? Ông cho đấu thử chúng tôi coi đi!
- Được chớ! Tế Điên đáp.
Lập tức bắt con gà giò trong lồng của quán cơm đem lên. Tế Điên lấy tay chỉ một cái rồi lột mũ xuống. mạc công tử nhìn thấy quả nhiên có ba con dế to sồ, con nào cũng đáng gọi là dế chúa. Tế Điên thả con dế xuống đất, con gà nhỏ sẵn bụng đói meo, thấy dế lật đật chạy tới định mổ. Con dế đó búng một cái nhảy lên đầu con gà cắn. Gà đau quá kêu quát lên chạt tuốt. Tế Điên bắt con dế lại, nói:
- Đừng làm thương hại bửu bối của ta!
Mạc công tử thấy vậy, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hòa thượng, ông bán con dế này cho ta đi! Cần bao nhiêu ta sẽ trả bấy nhiêu.
- Không bán đâu! Ta đi các tỉnh phía Nam kiếm đỏ con mắt mới ra, ở đây làm gì có. Ta đâu có thể bán rẻ con dế này được.
- Ông bán cho ta hai con đi, còn không, bán cho một con cũng được.
- Một con cũng không bán.
- Đại sư phó ở chùa nào thế?
- Ta là Tế Công ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ đây.
- Á, thì ra không phải là người ngoài. Ngài là thế tăng của Tần tướng mà. Thánh tăng phải bán con dế cho ta mới được.
Tế Điên không chịu bán. Mạc công tử nhờ người đến nói với Hòa thượng, nhất định muốn muạ Tế Điên nói:
- Mạc công tử muốn, để ta điều đình với ông một việc: Tiệm Xảo Nghệ Trai bán đồ chơi ngoài cửa Tiền Đường có tên Dương Văn Bân làm sẩy con dế của công tử, ta đền cho công tử một con, vì hắn cùng ta là chỗ bà con. Ba con dế này ta đưa công tử hết, công tử đưa ta một ngàn lượng bạc thôi, ít nữa ta không bán đâu.
- Thế thì, tôi không bắt đền Dương Văn Bân nữa. Ta sẽ đưa cho Thánh ttăng 1.000 lượng bạc.
Nói rồi lấy ngân phiếu 1.000 lượng bạc đưa cho Tế Điên. Tế Điên cầm lấy bước ra khỏi cửa tửu quán. Đến Xảo Nghệ Trai gặp Dương Văn Bân, Tế Điên nói:
- Việc của chú xong rồi đấy! Mạc công tử không đòi nợ chú nữa đâu. Ta cho chú 500 lượng bạc để làm ăn sống qua ngày.
Dương Văn Bân dập đầu cảm tạ rối rít. Tế Điên cáo từ đi ra khỏi Xảo Nghệ Trai thì gặp ngay bốn vị Ban đầu: Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh, Lôi Trí Viễn, Mã An Kiệt. Gặp Tế Điên, bốn người bước tới hành lễ. Tế Điên hỏi:
- Bốn vị đi đâu vậy?
Sài đầu nói:
- Thôi đừng nhắc làm chị Vị lão gia này đáo nhậm không lâu, tại địa phương này xảy ra mấy án trộm. Hôm qua trộm viếng phủ Kinh doanh điện soái lấy mũ Phụng quan của phu nhân đi, lại còn bê thêm một rương đồ trân châu, tế nhuyễn nữa. Hôm nay quan Kinh doanh điện soái hạ lịnh cho sáu ngày phải tìm ra vụ án. Nếu tìm không ra thì lão gia chúng tôi khó giữ chiếc mũ cánh chuồn nữa là. Thôi, đừng nhắc tới vẫn hơn!
- Không sao đâu! Ở đây ta có 500 lượng bạc, nhờ các vị đến Hình Bộ gởi gấm người giùm tạ Hiện bị giam ở đó có Lôi Minh, Trần Lượng, còn có Tần Nguyên Lượng và Mã Diêu Hùng nữa. Ta nhờ các vị đến đó gởi gắm trong ngoài giùm, đừng để họ bị đối xử tệ bạc. Ta ở quán rượu này chờ các vị trở về rồi dẫn các vị đi biện án, bảo đảm chỉ thoáng một cái là xong ngay.
- Được! Sài Nguyên Lộc nói.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 228

Viện Câu Lan, vào cợt đùa bắt giặc
Nha Thái thú, hai giặc khai thiệt tình

Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh về Túy Lộ Cư gặp Tế Điên. Tế Điên nói:
- Chà, cực khổ hai vị quá!
Sài Nguyên Lộc nói:
- Thánh tăng cứ yên tâm! Tôi đã gởi gấm hết ở Hình Bộ rồi.
- Vậy thì tốt quá! Hai vị ngồi xuống đây uống rượu đi!
Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh ngồi xuống, uống vài chén rượu bèn hỏi:
- Thánh tăng, chúng ta đi biện án ở đâu?
- Uống rượu đã, vội gì! Lát nữa đây ta có cách.
Sài, Đỗ, Lôi, Mã bốn vị Ban đầu lòng gấp như lửa đốt, hận chẳng có thể đi bắt giặc ngay để hoàn thành vụ án. Tế Điên lại không có vẻ gì vội vã, cứ một lát một bầu rượu, cạn chén này rót tiếp chén khác. Bốn vị Ban đầu nói:
- Bạch Thánh tăng, xin lão nhân gia từ bi, từ bi cho.
- Có chuyện gì gấp đâu? Uống rượu xong rồi sẽ tính.
Bốn người muốn gấp cũng không được nào! Uống tới uống lui cho tới đỏ đèn, Tế Điên mới nói:
- Thôi chúng ta đi nè!
Bốn vị Ban đầu tính tiền xong, Sài đầu nói:
- Bạch Thánh tăng, hồi nãy đi gởi gấm các ban ở Hình Bộ hết 200 lượng bạc, để lại cho bốn anh em đó hết 100 lượng, còn lại 200 lượng xin gởi lại lão nhân gia đây.
- Ta không cần, bốn vị cứ chia nhau xài đi, tùy tiện mua sắm áo quần gì thì sắm.
Bốn vị Ban đầu không chịu lấy, Hòa thượng nhất định không nhận . Bốn người mới tạ Ơn Tế Công rồi cùng kéo nhau ra khỏi quán rượu. Tế Điên nói:
- Bốn vị Ban đầu hãy đi theo ta.
Sài đầu hỏi:
- Đi đâu?
- Cứ đi, đừng hỏi. Hòa thượng ta có cách, bảo đảm là hễ đưa tay ra là chộp dính ngay mà.
Bốn vị Ban đầu biết Tế Công là người có tài tiên tri nên cứ lẳng lặng theo sau. Đến một ngõ hẻm chính là ngõ hẻm và Câu Lan viện, thấy treo một đèn lớn. Tế Điên hỏi:
- Bốn vị Ơi, đây là đâu vậy?
Sài đầu nói:
- Sư phó không phải biết mà cố hỏi à? Đây là Ngự Câu Lan viện.
Tại sao có tên là Ngự Câu Lan viện? Nguyên vào triều Tống, các kỷ nữ ở Câu Lan viện này đều là con cái của đại thần, hoạn quan phạm tội, gia sản bị tịch biên, các cô nương tiểu thơ bị sung vào viện Câu Lan làm nghề ca hát. Cho nên gọi nơi ấy là Ngự Câu Lan viện, giống như Ngự Tiền Đương Sai vậy.
Tế Điên đến trước viện Câu Lan cố ý hỏi bọn Sài Nguyên Lộc:
- Đây là đâu?
Sài Nguyên Lộc nói:
- Đây là Câu Lan viện.
- Bốn vị vào đây đi, Hòa thượng ta hôm nay muốn "mở mắt" chút xíu.
- Vô đó làm gì? Sài Nguyên Lộc hỏi.
- Đừng có hỏi.
Bốn vị Ban đầu nghe nói thế mới rõ, bèn đi vào trong. Tế Điên trông thấy trên cửa lớn có gắn đôi liễn đề là:
Canh một vừa tàn, xô chén đổi ly bao khoái lạc,
Canh ba gà gáy, người lìa tiền hết vắng như không.
Đôi liễn này nguyên của một vị ăn chơi phóng khoáng bỏ tiền ra thuê viết. Trên bức hoành ngang đề bốn chữ "Tình vàng ý bạc". Tế Điên đi theo bốn vị Ban đầu vào cửa lớn thấy đối diện là bức tranh vẽ một bàn cờ, bên trên có người đề bốn câu thơ:

http://tieulun.hopto.org

Hạ giới thần tiên, thượng giới không,
Người nghèo nhờ cậy quý nhơn đong,
Lan phòng tối tối thay người mới,
Chớp mắt sao di đổi khách phòng.
Trên đầu bức tranh vách lại để một chậu cá trồng hoa sen. Bốn vị Ban đầu cùng Tế Điên bước vào, mấy phổ ky gác cửa phòng thấy người quen mới nói:
- Các vị Ban đầu, hôm nay sao quý vị rảnh việc mà tới đây? Hay có việc gì thế?
Sài đầu nói:
- Không việc chi! Tới đây chơi thôi mà.
Nói rồi đi thẳng vào bên trong. Viện này là bốn hợp phòng. Bắc thượng phòng có năm gian, nhà Nam cũng năm gian, Đông Tây phối phòng đều có ba gian. Vừa vào trong viện thì mụ tào kê từ trong đi ra. Tế Điên nhìn thấy người này trạc hơn 30 tuổi, ăn diện rất đẹp đẽ. Thiệt là:

Cánh phượng lung linh món tóc mai,
Tai ngọc đong đưa thêm hòa hà,i
Son phấn phớt hồng tăng nét đẹp,
Phong lư in đậm thiếu niên tài.

Mụ tào kê nói:
- Ái chà, các vị Ban đầu từ đâu đến đây? Xin rước lên thượng phòng.
Nói rồi vén rèm cùng vào nhà trong. Tế Điên để ý thấy ngay giữa phòng treo một bức họa thiếu nữ bán thân, bên trên có người đề thơ:

Trăm nét đan thanh vẻ mỹ miều,
Toàn thân chẳng họa, họa ngang eo,
Tiếc rằng màu sắc còn non vụng,
Không dục khách xuân đến lạc kiều.

Dưới ký tên: "Tích hoa chủ nhân đề".
Trong phòng rất sạch sẽ, bàn ghế toàn loại danh mộc, chạm trổ rất công phụ Mọi người vừa ngồi xuống xong có vú em đưa nước trà tới. Mụ tài kê nói:
- Các vị Ban đầu này, hôm nay sao quý vị rảnh mà đến đây?
Sài đầu nói:
- Không có việc chi, tới đây ngồi quấy rầy chút vậy mà!
- Các vị Ban đầu sao nói như vậy? Chúng tôi mời các vị còn không tới nữa mà. Còn vị đại sư phó đây là người xuất gia, tại sao cũng đến chỗ của chúng tôi vậy?
Tế Điên nói:
- Người xuất gia nếu tính theo nồi gạo thì đâu có khác gì người tại gia đâu!
- Đại sư phó ở chùa nào?
- Ta ở chùa Hoàng Liên, hẻm Thủ mã Thái, ta tên là Khổ Hạp.
Bọn Sài đầu cười hô hố. Đang nói tới đó thì từ bên ngoài phòng có tiếng hô:
- Hai vị đại gia đã đến!
Mụ tào kê ứng tiếng đáp rồi chạy ra, nói:
- Hai vị thái gia đến thì rước vào Tây viện đi.
Mấy vị Ban đầu nhìn ra thấy người đi trước đầu đội khăn tráng sĩ sáu múi bằng đoạn màu phấn lăng, bên trên gắn sáu miếng kiếng, phía trước gắn một trái cầu nhung trắng lắc lư, mình mặc tiễn tụ bào cùng màu phấn lăng, trên áo thêu ba giỏ hoa mẫu đơn, chạy kim tuyến cùng khắp, lưng buộc dây loan đái năm màu, chiếc quần đơn phủ trên đôi giày đế mỏng, bên ngoài khoác thêm chiếc áo choàng anh hùng cùng màu phấn lăng thêu chi chít những hoa. Người này mặt như tờ giấy trắng, hai đạo chân mày trên đôi mắt ba góc, trán đầy vết nhăn với chiếc miệng hộ Người đi sau mình mặc áo chẽn thúy lam, dáng vẻ như tráng sĩ, mặt màu vàng nhạt, mày to mắt tròn, hai người này quần áo rất mới. Kế nghe hai người nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hồi nãy tôi ở quán rượu kêu người đến rước, sao không chịu đi?
Mụ tào kê nói:
- Hai vị thái gia đừng giận! Vừa rồi kiệu đến rước em nó không có ở nhà. Trên thuyền có một vị Kim công tử kêu đi rồi. Nếu có ở nhà đâu dám không đi Hai vị đại thái gia không phải là người ngoài, xin thông cảm cho!
Hai người kia vừa muốn đi ra sau viện, Tế Điên nói:
- Bốn vị Ban đầu, đừng để cho hai tên giặc đó chạy!

http://tieulun.hopto.org

Hồi 229

Thỉnh Thánh tăng bắt giặc chùa Tàng trân
Xong án lớn, ngầm cứu bốn đồ đệ

Bạch kiểm lang Giả Hổ, Hồng mao hống Ngụy Anh chịu đòn không thấu, mới nói:
- Lão gia đừng dụng hình nữa, tiểu nhân xin khai: Hai tôi gốc người ở lộ Tây Xuyên, đến lâm An này ở Vạn Long điếm đường Thiên Trúc. Tại địa phương này đã gây 13 vụ án, trộm lấy một số vàng bạc đồ trang sức áo quần và dĩ nhiên là tiêu pha hết. Hôm qua ở Kinh doanh soái phủ lấy được một phần phụng quan hà bội, một hộp vàng ngọc tế nhuyễn. Hiện tại chúng tôi có quen biết với hai kỷ nữ ở viện câu Lan, một người tên là Bích Đào. Những thứ này do Bích Đào cất giữ. Bọn họ không biết những thứ đó là do bọn tôi lấy trộm. Đây là trình khai sự thật.

Quan Tri huyện nghe khai như thế, lập tức sai Sài Nguyên Lộc dẫn tên giặc đi thu hồi tang vật.

Tế Điên ở kế bên, nói:
- Lão gia đừng quá vội, hai tên giặc này ăn trộm tại địa phương là chuyện nhỏ, còn vụ lớn nữa là ở Kim Sa Lãnh tại phủ Trấn Giang cướp của công tử La Thanh Viễn con quan La Thừa tướng. bắt hai nàng hầu thiếp là Đỗ Thái Thu và Lý Lệ Nương, chém chết tiêu đinh, lấy đi một số vàng bạc có hai người này. Bị họ mạo tên hành án mà bọn bốn người Lôi Minh, Trần Lượng, Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng bị tù tội oan uổng ở Hình Bộ. Việc này Hòa thượng ta được người uỷ thác nên mới đi bắt chúng, lão gia hãy hỏi hai người này để kết thúc vụ án kia luôn.

Quan Tri huyện nghe nói liền hỏi:
- Giả Hổ, Ngụy Anh! Ở Kim Sa lãnh đốt đèn cầm gậy cướp hầu thiếp của La Thanh Viễn, giết hại mạng người bọn bây tất cả có mấy người?

Giả Hổ, Ngụy Anh nghe nói sợ quá, mặt mày xanh mét, nói:
- Việc đó, tiểu nhân thật tình không biết.

Quan huyện liền hô:
- Đánh nó cho ta!

Lập tức mỗi tên giặc bị lôi xuống đánh 40 bảng nữa, nhưng hai tên giặc ác quán dẫy đầy cắn răng chẳng khai. Quan Tri huyện truyền đem côn kẹp ra. Ba côn là tổ của năm hình, lòng người như sắt nào phải sắt, quan pháp tựa lò chính là lò. Hai tên giặc bị đưa vào kìm kẹp, siết đến tám thành. Giả Hổ và Ngụy Anh đau quá chịu không thấu, bèn nói:
- Xin lão gia nới lỏng cho, hai đứa tôi xin khai!
- Hãy nói thiệt đi! Quan huyện hét.
- Chúng tôi lúc trước ở chùa Tàng Trân phủ Trấn Giang. Nơi đó có hai ông hòa thượng Nguyệt Minh và Nguyệt Lãng cũng là người lục lâm. Chỉ nhân vì Hắc mao sái Cao Thuận có cừu thù với Lôi Minh, Trần Lượng, Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng, nên hôm đi cướp hầu thiếp và tiền bạc của La Thanh Viễn tại Kim Sa Lãnh mạo xưng tên họ của bọn Lôi Minh để di họa. Trong vụ đánh cướp này ngoài hai đứa tôi còn có mấy người ở lộ Tây Xuyên như Trại vân long Hoàng Khánh, Tiểu táng môn Tạ Quảng, Hận địa vô hoàn Lý Mãnh, Đê đầu khán tháp Trần Thanh, cả hai vị hòa thượng là chín ngươi tất cả, kéo nhau cướp đi hai hầu thiếp và đồ tế nhuyễn vàng bạc. Hai vị hòa thượng cưỡng chiếm mỗi người một cô hầu thiếp, còn tang vật chia không đều nên chúng tôi tức giận bỏ đi. Lý Mãnh, Trần Thanh đi riêng, Hoàng Khánh, Tạ Quảng và Cao Thuận còn ở lại trong chùa.

Quan Tri huyện hỏi Tế Điên:
- Bạch Thánh tăng, vụ này mình giải quyết ra sao?
- Lão gia làm một văn thư, để Hòa thượng ta dẫn bốn vị Ban đầu Sài, Đỗ, Lôi, Mã hiệp cùng quan binh ở phủ Trấn Giang đi bắt ngay bọn giặc ở chùa Tàng Trân là xong. Lão gia bây giờ thu hồi tang vật, tạm giam hai tên giặc vào ngục, chờ đến lúc bắt hết bọn giặc rồi định án luôn thể.
- Thánh tăng chịu khó ra sức như vậy thì không còn gì bằng!

Quan huyện sai bọn Sài Nguyên Lộc mang hai tên giặc` đi thu hồi tang vật và nhốt chúng vào ngục. Bốn vị Ban đầu vâng lời. Quan Tri huyện bãi hầu, mời Hòa thượng vào thư phòng trò chuyện dọn tiệc đãi đằng. Không bao lâu, bọn Sài Nguyên Lộc trở về đem tang vật giao cho quan Tri huyện. Tế Điên ăn uống xong nghỉ lại ở thư phòng. Sáng hôm sau, quan huyện thảo sẵn văn thư, Hòa thượng dẫn bốn vị Ban đầu, cáo từ ra cổng Tiền Đường, thuận theo đường lớn thẳng đến phủ Trấn Giang.

http://tieulun.hopto.org

Hôm đó ở phủ Trấn Giang điều động 200 quan binh giữ thành ở địa phương mỗi người cầm binh khí đến vây chặt chùa Tàng Trân. Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh, Lôi Trí Viễn, Mã Anh Kiệt mỗi người cầm thước sắt tiến vào trước. Vừa đến viện phía Đông, thấy Trại vân long Hoàng Khánh định rút dao chém Hoa Nguyên Chí và Võ Định Phương, bốn vị Ban đầu hét lên:
- Hay cho bọn giặc! Bây chạy đi đâu?
Quan binh bên ngoài nhất tề reo hò theo. Trại vân long Hoàng Khánh, Tiểu táng môn Tạ Quảng định rút dao cự địch. Nguyệt lãng, Nguyệt Minh cười hà hà, nói:
- Hai vị hiền đệ tránh ra đi, chẳng cần đến hai vị. Bất luận là bọn họ nhiều ít, sái gia chỉ thi triển chút thuật mọn là tóm cả bọn ngay Sá gì bọn tiểu tốt này tự đâm vào chỗ chết như bướm nhảy vào đèn! Thiệt là thiên đường có nẻo không tìm đến, địa ngục kín bưng cứ lủi vào! Để hôm nay sái gia kết thúc tánh mạng cả tụi bây cho biết thân.
Bọn Sài Nguyên Lộc đều cầm thước sắt định nhảy xô tới. Nguyệt Minh miệng lâm râm niệm chú dùng tay chỉ một cái, hô "Sắc lịnh!", dùng định thân pháp trồng cứng bốn vị Ban đầu lại. Nguyệt Minh đưa tay rút giới đao ra tính động thủ, thì bên ngoài cửa ngách có tiếng hét lớn:
- Hay cho nghiệt súc! thiệt là cả gan! Giữa ban ngày ban mặt mà dám hại người chớ! Để Hòa thượng ta đến bắt mi đây!
Bọn Nguyệt Minh, Nguyệt Lãng nhìn thấy từ cửa ngách đi ra một ông thầy chùa kiếc, tóc dài hai ba phân, mặt mày bùn đất, tăng y rách nát, tay ngắn thiếu bâu, lưng cột dây nhung khật khà khật khưỡng, áo quần rách nát, dơ không thể tả. Nguyệt Minh, Nguyệt Lãng làm sao thấy biết được, tự cho mình là người tài cao mật lớn, liền lớn tiếng hỏi:
- Tên thầy chùa kiếc này ở đâu, dám xiá vào chuyện của ta?
Tế Điên cười hà hà, nói:
- Đại khái ngươi cũng không biết lão nhân gia là ai mà!
Nguyệt Minh lập tức niệm chú lâm râm, lấy tay chỉ một cái hô "Sắc lịnh", tính dùng định thân pháp trồng cứng Tế Điên lại, nào ngờ Tế Điên lấy tay chỉ một cái trồng cứng họ lại. Trại vân long Hoàng Khánh, Tiểu táng môn Tạ Quảng định co giò chạy trốn, Tế Điên lại chỉ một cái trồng cứng hai tên giặc lại. Tế Điên trước hết giải phép cho bốn vị Ban đầu, Hoa Nguyên Chi và Võ Định Phương. Bồn vị Ban đầu rút dây sắt trói cổ bốn tên giặc lại. Hoa Nguyên Chí và Võ Định Phương nói:
- May có đại sư phó đến cứu kịp, nếu không mạng hi tôi đi đứt về tay giặc rồi! Chưa lãnh giáo đại sư phó ở tại bảo sát nào, xưng gọi thượng hạ là gì?
- Ta là Tế Điên tăng ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ đây.
Hoa Nguyên Chí và Võ Định Phương nghe xong bèn nói:
- Té ra là Thánh tăng trưởng lão, hai tôi ngưỡng mộ đã lâu!
Tế Điên hỏi:
- Hai vị đến đây làm gì?
- Hai tôi vâng lệnh dụ của Hình Bộ chánh đường Lục đại nhân, đến thám dọ vụ án ở Kim Sa Lãnh, không ngờ hôm nay bị hại ở đây. Hồi nãy hai đứa tôi bắt được một đứa tên là Tôn Cửu Như và một đứa tên là Hắc mao sái Cao Thuận, hiện đang trói bỏ chúng ở viện chái phía Tây.
- Được, Tế Điên nói, các vị Ban đầu hãy mang hai tên giặc về đây cùng giải đi luôn. Hãy lục soát trong chùa để tìm hai hầu thiếp của La Thanh Viễn là Đỗ Thái Thu và Lý Lệ Nương, tìm thấy họ Ở trong vách đôi và cùng đưa về Lâm An.
Các quan binh cũng đều tiến vào, ai nấy cùng lụa tìm hai người đàn bà ra và tìm thấy rất nhiều vàng bạc đồ tế nhuyễn, tất cả đều lập thành văn bản rõ ràng. Chùa tàng Trân giao cho quan địa phương coi giữ và tìm vị Trụ trì khác. Chờ đến trời sáng, Hòa thượng đái lãnh các vị Ban đầu áp giải sáu tên giặc đi, đến phủ Trấn Giang đóng tù xa bằng gỗ để bỏ mấy tên giặc vào, còn hai nàng hầu thiếp mướn hai cỗ kiệu đưa về kinh độ Trên đường đi cứ đói ăn khát uống, ngày đi đêm n ghỉ. Một hôm đi sắp đến Lâm An, gặp mười mấy người cưỡi ngựa đi lại, đi đầu chính là Mạc công tử cùng đi với bọn tùng nhân. Vừa gặp Tế Điên, Mạc công tử lật đật nhảy xuống ngựa chạy đến, nói:
- Thánh tăng đi đâu vậy?
- Ta lên huyện Tiền Đường.
- Thánh tăng còn con dế nào hay nữa không? Bán cho tôi ít con. Ba con hôm trước, một con tên Kim đầu đại vương, một con tên Ngân đầu đại vương, một con tên Trấn sơn ngũ thái đại tướng

http://tieulun.hopto.org

quân. Ba con này quả thực là hay thiệt. Tôi đem đến Tần tướng phủ, Trấn sơn ngũ đại tướng quân thắng lôn nên tôi ăn nhị công tử Tần Hằng 3.000 lượng bạc. Nào ngờ về tới nhà, khi giở nắp chum ra nó nhảy chạy thoát. Tôi đi tìm nghe nó gáy ở nhà trước. Tôi cho người đến ở nhà trước mà không gặp, lại nghe nó gáy ở trong thư phòng, tôi bảo người tìm ở thư phòng, tìm một mạch cả hơn 20 gian cũng không gặp. Thánh tăng còn có con dế nào hay bán cho tôi vài con.
- Ừ, chừng nào ta kiếm được con nào hay, ta sẽ đem đến cho công tử.
- Có thế chứ!
Nói xong Mạc công tử cáo từ lên ngựa ra đi.
Tế Điên áp giải sai sự đến huyện Tiền Đường, trực nhật vào trong bẩm báo, quan huyện cho người mời Tế Điên vào thư phòng và nói:
- Thiệt cực nhọc cho Thánh tăng quá!
- Hiện tại ta đã bắt được sáu tên giặc, xin lão gia trước sai người đưa hai người hầu thiếp của công tử La Thanh Viễn về.
Quan huyện đồng ý cho đưa hai hầu thiếp của La Thanh Viễn về rồi mới thăng đường, ba ban Tráng, Tạo, Khoái thét gọi đường uy, rồi đem bọn Nguyệt Minh, Nguyệt Lãng, Hoàng Khánh, Tạ Quảng, Cao Thuận, Tôn Cửu Như đến trước công đường. Quan huyện vỗ kỉnh đường, hỏi:
- Các ngươi tên họ là chi?
Sáu tên giặc mỗi người tự xưng tên họ. Quan Tri huyện hỏi:
- Các ngươi ở Kim Sa Lãnh mạo danh xưng Lôi Minh, Trần Lượng, Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng cướp hầu thiếp của La lão gia, đốt đèn cầm gậy, giết chết tiêu đinh, đồng bọn có bao nhiêu tên?
Sáu tên giặc tính rằng không khai cũng không được vì tang chứng đã rạch ròi, Nguyệt Minh mới nói:
- Lão gia muốn hỏi, tôi xin khai thiệt. Vụ án này bọn tôi có chín người không kể Tôn Cửu Nhự Ngoài năm người có mặt, còn bốn người nữa là Lý Mãnh, Trần Thanh, Giả Hổ, Ngụy Anh. Giả, Ngụy bị bắt nhốt trong ngục rồi, còn Lý Mãnh, Trần Thanh không biết đi đâu.
Quan huyện nghe xong đã rõ, bèn bắt họ làm tờ cung khai, rồi chiếu theo đó làm công văn sai bọn thủ hạ cùng với nguyên biện, Hoa Nguyên Chí, Võ Định Phương đem sáu tên giặc luôn cả Giả Hổ, Ngụy Anh giải về Hình Bộ. Quan Tri huyện thối đường, mời Tế Điên về thư phòng bày tiệc rượu khoản đãi. Tế Điên tự rót tự uống, ăn gắp lớn miệng, miệng nhai nhồm nhoàm. Quan Tri huyện nói:
- Vụ án này nếu không có Thánh tăng thật là khó giải quyết.
- Đây là do bọn giặc tội ác tầy trời xui nên thế.
- Nếu Thánh tăng không có việc gì hãy ở lại nha môn chơi ít hôm có được không?
- Ta còn có việc phải làm, chừng nào rảnh rang không việc gì ta sẽ đến.
Nói xong, Tế Điên cảm thấy bắt rùng mình, liền án linh quang biết mọi việc. Tế Điên nói:
- Ta phải đi gấp đây!
Nói xong lập tức cáo từ.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 230

Nguyên Không tăng công viên về cõi tịnh
Ẩn Thiết Ngưu lo lót vào Linh Ẩn

Tế Điên đang ngồi uống rượu ở nha môn huyện Tiền Đường bỗng nhớ lại, lập tức cáo từ.
Tri huyện hỏi:
- Thánh tăng sao mà vội thế?
- Ta còn có việc! Hôm khác chúng ta sẽ nói chuyện cùng nhau.
Nói rồi Tế Điên đứng dậy bước ra ngoài, quan huyện đích thân đưa ra cổng. Tế Điên ôm quyền từ biệt rồi thẳng ra cửa Tiền Đường về chùa Linh Ẩn. Vừa vào đến chùa thì từ bên ngoài Lôi Minh, Trần Lượng, Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng bốn người cùng vừa tới. Nguyên quan huyện Tiền Đường sai quan nhân áp giải bọn Bạch kiếm lang Giả Hổ, Hồng mao hống Ngụy Anh, Trại vân long Hoàng Khánh, Tiểu táng môn Tạ Quảng, Hắc mao sái Cao Thuận, Tôn Cửu Như, Nguyệt Minh, Nguyệt Lãng đến Hình Bộ đính kèm theo văn thư hẳn hoi. Hoa Nguyên Chí và Võ Định Phương vào gặp Hình Bộ chánh đường Lục đại nhân, đem việc ở chùa Tàng Trân thuật lại. Lục đại nhân mới rõ, lập tức cùng tả đường, hữu đường đều thăng đường, sai đem bọn giặc vào. Bọn thủ hạ đưa bọn giặc vào đại đường, chúng đều quỳ xuống, tự xưng tên họ. Lục đại nhân vỗ kỉnh đường, hỏi:
- Các ngươi ở Kim Sa Lãnh, phủ Trấn Giang, cướp ái thiếp của La Thanh Viễn, giết chết tiêu đinh, cướp lấy tiền của, đồng bọn có tất cả bao nhiêu tên? Tại sao lại mạo tên bốn người Lôi Minh, Trần Lượng như thế? Hãy khai thiệt ra để khỏi bị đòn bộng khổ sở!
Bọn giặc đã khai hết ở huyện Tiền Đường rồi, nghĩ rằng không khai cũng không được, mới thuật lại từ đầu đến cuối như trước. Lục đại nhân xem lại tờ khai ở huyện Tiền Đường phù hợp với khẩu cung của bọn giặc, mới dạy đem bọn giặc đóng trăn bỏ vào ngục, chẳng luận thủ phạm tòng phạm, đều đề nghị xử trảm quyết, sau đó sẽ tìm bắt Lý Mãnh, Trần Thanh. Đoạn rút tiêu giám bài kêu bọn Lôi Minh, Trần Lượng, Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng lên. Bốn người cúi chào Lục đại nhân.
Lục đại nhân nói:
- Này bốn người Lôi Minh, Trần Lượng... , vụ án này các vị bị hàm oan, nếu không gặp bản bộ đường, tánh mạng các ngươi khó bảo đảm! Hiện nay ta đã bắt được nguyên án, chân phạm rồi, ta sẽ thả các ngươi ra. Các ngươi nên về nhà sống an phận qua ngày, không nên lân la dọc đường. Như còn vướng phải tai họa, bản bộ đường sẽ trọng phạt đấy!
Bọn Lôi Minh, Trần Lượng cúi đầu cảm tạ, nói:
- Cảm ơn ân điểm của đại nhân, chúng tôi ghi lòng tạc dạ ân đức! Cầu mong đại nhân công hầu vạn đại, lộc vị nâng cao!
Lục đại nhân dạy mở trói cho bốn người Lôi Minh, Trần Lượng, Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng. Bọn họ cảm tạ rồi đi ra. Hoa Nguyên Chí và Võ Định Phương lật đật bước tới đem sự việc vừa qua ở chùa Tàng Trân nói cho họ nghe. Lôi Minh, Trần Lượng nói:
- Đa tạ hai vị huynh đài đã cực khổ vì chúng tôi. Anh em chúng tôi mong có ngày đền đáp ơn này. Bọn tôi phải đến chùa Linh Ẩn cảm tạ Tế Công rồi mới trở về nhà.
- Xin quý vị tự nhiên. Hoa Nguyên chí nói.
Bốn người cùng cáo từ ra khỏi nha môn thẳng đến chùa Linh Ẩn. Đến cổng chùa , hỏi thăm vị tăng giữ cửa:
- Tế Công có trong chùa không?
- Mới về đó, các vị hãy vào đi! Vị tăng giữ cửa đáp.
Bốn người cùng tiến vào trong gặp Tế Điên. Tế Điên hỏi:
- Sự việc của bốn người xong rồi phải không?
Bọn Lôi Minh lập tức bước tới hành lễ Tế Điên và nói:
- Nếu không nhờ Thánh tăng giúp đỡ bắt giặc thì tánh mạng chúng tôi chắc tiêu rồi. Hôm nay chúng tôi đến đây đặc biệt cảm tạ sư phó.
- Bốn người không cần phải cám ơn, hãy mau trở về nhà. Ở trong nhà an phận qua ngày, ít xía vô chuyện không đâu là hay nhất.
Bọn Lôi Minh, Trần Lượng vâng lời cáo từ ra ngoài. Tế Điên bước về Viễn Hạt đường ở phía sau gặp Nguyên Không trưởng lão. Lão phương trượng vừa thấy, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nam mô A Di Đà Phật! Thiện tai, thiện tai! Đạo Tế, ông về đấy à? Ta đang có ý trông ông, sốt ruột vì ông không về được. Ông phải đưa ta đi một phen nhé!
- Sư phó khỏi cần phải dặn dò. Đệ tử có bổn phận phải đưa lão gia đi mà!
Lão phương trượng ngay lúc đó kêu đạo hầu đem y mão giày vớ mới ra, rồi tự mình đi tắm rửa sạch sẽ, thay đổi y phục mới xong, giây lát hai mắt nhắm nghiền rồi viên tịch. Người hầu đưa tin cho chúng tăng bên ngoài hay, lập tức chúng tăng đều kéo vào nhà sau. Thấy lão phương trượng đã tắt nghỉ, mọi người đều cất tiếng khóc lớn. Tế Điên đang quỳ khóc, miệng gào lên:
- Lão hòa thượng chết đáng lắm!
Tri khách Đức Huy ở Kế bên nói:
- Đạo Tế, ông nói gì kỳ vậy? Lão hòa thượng đáng chết à? Như vậy chẳng phải ông muốn Hòa thượng chết sao?
Nói rồi lấy tay xô Tế Điên một cái. Tức thời Tế Điên ngã lăn kềnh ra, đứt hơi ngay đơ luôn. Mọi người nói:
- Chà, không xong rồi! Lại chết thêm một mạng nữa, chắc là phạm trùng tang!
Đức Huy nói:
- Tôi chỉ xô nhẹ một cái mà ông ta ngã kăn quay ra!
Thấy vậy Đức Huy cũng sợ hết hồn, lật đật bảo người kêu vực dậy:
- Đạo Tế ơi, Đạo tế!
Phải một hồi lâu mới thấy Tế Điên tỉnh lại, Đức Huy nói:
- Đạo tế, ông đỡ chưa?
- Không sao đâu, tôi khỏe rồi mà! Tế Điên đáp.
Nói xong kêu người đem cái chum lớn đến, đặt lão hòa thượng vào trong đó rồi khiêng ra sau hoa viên. Các tăng viên đều đắp cà sa, gõ pháp khí, niệm chú Đại Bi và chbú Vãng Sanh cho lão hòa thượng. Mọi người tụng kinh siêu độ xong, mới đem tất cả di vật của Lão hòa thượng giao cho Tế Điên.
Qua hai hôm sau, đại chúng cùng thương lượng, trong chùa phải thỉnh vị Phương trượng mới. Giám tự Quảng Lượng đã có chủ ý sẵn, nên đề nghị mời vị đương gia Phương trượng của chùa Hải Đường tên là Tông Ấn. Vị này họ Trịnh, tục danh là Thiết Ngưu, trước đó ông ta ngầm cho Quảng Lượng 500 lượng bạc, nên mới được Quảng Lượng đề nghị mời làm Phương trượng. Quảng Lượng bàn với chúng tăng nên mời ngài Tông Ấn ở chùa Hải Đường. Tất cả sắp xếp do Quảng Lượng cả nên chúng tăng không ai dám cãi.
Quảng Lượng cho người đi mời, chọn ngày lành tháng tốt Tông Ấn mới đến Linh Ẩn. Chúng tăng đều đắp cà sa, trỗi pháp khí đón rước trọng thể, chỉ có Tế Điên tỉnh bơ, không đắp y cũng không đón rước gì hết. Có người ở kế bên hỏi:
- Đạo Tế, sao ông không đi đón Lão hòa thượng?
Tế Điên nói:

Mũ thì đội ngay đừng đội lệch
Lượm chiếc dây gai gói giày rách
Quỷ lớn, quỷ nhỏ đứng chòm nhom
Ngoắc gọi Thiết Ngưu tiến vào chùa.

Mọi người quở:
- Ông đừng nói bậy, Lão hòa thượng nghe được bắt tội nặng đa!
Nói xong, rước Hòa thượng vào Đại Hùng bảo điện. Trịnh Thiết Ngưu có mang theo hai đệ tử, trong đó có một đứa cháu tên Trịnh Hổ. Đại chúng đến tham bái Lão phương trượng. Tế Điên ở một bên, nói:
- Thưa các vị, hôm nay có một số đồ vật của Lão phương trượng để lại cho tôi, trong đó có xâu chuỗi trân châu 108 hạt. Tôi không cần nó. Để giải buồn, tôi ra một câu đố, nếu ai đoán được, tôi sẽ cho người đó.
Người đọc sách gọi cách đố này là Đăng mê.
Đại chúng đều biết Đạo Tế điên điên khùng khùng, có vật gì nói cho ai là cho người đó. Mọi người

http://tieulun.hopto.org

nói:
- Ông nói ra đi!
- Trịnh Thiết Ngưu giữ ý không lẽ đích thân đến dự, bèn sai hai tên đồ đệ đến nghe: "Nghe kỹ rồi về nói lại ta sẽ đoán cho". Hai tiểu hòa thượng mới cũng có mặt.
Tế Điên nói:

Một vật sinh ra lớn thấy ghê,
Bốn chân tám móng rõ to bề,
Chiếc đuôi chẳng khác sợi dây luộc,
Di động cầm dàm nắm kéo lê.

Mọi người nghe xong đều muốn đoán, tiểu hòa thượng lật đật chạy vào báo với Thiết Ngưu. Trịnh Thiết Ngưu hỏi hai tiểu hòa thượng, bọn này học lại đúng như đã nghe. Trịnh Thiết Ngưu nhẩm tính: - "Bốn chân tám móng rõ to bề" chắc là con trâu (Ngưu) rồi. Tiểu hòa thượng chạy ra định nói thì ngoài kia Tế Điên bật mí:
- Các vị đoán không ra à? Nó là con trâu (Ngưu) đó. Để ta ra một câu nữa nhé:

Một cái bầu trong ngoài đều có lông.

Mọi người nghe xong đều nói:
- Đó là vật gì vật kìa?
Hai tiểu hòa thượng chạy vào hỏi Phương trượng Tông Ấn. Tông Ấn nói:
- Cái này không phải dễ đoán đâu. Nếu con nói là vật sống, ông ta nói là vật chết. Không bằng không cứ không dễ đoán được. Hai con ra xem ông ta nói là gì?
Hai chú tiểu lại ra Tây viện, nghe Tế Điên nói:
- Đó là "lỗ tai trâu". Để ta nói một câu khác lý thú hơn cho quý vị đoán.
Mọi người nhao nhao lên:
- Tế Điên, ông nói câu lý thú đó đi! Mà ông đừng bật mí vội, để chừng nào chúng tôi đoán không được, ông mới nói ra là cái gì nhé! Câu vừa rồi chúng tôi định nói là lỗ tai trâu mà ông đã nói trước rồi.
- Lần này tôi không nói trước đâu, để cho mấy vị từ từ mà đoán.
- Vậy thì ông nói ra đi!
Các ông nghe đây:

Nữ tử sánh vai thật quá hay,
Lập tâm bên cấn quả vô nhai,
Phụng chui dưới lúa (hòa) chim bay mất,
Can mới ló đầu phết trúng tai.

Đây là bốn chữ, các ông đoán thử coi!
Pháp Thông, Pháp Minh hai tiểu đồ đệ của Tông Ấn nhớ kỹ chạy vào nói với thầy. Tông Ấn cũng là người có học, do hai chữ trước, ông ta biết Tế Điên muốn cười ông ta, vì biết mình tên là Thiết Ngưu, Tế Điên mới nói: "Ngưu" và "Lỗ tai trâu". Nay nghe đọc bốn câu thơ này, ông ta bèn đoán: - "Nữ tử sánh vai" chắc là chữ Hảo. "Lập tâm bên cấn quả vô nhai", ông ta lấy bút viết ra một hồi lâu rồi "a" lên một tiếng, nói: Phải rồi! Lập tâm là tâm đứng, đặt kế bên chữ Cấn là chữ Hận. Câu ba: "Phụng chui dưới lúa chim bay mất", nghĩa là chữ Phụng mất chữ Điểu còn lại bộ Nhân đem đặt dưới chữ Hòa thành chữ Thốc là trọc. Câu cuối: "Chữ can ló đầu phết trúng vai" là thêm dấu phẩy một bên là chữ Ngưu. Ráp bốn chữ lại là: Hảo Hận Thốc Ngưu – nghĩa là: Giận thằng Ngưu trọc lắm.
Tông Ấn trong lòng giận lắm nhưng không có cách nào bắt bẻ được, bèn kêu hai tiểu đi gặp Tế Điên, nói câu đó là: "Hảo Hận Thốc Ngưu" để Tế Điên phải tạ lễ. Hai tiểu hòa thượng đến Tây viện nói bốn chữ đó, ai nấy đều cười rộ. Tế Điên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Cũng được, để ta đưa xâu chuỗi cho hai ông cầm, rồi ta nói một câu hay lắm, để mấy ông đoán chơi.
Hai chú tiểu bước tới tiếp lấy xâu chuỗi trân châu, quả nhiên sáng ánh thật đẹp. Mọi người đều nói:
- Đạo Tế thiệt là khùng! Đáng tiếc vật quý như vậy mà nói đưa ai là đưa người đó.
Tế Điên cười ha hả, nói:
- Người xuất gia phải hoàn toàn một trần không nhiễm, bốn đại giai không. Các ông cho đó là vật báu, còn ta coi nó là đồ vô dụng, chỉ chác họa gây tai mà thôi, chẳng thể làm trường sanh bất lão được. Người xưa thường nói hai câu:

Không chứa của cải, không kết oán,
Ngủ được an nhiên, đi tự do.

Mọi người nghe rồi đều cười nói:
- Ông hãy nói đi! Bọn ta cũng đoán thắng một lần coi nào!
- Được, được.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 231

Nói đăng mê cợt đùa Tông Ấn
Thánh La Hán lìa khỏi Linh Ẩn

Đại chúng giục Tế Điên:
- Ông hãy nói đi!
Tế Điên nói:
- Các ông nghe đây:

Trùng vào ổ Phụng chim bay mất,
Trên bảy đầu người mọc cỏ cao,
Mưa to đổ xuống nghiêng triền núi,
Nửa tên bằng hữu biến đằng nao.

Đây cũng là bốn chữ, ai mà đoán được ta sẽ đem tăng bào của Lão hòa thượng cho người đó.
Mọi người đều đoán:
- Trùng vào ổ phụng chim bay mất là chữ Phong. Trên bảy đầu người mọc cỏ cao là chữ Hoa. Mưa to đổ xuống nghiêng triền núi là chữ Tuyết. Nửa tên bằng hữu biến đằng nao là chữ Nguyệt.
Có mấy người đoán được, chỉ có Quảng lượng là mau miệng nói ngay:
- Đó là Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt.
- Đúng! Tế Điên nói.
Rồi đem tăng bào cho Quảng Lượng. Tế Điên lại nói:

Ngoài xóm cửa Đông lửa cháy lan,
Bên trong đốt chết đến hai người,
Còn lại một trai và một gái,
Cháy từ giờ Dậu đến canh ba.
Bốn câu này đoán ra bốn chữ.

Ở bên ngoài đoán ra là: Lãn - nhục - hảo - tửu. Tế Điên lại lấy giường nệm mền gối của Lão hòa thượng đem chọ Tế Điên lại nói:

Ba người cùng ngày đi xem hoa,
Trăm vạn hóa ra người cùng nhà,
Hòa Hỏa hai bên cùng ngồi lại,
Tịch dương chìm xuống lộ hai ngà.

Ở bên trong cũng có người đoán được: Đó là bốn chữ Xuân - Hạ - Thu – Đông. Tế Điên lại đem những vật dụng để lại của Lão hòa thượng đem cho sạch, không để lại một thứ gì. Qua mấy hôm sau, Trịnh Thiết Ngưu nghe nói Tế Điên quen biết nhiều với các thân hào phú hộ, quan viên trưởng giả ở Lâm An. Tông Ấn vốn là một Hòa thượng ưu thế lợi, mới bàn với Quảng Lượng là mở một đàn chay, bảo Tế Điên mời họ đến dự. Quảng Lượng nói: - Được!
Biết chắc Tế Điên có quen rất nhiều đại tài chủ ở Lâm An, sau vụ làm chay này thế nào cũng dư được mấy vạn lượng, nên Quảng Lượng lật đật đi kiếm Tế Điên, nói:
- Hiền đệ, để ta bàn với hiền đệ một việc. Lão hòa thượng về chùa nhận chức phải làm kinh động mọi người mới phải. Ta định tổ chức một đám chay đàn, hiền đệ quen biết rất nhiều vị đại tài chủ, khi mở hội phát thiệp mời họ có được không?
- Được quá chớ! Nhưng với một điều kiện là người tôi quen đều là thân sĩ phú hộ, mình mở hội chay phải nấu nướng cho ngon, phải cỗ tám lượng một mâm, mỗi người mời một mâm mới được. Tiền hương đèn cúng thí cho lễ hội bao nhiêu không định nhiều ít, cũng có thể một người cúng vào cả mấy vạn lượng bạc. Tôi biết khi xưa đi hóa duyên lầu Đại Bi, một người cúng thí cả vạn lượng. Trong hội chay này, có ai đến không luận cúng tiền hương đèn nhiều ít, cứ mỗi người đi theo cho họ

http://tieulun.hopto.org

một điếu tiền, còn người đi kiệu, cho kiệu phu mỗi người một điếu. Nếu chịu làm theo điều kiện này thì tôi mời cho, còn không nghe theo làm sao thì làm, đừng để tôi mất mặt với người ta.
Quảng Lượng nghĩ thầm: "Thâu vô gấp nhiều lần lo gì!". Bèn nói:
- Tôi làm đúng như ý của sư đệ! Sư đệ hãy viết nhiều thiếp mời nhé!
- Tôi cần 100 thiếp thôi.
Quảng Lượng nghe nói rất khoái tỷ, bèn chọn ngày rằm tháng này mở hội. Ông ta trước hết xin Tông Ấn xuất cho 5.000 lượng để làm vốn. Xuất ra 2.000 lượng để mua sắm nấu nướng thức ăn, còn 1.000 lượng dùng để cất rạp chưng dọn, mua các thứ linh tinh. Tất cả đều sửa soạn chu đáo.
Nào ngờ đâu 100 thiếp của Tế Điên yêu cầu, được dán lại không cho ai thấy, bên trong viết là: - Rằm tháng này, nhân dịp Lão hòa thượng Tông Ấn nhậm chức Phương trượng, mở hội chay đàn ăn mừng. Ngày đó cung thỉnh liệt quý vị hạ giá quang lâm, thắp hương khấn nguyện. Trụ trì tăng: Tông ấn, Quảng Lượng, Đạo tế đồng bái. Tiệc chay dọn sẵn ở chùa Linh Ẩn, mỗi vị đến thiện hội không cần mang theo nhiều, chỉ đem theo 24 văn thôi. Nếu ai đem nhiều sẽ bị trừng phạt nặng.
Tế Điên đem thiếp cho mời khắp. Hôm đó xe ngựa, kiệu chật cả cổng chùa Linh Ẩn. Các đại tài chủ ở Lâm An như Châu Bán Thành, Tô Bắc Sơn, Triệu văn Hội... cũng đều có mặt, có người mang theo hai ban kiệu phu, đều là 6 người, 8 người, ít nhất cũng bốn người. Mỗi người đi theo đều được thưởng tiền cả. Các lễ vật phong bao đi cúng thiện hội đều giao cho ban sổ sách. Mở ra xem đều 24 văn cả. Mỗi vị được mời một bàn , tất cả hơn 200 bàn. Tối lại thí chủ về hết, ban thư ký kết toán sổ sách chỉ thâu vào hơn 20 đấu tiền! Cả những người quen với Quảng Lượng cũng cúng như vậy. Trong dịp này, bỏ ra 5.000 lượng coi như đi đứt. Tông Ấn, Quảng Lượng giận Tế Điên ghê lắm.
Hôm sau Quảng Lượng kêu Tế Điên lại, hỏi:
- Ông thiệt là muốn hại chúng tôi mà. Trong chùa hết cần ông rồi. Ông mau kiếm chỗ khác ở đi. Từ đây không cho ông về chùa Linh Ẩn nữa.
- Đi thì đi, có gì quan trọng nào!
Đương nói tới đó thì Dương Mãnh, Trần Hiếu từ ngoài đi vào. Hôm mở thiện hội chay, hai người này mắc đi bảo tiêu không có ở nhà. Hôm nay vừa về tới, nghe trong nhà nói:
- Chùa Linh Ẩn mở thiện hội chay, có gửi thiệp mời.
Hai người nghe nói lật đật đến chùa, muốn cúng tiền hương đèn. Gặp Tế Điên, Dương Mãnh nói:
- Sư phó, hôm mở thiện hội hai đứa tôi không có ở nhà, nên hôm nay đến cúng. Sư phó cần tiền, hai tôi có sẵn đây.
- Họ đã đuổi ta ra khỏi chùa, không cho ta ở nữa. Hai con cần thí xả làm chi!
Nói tới đó thì Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng cũng vừa tới. Hôm qua Trịnh Hùng đi dự thiện hội cũng gói 24 tiền cúng, đem theo 8 người khiêng kiệu, 8 người tùy tùng, tất cả là 16 người đều được thưởng mỗi người một điếu. Riêng Trịnh Hùng được mời một bàn mâm cỗ thật hậu, trong lòng cảm thấy không ổn, không biết trong chùa xảy ra việc gì đây? Bèn đem 500 lượng bạc đến gặp Tế Điên để hỏi thăm. Đến chùa, thấy tế Điên đang nói chuyện với Dương Mãnh, Trần Hiếu. Trịnh Hùng bảo gia nhân đem 500 lượng bạc đến nói:
- Sư phó, hôm qua tôi đến dự thiện hội, gói cúng có 24 tiền mà trong chùa lại cho mấy người đi theo mấy điếu, tôi nghĩ không có lẽ như vậy! Hôm nay tôi đem đến 500 lượng bạc để cúng vào đèn hương, sư phó cần dùng thêm, tôi sẽ cho người về lấy.
- Ông chẳng cần thí xả làm gì! Họ không cho ta ở chùa, ta phải đi đây!
Quảng Lượng thấy có tiền, lại không tiện trả lời. Trịnh Hùng nghe Tế Điên nói như vậy, bèn nói:
- Họ không cho Thánh tăng ở nữa, thì sư phó lên chùa ở nhà tôi. Ngôi Tam Giáo tự chưa có ai coi ngó, để tôi giao cho sư phó.
- Thế thì tốt lắm!
Nói rồi dẫn Chữ Đạo Duyên, Tôn Đạo Toàn cùng Trịnh Hùng thẳng lên Tam giáo tự. Dương Mãng, Trần Hiếu cũng cáo từ ra về. Một hôm có hai người ăn mặc theo lối tráng sĩ đến trước cửa chùa Linh Ẩn, một người mặc áo trắng, một người mặc áo lam, y phục rất mới. Đến trước cổng chùa hỏi vị tăng gác cổng:
- Tế Điên tăng có trong chùa không?
Vị tăng gác cổng hỏi:
- Hai vị tìm Tế Công có việc chỉ Hai vị Ở đâu? Qúy họ tên là gì?

http://tieulun.hopto.org

- Chúng tôi là người phủ Qùy Châu, sống nghề bảo tiêu, đã lâu ngưỡng mộ Thánh tăng nên đến đây bái phỏng. Tôi họ Vương, còn người này họ Lý.
- Hai vị Ở đây chờ một lát, tôi vào trong xem lại, Tế Công có thể ở nhà, có thể không có.
Nói xong, thầy giữ cửa vào trong chùa thưa với Giám tự Quảng Lượng. Quảng Lượng đinh ninh là thí chủ nên bảo thầy giữ cửa nói Tế Điên bỏ đi rồi, mà chỉ nói Tế Điên đi ra ngoài có việc vài ba hôm trở về. Đích thân Quảng Lượng ra đón tiếp, thấy hai người trước cổng chùa áo mũ rất mới, trạc trên 30 tuổi, ăn vận theo lối tráng sĩ, ngũ quan khác phàm, bèn bước tới hỏi:
- Xin mời hai thí chủ vào trong chùa dùng trà! Tế Công hôm nay có việc đi khỏi, đại khái sớm tối cũng về thôi. Qúy tánh hai vị là gì?
Tráng sĩ áo lam nói:
- Tôi họ Vương, còn vị này là nghĩa đệ của tôi, họ Lý.
- Xin mời hai thí chủ vào trong.
Hai vị cùng vào trong chùa. Đến khách sảnh, Tri khách tăng đãi trà. Hai người muốn bái phỏng Phương trượng, Tri khách tăng đưa họ vào thiền đường ở hậu viện để gặp Phương trượng Thiết Ngưu Tông Ấn. Gặp Phương trượng mời ngồi, hai người hỏi:
- Bạch Phương trượng, Tế Công có phải là đồ đệ của Phương trượng không?
Tông Ấn nghĩ thầm: "Hai người này ăn mặc sang trọng chắc là kiếm Tế Điên đưa lễ tặng đây. Chi bằng mình nói Tế Điên là sư đồ của mình thế nào họ cũng kính cho ít tiền bạc chớ chẳng không". Nghĩ rồi bèn nói:
- Phải đó, ông ấy là đồ đệ của tôi.
Hai người gật đầu rồi hỏi:
- Tế Công đi đâu vậy?
- Ông ấy đi không nhất định, có khi hôm nay về cũng nên. Hai vị có điều gì xin nhắn lại! Còn không việc, thì hôm nay ở lại chùa nghỉ qua đêm cũng được.
Vị họ Vương nói:
- Cũng được!
Thấy trên tay Phương trượng đang cầm xâu chuỗi trân châu 108 hạt, hai người ngồi nhìn chăm chăm. Bên ngoài tiến vào một người tuổi ngoài 20 , đầu đội khăn điều bốn góc màu lam, mình mặc áo choàng điều cùng màu, da mặt hơi đen, mày ngắn, mắt ba góc. Người này chính là cháu họ của Tông Ấn tên là Trịnh Hổ. Hắn ta là người gian trá, tham dâm hiếu sắc, ỷ chú mình làm Phương trượng rồi gạt gẫm người lấy tiền, tha hồ làm chuyện quấy. Gặp hai người khách, hắn hỏi:
- Các vị từ đâu đến?
Hai người đều nói:
- Tìm Tế Công!
Trịnh Hổ trong lòng không vui, vừa định nói, thì Quảng Lượng kéo hắn ra ngoài mớm ý cho ăn khớp. Hắn lại trở vào tiếp chuyện với hai người, có một vài câu cuồng ngạo vô tri, lại có rượu vào càng nói càng phét coi trời bằng vung. Ăn cơm xong, lưu họ Ở lại nghỉ. Hôm sau Giám tự mới thức dậy, nghe bên trong có tiếng người huyên náo bước vào xem, sợ đến mất cả hồn vía.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 232

Hai tên giặc giết lầm Trịnh Hổ
Tế Thiền sư trị giếng hóa duyên

Quảng Lượng ra sau nhìn thấy Trịnh Hổ bị người ta giết chết rồi, hai người thí chủ đó không thấy tung tích đâu nữa. Lại nhìn lên bàn thấy có một tờ giấy trên viết tám câu thơ:

Nhân khi rảnh việc đến thăm chơi,
Muốn kiếm Tế Điên tính nợ đời,
Tế Điên hôm nay nếu có mặt,
Một dao đưa hắn mạng lên trời,
Giết chết Trịnh Hổ cừu chưa báo,
Trộm chuỗi hạt châu dạ chửa nguôi,
Nếu hỏi bọn ta danh cùng tánh,
Tiêu Diêu, Tự Tại đúng hai người.

Hai người đến chùa kiếm Tế Điên chính là bọn giặc thuộc lộ Tây Xuyên, một người là Tiêu diêu cư sĩ Lương Đống, một người là Tự tại tán tiên Lý Lương. Hai người này là anh em kết nghĩa với Tiểu táng môn Tạ Quảng và Trại vân long Hoàng Khánh. Họ đến đây chỉ vì muốn báo cừu cho bè bạn, tên tiểu tử Trịnh Hổ cũng là người chẳng ra gì nên bị báo ứng tuần hoàn, tình oan mà mạng chẳng oan. Nếu Tông Ấn không nói Tế Điên là đồ đệ, thì Vương Đống, Lý Lương đâu có giết hắn làm chi! Buồn cười thật!
Quảng Lượng nhìn thấy rồi vào báo với Tông Ấn, Tông Ấn nghe báo, cất tiếng khóc lớn, nói:
- Đây chắc là Tế Điên chủ trương giết cháu ta, phải tố cáo nó mới được.
Nói rồi sai Quảng Lượng lập tức lên huyện Tiền Đường kêu oan. Trị nhật ban hỏi:
- Chuyện gì thế?
- Tôi là Giám tự Ở chùa Linh Ẩn bên tay Hồ, tên là Quảng Lượng, hôm qua cháu của Lão phương trượng chùa tôi bị giết chết, bọn giặc chạy trốn trộm đi một xâu chuỗi trân châu 108 hạt, còn để lại tám câu thợ Đây là Tế Điên Hòa thượng chủ trương sai đến, cầu xin lão gia minh oan cho.
Trị nhật ban vào trong bẩm lại, lão gia lập tức thăng đường, kêu đem Hòa thượng cáo báo vào. Quảng Lượng vào trước công đường quỳ xuống. Lão gia hỏi:
- Ông tên chỉ ở chùa nào?
- Tôi ở chùa Linh Ẩn, tên là Quảng Lượng. Hôm qua có hai thí chủ đến chùa tôi, miệng nói là kiếm Tế Điên. Mà Tế Điên đã bị đuổi khỏi chùa, gạch tên không tính là người trong chùa nữa. Ông ta hiện ở chùa Tam Giáo. Hai người này một vị họ Vương, một người họ Lý, ở lại qua đêm trong chùa chúng tôi. Tối lại giết chết Trịnh Hổ là cháu của Phương trượng, trộm lấy xâu chuỗi trân châu. Đây chắc là Tế Điên sai họ đến vì ông ta còn hận trong lòng nên mới sai người đi giết người như vậy.
Quan Tri huyện xem tờ giấy viết để lại của giặc rồi nói:
- Đâu rõ ràng là họ đến kiếm Tế Điên để báo thù, ai biểu các người mời họ Ở lại chùa làm gì? Tế Điên là vị cao tăng đắc đạo, ông lại đi vu khống cho người tốt. Ông mau trở về tẩm liệm cho Trịnh Hổ đi, đợi bản huyện bắt được hung thủ rồi sẽ tính.
- Cầu xin lão gia ân điểm chọ Đây là do Tế Điên sai người đến gây ác đó. Xin lão gia trị tội ông ta.
Quan Tri huyện vỗ kỉnh đường, nói:
- Ông chỉ nói bậy nói bạ thôi! Có mau ra khỏi đây không? Không nể mặt ông là người xuất gia, tôi xử nặng rồi đấy nhé!
Quan nhân lập tức kéo Quảng Lượng ra khỏi công đường. Quảng Lượng không còn cách nào hơn, đành trở về chùa. Quan huyện sai người đi mời Tế Điên. Thủ hạ đến chùa Tam Giáo gặp tế Điên, nói:
- Lão gia chúng tôi thỉnh thánh tăng đến nha môn để hỏi chuyện.
Tế Điên cùng gia nhân đến nha môn, quan huyện xuống thềm đón tiếp, nói:
- Lâu quá mới gặp thánh tăng!
- Mới đây mà!

http://tieulun.hopto.org

Quan huyện mời vào thư phòng, gia nhân dâng trà.
Tế Điên hỏi:
- Lão nhân hẹn Hòa thượng ta đến có việc chi?
- Chỉ nhân vì cháu của Hòa thượng Tông Ấn là Trịnh OHổ ở chùa Linh Ẩn bị hai tên giặc giết chết, Quảng Lượng đến nha môn cáo báo, ông ta vu cho thánh tăng chủ mưu. Bản huyện măng đuổi ông ta ra khỏi công đường rồi. Bọn giặc chắc là loại phi tặc, cầu xin Thánh tăng từ bi giúp bọn thủ hạ tôi biện vụ án này.
- Chuyện này họ đã vu khống cho ta, ta không thể xen vào được. Hơn nữa, ta còn có những việc cần thiết khác.
- Xin Thánh tăng vị tình tôi mà từ bi giúp cho.
Tế Điên nhất định không xen vào, quan huyện không còn cách nào hơn, bèn lưu Tế Điên ở lại ăn cơm chiều. Tế Điên cáo từ trở về chùa Tam Giáo. Hôm sau có chúng tăng ở chùa Tịnh Từ đến mời thỉnh Tế Công. Ngôi chùa Tịnh Từ này ở về phía Tây nam chùa Linh Ẩn trên núi Thiên Trúc. Ngôi chùa này từ đầu núi đến chân núi hơn 20 dặm đất, cũng là một đại tòng lâm. Dưới núi có một cái giếng, trên núi không có suối, nên trên núi muốn tưới cây hay dùng nước thì các tiểu hòa thượng phải xuống núi gánh nước lên, hao phí công sức rất nhiều. Trong chùa cũng có hơn 300 chúng tăng. Nge Tế Công bị đuổi ra khỏi chùa Linh Ẩn, biết Tế Công danh tiếng rất lớn, lại là một vị cao tăng đắc đạo, nên Lão phương trượng chùa Tịnh Từ là Thanh Sơn bàn với Giám tự là Đức Huy mời Tế Công làm chức Trưởng đầu. Chức Trưởng đầu trong tăng là hễ có vị Hòa thượng nào đến quải đơn (xin trọ) đều thuộc quyền Trưởng đầu quản lý. Thương lượng xong, phái mấy người trong chùa đến chùa Tam giáo thỉnh Tế Điên. Tế Điên từ chối không nhận. Sau đó Giám tự Đức Huy đích thân đến chùa Tam Giáo gặp Tế Điên. Đức Huy nói:
- Tôi vâng lệnh Lão phương trượng đến thỉnh Tế sư huynh cùng tôi lên núi làm chức Trưởng đầu, ngàn muôn lần chớ nên thoái thác.
Nói hai ba lần, Tế Điên mới chịu nhận. Rồi đem việc ở chùa Tam Giáo giao cho Ngộ Chơn, Ngộ Duyên coi sóc. Tế Điên đến chùa Tịnh Từ gặp Phương trượng và nhận chức Trưởng đầu quản lý trong chùa. Nếu có vị nào quải đơn hay ở lại đều phải gặp Trưởng đầu.
Ngôi chùa này rất rộng rãi to lớn, các chức sự trong chùa đến 46 vị, dùng nước không phải dễ, nên nước là vấn đề hàng đầu của chùa này. Hằng ngày các tiểu hòa thượng phải xuống núi gánh nước lên, cực nhọc không thể tả xiết. Tế Điên thấy sau Đại Hùng bửu điện có một cái giếng khô, hỏi thăm tăng nhân trong chùa, họ đều nói:
- Trước đây giếng có nước, nhưng đã khô hơn 20 năm rồi.
Tế Điên nói:
- Để tôi nay tôi cầu xin nước cho, chùa chúng ta được chuyển vận sẽ tự có nước trong thôi.
Mọi người đều nói:
- Nếu Tế Công cầu suối, thiệt có được nước, thì chúng tôi đỡ phải gánh nước nhọc nhằn khổ sở nữa.
Tế Điên cho người dự bị hương án. Chờ đến canh ba, Tế Điên đích thân đốt hương, trong lòng thầm đảo cáo cúi đầu, cầu thỉnh vua chín giang tám hà, thần năm hồ bốn biển. Tức thì nghe trong giếng có tiếng nước réo dâng, giây lát nước đến miệng giếng. Tế Điên trở lại vào thiền đường. Hôm sau dậy sớm, Lão phương trượng biết Tế Điên trị giếng có nước, trong lòng rất cảm niệm. Tăng chúng cả chùa đều biết Trưởng đầu tăng Đạo Tế là người có đạo đức. Lão phương trượng hôm đó mời Tế Điên dùng cơm, rồi đề ra ngôi chùa này đã lâu không sửa sang, mà công trình quá lớn, muốn hóa duyên đủ số để tu dửa không dễ dàng gì. Tế Điên nói:
- Được rồi, Lão hòa thượng cứ yên tâm, tôi có cách hóa duyên.
- Việc của chúng ta là việc công, không nên nói đùa.
- Không cần nói nhiều, trong vòng một tháng sẽ thấy thôi.
Từ ngày Tế Điên nói chuyện hóa duyên ở phòng phương trượng, tăng chúng trong chùa đều biết Tế Điên muốn sửa chùa. Nhưng không thấy Tế Điên bước ra khỏi cửa, cứ ăn nhậu say sưa li bì, lại còn nói:
- Chỉ có say là thú. Nói chuyện tỉnh làm chi.
Mọi người đều không đoán ra cách hóa duyên của Tế Điên. Ngày tháng như thoi đưa, lật đật mà đã hết 27 ngày, còn ba ngày nữa là đúng một tháng, cũng không thấy Tế Điên ra khỏi chùa. Vậy mà

http://tieulun.hopto.org

hôm sau, cơm sáng vừa xong thì bỗng có quanh Kinh doanh điện soái Trương Sĩ Đạt mang theo 500 lính luôn cả phủ huyện ở Lâm An cùng đến chùa, kêu Tri khách tăng và Phương trượng nói:
- Hôm nay thánh giá Thái hậu đến chùa dâng hương, phải quét dọn sạch sẽ để đón rước thánh giá.
Tăng chúng trong chùa nghe nói sợ quá, lật đật đi quét dọn đại điện phòng nhà các nơi với sự giúp đỡ của các binh lính. Quét dọn vừa xong thì bên ngoài phụng giá đã tới, theo hộ vệ có Tần tướng, Mạc tướng, Thái giám, cung nhân... tiền hô hậu ủng đến chùa Tịnh Từ. Lão hòa thượng dẫn tăng chúng ra quỳ tiếp phụng giá rước lên Đại Hùng bửu điện. Thái hậu dâng hương xong rồi đến ngồi nghỉ ở thiền đường, hỏi:
- Trong chùa có bao nhiêu tăng nhân?
Phương trượng đáp:
- Trong chùa có hơn 40 chúng thường trú, kể cả quải đơn, tăng số 100 người.
Thái hậu bảo đem sổ ghi danh tăng ra xem thử. Lão phương trượng lật đật lấy sổ ghi danh tăng chúng đưa cho Tần tướng. Tần tướng đệ lên cho Thái hậu. Thái hậu giở ra xem, xem tới xem lui, xem đến gần cuối thấy đề là Trưởng đầu Đạo Tế. Thái hậu gật gật đầu, nói:
- Á, ra là ở đây!
Lập tức truyền chỉ bảo Lão phương trượng kêu Đạo Tế lên. Lão phương trượng và mọi người nghe nói như thế, chẳng biết chuyện gì. Chỉ biết Tế Điên khùng khùng điên điên, e xúc phạm đến phụng giá rồi làm sao mà gỡ tội đây? Thái hậu truyền chỉ không dám không tuân theo, lật đật sai Giám tự Đức Huy đi tìm Tế Điên.
Tại sao Thái hậu lại đến chùa Tịnh Từ dâng hương như thế? Trong đó cũng có một đoạn ẩn tình. Nguyên Thái hậu trước đây bị bệnh thế rất trầm trọng, biết bao danh y cắt thuốc trị bịnh đều không công hiệu. Một hôm Thái hậu đang ngủ mơ màng, thấy bên ngoài có một ông Hòa thượng kiếc, tóc dài hai tấc, mặt mày bùn đất tèm lem, tăng y rách nát, tay ngắn sứt bâu, lưng thắt dây nhung, khật khà khật khưỡng, hai chân trần xỏ trên đôi dép cỏ, nhìn Thái hậu nhăn răng cười. Thái hậu hỏi:
- Ông Hòa thượng kiếc này từ đâu đến đây?
Hòa thượng trả lời:

Tây Hồ có ngọn Thiên Trúc sơn,
Trưởng đầu Hòa thượng hiệu Tế Điên,
Ta nay đến đây không việc khác,
Đặc biệt cùng người kết thiện duyên.

- Ông kết thiện duyên gì với ai gia?
- Ta có linh đơn diệu dược, Thái hậu uống vào bảo đảm bệnh thể sẽ lành ngay.
Thái hậu tiếp nhận thuốc uống vào, cảm nghe mùi hương lạ khác thường. Giật mình tỉnh dậy thì là giấc mộng. Trong miệng còn nghe mùi hương, thân thể nhẹ nhàng như trút đi hòn núi Thái Sơn, trong lòng cảm thấy rất lạ lùng. Vừa nhắm mắt lại, lại thấy Hòa thượng đó vẫn đứng trước mặt. Thái hậu hỏi:
- Này Hòa thượng, ông lại đến đây làm chi?
- Ta đến hóa duyên trùng tu chùa Tịnh Từ, mời Thái hậu đến núi Thiên trúc dâng hương.
- Bệnh mạnh rồi, ta nguyện chắc chắn sẽ tới đó dâng hương.
Như vậy ba lần, sáng sớm hôm sau, quả nhiên Thái hậu bệnh thể hoàn toàn hồi phục, bèn truyền chỉ cho quan Kinh doanh điện soái dẫn đường đến chùa Tịnh Từ núi Thiên Trúc dâng hương. Hôm nay nhìn vào sổ thấy có Trưởng đầu Đạo Tế, Thái hậu truyền chỉ muốn gặp.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 233

Khâm ban nghạch, xuống chiếu chỉ gia phong
Hội quần ma, lần đầu đến Kim Sơn

Thái hậu truyền chỉ đưa Trưởng đầu Đạo Tế đến gặp mặt. Giám tự Đức Huy lật đật chạy kiếm các nơi, tìm đến sau chùa, thấy Tế Điên đang chơi với bọn con nít. Sau chùa có mấy nhà ở. Bọn con nít ở mấy nhà đó khoái nghe Tế Điên nói chuyện tếu. Đức Huy đến gần, nói:
- Tế sư đệ, Thái hậu đến thắp hương rồi kìa.
- Thái hậu đến thắp hương thì có can gì tôi?
- Thái hậu truyền chỉ sư đệ đến gặp mặt đấy.
- Kêu tôi gặp mặt để làm chi?
- Tôi nào có biết.
- Đã như vậy thì tôi đi xem thử.
- Sư đệ đừng để bộ dạng như vầy mà đi ra. Trước hết hãy vô chùa rửa sạch mặt mày đã, thay đổi y phục, đội mũ mới, lại phải hết sức cung kính, thảng như có điều gì xúc phạm đến thái hậu thì khó gỡ đó nghe.
- Không hề gì! Tôi cứ giữ như vầy thôi. Tôi cũng không rửa mặt, vì sợ gió lớn thổi hư mặt đi.
Đức Huy nói gì thì nói, Tế Điên vẫn không nghe, đành dẫn Tế Điên ra gặp Tần tướng trước. Tế Điên vốn là Thế tăng của Tần tướng, ngày xưa Tần tướng biết rõ Tế Điên có tánh điên điên khùng khùng. Tần tướng đi đến trước Thái hậu hành lễ, nói:
- Khải bẩm Thái hậu, Trưởng đầu Đạo Tế có hơi điên điên khùng khùng, áo quần rách rưới quá mức, e xúc phạm đến phụng giá.
- Không hề chi! Ta không lạ gì ông ấy! Chỉ cần dẫn ông ấy đến gặp ta là được.
Tần tướng trở vào nói:
- Thánh tăng nên cung kính một tí, ngàn muôn lần không nên dể duôi.
Tế Điên cười hề hề, cùng theo vào đến trước Thái hậu. Thái hậu nhìn thấy quả đúng là ông Hòa thượng trong mộng. Tế Điên bước tới chào hỏi. Thái hậu hỏi:
- Ông là Trưởng đầu Đạo Tế phải không?
Tế Điên nói:

Tây Hồ có ngọn Thiên Trúc sơn,
Trưởng đầu Hòa thượng hiệu Tế Điên,
Ta nay đến đây không việc khác,
Đặc biệt cùng người kết thiện duyên.

Thái hậu nghe nói đúng là những lời nói trong mộng nên gật đầu lia lịa, nói:
- Phải, phải! Ta đến cùng ngươi kết thiện duyên! Ta hãy hỏi ông, ai gia đời sau so với đời này như thế nào?
Tế Điên nghe hỏi, miệng nói lia lịa:
- Không biết, không biết.
Nói rồi đứng ngay trước Thái hậu, giở mũ ra, xé rách quần lòi cả hạ bộ. Mọi người nhìn thấy, sợ mất hồn vía! Trước mặt Thái hậu mà bầy chuyện lỗ mãng như vậy làm sao tha thứ được? Quan võ thị vệ muốn đánh, Thái hậu nhìn thấy, nói:
- Các ngươi đừng đánh, ai gia đã rõ biết rồi! Đời sau chắc được chuyển nữ thành nam.
Lập tức nạt lui Kim côn võ sĩ và hỏi:
- Trưởng đầu Đạo Tế, ông xuất gia ở chùa này mấy năm rồi?
- Tôi mới đến đây mấy ngày thôi, tôi thấy chùa này đã lâu không được tu sửa mà công trình quá lớn, cầu xin Thái hậu nương nương phát lòng từ bi trùng tu chùa này cho.
Thái hậu lập tức truyền chỉ, phái tần tướng, Mạc tướng làm giám công, đem tiền lương son phấn chi dùng phát ra 10 vạn lượng để trùng tu chùa Tịnh Từ. Tần tướng, Mạc tướng nói:
- Xin tuân chỉ!
Tế Điên cảm tạ Thái hậu. Thái hậu truyền chỉ hồi cung. về đến cung, Thái hậu đem chuyện này tâu

http://tieulun.hopto.org

cho Hoàng thượng rõ. Hoàng thượng biết Tế Điên là bậc cao tăng đắc đạo, sắc phong là "Hộ Quốc Tán Thiền Sư", và truyền Thượng thư phòng viết lên 17 chữ của vua ban:

"Phung điên khuyến thiện, dĩ tửu độ nhân.
Phổ độ quần mê, giáo hóa chúng sanh"
(khùng điên khuyến thiện,lấy rượu độ người.
Khắp độ quần mê, giáo hóa chúng sanh)

Cùng với một số tiền bạc đưa đến chùaTịnh Từ. Chọn ngày hưng công, năm tầng đại điện, La hán đường, khách đường, thiền đường, lầu chuông trống, Tàng kinh lâu đều sửa lợp xong. Cho đến ngày nay cổ tích vẫn còn. Mỗi năm vào tháng tư, chùa Tịnh Từ ở núi Thiên Trúc mở hội, nhộn nhịp phi thường. Lão phương trượng rất cảm niệm lòng tốt của Tế Điên, tăng chúng trong chùa muốn mở hội ăn mừng cho Tế Điên, nhưng Tế Điên nói:
- Không cần nữa, ta phải lên chùa Kim Sơn ước hẹn đã.
Hôm đó Tế Điên xuống núi đến chùa Tam giáo. Chữ Đạo Duyên, Tôn Đạo Toàn hành lễ sư phó. Tế Điên nói:
- Hai con nên ráng trông nom chùa nhé! Thầy phải lên chùa Kim Sơn phó hội với bát ma đây!
Chữ Đạo Duyên nói:
- Sư phó đi không nên đâu!
- Không đi cũng không được, Tế Điên nói, ta phải đi thôi. Đây là do tiểu sư huynh con gây họa cho ta! Ta không đi, Bát ma cũng không để cho ta yên đâu. Đây là thiên số đã định vậy mà!
Ngộ Chơn, Ngộ Nguyên cản không được. Tế Điên đi ra khỏi chùa Tam Giáo, thẳng đến chùa Kim Sơn.
Đoạn trước nói Vạn Niên Vĩnh Thọ quậy phá chùa Kim Sơn, hắn ta vốn là Đại nguyên soái trấn giữ một dãi trường giang ở Qua Châu theo lịnh của Đông Hải Long Vương Ngao Quảng. Nhân vì Phương trượng chùa Kim Sơn sắm ra thuyền đánh cá để thu thuế, làm thương tổn đến con cháu của nó rất nhiều. Nó vốn là con đà long lớn có một vạn năm dạo hạnh, đến chùa Kim Sơn mỗi ngày đánh Lão phương trượng. Hôm đó nó sắp đánh Lão phương trượng thì có một trận quái phong, từ bên ngoài tiến vào tám người, mặt chia làm xanh đỏ vàng đen trắng tía lục lam. Những người ấy chính là Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu, Lục hợp đồng tử Tủng Hải, Thiên hà điếu tẩu Dương Minh Viễn, Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong, Tiên vân cư sĩ Chu Trường Nguyên, Bạch vân cư sĩ Sính Tú, Ban đảo càn khôn Đảng Yến, Đăng viên vũ trụ Hồng Đào. Bát ma đều mang theo Hỗn ngươn ma hỏa phan, Táng môn kiếm, Tử mẫu âm hồn điều, đến trước chờ Tế Điên. Vừa đến chùa Kim Sơn, thấy trên đại điện ngồi chễm chệ một ông hòa thượng mặt đen, Bát ma hỏi:
- Ông là ai dám đến đây quậy phá thế?
- Ta là Vạn Niên Vĩnh Thọ đây!
Bát ma muốn xổ Ma hỏa phan, Lục hợp đồng tử Tủng Hải móc Lục hợp châu ra vẫy tay một cái, chỉ nghe tiếng nổ long trời lở đất, ngay lúc đó Vạn Niên Vĩnh Thọ lăn xuống bàn cúng điện, hiện ra nguyên hình con đà long lớn. Bát ma cũng không sát hại nó, nó tự bò ra khỏi chùa lặn xuống sông đi mất. Bát ma tiến vào đại điện, các thần tượng đều dời ra hết, tám người thượng lên tám bàn thờ. Các hòa thượng trong chùa cũng không dám động đến, cũng không biết tám người rừng này là ai. Hôm đó Bát ma bấm tay tính lại, biết Tế Điên sẽ tới bèn xuống bàn cúng ra ngoài chùa đón. Họ thấy Tế Điên đi trên chiếc thuyền nhỏ đến chùa Kim Sơn. Tế Điên đưa một ít bạc trả tiền đò, rồi xuống thuyền. Lúc này Tế Điên không cần bế tam quang để Phật quang, kim quang, linh quang lộ ra bình thường nhưng Bát ma vẫn không để ý. Bát ma nói:
- Tế Điên, ông đến đây hay quá! Chúng tôi đợi ông ở đây hèn lâu!
- Tám vị tìm tôi chi vậy?
- Tại vì ông thi triển yêu thuật đốt cháy đồ đệ hàn Kỳ của chúng ta trong lò Bát quái, đùa cợt Đặng Liên Phương, đó là chuyện nhỏ; ông lại sai đồ đệ Ngộ Thiền đại náo Vạn Hoa sơn, hỏa thiêu Thánh giáo đường. Thiệt là ông khi dễ bọn ta quá mức! Bọn ta chờ ông để báo thù cho Hàn kỳ đây.
- Được, chúng ta vào chùa rồi sẽ nói chuyện.
- Đi!

http://tieulun.hopto.org

Họ cùng nhau vào chùa. Tế Điên nói;
- Mấy ông muốn so tải với ta đừng có vội. Phương trượng ở chùa này là chỗ quen biết, ta phải đi gặp Lão phương trượng đã.
- Ông cứ đi gặp Phương trượng đi, chúng ta không cản trở đâu.
Đương nói tới đó nghe bên ngoài có tiếng: "Vô lượng Phật". Mọi người ngoái đầu nhìn lại thì thấy đi vào hai lão đạo sĩ. Đạo sĩ đi trước mặt như cổ nguyệt ba thu, râu tóc đều bạc, sau lưng mang càn khôn áo diệu đại hồ lộ Người này chính là Đông Phương thái duyệt Lão tiên ông ở Thượng thanh cung trên núi Thiên Thai. Đi sau là Thần đồng tử Chữ Đạo Duyên.
Số là sau khi Tế Điên từ chùa Tam Giáo ra đi. Chữ Đạo Duyên không yên tâm mới vận chẩn cước phong chạy theo sau. Đi đến trấn Thạch Phật thì gặp Lão tiên ông. Lão tiên ông sau khi chia tay cùng Tế Điên, được quan Tri huyện địa phương mởi thỉnh các thân hào quý hộ đóng góp trùng tu chùa Thạch Phật. Công trình tuy to lớn nhưng cũng hoàn thành. Lão tiên ông thấy Chữ Đạo Duyên vội vội vàng vàng mới hỏi:
- Chữ Đạo Duyên, ông đi đâu đó?
Chữ Đạo Duyên lật đật hành lễ Lão tiên ông và nói:
- Tôi đuổi theo sư phó Tế Công đến chùa Kim Sơn. Nhân vì tiểu sư huynh Ngộ Thiền của tôi gây họa, trước đây hỏa thiêu Thánh giáo đường, nên nay Bát ma hội lại chùa Kim Sơn muốn bầy ra Ma hỏa kim quang trận để đốt sư phó tôi. Tôi muốn chạy theo để giải hòa.
Lão tiên ông nghe xong bèn nói:
- Đã như vậy ta cùng đi với ông để giải hòa.
- Vậy thì tốt quá!
Lập tức Lão tiên ông mang "Càn khôn áo diệu đại hồ lô" cùng Chữ Đạo Duyên vận chẩn cước phong đuổi theo. Đi đến Qua Châu, thuê một chiếc thuyền thăng đến chùa Kim Sơn. Vừa xuống thuyền thì thấy Tế Điên đang nói chuyện với Bát mạ Lão tiên ông miệng niệm "Vô lượng Phật", nói:
- Xin chào các vị Ma sư gia.
Bát ma nhìn lại nhận ra Lão tiên ông là người cùng đi với Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh kiểm tra núi.
Bát ma ngước đầu lên xem rồi hỏi:
- Đạo hữu, ông đến đây làm chi?
- Tôi nghe nói các ông có cừu thù với Tế Điên nên đến đây để giảng hòa. Các ông không nên như vậy, Tế Điên cũng có chút lai lịch, không dễ gì đụng đến đâu. Làm Tỳ kheo mười đời mới chuyển thành La Hán đấy. Các vị muốn bầy Ma hỏa kim quang trận hại ông ta à? Nể mặt tôi dẹp trận đó đi.
Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu nói:
- Đạo hữu đừng xen vào làm chi! Chúng tôi với Tế Điên ngày xưa không oán, gần đây không thù, chỉ tại ông ta dùng lửa đốt chết Hàn Kỳ là đồ đệ của chúng tôi, đùa cợt Đặng Liên Phương, cái đó cũng là chuyện nhỏ; ông ta lại chủ mưu sai đồ đệ hỏa thiêu Thánh giáo đường của chúng tôi, đại náo Vạn Hoa sơn, chúng tôi không kết thúc tánh mạng ông ta thì không được!
- Các vị nên n ghe lời tôi, oan gia nên mở không nên buộc.
- Đạo hữu, ông nên đi mau khỏi nơi đây đi! Đừng múa lưỡi khua môi với chúng tôi nữa. Ông còn nhiều lời, đừng trách chúng tôi trở mặt vô tình.
Lão tiên ông nghe vậy nổi giận phừng phừng, nói:
- Mấy người không biết nghĩa lý gì cả.
Lục hợp đồng tử Tủng hải nói:
- Lão đạo sĩ nhà ông cứ xía vào chuyện của người ta không thôi. Cái đó kêu là nhận đầu không chết hả? Có lẽ nào ông ta đốt chết đồ đệ chúng tôi, hỏa thiêu Thánh giáo đường chúng tôi, khi dể chúng tôi mà lại bảo chúng tôi đừng bầy Ma hỏa kim quang trận chớ. Cũng được! Ông kêu Tế Điên ra đây dập đầu lạy chúng tôi, nhận tội chịu thua thì chúng tôi sẽ tha cho ông ta.
Tế Điên nói:
- Ông cứ nói bậy nói bạ không thôi! Ông dập đầu lạy ta, ta cũng không tha cho ông thì có.
Lão tiên ông nói:
- Bọn nghiệt súc các ngươi có bao nhiêu tài năng mà dám vô lễ thế? Để sơn nhân lấy pháp bửu bắt

http://tieulun.hopto.org

ngươi, thâu hết các ngươi vào, để các ngươi biết ta lợi hại thế nào.
Nói rồi, Lão tiên ông lấy Càn khôn áo diệu đại hồ lô ra. Hồ lô này có đủ Thiên Địa Nhân Tam Muội chân hỏa, trải qua bốn giáp tý, bất luận yêu ma quỷ quái li mị vọng lượng sơn tinh hải quái gì, hễ bị lọt vào trong đó một giờ ba khắc sẽ hóa thành máu mủ hết. Hôm nay Lão tiên ông mở nắp hồ lô ra, miệng niệm chân ngôn, vẫy tay một cái định bắt Bát ma.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 234

Nhân giảng hòa, tiên ông đấu Bát ma
Lục hợp đồng tử nổ nát hồ lô

Lão tiên ông giở nắp hồ lô, miệng niệm chú lâm râm: "Ta phụng Thái Thượng Lã Quân, cấp cấp như luật lịnh", rẹt rẹt, từ bên trong hồ lô tuôn ra năm sắc hoa quang phủ đến Lục hợp đồng tử Tủng Hải. Lục hợp đồng tử Tủng Hải bị hoa quang cuốn vào trong hồ lô ngay Lão tiên ông liền đậy nắp hồ lô lại. Bọn Ngọa vân cư sĩ mới nói:

- Hay cho lão đạo, ông dám hại người anh em ta hả?

Mọi người định rút Hỗn ngươn ma hỏa phan thí mạng với Lão tiên ông. Lão tiên ông định thâu hết Bát ma vào trong hồ lộ Ngờ đâu Lục hợp đồng tử Tủng Hải có ý muốn phá hư bửu bối của Lão tiên ông chơi. Lục hợp đồng tử muốn biến mình nhỏ lớn tùy ý, muốn nhỏ có thể biến nhỏ thành con ruồi xanh, muốn lớn có thể lớn bằng gấp mấy người thường. Ông ta vào trong hồ lô thi triển pháp thuật biến mình càng ngày càng lớn ra. Bỗng nghe trong hồ lô có tiếng rồ rồ, rồi bốp một tiếng như pháo nổ, chiếc hồ lô bị tét thành ba bốn mảnh. Lão tiên ông sợ hãi rụng rời, lượm nửa trái bầu quay lưng bỏ chạy. Chữ Đạo Duyên thấy vậy sợ quá cũng lật đật chạy theo. May mắn Bát ma không đuổi theo bọn họ! Lão tiên ông rời chùa Kim Sơn, tiếc bửu bối hùi hụi, không kìm lòng được cất tiếng khóc rống. Chữ Đạo Duyên thấy tình cảnh thê thảm của lão tiên ông như vậy, lại sợ Tế Điên bị Bát ma hãm hại, cũng không tự chủ cất tiếng khóc theo. Đang khóc bỗng nghe phía trước có tiếng:

- Vô lượng Phật! Thiện tai, thiện tai! Đạo hữu vì sao lại như thế?

Chữ Đạo Duyên ngước đầu lên thấy hai vị đạo sĩ đang đi tới. Vị đi trước mặt như ngọc, mày rậm mắt to, râu tóc đều bạc, đầu đội khăn đạo sĩ bằng đoạn màu tía, mình mặc đạo bào cùng màu, lưng buộc dây tơ màu vàng hạnh, vớ trắng vân hài, lưng đeo bảo kiếm, tay cầm phất sạ Lão đạo sĩ đi sau đầu đội khăn đạo sĩ cửu lương bằng đoạn màu xanh, mình mặc đạo bào bằng đoạn màu lam, lưng buộc dây tơ vàng, vớ trắng vân hài, mặt như cổ nguyệt ba thu, tóc như tuyết ba đông, tóc mai như sương tháng chín, bộ râu quai nón bạc trắng xòe ra trước ngực, tay cầm phất sạ Thật là tiên phong tiêu sái, khác nào Thái Bạch Lý Kim Tinh giáng trần. Vị đi trước chính là Bạch vân tiên trưởng Từ Trường tịnh, vị đi sau là Dã hạc chân nhân Lữ Đồng Minh. Hai vị này nguyên từ Tiêu Sơn đến, muốn ngoạn cảnh chùa Kim Sơn, đi đến đây vừa gặp Lão tiên ông tay cầm mảnh hồ lô cùng Chữ Đạo Duyên than khóc. Từ Trường Tịnh và Lữ Đồng Minh vội bước tới, hỏi:

- Tiên ông, sao mà thê thảm thế này?

Lão tiên ông đằng hắng một tiếng, nói:

- Hai vị đạo hữu không biết đấy. Tại vì đồ đệ của Tế Công trưởng lão hỏa thiêu Vạn Hoa sơn gây họa với thiên ma ngoại đạo, họ bày Ma hỏa kim quang trận tại chùa Kim Sơn định đốt chết Tế Điên. Tôi cùng Tế Điên vốn là chỗ quen biết cũ. Hơn nữa, Tế Công là một vị cao tăng đắc đạo. Tôi đi giải hòa, Bát ma trở mặt với tôi. Tôi dùng Càn khôn áo diệu đại hồ lô định thâu Bát ma, nào ngờ Lục hợp đồng tử Tủng Hải nổ bể hồ lô của tôi.

Từ Trường Tịnh nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc thật! cái hồ lô đó của Bồng Lai Tử cho ông làm bửu bối, chẳng dè hôm nay bị Bát ma làm hư, thiệt đáng giận!

Lão tiên ông nói:

- Hai vị đạo hữu đã đến đây, hãy giúp tôi báo cừu, bắt Bát ma có được không?

Từ Trường Tịnh nghe vậy liền lắc đầu lia lịa, nói:

- Ba người chúng ta đâu phải là đấu thủ của họ? Ông ngồi đây than khóc chỉ là uổng công thôi, bửu bối cũng đã hư rồi. Hai người sao không đi mời người bắt Bát ma?

- Đi thỉnh ai đây?

- Để tôi chỉ ông hai con đường chắc ăn, một người đi đến Vân Hà ở núi Vạn Tòng tìm Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh mượn "Trảm ma kiếm", một người đi lên chùa Tòng Quyền ở núi Cửu Long tìm Trường Mi La Hán Linh Không trưởng lão mượn "Hàng ma sử". Không có hai thứ này không bắt được Bát ma đâu, có như vậy mới cứu được Tế Công trưởng lão. Nghe nói Tế Công là vị chánh nhân, phổ độ quần mê, đến đâu cũng cứu khốn phò nguy cả. Người gặp đại nạn này làm sao chúng ta không cứu cho được? Làm như vậy cũng là để trả thù về cái hồ lô của ông đó.

http://tieulun.hopto.org

Lão tiên ông nghe qua như chiêm bao chợt tỉnh, nói:
- Đa tạ hai vị đã chỉ giáo. Tôi người trong cuộc lú lẫn mất, quên hai vị ấy đi chứ!
Lão tiên ông lại nói:
- Chữ Đạo Duyên, ông hãy vận chẩn cước phong càng nhanh càng tốt tìm về sư phụ Ông là Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh mượn Trảm ma kiếm đi. Ông đi Vạn Tòng sơn, còn ta lên Cửu Long sơn tìm Linh Không đạo trưởng, ai đem về nhanh chừng nào thì bắt được Bát ma sớm chừng ấy. Như vậy ông cũng cứu được sư phó của ông.
Chữ Đạo Duyên lập tức gật đầu, mọi người chia tay Về phần Tế Điên thấy Lục hợp đồng tử Tủng Hải làm bể chiếc hồ lô của Lão tiên ông, bèn nói:
- Các ông không cần phải đối địch với Lão tiên ông làm gì. Oan có đầu, nợ có chủ, chúng ta cùng vào trong chùa đi. Trước hết ta phải vào bên trong gặp Lão phương trượng nói vài câu đã, sau đó các ông sẽ cùng ta phân tài cao thấp nhé!
- Ông cứ đi đi, mà đừng có chạy trốn nhé!
Tế Điên bước vào bên trong, đến thiền đường hành lễ Phương trượng Nguyên Triệt trưởng lão.
Nguyên Triệt nói:
- Này Đạo Tế, ông đến đây hay quá! Hiện tại trong chùa ta bị quấy quá đi. Trước đây bị Vạn Niên Vĩnh Thọ quậy rồi, bây giờ tới tám người rừng này. Ông có biết tại sao mà có tình tiết này không?
- Lão phương trượng không biết đấy. Tám người này là thiên ma ngoại đạo không biết kính Phật. Chỉ tại đồ đệ của con hỏa thiêu Thánh giáo đường của họ nên tám người này kiếm con báo thù. Họ định lập Hỏa ma trận để đốt con đấy. Lão nhân gia cũng đừng để ý đến làm chị Con đến thỉnh một người có tài để giúp con việc này.
- Đâu có người nào!
- Trong chùa này có một người tài năng ghê gớm lắm.
- Không có, không có đâu!
- Có, phải đích thân con đi mời mới được. Con không đi thì không xong. Người này có lai lịch rất lớn.
Nói rồi Tế Điên bước ra hậu viện. Trong chùa này quải đơn (tạm ngụ) tăng và tăng chánh thức đến mấy trăm người. Tế Điên nhìn thấy có ông Hòa thượng mặt đen ngồi đó cúi đầu không nói. Tế Điên nói:
- Ông ở đây mà tôi cứ đi tìm mãi.
Chúng tăng nói:
- Đạo Tế, ông tìm ông ấy làm chi vậy? Ông ta vừa câm lại vừa điếc. Ai nói gì ông ta cũng không nghe thấy cả. Ông ta đến chùa này quải đơn đã hai ba năm rồi mà không nói một câu nào hết.
- Ông ta không có câm điếc đâu.
- Ông ta ở trong chùa hai ba năm mà đâu có nói tiếng nào. Ông làm sao biết hơn chúng tôi được? Ông ta thiệt vừa câm lại vừa điếc nữa.
Tế Điên bước tới nhắm ngay thiên linh cái của Hòa thượng vỗ liền ba chưởng, nói:
- Tôi tới tìm ông đây.
Vị Hòa thượng đó ngước lên nói:
- Đạo Tế, ông vô cớ gây ra một trường ma nạn, tìm ta để làm gì?
Mọi người thấy vậy, nói:
- Lạ thiệt, Hôm nay ông ta mới chịu nói. Hơn hai năm nay ở chùa này không bao giờ ông nói chuyện. Hôm nay thiệt lạ không chớ!
Có người nói:
- Cũng có thể Tế sư phó đánh ông ta ba cái, trị bệnh câm điếc rồi chăng?
Mọi người đều biết Tế Điên có thể trị bệnh, bàn tán lăng xăng.
Vị Hòa thượng này tên là Phổ Diệu, nguyên là Phục Hổ La Hán ở chùa Tây Phương giáng thế, vâng lệnh Phật Tổ độ chúng tăng. Phổ Diệu đến chỗ nào cũng giả như câm điếc, ai cũng cho rằng ông ta là Hòa thượng ngốc, chớ nào biết lý lịch của ông. Ông ta cũng không xen vào việc của ai. Mỗi khi đi quải đơn ở một đại tòng lâm, gặp vị hòa thượng nào chuyên lo chánh vụ tham tu thì ông ngầm độ thoát cho, chớ không nói cho ai biết. Hôm nay Tế Điên nài nỉ yêu cầu, Phục Hổ La Hán mới chịu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đạo Tế, ông vướng phải một trường ma nạn, đến tìm ta để làm gì?
- Tôi đến tìm ông để giúp đỡ việc này, nếu ông không chịu giúp chắc là không xong đa.
- Đã như thế thì ta đi với ông. Ai bảo tôi với ông ở một chỗ nơi chùa Đại Lôi Âm vâng lịnh Phật Tổ phổ độ quần mê làm chỉ Ông đã bị như thế đến tìm ta thì ta đâu có thể giũ áo làm ngơ được?
Nói xong cùng Tế Điên đi ra phía trước. Bát ma bây giờ đều ngồi ở đại điện, thấy Tế Điên cùng đi ra với một ông Hòa thượng mặt đen, Linh Tiêu cư sĩ hỏi:
- Tế Điên, ông còn việc gì nữa không?
- Xong rồi, các ông muốn làm gì thì làm đi.
- Tế Điên, ông cũng đã biết, ông hết kiếp số rồi, đừng có mơ màng nữa.
- Ta không biết cái gì là "kiếp số" cả. Hôm nay các ông muốn phân tài mạnh được yếu thua, thiệt cỏn giả mất thì cứ giở ra đi! Để xem bọn nghiệt chướng các ông có bao nhiêu tài năng nào?
Nghe vậy rồi, Lục hợp đồng tử Tủng Hải rút trong bọc Lục hợp châu ném ra luôn. Tế Điên cười hà hà, nói:
- Đó cũng là pháp bửu ư?
Nói rồi đưa tay bắt lấy Lục hợp châu. Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu nhìn thấy tức giận tràn hông, đưa tay rút "Xung thiên thỉ" nhắm ngay Tế Điên bắn tới. Cung tên này là bửu bối do phù chú luyện thành, bất luận tinh linh nào bị bắn trúng đều phải hiện nguyên hình, còn người thường trúng phải thì mất đi ba hồn bẩy phách, lợi hại vô kể. Mũi tên bắn ra bị Phục Hổ La Hán bắt được. Bát ma nhìn thấy lập tức án theo phương vị, mỗi người đều rút Hỗn ngươn ma hỏa phan ra, miệng niệm chân ngôn, hô: "Cấp", rồi "Mau lên". Tức thì bốn phía Ma hỏa cất cao ngàn trượng, từ bên ngoài nhìn vào phưởng phất một đám sương mù. Tri Giác La Hán Đạo Tế, Phục Hổ La Hán Phổ Diệu lật đật ngồi xếp bằng lại, trên đầu phóng ra ba trượng cao ba đạo Phật quang, kim quang, linh quang. Hai người miệng niệm chân ngôn hộ thể, chẳng dám nhắm mắt. Nếu nhắm mắt lại, pháp thuật của Bát ma sẽ có ảo cảnh, nhắm mắt lại tưởng gì sẽ thấy cảnh đó, ưa uống rượu thì có rượu, ưa hình tượng gì sẽ thấy hình tượng đó. Một khi nhập vào ao? cảnh sẽ bị Ma hỏa đốt chết. Kể ra Tế Điên cùng Phục Hổ La Hán đạo đức rất sâu xa, nhưng không thể cự nổi với bọn họ. Chỉ thấy kim quang bị Ma hỏa đốt cho đi đảo lại, trong sáu tiếng đồng hồ kim quang co lại còn ba thước, một ngày một đêm mất đi sáu thước, nếu kéo dài năm ngày, kim quang La Hán sẽ bị đốt mất tiêu, sau khi chết sẽ không về được núi Già Lam. Liên tiếp ba ngày như vậy, kim quang của Đạo Tế và Phổ Diệu còn lại hơn một trượng. Bỗng bên ngoài có tiếng "Vô lượng Phật". Bát ma nhìn ra sợ mất cả hồn vía.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 235

Quần ma giận bầy Kim quang trận
Đạo Duyên trộm lấy Trảm ma kiếm

Bát ma đương bày Ma hỏa kim quang trận đốt hai vị La Hán, bỗng nghe bên ngoài có tiếng "Vô lượng Phật". Người đến chính là Thần đồng tử Chữ Đạo Duyên, trong lòng đang ôm Trảm ma kiếm. Bát ma nhìn thấy hồn bay ngàn dặm. Chữ Đạo Duyên ở bờ sông chia tay cùng Lão tiên ông. Lão tiên ông lên núi Cửu Long chùa Tòng Tuyền để tìm Trường mi La Hán mượn Hàng ma sử. Còn Chữ Đạo Duyên đi một mạch lên Vân Hà quán ở núi Vạn Tòng, trên đường đi gấp như tên bắn, hận chẳng mọc thêm hai cánh để đi nhanh hơn nữa, vận chẩn cước phong đi hết một ngày mới đến núi Vạn Tòng. Ngọn núi này rất cao, mỗi lần sau cơn mưa, từ trong hốc núi khói trắng tuôn ra như mây. Núi này nguyên là một tòa núi báu. Lúc trước Chữ Đạo Duyên làm đạo đồng ở đây, ông ta cũng thông minh nên rất được Lý Hàm Linh cưng chiều. Hôm nay Chữ Đạo Duyên đến trước cổng miếu, tự nghĩ thầm: "Mình khoan vào đã, mình đã bái Tế Công làm thầy rồi. Nếu nói rõ mình cần Trảm ma kiếm, chắc sư phụ gia sẽ không cho đâu. Thôi thì mình vào bên trong kiến cơ nhi tác vậy". Nghĩ như vậy rồi liền đến bên cửa nghách vỗ lên hai tiếng, nghe bên trong có tiếng "Đến à!". Két một tiếng, cánh cửa mở ra. Chữ Đạo Duyên nhìn xem, nhận ra Thanh Phong đồ đệ, đạo đồng của Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh. Trong miếu này có hai đạo đồng, một người tên Thanh Phong, một người tên Minh Nguyệt, kể là bạn đồng môn huynh đệ với Chữ Đạo Duyên. Hôm nay gặp Chữ Đạo Duyên, họ vội vàng thi lễ, hỏi:

- Sư huynh, anh từ đâu đến đây? Nghe nói anh đã quy y Tam bảo Phật môn rồi. Hôm nay còn đến đây làm gì?

Chữ Đạo Duyên đem lý do tại sao mình bái Tế Điên làm thầy nói qua một lượt. Hai người bèn đi ra sau. Chữ Đạo Duyên hỏi:

- Sư phụ lão nhân gia ở trong viện nào?

Thanh Phong nói:

- Chưa về miếu. Sư phụ đi đã hơn mười ngày rồi, đi chầu Bắc Hải, chỉ để hai đứa tôi ở lại coi miếu thôi. Sư huynh đến đây có việc chi?

- Vào trong nhà, từ từ ta nói cho chú rõ.

Vào Bắc thượng phòng ở Đông viện, Minh Nguyệt đón tiếp, hành lễ xong ba người ngồi xuống. Thanh Phong bảo Minh Nguyệt đi châm trà. Chữ Đạo Duyên trong lòng gấp như lửa đốt, nói:

- Này sư đệ, hôm nay ta đến đây là vì sư phụ Tế Công đó. Lão nhân gia vốn là Tây phương La Hán, nhân vì hay xen vào việc người quá. Ở Thường Châu có một tòa Từ Vân quán, vị quán chủ là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong chiêu binh mãi mã, tích thảo đồn lương, hãm hại lê dân bá tánh. Tế Công giúp đỡ binh phủ Thường Châu công phá Từ Vân quán. Thiệu Hoa Phong trốn đến Thánh giáo đường ở Vạn Hoa sơn. Tôi có một tiểu sư huynh tên là Ngộ Thiền đến Thánh giáo đường ở Vạn Hoa sơn bắt Thiệu Hoa Phong, gặp Bát ma, Ngộ Thiền đốt Thánh giáo đường của Bát ma nên kết thành cừu oán với họ. Bát ma hiện giờ đang ở chùa Kim Sơn bày Ma hỏa kim quang trận để đốt Tế Công. Nếu qua bốn năm ngày mà kim quang của La Hán bị đốt cháy tan đi, Tế Công chắc phải chết. Lão nhân gia là một người chánh vụ tham tu, đáng tiếc bị hại về tay Bát mạ Ta nhờ Lão tiên ông khuyên giải, chẳng ngờ bị Bát ma trở mặt làm nổ bể Càn khôn áo diệu đại hồ lô của lão tiên ông đi. Hiện tại Lão tiên ông đã lên chùa Tòng Tuyền ở núi Cửu Tòng tìm Linh Không trưởng lão để mượn Hàng ma bảo sử, còn ta đến sư phụ gia mượn Trảm ma kiếm. Không có hai thứ bảo bối này không thể bắt Bát ma được. Chân nhân đã không có ở nhà, hai vị sư đệ hãy từ bi từ bi lấy Trảm ma kiếm cho ta mượn một lát, ta đi cứu Tế Công trưởng lão rồi đưa về ngay Ta cũng không cần bửu bối của Tổ sư gia đâu.

Thanh Phong, Minh Nguyệt nghe xong, lắc đầu nói:

- Việc đó hai đứa tôi không dám lớn mật như vậy đâu. Tổ sư gia mà biết được, chúng tôi tránh không khỏi đòn. Trước đây nhân vì sư huynh trộm lấy Bát vân quang trang tiên đại mà Tổ sư gia đánh chúng tôi một trận, nói hai đứa tôi không để ý. Việc này hai đứa tôi càng không dám nữa!

- Hai vị sư đệ làm việc này là tốt thôi! Tế Công nguyên là một vị La Hán, nếu không có Trảm ma kiếm này sẽ phải chết trong tay Bát mạ Người xuất gia là chuyên lo tích công bồi đức, ta đi cứu Tế

http://tieulun.hopto.org

Công rồi đem về trả liền, quyết không để cho hai sư đệ bị quở trách đâu. Nếu mà Tổ sư gia có biết đi nữa, thì đó là một việc tốt. Tổ sư gia cũng không trách cứ đâu.
Thanh Phong, Minh Nguyệt nói:
- Sư huynh nói gì thì nói, hai đứa tôi không dám nghe theo đâu.
- Hai sư đệ biết Trảm ma kiếm để ở đâu không?
Thanh Phong nói:
- Biết thì có biết, mà hai đứa tôi không dám nói cho anh biết đâu.
- Khi xưa lảm đạo đồng trong miếu, ta thấy thanh kiếm đó treo trong khám thờ ở điện năm tầng, không biết bây giờ có dời đi chỗ khác không?
- Sư huynh đã biết chỗ rồi tự đi tìm lấy, hai đứa tôi không biết đâu đấy. Tổ sư gia nếu có hỏi, hai tôi nói là không biết. Hai tôi chắc không tránh khỏi đòn nặng vì tội mách lẻo nói cho anh biết.
- Đã như thế, hai vị sư đệ cứ để mặc tôi tìm lấy. Hai vị sư đệ không cản ngăn là tôi cám ơn lắm rồi.
- Anh là đại sư huynh của chúng tôi, hai tôi cũng không dám cản ngăn anh! Anh mà trừng mắt thì hai tôi đâu dám chọc giận.
- Ta cũng không dám trừng mắt với hai sư đệ. Thôi ta đi tìm đây.
Nói rồi bước ra phía sau. Lên điện năm tầng kiếm ở khám thờ không thấy. Chữ Đạo Duyên nghĩ thầm: "Lạ thiệt! Tại sao lại không có kìa?". Ngạc nhiên hồi lâu, rồi nghĩ lại: "Chắc là còn ở trong miếu này, để tìm chầm chậm thử xem, không tìm thì không được". Nghĩ rồi, Chữ Đạo Duyên lục tìm khắp nơi suốt cả đêm, đến sáng hôm sau vào giờ ăn sáng, tìm đến điện sau cùng nhìn lên khám thờ thấy có bảng ngà đề là "Tảm ma kiếm". Chữ Đạo Duyên nhìn kỹ thấy đoạn vàng gói bao kiếm bằng da cá màu lục, nhung vàng quấn cán có những tua màu vàng. Chữ Đạo Duyên hồi còn làm đạo đồng trong miếu đã thấy thanh kiếm này, quả nhiên không sai. Chữ Đạo Duyên thấy rồi mừng quá, lạy tám lạy, trong miệng chúc cáo đã xong rồi mới đưa tay thỉnh kiếm xuống, ra nhà chái nói:
- Hai sư đệ, cám ơn sự giúp đỡ rất nhiều. Vài ba hôm ta sẽ đem kiếm về trả. Nếu Tổ sư gia chưa trở về thì càng hay.
- Hai đứa tôi không biết đâu à! Anh làm sao được thì làm. Anh lục tung khắp nơi trong miếu này, hai tôi có cản cũng không được. Chỉ mong anh về trước Tổ sư gia là được.
- Phải đó!
Chữ Đạo Duyên nói rồi cáo từ ra khỏi Vân Hà quán, vận chẩn cước phong đi nhanh, lòng gấp như tên bắn, hận chẳng mọc thêm đôi cánh để sớm đến chùa Kim Sơn. Khi vừa đến bờ sông, nhìn xa xa chỉ thấy bên trong chùa Kim Sơn, ma hỏa cao ngàn trượng, cửa chùa đóng chặt, người dâng hương ngoạn cảnh vắng tanh. Nhìn vào chùa Kim Sơn như một đám mây mù, không biết việc gì xảy ra trong đó! Chữ Đạo Duyên đến trước chùa lấy tay chỉ một cái, cổng chùa mở bét, nhìn vào bên trong chẳng thấy kim quang đâu, bèn hét lớn:
- Hay cho nghiệt súc cả gan! Sơn nhân ta đến đây.
Trấn phía chánh Nam chính là Thiên hả điếu tẩu Dương Minh Viễn , Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong. Hai người ngước đầu nhìn lên, hồn bay ngàn dặm, vì họ biết Chữ Đạo Duyên là đồ tôn của Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh, trong tay đang cầm thanh bửu kiếm giống như Trảm ma kiếm.
Dương Minh Viễn nói:
- Chúng ta ngày xưa không oán, gần đây không thù, vì sao hôm nay ngươi về phe Tế Điên mà đối địch với bọn ta?
Chữ Đạo Duyên nói:
- Ngươi có biết Tế Điên là gì của ta không?
- Ngươi là đạo gia, ông ấy là hòa thượng, có là gì của ngươi đâu?
- Ông ấy là sư phó của ta, các ngươi là cừu thù của sư phó ta, tức là oan gia đối đầu của ta đó!
Dương Minh Viễn và Vương cửu Phong nghe xong bèn nói:
- Tế Điên là sư phó của ngươi, bọn ta nể mặt ngươi không đốt ông ấy nữa là được rồi! Thánh giáo đường ở Vạn Hoa sơn của chúng ta nể mặt ngươi coi như bị đốt không đi! Chúng ta trở về núi Vạn Hoa, ông ấy trở về núi Linh Ẩn, từ đây hai bên bãi chiến, ngươi thấy thế nào?
Lúc đó nếu Chữ Đạo Duyên bằng lòng thì tốt biết bao! Đằng này Chữ Đạo Duyên đang hận trong lòng không giết được Bát ma thì không hả giận, liền nói:
- Không được! Hôm nay ta phải giết các ngươi mới được!

http://tieulun.hopto.org

Nói rồi thò tay vào rút kiếm ra. Thanh kiếm này có gì đặc biệt? Nguyên thanh kiếm này khi rút ra khỏi vỏ có một làn bạch quang tỏa ra làm vẹt tan cả Ma hỏa, rất là lợi hại, nên mới có tên là "Trảm ma kiếm". Khi Bát ma tôn Lục hợp đồng tử Tủng Hải làm đầu, chỉ nhân vì ông ta ra ngoài làm nhiều việc quấy, thường thường hại người. Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh tuần tra núi, dùng thanh kiếm này chém ông ta, chế phục Bát mạ Cho nên Bát ma rất sợ Lý Hàm Linh và Trường Mi La Hán một tăng một đạo này thôi, ngoài ra không sợ ai nữa cả. Nào ngờ đâu hôm nay Chữ Đạo Duyên lấy trộm thanh kiếm này, nhưng chẳng phải là "Trảm ma kiếm" thiệt. Thanh kiếm thiệt làm sao ông ta lấy được? Tử hà chân nhân sợ e có linh tinh nào đó vào trong miếu trộm Trảm ma kiếm đi, cho nên mới dự bị thanh kiếm này. Hôm nay Chữ Đạo Duyên tự cho là kiếm thật, thò tay rút kiếm ra, không thấy có bạch quang đâu cả. Chữ Đạo Duyên còn đang ngạc nhiên thì Bát ma đã nhận ra không phải là Trảm ma kiếm rồi. Dương Minh Viễn nghĩ thầm: "Ra tay trước vẫn hơn", liền rút Táng môn kiếm vẫy lên, tức thì thiên hỏa, địa hỏa, tam muội chân hỏa đồng loạt xô đến Chữ Đạo Duyên. Chữ Đạo Duyên muốn chạy cũng không kịp, cả người lẫn kiếm bị đốt cháy khét lẹt. Tế Điên lúc đó cứu cũng không kịp, chỉ miệng niệm:

- A Di Đà Phật, thiện tai, thiện tai!

Vương Cửu Phong nói:

- Dương đại ca, anh gây rắc rối dữ rồi đó. Ông ấy là đồ tôn của Tử hà chân nhân, anh đốt chết rồi, thảng như Tử hà chân nhân đến báo cừu, mình phải làm sao đây?

- Đã đốt chết rồi, dù cho Lý Hàm Linh có đến, chúng ta cũng quyết sống mái với ông ta một phen. Cứ sợ Ông ta hoài làm sao nên đại cuộc?

Đương nói tới đó thì bên ngoài có tiếng kêu lớn:

- Đạo Duyên ơi! Sao mà chết khổ sở quá vậy!

http://tieulun.hopto.org

Hồi 236

Thần đồng tử thân gặp ma hỏa kiếp
Thỉnh Phật Tiên sử kiếm trấn quân ma

Dương Minh Viễn vừa đốt chết Chữ Đạo Duyên thì nghe bên ngoài có tiếng khóc lớn:
- Đạo Duyên ơi, không ngờ ngươi bị chết thảm thiết như thế này! Hết rồi, hết rồi! Lão phu đi chuyến này kể như công cốc! Chưa thỉnh được bửu bối. Thôi rồi, xong hết! Kể cả Tế Công, Phục Hổ La Hán cũng tiêu luôn. Đây chắc là điều khổ của người tu đạo chúng ta đây!
Dương Minh Viễn nhìn ra, thì người mới đến chính là Đông phương thái duyệt Lão tiên ông, tay còn cầm nửa trái bầu chưa chịu liệng bỏ. Lão tiên ông sau khi chia tay cùng Chữ Đạo Duyên, một mạch thẳng đến núi Cửu Tòng tìm Trường Mi La Hán mượn Hàng ma bảo sử để cứu Tế Công, sẵn báo cừu việc bể hồ lô luôn thể. Ngờ đâu đến núi Cửu Tòng chỉ gặp Ngộ Thiền. Ngộ Thiền lật đật hành lễ, nói:
- Tiên ông từ đâu đến đây?
- Ngộ Thiền ơi, không xong rồi! Chỉ tại ngươi hỏa thiêu Vạn Hoa sơn mà bây giờ Bát ma bày Ma hỏa kim quang trận ở chùa Kim Sơn để đốt sư phó ngươi. Ta đi khuyên giải họ, Bát ma chẳng chịu nghe, ta định dùng Càn khôn áo diệu đại hồ lô thâu họ vào đó, nào ngờ Lục hợp đồng tử Tủng Hải thần thông quảng đại, ông ta nổ nát hồ lô của tạ Ta cùng Đạo Duyên đang than khóc, may gặp Bạch vân tiên trưởng Từ Trường Tịnh, Dã hạc chân nhân Lữ Đồng Minh nói cho ta công việc nên làm, bảo Chữ Đạo Duyên về Tổ sư gia Lý Hàm Linh mượn Trảm ma kiếm, còn ta thì đi tìm Trường Mi La Hán để mượn Hàng ma bảo sử cứu Tế Công. Nếu không có hai thứ ấy thì Bát ma sẽ đốt chết sư phó ngươi rồi cũng sẽ đến tìm ngươi thôi. Chẳng cần phải Bát ma đến cả, chỉ một người đến thôi, vẫy Ma hỏa phan là ngươi phải hiện nguyên hình. Năm ngàn năm đạo hạnh của ngươi kể như đi đứt, ngươi cũng không sống nổi.
Ngộ Thiền nghe rồi đăng hắng một tiếng, nói:
- Việc đến nước này, không còn cách nào khác, tôi phải đi gặp sư phó tôi mới được.
- Cái thằng nhỏ này nói bậy bạ không! Ngươi làm sao mà đi được? Ngươi là đầu mối họa, Bát ma muốn tìm ngươi mà tìm không được! Bây giờ ngươi đi há chẳng phải là chui vào rọ sao? Ngươi hãy cùng ta đi gặp Trường Mi La Hán, ngươi thay mặt sư phó ngươi dập đầu cầu xin, cả ta nữa cũng xin Ngài, mới có thể nhờ Ngài cứu mạng sư phó ngươi.
- Lão phương trượng không có ở chùa. Nếu có ở chùa tôi đã dẫn ông đi gặp người rồi.
- Đi đâu vậy?
- Đi đã mười mấy ngày rồi, hẹn với Tử hà chân nhân đi chầu Bắc Hải, chỉ để tôi và Thông tý viên hầu ở lại giữ chùa thôi.
Lão tiên ông nghe nói mấy câu đó, ngạc nhiên một hồi lâu, mới nói:
- Ta vào trong chùa đợi mấy ngày, biết chừng đâu lúc đó sư phó ngươi trở về. Nếu như không trở về, chắc là hết cách rồi đa!
- Cũng được!
Ngộ Thiền nói rồi cùng Lão tiên ông vào trong chùa Tòng Tuyền. Ngộ Thiền đưa vào Bắc thượng phòng ở viện chái Đông mời ngồi rồi đun nước pha trà đãi tiên ông. Đang nói chuyện, từ bên ngoài đi vào một con vượn lớn, cả người lông đều trắng cả, hai mắt đỏ long lanh, tay xách giỏ trái cây. Thấy tiên ông, con vượn bò xuống đất dập đầu vái lạy. Ngộ Thiền nói:
- Đây là con Thông tý viên hầu, mỗi khi hái được trái cây ngon đều đem về cho Lão phương trượng.
Lão tiên ông gật đầu nói:
- Vô lượng Phật! Thiện tai, thiện tai! Súc sanh cũng biết tu đạo. Hèn chi người ta nói:

Gõ cửa vượn hoang ngày cúng trái,
Giữ nhà lão hạc tối nghe kinh.

quả thật không sai!
Lão tiên ông ở lại trong chùa một ngày, lòng tựa dầu sôi. Hôm sau Trường Mi La Hán cũng chưa về. Ngộ Thiền nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thôi, tiên ông đừng đợi nữa! Xin tiên ông đến chùa Kim Sơn xem thử. Nếu sư phó Tế Công đã chết, xin tiên ông kiếm cho một cái lu liệm người vào đó. Tôi chờ tin tiên ông trở về. Tôi ở chùa này đại khái Bát ma chẳng dám đến tìm tôi đâu. Chừng nào Lão phương trượng trở về, tôi sẽ dập đầu van xin người trả thù cho sư phó tôi, đến núi Vạn Hoa bắt họ. Bát ma cũng không chạy thoát đâu. Xin lão nhân gia đi xem thử coi, tôi không an tâm chút nào!
Lão tiên ông không còn cách nào hơn, đành gật đầu lủi thủi ra khỏi chùa Tòng Tuyền, vận chẩn cước phong đi đến chùa Kim Sơn. Đến nơi thấy một đám hỏa quang bừng lên đốt Chữ Đạo Duyên thịt da cháy khét nghẹt. Lão tiên ông cất tiếng khóc lớn, nói:
- Đạo Duyên, sao ngươi chết khổ sở quá vậy nè?
Dương Minh Viễn nghe tiên ông vừa khóc vừa nói như vậy, bèn nói:
- Cái lão đạo này hôm trước tha cho khỏi chết, trốn chạy xa bay, hôm nay còn tới đây nói láp giàp hử? Ông có chịu đi chưa, bọn ta sẽ lấy tánh mạng ông bây giờ đấy!
Lão tiên ông nghe nói, đáp:
- Được, được! Ta đang không muốn sống đây, chúng ta muốn chết, chết cùng một chỗ sướng hơn! Ngươi lấy Ma hỏa phan đốt chết ta đi, ta cam lòng đó!
- Đốt ông có khó gì!
- Lại đây!
Lão tiên ông nói rồi nhắm mắt chờ chết. Dương Minh Viễn, Vương Cửu Phong vừa muốn rời phương vị xổ Ma hỏa phan ra, bỗng nghe phía chánh Đông có tiếng: "A Di Đà Phật". Tiếp theo là một tăng nhân, một đạo nhân xuất hiện. Vị đạo nhân đi trước miệng xướng sơn ca:

Tham lợi mưu cầu khắp thế gian,
Chẳng bằng áo rách đạo nhân nhàn,
Gà lồng no đủ đang chờ luộc,
Hạc nội không lương mặc thênh thang,
Phú quý trăm năm không giữ được,
Luân hồi sáu nẻo mặc tuần hoàn,
Đạp phá hồng trần toàn hư ảo,
Học đòi bất hủ chốn thâm san.

Vị hòa thượng đi sau miệng ngâm:

Làm người bất tất phải tranh phuông,
Muôn việc rồi ra nhất lý đồng,
Hổ báo thường lo cua biển kẹp,
Giao long lại sợ nạn ngô công,
Tiểu nhân hành hiểm rồi sa hiểm,
Quân tử cố cùng ắt sẽ thông,
Vạn hộc thuyền rồng chìm đáy nước,
Đều do chống lại sức cuồng phong.

Lão tiên ông nhìn ra thấy vị đạo nhân đó mình cao tám thước, đầu đội khăn đạo sĩ liên hoa, mình mặc đạo bào bằng đoạn màu ngà hoàng, lưng buộc dây tơ, chân đi vân hài đế cao, sau lưng quải xiêng một thanh bảo kiếm vỏ da cá màu lục sa có tua nhung vàng đằng đầu, mặt như chậu bạc, mày như chữ Bát, mắt như sao sáng, mũi thẳng, bộ râu quai nón bạc phất phơ trước ngực, trong tay cầm một cây phất sạ Vị tăng nhân đi sau mình cao chín thước, đầu đội tăng mạo màu xanh, mình mặc tăng bào bằng đoạn màu vàng, vớ trắng vân hài, mặt đỏ, mi dài, mắt sáng, trong lòng ôm Hàng ma bảo sử, dánh điệu kinh người. Hai người mới đến không phải ai khác mà chính là Linh Không trưởng lão và Tử hà chân nhân. Hai vị này là thần tiên sống, chỉ nhân vì họ đang chầu Bắc Hải. Hôm đó đang du ngoạn các danh thắng ở Bắc Hải, bỗng thấy một cột sát khí từ Tây sang Đông xông thẳng lên Đẩu Ngưu, Linh Không trưởng lão nhìn thấy, nói:
- Thiện tai, thiện tai! Đạo huynh xem kìa!

http://tieulun.hopto.org

Tử hà chân nhân buộc miệng niệm:
- Vô lượng Phật! Thiện tai, thiện tai! Té ra Hàng Long, Phục Hổ hai vị La Hán gặp nạn! Hay cho loài nghiệt súc! Cả gan dám hưng yêu tác quái thế ư? Trước sự kiện này lẽ nào ta chẳng để tâm, nếu không quan tâm đến e rằng Phật Như Lai ta sẽ quở trách!
Linh Không trưởng lão nói:
- Tôi sớm đã có ý trừ khử bọn thiên ma ngoại đạo ấy đi, nhưng tôi lại không nỡ. Bọn họ đang tu đạo tại Vạn Hoa sơn, tôi cũng không nỡ vô cớ mà sát hại sanh linh. Bây giờ họ đã hưng yêu tác quái như vậy, chúng ta phải mau về mới được.
- Chúng ta cần trở về cho mau!
Nói rồi hai vị tăng đạo mượn độn quang trở về. Khi còn chưa đến chùa Kim Sơn, Tử hà chân nhân bắt rùng mình, miệng niệm:
- Vô lượng Phật! Thiện tai, thiện tai! Tên Đạo Duyên nghiệt chướng đó bị kiếp số rồi! Đáng tiếc, đáng tiếc!
Linh Không trưởng lão nói:
- Chúng ta phải đi mau! Nếu trễ một khắc thì e Đông phương thái duyệt Lão tiên ông có thể nguy hiểm đến tánh mạng đấy!
Hai vị tăng, đạo lật đật đi riết đến chùa Kim Sơn, vừa gặp lúc Dương Minh Viễn, Vương Cửu Phong sắp dùng Ma hỏa phan sát thương Lão tiên ông. Tử hà chân nhân hét lên một tiếng:
- Hay cho nghiệt súc, cả gan thiệt!
Lão tiên ông mở mắt ra nhìn thấy, nói:
- Đạo nhân, La Hán! Hai vị mau đến đây!
Bát ma thấy Tử hà chân nhân và Linh Khong trưởng lão cùng đến, mọi người đều ngạc nhiên. Tử hà chân nhân đưa tay rút Trảm ma kiếm ra chỉ một cái, một mảng kim quang tỏa ra, Ma hỏa bị dồn đè xuống. Linh Không trưởng lão rút Hàng ma bảo sử chỉ một cái, một luồng bạch quang tỏa ra, Ma hỏa bị hóa thành làn khói trắng bay tứ tán. Tế Công cùng Phổ Diệu lúc đó mới bước ra tạ Ơn. Bát ma làm sao dám đấu pháp với hai vị tăng, đạo? Tám người sợ quá, đều quỳ xuống đất. Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu nói;
- Chân nhân, La Hán xin chớ giận! Chẳng phải chúng tôi vô cớ đối địch với Tế Điên, nhân vì ông ta đốt chết đồ đệ của tôi là Hàn Kỳ, đùa cợt Đặng Liên Phương, rồi còn sai đồ đệ là Ngộ Thiền hỏa thiêu Thánh giáo đường, cho nên chúng tôi mới kiếm ông ta báo cừu rửa hận.
Tử hà chân nhân nói:
- Hay cho nghiệt chướng! Ngươi còn làm bộ nói lời tử tế nữa! Đồ đệ ngươi là Hàn Kỳ cùng Đặng Liên Phương đi Doanh Châu Đông Hải hái linh chi thảo lại xen vào chuyện tào lao làm chỉ Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong đã là người tu đạo lại còn chiêu tập tặc nhân chốn lục lâm, buôn bán thuốc mê, mông hãn dược,, sai người trộm lấy thai nhi và tử hà sa để luyện Âm hồn trận, hại bao tánh mạng, giết hại sanh linh, lưu độc bách tính. Quan binh đến bắt, chống lại quan binh, tình đồng phản nghịch. Đồ đệ ngươi giúp ông ta trợ Trụ vi ác, tức là chính mình làm ác rồi, chết đâu có oan uổng? Các ngươi ở núi Vạn Hoa sơn che giấu Thiệu Hoa Phong, Ngộ Thiền đi bắt, ngươi đáng lẽ giao Thiệu Hoa Phong ra, các ngươi chẳng những không giao mà còn thi triển Ma hỏa muốn hại mạng nó nữa. Nó cũng có 5.000 năm đạo hạnh chẳng dễ gì làm hại được. Hơn nữa, nó ở chùa Tòng Tuyền của Linh Không trưởng lão, các ngươi cũng thấy điều đó chớ? Các ngươi muốn hại mạng nó, làm sao nó không hận ngươi mà chẳng đốt Thánh giáo đường cho được? Cái này là các ngươi tự tìm lấy đó! Hiện tại hai vị La Hán ở chùa Đại Lôi Âm bên Tây phương vâng sắc chỉ của Phật Như Lai giáng thế cứu người, các ngươi cả gan dám dùng Ma hỏa đốt hạo ông ấy, thiệt là cả gan làm bậy! Đây là các ngươi tự làm tội nghiệt, chẳng thể sống được!
Linh Không trưởng lão nói:
- Các ngươi hãy đi cùng ta nhé! Chúng ta trở về chùa Tòng Tuyền sẽ nói chuyện sau.
Bát ma không dám chẳng đi theo.
Ba vị La Hán, hai vị đạo đái lãnh Bát ma thẳng đến chùa Tòng Tuyền.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 237

Thâu Bát ma phù chú niêm cửa động
Mở thiện hội phước thiện tụ Kim Sơn

Trường Mi La Hán cùng Tử hà chân nhân, Đông phương thái duyệt Lão tiên ông, Tế Công trưởng lão cùng Phục Hổ La Hán đái lãnh Bát ma về chùa Tòng Tuyền ở núi Cửu Tòng. Trên núi này có một tòa "Tí Ngọ Phong Lôi Tàng Ma Động". Trường Mi La Hán dùng Hàng ma bảo sử mở động ra, miệng niệm chú lâm râm, dùng pháp thuật đặt Bát ma vào trong động. Lập tức cửa động đóng chặt, dùng chú phong tỏa lại. Linh Không trưởng lão nói:

- Bát ma bị nhốt vào đây, khỏi sanh mầm họa. Động này đến giờ Tý có Phong lôi nổi lên rung chuyển cả Bát mạ E có người đến đây cứu họ ra rồi sanh thị phi, nên cửa động phải có người canh giữ mới được.

Đương nói tới đó thì Tiểu Ngộ Thiền đến, hành lễ mọi người. Linh Không trưởng lão nói:

- Ngộ Thiền, ngươi mau đi tìm Linh Viên Hóa cho ta, bảo nó giữ động này.

Ngộ Thiền vâng lời, đi không bao lâu, cùng Mai hoa chân nhân Linh Viên Hóa đến. Linh Viên Hóa hành lễ mọi người xong và hỏi:

- La Hán cho tôi gọi có điều chi dạy bảo?

Linh Không trưởng lão nói:

- Bảo ngươi coi giữ động này. Đem Hàng ma bảo sử và Trảm ma kiếm treo ở cửa động. Khi nào Bát ma ra, ngươi dùng Trảm ma kiếm chém chúng cho ta.

Linh Viên Hóa gật đầu ưng thuận, ở lại canh Bát ma và tự tu hành. Linh Không mời mọi người vào trong chùa, ngồi xuống. Tế Điên nói:

- Xin cảm tạ La Hán, Chân nhân đã tiếp cứu. Tôi phải mang Ngộ Thiền đi tổ chức thiện hội để trùng tu chùa Kim Sơn. Cũng vì tôi mà Bát ma phá hư chùa Kim Sơn, nếu không trùng tu bị tội nghiệt rất lớn.

Phục Hổ La Hán cũng cáo từ đi nơi khác độ người. Tế Điên cáo từ, dẫn Ngộ Thiền về chùa Kim Sơn, viết thiếp sai Ngộ Thiền đi mời. Tất cả những đồ đệ Ở các địa phương Tế Điên đi qua đều được mời cả, như: phủ U Châu, huyện Long Du, huyện Hải Triều, huyện Dư Hàng, huyện Thạch Kháng, phủ Thường Châu, phủ Trấn Giang, huyện Đơn Dương, huyện Khai Hóa, thành Lâm An, huyện Tiền Đường, huyện Nhơn Hòa... Những chỗ Tế Điên quen biết đều không bỏ qua, trên từ Tần tướng, hoạn quan, thân hào, phú hộ, cử giám sinh viên, dưới đến thứ dân. Ngộ Thiền đưa thiếp đến: hẹn vào sáng ngày mùng một tháng tám dâng hương. Cả thành Lâm An đều náo nức trước tin này. Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên nghĩ: "Tế Điên được sắc phong Hộ Quốc Tán Thiền Sư, chính là vị tăng đạo cao, đang mở thiện hội tại chùa Kim Sơn, cả đến anh ta là Tần Thừa tướng cũng được mời, tại sao lại không mời ta kìa?". Hôm đó có Phong nguyệt công tử Mã Minh đến thăm. Hai người mới đem chuyện này ra bàn. Vương Thắng Tiên nói:

- Hiện tại Tế Công mở thiện hội ở chùa Kim Sơn, có mời Tần Thừa tướng, sao không mời ta?

Mã Minh nói:

- Cũng không có mời tôi.

- Ông ấy không mời chúng ta, chúng ta lại muốn đến, mang theo một ngàn lượng bạc cúng tiền hương đèn, đến chùa Kim Sơn một phen nhé!

- Cũng được!

Bàn tính xong, họ lập tức thuê một chiếc thuyền lớn, đem theo 20 tên gia nhân, trên thuyền cắm một một lá cờ lớn, trên đề: "Dâng hương chùa Kim Sơn, cúng thí ngàn lượng bạc". Họ bắt đầu từ thành Lâm An ra đi thẳng đến chùa Kim Sơn ở phủ Trấn Giang. Hôm đó thuyền đang đi, bỗng thấy trước mặt có một chiếc thuyền, trên cờ đề: Chánh đường huyện Hải Triều. Dựa bên cửa sổ thuyền nhìn ra ngoài là hai đứa a hoàn và một vị tiểu thợ Vị tiểu thơ này thật là thiên kiều bá mị, muôn vẻ phong lưu, gương mặt trái lê với đôi má hạnh. Quả là Diêu Trì tiên tử, Nguyệt điện Hằng Nga khó tày, đáng gọi là tuyệt thế giai nhân. Vương Thắng Tiên và Mã Minh thấy vị tiểu thơ này nhìn muốn rớt con mắt. Hai người này vốn là ác bá ở thành Lâm An, tối ngày chỉ bàn mưu tính kế cướp người. Vương Thắng Tiên từ vụ chó trắng náo động phòng cắn sứt mũi đi, hắn cho người mời danh y chữa trị cho nhưng vẫn bị nói ngọng. Tuy nhiên thói ác vẫn không chừa, một khi thấy sắc đẹp vẫn động

http://tieulun.hopto.org

lòng, máu tham dâm háo sắc vẫn không bỏ. Thuyền của Vương Thắng Tiên đi đến cửa Trấn Giang còn cách chùa Kim Sơn 40 dặm. Thấy thuyền người ta đỗ lại, Vương Thắng Tiên cũng kêu thuyền mình đỗ lại. Hai thuyền đậu kế bên nhau. Vương Thắng Tiên đến gần xem, vị tiểu thơ đó quả là dung mạo quá mỹ miều. Tên tiểu tử này nhìn không chớp mắt, thấy cô nương này quả càng nhìn càng ưa. Vương Thắng Tiên thật là mật lớn bằng trời, bảo viên quản thuyền lấy đòn ván bắc qua bên thuyền kia. Phong nguyệt công tử Mã Minh hỏi:
- Ông làm gì vậy?
- Ta đi qua thuyền kia hội diện với người đẹp, hồi ta sanh ra tới giờ chưa gặp người nào đẹp tuyệt sắc như thế, không gặp mặt chịu không nổi.
- Làm vậy sao được? Ông có biết chắc cô nương ấy là con nhà ai không? Ông mà làm ngang như vậy, há không xảy ra chuyện rối rắm hay sao?
- Không sao đâu! Anh ta là Tể tướng đương triều, ta là Đại lý tự chánh khanh, ai mà dám động đến tả Cho dù bất kể con cái nhà ai, bữa nay ta phải ra tay mới thỏa được lòng.
Nói rồi Vương Thắng Tiên kêu quản thuyền lấy ván bắc qua rồi đủng đa đủng đỉnhbước qua thuyền đó. Vị tiểu thơ ngồi trên thuyền đó chính là em gái của Trương Văn Khôi, Chánh đường huyện Hải Triều, tên là Kim Nương. Nhân vì Tế Công mời thiện hội, Trương Văn Khôi thí trợ 500 lượng hương đèn, cô nương mang theo vú em và a hoàn, có Tam ban Đô đầu Độc giác giao An Thiên Thọ, rất tinh thông võ nghệ trên cạn dưới nước, dắt theo mười mấy tên Ban đầu đi theo bảo hộ cô nương dâng hương. Từ huyện Hải Triều ngồi quan thuyền đi đến Giang khẩu này, cô nương kêu An Thiên Thọ mua một ít trái cây tươi mang đến cúng chùa Kim Sơn, cho nên thuyền mới dừng lại ở đây. An Thiên Thọ lên bờ mua đồ, vừa đúng lúc đó Vương Thắng Tiên từ bên thuyền này đủng đa đủng đỉnh muốn bước qua thuyền. Trên thuyền bấy giờ chỉ có mười mấy tên tráng dịch. Vương Thắng Tiên mình mặc đại hồng bào cổ rộng tay rộng, dưới chân mang hài đế trắng, tay cầm một chiếc quạt xếp, dáng điệu vai rút lưng cong, mặt vàng nhòn nhọn, thật là đầu thỏ mắt rắn, lưng rùa eo lừa, dợm muốn bước qua cửa thuyền. Đương sai nhìn thấy lật đật cản lại, hỏi:
- Ông làm gì vậy?
- Thấy cô này đẹp quá, lão gia muốn vào bên trong chơi một lát.
- Ông là cái thá gì, ăn nói láo tóet thế! Đây là tiểu thơ nhà ta, sao ông dám vô lễ như thế, bộ Ông không sợ chết à?
- Mặc kệ tiểu thơ nhà quan nào, đại nhân ngươi muốn mua vui, tên nào dám không nghe chớ?
Vừa nói tới đó, An Thiên Thọ mua đồ cũng về tới, thấy các sai dịch đương cãi nhau với Vương Thắng Tiên, An Thiên Thọ hỏi:
- Cái gì thế?
Các sai nhân nói:
- Cái nhà ông này ngang bướng muốn bước lên thuyền. Chúng tôi hỏi ông ta làm cái gì vậy? Ông ta nói thấy tiểu thơ xinh đẹp quá, muốn đến chơi. An đô đầu, ông hãy xem trên thế gian này có người nào không thông tình đạt lý như vậy không? Chúng tôi nói cho ông ta biết đây là tiểu thơ, ông ta nói bất luận là tiểu thơ nhà ai, ông ta cũng vui đùa được cả.
An Thiên Thọ nghe nói cả ngực nóng ran, lập tức trợn mắt lên, nói:
- Ông có mau cút đi không? Nếu không nghe lời, tôi kết thúc tánh mạng ông đó!
Vương Thắng Tiên thấy An Thiên Thọ mình cao tám thước, mặt tía, trên đầu có cục bướu thịt, bộ râu quai nón màu đồng, đầu đội mũ lông két, mình mặc áo chẽn bằng vải xanh, lưng thắt dây da, mang giày đầu ưng đế mỏng, dáng dấp của một vị Ban đầu. Vương Thắng Tiên tự cho mình là em của Tể tướng đương triều, đang có lợi thế ai mà dám đụng tới? Bèn nói:
- Ai dám cản ta hả? Ta cho chúng mày đi đứt hết!
Nào ngờ An Thiên Thọ chẳng cần biết hắn là ai, đã ra tay trước, tống ngay hắn một bạt tai xiểng niểng, tiếp bồi thêm ngay bụng hắn một đá. Vương Thắng Tiên la "a ôi" một tiếng, té ngửa ra sau rồi lật người lọt tõm xuống nước. Nước trong đại giang sâu hàng mấy trăm trượng, bọn gia nhân thủ hạ của Vương Thắng Tiên thấy vậy, nói:
- Tụi bay thật là mật lớn bằng trời! Đại nhân nhà ta là Vương Thắng Tiên, em của Tần tướng đương triều, mà ai dám đá lọt xuống sông hử?
- Vương Thắng Tiên mà làm như thế hử? Đá xuống sông làm mồi cho Vương Bát cho rồi! Trước

http://tieulun.hopto.org

khi hắn chết, cho thi thể tả tơi ra, coi dám kiện tới Hoàng đế không?
Vừa nói tới đó trước mặt có tiếng đồng la vang dội, một chiếc thuyền to đi đến, trên thuyền có một cỗ kiệu lớn, trên cờ đề Chánh đường phủ Trấn Giang. Người đến chính là Triệu Hàn Chương đại lão gia, Tri phủ tại địa phương này. Nhân vì Tế Điên mở thiện hội tại chùa Kim Sơn, Triệu đại lão gia phải đích thân đái lãnh ba ban Tráng Tạo Khoái đến chùa Kim Sơn để coi sóc mọi việc. Lão gia mới từ chùa Kim Sơn cáo từ, Tế Công thân đưa ra khỏi chùa và kề tai quan Tri phủ nói mấy câu, quan phủ gật đầu. Thuyền đến sông sắp sửa lên bờ thì thủ hạ gia nhân của Vương Thắng Tiên nhìn thấy, biết là quan Tri phủ Trấn Giang, liền đến kêu oan. Quan Tri phủ bảo đưa đến tra hỏi:
- Chuyện gì thế?
Gia nhân thưa:
- Đại nhân nhà tôi là Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên, em của Tần tướng đương triều, bị bọn họ đá lọt xuống sông.
Vừa nói tới đó thì Vương Thắng Tiên hình như từ dưới sông có ai đem bỏ lên bờ. Các gia nhân nhìn thấy cũng ngạc nhiên. Vương Thắng Tiên uống hết hai hớp nước cũng không hề chi, giây lát tỉnh lại ngay Mọi người đều rất hoang mang, không biết tại sao có chuyện lạ đó. Thực ra, Tế Điên mở thiện hội đã dặn trước Vạn Niên Vĩnh Thọ rồi. Hễ có thuyền đến dâng hương, không được để cho ai bị hại dưới sông. Tế Điên nói:
- Nếu ai bị hại dưới sông này, ta sẽ báo với Long Vương chém đầu ngươi đấy. Ngươi làm sao thì làm!
Vạn Niên Vĩnh Thọ vâng dạ, truyền dặn bọn con con cháu cháu thủ hạ, binh tôm tướng trạch tuần tra các nơi cho nghiêm ngặt. Hôm nay thấy Vương Thắng Tiên bị rớt xuống sông, Tiểu Vương Bát này dùng đầu nâng Vương Thắng Tiên để lên bờ. Vương Thắng Tiên tỉnh lại nhìn thấy Tri phủ Trấn Giang bèn nói:
- Tri phủ, ông đến đây hay quá! Ta muốn tìm ông đây.
Quan Tri phủ hỏi trước:
- An Thiên Thọ, bên đó tại làm sao thế?
An Thiên Thọ thưa:
- Hạ dịch là đương sai ở huyện Hải Triều, tiểu thơ nhà tôi lên chùa Kim Sơn dâng hương, đậu thuyền lại đây để mua trái cây cúng Phật. Cái ông nhà kia ngang nhiên muốn bước qua thuyền, nói rằng tiểu thơ nhà tôi xinh đẹp quá, ông ta muốn qua vui chơi. Cản ông ta lại, ông ta không nghe, nhất định muốn bước vào.
Quan Tri phủ mới day qua hỏi:
- Ngươi là ai?
Vương Thắng Tiên hý hửng đáp:
- Ta là Đại lý tự chánh khanh Vương Thắng Tiên, em của Thừa tướng đương triều.
Tri phủ nạt:
- Mi ăn nói tầm ruồng! Vương đại nhân đâu có làm chuyện bậy bạ được? Rõ ràng là mi mạo nhận quan trưởng mà! Bây đâu, đè nó xuống đánh một trận cho ta!
Lập tức quan nhân đè Vương Thắng tiên xuống đánh 40 hèo, da rách thịt lòi, máu tuôn xối xả.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 238

Hoa thái tuế ham vui bị ác báo
Độc Giác Giao đêm thăm Quỳ hoa trang

Sau khi ra lệnh đánh Vương Thắng Tiên xong, quan Tri phủ nói:
- Đáng lẽ ta phạt ngươi nặng hơn nữa, nhưng thương tình ta thả ngươi ra. Lần sau không chịu an phận, gặp phải bản phủ, quyết sẽ trị tội nặng không tha.
Nói xong truyền An Thiên Thọ nhổ neo đưa tiểu thơ đi. Quan Tri phủ cũng ngồi kiệu về dinh.
Vương Thắng Tiên đau đớn nghiến răng ken két, nghĩ lại không ngờ hôm nay mình bị khổ như thế này, tức giận đến nước mắt chảy ròng ròng, nói:
- Hay cho tên Tri phủ Trấn Giang! Ta không lấy được mạng ngươi, ta chưa báo được thù này của ta!
Nghĩ rằng mình không thể đến được chùa Kim Sơn, Vương Thắng Tiên ra lệnh nhổ neo quay thuyền về. Cách đó 40 dặm là Quỳnh Hoa trang, chính là nhà cũ của Tần Thừa tướng. Tần Thừa tướng có một đứa con trai tên là Tần Khôi biệt hiệu là Lam diện thiên vương, cũng là tay không kiêng điều ác, hay cướp đoạt thiếu phụ trưởng nữ nhà người. Vương Thắng Tiên nhớ lại, mình phải tìm thằng cháu này để thương lượng, tìm cách báo thù rửa hận mới được. Phần An Thiên Thọ cùng cô nương đến chùa Kim Sơn dâng hương. Hôm mở thiện hội, người đến dâng hương rất nhiều. Trước đây Tế Điên ra ngoài trị bịnh cứu người mà không nhận tạ lễ, họ coi như là nợ Ơn Tế Điên, hôm nay thiện hội trùng tu chùa Kim Sơn lại là một việc thiện nên mọi người rủ nhau tới, cúng vào ít nhất cũng 100 hay 50 lượng bạc. Những người quen thân với Tế Điên đều có mặt đủ cả. Cúng rồi họ chưa chịu về còn hỏi Tế Điên:
- Tiền cúng vào có đủ chi dùng không? Nếu chưa đủ, chúng tôi cúng thêm cho đủ.
- Các vị đừng lo, giàu có dư dả mà.
An Thiên Thọ cùng tiểu thơ giao 500 lượng bạc cúng, đốt hương xong, ăn một bữa cơm chay rồi mới cáo từ. Khi ngồi thuyền trở về đi ngang qua Qùy Hoa trang, bỗng nhiên có một trận quái phong thổi mù mịt, đối mặt không thấy nhau, cơ hồ muốn lật thuyền, khi trận gió đi qua, nhìn lại thấy a hoàn vú em đều bị giết, tiểu thơ bị điệu lên bờ. An Thiên Thọ trong lòng gấp quá:
- Ở đây chắc có giang tặc, tại sao chẳng thấy bóng dáng ai cả. Việc này phải làm sao đây? Trở về gặp lão gia phải nói như thế nào?
Có một vị lão gia, cũng là người ở lâu năm trong nhà họ Trương tên là Trương Phước, nói:
- An đô đầu không nên nóng vội, hãy hỏi thăm các vùng phụ cận xem sao? Nếu dò được thì thôi, còn dò hỏi không được thì chúng ta trở lại chùa Kim Sơn kiếm Tế Công nhờ lão nhân gia tìm tiểu thơ giùm tạ Nếu tìm không được tiểu thơ thì chúng ta không thể trở về nhà được nữa.
An Thiên Thọ không còn cách nào hơn là đậu thuyền lại, bỏ thuyền lên bờ. Đi theo bờ sông không xa thấy có một chiếc thuyền câu nhỏ, An Thiên Thọ hỏi:
- Bác lái thuyền ơi, xin hỏi, thôn trang phía trước mặt tên là gì thế?
- Tên là Qùy Hoa trang.
- Người ở trong đó thường làm gì?
- Chú không phải là người ở làng này nên không biết cũng phải. Đó là nhà của đại thiếu gia Tần Khôi, con của Tần Thừa tướng đương triều đấy.
An Thiên Thọ nghe nói trong lòng bắt rúng động, bèn hỏi:
- Vị Tần Khôi này thường là người tốt hay người xấu?
- Thôi đừng nhắc tới, đừng nhắc tới! Chú là người làng khác nên không biết. Để ta nói cho chú nghe: Vị công tử Tần Khôi này ở địa phương chúng tôi ỷ vào quyền thế hiếp đáp người, thường hay cướp đoạt thiếu phụ trưởng nữ nhà lành mà cả địa phương này không ai dám động tới.
An Thiên Thọ tự nói:
- Sao ta không vào thôn trang thám dọ thử xem? Việc này xảy ra thật là kỳ quái, khiến người khó lường!
Nói xong An Thiên Thọ đi ngay vào thôn trang thám dọ. Thấy phía trước đường có một cổng lớn hình chữ Bát, bên ngoài đặt mấy con ngựa đá, có bốn cây hòe Long trảo với mấy con lừa ngựa cột ở đó. An Thiên Thọ nhìn thấy độ chừng đây là phủ Thừa tướng nên có nhà cửa phòng xá rất nhiều. Phía Nam đường có một tòa quán nhỏ, treo cái bầu rượu, trên viết: "Nghe hương xuống ngựa",

http://tieulun.hopto.org

“Biết vị ngừng xe”. An Thiên Thọ lớn bước đi thẳng vào, bên trong cũng không có mấy bàn rượu. An Thiên Thọ tìm một chiếc bàn ngồi xuống, phổ ky chạy lại hỏi:
- Đại gia cần mấy bầu rượu?
- Đem cho ta hai bầu rượu và hai đĩa đồ nhắm.
Phổ ky lau dọn bàn ghế, đem rượu và đồ nhắm ra. Bên ngoài trời cũng đã tối, trong nhà đã lên đèn. An Thiên Thọ lòng bứt rứt như bị dao đâm, uống rượu cũng không vộ Đang lúc trong lòng buồn bực bỗng thấy bên ngoài có hai người bước vào đều khoảng 30 tuổi, mặc áo hoa tía, quần chẽn, mặt có bướu thịt vằn vện, dáng điệu rất hung ác. Hai người ăn nói huyên thuyên, lưỡi muốn ríu lại vì quá chén. Một người nói:
- Này nhị ca, trang chủ chúng ta chẳng nói sao? Mỗi người được thưởng hai lượng bạc mà sao không thấy thưởng?
Người kia nói:
- Trang chủ nói không chắc đâu, nói rồi quên rồi! Cũng có thể ngày mai sẽ thưởng, hôm nay chỉ cho uống rượu mừng mà thôi.
Chưởng quỹ ở kế bên hỏi:
- Trang chủ của các anh có việc gì mà vui thế?
- Hôm nay chú của trang chủ chúng tôi là Vương Thắng Tiên đến, nhắc lại việc lên chùa Kim Sơn dâng hương, chỉ vì một người đẹp mà bị quan Tri phủ Trấn Giang đánh cho 40 hèo, ông ta đến tìm trang chủ chúng tôi, phái người đi bắt cô nương ấy về, hôm nay kể như là ngày vui.
- Lão nhị, người kia nói, chú đừng nói nữa! Việc này không thể nói ra được.
- Không hề gì, ở địa phương này ai dám phá việc của trang chủ chúng mình chứ?
Nào ngờ An Thiên Thọ Ở kế bên nghe rõ cả, bèn nghĩ thầm: “Bọn họ dùng yêu thuật tà pháp gì mà bắt tiểu thơ nhà ta kìa? Ta phải đến nhà họ thám dọ rồi sẽ tính”. Nghĩ rồi, trả tiền cơm rượu ra đi, vòng lên phía Tây bắc, ngoái nhìn bốn phía không có ai bèn phóng mình nhảy lên tường, thấy bên trong tối om om, không cả tiếng người nói, chó sủa. An Thiên Thọ đập tường vượt nóc như đi trên đất bằng. Thám tới dọ lui một hồi ra tiền sảnh. Viện này là bốn đại hợp phòng, Bắc thượng phòng năm gian, Nam thượng phòng năm gian, Đông Tây phối phòng đều ba gian. Nơi Bắc thượng phòng có ánh đèn lấp lánh. An Thiên Thọ Ở trong tối nhìn ra thấy bên trong ngồi ngay ghế trên ở giữa là một người mặt vàng, đầu đội khăn bốn góc, mình mặc đại hồng bào tay rộng cổ trắng, chính là Vương Thắng Tiên. Bên tay phải, một vị công tử có vẻ lãng đãng, chính là Phong nguyệt công tử Mã Minh, lại có một vị mặt lam, hai đạo chân mày đỏ lòm, một đôi mắt tròng vàng lấp lánh, lòi ra ngoài khuôn mặt, đầu đội khăn tiêu diêu bốn góc, thòng hai dãi thêu, mình mặc đại hồng bào tay rộng, người này chính là Lam diện thiên vương Tần Khôi. Bên dưới còn có một vị lão đạo sĩ đầu đội khăn đạo sĩ cửu lương bằng đoạn màu xanh, mình mặc đạo bào bằng màu lam với cổ áo màu xanh, vớ trắng vân hài, mặt như gừng vàng, mày rậm mắt to, râu quai nón bạc trắng. Mọi người đang cùng nhau uống rượu. An Thiên Thọ đứng rình hồi lâu, kế nghe lão đạo sĩ nói:
- Vương đại nhân, theo tôi thấy, hôm nay ngài đừng động phòng với cô ta vội, hãy bảo vú em khuyên giải từ từ, để cô ấy ưng thuận mới tốt. Hơn nữa, việc này phải làm cho kín đáo, đừng để tiết lộ ra ngoài. Theo tôi nghĩ bọn họ thế nào cũng đi tìm kiếm Tế Điên. Gạt ai được chớ gạt Tế Điên không được đâu! Đại khái họ không để yên vụ này đâu. Nhưng tôi cũng không sợ Tế Điên, chắc gì ông ta là đối thủ của sơn nhân. Chỉ sợ việc này đồn tùm lum ra mình khó giải quyết thôi. Trên thuyền của họ có một người có tài nghệ, nếu hắn đến đây dọ thám thì càng hay, tôi sẽ bắt hắn, trảm thảo trừ căn luôn.
Vương Thắng Tiên nói;
- Tế Điên có đến cũng hề chi! Ông ấy phải nói chuyện tử tế thôi. Ông ta là thế tăng của anh ta, đáng lẽ ông ta không nên xen vào chuyện của ta mà giúp đỡ người ngoài mới phải? Còn ông ấy không biết điều ư? Đạo gia cứ bắt ông ấy lại giết quách đi, có chuyện gì ta sẽ gánh hết! Chỉ đáng giận là tên Triệu Hàng Chương, Tri phủ Trấn Giang, hắn dám sai người đánh ta 40 hèo, thù này không trả không được!
An Thiên Thọ trong tối nghe rõ hết, tự nghĩ thầm: “Mình cần phải giải cứu cho tiểu thơ nhà ta trước, thảng như tiểu thơ có điều gì thất thố, mình còn mặt mũi nào gặp lão gia nữa?”. Nghĩ rồi dùng thuật phi thiềm tẩu bích nhảy lên nóc nhà tìm kiếm khắp nơi. Tìm đến nhà chái phía Đông,

http://tieulun.hopto.org

viện này Bắc thượng phòng ba gian, Nam phòng ba gian, Đông Tây phối phòng đều ba gian. Gian phía Đông của Bắc thượng phòng có ánh đèn sáng trưng, bóng người lay động. An Thiên Thọ nhảy xuống thấm nước miếng soi lỗ nhìn qua cửa sổ. Trong nhà sát vách tường trong kê một chiếc giường, phía trước có mấy cái ghế. Người ngồi trên giường chính là tiểu thơ Kim Nương. Dưới đất có bốn người vú em đều trên 30 tuổi, người nào cũng miệng lưỡi lanh lợi. Một người nói:
- Cô nương ơi, thôi đừng khóc nữa, cũng đừng nghĩ quẩn lôi thôi! Cô đã tới đây rồi, muốn đi cũng không được đâu! Đây không phải là địa ngục mà kể như cô nương đã đến thiên đường đấy. Cô chỉ cần thuận theo ý đại nhân chúng tôi thì hưởng phú quý vinh hoa bất tận, nhất hô bá ứng ngay thôi. Còn cô không chịu nghe theo, chọc đại nhân chúng tôi giận, ngài sẽ lất dây trói cô lại đánh đòn, không đánh chết ngay đâu, đánh đến chừng nào cô chịu nghe theo ý ngài, ngài mới không đánh nữa. Chừng đó cô ăn năn thì đã muộn rồi.
Người vú em ấy nói xong, người kia lại tiếp tục:
- Cô nương đừng khóc nữa, tôi nói cho cô biết, trai lớn phải lấy vợ, gái lớn phải lấy chồng, sớm muộn gì cô cũng lấy chồng thôi, mà có chắc là lấy ai đâu, không biết chừng lại khổ vì chồng con cũng có. Cỏn như đại nhân của chúng tôi là em của Thừa tướng đương triều, đương giữ chức Đại lý tự chánh khanh, cô ưng ngài sẽ làm phu nhân ngay Đàn bà con gái ai mà không nghĩ đến cái ăn cái mặc, được người chồng như vậy, tìm chũng không chắc được thì cô khóc làm gì? Thôi, nghe lời tôi, cô rửa mặt chải tóc trang điểm, thay đổi xiêm y, làm vừa lòng đại nhân đi thì muốn một có mười ngay.
Người này nói xong, người khác nói tiếp, đều là giọng lanh lợi. An Thiên Thọ bên ngoài nghe thấy, tức giận tràn hông, muốn vào giết quách họ cho rồi, nhưng lại sợ kinh động tiểu thợ Chi băng kêu họ ra giết êm hơn. Nghĩ rồi bèn nói:
- Các chị ra đây! Trang chủ kêu tôi đến hỏi, các chị khuyên dỗ thế nào rồi?
Các vú em hỏi:
- Ai đó?
- Tôi, An Thiên Thọ đáp.
Nói xong từ bên trong bước ra hai vú em, bị An Thiên Thọ mỗi người một dao chết tốt. Hai người vú em bên trong nghe tiếng lụi đụi, hỏi
- Chị Vương, chị làm sao té thế?
An Thiên Thọ nói:
- Các chị ra mà xem!
Hai người này bước ra cũng bị An Thiên Thọ giết nốt.
An Thiên Thọ bước vào phòng cứu tiểu thơ, nhưng nhìn lại tung tích tiểu thơ đâu không thấy. An Thiên Thọ sợ hết cả hồn vía.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 239

Nhân cứu tiểu thơ, bị giặc bắt
Để dọa tặc nhân, giả quỷ thần

An Thiên Thọ giết bốn người vú em xong, bước vào trong định cứu tiểu thơ, ngờ đâu tiểu thơ không thấy tung tích đâu cả. Còn đứng ngơ ngẩn vì ngạc nhiên thì bên ngoài có tiếng hô:
- Bắt giặc!
Vương Thắng Tiên từ khi bị quan Tri phủ Trấn Giang đánh 40 hèo rồi ông ta mới đi kiếm Tần Khôi, bèn cùng Phong nguyệt công tử Mã Minh dẫn bọn gia nhân đến gọi cổng. Gia nhân vào trong thông báo, Tần Khôi nghe có chú mình đến lật đật bước ra nghinh tiếp. Tần Khôi ra cổng hành lễ chú xong, Vương Thắng Tiên mới giới thiệu Phong nguyệt công tử Mã Minh. Vào đến bên trong, Vương Thắng Tiên ngước đầu nhìn thấy vị lão đạo sĩ đang ngồi sẵn ở sảnh đường, bèn hỏi:
- Hiền điệt, vị đạo gia này là ai vậy?
- Đây là Hỗn Thiên lão tổ, sư phó tôi dạy tôi luyện Kim chung chạo và Thiết bối san. Vị lão đạo sĩ này biết yêu thuật. Ông ta còn biết phối hợp các thứ thuốc thoa vào kim sang đâm không ngã, mỹ nữ tự thoát y nữa.
Tần Khôi dù thích luyện tập, nhưng hắn là phường tửu sắc, cho nên cần lão đạo sĩ kính như thượng khách. Gặp Vương Thắng Tiên, Tần Khôi liền giới thiệu ngay:
- Đây là sư phó của tôi, lão nhân gia rành việc hô phong hoán vũ, sái đậu thành binh, dời núi lấp biển, biến hóa ngũ hành, rõ năm trăm trước, rành năm trăm năm sau, rành cả toán thuật, khéo biết việc quá khứ vị lai.
- Thế à! Vương Thắng Tiên nói.
- Thúc thúc, hôm nay từ đâu đến thế?
- Thôi, đừng nhắc tới nữa! Ta vốn có ý lên chùa Kim Sơn dự thiện hội. Đang đi trên sông bỗng gặp một nàng con gái thật đẹp, ngồi trên thuyền cắm cờ Chánh đường huyện Hải Triều. Ta muốn đi qua thuyền của cô ta, không ngờ bị thủ hạ cô ta là người có tài, đá ta lọt xuống sông. May mắn mạng ta còn dài, cũng không biết tại sao mà lên được. Gặp Tri phủ Trấn Giang là Triệu Hàn Chương đi tới, ta nói tên họ ta cho hắn biết, hắn không tin lại còn đánh ta 40 hèo nữa. Ta đau đớn thở chẳng ra hơi mà người đẹp không rờ tới được. Người đẹp này, ta thiệt yêu không rứt được! Ta đến tìm cháu giúp ta một ý kiến xem sao.
Hỗn Thiên lão tổ ở kế bên cười hà hà, nói:
- Chuyện đó dễ ợt thôi! Đại nhân muốn bắt người đẹp rất dễ, để tôi thi triển pháp thuật bắt cô ta về ngay, chẳng phải phí chút sức nào.
Vương Thắng Tiên nghe vậy vui mừng quá sức, nói:
- Tổ sư gia nếu bắt được cô ấy về cho ta, ta chắc chắn sẽ trọng thưởng.
- Đã như thế thì đại nhân hãy chờ đi, tôi đi sẽ được ngay.
Lão đạo sĩ đi ra khỏi Qùy Hoa trang, chờ đợi ở cửa sông. Không bao lâu, chiếc thuyền của huyện Hải Triều đi đến. Lão đạo sĩ miệng niệm chú lâm râm, lập tức một trận cuồng phong nổi dậy. Lão đạo sĩ lên thuyền giết chết a hoàn vú em và xáng một chưởng vào thiên linh cái của tiểu thơ, tức thì tiểu thơ cảm thấy mơ mơ hồ hồ. Lão đạo sĩ thi triển pháp thuật mang tiểu thơ đi trong trận cuồng phong đó, trở về giao cho vú em, bảo họ đốt một đạo bùa rưới lên mặt, chờ cho tiểu thơ định tỉnh lại rồi từ từ khuyên giải. Lão đạo sĩ về đến đại sảnh, nói:
- Vương đại nhân, sơn nhân ta đã đem người đẹp về cho ngài rồi đấy.
Vương Thắng Tiên nói muôn lời cảm tạ. Tiệc rượu dọn lên ở đại sảnh, mọi người đều ăn uống vui vẻ. Theo ý lão đạo sĩ, hôm nay Vương Thắng Tiên không nên động phòng với tiểu thợ Vương Thắng Tiên uống rượu say rồi lại muốn vào động phòng. Nếu như cô ta không chịu nghe theo, hôm nay ta sẽ cho người trói cô ta lại, cũng không kể là cô ta có chịu nghe lời hay không. Lão đạo sĩ nói:
- Vương đại nhân, hôm nay muốn vào động phòng, nếu cô không ưng thuận, tôi đưa đại nhân một viên thuốc cho cô ta uống vào, bảo đảo là cô ta sẽ tình nguyện hiến dâng thôi.
Vương Thắng Tiên vui như mở cờ trong bụng, lật đật kêu gia nhân đi xuống trước hỏi vú em xem khuyên giải như thế nào, nàng ta có đáp ứng hay không. Gia nhân vào trong viện dự định kêu thì thấy bốn vú em bị giết nằm trên đất. Gia nhân vội chạy vào trong đại sảnh nói lớn:

http://tieulun.hopto.org

- Không xong rồi! Bốn người vú em trong viện đều bị giết hết. Có một người dang tiến vào trong viện.
Tần Khôi nghe nói liền hô:
- Mau lên hai vị hộ viện đi bắt giặc, đừng để nó chạy thoát.
Trong nhà này có hai người hộ viện nguyên là hai tên giặc ở lộ Tây Xuyên. Một người tên là Kê minh quỷ Toàn ĐắcLượng, một người tên là Tháo nguyệt bằng Trình Trí Viễn. Nghe gia nhân báo, hai người đều cắp binh khí đến kêu gióng thanh la nhóm chúng rồi kéo thẳng đến chái nhà Đông.
An Thiên Thọ giết bốn vú em xong, bước vào nhà tìm tiểu thơ không thấy, tìm một hồi lâu mới trở ra ngoài. Toàn Đắc Lượng hô lên:
- Hay cho tên giặc, coi mi chạy đi đâu?
An Thiên Thọ nhìn lại thấy Toàn Đắc Lượng đầu đội khăn tráng sĩ sáu múi màu thúy lam, bên trên có gắn sáu miếng kiếng nhỏ, mình mặc tiễn tụ bào màu lam, lưng buộc dây loan đái, mặc quần chẽn, mang giày đề mỏng, mặt như gừng già, hai đạo chân mày ngắn trên đôi mắt ba góc, chiếc mũi chim ưng nằm giữa hai má xương xẩu, tay cầm một cây hoa thương. Đứng sau là một người đội khăn tráng sĩ băng đoạn màu tía, mình mặc tiễn tụ bào cùng màu, mang giày đế mỏng, tay cầm một khẩu cương đao, gương mặt màu tía đầy những nốt đỏ, mày hung mắt ác, những mụn thịt mọc đầy.
An Thiên Thọ tìm không thấy tiểu thơ lòng gấp như lửa đốt, thuận tay rút dao ra, nói:
- Bớ bọn giặc, tụi bây thi triển yêu thuật tà pháp gì cướp mất tiểu thơ nhà ta thế? Hôm nay An đại thái gia sẽ cho tụi bây từng nhát phân thây, từng kiếm chém nát hết.
Toàn Đắc Lượng bước lên hươi thương nhắm ngay tết hầu An Thiên Thọ điểm tới. An Thiên Thọ đưa dao ra đón đỡ, tên giặc quày thương lại nhắm ngay ngực đối phương điểm tới. Thương này có ba hoa chín móc, múa lên móc rung động như kim kê gật đầu lia lịa. An Thiên Thọ đao pháp thuần thục, môn hộ tinh thông, trả đòn nhanh chóng. Trình Trí Viễn xách dao nhảy vào đánh tiếp. Bọn thủ hạ ác nô đều cầm đèn cầu lửa sáng rực đứng bên ngoài hò hét. An thiên Thọ nhìn thấy họ người nhiều thế đông, dự định rút chạy, nào ngờ Tần Khôi và lão đạo sĩ cũng kéo đến. Thấy Toàn Đắc Lượng và Trình Trí Viễn đánh lâu mà không bắt được An Thiên Thọ, lão đạo sĩ nói:
- Hai vị tránh ra đi! Cái tên tiểu bối này thiệt là: Thiên Đường có nẻo không tìm tới, địa ngục kín bưng cứ lủi vào! Để sơn nhân bắt nó cho.
Bọn Toàn Đắc Lượng đứng tránh một bên, lão đạo sĩ miệng niệm chú lâm râm, hô "Sắc lịnh", rồi dùng tay chỉ một cái, trồng cứng Thiên Thọ lại. Trình Trí Viễn rút dao định chém, lão đạo sĩ nói:
- Đừng giết! Trói nó lại đem ra phía trước hỏi trakỹ càng xem sao.
Gia nhân lập tức trói An Thiên Thọ lại, khiêng ra trước đại sảnh. Vương Thắng Tiên, Tần Khôi, Mã Minh cùng lão đạo sĩ ngồi ở bên trên. Lão đạo sĩ hỏi:
- Mi họ gì, tên gì? Đến đây làm chỉ Mau khai thiệt ra!
An Thiên Thọ trợn mắt nói:
- Đại thái gia nhà ngươi đi không đổi tên, ở không đổi họ. Ta họ An, kêu là Thiên Thọ, trác hiệu là Độc giác giao, là Tam ban Đô đầu của huyện Hải Triều. Cũng bởi tụi bây làm quá nhiều tội lỗi, thi triển yêu thuật tà pháp cướp đi tiểu thơ nhà tạ Ta vâng lịnh đường dụ lão gia chúng ta đến trước tìm kiếm tiểu thợ Đại thái gia đã bị bọn ngươi bắt rồi, muốn giết mổ gì ta thì cứ làm đi!
Tần Khôi nói với lão đạo sĩ:
- Tổ sư gia cần gì phải hỏi cho kỹ, cứ đem hắn giết quách là xong.
Đang nói tới đó thì bỗng nghe từ nhà sau có tiếng thanh la cheng cheng nổi lên. Tần Khôi nghe thấy rất ngạc nhiên, vì mỗi khi trong nhà có việc khẩn cấp mới đánh thanh la lên. Còn đang ngạc nhiên thì có vú em đã chạy đến đại sảnh, hoảng hoảng hốt hốt nói:
- Trang chủ ơi, không xong rồi! Đằng nhà sau có quỷ lộng, mợ cả, mợ hai sợ đến ngất đi cả. Trang chủ mau vào mà xem!
Tần khôi nói:
- Cái này lạ thiệt! Chúng ta cùng đi xem thử.
Toàn Đắc Lượng, Trình Trí Viễn nói:
- Đây chắc là người lục lâm giả thần giả quỷ mà!
Tần Khôi liền cắt hai tên gia nhân ở lại canh giữ An Thiên thọ, rồi cùng Vương Thắng Tiên, Phong nguyệt công tử Mã Minh, lão đạo Hỗn Thiên lão tổ dẫn Kê minh quỷ Toàn Đắc Lượng, Tháo nguyệt

http://tieulun.hopto.org

bằng Trình Trí Viễn đi thẳng vào nhà trong. Tần khôi vừa đến nhà trong xem thấy các nàng hầu đều chết ngất, bất tỉnh nhân sự. Tần Khôi kêu mấy người vú em lớn mật đỡ mợ cả mợ hai dậy, rồi từ từ kêu tỉnh. Phải một lúc lâu họ mới mở mắt. Lão đạo sĩ đưa cho Tần khôi mấy viên thuốc định thần bảo hòa với nước âm dương cho họ uống. Sau khi họ định thần rồi, Tần khôi hỏi:
- Các vị nương, chuyện gì xẩy ra đến nỗi chết ngất hết cả vậy?
Mọ cả mới nói:
- Chúng tôi đang cùng vú em a hoàn nói chuyện phiếm dưới đèn, chờ công tử vào nghỉ ngơi. Bỗng từ bên ngoài tiến vào một con quỷ to lớn, mình cao hơn một trượng, mặt mày vằn vện, chiếc đầu to tổ bố, nhảy vồ chúng tôi. Sợ quá bọn tôi ngát đi cả. Cũng không biết con quỷ đã đi đâu?
Tần Khôi nghe thuật lại, tức giận la hét om sòm:
- Hay cho con quỷ! Cả gan dám đến đây phá nhà tạ Tụi bây đổ xô đi tìm nó thử xem. Tìm được nó ta băm nó ra làm trăm mảnh.
Các gia nhân đốt đèn lên chia nhau đi tìm kiếm. Đằng trước, đằng sau, nhà giữa, lục soát cùng khắp mà không tìm thấy tung tích của quỷ đâu cả. Họ mới trở lại nhà sau, thưa:
- Thưa trang chủ, chúng tôi đã tìm khắp nơi mà không thấy quỷ đâu cả!
Kê minh quỷ Toàn Đắc Lượng, Tháo nguyệt bằng Trình Trí Viễn vốn là người lục lâm, làm gì qua mắt được họ? Hai người này ở trong lục lâm việc gì cũng có làm qua, ngồi trong lu giả rồng, thoa lọ nghe. giả ông táo, họ đều biết cả. Trình Trí Viễn nói:
- Thưa trang chủ, tại ngài không biết. Đây quyết không phải quỷ đâu, chắc là dư đảng của An Thiên Thọ đấy.
Tần Khôi nói:
- Ta cũng biết chớ! Giữa ban ngày ban mặt làm gì có quỷ chớ? Đây là kẻ vô danh tiểu tốt nào giả thần giả quỷ đây mà! Nếu là bạn tốt trhì đừng có chạy đi. Đồ quỷ chó ở đâu đến làm kinh sợ ái thiếp của ta.
Tần Khôi ở trong viện cất tiếng chửi đổng, nào ngờ người anh hùng hiệp nghĩa đâu để cho người mắng chửi được. Bỗng nghe trên nóc nhà có tiếng rền vang đáp lại:
- Thằng tù này! Mi đừng mắng chửi nữa có được không? Đại thái gia đây đâu phải là quỷ, tại vì thấy tụi bây làm quá nhiều điều ác, vô cớ cướp giựt phụ nữ nhà lành. Đại thái gia là kẻ anh hùng hiệp nghĩa chuyên giết thổ hào ác bá, tặc quan nịnh đảng, cứu giúp nghĩa phu tiết phụ, hiếu tử hiền tôn. Hôm nay đặc biệt đến đây kết thức tánh mạng tụi bây đây!
Kê minh quỷ Toàn Đắc Lượng, Tháo nguyệt bằng Trình Trí Viễn nói:
- Mi giỏi thì xuống đây!
Ngay lúc đó từ trên nóc nhà nhảy xuống hai vị đại anh hùng kinh thiên động địa.

http://tieulun.hopto.org

Hồi 240

Lôi, Trần vâng lệnh cứu người hiền
Tế Công xong việc về Tịnh Từ

Lam diện thiên vương cất tiếng chửi đổng, trên nóc nhà có tiếng đáp lại và nhảy xuống hai người, một người đầu đội khăn tráng sĩ màu tía, tiễn tụ bào cùng màu, lưng buộc dây loan đái, mặc quần chẽn, đi giầy đế mỏng, mặt như thoa chàm, tóc tợ chu sa, lông đỏ áp tai. Còn một người mặc áo thúy lam, dáng điệu tráng sĩ, mặt trắng đẹp đẽ khác người, đều cầm cương đao. Hai người này không phải ai khác mà là Phong lý vân yên Lôi Minh và Thánh thủ bạch viên Trần Lượng. Hai người này từ khi được giải oan vụ án ở kinh đô, cùng Mã Diêu Hùng, Tần Nguyên Lượng ai về nhà nấy. Lôi Minh và Trần Lượng đóng cửa ở trong nhà, không chịu đi ra cửa, đoạn tuyệt với lục lâm. Mấy hôm trước tiếp được thiếp mời của Tế Công mở thiện hội ở chùa Kim Sơn, hai người không thể không đi, bèn chuẩn bị mang theo 200 lượng bạc tiền hương đèn, đến chùa Kim Sơn đón tiếp thí chủ giúp đỡ Tế Công. Tế Điên kêu Lôi Minh, Trần Lượng tới một bên, nói:

- Hai con làm giúp ta việc này.

Lôi Minh, Trần Lượng hỏi:

- Sư phó có điều chi dạy bảo?

- Hai con không cần ở đây giúp đỡ ta làm chị Hai con hãy mau đến Qùy Hoa trang đi. Hiện tại Tần Khôi là con của Tần tướng bắt Trương Kim Nương, em gái của quan huyện Hải Triều rồi. Có Tam ban đô đầu là An Thiên Thọ đi cứu tiểu thơ của anh ta Hai con đi giúp đỡ cứu tiểu thơ ấy ra khỏi đầm rồng hang hổ, chỉ nên cứu người thôi. Ngàn muôn lần chớ vây vào bọn Tần Khôi ấy. Ở đó có một lão đạo sĩ, hai con không phải là đối thủ của ông ta, ngàn muôn lần chớ nên cùng ông ta giao chiến. Thảng như hai con bị tai họa đó, ta ở đây bận rộn lắm không thể cứu hai con được.

Lôi Minh, Trần Lượng gật đầu cùng bước ra khỏi chùa Kim Sơn, ngồi thuyền đến Qùy Hoa trang thì sắc trời đã tối. Hai người lên bờ thi triển thuật phi thiềm tẩu bích, đến nhà Tần Khôi để dò xét. Ở đại sảnh, mọi người đang ăn uống nói cười, Lôi Minh, Trần Lượng đều thấy rõ cả. Hai người đi các nơi tìm kiếm tiểu thơ, tìm đến Bắc thượng phòng ở viện chái phía Đông, trong phòng các vú em khuyên dỗ cô nương. Lôi Minh, Trần Lượng nằm trên mái nhà nhìn xuống thấy An Thiên Thọ đang sử dụng kế điệu hổ ly sơn kêu vú em ra ngoài rồi giết chết bốn người ấy đi. Lôi Minh, Trần Lượng dự tính nhảy xuống cứu tiểu thơ, nhưng nghĩ lại: "Nam nữ thọ thọ bất thân! Người ta là gái chưa chồng làm sao đụng chạm được?".

Hai người còn đang trù trừ thì thấy An Thiên Thọ tiến vào phòng "a " lên một tiếng, kêu:

- Tiểu thơ đâu rồi?

Lôi Minh, Trần Lượng nghĩ thầm: "Ai vậy kìa? Đi trước mình một bước thế?". Hai người lật đật đuổi theo. Đuổi ra khỏi gia trang cũng không thấy đâu. Bỗng nghe trong trang có tiếng hò hét om sòm, hai người quay trở lại thấy An Thiên Thọ đang đánh nhau với Toàn Đắc Lượng và Trình Trí Viễn. Giây lát sau thấy An Thiên Thọ bị lão đạo sĩ bắt. Lôi Minh muốn nhảy xuống cứu, Trần Lượng nói:

- Nhị ca đừng có lỗ mãng. Sư phó dặn chúng ta không nên động thủ vì chẳng phải là đối thủ của lão đạo sĩ. Chúng ta đừng nên đâm đầu vào đinh mà mang họa.

Trần Lượng níu Lôi Minh lại. Thấy họ khiêng An Thiên Thọ lên đại sảnh, Lôi Minh nói:

- Nếu không cứu hắn chắc hắn chết về tay ác bá quá. Chúng ta dùng kế diệu hổ ly sơn cứu hắn mới được.

Nói xong đi vào nội trạch, lấy mặt nạ mang vào, nhát các nàng hầu đều sợ ngất đi hết. Hai người ở trên nóc nhà nhìn thấy vú em chạy ra phía trước đưa tin, giây lát Tần Khôi và bọn lão đạo sĩ đều có mặt ở nhà trong. Lôi Minh, Trần Lượng vội ra phía trước cứu An Thiên Thọ. Đến chừng ra trước đại sảnh nhìn lại thấy hai tên gia nhânđã bị người giết rồi mà An Thiên Thọ không thấy ở đó nữa. Lôi Minh còn đương ngạc nhiên thì Trần Lượng nói:

- Thôi rồi! Thiệt là: Đêm ngủ sáng mới thức. Trên đường lại có người đi sớm!

Hai người ngạc nhiên giây lát rồi ra nhà sau thám dọ. Nghe Tần Khôi chửi đổng, Lôi Minh tức quá, mở miệng đáp ngay và nhảy xuống đất. Trần Lượng cản không được, cũng nhảy xuống theo. Kê minh quỷ Toàn Đắc Lượng bước tới nhắm ngay Lôi Minh đâm một thương. Lôi Minh vội rút dao

http://tieulun.hopto.org

đón trả. Trình Trí Viễn khoa dao nhắm ngay đầu Trần Lượng chém tới. Trần Lượng với con dao trong tay sử dụng thức "Đáy bể mò trăng" bước tới đón đỡ. Kẻ địch nhắm ngay tim xả tới. Trần Lượng né mình dùng dao gạt quạ Hai bên đánh nhau năm sáu hiệp. Lôi Minh, Trần Lượng võ nghệ xuất chúng, bản lĩnh cao cường, đao pháp thuần thục. Toàn Đắc Lượng và Trình Trí Viễn không phải là đối thủ của hai người, có bao nhiêu chiêu số đều giở ra hết nhưng không làm gì được đối phương, cuối cùng chỉ có nước chống đỡ. Lão đạo sĩ Hỗn Nguyên lão tổ miệng niệm "Vô lượng Phật", nói:
- Bọn tiểu bối này thiên đường có nẻo không chịu đến, địa ngục kín bưng cứ lủi vào. Thiệt là bướm đâm vào đèn, tự tìm chỗ chết mà! Để sơn nhân kết thúc tánh mạng tụi bây cho rồi.
Nói rồi lấy tay chỉ một cái, miệng hô "Sắc lịnh!", dùng định thân pháp trồng cứng Lôi Minh, Trần Lượng lại. Tần Khôi hét gia nhân trói lại và khiêng ra phía trước đại sảnh . Ra tới đại sảnh thấy hai tên gia nhân bị giết, mà An Thiên Thọ đâu mất tiêu, Tần Khôi nổi giận quá mặt mày xám xanh, bèn hỏi:
- Hai tên kia họ gì, tên gì? Tại sao đến quấy rối trong nhà ta?
Lôi Minh nói:
- Đại thái gia đi không đổi tên, ở không đổi họ. Ta tên là Lôi Minh, người ta gọi Phong lý vân yên đây; còn người này là Thánh thủ bạch viên Trần Lượng. Hai chúng ta từ chùa Kim Sơn vâng lệnh sư phó chúng ta là Tế Công trưởng lão đến đây trước. Nhân vì bọn bây cướp đoạt tiểu thơ đi dâng hương nên bọn ta đến đây để cứu người.
Tần Khôi nghe nói, nghĩ thầm: "Tế Công là thế tăng của cha tạ Việc này nếu lọt ra ngoài, phanh phui ra là ta đi cướp đoạt con gái nhà lành, bị cha ta biết được sẽ không dung thứ cho tạ Nếu không đưa hai người này tới quan thì tính làm sao ổn với sáu nhân mạng trong nhà này đây?".
Nghĩ xong, Tần Khôi nói:
- Tế Công sai hai người tới đây à? Ta với Tế Điên ngày xưa không có oán, gần đây không thù. Các vú em gia nhân có phải bọn ngươi giết không?
Lôi Minh nói:
- Nếu ngươi hỏi ai giết họ, thật bọn ta không biết.
Tần Khôi nói:
- Đại khái hỏi tụi bây điều gì, tụi bây cũng hkông chịu nói thiệt! Bây đâu, trói rút ngược hai tên này lại, đánh nó cho ta.
Bọn gia nhân thủ hạ dạ ran. Sắp sửa đánh Lôi Minh và Trần Lượng, bỗng nghe ở nhà sau nhốn nháo cả lên. Gia nhân la to:
- Không xong rồi, nhà sau phát hỏa!
Bọn Tần Khôi nghe báo, sợ mất cả vía! Mọi người lật đật đổ ra nhà sau. May mắn bọn gia nhân nhiều, dập tắt kịp thời. Tần Khôi tức giận la hét om sòm. Trở về nhà trước xem lại thì Lôi Minh, Trần Lượng đâu không thấy mà trời đã sáng rõ rồi. Tần Khôi nói:
- Tụi bây đi tìm kiếm kẻ đốt nhà cho ta!
Mọi người đuổi theo ra khỏi viện, kéo về phía đầu thôn. Vừa đến đầu thôn thì thấy từ đầu kia Tế Điên dẫn 20 vị Ban đầu của phủ Trấn Giang đến. Phong nguyệt công tử thấy bộ không xong bèn dẫn kẻ tùng nhân của mình lần trước. Lão đạo sĩ thấy Tế Điên, mặt đỏ hồng. Thực ra vị lão đạo sĩ này chính là phe giặc ở Từ Vân quán bị lọt lưới. Ông talà Hữu điện chân nhân Lý Hoa Sơn, trước đây chạy trốn ra khỏi Tàng Trân Ổ, mỗi người chạy một nơi, ông ta chạy đến đây nương náu với Tần Khôi, tự xưng là Hỗn Thiên lão tổ. Lẽ ra ông ta phải ăn năn sửa đổi, nhưng mà ác cũ không chừa nên hôm nay mới gặp quả báo như vậy. Nguyên hôm qua Tế Điên mắc bận rước các thí chủ đến dự cúng thiện hội không thể phân thân được, thâu vào bẩy tám muôn lượng bạc. Sáng sớm hôm sau dẫn 20 vị Ban đầu tại địa phương đặc biệt đến đây bắt lão đạo sĩ. Lão đạo sĩ định chạy trốn mà làm sao trốn được? Bị Tế Điên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm "Án ma ni bát mê hồng!", lão đạo sỉ không cục cựa được. Tế Điên bảo các quan nhân trói ông ta lại. Tần Khôi thấy không xong vội chạy trước về nhà, đóng cửa chẳng ra. Vương Thắng Tiên vừa gấp vừa sợ, trốn chạy về nhà bị bệnh nằm liệt không dậy nổi, nhắm mắt lại thấy vô số oan quỷ kéo đến trước giường đòi mạng. Bệnh kéo dài hơn một tháng rồi chết luôn. Ở thành Lâm An ai cũng mắng nhiếc hắn cho là chết đáng đời. Đó cũng là ác báo của một đời làm bậy của hắn. Bình thời hắn giết trai cướp gái, hiếp đáp người lương

http://tieulun.hopto.org

thiện, hôm nay phải chết như vậy cũng là ác báo nhãn tiền. Về phần Tế Điên bắt được yêu đạo và thấy Tần Khôi chạy trốn cũng không đuổi theo. Bỗng từ phía Nam có mấy người đi lại, trong đó có An Thiên Thọ, Lôi Minh và Trần Lượng. An Thiên Thọ Ở đâu đi lại thế? Và được ai cứu? An Thiên Thọ bị bắt trói lại đem bỏ ở sảnh đường, Tần Khôi và bọn giặc, yêu đạo muốn giết đi, Lôi Minh, Trần Lượng sử dụng kế diệu hổ ly sơn giả quỷ ở nhà sau. Bọn Trần Khôi chạy ra sau xem thử, thì từ trên nóc nhà nhảy xuống một vị anh hùng, mình mặc áo dạ hành, mặt như bạch ngọc, da tực dồi phấn, mày dài mắt to, mũi thẳng môi son, độ ngoài 20 tuổi, tuấn phẩm hơn người, tay cầm cương đao. Người này cởi trói cho An Thiên Thọ trước, nói:
- Bạn ơi, hãy theo tôi. Tôi đến cứu bạn đây.
Nói rồi phi thân lên nóc nhà. An Thiên Thọ nói:
- Ân công khoan đi đã! Tôi còn phải đi cứu tiểu thơ nữa.
- Anh đừng lo, tôi đã cứu tiểu thơ lên thuyền rồi. Chúng ta ra bên ngoài trước đi. Anh hãy ở đây đợi tôi, tôi lộn lại Qùy Hoa trang xem ai dùng kế diệu hổ ly sơn đó!
Hai người đi ra tới bên ngoài, người ấy nói:
- An đô đầu, anh hãy đợi tôi nhé!
Nói rồi người ấy phi thân vào trong trang, nhằm lúc Lôi Minh, Trần Lượng bị bắt. Người này qua bên Tây viện phóng hỏa, lửa cháy rần rần. Bọn Tần Khôi lật đật chạy đi cứu hỏa. Thừa cơ hội đó, người ấy cứu Lôi Minh, Trần Lượng ra luôn. Ra đến bên ngoài, gặp An Thiên Thọ Ở một chỗ. An Thiên Thọ nói:
- Huỳnh đài đã cứu tánh mạng của tôi, chưa được lãnh giáo quý tanh phương danh của huynh đài là gì? Người thuộc địa phương nào?
Lôi Minh, Trần Lượng cũng bước tới hỏi thăm tên họ. Người ấy nói:
- Tôi họ Bành, tên Hằng, là người ở Bành Gia Tập tại Hắc Giang Sơn nơi Giang Bắc. Người trên giang hồ gọi tôi là Bát tí bàn phi hành thái bảo cửu kiệt Bành Hằng. Tôi đi tìm thăm sư phụ tôi là Tiết Đức Phương, đi ngang qua đây nghe người ta đồn Qùy Hoa trang hiểm ác vô cùng, không ai dám đụng đến, do đó trang chủ hiếp đáp người lành, không việc ác nào từ nan. Tôi muốn kết thúc tánh mạng bọn dâm ác chuyên môn khuấy phá nhà người, không dè tới đây gặp lúc An đô đầu đang tìm cách cứu cô nương ở đó. Thấy vậy động lòng trắc ẩn, tôi cứu cô nương ra trước. Tôi không để ý đến tị hiềm, cõng tiểu thơ ra trước bên ngoài, hỏi ra mới biết là Trương tiểu thơ bèn đưa về thuyền luôn. Kế đó vào nhà họ Tần, định giết cả gia quyến họ, không ngờ đến đó thấy An đô đầu bị bắt, Lôi Minh và Trần Lượng hai vị dùng kế diệu hổ ly sơn, tôi bèn cứu An đô đầu ra. Lại vào trong xem, thấy hai vị Lôi Trần bị bắt, tôi đốt lửa dụ họ đi, bèn cứu vị ra.
Nói xong bốn người về đến thuyền, lúc đó Trương tiểu thơ đòi chết, a hoàn vú em đang khuyên giải, mỗi người cùng nói việc mình. Trời đã sáng rõ, thấy hướng chánh Bắc có tiếng la hét, Lôi Minh, Trần Lượng cả bọn cùng lên bờ, đến ngoài Qùy Hoa trang nhìn xem, thấy Tế Công bắt được yêu đạo, Tần Khôi chạy trốn. Tế Điên bảo Lôi Minh, Trần Lượng về chùa Kim Sơn phụ giúp xử lý công việc. Am Thiên Thọ tạ Ơn Tế Công, đưa tiểu thơ về. Bành Hằng cũng cáo từ ra đi. Tế Điên cùng các quan nhân giải yêu đạo về phủ Trấn Giang. Quan Tri phủ căn cứ theo luật trị tội, giải giao cho quan phủ Thường Châu hoàn án. Tế Điên về đến chùa Kim Sơn, cho người gọi các đồ đệ lại, trước hết cạo tóc cho Tôn Đạo Toàn và cử làm tri khách tăng của Kim Sơn. Ngộ Thiền vẫn trở về chùa Tòng Tuyền ở núi Cửu Tòng. Tế Công chọn ngày khai công trùng tu chùa Kim Sơn. Không đầy nửa năm, công trình hoàn thành, tô vẽ hoàn toàn mới. Mọi việc đã xong, Lôi, Trần xin trở về nhà. Tế Công trở về chùa Tịnh Từ. Chúng tăng ra đón trọng thể. Phương trượng Đức Huy nói
- Tế Công, Ngài về đây hay quá! Lão tăng đang trông Ngài đây. Hiện tại chùa Báo Hoa, hạ viện của chúng ta lâu năm chưa tu sửa. Công trình trùng tu này quá lớn, nếu không phải Ngài thì không ai khuyến mộ được. Đây là một việc tốt, công đức vô lượng.
Tế Công gật đầu, đáp ứng việc mộ hóa thập phương trùng tu chùa Báo Hoa. Các quan văn võ trong triều ngoài nội, các thân hào phú hộ tại kinh đô đều ghi vào sổ khuyến mộ của Tế Điên. Chưc được nửa năm mà số bạc khuyến hóa lên đến hơn hai vạn lượng. Từ đó hưng công khởi tạo, xây cất tô vẽ mới hẳn lên. Đến ngày lạc thành, thiện nam tín nữ khắp nơi tề tựu đông vô số kể.
Về phần Tế Điên vẫn trang phục rách rưới đó, chu du khắp nơi, đến đâu cũng cho thuốc cứu giúp người nghèo, sống đời vô định như thuở nào.

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org